OECONOMIA

HIPPOCRATIS

ALPHABETI SERIE

DISTINCTA.

OPVS NON SOLVM TYRONIBVS,

SED ETIAM ARTIS APOLLINEÆ MYSTAGOGIS,

Et è superiore loco docentibus longè vtilissimum.

IN QVO DICTIONVM APVD HIPPOCRATEM omnium, præsertim obscuriorum quæ κατὰ γλῶσσαν appellantur, vsus explicatur, & velut ex amplissimo penu depromitur, ita vt Lexici, & Concordantiarum HIPPOCRATEARVM *vicem implere possit.*

ANVTIO FOESIO MEDIOMATRICO MEDICO

AVTHORE.

QVID HVIC POSTREMÆ AC EMENDATISSIMÆ Editioni accesserit nouissima ad Lectorem Epistola indicabit.

GENEVÆ,

Typis & Sumptibus Samuelis Chouët.

M. DC. LXII.

S.P.Q. MEDIOMATRICO

HOC EST,

AMPLISSIMO

TREDECIMVIRVM ORDINI,

τῷ ἄρχοντι, VEL PRÆTORI VRBANO,

(Quem Scabinorum Magiſtrum vocant)

eiusque Senatoribus.

COGITANTI *mihi* (patres ampliſſimi) *quonam potiſsimum officiũ meam erga patriam chariſsimam teſtificarer beneuolentiam, nulla alia certior ratio occurrit, niſi vt me totum ad Reip. commoditatem adiungerem, & in eo quod publicam omnium ciuium noſtrorum ſalutem continet elaborarem. Cùm igitur per totos quinque & triginta annos in florentiſsima iſta Mediomatricum vrbe & in veſtris omnium oculis, publico Medici munere diligenter (vt ſpero) perfunctus fuerim, vosq; me omnibus omnium ſuffragiis ampliſsimo auctoramento & publicis ſtipendiis cohoneſtatum liberaliter ſemper complexi fueritis: ingratitudinis certe crimen magnopere mihi ſubeundum putaui, niſi prolixam erga me veſtram omnium beneuolentiam officiorum diligentia & aſsiduitate demererer, & verò aliqua animi gratitudine comprobarem. Quod cùm mecum diutiùs reputo, non illiberaliter me facturum exiſtimaui, ſi ex ſepoſitis noſtris* κειμηλίοις *hanc noſtram Oeconomiam ampliſsimo veſtro Ordini & in commune vobis dedicarem: quæ & in mediis ægrorum procurationibus maximis vigiliis conſcripta, & in ciuium veſtrorum oculis ſummo labore exarata, nominis veſtri tutelam ſuo quodam iure ambire videtur. Cuius patrocinio ſummi noſtri labores magna compenſati gloria mitigabuntur, & veſtro ordini, etſi nequaquam parem illius amplitudini, at pro noſtro tamen ſtudio meritam gratiam debitamq; referemus. Quò certè æquius eſt vos hanc omni beneuolentia complecti, quòd & muneris noſtri publici aſsiduitatem nunquam retardauit, & ſtudiorum noſtrorum rationes ita ſemper moderata eſt, & ad publicam vtilitatem aggregauit, vt ſpretis ampliſsimis honoribus, & poſthabita etiam clariſsimorum principum liberalitate, nos intra ciuitatis veſtra mœnia, hoc eſt amantiſsima patria fines, per tot annos ſemper continuerit, & officio vobis deuinxerit ſempiterno. Ac ne videar munus noſtrum nimis ambitioſè verbis exaggerare, hoc tantum dicam, me quicquid habuerim facultatis Medica, & quicquid per curationes dabatur honeſti ocij, id totum in hoc opus contuliſſe, quod nunc in veſtro nomine apparere volumus, vt noſtra erga vos obſeruantia perpetuum extaret monimentum. Idque eò lubentius facio, quòd in Rep. huic publico medendi muneri ſemper omni ingenij laude praſtantes viros adiunxiſtis, vt taceam Io. Guinterium Andernacum, & Andream Lacunam, quorum vterque noſtra memoria apud vos cum ſumma rei Medica gloria ſingularem doctrinam coniunxit, & in publicum*

multis editis scriptis testatus est. Quibus tam claris viris in hoc cursu successisse mihi imprimis gloriosum & laudabile videtur, vt quam diligentia gratiam apud vos consecuti sunt, eam cum officij sedulitate retineremus, tum etiam vestigium illud in quo antea cum summa gloria institissent, quàm proximè fieri posset premeremus. In quo etiam Reip. vestra magna habenda est gratia, quæ humanissimos & doctrina clarissimos viros illos tam liberaliter complexa est, vt & vtrique ad immortalitatis gloriam florescenti aditum fecerit amplissimum. Non lubet altiùs paulò commemorare quàm insignes Iuris prudentia viros & dicendi facultate eximios, eadem vestra Resp. suis sumptibus retroactis annis fouerit. In quibus CL. Cantiunculam doctiss. & prudentiss. hominem, & Io. Fœlicem fœlicissima facundia, nostra ætate vidimus. Quæ sanè ornamenta celeberrima huic ciuitati autoritatem summam conciliarunt, & Remp. vestram optimis institutis fundatissimam tantis honoribus cumularunt, vt immortalitatis gloriam consequatur & omni laude dignetur. Quid verò nunc commemorem quàm omni bellicæ virtutis gloria reliquis ciuitatibus adeò præstet, vt & totius Europæ munitissimum oppidum, & nobilissimis totius Galliæ iuuenibus ad militiam exercendam ludus quidam apertus esse videatur? Quæ pacis & belli cohonestamenta, ad huius vrbis splendorem tantos addunt cumulos, vt ad nominis claritatem retinendam, & ad autoritatis sempiternam celebritatem, nihil à Diis immortalibus maius concedi possit. Ad hanc igitur à maioribus acceptam Remp. erectam & fundatam, amplificandam, tutandam & conseruandam, eo nomine quo debeo, hoc est publico, vos hortor & moneo (patres ampliss.) & à Deo Opt. Max quantis possum votis contendo, vt hanc sempiterni nominis gloriam augere, & ciuium vestrorum animos cum summa concordia & æquissima legum moderatione temperare possitis. De me verò, si quid polliceri fas est, hoc spondeo & in me recipio, quæ pietate viri optimi in patriam esse solent, me perpetuò erga vestrum nomen & Reip. vestræ dignitatem fore. Hanc autem Oeconomiam nostram, veluti non ingrati erga vos animi testificationem, æquis animis (quæso) accipite, meq; & totam nostram familiam, ad nominis vestri studium perpetuò adhærescentem, & vobis nexu & mancipio addictam, autoritate ac patrocinio vestro defendite, & ad optimorum ciuium numerum aggregate. Sic enim efficietis vt omnibus me rebus à vobis non conseruato solùm, sed etiam ornato, tamen ad vestra innumerabilia in me vnum merita, quod fieri iam posse non arbitrabar, maximus hoc vestro facto cumulus accedat. Ex vestris Mediomatricib. Cal. Ian. 1588.

LECTORI

LECTORI CANDIDO,

Præfata in Oeconomiam.

CVM Oeconomiam hanc noſtram inſtituerem (Lector candide) quòd eam in me-
moriæ ſubſidium mihi compararem, non exiſtimabam fore, vt tot tamq́ue varias
dictiones complexa, hanc in molem ſuccreſceret, in eamq́ue parui temporis vſu-
ram impendebam, quàm me breui conficere poſſe ſperabam. Verùm vbi Erotiani
vocum Hippocratis & Galeni τῶν γλωσσῶν non ſolùm explicationem, ſed vel ma-
gna ex parte cenſuram & iudicaturam, aut locorum ad fontes aſſignationem mihi hanc in cau-
ſam arripiendam viderem, maius opus mouendum fuit, & longè diuturnioris temporis labor
exanclandus. Nam & in vada & Syrtes coniecti, multis locis tanquam ad infeſtos ſcopulos nobis
adhæreſcendum fuit, & in Erotiano multa lectionum portenta, velut ænigmata, primo ſeſe aſpe-
ctu obtulerunt, quæ nos tam ſæpè deterruerunt, vt non parum ab inſtituto animum abalienaue-
rint, ſæpiùs etiam reuocauerint: vt taceam tam multas Exegeſeωs Galeni deprauatè ſcriptas vo-
ces, & verò aliò detortas, quas non ſine magna animi contentione in integrum reſtituere, & loco
ſuo ponere promptum fuit, præterire verò hominis fuiſſet & otio & literis hac in cauſa abutentis
& præuaricatoris impudentis. Quam ad rem tam ſæpe & cum tædio Hippocrates & Galeni
Commentarij reuoluendi fuerunt, vt magna laboris noſtri parte perueſtigando & meditando
potiùs quàm ſcribendo conſumpti fuerimus. Quòd ſi integra aut omnia Hippocratis opera, aut
tot ſcriptorum explicationes, quot & Erotianus & Galenus enumerant, ad nos perueniſſent, per-
certe facilis & longè explicatior fuiſſet hæc noſtra ſcribendi ratio, neque tam multis locis hære-
remus, aut ea prætervecti leuiter attingeremus, & fortaſſis ſuperuacanea fuiſſet hæc noſtra opera.
Nunc verò cùm tam ambigua & deformata ſit nobis propoſita Exegeſeωs & Erotiani ſcriptio, vt
multis in locis diuinandi potiùs quàm explicandi locus detur, & vix agnoſcas quibuſnam ex fon-
tibus huiuſmodi dictionum riuuli deducti ſint, operæ me pretium exiſtimaui facturum, ſi palan-
tes & diſiectas voces ad capita ſua arceſſerem, & digitos (quod dicunt) ad fontes intenderem.
Quod certe pro virili noſtra me conatum fuiſſe, non tamen per omnia præſtitiſſe ingenuè fatebor.
Sunt enim multa tam preſsè ſcripta, adeoq́ue detorta, vt ſummorum hominum acutiſſima inge-
nia remorari poſſint, nec niſi ab iis qui in Hippocrate verſando ſint detritiſſimi, cùm excellentiſſi-
ma memoria, tum ſingulari ingenij perſpicacitate comprehendi. Quæ tamen ex his tenebris ali-
quando tandem emerſura ſpero, & ab excellentiſſimis ingeniis, quorum feraciſſima eſt hæc ætas;
in publicum proditura. Eſt enim huius generis hæc materia, quæ longo vſu & temporis diuturni-
tate eluceſcat, & in Hippocratis ſcriptis ſæpius volutandis incrementum, & verò polituram ac re-
pumicationem accipiat. Hac autem tempeſtate cùm Dei Opt. Max. beneficio effectum ſit, vt ſum-
mi homines acutiſſimo ingenio ac omni doctrina abundantes, ad Hippocr. euoluendum & expli-
candum ſe contulerint: in ſpem venio maximam, non ſolùm plurima eius ſcripta, ſed & abſtruſiſ-
ſima ſenſa ac velut oracula, quæ retroactis ante ſæculis multos à ſe ſua obſcuritate ſummouerant,
lucem & explicationem accipere poſſe. In quo & totius Reip. humanæ ſalus eſt conſtituta, & ad
rem Medicam amplificandam ſumma facultas & copia continetur. Nam etſi vberrimos iſtos
hortos exundantiſſimis Galeni fontibus ac pleniſſima copia ſenſimus irrigari; multa tamen ſunt
maiorum memoria inacceſſa, quædam etiam preſſa & obſcura videmus in dies poſteritatis
pigmentis colorari. Qua in re magna habenda eſt iis gratia, qui ad Hippocratis ſenſa eruenda om-
ni ſtudio & totis ingenij viribus contendunt, quòd & iis ſcriptis humanæ vitæ ſalus ſit definita, ex
quibus & ad omnes homines ampliſſimus fructus redundare videatur. Quòd ſi hæc ætas noſtra
quæ præclariſſima ingenia eximiosq́ue Medicinę principes protulit, multos ferat Hollerios, Gor-
ræos, Duretos, Mercuriales, Zuinggeros, Cordæos, ſperandum ſanè erit vt propediem Hippocra-
tes omnium manibus teratur, & in publicis Scholis paſſim viua dictatorum voce decantetur.
Quo certe munere quid à diis immortalibus maius, aut ad hominum ſalutem vtilius tandem

exhiberi possit non video. Quod ego cum mecum longa animi cogitatione reputarem, ad Hipp. ipsum me totum contuli, & aliquot libris tum versis, tum explicatis, denique Oeconomiam istam in eorum gratiam qui ad Hippocratis adyta contendunt congessi, quæ & vocum obscurarum ab vsu publico remotarum explicationem continet, & dictionum Hippocraticarum veluti quendam elenchum & indicem, tum etiam earum quæ ab Erotiano & Galeno adscriptæ sunt, non tantùm interpretationem, verumetiam indicaturam, quibus & ad locum, ex quo eruuntur, velut stationem quandam assignauimus. Quod in scriptionis genus eò lubentius incubuimus, quòd fuit Hipp (vt scribit Erotianus) ἀνὴρ Ὁμηρικὸς τὴν φράσιν, καὶ τὴν ὀνοματοποιΐαν εὐχερής, tum etiam quod dictionibus obsoletis & ab vsu communi remotis non crebrò vtitur, quasdam etiam, neque paucas appositissimè fingit & innouat, nonnullas quoque ab vsitata & propria significatione in peculiarem vsum transfert & traducit. Vnde & τῶν γλωσσῶν denominatio defluxit, veluti obsoletarum vocum ac dictionum significatio, (linguæ secretioris interpretationem, & voces minùs vsitatas exponit Fabius lib. 1. cap. 2. & 13.) quarum explicationem proprio quodam iure sibi apud eum vendicauit Galenus. Etsi idem sæpissimè ciuilium ac popularium dictionum vsum non refugit, vt multoties scriptis testatur Galenus. Quòd si tam multorum quot Erotianus enumerat, ac præcipuè Dioscoridis Alexandrini aut Iuniotis scripta ad nostram ætatem peruenissent, næ superuacanea fortassis aut inanis fuisset nostra opera, aut maximo huiusce operis tædio leuati fuissemus. Nunc verò cùm Erotiani aut Galeni Lexicum Hippocraticum tam variè & ambiguè descriptas dictiones contineat, vt ad diuinandum magis quàm ad cognoscendum collectæ esse videantur, non parui, neque inutilis (vt opinor) est laboris, non solùm earum vnamquamque ad stationem reuocare, & velut loco suo ponere, verumetiam germanam cuique explicationem & vsum ad Hippocratis sensum accommodare. Et quoniam hoc scriptionis genus noua in dies accessione lucem & elucubrationem accipere debet, spero me nostris hominibus ad Hippocratis mysteria euoluenda facem quodammodo prætulisse, & veluti tabellam quandam ad immortalem nominis gloriam conscribendam proposuisse. Est enim hæc materia eius generis, quæ florentissima ingenia & omnibus naturæ dotibus cumulata in dies exercere possit. Hæc vberrima est gloriæ seges, hic est amplissimus laudis campus, in quo nobilissimi hodie Medicinæ dictatores (quos ætas nostra habet plurimos) non sine summo honoris fructu versari queant: Et in quo etiam iuuentus ipsa, quæ viam ad summum Medicinæ parentem affectat, excutere possit, indeque non solùm ad ludendum, sed etiam ad pugnandum, hoc est, cùm ad cognoscendum, tum ad agendum arma sumere. In eo multa insunt, fat scio, necdum eruderata aut complanata, sed quæ posteriorum sæculorum diligentia subigi & subinde perpurgari quotidie possint. Quò certè maior, meo iudicio, semper habebitur iis gratia, qui ad Remp. Medicam constituendam & Hipp. è tenebris eruendum omni ope contendent, aut ad superandas huiusmodi difficultates omnem ingenij aciem conferent. Ego profectò, quantum in me est, præstantes omni laude viros, & diuina prope ac immortalitate digna nostrorum hominum ingenia ad hanc laureolam reportandam inuito, & in id incumbant hortor, vti quam habent à natura facultatem amplissimis ingenij dotibus cumulatam, eam totam in isto Medicinæ parente euoluendo, explicando & publicando consumant, exhauriant. Inde enim euenturum spero, vt non solùm vberrimum ingenij fructum percipiant, sed & humanæ salutis constitutæ & Reip. Medicæ stabilitæ laudem ferant amplissimam, quæ & ad omnium sæculorum memoriam cum posteritatis æternitate redundabit. Me bonam vitæ nostræ partem in hac palæstra detriuisse, & in hoc vno studio quasi tabernaculum vitæ meæ collocasse, adeò nunquam pigebit, vt quantulamcunque eius vsuram, quæ adhuc restat, magis gloriosè collocare posse non existimem. Ex eodem ergo oleo & opera habes hanc nostram Oeconomiam (Lector candide) quam tibi iam multis nominibus repromissam, nunc demùm lubens repræsento, & vt æquo animo in solutum accipias postulo. Hoc vnum tibi persuado, me summis exanclatis laboribus pene totum studiorum nostrorum curriculum ad eam contulisse, in eaque contexenda quasi in aliquo peropportuno diuersorio, aut vt veriùs dicam, extremo ætatis nostræ portu & velut actu, non ingratiis conquieuisse. Restat vt & nominis rationem & ad eam cognoscendam instituti nostri viam tibi aperiam. Oeconomiæ certe nomen per abusionem est positum, quòd nomine Latino careat (vt testatur Fab. Quintil. Cap. 3. li. 3.) à cura rerum domesticarū, pro vocum ipsarum dispensatione, administratione hoc est vsu & explicatione. Ac veluti in cura rei familiaris & rebus domesticis, non satis est ciborum, qui ad victum pertinent, tum etiam vestium, vasorum, instrumentorū & supellectilis, quæ ad ornatum confert, rationem habere, sed eorum omnium vsus, dispensatio, distributio, & proba collocatio ad vitæ necessitudinem valde est accommodata: Sic in hoc summo Medicinæ parente parui esse momenti existimo, selectas plurimas & explicatas habere voces obscuriores,

nisi & vsum & ordinem ac dispositionem & verò genuinam explicationem adhibueris. Quod certe in hac nostra Oeconomia non tam perficiundi spe, quàm experiundi voluntate, nos præstitisse confido. Adde quòd τὴν περὶ τὸν νοσέοντα οἰκονομίην ab Hippocrate Lib 6. Epid sect. 2. aph. 33. grauiter decantatam, hac nostra tractatione non leuiter (vt reor) exprimimus. In Hippocratis verò scriptis recensendis codices Græcos Frobenianos secutus sum, iis præcipuè quæ Galeni opera carent. At in Galeni Commentariis & eius libris; ad codices Græcos Basilienses qui ex Bebelij officina prodierunt sub annum 1538. numeros & paginas nostras accommodauimus. Reliqua certe plana sunt & fide digna notata. Idque te nescire nolui, vt faciliore opera ad eius cognitionem & vsum peruenias, ne velut in tenebris palpantium more in hoc opere tibi sit incedendum. Istam autem tam longam nominum nostrorum repræsentationem ac solutionem, vt pro tuo candore æquanimiter accipias te vehementer etiam atque etiam rogo. Ex Mediomatricibus ipsis 18. Cal. Nouembris 1587.

LECTORI CANDIDO,

Stephanus Clericus D. M.

S.

ANVTIVS Fœſius Mediomatrix, Pariſienſis Academiæ alumnus, olim inter legendum Hippocratem, antequam eum Latina verſione donaſſet, in memoriæ, vt ipſe ait, ſubſidium, multas obſcuriores, & ab vſu communi abhorrentes Hippocratis voces, in Aduerſaria ſua, alphabeti ordine digeſtas: retulerat idque cùm aliis etiam vſui eſſe poſſe, propria didiciſſet experientia: quo ſemper erga τοὺς φιλιατροῦντας affectu fuit, publici iuris facere voluit: ne tamen ſimplex illa vocum obſeruatio, vel interpretatione Latina adiecta, ieiunior videretur, maioris molis opus, quàm ipſe ab initio inſtituerat, aggredi neceſſe habuit; & non ſolùm Erotiani Lexicon, & Galeni γλώσσας ſed & Herodotum, Pollucem, Sudam, alioſque, ſuppetiatum proclamauit: quo factum eſt, vt dum eorum ope Hippocratis ſalebras complanat, ipſe viciſſim eos emendauerit, explicauerit, illuſtrauerit: & adductis pleriſque locis parallelis, velut Concordantias & Commentaria in ipſum Medicinæ parentem adornauerit. Cùmque vetus ſit prouerbium, paupertatem certiſſimam eſſe, cùm alicuius indigeas, vti eo non poſſe, quia ignoretur vbi abditum deliteſcat quod deſideratur, velut frugi rei familiaris diſpenſator, hunc Oeconomiæ ordinem cæteris omnibus prætulit: in quo notiſſima elementorum ſerie, quæuis voces expoſitione indigentes, quærentibus facilè occurrunt. Verùm cùm in Hippocratis ſcriptis recenſendis, codices Græcos Frobenianos & in Galeni Commentariis editionem Baſileenſem Bebelij, quæ prodiit ſub annum 1538. ſecutus eſſet, labentibus annis, editio illa Frobeniana paſſim deſiderari, ac proinde Oeconomia paucis admodum, & ferè Græcè doctis vtilis eſſe cœpit: quod cùm pridem animaduertiſſem cauſę fuit cur ad Græco-Latinam Fœſiani Hippocratis editionem, quæ ex Aubriorum officina anno 1621. prodiit, numeros & paginas aptauerim, ac vna eademque, vt aiunt fidelia duos parietes dealbauerim, quandoquidem nouiſſima Samuelis Chouët de literis optimè meriti editio, κατὰ πάντα priori illi reſpondet: nunc enim demum, paucis exceptis, Fœſij Oeconomia prodeſſe occipiet, etiamſi in Galeni ſcriptis, & Commentariis citandis, nihil planè immutauerim, niſi quod recentis Hippocratis editionis paginas, in quibus occurrunt voces à Galeno expoſitæ, quod priori editioni defuit, quàm fieri potuit diligentiſſimè annotaui. Cæterum cùm hoc opus non affectum modo, ſed jam perfectũ haberem, literis me monuit Clariſſimus iuxta & Doctiſſimus Carolus Drelincourt Pariſienſis, Medicinæ Doctor, ſe eadem de re mecum cogitaſſe, atque adeo manum operi admouiſſe, ſimulque ſpecimen laboris ſui ad me tranſmiſit, ex quo non pœnitenda acceſſione eum Fœſij Oeconomiam exornaſſe deprehendi, ſed vrgente typographo, iamque currente prælo, huic editioni inſerere non quitus ſum: ſecundam editionem fortè, imò cum auctorio, quæ eſt eius viri doctrina locupletabit, interim bene vale & hanc noſtram opellam boni conſule. Ex Muſæo noſtro XI. Kalendas Maias anno Chriſti Dionyſiano CIƆ. IƆCLXII.

OECO-

OECONOMIA HIPPOCRATIS,

Alphabeti serie distincta.

TO A.

Ἀγαθὸν apud Hippocratem, ἀσφαλὲς, βέβαιον, ἀληθὲς, καὶ διηνεκὲς exponit Gal. Com. 2. in lib. de fract. (pag. 548. 11. Hipp. 760. C.) certum, stabile, verum, perpetuum. vt ἀγαθὸν μαρτύριον, idoneum signum. μαρτύριον enim σημεῖον illic significat, vt scribit Gal. Idem quoque Com. 2. in lib. de artic. ἀγαθὸν antiquis dici consueuisse scribit, de eo quod in suo quodque genere primum est, (pag 607. 15. Hipp. 802. E). vt ἀγαθοὶ πυροὶ, optimum triticum, quodque compactum & densum est. ἀγαθὸν, ἄμεινον, melius significare scribit Gal. com. ad aph 2. lib 4. ἀγαθὸν quoque pro καλῶς poni, sicq. antiquis vsurpari plærumq; scribitur Com. 2. in lib. de fract. (pag 545 51.) ἐπιδεῖν ἀγαθῶς, αὐτὸ τὸ καλῶς, probè deligare, & deligationem quæ conueniens dicitur, adhibere, quòd fractis conueniat. Erotianus apud Hipp. ἀγαθὰ, συμφέροντα significare contendit. ἀγαθὰ etiam dicuntur commoda, emolumenta, M. Tullio res secundæ. Sic enim hanc Stoicorum definitionem, φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit Tuscul 5. Inuidentia est ægritudo suscepta, propter alterius res secundas.

Ἀγάλλεται apud Hipp. Erotianus γαυριᾷ exponit, hoc est, gestit præ nimio gaudio, exultat, gloriatur, se venditat, μέγα φρονεῖ, ex lib. 2. de art. (p. 606. 2. Hipp. 805. B) ἀγάλλεται δὲ ὁ ἰητρὸς, gloriatur certe medicus. At Bacchium reprehendit Erotianus quòd ἀγάλλεται, τέρπεται, oblectatur exposuerit, versum Homericum ex Il. π. (91.) adducens. Hesychius ἀγάλλεται, τέρπεται, γαυριᾷ, exponit.

Ἄγγαλιδες, sic scribitur Galeno in Exegesi vocum Hipp. & alij capitis partes significare vult. Vide Ἄγκαλιδες.

Ἄγγος vas & conceptaculum significat, & pro vtero sumitur Hipp. lib. 6. Epid. aph. 17. sect. 5. etsi id quidem insolenter & præter consuetam Hipp. phrasim, vt illic scribit Galenus. νοσῶδες τὸ ἄγγος morbosum vterum conceptaculum.

Ἀγγεῖον Galeno sæpe vsurpatur pro vena & sanguinis conceptaculo. Vnde ἀγγειολογία.

Ἀγκάλη, ancale & ancala, dicitur Cælio Aureliano cap. 1. lib. 5. Tardarum passionum, quem poplitem dicimus, forte pro ἀγκύλη, de qua mox.

Ἀγκύλη est articulorum contractio, vbi præ tumoris duritie, aut crassioribus infarctis humoribus contrahuntur, cum extendentibus membrum musculis tendo non obsequitur. Id in poplite, cubito & digitis contingit. Gal. Com. 3. in lib. de artic. Ἀγκύλας recenti cicatrice contractos articulos vertit Celsus lib. 5 cap. 18 ἀγκυλώσεις & ἀγκύλας vocat Paulus cap 55. lib. 4. at iculorum adstrictiones, aut detentos & contractos articulos, καὶ τὰ ἄρθρα [illegible] ἀγκύλωσιν τινὰ ποιεῖσθαι, ex humoribus infarctis & neruea quadam tensione. Dicitur & ἀγκύλη authori Definit. Medic. (p. 401.) [illegible] ἢ τὰ ἄρθρα [illegible], δι' ἣν ἐμποδίζεται ἐνέργεια, affectus ceruicis & articulorum, tendines occupans, & functionem impediens. Isagoges authori [illegible] ἀγκύλη ponuntur.

(pag. 387.) Ea dictione vtitur Hipp. lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος; (pag 457. 21.) vbi ἀγκύλη καὶ τὰ ἄρθρα [illegible], articuli indurati & contracti simul iunguntur, iisque calidæ fotu remedium adhibet. Ἀγκύλῃ contrarium vitium esse scribit Gal. ὀρθόκωλον, vbi articulus perpetuò tenditur neque inflecti potest, Com 3. in lib de art. (pag. 634. 14.) quod tamen melius ὀρθόκωλον γυῖον scribitur ibidem quoque (pag. 636. 12.) τὰ ἀγκυλούμενα καὶ ὀρθόκωλα inter se ea aductio opposita esse scribit. Ἀγκύλη quibusdam amentum exponitur, quòd ἀγκύλη lorum iaculo adalligatum significet. Seruio enim amentum dicitur lorum quo media hasta religatur: & Festo amenta sunt, quibus, vt mitti possint, iacula vinciuntur, vnde & amentatæ hastæ. ἀγκύλη etiam iaculi genus significat. Sed ἀγκύλη magis curuationem indicat, vt ἀγκύλος, curuum, aduncum aut tortuosum, [illegible] exponit Hesychius [illegible] ἀγκύλα τόξ' ἀφίοντα dixit Homer. Il. ζ. (v. 322.) curuos & aduncos arcus attrectantem, vt aduncos arcus dixit Ouidius. Qua ratione appendices geminas ex simplici aut duplici loro, spiris coriaceis vtrinque ex latere annexas, velut aures quasdam aut ansas, in quas virgæ corneæ conectæ, tibiæ fractæ extensionem faciant, ἀγκύλας vocat Hipp. lib. 3. de fract. (pag. 566. 44 Hipp. 771. G.) quòd ansarum instar aut aurium quæ sunt in vasis, incuruæ sint ac inflexæ. Sic enim Galeni locus in Commentario mihi accipiendus & emendandus videtur qui nostris in exemplaribus admodum deprauatus legitur. Hinc etiam ἀγκυλωτὸς exponitur Gal. in Exegesi vocum Hipp ἀγκύλην ἔχων, ansulatum, ansulam aut annulum incuruum quo prehendatur, habens: additurque [illegible]. Quod tamen (vt ingenuè fatear) nondum mihi liquet, neque me apud Hipp. legere memini. Est & ἀγκύλη Hesychio ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος, cubiti inflexio, aut cubiti flexus. ἀγκύλη etiam suffraginem aut poplitis flexum significare annotant Varinus & Budæus, τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος, ex qua fortassis ancale Aureliano deducitur. Ἀγκύλωσις autem dicitur Isagoges authori oculi vitium, ὅταν συμφύηται τὰ βλέφαρα ἐπ' αὐτοῦ, ἢ τῷ μέλανι ἢ λευκῷ, vbi ex vlceratione cohærescunt palpebræ cum oculi albo vel nigro. (p. 386.) ἀγκυλοβλέφαρον dicitur Celso cap. 7. lib. 7. ἀγκυλῶσις & τοῦ βλεφάρου [illegible]: Aetio Tetrab. 2. lib. 3. cap. 64. Ἀγκυλόγλωσσοι verò quid sit, & quinam dicantur ἀγκυλόγλωσσοι, habes ex Paulo lib. 6. cap. 29. & Aetio Tetra. 2. lib. 4. cap. 36.

Ἀγκυρομήλη Galeno in Exeg. & Erotiano exponitur ἀγκιστροειδής, hamus aut vncus, specium siue specillum hamatum quo medici vulnera & vlcera pertentant, dicit Gorrh.

Ἀγκὼν dicitur Hipp. cubiti gibbus & eminentia, aut cubitus flexura, estq; cubiti os acutissimum, quod etiam ὠλέκρανον, hoc est vlnæ verticem & cubitum vocant. Gal. com. 2. in lib. de fract. (p. 555. 56 Hipp. 764. F.) ἀγκὼν est Hippocr. os illud cubiti cui innitimur. lib. de fract. (p. 530. 39. Hipp. 755. C.) Quem locum adducit Gal Com. 2 in lib. de fract. Idem lib. 2. de vsu part. cap. 14. scribit ἀγκῶνα Hipp. vocas

A

re quod Athenienses ὠλέκρανον nominant. In Exegesi quoque κύβιτον τὸ ὠλέκρανον, ὅπερ καὶ ἀγκὼν exponitur. ἀγκὼν pro eo articulo qui est in cubiti gibbo aut cubiti flexu sumitur Hipp. lib. de fract. (pag. 555.45. Hipp. 764. F.) cùm scribit, ἀνομοίως γὰρ ὁ ἀγκὼν τι ἔχει, ἢ ἰγνύη καμπτόμενα, neque enim similiter articulus ad cubiti gibbum, & poples flectuntur. Ibi enim ἀγκὼν dearticulationem quæ est in cubiti gibbo significat, vt exponit Galen. quod etiam altero exemplo ex Hipp. adducto confirmat.

Ἀγλαΐζειν, ornare, decorare, honestare, illustrare, splendidum facere significat. πρόσωπον ἀγλαΐζει lib. 2. περὶ γυναικείων (pag. H. 606. 45.) faciem ornat, emundat & decoram reddit. ἀγλαΐζεται καλλωπίζεται apud Hippocr. exponit Erotianus, & ἀγλαὸν τὸ καλόν. Sed fortè ἀγλαΐζει & καλλωπίζει legendum ex loco adscripto.

Ἄγλιθες alliorum capita seu nuclei dicuntur, Galeno in Exegesi τὰ μέρη τῆς σκορόδου τῆς κεφαλῆς, alliorum capitis partes, quæ segmenta dicuntur, & Dioscoridi ῥᾶγες lib. 2. cap. 182. Theophr. γέλγεις, quibusdam etiam σκελίδες. Plin. nucleos vocat, Colum. spicas. Sed ἄγγλιθες scribitur in Exeg. vt & Hesych. ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνέστηκε τῆς σκορόδου, grana ex quibus alliorum caput compactum est. (Etsi vitiosè ἀγγλιθάς apud Hesych. scribitur.) Sed ἄγλιθες scribitur apud Gal. in dictione θαψίδες & μάλαξα. Ea dictio vsurpatur Hippocr. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 632.12.) σκορόδου ἄγλιθας τέσσαρας quatuor allij nucleos aut segmenta ante terito. Ex quo ἄγλιθας aut ἄγγλιθας apud Gal. legendum existimo. Vtitur etiam Aristoph. Acharn. vbi Scholiastes ἄγλιθας τὰς κεφαλὰς τῆς σκορόδου exponit, vt & in Vespis, vbi certè producitur, & ἀγλῖθες scribitur vt & prius ἄγλιθας, etsi vtrunque (vt opinor) vitiosè. Ἄγλιθα dicuntur Hesych. σκόροδα, aliis ἄγλιθα, vt & ἄγλιθες & ἄγλιθες.

Ἄγνοια ignoratio dicitur, & mentis occupationem significat, stupiditati & dementiæ proximam, aut memoriæ vitium, cùm quis ex morbo ita mente læsus est, vt hebescens sensuum acies ferè obstupescat, adeò vt familiares non agnoscat. Quod multis contigisse in memorabili illa peste Atheniensium Thucyd. scripto prodidit. Affectus τῷ μαρώδει proximus vt scribit Gal. com. 2. in Prorrh. (pag. 198.6) Sic ἄγνοιαν explicat Gal. μὴ γνωρίζειν τοὺς συνήθεις, familiares non agnoscere Com. 2. in Prorrh. (pag. 190.43. H. 72. B.) fereque ab Hipp. cum obliuione iungitur, ib. & in Coac. (178. G.) Eadem ratione ἄγνοια ἀγνωσία Hesychio dicitur.

Ἄγνος λευκὴ vitex alba vsurpatur Hippocrati lib. 1. περὶ γυναικείων (pag. H. 626.13.) τῆς λευκῆς. Erot. ἄγνος, λύγος exponit apud Hippocr. citato Nicandri testimonio Theriac. (vers. 71.) Est autem ἄγνος alia vitex, tum flore albo, tum purpureo. Castitatem inuiolatam seruat & Veneri aduersatur, vnde ἄγνος dicitur.

Ἄγονοι dicuntur mulieres quæ aut nunquam pepererunt, conceptus tamen habilitatem habent, aut quibus intercepta fœcunditas facilè restituitur. Lib. 2. Epid (p. 1040. E.) τοῖς ἀγόνοις πυρίαι ἢ φαρμακεῖαι, fomentum & medicamentum restibilem fœcunditatem affert. At ἄγονοι ἡμέραι, dies pares Hipp. intelliguntur, in iudicationis ratione, vt & γόνιμοι impares, lib. 2. Epid. sect. 6.

Ἀγορὰν ἐργάζεσθαι, forum frequentare, in concione versari, aut conuentus facere & concionem aduocare, velut ἀγορὰν ποιεῖν. Lib. περὶ εὐσχημοσ. (pag. 22. 35.) καὶ ἀγορὴν ἐργαζόμενοι ὄντες, μετὰ βαναυσίης ἀναπιπτόντες, hi conuentu facto, ambitiosa & quæstuosa sua professione decipientes. De Sophistis dicitur qui fora frequentabant, & sua ambitione ac fastuosa professione in circulis vagabantur, per vrbes auditorum celebritatem aucupantes. Zuingg. ἀγορὴν ἐργαζόμενοι acroases facerent dixit, de discipulorum frequentia capiens, quòd Sophistæ in locis publicis acroases facerent, & discipulorum caterua stipati per fora vagarentur.

Ἀγορανόμος idem quod ἀγορανόμος. Agoranomum dixit Plautus Capt. & Curc. & annonæ præfectum, fori curatorem & censorem, aut prætorem vrbanum significat, & eum magistratum qui rerum venalium curam gerit, vt scribit Aristot. Polit. lib. 4. cap. 4. Ædilem vertunt interpretes, sed ædilitas magis circa res vrbanas versari videtur & ἀστυνομίας complecti, vt idem scribit Polit. lib. 6. cap. 8. Vsurpatur hæc dictio Hipp. lib. 4. Epid. (pag. H. 1129. C.) ἡ ἀδελφὴ Τημενέω ἀγορανόμου θυγάτηρ, apud Tecomæum præfecti annonæ filia. Verùm ἀγρονόμου forte pro ἀγορανόμου passim legitur.

Ἀχνεθεῖσαι legitur apud Hippocr. lib. 2. περὶ γυναικείων (pag. 658. 38.) ἢν ἀχνεθεῶσιν αἱ μῆτραι, si efferati aut irati vteri fuerint, veluti à Themate ἀχθέομαι. Verùm illic Erot. ἀχανθῶσιν legisse videtur, ab ἀχείζομαι, quod explicat ἄγραν χρῄζειν, ἤγουν συλλήψεως ἀπὸ τῆς ἐμμηνίου καθάρσεως, hoc est, prædam expetant, aut ad conceptum ferantur à purgatione menstrua. Ductum autem esse verbum scribit, ἀπὸ τῶν ἀγρευομένων ζώων, ab animalibus, quæ ad prædam expetuntur. Hesych. certe apud Hippocr. ἀχνεθεῶσι legisse videtur, cùm ἀχνεθεῶσι, συνειληθεῶσι exponit, hoc est, conuoluti fuerint. Idem quoque ἀχνεθῆναι συνέπεσθαι explicat, quod est sequi. Quæ etiam significatio Hippocr. loco congruere potest, vt vteri ad conceptum sequantur & ferantur. Sed apud Hippocr. & Hesych. ἀχνεθεῶσι legendum videtur, quemadmodum exemplaria quædam apud Erotianum etiam habere contendunt. Quod diligenter aonotauit Henr. Steph. literarum Græcarum decus & columen. At certè (vt ingenuè dicam quod sentio) Hipp. locus ille mihi non minimùm suspectus videtur, & pro ἀχνεθεῶσιν πρηθεῶσιν ex lib. περὶ γυναικ. φύσ. (578. 36.) legendum arbitror, vbi eadem repetuntur (etsi illîc vitiosè πρηθεῶσιν pro πρηθῶσιν scribitur) vt sit πρηθεῶσιν αἱ μῆτραι, εἰσὶ τὸ φυσηθῶσιν, hoc est inflati fuerint. Sunt enim omnia quæ illîc scribuntur, flatuum vtero conceptorum certissima indicia. πρῆσμα autem Galeno ἐμφύσημα inflatio exponitur in Exegesi, & πρῆσαι ὁ ἐμφυσῆσαι, & πρησμάτων τὸ ἐμφυσημάτων. Hesych. quoque πρῆσαι φυσῆσαι inflare exponit, & πεπρησμένον τὸ ἐμφυσώμενον, & πρῆσαι ἐμφυσᾶσαι. Corrupti autem Hipp. loci suspicionem auget etiam Erot. qui ἐξαχνεθῶσι eadem qua ἀχνεθῶσι significatione positum annotat. Quibus verbis aut ἐξαχνεθῶσι pro ἀχνεθῶσι quibusdam suppositum fuisse innuit, aut certè alio loco eo significatu Hippocr. vsurpatum. quod nec dum mihi planè compertum est.

Ἀχειροπυρρώνειοι dicuntur agrestes Pyrrhonij philosophi, ex hæsitantium genere (quos ἀπορητικοὺς vocant) ex Scepticorum numero, qui ne suos quidem affectus agnoscere fatentur. Gal. lib. 4. de diff. puls. (pag. 43. 37.) ἀχειροπυρώνειοι iidem vitiosè dicuntur Gal. περὶ τῶν σφυγμῶν. [p. 455 44.]

Ἀχείφων, ὀρεινὸν, montanum exponit Gal. apud Hipp. in Exegesi.

Ἀγρυπνίαι apud Hipp. dicuntur Celso cap. 1. lib. 2. nocturnæ vigiliæ, ex aph. 24 & 32. lib. 3. H. 1248.

Ἄγυια ἀδύνα exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. imbecilla, inualida, debilia. Locus est lib. 1. περὶ γυναικ. [pag. H. 600. 51.] σχεδὸν γὰρ τὰ πολλὰ σμικρὰ ἐόντα, ἄγυια ἐστὶ [τὰ παιδία] ferè enim plærunque contingit, vt dum parui existunt, debiles sint [fœtus.]

Ἄγχιστα, ἔγγιστα significat proxime, propinquissimè. ἀντὶ τοῦ μάλιστα apud Hipp. poni testatur Erot. maximè. Sumitur & pro frequenter ac continuè, quia qui proximi inter se sunt, condensantur. Lib. de rat. vict. in morb. ac. [pag. 78. 47. Hipp. 393. 40.] ἄγχιστα δὲ χρηστέον αὐτῷ ἑφθῷ ἐόντι [μελικρήτῳ] frequenter autem huiusmodi [mulsa] cocta vtendum. Vbi interpretes Proximè vertunt. Sic lib. de art. [pag. 606. 21. Hipp. 802. 39.] ἄγχιστα δ' ἡ ἐπίδεσις μοι δοκέει ἀντιτείνειν. proximè autem mihi videtur deligatio contra facere, hoc est morbo resistere & maximè iuuare. ἐν ἐγγυτάτῳ ἄξεσθαι ἂν ὠφελεῖν exponit Gal. Sic enim apud eum leg. existimo cùm εὐθυτάτῳ corruptissimè scribatur. Eadem quoque phrasis est ibidem lib. de art. [p. 645. 29. Hipp. 828. H.] ἄγχιστα δὲ ὥσπερ ποιέειν, proximè autem siquid aliud facere, hoc est maximè iuuare. (Quæ certe locutio Celso familiaris videtur, vt illud ἄγχιστα exprimat.) Sic lib. de art. [p. 596. 40. Hipp. 791. G.] ἄγχιστα δ' ἄν τις δοκέῃ ποιέειν, quam proximè autem res confieri possit. Et rursus ibidem [pag. 597. 8. H. 791. H.] ἄγχιστα μὲν ἀκανθὶς πρὸς τὸ τοῦ ὤμου ἄρθρον πελάζει. Sed iugulum quidem proximè ad humeri articulum fluxat. Vbi ἄγχιστα ἐγγυτάτω exponit Gal. & ambiguum esse scribit an ad locum, an verò ad rei naturam referendum sit. Hinc ἀγχιστεύειν propinquum esse & inde cogna-

cognationis aliquid capessere, aut circa rem aliquam versari. ἐν παραγγελίαις (pag. 18. 25. 27. 43.) ἀλλὰ μᾶλλον τοῖς ἀγχιστεύουσι ἀγοραίοις ἐργασίαις, πράσσουσι ταῦτα ἁμαρτίας. Sed hoc magis expedite faciunt, qui circa negotia forensia & quæstus versantur, qui forensem quæstum sectantur, & ei propinqui sunt, etsi aliter distinguitur vulgatis in codicibus. Quæ certè phrasis animaduertenda est.

Ἀγχόνιος apud Hipp. πνιγόμενος qui strangulatur aut suffocatur exponit Gal. in Exeg.

Ἀγωγὴ, ordinem, viam, rationem & ductum, totum rei statum & tenorem, vitæ rationem ac institutum significat. Lib. 7. Epidem. (pag. H. 1239. E.) τῆς δ' αὐτῆς ἀγωγῆς ἰούσης. hoc autem rei statu, hoc est eùm ea ratione & via procederent. Significat etiam totum morbi decursum totamque curationem, quomodo sumpsisse videtur Caluus. Apud Gal. lib. 2. ad Glauc. (pag. 113. 27.) pro agendi & curandi ratione sumitur. ὡς ἐν ἐκείνῳ τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς, οὐκέτι ἐχούσης τι μικτὸν τῆς δυνάμεως. hac scilicet curandi ratione nullam amplius mixtam facultatem quasi scopum, habente. ἀγωγὴ apud Hipp. τοῦ περιέχοντος τοῦ ἀέρος, ambientis nos aëris statum ac constitutionem denotare scribit Gal. Comm. t. in lib. 1 Epidemiot. (pag. 350. 58. Hipp. 938. D. γενομένης δὲ τῆς ἀγωγῆς ὅλης ἐπὶ τὰ νότια, existente toto statu austrino. Sic lib. 2. Epidemiot. (pag. 1022. H.) ὥρη ὁκοίη, καὶ ὅπη, καὶ ποίης ἀγωγῆς, anni tempus quodnam sit, & qualiter circumscriptum sit, dicitur, pro eo qui nos fuoit aëris statu.

Ἀγώνισμα contentionem, contentionum præmium & fructum significat apud Hippocr. Prorrh. 2. (pag H. 84 A.) ὅτι τῶν τοιούτων ἐπιθυμεῖ ἀγωνισμάτων, qui quis huiusmodi contentionum præmium reportare desiderat, aut quisquis huiusmodi contentiones appetit, in quibus studiis palmam ferre captat, dian Corn. Agitur autem de prædictionibus quæ Medico dignæ sint, eique gloriam comparare possint, ideoque ἀγώνισμα hîc ingenij specimen aut ostentationem popularem indicare potest. Eumque locum mihi subindicare videtur Hesych. eum ἀγωνισμάτων, ὀχλικῶν ἐπιδείξεων exponit. Sic ἀγωνιστικὸν Erotianus ὀχλικὸν exponit, quod est populare, aut turbæ popularis gloriam captat (καὶ γὰρ ὁ ἀγὼν ἀπὸ τῆς ὀχλήσεως) vt idem scribit. Quo loco mihi videtur locum lib. de art. innu te (pag 613. 44 H 832. G) ὁ γὰρ δὴ τῷ ὀρθῷ καὶ δικαίῳ, καὶ κατὰ φύσιν ἐμβολὴ, ἔτι δέ τι καὶ ἀγώνισμα ἔχουσα, hæc quidem proba & iusta, ac secundum naturam repositio est, saneque ad gloriam ferè est comparata. Hîc enim ἀγωνιστικόν τι ἔχει, ad ambitionem, ad laudem & gloriam esse comparatum significat, & ambitiosæ concertationis nescioquid habere aut ostentationis. Gloriosum quiddam habere dici potest, velut gloriosè dixit M. Tullius Oratorio 2. (Exorsus es enim non gloriosè magis, vt tu putat, à veritate, quàm à nescio qua dignitate) · atque esse Hipp. mentem satis indicat Gal. qui eum in sensum alterum Hipp. ex eodem lib. locum (pag 614. 20. Hipp. 808. B.) accommodat, vt ἀγωνιστικόν τι ἔχει idem fere ei significare videatur, quod prius dixerat Hipp. ὀχλοειδὲς τὸ πολὺ ἔχει, auræ popularis gloriolam captare, & vulgi auram affectare. Hanc enim in partem ὄχλος & ὀχλικὸν mihi potiùs sumenda videtur, quam vt negotij aut molestiæ plenum significet. Non alia similli ratione τὰ προρρήματα λαμπρὰ καὶ ἀγωνιστικὰ efferuntur Hipp. lib de art (pag. 637. 54. Hipp. 825. A.) prædictiones splendidæ, speciosæ & gloriosæ, hoc est palmares & egregiæ, arduæ, præmio & certamine dignæ. Non secus ac palmarem sententiam dixit Cic. lib. de nat. deo. & palmarem statuam Philip. 6. Ἀγωνιστικὰ βοηθήματα dicitur Gal. lib. de temp. to ius morbi (pag. 388. 24.) remedium vehemens, efficax, egregium, quodque vehementiam habet. ἐπὶ δὲ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς τελευτῆς τὸ ἀγωνιστικὸν, in principio & fine quod est efficax. Innuit Gal. ini io morborum & circa finem, efficacia remedia, quæque vehementiam habeant, exhibenda, vt in statu mitigandi facultatem sortita, ex aphot. 30. lib. 2. Eadem quoque ratione ἀγωνιστικῶς etiam aciter, vehementer & contentiosè aut intensè significat. Gal. lib. περὶ μαρασμοῦ (pag. 375. 21.) ὕδατι δὲ ψυχρῷ κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ νοσήματος χρηστέον ἀγωνιστικῶς, circa morbi vigorem frigida vtendum contentiosè, hoc est audacter & liberaliter. Sic enim idem explicat. οὕτω δὲ ὀνομάζειν εἰώθειν, ὅταν ἀθρόον τε καὶ ψυχρότατον δῶμεν. Sic enim dici solet vbi cumulatim ac frigidissimam damus. Quæ in vsum suum transtulit Paulus lib. 2. cap. 30. in febrium curatione ex erysipelatis circa viscera affectione. ὕδατι δὲ ψυχρῷ κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ νοσήματος χρηστέον ἀγωνιστικῷ, τουτέστι ψυχροτάτῳ. aqua verò frigida circa morbi vigorem vtendum cum contentione, hoc est frigidissima. Vbi nescio an ἀγωνιστικῶς melius legatur. Diuersis verò verbis Gal. l eum exprimit Aëtius tetrab. 2. lib. 1. cap. 89. ψυχρῷ δὲ κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ νοσήματος χρηστέον ἀγωνιστικῶς. οὕτω δὲ ὀνομάζειν εἰώθαμεν, ὅταν ἀθρόον καὶ ψυχρότατον καὶ πολὺ δῶμεν. frigida autem in morbi vigore contentiosè vtendum. Sic autem dicere consueuimus cum semel & frigidissimam & copiosam exhibemus. Quæ verba etiam Trallianus extremo lib. 12. repetit. Quibus in locis ἀγωνιστικῶς magnam virium contentionem indicat, & gnauiter, strenuè, intrepidè, alacriter significat, videturque ab athletico habitu traductum, in quo post magnam exercitationem aqua affatim & quàm frigidissima intrepidè bibitur. Sic lib 8. κατὰ τόπ. (pag 276 27.) πρός τινα τῶν προειρημένων διαθέσεων ἀγωνιστικῶς ἵστασθαι dicitur, gnauiter & strenuè contra aliquam ex prædictis affectionibus instare. Ibidem (vers 28.) πρός τινα διάθεσιν ἀγωνιστικῶς συγκεῖσθαι, de medicamento quod ad aliquam affectionem gnauiter facit, & aduersus eam contentiosè est compositum.

¶ Ἀδαξᾶσθαι exponitur Galeno in Exeg. apud Hippocr. ἀδαξᾶσθαι κνησμώδως cum pruritu mordeti, & ἀδαξέεσθαι idem est quod ὀδαξᾶσθαι, mordeti, lancinari, pungi, prurire. Qua dictione hunc in modum vtitur Hipp Lib 2 περὶ γυναικ. (pag. 663. 20.) καὶ αὖθις κάτω ἴσχει καὶ ἀδάξεται rursusque peius habet & mordetur. Et [p. 666. 8] ὑστέραι δὲ δάκνονται τὰς μήτρας γυνὴ καὶ ἀλγεῖ, καὶ ἀδάξεται, cùm mulieri mordentur vteri, dolet & lancinatur. Cùm verò ἀδάξομαι idem quod ὀδάξομαι indicet, extremum tamen crebriùs Hipp. vsurpatur. Lib. 2. περὶ γυναικείων. [pag. 660. 28.] προστιθέσθω δὲ ἅσσα μὴ ὀδάξεται, quæ non mordent, apponito. & lib. 1. [598. 48.] καὶ ἢν πυρωθῶσιν, ἄγειν τὰ δριμέα τι προστιθέναι. ὀδάξονται γὰρ τὰ λιπαρά, καὶ πωρώδη ὄντα τὸν πολὺν ὀχλεῖ, [Sic enim apud Erot. in dictione πωρώδεα leg. videtur, cùm passim vitiosa admodum sit scriptio.] Quòd si ad instar calli induruerint, præstat acria admouere. Mordent enim quæ tenuia sunt & feruida, & callum liquant. Sed certè mendosus esse locus videtur, & ἀδάξονται γὰρ τὰ λεπτὰ leg. suspi. cot. vbi passim ἀδάξονται scribitur [etsi post has nostras lucubrationes fœlicissima Cordæi lectione vti licet, vt scribatur ὀδάξονται γὰρ τὰ γλυκέα.] Sic lib. περὶ ἀδένων [pag 172. 41.] καὶ ὀδάξονται τὸ ἄλογον καὶ ἀξυνήθης ἐὸν, mordentur enim si quid præter rationem & consuetudinem fiat. & (pag. 272. 51.) ὀδάξονται μυκτῆρες nares arroduntur. Quibus tamen in locis ὀδαξᾶσθαι significationem actiuam habere potest. Ἀδαξᾶσθαι autem etiam quibusdam ab ἀδαξέομαι, vt & ὀδαξᾶσθαι dici videtur, qui leg. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 633. 26.) ὡς ἑλκοῦται καὶ ὀδαξᾶται (cum passim ὀδαξῶται legatur) si vlcera fiant ac morsum excitent, pro quo ξυσμὸν λαμβάνει ponitur lib. περὶ γυναικείης φύσιος (pag 582. 2) Q ii certe locus mihi à Gal. in Exeg. expressius subindicari vidutur, vt pro ἀδαξᾶσθαι ἀδαξῶται legatur. & δακνομένως. Neque enim alias huius dictionis vsum temere apud Hipp. reperias. Dicitur etiam ἀδαξέειν, vt & ὀδαξέειν, & ὀδαξησμὸν ex Hippocr. agnoscere videtor Erot. vt in dict. ὀχεσθαι scripsimus. Ἀδαξέειν verò κνᾶν Hesych. & Sudas exponunt, etsi θεῖναι, vitiosè scribitur apud Hesych. Sic ἀδάξω, κνήθομαι, ἐπιθυμῶ, cupio, appeto, prurio, significat.

Ἀδελφὰ παθήματα dicuntur consimiles & germanæ affectiones quæque inter se cognationem habent, Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 605. 15.) ἀδελφὰ τῷ προτέρῳ παθήματα, priori consimiles affectiones. Ἀδελφίζεσθαι Hippoc. ὁμοιοῦσθαι significat, & de iis dicitur quæ inter se maximam cognationem & similitudinem habent. Sic ἀδελφίζεται apud Hippoc. exponit Gal in Exeg. quod legitur lib. περὶ ἀγμῶν (p. 568. 42. H. 772. G.) πολλαχῇ δὲ ἀδελφίζεται τὰ ἕτερα τῶν ἑτέρων, multis autem modis quædam inter se affinia sunt & maximè similia.

Vbi ἠδελφίσται, ἀμείνεται ἢ κοινωνεῖ, ἢ συγγένειαν ἔχει exponit Gal. similitudinem, cognationem aut communionem & familiaritatem inter se habent, eamque dictionem Hipp. vsurpari solitam scribit, de his rebus quæ magnam inter se affinitatem & coniunctionem habent. Quæ enimque germana sunt, magnam inter se habent cognationem. Hanc etiam dictionem vsurpat Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (p.598. 48.) κατὰ δέ τι ἀδελφίσεται, quadam autem ex parte cognationem aut familiaritatem habet, hoc est, ad attrahendam geniturам accommodatum redditur. Loquitur autem de vteri osculo, quod humidius effectum, semen non attrahit. Iubet verò vt subditis acribus medicamentis, humiditas illa deteratur. Sic enim commorsum aut compunctum vteri osculum, firmius ad comprehendendum semen efficitur, & quandam cum eo cognationem aut familiaritatem habet, cum eoque quadam ex parte accommodatur & affinitatem contrahit. Hic enim mihi videtur illius esse loci sensus, etsi totus ille locus non leuiter mihi suspectus est. Sed tamen post hanc nostram commentationem auspicatò admodum Cordæi solertia diligentissimè perpurgatus. Ibidem quoque (pag.599.46.) ἢ ἢν ἐπικρατήσῃ τῷ δὲ ἀδελφίσεται, quòd si præualuerit, cum eo familiaritatem & cognationem habet, hoc est, ei conciliatur, aptatur, accommodatur. Agitur enim de viri semine quod ad conceptum muliebri semini commiscetur, ac velut fraternè vtero conciliatur, tuncque illi cum eo bene conuenit. Ex eodem censu sunt ἠδελφισμένα τὰ ὁμοιούμενα καὶ συγγενῆ, vt scribetur in diction. ἀδελφισμένον. Ἀδελφίξιες verò dicuntur Hipp. partium inter se coniunctiones, similitudines & communitates lib. de art. (pag 635.56. H. 813.G.) πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα κατὰ τὸ σῶμα τοιαύτας ἀδελφίξιας ἔχει, multa quoque alia in corpore huiusmodi cognationes habent. Vbi Galen. ἀδελφίξιας Hipp. vocare scribit, τὰς κοινωνίας καὶ οἷον συγγενείας τῶν μορίων, partium inter se communitates & cognationes, οἱονεὶ καὶ ἀδελφότητας, velut germanitates. Quem haud dubiè locum mihi subindicare videtur Hesych. ἀδελφίξιας κοινωνίας exponens, etsi ἀδελφίξιες vitiosè apud eum scriptum puto. Ἀδελφὰ, ὅμοια, ἐοικότα, ἁρμόζοντα, ἀρέσκοντα, συγγενῆ, significare annotat Varinus. Eóque sensu βάρεα ἀδελφὰ τῶν ὀκταμήνων τόκων scribuntur lib. 2. Epid. (pag. 1031. C.) grauitates laboribus qui ab octimestribus fœtibus accidunt, similes aut affines. Et rursus (ibidem τὰ ἐπιμήνια ἀδελφὰ τῶν ὀκταμήνων γενόμενα, menstruæ purgationes octimestribus non absimiles.

Ἀδήμονες dicuntur Hipp. lib. 1. Epid. (pag. 971.22. H 954 D.) qui impotenter animo anguntur, aut grauiter mœsti sunt, præ dolore animi concidunt & exanimantur, penéque deficiunt, supra modum ægrescunt, adeóque vt quemuis casum impotenter ferant. ἄγρυπνοι, ἀδήμονες, vigiles, impotentes animi. Interpretes fastidiosos & difficulter ferentes dicunt. Quam dictionem ex vetustis exemplaribus & Gal. adscripsimus, qui ἀδημονίας anxietatem animi aut angorem apponit. Sic lib. περὶ παρθενίων (pag 563.5) ἀλύων & ἀδημονέων ὁ θυμὸς simulianguntur, anxius animus & mœrens aut fluctuans. Ἀδημονεῖν annotatur dici Eustath. ὁ ἐκ λύπης ὡς οἷον περὶ κόρου ἀποπληκτικὸς, qui præ dolore & quasi nimia doloris satietate fatiscit, aut concidit. Ἀδημονεῖ etiam & ἀδημονεῖν exponitur Hesych. ἀγωνιᾷ ἢ λυπεῖται, qui mœrore angitur & dolore afficitur.

Ἀδόλως Gal. apud Hipp. in Exeg. ἀφροντίστως, negligenter & sine consilio aut cura exponitur. Quo sensu ἀδόλεσχος Hesych. χωρὶς βουλῆς significat, quòd τὸ δόλιον βούλευμα, & τὰ δόλια βουλεύματα sint eidem. ἀδόλως idem δόλου ἄνευ, ἁπλῶς sine dolo, simpliciter, exponit, vt & ἀδόκητον ἀπροσδόκητον improuisum, & ἄδολον ἄκακον, malitiæ expers aut simplex.

Ἀδοξίη exponitur Erot. apud Hipp. ὁ τῶν ἐκκρινομένων παντελὴς ἐποχὴ, eorum quæ excernuntur omnimoda retentio ac inhibitio.

Ἀδόλεσχοι dicuntur lib. περὶ εὐσχημοσ. (pag. 22. 46.) minimè diffluentes aut diffusi, quique vestitu & cultu sunt frugali, minimèque dissoluto. ἀπερίεργοι nominantur, minimè curiosi, aut cultu nimis superfluo & curioso gaudentibus. Zuinggerus ἀδολεσχέας eos accipit, qui sua neque factis, neque dictis vltra quàm decet extollunt, vt & ἀπερίεργοι eos qui in aliorum factis aut dictis censendis minimè sunt curiosi.

Ἄδιψον significat quod sitim minimè infert eamque cohibet, vt lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.43.11. Hipp. 385. 5.) τὸ δὲ πτισάνης γλίσχρασμα ἄδιψον dicit Hipp. quod in ptisana glutinosum est sitim minimè inferre eamque sedare. Idem de oxymelite dicitur lib eodem (pag.79.57. H.394.3.) ἀναγωγὸν δὲ πτυέλου ἐστὶ καὶ ἄδιψον, sputum educit & sitim sedat. Sic Plin. quibusdam glycyrrhizam ἄδιψον dictam fuisse scribit, & aqua inter cutem laborantibus exhibitam. Ἄδιψα etiam dicuntur medicamenta quæ sitim abigunt & arcent, qualia describuntur Asclep. Gal. lib. 8. κατὰ τόπ. Alioqui ἄδιψον dicitur quod sine siti est. Vt quod ex Hipp. adfert Plutarch. in libro de vtilitate capienda ab amico, τὸ ἄδιψον αἰνιττόμενος, sine siti esse, innoxium.

Ἁδρὸς Hipp. dicitur bene habitus, pinguis, fœliciter nutritus, adultus, lib. περὶ γονῆς (pag.132.42.) ἢ τῷ παιδὶ χωρεῖ, ἐπὴν ἁδρὸς ἔῃ, & puero quidem cùm plenè adoleuerit, semen profluit. hoc est cùm habitior fuerit, aut plenior, aut maior. Hesych. ἁδρότερον, μεῖζον, δυνατώτερον exponit. ἁδρότερον aphor. 9. lib. 4. plenius significat, quod Gal. σφοδρῶς vehementer explicat. τοὺς μελαγχολικοὺς ἁδροτέρως τὰς κάτω, melancholicos plenius per inferiora purgandos, hoc est vehementiùs, quòd melancholicus humor sua natura piger, tenax & terreus, vehementiora medicamenta requirat & validioribus educatur. Quod scribit Gal. lib.14. method med. τῷ ἁδροτέρως verò οἱ τεταμιευμένοι opponi videntur, qui cum cautione & subtimidé quid agunt.

Ἀδύνατοι dicuntur impotentes, debilitati, viribus fracti, ad obeundas actiones imbecilli, in Prorrhet. (p.182.15. H. 70.D.) & Coac. (pag.146.G.) In Prorrh. quoque. (183. 17.H.70.E.) αἱ παρὰ λόγον κεναγγικαὶ ἀδυναμίαι, quæ præter vacuationem fiunt impotentiæ dicuntur, vbi Gal. ἀδυνάτους ἀρρώστους κατὰ τὰς ἐνεργείας ad munia obeunda imbelles exponit. In Coacis (pag H.124.G.) οἱ παραλόγως, κεναγγίης μὴ ἐούσης, ἀδύνατοι, qui temere ac præter rationem nullo existente vasorum inanitione impotentes fiunt.

¶ Ἀεικὲς annotat Erot. significare apud Hipp. αἰσχρὸν, καταγέλαστον, fœdum, ridiculum. Hesych. quoque ἀεικὲς, ἀπρεπὲς, καταφρόνητον, ἀπρεπὲς significat, indecens, indignum, despiciendum, minimè conueniens. & ἀεικῶς, ἀπρεπῶς, χαλεπῶς, indecenter, indignè, Varinus addit ἀσυνδέτως. Cui quoque ἀεικὴς, αἰσχρὸς, ἀπρεπὴς, ὁ μὴ εἰκὼς exponitur, fœdus, indecorus, indecens. Locus est quem indicat Erot. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag.68.26. Hipp.391.18.) ἀεικὲς δὲ καὶ δῆλα κεναγγείην ἀδικέοντα μὴ γνῶναι. Indecorum autem est ac probro vertitur si quis eum qui ex vasorum inanitione malè habet non cognoscat.

Ἀείρειν, προσφέρειν significare apud Hippocr. annotat Erot. quod est præbere, adferre, aut offerre. Quod legitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 646. 29.) πρὸς δὲ τὰς ῥῖνας ἀείρειν, μὴ δὲ τὸ φάρμακον πίνειν νῆστιν, ad nares autem nihil admouero, neque medicamentum ieiunæ propinato. Quanquam legendum videtur, πρὸς δὲ τὰς ῥῖνας ἀείρειν, καὶ τὸ φάρμακον πίνειν νῆστιν, ὀπὸν τὸ καστόριον, vt castorium naribus admouendum ieiunæque propinandum consulat. Hesych. quoque ἀείρας προσφέρων expoit, & ἄειρε, φέρε προσφέρειν apud Hom. Il. ζ. (vers.264.) μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μῆτερ. Communi autem notione ἀείρειν αἴρειν quod est attollere significat, vt lib. 2. περὶ γυναικ. [pag. 638. 14.] ἢ σικύας ἀείρειν & cucurbitulis attollere. Ἀείρεται etiam apud Hippoc. attollitur, euehitur, effertur, erigitur significat. Lib. de nat. hum. [pag.14. 31. H. 227. 31.] τοῦ θέρεος ἡ χολὴ ἀείρεται ἐν τῷ σώματι, æstate bilis in corpore attollitur, eminet, αὔξεται dixit Gal. hoc est augetur, effloreſcit, efferuescit, tum mole tum facultate eminens, & ebulliens, ac ad superiora repens vomitu reiicitur, ac veluti μετεωρίζεται. Erot. certe pro ἀείρεται, ἄρεται leg. videtur, quod ἐπαίρεται exponit, eleuatur, erigitur, inflatur aut attollitur. Varin. quoque ἀείρεται pro ἄρεται positum annotat, & ὀψύνεται explicat. Ἀείσμενα Hesych. τὰ αἰωρούμενα significat, & ἀειρόμενοι ἐπαιρόμενοι. Sic Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. [p.605.24.] ἀειρόμενοι σφυγμοὶ pulsus sublati dicuntur.

Ἀείσω,

ἀἰκοντα, ἀβουλήτως exponit apud Hipp. Erot. Atque haud scio an locum subindicet lib. 1. Epid. (p. 306. 7.) ἀκίονα δάκρυα ὀφθαλμῶν inuoluntariæ lachrymæ effluunt, vbi Gal. ἄκοντα pro ἀκίονα legit com. 1. in lib. 6. Epid. (p. 453. 6.) Tum verò apud Erot. ἀβουλήτως leg. erit.

Α'ἴτωμα dicitur Hipp. tecti fastigium aut culmen domus ac testudinatum lib. de art. (pag. 615. 10. Hipp. 808. F. ἀνέλκειν τὴν κλίμακα καὶ πρὸς πύργον τινὰ ὑψηλὸν, ἢ πρὸς αἴτωμα οἴκου, scala ad turrim aliquam altam, aut domus fastigium attrahenda. Vbi Galen. αἴτωμα dici scribit οἴκου τὸ ὑψηλότατον μέρος, supremam domus partem, & τὰ ἐς ὕψος ἀνατείνοντα τῶν ὀρόφων τριγωνοειδῆ, in altum sublata triangolari forma domorum culmina. Tectum enim altum medio culmine à posteriore in anteriorem partem porrigitur, hinc & inde supra laterales parietes humiliter demissum, vt geminatum alarum speciem præ se ferat. Idem in Exeg. αἴτωμα, τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμένον τῆς ὀροφῆς ἀεὶ τρίγωνον, exponit, id quod supra tectum triangulari forma eleuatum est, aut in sublime erectum. Erotianus verò αἴτωμα, τὴν κορυφὴν τοῦ δώματος, domus fastigium & culmen. Dicitur etiam ἀετὸς, τὸ οἰκοδομηθὲν τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, ὃ τινες αἴτωμα καλοῦσι, vt annotat Varin. Idémque ex Suda scribit ἀετώματα dici τὰ τῶν ἱερῶν στεγάσματα, ἃ πτέρυγάς τε καὶ ἀετοὺς καλοῦσιν, hoc est, sacratum ædium tecta, ἀετώματα & ἀετοὺς, hoc est, aquilata & aquilas dici & alas. Ex quo scriptum est apud Aristoph. ἐν ὄρνισι, τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν, vestras domos ad fastigium tegemus. Vbi schol. positum scribit ἀντὶ τοῦ τεγώσομεν πρὸς ἀετώματα, ὥστε τὰ ἐν τοῖς ναοῖς ἀετώματα. τὰς γὰρ τῶν ἱερῶν στέγας πτερὰ καὶ ἀετοὺς καλοῦσιν. Sacrorum enim tectorum culmina seu pinnacula, aquilata, alæ & aquilæ dicebantur. Hesych. ἀετὸν dici scribit κυμάτιον τὸ ἐν τοῖς γείσοις, cymatium aut prominentiam suggrundatum & imbricum, forte quia ea aquilæ volantis formam præ se ferat. Eademque prominentia in tecti culmine ad arcendum imbrem, προστεγίσματα Polluci dicuntur, veluti imbricamenta, vt & τὸ ὑπὲρ τοῦ ὀρόφου, τέγος, quod supra culmen est, teges, cap. 8. lib. 1. Annotatur etiam ex Eustath. μέρος τι τῶν ναῶν dici αἴτωμα & ἀετὸν, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν ἀετοῦ, nempe templorum pinnacula & fastigia, quòd aquilæ alarum sint similia. Ex quibus satis constat apud Gal. comm. 3. in lib. de art. manifestum adesse vitium. Vbi enim huius nominis notationem exprimit, quòd tectum ex vtraque parte demissum sit, ad alarum expansarum instar, sic leg. censeo, ὥσπερ γὰρ ἐοίκασιν ὠνομακέναι οἱ παλαιοὶ καλοῦντες τοῦτο τῆς οἰκίας τὸ μέρος, ἀετὸν δὲ καὶ εἶδη, videntur enim veteres ex hac similitudine istam domus partem sic vocasse, & ἀετὸν quoque. Vt significet Gal. tecti culmina & pinnacula πτέρυγας dicta & ἀετοὺς antiquis, quod etiam docet Sudas & Aristoph. Sch. Apud quem ibidem quoque ex Diocle Carystio τὸ αἴτωμα οἰκίας ἀετὸν explicari legendum mihi videtur, cùm locus omnibus in exemplaribus fœdissimè corruptus legatur.

§ Α'ήθεα πλεῖστα sunt spura insolentia, inassueta in prorrh. (pag. 210. 7. Hipp. 78. A.) quæ Gal. τὰ εὔηθεα exponit, facilia, minime periculosa, leuia, minimè maligna, vt mihi εὐήθεα legisse videatur, qualia in Coac. εὐήθεα πλεῖστα melius dicuntur (pag. 173. B.) vbi eadem repetuntur.

Α'ὴρ aër dicitur Hippocr. spiritus corpus nostrum ambiens eique circumfusus, omnium quæ corpori accidunt author & dominus, cuius in ea quæ natura constant & corpora nostra conseruandi & corrumpendi vis est omnium maxima. lib. περὶ φυσῶν (pag. 296. 25.) Α'ὴρ Erot. quatuor modis dici scribitur. Primùm aër communi nomine dictus, qui nos ambit & cernitur & ab omnibus inspiratur. Deinde caligo aut nebula, ὁμίχλην vocat, adducto in testimonium versu Hom. ex ὀδυσς. ι. (vers. 144.) Tertiò qui in nobis est spiritus, & aër quem efflamus. Quartò graueolens per sedem expiratio & halitus.

Α'ίζεν legitur apud Hipp. lib. 5. Epid. (pag. 1147. A.) quod significat commota aut concitata fuit. Ac deductum videtur ab ἄημι inusitato, aut ἄω & ἀΐσσω poëtico. Sic ἄητο apud Apollon. φέρετο, ἐκινεῖτο, & ἄετο, ἐφέρετο, ὥρμητο exponit Varin. Potest & ab ἀναζέω deduci, ἀέζεν pro ἀίζεν, ab ἄζω aut ἄω, vt ἀίζεν sit, ἐκλάζε, ἐλυπήθη, & à medicamento molestiam aut noxiam illatam significet. Apud Hom. Il. θ. v. 257. ἀΐξας ἐλαφηβόλος significat, τῷ δ' ἄπο ἀΐξας.

§ Α'θηλάζεσθαι apud Hippocr. sugi, mulgeri, suctu detrahi, aut veluti sugendo trahi significat. Quæ dictio scribitur lib. περὶ χυμῶν (pag. 47. 22.) ὅθεν ἀθήλγεται. Agitur de his quæ ad sedem abscedunt, aut in inferiore aluo consistunt, quæ in considerationem medico adhibenda esse innuit, videndumque vnde exoluantur aut percolentur, aut emulgeantur & suctu detrahantur, hoc est subsidant aut discutiantur. Quem locum subindicans Gal. in Exeg. ἀθήλγεται exponit παρίεται, διαλύεται, remittitur, resoluitur aut exoluitur. Vt & interpres Corn. Erot. apud Hipp. ἀθήλγεται ex Bacchij sententia θηλάζεται ἢ ἐκπιέζεται exponit, hoc est exugatur aut detrahatur, additque Epiclem ἐκπιέζεται καὶ ἐκθλίβεται exponere, hoc est exprimatur, elidatur, extundatur. Ex quibus satis apparet Erot. apud Hipp. lib. περὶ χυμῶν ὅθεν ἀθήλγεται legisse, quæ lectio cum explicationibus quas ex Bacchio & Epicle affert optimè huic loco quadrat. Etsi Gal. in Exeg. in dictione θεράν, hunc Hipp. locum adducens, ὅθεν ἀλθαίνεται legisse videtur, hoc est, vnde curentur, aut medelam accipiant. Quæ etiam explicatio ex consequenti accommodata quodammodo videtur. Hesych. ἀθέλγειν, ἀμέλγειν exponit, quod est sugere, suctu vel mulctu detrahere, quod Erot. expositioni congruit. Idem ἀθέλγειν, θηλάζειν, ἢ θλίβειν exponit, pro quo ἀθήλγεται, θηλάζεται, ἢ θλίβεται (aut potius ἐκθλίβεται) scribendum videtur, vt hic Hipp. locus subindicetur, eique Bacchij & Epiclis explicatio accommodetur. Idem ἀθελβεῖν ἕλκειν ex Nicandro significare scribit, sed ἀθέλγειν ex Erot. scribendum apparet, ex quo huiusmodi explicationes sumpsisse videri debet. Est & apud Hesych. ἀθέλβεται διηθεῖται, hoc est, percolatur, pro quo fortassis etiam ἀθέλγεται scribendum videtur, præsertim cùm Varin. ἀθέλγεται, διηθεῖται, διαλύεται παρὰ τῷ Ἱπποκράτει esse scribat. Quibus verbis Gal. explicationem adscribens, διηθεῖται pro παρίεται in Exeg. vocum Hipp. legendum esse monet. Quam lectionem quoque in earundem vocum expositione Cornarius interpres adhibuisse videtur. Eadem ratione ἐξαθηλγεσθαι dicuntur, quod est emulgeri, exugi, Hipp. ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον (pag. 683. 40. Hipp. 744. D.) ὡς τὸ μὲν ὑπὸν ἐξαθηλβεται, vt quod subest emulgeatur aut exugatur, hoc est effundatur & exprimatur. Cui certe loco Erot. explicatio apprime conuenit. Sic lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 280. 17. Hipp.) ἐξαθηλγόμεναι φλέβες dicuntur, venæ emulctæ & exuctæ Erot. tamen ἐξαμελγόμεναι legisse videtur, cùm ἐκθηλαζόμεναι exponit, nisi si apud Erot. ἐξαθηλγόμεναι leg. potius videatur.

Α'θηξις legitur apud Hipp. lib. de art. (pag. 605. 33. Hipp. 800. D.) ibique quibusdam pro attractione sumi annotatur. Verùm illic ἄλθεξις meliora exemplaria legunt, sicque legimus vt in dictione ἄλθεξις scribimus.

Α'θὴρ quod in hordeo est aculeatum, longum & cuspidatum significat, partem spicæ acutam quæ arista dicitur, & ex translatione teli cuspidem aculeatam, aut iaculi extremum, quod Græci πώγωνα, barbam, aut γλωχῖνα spiculum, aut sulcum vocant, vnde tela γλωχινωτὰ & τριγλώχινα sulcata & spiculata, aut trisulca, hoc est tribus spiculis munita dicuntur Paulo cap. 88. lib. 6. Galli in sagitta (*barbeleures*) rectè vocant, Celsus spicula cap. 4. lib. 7. Gal. ἀθὴρ exponitur apud Hippocr. τὸ, τι τῆς κριθῆς ὀξὺ, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ νούσων τῶν μικροτέρων, ἢ τοῦ ἐν τῷ ἄκρῳ πώγωνος τοῦ ἄκρου. ὡς ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν ἐπιδημιῶν tum quod in hordeo est acutum, vt lib 2. de morb. minore, tum etiam quod in summa sagittæ cuspide πώγων, barba, dicitur, vt libro 5. de morb. vulgaribus. Quibus verbis haud dubiè priore loco lib 3. de morb vulgò inscriptus intelligitur (pag 496 54) vbi mendosissime omnibus in exemplaribus ὥσπερ ἀθέρα pro τὸν ἀθέρα scribitur Hordeum enim Achilleum magnum & plenum sublatis spicis subindicatur. Quem certe locum mihi quoque subnotare videtur Erot. cum ἀθέρας, τὰ ἄνω τῆς κριθῆς λεπτότατα explicat tenuissima quæ sunt in summo hordeo. Vt videatur ille, τοὺς ἀθέρας apud Hipp. legisse, aut (quod magis suspicor) ἀθέρα apud Erot. legendum sit, quod etiam faciunt quidam. Posteriore

verò loco historia 49 lib. 5. Epid. subindicatur (pag. 1153 H.) vbi scribitur, ἔσω δὲ ἡ ἀκὶς ἐγκατέλειπτο. ἡ δὲ ἀθὴρ ὑπερεμήκης, cuspis verò abunde demersa fuit, spiculum autem extremum vlterius extabat. Quo etiam loco vitiosissimè αἰθὴρ omnibus 10 exemplaribus legitur, vt illic submonuimus. Ἀθὴρ quoque dicitur Hesych. ex translatione ἐπιδορατὶς cuspidis mucro & aculeus, ex Æsch.

Ἀθεώρητος ἐπιβολὴ incomprehensa inuasio febrilis dicitur Galen. lib. 3. de præsag. ex puls. (pag. 145. 17.) de his febribus quæ statim initio accessionum pulsum in magnitudinem & celeritatem mutant, nec fit paruus aut tardus, quòd eam inæqualitatem quæ initiis febrium ferè sentitur, non percipiant, velut neque frigus, neque rigorem, neque stomachi vellicationem, neque compressionem quæ fit initiis accessionum, sanguine à tota externa superficie recedente, & ad viscera confluente, vnde & pulsus inæquales tunc fiunt, & parui, & tardi, & languidi.

Ἀθρεῖν considerare, perpendere, dispicere, obseruare significat Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 595. 29) ὅλον τε τὸ σῶμα ἀθρέειν, totum quoque corpus considerato.

Ἀθρόον confertum, coaceruatum, densum, in se collectum ac simul omne significat. Galen. Com. ad aph. 35. lib. 7. ἀθρόον dici scribit τὸ ἐσφιγμένον ἑαυτῷ τε συνεχόμενον, quod in sese coactum est & continuum, τῷ διεσπαρμένῳ, distracto & dispetso contrarium, idemque & temporis aut loci breuitatem significare posse, magis tamen temporis breuitatem denotare, & ἀθρόως, τάχιστα, καὶ ἐν τῷ βραχεῖ, confertim dici quod citò ac celerrimè exit, & exiguum habet temporis spatium. Sic aph. 18. lib. 2. ἀθρόως τρέφοντα confertim aut vniuersim nutrire dicuntur quæ exiguo tempore totum ex sese præbent corpori alimentum, ibique Gal. τὸ ἀθρόως, τῷ κατὰ βραχὺ, sensim, opponit. ἀθρόοι ἱδρῶτες, sudores qui vniuersim & effusè aut affatim procedunt, & ἀθρόαι αἵματος ἀφαιρέσεις, sanguinis detractiones quæ cumulatè fiunt & coaceruatim, Coac. (p. 174. E.) ἀθρόα κόπρανα stercora affatim prodeuntia, libro 3. Epidem. ægr. 4. Hipp. 1100. B post st. pest. ἀθρόον κατὰ μικρὸν διεχώρησεν, aluir recrementum exiguo tempore cumulatum, effusum, Coac. (pag 218. D.) In vrinarum verò ratione ægr. 2. libro 1. Epidem. οὔρησεν ἀθρόον ὑπόπαχυ κείμενον, minxit affatim subcrassum in matella depositum, vbi quid spissum, cumulatum, aceruatim congestum, repente & vniuersim effusum significat. Et ægr. 4. οὔρει δὲ μετὰ σπασμὸν ἀθρόον πολλὸν post conuulsionem autem vrinam confestim multam reddidit.

Ἄθυμος significat eum qui animo est abiecto & desperato, quique animum despondet, libro 3. Epidem. ægr. 2 post st. pest. Ita ἀθυμίη animi desponsio & abiectio dicitur ac desperatio. in Coac. (pag. 118. E.) ἀθυμίαι etiam animi demissiones, remissiones, consternationes, ægritudines ac tristitias, desperationes significant. lib. 5. epidem. (p. 1160. B.) Ibi nanque ἀπαλλαγῆς βίου ἐπιθυμίη coniungitur, cùm quis vita defungi cupit, vt lib. 7. epidem. (pag. 1233. H.) ἀθυμίαι μετὰ σιγῆς abiectiones animi cum silentio, In Coac. (p. 194. G.)

Ἀθώρηκτος exponitur Gal. apud Hipp. in Exeg. ὁ μὴ μεθύων qui non est ebrius. Legitur autem lib. περὶ ἀφόρων (pag. 679. 7.) in conceptus legibus, ὁ δὲ ἀνὴρ ἀθώρηκτος, vir autem minimè sit ebrius, quod iisdem verbis repetitur lib. περὶ ἐπικυήσιος (p. 263. 2.)

¶ Αἰάζειν, θρηνεῖν, apud Hipp. exponit Erot. quod est lamentari, lugere. Quem forte secutus Hesych. αἰάζω, θρηνῶ, explicat. Eidem αἰάζω, ἀνακαλῶ, στενάζω, exclamo, gemo significat, & αἰαζομένη, θρηνοῦσα.

Αἴγειρος κρητική populus nigra Cretica. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 625. 37.) ad fœtum expellendum, αἰγείρου κρητικῆς κόκκους ἐννέα populi nigræ Creticæ grana nouem trita in vino propinat.

Αἰγὶς Hipp. reponitur inter affectus oculi in Coac. (p. 153. B.) & albescentem humorem concretum, aut concretionem albicantem significat, quæ ex caliginoso velut aëre, ac crassiore quodam excremento enata, pupillæ inhæreſcit, aciei caliginem offundit, eamque obscurat, caloris natiui ac spiritus extinctionem, humorumque oculi perturbationem, & naturalis oculum regentia facultatis imbecillitatem portendens. Prorrhet. autem 2. (p. 102. G.) αἰγίδες inter pupillæ vitia ex oculorum vlceribus recensentur, ac inter ἀχλύας & κοίλας annumerantur, ibique pro subalbicantibus cicatriculis sumi videntur. Cuius certè vocis explicatio ex Gal. in Exeg. vocum Hipp. depromi debet. Sic enim scribit, αἰγλίη ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος οὐλὴ, καθάπερ ἐν τῷ μείζονι προρρητικῷ, καὶ αἱ λευκανθίζουσαι ἐπίπαγοι, ὡς ἐν κωακαῖς προγνώσεσιν. hoc est, αἰγλίη dicitur in oculis subalbicans cicatrix, velut in maiore Prorrh. & exalbescentes concretiones, velut in Coac. præn. Item ἀπόλαμψις, ἡ ἐν τῷ μέλανι τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπιλάμπουσα οὐλὴ, διὰ τὸ ὀλίγον παχυτέρα εἶναι τῆς αἰγίδος, hoc est, ἀπόλαμψις, cicatrix in oculi nigro resplendens, eo quòd ægide paulò sit crassior. Quibus ex locis huius dictionis significatio vt constat, ita certe manifestissimum mendum in Exeg. in dict. αἰγλίη esse apparet, cùm nusquam in Prorrh. aut Coa. extet, ac locus ille Prorrh. ex quo ἀπόλαμψις desigoatur, palam αἰγίδα profiteatur, illicque de cicatricibus ex oculorum vlceribus agatur, vbi etiam vitiosè ἀπόλαμψις scribitur, vt illic scripsimus. Adde quòd nomenclaturæ ratio ex alphabetico elementorum ordine vitium aperit, cum ι post α in ordine sit, ac dispositio secundi elementi post α rationem iam sit præteruecta, ideoque quidam post ἄγγλιδες in Exeg. reposuerunt. Quod vitium subolfaciens Gorrh. in suis Defin. αἰγίδα non αἰγλίην posuit. Sed non video vbi in Prorrh. aut Coac. huic dictioni locus sit. Ideoque in Exegesi pro αἰγλίη αἰγὶς suo ordine non dubia fide reponi debet. Αἰγίδες Varino dicuntur ἀπὸ τοῦ ταῖς συστροφαῖς τῶν ἀνέμων τινῶν εἰκασμένας, quemadmodum etiam καταιγίδες, quòd suo impetu ventorum turbines faciant. Et τὸ δὲ αἰγὶς, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ, καὶ αἰγὶς ἡ κηλὶς, ἡ ὀξεῖα νόσος, καὶ αἱ ἀποστίλψεις τῶν ὀφθαλμῶν. Ad quam nominis notationem mihi respexisse videntur qui αἰγίδα in Coac. oculorum turbinem ac vertiginem intelligunt, impendente veluti humorum perturbatione ac procella. Caluus illic non inscitè guttam paruam ex rei similitudine dixit, quòd acrius excrementum velut impetu quodam in pupillam irruens, crassissimam concretionem albicantem, aut quasi guttam quandam infigat. Non absimili admodum ratione αἰγίδες in Prorrh. 2. dictæ sunt, subalbicantes cicatrices ex acrioris in oculos pituitæ impetu & affluxu contractæ. Caluus stillas lucidas fulgentes interpretatur, Hesych. & Vario. secutus, qui αἰγίδας ἀποστίλψεις τῶν ὀφθαλμῶν esse dicunt, oculorum coruscationes.

Αἰγύπτιον ἔλαιον scribitur In Exegesi dici apud Hipp. ὑπὸ ἀρχαίων καλούμενον κίκινον. ὃ μέν τοι παλαιοὶ τῆς κίκι κίκινον, quod veteres cicinum vocant. Verùm apud Hipp. αἰγύπτιον sæpe solum legitur, & de oleo aut vnguento Ægyptio sumitur, vt lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 645. 45.) vbi Ægyptium oleum, significat, vt & λευκὸν simpliciter, & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 574. 39.) vbi τὸ αἰγύπτιον, τὸ αἰγύπτιον μύρον intelligi videtur, etsi vulgata omnia exemplaria ὄξος λευκὸν τὸ αἰγύπτιον iungunt. Sed ὄξος λευκὸν, & τὸ αἰγύπτιον distingui debent, vt τὸ αἰγύπτιον oleum aut vnguentum intelligatur, vt lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 618. 18.) & lib 2. (p. 674. 18.) vbi eadem in re τὸ μύρον αἰγύπτιον ponitur, & τὸ ὄξος λευκόν. Αἰγύπτιον ἔλαιον vsurpatur Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 565. 33) & lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 657. 9.) Αἰγύπτιον autem μύρον ibidem scribit Gal. dici τὸ διὰ τῆς αἰγυπτίας ἀκάνθης τοῦ ἄνθους, ὅπερ καὶ μετώπιον ὠνόμασται, vnguentum ex flore spinæ Ægyptiæ, quod & Metopium dictum est. At αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν, τὸ διὰ τῶν κρίνων σκευαζόμενον, ὅπερ καὶ κρίνινόν τε καὶ σούσινον ἔλαιον ὠνόμασται. h. e. Ægyptium oleum albū dici, quod ex liliis paratur, atq; idem Liliaceum & Susinum oleum oominatum esse. Eo vtitur Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 605. 41.) & lib. 2. (p. 653. 55.) & (p. 657. 9. & λευκὸν simpliciter dicitur lib. 2. (pag. 645. 45.) Αἰγύπτιον μύρον λευκὸν dici scribit Gal. apud Hippoc. ὑπὸ τῶν καθ' ἡμᾶς μενδήσιον ὠνόμασται, σκευαζόμενον διὰ τε κρίνων καὶ ἀρωμάτων, διὰ τοῦτο καὶ μύρον, οὐκ ἔλαιον, προσαγορεύεται. τὸ δ' αὐτὸ καὶ κρίνινον μύρον καὶ σούσινον μύρον ὠνόμασται. hoc est, Ægyptium, vnguentum album, quod & Mendesium dictum est, ex liliis & aromatibus præparatum, ideoque vnguentum, non oleum, appellatur. Item & liliaceum & Susinum vnguentum nuncupatum est. Eo sæpe vtitur Hipp. in tota γυναικείων πραγματείᾳ, vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 573. 13.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 628. 29.) & lib. περὶ ἐπικυήσιος (pag. 265. 46. vbi ἐνώδης dicitur. Idem μύρον λευκὸν simpliciter nuncupatur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 597. 39.) Est & αἰγύπτιον μύρον apud Gal. lib. 2. κατὰ γέν. (p. 182. 50.) quod & Mendesium nominatur à regione in qua paratur, & ab authore Megaleum. Laxato-

Laxatorium & dolores sedans. Eo vtitur Apollon. apud Gal.lib.3.κτ̃ τόπ.(pag.195.29.(ad aures purulentas. Erot. quoque μύρον αἰγύπτιον quibusdam Mendesium dici scribit, quibusdam etiam μαλοβάθρινον. de quo egit Dioscor. cap.77.lib.1. Idem ἔλαιον αἰγύπτιον vocari Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. contra tamen quàm Galeno videatur. Etsi namque μύρον pro oleo sumi notius est quàm vt hoc loco scribi debeat, & aliàs dicetur, certum tamen Hipp. locis à nobis paulò antè indicatis ἔλαιον αἰγύπτιον λευκὸν semper addidisse. Quanquam ἔλαιον αἰγύπτιον λευκὸν lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 657.9.) quo in vteri suffitu vtitur, ἀντὶ τοῦ μύρου αἰγυπτίου sumi videtur, cuius suffitum eadem in re vsurpat lib. περὶ ἐπικυήσ. (p.565.33.)

Αἰγύπτιον λίνον Ægyptium linum aut filum significat, quo spongiam inuoluit Hipp. quo firmior sit & durior in Polypi curatione lib.2.de morb.(p.471 46.)

Αἰγύπτιον σκῦτος ἢ δέρμα, aluta Ægyptia aut corium Ægyptium, molle & validum ad parandas spiras lib. de fract. (p 566.39.H.771.F.)

Αἰγυπτίῃ συνθεσίῃ, Vide συνθεσίη.

Αἴδριες dicuntur Hipp.ignari,imperiti.In Epist.(p.1285.24) αἴδριες καθεστῶτες ignari & imperiti existentes. Contra verò (1288.49.) ἴδριες λόγων γεγενημένοι, qui eloquentiæ cognitionem habent.

Αἰεὶ significare apud Hipp.τὸ ἕως donec, vt & apud antiquos, scribitur in Exeg.

Ἀΐειν, audire,percipere, intelligere significat Hipp.lib. 3. de morb (p.488. 37.) ὅπως μὲν τὰ πρῶτα οὐκ ἀΐει,hic primùm quidem non audit. Hesych ἀΐειν exponit,ἀκούειν καὶ καταλαμβάνειν, & ἀΐοντες,αἰσθανόμενοι.

Αἰθάλη exponitur in Exeg apud Hipp. ὅπερ ἐστὶ λιγνύς,vt sit eadem quæ fuligo. αἴθαλος tamen legitur lib. 1. περὶ γυναικ. (p.534.23. ἢ αἰθάλην ἀπὸ τοῦ ἰπνοῦ,τρίψασα ὁμοῦ πάντα. & furni fuliginem,omnia simul trita. Est autem αἴθαλος καὶ λιγνύς, fuligo, materiæ flammeæ adustum excrementum, quod in sublime fertur, non fumus (qui est materiæ succensæ excrementum) velut id quod infra decidit & remanet τέφρα καὶ σποδὸς dicitur, cinis & fauilla, Gal.lib. 5.de Præsag. ex puls. (p.147.5) αἰθάλη exponitur Hesych. σποδὸς τὸ ἐκ καμίνου μέλαν, & τέφρα σποδὸς, cinis, fauilla, & quod camino adhærescit nigrum. αἴθαλος verò ὁ τοῦ πυρὸς ἀποφορά, quod ab igne exhalat, velut fumus aut fuligo. αἴθαλος tamen legitur apud Hipp.& Gal.

Αἰθιοπικὴ ῥίζα radix Æthiopica, pro lasere aut silphio sumitur lib περὶ γυναικ. φύσ. (pag.584 47.) vbi φύλλον αἰθιοπικῆς ῥίζης, laseris semen intelligitur. Vide φύλλον. Αἰθιοπικὸν apud Hipp. absolutè positum pro cumino sumi scribitur Galeno in Exeg.

Αἰθόλικες dicuntur Erot. αἱ περὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος γινόμεναι φλυκταιναι, εἴτε ὑπὸ πυρὸς, ἢ ἄλλης αἰτίας, ἀπὸ τοῦ αἴθειν ὠνομασμέναι, in summa corporis cute exortæ pustulæ, siue ab igne, siue alia ex causa, à verbo αἴθειν dictæ, quod vrere aut incendere significat. Additque aliis dici αἰθόλικας τὰ στρογγυλοειδῆ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν φύματα, rotunda in summa corporis cute excitata tubercula. ταῦτα δὲ ὑπὸ θερμοῦ μὲν ἐγείρεσθαι, ὑπὸ ψυχροῦ δὲ ἀποκρύπτεσθαι, hæc à calida excitari, à frigida verò reprimi. Idem etiam quibusdam αἰθόλικας dici scribit τὰς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀναζέσεις,αἳ διὰ τὰς θέρμας ἐπιφλυκταίνουσι, summæ cutis ebullitiones, aut in summa cute excitatas à feruore bullas,quæ ferè in totum rotundæ existunt. Quibus sanè verbis mihi procul omni dubio Hipp. locum lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p.426.54.) innuere videtur, vbi legitur, μᾶλλον δὲ καὶ εἶναι στρογγύλας οἵους, θόλικας λέγουσι, καὶ ἐν αὐτῇσι τῇσι θερμολουσίῃσιν αἴρονται ψυχόμενα. Quæ significant, rubras quasdam in cute ac veluti rotundas pustulas, θόλικας dictas, quales in calidis lauacris excitatæ oboriuntur, à frigida iuuari. Sed profectò mendosus omninò locus est, vt & ferè integer libellus, ac nemini dubium esse debet, quin εἶναι στρογγύλας οἵους, αἰθόλικας λέγουσι, legendum sit. Huc namque referri videtur quòd reprehendit Glauciam Erot. quòd scriberet αἰθόλικας εἶναι τὰ ἐν ταῖς θερμολουσίαις ἐπανιστάμενα ἐνοιδήματα. Nam pro ἐνοιδήματα οἰδήματα dicendum fuisse suspicor. Gal. verò in Exeg. αἰθόλικας legisse videtur, exponitque τὰς ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος περιγεγραμμένους κύκλους, ὁμοίους τοῖς ἀπὸ τοῦ πυρὸς, ἀπὸ τοῦ αἴθειν ὠνομασμένους, in summa cute circulos quosdam rubentes iis similes qui ab igne excitantur, ἀπὸ τοῦ αἴθειν,ab vrendo dictos. Indéque αἰθολικώδεα τὰ τοιαῦτα dici,etsi αἰθόλικας quidam & αἰθαλικώδεα apud Gal. ἀπὸ τῆς αἰθάλης legunt. αἰθόλικας autem magna scriptorum pars habet, & αἰθόλικες dicuntur Etymol. & in Lexico veteri & Varino,αἱ περὶ τὴν ἐπιφάνειαν φλυκτίδες, in summa cute extantes pustulæ. Hesyc.αἴθολας φλυκταίνας exponit,pro quo αἰθόλικας reponendum videtur, vt Hipp. locum exprimere videatur & Erot. imitari,etsi apud Erot. non satis est explicata huius dictionis notio, & locus admodum obscurus aut planè corruptus esse videtur. Eóque certe magis mirandum sibi, Var. ex Hesych. αἴθολας,ac non potius αἰθόλικας,apposuisse. Cornarius apud Hipp.cum cæteris ἀθόλικας legit vt satis apparet ex eius interpretatione, & eo loco quem lib.2. de peste citatum emendat. αἰθόλικας porro vt dictionem Hipp. agnoscit Erot.in Proœmio.

Αἷμα,sanguis dicitur Hipp.interdum totus humor qui in vasis continetur, in quo tum pituita,tum bilis, tum serum comprehenditur. Atque is tum bonus, tum malus dici potest, & corporis colorem pro modo in melius aut deterius immutat. Sic dicitur Hipp.aph.26.lib.6. Epid.sect.4 At sanguis propria significatione is est qui secundum exuperantiam sanguis dicitur,& nequaquam malus dici potest.Gal. com.4 in lib.6.Epid.(p.505.25.& Com. in sent.1.lib.2.de humoribus. Interdum etiam αἷμα dicitur Hipp.sanguineus humor qui primus in partus laboribus effluit, & fœtum præcedit,quòd sanguinem colore referat. Est enim sanguineus humor & sanies,scilicet vrina & sudor pueri,sanguine ex ruptis membranarum venis mixto, qui primus effluit. ὕδρωπα αἱματώδη vocat Hipp.Lib περὶ σαρκῶν (pag. 259. 8.) ἐν τοῦ τόκου τὸ αἷμα προέρχεται τῇ γυναικὶ ἐπὴν θερμαινομένου ὑπὸ κινήσιος τοῦ παιδίου ... πρῶτον μὲν ἔρχεται ἔξω, μετὰ δὲ τὸ παιδίον,ἰχὼρ παχὺς αἱματώδης. In partus laboribus mulieri sanguis agitatur & à vehementi pueri motu incalescit. Agitatus autem primùm quidem foras prodit, deinde verò post fœtum sanies crassa & cruenta. Αἵματα verò in plurali numero sanguinis effusi copiam indicant apud Hipp.velut in Coac.(p.157.F.) τὰ ἀπ' οὔλων αἵματα, sanguis è gingiuis profluens, & (p.222 G.) τὰ ἀπ' οὔλων αἵματα ἐπιρρυέντα, vbi multus sanguis è gingiuis defluens subindicatur. Hæc enim dicuntur de sanguinis fluxu, vbi multus sanguis & continenter fluit, aut paucus & per interualla,aut paucus & continuus. Sic lib. 2.de morb. (p.467.23.) ὑπερεμέουσι τὰ φλέβια τὰ αἵματα τὰ περὶ τὸν ἐγκέφαλον dicuntur venæ sanguinis copiam circa cerebrum superevomentes.

Αἱμάλωψ dicitur Hipp.sanguis ater,crassus,fœculentus & niger, quo chorion in fœtus formatione suffusum est, & quem fœtus in medium vteri & chorij spatium velut inutilem reiicit, eius tenuiore & puriore portione in alimentum attracta. ἰχῶρα παχὺν αἱματώδη, & ὕδρωπα vocare videtur Hipp.lib. περὶ σαρκῶν (pag.259.10 ibidem (p.236. 45.καὶ ἀμφὶ τὴν ὑμένα ἔξωθεν αἱμάλωπες,eadémque membrana foris tabo aspersa erat, hoc est circum membranam cruor aspersus erat, & cruenta instar sugillatorum inerant vestigia. Quem locum Galen. lib. aduersus Lycum (pag. 335. 41.) exponens, sanguinis grumo similem carnem mollem & effigie carentem dixit,his verbis,ὁ δ' ἔγωγε ... σὰρξ μαλακὴ ἀδιατύπωτος αἵματος θρόμβῳ ... τὸν τοῦ κυήματος ... οἷον αἱμάλωπες ... Informis enim quædam caro & mollis, sanguinis grumo affinis, primam fœtus formam quandam in se suscipit, cruenta instar sugillatorum habens (αἱμάλωπας Hippocrates nominat) ex ipsa seminis substantia, cùm ei candor adsit. αἱμάλωψ autem dicitur aut αἱμαλώψ, quòd liuescat sanguis ille & ater sit velut in sugillatis, illique qui contuso oculo affunditur similis, ideoque tabum rectè dicitur Est enim αἱμάλωψ oculi affectus, cùm ea ictu aut plaga sanguinis in eo fit affusio. Et αἱμάλωπες sunt cruentati oculi & cruenta in eis suffusio apud Gal.lib.4.κτ̃ τόπ.ex Archig. (p. 210. 41.) Sic Erot. αἱμάλωψ dicitur συγχυθὲν ἔρευθος ... πληγῆς περὶ τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα γενόμενον, cruenta quædam circunscriptio, aut suffusus quidam cruor, vt plurimùm ex plaga circum corneam oculi tunicam contingens, sugillatum dicitur. αἱμάλωψ quoque ex sugillationum est genere & cruenti aspectus suffusionem significat, non solùm in oculis,verumetiam quacunque corporis parte, qualis maximè à plaga aut ictu succedit. Qua notione scribitur à Gal. in Exeg. αἱμαλωπώδεα dici, hoc est circulis rubicundis qui in summa cute ab igne excitantur similia, quæ multi

αἱμάλωπα vocant, cruenti aſpectus aut ſuffuſus ſanguis dicitur. Eſt vbi αἱμάλωψ ſanguinem totum confuſum ſignificat, vt lib. περὶ φύσ. παιδ. (pag. 240. 11.) κοῖλα δὲ ἐόντα ἕλκει ἐς ἑωυτὰ ἀπὸ τῆς σαρκὸς τοῦ αἱμάλωπος τὸ πῖον, & cauitatem adepta (oſſa) ad ſeſe trahunt è carne quod in ſanguine eſt pinguiſſimum. Medullam autem intelligit oſſium nutrimentum ex pinguiſſima ſanguinis parte. Vbi αἱμάλωψ ſanguinis maſſam eùmque in ſeſe confuſum haud dubiè denotat, & ſanguinis concrementum, quod αἱμαλωπὶς dicitur apud Dioſc. cap. 95. lib. 2. etſi αἱμαλὰψ legendum potius exiſtimem, hoc fere expreſſo loco. Cùm enim περὶ μυελῶν agatur, ſcribit medullam æſtatis exitu colligendam cùm appetit autumnus, ἐν γὰρ τοῖσιν ἄλλοις χρόνοις αἱμάλωψ καὶ οἷον σὰρξ ὑγρὰ καὶ θρυπτὸς ἐν τοῖς ὀστέοις ἐνείσκεται, quippe cùm alijs anni temporibus ſanguis concretus ac veluti caro friabilis in oſſibus reperiatur. αἱμάλωπος πλῆσις ἡ θρυγώδης, ſanguinis concreti ſputio non feculenta dicitur in leui ſanguinis reiectatione. Coac. (p. 207. C.) Erot. etiam αἱμαλώδης idem quod αἱματώδης indicare ſcribit.

Αἱματηρὰ δυσεντερία. Vide Δυσεντερία.

Αἱματίτις κονδύλωσις. Vide Κονδύλωσις. At αἱματίτιδες φλέβες dicuntur venæ ſanguinem deferentes aut ſanguinariæ, vt ab arteriis diſtinguantur quæ ſpiritus conuehunt & φλέβες ſimpliciter dicuntur. Lib. de morbo ſacro (p. 309. 14.) ὁκόταν ὁρμήσῃ ἐπὶ τὸν ἐγκέφαλον κατὰ τὰς φλέβας τὰς αἱματίτιδας ἐκ τοῦ σώματος, vbi ad cerebrum ex corpore per venas ſanguinarias dictas impetu delata fuerit (bilis.)

Αἱματοφλεβοστάσιες dicuntur ſanguinis ſuo impetu exundantis ac intumeſcentis ſuppreſſiones. Quidam etiam eo nomine plenas ac tumeſcentes ſanguine venas intelligunt, vt ſcribit Gal. in Exeg. his verbis: αἱματοφλεβοστάσιες, ὑπομένει περὶ τὸν Διοσκορίδην χαίρειν, τὰς ἐπισχέσεις τοῦ ὑπερβολῇ ἀπιόντος αἵματος ἡγούμενος δηλοῦσθαι. ἐπεὶ δὲ ἀρχὴ ... τὴν φλεβώσεων αἱμορραγιῶν σχῆμα ἀρετιον. οἱ πλεῖστοι μὲν τῶν χαίρειν αἱματοφλεβοστάσιας, καὶ δηλοῦσθαι νομίζουσιν ἐκ τοῦ ὀνόματος τὰς πλήρεις αἵματος κεκυρτωμένας φλέβας. hoc eſt, αἱματοφλεβοστάσεις, ſic quidem ſcribit Dioſcorides, & intumeſcentis ſanguinis ſuppreſſiones indicari exiſtimat, quòd alias ſcriptum ſit, In ſcaturientibus ſanguinis eruptionibus figura inuenienda eſt. Plærique tamen αἱματοφλεβοστάσιας ſcribunt, eóque nomine plenas ac ſanguine tumeſcentes & incuruatas venas indicari exiſtimant. Qua explicatione locus lib. 6. Epid. ſect. 7. aph. 3. indicatur, vbi αἵματος φλεβοστάσιες, ſcribitur omnibus in exemplaribus, eáque ſententia ſupprimendæ hæmorrhagiæ ratio breuibus comprehenditur. Ac ſi coniecturæ locus eſt, pro αἱματοφλεβοστάσιες, αἱματοφλυζοστάσιες aut αἱματοφλυζοστάσιες legendum cenſuerim, propter eum locum quem in Exegeſi ex lib. 2. Epid ſect. 3. adſcripſit Gal. vbi φλυζουσαι αἱμορραγίαι legendum ſcripſimus, etſi φλεξίουσαι vulgata lectio tolerari poteſt, quæ dictio plenas ac refertas venas ſignificat. At tunc αἱματοφλεγοστάσιες legi poſſet quòd φλέω γέμω ſignificet turgeo & plenus ſum. Ac forte etiam αἱματοφλεβοζοστάσιες aut αἱματοφλυστάσιες ſcribi poteſt, à verbo φλεβάζω aut φλύω, quod ſcaturio ſignificat. Quæ dictio tam variæ ſcripturæ occaſionem dedit.

Αἱμεμέειν legitur apud Hipp. lib. 5. Epid. (1153 B.) Sed dictionem corruptam eſſe apparet, & pro ἐμημέκειν poſitam per Atticam reduplicationem, ab ἐμέω pro ἐμέειν. Poteſt videri etiam compoſita dictio αἱμεμέω. Nam pro αἱμεμέκειν, quæ eſt Aldini codicis & manoſcriptorum exemplarium lectio, codex Germanicus αἷμα ἤμεσεν legit, hoc eſt ſanguinem vomitione reiecit. Quod certe vitiatæ ſcripturæ ſuſpicionem non leuem inijcit.

Αἱμοκέγχρα Gal. in Exeg. apud Hippocr. dici ſcribit ἐπὶ αἵματος ἐκχύσει κέγχρον ἐμποιοῦντα. τοῦτο δ᾽ ἐστὶ ψόφις τις ὑπὸ τραχὺς ἐρεθίζων κατὰ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν. hoc eſt, in ſanguinis effuſione κέγχρον, id eſt ſtridulum quendam faucium ſonum, qualis eſt ſtertentium, mouentia. Eſt autem is morſus quidam ſubaſper aſperam arteriam irritans. Erot. autem αἱμοκέγχρα legit & explicat τὰ μετὰ τοῦ αἵματος καὶ κατεξηρ. κέγχρον γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ ξηρὸν, quæ prætetquam quòd ſanguine perfuſa, etiam ſicca ſunt. κέγχρον enim Atticis ſiccum dicitur. Αἱμόκεγχρα etiam agnoſcit Heſych. & ἠχοῦντα exponit ſonum facientia, aut reſonantia. Varin. αἱμόκεγχρα αἱματοστάγματα exponit, ſanguinis ſtillas, additque κέγχρον γὰρ λέγεται ἐπὶ αἵματος ἐκχύσει παρὰ τῷ Ἱπποκράτει, hoc eſt κέγχρον poni apud Hippocr. de ſanguinis miſſione aut effuſione. Quod certe vt ingenuè fatear nondum mihi compertum eſt.

Αἱμορραγία ſimpliciter ſanguinis profluuium ſignificat apud Hipp. quacunque ex parte effundatur, præſertim tamen copioſum & liberale. In Coac (p. 142. D.) αἱμορραγικοὶ τρόποι dicuntur quibus ſanguis largiùs effluit, de quibus αἱμορραγίην effert Hippocr. aph. 27. lib. 4. ibique αἱμορραγίαν ſimpliciter dicit Gal. cùm ſanguis largo impetu erumpit ac effunditur. Lib. 6. Epid. aph. 9. ſect. 9. ἐπ᾽ ἐξ αἱμορραγιῶν ὑδρωποῦνται, quòd multi ex immodico ſanguinis profluuio aqua inter cutem corripiuntur, eſt animaduertendum. Vbi αἱμορραγίαι copioſum quauis ex parte ſanguinis profluuium ſignificant. Sic αἱμορραγία, αἵματος λάβρου ἔκχυσις copioſa ſanguinis effuſio dicitur auth. Definit. Medic. (p. 402. 43.) Et Gal. in Exeg. dictionem ἀπὸ τοῦ ῥαγῆναι deductam ſcribit quod ἀθρόως ὁρμᾶν cum impetu aut confeſtim ferri ſignificat. αἱμορραγίαν Celſus apud Hippocr. ex prorrh. 2. (p. Hipp. 111. C.) ſanguinem aliqua parte prorumpere vertit cap. 7. lib. 2. Αἱμορραγίας etiam nomine ſæpiſſimè apud Hipp. ſanguinis è naribus profluuium indicatur. Gal. Com. 1. in lib. 1. Epid. (p. 352. 6.) αἱμορραγίας ὁ Ἱπποκράτης καλεῖ αὐτὰς τοῦ προσθεῖναι τὸ μόριον ἐξ οὗ κενοῦται τὸ αἷμα, τὰς ἐκ τῶν μυκτήρων ἀποπληρωμένας. hoc eſt Hæmorrhagiam aut ſanguinis eruptionem vocat Hipp. non addito partis vnde euacuetur nomine, eam quæ ex naribus fit. Sic αἱμορραγία in Prorrh. (p. 212. Hippocr. 78. & 213. Hipp. 79. multis in locis) ſanguinis eruptionem ſignificat, præcipue tamen eam quæ per nares fit. Vbi etiam ſcribit Gal. αἱ αἱμορραγίαι ἐμφαίνονται πολλάκις οὐχ ἅπαξ αὐτὰς φυλάσσειν ἐκ τῆς ῥινὸς ῥέξουσι αἷμα. hoc eſt, αἱμορραγίας & ſanguinem profundere apparet ſæpius ac non ſemel de ſanguinis ex naribus fluxu debere intelligi. Lib. 6. Epid. ſect. 3. aph. 18. αἱμορραγέουσι ſimpliciter dicitur de his qui ſanguinem ex naribus profundunt. Vbi ſcribit Gal. μεμνῆσθαι δ᾽ ὑμᾶς οἴομαι τὰς μὲν ἐξ ἄλλων μορίων γινομένας αἱμορραγίας μετὰ τῆς τοῦ τόπου προσηγορίας λεγομένας αὐτὰς, τὰς δ᾽ ἐκ τῆς ῥινὸς ἔσθ᾽ ὅτι καὶ χωρὶς τοῦ μέρους. Vos autem memoria tenere arbitror, ſanguinis profluuia quæ aliis ex partibus contingunt, cum loci appellatione ſemper efferri, quæ verò ex naribus fiunt, interdum citra partis mentionem. Quæ ſæpius αἱμορραγίαι, ἢ ἐκ τῆς ῥινὸς αἵματος ῥύσις dicitur Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 67. 30 Hipp. 391. 8.) Αἱμορραγίαι τεταρταῖαι quæ quarto die contingunt, multis reſcriptu damnantur Hipp. Lib. 2. Epid. (pag. 1027. E.) αἱ τεταρταῖαι αἱμορραγίαι δύσκριτοι. Sanguinis è naribus eruptiones quæ quarto die contingunt, difficilem habent iudicationem. Et lib. περὶ κρισίων (p. 35. 25) αἱμορραγίαι τεταρταῖαι οὐ λύουσι. ſang. eruptiones quarto die contingentes nullam faciunt ſolutionem. αἱμορραγίαι τεταρταῖαι κωματώδεες, ſang. eruptiones quarto die contingentes ſoporem inducunt, Prorrh. (p. 211. 32. Hipp. 78. F.) & Coac. (pag. 205. C.) ἐκ ῥινὸς τῇ τετάρτῃ αἵματος ῥύσις γινόμενον, χρόνιον σημαίνει, Sanguis ex naribus quarto die erumpens, morbi longitudinem prædicit. Αἱμορραγίας autem ſigna & indicia deſcribuntur in Prorrhetic. (pag. 215. 53.)

Αἱμορροΐς ſanguinis profluuium ex venis quæ ſunt in ano interdum ſignificat, interdum verò venam in ano ſanguine craſſo & melancholico diſtentam, eumque vi naturæ effundentem, vt ſcribit Gal. lib. de atra bile (p. 359. 45.) Sic αἱμορροΐδες dicuntur conſtanti ætati familiares aphoriſm. 30. lib. 3. hoc eſt ſanguinis per ora venarum quæ in ano ſunt, profluuium, quod fit ex atra bile, quando ad venas quæ in ſede ſunt abundantius decumbit. Αἱμορροΐδας Celſus ora venarum tanquam ex capitulis quibuſdam ſurgentia, quæ ſæpe ſanguinem fundunt, interpretatur, cap. 18. lib. 6. interdum ora venarum fundentia ſanguinem, vt cap. 20. lib. 5. & cap. 30. lib. 7. & ora venarum ſanguinem fundere ſolita cap. 7. lib. 2. ex aph. 12. lib 6. & cap. 8. lib 2. per ora venarum ſubitam ſanguinis profuſionem ex aph. 11. lib. 6. ſemper venas quæ in ano ſunt intelligens. Etſi αἱμορροΐδες nonnunquam ſanguinem quacunque parte profluentem apud Hipp. ſignificant, Prorrh. 2. (pag. 109. C.) ὁ αἱμορροΐδας ἔχοντες, aut per ora venarum ſanguinem fundere ſunt ſoliti. Quem locum Celſus exprimens, ſanguinem aliqua parte prorumpentem dixit, cap. 8. lib 2. Et Coac. (p. 188. D) αἱμορροΐδα τούτοισιν ἐλπὶς ἐπιφανῆναι, ſanguinis profluuium per ora venarum ſanguinem fundere ſolita, apparere poſſe ſpes eſt. Quibus in locis tam ſanguis per nares quàm per ſedem profluens intelligi poteſt. Fit autem αἱμορροΐς non vna quidem ex cauſa, verum interdum natura ipſa melancholi-

cholicum expurgante humorem, interdum etiam & copiam excernente, quemadmodum sanguinem per nares effundentibus contingit, nonnunquam etiam vena sanguinis in ipsam decumbentis impetu reclusa, idque sine consilio moliente naturâ: ideóque efficitur vt effusus sanguis interdum niger non sit. Quinetiam naturâ atri sanguinis euacuandi causa venam aperiente, nonnunquam accidit euacuato malo bonum subsequi, nisi prius vas occludatur, sed diutius apertum remaneat. Gal. Com. 5. in lib. 6. Epid (p. 515. 36.)

Αἱμόρροας φλέβας vocat Hip. venas magnas & insignes, quæ sectæ sanguinis profluuium magna copia effundunt. Quod exiguis venis non contingit, quibus sectis sanguis parua copia effunditur, celeriterq; concrescit. Gal. Com. 2. in lib. de fract. (p. 546. 54. H. 759 H.) αἱμοῤῥόων πελιώματα venarum sanguinem fundentium liuores, quas φλέβας αἱμοῤῥόους vocat lib. de art. (p. 661. 21 H. 340 G.) Sic lib. περὶ αἱμοῤῥ. (p. 893. G.) παχέας φλέβας καὶ αἱμοῤῥόους simul iungit, venas canas & sanguinem effundentes intelligens, quæque non facili negotio comprimantur. Lib. περὶ παθῶν (p. 524. 11. 16.) αἱμόῤῥοος φλὲψ vena insignis & magna dicitur. Lib. verò 2. de morb. (p. 447. 10. & p. 450. 2.) φλέβα αἱμόῤῥοον magnam aliquam venam sanguinem fundentem aut arteriam intelligit. At lib. περὶ ὀστέων φύσ. (p. 275. 10.) αἱμόῤῥους φλὲψ dicitur vena & crassa & sanguiflua; de vena caua, vt & ibid. (p. 277. 37.) ἡ ἐπωμιαία αἱμόῤῥους homeralis sanguiflua aut insignis nuncupatur, quòd sanguinem copiosè effundat si rumpatur aut conuellatur.

Αἱμωδία est dentium stupor aut torpor ex acidis acerbisve ciboit, aliquando etiam ex visione aut auditione procedens, cùm videlicet ea à quibus animus ac corpus pariter abhorret videmus aut audimus, velut cùm ictus aut ruinas, aut præcipitia contuemur, ac limarum aut serrarum attritus exaudimus. Quod testatur Hip. lib. περὶ χυμῶν (p. 49. 30.) μύλης μὲν τριβομένης πρὸς ἑωυτὴν ὀδόντες αἱμωδιῶσιν; molarum quidem in se affrictu, dentes stupescunt. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 534. 31.) ex pituitæ acidæ vomitione dentes obtupescere scribit. καὶ ἐμεῖ ἀντλίον ὀξείαν, καὶ τὸ ἔμετον ... ἐς τὴν γῆν ... & vomit pituitam acidam, siquе quod vomitione est redditum in terram effundas, eam veluti acetum infusum radit, & dentes stupescunt. Quæ phrasis reperitur lib. 2. περὶ νούσων (p. 480. 49. καὶ ἐμέει ἀντλίον, καὶ τοὺς ὀδόντας αἱμωδιᾷ. & lib. eodem, (p. 486. 54.) καὶ τοὺς ὀδόντας αἱμωδιᾷ, καὶ τὸ ἔμεσμα τὴν γῆν αἴρει. Hoc est, vomit pituitam ac velut acetum, & dentes obtupescunt. Item, & dentes obstupescunt, & quod vomitione est refusum terram attollit. Ibidem quoque (p. 467. 4.) καὶ τοὺς ὀδόντας ναρκᾷ, καὶ αἱμωδίην ἔχει, dentes torpescunt & stupore detinentur. Sic lib. 2. Pror. (p. 108. E.) αἱμωδία, dentium stupor ac torpor in vteri fluxionibus ex frigidioris aut acerbioris humoris sensu adscribitur. αἱμωδιᾷν Hesych. τὸ τοὺς ὀδόντας ναρκᾷν ἀπὸ ὁράσεως ἢ ἀκούσματος, dentes torpore affici ex aliqua re vel visa vel audita. Sunt qui αἱμωδιᾷν simpliciter τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι ex Suda exponunt, & αἱμωδίαν omnem dentium dolorem intelligunt.

Αἰνιάτης exponitur Gal. in Exeg. ὁ ἀπὸ Αἴνου τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως, τὸν δ᾽ αὐτὸν καὶ Αἰνειάτην ἐστὶν ὅτε καλεῖ, qui est ex Æno Thraciæ ciuitate. Eundem verò interdum Aeniaticum vocat, vbi quidam vitiosè αἰ... legunt. Sibi hic respicere videtur locus lib. 5. Epid. (p. 1135. C.) vbi scribitur nostris in exemplaribus, ὁ Αἰνιάτης ἐν Δήλῳ ἀκοντίῳ πληγεὶς ἐς τὰ ὄπισθεν τοῦ ... κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος. In Delo Aeniates quidam retro in latus sinistrum iaculo percussus. Qui locus repetitur lib. 7. Epid. vbi vitiosè γενειάτης scribitur (p. 1218 B.)

Αἰνῶς grauiter, valde, admodum significat, & poëticum est ac apud Hom frequens. Vsurpatur etiam Hip. 4 Epid. (p. 1122. G.) αἰνῶς ὀ... ὀδυνώμενος grauidolore affectus oculus, aut ... adinodum distortus est αἰνῶς, δεινῶς καὶ χαλεπῶς, καὶ λίαν ὁ ... Hesych. exponitur.

Αἰολᾶν τὸ ἐπὶ ... καὶ πλανᾶσθαι exponit apud Hip. Gal. in Exeg. errare, vagari, vacillare. Ex lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 664. 7.) καὶ αἰολᾶται τῇ γνώμῃ, & mente vagatur aut vacillat. Erot. tamen αἰολᾶν legisse videtur quod πλανᾶται exponit. Sudas αἰόλλειν non solùm ποικίλλειν & τρέφειν, verumetiam ταράττειν explicat, vt & Hesych. qui & κινεῖν addit, hoc est, variat, vertit, errat, mouet. Idem αἰολίζειν, ποικίλλειν, & αἰόλα, ποικίλα, ταχέα.

Αἰονᾶν exponitur Erot. apud Hip. καταντλεῖν perfusio, adhibitaque Bacch. καταντλεῖν dicere, hoc est inundationem, prolutionem aut fotum. Lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p. 424. 7.) αὐτὸ τὸ δέρμα ἑλκοῦται, θερμῷ αἰονώμενον, cutis ipsa in superficie exulceratur calidæ perfusione aut fotu. Ac nescio an eum locum subindicare videatur Erot.

Αἶπος locum arduum, difficilem, excelsum, altum significat. Lib. 7. Epid. (p. 1238. B.) πρὸς αἶπος εἴ ποτε ἴοι, si quando ad locum accessu difficilem aut arduum contenderet, de empyico loquens Lib. 2. de morb. (p. 479. 16.) καὶ ὅταν ὁδοιπορέων ἢ δράμῃ, ἄλλως τε καὶ πρὸς αἶπος, ἆσθμά μιν καὶ ἀσθενείη λαμβάνει, cúmque præcipue per locum arduum iter fecerit aut cucurrerit, anhelosus & imbecillis euadit. Ibidem (v. 42.) ἐξ ἠοῦς δὲ πρὸς αἶπος ὁδοιπορείτω νῆστις, mane verò ieiunus ad arduum locum iter faciat. Ibidem (p. 485. 49.) ὁδοιπορέων δ᾽ ἀσθενεῖ, μάλιστα δ᾽ ἐπὴν πρὸς αἶπος ἴῃ, iter faciens imbecilla est, præsertim verò vbi ad arduum aut accliuem locum contendit. Et lib. περὶ παθῶν (p. 556. 24.) καὶ ἢν πρὸς αἶπος βαδίζῃ, si ad accliuem locum iter faciat. Vbi tamen πρὸς ἶπος vitiosè scribitur. Quibus in locis, omnibus in exemplaribus πρὸς ἶπος vitiosè legitur. Idem autem πρὸς αἶπος significat, quod scribitur (pag 481. 52.) ἐπὴν πρὸς ὄρθιον χωρίον ἴῃ, vbi ad accliuem locum contenderit. Videtur enim illorum verborum esse explicatio quædam. αἶπος Hesych. exponitur ὑψηλὸς τόπος, ἢ ὑλώδης, κάματος. locus arduus, altus, syluis consitus, labor. Sunt qui cacumen & verticem montis exponant. αἰπὺν ὄλεθρον sæpe effert Hom. & αἰπὺν ὄλεθρον grauem mortem χαλεπόν. (Il. ζ. v. 57) & Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα, Stygis alta fluenta, ὑψηλὰ ἢ χαλεπά.

Αἴρεται ἐπαίρεται exponit Erot. quod est eleuatur, attollitur. Verùm ἀείρεται leg. apud Erot. existimo, cuius exemplum antea in ἀείρειν adscripsimus. Nam etsi istius dictionis multa sunt exempla apud Hip. tam vulgatam tamen significationem ab eo tam temere adscriptam minimè reor.

Αἰσθανόμενοι dicuntur qui sensuum beneficio fruuntur, benè sentiunt, ac eas actiones, quæ κατὰ προαίρεσιν fiunt, integris sensibus obeunt, mente constant & ratione valent, ac benè intelligunt. In prorrh. (p. 179. 34. H. 69. G.) τούτοις ἀφωνίη μὲν, αἰσθανομένοις δὲ συμβαίνει γίνεσθαι, hos quidem vocem deficere solet, absque sensuum tamen læsione. Vbi scribit id additum Gal. quòd quibusdam cum ἀφωνίᾳ sensationis ac motionis oblæsio contingat affecto cerebro. In Coac. (p. 149. F.) τούτοις ἀφώνοις αἰσθανομένοις συμβαίνει ποιεῖσθαι, hi voce defecti absque sensuum tamen læsione præfocari solent. Vbi tamen ex prorrh. lectionem restituimus. τὰ αἰσθητὰ dicuntur Gal. Com. 1. εἰς τὸ κατ᾽ ἰητρεῖον (p. 664. 45.) propriè quidem, quæ nulla alia facultate indigent vt discernantur, sed sub sensum cadunt eóque solo comprehenduntur. Impropriè autem sensilia dicuntur, quæ pluribus sensibus, ac memoria simul ac ratione (συνθέτους καὶ κεφαλαιώδεις λόγους vocat) comprehenduntur.

Ἀΐσσειν est irruere, impetu ferri, prorumpere, poëtis frequentissimum, quod & vsurpatur Hip. vt lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 605. 21) ὀδύναι ἀΐσσουσι πρὸς τὴν ἰξύν. dolores ad lumbos irrumpunt, ingruunt. Est & ἀΐσσειν, prosilire, exilire, cum impetu ferri, irrumpere, percelli. Lib. 1. περὶ γυναικ. [p. 606. 31.] γνώμη ἀΐσσεται, mens percellitur, exilit, erumpit cum impetu. Vbi tamen exemplaria quædam vitiosè αἴξεται legunt. Erot. ἀΐσσειν ὁρμᾶν exponit, vt & Hesych. ἀΐσσουσιν, ὁρμῶσιν, irruunt, impetu feruntur & ἀΐσσω, ὁρμῶ. Inde quoque deducta sunt ἐπαΐσσειν, ὑπαΐσσειν & διαΐσσειν, de quib. suo loco.

Αἰσχρομυθεῖν turpia & obscœna loqui significat apud Hip. estq; valde delirantium indicium. Lib. 4. Epid. [p. 1125. D.] αἰσχρομυθεῖν ἰσχυρῶς ἦν τοιοῦτος ἐὼν, valde obscœna loquebatur ab ineunte natura sit horrens. Et lib. 3. Epid ægr. 11. post st. pest. παρέλεγεν, αἰσχρομύθει. delirabat, obscœna loquebatur. Eamque dictionem ex lib Epid. agnoscit Gal. Com. 1. in Prorrh. [p. 178. 37.] & explicat his verbis, ἐὰν οὖν ταῦτα ... λέγοντες ὀλίγον ὕστερον αἰσχρῶν καὶ ἀσελγῶν πραγμάτων μνημονεύωσιν, ὅπερ ἐν ταῖς ἐπιδημίαις αἰσχρομυθεῖν καλέσας ὁ μεταπίπτων ... ἐκ ... hoc est, Hæc igitur castè & honestè proferentes, si paulò post obscœnas res & impias commemorarint, quod in Epidemiis αἰσχρομυθεῖν vocat, ea transmutatio non ex vitiosis ad moderata, sed ex prauis ad peiora fieri existimatur. Αἰσχύνειν τὰς τέχνας eadem ratione dicitur Hip. initio lib. περὶ τέχνης, artes turpiter dehonestando incessere, artes vituperare.

Αἰσ[illegible]χυρὰ dicitur Hip. lib. de rat. vict. in morb. ac [p. 93. 56.

H.397.3.) causa fortis interna, eamq; προφάσιν iungit, quæ est causa euidens externa ἢν ὑγιαίνοντι τῷδε ξυμβῇ ἄνευ προφάσιος, ὅ ἄλλης αἰτίης ἰσχυρῆς, si sano absque euidenti causa externa, aut forti alia causa istud contigerit. Vbi Gal. αἰτίας ἰσχυρὰς exponit, οἷα ἐπὶ ἐκπληττομένοις διὰ φόβον, ἢ λύπῃ μεγίστῃ γίνεται, qualia vel timore, vel maximo animi mœrore perculsis contingunt. Αἴτιον verò quid dici debeat, satis apertè indicat Hipp. lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p.16.8.) δεῖ δὲ δήπου ταῦτα αἴτια ἑκάστου ἡγεῖσθαι, ὧν παρεόντων μὲν, τοιόνδε τρόπον ἀνάγκη γίνεσθαι, μεταβαλλόντων δὲ ἐς ἄλλην κρῆσιν, παύεσθαι. Ea verò cuiusque rei causa existimanda sunt, quæ cùm adsunt, rem huiusmodi esse cogunt: iis verò in aliud temperamentum immutatis, eam desinere necesse est.

Αἰὼν ὁ βίος exponitur Gal. apud Hipp. in Exeg. vita, ætas aut æuum. Est autem id omne spatium quo hominis vitam & durationem metimur, vitam humanam à primo ortu ad interitum vsq; circumscribens. Frequens est dictio Hipp. extremo lib. περὶ σαρκῶν, (quod tamen libelli περὶ αἰῶνος principium quidam faciunt) (p.253.55.) ὁ αἰὼν τοῦ ἀνθρώπου ἑπταήμερος, hominis vita septem dierum numero circumscribitur, & (254.18.) δῆλον δὲ πῶς ὅτι ἑπταήμερος ὁ αἰὼν, constat autem quòd septem dierum numero hominis vita circumscribitur. Lib.2. de fract. (p.546.19. H 759. F.) καὶ ἐπὶ τὴν σφακελίσῃ, τὸν αἰῶνα πάντα ἱκανὸν αὐτέχειν τὸ νόσημα. Quòd si syderatum fuerit, morbus toto æuo perdurare potest. Vbi scribit Gal. φανερὰ περὶ νῦν εἰρηκέναι τὸν ὅλον βίον τοῦ ἀνθρώπου. Manifestum nunc dici totam hominis vitam. αἰὼν exponitur Hesych. ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, & ὁ τῆς ζωῆς χρόνος hominum vita, & vitæ tempus. Αἰὼν autem exponitur Erot. ὁ νωτιαῖος μυελὸς spinalis medulla, adductis duobus Hipp. locis. Quorum alter lib.7. Epid. legitur (p.1240.D.) ὁ τὸν αἰῶνα φθινάς ἑβδομαῖος ἀπέθανεν, quidam spinalis medullæ tabe vexatus septimo die obiit. Etsi apud Erot. ex lib. περὶ βελῶν καὶ τραυμάτων indicatura apponitur, nisi ista ad alterum Hipp. exemplum referri debeant. Atque etiam istam huius dictionis significationem agnoscit Hesych. eodem expresso loco. [illegible] Quibus verbis significatur à quibusdam recentioribus hac dictione spinalem medullam indicatam, vt & tractu temporis omnem corporis medullam fuisse expressam. Est etiam αἰὼν Varino ὁ νωτιαῖος μυελός.

Αἰώρα, gestatio, exercitationis genus dicitur Medicis multiplex vt describitur Aëtio cap.6. lib 3. tetrab. 1. Sunt etiam αἰῶραι pensiles quædam gestationes ab Atheniensibus introductæ, qui molles sibi suspendere sessiones & gestationes bacchanalibus solebant, quas æoras appellabant. Oscilla appellari velut suspendicula censet Galliæ nostræ lumen Turnebus cùm illud Maronis explicat, Oscilla ex alta suspendunt mollia quercu, cap.23.lib.20. Aduers. ἀπαιωρεῖσθαι & αἰωρεῖσθαι dicitur attolli, dependere, suspendi, lib. de fract. (p.551.56. H.762.2.H.) ὅπως ὅκιστα ἀπαιωρήσεται ὁ πούς, vt pes quàm minimum dependeat, de pede collocando agitur. Celsus excitari dixit de parte quæ aliquo corpore sublimior collocatur, cap.27.lib.7. Ἀπαιωρεῖται apud Hipp. Erot. ἀποκρέμαται exponit, & videtur locum lib. de fract. subindicare (pag 559.5.H.766. D.) Vbi tamen legitur, ἢν μὴ γὰρ ἀπαιώρητος ἔστω. Etenim si pes excitetur, aut dependeat. Aut cum qui legitur eodem lib. (p.538.52. H.758.H.) ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν ἡ χεὶρ ἀπαιωρεῖται, hinc & inde manus dependeat. Vbi ἀπαιωρεῖται videtur leg. Erot. Αἰωρέειν etiam suspendere & attollere significat, vt lib.1. περὶ γυναικ. (p.617.55.) [illegible], & in lecto gestatam suspendere aut attollere.

¶ Ἀκαθαρσίη vitiosorum humorum illuuiem significat, & purgationis defectum. Lib.3. de morb. (p.488.12.) ἀκαθαρσίην σημαίνει, vitiosorum humorum purgationem non factam indicat. Et rursus (p.488.33.) ὅκοταν ὁ ἐγκέφαλος πλησθῇ πολλῆς ἀκαθαρσίης, cùm cerebrum multa vitiosorum humorum illuuie oppletum fuerit. lib. de fract. (p.568.15. H.772.G.) τῶν τραυμάτων ἀκαθαρσίην, dicit vulnerum sordes & impuritatem. καὶ ὅσα ἐς φλεγμονὴν καὶ ἀκαθαρσίην ὁρμᾷ & quæ ad inflammationem ac impuritatem feruntur.

Ἄκαιρον dicitur quod est inopportunum, intempestiuum, & matura tempestiuitate priuatum, vt ἄκαιρον ὑπόστασιν dicitur lib.1. Epid. quam ὠμὴν καὶ ἄπεπτον explicat Gal. intempestiuam sedimentum, crudum & incoctum, quod in vrinis crassis, aut nullo modo subsidentibus, aut parum subsidentibus inest. Com.1. in lib.1. Epid. (p.355.23 H 940. G.) ἀκαιροτέρας διαχωρήματα Lib.3. Epid. ægr.8. importuniores & intempestiuiores deiectiones, quæ nullum modum seruant, suntque immodicæ, & ἄκαιρα διαχωρήματα ægr.11. eiusdem libri. Lib. quoque 1. Epid. (p.357.40 H.942.G.) ἀκαίρως τὰ τῶν ψύχεων γίνεσθαι, dicuntur frigora quæ non valde intempestiuè, aut præter temporis constitutionem, aut vrbis consuetudinem obueniunt. ἄκαιρον enim idem quod ὁ κατὰ καιρὸν significat, cùm χειμῶνας ἀκαίρους dixit Hipp. μεγάλους πρὸ τοῦ δέοντος magna & prææmatura frigora exponit Gal. Com.2. in lib 1. Epid. (pag.357. 23. H.942.F.) Ibidem quoque [illegible] ἄκαιροι non admodum intempestiuè frigidulosi in febribus dicuntur, ex succorum redundantium qualitate. (p.364.6. H.946.F.) Quæ phrasis etiam repetitur lib.3. Epid. in st. pest. (pag. 427.52. H. 1086.C.) Lib.6. Epid. aph.28. sect.3 ἀκαίρως ἰητρευθέντες αἱμορροΐδας quibus intempestiuè curatæ sunt hæmorrhoides dicuntur, hoc est (vt scribit Gal.) quibus neque sanguinis detractione, neque medicamentorum vacuatione aut exercitatione consultum est, aut quibus ne vna quidem, relicta, sed omnes in vniuersum sublatæ aut constrictæ. Ἀκαίρους πόνους exponit Gal. Com.4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.115.7. H.405.49.) οὓς ἡ παροῦσα κατάστασις τοῦ σώματος οὐ δύναται φέρειν, labores intempestiuos, quos eo tempore præsens corporis status ferre nequit. Lib.3. Epid. in st. pest. (p.428.54. H.1089.E.) ἱδρῶτες ἄκαιροι, πολλοὶ ψυχροὶ διὰ τέλους, sudores intempestiui, multi, continenter frigidi.

Ἀκαλήφη exponitur Gal. in Exeg. ὅπερ ἐστὶ κνίδη, quæ & vrtica, etsi quidam ἀκαλήφην scribunt.

Ἀκάματον exponitur Erot. apud Hipp. ἀκοπίαστον hoc est lassitudinis & defatigationis expers, lassitudinem non sentiens. Sed mendum ex ea interpretatione subesse satis apparet, & pro ἀκάματον ἀκάμαντον esse legendum, vt subindicetur locus lib. de fract. (p.530.52. H. 732.E.) ὅπως μὴ ἐν τῷ περιπάτῳ, ἄπονος δὲ κατακειμένῳ καὶ ἀκάματον. ita vt ne deambulanti quidem dolorem vllum, aut decumbenti laborem ac defatigationem adferat. De manu mitella suspensa agitur.

Ἀκατάστατοι πυρετοὶ febres inconstantes dicuntur Hipp. quæ nil firmi & certi, neque in periodis, neque in vrinis, neque in febrium forma retinent, verùm in iis plurimùm variant. Gal. Com.4 in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.101. 21. H. 399.48.) [illegible] Hoc est, inconstantes febres dixit in quibus nihil constans est, quod firmum aut certum significat. Sunt autem firma & certa, quæ in circuitibus & vrinis, quinetiam quæ in exactis febrium speciebus apparent. At periodi circa initia primis diebus non apparent. Alia verò aliàs superueniunt, ac sæpe noctu & interdiu ter quaterque meiere contingit, dissimilesque inter se vrinæ apparent. Huiusmodi igitur febris formam inconstantem esse ait, quod perinde significat, ac si non exactè formam vnam seruare diceret. Non absimili ratione φρίκη ἀκατάστατος dicitur in Coac. (p.214.G.) horror inconstans, qui præstitutam sibi formam & legitimam non seruat, sed ab ea aberrat & typum mutat, vt si à tertianæ circuitu in quartanam transitus fiat. Lib.3 Epid. in st. pest. (p.428.20. H.1089.B.) inter febrium genera ἀκατάστατοι πυρετοὶ numerantur. At ἀκατάστατα οὖρα dicuntur vrinæ inconstantes, instabiles, turbulentæ & confusæ, non subsidentes aut subsistentes, quales sunt perturbatæ, quæ magnam humorum & spirituum conturbationem plurimamque crudi succi cum flatibus à calore præter naturam agitationem indicant. In Prorrhet. (p.179.33. H 69.G.) & Coac. (p.149.F.) τὰ οὖρα ἀκατάστατα, ἐναιωρεύμενα, vrinas significant turbulentas & cum sublimamentis confusis, in quibus quod per vrinam fertur crassum est, omninò perturbatum & confusum, nec vllam firmam aut stabilem sedem seruat, sed plurimùm à calore & flatibus agitatum, totam vrinam conturbat. Quod his verbis

expon-

exponit Gal. Com. 1. in Prorrh. (p. 179. 48.) τὸ δὲ ἀκατάστατον αὐτοῦ μετὰ τοῦ φαίνεσθαί τινα παχύτερα τῆς ὅλης οὐσίας τῶν οὔρων ἀναφερόμενα, ταραχὴν ἐνδείκνυται κατὰ τὰς φλέβας τῶν χυμῶν, ἅμα θερμασίᾳ παρὰ φύσιν, οὐκ ὀλίγου πνεύματος ἀθροιζομένου φυσώδους. Vrinæ verò instabilitas cum eo vt crassiora quædam per totam vrinæ substãtiam in sublime ferri videãtur, in venis perturbationem vnà cum calore præter naturam inesse indicant, congesto non pauco flatuoso spiritu. Rursusq́ paulò post, τῶν δὲ ἀκαταστάτων οὔρων ἐν τοῖς ἐναιωρήμασι, πρῶτον μὲν ἐν ταῖς φλεψὶν ἀπεπτων χυμῶν ταραχὴν ἐνδεικνυμένων, κατὰ συμβεβηκὸς δὲ καὶ τὴν τῆς παραφροσύνης γένεσιν συντελούντων. Vrinarum quidem in sublimamentis instabilitate, primù certe crudorũ in venis humorũ agitationem indicante, ea consecutione verò & ad desipientiæ ortum conferente Ergo τὰ ἀκατάστατα οὖρα ἐναιωρούμενα accipi videntur, quæ aliàs in Epid. Hipp. μετεωριζόμενα vocat, & ᾧ ἐναιώρημα μετέωρον οὐχ ἵδρυτο sæpe scribitur. At ἀκατάστατοι χρόνοι dicuntur illegitima tempora & inconstantia, immoderata, neq; præstitutã à natura temperiem aut statum retinentia, vt & ἀκατάστατα νοσήματα, instabiles morbi, inquieti, illegitimi. Aph. 8 lib. 3. & li. 2. Epid. (p. 997. E.) & ἀκατάστατοι ὧραι li. περὶ χυμῶν (p. 50. 30.)

Ἀκέομαι sanare, mederi significat apud Hip vt lib. de fract. (p. 534. 13. H. 753 D.) τὰ δὲ ἀπόξυρα ἀκέεσθαι, extremæ verò partes in angustum tenuatæ curandæ. Ἄκεσις, curatio, medela, ἐν παραγγελίαις, (p. 25. 41.) ἄκεσις χρόνῳ, medela tempore contingit. Et (p. 27. 16.) ἀκέσιες ἀμεμφέες, medelæ inculpatæ. Quem locum subindicans Erot. ἀκέσιας τὰς ἰάσεις exponit medelas, καὶ ἀκεστὰ τὰ ἰάσιμα, sanabilia, medicabilia. Gal. etiã in Exeg. ἀκεστά, τὰ ἰατά, καὶ γὰρ ἄκη τὰ ἰάματα, curabilia, & ἄκη medicamenta & remedia. Qua dictione sæpe vtitur Hipp. lib. de art. vt (p. 637. 52. & 56. H. 825. A.) & ἄκος dicitur ὕπνος δίψης ἐπιπολαίου ἄκος leuis sitis somnus remedium. Vbi ἄκος ἴαμα explicat Gal. lib. 6. Epid. sect. 4. A. h. t. Lib quoque περὶ τροφῆς (p. 527. 47.) λιμοῦ καὶ δίψης ἄκος, famis & sitis remediũ. Ἀκέσιες, ἰάσεις apud Hipp. exponit Erot ac procul omni dubio locum ἐν παραγγελίαις denotat (p. 28. 47.) μικρὰ αἰτίη ἀκέσιες λύεται, parua causa remediis exoluitur. etsi passim ἀνέσιες legitur, quod toduxit quosdã vt locum illum aliter ac Erot. sumerent, nempe paruam causam curationem impedire aut soluere. Ἀκέσιας etiam vsurpat Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 38. 32.) H. 383. 39.) ἀλλ' ὅτι καὶ ὀλίγησι τὸν ἀριθμὸν πάνυ ἀκέσιεσι ἐχρέοντο, sed quod paucis numero remediis vsi sunt. Atq; ibi Gal. ἀκέσιας ἰάματα exponit, medelis. Est ἀκεῖσθαι & ἀκέεσθαι id quod θεραπεύειν, mederi, sanare. Vt apud Hom. Il. χ. v. 2. ἀκέοντό τε δίψαν, sitim sanabant, hoc est sedabãt aut restinguebãt. Vbi Schol. annotat ἀκέεσθαι κυρίως dici τὸ ἄλγος ἰᾶσθαι καὶ τὸ ὅπως δήποτε θεραπεύειν, ὅθεν φρύγες ἀκεστὰς τοὺς ἰατροὺς, καὶ Αἰολεῖς ἀκεστῆρας φασι. Ἀκέεσθαι ἰᾶσθαι exponit Hesych. & ἀκεῖσθαι, θεραπεύειν, ἰᾶσθαι, vt & ἀκεσθῆναι θεραπευθῆναι, ἰαθῆναι, & ἀκέσονται, ἰάσονται. Idẽ cùm ἀκέονται θεραπεύονται explicat, mihi conceptis verbis locũ Hip lib. de Loc. in homine subindicare videtur (p. 412. 35.) καὶ ἀκέονται αὐτοὶ (διαχωρήσιες) σφίσιν ἑωυτοῖς, ipsaq́ (foramina) sibi ipsis medentur. Dicitur & ἀκεστρίς medicatrix & quæ medetur. Hip. lib. περὶ φυσῶν (p. 295. 48.) πᾶσι γὰρ τουτέοισιν ἐναργέως ἰητρικὴ ἐπιφαίνεται ἀκεστρίς, his enim omnibus medicina manifestam affert medelam, aut manifestò medetur. Et ἀκεστρὶς per syncopen lib. περὶ σαρκῶν (p. 254. 50.) medicatrix aut quæ parturientibus præest, obstetrix, εἰ δέ τις βούλεται καὶ τοῦτο ἐλέγξαι, ῥᾴδιον πρὸς τὰς ἀκεστρίδας αἳ πάρεισι τῇσι τικτούσῃσιν ἐλθόντα πυθέσθαι. Quod facilè quis deprehẽdat, si medicatrices quæ parturientibus præsunt, hoc est obstetrices, cõsulat & interroget. Ἀκεστρίας Atticos τὰς ῥαφίδας vocare annotat Erot. (si modo integra est lectio) παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι καὶ ἰᾶσθαι τὰ ἱμάτια, hoc est, acus quod vestimenta sanent. hoc est integritati restituant & farciant.

Ἀκήρατον, ἀδιάφθορον exponitur Gal in Exeg. incorruptus integer, syncerus, purus. Quibos verbis locus lib. περὶ τροφῆς (p. 528. 53.) exprimitur, vbi ἰκμὰς ἀκήρατος humor incorruptus, syncerus ac purus accipitur, ex fontibus cibarius corporis accedẽs. Ἀκήρατος idem quod ἀκηράσιος aut ἀκήριος significat, hoc est fato non obnoxius & immortalis. Et ἀκηρασία Hesych. ἀφθαρσία corruptionis expers natura exponitur. Citatur ex Arist. ἀκήρατον στοιχεῖον καὶ θεῖον elementum corruptionis expers & diuinum ἀκήρατα apud Plat. in Timæo M. Tullius lib. de vniuersitate incorrupta vertit. ἀκήρατα δ' οὐκ ἔστι κατὰ ταὐτὰ ἀεὶ ὄντα, nisi quòd non ita incorrupta, vt ea quæ semper iisdem.

Ἀκηρίδες dicuntur Gal. Com. 3. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον (p. 692. 17.) eæ compositiones quæ cera carent, etsi ἀγανίδες vitiosè habẽt exẽplaria publicata. Alij etiã ἰγνηίδας legũt. Est ἀκηρος Galeni compositio & emplastrũ fistulas iungens, & callosas exiccãs & contrahẽs, extremo li. 4. κατὰ γένη. Eã describit Paulus c. 17. li. 7. verùm ἀκήρατον, forte pro ἄκηρον, vocat.

Ἀκηδίη legitur apud Hipp. lib. de Loc. in homine (p. 424. 18.) vbi de pessis agitur, ἔπειτα προσθεὶς καὶ θερμαίνειν ἐν ἀκηδίῃ ἄλλῳ τινὶ οἵῳ ἂν ξυμφέρῃ, deinde apponito & panniculo intecto, aut alia re quapiam cõsimili calfacito donec colliquescat. Vbi etiam ἀκηδίῃ legunt meliora exemplaria. Sed sanè mihi suspectus admodũ locus est, & pro ἀκηδίῃ, ἐν ῥάκει δήσας, ἢ ἄλλῳ τινὶ legendum videtur, vt sit, & panniculo illigata, aut alia quadã re cõsimili, calefacito & apponito. In tota enim γυναικείων πραγματείᾳ, ἐν ῥάκει ἐνδεθέντα illigata medicamenta ad vteros apponũtur. & hic ἀκηδίῃ vox nil habet cõmercij. Est enim ἀκηδία Hesych. αἰσχύνη, ὄκνος, ἀμέλεια. & ἀδημονία significatq́ securitatẽ, neglectũ, mœroris vacuitatẽ, & contra grauem mœrorem, aut mœroris abondantiam πολυπενθία. Nisi quis hoc loco pro vili aut neglecto panniculo positum existimet, insolente admodum phrasi.

Ἀκηδίη etiam legitur lib. περὶ αἰδοίων (pag. 272. 39.) ἀμφοῖν δὲ ἐν ἀκηδίῃ κατατρύχει τὴν φύσιν, amboq́ magna molestia naturam frangunt & eneruant. Vbi ἀκηδίη magnum tædium ac molestiam significat, aut ingem noxiam & offensionem.

Ἀκιδνὸς infirmus, imbecillis, debilis dicitur, dictio Hom. familiaris & Hip. vt li. 1. περὶ γυναικ. (p. 596. 54.) ὁπόταν ἀκιδναὶ αἱ μῆτραι ἔωσι ἀπό τινος πάθους ἰσχναὶ γίνονται, cum debiles vteri ab aliquo affectu macilẽti fiũt. Vbi tamẽ ἀκίνητοι quedã exẽplaria leg. vitiosè tamẽ vt appatet. Idem lib. περὶ ἐπικυήσιος (p. 246. 13.) ῥαγέντος δὲ ἑνὸς ὑμένος, καὶ τὰ ἄλλα ἀκιδνότερα δυνάμει ἔχουσι. Iã verò rupta vna mẽbrana, cetera quæ fiũt imbecilliores. ἐν παραγγελίῃσι quoq. (p. 27. 42.) ἀκιδνοί γὰρ ἐν θαρσείῃ, imbecillia enim videbitur, & impotens, hoc est, animi impotentiã prodet. Ἀκιδνόν, ἀσθενές, ὀλίγον exponit Hesych. debile & vile. Idẽ ἀκιδνότερον. ἀσθενέστερον, ταλαιπωρότερον, ἀσθενέστερον, infirmius, ærumnosius, miserius.

Ἀκικυς infirmum, imbecillum ac debilem significat, eumq; cui κικὺς non inest, quam exponit Hesych ἰσχὺν περὶ τὴν κίνησιν robur ad motionem. Eidem ἄκικυς exponitur ἀσθενής, ἀδύνατος, κατὰ στέρησιν ἤτοι τοῦ κινεῖν, ἢ τῆς κικυος, ὅπερ περὶ τὴν κίνησιν λέγεται ἰσχύος, qui motione, aut viribus ad motionem priuatur. Sudæ etiam ἄκικυς dicitur, ὁ μὴ ὀξὺς, καὶ ἐστερημένος δυνάμεως virium alacritate priuatus. Vtitur hac dictione Hip. lib 4. de morb. (p. 504. 5.) εἰ δὲ μὴ ὅτι ποιεῦντι (ἡ ἰκμὰς) ἄκικύς τε ἦν sin minus, & euacuatus (humor) debilis esset. Sed ἄκακυς vitiosè legunt exemplaria quædam tum manu scripta tum Asulanum. ἄκικυς ἀσθενής, αἰσχυγῆς, Varin. etiam exponitur.

Ἀκὶς apud Hippocr. ἥτις ὀνομάζεται τὸ σιδήριον τοῦ βέλους, sic appellatur sagittæ ferrum aut cuspis, Gal. in Exeg. Ea dictione vtitur Hipp. 5. Epid. (p. 1153. E.) οὔτε γὰρ ἀκὶς ἐξῄει, neque enim sagittæ ferrum eductum fuit, aut spiculum. Et (F.) τὴν δὲ ἀκίδα εὑρίσκοντες αὐτοῦ. Inuenta autem cuspide. Et rursus ὑπενοοῦντο δὲ τῷ τὸ μεσηγὺ τῶν νεύρων κεκρύφθαι κατὰ τὴν ἀκίδα. In ea autem eramus suspicione cuspidem inter medios neruos latuisse. Ibid. quoque (H.) ἔδυ δὲ ἡ ἀκὶς λαγαρῶς. cuspis verò abunde subiit, altè descendit; aut detorsa fuit. Ἀκὶς Hesyc. exponitur inter alia significata, ὁ βέλος σιδηροῦν, ὁ τὸ σιδήρεον τοῦ βέλους, aut sagitta acuta, aut sagittæ acies & ferrũ. Eidem ἀκίδες τὰ σιδήρεα τοῦ βέλους dicuntur, sagittæ aciei. Verùm ἄκις vitiosè pro ἀκὶς apud Hesych. legitur. ἀκίδα τρίγωνον vocat lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 354. 44.) acum triangularem qua puncturam in genu facit cucurbitula affixa

Ἀκμὴ dicitur Hippocr. quod in quaque re summum est & incrementum aut valentissimum. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 13. 38.) ἐκεῖνο δὲ πάντων τῶν ἐόντων ἰσχυρότατον ἡ ἀκμή, fortissimum id ipsum quod in re quaque viget ac summũ est. Id vigor dicitur, vt inter dulcia dulcissimum, inter amara valde amarũ, & quod inter ea quæ sui sunt generis principatũ obtinet. Gal. Lib. de tempor. morb. (p. 379. 57.) ἀκμὴν δὲ ἐν ἑκάστῳ τῶν ὄντων ἔσχατον τὸ μέγεθος εἶναι νομίζειν. ἀκμὴ & vigor in singulis rebus intelligitur esse summa & extrema magnitudo. Ibidem quoque (p. 381. 50.) [illegible] Nõ secus ac in maxima magnitudine statũ, quoad nobis aut ægris ipsis tangentibus per[illegible] potest, vigorem appelles licet, sic certe & ætatum vigor extremũ

est ac supremum. Videturque Hippocrates hac dictione vt & verbo διαλείπειν (quod intermittere significat) vsus. Quibus verbis indicatur Hippocrati ἀκμὴν dici in morbis vigorem & statum, tempus quo morbus ad maximam magnitudinem accedit, summamque habet vehementiam, idque ex translatione ex ætatis vigore, quasi morbus iam adultus dicatur in quo plenus est morbi impetus, vt ἀκμάζων, morbos consenescens & inclinans. Sic Com. ad aph. 7. lib. 2. ἀκμὴ οὐδὲν ἄλλο τί dicitur, ἢ τὸ μέγιστον τοῦ νοσήματος ἐν συμπτώμασι, nil aliud quàm morbi summum inter symptomata. Eaque dictione vt aliàs sæpe vtitur Hipp. aph. 9. & 10. lib. 1. & 30. lib. 2. vt & ἀκμάζειν morbus dicitur aph. 8. lib. 1. & 29. lib. 2. qui summè intenditur ac viget, ἀνθεῖν vocat Hipp. lib. 2. Epid. (p. 998. B.) quod est in flore esse, non secus ac ætatis flos, vigor, ac iuuentutis robur, ἀκμὴ dicitur apud Græcos. Est & ἀκμὴ τῶν γυμνασίων summa exercitationis intensio ac vigor, vt ἀγῶνος ἀκμὴ certaminis intensio, Gal. lib. 2. salub. (p. 244. 11.) ὁ μὲν ἀνεπιτήδειος [illegible] λυσάμενος, ἀλλὰ δὲ μετὰ ἀκμὴν τῶν γυμνασίων [illegible] καλοῦσι. Nec tamen protinus ad lotionem ducendus est, sed summam exercitationis contensionem (Græci ἀκμὴν vocant) remittere sistereque iubebitur. Ex eadem etiam translatione ὁ νοῦσος μαλθακώτερα τῶν ἐσχάτων morbus extremis mollior dicitur aph. 7. lib. 1. qui ex summa morbi intensione remittit. Ἀκμὴ σημείων exponitur Erot. apud Hipp. ἡ τῶν τὸ μέγεθος δηλούντων σημείων παρουσία, cùm signa morbi magnitudinem indicantia adsunt. Ἀκμαὶ etiam dici τοὺς ἰόνθους & varos, quòd κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀκμῆς, florentis ætatis tempore, in facie exoriantur, scribit Cassius probl. 33. pro quo ἄκνας apud Aëtium tetrab. 2. li. 4. cap. 13. Gorrh. & Interpres leg. suspecta fa- nè scriptura. Ἄκνας autem dici ad scribit Gorrh. quòd non pruriant neque ægrum ad sese scabendum stimulent.

Ἀκόλαστα τὸν τρόπον, intemperanter admodum, incontinenter, lasciuè, libidinosè, petulanter, proteruè, immoderanter, immodestè, perditè significat. Lib. 4. Epid. (p. 1153. D.) [illegible] ὀκτὼ τὸν τρόπον ἀκόλαστα, delirauit octauo, ni fallor, die admodum intemperanter, lasciuè. De adolescente qui inter delirandum valde obscœna loquebatur. Pro quo ἀκολαστότατα legisse videtur Erot. & ἀναιδέστατα exponit, hoc est, impudentissimè, quia huic αἰσχρομυθίην ἰσχυρὴν adscripserit Hipp. quod est fœdissima & obscœna admodum loqui.

Ἄκων pila aut mortarium quibusdam dicitur ex Polluce. Ἀκόνην τὴν θυίαν exponit Gal. in Exeg. pilam aut mortarium apud Hipp. ex his quæ adiuncta sunt lib. περὶ διαίτης ὀξέων, addítque Theophr. lib. 8. de nat. stirpium eodem modo vsurpare. Locus est apud Hipp. in extremo lib. de rat. vict. in morb. ac. [p. 117. 19. H. 407. 20.] ἐν ἀκόνῃ τρίβων, in pila aut mortario terens. Lib. verò περὶ ὄψιος [689. 9.] ἀκόνη cotem significat. ἄνθος χαλκοῦ βῶλον τρίψας ἐν ἀκόνῃ, floris æris glebulam ad cotem terito.

Ἄκοπον dicitur Hipp. aph. 48. lib. 2. id quod fatigationem, aut lassitudinem, aut dolorem tollit. τὸ ἀτρεμίζειν εὐθὺς ἀκοπον, quies statim lassitudinem tollit. Vbi scribit Gal. siue membra iam doleant ex multitudine motionum, siue adeo sint fatigata, vt vix iam aliquid agere possint, quietem lassitudinem tollere. Ex quibus constat ἄκοπα dicta fuisse veteribus quæ dolores aut lassitudines ex laboribus tollerent. Quod etiam fusius scribit Gal. lib. 7. de comp. med. κατὰ γένη cap. 9. κόπους dici Græcis affectus ex multo vehementique motu toti corpori vel eius partibus quæ laborarunt, obuenientes, lassitudines dicunt. Quas quæ leuant medicamenta aut tollunt, ἄκοπα vocari. Postea verò in vsu fuisse medicis, etsi non ad lassitudines tantùm ab ipsis essent composita, sed vel ad dolorem diuturnum in alto corpore latentem, vel motum difficilem, vel partis duritiem, vel tensionem, vel tumorem scirrhosum, appellare similiter acopa id genus omnia, modò humidam consistentiam acopis similem habeant, quæ liquidis ceratis quibus in luxatis & fractis vtimur, est affinis. Adeò vt acoporum appellatio quondam sanè medicamentorum facultatem, postea verò consistentiam significarit, earumque postea nominatæ differentiæ, non medicamentorum vires, sed consistentiæ formam indicent. Horum multæ describuntur species eodem lib. 7. compos. med. κατὰ γένη. Lib. etiam 4. salub. τὸ δι' ἐλάτης ex abiete, & τὸ διὰ τῆς αἰγείρου τῶν ἀνθῶν, ex populi nigræ floribus, acopa describuntur, quæ vim concoquendi & in halitum digerendi habeant. Eadem quoque acopa ἀθερμαντα esse scribit Gal. lib. 6. salub. Acoporum appellationem Latini retinent, vt Celsus cap. 24. lib. 5. & Scrib. Lar. comp. 156. & 161. Plin. lassitudines fulcientia aut leuantia dicit.

Ἀκορίη σιτίων insatiabilis edendi auiditas. ciborum desiderium inexplebile, cùm quis cibis citra satietatem vescitur. lib. 6. Epid sect. 4. aph. 20.

Ἄκυα Gal. in Exeg. apud Hipp. πεπληρωμένα exponit. Sunt autem inuita. & pro repleta sumitur. At vereor ne parum integra sit lectio, neq; hoc sensu (vt ingenuè fatear) apud Hipp. me legere memini, nisi quòd lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 600. 53.) legitur, ὥστε καὶ χρὴ θαυμάζειν τὰς γυναῖκας, ὅσαι διαφθείρουσιν ἄκυα. Quare minus mirum videri debet mulieribus, si quæ prægnantes sunt & grauidæ fœtus suos corrumpant. Vt ἄκυμα & πεπληρωμένα apud Gal. leg. videatur, quo grauidatæ prægnantes & impletæ significantur, vt etiam exposuit Cord.

Ἀκύστα δάκρυα vide δάκρυα ἀκύστα.

Ἀκραλέα idem Gal. in Exeg. ἄκρα exponit, extrema, summa. Pro quo quidam ἀκρόλεα scribunt. Sed ἀκραλέα scribit V. in. Quidam etiam ἄκραλεα pro ἀκρόλεα sumendum existimant, vt sint excarnia, carnis expertia.

Ἀκρασίη aut ἀκρασία intemperantiā & incontinentiam Hipp. significat & incontinentem aut intemperantem vitam. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 109. 6 H. 403. 26.) ἃ δι' ἀκρασίην, ἃ δι' ἄλλην τινὰ ἰσχυρὴν αἰτίην ἔμπυοι γίγνονται, vel ob incontinentiam, aut aliam validam quandam ob caussam suppurati fiunt. Vbi ἀκρασίην explicat Gal. quæ incontinentes aut intemperantes facit ex multa redundantia, cruditate, crapula, Venere, vigiliis, atque aliis id genus. Sic lib. περὶ χυμῶν (p. 49. 25.) ψυχῆς ἀκρασίη ποτῶν καὶ βρωμάτων, animi intemperantia circa cibum ac potum, somnum ac vigilias dicitur.

Ἀκρασίας etiam in plurali eadem significatione sumuntur apud Hipp. & victus intemperantiam ac luxuriem denotant, lib. 4. Epid. (p. 1133. 1.) Et lib. 2. Epid. (p. 1031. C.) καὶ τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ αἱ ἀκρασίαι, καὶ [illegible] ἐμφυσήσιες. Quin & victus intemperantia & flatus incrementum capiti addunt. Nisi quis illic ἀκρασίας immoderationes accipiat. In Coac. etiam (p. 128 A.) αἱ ἐν πυρετοῖσιν ἀκρασίαι, in febribus victus intemperantia, vbi ἀκρατίαι quædam leg. exemplaria, & nos ex manuscriptis membranis ἀκρασίας legimus. Ἀκρασία quoque & ἀκρασίη impotentiam denotat ac debilitatem, incontinentiam aut δυσκινησίας & quandam ad motum difficultatem, ex facultatis motricis imbecillitate, ideoque cum stupore iungitur in Coac. (p. 144. E.) καὶ ναρθώδεα καὶ ἀκρασίην παρέχει, torporem ac impotentiam ad motum adfert. Sic lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν [p. 550. 47.] ἀκρασίην ἴσχει τὸ σῶμα πολλήν, corpus impotentia multa tenetur. & rursus [p. 553 10.] ἀκρασίη τῶν σκελέων καὶ τῶν χειρῶν, crurum ac manuum impotentia. Qua notione etiam ἀκρασίη & ἀκρατίη ponitur Hipp. αὐτὴ δ' ἀκρατέως, in Coac. [p. 176 D] ὑποχονδρίου ἄλγημα μετὰ ἀκρασίης καὶ ναρθήκεος γιγνόμενον, præcordiorum dolor cum impotentia ac torpore obueniens, & lib. 4. Epid. [p. 1123. A.] ἀκρασίη, impotentia, incontinentia, membrorum imbecillitas. Lib. quoque 6. Epid. sect. 7. aph. 1. ἀκρασίαι [illegible] partium imbecillitates & impotentiæ ex resolutione obortæ. & lib. 2. περὶ νούσων [p. 465. 51.] ἀκρασίη τοῦ σώματος corporis ad motionem impotentia ac debilitas. lib. 2. περὶ γυναικ. [pag. 641. 10.] ἀκρασίη γουνάτων genuum impotentia. Qua in re ἀκρατίη ἀκρασίη iisdem dicitur in Coac. [p. 145. E.] καὶ ὅλου δὲ ἀκρασίη τρομώδης, totius corporis impotentia quædam tremula & ad motum imbecillitas, [pro quo in Prorrh. ἀκρατέως τρομώδες scribitur] Et li. 4. Epid. [p. 1123. A.] ἀκρασίη τραχήλου καὶ τῶν ἄλλων ceruicis ac reliquorum membrorum imbecillitas & impotentia. etsi publicata exemplaria passim vitiosa sunt & κρατία legunt.

Ἀκράτεια impotentiam quandam & motionis inefficacitatem significat. In Prorrh. [p. 215. 55. H. 80. H.] ἀκράτεια τοῦ σώματος τρομώδης, totius corporis impotentia cum tremore, plenitudinis indicium, vbi adest magna humorum copia, & ab eo corpus totum ita grauatur, vt ad quæuis obeunda munia fit impotens, nec nisi tremulum aliquid aggreditur. Ἀκράτεια νεύρων, neruorum incontinentia & imbecillitas, eorum substantia à calore dissoluta, aph. 16. lib. 5. & lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος [p. 425. 19.] Sic ἐν ἀκρατείῃ τοῦ σώματος dicuntur in Coac. (p. 193. F.) quæ corporis impotentia ad mouendum laborant, & quibus vulnera

vulnere neruorum genus affectum, motionum inefficacem actionem facit. Et lib. de art. (pag. 488. 21. 816. B.) σκελέων τι ἢ χειρῶν ἀκρατέες, quibus crurum ac manuum sunt inefficaces motiones. ἀκρατέες σκελέων lib. 6. Epid. aph. 11. sect. 4. qui crurum impotentia conflictabantur. Prorrh. 2. (pag. 419. 19. Hipp. 100. H.) ἀκρατὲς τῶν σκελέων, cui crura ad motionem sunt impotentia & inutilia. ἀκρατὴς χεὶρ, manus impotens, imbellis, inutilis, quæ moueri nequit, exoluta, in morbi comitialis depulsione, Prorrh. 2. (pag. 94. D.) χεὶρ λεπτὴ καὶ ἀκρατὴς, manus extenuatur & impotens redditur. Extenuationem enim & exolutionem significat membrorum, quæ sæpe accidit ex morbi comitialis depositis aliquam in partem reliquiis. ἀκρατὴς τὰ ἐπὶ δεξιὰ, dextra corporis parte ad motionem impotens, lib. 4. Epid. (pag. 1122. G.) Et lib. 2. de morb. (pag. 463. 27.) ἀκρατὴς ἑωυτοῦ, sui impotens, & qui moueri nequit. Ibidem (vers. 32.) ἀπόπληκτος γίνεται καὶ ἀκρατὴς, resoluto corpore & ad motionem impotens. Quæ offensio cerebrum attingit, & neruorum qui ab eo in partes deducuntur originem. Nam vt scribit Gal. lib. 2. de sympt. caus. (pag. 223. 2.) οἱ κατὰ τὸν ἐγκέφαλον ὁ βλάβη συμβαίνει, παύτων αὐτίκα τῶν μορίων ἀκρατεῖς καὶ ἀναίσθητοι γίνονται, noxia affecto cerebro, confestim corporis partes mouendi potentia & sensu priuantur. ἀκρατέα τινὰ τῶν μελέων τοῦ σώματος, quædam corporis partes ad motionem impotentes dicuntur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 606. 21.) & lib. περὶ ἱερῆς νόσου (pag. 306. 42.) ἀκρατέα ἐκεῖνα καθ' ἃ τὸ αἷμα διεφθάρη, ad motionem impotentes partes iuxta quas sanguis corruptus fuerit. Eodem lib. (pag. 304. 32.) ἀκρατὲς μέρος pars, quæ moueri nequit dicitur, & (pag. 305. 42.) αἱ δὲ χεῖρες ἀκρατέες γίνονται καὶ σπῶνται, manus verò ad motionem impotentes redduntur ac conuelluntur, hoc est, moueri nequeunt, aere ac spiritu per membra non permeante, sed à pituita excluso. Ἀκρατὴς γλῶσσα, lingua incontinens, infirma, debilis, ita vt articulatam vocem formare nequeat dicitur Hipp. aph. 40. lib. 7. Gal. ἀκρατῆ μὲν ὀνομάζει γλῶσσαν, ἤτοι τὴν ἀσθενῆ ὡς μὴ διαρθροῦν ἀκριβῶς τὴν φωνὴν, ἢ τὴν ἀκίνητόν τε καὶ παραλελυμένην παντάπασιν. Incontinentem quidem linguam vocat, quæ ita inconstans est & infirma, vt articulatam exactè vocem efficere nequeat, aut immobilem & omninò resolutam. ἀκρατὴς γλῶσσα explicatur Varino apud Hipp. ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυναστείας, quæ moueri nequit, aut articulatam vocem efformare. Qua etiam notione φωνῆς ἀκρατέες dicuntur lib. 1. de morbis (pag. 447. 24.) qui vocem efformare nequeunt, aut efferre, quasi vocis impotentes. Vbi tamen Cornarius γλώσσης ἀκρατέες leg. videtur. Quæ omnia satis indicant ἀκράτειαν & ἀκρατῆ, de motricis facultatis impotentia dici Hipp. At lib. 6. Epid. aph. 44. sect. 8. ἀκρατὴς æger incontinens & intemperans dicitur, quique sibi temperare aut modum adhibere non potest. ὁ οἴνου ἀκρατὴς φοβερός. Videndum in quibusnam incontinenti metum incurere oporteat. In Coac. (137. C.) χολώδεες κοιλίαι καὶ ἀκρατέες in lethargicis dicuntur alui impotentes & exolutæ, & quæ biliosa aut liquida effundunt. Atque eadem ratione ἀκρατὴς dicitur qui stomachi vitio laborat, & cibos continere nequit, præcipuéque vbi cum nausea coniungitur, vt lib. 5. Epid. (pag. 1159. F.) καὶ ἀκρατὴς ἦν καὶ ἀσώδης & incontinens ac nauseabundus erat. (Quod repetitur lib. 7. Epid. (pag. 1228. E.) In eámque notionem accipi testatur quod sequitur, οὐδὲν δὲ κατέχειν ἐδύνατο, οὔτε ἐκ τῶν σιτίων οὔτε ἐκ τῶν ποτῶν, neque verò quicquam cibi aut potus continere poterat.

Ἄκρητος, semper tamen ἄκρητος Hipp. dicitur in superuacaneorum genere aut humorum euacuatione, quod est syncerum, impermixtum, & nullum alium permixtum humorem habens. Quod perpetuis decretis ab Hipp. in secretionis genere damnatur. In sputorum quidem ratione τὸ ἄκρητον his verbis damnat Hipp. in Progn. (pag. 144. 11. Hipp. 41. 20.) τὸ τε γὰρ ξανθὸν ἄκρητον ἐὸν, κινδυνῶδες, sputum namque flauum impermixtum, periculum subesse testatur. Et paulo pòst (vers. 50. 22.) εἰ δὲ εἴη οὕτως ἄκρητον ὥστε καὶ μέλαν φαίνεσθαι, δεινότερόν ἐστι τούτου ἐκείνου, quòd si adeò sincerum est vt nigrum videatur, id omni alio deterius est. Eadem ratione flauum vehementer esse sputo permixtum vult ibidem Hipp. (pag. 143. 53. Hipp. 41. 13.) ξυμμεμιγμένον τι φαίνεσθαι τὸ ξανθὸν ἰσχυρῶς τῷ πτυέλῳ. εἰ γὰρ πολλῷ ὕστερον κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὀδύνης ἀναπτύοιτο ξανθὸν ἐὸν, ἢ πυρρὸν, ἢ πολλὴν βῆχα παρέχον, καὶ μὴ ἰσχυρῶς ξυμμεμιγμένον, κάκιον γίνεται. Sputo autem flauum vehementer permixtum esse oportet. Etenim si multò pòst circa doloris initium quod expuitur, aut flauum, aut rufum, & cum multa tussi, neq; admodum commixtum fuerit, peius habetur. Vt enim ἄκρατον condemnaret, ξυμμεμιγμένον ἰσχυρῶς sputum esse voluit. Sic enim iungendum esse scribit Gal. com. in Progn. & lib. 1. de Crisi cap. 5. Eademque in Coac repetuntur (pag. 179. C.) In vomitionis autem genere quod est sincerum his verbis infamat Hipp. in Prog. (p. 142. 41. Hipp. 41. 4.) ἔμετος ὠφελιμώτατος ὁ φλέγματος καὶ χολῆς ξυμμεμιγμένος ὡς μάλιστα perquàm vtilis est vomitus qui pituitam & bilem quàm maximè permixtam habet. His enim verbis ἄκρατον damnat, cum permixtos inter se humores non sinceros apparere vult, & τῷ ἀκρήτῳ τὸ ξυμμεμιγμένον apponit, vt scribit Gal. τὸ γὰρ μὴ συμμεμιγμένον, ἄκρατόν ἐστι, Scilicet id sincerum dicitur quod minimè est permixtum (vt idem scribit com. 2. in Progn.) (pag. 144. 13. Hipp. 41. 20.) Rursusque ibidem οἱ γὰρ ἀκρητέστεροι κακίους εἰσίν. Sinceriores enim vomitus deteriores habentur. Quæ facilè iisdem verbis repetuntur in Coac. (pag. 208. A.) In Prorrhet. (pag. 190. 10. Hipp. 72. A.) ἐμέσματα ἄκρητα, ἀσώδεα, πονηρά, vomitiones sinceræ & cum angore perniciem indicant. Et in Coac. (pag. 208. A. Hipp.) οἱ ἄκρητοι ἔμετοι κακοί. vomitus sinceri, malo sunt. Item libro 2. Epid. (pag. 1010. F.) αἱ δὲ ἀκρητέστεραι τελευταὶ, σαπρὸν σημαίνουσιν. In vomitibus extremis quæ sincerima eiecta sunt, putredinem indicant. At deiectiones sinceræ passim Hipp. damnantur, & ἄκρατα διαχωρήματα vocantur in Prorrh. Coac. & Epid. & ἀκρήτους ὑποχωρήσιας aph. 6. & 23. lib. 7. vbi scribit Gal. ἀκράτους δὲ ὑποχωρήσιας εἴρηκε τὰς ἀμίκτους ὑδατώδους ὑγρότητος, αὐτοῦ τοῦ κενουμένου χυμοῦ μόνου διαχωρουμένου, εἴτε πικρόχολος, εἴτε μελαγχολικὸς, εἴτε πρασοειδὴς, εἴτε ὁ τῆς ἰώδους λεγομένης ὑπάρχει χολῆς. ἐνδείκνυνται γὰρ αἱ τοιαῦται διαχωρήσιες, ἀναπεφρύχθαι τὴν κατὰ φύσιν ὑγρότητα πᾶσαν ὑπὸ τῆς πυρετώδους θερμασίας. hoc est, Sinceras verò deiectiones dixit nulla aquea humiditate permixtas, quando solus humor qui vacuatur, siue is sit biliosus, siue melancholicus, siue porraceus; siue bilis æruginosa dicta, per aluum deiicitur. Eiusmodi namque deiectiones natiuam omnè humiditatem à calore febrili rarefactam esse indicant. Quod iisdem prorsus verbis repetitur Com. ad sent. 19. lib. 1. περὶ χυμῶν. Et rursus (com. ad aph. 23. lib. 7.) ἀκράτους ὑποχωρήσιας εἴωθεν ὀνομάζειν ὁ Ἱπποκράτης τὰς ἀμίκτους ὑγρότητος ὑδατώδους, αὐτὸν μόνον ὁ χολώδης εἰλικρινῆ ἔχουσαν χυμὸν, εἴτε τὸν τε ξανθῆς χολῆς, εἴτε τὸν τῆς μελαίνης. Sinceras deiectiones appellare consueuit Hippocrat. nulla aquea humiditate permixtas, quæ solum purum habent eum humorem qui infra deiicitur, siue is sit bilis flaua, siue atra. ἄκρητα διαχωρήματα χολώδη (scribit Gal.) τὰ μόνον ἕνα τὸν ἐπικρατοῦντα ἔχοντα χυμὸν ἄμικτον ἑτέρου. Sinceras deiectiones vocari, quæ vnū duntaxat cæteris impermixtū humorem excernūt. Com. 2. in Prorrh. (pag. 186. 16. H. 71. C.) Idem quoq; ἀκρήτους διαχωρήσιας es Progn exponens, scribit, τοῦ μὲν ἀκρήτους, φησὶ τὰς ἀμίκτους τῆς ἄλλων χυμῶν τινος ἀναμεμιγμένης, διὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτὰς ποιότητα τὴν τῶν χολωδῶν, vt illud ἄκρητον ad eas deiectiones referatur, quæ nullo alio humore permixtæ sunt, propterea quòd eæ biliosorum qualitatem non habeant. Rursusq; (ibidem) ἀκρήτους κατὰ Ἱπποκράτους, φησὶ τὰς χολώδεις διαχωρήσιας ἐπὶ τῶν ἀκρήτων, ὅπερ ἐστὶν ἀμίκτους εἰς ἄκρως κατὰ μίαν ποιότητα. Addita ergo negatione Hip. biliosas deiectiones de sinceris, hoc est, impermixtis, ac velut vna qualitate summa intensis, dicit. Ideńque μηδὲ χολώδεας διαχωρήσιας μηδὲ ἀκρήτους illic iungit Hipp. Etsi ἀκρήτους aquosas deiectiones quibusdam accipi velit Gal. cùm scribit, ἀκρήτους δὲ τὰς ὑδατώδεις καὶ ἀμίκτους. ἐρρέθη γὰρ ἔμπροσθεν, ὡς τὸ ἄκρατον ἐπὶ τῶν ἀμίκτων λέγεται ποιοτήτων, sinceras verò aqueas & impermixtas. Supra namq; dictum est, τὸ ἄκρατον, hoc est, sincerū de impermixta qualitate dici. At verò Com. 1. in lib. 1. Epid. (p. 355. 10. H. 940. G.) idem scribit, ἀκρήτους ἐκκρίσεις εἴωθεν ὀνομάζειν τὰς ἀκριβῶς χολώδεις. ὅταν δὲ μεθ' ὑγρότητος ὑδατώδους μιχθῇ καὶ κενῶνται τὸν τοιοῦτον χυμὸν οὐκέτι ἄκρητον ὀνομάζει. Excretiones sinceras exactè biliosas vocare consueuit. Quod si cum aquea humiditate permixtus huiusmodi humor vacuetur, cum non amplius sincerum appellat. Idem Com. 2. in lib. 3. Epid. (pag. 416. 35. Hipp. 1079. D.) φησὶ δὲ καὶ τὴν κοιλίαν ἐπιταραχθεῖσαν λεπτὰ καὶ ἀκρήτους οὐδὲν ἐνταῦθα σαφῶς ἔτι περὶ τῆς χρόας αὐτῶν. ὑποχωρεῖ γὰρ ἄκρατα, ἀλλὰ καὶ ξανθὰ, καὶ πυῤῥὰ, καὶ ἐρυθρὰ, καὶ ἰώδη, καὶ μέλανα διαχωρήματα, γινομένων ἀκριβῶς αὐτῶν, ὅτι τὴν οἰκείαν χρόαν ἀκριβῶς ἔχει ἑκάστη

ἕτερον χυμόν. ὡς δ᾽ ἄν τις εἰκάσειε, χολώδη διεχώρησεν ἄκρητον, μι-
πίστι ὅτι ξανθὰ κατὰ τὴν χροίαν ὑπῆρχε. τὸ γὰρ οὐδ᾽ ὅ, τι καὶ μᾶλλον μετὰ τὸ
[illegible] τὴν χροίαν ἰδεῖν ἐστὶ καὶ, τοῦτο καὶ τοῖς ἄλλοις ἐνεχεῖν. hoc
est, Aluum autem tenuibus & sinceris conturbatam fuisse
dicit, nihil hic de eorum colore adi einis. Possunt enim sin-
cera pallida & flaua, aut fulua & rubra, aut æruginosa & ni-
gra per aluum deiici, cùm sciamus eum ἄκρητον, hoc est, sin-
cera vocare, quæcumque natiuum colorem nullo alio hu-
more permixtum habent. Vt quis verò coniicere possit, bi-
liosa sincera deiecit, hoc est colore flaua vel fulua. Ærugino-
sa oamque & nigra non nisi addito colore proferre, tum
huic, tum cæteris medicis est familiare. Ac ea ratione χολὴν
ἄκρητον se noctu eiecisse, hoc est, bilem flauam, atque ita le-
natum esse vt ei Deus aliquis medicinam fecisse videatur,
scribit M. Tull. ad Terent. epist. lib. 14. Hinc quoque ἀκρητο-
χόλους τοὺς ἄκρατον ἀπερεύγοντας χολὴν, qui flauam bilem coacer-
uant, exponit in Exeg. Gal. Idem ἄκρατον τὸ ἄκρατον dici apud
Hipp. scribit, οὕτως γὰρ ὀνομάζεται πᾶν τὸ ἄμικτον ὅτι καὶ τὴν αὑτοῦ
φύσιν διαφυλαττόμενον [illegible]. sic enim vocatur quicquid nullo
alio permixtum est, suamque naturam sincetam conser-
uat. Quod pluribus verbis aperit Com. 2. in Progn. (pag.
142. 33.) ἄκρατον id dici scribens quod est impermixtum,
aut nihil aut parum permixti habens. καὶ διὰ ταύτης τῆς λέξεως
[illegible] τὸ καλεῖ τὸ ἄκρατον, αἰτιοῦδε αὐτοῦ τὸ μεμιγμένον. [illegible]
[illegible] ἐστὶ τὸ [illegible] αὐτῶ σημαινομένου. καὶ
[illegible] δ᾽ οὐχ [illegible] καὶ αὐτὸ [illegible] ἐστὶ τὸ [illegible] ὕδωρ [illegible]
γὰρ οἶνον ἄκρατον [illegible] λέγομεν ᾧ μὴ μέμικται τὸ ὕδωρ [illegible]
ὀλίγον μέμικται. καὶ [illegible] ἄκρατον ἐστὶ τι ἢ [illegible] τῆς
[illegible] αὐτὸ καθ᾽ αὐτὸ μόνον ἀμιγὲς ἑτέρας οὐσίας ὑπάρχει. hoc
est, Hac etiam dictione indicauit quid ἄκρατον quod est sin-
cerum vocaret, illi τὸ μεμιγμένον, hoc est, permixtum ex ad-
uerso opponens. Maximè autem & noman ipsum quid ab
eo significetur, indicat. Vinum enim ἄκρατον dicimus, cui nul-
la aut perquam exigua aqua admixta est, & quiduis aliud
ἄκρατον, (hoc est sincerum) & est & dicitur à Græcis, cùm
ipsum per se solum, alienâque materia permixtum non est.
Ἄκρατον verò vbi de sanguinis stillatione ex naribus aut flu-
xu effertur apud Hipp. sanguinem nigrum & crassum signi-
ficat, nec leuem perniciem suspectat, vt ægr. 1. lib. 1. Epid.
πέμπτῃ περὶ μέσον ἡμέρας, μικρὸν ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξεν ἄκρατον, quinto
die circa meridiem, parum idque sincerum è naribus stilla-
uit. Et ægr. 3. lib. 3. Epid. δευτέρῃ ἐξ ἀριστεροῦ ὀλίγον ἄκρατον
ἐῤῥύη αἷμα. postridie ex nare sinistra paucus & sincerus san-
guis effluxit. Quod satis aperit his verbis Gal. com. 3. in lib. 1.
Epid. (p. 384. 19.) ὅταν μὲν οὖν ὅτι διαχώρημα, ἢ ἔμετον ἄκρη-
τον εἴπῃ, τὸ ἄμικτον λέγει, [illegible] ὁ [illegible] ξανθῆς ἀμίκ-
του χολῆς ἢ τῆς μελαίνης, ἢ τῆς ἰώδους. περὶ δὲ τῆς στάξεως [illegible]
[illegible] αἷμα, τὸ ἐρυθρόν. αὕτη γὰρ ἰδίως αὐτοῦ χροιά. ψευδὲς τι [illegible]
οὐδέποτε γὰρ ἐρυθροῦ στάξις ἀπὸ ῥινῶν ὀλεθρίω νοσήματι [illegible]
[illegible] μέλαν [illegible] αὐτὸ δ᾽ ἂν τοῦτο τὸ μέλαν ἄκρατον [illegible]
[illegible] αὐτῶ τὸ πάνυ τοιοῦτον. hoc est, Cùm ergo aut deiectionem
aut vomitionem ἄκρατον, id est, sinceram dicit, impermixtam
intelligit, excreta per aluum aut yomitione reddita, aut flaua
bile impermixta, aut nigra, aut æruginosa. De stilla verò si
impermixtum sanguinem rubrum maudictitur, is enim
peculiaris est ei color, falsum quid cogitatione comprehen-
demus. Neque enim vnquam rubri sanguinis è naribus stil-
la, sed semper atri, in pernicioso morbo apparuit. Veri ergo
est simile hunc ipsum nigrum ἄκρατον, hoc est, sincerũ dicere,
eumq; qui valde talis sit velle intelligere. Et Com. 1. in lib.
3. Epid. (pag. 405. 2. H. 1066. D.) τὸ δ᾽ ἄκρατον ὅταν μὲν ἐπὶ
ξανθῆς ἢ μελαίνης χολῆς, ἢ ἰώδους λέγηται, [illegible] ἔχει τὸ σημαινό-
μενον, ὡς πολλάκις ἤδη λέλεκται. τὴν γὰρ οἰκείαν χροιὰν καὶ σύστασιν,
ὅτι ἔχουσι τῆς χυμῶν [illegible] διαφυλάττῃ, [illegible] λέ-
γομεν ἄκρατον αὐτόν. ἐπὶ δὲ τοῦ αἵματος, ὅταν ἐξ ὑπεναντίου [illegible]
[illegible] αὐτοῦ λέγεσθαι τὸ ἄκρατον, ὡς ἴσον τὸ κακόκρατον. [illegible] δ᾽ ὅτι τὸ
μὲν τῷ κατὰ φύσιν αἵματος χροιὰ, τὸ ἐρυθρόν ἐστι. τὸ δ᾽ [illegible]
[illegible], ἀλλ᾽ [illegible], ὁ [illegible]. καὶ τὸ [illegible]
μᾶλλον [illegible] λέγει ἄκρατον αἷμα τὸ μέλαν, ὅπερ [illegible] καὶ παχὺ
κατὰ τὴν σύστασιν ἐστιν hoc est, ἄκρατον verò quod est sincerum,
vbi de flaua, aut atrabile, aut æruginosa dicatur, manifestã,
vt iam sæpius dictum est, habet significationem. Proprium
namque vbi humor quisque tum formam tum colorem pu-
rum seruauerit, tum ἄκρατον, hoc est, sincerum ipsum vacuari
dicimus. At fortè contrà de sanguine τὸ ἄκρατον ab ipso dici
est intelligendum, ac si κακόκρατον, hoc est, perperam mix-
tum dicat. Constat autem colorem sanguinis secundum na-
turam se habentis, rubrum esse. Decolorem verò non
eiusmodi, cæterùm vel nigriorem, vel insigniter fuluum.
Ac frequentius quidem ἄκρατον sanguinem nigrum dicere
solemus, qui simul & natura crassus existit. Ἄκρατον etiam

Hippocr. vt & aliis scriptoribus merum, hoc est, vinum me-
rum & meracum significat, vt lib. 4. Epid. (p. 1123. D.) [illegible]
φοίνικος οἶμαι τοῦ πιεῖν ἄκρατον συχνὸν, ea de causa (arbitror)
quod merum multum potasset. & lib. 5. Epid. (p. 1160. C.)
[illegible] δέ τις πολὺν ἄκρατον πεπωκὼς, adolescens post multum
meri potum. Ac vt ἄκρατον simpliciter dicitur, ita & merum,
pro vino mero & nulla aqua permixto. Pl. lib. 23. c. 1. merum
quidem remedio est contra cicutam, & lib. 6. c. 21. merum Li-
bero patri sacrum. Vinum merum dicit Plaut. Amph. Act.
2. sc. 1. Eam ego, vt matre fuerat natum, vini eduxi meri. Et,
vt ego illic vini cirneam ebiberim meri. Nonius quoque
merum solum & sincerum exponit, & ex Varr. adducit, vino
corpus corrumpis mero. Idem etiam ex Oratorio 2. M.
Tullij quod de Isocrate dicitur hunc in sensum citat, Cuius
è lodo, tanquam ex equo Troiano meri principes exierunt,
vbi tamen inoumeri passim legitur. Ac neque de vino tan-
tùm ἄκρατον dicitur, sed vt scribit Athen. lib. 2. (pag. 22. 16.)
καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἔταττον οἱ παλαιοὶ τὸ ἄκρατον, etiam de aqua ἄ-
κρατον dixerunt, vt quod apud Sophronem citat, ὕδωρ ἄκρατον
εἰς τὴν κύλικα, pro aqua pura in poculo. Dicitur verò & ἀκρα-
τὲς οἶνος Hipp. vt & ἄκρατος simpliciter, & ἀκρητότης οἴνου lib. de
rat. vict. in morb. ac. (pag. 77. 57. Hipp. 391. 25.) [illegible]
διαφέρει ἢ οἴνου καὶ μάλιστα ἀκρητότης ἐς ἰσχὺν [illegible]
ἢ [illegible] μέτρου οἴνου ἀκρήτου [illegible] τις, [illegible]. At
vini ac mellis meracitas, si vtriusque robur consideres, ma-
gnum habent discrimen. Nam si vini meri duplam portio-
nem, ad mellis linctum quis biberit. Ἄκρατος etiam immode-
ratum, vehemens, summum & absolutum significat, vt ἀκρα-
τὴς ὀργὴ immoderata ira dicitur, & διάῤῥοια ἄκρατος vehemens
alui profluuium apud Thucyd. & ἄκρατον καῦμα, immodera-
tus æstus in Epigramm. Sic Prorrh. 2. (pag. 107. F.) [illegible]
τη ἀκρητότητες, dicuntur mala omninò immoderata & vehe-
menter sæuientia, hoc est, summa & absoluta. Et [illegible]
ἐλλείπει καὶ ἀκρήτως γίνεται, menstrua & pauca & immodera-
ta effluunt, hoc est, vehementer, (ibid. 107. C. Item ἀχροιαι ἄ-
κρατοι vehementes aut immoderatæ decolorationes dicun-
tur aphor. 19. lib. 6. Epid sect. 6. etsi illic ἀκρήτους de vino me-
ro quibusdam accipi scripsimus. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς
(p. 13. 47.) ἄκρατον βρῶμα effertur intemperatus cibus & ni-
mium grauis, de victu ferino cum brutis communi, quo
priscis sæculis homines vtebantur. Ibidem etiam (14. 5.)
ἄκρατον καὶ ἰσχυρὸν simul iungit Hipp. de cibo intemperato &
forti, quique à natura euinci nequeat. Et de huiusmodi
cibo χυμὸν ἄκρατόν τι καὶ διαφέροντα succum intemperatum
& eximium, bocalt, diffidentem dicit (ibidem 13. 51.)
Item cibus ex quo auctio & alimonia corpori accedit,
οὐδὲν ἔχειν ἄκρατον οὐδὲ ἰσχυρὸν, nihil intemperatum aut for-
te habere dicitur (ibid. 14. 5.) Ex eadem certe trans-
latione pendet quod in quibusdam exemplaribus
scribitur in Exeg. ἀκρητόχολον ἤτοι ὀνομάζει ὅστις καὶ ἀκρ-
χολον. ἀκρατόχολον sic vocat eum qui summè excandescit
aut in vehementem iram erumpit, aut cui promptè bi-
lis concitatur. Hinc etiam ἀκροχολίη idem quod ἀκρα-
τοχολίη, aut ἀκροχολίαι, aut ἀκραχολίαι, hoc est, indigna-
tiones, excandescentia, feruens ira & extrema. Qua dictio-
ne vtitur Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1212. H.) ἀκροχολίαι καὶ
κλαυθμοὶ, excandescentia & eiulatus. Ἀκραχολία exponitur
Hesych. ὀξύχειρος ὀργὴ, prompta & facilis ira, sed summam
& vehementem iram sonat, & ἀκραχολία vitiosè scribitur.
Ἄκρα dicuntur Hipp. summæ ac extremæ corporis partes,
quas ἀκρωτήρια sæpe vocat. In Prorrh. (184. 1. Hipp. 70. F.)
ἄκρεα ἐπ᾽ ἀμφότερα ταχὺ μεταπίπτοντα, celeres summitatum cor-
poris ad vtraq; extrema permutationes. Vbi scribit Gal. ἄκρα
[illegible] πόδες ἢ χεῖρες εἰσὶ, καὶ ὦτα καὶ ῥὶς, ἃ δὴ [illegible]
τὰ ψύξεως εἰσβολαῖς τῶν [illegible] ἀναίτων πρῶτα ψύχεται.
Extrema nempe corporis pedes sunt & manus, ac aures
& nasus, quæ videlicet in his qui cum perfrictione fiunt ac-
cessionum insultibus, prima perfrigerantur. Item lib. 1. Epid.
(p. 363. 25. H. 945. E.) ψύξις πολλὴ [illegible] τῶν ἄκρων his ma-
gna extremorum perfrictio. & ibidem (p. 371. 24. H. 954. E.)
ἄκρεα ὑπόψυχρα extrema aliquantulum frigida. (ibidem) ἄ-
κρεα οὐκ [illegible], extrema non amplius recalescebãt.
Eadémque dictione vtitur lib. περὶ ὑγρῶν χρήσ. (p. 425. 42. 45.
51. 54.) & rursus (p. 113. 2. 4. 14. 426. 15.) Lib. περὶ χυμῶν (p.
48. 19.) Atque aliàs sæpe. Ac neque de corpore humano
tantùm ἄκρα dicuntur, sed & [illegible] ἄκρων [illegible] perco-
ctos extremos suillos petiolos dicit lib. 7. Epid. (p. 1227. B.
vbi ἄκρα dicuntur quæ ἀκρωνάλεα Athen. trunculi Latinis.
Ἀκρέσπερος explicat Gal. in Exeg. apud Hipp. ἄκρας ἑσπέ-
ρας, τουτέστι πρώτως καὶ ἀρχομένης, ad summam vesperam
hoc

hoc est sub serum dici & ineunte vespero, aut summa vespera & incipiente. Est autem aduerbiale, eoque vtitur Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1216. B.) ἀκροεσπέρου δὲ φρίκη, πυρετός, ineunte verò vespero, horror, febris. ἀκρέσπερος Nican. Schol. dicitur κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, quasi περὶ ἄκραν ἑσπέραν, ineunte nocte, sub summum vesperum.

Ἄκρη ῥὶς dicitur summus nasus & extremus, aph. 5. lib. 6. Epid. sect. 1. ὅσοις ὀστέον ἀπὸ ὑπερώης ἀπῆλθε, τουτέοισι μέση ἵζει ἡ ῥὶς. οἷσι δὲ ὅθεν οἱ ὀδόντες, ἄκρη σιμοῦται. Quibus ex palato os discessit, iis medius desidit nasus, quibusdam verò, qua ex parte dentes procedunt, summus nasus simus efficitur. Et lib. 4. Epid. (pag. 1115. G.) ὀστέον ἂν μὲν ἐκ τῆς ὑπερώης ἀπέρχηται, μέση ἵζει ῥὶς. ὧν δὲ οἱ ἄνω ὀδόντες οἱ ἐμπροσθεν, πλατεῖα ἄκρη. Quibus quidem os à palato discedit, iis medius desidit nasus. At quibus superiores primores dentes, iis summus nasus latus est. Ruf. Ephes. ἐν τῷ περὶ ὀνομ. μορ. τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς, σφαῖρίον, extremum nasum globulum vocari scribit. Idem Iul. Poll. & vnica dictione ἀκροσφαίριον. Atque haud scio an non hos Hipp. locos subindicet Erotian. cùm ἀκρέην ἄκρην ἔχουσαν in extremo sitam exponit, si modo ἄκρη & ἄκρην ἔχουσαν apud Erot. legatur. Aut certè locus indicatur lib. de art (pag. 631. 5. Hipp. 821. D.) καὶ ἄκρην τὴν χεῖρα ὀλίγῳ ψιλοτέρην, & summam manum paulò exiliorem.

Ἀκραιφνὲς dicitur quod purum est ac sincerum aut legitimum, vt ἀκραιφνὴς ἀὴρ lib. de morbo sacro pag. 309. 51.) aër exactè sincerus & purus, nullo alio ammixto humore. ὥστε μηκέτι εἶναι ἀκραιφνῆ, adeò vt non amplius exactè sincerus sit. ἀκραιφνὴς τριταῖος dicitur Gal. lib. 1. ad Glauc.) pag. 191. 7.) ὡς αὐτὸς εἴποι γνήσιον, exquisita tertiana, ac quasi dicas legitima, & οὐκ ἀκραιφνὴς, οἷον νόθος τις, non exquisita quasi spuria ac notha aut illegitima. Et lib. 14. method. medic. (pag. 185. 29.) ἀκραιφνὲς ἐρυσίπελας purum ac exquisitum erysipelas, quod est iustum ac legitimum ex bilioso humore conflatum, cui οὐκ ἀκραιφνὲς ἀλλ' ἤδη πως φλεγμονῶδες opponitur, illegitimum & iam quodammodo phlegmonodes. ἀκραιφνὲς autem quid significet, pulchrè his verbis aperit Gal. lib 4 de simplic. medic. fac. (pag. 54. 4.) ἀκραιφνὲς ὅταν εἴπω τι. ποιὸν, ὃ ποιὸν ὑπάρχειν, οἷον εἰλικρινὲς καὶ ἄμικτον αὐτὸ καὶ ἀκριβῶς εἶναι τοιοῦτον ἐπιστήσαι δεῖ νομίζω. Exactè autem cùm tale aut tale quid esse dicimus, sincerum & quoad eius fieri possit, nulla alia qualitate permixtum intelligimus.

Ἄκρις summitas montis, cacumen ac vertex aut fastigium dicitur. Vnde per translationem ἡ ὑπερέχουσα ἄκρις τοῦ ὀστέου, extans ossis summitas, fastigium & extremitas dicitur Hipp. lib. de artic. (pag. 595. 35. H. 790. H.) vbi tamen ἄκρις vitiosè omnibus in codicibus legitur. Atque haud scio num ὄκρις illic legi possit aut debeat, numque ita legisse videatur Gal. ac locum istum subnotasse in Exeg. vbi ὄκρις ἐξοχὴ προμήκης exponitur, eminentia oblonga. Neque enim vspiam apud Hipp. legitur, vt meliore loco reponi videatur. Etsi ἄκρις pro ὄκρις scribendum, vt & Vatin. ὄκρις ἐξοχὴ μικρὴ ἀπὸ τοῦ ὑπεραίρειν exponitur. Ac nemini dubium videri debet quin hunc quoque locum subindicatum velit, Erot. si modo ὄκρις pro ἄκρις legatur, cùm scribit, ὄκρις τραχύτης, οὐχ ὡς φασι Βακχεῖος, γωνία. quibus verbis ὄκρις exponitur asperitas quædam, non vt voluit Bacchius, angulus. Quæ explicatio huic ex lib. de artic. subnotato loco mirè quadrat vt asperam quandam eminentem ossis summitatem, non vs angulum subindicet. Quod etiam Erot. vitium appositissimè detexit Henr. Stephan. in veterum scriptis censendis vterator acerrimus. Ἄκρις autem & ὄκρις petra dicitur & montium aut rupium cacumen & eminentia. ἄκριας Hesych. exponuntur τὰ ἄκρα τῶν ὀρέων, summa montium fastigia & extrema. ἄκριας idem ὄρη, ἀκρωρείας montia iuga & cacumina explicat ex Homero ὀδυσ. ι. v 400. & aliis permultis locis.

Ἀκρισία iudicationis cessationem aut carentiam ac defectum significat, eiusdemque priuationem aut prauitatem, iudicij temeritatem, cùm nulla omninò, aut difficilis & molesta fit iudicatio, quod accidit in magna crudorum & malignorum humorum copia. Quæ dictio Hipp. admodum familiaris est vt lib. 1. Epid. (p. 304. 4. H. 946 F.) πολλαὶ δὲ τινες ἐγένοντο ἀκρισίαι, eumque varia & multa esset iudicationis cessatio. Et ibid. (pag. 366. 12. H. 948. F.) ὠμὰ δὲ καὶ ἄπεπτα, καὶ ἐς κακὰς ἀποστάσιας τρεπόμενα, ἢ ἀκρισίας, ἢ πόνους. cruda verò & incocta, quæque in malos abscessus vertunt, solutionem morborum malam aut prope nullam, aut dolorem. Vbi ἀκρασίας & ἀκρασίαι vitiosè legunt exemplaria Lib. 2. Epid. (pag. 999. E.) τὰ ὑπόκενα τὰ καταχυθέντα ἢν ὠμὰ ἐόντα, ὑποστρέφει, ἢν δὲ ἀκρισίαι. quæ præmaturam iudicationem, dum cruda sunt, occupant, morborum recidiuas conuehunt, & solutionem omninò malam aut prope nullam portendunt. Sic enim explicat Galen. com. 2. in lib. 1. Epid. his verbis (pag. 366. 19.) τὸ δὲ τῆς ἀκρισίας ὄνομα μέμνημαι δύο που λεγόμενον ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦν, ὡς ἤτοι μηδ' ὅλως ἐσομένης κρίσεως, ἢ μοχθηρᾶς ἐσομένης. κατ' ἄμφω τε ταῦτα τὰ σημαινόμενα τοῖς ἀπεψίαις τῶν νοσημάτων, ἀκολουθοῦσιν αἱ ἀκρισίαι, ἀκρισίας autem nomen mihi venit in mentem duobus ab illo modis accipi, vt aut omninò nulla, aut praua iudicatio futura sit. Ac iuxta vtranque significationem ἀκρισίαι morborum cruditates sequuntur. Libro quoque 3. Epid. in st pest. (pag. 42. 84. H. 1086. D.) πᾶσι δὲ πολλοῖσιν συνέπεσεν, καὶ ταραχὴ, καὶ πόνοι, καὶ χρόνοι, καὶ ἀκρισίαι. Plurimis verò colliquationem, perturbationemque, & dolores, & temporis diuturnitatem, & iudicationis cessationẽ portendebant. Est vbi quoque cum ἀκρισία τὸ δύσκριτον coniungitur, vt ibid (pag. 410 51. H. 1083. B.) ἀκρισίαι πολλαὶ, τὰ δὲ δύσκριτα, morborum solutiones prorsus nullæ, partimque difficiles. Et (pag. 426. 39. H. 1089. G.) δύσκριτα μὲν πᾶσι πάντα ἐγένετο· ἢ ἀκρισίαι, ἢ χρόνια, omnibus difficiles erant iudicationes, aut nullæ, aut diuturnæ. Ἀκρισία etiam prauam iudicationem significat in Coac. (pag. 158. C.) οἷσι φρικώδεα πυρετῷ ἐκλείπει μετὰ ἀκρισίας, τρομώδεες θνήσκουσι. quos vox cum febre absque vlla iudicatione deficit, ij tremore correpti intereunt. Quod aliis verbis in Prorrh. repetitur (pag. 197. 53. H. 74. D.) Vbi Galenus ἀκρισίαν κακὴν κρίσιν prauam iudicationem exponit, additque κακὰς κρίσεις ὀνομάζει λέγεσθαι, ὅσαι γινόμεναι μετὰ φυσικῶν κενώσεων ἢ ἀποστάσεων, ἢ μόνον οὐδὲν ὠφέλησαν τοὺς κάμνοντας, ἀλλὰ καὶ χεῖρον ἔχειν ἢ πρόσθεν ἐποίησαν, illas prauas dici iudicationes, quæ cum naturalibus vacuationibus aut abscessibus factæ, tantùm non laborantes iuuerunt, verumetiam deterius quàm prius habere coëgerunt. μετὰ ἀκρισίας igitur idem quod ἀσήμως aut ἀκρίτως, hoc est, citra solutionem aut iudicationem significat. In Coac. quoque (pag. 128 A.) αἱ ἐν πυρετοῖσιν ἀκρισίαι in febribus iudicationis priuationes, aut prauæ etiam iudicationes, diuturnitatem indicant, etsi pleraque exemplaria ἀκρασίαι legunt. Ἀκρίτως autem παραλόγως, ἀσήμως significat, temere, præter rationem & citra solutionem aut excretionem criticam. Lib. 1. Epid. (pag. 356. 41. H. 941. C.) ἀλλὰ πλανωμένως τε καὶ ἀκρίτως ἐξέλιπον. verùm errabundè & citra vllam indicationem cessarunt. & (p. 363 49. H. 945 F.) ibid.) καὶ ἀκρίτως τὰ πλεῖστα τουτέων διετέλει γινόμενα & citra iudicationem horum plurima permanebant. ἀκρίτως περιψύχοντες qui præter rationem perfrigerantur, dicuntur in Prorrh. (pag. 103. 45. H. 75. H.) & Coac. (p. 147. C.) & περιψυχόμενοι ἀκρίτως in Coac. (p. 123. A.) & ἀκρίτως τὰ τρομώδεα παύονται, tremores citra iudicationem desinunt. (p. 138. C. ibid.)

Ἄκριτον πῆγμα geln concretum, exponitur Gal. in Exeg. τὸ ἀδιάκριτον, velut indefinitum ac indiscretum, & scribitur dici Hipp. lib. περὶ ἑβδομάδων. τὸ δὲ ἐκτὸς τοῦ κόσμου εἶναι ἄπειρον, ἢ ἀδιανόητον κενὸν, de eo quod extra mundum est infinito vel inani, quod cogitatione efformari nequit. ἄκριτον, πολύ, ἢ ἀδιάκριτον, ἢ ἀδιαχώριστον explicat Hesych. immensum, indistinctum & quod separari nequit. ἄκριτος ἀντὶ τοῦ ἀδιάκριτος ponitur Vatin.

Ἀκρόασις auditionem aut audientiam significat, & ἀκρόασιν ποιεῖσθαι est narrationem aliquam instruere & coram audientibus recitare, aut de re aliqua disceptare. ἐν παραγγελίαις (p. 28. 14.) ἢν δὲ καὶ εἵνεκεν ὁμίλου θέλῃς ἀκρόασιν ποιέεσθαι, si verò adstantium tibi velis audientiam comparare, hoc est coram vulgo disceptare & de morbo coram idiotis & plebecula disserere. πολλὰ λεχθέντα ἀκρόασιν ἰδιωτέων dicit lib. περὶ ἀρχαίης (pag 24. 7.) ἀκρόασις dicitur etiam Hipp in Iureiurando, explicata præceptionum in re Medica narratio auditorib. maximè idonea & conueniens, cui παραγγελίην præceptionũ breuem comprehensionem opponit. Adeò vt totam rei Medicæ doctrinam ἀκρόασις & παραγγελίη complectatur, hoc est, præceptionibus & auditione comprehendat. Atque vt ἀκροαματικοὺς λόγους vocauit Aristot. reconditos de Peripatetica disciplina conscriptos à se libros quibus (vt ait Gell. cap. 4. lib. 20.) remotior subtiliorque philosophia agitabatur, quæque ad naturæ contemplationes disceptationesve dialecticas pertinebant: Sic Medicæ artis doctrinam scriptis explicatam per ἀκρόασιν sumere videtur Hipp.

Ἀκρόδρυα significant omnes arboreos fructus, præcipuè verò qui in ambitu putamen habent lignosum eoque concluduntur, vt iuglandes, auellanæ, castaneæ, malum punicum, quod genus nucum appellatione Latinis & κάρυα Græcis (vt scribit Athen. lib. 2.) comprehenditur. Hipp. lib. περὶ φύσ. παιδίου (pag. 236. 3.) καὶ χέδροπα, καὶ σῖτος, καὶ

ἀκρόδρυα θερμαινόμενα πνεῦμα ἔχει. Quinetiam legumina, frumentum, fructusque arborei vbi incalescunt spiritum continent. Com. arboreos fructus nucum generis dixit. Interdum verò ἀκρόδρυα de omni fructu dicuntur, & de iis quæ ὀπώρας nomine continentur, & Latinis poma appellantur, vt lib. περὶ χυμῶν (pag. 51. 10.) vbi æstate aut autumno, & insolatione poma ac fructus arboreos omnes in victus ratione proponit.

Α'κροκώλια dicuntur trunculi & membrorum extremitates, aut edulia ex trunculis extremorum parata, qualia sunt pedes, aures, rostra. Vtitur Hipp. lib. 3. περὶ διαίτης (pag. 371. 33.) ἀκροκωλίοισι ἑφθοῖσι, trunculis percoctis, vbi tamen ἀκρο- ...λίοισι malè legitur. Et ibi. (p. 373. 27.) eadem dictione vtitur, & (374. 32.) ἀκροκώλια ἐμπρόσθια, extremitates anteriores dicuntur. Item lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 663. l. 2.) ἢ ἀκροκωλίοισιν ἑφθοῖσι μαλακοῖσιν, aut trunculis percoctis mollibus. Ακροκώλιον verò Hipp. dictionem vt nimis notam & expositione minimè egentem agnoscit Erot. in Procem.

Α'κρον per translationem dicitur quod est summum & perfectum aut optimum, vt ἄκρον ἴρινον, vnguentum irinum optimum, exquisitè & optimè paratum ac sumptuosè. Est enim quoddam sumptuosius paratum, vt videre licet apud Diosc. cap. 67. lib. 1. Hip. lib 2. περὶ γυναικ. (pag. 651. 9.) ἢ ἴρινον ἄκρον, aut irinum summum, hoc est, optimum & perfectum aut excellentissimum. ἄκρως Erot. ἄκρως ἔχοντα, exponit apud Hipp. in summo aut extremo sitam. ἄκρον σημαίνει δὲ Varin. τὸ ἄριστον καὶ κάλλιστον, optimum & excellentissimum, aut præstantissimum.

Α'κρόπαθος στόμαχος, vteri stomachus aut osculum summa sui parte malè affectum dicitur Hipp. lib. περὶ ἐπικυήσιος (p. 263. 49.) ἢ ὅταν ὁ στόμαχος ξηρὸς ᾖ ἀκρόπαθος, aut cùm vteri os siccum aut summa sui parte affectum fuerit. At verò ἀκρόπαθοι καρκῖνοι dicuntur qui corporis summa & extrema occupant, quibus ὑποβρύχιοι, hoc est, profundi, quique in corporis penetralibus demersi sunt opponuntur. Id nanq; vitij, vt scribit Cels. (cap. 28. lib. 5.) fit maximè in superioribus partibus, circa faciem, nates, aures, labra, mammas fœminarum. κρυπτοὶ verò sunt qui vlcerationem non habent. Prorrh. 2. (p. 95. F.) οἱ δὲ καρκῖνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπαθοι γίνονται καὶ ξυναποθνήσκουσι. At cancri latentes quique summa corporis infestant fiunt, & ad mortem comitantur. Vbi τοὺς ἀκροπαθεῖς καρκίνους vocat cancros extrema corporis occupantes & conspicuos (τοὺς ἐπιπολῆς vocat Gal. com. ad aph. 38. lib. 6.) quibus κρυπτοὺς & ὑποβρυχίους opponit latentes & demersos in corporis penetralibus, hoc est, qui sine vlceratione in corporis profundo sæuiunt.

Α'κρατὴς γλῶσσα Gal. in Exeg. apud Hipp. ἡ πῶς εἴρηται ἐν τῷ ἑβδόμῳ τῶν ἐπιδημιῶν, ἡ οὐκ ἄρχουσα ἑαυτῆς μηδὲ διαρθροῦσα, τουτέστιν ἡ ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινησίας, hoc est, ἄκρατης lingua sic dicitur li. 7. Epid quæ sua ipsius extrema efformare nequit, hoc est, propter motus difficultatē inarticulata. Sed in quibusdam exemplaribus ἀκρατεῖ legitur, quædam etiam ἀκρατὴς habent, vt alia ἄκρατος, & quædam ἄκρατος, quomodo etiam legisse videtur Varin. apud quem ex Hipp. ἀκρατὴς γλῶσσα ὑπὸ δυσκινησίας scribitur, & ἀδιάρθρωτος explicatur. Sic enim ἀκρατὴς γλῶσσα ex aph. 40. lib 7. inarticulata, & quæ vocem efformare nequit, aut ad motionem est impotens, dicitur. Et ferè videntur innumerarum lectionum varietates ea vocis huius affinitate defluxisse, quod ea ἀκρατὴς propriùm sit in ἀκρατὴς aut ἄκρατος, aut ἐκ κρατεῖς, ac ἀκρατεῖς, etiam scriptionis errore delabi. Et sanè suspectam lectionem faciunt exemplaria, cùm ἀκρατὴς non satis seruata ordinis alphabetici serie habeant. Locus autem Hip. habetur lib. 7. Epid. (pag 1221. G.) γλῶσσα ξηρὴ, ἀκρατὴς, lingua resiccata, inarticulata. Et rursus (pag. 1222. G.) καὶ τρίτῃ ἀκρατὴς. & tertio die vocem efformare non potuit, hoc est, linguam inarticulatam habuit. Vbi ἀκρατὴς etsi ad linguæ motionem refertur, ægro tamen attribuitur, & pro eo qui clarè aut distinctè loqui non poterat, sumitur, vt & lib. eodem (pag. 1231. E.) μετὰ ταῦτα ἀκρατὴς, ἀνεθερμαίνετο μίαν ἢ δύο ἡμέρας, post hæc linguam inarticulatam habuit, aut vocem efformare non potuit, diem vnum aut duos recalescebat.

Α'κρίπλοα significant quæ in summo extant ac velut in superficie innatant. Sic enim Gal. in Exeg. τὰ ἐπιπολαίως ἐπὶ ἄκρου ἐμπλέοντα. in superficie ac velut in summo innatantia, explicat, additque ὅπερ δὲ καὶ τὰ ἀκρόπλοα. Erot quoque ἀκρόπλοα exponit τὰ ἐξεπιπολῆς ἐμπλέοντα in superficie innatantia. Et Var. τὰ ἐπιπολῆς ἐστιν ἀκροεμπλέοντα ea Gal. Legitur autem apud Hipp. lib. 1. de morb. (pag. 451. 38) τὸ αὐτὸ δὲ τρόπον τοῦτον, καὶ τὰ ἐν τῷ πλευρῷ φλέβια πάσχει, ὅσα ἐστιν ἀκρόπλοα εἰσιν. Eodem verò modo & venis in latere, quæ intus in superficie extant, accidit.

Α'κροποσθία dicitur Hipp. præputium aut summa & extrema præputij pars glandem integens ex aph. 19. lib. 6. & Coac. (pag. 199. B.) νεῦρον διακοπὲν ἢ γνάθου τὸ λεπτὸν, ἢ ἀκροποσθίη, οὐ συμφύεται. Præcisus neruus, aut genæ tenue quiddā, aut præputium, non coalescit. Quæ imitatus est Arist. lib. 2. de part. animal. cap. 13. ex Hipp. ἀκροποσθία & ἀκροπόσθιον exponitur Poll. lib. 2. τὸ πόσθης προέχον prominens præputij pars, vt Rufo Ephes. lib. περὶ ὀνομασ. μορίων, τὸ ἔσχατον τῆς πόσθης præputij extremum. πόσθη autem cutem quæ glandem integit significat. Polluci τὸ ἐπὶ οὐρήθρᾳ δέρμα, cutem quæ vrinarium meatum integit. Rufo verò cutis glandem tegens πόσθη dicitur, vt & Isag. authori τὸ καλύπτον τὸ ἄκρον, quod extremitatem pudendi contegit. Hesych. ἀκροπόσθιον τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοίου pudendi extremitatem exponit. Ακροποσθίη in lib. 4. de Morb. (p. 513. 26.) in signis calculi pro extrema præputij parte vsurpatur Hipp. Significat autem pudendi attritum aut frictionem quam ακροτρίψιν dicit lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 539. 42.) pudendi affrictum in reddenda vrina.

Α'κροσαπὲς τὸ ἐπιπολῆς μεταβεβλημένον exponitur Gal. in Exeg. hoc est in summo ac superficie immutatum. Sed melius ἐπὶ βραχὺ pro ἐπιπολῆς quædam exemplaria habent, vt & apud Var. legitur, significátque quod parum aut leuiter immutatum est ac in superficie putredinem contraxit. Legitur autem apud Hip. lib. περὶ τροφῆς (p. 382. 41.) σιτίοισι νέοισιν ἀκροσαπέσι. γέρουσι δὲ ἐς τέλος μεταβεβλημένα. ἀκμάζουσιν ἀμεταβλήτοισι. Quibus verbis innuit iuuenibus cibum leuiter coctum ac putrefactum conuenire, vt senibus perfectè immutatum, ætate autem vigentibus minimè immutatum, hoc est, recentissimum ac minimum putrefactum. ἀκροσαπὲς inquinamentum & rudimentum coctionis dicunt.

Α'κροχειρία micatio per summas manus dicitur, aut summarum manuum distentio, cum summis manibus inter se colluctantur pancratiastæ, & sese raptant circa reliqui corporis congressum. Lib 2. περὶ διαίτης (p. 364. 15.) ἀκροχειρίη ἰσχναίνει καὶ τὰς σάρκας ἄνω ἕλκει. Lucta per summas manus extenuat & carnes sursum trahit. Vbi quædam exēplaria ἀκροχειρίξ legit. ἀκροχείρισις etiam dicitur li. 3. περὶ διαίτης (p. 374. 3.) & ἀκροχειρισμὸς, etsi lib. eodem (pag. 372. 38.) aliquid discriminis ponere videtur dū scribit, ἀκροχειρισμοῖσι, ἀκροχειρίξει, πλὴν ὅτι κωρυκομαχία ξυμφορωτέρη. Lucta per summas manus vtitor, præterquam quòd Corycomachia commodior est. Etsi aliter legisse videtur Cornarius.

Α'κροχλίαρον dicitur summè tepidum, perquam tepidum & exactè tepidum Li. de rat. vict. in morb. ac. (p. 79. 44. H. 394. 1.) διδόναι δὲ, ἐὰν διδῷς, ἀκροχλίαρον cùm autē exhibere voles, perquā tepidum dabis. Vbi Gal. ἀκροχλίαρον ὅπερ ἐστὶν ἄκρως χλιαρὸν explicat, quod est summè tepidum, additque ἄκρως δὲ ἐστι χλιαρὸν, ὅπερ ἂν ᾖ μέσον ἀκριβῶς τοῦ τε ψυχροῦ καὶ τοῦ θερμοῦ. Summè autē tepidum dicitur, quod calidi frigidiq; exactè est medium. Et rursus lib. eodem (p. 100. 58.) H. 399. 43.) ad præcordiorū inflammationē lini semen ἀκροχλίαρον ἑφθὸν ὕδατι καὶ ἐλαίῳ, summè tepidum ex aqua & oleo coctum adhibet. Hipp. ἀκροχλίαρον etiam dicitur idem quod ἀκροχλίαρον li. 2. περὶ γυναικ. (p. 670. 19. 21.) ἀκροχλίαρον verò lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 373. 6.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 668. 25.) ἀκροχλίαρον quidam in summo ac leuiter tepidū velut in superficie explicāt. ἀκροχλιαίνειν πυριῆν etiam dicitur tepidè fouere li. 2. περὶ γυν. (p. 671. 52.)

Α'κροχορδόνες verrucæ dicuntur quas Græci ἀκροχορδόνας vocant. In tuberculorum genere reponuntur ab Hipp. aph. 26. lib. 3. & Gal. lib. de tumoribus præter nat. & lib. 14. Meth. med. Celsus cap. 1[illegible] verrucarum quædam genera dolentia (ἀκροχορδόνας Græ[illegible]ppellant) vertit ex Hipp. aph. 26. lib. 3. Sunt autem viti[illegible] succi molti ad exteriora & cutim repentis soboles. Acrochordona interdum retinet Cels. eumque vt & alia diuersa verrucarum genera describit cap. 28. lib. 5. ἀκροχορδόνες ὄγκοι πόθου Hesych. dicuntur, & inter cutis vitia reponuntur in Isag. Authori Definit. Med. (pag 401. 8.) ἀκροχορδών ἐστιν ἔκφυσις ἐπιφερής, καὶ στενόχωρον βάσιν. Acrochordon verrucæ species est exortum habens orbicularem & basim angustam.

Α'κρόψιλον exponitur Gal. in Exeg. τὸ ἐπὶ τοῦ ἄκρου ψιλὸν, τουτέστι γυμνὸν, in summo nudum, etsi quædam exemplaria ἐπὶ τὸ ἄκρον γυμνὸν habent, vt & Varin. Legitur autem hæc dictio lib. 4. Epid. (pag. 1133. E.) καὶ τὸ αἰδοῖον ἀκρόψιλον ἐγεγόνει, pudendumque extrema parte denudatum erat.

Α'κρώμιον summus humerus dicitur & lati scapularum ossis summitas. Est autem os cartilaginosum quod claviculam cum lato scapularum osse conn[illegible] vt scri[illegible]

vt scribit Gal. Com. 1. in lib. de art. [p. 594. 45. H. 790. A.] & Paul cap. 113. lib. 6. Hipp. verò [ibidem] σύνδεσμον τῆς κλειδὸς καὶ τῆς ὠμοπλάτης esse dicit, hoc est, iuguli & lati scapularum ossis nexum ac ligamentum. Gal. lib. de ossibus, & lib. 13. de vsu part. cap. 11. ἀκρωμία etiam Hipp. dicitur idem quod ἀκρώμιον. Lib. de art. (p. 597. 8. H. 792. A.) κινεῖσθαι γὰρ ἀναγκάζεται διὰ τὴν τοῦ ἀκρωμίου σύζευξιν cogitur enim sæpissime moueri propter eam quam cum summo humero habet connexionem. Lib. quoque περὶ ὀστέων φύσ. (p. 280. 1.) ἀκρωμίαι summi humeri dicuntur. Poll. etiam ὠμοπλάτας συνδεδέσθαι μετὰ ὑπὸ τῆς ἀκρωμίας scribit. Et τὸ μὲν ἄκρον τοῦ βραχίονος, ἀκρωμία, ἢ ἐπωμίς, ἢ ἀκρωμίον. Ruf. verò Eph. ἐν τῇ περὶ ἀνθρώπ. μορ. ἀκρώμιον ὁ σύνδεσμος τῆς κλειδὸς καὶ τῆς ὠμοπλάτης dicitur, iuguli & lati scapularum ossis connexio aut copula. additque, ἔνιοι δὲ ὀστέον εἶναι φασὶ μικρὸν τὸ ἀκρώμιον. Eudemus verò ossiculũ perexiguum esse dixit ἀκρώμιον. Idem etiã ἀκρώμιον σύνδεσμον τῆς κλειδὸς καὶ τῆς ὠμοπλάτης esse scribit Author Isac. (pag. 376. 11.) τὸ μὲν τῶν ὤμων ἀνάστημα ἀκρώμιον καλεῖται, bumerorum vertex & summum ἀκρώμιον vocatur.

Ἀκρωτήρια dicuntur extremæ corporis partes, vt manus & pedes. ἀκρωτηρίων ψῦξις extremarũ partium perfrictio aph. 26. lib. 7 & lib. de rat vict. in morb. ac. (pag. 65. 40. H. 390. 54.) ἀκρωτήρια καταψυχόμενα corporis extrema refrigerata. Et rursus (p. 80. 26. H. 394. 11.) ἀκρωτήρια ψυχεῖ. extremas corporis partes refrigerat, de oxymelite. & (ibid. (p. 91. 17. H. 396. 29.) ἀκρωτήρια ψυχόμενα extrema perfrigerata in febre ardẽte ob incendiũ internum imbecilla facultate & inflammatione interna totũ ad se sanguinẽ attrahente. Item περίψυξις ἀκρωτηρίων extremorum perfrictio (ibid. 94. 27. H. 397. 9.) calore natiuo humorum copia oppresso. Ἀκρωτήρια verò quænam dicantur, scribit Gal. Com. 2. in li. de rat vict. in morb. ac (p. 66. 34. H. 390. 54.) his verbis, τὰ δ' ἀκρωτήρια τοῦ σώματος ἄκροι πόδες τε καὶ χεῖρες, ἑτοίμως ἐπιγίνεται καταψύχεσθαι ... hoc est, Corporis autem extrema, hoc est pedes & manus, malè affecto ventriculi ore promptè refrigerari nonnunquam, nimirum cùm vel ob longam inediam à mordentibus seorsis humoribus vehementer lancinatur, aut ob intempestiuam cibi copiam grauatur. Et Com. ad aph. 26. li. 7. ... [illegible] ... Extremarũ corporis partium refrigeratio oritur velut etiam supra dictum est, tum propter inflãmationis viscerum magnitudinem, tum propter animi defectionem, tum quia calor natiuus extinguitur, vel propter multitudinem, tum præcipuè cum frigida fuerit, suffocatur. fit etiam propter vehementem dolorem media corporis occupantẽ, ob quem natura in sese contrahitur, ad quã sanguis consequitur, non modo extremas corporis partes, veluti pedes, manus & caput desertes, verum etiam cutim vniuersam. Legitur quoque ἀκρωτηρίων ψῦξις extremarum corporis partium perfrictio aph. 1. lib. 7. Vbi quænam dicantur ἀκρωτήρια, etiam his verbis aperit Gal. ... [illegible] ... In morbis diuturnis ac præcipuè vbi sine febre fuerint, & per hyemem, senibusque, extremas corporis partes, veluti nares, pedes, aures & summas manus frigidas fieri non est absurdum. Non tamen in acutis mediocre est malũ, sed symptoma abundè perniciosum quod magnis viscerum inflammationibus accidit. Sic ἀκρωτήρια videntur explicari in Coac. (pag. 196. D) his verbis, κεφαλὴν καὶ πόδας καὶ χεῖρας καταψύχεσθαι, κοιλίας καὶ πλευρῶν θερμῶν ἐόντων, κακόν. caput, pedes ac manus, ventre ac lateribus calentibus perfrigerari, malũ est.

Ἄκυλοι glandes sunt Ilignæ & fructus Ilicis, lib. 2. περὶ διαίτης (p. 360. 41) Theophr. lib. 3 hist. plant. cap. 6. ἄκυλος ὁ μὲν τῆς πρίνου καρπός, Ilicis fructus ἄκυλος. Amphis Comicus apud Athen. lib. 2 ... [illegible] ... vt mora morus fert vides, Ilex glandes ἄκυλον neutro genere Hesychio dicitur ὁ τῆς πρίνου καρπὸς, ἄκυλος. Ilicis fructus, glans.

Ἀλαζὼν ostentatorem & iactatorem significat, cumque qui se venditat aut superbè ostentat. Hesych. ἀλαζὼν, ψεύστης, ὁ ἐπὶ ἄλης ζῶν exponitur qui vagando victum quaritat, hoc est ἀγύρτης aut circulator, vaniloquus & impostor. Hip lib. de Morb. sacr. (pag. 301. 39.) ἀλαζόνας vocat eos qui se pios venditant aut simulant, & suæ inscitiæ diuinitatem prætexunt, quibus & circulatores iungit. ἐμοὶ δὲ δοκέουσιν οἱ πρῶτοι τοῦτο τὸ νόσημα ἀφιερώσαντες, τοιοῦτοι εἶναι ἄνθρωποι οἷοι καὶ νῦν εἰσι μάγοι τε καὶ καθαρταὶ, καὶ ἀγύρται, καὶ ἀλαζόνες, οὗτοι δὲ καὶ προσποιέονται σφόδρα θεοσεβέες εἶναι, καὶ πλέον τι εἰδέναι. Mihi certe qui hunc morbum ad deos retulerunt, tales esse videntur, quales sunt Magi, expiatores, & circulatores, ac arrogantes ostentatores, qui se valde pios esse ampliusque scire simulant. Lib. περὶ ἰητρ. (pag. 20. 13.) φορτικὸν γὰρ τὸ τοιοῦτον καὶ παντελῶς ἀλαζονικόν. Huiusmodi enim (deligationes) oneri sunt & ad vanam gloriam comparatæ ad ostentationem factæ. Xenoph. Pæd. lib. 2. ἀλαζὼν dici scribit de iis qui se ditiores esse simulant & magis strenuos quam re vera sint, & quæ pollicentur minime præstent.

Ἀλαία φθίσις exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ex lib. de Loc. in homine, ἡ οὐ πρόδηλος καὶ ἀφανής, tabes quasi cæca & inconspicua. Sic enim apud Gal. legendum videtur. Ac nemini profectò dubium videri debet quin his verbis subindicetur locus lib. de loc. in homine (pag. 412. 25.) vbi scribitur, ὅταν δ' ἐς τὸν μυελὸν ῥεῦμα γένηται, φθίσις ἀλαλυκτ..., ac ex hoc loco φθίσις ἀλαία γίνεται reponendum sit, contra omnium codicum fidem. Cùm verò in medullam fluxio facta fuerit, tabes cæca & inconspicua oritur. Quam lectionem subolfecisse Cornar. etiam constat, cùm tabem occultam & inconspicuam oboriri dixit. Ἀλαὸς verò ὁ τυφλὸς exponitur Gal. apud Hipp. cæcus, oculis captus, & Hesych. ἀλαὸς ὁ τυφλὸς, ὁ μάταιος, ... [illegible] ..., cæcus, & qui inaniter aliquid inuestigat, aut gradiendo aberrat & frustratur, velut qui oculis capti sunt. ἀλαῖος autem idem quod ἀλαός.

Ἀλάπτης exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ὁ ἐξ Ἀλάπτων, χωρίον δέ ἐστι τῶν Θρᾳκῶν τὰ Ἄλαπτα. qui ex Alaptis est. Alapta autem plurali numero Thraciæ locum significant. Quibus sanè verbis mihi locus lib. 7. Epid. (pag. 1211. H.) subindicari videtur, vbi tamen passim legitur, ὁ παρὰ Ἁρπαλίδι ἀλείπτης. vnctor apud Harpalidem. Nam ἀλάπτης legendum existimo, vt sit Qui ex Aloptis erat apud Harpalidem, velut postea eodem libro scribitur (p. 1256. H.) ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ὁ ἐν τῇ Ξανθίππου οἰκίῃ κατακείμενος. Halicarnasseus ad Xanthippi ædes decumbens. Ex ἀλάπτης autem in ἀλείπτης facilem esse errorem satis apparet. At verò magnam per morbos populares Hippocraticarum curationum partem in Thracia esse susceptam satis testantur Abdera, Ænos & Olynthus.

Ἅλας Θηβαϊκὸν sal Thebaicum dicitur Hipp. lib. περὶ γυναικείων φύσ. (p. 582. 28.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 661. 28.) Lib. verò περὶ ἀφόρων (p. 682. 51.) ἅλας συχνὸν παραμίσγειν sal copiosum permisce.

Ἀλάστορες dicuntur Gal. in Exeg. αὐτοί τε οἱ ἄνθρωποι οἱ τὰ ἄληστα εἰργασμένοι, καὶ οἱ τιμωροὶ αὐτῶν δαίμονες. facinorosi homines, maleficia & quæ facilè obliterari nequeunt, aut perpetua memoria celebrantur, perpetrantes. Item genij aut dæmones maleficiorum vindices, vt furiæ vltrices. Erot. autem dicuntur ἀλάστορες ex Bacchio, οἱ φονεῖς, homicidia perpetrantes, additque quibusdam etiam dici τοὺς ἀεὶ ὅσιον τι καὶ μιαρὸν ἐργαζομένους, καὶ μὴ μόνον φονέας, ἀλλὰ ... [illegible] ... περὶ τὸ ἀλιτεῖν ὅπερ ἐστὶν ἁμαρτεῖν. Verùm apud Erot. ἄλαστα aut ἄλαστα legendum videtur, vt & apud Gal. legitur, & ἀλιτεῖν quoque, aut certè ἀλιτεῖν pro ἀλιτέειν ponitur: Vt sint ἀλάστορες qui execranda & facinorosa, aut exitio digna perpetrant, quæque fuga digna sunt, παρὰ τὸ ἀλητεύειν quod interdum vagari & errare significat. Sed cùm ἁμαρτεῖν exponat, ἀλιτεῖν legendum videtur, quod significat delinquere & ea peccare quæ veniã nõ mereantur, vt sit ἀλιτρὸς, ἄλιτος καὶ ἱκεσία ... , venia aut supplicatione priuor. Est & ἀλιτεῖν scelus & facinus admittere. Ἄλαστα autẽ Hesych. exponit ἄτλητα, ἀνυπόστατα, ἄπαυστα, δεινά, grauia, nõ ferẽda, & quorũ deleri aut obliterari memoria nõ potest, ideoq; grauissima. Vnde ἀλάστορες eidẽ dicũtur παλαμναῖοι, οἱ μιάσμασιν ἐνεχόμενοι, ἢ οἱ μεγάλα ἁμαρτάνοντες, ἀσεβεῖς, impij, scelerati, execrãdi, qui grauissimè deliquerũt & scelerib. sunt inquinati. ἀλάστορες dicuntur Plutarcho Probl. οἱ ἄληστα καὶ πολὺν χρόνον μνημονευθησόμενα δεδρακότες, qui ea perpetrarunt quæ neque memoria obliterari possunt, & diuturna hominum memoria celebrantur. Budæus verò ἀλάστορας dici scribit, παρὰ τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, ἐφ' οἷς ἐστὶν ἀλαστῆσαι καὶ στενάξαι, quòd ea peccẽt ob quæ

indignari aut ingemiscere liceat. Dicuntur etiam ἀλάστορες furiæ & mali genij maleficiorum vindices & vltores, διὰ τὸ ἀλάστορας ᾗ παλαμναίους καλεῖσθαι, quòd facinorosos, execrandos & exitiosos homines puniant. Sic Plutarc. de orac. def. δαίμονας ἀλάστορας ᾗ παλαμναίους dici scribit, ὡς δὴ ἀστῶν τινων ᾗ παλαιῶν μιασμάτων ποινὰς ἐπεξιόντας, vt facinorum quorundam indelebilium & veterum pœnas persequentes. Dicitur & ἀλάστωρ [illegible] homo exitiosus, pernicies, pestis & internecio. Vtitur autem hac dictione Hipp. lib. de Morb. sacr. (p. 303. 51.) quem locum subindicant Gal. & Erot. καθαίρουσι γὰρ τοὺς ἐχομένους τῇ νούσῳ, αἵματι ᾗ τοῖσιν ἄλλοισι τοιούτοισι ὥσπερ μίασμά τι ἔχοντας, ἢ ἀλάστορας. Expiant enim morbo correptos, aut sanguine & aliis quibusdam huiusmodi sceleribus inquinatos, aut facinorosos & sceleratos. Vbi insolens phrasis animaduertenda venit, αἵματι ᾗ τοῖσιν ἄλλοισι μιάσμασιν ἔχοντας, pro cædibus & sceleribus inuolutos & inquinatos, vt ἔχοντας συνεχομένους significare videatur. (Sic enim [illegible] explicare & accipere videtur Erot.) Etsi non me latet aliam esse interpretum mentem & vulgatorum exemplarium lectionem.

Ἀλγήματα scribit Gal. in Exeg. πολλάκις ᾗ κατ' αὐτοῦ τοῦ νοσήματος [illegible] τοὔνομα, ᾗ τὸ ἀλγεῖν ὁμοίως, ἀντὶ τοῦ νοσεῖν τι ᾗ πάσχειν. ᾗ τὸ ἀλγήματα τὸ ἀπ' αὐτοῦ, sæpe de ipso morbo efferre Hipp. & τὸ ἀλγεῖν eodem modo pro morbo aliquo laborare aut aliquo modo affici. Ita & reliqua ab eo deducta. Quod etsi Hipp. πραγματείαν versanti infinitis prope locis occurrit, neque tamen hac Oeconomia aut eo quod subimus onere indignum fuerit, aliquot ex multis proferre quorum ad instar reliqua deprompi possint. In Coac. (p. 161. G.) τὰ ἐν φάρυγγι ἰσχνῷ ἀλγήματα πνιγώδεα, & Prorrh. (pag. 204. 21. H. 76. A.) faucium gracilium præfocantes dolores dicuntur, vbi ἀλγήματα πνιγώδεα de musculorum laryngis interna phlegmone & inconspicua efferuntur. Et τὰ κατὰ φάρυγγα ἰσχυρὰ ἀλγήματα in Coac. (p. 162. E.) faucium affectus cum vehementi dolore dicuntur. πλευροῦ ἄλγημα ἀλόγως ἀφανισθὲν, lateris dolor præter rationem euanescens, de pleuritico affectu, in Prorr. (p. 201. 4 H. 75. B.) Item τὰ κατ' ὀσφὺν κατὰ λαπάρην χρόνια ἀλγήματα [illegible] χρόνιά εστι ὑποχόνδρια, dolores lumborum diuturni tensim circum præcordia conuoluti. Prorrh. (p. 202. 40. H. 75. D.) & Coac. (p. 169. 3.) Neque enim ἀλγήματα illic tam dolores quàm diuturnos affectus significant. Eodem modo dicuntur τραχήλου ᾗ πήχεως ἀλγήματα ceruicis & cubitorum affectus cum dolore in Coac. (pag. 162. F.) & Prorrh. (pag. 207. 2. H. 77. A) ἐν ἀλγήματι νώτου ᾗ στήθεος, in dorsi & pectoris affectu cũ dolore. in Coac. (ibi. 162. 8.) [illegible] στήθεος ἀλγήματι πυρετώδει, pectoris affectus cũ dolore & febre (ib. 163. B) ὀσφύος ἄλγημα sæpius in Coac. (vt p. 167. G.) lumborum affectum cum dolore indicat. ἐκ κοιλίης ἀλγήματος [illegible] πυρετὸς καυσώδης, febris ardens ex laborioso ventris affectu, in Coac. (p. 135. H.) vbi visceris cuiusdam interni phlegmone aut erysipelas subindicari videtur. πλευροῦ δεξιοῦ ἄλγημα crebrò Hipp. de lateris dextri affectu effertur, vt lib. 7. Epid. (p. 1239. C.) & (p. 1217. C & (p. 1221. C.) Lib. quoque eodem (p. 1216. A) ὑποχόνδρια ᾗ κατὰ κοιλίην ἄλγημα, præcordiorum & ventris affectus cum dolore, & ὀχέλασαν τεταρταῖα τὰ ἀλγήματα, quarto die affectus remiserunt (ibid. p. 1216. D.) ἄλγημα [illegible] στήθεος ᾗ [illegible] de affectu thoracis ad phthisin comparato, lib. eodem (pag 1223. D (& lib. 5. Epid. (p. 1162. E. Indem li. 7. Epid. (p. 1225. D) ἄλγημα [illegible] ὀμφαλὸν [illegible], circa vmbilicũ affectuscum dolore erodens. Eodem modo etiam ἄλγος & ἀλγεῖν ponitur, vt lib. 7 Epid. ἄλγος ἐν γούνασι ᾗ μηρῷ (p. 1225. G.) genuum & femoris affectus cum dolore, & ἄλγος κοιλίης δεινὸν, grauis ventris affectus, ibid (pag. 1217. G.) ὀσφύος ἄλγημα, ibidem (pag. 1220. G.) de lumborum affectu, atque alias sæpe.

Ἀλεάζειν θερμαίνειν calefacere exponit apud Hipp. in Exeg. Gal. Hesych. κρύπτειν, occultare, θερμαίνειν, calfacere. ἀφανίζειν, delere, εἴργειν ἢ προβάλλειν arcere obiicere aut prætendere. Idem ἀλεάζω ἀθροίζω congrego exponit. Ac forte ab ἀλέα deducitur quod est Hesych. θέρμη, θάλπος, calor, tepiditas, aut ab ἀλεεινὸς quod θερμὸν, ἢ χλιαρὸν calidum aut tepidum & egelidũ significat. ἀλεὰς [illegible] ignitus exponitur Hesych. Quam dictionem eadem notione vsurpare videtur Hip. lib. 1. περὶ γυναικ.) p. 592. 30. ἀλλ' αὖθις πολλὰ ἐς ἀλεα, sed rursus multa calida procedant. Rursusq; (ibid. 32.) ᾗ ἀλεα [illegible], & calida ad vteros deferantur, in causis redundantia menstruæ purgationis. Etsi ἀλεα apud Hip. hoc sensu leg. videretur, cùm passim ἀλεα legatur, & Cornar. πολλὰ ἀλέα legisse videatur, multus calor. Ac fortè ἀλεα ab ἀλὴς, (hoc est confecta) vt & alias sæpe, legi debeat, etsi spiritu tenui scribatur plerunque, vt postea dicetur.

Ἄλειφα ἔλαιον ἢ στέαρ exponitur Gal. in Exeg. apud Hip. oleum aut adeps, idemq; est quod ἄλειφαρ Herod. apud Eustathium quod Hesych. ἄλειμμα exponit, vnguentum idq; quo inungimur. frequens Hipp. dictio, vt lib. de fistulis (pag. 890. B.) ᾗ ἄλειφα πρὸς τούτοισι ξυμμῖξαι, adiectoque ad hæc oleo aut adipe. Lib. 6. Epid. sect. 5. aph. 11. ἐγχεῖν ἄλειφα θερμὸν, vnguen instillare calidum aut oleum in auris dolore, vbi Gal. ἄλειφα ἔλαιον ἢ [illegible] exponit oleum aut adipem liquatum. Lib. 2 de Morb. (p. 469. 46.) ᾗ ἄλειφα ὀλίγον [illegible] oleo pauco instillato Ibid. (468. 54.) ἀλείψας ἀλείφατι πολλῷ, multo oleo inunctum. Et lib. 4. de Morb. (p. 507. 508. 509.) sæpius.) Lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 620. 47.) ἄλειφα ῥόδινον ἢ αἰγύπτιον, oleum rosaceum & Ægyptium. & eodem lib. (p. 631. 53.) λευκὸν ἄλειφα αἰγύπτιον oleum album Ægyptium. vt & lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 653. 17.) & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 588. 1.) ἄλειφα χήνειον ἔγχυτον, adeps anserinus liquidus aut infusus; lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 603. 25.) & lib. περὶ [illegible] (p. 266.) ἄλειφα ῥόδινον, oleum rosatum, lib. περὶ γυναικ. φύσ. [p. 587. 16. H. p. 1053. D] [illegible] ἀλείφατι συναλείφειν cum vnguine illinito. Dicitur & ἄλειφαρ Hipp. vt & Hom. Lib. περὶ [illegible] [p. 266. 55.] χήνειον ἄλειφαρ anserinus adeps.

Ἁλίαλον oleum sali mixtũ dicitur & sal ex oleo diligenter tritus, quo in laxis articulorũ tumorib. vtitur Gal. li. περὶ ἄρθρων [pag. 483. 24.] remediũ cõfirmandis articulis idoneũ.

Ἀλεξάνειν idem est quod auxiliari, auxilium ferre. Lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p. 30. 44. H. 337. 28.) δεῖ οὖν τοῖσι [illegible] τούτοισιν ἀλεξάνειν, his igitur tali ratione & instituto auxiliari oportet. ἀλεξάνειν βοηθεῖν explicat Erot. Hesych. verò ἀμύνειν, βοηθεῖν, propulsare, auxiliari. Galenus etiam ἀλεξάνειν βοηθεῖν esse scribit auxilium ferre.

Ἀλεξητήρια βοηθήματα exponit Gal. apud Hipp. auxilia & à verbo ἀλεξάνειν ducta esse scribit. Vtitur Hip. lib. 1. περὶ γυναικ. [p. 398. 16.] ᾗ οἶνος ᾗ τ' ἄλλα ἀλεξητήρια & vinum & reliqua id genus præsidia. & lib. de rat. vict. in morb. ac. [p. 76. 56. H. 393. 12.] ἀλεξητήρια δὲ τουτέων γεγράψεται, botum autem medelæ scribentur: vbi Gal. ἰάματα exponit. Quæ loca mihi subindicare videtur Gal. Idem lib. 5. de simpl. med. fac. cap. 17. Alexiteria & Alexipharmaca medicamenta pro eodem sumi posse scribit, paruoq; inter se discrimine distare, quòd dicantur Alexiteria quæ ferarum venenis & ictibus medentur, Alexipharmaca verò quæ deleteriis medicamentis adhibentur. Quod etiam scribit Com. 5. in lib. 6. Epid. [p. 525. 11.] καλεῖται δὲ ἀλεξιφάρμακα μὲν ὅσα τοῖς δηλητηρίοις ἀνθίσταται, θηριακὰ δὲ ὅσα τοῖς τῶν θηρίων ἰᾶται δήξεις. Alexipharmaca quidem vocantur quæcunque deleteriis resistunt, Theriaca verò quæ ferarum morsus sanant. Hesych. ἀλεξητήριον exponit [illegible], quod arcet, repellit aut venenum abigit. ἀλέξειν γὰρ τὸ βοηθῆσαι. Vt ab ἀλέξαι deductum velit quemadmodum Gal. ab ἀλεξάνειν, & Erot. ἀλεξιφάρμακον.

Ἅλες siue ἁλὲς & ἄλλος siue ἁλὴς condensus, confertus, coaceruatus dicitur, valde vsitata vox Hipp. vt & ἄλις, confertim, coaceruatim. Ἅλες verò sæpe per se positum apud Hipp. reperitur, vt extremo lib. 1. de Morb. [p. 461. 35.] de sanguine, μεταπίπτει ᾗ συνπήγνυται ἅλες transmutatur & cumulatè conuellitur. Et lib. 2. [p. 462. 14.] ἅλες τὸ φλέγμα ᾗ ἡ χολὴ, confertta pituita & bilis. Ibidem [p. 464. 13.] ὅταν ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ φλέγμα κινηθὲν ῥυῇ ἅλες κάτω, cum in capite mota pituita affatim deorsum confluxerit. Itẽ lib. 1. de Morb. [p. 451. 16.] ἀπεμεῖ τὸ πλῆθος ἀφ' ἑαυτοῦ ἅλες τοῦ αἵματος, ipsam sanguinis confertam copiam à seipsa vomitione reiicit. Et (p. 453. 11.) ὅταν φλέγμα ἢ χολὴ συστῇ ἅλες μεσηγὺ τῆς σαρκὸς ᾗ τοῦ δέρματος, cùm pituita aut bilis copiosa inter carnem & cutim collecta fuerit. Eodem quoque lib. (pag. 452. 40.) ὅταν δὲ [illegible] αὐτῷ, [illegible] πάλιν ἅλες ᾗ παχὺ. Vbi verò in eo collecta fuerit, reddit rursum aceruatam & crassam. Est vbi huic dictioni aliquid ab Hipp. adiungitur. Lib. 1. de Morb. (p. 451. 47.) ᾗ γὰρ ὅταν φλέγμα ῥυῇ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἅλες ἀθρόον ἐς τὴν ἄνω κοιλίην. Nam cùm multa pituita è capite confertim in superiorem ventrem confluxerit. Lib. 4. de Morb. (p. 509. 51.) ἅλες ᾗ πολλὸν ἄλειφα ἐπικείμενον, multum & cõfertum oleum incumbens. In Coac. (pag. 169. C.) φλέγμα ἅλες συχνὸν σὺν πόνῳ [illegible] plurimus & creber flatus cum labore prodit. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 105. 32. H. 401. 36.) ἢν μὴ πολὺ ἅλες [illegible] αἷμα ἐξόδους ποιήσηται, nisi abunde multus impulsus sanguis viã aperuerit. Dicitur verò θερμὸν ἅλες [illegible], quod est calidũ aceruatim inspirare, l. 6. Epid. aph. 9. sect. 7. Vbi ἅλες pro ἅλις positum videtur, aut ἅλες θερμὸν collectum & coaceruatum calorem significat. Lib. 4. Epid. (pag. 1139 C.) vt & lib. 7. [pag. 1217. G.] ἁλέα excrementa dicuntur confertta, collect-

collecta & coaceruata. Et ἀλέα ἔρχεται τὰ καταμήνια conferta prodeunt menstrua & coaceruata, lib. 1. περὶ γυναικ. [p. 99. 24.] & lib. περὶ ἀφόρων [p. 676. 5.] ἀλέες αἱ μῆτραι, vteri condensati, hoc est in sese contracti & collecti. lib. 1. περὶ γυναικ. [pag. 599. 20.] ὑπὸ τῶν μητρέων ἀλέων ἐουσέων, aut vteris congregatis, condensatis, hoc est in sese collectis & contractis. Agitur enim de vterorum læuitate, quæ perdendi fœtus causa est. Tunc enim continentes fœtum pelliculæ, minus quàm deceat cohærent, vtpote vteris congregatis, hoc est dum in sese contrahuntur, seque colligunt plenitudine distenti. Hoc enim veluti motu facilè excidunt. Corn. vteros plenos existentes dixit. Sed hic mihi videtur esse loci huius sensus, si modo integra est lectio. Nam & aliam attendisse lectionem videtur Caluus, & exemplaria omnia vitiata sunt, tum manuscripta, tum publicata. Sic autem mihi legi posse videtur. ἢν γὰρ λείαι ἔωσιν, ἔστιν ὅτε ἀπεξίχονται αὐτὰ ὑμένες ἧσσον ἢ ὡς δεῖ ἐχόμενοι εἰσιν, ἀπὸ τῶν μητρέων ἀλέων ἐουσέων. Si nanque læuore correpti vteri fuerint, interdum continentes fœtum pelliculæ minus quàm deceat cohærent, nimirū condensatis vteris. Etsi ingeniosam Cord. lectionem ex lib. περὶ ἀφόρων restitutam non improbo τῶν μεγάλων οὐλέων ἐουσέων. ob ingentes quæ insint in vtero cicatrices. Nisi quòd hoc loco Hipp. restibilem fertilitatem facit, quam omninò conclamatam & desperatam ponit in magnis vteri cicatricibus lib. περὶ ἀφόρων. Tenui autem spiritu hic scribitur, vt & ἀλέα sæpe apud Hipp. & ἀλέες quod ἀθρόοι exponit Gal. in Exeg. & ἀλέεσαν ἀθροίζοντο, & ἀλεέντα ἄθροιον. Sic apud Hom. ἀλέντες ἀθροισθέντες, & ἀλεὶς ἀθρόως συστρέψας ἑαυτὸν exponitur, & συστραφεὶς ac συσταλεὶς in se coaceruatus & collectus. Sic & ἀλεν Hesych. tenui spiritu scribitur & exponitur συναθροισθῆν, & ἀλέντες συσκλεισθέντες, & ἀλέντων, ἢ συσκλεισθέντων, ἢ συναθροισθέντων, ἢ συστραφέντων. Quædam autem exemplaria in hoc Hipp. loco pro ἀλέων ἁλέων scribunt eodem sensu. Nam ἀλεῖς & ἁλεῖς & ἀλὲς dicitur, & ἀλὲς ὕδωρ τὸ ὑδρευόμενον ἐξ ὄμβρου ἀθρόου, ex conferto imbre collectam aquam significat Gal. & Hesych. ἀλέον ὕδωρ ἀθροιστὸν καὶ συλλεκτόν. Quæ omnia etsi tenuiter scribuntur, melius tamen cum aspirato spiritu ponuntur, vt ἁλέες πόσιες καὶ ἰσχυραὶ lib. 1. de Morb. (p. 458. 18.) coaceruatas ac valentes vini potiones significant, & ἁλὲς ἀθρόον explicat Gal. apud Hipp. Com. 1. in Prorrh. [p. 181. 16. H. 70. A.] vbi Hipp. scribitur, περὶ κρίσιν δὲ ἔξωθεν πνεῦμα ἁλὲς ξὺν τόνῳ διέρχεται, iis circa iudicationem plurimus & frequens flatus cum contentione prodit. Et lib. περὶ φύσ. παιδίου. [p. 236. 42.] ἁλὲς εἰπεῖν, vt vno verbo dicam aut abunde. ἁλὲς apud Erot. ἀρκούντως καὶ ἱκανῶς exponitur & Hesych. abunde, sufficienter. Sic ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον (pag. 671. 53. H. 741. G.) ἑστεῶτα δὲ δεῖ καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων βεβῶτα ἐξ ἴσου τῶν ποδῶν ἁλές. Stantem vtrisque ex æquo pedibus abunde insistere oportet. Ἀλὲς autem pro ἁλὲς Hippocrati sumitur sæpe, vt aph. 9. lib. 6. Epid. sect. 7. & lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 604. 9.) ἢν δὲ ἐς κοιλίην ἔλθῃ ἀλὲς ὑγρὸν, quòd si in ventrem aceruatim humor descenderit. vbi etiam exemplaria manuscripta ἁλὲς habent. ἀλέως etiam vsurpatur Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 604. 50.) ὑπὸ τοῦ αἵματος ἀλέως ἐξαπίνης κατελθόντος, à sanguine aceruatim derepente delato, hoc est, sanguinis copia subito descendente. Ab ἁλὲς autem ἀλίζεσθαι deducitur quod coaceruari, congregari significat. & crebrò vsurpatur Hipp. vt lib. 1. de Morb. (p. 452. 49.) ὅταν δὲ ἀλισθῇ ἐν αὐτῷ, vbi verò in eo collecta fuerit. Et lib. 2. de Morb. (p. 462. 19.) ὅκου ἂν τύχῃ ἀλισθέν, quanam in parte collecta fuerit. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 542. 8.) καὶ ἢν κου ὀδύνη ἀλισθῇ, & sicubi dolor coaceruatus fuerit. Et ibidem (p. 557. 35.) καὶ ὁκόταν ἀλισθῇ ἐν τῇ κοιλίῃ, & cùm in ventre coaceruata fuerit aut collecta. In Coac. (p. 171. G.) πνεῦμα ἀλιζόμενον ἐν τῇσι ὁδοῖσι, inter ambulandum spiritus coaceruatus & confertus, pro spiratione concitata, magna & densa, qualis tumentibus præcordiis aut visceribus insigni cacochymia laborantibus contingere solet. Quibus ex locis interdum tenuari, interdum quoque aspirari apud Hipp. apparet. Significat autem ἀλίζω Varin. συναθροίζω, congrego, colligo, cogo, coaceruo, & ἀλίζονται ἀθροίζονται exponit Hesych.

Ἄλευρον farinam significat ab ἀλέω. Erot. ἄλητον apud Hipp. ἄλευρον exponit. Hesych. ἄλευρα πυρίνα τὰ τοῦ σίτου. ἄλφιτα δὲ τὰ τῶν κριθῶν. vt ἄλευρα præcipuè tritici farinam significet, polenta, hordei. Sed & αἰρῶν & φακῶν ἄλευρα dicit Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 585. 30. 32.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 668. 4. 6.) lolij & lentium farinam. ibidem quoque ἄλευρα χονδρώδεα dicit farinam crassiorem alicæ similem. lib. 2. περὶ γυναικ. ἄλευρα χονδρώδεα eadem de re.

Ἀλεωρὴ munimentum significat, præsidium, remedium, solatium, tutum perfugium, laxamentum, leuamen, alleuamentum apud Hipp. ἐν παραγγελίαις (p. 27. 24.) αὕτη γὰρ εἶναι νούσου τιμωροῦντι παρέχει μεγάλην ἀλεωρὴν, morbi enim alicuius remissio magnum ægro præbet fulcitium, perfugium. ἀλεωρὴ, φυλακὴ, κραταίωσις exponitur Hesych. tutamen & perfugium. Idem ἀλεωρὴν ἀποστροφὴν, ὑποφυγὴν explicat, auersionem, declinationem ac velut effugium vi mali euitationem indicet, qua significatione apud Hipp. sumi posse videtur, idque ab Hesych. subindicari.

Ἀλήσιον πλανηθῶσιν exponit Gal. apud Hipp. errauerint. addítque dictum esse παρὰ τὴν ἄλην quod errorem significat, Verùm suspecta videtur lectio & ἀλητίσιν leg. videtur, vt sit ἀλητὸν pro ἀλητύειν. Quidam etiam ἀλησίωσι scribunt.

Ἀλυσθαίνειν apud Hippocr. idem significare videtur quod ἀλύειν anxietate torqueri, aut corporis inquieta iactatione vexari. Legitur lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 645. 10.) ἀλυσθαίνει καὶ ἐμέει anxia est & vomit. Ac fortè illic ἀλυσθαίνειν idem quod ἀλυσθενεῖν significat. Est autem ἀλυσθενεῖν Hesych. ἀσθενεῖν viribus defectum esse & imbecillum. ἀλυσθένεις, ἀδημονεῖς, πτοῇ explicat Varin. anxius es animi & metuis. ἀλυσθαίνει etiam ἀσθενεῖ, ἀλγεῖ exponit Hesych. dolore afficitur, viribus est imbecillis.

Ἄλητον farinam significat apud Hipp. ἄλευρον exponit Erot. ἀλητὸν ἄλευρον dici scribit Hesych. farinam tritam aut molitam idem quod ἄλευρα ab ἀλέω aut ἀλήθω, aut quasi ἀλετὸν cereale, aut ἐν τῷ ἀλέτῳ τεθρυμμένον ἄλητον, farina molendo subacta, aut πᾶν τὸ ἀληλεσμένον σῖτον cereale cuiusuis generis tritura subactum. Quam dictionem crebrò vsurpat Hipp. vt lib. 2. περὶ διαίτης [p. 356. 19.] Lib. 2. Epid. [p. 1050. G.] in gulæ affectu ἄλητον ὡς θερμότατον διδόναι, farinam quam calidissimam cum mero apponi iubet. Lib. de artic. [p. 606. 35. H. 801. 28.] τῷ ἀλήτῳ τῷ σητανίῳ τῷ πλυτῷ καταπλασσόμενον, farina sitania, eluta, ex cataplasmate imposita. Et lib. eodem [p. 607. 7. H. 802. 30.] τῶν πυρῶν τὸ ἄλητον tritici farina, & [v. 9. H. 33.] φυρᾶν τὸ ἄλητον, farinam subigere. Vbi σητάνιον ἄλητον idem quod σητάνιον ἄλευρον dicitur extremo lib. de rat. victus in morb. ac. (p. 117. 9. & 29. H. 407. 8. 31.) sitaniam farinam ex Plinio diximus lib. de art. reliqui interpretes hornam. Rursusq; eodem lib. (p. 609. 18. H. 805. G.) ἄρχει δὲ οἷον χρὴ τὸ γλίσχρον ἄλητον, proximum certe (si modo quid confert) locum habet farina glutinosa. Et Gal. quoque his in locis ἄλευρον exponit. Lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 610. ..) ἄρτου ἄλητον dicitur farina triticea ex qua panis conficitur, aut forte panis in farinæ modum tritus aut comminutus, velut iusculum ex pane eloto aut qualis panatella nostra sumitur, etsi illi. vitiosè ἄρτον ἄλητον pro ἄρτου ἄλητον scribitur. ἀλητώδεα διαχωρήματα, alui recrementum farinæ molitæ instar, quod farinam molendo subactam refert, inter candicantes alui egestiones reponitur in Coac. (p. 217. B.) & ἀλητώδεα κοπρώδεα διαχωρήματα, farinæ molitæ instar & stercorosum alui recrementum deterioris esse notæ quàm exactè candicans scribitur, quod magnas viscerum ac totius mesenterij obstructiones, imbecillumq; facultatis naturalis robur indicat.

Ἀλθαίνεσθαι idem quod θεραπεύεσθαι curari, sanescere significat lib. 2. de Morb. (p. 472. 4.) καὶ ἐπὴν ἤδη τὸ ἕλκος ἀλθαίνηται, & vbi vlcus iam curatum fuerit. Et rursus (v. 13.) ἐπὴν δὲ ἀλθαίνηται, vbi curatus fuerit. Gal. quoque in Exeg. (in dict. θεραπ.) lib. περὶ χυμῶν (p. 47. 22.) ἔσω ἀλθαίνεται, vnde curantur, legit, vbi ἔσω ἀθροίζεται scribitur vt antea diximus. Dicitur & ἀλθαίνειν & Hesych. ἀλθαίνει exponit αὔξει, θεραπεύει, ὑγιαίνει, auget, curat, sanat. Et Varin. ἀλθαίνοντα, ἰώμενον, θεραπεύοντα, eum qui medetur & curat.

Ἀλθεῖν ὑγιάζειν apud Hipp. exponit Gal. in Exeg. sanare, mederi. Erot. etiam ἀλθεσθαι ὑγιάζεσθαι, sanari. Hesych. ἀλθεῖν ὑγιάζειν. Eidem ἀλθεὺς ἰατρὸς dicitur, & ἀλθὸς, φάρμακον, sanatio, medela. Ἄλθεξις etiam ἴασις, sanatio Gal. explicator, & Erot. θεραπεία curatio. Eaque dictione vtitur Hipp. lib. de art. (p. 605. 33. H. 800. D.) ταχεῖα μὲν ἡ ἄλθεξις breuis est sanatio, & χρονιωτέρα μὲν ἡ ἄλθεξις diuturnior quidem curatio, pro quo ἄλθηξις quædam habent exemplaria. Dicitur & ἄλθηξις pro ἄλθεξις, vt & ἀλθήσκεσθαι pro ἀλθεῖσθαι. Lib. de fract. (p. 544. 10. Hip. 758. H.) πολυχρονιωτέρη ἡ ἄλθεξις diuturnior curatio, & (v. 8. 14. ibid.) φλαύρως ξυναλθαίνονται τὰ ἄρθρα κινεόμενα, articuli agitati non rectè curantur.

Ἀλθίσκειν ὑγιάζειν exponit Gal. apud Hipp. sanare, curare. Legitur autem lib. 2. de Morb. (p. 472. 31. 35.) ἀλθίσκειν δὲ τῷ μοτῷ μολιβδίνῳ curatio autem fiat penicillo plumbeo immisso, aut plumbea fistula. Verùm Gal. exemplaria ἀλθίσκειν pro ἀλθήσκειν vitiosè legunt.

Ἀλινδεῖσθαι idem quod κυλινδεῖσθαι volutari in puluere, cuius meminit Hipp. lib. 2. περὶ διαίτης (p. 364. 13.) & lib. περὶ ἐνυπνίων (p. 377. 35.) & cum lucta coniungit. κυλινδεῖν autem δρέμειν exponit Hesych. Meminit etiam lib. 3. περὶ διαίτης Hipp. (p. 374. 4. & p. 368. 26.)

Ἅλις & ἀλίζεσθαι. Vide in ἅλς.

Ἀλίσκεσθαι, tentari, capi, de morbis dicitur qui temporis tractu inuadunt, non autem de repente. Aph. 70 lib. 5. οἱ ὑπὸ τεταρταίου ἁλισκόμενοι, quartana tentati. Vbi scribit Gal. τὸ γὰρ ἁλισκόμενοι καὶ ἁλίσκονται [illegible] χρόνου. Hæc enim verba ἁλισκόμενοι (capti, tentati) & ἁλίσκονται (capiuntur, tentantur) temporis productionem indicant.

Ἄλκαρ βοήθημα exponit Gal. apud Hipp. auxilium, remedium. Dictio etiam Hom. crebrò vsurpata (vt Il. ε. (v. 644.) οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι, neque te existimo Troianis auxilio futurum. Vbi ἄλκαρ, ἴαμα, ἀλέξημα, βοήθημα, medelam, remedium, tutamen, præsidium, auxilium exponunt, vt & Hesych. Varin. etiam δύναμιν καὶ σωτηρίαν significat. Erot. Hipp. ἄλκαρ dici annotat & τὴν βοήθειαν exponit. Quæ significatio etiam apud Hom. reperitur.

Ἀλκή, βοτάνης ὄνομα, herbæ nomen esse annotatur Erot. apud Hipp. Sed forte ἀκτή leg. cuius crebra fit mentio libris περὶ γυναικείων, & tota γυναικείων πραγματείᾳ.

Ἅλμα τοῦ αἵματος sanguinis saltus, sanguine à partibus externis & circumferentia ad interiora viscera se recipiente in horrore & tremore. lib. περὶ φυσῶν (p. 198. 6.)

Ἄλλο ἐπὶ τοῦ λοιποῦ sumi sæpe apud Hipp. hoc est pro reliquo testatur Erot. ea lib. de art. Sic enim sumitur (pag. 584. 54. H. 783. E.) ἐπὴν δὲ ἦ τὸ ἄλλο σῶμα, altera verò reliquum corpus. Et (ibidem v. 55. ibid.) ὥστε μετέωρον τὸ ἄλλο σῶμα [illegible], vt totum corpus sublime sit, hoc est, reliquum corpus. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 596. 33.) τὴν δ' ἄλλην δίαιταν, τὴν αὐτὴν ποιέεσθαι, reliquam victus rationem eandem obseruare. Eademque phrasi scribitur περὶ τῆς ἐντὸς παθῶν (pag. 545. 13.) τὴν δὲ ἄλλην δίαιταν καὶ τὰ ἄλλα πονέειν τὴν αὐτὴν καλέω διαιτᾶσθαι, [illegible] καὶ τὸν πρόσθεν χρόνον. Reliquam verò victus rationem & laborem eundem quem superiore tempore obseruare iubeto. ἄλλον καὶ ἴσον αὐτὸ [illegible] λοιπόν apud eundem sumi annotat Erot. videturque locum lib. περὶ σαρκῶν [p. 253. 31.] indicare. ὥσπερ τὸ στόμα καὶ ἡ γλῶσσα, καὶ ἡ ἄλλη κοιλίη ὑγρὴ [illegible]. quemadmodum os, & lingua, & reliquus venter humida sunt. Aut (quod magis arridet) locus Progn. [pag. 132. 39. H. 38. 54.] ab Erotiano subindicatur, [illegible] καὶ [illegible], καὶ τὸ ἐν τῇ ἄλλῃ κοιλίῃ κατὰ τ' αὐτό. fore suppurationem hoc loco, & reliquo ventre ad eundem modum significat. Verum apud Erot. ἄλλῃ κοιλίῃ ἀντὶ τοῦ τῇ λοιπῇ legendum erit, dandi casu. Est etiam hæc phrasis alioqui Hom. familiaris, vt Il. κ. v. 408. πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί, ἀντὶ τῶν λοιπῶν. Vbi reliquorum Troianorum tum excubiæ tum lecti.

Ἀλλογνοεῖν exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ὁ παραφρονῶν, qui desipit, ὁ τὰ ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα, velut alia percipiens quàm existant in rerum natura. Idem Gal. eadem ratione ἀλλοφρονέοντα dici ab Hipp. scribit, quasi alia sentiens, de quo postea.

Ἀλλοδημίη peregrinationem, aut externam regionem ac gentem significat Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν [p. 558. 45.] αὕτη ἡ νοῦσος [illegible] μάλιστα ἐν ἀλλοδημίῃ, hic morbus maximè in peregrinatione accidit. ἐν ἀλλοδημίῃ enim idem quod ἐν ἀλλοδαπῇ significat. At illic mendum esse apparet, & pro ἀλλοδημίῃ ἐνδημίῃ legendum, vt scribitur lib. περὶ νούσων [p. 57. 33.] vbi eadem repetuntur.

Ἀλλοιοτροπεῖται, τρέπεται ποικίλως exponitur Gal. in Exeg. variè mutatur, immutatur, vertitur. Verùm ἀλλοιοτροπεῖ legitur apud Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν [p. 552. 35.] quomodo legunt quædam etiam Gal. exemplaria. εὐθέως οὖν τὸ σῶμα ἀλλοιοτροπεῖ καὶ χλωρὸν γίνεται, confestim igitur corpus variè immutatur & pallidum fit. Hic autem neutraliter accipitur, proque eo ἀλλοιοτροπεῖ vitiosè legit Varin. ἀλλοτροπεῖν μεταθεῖναι exponit Hesych. quod est transmutare, transponere.

Ἀλλοιοῦσθαι dicitur Hipp. alienari, alterari, de substantiæ immutatione aut temperamenti corruptione & alteratione. lib. de articul. [pag. 803. 5. Hipp. 798 G.] κεφαλῆς γὰρ οἱ μύες [illegible], καὶ ἀλλοιούμενοι, καὶ [illegible]. Hi nanque musculi dum præter naturam aut alterantur, aut [illegible] tenduntur, soporem inducunt. De musculis maxillam inferiorem mouentibus locus intelligitur, qui alienati à natura aut alterati, carum inducunt. ἀλλοίωσιν autem ponit Galenus in temperiei naturalis immutatione, dum vltra modum incalescunt, perfrigerantur, humescunt, aut arescunt, inflammatione aut erysipelate exestuant, aut putredine corrumpuntur, quæ est totius substantiæ immutatio. Ἀλλοιοῦσθαι explicat Varin. μετασχηματίζεσθαι immutari, in aliam figuram verti. Dicitur & ἀλλοῖος ὁ παρηλλαγμένος, ὁ ἀλλοδαπός, immutatus, aut extraneus & peregrinus. ἀλλοιοῦται exponit Hesych. ἄλλος ἐξ ἄλλου γινόμενος μετασχηματίζεται, qui subinde in aliam figuram vertitur.

Ἀλλόκοτον, ἀσαφὲς καὶ ἄγνωστον obscurum & ignotum explicat Gal. in Exeg. Erot. ἐξηλλαγμένον, abhorrens, alienum, peregrinum, extraneum, inauditum & inusitatum. Quarum nimirum explicationes locum lib. de fract. [p. 527. 35. H. 750. E.] exprimunt, vbi ἀλλόκοτον & ἔνδηλον inter se opponi videntur. Lib. 1. περὶ γυναικ. [p. 603. 1.] καὶ ἱμείρεσθαι ἀλλοκότων ἀεὶ βρωμάτων & semper alienos cibos appetere & abhorrentes, quod faciunt prægnantes. Ἀλλόκοτα, ἀσύμφωνα, [illegible], [illegible] Hesych. inconcinna, dissentanea, incomposita, incongrua. Addit Varin. significare ἀλλοῖα, ἐξηλλαγμένα, inusitata, inaudita, præter rationem immutata aut non consentanea & absurda, idque ex translatione.

Ἀλλοφάσσοντες exponuntur Gal. in Exeg. παραληροῦντες, παραφρονοῦντες, delirantes, desipientes. Erot. verò [illegible] καὶ [illegible], animi anxietudine agitati ac perturbati, & velut tumultuantes, idque ex Bacchij opinione. Addit idem Xenoc. Coum existimare Ionibus dici ἀλλοφάσσειν de mentis alienatione eiusque notationis verisimilitudines probat quòd dicatur παρὰ τὸ ἄλλο φάσκειν ἢ ἄλλο φωνεῖν, aut vt alij legunt, ἄλλο φρονεῖν, quia alius aliud loquatur, aut alia voce vtatur aut aliud sentiat. Quam etymologiam etiam secutus videtur Eustath. Ea dictione vtitur Hipp. in Progn. [p. 153. 54. H. 44. 18.] οἱ δὲ [illegible], [illegible] ἀλλοφάσσοντες, ἀγρυπνέοντες. At qui pectori sunt, difficultate spirandi vexantur, delirant, vigilant. Gal. verò in Comm. his verbis hanc dictionem explicat. τὸ δὲ ἀλλοφάσσοντες, [illegible] [illegible]. Cæterum dictio ἀλλοφάσσοντες (quæ & in Hippocr. oratione posita est) non admodum consueta, aut delirantes, aut sese iactantes, quod est anxietudine correptos, indicat. Præstat autem (quantum ex ipsa voce conijcere licet) prior significatio, vt ἀλλοφάσσοντες inde ductum videatur, ἀπὸ τοῦ ἄλλοτε φάσκειν ἄλλα, ex eo quòd quis aliud atque aliud loquatur. Nonnulli verò inde ortam appellationem dicunt, ἀπὸ τοῦ μεταβάλλειν ἄλλοτε εἰς ἄλλο τὰ φάη, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμούς, ex eo quòd quis subinde in aliam atque aliam figuram τὰ φάη, hoc est oculos, mutet. Ex quibus verbis satis apparet ἀλλοφάσσοντες dici delirantes motis perpetuò & inconstanter oculis, aut qui alienos sermones ferunt quos παραλεγομένους ἀλλοχόους dicit lib. 2. Epid. [p. 1017. D.]

Ἀλλοφάσειν exponitur Hesych. θορυβεῖν, ταράχεσθαι, turbulentus tumultus, & ἀλλοφάσσειν, [illegible], [illegible], hoc est aliud sentire ac loqui & inquietum esse aut corporis inquietudine iactari, vt expositionum altera [illegible] Erot. respondeat, altera verò παραφρονεῖν, vt idem sit [illegible], quod ἀλλοφρονεῖν ἢ ἀλλογνοεῖν, desipere, aut aliud sentire quàm in rerum natura existat, quod est delirantium. Etsi vitiosè apud Hesych. [illegible] & ἀλλοφασεῖν scribit. Quo magis etiam miror Varin. hanc vitiatam Hesych. scriptionem sequutum. Gal. etiam in dictione παραφρονεῖν, ἀλλοφάσσειν παραφρονεῖν, quod est desipere, significare innuere videtur.

Ἀλλοφρονεῖν mente esse alienata, aliud sentire, delirare. Gal. in Exeg. (in dictione ἀλλογνοεῖν) ἀλλοφρονέοντα eadem ratione dictum esse vult Hipp. ὡς ὁ ἄλλα φρονῶν παρὰ τὰ ὄντα, quasi qui aliud sentit quàm quod sit. Vbi tamen ἀλλοφρόνως quædam exemplaria legunt, sed ἀλλοφρονέει legendum existimo, vt locus lib. 1. περὶ γυναικ. subindicetur [p. 607. 43.] ἢ ἀλλοφρονέει καὶ [illegible] γίνονται μανιώδεες, mente erit alienata, & delirationes existent furiosæ. lib. 2. de Morb. (p. 467. 6.) ἀλλ' ἀλύει καὶ ἀλλοφρονέει ὑπὸ τῆς ὀδύνης sed anxietudine vexatur & præ dolore delirat. ἀλλοφρονεῖν, παραφρονεῖν καὶ ἐξιστάναι delirare & ex animi potestate exire, exponit Varin. ἀλλοφρονέοντα, παραφρονέοντα, ἀλλογνοοῦντα, aliena loquentem, desipientem exponit Hesych. ex Hom. Il. ψ. (v. 698.) vitiosè tamen apud Hesych. [illegible] pro [illegible] scribitur.

Ἀλλοχόους παραλεγομένους, aliena loquentes aut fundentes alienos

nos sermones ac ferentes, inter loquendum alieniores, qui nec mente nec verbis sibi constant, quod est delirij signum. Lib. 2. Epid. [p. 017. D.] ἦσαν πολλῷ μᾶλλον καὶ δύσπνοοι καὶ ἀλλοφάσσοντες ἀλλοφάσιη, hi grauiori longe difficultate spirandi conflictabantur, & inter loquendum alieniores videbantur. Vbi tamen σιαλοχόοι quidam cum Gal. legunt, & eos qui multum sputum ori fundunt intelligunt. Quam lectionem etiam videtur agnoscere Erot. vt scribemus postea.

Ἀλλοχροίην est colorem mutare & alium atque alium colorem induere lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν pag. 551. 10. ὥστ' εὐθὺς ἀλλοχροίην τὸ σῶμα, ita vt corpus statim alium colorem induat, aut in alium colorem mutetur.

Ἄλλως temerè, frustra, significat apud Hipp. lib. de Morb. sacr. [p. 309. 5.] αἱ δὲ φρένες ἄλλως ὄνομα ἔχουσι τῇ τύχῃ κεκτημέναι. Præcordia autem temere & ex fortuna quadam nomen sortita sunt. Vbi τὸ ἄλλως μάτην paulo post exponit. ἀλλὰ μάτην αὗται τὸ ὄνομα ἔχουσι, sed frustra hoc nomen habent. ἄλλως etiam Hesych. ματαίως, ὡς ἔτυχεν, ὃ μάτην exponit, inconsulto, temerè, frustra, vt fors tulit.

Ἄλμα apud Hipp. Hesych. πήδημα significare scribit, καὶ τὴν πρώτην τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ κίνησιν, primam fœtus in vtero ad progrediendum agitationem, sed [illegible] malim, quemadmodum etiam legisse Varin. videtur. Eum verò motum per ἀσκαρίζειν intelligi apud Hipp. lib. περὶ φύσ. [illegible] tradunt quidam.

Ἀλμυρώδεες πυρετοὶ dicuntur Hippocrati aph. 17. lib. 6. Epid. sect. 1. febres salsæ, salsuginosæ, quæ tangentibus pruritum quendam excitant, perinde atque a sale & alijs corporibus salsis. Sic enim Gal. ibi explicat. [illegible Greek]. Salsuginosas igitur febres ad tactum quis referens, eas esse dicat, quæ pruritum quendam tangentibus inferunt, perinde ac ex salsugine & reliquis corporibus salsis excitari solet. ἁλμυρώδεος δέρματος, aph. 12. lib 6. Epid. sect. 6. cutis salsuginosæ, salsa, pruriginosa, & quæ veluti quendam pruritum excitat scabraque est. [illegible Greek], aluus perturbata salsuginis in modum, hoc est salsuginosa multa & mordacia, velut salsam pituitam demittens. In Coac. [p. 322. A.] ἁλμυρίδα etiam salsuginem significat & de lachrymis salsis, acribus ac mordacibus dicitur lib. περὶ ὄψιος [p. 427. 22.] [illegible Greek], vt ne salsugo contingat, aut contactu lædat. At ἁλμυρίδες [illegible], os salsum aut salsuginosum dicitur lib. 7 Epid. [p. 1216. B.] ἁλμυρίδες salsugo aut salsugines intelliguntur lib. περὶ ἀγμῶν [pag. 416. 28.] & muria facticia aut artificialis intelligi videtur, eoque nomine nitrosæ genus sumitur A benæo.

Ἀλόγως temerè, præter rationem significat in [illegible] ratione apud Hipp. idemque quod [illegible], hoc est absque signis concoctionis aut solutionis, [illegible Greek], hoc est, vbi absque vllo sudore, aut vomitu, aut deiectione, aut vllo abscessu iudicatorio solui morbum contigerit, vt exponit Gal. Com 2. in Prorrh. [p. 88 43. H. 71. G.] & com. ad aph. 27. 27. l. 2. ἀλόγως igitur idem quod ἀσήμως, ἀκρίτως & [illegible], aut μὴ κατὰ λόγον significat. Celebre est quod adfert Gal. ex Hipp. Com. 3 in progn. [pag. 259 47.] τὰ ἀλόγως ῥαστωνέοντα [illegible], quæ temere & præter rationem leuant, morborum reuersiones adferre solere, quæ sunt in tota iudicationis disciplina valde decantata. [illegible Greek]. Constat autem quòd hæc præter rationem leuare dicuntur, quæ neque cum solutionis indicijs, neque diebus decretorijs desinant (vt ibidem scribit Galenus) [illegible Greek], lateris dolor cum biliosis sputis præter rationem euanescens, damnatur Hipp. in Prorrh. [pag. 201. 4. H. 75 B.] [illegible] etiam [illegible] dicuntur, vt scribit Gal. Com 2. in Prorrh. [p. 197. 5. H. 74. C.] [illegible Greek], non solum quæ nullo vel artis vel naturæ auxilio leuant, verumetiam quæ sic quidem contigerunt, non tamen pro morbi dignitate. ἀλόγως quoque eam quæ nullo eam motio sis aut præter rationem absque vlla causa in morbis repentinam alterationem significat, quæ eo etiam nomine valde suspecta habetur. Vt scribit Gal. Com. 1. in lib. 3. Epid. (p. 402 30.) his verbis. τὸ γὰρ σῶμα πάντως [illegible], [illegible Greek].

[illegible Greek]. In febre siquidem deurente & succum videlicet mordacem acremque habente, symptomate de epente teneri, quod humidos & frigidos ac mordacitatis expertes succos comitetur, id priorem affectionem non detulisse indicio est, cum nulla iudicatio extiterit, sed caloris natiui interitum & extinctionem. Verum de his alias fusius dictum est. At nunc in summa de his quæ præter rationem in grauibus morbis febris expertes fiunt, sim l dixisse satis sit. Signis namque exitiosis præcedentibus quò melius habere videntur, eò certe exitiosiore morbo detinentur.

Ἁλτῆρες halteres, massæ erant plumbeæ aut lapideæ, aut ex metallis conflatæ, aut manipuli ex varia materia, modo grauiori, modo leuiori confecti, ansa ac manubrio addito, eaque magnitudine, vt manu quilibet caperetur. Quibus vtebantur palæstritæ in exercendis corporibus, vt docet Gal. lib. 2. περὶ ὑγιεινῶν (p. 242. 4.) [illegible Greek]. Sunt & qui depositis ante se halteribus, vlnæ interuallo distantibus, postea in medio eorum stantes, inclinati eos attollunt, dextra quidem eum qui ad sinistram situs est, sinistra autem eum qui ad dextram, sursumque vtrumque suo loco deponunt, idque deinceps sæpius immoto gradu faciunt. Hic vero motus transuersas spinæ partes magis exercet, veloti qui ante dictus est, rectas. Idem lib. 6 (p. 286. 17.) halterum vsum partes superiores exercere scribit, ideoque eam exercitationem in eo qui calido semine & acri abundabat consulit, his verbis: [illegible Greek] exercitationibus verò vtentur quæ à superioribus partibus potius obeuntur, qualis est quæ per paruam & quæ per magnam pilam fit, & per halteres. Idem quoque lib. 5. (p. 268 35.) halterum vsum in exercitationes quæ superiores partes exercitant reponit, eamque his qui imbecillis sunt cruribus consulit. [illegible Greek]. Quemadmodum his qui crura habent imbecilla potiores sunt exercitationes quæ superioribus partibus obeuntur, chironomiæ, acrochirismi dicti ictus & halterum vsus. Vbi tamen [illegible] integra dictione non male legendam existimarim. Halteres aut in ipsi partim prouciebantur manibus extensis & vicissim inflexis, aut manibus protensis continebantur velut Antyllus apud Oribasium testatur περὶ ἁλτήρων, & Aretæus impetimu vetustus author, qui in cephalææ ἁλτῆρας βαλεῖν consulit cap. 2. cur diutur. morb. Galenus etiam lib. 2. περὶ ὑγιεινῶν inter veloces exercitationes recenset eam quæ fit manibus productis, idque citra vllos halteres, his verbis (pag. 241 49.) [illegible Greek]. Quin & veloci manuum exercitatione eiusdem momenti vti licet, idque citra halteres, ita vt motum earum ad densitatem ac celeritatem intendas, siue in pugnum contractis, siue ipsis simpliciter expansas velis. Quo in loco quidam ἁλτῆρας non ἄντηρας legunt, & ἄντηρας dici volunt adminicula auxiliaria, aut pondusculi quibus saltantes aut fossam transilientes sese ad maiorem contentionem firmant. Sed certe ἁλτῆρες eo etiam vsum adhibebantur à salientibus, vt vtrisque manu contenti firmiorem librationem facerent, vt docet Quæstionibus scribit Theoph. lib. περὶ κόπων, & Aristot. in Quæst. natural. quæst. 8. lib. 5. Idemque etiam apud Artemid. ἁλτῆρες & ἄλματα legi potest [illegible Greek]. Halterum etiam exercitationem elephantico consulit Paulus Ægin. lib. 4 cap. 1. Martial. Halteres agili totas lacerto: &, Quid pereunt stulto fortes haltere lacerti, Exercet melius vinea fossa viros.

Ἀλύζει exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. ἀσᾶται, ῥιπτάζεται, angitur, anxietate vexatur, inquieta corporis iactatione tenetur,

ἰατut Additque eadem ratione ἀλύξει dictum esse in futuro. Quod legitur lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 589. 51.) ἀλύξει τε καὶ ῥίψει ἑωυτὴν, anxietate vexabitur ac iactabit seipsam. Verùm pro ἀλύξει apud Gal. exemplaria quædam ἀλυκτεῖ legunt Erot. quoque ἀλυκτεῖν apud Hipp. agnoscit & ἐν ἀπορίᾳ εἶναι explicat, non quiescit. Ἀλυκτεῖν κλαίειν, λυπεῖσθαι, δυσφορεῖν exponit Hesych. flere, angi & iactari. Varin. etiam ἀλυκταίνειν & ἀγανακτεῖν mœrore confici & indignari. Ἀλύειν autem frequens est Hipp. in tota γυναικείων πραγματείᾳ, & ἀλύει, vt li. 1. περὶ γυναικ. (p. 590. 9.) ἀλύει καὶ ῥίπτει ἑωυτὴν, anxietate angitur & seipsam iactat. & aliàs sæpe.

Ἀλύκη Hipp. anxietudinem aut animi anxietatem significat, aut molestam corporis iactationem & incontinentiam. Item animi angorem & ἄλυσιν aut ἀλυγμὸν, & ῥιπτασμὸν, ῥιπτασμὸν, δυσφορίαν, summam corporis disiectionem & inquietudinem, qua ægri animo anxij nullo loco consistere possunt, verùm præsentem statum cõtinenter immutant. Ἀλύκη exponitur Erot. apud Hipp. ἀπορία μετὰ χάσμης animi anxietas aut consilij inopia cum oscitatione. Ac nemini dubium est, quin aph. 56. lib. 7. subindicet Erot. Quæ dictio etiam vsurpatur lib. 1. Epid. (p. 1056. D.) Sed pro ἀλύκη ἀλυχὴ scribitur quibusdam in Exeg. aliis etiam ἀλυγή. Est & quibus ἀλυξις melius scribi videatur. ἀλυχὴν exponit Hesych. ἀδημονία χάσμησιν, animi molestiam aut fastidium cum oscitatione. Eidem ἀλυχὰ Doricè dicitur ἀδημονία, ἀνδία, impotentia animi, mœror & tristitia. Verùm ἀνδία vitiosè legitur apud Hesych. Gal. certe Comm. ad aph. 56. lib. 7. ἀλύκην eandem esse quam ἄλην aut ἄλυν Græci dicunt, scribit. Est autem ἄλυς mentis error aut oberratio, cum quis consilij inopa incerta mente vagatur & inquietus oberrat. ἄλυς Hesych. dicitur ἀπορία, πλάνη, βλάβη. Significat etiam δυσαρέστησιν sui tædium ac veluti displicentiam. ἀλύκη autem & ἄλυς à verbo ἀλύειν deducuntur, quod est languere præ consilij inopia, angi animo, aut mœrore & angore affici aut concidere. Cuius verbi significationem his verbis Gal. (comm. eodem) ἀλύειν μὲν οὖν λέγουσιν ἐνίοτε τῶν ὑγιαινόντων, ὅσοιπερ ἀεὶ διὰ τὴν πρὸς τὰ παρόντα δυσχέρειαν, ἄλλοτε εἰς ἄλλα μεταβαίνουσι πράγματά τε καὶ πράξεις. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ τῶν νοσούντων ἐκείνους ἀλύειν φασὶν, ὅσοι μὴ φέροντες τὴν κατάκλισιν, ἐξαλλάττουσι τὰ σχήματα διὰ τὸ δύσφορον εἶναι τὸ παρὸν αὐτοῖς. τοῦτο δὲ γινόμενον ἐκείνοις μάλιστα συμβαίνει, οἷσπερ ἂν ἐν τῷ στόματι τῆς γαστρὸς, ὅπερ ἔνιοι καταχρώμενοι στόμαχον ὀνομάζουσι, περιέχηταί τις ἰδιότης ὑγρότητος μοχθηρᾶς ὑπὸ πολλῆς, οὔτ' ἐμπλέουσα τῇ κύτει τῆς γαστρὸς, ἀλλ' ἀναπεπομένη δὲ εἰς τοὺς χιτῶνας αὐτῆς. quod est: ἀλύειν igitur de quibusdam sanis dicitur, qui semper res præsentes fastidiunt, subinde noua negotia agitantes & actiones commutantes. Quo etiam modo ægris quibusdam attribuitur, qui accubitum non ferentes, habitum mutant, quòd sint ad præsentem statum morosi & anxij. Hoc verò illis præcipuè euenire nouimus, quibus in ore ventriculi (quod interdum nomine abutentes stomachum nominant) certa quædam humoris vitiosi qualitas continetur, quæ neque multa est, neque in ventriculi capacitate innatat, sed ipsius tunicis impacta est. Erot. Bacch. reprehendit quòd ἀλύειν ἀδυνατεῖν, πλανᾶσθαι, ἄχθεσθαι explicarit. Neque enim si quis indignatur, aut vagatur, aut animo languet, prorsus ἀλύειν dicitur. ἀλύοντες certe cum dolent, indignantur & ægreferunt. Sed qui oberrant aut vagantur, non statim ἀλύουσι. Bacch. autem Heroph. imposuisse scribit, qui ἀλύειν & πλανᾶσθαι synonyma esse dixerit. At certe verbi ἀλύειν & πλανᾶσθαι maximè vicinam esse significationem, & ἀλύειν καὶ πλανώμενος à Plutar. inter se copulari, testatur Budæus ac cæteri Lexic. Iidem quoque ex Plutar. lib. de audient. poemat. ἀλύειν ἀντὶ τοῦ δάκνεσθαι καὶ λυπεῖσθαι hoc est mordeti, angi aut anxium esse poni scribunt, interdum etiam ἀντὶ τοῦ γαυριᾶν, & χαίρειν superbire & gaudio efferri, duobus ea Hom. locis in testimonium adductis. Quibus ex verbis satis patet ἀλύειν aut ἄλην, & ἄλυν, ac ἀδημονίαν eandem prope inter se significationem habere, ac sæpe ab Hipp. inter se copulari. Sic lib. περὶ παρθενίων (p. 563. 6.) ἀλύειν καὶ ἀδημονεῖν ὁ θυμὸς simul iunguntur, anxius animus & mœrore & concidens aut fluctuans. Eadem ratione ἀλύουσα & ἀπορέουσα simul ponuntur æge. 11. lib. 1. Epid & ægr. 7. lib. 3. Epid. post. st. pest. hoc est, stomachi fastidio laborans & magna corporis implaciditate. ἀλύουσα exponitur Erot. ἀπορέουσα, ῥιπταζομένη, anxia, anxietudine aut inquietudine vexata apud Hom. Il. ε. (v. 351.) de vulnerata Venere, ὣς ἔφατ'. ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο. ἀδημονοῦσα exponit schol. Quem locum de animi anxietudine etiam sumit Plutar. ἀλύουσα dicitur, Etymol. τῶν λύσιν μὴ εὑρίσκουσα τῶν κακῶν, morborum solutionem non inueniens, neque rationem vllam qua se malis explicet aut liberet.

Ἀλυσμὸς quoque ab ἀλύειν deducta dictio Hipp. frequens, ἀλυσμὸν τινα καὶ ἀπορίαν, ὃ δὴ καὶ ῥιπτασμὸν καλοῦσι, Gal. significat in Exeg. anxietatem, consilij inopiam, aut incontinentem corporis iactationem. Erot. ἀπορίαν, ἀμηχανίαν, inquietudinem, mentis inopiam. Qua expositione vterque prognostici locum subindicat (p. 126. 55. Hipp 37. 46.) ἀλυσμὸν γὰρ σημαίνει. corporis enim iactationem indicat. Vbi Gal. eius dictionis notationem his verbis aperit. ἐστι δ' αὐτὸ τοὔνομα δηλωτικὸν τοῦ δυσφορεῖν ἅπαντι σχήματι, καὶ μεταβάλλειν ἄλλοτε εἰς ἄλλα. hoc autem nomen indicat ægrum nullo habitu consistere posse, sed subinde in alium atque alium se mutare. ἀλυσμὸς ἀνιδρὼς corporis inquietudo sine sudore dicitur in Prorrhet. (p. 189. 54. Hipp. 72. A.) Vtitur etiam ea dictione Hipp. vt annotat Erot. lib 4. Epid. (p. 1138. C.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 594. 8. 595. 48.) Item lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 643. 44.) ἀλυσμοί τε καὶ περιψύξιες, inquietudines & perfrictiones. In Coac. etiam (p. 197. B.) vbi Progn. locus repetitur iisdem pene verbis. Mirum autem subit quomodo apud Erot. hæc dictio ex Aphorismis in medium proferatur, cùm illic altum sit silentium. At certe testimonium illud ad verbum ἀλύειν vel ἀλύκην referri debet, quam per ἀλυσμὸν explicant.

Ἀλυκὸν ἁλμυρὸν salsum exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. Verum ἁλικὸν legitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 109. 55. Hipp. 404. 12.) γίνεται δὲ καὶ στόμα ἁλικὸν καὶ πικρὸν, fit autem os salsum & amarum. In multis etiam per υ scriptum reperitur. Et Hesych. ἁλυκὸν, ἁλμυρὸν, χλιαρὸν, ψυχρὸν exponit. additque quibusdam etiam θερμὸν significare. Varin. quoque δριμὺ addit.

Ἀλυώδης τόπος, locus amœnus & placens dicitur ἐν περὶ ἐπιδημ. (p. 28. 50.) ab ἀλύειν quod γαυριᾶν καὶ χαίρειν hoc est gaudio efferri significat teste Plutarcho, vt antea ostendimus. Cornar. ἁλιώδης legit & maritimum vertit. Caluus ἀλεώδης pro ἁλιώδης legit, apricum intelligens.

Ἄλφιτα hordei tosti seu fricti farinam significant Hipp. & de hordeacea farina dicuntur, quæ ex hordeo decorticato & torrefacto parabatur, vt patet lib. 2. περὶ διαίτης (355. 22.) ἄλφιτα exponuntur ab antiquo critico κριθαὶ πεφρυγμέναι. Sunt qui dicant ἄλφιτον farinam hordeaceam propriè indicare, vt ἄλευρον triticeam. Verùm Gal. in Exeg. ἄλφιτα apud Hipp. quamuis farinam denotare, ac de omnibus leguminibus molitis, neque solùm de hordeo dici testatur, his verbis. ἄλφιτα τοίνυν παντὸς ἀληλεσμένου καρποῦ τὰ σύμμετρον τῷ μεγέθει θραῦσμα ὀνομάζονται. τὰ μὲν γὰρ μείζω, κρίμνα. τὰ δὲ ἐλάττω, ἄλευρα. hoc est, ἄλφιτα igitur cuiusuis grani moliti mediocris magnitudinis fragmenta vocantur. Maiora quippe κρίμνα, hoc est crassiores farinæ, minora verò, ἄλευρα, hoc est, tenuiores farinæ dicuntur. Idem etiam adscribit ἄλφιτα non solùm de hordeo dici Hipp. sed & lib. 1. περὶ γυναικ. ἄλφιτα πύρινα polentam triticeam vocari (p. 607. 53.) vt & (p. 629. 7.) καὶ ἄλφιτα πύρινα ἐπιπάσσων, ac polenta triticea inspersa, quod lib. περὶ γυναικείης φύσ. (p. 580. 32.) ἄλφιτα πυρῶν πεφωσμένα ἐπιβάλλων, triticea polenta torrefacta adiecta, scribitur. Lib. quoque περὶ γυναικ. 2. (p. 639. 39.) καὶ πύρινα ἄλφιτα κατακλαστά, triticeam polentam commolitam intelligit. Lib. etiam περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 545. 9.) φακοὶ καὶ ὄροβοι πεφρυγμένοι ἄλφιτα erui & lentium torrefactarum polenta dicitur. Quem locum ex lib. 2. de morb. maiore adducit Gal. in Exeg. Ἄλφιτον farina est hordeacea aqua alióve humore macerata, polenta Latinis dicitur. Lib. 5. Epid. (p. 1142. E.) καὶ πιὼν ἄλφιτον. & epota polenta. Ibidem quoque (1144. D.) ἄλφιτα λεπτὰ tenuem farinam & polentam indicant, quòd aqua conspersa esset. ἄλφιτα ἐπιπλεπτὰ ἐφ' ὕδατι polentam sumpsit. λεπτὰ autem addit, vt exactè molitam & tenuissimas farinæ partes exprimeret, aut etiam maximè dilutam polentam denotaret. ἄλφιτα molam ex Theoc. vertit Virgil. eclog. 8. Sparge molam & fragilea incende bitumine lauros. Apud Theocr. verò Idyll. 2.

Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται, ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία. hoc est, farinæ tibi primùm igne liquescunt, sed sparge Thestyli misera. ἄλφιτον & ἄλευρον sæpe coniungit Hipp. vt lib περὶ γυναικείης φύσ. (p 568. 8.) καὶ ἄλφιτον ἴσον καὶ ἄλευρον ἐπιβαλὼν, pari farina & polenta iniecta.

Ἄλφιτα autem ἄναλτα dicuntur Hipp polenta insulsa aut fine sale, quam propinat in morbis muliebribus, vt lib. περὶ γυναικείης φύσ. (p. 578. 1.) τῶν δ' ἀλφίτων ἀνάλτων παλαιῶν νῆστις ἐν οἴνῳ πινέτω, poleotam autem antiquam insulsam ieiunæ ex vino propina. Lib. vero. 2. περὶ γυναικ. (p. 647. 14.) eadem in re, ἐπὶ τῶν ἀνάλτων ἀλφίτων μοῖραν, & insulsæ polentæ portionem. Eodem etiam lib. (p. 638. 6.) ἄλφιτα ἀνάλτα λεπτὰ βαθέα

βεβρεγμένα ἐν ὕδατι, ἃ καὶ ἐλλείχειν ἄναλτα, polentæ recentes tenues aqua madefactæ, quæ etiam insulsæ delingendæ. Sic autem forte dicta polenta videtur insuauis, aut non admodum sumptuosè apparata, ἄναλτον ἡδυσμάτων, ἀηδὲς, ἀνάρτυτον, ex translatione edulíorum insulsorum & negligenter conditorum, quòd alia esset polenta ex arte magis apparata aut condita mixtis dulciariis quibusdam, vt sapa, melle, musto, vino dulci, aliisque id genus nonnullis, vt videre est apud Gal. lib. 1. de alimentis. Licet Erot. ἄναλτον ἄλφιτον, τὸ μικρὸν καὶ ἀναυξὲς exponat apud Hipp. tenuem, non augescentem polentam, forte minimum nutrientem intelligens, & si aliam nominis notationem quidam exprimant. Ἄλφιτον autem σεσηρὸς videbis in Πηγάνιον.

Ἀλφοὶ vitiligines significant: suntque vitiliginis species, & generis nomen retinent. Vitiligo nanque in λεύκην, μέλανα & ἀλφὸν distribuitur, de quibus Cels. lib. 5. cap. 28. ἀλφοὺς inter morbos vernos annumerat Hipp. aph. 20 lib. 3. Gal. quoque Com. 3. in lib. 6. Epid. (p. 490. 9.) ἀλφοὺς vitiosi succi sobolem esse scribit. ἐπειδὴ καὶ ἀλφοὶ κακοχυμίας τινός εἰσιν ἔκγονοι κατὰ τὸ δέρμα συνιστάμενοι, quandoquidem & vitiligines ex vitioso succo ortæ in cute consistunt. ἀλφοὺς inter corporis fœditates potiùs quàm morbos recensetur Hipp. & ex pituitoso humore fieri scribitur lib. περὶ παθῶν (p. 525. 14.) videturque cætera vitiliginis genera comprehendere. Celsus vitiliginem scribit quamuis per se nullum periculum adferat, tamen fœdam esse, & ex malo corporis habitu fieri. ἀλφὸν vocari vbi color albus est, ferè subasper & non continuus, vt quædam quasi guttæ dispersæ esse videantur. Interdum etiam latius, & cum quibusdam intermissionibus serpere.

Ἀλώπεκες dicuntur Hipp. lib. περὶ παθῶν (p. 525. 14.) quæ Celso areæ, cæteris scriptoribus ἀλωπεκία, vitiosi succi soboles, à quo facilè capilli corrumpuntur. Vitium in pilis capitis, & capillorum denudatio. Ac primùm capilli extenuantur, deinde etiam decidunt ob redundantis succi malignitatem, tandemque locus affectus discolor apparet. Inde verò nomen sortitum apparet, quòd vulpes eo vitio frequenter tentetur. Gal. lib. περὶ τῶν ἀνωμάλων [p. 474. 7.) Paulus lib. 3. cap. 1. Aëtius tetrab. 2. lib. 2. cap. 55. Est autem ἀλωπεκία authori definit. Medic. (p. 399. 34.) μεταβολὴ τοῦ χρώματος ἐπὶ λευκότερον, δι' ἣν χρονίζοντος αἱ τρίχες ῥιζόθεν ἐκπίπτουσι, coloris in albidiorem mutatio, quæ vbi inueterauit, pili radicitus decidunt. Vide Cels. lib. 6. cap. 4. & Gal. lib. 1. compos. med. κατὰ τόπ.

¶ Ἀμαλδύνεσθαι corrumpi, perdi, destrui, deleri, aboleri, marcescere & languere significat. Gal. in Exeg. familiare esse Hipp. scribit, & significare velut ἀφανίζεσθαι καὶ ἀμαυροῦσθαι, deleri, obscurari, ex lib. 2. περὶ γυναικείων (p. 669. 54.) ὄμματα ἀμαλδύνεται oculi obscurantur & hebescunt. Quem locum etiam allegat Erot. eadem explicatione adhibita: ἀμαλδύνει verò Hesych. non solùm ἀφανίζει exponitur, sed & μαραίνει tabefacere, vt & ἀμαλδύνομαι, ἀφανίζομαι & μαραίνομαι, vt sit etiam ἀμαλδύνεσθαι μαραίνεσθαι, tabefieri, marcescere, languere. Vt lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 593. 1.) καὶ τὰ ἔμβρυα αὐτέων λεπτὰ καὶ ἀμαλδύνεται &c, earum fœtus tenues sunt & languidi, aut tabescunt & marcescunt. Et (p. 593. 43.) ὁ γόνος ἀμαλδύνεται ἀμφοῖν & amborum semen corrumpitur, euanescit, marcescit. Sic lib. περὶ γονῆς (p. 232. 19.) de eunuchis, ὅτι σφέων ἡ δίοδος ἀμαλδύνεται τῆς γονῆς, quòd illis geniture transitus deletur, aboletur, obliteratur. Lib. verò περὶ φύσ. παιδίου (p. 238. 26.) ἀμαλδύνειν conficere, consumere significat, καὶ τὰ ἔντερα κατατονούμενα κατὰ τὸ αὐτὸ ἐπιλαμβάνει τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ ὀμφαλοῦ ποιεῖ καὶ ἀμαλδύνει, & distenta intestina superne per vmbilicum spiritum assumunt & conficiunt, hoc est absumunt, tabefaciunt, consumunt, delent & obscurant, quòd ἀμαλδύνειν, ἀμαλαύνειν καὶ μαραίνειν significet, cùm illius nullum amplius appareat indicium.

Ἀμαλῶς apud Hipp. Gal. idem quod ἁπαλῶς significare vult, hoc est molliter, idemque valere quod μετρίως, moderatè, citato in testimonium loco ex lib. περὶ τῶν ἐμπύων, τοῦτο δὲ ἀμαλῶς ἐπαινέουσιν. Qui locus certe legitur libr. 1. de Morb. (p. 449. 53.) Hunc enim librum περὶ ἐμπύων indicatura Insigniri, quòd illic ferè de purulentis agatur, certum est. Verùm vitiosa est apud Galenum lectio, & τοῦτο δὲ ἀμαλῶς ἐπαινέουσιν legendum, hoc est, hoc autem molliter laudant, quod est moderatè aut frigidè. Quamuis vulgata lectio rectè ferri possit, τοῦτο δὲ οὐχ ὁμαλῶς ἐπαινέουσιν, id autem non perinde laudant. Illic enim de iis agitur quæ ex necessitate morbis superueniunt, quorum culpa in medicum confertur, qui si quid exhibuerit quod statim non profuerit, culpatur. At si profuerit, non peræquè laudatur, aut ex Gal. sententia, molliter ac frigidè laudatur. ἀμαλῶς quoque idem Gal. τὸ ῥᾳδίως significare scribit, quod est facile, adducto ex li. 1. de morb. maiore testimonio, καὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν οὐχ ἀμαλῶς ἑώρα, nec oculis facile videbat. Quæ verba leguntur lib. 2. de morb. (p. 463. 49.) Sed in vulgatis exemplaribus, καὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν οὐχ ὁμαλῶς ὁρᾷ legitur, & oculis non peræquè videt, vt facilè quis existimet illic ἀμαλῶς esse legendum. Adfert etiam in testimonium Gal. ex lib. 2. de Morb. maiore, καὶ τὰ σιτία οὐχ ἀμαλῶς σιτέεται, neque cibos facilè admittit. quod tamen legitur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 549. 17.) verùm exemplaria omnia τὰ σιτία οὐχ ὁμαλῶς σιτέεται vitiosè, vt satis patet, legunt. ἀμάλλως verò Hesych. μετρίως, εὐκόλως, ἀσθενῶς, moderatè, facilè, imbecillè exponit. Quæ significationes loco à Gal. adducto ex lib. περὶ ἐμπύων ferè quadrare possunt. Sed videtur ἀμάλλως vitiosè pro ἀμαλῶς positum apud Hesych.

Ἀμαμηλίδες dicuntur Gal. in Exeg. vocum Hipp. esse mespili species quædam quæ Dioscor. ἐπιμηλὶς & σατάνιον vocatur cap. 181. lib. 1. plurimumque in Italia nascitur. Idem verò ἐπιμηλίδων nomine quibusdam μῆλα σμικρὰ ἄγρια capi scribit, ἅπερ καὶ ἀμαμηλίδες ὀνομάζονται. Hesych. quoque ἀμάμηλος dicitur εἶδος φυτοῦ ἢ μῆλον, ἢ μεσπίλη, etsi vitiosè ἀμάμηλος pro ἀμάμηλον aut ἀμάμηλον legitur. Est enim ἀμάμηλις Pausan. apud Eustath. ficus aut mespili genus ἅμα μήλῳ ἀνθοῦν, quòd cum malo floreat. Idem quoque pyri quoddam genus esse testatur. Quidam ἀμαμηλίδας pyri genus in Ionia esse credunt dulce & gustu suaue & ἀπύρηνον, hoc est nucleis aut lapidosa duritie carens. Apud Athen. lib. 14. ἀμαμηλίδες non videntur esse ἀπίων genus, sed fructus quidam dulcis & suauis lapidosa duritie carens. Sed ἀμαμηλίδες vitiosè pro ἀμαμηλίδες aut ἀμαμηλίδες legitur apud Athen. Vsurpat hanc dictionem Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 608. 27.) ad lac prouocandum cum sesamo & hordeo trimestri in mortarium coniectis & tritis, succoque per linteum expresso, admixto melle & amamelidibus, ex vino nigro propinato, ἐπιμίξας δὲ καὶ μέλι, ἢ ἀμαμηλίδας. Vbi certe Amamelides fructus cuiusdam dulcis & suauis saporem retinere videntur, cùm ad lac augendum, vt cætera omnia dulcia & modicè calida ac humida (lib. 5. de med. simpl. fac. cap. 21.) referantur, potius quàm ad mespilorum aut malorum syluestrium genus, quæ acerba sunt & adstringentia ingratique saporis. Aduertendum tamen est apud Hipp. passim & Gal. ἀμαμηλίδας tenui spiritu scribi, quod alij ἁμαμηλίδας scribunt, vt notationis ratio testatur.

Ἀμαρτάνειν aberrare, errare, labi & decidere significat, apud Hipp. lib. 7. Epid. (p. 1225. E.) ἐκ τοῦ ὄρεος πίπτει ἁμαρτὼν, cùm monte prorsus aberrasset, hoc est decidisset, & lapsus esset. Sic Hesych. ἥμαρτεν, ἀπέτυχεν, ἐψεύσθη exponit, aberrauit, falsus est. ἁμαρτάνειν etiam de mente captis dicitur, qui hallucinantur & aberrant, vt lib. 7. Epid. (p. 1225. F.) ἡ Ἱππίου ἀδελφεὴ φρενιτικὴ ἁμαρτάνουσα Hippiæ soror phrenitide laborans & mente aberrans. Hesych. quoque ἁμαρτεῖ ἀγνοεῖ exponitur. Ἁμαρτάδες τὰ ἁμαρτήματα significant, errores, delicta. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 64. 51. H. 390. 28.) αἱ δὲ κατ' ἀρχὰς ἁμαρτάδες, qui in principiis committuntur errores. Et rursus (p. 68. 26. H. 391. 20.) φέρει μὲν γάρ τινα κίνδυνον καὶ αὕτη ἡ ἁμαρτίη, aliquod nempe periculum affert hic error. Et (vers. 21.) καταγελαστοτέρη δὲ πολλῷ αὕτη μᾶλλον ἡ ἁμαρτίη τῆς ἑτέρης, longè verò magis ridendus hic error alio. Lib. etiam 4. Epid. (p. 1127. D.) ἁμαρτάδες βρωμάτων dicuntur errata & delicta in ciborum ratione. ἁμαρτωλίην Erot. apud Hipp. τὴν τῶν ἁμαρτημάτων εἴδησιν, erroris cognitionem exponit, ex lib. 2. Epid. (p. 1006. B.) Hunc enim locum mihi innuere videtur. Vbi ἁμαρτωλίην noxiam diximus, vitium & prauitatem intelligentes, cui τὸ χρηστὸν opponitur.

Ἀμαυρωσις ὀμμάτων, est oculorum obscuratio & hebetatio, aut languescens oculorum acies, eorumque obtusus sensus, nullo manifesto apparente in oculis affectu. Dicitur ἀμαύρωσις Gal. Com. 2. in Prorrh. (p. 185. 3. H. 71. A.) ἀμυδρὰ τῶν ὀργάνων αἴσθησις ἄνευ χρείας τῆς κατὰ τὴν ὄχλησιν ταραχῆς, hebescens & languida instrumentorum sensatio absque vlla turbationis visione. Vbi ἀμαυρώσεως καὶ τῆς ἀχλυώδους ὄψεως, hoc est obscuræ & caliginosæ visionis, id constituit discriminis, ἀμαυρῶν μὲν ἀμυδροτέρως ὁρώντων, ἀποτέμνεσθαι τὰς μὲν κρίσεις αὐτοῖς αἴσθησιν ἀχλύος τινὸς ἐν ταῖς ἀχλυώδεσιν ὄψεσιν. τὴν δὲ ἔξωθεν ὁρῶντι, τῶν ὀφθαλμῶν ὁ μὲν ἀμαυρωθεὶς οὐδεμίαν ἔχων ὅλως εἰς ὄψιν ἐνδείξιν φύσιν, ἀλλὰ δέ ἐξ αὐτοῦ τὰ λαμπρά, καὶ στίλβοντα τὰς ἔξωθεν ὁρῶσιν ὀφθαλμοῖς ὑπάρχει, καὶ οἷον εἰ ἀναισθήτως ἀνατεινόμενον τῶν νεκρῶν. καὶ πολλοῖς τῶν ἀποθανόντων ἔτι ζῶντων

οἱ ὀφθαλμοὶ τοιοῦτοι φαίνονται, καθάπερ καὶ τοῖσιν ἐσχάτῳ γήρᾳ· ἀχλυώδεες δ' οὐ πᾶσιν, ἀλλ' οἷς μόνοις τὸ διαλάμπον φαίνεται τι κατὰ τὴν κόρην ὑγρὸν, ὃ λαμπρόν τε καὶ λευκὸν ἐὸν ἐν ὑγιείῃ. Quod est, Nam cùm in vtrisque obtusus sit aspectus, in caliginosa tamen visioue ægris ipsis veluti cuiusdam caliginis sensatio accedit, exterius verò cernentibus nullam humidi præter naturam consistentiam hebescens oculus habere videtur, at in eo periit lucidus oculorum fulgor qui in acutè cernentibus inest, suntque hebescentes oculi mortuorum similes: ac permultis morientibus & adhuc viuis eiusmodi oculi apparent, velut etiam in extrema senectute. At non omnibus caliginosi videntur, verùm iis solis quibus humor qui circa pupillam est, & sanitatis tempore tum splendidus tum albus erat, conturbatus cernitur. Est etiam ἀμαύρωσις Isagog. authori ὅταν παντελὴς συμπεποδισμὸς ᾖ τοῦ ὁρᾷν χωρὶς φανερᾶς αἰτίας, totius visionis impedimentum absque vlla manifesta causa. Sic Paulo lib. 3. cap. 22. ἀμαύρωσις ἐστὶν ἡ παντελὴς ὡς ἐπίπαν τοῦ ὁρᾷν συμποδισμὸς, χωρὶς φανερᾶ πάθους περὶ τὸν ὀφθαλμόν. Oculi obtusio aut obscuratio est plerunque perfectum cernendi impedimentum, citra vllam manifestam oculi affectionem. In Prorrh. (p. 206. 38. H. 76. H.) ἀμαύρωσις ἀμαυρωσις, oculorum hebetatio aut obscuratio. Et Coac. (154 G. & 155. A.) (p. 195. C.) ἀμαυρώσεις ἴσχει oculorum aciem retundit. Item ὄμμα ἀμαυρούμενον oculorum acies hebescens, obtusa, languida, euanescens, obscura, in Prorrh. (p. 184. 56. H. 71. A.) & aph. 15. sect. 1. lib. 6. Epid. καὶ τὸ ἀμαυρὸν κακὸν, oculorum quoque hebetatio ac retusio malum denunciat. Vbi scribit Gal. ἐν τοῖς ὀξέσι νοσήμασι τὸ ἀμαυροῦσθαι τὰς ὄψεις, ἀρρωστίαν καὶ νέκρωσιν σημαίνει τῆς ὀπτικῆς δυνάμεως, hebescens oculorum acies in morbis acutis, facultatis visoriæ debilitatem ac extinctionem denotat. ἀμαυρὸν & ἀμυδρὸν de eodem dici scribit Gal. lib. 3. de differ. puls. (p. 35. 19.) vsitatius tamen Græcis esse ἀμυδρὸν, quod est hebes, obscurum & languidum. Dicitur & ἀμαυρὰ βλέπειν pro ἀμαυρῶς aut ἀμυδρῶς obscurè & obtusè cernere lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 632. 55.)

Α'μβη dicitur Hipp. superciliosa in summa spatha lignea eminentia & capitulum rotundum aut leuiter cauum extremo superimpositum, quod simile est labro ac crepidini, quam ἄμβωνα aut ἄμβην dicunt. Lib. de art. (p. 584. 27. H. 783. B.) ἄμβην δὲ ἐχέτω μικρὴν ὑπερέχουσαν ἐν τῷ ὑψηλοτάτῳ τοῦ περιφερέος ἐν τῷ μέρει, hoc est, superciliosam autem habeat eminentiam in summa rotunditatis parte paulum extantem. Vbi Gal. totam illam machinam ligneam, quam illic describit Hippocrates, eaque ad humeri elapsi repositionem vtitur, ἄμβην vocari scribit, quòd in eius extremitate summa supercilium quoddam ad crepidinum similitudinem promineat, labro simile quod in extrema ollarum ora apparet, ad interiorem cauitatem conuersum. ἄμβη enim labrum & crepidinem significat & altiorem aut superciliosam eminentiam. ὀφρυώδη ἐπανάστασιν exponit Gal. in Exeg. Sic in clypeis ἄμβη dicitur superciliosa illa veluti eminentia quæ est in ora & extremo ambitu. Eaque significatione ἄμβη sumitur apud Gal. Comm. 2. in lib. κατ' ἰητρεῖον (p. 676. 11. H. 742. F.) cùm scribit σκέπαρνον βραχεῖαν ὑπεροχὴν ἔχει ὀφρυώδη καθάπερ ἡ ἄμβη, hoc est, asciam fabrilem modicè incuruum & prominens habere supercilium ac labrosum velut labrum. Ibidem quoque (v. 19.) σκέπαρνον & ἄμβην ea translatione τῆς ἐπιδέσεως, τὸ περιελικτὸν τῶν ὀθονίων, inuolutionis fasciarum genus facit. Α'μβων quoque & ἄμβωνα dici Atticis masculino genere huiusmodi superciliosam eminentiam, cuiusmodi est in vasorum & ollarum labris aut in clypeorum extrema ora & ambitu scribit Gal. Comm. 1. in lib. de art. Quam etiam significationem adfert Erot. qui post multiplicem huius dictionis notationem ex multorum opinione adscriptam, tandem ἄμβην τὴν ὀφρυώδη ἐπανάστασιν Hippoc. significare contendit, locum hunc libri de artic. subindicans. Apud eundem quoque Thersis ἄμβωνα φησι χεῖλος τῶν σκευῶν, καὶ τῆς ἀσπίδος τὸ περὶ αὐτὴν τὴν ἴτυν, hoc est, ἄμβωνα dicit esse vasis labrum aut clypei quod est in extrema ora. Hesych. etiam ἄμβη exponitur ἡ τῆς ἴτυος ὀφρὺς τῶν κοίλων ἀσπίδων superciliosa illa eminentia quæ est in extremo ambitu cauorum clypeorum. Erot. scribit Rhodios ἄμβωνας vocare τὰς ὀφρύας τῶν ὀρῶν ἀναβάσεις, superciliosos montium ascensus, vt & ἄμβη καὶ ἄμβων ἡ τῆς πέτρας ὀφρὺς exponitur petræ eminens supercilium. Et οἱ ἄμβωνες τῶν κοτυλῶν dicuntur Gal. lib. 2. de Caus. morb. (p. 210. 12.) in coxarum cauitatibus extremæ partes eminentes labro similes, quæ confractæ naturalem figuram deprauare consueuerunt. Quin & ἄμβην Gal. totum illud instrumentum chirurgicum in summo capitulum rotundum habens, quo ad caput humeri elapsum reponendum vtitur Hipp. lib. de artic. significare ea multorum sententia scribit Com. in eundem lib. 1. Quam etiam μηχανικὴν ἄμβην vocat Com. 4. in eundem lib. (p. 655. 45.) & (p. 658. 3.) Paulus quoque cap. 114. lib. 6. huiusmodi lignum quod ab Hipp. describitur & vsurpatur ἄμβην vocari scribit. Celsus verò cap. 15. lib. 8. machinam istam chirurgicam spatham aut spathulam ligneam vocare videtur, & Hipp. ἄμβην capitulum rotundum & leuiter cauum. Est etiam ἄμβη superciliosa eminentia ad latus cauitatis articuli apparens labro aut crepidini similis, aut capitulum rotundum ac leuiter cauum. lib. de artic. (p. 660. 21. H. 839. B.) ἐξεστήκασι δὲ ἡ χώρη ᾗ ἐσαβέβηκεν, ὥσπερ ἄμβη ἐστίν. Ex vtraque verò parte in quam excesserunt, supercilium quoddam in extrema ora labro aut crepidini simile eminet. Quem locum mihi expressisse in Exeg. videtur Gal.

Α'μβλίξατο μετὰ βηχὸς αἰμάτιον, tussi expuit, reiecit, exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. sed positum pro ἀνεβήξατο apparet. Quædam exemplaria etiam ἀμβρύξατο scribunt, quod βρύγμα agnoscat Gal. apud Hipp.

Α'μβλυωγμὸς dicitur oculorum hebetudo & caligatio, aut retusa oculorum acies, in Progn. (p. 162. 46. H. 46. 17.) εἰ δὲ μὴ τοῦ ὁρᾶσθαί τι περὶ τῶν ὀφθαλμῶν φαίνεσθαι, ἀμβλυωσμὸς γίνεται. & pro eo quod tenebricosum quiddam ob oculos obuersabatur, oculorum acies hebescit. Vbi Gal. ἀμβλυωσμὸν ἀμβλυωπίαν exponit, quæ est visus hebetudo & obtusio. In Prorrh. (p. 176. 41. H. 68. G.) ἐν πυρετῷ καυσώδει ἦχοι σὺν ἀμβλυωγμῷ. In febre ardente si tinnitus aurium cum visus hebetudine succedat. Vbi Gal. ἀμβλυωγμὸν γίνεσθαι scribit παχέος τινὸς ὑγροῦ ἢ πνεύματος ἐμπίπτοντος τοῖς ὀφθαλμοῖς, halituoso & crasso humore, aut flatibus in oculos incidentibus. Α'μβλυωσμὸς etiam dicitur Hipp. in Coac. [H. 136. A.] vbi repetuntur quæ scripta sunt in Prorrh. & [p. 149. C.] ἦχοι μετὰ ἀμβλυωσμοῦ, sonitus cum visus hebetudine. Item Prorrh. 2. [p. 108. E.] ἐρωτᾶν δὲ καὶ περὶ αἱμωδίας, καὶ ἀμβλυωσμοῦ, καὶ ἤχων. Sciscitari quoque oportet num dentium stuporem sentiant, aut visus hebetudinem, aut aurium sonitum. Eodem quoque lib. [p. 113. E.] ἀλλ' ἐπανέρεσθαι περὶ τοῦ αἵματος, εἰ νέῳ ἐόντι ἐῤῥύη, καὶ περὶ τοῦ ἀμβλυωσμοῦ. Percontari igitur oportet num sanguis in iuuentute fluxerit, aut oculorum caligatio contigerit. Atque hos mihi quidem locos subindicare videtur Gal. in Exeg. cùm ex maiore Prorrh. ἀμβλυωσμὸν ἀμβλυωπίαν exponit. Dicitur etiam ἀμβλυώσσειν vt Prorrh. 2. [p. 108. H.] ἐκόντας δὲ αὐτῶν ἀμβλυώσσουσι, quibus autem oculorum caligo adest. Sic enim Cels. ex hoc loco ἀμβλυώσσουσιν oculorum caligine vexari vertit cap. 8. lib. 2. Ibidem quoque [p. 113. E.] ὁκόταν δὲ παλαιὸν ᾖδη ᾖ τὸ νόσημα, ἀμβλυώσσουσιν οἱ ἄνθρωποι ὑπ' αὐτοῦ. At vbi iam morbus inueterauerit, oculorum caligine homines vexat. Lib. quoque de loc. in hom. [413. 46.] οὐδ' ἀμβλυώσσειν ποιέει, neque oculorum caliginem facit. Et [p. 412. 26.] καὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι γίνεται ἀμβλυώσσειν, & oculorum caligo accedit. Sic lib. 2. περὶ γυναικ. [p. 641. 12.] ὀφθαλμοὶ ἀμβλυώσσοντες dicuntur oculi hebescentes & caligantes. Et [p. 645. 33.] ἀμβλυώσσουσι γὰρ, ἢ ἀμφὶ τὴν φάρυγγα ὄχλος, oculorum enim caligine tentabuntur aut circa fauces molestia aderit. Est & ἀμβλυώττειν eiusdem significationis, seu Atticum magis, in Progn. [p. 132. 7. H. 38. 47.] ἀλλ' ἐπανερωτᾶν χρὴ, εἰ τὴν κεφαλὴν ἀλγέουσιν, ἢ ἀμβλυώττουσι, vtique si interrogatis aut capitis dolor, aut oculorum caligo adfuerit. Sic enim ex hoc loco vertit Cels. Cap. 7. l. 2. Etsi quædam exemplaria ἀμβλυωσσουσι illic legunt eodem significatu. Et initio lib. 2. περὶ νούσων [pag. 461. 44.] ἀμβλυώττουσι δὲ ὅταν ἐς τὰ ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι φλέβια ἐσέλθῃ φλέγμα. Hebescit autem oculorum acies cum ad venas in oculis pituita peruenerit. ἀμβλυωσμὸς etiam Gal. ἄμβλωσις exponitur in Exegesi, abortio περὶ τὸ ἀμβλώσκειν, sed tunc ἀμβλωσμὸς legi procul omni dubio debet pro ἀμβλυωσμὸς, vt & ἀμβλώσσειν pro ἀμβλυώσσειν ponitur, & ἄμβλωμα aut ἄμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν ἀντὶ τοῦ ἀμβλυωσμοῦ. Sed & apud Gal. ἀμβλώσσουσιν malè pro ἀμβλυώσσουσιν mihi legi videtur, aut ἀμβλυώσσειν, quod Hesych. σκοτοδινιῶν ex Sophoc. Androm. exponit.

Α'μβλυωπία etiam dicitur hebes & obtusa oculorum acies absque vlla manifesta causa. Sic enim definitur Paulo lib. 3. cap. 22. ἀμβλυωπία ἀμαύρωσίς τοῦ ὁρᾷν ὑπό τινος ἀδήλου αἰτίας γενομένη, visus obscuritas ab occulta quadam causa oborta. Actuarius verò lib. 2. περὶ διαγνωσ. παθ. ἀμβλυωπίαν describit ἀμαύρωσιν περὶ τὸ ὁρᾷν, οὐχ ὑπ' ἀδήλου δὲ αἰτίας γενομένην, ἀλλὰ φανερᾶς κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, visus obscuritatem, non ab occulta causa obortam, sed oculis non deprehensam.

ἀμβλυω-

ἀμβλυωπίαι senibus familiares aph.31.lib.3. Quibus ἀμβλυωπίαι fiunt διὰ τὴν αἰσθητικῆς δυνάμεως ἀμαύρωσιν, hebescente & imminuta facultate sensibili, vt scribit Gal. in Com. ἀμβλυωπότερα exponit Gal. apud Hipp. τὰ ἀμβλύτερον ὁρώμενα, τουτέστιν ἀμυδρότερον, hoc est obtusius aut obscurius cernentia, cæcutientia. Sic enim exponunt multi. Quæ tamen explicatio huic loco lib. de morbo sacro (p.308.26) parum congruere videtur. ὁ δὲ ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τὰ ἄστρα πολὺ ἀμβλυωπότερα καθίστησι τῆς φύσιος. Solem verò ac Lunam & sydera multò obscuriora quàm pro natura reddit (Auster) hoc est hebetiora & quæ obscuriora cernantur. Vt mihi apud Gal. in Exeg. τὰ ἀμβλύτερα & ἀμυδρότερα leg. videatur. Hesych. ἀμβλυωπεῖ τυφλώττει exponit.

Ἀμβλώσαι & ἐξαμβλῶσαι significat abortum facere aut abortiuum parere, fœtum abortione perdere. explicatur τὸ φθεῖραι βρέφος ἐν γαστρὶ fœtum in vtero perdere, quod per διαφθορὰν aut διαφθείρειν sæpe exprimit Hipp. Dicitur de muliere ἀμβλώσαι, ὡς ἀποβάλλουσα ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον, velut quæ fœtum vtero eiiciat, vt scribit Eustath. Vsurpatur autem Hipp. lib.1. περὶ γυναικ. (p.600.40.) φόβος δὲ χρὴ τὸ ἔμβρυον ἀμβλωθῆναι ῥαγέντων τῶν ὑμένων, metus est ne ruptis membranis fœtum abortione eiiciat aut perdat. ἀμβλίσκεσθαι autem & ἐξαμβλίσκεσθαι dicitur de fœtu ipso qui abortu educitur. Ibidem (v.37.) καὶ αὗται δὲ μῆτραι φύσει ἔχουσιν ὥστε ἐξαμβλίσκειν. Quin & ipsi vteri ita sunt à natura comparati vt abortum faciant. ἐξαμβλοῦσθαι quoque de fœtu abortione reiecto dicitur lib.1. περὶ γυναικ. (p.611.48.) ἐν δὲ τούτῳ τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διαφθείρεται καὶ ἐξαμβλοῦται [τὸ ἔμβρυον] quin ad hæc vt plurimum fœtus corrumpitur & abortione reiicitur. ἀμβλώσιος scribit Gal. initio Com.1. in lib.6. Epid. dici Atticis quam διαφθορὰν vocare consueuit Hipp. & ἀμβλώσκειν dici κατὰ τὴν ἀπλῶς περὶ τῶν ἐκβολῶν τῶν ἐμβρύων ἐκτιθέασιν, ὅπως ἂν ᾖ γεγονότα, de imperfecta cuiuscumque modi sit fœtus eiectione. ἀμβλωτικὰ verò dici medicamenta quæ id efficiunt.

Ἀμέθυστα φάρμακα dicuntur quæ ebrietatem arcent aut eam discutiunt, quorum meminit Gal. lib.2. Comp. Pharm. κατὰ τόπ. ex Archigene (p.183.19.)

Ἀμείβειν per ansire, præterire, præteruehi, excedere & vltra ferri significat. Lib. περὶ ἀγμῶν (p.671.14. H.741.F.) ὡς μὲν τὸ ὀπίσθιον γούνατος μὴ ἀμείβειν, in aoteriorem quidem partem genua nõ pertranseant. ἀμείβειν Erot. ἀλλάσσειν καὶ μεταμείβειν exponit, quod est solum vertere ac mutare. Sic lib.6 Epid. sect.5. aph.19. γῆν μεταμείβειν σύμφορον, ἐπὶ χρονίοισι νοσήμασιν, in loogis morbis solum vertere conducit, vbi exemplaria quædam manuscripta γῆν μὲν ἀμείβειν legunt. ἀμείβειν ἀλλάσσειν, & ἀμείβοντα ἀλλάσσοντα exponit Hesych.

Ἀμενηνὸν ἀσθενὲς exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. debile, viribus defectum, imbecillum. Vtitur ea dictione Prorrhet. 2.(p.109.B.) ἰσχνοῖσί τε οὖσι καὶ ἀμενηνοῖσι, gracilibus & viribus exhaustis. Et lib.1. περὶ γυναικ. (p.592.36.) καὶ λεπτὰ καὶ ἀμενηνά, tenuis & debilis. Familiaris Hom. dictio vt testatur Lucian. in Necyom. & frequenter ἀμενηνὰ κάρηνα dicuntur εἴδωλα & ἀ vitibus exhausta capita & euanida. Galenus lib.4. de dignot. puls. (p.80.39.) ex Agathino de pulsu languido. ἀμενηνὸς γὰρ καὶ ἐκλύτως προσπίπτει τῇ ἁφῇ. iouaide & exoluté tactui occurrit. ἀμενηνὸν autem debile, exhaustum viribus & euanidum significat κατὰ στέρησιν τοῦ μένους. ὅ ἐστι δυνάμεως. quòd roboris aut virium sit expers. μένος ἰσχὺν exponit Hom. Schol.

Ἀμέρσαι apud Hipp. exponit Gal. ἀφαιρεῖν καὶ λαμβάνειν auferens & sumens. Vbi tamen ἀμέρσαι quædam exemplaria habent, alia quoque ἀμύρσαι. Sunt qui ἀμέρσειν aut ἀμερσεῖν legant. Verùm ἀμέρσαι pro ἀμείρσαι ferri posse censet Hent. Steph. in veterum scriptis censendis censor acerrimus, ab ἀμείρω quod priuo, detraho, aut partem aufero, & idem quod ἀπαμείρω significat. Idemq; Nican. versum 686. Theriac. adducit, vbi ἀμέρσαι Schol. ἔλοις exponit. At Hesych. ἀμέρσαι, ἀμέρσαι ἐπιδεῖν, ἐστερῆσαι, & ἀμέρσαι, ἀποστερῆσαι, συλῆσαι, detrahere, priuare, spoliare exponit, vt & ἀμερθείς, στερηθείς, & ἀμερθῇ στερηθῇ, & ἀμείρεαις, στερήσῃς, & ἀμείροντες, στερίσκοντες, ἀφαιρούμενοι, ἀπαμείρεται idem ἀφαιρεῖται explicat.

Ἀμῇ apud Hippocratem exponit Gal. κατά τινα τρόπον, ἔκ τινος μέρους, μετρίως, quodammodo, quadantenus, aliqua ex parte, modicè. Verùm ἄμη & ἄμη quædam habent exemplaria, sed ἀμῇ malim, vt sit idem quod ἀμῶς & ἀμοῦ.

Ἀμ' ἡμέρῃ sub diluculum significat, sub diei exortum, diluculo. ἀμ' ἡμέρᾳ idem esse quod Alcæus ἀμ' ἀοῖ dicit summo diluculo & sub auroræ exortum significat Hesych. Vtitur Hipp. lib.5. Epid. (p.1161.H.) ἀμ' ἡμέρῃ δὲ ἔδοξεν καὶ τοῦ ἰητροῦ καὶ ὥστε ἄλλοισι βέλτιον ἔχειν. Sub diluculum verò & medico atque aliis melius habere videbatur. Quod lib.7. Epid (pag.1240.C.) ἅμα τῇ ἡμέρῃ dicitur, vbi eadem repetuntur.

Ἀμύξας, ἐκπιέξας, ἀμύξας, exponit Gal. in Exeg. hoc est exprimens, lancinans, vellicans, si modo vera est lectio, quæ sanè plurimùm mihi suspecta videtur, quod multa exemplaria ista desiderent.

Ἀμυναῖαι σανίδαι vide σανίδαι ἀμυναῖαι.

Ἄμμα nodus aut nexus dicitur qui fasciarum crucibus implexis aut nexis efficitur. Qua dictione vtitur sæpe Hipp. ἐν τῷ κατ' ἰητρ. (p.677.53.743.C.678.41. ibid.679.14 & 40. ibid.) Vbi Gal. ἄμμα vocari scribit τὸ ἐκ τῶν ἐπιδέσμων γινόμενον ἀλλήλοις ἐπιπλεκομένων καὶ ἀναπλεκομένων, ὃ τῶν δύο περάτων, ἃ διαιρεῖν σχιζόντος σχίσιν, ἢ τρίτου γε ἐπ' αὐτοῖς τοῦ καλουμένου καταλήμματος ἔξωθεν ἐπιβαλλομένου, quod fit fasciis inter se connexis & complicatis, vel cùm duo extrema, vel cùm alterum tantùm scinditur, vel cùm tertium extrinsecus iniicitur, quod Græci κατάλημμα, velut comprehensamentum, vocant. Idem ἄμμα vocat τὸ ἐξ ἐπιπλοκῆς γιγνόμενον ἐκ τῶν σχιδακῶν τοῦ ἐπιδέσμου περιττὸν, hoc est nexum qui ex habenis aut fasciarum crucibus implexis efficitur (p.679.43.)

Ἀμοίη explicatur Gal. in Exeg. apud Hipp. ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον ex Dioscoridis mente, ac idem est quod moderata. Sed viciata est Gal. lectio, & pro ἀμοίῃ ἐπὶ πιέξει παραλλάξαι, ἀμοίῃ τῇ πιέξει παραλλάξαντα legendum, vt sit locus integer qui legitur eodem lib. (p.700.16. Hipp.748.G.) ἀλλοίῃ τῇ ἐπιδέσει παραλλάξαντα ἐγκλίνει ἐς τὴν αὔξησιν καὶ ἀνάθρεψιν τῶν σαρκῶν ποιέονται, hoc est, diuerso vinculo permutatæ, [contabefactæ partes] ad incrementum tendant, carniumque restaurationem faciant. Agitur enim de partium extenuatarum ac emaciatarum reparatione. Eamque lectionem ex Gal. illic retinuimus, cuius etiam meminit in Exeg. cùm publicata exemplaria & scripta quoque longè aliter legant. At verò ex Dioscor. lectione ἀμοίῃ τῇ πιέξει παραλλάξαντα, moderata compressione permutatæ partes indicantur. ἀμοίη nanque μετρία Gal. exponit ex Dioscor. vt eam vinculi moderatam compressionem significet, quæ eatenus parti adhibeatur, vt comprimat quidem, at citra dolorem qui inflammationem moueat. Quam vinculi moderationem abunde ex ipsius Gal. verbis expressimus nostris in eum lib. Annotat. istamque lectionem adduximus & restituimus. Quò magis miror Varin. pudendo errore adscripsisse, ἀμοίη, ἡ τῇ πιέσει παραλλάξ, ἐγκλίνει ἐς τὴν αὔξησιν παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Quæ ex hac Galeni lectione prauissimè esse detorta cuiuis est perspicuum. ἄμοιος, κακὸς Siculis dicitur teste Hesych.

Ἀμόλυντον Cælius Aurelianus vertit, quod attrectatum manibus nihil de se inquinamenti dimittit, cap.37. lib.2. morb. acut.

Ἀμόργη amurca dicitur & olei fæx, hoc est oliuæ expressæ sidens recrementum. Ἀμόργην scribit Gal. Com. ad aph. 45. lib.7. Græcos vocare τὴν ὑποστάθμην τοῦ ἐλαίου, olei fæcem. Hipp. incoctam hepatis putrilaginem ἀμόργην ex similitudine vocat. Erot. ἀμόργην scribit esse ὡς δῆλον τὴν ὑποστάθμην τοῦ ἐλαίου, olei recrementum aut sidens crassamentum, ὅπου δὲ ἐρυθρὰ ὀρρὸς, hoc est ad sanguinis serum transferri. Quibus verbis serosam illam hepatis putredinem & incoctam aph.45. lib.7. subindicat. Lib. verò de vlceribus (p.876.C D.) ἀμόργη ἐλαίου amurcam & olei fæcem indicat.

Ἀμπέλιον viticula dicitur. τὸ ἀμπέλιον χλωρὸν, vitem viridemq; aut vitis folia, aut etiam vitis pampinum viridem exponunt apud Hipp. lib. περὶ γυναικ. φυσ. (p.586.26.) & lib.1. περὶ γυναικ. (p.624.15)

Ἄμπωτις significat æstus maritimi reciprocationem, aut aquæ marinæ littora destituentis absorptum & recessum post exundationem, quasi mare eam aquam recedentem resorbere ac rebibere videatur: ἄμπωτις enim velut ἀνάποσις dicitur, ἄμπωτις autem & πλημμυρὶς inter se opponuntur Aristot. libello de Mundo & authori libri περὶ φιλοσόφου ἱστορίας, qui falsò Gal. attribuitur: vt sit πλημμυρὶς aut πλημμύρα æstus maritimi accessus & inundatio, ἄμπωτις autem æstus recessus aut reciprocatio ex Plinio lib.2. M.Tullius lib. 2. de natura deorum, æstus maritimos multum accedentes & recedentes dixit, & æstus maritimi accessus & recessus, lib.3. Et lib. 2. de Diuin. marinorum æstuum & accessus & recessus, lunæ motu gubernari. Vtriusque verò tum πλημμυρίδος, tum ἀμπώτιδος elegantem velut Euripi fluentis ac refluentis, descriptionem habet Virg. lib.11.

Qualis vbi alterno procurrens gurgite pontus,
Nunc ruit ad terras, scopulósque superiacit vndam
Spumeus, extremamq; sinu perfundit arenam
Nunc rapidus retro, atque æstu reuoluta resorbens
Saxa fugit, littusq; vado labente relinquit.

Ἄμπωτις verò dicitur Hipp. ex translatione humorum recessus & ad internas partes reuocatio, & ἡ εἰς βάθος μετάστασις τῶν χυμῶν (vt exponit Gal. Com. ad aph. 2. lib. 1.) εἰς τὸ βάθος, aut (vt exponit Gal.Com. ad aph.2. lib 1.) εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος ὑποχώρησις ἢ ὑπονόστησις, humorum intrò ad corporis penetralia recessus ac receptus. Hipp. locus est libello περὶ χυμῶν statim initio. τὸ χρῶμα τῶν χυμῶν, ὅκου μὴ ἄμπωτίς ἐστι τῶν χυμῶν, ὥσπερ ἀνθέων, quod significat cutis colorem similem humoribus efflorescere, nisi ad interna recesserint, aut nisi humorum ad interiora quædam reuocatio fiat. Quod tamen aliter sonat apud interpretes. Quem sanè locum innuit & exponit Gal. com. ad aph. 2. lib. 1. his verbis. γνωρίζεσθαι δ' οὖν τὸ πλεονάζοντα χυμὸν τῇ χροιᾷ, πλὴν εἰ ποτε ὑποχωρήσειεν εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος. τὸ γὰρ χρῶμα τῶν χυμῶν ἐοικὸς ἀνθέων, ἐκόσων μὴ ἄμπωτις ἔστιν. Ex colore autem quinam redundet humor conijcere licet, nisi quidam in corporis profunda se receperint. Color enim similis humoribus efflorescit, cùm ad interiora non recesserint. Etsi locus mihi carere vitio non videtur. Nam ὅκου ἀνθέων pro ἐοικὸς mihi legendum videtur. Gal. quoque lib. 4. salub. (p. 258. 4.) ex cutis colore humoris exundantis dignotionem professus, hunc etiam Hipp. locum adumbrat & explicat, his verbis. τὸ γὰρ χρῶμα τῶν χυμῶν ἐστι, οὐ τῶν στερεῶν τοῦ ζώου μορίων, ὅταν γε μὴ ὑποχωρήσωσιν εἰς βάθος οἱ χυμοί. Color enim ex humoribus non ex solidis animalis partibus, prouenit, vtique cùm in profundum non recesserint. Vbi τὴν ἄμπωτιν ὑποχώρησιν εἰς βάθος τῶν χυμῶν esse testatur. Ibidem quoque (v. 9.) ἄμπωτιν, ad Hipp. locum alludens, humorum intro recessum aut refluxum sumit, cùm scribit, ἐργασθέντων οὖν ποτ' ἰσχυρῶς, ἃ δυναμένων, ἃ τῶν ἐκ τῶν εἰδῶν ἐστὶ ἄμπωτιν τὴν τῶν χυμῶν ἀναφερομένων, μὴ προσέχειν τὸν νοῦν τῇ χροιᾷ. (Sic enim mihi legendum videtur contra omnium vulgatorum exemplarium fidem.) Ergo in vehementer commotis aut iratis, aut in his qui per pudorem, velut humorum ad interiora recessum foras reuocant, attendere ad calorem non oportet. Lib. quoque περὶ φλεβοτομίας (p. 20. 1.) Galenus eodem modo hunc Hippocratis locum accipit, etsi locus in editionis exempl. vitiosus est. Author etiam fragmenti in Hipp. librum de humor. iam pridem in lucem editi, & Galeno non satis aptè attributi, ἄμπωτιν, τῶν χυμῶν ἔκρηξιν exponere videtur, cùm colores diuersos secundum extimam cutim in nobis efflorescere scribit, κατὰ τὴν ἐπικράτειαν τῶν ἐν τῷ σώματι δυναστευόντων χυμῶν, his verbis. καὶ μὲν δὴ καὶ ἐν προοιμίῳ τε περὶ χυμῶν, τὸ χρῶμα φησί, τῶν χυμῶν, ὅπου μὴ ἐστι ταραχὴ αὐτῶν, ὥσπερ τῶν ἀνθῶν κατ' ἐπικράτειαν τῶν χυμῶν ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν ἡλικιῶν ὑπαλλάττεσθαι ταῖς αἰσθήσεσι. quod est, Quinetiam in præfatione libri de Humoribus, Color; inquit, humorum vbi nulla horum turbatio accesserit, per summam cutem efflorescens, pro humorum excellentia, in hominibus per vicissitudinariam ætatum successionem variare assolet. Neque verò hoc loco prætereundum duxi quod scribitur in quibusdam manuscriptis exemplaribus lib. περὶ χυμῶν ex Scholio quodam, quod huius vocis explicationem valde expressam habet. Id autem est huiusmodi. ἄμπωτις κυρίως λέγεται ἡ τῆς θαλάσσης ὑποχώρησις, οἷον ἀνάπωσίς τις οὖσα. μεταφέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων σωμάτων τὴν ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος ὑποχώρησιν, ἄμπωτιν ὀνόμασεν, hoc est, ἄμπωτις propriè dicitur maris recessus, velut resorbitio quædam. Per vsurpationem autem ἄμπωτιν vocauit in nostris corporibus ex superficie in interiora recessum.

Ἀμυγδάλια dicit Hipp. quæ alij ἀμύγδαλα, amygdalas nuces, lib. 2. de Morb. (p. 484. 10) ἀλλ' ἀμυγδάλια τρίβων, verùm amygdalas tritas.

Ἀμυδρὸς obscurus dicitur, vt lib. περὶ ἐνυπνίων (p. 377. 53.) μέλας ἢ ἀμυδρὸς ἀστήρ, nigrum & obscurum astrum, hoc est vix apparens, quod postea (378. 8.) ἀφανὴς dicitur. (etsi μέλας ἀφανὴς pro ἢ ἀφανὴς scriptum vitiosè videtur, & sic legisse videntur interpretes) cui καθαρὸν ἢ λαμπρὸν purum & splendidum opponitur. ἀμυδρὸν igitur ἄστρον sydus obscurum, aut quod vix cernatur, & cuius lumen hebescat dicitur, vt ἀμβλυωπότερα ἄστρα antea ex lib. περὶ ἱερῆς νόσου adscripsimus. ἀμυδρὸς σκοτεινὸς dicitur Hesych. & ἀμυδρότερα ἀμαυρότερα & ἀσθενέστερα. Sic ἀμυδρῶς obscurè & exiliter significat, & Suidæ exponitur σκοτεινῶς, ἀσθενῶς, λεπτῶς.

Ἀμυλάκιον Hipp. dicitur quod cæteris ἄμυλον, lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 669. 26.) ἢ ἀμύλιον ἐν οἴνῳ προστιθέναι ὁρᾷς ἢ τὸ στόμαχον, aut amylum ad vteri os apponat. ἀμύλιον tamen exemplaria manu scripta Regia legunt, quædam etiam ἀμυλάκιον. Dicitur autem ἄμυλον quòd molam non sit expertum ac sine mola fiat vt testatur Dioscor. fit verò ex omni tritico ac siligine, sed optimum trimestri, vt scribit Plin. cap. 7. lib. 18. qui eius parandi rationem adscribit, & Dioscor. lib. 2. cap. 123.

Ἄμυον σκέλος crus emusculatum significat, hoc est sine musculis, minimè torosum, quod musculorum delineationes descriptas non habet sensui apparentes, non quòd musculi aliqui desiderentur aut pereant, sed quòd musculorum delineamenta nulla visui sint conspicua, quæ in torosis ac robustis cernuntur. Quemadmodum enim ἄφλεβον σῶμα dicitur corpus quod venas conspicuas non habet, non quod iis caret, sic ἄμυον, quod musculorum delineationes conspicuas non habet. Lib. de art. (p. 619. 3. H. 819. H.) ἀτροφεῖ τε ἅπαν τὸ σκέλος καὶ ἄμυον, καὶ ἐκτεθηλυσμένον, καὶ λεπτότερον γίνεται. Crusq; totum carnis expers, emusculatum, effœminatum & tenuius redditur.

Ἀμυστὶ exponitur Gal. apud Hipp. ἀθρόως, confertim, ἄνευ τοῦ μύσαι τὰ χείλεα citra labiorum compressum, hoc est hiante & aperto ore.

Ἀμυχὴ laceratio, scarificatio, incisura, exulceratio summæ cutis leuis & superficiaria dicitur, ἡ μὴ εἰς βάθος πληγή Varin. vulnus non profundum, Hesych. ἐπιπόλαιον ἕλκος, vlcus in superficie existens. Gal. lib. 2. ad Glauc. (pag. 216.) ἀμυχὰς λεπτὰς καὶ ἐπιπολαίους summæ cutis leues incisuras per scarificatum intelligit, & βαθείας καὶ μακρὰς altas & longas quæ penitius infliguntur, quemadmodum intermedias quasdam ἀνὰ μέσον τῶν ἀμφοτέρων, καὶ τὰς μεταξὺ τῶν εἰρημένων, ὡς μήκει τε καὶ βάθει, neque altas neque longas. Lib. 7. Epid. (p. 1218. 3) ὑπὲρ κροτάφου ἀριστεροῦ ὅσον ἀμυχὴν διακοπή, supra tempus sinistrum quantum summæ cutis incisura dissectio facta est. Significat autem leue & superficiarium tantùm vulnus fuisse, neque altè penetrasse. Lib. quoque περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 550. 47.) καὶ ἀμυχὰς ἐν τῇσι κνήμῃσι λαμβάνει, lacerationes in tibiis habet, hoc est velut vlcuscula lacerata. τὰ ἀμυχώδεα ἐξανθήματα dicuntur Coac. (pag. 189. A) pustularum eruptiones cum leuibus per summa incisuris & lacerationibus.

Ἀμφημερινὸς πυρετὸς quotidiana febris dicitur, quæ quotidie accessionem habet à pituita putrescente nouas quotidie inuasiones cum refrigeratione faciente, cæteris καθημερινὸς dicitur. Etsi Gal. cap 8. lib. 2. de differ. feb. ἀμφημερινὸν id dici vult quod quotidie fit non καθημερινόν. τὸ γὰρ καθημερινὸν ὄνομα τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἔστιν εὑρεῖν παρά τινι τῶν ἑλλήνων γεγραμμένον. ἀμφημερινὸν δὲ πᾶν πρᾶγμα τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὡσαύτως γιγνόμενον ὀνομάζουσι. καθημερινὸν enim vocabulum planè nusquam apud quemquam Græcorum scriptum reperias. ἀμφημερινὸν verò vocant opus omne quod singulis diebus eodem modo fit. Lib. 1. Epid. (p. 361. 53. H. 944. G.) ἀμφημερινοὶ δὲ καὶ νυκτερινοὶ πυρετοὶ πολὺν χρόνον παρέμενον. Quotidianæ verò & nocturnæ febres diu perseuerarunt. Cuius rei rationem reddens Gal. scribit. ἡ γὰρ ὑγρὰ καὶ ψυχρὰ κατάστασις, ὥσπερ ὁ χειμών, φλεγματικὸν γεννᾷ χυμόν, ἐξ οὗ τοὺς ἀμφημερινοὺς ἐδείξαμεν γινομένους πυρετούς. Humida nanque & frigida constitutio velut hyems, pituitosum succum gignit, ex quo quotidianas febres oriri ostendimus. Ἀμφημερινοὺς quoque πυρετοὺς intelligit Hipp. lib. 1. Epid. (p. 378. 16 H. 961. G) per febres continuas cùm scribit: πυρετοὶ οἱ μὲν συνεχέες, οἱ δὲ ἡμέρην ἔχουσι, νύκτα διαλείπουσι· νύκτα ἔχουσι, ἡμέρην διαλείπουσι. febres hæ quidem continuæ, quædam interdiu prehendunt, noctu intermittunt, noctu prehendunt, interdiu intermittunt. In quorum verborum explicatione sic scribit Galenus. ἐν τῇ προκειμένῃ ῥήσει, πυρετῶν διαφορὰς γράφων ὁ Ἱπποκράτης, ἐνίους μὲν αὐτῶν φησὶν εἶναι συνεχεῖς. εἰσὶ γὰρ ὄντως πολλοὶ συνεχεῖς κατ' ἀμφότερα τὰ σημαινόμενα τοῦ συνεχοῦς. ἐνίους δ' ὅτι τὴν νύκτα διαλείπειν, ἢ τὴν ἡμέραν, ὧν τοὺς μὲν εἰς ἀπυρεξίαν μὴ λήγοντας, ὅσοι τῶν νεωτέρων ἰατρῶν ἡμερινοὺς ἢ καθημερινοὺς ὀνομάζουσι, τοὺς δὲ λήγοντας ἀμφημερινούς, τῆς τοιαύτης λεπτολογίας τῶν ὀνομάτων οὐκ ὄντος περὶ τοὺς παλαιοτέρους. In præsenti dictione febrium differentias scribens Hipp. quasdam dicit continuas. Sunt nempe re vera multæ continuæ in vtroque continui significato. Quosdam autem aut nocte intermittere, aut interdiu, ex quibus eas quidem quæ ad integritatem non desinunt recentiores medici ἡμερινοὺς aut καθημερινούς, hoc est diurnas, vocant, eas verò quæ desinunt, ἀμφημερινούς, quod est quotidianas. Quam subtilem & minutam nominum disputationem antiqui negligebant. Ἀμφημερινοὺς etiam πυρετοὺς per νυκτερινοὺς aut ἡμερινοὺς lib. 1. Epid. intelligit Hipp.

Hipp. vt & lib. 3. Epid. per νυκτερινὰς vt scribit Gal. Com. 3. in lib. 3. Epid. [p. 428. 23. H. 1089. B.] διττῆς γὰρ οὔσης αὐτῶν διαφορᾶς, καθ' ὅτι αἱ μὲν ἐν ἡμέρᾳ παροξύνονται, αἱ δ' ἐν νυκτί, καὶ διὰ τοῦτο καὶ προσηγορίας ἐντεῦθεν ἐποιήσαντο διαφόρους· ὧν ἐπεκράτησαν τότε νυκτεριναὶ ὀνομαζόμεναι, νυκτερινὰς ὀνομάζων. Cùm enim duplex earum sit differentia, quatenus aliæ quidem interdiu, aliæ noctu accessiones habent, eamque ob causam diuersas inde sunt nactæ appellationes: earum quæ tunc redundarunt, nempe nocturnarum, mentionem fecit Hipp.

Α᾽μφιβάλλειν circumagere, circumducere, circumagitare, & circumuagando ducere significat. Dicitur de repositione articuli luxati, cùm in orbem ducendo aut circumuoluendo articulus reponitur. Quæ repositio κατ᾽ ἀμφίσφαλσιν & κατ᾽ ἀμφιβολὴν fieri dicitur Com. 1. in lib. de art. [pag. 582. 27. Hipp. 780. H.] αὕτη ἡ ἐμβολὴ καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ὀνομαζομένη, ἡ κατ᾽ ἀμφίσφαλσιν, ὅπως ἀμφισβάλλουσι τὸ ἄρθρον, ἀναγκάζουσιν ἐμπίπτειν. Hic reponendi modus cum superiore, etsi non sunt secundum naturam, articulum tamen circumducendo, in suam sedem compellunt. Quem locum haud dubiè subindicans Erot. ἀμφισβάλλουσι. περισφάλλουσι exponit, hoc est circumoberrantes, aut circumoberrando ducentes, nisi si, ἀμφισβάλλουσι pro ἀμφισφάλλουσι ab Erot. scriptum esse existimamus, vt indicauimus nostris in lib. de artic. Annotat.

Α᾽μφιβράγχια tonsillæ dicuntur Hipp. & partes iis vicinæ lib. περὶ τῆς ἱερῆς νούσου [p. 561. 49] ἢ ὑπὸ τῶν ἀμφιβραγχίων ἐμπυησάντων, aut locis circa tonsillas suppuratis. Quem locum subnotat Gal. in Exeg. ἀμφιβραγχίοις τοῖς περὶ τὰ παρίσθμια καλουμένοις χωρίοις exponens, hoc est, partibus tonsillis vicinis sic vocatis. Locus Hipp. repetitur etiam lib. περὶ νούσων [p. 57. 44] vbi tamen ἀντιβραγχίων pro ἀμφιβραγχίων vitiosè legitur.

Α᾽μφιδέξιος exponitur Galeno in Exeg. ὁ ἐξ ἀμφοτέρων δεξιὸς, ἤτοι ὁ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὡς δεξιᾷ χρώμενος hoc est, velut vtraque ex parte dextra, & ambabus manibus tanquam dextra vtens. De muliere autem dicitur ex aph. 43. lib. 7 qui locus subindicatur & exponitur, vt & eodem Com. Gal. ἀμφιδέξιον σίδηρον Euripidem dixisse scribit, τὸν ἑκατέρωθεν τέμνοντα vtrinque incidens. Asteropæum verò Hom. dictum ἀμφιδέξιον eadem ratione τὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁμοίως χρώμενον, ὡς εἰ καὶ ἀμφοτεροδέξιον εἴρηκεν. ambabus manibus similiter vtentem, velut vtrinque dextrum, Iliad. φ. [v. 163.] subindicans. Neque absimili ratione ἀμφαρίστερον Aristoph. dictum ἄνθρωπον ἀμφοτέρωθεν ἀριστερόν, ambilæuum, hominem vtrinque sinistrum, velut ἀμφιδέξιον contrarium. ἀμφιδέξιον etiam quibusdam significare scribit τὸν ἐν τῷ δεξιῷ μέρει τῆς μήτρας γεννώμενον ἢ συλληφθέντα dextra vteri parte genitam aut conceptam. Quas certe omnes expositiones exprimit Erot. addens Bacch. ἀμφιδέξιον ἀμφοτεροδέξιον exponere, vt & ἀμφήκης dicitur ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος de gladio ancipiti & vtrinque exacuto, citato Eurip. in Hippol. qui ἀμφιδέξιον σίδηρον, τὸν ἑκατέρωθεν τέμνοντα, vtrinque secans, dicit. Idem apud Hipp. ἀμφιδέξιον, οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀμφήκους, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κατ᾽ ἀμφότερα τὰ μέρη, non de ancipiti aut vtrinque acuta, sed de ea quæ commodè vtraque parte vtatur intelligi scribit, adducto Hom. testimonio qui ἀμφιδέξιον Asteropæum facit, τὸν μὴ καθ' ἓν μόνον μέρος εὐχερῆ, non vna tantùm parte commodè vtentem, sed qui vtraque manu commodè velut dextra vteretur. ἀμφιδέξιον nanque ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δεξιῶς χρώμενον, ambabus manibus dextre aut commode vtentem exponunt, velut & Gal. antea. Mulier igitur Hipp. ex Erot. sententia, ἀμφιδέξιος οὐ γίνεται, ὅτι γυνὴ κατ᾽ ἀμφότερα τὰ μέρη τοῦ σώματος οὐκ ἔστιν εὐχερής, quod mulier vtraque parte corporis commodè vti non possit, nimirum ob virium imbecillitatem, quæ actiones inefficaces & incommodas reddit. Quod viris ob neruorum & musculorum robur contra contingit vt commodè ambarum manuum vsione fungantur. Id enim hæc Erot. verba sonant, οὐ γὰρ εὐχερὴς ἐν ταῖς ἐνεργείαις ἐστὶ καθάπερ πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν (sic enim leg. censeo cum Henr. Steph.) neque enim, quemadmodum plætique homines, actiones commodè obire potest. Quam etiam notionem amplecti videtur Gal. in Com. citato eam in rem Hipponact. testimonio, quod & facit Erot. Iul. quoque Poll. lib. 2. cap. 51. ἀμφιδέξιον ταῖς δυοῖν χεροῖν ἐνεργοῦντα δεξιῶς, dextrè ambabus manibus actiones obeuntem, exponit, & ἀμφιδέξιον subiungit, banc expositionem tacitè amplectés, & ἀμφιδέξιον Hom. dici innuens ἀμφιδέξιον, aut huic dictioni illam explicationem adiungens. Glauciam quoque scribit Erot. existimasse ἀμφιδέξιον intelligi Hipp. quòd dextra vteri parte mulier non gigneretur. Verùm eam opinionem refellit, cuius etiam meminit in Aph. & Exeg. Gal. Postremo adscribit etiam Gal. quosdam ἀμφιδέξιον de Hermaphroditis intellexisse. Quam opinionem vt ridiculam explodit. Α᾽μφιδέξιον scribit Hesych. de equa dici quæ vtraque vteri parte marem aut fœminam concipit. Ac vt dextra fausti & læti augurij prærogatiuam habent, ita ἀμφιδέξιος dicitur qui valde fausti est auspicij, & ἀμφαρίστερος qui admodum infausti.

Α᾽μφίδιον dicitur Hipp. vt exponit Gal. in Exeg. τοῦ στόματος τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον, ὅπερ καὶ σικύας χείλεσιν ἔοικε. summa vteri osculi extremitas rotunda, labris cucurbitulæ similis. Hoc autem nomen scribit ex translatione sumptum ἀπὸ τῶν γυναικείων ψελλίων, ἃ καὶ αὐτὰ ἀμφίδια καλοῦσιν, ab armillis muliebribus, quæ ἀμφίδια dicuntur, ἀπὸ τοῦ περιλαμβάνειν ἐν κύκλῳ καὶ περιδεῖν, quòd in orbem brachia circundent aut circumligent. Idem λόγια apud Hipp. exponens τὰ ἄκρα τοῦ στομίου τῆς ὑστέρης, extremam vteri osculi oram, ex translatione dici adscribens à vestimentorum oris & fimbriis, istam vteri osculi extremam orám aliàs Hipp. etiam ἀμφίδια vocari dicit. In Exeg quoque vbi ἔξαρμα exponit τὴν περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδῆ ὑπεροχὴν, flexuosam circa vteri osculum extuberantiam, hoc vteri osculum ἀμφίδιον & λόγια Hipp. dici testatur. Quibus certe locis Hipp. Locus lib 1. περὶ γυναικ. subnotatur [p. 610. 42.] ἢν οἱ ἄκρατος τὸ ῥέον καὶ ἑλκοῖ τὰ ἀμφίδια, quòd si id quod effluit summam vteri osculi circumferentiam mordeat & vlceret. Ruf Ephes. lib. περὶ τῶν ἀνθρώπ. μορίων [p. 30] ἀμφίδιον dici Hippocrati scribit τράχηλον τὸ στόμα καὶ πρῶτον πόρον, vteri colli osculum & primum meatum. Sic autem ἀμφίδιον dici ex translatione ἀπὸ τῶν κυκλοτερῶν σιδηρίων τῶν περὶ τὰς ἀρότρας, à rotundi ferri similitudine quo præfiguntur aratra. Erot. etiam ἀμφίδιον vocat & apud Hipp. exponit τὸ κύκλῳ τοῦ τῆς μήτρας τραχήλου colli vteri ambitum. Quòd verò ἀμφίδια τὰ ψέλλια hoc est armillas muliebres dici testatur Gal. ἀμφιδέαι Hesych. dicuntur τὰ ψέλλια, κρίκοι, δακτύλιοι, armillæ aut annuli & orbiculi quibus vel brachia vel manus circumdantur & obligantur. ἀμφιδέαι aliis vocantur. Vtraque autem nomenclatura ab obligando & in urbem comprehendendo ducitur. ἀμφίδια Varin. τὰ ψέλλια, βραχιόνια exponit.

Α᾽μφιμήτριον τὸ σημεῖον exponitur Gal. in Exe. τὸ δηλωτικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν ἀλγημάτων, signum vteri affectiones indicans, allegato testimonio ex lib. 2. Epid manifesto vitio. Neque enim tale quiddam illic legitur. Verùm pro ἐν τῷ β' τῶν ἐπιδημιῶν, ἐν τῷ ς', legendum censemus, vt scripsimus nostris in lib. 6. Epid. Annot. hoc adscripto loco. Ac mihi his verbis locus lib. 6. Epid. sect. 8 aph. 38. subindicari videtur, qui tamen vitiosè admodum in publicatis & reconditis exemplaribus legitur. Nam pro ὅτι σημεῖον ἀμφιδ᾽μαντεν, ἀμφιμήτριον ex hoc loco reponendum & legendum existimo, vt tormina & circa vmbilicum labores vterum malè affectum significent ac indicent, proindéque ἀμφιμήτρια σημεῖα dicantur. Atque eam mihi lectionem apud Hipp. agnoscere videtur Hesych. cùm scribit, ἀμφιμήτριον, τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν, ἢ στρόφος. Quod etiam post eum vsurpauit Varin.

Α᾽μφίπνοια circuncirca vrgens spiratio dici videtur, & magnam spirandi difficultatem indicare & quæ vndique vrgeat, lib. 4. Epid. [p. 1136. F.]

Α᾽μφίπολος famulus dicitur ministra, ancilla quæ dominam circunstat, lib. 5. Epid. (p. 1149 C.) ἀμφίπολος ἡ Λαρίσσης Δυσήριδος νεήνις, Larissæ Dyseridis ancilla iuuencula, Homer. sæpe vsurpatum.

Α᾽μφισφάλσις idem quod περισφάλσις, oberratio, circumductio, circūactio, circumuagatio Lib. de art (p. 654. 47. H 833. D) πολλοῖσι δὲ συγκάμψασι τὸ σκέλος κατὰ τὸ ἄρθρον, ἐσέπεσεν ἤδη ἀμφισφάλσιος γενομένης. multis etiam crus quà commissura est inflectentibus, id facta circumactione iam in suam sedem reuertit. In Mochl. etiam (p. 850. E.) ἀλλ᾽ ἢν εἰς τοὔμπροσθεν ἀναγκάζῃς ὡς ἀμφισφάλλειν, aut si retroduccodo ita vt circumoberret compellas. Antea quoque Erot. diximus ἀμφισφάλλουσι pro ἀμφισβάλλουσι apud Hipp. sumpsisse.

Α᾽μφώδοντα exponit Erot. apud Hipp. τὰ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν ὀδόντας ἔχοντα, quæ supra & infra dentes habent, nimirum locum lib. de art (p. 587. 28. H. 785. B.) subindicans. τά τε ἀμώνυχα τῶν ζώων, ἃ τε ἀμφώδοντά ἐστι. Rursus animalia solidam vngulam habentia, vt quæ vtrinq; dentata sint Et Gal. in Com. τὰ ἑκατέρωθεν τοὺς ὀδόντας ἔχοντα στίχους ἀμφώδοντα vocari scribit, quæ vtrosque dentium ordines habent, velut amodentia, vt equi, asini, & muli. Quibus etiam τὰ ἕνα στίχον ἔχοντα quæ vnum dentium ordinem habent, opponit. Vtraque

verò scriptura locum habet. Nam & ἀμφώδοντα & ἀμφώδων ζῶον dicitur de animali quod vtrinque dentatum est, velut ambidens aut bidens. Quomodo Bidentem dictam ouem Festus testatur, quæ superioribus & inferioribus esset dentibus, etsi melius Nonius bidentem velut biennem dictam existimat. ἀμφώδων Hesych. annotat nomen esse, καὶ ἐπὶ τῶν αἰῶν καὶ αὐτῶν ὀδόντας ἐχόντων μεσαῖς, & de his dici quæ supra & infra dentes habent particulatim distinctos, hoc est, minime inuicem ac in sese permutatos, velut homines & equi. Verùm apud Hesych ὄντων vitiosè pro ἐχόντων legitur. Ἀμφώδοντα ζῶα dicuntur Varin. τὰ ἀνθρωπος, ἵππος, ὄνος, καὶ ὅσα ὁπλαλαγμὴν τοὺς ὀδόντας ἔχει.

Ἀμῶς apud Hipp. in Exeg. κατά τινα τρόπον, ἔκ τινος μέρους, μετρίως, quodammodo, quadam ex parte, modicè, exponit Gal. vt idem sit quod supra αἰμῆ & ἀμῇ.

Ἀνὰ apud Hipp. æqualem distributionem significat & in medicamentorum compositione singulorum æquales partes. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 622. 31.) in pesso ad conceptiones procurandum. ἀνὰ ὁβολὸν ἑκάστου, æqualiter singulorum obolum.

Ἀναβλέπειν suspicere, visum recipere significat. Lib. 7. Epid. (p. 1222. E.) μόγις ἀνέβλεψε ægrè visum recepit.

Ἀναβλύειν ebullire, efferuescere significat. Lib. de Morb. sacr. (p. 305. 47.) ἀφρὸς καὶ ἀναβλύει ὥσπερ ἀποθνήσκων, velut moriens spumescit ac ebullit. ἀναβλύει Hesych. exponit ἀναζεῖ, ἀναβρύει efferuescit, ebullit, sursum erumpit. hunc forte locum subindicans, & ἀναβλύουσα, ἀναβρύουσα ebulliens, sursum erumpens ac scaturiens. Lib. quoque 1. περὶ γυναικ. (p. 624. 5.) ὅταν ἀναβλύῃ, vbi ebullierit. Dicitur & ἀναβλύζειν, scaturire, sursum erumpere.

Ἀναβροχισμὸς dicitur pilorum in palpebris oculum infestantium per chirurgiam ablatio aut illaquestio. Gal. com. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 117. 42.) ἐφεξῆς δὲ τριχῶν ἐν τοῖς βλεφάροις χειρουργίαν ἔγραψεν, ἣν ὀνομάζουσιν ἀναβροχισμόν. Postea pilorum in palpebris per manus curationem scribit, quam ἀναβροχισμὸν vocant. Hoc autem pilare malum Hipp. τρίχωσις dicitur, eiusque præsidium per chirurgiam edocet extremo lib. de rat. vict. in morb. ac. cæteris τριχίασις. Est enim τριχίασις τῶν ἐν βλεφάροις τριχῶν γένεσις παρὰ φύσιν, pilorum in palpebris ortus præter naturam, authori Definit. Med. (p. 400. 21.) Hæc vero per chirurgiam curatio ἀναβροχισμὸς dicitur Paulo lib. 6. cap. 13. velut illaqueatio aut infibulatio, cuius etiam rationem illic aperit. Eamque significare videtur Medici author (p. 388. 31.) cùm scribit, ἐπὶ δὲ τῶν μὴ κεχαλασμένων ἀναβροχίζοντες τὰς τρίχας διὰ βελόνης. In palpebris verò non relaxatis, pilos per acus filum veluti laqueo apprehendentes.

Ἀναγαργαλίκτα dicuntur med. quibus os colluitur, gargarismi. Lib. περὶ παθῶν (p. 517. 11.) παραχρῆμα μὲν τοῖσιν ἀναγαργαλίκτοισι χρῆσθαι, confestim quidem gargarismis vtendum. Ἀναγαργαλισμοὶ dicuntur Gal.

Ἀναγαργάρισμα etiam gargarismus dicitur, hoc est medicamentum quo os colluitur in angina lib. 2. de Morb. (p. 469. 53.) ἀναγαργάρισμα δὲ αὐτῷ ποιεῖν, gargarismus autem ei paretur. Ἀναγαργαρίζειν etiam dicitur gargarizare & oris collutione vti. Ibidem (p. 470. 10.) ἀναγαργαριζέτω δὲ χλιαροῖσι καὶ μὴ λουέσθω, tepidis autem os colluat ac ne lauet. rursusque (eadem p. 469. 55.) ἀναγαργαριζέτω, gargarizet. & (p. 470. 19.) ἀναγαργαρίζειν δὲ διδόναι μελίκρητον ὑδαρές, aqua autem mulsa aquosa os colluat: atque aliàs sæpe eodem lib.

Ἀνάγειν educere, reiicere, ac emittere significat, & de sputi aut sanguinis sursum eductione dicitur. Sic libro 6. Epid. section. 5. aphoris. 3. ἀναγωγὴ simpliciter ponitur, quam πτυέλου ἀναγωγὴν sputi eductionem aut reiectionem exponit Gal. Libro 1. Epidem. (pag. 352. 51. H. 939 D) βήσσουσι καὶ οὐδὲν ἀνάγουσι, tussiunt & nihil educunt, hoc est, expuunt. Ibidem [p. 355. 24. H. 940. G.] de tabidis, μόγις ἀνάγοντες, ægrè sputum reiicientes. In Coac. etiam [p. H. 175. G.] ἀναγωγὴ φλεγματώδης dicitur vbi pituitosa sursum per os reiiciuntur & tussi expuuntur aut excreantur in angina. lib. quoque [p. 176. G.] τὰ ἐν κυνάγχαις πτύαλα γλίσχρα βιαίως ἀναγόμενα. Sputa ex angina viscida sursum vi educta dicuntur. At aph. 13. lib. 5. ἀναγωγὴ simpliciter de sanguinis ex pulmone sursum per os reiectione dicitur, quæ sæpe αἵματος ἀναγωγὴ dicitur, vt & Erasist. liber περὶ αἵματος ἀναγωγῆς sæpe à Gal. citatus Com. 3. in lib. de art. testatur. Et Gal. eodem Com. [p. 624. 21.] ἀνάγειν simpliciter pro sanguinis sursum per os ex thorace eductione vsurpat, his verbis: μέμνημαι καὶ τοῦδε τοῦ λόγου διὰ τοὺς ἡγουμένους ἐν ταῖς πλευρίτισιν ἐξ ἀνάγκης ἀνάγειν, memini huius orationis illorum gratia qui existimant morbo laterali laborantes ex necessitate sanguinem sursum per os educere. Imprimis verò grauis autor Aret. ἀναφορὴν dici de sanguinis ex thorace sursum eductione his verbis disertè indicat, Cap. 2. lib. 2. περὶ ὀξ. παθ. ἐπὴν δὲ μᾶλλον ἐκ ἀρτηρίης τὸ αἷμα ἐς τὸ στόμα ἔλθῃ, ἢ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἢ ἀπὸ τοῦ στόματος, οὐ κοτὲ ἀναγωγὴ καλέεται, ἀλλ' ἢ πτύσις, ἢ αἱμορραγίη. ἢν δὲ εἴρηται ἄνω ἀπὸ θώρηκος καὶ τῶν τῇδε σπλάγχνων, πνεύμονος, τραχείης ἀρτηρίης, τῶν ἀμφὶ τὴν ῥάχιν, ὁ ἀπὸ τουτέων φορή, οὐ πτύσις, ἀλλ' ἀναφορὴ καλέεται, τὸ ἄνω ἰέναι τὸ οὔνομα ἔχουσα. Multò verò minus cùm paucus sanguis & guttatim, aut etiamsi confertus è capite aut ore fertur, tunc ἀναφορὴ, hoc est, eductio vocatur, verùm aut id ipsum, vel sputatio, vel hæmorrhagia. Quòd si ab inferioribus sursum ascendat, ex thorace, aut ibi conceptis visceribus, pulmone, aspera arteria, locisque spinæ finitimis, qui inde fertur sanguis, non sputatio, sed ἀναφορὴ, hoc est, sursum eductio dicitur, viæ per quam sursum ducitur nomen obtinens. Ἀνάγειν etiam dicitur Hipp. de his febribus quæ producebantur & ad hyemem ægros deduxerunt. Lib. 1. Epid. [p. 356. 44. H. 941 D.] πολλοὶ δὲ αὐτέων ἀνήγαγον, ὥστε ὑπὸ χειμῶνα νοσεῖν. Earum verò nonnullæ ægros ita produxerunt, vt sub hyemem affligerentur. Ibidem etiam sect. 2. [p. 360. 10. H. 943. F.] σιτίων ἀπέπτων ἀναφοραὶ, ciborum crudorum reiectationes, eductiones & refusiones dicuntur, etsi quædam exemplaria ἀναγωγαὶ leg. Gal. tamen ἀναφοραὶ leg. apparet.

Ἀνάγκη necessitas dicitur, vis, & pro violenta extensione sumitur lib. de fract. [p. 550. 10. H. 761. C.] ἔστι δὲ καὶ τι ἄνω τοῦ σώματος ἀνάγκῃ προσλαβεῖν. Sed & superiori corporis portioni adhiberi potest. Sic enim valentes ac vehementes distentiones ἀνάγκας vocare Hipp scribit illic Gal. vt earum violentiam indicet. Quem etiam locum subnotans Erot. ἀνάγκην pro vi sumi scribit ex Bacch. Rursus eodem quoque lib. [p. 551. 10. H. 761. F.] ἄριστον δὲ ἐστι ἐν πόλει μεγάλῃ ἰητρεύοντα, κεκτῆσθαι ὀρθῶς σεσμηρισμένον ξύλον, ἐν ᾧ πᾶσαι ἀνάγκαι ἔνεισι, πάντων μὲν κατηγμάτων, πάντων τε ἄρθρων ἐμβολῆς ἐκ κατατάσιος καὶ μοχλεύσιος. Præstat autem eum qui in magna vrbe medicinam factitat, lignum habere præparatum, in quo vis omnis contineatur, quæ tam in fractis quàm luxatis omnibus restituendis, tum per extensionem, tum per vectis molitionem adhibetur. Lib. verò de art. hoc significatu crebrò eam dictionem vsurpat, vt [p. 621. 44. H. 814. A.] αὗται αἱ ἀνάγκαι εὐτονώτεραί εἰσιν, καὶ ἐς τὸ ἰσχυρότατον, καὶ ἐς τὸ ἧσσον. Hæc autem vis tum ad vehementiam, tum ad mediocritatem est accommodata. Et rursus [v. 46. H. ibid.] ἐς τοσαύτας ἀνάγκας ἀγαγεῖν, eam vim adhibere. Et (v. 49. H. ibid.) οὕτω καὶ ἄλλης ἀνάγκης ἀπαρτιζούσης, sic nulla etiam alia vi adhibita. Rursusque [v. 55. ibid. B.] δικαιοτέρας ταύτης ἀνάγκας οὐκ οἶδα, ἀλλ' ἀλλοιοτέρας. Equidem nullam aliam viam qua per vim impulsio fiat, neque meliorem, neque æquiorem inuenio. Eadem notione ἀναγκάζειν aut κατααναγκάζειν dicitur pellere, cogere, adurgere, compellere, de ossibus quæ cùm suo loco mota sunt, in suam sedem restituuntur ac compelluntur. Lib. de fract. [p. 545. 30. H. 758. F.] ἀναγκάζειν μὲν χρὴ ἐς τὴν ἑωυτοῦ χώρην ἕκαστον, in suam quodque sedem compellendum. Vbi ἀναγκάζειν aut καταναγκάζειν Gal. exponit ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ τὸ κινηθὲν ὀστοῦν θεῖναι, os quod motum fuerit in propriam sedem reponere. Quod verbum etiam crebrò vsurpatur lib. de art. vt (p. 621. H. 814.) Ἀναγκαῖα verò dicuntur necessaria, quæ æternitatem à natura nacta sunt vt ita fiant, & ordinem ex necessitate habent, quibus opponuntur quæ opinione nituntur & opinabilia dicuntur, τὰ δοξαστὰ καὶ ἔνδοξα. In Coac. (p. 131. C.) αἱ περὶ ἀναγκαῖα παραφροσύναι κάκισται, desipientiæ quæ circa necessaria fiunt pessimæ dicuntur, quòd à bile fiant, quæ promptè incensa μανιώδεις & furibundas mentis emotiones facit. Quibus ferè opponuntur αἱ μετὰ γέλωτος παραφροσύναι, ex aph. 53. lib. 6. quæ leues sunt & ioculares desipientiæ, quòd ex benigna succorum efferuescentia fiant, velut sunt ægrorum ac ebriosorum vanæ species, aut ij mentia errores qui sunt eorum quæ in opinione tantùm versantur, & nullam necessitatis connexionem habent. ἀναγκαῖα etiam intelligi possunt τὰ αἰδοῖα rea graues ac sectiæ, aut actiones ad vitam necessariæ & quæ eam tuentur ac conseruant, quarum certe neglectio valde suspecta est.

Ἀναγνῶναι Gal. apud Hipp. μεταπεῖσαι, μεταδιδάξαι exponit in Exeg. à sententia dimouere, in diuersam sententiam adducere, & dedocere, aut aliam à priore sententiam docere. Quam eandem expositionem habet etiam Erot. Quibus verbis mihi sanè vterque locum lib. de artic. (pag. 579. 14. H. 780. D.) subnotare videtur, περὶ ἐν τῷ ἀναγνῶναι...

γνῶ

αὐτοὺς ἀναγνῶσαι, ὡς μὲν μάλα, οὐ περὶ τοῦ βραχίονος, remque ita se habere vix illis persuadere potui. Vbi tamen ἀναγνῶσαι legunt omnia exemplaria. At certe non immeritò ui mirum videatur, quòd ἀναγνῶσαι omnibus ferè primæ notæ Grammaticis cùm Ionicum esse & Herodoto frequens pro πεῖσαι aut ἀναπεῖσαι positum scribatur, in hac tamen Erot. & Gal. expositione diuersum omninò sensum habeat, cùm etiam apud Hippocratem ἀναγνῶσαι ἀναπεῖσαι, hoc est, persuadere omnes interpretes & rectè quidem vertant. Nam & Hesych. ἀναγνῶσαι ἀναπεῖσαι exponit, & Eustath. ἀναγνώσας apud Herodot. ἀναπείσας, & Suidas ἀναγνώσας ἀναπείσας, & ἀνέγνωσε ἀνέπεισε, & ἀναγνωσθείς ἀναπεισθείς. Et in Lex. Herodot. ἀνέγνωσε ἀνέπεισε, ἐδίδαξεν exponitur. Verùm si quis rem ipsam penitus prospiciat, mirari desinet, cùm videat hoc in loco lib. de artic. ἀναγνῶσαι rectè persuadere significare. Erot. autem & Gal. ex rei consecutione ipsam diuersam expositionem adscripsisse, Hipp. menti valde assentientem. Hipp. namq; humeri caput in priorem partem nō excidere contendens, contra Medicorum opinionem qui ex eo fallebantur, quòd in iis quorum carnes circa humeri articulum tabes confecit, brachij caput in anteriorem partem prominens luxatum esse videatur. Eam quidem ob rem huiusmodi articulum excidisse negat, ideoq; se vulgo male audiuisse & ignarum habitum scribit, remque ita se habere vix vnquam illis persuadere potuisse, hoc est, à persuasa opinione abstrahere aut dimouere potuisse, aut à priori opinione ad aliam rectam traducere eamq; docere. Qui sanè sensus mihi aptissimè cum re ipsa & cum Erot. & Gal. expositione congruere videtur. Ἀνάγνωσις ξυνεχὴς ἐν τοῖς ἐπαγγελίαις (p.58.54.) crebram ægrotum inspectionem ac visitationem significat, seu recognitionem. Sic crebrum ad ægrum ingressum & diligentem inquisitionem præcipit lib. περὶ εὐσχημοσ. (p.54.49.) Corn. ἀνάγνωσιν ξυνεχέα frequentem lectionem dixit. Caluus ἄγνωσιν leg videtur, nullo sensu. Quamquam illic etiam ἀνάγνωσις ἀνάπεισις dici potest & persuasio, quam qui iuuenili temeritate & nimium sibi tribuens negligit, in causa est πολλοῦ τοῦ ἀτυχεῖν circa ægrum, hoc est, vt æger in omne genus calamitatis incidat.

Ἀναγνώσεις sunt medicamentorum descriptiones & præscriptiones quædam, quas sibi comparatas medicum habere vult lib. περὶ εὐσχημοσ. (p.24.30.) πόματα τμητικὰ δυνάμενα ἐξ ἀναγνώσεως ἐσκευασμένα πρὸς τὰ γένη, potiones incidendi vi præditæ, ex descriptione præparatæ, eaque generi accommodatæ. Rursus ibidem (v.10.24.) δυνάμεις ἁπλαῖ καὶ ἀναγεγραμμέναι dicuntur, hoc est, medicamentorum simplices facultates & descriptiones memoria tenendæ.

Ἀναδίδοσθαι redundare, distribui, progredi aut peningere significat in Prorrh. (p.109.1. H.77.E.) τὰ ἐξ ὀσφύος εἰς τράχηλον καὶ κεφαλὴν ἀναδιδόμενα, quæ ex lumbis in ceruicem & caput redundant, vbi τὰ ἀλγήματα intelliguntur. Lib 4. Epid. (p.1133.C.) ἀναδιδόναι dicuntur ἀλγήματα cùm medicamentis discutientibus appositis digeruntur, dissipantur, aut discutiuntur. ἀλγήματα ξυνίδοι ταχέως ἀναδιδόντα καὶ παύοντα, dolores celeriter discuti & desinere contigit.

Ἀναδρομὴ dicitur Hipp. doloris recursatio aut recursus, cùm ex inferioribus ad superiora recurrit, aut eò tendit. In Prorrh. (p.191.18. H.73.E.) ἐξ ὀσφύος ἀναδρομῆς, ὀφθαλμοῦ ἴλλωσις, κακόν, ex dolorum in lumbis recursatione oculi distortio aut peruersio mala est. In Coac. (p.168.C.) ἐξ ὀσφύος ἀναδρομή πόνου, doloris lumborum recursatio. In Prorrh. quoque (p.194.36. H.73.G.) ἐξ ὀσφύος ἀλγήματος ἀναδρομαὶ ἐς καρδίην, lumborum dolores ad os ventriculi recursantes. Quod repetitur in Coac. (p.168.C.) ἐξ ὀσφύος ἀναδρομὴ ἐς κεφαλὴν, lumborum dolor in caput recursans, in Prorrh. (p.213.48. H.79.E.) quod dicitur in Coac. (pag.168.C.) ἐξ ὀσφύος ἀλγήματος ἀναδρομὴ ἐς κεφαλήν.

Ἀναθερμαίνεσθαι sæpe ponitur apud Hipp. pro ad calorem reuocari, recalescere, vt de partibus extremis frigidis quæ ad calorem non reuocantur, in Philisco lib.1. Epid. ἄκρεα πάντοθεν ψυχρὰ, καὶ οὐκ ἔτι ἀναθερμαινόμενα, extrema vndiquaque frigida, quæ nec etiam ad calorem amplius reuocari poterant. In Sileno, ἄκρεα οὐκ ἔτι ἀναθερμαινόμενα, corporis summa non amplius ad calorem reuocari poterant. Et ἄκρεα σμικρὸν ἀνεθερμάνθη. extrema paulisper ad calorem redibant. Rursusq; in Dromeadæ vxore, ταχὺ δὲ πάλιν ἀνεθερμαίνετο, & ταχὺ δὲ αὖθις, quæ de calore denuò reuocato intelliguntur. Lib. 1. Epid. sect. 2. (p.365.25. H.945. E. ἄκρεα μόγις ἀναθερμαινόμενα ex trema vix recalescentia. Et ægr. 2. lib. 3. Epid. ἄκρεα οὐκ ἀναθερμαινόμενα. In Prorrh. (p.190.46. H.78. C.) αἱ ἐκ ῥίγεος καταψύξιες μὴ ἀναθερμαινόμεναι, ex rigore perfrictiones quæ ad calorem non reuocantur. Sic Gal. lib. de rigore, tremore, palp. (p.370.56) Hipp. sententiam adfert, αἱ ἐκ ῥίγεος ἀφωνίαι μὴ ἀναθερμαινόμεναι, κακόν, ex rigore vocis defectiones non recalescentes, malo sunt. Vbi ἀφωνίαι μὴ ἀναθερμαινόμεναι dicuntur, vbi post rigorem frigus perseuerat & vocis defectiones manent, neq; ægris vox redit, quod solet in naturæ motu calefactis ægris & ad sese redeuntibus. Ἀναθερμαίνεσθαι etiam dicitur de febre quæ post quietem repetit in Progn. (p.149.32. H.42.54.) ἀπόλλυνται δὲ οἷσιν ἂν ὁ πυρετὸς μὴ ἀνῇ, ἢ ἀνεὶς αὖθις ἀναθερμαίνηται, ἀναθερμαινόμενος. Intereunt autem quibus febris non quieuit, aut quamuis quieuerit, tamen repetit. Sic enim Celsus hunc locum mihi vertere videtur cap.8. lib.2. In Prorrh. quoque ἀναθερμαινόμενοι eos significant quibus febris iterum accenditur aut repetit, ἀναπυρέσσοντας exponit Gal. οἱ ἐκ περιψύξιος ἱδρῶτες ἀναθερμαινόμενοι, ex perfrictione sudores ad calorem reuocari (p 190.48 H 71.D) & οἱ ἐξ ἱδρώτων ἀχλυώδεες ἀναθερμαινόμενοι, ex sudoribus petuigiles ad calorem reuocari (p. 191.14 H 71.E.) In Coac. (p.122.E.) ἱδρῶτι λεπτῷ ἀναθερμαινόμενοι, cum tenui sudore recalescentes. Ibidem (p.170.E.) τὰ ἀναθερμαινόμενα ὀξέως, celeriter ad calorem reuocati, de febris succensione dicitur. Quod verò Hipp. ἀναθερμαίνειν τὰ ἄκρεα, Aret. ἀνακαλέσασθαι τὰ ἄκρεα ἐς θέρμην dicit, cap.3. lib. 2 de cur. morb. ac extrema ad calorem reuocare.

Ἀνάθλασις exponitur Erot. apud Hipp. ἔκθλιψις, elisio, expressio.

Ἀναιδὴς pro ἀναιδῶς aut ἀναίδην, impudenter, liberè, effusè, aut liberaliter, largiter & aceruatim sumitur, aut pro ἀνέδην quod ἀνακεχυμένως exponit Hesych. Suidas verò ἀφειδῶς ἄχρι κόρου ad satietatem vsque, hoc est, laxatis habenis & liberaliter Lib περὶ καρδίης (p.268. 37.) ὕδωρ ἀναιδὴς ἰὸν [illegible], aqua affatim irruens aut incidens in asperam arteriam, ideoque tussim ac multam molestiam exhibens. Sic enim leg. censeo, cùm ἰὸν passim legatur. ἰὸν autem cum impetu irruens & insiliens dicitur. ἰὸν etiam legi potest, hoc est incidens Sic namque legere malim, quàm quod quidam ἰὸν ἔχει, in vtiis molestiam vertunt

Ἀναίνονται Erot apud Hipp. οὐ φασιν exponit, denegant, renuunt, respuunt ἀναίνομαι, ἀρνοῦμαι exponit Hesych. inficior, denego. frequens Hom. verbum vt Il. σ. (vers. 500.) ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι, ille negabat quicquam accepisse. Locus est autem apud Hipp. lib 2. περὶ γυναικ. (pag.648.25.) ἀναίνονται λαβεῖν, sumere renuunt ac respuunt, de copiosiore cibo dicitur.

Ἀναΐσσειν prosilire, resilire sursum cum impetu ferri aut irruere significat. In Progn [p.152.9. H 41.40.] εἰ δὲ ἀναΐσσοντος τοῦ νοσήματος ὡς πρὸς τὰς φρένας, quòd si resiliente aut remeante ad præcordia morbo. Quod exponit Gal. ἀνελθόντος τοῦ νοσήματος ἐπὶ τὸν θώρακα, hoc est, recurrente ad thoracem morbo. Quem etiam locum subnotans Erot. ἀναΐσσοντος ἀνορμῶντος exponit. hoc est, cum impetu sursum irruente, assiliente. ἀΐσσειν enim ὁρμᾶν dici adscribit, quod est, irruere, ingruere, impetu ferri & erumpere. Aut certe pro ἀναΐσσοντος ἀναΐσσοντα apud Erot. legendum, vt locum libri de Morb. sacr. [p.301.30.] denotet, cui certè appositè magis hæc expositio conuenit. τοὺς δὲ καὶ ἀναΐσσοντάς τε καὶ φεύγοντας ἔξω, hoc est, alios verò cum impetu irruentes & exilientes, alios foras fugientes. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν [pag.558.34.] ἀναΐσσει ἀπὸ ὕπνου à somno exilit, erumpit. Ibidem [vers.36.] ἀπὸ ἐνυπνίων ἀΐσσει ab insomniis exilit. Et Erot. ἀναΐσσει ἀνορμᾷ exponit apud Hipp. In Coac. [p.167. B] ἀναΐσσουσαι ὀδύναι ἐς ὑποχόνδρια, erumpentes ad præcordia dolores aut assurgentes. Lib. περὶ νούσων [p.562.41.] de sanguine ad cor præ copia resiliente & sursum cum impetu delato, ἀναΐσσει ὑπὸ πλήθεος ἐς τὴν καρδίην. Ibidem [v.54.] φρίκη ξὺν πυρετῷ ἀναΐσσει horror cum febre ingruit, consurgit. Sed forte ad febris & horroris causam respicit, cùm copiosior sanguis ad superiores partes, cor nempe & hepar, repressus fuerit, easq; multitudine & onere oppresserit, neq; effluxum habuerit Et lib. 2. περὶ γυναικ. [p 663.13.] καὶ βοᾷ καὶ ἀναΐσσει, & vociferatur & exilit. ἀναΐσσοντες πρὸς χεῖρα dicuntur in Coac. [p.125 D.] ægri qui ad manus contactum resiliunt, vbi ægri, cum in pulsum manus mittitur quodammodo resiliunt, aut manus contactum refugere videntur, aut interdum exilire & assurgere (tressaillir vulgus dicit) quod est tremoris initium & conuulsionis rudimentum, indéque licet interdum conuulsionem, nonnunquam etiam delirium aut phrenitidem suspectare. Ἀναΐσσειν etiā de insanientibus dicitur vbi exiliunt aut exurgunt, quod vehementem mentis emotionem & irrequietos insanientium motus indicat, & ἀναΐσσει & ἀνεΐσσε sæpe effert Hipp. li. 3. Epid. ægr. 11. post st. pest.

αἱ ἴασι, κατέχειν ἑωυτὸν, exiliit, neque continere se poterat.

Ἀνακαθαίρεσθαι per superiora repurgari significat, & de sputi euacuatione dicitur aph 8. lib. 5. ὁκόσοι πλευριτικοὶ γενόμενοι οὐκ ἀνακαθαίρονται ἐν τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρῃσι, qui morbo laterali laborant neque diebus quatuordecim repurgantur. Vbi Gal. ἀνακάθαρσιν per sputa euacuationem his verbis indicare scribit: περὶ δὲ τῶν πτυσμάτων αὐτὸ τοῦ περὶ πλευρίτιν ἐργαζομένων χυμῶν, ἀνακάθαρσιν καὶ κάθαρσιν εἴωθεν ὀνομάζειν ὁ Ἱπποκράτης, ὥσπερ γε καὶ τὸ πτύειν αὐτοὺς καθαίρεσθαι, κατά τε τὸ περὶ διαίτης ὀξέων, καὶ τὸ προγνωστικόν. Per sputa vacuationem humorum morbum lateralem efficientium, per superiora repurgationem & purgationem consueuit vocare Hipp. sicuti & expuere eos purgari tum in lib. de rat. vict. in mor. ac. tum in Prog. dicit. Lib. de rat. vict. in mor. ac. (pag. 47. 26. H. 385. 40.) αἱ τε γὰρ ὀδύναι ἐν τῇσι πλευρίτισιν αὐτίκα παύονται αὐτόματοι, ὅταν ἄρξωνται πτύειν τι ἄξιον λόγου καὶ ἀνακαθαίρεσθαι. αἵ τε γὰρ καθάρσιες πολλὸν τελεώτεραι εἰσιν. Nam & morbo laterali laborantium dolores statim sponte desinunt, vbi quid effatu dignum tum expuere tum expurgare cœperint. Nempe purgationes multis perfectiores existunt. Et (p. 46. 52. H. 385. 31.) καὶ ἐπὴν αἱ πλείων ἡ κάθαρσις γίγνηται, & quò maior fuerit purgatio, hoc est, eorum quæ sunt in thorace per sputa eductio. In Progn. quoque (p. 146. 10. H. 41. 37.) τῶν πλευμόνων καθάρσιες dicit thoracis per sputa repurgationes. Aph. 15. lib. 5. ἢν δὲ ἀνακαθαρθῶσιν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσιν, si per superiora purgantur intra quadraginta dies.

Ἀνακαθίζειν significat Hipp. rectum aut erectum sedere. residere dicit Celsus ex Progn. (p. 127. 30. H. 37. 51.) ἀνακαθίζειν δὲ βούλεσθαι τὸν νοσέοντα τῆς νούσου ἀκμαζούσης, πονηρὸν μὲν ἐν πάσῃσι τῇσιν ὀξείῃσι νούσοισιν. grauis morbi periculum est, vbi residere vult æger in ipso morbi acuti impetu. (Sic enim vertit Celsus cap. 4. lib. 2.) Quod etiam repetitur in Coac. (pag. 197. B.) ἀνακαθίζειν δὲ βούλεσθαι κακὸν ἐν τῇσιν ὀξέσι. Lib. quoque 7. Epid. (p. 1220. H.) καὶ ἀνακαθίζων τριταῖος ἀνέπτυεν ὠχρόν, & residens tertio die expuebat pallidum. At verò ἀνακαθίζεσθαι desidere ventris exonerandi gratia dici videtur lib. 7. Epid. (p. 1210 D.) ἀνακαθιζομένῳ ὑπῆλθεν ὑπόχολον γλίσχρον, desidenti deiectio prodiit subbiliosa, glutinosa.

Ἀνακαλεομένῳ ἀναμιμνησκομένῳ, reminiscenti, ad memoriam reuocato ægro exponit Gal Com. 3. in lib. 1. Epid. Locus est in Philisco. τούτῳ τὸ πνεῦμα διὰ τέλεος ὥσπερ ἀνακαλεομένῳ, ἀραιὸν, μέγα. Spiratio huic perpetuò velut ad memoriam reuocato, rara & magna fuit. Interruptam enim & intercisam respirationem significat, cùm in medio spirationis cursu viribus defecta aut sui muneris oblita natura, somnianti similis ad officium reuocatur, & recordatione quadam excitata interruptum spiritum resarcit. ἀνακαλεομένῳ etiam potest ad spiritum reuocatum & ingeminatum referri, & offendentem ac interpellatam respirationem indicare. Qua notione sumpsisse videtur Gal. lib. 3. περὶ δυσπν. vt scripsimus nostris in lib. 1. Epid. Annotat. Eoque sensu hunc locum vertimus. huic perpetuò quasi intro reuocanti & ingeminanti, spiratio rara & magna fuit.

Ἀνάντης exponit Gal. apud Hipp. εἰς τὸ ἄνω πρόσω, in superiorem partem, in accliue. additque dici vt ἐπίκαταντης εἰς τὸ κάτω, ἐξ ὀρέων in inferiorem partem, in decliue, ex montibus, hoc est, præcipitium. Sic enim ἐπὶ κάρ, εἰς κεφαλὴν exponit Hesych. in præceps, ad illud Homer. hemistich. respiciens Il. π. (v. 392.) ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. Quò forte respexisse videtur Gal. cùm ἐξ ὀρέων addidit, nisi εἰς τὸ κάταντες & decliue indicare voluit.

Ἀνᾴσσουσιν, ἀναπηδῶσιν exponit Gal. apud Hipp. quod est resiliunt, subsiliunt, aut sursum feruntur. Nam & Hesych. ἀναΐσσειν ἀναφέρεσθαι exponit, & Suidas ἀναΐσσει aut ἀναΐσσειν, ἀναπηδᾷ quod Homero frequens, vt forte apud Gal. ἀναΐσσουσιν legi debeat.

Ἀνακινήματα sunt commotiones corporis quæ inter exercitationes reponuntur, lib. 2. περὶ διαίτης (p. 364. 4.)

Ἀνάκεστον ἀνίατον exponit Erot. apud Hipp. incurabile. Sed ἀνήκεστον forte legendum, vt rectè reposuit Henr. Steph.

Ἀνάκλασις τοῦ ἄρθρου articuli reflexio dicitur, cùm recuruatur ac retorquetur in exteriorem partem, vt de nimia manus extensione scribit Hipp. lib. de fract. (p. 529. 50. H. 751 C.) ἡ ἀνάκλασις τοῦ ἄρθρου γίνεται ἐν τούτῳ τῷ σχήματι, in ea figura fit articuli recuruata reflexio. Sic ἀνακλᾶν est reflectere, retorquere, recuruare, refringere, lib. de fract. (p. 550. 1. H. 760. H.) τὰ ξύλα ἀνακλᾶν, ligrum reflectere. Et rursus ibidem (v. 48. H. 761. F. H.) καὶ ἀνακλάσας τὰ ξύλα, lignis reflexis. Lib. quoque de art. (p. 659. 44. H. 838. A.) ἔπειτα ἀνακλάσαντα χρὴ τὰς κατατάσιας ποιεῖν, deinde reflexis pistillis hunc in modum extensionem moliri oportet. hoc est, refractis, retrò adductis ad extensionem faciendam. Eadem ratione ἀνακλᾶσθαι dicitur reflecti, refringi, retorqueri, in exteriorem partem recuruari, de membro fracto, cùm nimis sublatum retorquetur. Lib. κατ' ἰητρεῖον (p. 693. 12. H. 745. H.) ὡς μήτε ἀνακλᾶται μήτε ἀνατρέπηται, vt neque reflectantur, neque euertantur. At verò in Coac. (pag. 126. D.) ἀνακεκλασμένοι dicuntur qui reflexis sunt palpebris, reuulsis, refractis & retortis inter dormiendum, ex musculorum palpebras mouentium conuulsione, & magna siccitate, inflammatione, aut extremo virium langore. Sic ὄμματος κατάκλασις oculi perfractio dicitur in Prorrh. (p. 194. 43. H. 73. H.) quam in Progn. & aph. 49. lib. 4. διαστροφὴν vocat. Possunt etiam simpliciter intelligi ἀνακεκλασμένοι, qui fractis sunt viribus & exolutis, delassati, perfracti, quod extremè languentes vires indicat, vt ad τοῦ ἄρθρου ἀνάκλασιν referatur.

Ἀνακλίσιες ægrorum decubitus dicuntur Hipp. lib. περὶ σχημάτων. (p. 25. 9.) τὰ περὶ ἀνακλίσιας, quæ circa ægri decubitum contingunt, quæ obseruare medicum vult. Ἀνακλισμὸς autem recubitorium significat & sellæ partem eam in quam dorso recumbimus, velut accubitum. Lib. de artic. (p. 585. 29. H. 785. G.) κἄπειτα τὸν βραχίονα ξὺν τῷ ξύλῳ ὑπερβάλλειν ὑπὲρ τοῦ ἀνακλισμοῦ, deinde brachium cum ligno super eam partem in quam dorso recumbunt, transmitti debet. Quem locum subindicans Erot. ἀνακλισμοῦ, ἀνακλιντηρίου exponit. Sic enim leg. non ἀνακλιντηρίου vt passim legitur. Nam & ἀνακλιντήριον & ἀνάκλιντρον dicitur, quod Gal. Com. 1. in lib. de artic. ἐπίκλιντρον vocat, ἀνακλισμὸν exponens. Lib. περὶ ἐπιδημιῶν. (pag. 261. 24.) ἀνάκλιτος δίφρος dicitur, idem quod ἀνακλισμὸς, significans & sellam in quam recumbimus, etsi ἀνάκλιτος vitiosè legunt exemplaria omnia. κλισμοὺς vocat Homer. Il. θ. (v. 436.) & Il. ι. (v. 200.) sellas recubitorias, καθέδρας ἀνακλίσεις ἐχούσας. Vide Ἕδρα postea.

Ἀνακωχίζειν apud Hipp. idem quod ἀνακωχεύειν significat, quod est κατέχειν, ἀνέχειν aut κρατύνειν, continere, cohibere, sustinere, aut fulcire & firmare. In Mochlico (p. 845 F.) ἔπειτα ἀνακωχίζειν τοῖσι δακτύλοισιν διηρευνώμενον καὶ ἀντιστρέφειν. deinde digitis explorando immissis continere, & in alteram partem conuertere. Nisi pro ἀνακωχίζειν ἀνακωχεύειν retineri debeat. Quod etiam significant exemplaria quædam manu scripta quæ hîc, αὐτίκα ἀνασπάσαντα, ἔπειτα ἀνακωχίσας (pro ἀνακωχεύσας) legunt, vt nostris in Mochl. Annot. scripsimus.

Ἀνακομίζειν reficere ac restaurare ægrum significat Hipp. ac velut ex morbo recreare. Lib. 2. de Morb. [p. 466. 41.] ἔπειτα σιτίοισιν ἀνακομίζειν αὐτὸν ὡς ὑποχωρητικωτάτοισιν, deinde eum cibis quàm maximè aluum subducentibus reficito. Ibidem [v 52.] ἔπειτα ἀνακομίζειν σιτίοισιν, postea cibis reficito. Rursusque [pag 468. 41.] ἀνακομίσας αὐτὸν σιτίοισιν, vbi ipsum cibis refeceris. Sic ἀνακομίζεσθαι refici, recreari significat, & de ægris dicitur qui cibo reficiuntur & paulò pleniore nutriuntur. Lib. de fract. [p. 538. 27. H 556. G.] ἔπειτα μὲν ἐκ προσαγωγῆς ἀνακομίζεσθαι, deinde tamen sensim reficiendi. Vbi ἀνακομίζεσθαι ἀνατρέφεσθαι cibo recreari exponit Gal. Inde quoque ἀνακομιδὴ recreatio ex morbo, virium reparatio ac refectio, dum ægri ex morbo releuantur. In Coac. [pag. 254. D.] αἱ παρ' ὀφθαλμοῖς ἐπαναστάσιες ἐν τῇσιν ἀνακομιδῇσιν, erumpentes circa oculos eminentiæ dum ægri ex morbo releuantur. Et [pag 171. D.] περὶ ἀνακομιδὴν, dum ægri vires recolligunt & reficiuntur. Lib. περὶ παθῶν [pag 526. 13.] ὁκόσα δὲ ἐς ἰσχὺν ἢ ἀνακομιδὴν, παχύτερα. Quæcunque verò (sorbitiones) ad virium recreationem, crassiores. Ibidem [v. 45.] ὅταν δὲ ἀνακομίσαι ἐκ νόσου ἐθέλῃς. Cùm verò ex morbo vires reficere voles. Et rursus [pag. 529. 13.] ὅταν ἀνακομίσαι τινὰ βούλῃ, vbi aliquem reficere voles. Ibidem [pag. 529. 55.] κομίζειν idem quod ἀνακομίζειν dicitur reficere, cui λεπτύνειν opponitur, vt & κομιδὴ pro ἀνακομιδὴ [p. 528. 35.] ἐς ἰσχὺν ἢ κομιδὴν ξυμφορώτερος, ad robur & refectionem commodior.

Ἀνακουφίσματα corporis alleuationes & subleuationes dicuntur, & inter corporis exercitationes reponuntur lib. 2. περὶ διαίτης. [p. 364. 4.]

Ἀνάκτησις est virium restauratio & reparatio, idemque quod ἀνάληψις virium refectio. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς [p. 10. 1.] ἔτι γοῦν καὶ νῦν οἱ τῶν γυμνασίων τε καὶ ἀνακτησίων ἐπιμελόμενοι. Quinetiam qui nunc quoque gymnasticæ & viribus reparandis præsunt. hoc est, gymnasticæ exercitationis tum sanorum tum conualescentium curam gerentes. Vbi γυμνάσια & ἀνακτήσιες simul iunguntur.

ἀνακυκᾶν ammiscera, permiscere & confundere significat. Lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 661. 18.) & ἔλαιον ἀνακυκᾶν ἐν τούτοισι, & oleum his ammiscere. Et (pag. 663. 49.) μέλι σὺν τοῖσι δᾳσὶν ἀνακυκᾶν, mel cum tædis agitatum permiscere. Et (pag. 673. 53.) ἐλαίῳ ἀνακυκᾶν, oleo subigito. Est autem simplex κυκᾶν quod turbare significat, & ταράττειν exponitur apud Hom. vt κυκᾶσθαι ταράττεσθαι, & de perturbatis equis dicitur Il. ν. (v. 489.) κυκήθησαν δὲ οἱ ἵπποι, perturbati sunt autam equi.
ἀνακυκλοῦντες ἐν πόλεσιν, in vrbibus circulos facientes dicuntur Sophist. lib. περὶ εὐσχ. (pag. 22. 38.) qui per vrbes circuncursitantes in circulis circulatorum more versabantur, auram popularem & ambitionem aucupantes, & discipulorum frequentiam ostentui habentes.

Ἀνακύπτειν sursum tendare & emergera significat, reflecti & regeri. Est etiam ἀνακύπτειν sublato paulùm capite & resupinato collo os attollere, quod faciunt qui strangulantes aliquid deglutire conantur, velut in angina cùm potus in nares reliditur aut reflectitur. Lib. 5. Epid. (pag. 1153. G.) da potu aut de eo humido quod ore sumebatur, μᾶλλον ἀνέκυπτεν ἐς τὰς ῥῖνας, in nares regerebatur. Vbi quædam exemplaria ἀνέκοπτεν etiam legunt, retrudebatur.

Ἀνακυριεύοντες grauitatem, autoritatem significat Hipp. lib. περὶ εὐσχημ. (pag. 24. 42.) vbi Medicum in ingressu ad ægrum meminisse iubet τῆς ἀνακυριεύσιος, authoritatis. Quidam actiuè sumi posse contendunt, vt sit autoritatis conciliatio. Quidam etiam ἀνακρίσιος pro ἀνακυριεύσιος legunt, vt Medicum meminisse velint interrogationis & ægrorum percontationis, vt exploret ex eorum sermonib. morbi causam & ortum.

Ἀνακῶς φυλακτικῶς exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. quod est cautè, cum magna cura & obseruatione. Hesych. ἐπιμελῶς, προσεχόντως. sedulò, diligenter. Suidas quoque ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς. Legitur autem apud Hipp. lib. περὶ σαρκῶν, extremo, quod lib. περὶ αἰῶνος attribuunt quidam (pag. 254. 45.) ἢν δέ τις ἀνακῶς θεραπεύῃ. Si quis verò diligentem curam adhibeat. Videtur esse Ionica dictio & exponitur ex Lexic. Herod. ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς, significatque φρονιμως, prudenter. Erot. autem ἀνακῶς, ἐπιμελῶς καὶ περιφυλακτικῶς, quod est diligenter & cautè apud Hipp. expouit, additque dictionem esse Doricam.

Ἀνακωχέειν, sustinere, sustentare, fulcire, inhibere, retinere, remorari, aut moræ esse significat apud Hipp. lib. de artic. (p. 588. 24. H. 785. H.) & de lana inuoluta dicitur, quæ in alam demittitur atque ita sinum explet, ἵνα ἀντιστήριγμα μὲν τῷ ἐπιδέσμῳ ᾖ, ἀνακωχὴ δὲ τῷ ἄρθρῳ, vt contrà vinculum quidem fulciat, articulum verò inhibeat, hoc est retineat ac remoretur. Sic enim hunc locum exponit Erot. [illegible] ἀνέχηται καὶ ἀναφέρηται. Qui etiam hunc locum aliter quàm habeant exemplaria legit. ἵνα ᾖ στήριγμα ἐν τῷ ἐπιδέσμῳ ἀνακωχὴ ἐς τὸ ἄρθρον. hoc est, vt vinculo fulcimento, articulo verò moræ sit. Quam etiam lectionem adhibuisse Gal. satis constat ax Exeg. vbi ἀνακωχὴ, ἀνοχὴ, ἀνάβασταξις exponitur, sustentatio, sublatio, aut retentio ac inhibitio. Hoc ast vt lana inuoluta & in alam demissa, articulum subleuet, sustentet ac retineat. Sic enim huic loco appositè quadrare hæc explicatio videtur, vt nostris in lib. de artic. Annot. scripsimus. Eandem verò dictionem iterum vsurpat Hipp. lib. da art. (p. 608. 12. H. 803. D.) προσβάλλοντα χρὴ ἐν τῷ χωρίῳ, ἢ ἕνα δάκτυλον, ἢ τὸν ἕνα δάκτυλον, ἢ ἐξέχει ἀνακωχέειν. admotos ad locum, aut vnum, aut plures digitos, qua parte eminebat, continere oportet, hoc est, admotis digitis inhibere, sustinere, fulcire aut repellere. Illi: enim ἀνακωχέειν, ἀντέχειν, κρατεῖν, contrà anniti, obniti, fulcire ac repellere significare videtur. Ἀνακωχὴ autem generali significatione cessationem & laxamentum à bello, velut inducias indicat. Interdum tamen retardationem ac moram aut dilationem, vt apud Thucyd. lib. 8. πρεσβείας ἕνεκα καὶ ἀνακωχῆς τῶν Ἑλληνικῶν, quò Græcorom res remorarentur ac retardaret. Et dicitur ἀνακωχὴ, ἀνοχὴ, velut συνωκωχὴ pro συνοχὴ, vt apud Hipp. exponit Erot. alii apud eum viciosè συνοχωκὸς pro συνωκωχὴ legitur. Ἀνακωχεύειν etiã & ἀνακωχεῖν dicitur nauem in alto retinere & inhibere, subductisque velis propter tempestatem in anchoris stare. ἀνακωχεῖν Hesych. etiam ἀναχωρεῖν exponitur, & ἀνακωχεύοντες ἀναχωροῦντες, ἢ μετέωρον ἀντέχοντες τὰς ναῦς. Et ἀνακωχὴ ἀναχώρησις ἀπὸ τῶν νεῶν, ἢ ἀνάπαυσις, cum nauis demissis velis in tutam stationem subducitur. Erot. tamen pro ἀναχωρεῖν ἄνω χωρεῖν dicit, cùm de iis nauibus quæ in alto retinentur, sic scribit. καὶ γάρ τοι ναῦς ὅταν ἐπὶ μετεώρου ὁρμισθῶσιν, ἀνακωχεῖσθαι λεγόμεναι ὑπὸ τοῦ ἄνω χωρεῖν. Id Hesychius μετεώρους τὰς ναῦς ἀντέχειν dicit. Ad eamque translationem mihi respexisse videtur Hipp. cùm scribit lib. περὶ σαρκῶν (p. 270. 6.) ἐκεῖ δὲ μὴ ἀνακωχῇ τὰ σιτία τὰ ἐμπίπτοντα ἐν τῇ ἀρτηρίῃ ἐν σάλῳ ὄντα, ἀποκλείει τὴν ὁδὸν ἐπ' αὐτὴν κείλωνται. Ne verò quæ in arteria insunt, cibum in fluctuatione constitutum remorentur, viam quæ ad ipsam tendit occlusit, hoc est, ne cibum inhibeant, retardent aut retineant, eiusque cursum remorantur, aut ei in mora sint. Cæterùm videtur ἀνακωχεύοντες apud Erot. legi pro ἀνακωχῇ, vt satis apparet.

Ἀναλαμβάνειν vires resumera, se ex morbo reficere ac recolligere significat, & quasi restaurari ac renutriri. Lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 642. 21.) ὑπὸ δὲ διαίτης καὶ φαρμακοποσίης λεπτυνθεῖσα, ἢν μὴ δύνηται ἀναλαμβάνειν, ex victus rationa & medicamentorum potione attenuata, si se reficere nequeat aut renutriri. In Coac. (p. 133. E.) οἱ ἐκ μακρῶν ἀναλαμβάνοντες, qui ex longa valetudine sa recolligunt, conualescunt, aut vires resumunt, ἐκ τῶν νόσων ἀνακομιζόμενοι dicuntur aph. 32. lib. 4. Sic ἀναλήψιες ægrotorum refectionea significant, cum ax morbo recreantur & conualescunt, aph. 27. lib. 4. ἐν τῇσιν ἀναλήψεσι τουτέοισιν αἱ κοιλίαι ὑγραίνονται, iis cùm reficiuntur alui humectantur. Ἀνάληψις autem in vinculorum ratione membri deligati acceptio, retentio ac suspensio dicitur, vbi læsum membrum & deligatum in mitella collocatur, vt brachium. Tunc enim vinculum aliquod superinijcitur, & membrum suspenditur (ne fascia ad partes decliuiores delabatur, néve ad gibbas aut incuruatas sursum recurrat. Gal. Com. 2. in lib. κατ' ἰητρεῖον. (pag 681. 5.) Estque ἀνάληψις velut membri assumptio ac apprehensio, cùm membrum deligatum ita assumimus, aut ad nos adducimus vt contineatur, non elabatur. Et ἀναλαμβάνειν retinere ac colligera etiam significat. Potest & resumere dici, cum tota veluti deligatio resumitur & altato veluti vinculo continetur, colligitur aut apprehenditur. Lib. κατ' ἰητρεῖον (p. 680. 58. H. 743. F.) περιβάλλειν δὲ ἀναλήψιος μὲν τῆς ἐπιδέσιος ταύτη ὥστε, ἀνάληψιν δὲ τοῦ σώματος ἐπιδεσμῷ ἐν τοῖσιν ἠρεμέουσι καὶ λαπαρωτέροισι τοῦ σώματος οἷον τὸ ἄνω καὶ τὸ κάτω τοῦ γούνατος. Insuper quoque circumdare vinculum quoddam oportet, ad ea quidem comprehendenda quæ circum articulos sunt, tum verò ad retinendam totam deligationem in iis corporis partibus quæ quiescunt & demissiores sunt, velut supra & infra genu. Ibidem (pag. 681. 56. H. ibid. H.) εὐαναλήπτως ἔχειν aptè retineri posse significat, & ῥάμματα τῆς ἀναλήψιος ποιέεσθαι, filis retinen. Lib. de fract. (p. 530. 51. H. 752. E.) ἀναλαμβανομένη ἡ χείρ, manus quæ suspensa retinetur, hoc est, mitella excipitur. Et rursus (p. 538. 51. H. 756. H.) ὁ δὲ ἐπιδεδεμένος ἐν ταινίῃ περὶ τὴν χεῖρα ἔχει ἀναλελαμμένος, deligatus mitella manum exceptam & suspensam habeat. Iterum (p. 552. 48. H. 762. F.) ἀναλαμβάνεται ἡ χείρ, manus excipitur, suspensa retinetur, suspenditur. Ἀνάληψις autem διττῶς genere comprehenditur, vt scribit Gal. com. 2. in lib. κατ' ἰητρεῖον, & manus deligatæ depositionem significat, cùm in lata mitella collocatur, quæ totum cubitum excipit. Sic anim Gal. ibid.) p. 686. 53. H. 744. F.) ἀνάληψιν μὲν ἐπὶ χειρὸς ὀνομάζει, τὴν μετὰ τὴν ἐπίδεσιν ἀπόθεσιν αὐτῆς, ἐν πλατείᾳ ταινίᾳ περιλαμβανούσῃ τὸν πῆχυν. Et ἀνάληψις ac θέσις sæpe iunguntur, vt ibidem (v. 19. ibid.) & ἀναλελάμφθαι & κεῖσθαι (v. 59. ibid.) Quem certè mihi locum subindicare videtur Erot. cum ἀναλελάφθαι ἀνειλῆφθαι exponit, nisi quòd ἀναλελάφθαι scriptum est, vt & apud Hesych. Eâque ratione lib. de art. (p. 643. 19. H. 818. B.) ἀναλήψιας ποιέεσθαι de membrorum depositione ac exceptione dicitur, vt & χωλαινόντων ἀνάληψις, claudicantium depositio, exceptio, cùm deprauatum membrum deligatione ad statum naturalem & rectum reducunt, in eoque retinetur & collocatur. Ἀναλήμματα etiam dicuntur lib. κατ' ἰητρεῖον (pag. 699. 34. H. 748. D.) eadem notione qua ἀναλήψιες, suspensiones & appensiones quæ membrum fractum continent & subleuant.

Ἀναλδής, ἄτροφος, ἀναυξής, incrementum non accipiens, non crescens, exponit Gal. apud Hipp. à verbo ἀλδέω quod augeo significat. Sic ἀναλδέες ἀναυξεῖς exponit Erot. non augescentes, non crescentes, quod de fructibus dicitur. Lib. de aere, loc. & aq. (pag. 290. 7.) οἵ τε καρποὶ γινόμενοι αὐτόθι πάντες ἀναλδέες εἰσί, fructusque omnes illic nascentes nullum incrementum accipiunt. Eum enim locum ab Erot. subindicari minimè est dubium. Vbi tamen ἀναλθέες passim legitur, à quibusdam etiam ἀναλθεῖς. Est autem ἀναλθής insanibus, ἀνυγίαστος, insalubre. Qua ratione insalubres fructus illic vertit Cornar. Etsi ἀναλδέα quod est idem quod ἀναλδής, Hesych. ἀναυξῆ, ἄτροφον, ἀνυγίαστον exponit. Quidã etiã ἀναλθὴς pro ἀναλδὴς sumi posse contendunt, quòd ἀλθαίνειν αὔξειν exponat Hesych. vt & θεραπεύειν & ὑγιαίνειν. Quædam etiã exẽplaria ἀναλθὴς pro ἀναλδὴς apud Gal. legunt. Verùm ἀναλθὴς suum postea accipiet lo-

cum & explicationem. At ἀναλδὲς quonam alio loco positum reperiatur apud Hipp. nondum mihi liquet. Quare aut mihi suspecta videtur Gal. lectio, & pro ἀναλδὲς ἀ ἀλδέω & ἀτροφοι, ἀναυξὲς legendum, aut certè ea de re ampliandum.

Ἀναλθὴς incurabile, insanabile, immedicabile significat, vt lib. de art. (p. 647.33. H. 829. E.) ἐλπίζοιεν ἐγγὺς πλησιασθῆναι κίνδυνος ἀναλθὲς, periculum est ne insanabile vlcusculum aliquod relinquatur. Hesych. ἀναλθὴς, ἀνίατος, ἀθεράπευτος, & ἀναίσθητος exponit. At qui ἀναλθὴς in Exeg. pro ἀναλδὲς legunt, reliquam significationem quæ adscribitur, huic loco minimè quadrare posse satis intelligunt.

Ἀναλίσκειν consumere, insumere significat & cōcoquere, de cibis dicitur qui assumuntur. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 12.6.) ἢν τὰ αὐτὰ σιτία ἃ μεμαθήκασιν ἅπαξ ἀναλίσκειν, si cibos quos semel sumere consueuerant. Et rursus (v. 12.) ἀναλίσκειν δὲ οὐ δύναται ἃ ἀριστιζόμενος ἐσθίειν εἰώθει, nec cibos quos in cœna assumpsit concoquere potest, qui prandio assueuit. Eadem fere ratione mensas consumere dixit Maro. At ἀναλώσιες ἐγκεφάλου cerebri consumptio & imminutio dicitur lib. 6. Epid. sect. 3. aph. 1. μείωσιν exponit Gal. cum cerebrum siccius redditum ad ossa sincipitis subsidit & in se contrahitur, minoremque locum occupat, & à sincipite abscedit, vt in caluitio contingit.

Ἀνάλκις scribit Erot. quosdam τὸ ἄνανδρον καὶ ἀδύνατον apud Hipp. exponere, quod est imbelle & imbecillum, melius tamen τὸ ἀβοήθητον inaudire, quod est sine auxilio. ἀλκὴ enim apud Hipp. ἡ βοήθεια dicitur auxilium. Hesych. quoque ἀνάλκις ἀδύνατον, ἀσθενὴς, & ἀναλκὴς, ἄνανδρος, ἀσθενὴς exponitur. Locus Hipp. est lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 290. 38.) διὰ ταύτας ἐμοὶ δοκεῖ τὰς προφάσιας, ἀνάλκες εἶναι τὸ γένος τὸ Ἀσιηνόν. Quas ob causas Asiaticorum genus vniuersum ope omni destitutum esse mihi videtur, hoc est, auxiliaribus & militaribus copiis, aut bellica gloria. Sic enim ex Erot. sententia sumi videtur. Interpretes tamen omnea imbelle genus Asiaticorum non malè dixerunt, hoc est, instrenuum & ignauum.

Ἄναλις annotatur ab Erot. esse βοτάνης ὄνομα herbæ nomen apud Hipp.

Ἀναλμυρὲς Gal. apud Hipp. ἄναλοι ἢ οὐχ ἁλμυροί, insulsi aut non salsi exponit, additque Dioscor. coniunctim sic legere, plærosque verò disparatè.

Ἀναλογισμὸς est ratio rei obscuræ cognitionem ab euidenti adferens, Dogmaticorum propria, vt ἐπιλογισμὸς Empiricorum. Quæ quòd fiat ex comparatione & perceptione causarum iuuantium per similitudines. ἀναλογισμός ἐστι σύγκρισις καὶ κατάληψις αἰτίων ὠφελούντων ὁμοιότητι. Gal. lib. de optima secta (p. 20. 16.) Est etiam ἀναλογισμὸς ratiocinatio Dogmaticorum propria, quæ fit per transitum ad simile, eaque vtuntur velut Empirici τῇ τοῦ ὁμοίου μεταβάσει ibidem (p. 23. 55.) & lib. de Sectis ad eos qui introducuntur (pag. 12. 16.) Lib. de Subfiguratione Empirica ἀναλογισμὸς dicitur ratio Dogmatica rerum occultarum, vt ἐπιλογισμὸς rerum est euidentium ratio Empirica.

Ἄναλτον exponit Gal. apud Hipp. τὸ ... ἄναλον καὶ οὐχ ἁλμυρὸν, sine sale & non salsum. Eaque dictio crebrò vsurpatur Hipp. vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 595. 46.) τὸ πτύαλον ἄναλτον dicitur sputum insulsum. Lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 578. 1.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 647. 14.) ἄλφιτα ἄναλτα, polenta insulsa. Sic κυκεὼν ἄναλτος cyceon insulsus lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 596. 23.) & lib. 2. (pag. 661. 14.) Lib. 2. de Morb. (pag. 480. 23.) διδόναι δὲ ῥοφάνειν ἔτνος ἄναλτον, pulmentarium ex leguminibus fresis confectum sine sale sorbendum dato. Rursus ibid. 24. σιτίοισι δὲ χρῆσθαι ὡς μαλθακωτάτοισιν ἀνάλτοισι. cibis vtatur mollissimis, insulsis. Et ibid. (481. 20.) σιτίοισι δὲ χρῆσθαι ἀνάλτοισι, cibis verò insulsis vtatur. At ἄναλτον ἄλφιτον aliter Erot. apud Hipp. sumit, τὸ μακρὸν καὶ ἀναυξὲς exponens, (vt antea scripsimus) quod etiā fecit Hesych. Suidas quoq; τὸ ἄναλτον τὸ ἀπλήρωτον ἢ ἀκόρεστον inexplebile aut insatiabile apud Homer. significare contendit. Quod etiam annotat Varin.

Ἀνάμιξ, permixtim, mixtim & promiscuè significat. Hesych. ἀναμεμιγμένως exponit. Lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 672. 6.) ὡς ἄριστα ταῦτα ἀνάμιξ ποιέειν, quàm optimè hæc permiscenda.

Ἀνάμνησις τῆς κενώσεως dicebatur vacuationis recordatio Empiricis familiaris, vacuationem indicans, vt in syndrome plethorica symptomatum omnium plethoram indicantium concursus, phlebotomiam & vacuationem suadens Gal. lib. de plenit. (pag. 349. 15.)

Ἀνανδριεῖς dicuntur effœminati, euirati, qui apud Scythas εὐνοῦχοι fiunt & castrati, ideóque ad generationem inepti redduntur, neque virorum munia obire queunt. Lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 293. 7.) Vbi pro ἀνανδριεῖς, ἐνάρεες ex Herod. in Thalia legi vult Mercurialis lib. 3. Variar. lect. cap. 7. quòd Scytharum Vates Androgynos faciat Herod. & ἐνάρεας dici scribat. Etsi ἐνάρεας apud Ionas esse bellatores quidam adscribunt.

Ἄνανδροι γυναῖκες dicuntur Hipp. mulieres innoptæ, quæ virum non habent neque eum expertæ sunt, lib. 1. περὶ γυναικ. (591. 8.) τοῦτο δὲ τὸ νόσημα γίνεται μᾶλλον τῇσιν ἀνάνδροισιν, hic vero morbus iis quæ virum non sunt expertæ potius contingit. ἄνανδρος autem exponitur Hesych. ἀσθενὴς, imbecillus.

Ἀναξυρὶς fœminale significat aut femorale seu subligaculum. Braccam denotare Eustath. scribit, & quod Romani βρακίον dicunt, ἐκ τοῦ ἀνασύρειν, mutato σ in ξ. Hesych. quoque ἀναξυρίδας σημαλια, βρακία βαρβαρικὰ exponit. Idem etiam ἐνδυτὰ ποδῶν, & ὑποδήματα βαδιστικά explicat, vt & Lexic. Herod. quales ferè sunt alti socci & ocreæ, quæ non solum pedem sed etiam crura & femora tegunt. Ideoque Pollux ἀναξυρίδας & σαράβαρα idem esse ait. Idem quoque capitis ornamentum Persicum esse scribit, lib. 7. cap. 13. & ἀναξυρίδας κυρβασίας, καὶ κιδάρεις, καὶ πίλον dici. Sumuntur verò ἀναξυρίδες apud Hipp. lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 293. 8.) pro bracearum genere aut subligaculo quo Scythæ vterentur. Athen. lib. 3. ex lib. 1. historiarum Herodoti ἀναξυρίδας σκυτίνας ponit, quæ pro soleis coriaceis sumi videntur.

Ἀνάπαλιν è contrario, ex aduersa parte, è diuerso significat, cui τὸ κατ' ἴξιν & τὸ κατ' εὐθὺ τοῦ πεπονθότος μορίου, quod fit secundum rectitudinem, aut directò ad locum affectum opponitur, vt scribit Gal. Com. in aph. 21. lib. 1. & Com. 1. in Progn. (pag. 132. 13.) & Com. 3. in Prorrh. (pag. 211. 17. H. 78. C.) Quibus in locis hæmorragias damnari scribit Gal. & malo esse quæ ἀνάπαλιν fiant, hoc est, ex aduersa parte, velut si liene intumescente & malè affecto sanguis ex dextra parte profluat, quod in Prorrh. dicitur ἐπὶ σπληνὶ μεγάλῳ ἐκ δεξιῶν ῥύεν, & aperitur in Coac. (pag. 170. C.) Ἀναπαλινδρομέειν recurrere significat & de fascia dicitur quæ circumuoluta ad eum locum recurrit, in quem prior fascia desinebat. Lib. de fract. (pag. 533. 27. H. 733. C.) ὡς αὐτῇ ἱκανὸν γίνεται τὸ ἐπίδεσμον ἀναπαλινδρομέειν ἔνθα ὁ ἕτερος ἐτελεύτησε vt tibi fascia eò recurrere posse videatur, vbi altera desiit. Ἀνάπαλιν exponit Hesych. ἐκ τοῦ ἐναντίου, πάλιν.

Ἀναπαύεσθαι quiescere, otiari, cessare significat. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 68. 48. H. 391. 50.) ἢν γὰρ ἂν ὅλον τὸ σῶμα ἀναπαύσηται πολὺ παρὰ τὸ ἔθος. Etenim si totum corpus multum præter consuetudinem quieuerit. Rursus ibid. (pag. 109. 44. H. 403. 52. 53.) ἢν δὲ διψῇ, ὑδαρέα οἶνον λευκὸν ἢ γλυκὺν ἐπιπίνοντα ἀναπαύεσθαι. ἢν δὲ μὴ κοιμηθῇ, πλείω ἀναπαυέσθω. Quòd si sitiant, epoto vino aquoso albo aut dulci quiescant; Si verò non dormierint, amplius quiescant. Sic aph. 48. lib. 2. τὸ ἀτρεμέειν quiescere & otiari significat, & κινήσει τοῦ σώματος opponit. Ἀνάπαυσις quoque aph. 13. l. 4. otium aut quietem & ab exercitatione vacationem significat. ἡσυχίαν ἢ ἀγυμνασίαν expon. Gal. & exercitationi opponit. Lib. quoque περὶ φυσ. ἀνθρώπ. (pag. 17. 32. H. 228. 23.) ἡ ἀνάπαυσις ταλαιπωρίην medetur & opponitur, otium labori & fatigationi. Lib. περὶ ἰητρ. (p. 30. 24.) ἀνάπαυσις laxamentum dolorum & requietem significat. ὁ δὲ διαλείπων, ἀνάπαυσιν ἔχει τινὰ τούτων τοῖς θεραπευομένοις qui verò intermittit, horum (dolorum) aliquod laxamentum iis qui curantur exhibet.

Ἀναπεπταμένοι dicuntur Gal. lib. de Tremore palp. & rig. (pag. 367. 17.) expansi, laxati, languidi aut expressi, & quibus laxata cutis est & vires exolutæ.

Ἀναπίνεσθαι resorberi, absorberi, exugi significat Hipp. & de pure dicitur quod medicamentis desiccantibus absumitur & exugitur. Lib. de art. (pag. 609. 34. H. 805. H.) πολλὰ γὰρ καὶ τῶν ἀπόντων ἐκπυΐσκειν ἀναπίνεται ποτε, κἢν μηδὲν ... Multa enim ex his quæ suppurare videntur, quandoque etiam nullo adhibito cataplasmate absorbentur, hoc est, absumuntur, discutiuntur, aut digeruntur. ἐκδαπανᾶται καὶ διαφορεῖται exponit Gal. Rursus ibid. (pag. 626. 1. H. 817. H.) ὅταν ἂν ξηρανθῇ μέν, καὶ ἀναποθῇ πουλὺ τὸ ἐκχύμωμα τὸ ἐν τῷ θλάσει γενόμενον, quo ad quæ in contuso facta est humoris effusio, exiccata & absorpta fuerit, hoc est, absumpta & discussa.

Ἀνάπλασις dicitur Hipp. conformatio, membri fracti restitutio & restauratio, compositio, reparatio, ita vt fracturæ extrema sese mutuó contingant, & partes è directo statuantur, vt scribit Gal. Com. 1. in lib. de fract. & idem quod διάπλασις. Lib. περὶ ἰητρείου (p. 694. 16. H. 746. A.) πρῆξις δὲ καὶ διάτασις, καὶ ἀνάπλασις, καὶ τὰ ἄλλα κατὰ φύσιν Exhibitio autem, distentio, conformatio, cæteraq; secundum naturam accommodata esse debent. Vbi ἀνάπλασις διάπλασις Gal. exponitur. Atque hic mihi locus subindicari in Exeg. videtur, si modo integra sit lectio,

& ἀνα-

ὡς ἀναπλάσαι & ἐξαπλάσαι legatur, non ἀναπλάζειν & ἐξαπλάζειν vt habent omnia exemplaria, quædam etiam ἀναπλάζειν & ἐξαπλάζειν. Est & ἀνάπλασις τῶν σαρκῶν carnium efformatio, restauratio, reparatio, cùm partes extenuatæ & alimento destitutæ carne implentur, quod fit per renutritionem. Lib. περὶ ἰητρεῖου (pag. 700.17. H. 728. G.) τὴν αὔξησιν καὶ ἀνάπλασιν τῶν σαρκῶν incrementum & carnium restaurationem coniungit Hipp. 748 G.

Ἀνάπλευσις ὀστέου ossis fluctuatio dicitur Hipp. & exundatio, cùm os pure imbutum innatat aut fluitat, velutique restagnante humore ac exundante facilè corrumpitur, vnde etiam syderatur & decidit. Est enim ἀναπλεῖν aut ἀναπλώειν innatare & fluitare aut exundare, ἐπιπολάζειν. In Coac. (pag. 157. E.) τὰ περὶ γνάθους ἀλγήματα σφόδρα, κίνδυνος ἐς ὀστέου ἀνάπλευσιν ἐλθεῖν. In vehementibus circa maxillas doloribus, periculum est vt os fluctuet, educatur aut decidat. Maxilla enim pure promptè imbuta, innatat ac fluitat, vnde corrumpitur ac decidit. Hanc igitur humoris redundantiam ac veluti restagnationem, ἀνάπλευσιν velut ossis fluctuationem vocat. Cornar. ossis eductionem ex rei consecutione dixit. Lib. etiam 4. Epid. (1124. G.) eadem locutio vsurpatur. τοῦ παιδίου τοῦ φαγεδαινώδεος ἕλκεος οἱ κάτω ὀδόντες, καὶ τῶν ἄνω, καὶ τῶν κάτω οἱ ἐμπρόσθιοι, ἀνέπλευσαν. Pueto vlcere exedente (phagedænas vocant) affecto, inferiores dentes, & ex superioribus ac inferioribus primores exundabant, hoc est, erosi & corrupti deciderunt. Vbi quidam ἀνέπεσον pro ἀνέπλευσαν legunt. Sic ἀναπλεῖν de ossis squamula ab osse resoluenda & emersura dixit Paulus cap 107. lib. 6. ἐφ' ὧν δὲ λεπὶς ἀναπλεῖν μέλλει, in quibus verò testa emersura est. Ἀνάπλοον Erot. apud Hipp. τὸ κοῦφον καὶ ἔχον εὐρυχωρίαν τινὰ exponit, leue & quod capacitatem quandam habet, velut in summo fluitans, quod in abundantia contingit, velut rebus omnibus circumfluere & abundare Verrem dicit Tullius lib. 5.

Ἀναπλωθέντα ὀστέα dicuntur Hipp. ossa quæ explicantur & educuntur, dum dehiscunt & expanduntur, aut recedunt & velut syderata decidunt. Lib de fract. (pag. 563. 56. H. 769. C.) τὰ δ' ἐπίδοξα ἀναπλωθῆναι, quæ educi posse spes est, aut opinio est & expectatio vt educantur & recedant. Vbi tamen ἀναπλῶσαι pro ἀναπλωθῆναι sumi potest, vt apud Herodot. Et si illic ἀναπλῶσαι quidam de vinciendi ratione quæ simplicibus fracturis accommodatur intelligunt, velut de iis quibus simplici modo ossa fracta sunt, ibid (pag. 559. 31. H. 766. F.) ἀναπλῶσαι τοὺς τοιούτους dicit Hipp. hoc est, eos simpliciter curare licet, & ea curandi ratione, quam ἁπλῆν vocant, aut deligatione quæ simplici fracturæ debetur, vt ἀναπλῶσαι quod est explicare & expandere per translationem sumatur, velut si quis duplicata aut conuoluta explicet.

Ἀναπνεῦσαι respirare significat, spiritum ducere & trahere, & dicitur de ægris spirantibus, interdum etiam de doloris inducijs, vt à metu & morbo respirare ac recreari. Prorrh. 2. (p. 97. A.) πολλὰ δὲ τῶν τρωμάτων, ἐν χωρίοισι τε εἶναι εὐηθέσι, καὶ οὐδὲν φοβερὰ φαινόμενα, οὕτως ἀλγήματα παρέχει, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀναπνεῦσαι. Non pauca autem vulnera quæ in contemnendis locis ac nulla re formidabilia esse videntur, in iis tanto dolore plaga cruciat, vt ægri respirare nequeant. Vbi ἀναπνεῦσαι tam de spiratione quam de doloris cessatione intelligi potest. Ideoque etiam quædam exemplaria illic ἀναπαύσασθαι pro ἀναπνεῦσαι habent. Sic Aret. ἀνάπνευσιν τοῦ κακοῦ mali respiratio & solamen dicitur, Cap. 1. lib. 2. de cur. ac. morb. & Hom. Il. λ. (vet. 800.) ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο, parua autem à bello respiratio, & ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν τειρόμενοι, respirent autem bellicosi Achiui, consumpti. Ἀνάπνευσις etiam idem quod ἀναπνοὴ & respirationem significat quæ aëris inspiratu & expiratu constat. Sic enim Gal. Com. in lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (pag. 10. 23.) ἀναπνοὴν esse dicit, τὴν διὰ τοῦ στόματος ἔξω τε καὶ εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος, cum spiritus intrò & foras per os fertur. At lib. 3. de morb. (pag. 488. 40.) ἀνάπνευσις spiraculum aut emissarium ad transpirationem factum significare videtur. καὶ τομὴν ἀνάπνευσιν ποιεῖν, & sectione facta transpirationem efficito.

Ἀναπρῆσαι Gal. apud Hipp. ἀνατρῆσαι ἐκτρῆσαι exponit, perterebrare, perforare, perfodere, ab ἀναπρίω per syncopen, pro ἀναπρίσαι. Hesych. etiam ἀναπρῆσαι ἀναφυσῆσαι, inflare exponit ab ἀναπρήθω.

Ἀναπτύειν expuere significat, pus sputione reiicere & expurgare. In Coac. (p. 179 B.) οἱ ἐκ πλευρίτιδος ἔμπυοι γενόμενοι, ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσιν ἀναπτύουσιν ἀπὸ τῆς ῥήξιος. Qui ex morbo laterali suppurati fiunt, in quadraginta diebus à ruptione pus expuunt. Est igitur ἀναπτύειν idem quod ἀποπτύειν. ἀναχρέμπτεσθαι dicitur aph. 15. lib. 5. In Progn.) pag 145. 17. H. 41. 15.) & Coac. (pag. 179. B.) ταχέως τὸ ἀναπτύεσθαι καὶ εὐπετῶς dicitur, tum citò, tum promptè excreari, sputione reiici.

Ἀναπτύσσεσθαι expandi, explicari, extendi significat. Lib περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 558. 15.) τὸ ἧπαρ οἰδέει καὶ ἀναπτύσσεται πρὸς τὰς φρένας ἀπὸ τοῦ οἰδήματος, iecur intumescit, tumorque ad septum transuersum expanditur, hoc est, extenditur. Ibidem rursus (v. 27.) καὶ ὅκοταν τὸ ἧπαρ μᾶλλον ἀναπτυχθῇ πρὸς τὰς φρένας, cumque iecur ad septum transuersum magis expassum fuerit. Pro quo ἀναπτυχθῇ legitur lib. περὶ κρισίμων (pag. 573. & 16.) vbi ista repetuntur.

Ἄναρθροι dicuntur homines crassi, carnosi, articulis non apparentibus, quique non distinctis sunt articulis, hoc est, informes præ crassitie. Lib de aëre, loc. & aq. (pag 293. 22.) σαρκώδεις καὶ οἱ ἄνθρωποι σαρκώδεις εἰσὶ καὶ ἄναρθροι. Illic homines carnosi sunt, articulis non distincti. Quibus paulò pòst ἰσχνοὺς καὶ διηρθρωμένους, graciles & articulis probè distinctos opponit. Ibidem (pag. 292. 18.) καὶ ἄρθρα καὶ ὑγρὰ καὶ ἄτονα, & iuncturæ eorum humectæ & eneruatæ. Vbi ἄναρθρα aut etiam ἄνευρα quidam legunt ad τὰ εἴδεα referentes. Hanc autem locutionem eodem libro explicat (pag. 290. 12.) τά τε γὰρ μεγέθεα μεγάλοι, τά τε ἄρθρα δὲ ὑποπαχέα, ἄρθρα τε ἀφανέα ὥστε, οὐδὲ φλέψ. Sunt enim ingentis magnitudinis crassitieque valde excedunt, neque iuncturæ eorum vllæ, neque venæ comparent.

Ἀναρίστησις prandij detractio dicitur lib. περὶ ὑγιείης (p. 379. 17.) ἀλλὰ χρὴ τοῖσι ἐμέτοισι, καὶ ἀναριστήσει, καὶ τοῖσι ξηροῖσι διαιτήμασι χρῆσθαι. Verùm vomitibus & prandij abstinentia, & laboribus & sicco victu vtendum. Ibidem (pag. 376. 55.) περιπάτους ἀναρίστους vocat deambulationes citra prandium.

Ἀναρρήγνυσθαι disrumpi, diffringi, dissecari, refringi, rursus rumpi dicitur. Lib. de fract. (pag. 546. 25. H. 759. G.) πτέρνης ἀναρρηγνύμενα in calcis syderatione dicuntur, quæ sæpe disrumpuntur aut crebrò recrudescunt. Paulo etiam ἀναρρηγνύμενα ἕλκεα sunt vlcera cicatrice præposterè obducta, quæ rursus inflammatione facta rumpuntur & recrudescunt. Velut ruptam pustulam dicit Tibullus Eleg. 3. lib 3. Læderet & teneras pustula rupta manus. In Coac (p. 187. B) ἀναρρήγνυσθαι οὐλὴ dicitur de cicatrice quæ refricatur, rescinditur aut rumpitur. ὅσοισι δ' ἂν αἱ ἔσωθεν οὐλαὶ ἀσθενέες γίνωνται, ῥηιδίως ἀναρρήγνυνται. Quibus autem interni vulneris cicatrix debilis euasit, promptè rescinditur. Lib. 1. de morb. (p. 455. 40.) ἀναλκοῦται dicit eadem in re, hoc est, reulceratur, aut vlcus refricatur & refringitur. Ibid. etiam (pag. 456. 13.) vena iterum sauciata vbi coaluerit & sana esse videatur, ἀναρρήγνυται ἑτέρῳ χρόνῳ alio tempore refringitur, aut aliàs iterum rumpitur.

Ἀναρρίνων, τὸ διὰ τῶν ῥινῶν παλινδρομοῦν ἰόν, per nares rediens, exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. Idemque annotat quosdam diuisim legere ἀνὰ ῥῖνα, vt sit idem quod ἀνὰ τὸ δέρμα per cutem. Quidam etiam ἀνάρρινον idem quod ἀντίρρινον significare scribunt.

Ἀναρρόπιη, Vide Καταρρόπιη.

Ἀναρρωννύσθαι tependere significat, resarcire, adæquare, addere quod deest ἀναπληροῦν. Lib de rat. vict. in morb. ac. (59. 25. H. 388. 35.) ἀναρρώσασθαι τὴν μεταβολὴν dicitur mutationem rependere, hoc est, veluti quadam altera mutatione mutationi ipsi auxilium ferre, aut vicissitudine quadam eam resarcire & iuuare. ἄριστον ἂν τοῖσιν οὕτως ἀναρρώσασθαι τὴν μεταβολήν. His igitur conueniet mutationem rependere, hoc est, veluti noua quadam mutatione resarcire. His enim qui prandere non consueuerant, si pransi fuerint, velut altera mutatione consulit, adiecto somno pomeridiano, qui nouæ mutationis noxiam & ventriculi laborem aut grauitatem quiete rependat aut resarciat. Ἀναρρώσασθαι προσθεῖναι τὸ ἐλλεῖπον dicitur, quod deficit addere.

Ἀνάσπασις contractio dicitur, videturque hoc nomine ventriculi contractio intelligi, cum sese colligit & contrahit vt cibum amplectatur & concoquat. lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 12. 24.) αἱ δὲ τοιαῦται κοιλίαι πολλῷ τε βραδύτερον πέσσουσι, καὶ πλείονος δέονται ἀνασπάσιός τε καὶ ἡσυχίης. Eiusmodi verò ventres tardissimè concoquunt, & maiore contractione ac quiete indigent. Sed ἀναπαύσιος legi malim, vt legunt omnes interpretes & Asulanus, vt sit, maiore cessatione & quiete indigent, hoc est, in otio & quiete sunt diutius continendi, vt facilius concoquant. ἀνάπαυσις enim τῷ πόνῳ opponitur, vt quieti otium quod antea scripsimus.

Ἀνασπογγίζειν spongia detergere significat. Lib. de Vlc. (pag. 872. H.) ἀνασπογγίζειν δὲ τὸ ἕλκος πολλάκις σπόγγῳ, sæpius vero vlcus spongia abstergere, emundare. ἀνασπογγίζειν εἰρίῳ frequenter dicitur Hipp. quod est lana excipere, aut medicamentum aliquod lana velut spongia excipere & extergere.

ut lanam medicamento imbuere, quod δὲ εἰρίῳ μαλακῷ ἀναπυρίζειν dicit Gal. lib. 5. de Compos. med. κατὰ τόπ. (p. 187. 50.) lana molli excipere. Lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 570. 20.) ὕστερον ὕδατι ψυχρῷ θεὶς τρίβων εἰρίῳ ἀναπυρίζειν, deinde ceruſſam aqua ſubactam lana exceptam ſubdito. Sed lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 629. 27.) vbi eadem repetuntur, legitur, ὁ ἀψίνθιον ἐν ὕδατι τρίβων, εἰρίῳ δὲ ἀναπυρίζειν, aut abſinthium aqua ſubactum lana exceptum ſubdito. Libro etiam περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 571. 47.) σκαμμωνίαν τρίψας ἐν γάλακτι γυναικείῳ εἰρίῳ ἀναπυρίζειν προστίθει. ſcammonium in lacte muliebri tritum lana exceptum peſſu adhibe. Et (pag. 574. 22.) οἶσυπον λευκὸν ῥοδίνῳ μύρῳ ἀναφυρήσας εἰρίῳ ἀναπυρίζειν προστίθει, oeſypum candidum roſaceo vnguento ſubactum ac lana exceptum in peſſo apponito. Rurſus (pag. 580. 43.) στυπτηρίαν λείαν τρίψας, διεὶς μύρῳ εἰρίῳ ἀναπυρίζειν προστίθει. alumen tritum vnguento dilutum lana exceptum in peſſo apponito. Ibidem (581. 1.) λιβανωτὸν καὶ γλήχωνα λεῖον ποιήσας, ἀναδεύσας μέλιτι, εἰρίῳ ἀναπυρίζειν, προστίθει, thus & pulegium tritum, melle ſubactum & lana exceptum in peſſo apponito. Et (pag. 582. 35.) ἡ δὲ γυνὴ προστιθέσθω, εἰρίῳ ἀναπυρίζουσα mulier lana excepta peſſo ſubdat. Pro quo eadem in re lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 610. 8.) legitur, προστίθει τῷ εἰρίῳ ἀναλαμβάνουσα, lana excepta peſſo ſubdito. Lib. etiam 1. περὶ γυναικ. (pag. 598. 54.) εἰρίῳ ἀναπυρίζων προστίθει, lana exceptum (alumen) peſſo ſubdito. Lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 665. 36) ἀναπυρίζειν ἄχνῃ ἀπὸ ὀθονίων λεπτῶν, ramento ex tenuibus linteis deraſo excipito, pro ἀναπυρίζειν dicitur.

Ἀνάισσων ἀὴρ, aër ſurſum prorumpens, proſiliens, impulſus dicitur apud Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 645. 9.) καὶ ἀναΐσσων ἴῃ ὁ ἀὴρ βιώμενος, & ſurſum impulſus aër violenter feratur, hoc eſt, vi & ægrè prorumpat, exiliat aut impellatur, cùm vteri ad cor progreſſi liberam reſpirationem impediunt & ſuffocationem afferunt. Sic enim legiſſe Erot. apparet, apud quem ἀναΐσσων ἀνορμῶν exponitur. Quædam tamen exemplaria manu ſcripta ἀνάσσων habent, alia etiam ἀνάσσυρται. Verùm vitioſa ſunt omnia. Cornar. aërem impeditum violenter attrahi dixit, & de inſpiratione aëris intelligit, quod etiam de expiratione ſumi poteſt, vt ægrè aër ſurſum feratur, impellatur & exiliat. Impellendi enim maior quàm attrahendi actio in eo verbo ineſt. Poteſt tamen ſimpliciter impulſus aër dici, quomodo exponit Erotianus, vt de aëre ſubeunte & attracto accipias, qui tamen propter præfocationem vi & ægrè ſubeat. Deductum autem à ἀΐσσειν quodammodo videtur vt & alia, vt λαβραΐσσων, impetu ruens & concitatus, & παλίσσυτος, ad retrogradum greſſum incitatus, & αὐτίσσυτος, ὄμβρος, imber per ſe excitatus. Vnde etiam ἐσσύμενος participium eſt Homero frequens, hoc eſt, incitatus & tendens cum impetu aut ardore quodam. Sic ἔσσυτο Heſych. ὥρμησεν exponitur.

Ἀνάστασις exurrectionem & deſurrectionem ſignificat Hipp. cùm æger ad egerendum ſurgit. In Coac. (pag. 219. C.) κοιλίη ταραχώδης σμικρὰ πυκνῇσιν ἀναστάσεσι, aluus perturbata cum frequenti deſidendi labore. Ibidem (ibid. G.) αἱ κατὰ μικρὰ ἀναστάσιες, ῥιγώδεες, frequentes deſidendi labores rigorem adferunt. Et (ibidem ibid.) αἱ πυκναὶ κατὰ μικρὰ ἀναστάσιες, crebræ & quæ ex paruis interuallis fiunt exurrectiones. Quod etiam repetitur in Prorrh. (p. 215. 19. H. 80. D.) vbi ὑπαναστάσιες quędam exemplaria legunt. In Progn. verò (pag. 138. 1. H 40. 3.) ξυνεχέες ἐξαναστάσιες dicitur continua ad deſidendum exurrectio. Lib. 3. Epid. ægr. 1 ἐδυσφόρει περὶ τὰς ἀναστάσιας, cùm deſurgeret moleſte habebat. Ἀνάστασις etiam ſignificat Hipp. humorum emigrationem, ſubmotionem & è ſuis ſedibus expulſionem, cùm per medicamenta reprimentia ab affectis locis depelluntur & aliò transmigrant. Eſt enim ἀνάστασις demigratio, tranſlatio aut caſtrorum motio, cùm veluti exercitus ſuis ſedibus expulſus aliò demigrat. Sic τοὺς ἀναστάσιας πεπονθότας vocat Hipp. lib. 6. Epid. ſect. 7. aph. 2. eos quibus per medicamenta reprimentia humoris fluentis impetus repreſſus eſt, quaſi per medicamenta, quæ humores ſuis ſedibus ſubmouent, compreſſos. Velut in anginæ inflammatione gargariſmis ad humoris ruentis impetum cohibendum alióque tranſmouendum vtimur. Ἀνιστάμενοι ἐκ τῶν νούσων qui ex morbo recreantur aut reficiuntur, quique conualeſcunt, ſeſe recolligunt ac vires reſumunt, dicuntur Hipp. aph. 32. lib. 4 ἀνακομιζόμενοι καὶ ἀναλαμβανόμενοι exponit Gal.

Ἀνασπᾶν τὴν σάρκα ἀπὸ τοῦ ὀστέου carnem ab oſſe retrahere, contrahere & reprimere ſignificat, hoc eſt, diducere, erigere & ſuſtollere, cùm in ſectione cutis capitis ipſa ab oſſe reprimitur, erigitur & diducitur vt oſſis vitium pateat. Lib. de vuln. cap. (p. 907. A.) τάμνοντα δὲ χρὴ ἀνασπᾶν τὴν σάρκα ἀπὸ τοῦ ὀστέου, ὃ πρὸς τῷ ὀστέῳ καὶ πρὸς τῇ μήνιγγι πέφυκεν. Cùm autem inciditur, carnem quæ oſſi & membranæ adhæret, ab oſſe diducere oportet.

Ἀναστόμωσις dicitur oſculi venæ vel arteriæ laxatio & apertio per quam ſanguis effunditur, & inter fluoris ſanguinis differentias reponitur Galeno lib. 5. Meth. med. & Aureliano lib. 2. Tard. Paſſionum cap. 10. ac Oſculatio dicitur, vt & ἀναστομωτικὰ medicamenta quæ vim aperiendi habent, Oſculantia. Ἀναστομωτήριον Hipp. idem quod ἀναστομωτικόν, quod aperit lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 587. 22.) ὑστέρας ἀναστομωτήριον καὶ αὐτὸ καὶ καθαρτικόν, vteros aperiens itemque purgans, aperiendi vim habens. Ἀναστομωτέρας etiam contraria ſignificatione dicitur qui magis arctus & anguſtus, quique ægriùs patet. Vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 588. 32.) ſterilibus & iis quæ parere non ſolent, τῶν μητρέων ἀναστομωτέρων ἐουσῶν, τὰ ἐπιμήνια ἐπιπονωτέρως χωρέει, arctioribus vteris & ægrius apertis menſes laborioſè prodeunt. Ἀναστομόω namque arcto, coangusto ſignificat & in fauces comprimo. Vt apud Ariſtot. libello de Mundo ὠκεανὸς ἀναστομούμενος Oceanus in fauces ſe comprimens vertitur à Budæo.

Ἀνατείνεσθαι erigi, attolli ſignificat, ſed apud Hipp. contentis eſſe viribus, firmis, integris & erectis denotat, aut contenta natura & totis viribus ſe ad morbum propulſandum erigente, ac velut contra obtinente, aut robur retinente & comparante. Prorrh. 2. (pag. 89. D.) χρὴ δὲ τὸν ὑπὸ τοῦ ὕδρωπος ἐχόμενον καὶ μέλλοντα σωθήσεσθαι, ἰσχυρὰ τὰ σπλάγχνα ἔχειν καὶ ἀνατείνεσθαι, Qui aqua inter cutem detentus eſt & ſeruari volet, eum robuſtis viſceribus & contentis viribus eſſe oportet. Sic enim illic ἀνατείνεσθαι per ſe legimus ex melioribus exemplaribus, non vt quædam, ἀνατείνεσθαι τῇ φύσει, etſi illud quoque de natura contenta & contra morbum ſe erigente & aſſurgente dici poteſt. ἀνατείνεσθαι igitur contentis eſſe viribus, firmis, & integris, aut contra obniti & ſe erigere ſignificat, quod totum Celſus per firma viſcera complexus eſt, vt noſtris in eum lib. Annotat. ſcribimus.

Ἀνατρέπειν ſubuertere, euertere, diſturbare, opprimere, proſternere, & peſſum dare ſignificat; Lib. de art. (p. 650. 10. H. 831. F.) ὅσα ἂν μὴ αὐτίκα λειποθυμίη ἀνατρέψῃ, quæcunque non protinus animi defectio euerterit, aut oppreſſerit, hoc eſt, niſi ſtatim animi defectio occuparit, aut curationem diſturbarit & ſubuerterit. Ἀνατροπὴ autem dicitur ſtomachi ſubuerſio aut diſſolutio cùm in vomitiones effunditur. Galen lib. 8. κατὰ τόπ. (pag. 274. 13.) στομάχου ἀνατροπὰς vocari ſcribit τάς τε ἀνορεξίας καὶ τὰς ναυτιώδεις διαθέσεις, ἐφ᾽ αἷς ἐνίοτε καὶ συμβαίνουσιν ἔμετοι. inappetentias, tum nauſeabundas affectiones in quibus vomitiones quidem interdum contingunt.

Ἀνατρέφεσθαι ἐκ νόσου ex morbo conualeſcere, de ægro dicitur qui præſcripta victus ratione vtitur eâque nutritur & confirmatur, & ex morbo aſſurgit. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 13. 26.) ἐξ ὧν τουτέων πᾶς ὁ βίος καὶ ὑγιαίνοντι καὶ ἐκ νόσου ἀνατρεφομένῳ καὶ κάμνοντι. ex hiſque omnis viuendi ratio tum ſano, tum ex morbo conualeſcenti, tum ægroto conſtet.

Ἀνάτριψις etſi propriè defrictionem aut refrictionem ſignificat, & vnam tantum frictionis differentiam, quæ à partibus inferioribus ſurſum verſus ducitur, vt notatio indicare videtur: τρίψεως tamen nomine ſumitur & totum frictionum genus denotat apud Hipp. lib. de art. (pag. 588. 48. H. 783. H.) πολλῶν δὲ ἔμπειρον δεῖ εἶναι τὸν ἰατρόν, ἀτὰρ δὲ καὶ ἀνατρίψιος. Ac multorum quidem peritum eſſe oportet medicum, ac certe etiam frictionis. Ibidem (ver. 49. ibid.) καὶ γὰρ ἂν δήσειεν ἄρθρον ἀνάτριψις χαλαρώτερον τοῦ καιροῦ ἐόν, frictio enim articulum laxiorem vincire conſueuit. Et, ἀλλὰ διοριστέα ἡμῖν περὶ ἀνατρίψιος ἐν ἄλλῳ λόγῳ. Sed de frictione alio in libro à nobis diſceptabitur. Ac ibi Gal. ἀνάτριψιν antiquis ἀντὶ τρίψεως ſumi ſcribit, & ἀνατρίβειν totum frictionum genus, non vnam tantùm ab inferiori ſurſum frictionem comprehendere. Vtitur etiam hac dictione Hipp. ἐν τῷ κατ᾽ ἰητρεῖον (pag. 697. 20. H. 746. G.) ἀνάτριψις δύναται λύειν, frictio ſoluendi vim habet. Vbi quoque Gal. ἀνάτριψιν ἀντὶ τρίψεως poni & abſolutè omnem frictionem ſignificare teſtatur, & ἀνατρίψεως nomen antiquis crebrò vſurpari, τρίψεως autem rarum eſſe. Idem quoque lib. 2. Salub. (pag. 233. 55.) τρίψεως nomen recentioribus eſſe vſitatius ſcribit, vt ἀνατρίψεως veteribus.

Ἄναυδος exponitur Gal. apud Hipp. διαλέγεσθαι ἀδυνατῶν. qui loqui aut ſermone vti non poteſt, & ἄφωνος ὁ φωνεῖν μὴ δυνάμενος, qui vocem emittere nequit. Quibus verbis apertiſſimè inter ſe ἄναυδον & ἄφωνον diſtingui indicat, quòd ἄναυδος eum ſignificat qui fari aut loqui nequeat, cuique articulatæ vocis organa ſunt aut læſa aut præpedita. ἄφωνος verò qui voce deſectus

defectus est, & cui vocis instrumenta læsa sunt, velut larynx, eumque mouentes musculi, atque inserti nerui, & qui recurrentes dicuntur. Ex eoque effectum est vt ἄναυδον perpetuò mutum, & ἄφωνον voce defectum apud Hipp vertetimus. Quod certè discrimen in hoc Medicinæ parente eo magis animaduertendum, quòd ab omnibus interpretibus ferè neglectum est, à Gal. tamen diligenter est annotatum. Is enim in Exeg. locum lib. 3. Epid. ægr. 3. post st. pest. explicans & innueos ἄναυδον & ἄφωνον consequenter ibi poni scribit, & ἄναυδον de muto & loqui non potente dici, adducto Homeri testimonio Il. τ.) ver. 407.) de Xantho Achillis equo dominum alloquente, αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, hoc est, sermonem autem indidit Dea albis vlnis Iuno. Vbi αὐδήεντα, φωνῇ ἐνάρθρῳ χρώμενον, articulata voce vtentem recte explicat Schol. vt & αὐδὴν φωνὴν ἀνθρωπίνην dici scribit Eustath. vocem humanam & sermonem. Idem verò Gal. multò apertius harum vocum discrimen his verbis exponit Com. 3. in lib. 3. Epid. (pag. 435 28. H. 1098. B.) ὑπολείπεται νῦν ἔτι τοῦτο ἡμῖν ἐξηγήσασθαι, διὰ τί προειπὼν ἄναυδος, ἐπήνεγκεν ἄφωνος. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο λόγος τοιόσδε· τὴν αὐδὴν ὅτι νῦν τι τῶν ἀκοῇ ἴδιον αἰσθητὸν οἱ παλαιοὶ φαίνονται καλοῦντες, οὔτ' ἐκεῖνο τὸ εἶδος αὐτὸ μόνον. ὅσον ἐκπέμπεταί πως κατὰ προαίρεσιν τῶν ζώων διὰ τοῦ στόματος, ἐν ᾧ περιέχεται καὶ τὸ κλαίειν, καὶ τὸ συρίττειν, οἰμώζειν τε καὶ βήττειν, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, μόνην δὲ τὴν ἀνθρώπου φωνὴν καθ' ἣν διαλεγόμεθα πρὸς ἀλλήλους αὐδὴν ὀνομάζουσιν. οὕτω γοῦν καὶ ὁ ποιητὴς ἐποίησεν τοῖς ἰδίοις ἵπποις διαλεγόμενον τὸν Ἀχιλλέα τηνικαῦτα φησὶ τὸν ἕτερον αὐτῶν ἀμείψασθαι λόγοις χρησάμενον ἀνθρωπίνῃ διαλέκτῳ. αὐδήεντα, γάρ φησιν, ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. οὐχ ὡς ἄφωνον ὄντα πρότερον, οὐδ' ὡς μὴ ἔχοντα τὴν κοινὴν τῶν ἵππων φωνὴν, ἀλλ' ὡς [illegible] αὐδὴν ἐκείνην. ὥσπερ οὖν καὶ θεὸν αὐδήεσσαν εἴρηκε τὴν ἀνθρωπίνῃ διαλέκτῳ χρωμένην. ἔτι καὶ αὐτὴν ἀνθρωποειδῆ φασιν εἶναι μὴ πάντων τῶν θεῶν τοιούτων ὑπαρχόντων. ἐναργῶς γοῦν ἥλιος καὶ σελήνη καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἄστρων ἀποκεχώρηκε παμπόλυ τῆς ἀνθρώπων ἰδέας. καὶ ὁ Ἱπποκράτης οὖν ἄναυδον μὲν ὅστις ἐστὶ τὸν μὴ δυνάμενον διαλέγεσθαι. τὸν δ' ἄφωνον ἐπὶ τοῦ μηδ' οἰμῶξαι, μηδὲ βοῆσαι δυναμένου. δῆλον δὲ ὅτι τὸ τοιοῦτο χεῖρόν [illegible] εἶναι, τῆς ὡς ἄν εἴποι τις ἀναυδίας. οἷς γὰρ ἡ γλῶττα μόνη παραλέλυται φωνεῖν μὲν μέγιστον ἐνίοτε δύνανται, διαλέγεσθαι δ' οὐ δύνανται. εἰ δὲ μηδὲ ἐκφωνεῖν [illegible] τι οἷοι, ἐσχάτης νεκρώσεως δὲ τὸ τοιοῦτον γνώρισμα, τῶν οὕτως ἐχόντων, μήτ' οἰμωζόντων, μήτε στεναζόντων, μηθ' ὅλως φθέγξασθαι δυναμένων. hoc est, Reliquitur igitur nobis hic exponendum cur vbi ἄναυδος apposuerit, statim ἄφωνος subdiderit. Quod hac ratione factum est. τὴν αὐδὴν (hoc est, sermonem) neque id quodcunque auditione propriè percipitur, antiqui vocare videmur, neque hanc ipsam solam speciem quæ ex animantis consilio per os emittitur, in qua & flere, & sibilare, lugereque & tussire, & id genus alia continentur: verùm solam humanam vocem qua inter nos colloquimur, αὐδὴν nominant. Sic igitur & poëta vbi cum suis equis colloquentem Achillem inducit, tunc eorum alterum humano sermone respondisse dicit. Scribit enim, αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, hoc est:

Indidit huic autem sermonem candida Iuno.

Non quòd antea voce careret, aut communem equorum vocem non haberet, sed quòd non illam quæ αὐδὴ dicitur. Hunc etiam in modum Deam αὐδήεσσαν dixit, humano sermone vtentem, quòd & ipsam humana esse forma dicant, cùm non omnes dij huiusmodi sint formæ. Sol namque planè & luna reliquáque sidera ab humana forma plurimùm recesserunt. Hippocrates igitur ἄναυδον quidem dixit, eum, qui loqui non potest, ἄφωνον verò, qui neque lugere neque clamare potest. Id autem deterius esse manifestum est, quàm (vt quis dixerit) ἀναυδίαν, hoc est loquendi impotentiam. Quibus igitur lingua sola resoluta est, maximam interdum vocem edere possunt, at loqui tamen nequeunt. Quòd si ne vocem quidem emittere queant, id extremæ extinctionis facultatis est indicium, vbi his ita se habentibus, neque lugere, neque gemere, neque sonum omninò edere possunt. At verò Erot. apud Hipp. ἄναυδον ἄφωνον exponit, & αὐδὴν φωνὴν, citato Homeri versu à Gal. in testimonium adducto. Quæ expositio largius sumpta Grammaticorum more videtur, non philosophorum subtilius & pressius quauis de re disserentium. Hesych. etiam eodem modo ἄναυδον ἄφωνον, & αὐδὴν φωνὴν καὶ φθόγγον explicat. Et Gal. φωνὴν antiquis etiam dici αὐδὴν, quòd τοῦ φωνεῖν genere vt & λόγος contineatur, scribit Com. 2. in Prorrh (pag. 197. 2. H. 74. C.) Eademque ratione etiam Homerus de Xantho voce humana vso dixit, ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐρινύες ἔσχεθον αὐδήν, hoc est, hoc modo locuto Erinnyes sermonem cohibuerunt (Il. τ. v. 418.) Atque ex hoc antiquorum more Gal. ἀναύδους ἅμα ἀφωνίᾳ exponit Com. 2 in Prorr. (pag. 196. 45. H. ibid.) Sed philosophorum disciplina rei cuiusque naturam propius imitatur, & αὐδὴν διάλεκτον aut λόγον esse dicit, hoc est sermonem aut loquelam. Quantum verò inter se differant φωνὴ & διάλεκτος, apertissimè docet Gal lib 4. loc. affect. cap. 6 Quod certè vocum discrimen vt est imprimis in ipso Hipp. obseruandum, ita in ipsarum dictionum explicatione facilius innotescet. Ἄναυδος igitur mutum & eum qui loqui non potest significat Hipp. qua dictione in ea notione crebrò vititur, vt lib. 3. Epid. ægr. 3. post st. pest. & libr. 5. Epid. (p. 1154.) ἄναυδος ἦν muta erat, de virgine quæ in sinciput lata manu percussa vertigine & conuulsionibus tentata tandem periit. Loqui autem non potuisse indicat, quod scribitur, καὶ γλῶσσαν κατεῖχεν, & lingua impediebatur. Sic ἀναυδία loquendi & sermonis impotentiam significat in Coac. (pag. 122. D) αἱ ἐν πυρετῷ ἀναυδίαι, κακόν. In febre loqui non posse, malum est. Et (pag. 174. 8.) ἐν σπασμοῖς ἀναυδίη ἐπὶ πολὺ, κακόν, Loquendi impotentia in conuulsionibus diu perseuerans, malo est. In Prorrh. quoque (p. 196. 38. H. 74. C.) αἱ ἐν πυρετοῖσι πρὸς ὑποχόνδριον ὀδύναι ἀναύδως ἱδρῶτι λυόμεναι, κακοήθεες. Præcordiorum dolores in febribus cum loquendi impotentia, si sudore non soluantur, maligni sunt. Pro quo ἀναύδῳ in Coac. legitur (pag. 166. H.) hoc est ægro loqui non potente, ἀναύδως autem ἀλόγως hoc est temerè ac præter rationem quosdam interpretes apud Hipp. sumere scribit Gal. Com. 2. in Prorrh. quòd λόγος τῷ φωνῆς genere comprehendatur. Quòd autem ad Erot. explicationem attinet, cùm non possit. l. 3. Epid. conuenire, certum est eam ex antiquorum opinione lib. 4. Epid. accommodari posse, ex placito 58. l. 7. vt ἄφωνος ex cerebri noxia velut attonitum ac syderatum significet. Et Sabinus apud Galen. Comm. 3. in lib. 3. Epid. ea antiquorum doctrina ἄναυδον, τὸν μηδ' ὅλως ἔχοντα φωνὴν ὑπηχεῖν, hoc est, nullam omninò vocem habentem, exponit, & ἄφωνον, διάλεκτον.

Ἀναφέρειν scribit Gal in Exeg significare apud Hipp. τὸ λύζειν ἀναπνέοντα, inter respirandum subinde singultire, vt lib. 1. de morb. minore. καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ τὰ παιδία τὰ πεπαυμένα κλαίοντα τι καὶ ἐς τὰς ῥῖνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα, τοῦτο τοῦτ' ἐστι τῆς πνοῆς [illegible] ἐν τῇ ἔξω φορῇ, ἅμα ταῖς τῇ διπλῇ εἴσω ἐπαναλήψει. hoc est, est etiam ἀναφέρειν velut cùm pueri flere desinentes spiritum in nares retrahunt, atque hoc idem est quod spiritus offensaus in ea latione quæ extra fertur, contra quam fit in ea quæ geminata est intrò reuocatione. Quib. verbis libros de morbis qui apud Hipp. circumferuntur valdè suspectos habeo, quos etiam præter confusam eorum appellationem ac indicaturam, valdè esse corruptos multis aliis nominibus in animum mihi induxi. Nam neque quisnam sit liber primus de Morb. minor. satis mihi compertum est, neque ἀναφέρειν in tota eorum lib. περὶ νούσων tractatione ea notione reperitur, etsi frequens est dictionis huius vsus lib. 4. verùm perferre, pati ac sufferre significat, vt (pag. 504. 59) ἀναφέρει τὴν πληθώρην plenitudinem ferre dicitur, μᾶλλον πολλῷ δύναιτ' ἂν τὴν πληθώρην ἀναφέρειν τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου [illegible] ἐόντος ὀλίγου, longè facilius plenitudinem corpus perferret, homine parum aluum exonerante. Rursus (pag. 506. 11.) ἀναφέρειν τὴν θέρμην ἡ κοιλίη καὶ τὸ σῶμα δύναται ἐν τῷ κρίσει, aluus & corpus calorem in iudicatione perferre potest. Et (ibidem v. 19.) καὶ τὸ δυνάμενον ἀναφέρειν τὴν θέρμην τὸ σῶμα, & cùm non possit calorem corpus perferre. Et (pag. 507. 55) καὶ τὸ ἄλλο σῶμα ὀδυνᾶται. τοῦτο γινόμενον ὑπὸ ἰσχύος ἀναφέρει, μέχρις ἂν ἀρχή τις ἐπιγένηται reliquum corpus dolet, & quod fit præ robore perfert, donec principium aliquod accedat. Sic lib. 1. de Morb. (pag. 454. 21.) οὐδ' οὕτω μᾶλα ἀναφέρουσιν, neque hoc modo vel sustinent, aut reualescunt. Et lib. 4. (pag. 505. 25.) καὶ τὸ σῶμα δι' οὕτως ἀναφέρειν δύναται. & sic corpus præferre potest, aut ad se redire & se reficere. Nam & ἀναφέρειν apud Hipp. se recolligere, vires resumere, se reficere, ex morbo se recreare etiam significat, & qui morbum perferunt, tandem vires recolligunt. Libr. 2. περὶ γυναικ. (pag. 645. 38.) αἱ δὲ γεραίτεραι οὐ δύνανται ἀναφέρειν, ἀλλ' ἀπόλλυνται ὑπὸ ἀσθενείης. At seniores se recolligere non possunt, sed præ virium infirmitate pereunt. Et lib. 7. Epid. (p. 1221. D.) οὐδ' αὐτὴ ἀνέφερε, neque ipsa quicquam alleuabatur aut conualescebat. Haud absimili significatione ἀναφέρειν in vitam referri, resurgere, & ad se redire dicitur aph. 43. lib. 2. quod Cels. ad vitam redire dixit cap 8. lib. 2. [illegible] ἀφρὸς ᾖ περὶ τὸ στόμα, iis spumante ore sibi restitui non possunt. Quod Gal. in Com. ἀναφέρειν dicit, nisi pro [illegible] legendum sit. Lib. 4. de Morb ἀναπνοὰς pro [illegible] ponitur, & significat refici, recreari. [illegible]

ἀναφέρεται, vbi verò debilis factus fuerit, vix reficitur aut recreatur. (pag. 512. 21.) Ἀναφέρειν πνεῦμα est spiritum trahere & spiritum ducere ac recipere. De his dicitur qui spiratione interrepta ad eam redeunt, eam recipiunt ac resumunt, velut qui viribus defecti eas recipiunt, recreantur & sese reficiunt. Sic Corn. Nep. in Agesilao. Sine dubio post Leuctricam pugnam Lacedæmonij se nunquam refecerunt. Prorrh. 2. (pag. 97. A.) αὐτοὶ δὲ ὑπὸ τῆς ὀδύνης τοῦ τρώματος, τὸ μὲν πνεῦμα ἀνήγαγον, πυρετήναντες δὲ καὶ οὐδὲν ὅ,τι ἀναφέροντες, ἀπέθανον. Quidam verò præ vulneris dolore quod nullo modo retreat, spiritum quidem traxerunt, delirio autem ac febre perierunt. Potest & hîc ἀναφέρειν de interrupta spiratione etiam intelligi, vt subsingultientem spiritum & offensantem spirationem indicet, velut in Exeg explicatur. Prior tamen notio magis ad rei quæstionem accommodata mihi videtur, vt illic scribimus. Etsi πνεῦμα ἀναφέρειν hîc dici potest de magna spiratione & elata quæ magnam copiam spiritus efflat, & vehemens internum incendium aut æstum denotat, nec leue periculum, vt postea scribimus. Ἀναφορὰ Hipp. gratiam quæ refertur ac debetur indicat, aut meritum quod alicui acceptum refertur. Lib. περὶ τέχνης (pag. 3. 47.) ὅσοι τοῖς μὲν ἐς τὴν τύχην ἀναφορὴν ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ, τῆς δὲ ἐς τὴν τέχνην οὐκ ἀπηλλαγμένοι, adeò vt à fortunæ gratia liberi sint, ab ea verò quæ arti debetur, minimè se vindicare possint. Hoc est, nullo fortunæ, sed magno artis beneficio & merito deuincti sunt, cui acceptam sanitatem referre debeant. Est & ἀναφορὰ αἵματος sanguinis sursum sublati per os reiectio, vnde Medicis ἀναφορικοὶ οἱ αἱμοπτυϊκοὶ dicuntur qui sanguinem ex pectore per os reiiciunt.

Ἀναφορύξαι aut ἀναφορύσσειν subigere in modum farinæ aut commiscere significat Hipp. vt Lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 606. 3.) εἰρίῳ ἀναφορύξαι τοῦτο, id lana excipito. Ibidem (pag. 610. 17.) ἀναφορύξαι ὄξει καὶ ἐλαίῳ, aceto & oleo subigere. Et lib. 2. (pag. 672. 48.) μέλιτι ποιεῖ αἰγυπτίου ἐλαίου εἰρίῳ μαλθακῷ ἀναφορύξας, ad mel adiecto pauco oleo Ægyptio, molli lana excipito.

Ἄναφρα dicuntur quæ spumæ sunt expertia ac sine spuma. Lib. περὶ χυμῶν (pag. 47. 43.) τὰ διαχωρήματα ἄναφρα, quæ aluo deiiciuntur sine spuma.

Ἀναφυρᾷν subigere aut commiscere dicitur, vt lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 659. 34.) ἔλαφου στέαρ τήξαντα καὶ εἰς εἴριον μαλθακὸν ἀναφυρῶν, προστιθέσθω, adipem ceruinum liquatum cum molli vellere subactum in pesso apponito, aut molli vellere exceptum. Sed fortè illic ἀναφορύξαντα legendum. Ibid. (p. 660. 9. & 17.) ἀναφυρᾷν ammiscere significat. καὶ ἔλαιον ῥόδινον τουτέοισιν ἀναφυρᾷν, & rosaceum his ammiscere. Et ἐλάφου μυελὸν καὶ στέαρ χηνὸς τήξας ῥοδίνῳ ἢ ἰρίνῳ ἐλαίῳ ἀναφυρᾷν, cerui medullam & anserinum adipem liquatum rosaceo aut irino ammixto, aut rosaceo & irino excepta & subacta.

Ἀναφώνησις dicitur Medicis vehemens exclamatio & vocis exercitatio, quam Gal. Aët. & Aurel. multis morbis adhibent. Cuius vsum docet Plutarch. in præceptis salubribus. De qua etiam multa ex Antyllo Orib. lib. 6. Collect. Medicorum. Apud M. Tullium Lib. 16. Epist. (epist. 18.) vbi legitur, Tibi διαφόρησιν gaudeo profuisse, codices scripti quidam ἀναφώνησιν legunt, quam etiam ad quartanam nonnulli commendant. Verùm illic διαφόρησιν probo cum multis aliis doctis viris.

Ἀναχάσκεται ἀναξαίνεται, refricatur, rescinditur, aut rursus discerpitur, laceratur, exponit Gal. apud Hipp. Verum quædam exemplaria pro ἀναχαίνεται ἀναχλιαίνεται & ἀναξαίνεται legunt. Videtur autem efferri de ulcerum hiante aut aperto vlcere, quod ἀναχαλᾶσθαι dicit Hipp. vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 616. 38.) ῥηιδίως γὰρ ἀναχαλῶνται, facilè enim resoluuntur aut laxantur. De vlceribus nimium humidis dicitur quæ non leniter cicatricem ducunt, sed semper fluida putredini sunt obnoxia, serpunt ac vicinas partes exedunt, expanduntur & relaxantur, cum eorum curatio sit desiccatio quæ ea cicatrice claudat & obducat. Ac fortè pro ἀναχαλᾶται ἀναχαίνεται videtur legisse Gal. & ex hoc loco non leui coniectura reponi potest.

Ἀναχελύσσεται ἀναξηραίνεται, resiccatur exponit Gal. apud Hipp. pro quo quædam exemplaria ἀναχελύσσονται & ἀναχελύσσεται legunt, & ἀναξαίνονται pro ἀναξηραίνονται. Est autem ἀναχελύσσεσθαι aut ἀναχελύζεσθαι expectorare, exscreare, eructare, & tussiendo aut screando ex pectore educere, vt videbis in χέλυς. Erot. ἀναχελύσσεται ἀναπτύει exponit apud Hipp. sed non parum suspecta videtur lectio.

Ἀνάχρεμψις exscreationem significat aut per screatum sputi eductionem. In Coac. (pag. 157. G.) ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ponitur & sputorum repurgationem indicat. πυκναὶ ἀναχρέμψιες ἐν πυρετῷ sputorum excreationes in febre, quæ aph. 47. lib. 4. & 71. lib. 7. simpliciter ἀποχρέμψιες dicuntur, & Gal. αἱ διὰ τοῦ στόματος ἐκκρίσεις, quæ per os fiunt excretiones. ἀναχρέμψις πυκνή frequens & irrita exscreatio ac sputorum eductio in phreniticis, in Prorrh. (pag. 172. 50. H. 67. F.) & Coac. (pag 157. G.) & ἀνάχρεμψις βιαία fortis exscreatio, in Prorrh. (pag. 205. r. 76. B.) & Coac. (pag 109. E.) ἀνάχρεμψις ἀνάβηξις exponitur Hesych. per tussim expuitio aut sputi eductio, sed ἀνάχρεμψις & ἀνάβηξις vitiosè scribuntur, & deterius à Varin. eadem scriptione repetuntur. Propriè autem ἀνάχρεμψις dicitur vbi pituita crassa & viscida extremæ arteriæ & faucibus inhærescens screatu excluditur.

Ἀναψύχειν perfrigerare & nudare significat apud Hipp. lib. de fract. (pag. 563. r 1. H. 768. H.) τούτους οὐδὲν δεῖ ἀναψύχειν παντάπασιν, hos in totum refrigerare non oportet. Vbi Gal. ἀναψύχειν ἀντὶ τοῦ γυμνοῦσθαι dici scribit, ὅπερ σημαίνει τὸν κατεαγμάτων ἐπιδέσιν ἀφελόντας, αἱ ἕλκος μὴ θεραπεύειν. Perfrigerari idem esse quod nudari, hoc est detracto vinculo fracturis idoneo, in vlceris curationem incumbere. Quem locum subindicans Erot. ἀναψύχειν γυμνοῦν, hoc est nudare exponit. Rursus lib. de fract. (pag. 560 44. H. 767. B.) ἕλκος ἀναψύχεσθαι vlcus perfrigerari dicitur, hoc est nudum relinqui. Et (pag. 561. 36. H. 767. F.) ἀνάψυξις τοῦ ἕλκεος vlceris perfrigeratio, hoc est nudata pars vlcerata nec deligatione adstricta, sed hinc inde vinculo compressa. Homerus Il. ε. (v. 795.) Tydidem inducit ἕλκος ἀναψύχοντα, vlcus curantem aut ad curationem nudantem & abstergentem. Hesych. tamen ἀναψύχοντα exponit, vt & Schol. ἀναπαύοντα, hoc est vlcus perfrigerantem, recreantem aut reficientem, quòd qui perfrigerantur, à calore recreantur ac reficiuntur.

Ἀνδάνει significat apud Hipp. cordi est, perplacet. Lib. de rat. vict. in morb. ac.) pag. 19. 10 H. 383 55.) ἐμοὶ δὲ ἀνδάνει μὲν ἐν πάσῃ τέχνῃ προσέχειν τὸν νόον. mihi verò placet in omni arte animo esse contento. Quem locum subindicans Erot. ἀνδάνει ἀρέσκει exponit vt & Hesych. qui ἀνδάνον ἀρέσκον, ἡδόμενον, quod placet & cordi est explicat, & ἀνδάνοντα ἀρέσκοντα. Est autem verbum poëticum & Ionicum Homero frequens.

Ἀνδράφαξις aut ἀνδράφαξ dicitur Hipp. quæ ἀτράφαξις, atriplex, Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 597. 43.) ἀνδραφάξιος ἀγρίης σπέρμα, atriplicis agrestis semen cum melle delingendum exhibet. Idem lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 667. 36.) ἀνδραφάξιος ἀγρίης σπέρμα, ad vteri dolores demulcendos infundit ἀνδράφαξις, Theoph. lib. 1. hist. plant. cap. 13. pro ἀνδράφαξις seu ἀτράφαξις vitiosè scribitur, & eidem sæpius ἀτράφαξις nominatur. ἀνδράφαξ βοτάνης ὄνομα dicitur Erot. apud Hipp. Sed in veteris exemplaris margine adscriptum fuisse ἀνδράφαξ annotat Henr. Steph. Ex quo certè hos Hipp. locos subnotari coniicere cuiuis est facile. Dicitur & ἀνδράφαξις lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 359 43.)

Ἀνδρεῖος οἶνος exponitur Erot. apud Hipp. ὁ ἰσχυρὸς, ὁ ἐκ τῆς Ἄνδρου τῆς νήσου, vinum generosum aut robustum quasi virile dicas, aut ex Andro insula, velut Lesbium, ex Lesbo.

Ἀνδρογένεια exponit Gal. apud Hipp. τὴν κατὰ ἄνδρας διαδοχὴν τοῦ γένους, generis successionem per viros, aut virilis sexus propagationem. additque eam quæ per mulieris fit generis successionem nullum tale nomen inuenire.

Ἀνδροῦσθαι & ἀνδρωθῆναι significat apud Hipp. viro coniungi, cum viro concumbere, τὸ ἀνδρὶ ξυνοικῆσαι dicit Hipp. lib. περὶ παρθενίων (pag. 563. 18.) αἱ δὲ μὴ ἐκ τούτων ἅμα τῷ ἦρι, ὀλίγον ὕστερον ἀλίσκονται ἤπερ μὴ ἐκδιδῶνται. τῶν δὲ ἐκδεδομένων γυναικῶν, αἱ στεῖραι μᾶλλον ταῦτα πάσχουσιν. Quod nisi contingat, vnà cum pubertate aut paulò post his corripiuntur, nisi cum viro copulentur. Ex his verò mulieribus quæ viro iunctæ sunt, sterilibus ista potiùs accidunt. Vbi ἐκδεδομέναι γυναῖκες quæ nupserunt & viro iunctæ sunt dicuntur. ἀνδρωθεῖσα exponitur Hesychio ἀνδρὶ συνελθοῦσα, quæ cum viro congressa est, & cui vir virginitatem eripuit, & ἀνδρωθῆναι συγγενέσθαι. ἀνδρωθῆναι aliòqui in virum euadere, virilem ætatem attingere, ac robusta & virili ætate esse indicat, lib. de aër. (pag. 638. 21. H. 825. E.) οἱ οὖν ὁπόταν ἐς τὸ ἀνδροῦσθαι. Hi igitur vbi robusta & virili ætate fuerint, annos viriles attigerint. ἀνδρωθῆναι etiam vir effici & in virum mutari dicitur aph. 54. lib. 6 Epid. sect. 8. vt & γυναικωθῆναι muliebrem naturam induere & effœminari. τὸ σῶμα ἐκδεδρωμένον, tum corpus virile euasit.

Ἀνανδροῦσθαι verò euiratum fieri significat & virilitate priuari. Lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 294. 4. (καὶ μάλιν ἐκθηλύνεσθαι

ἀνήρηται ἢ ἀνανδρωθῶσι, neque prius sibi quicquam faciendum putent, quàm vt virilitate priuentur, aut euirentur. Sic ἀνανδρωθῆναι effœminatum esse dicitur, neque virum se præbere. Προσανδροῦσθαι autem virilitatem prope attingere significat, & προσανδρούμεναι ὧραι τῦ γάμου nubiles anni, instans nubendi tempus & viriles annos prope attingens dicuntur lib. παρθενίων (p. 562. 35.) αἱ δὲ παρθένοι ὁκόσῃσιν ὥρη γάμου προσανδρούμεναι, at virgines quibus prope instat nubendi tempus, ad nubiles & viriles annos prope accedunt, hoc est quæ prope sunt maturæ viro, & virilitatem aut maturam viro ætatem ingrediuntur.

Ἀνειλεῖσθαι euolui, sursum volui significat apud Hipp. & condi. De flatibus dicitur qui sursum euoluuntur, non foras emittuntur, quod peius est quàm foras prodire aut exire. In Progn. (pag. 139. 29. 40. 22.) κρέσσον δὲ καὶ σὺν ψόφῳ διελθεῖν, ἢ αὐτοῦ ἀνειλεῖσθαι. Præstat verò non sine flatu erumpere, quàm illhic reuolui aut condi, hoc est quam intus conuolui & recondi. Quod etiam reperitur in Coac. (pag. 196. G.) Hinc ἀνειλήματα & ἀνειλήσιες dicuntur inuolutiones aut inuolocra, velut torminum inuolutiones. εἰλήματα exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. τοὺς στρόφους tormina, παρὰ τὸ ἀνειλεῖσθαι quod est περιστρέφεσθαι, quod est conuolui aut contorqueri. Locum lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 18. 17.) subnotans. ὅσα δὲ φῦσαν τε καὶ ἀνειλήματα ἐμποιέουσιν ἐν τῷ σώματι. Quæcunque autem flatum & reuolutiones in corpore efficiunt, hoc est, torsiones aut conuolutiones quæ à flatibus in cauis aut amplis partibus fiunt, velut ventre ac thorace. Sic ἀνειλήσιες dicuntur lib. 3. Epid in st. pest. (p. 427. 10 H. 1086 A) ἦν ἐν πυρετοῖς μετὰ πόνων στρόφοι, καὶ ἀνειλήσιες κακοήθεες. tum in febribus tormina cum dolore aderant, itemque conuolutiones malignæ. hoc est, intestinorum contorsiones quædam voluulis non absimiles, humorum malignitate in aluum decumbente, sursumque per intestina se conuoluente & complicante. Sic etiam ἀνειληθέντες ἄνω εἰληθέντες sursum inuoluti aut complicati exponuntur Hesych. Vnde ἀνειλήματα non ἀναλήμματα legendum esse, quod facit Varin. apud Gal. satis apparet.

Ἀνειληθῶσιν εἰς τὸ ἄνω εἰληθῶσιν συστραφῶσιν, exponit Gal. apud Hipp. sursum se conuoluerint, aut verterint & contorserint. περὶ φυσῶν. hoc est, de flatibus efferri potest, qui sursum conuoluti & contorti fuerint. Varin. tamen εἰς τὸ ἄνω εἰληθῶσι, συστραφῶσιν legit.

Ἀνειρυσθῶσιν Gal. apud Hipp. explicat ἀνασπασθῶσιν reuulsi fuerint, pro ἀνειρυσθῶσιν ab ἀνειρύομαι sursum traho, reuellor. Atque si hic coniectura valet, quando alioqui Hipp. locus planè mihi nondum constat, existimo locum lib. 2. περὶ γυναικ. subindicari (pag. 635. 45.) ἔστ᾽ ἂν αἱ ὑστέραι ἀνειλκυσθῶσι donec vteri sursum tracti fuerint. Vbi ἀνειλκυσθῶσι passim vitiosè legitur, quod ἀνασπασθῶσι eadem in re dicit Hipp. lib. περὶ ἀφόρων (pag. 687. 24.) vt & hic exponit Gal. vt pro ἀνειλκυσθῶσι ἀνειρυσθῶσι leg. videatur. Existimoque huc etiam ἀνειλκυσθῶσι referri posse, sicque leg. Galenum & ad vteros retulisse, cum alioqui sæpe soleat varias lectiones adscribere.

Ἀνείμενος exponit Gal. apud Hipp. ἐν ὕψει ἀνωτάτω κρεμάζων, in locoaltissimo suspendens, additque componi ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ εἶναι.

Ἀνεκὰς sursum significat, ἄνω exponit Sudas. Schol. Aristoph. ἀνεκὰς positum scribit initio Vesp. ἀντὶ τοῦ ἄνω καὶ εἰς ὕψος ἀνιέναι. Erot. ἀνεκὰς ἀντὶ τοῦ ἀνωτάτω positum esse scribit, & compositum ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ ἑκάς Quam dictionem crebrò vsurpat Hipp. vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 588. 44.) αἰεὶ ὑποχωρέει ἐς τὸ ἀνεκὰς ἀπὸ ὕδατος ἐν ἀγγείῳ εὐρυστόμῳ ἐόντος, semper decedit ab aqua sursum in vase ampli oris existente. Et lib. 2. (pag. 635. 45.) καὶ τὴν κλίνην ἀνεκὰς χρὴ ποιέειν τῶν ποδῶν, sed & lectum altiorem à pedibus facere oportet, quod dicitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 564. 33.) eadem in re καὶ τὴν κλίνην πρὸς τῶν ποδῶν ὑψηλοτέρην κεῖσθαι. & lib. περὶ ἀφόρων (pag. 687. 24) lectum à pedibus altiorem sternere. Rursus ibidem (pag. 657. 36.) χρὴ γὰρ ἀνασπᾶσθαι ἀνεκάς. sursum enim reuellere oportet.

Ἄνεμος dicitur Hippocrati lib. de flatibus (pag. 296. 27.) ὁ ἠὴρ ῥέων καὶ χεόμενος, aer fluens & fusus. Sic Aristot. libello de Mundo, à sicca exhalatione cùm ita protensa est à frigore vt fluat, ἄνεμος oritur, οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. Hic enim nil aliud est quam aër multus fluens & coaceruatus, qui simul quoque πνεῦμα, hoc est, flatus dicitur. Idem quoque τὰ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα ἀνέμους dici scribit, hoc est flatus qui in aëre flant ventos vocari. Et M. Tullius lib. 2. de nat. Deor. aërem effluentem huc & illuc ventos efficere dicit. Sic Hipp. ἄνεμος φησὶ πνεῦμα significat & flatum lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 664. 51. 665. 24.) ἢν ἄνεμος ἐν τῇσι μήτρῃσιν ἐνῇ, si flatus in vteris insit, quod ibidem aliàs dicit (pag. 670. 37.) ἢν ἀνεμωθέωσιν αἱ ὑστέραι, si inflati fuerint vteri, & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 581. 47.) ἢν ἀνεμωθέωσιν αἱ μῆτραι, καὶ ἢν ἄνεμος ἐγγίνηται τῇ νηδύϊ καὶ πόνος, si vteri inflati fuerint, & si flatus in ventre inferiore oriatur & dolor. etsi vulgata exemplaria ἀνεμώσων vitiosè legunt, & pro ἐγγίνηται τῇ νηδύϊ, ἐγγίνηται ἐν τῇ μήτρῃ legendum videtur ex lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 674. 51.) vbi ista repetuntur. Gal. quoque apud Hipp. in Exeg. ἀνεμοῦται ἐμπνευματοῦται, inflatur, exponit. Ἀνεμίην apud Hipp. lib. 2. Epid. (pag. 1040. E.) in venarum ex flatulenti sanguinis ἀναῤῥήξει & concitatione sanguinis impetu, subitaneos flatus dicimus, cum venæ sanguinis plenitudine distentæ facilè rumpuntur. cui affectioni phlebotomiam adhibet Hipp. Ventositatem flatuosam dixit Cornar.

Ἀνεπίκριτον dicitur quod neque sensu neque intellectu diiudicari aut discerni potest. ἀνεπίκριτος διαφωνία dicitur Empiricis sermonis concertatio de rebus obscuris, & dissensio, de qua statui aut decerni non potest, cuius ἀκαταληψία causa est, hisque familiaris est dictio. Gal. lib. de sectis ad eos qui introducuntur (pag. 12. 16.)

Ἀνέρικτος siue ἀνέρεικτος, aut ἀνήρικτος dicitur qui fresus fractusque non est, mola nimirum aut pistillo. Lib. περὶ διαίτης (pag. 528. 36.) ἀνέρικτος ἄρτος τῷ καθαρῷ τῶν ἀλεύρων opponitur, nempe panis ex furfuribus paratus & non tenui farina; est qui ex pura farina & incerniculo seu cribro parata, aut à furfuribus secreta paratur. ἀνέρικτος enim aut ἀνέρεικτος est ἀμόρικτος siue ἀσησμένος, non cribratus, non perpurgatus incerniculo, aut secretus, qui cribrari nequit, qui fresus fractusque mola aut pistrino non est. Apud Gal. in Exeg. ἀνερείκτων ἀδιασείστων inconcussorum exponitur, non cribro excussorum, non fractorum. Sed ἀνερείκτων legendum videtur. Idem ἀνερείκτῳ, μὴ διῃρημένῳ εἰς λεπτὰ ἀλλ᾽ ἐξ ἀχύρων κρίμνων συγκειμένῳ exponit, hoc est, non diuiso in tenues partes, sed ex furfuribus ipsis aut crassioribus farinæ partibus, & negligentius molitæ ac fractæ parato. Verùm ἐξ ἁδρῶν κρίμνων pro ἀχύρων legendum suspicor, quòd sint κρίμνα ἁδρά Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. ea Gal. τὰ μείζονα τῶν ἀλφίτων, crassiores farinæ partes & quæ negligentius sunt molitæ. Sunt qui in Exeg. ἀνερείκτῳ retineant, cùm tamen ἀνερείκτῳ melius legatur, vt & ἀνερίκτων.

Ἄνεσις remissionis tempus dicitur in ægria cibo exhibendo idoneum. Gal. lib. de Temp. totios morbi (pag. 388. 31.) λέγω δὲ ἄνεσιν ἐστι, τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ὅλου περιόδου, διαιρεθείσης εἰς δύο τὰ πάντα περιόδου μέρη τε καὶ ἄνεσιν. Remissionem in præsentia voco secundam partem totius circuitus in vniuersum in duo diuisi, accessionem & remissionem. Vide Aët. Tetrab. 2. lib. 1. cap. 9. & 10.

Ἀνεστραμμένα ἀνατεταραγμένα exponit Gal. apud Hipp. additque dici de vrinis, hoc est, commutatæ & perturbatæ. Quibus verbis ostenditur eadem esse ἀνεστραμμένα οὖρα quæ ἀνατεταραγμένα, hoc est commutatas vrinas returbidas aut perturbatas esse, & quæ sedimentum non deponunt, sed crassæ perpetuò manent. τὰ παχέα, καὶ μὴ ὑφιστάμενα, καὶ θολερά, καὶ ἀνατεταραγμένα οὖρα dicuntur Hipp. vt scribit Gal. Com. 1. in lib. 3. Epid. (p. 400. 41.) Hac autem Gal. expositione subindicari aph. 70. lib. 4. & illic ἀνεστραμμένα οὖρα legi debere satis patet ex Gal. Commentario. Vbi variam istam lectionem quosdam adscribere testatur. Sed vulgati codices ἀνατεταραγμένα primo loco pro ἀνεστραμμένα aut διεστραμμένα mendosè admodum scribunt, vt pater ex veteri interprete qui illic obuersas vrinas vertit. Et lib. 7. Epid. (pag. 1158. F.) expresso fere eodem aphorismo, οὖρα ἀνεστραμμένα καὶ ἀνατεταραγμένα σπασμοῦ ἀκριβῶς κεφαλαλγίης, καὶ θανάτου, ἢ δηλοῖ. Vrinæ spissæ & conturbatæ, capitis doloris, conuulsionis & mortis indubitatum indicium præ se ferunt. ἀνεστραμμένα igitur aut ἀνατεταραγμένα οὖρα more vulgi commutatæ vrinæ dicuntur pro perturbatis ac returbidis & quæ crassiores, sedimentum non deponunt. Et Gal. ἀνατεταραγμένα etiam in aph. vt & in Exeg. exponit. (Etsi ἀνεστραμμένα priore loco in aphorismis dicuntur quæ crassis & grumosis opponuntur, hoc est, tenues) In Coac. etiam Prænot. ἀνεστραμμένα οὖρα dicuntur vrinæ crassæ & returbidæ, tenuibusque in pueris opponuntur (p. 212. F.) Eiusmodi autem vrinas graues & varios casus adferre, vt deliria, capitis dolorea, conuulsiones, ex multis historiis Epid. satis est manifestum, & nos aliàs sæpius scripsimus.

Ἀνεύρυσμα dicitur arteriæ dilatatio quæ fit ea in arteria [illegible]

vulnere facto, quod nec maturè obductum, conglutinatum, aut carne contectum sit, vt scribit Gal. lib. de tumor. præter nat. (pag. 356. 27.) Est & ἀνεύρυσμα authori definit. Med. (pag 400 43) [illegible], hoc est, venosi vasis dilatatio, aut spirituosæ materiæ per subsultum distributæ, sub carnem dispersio. Vide Paulum Aeg. cap 37. lib 6.

Ἀνίσχειν concedere, remittere, quiescere ac desinere significat apud Hipp. vt lib. 5. Epid. (pag. 1147. E.) [illegible] & hæmorrhoides remittebant. Vbi etiam ἀνίσχειν prominebant, eminebant, ac sese extollebant significare potest, quod & ἀνίσχον, quæ est lectio manuscriptorum codicum vt & Asulani.

Ἄναυδος exponitur Galeno apud Hipp. ἄφωνος [illegible], voce destitutus & mente perculsus aut attonitus. ἄναυδοι dicuntur Hesych. [illegible], voce defecti, qui attonitis stupescunt ac quiescunt. ἄναυος autem Atticè pro ἄναυδος ponitur.

Ἀνήκεστον ἀθεράπευτον, [illegible], incurabile, intolerabile exponit Erot. apud Hipp. Quâ dictione vtitur lib. de art. (p 637. 50. & 53. H. 825 A.) [illegible]; Quid enim de iis quæ iam incurabilia euaserunt ampliorem cognitionem desideramus? Rursus, [illegible] Omni siquidem ope anniti oportet, ne quæ curabilia sunt incurabilia euadant, intelligentem qua ratione maximè ne ad incurabile deuenire prohiberi possint. Rursusque (ibid. in v. 56.) [illegible] sine eò res tendat vt curationem recipiat, siue curationis spem adimat. Vbi etiam ἀνήκεστον de grauissimo & intolerabili malo, ex Erot. dici potest. Lib. quoque de rat. vict. in morb. ac. (pag 645 1 H. 390. 28.) [illegible], inexpiabiles errores & incurabiles, qui curari non possunt. Ἀνήκεστον [illegible] exponit Hesych. vt & [illegible], his forte Hipp. locis subindicatis.

Ἀνηλεῶς citra affectum significat, timidè, inertè. Lib. περὶ διαίτης (pag 526 18.) [illegible], quicunque vinum citra affectum bibunt, hoc est timidè & ignauè. ἀνηλεὴς [illegible] citra affectum, inhumaniter exponitur Hesych.

Ἀνήλιος exponitur Galeno apud Hippocr. ἄλυπος [illegible], qui sine mœrore est aut tristitia, innocuus, illæsus. Id in [illegible] exponitur Hesych. [illegible], innoxius, mœrore carens, superbus. Sudæ verò [illegible]. Idem videtur esse quod [illegible].

Ἀνθεῖν significat Hipp. efflorescere, vigere, crescere, augeri, adolescere. Lib. de Morbo sacro (pag. 304. 39) [illegible]. Purgatur enim & adolescit etiam cerebrum, velut aliæ partes, priùs quàm in lucem edimur. Eleganter verò ad morbos transfertur qui consistendi vigorem habent. Tunc enim maximè vigent & florent cum in statu sunt, aut consistunt ἐν τῇ ἀκμῇ, quòd circa statum omnia vigeant, vt scribitur aph. 30 lib. 2. Lib. 5. Epid. (pag 998. 3.) [illegible] ad dignoscenda morborum principia, videndum num consestim consistendi vigorem habeant. Ἀνθεῖν [illegible] apud Hipp. ex, ponit Erot. vigere, quòd ἐν τῇ ἀκμῇ præcipuè vis morbi eluceat. Vtrunque autem ea notione coniungit Hipp. lib. 1. Epid. (p. 281. 40. H. 963. H.) [illegible]. Scilicet nanque continua quibusdam vbi incipit floret & viget maximè. Quem locum explicans Gal lib. 1. περὶ κρίσεων cap 7. [illegible] aut [illegible] dicit, (proprium morbi vigorem adeptam esse & assumpsisse) quod ibidem Hipp. eodem tropi genere [illegible], abunde emicare & elucere effert. ἀνθεῖν quoque ad humores translatum, eos qui in corporibus nostris, pro ætatum aut tempestatum vicissitudinaria successione dominantur & vigent, quique sua efficientia quasi efflorescant & elucescant, suique generis morbos excitant significat. Lib. περὶ χυμῶν (p. 4986.) [illegible]. Humores igitur quibus temporibus efflorescant nosse oportet, & quales in singulis morbos efficiant. Quod certe planè explicat Gal. attributum fragmentum in lib. de Humoribus, his verbis. [illegible] [illegible] [illegible] Illud verò etiam Hippocrates significare videtur, alios pro aliis temporibus humores nostris in corporibus tum vigere tum dominari dicens, coloresque hominibus diuersos inesse pro humorum intemperie prævalentium dominio, & morbos quoque ipsos pro humoris cuiusque redundantia nasci contingere. Quibus verbis quod scribitur in tio lib. [illegible] exprimit. [illegible]. Humorum quidem colores, nisi in [illegible] se receperint, per summam cutim efflorescens, pro humorum excellentia euariat (Sic enim ab eodem authore paulò post explicatur.) Vbi ἄνθεα de humoribus in summa cute efflorescentibus, & pro cuiusque redundantia colorem in eam effundentibus & tempestate præpollentibus sumuntur. Ἄνθεα verò Gal. in Exeg. apud Hipp. non solum eos flores qui in corollas recipiuntur, verumetiam alios omnes significare scribit, ac interdum etiam eo nomine semina vocari, citato in testimonium lib. 2. περὶ γυναικ. Verùm locum vitiatum suspicor, essetque [illegible]. Neque enim illic ἄνθεα leguntur pro seminibus, sed lib. περὶ [illegible] (pag. 538. 44.) in Cyceonis floridi compositione. [illegible] Postea flores leuissimè triti diluantur hoc tempore, hoc est semina, vt ocymum, lentes, coriandrum. Idem Gal. annotat ἄνθεα in Coac. Prænot. [illegible] significare & rubores, vbi in suppuratis [illegible] dicuntur (pag 185 G.) flores in facie pro ruboribus. Ac vt vtrunque significatum complecteremur, ruboribus velut efflorescere faciem, et floridum faciei colorem dicimus.

Ἄνθος quoque simpliciter apud Hipp. crebrò ἄνθος χαλκοῦ æris florem significat, vt lib. 2. de Morb. (pag. 472. 3.) [illegible], quod est reliquum, æris flore in melle cocto, linamentum illitum in nares indito. Et rursus (vers. 13.) [illegible]. Penicillos lineos melle illitos cum æris flore indito. Rursusque (vers. 34.) [illegible], vbi computruerit, æris flore cum melle repurgato. Et (vers 33.) [illegible]. æris florem cum melle illinito.

Ἀνθηρὸν autem Hipp. significat floridum, prærubrum & sanguineum. Ἐ ἀνθηρὰ πτύσματα, τὰ ἐρυθρὰ [illegible] dici scribit Gal. Hipp. lib 6. Epid. sputa rubra & cruenta, aph. 4. sect. 4. lib. 6. Epid. expresso (vt illic scripsimus) Quod etiam annotat in pleuriticis & peripneumonicis lib. de rat. vict. in morb. ac (pag. 106. 34. 401. 62.) [illegible] ἀνθηρά, sputa spumosa & florida hoc est rubra & sanguinea, qualia rupto intro tuberculo in pulmonibus excernuntur. Lib 2. Epid (pag. 1012. D.) [illegible], expuebat aliquantulum floridum, hoc est subcruentum. Et ibid. (pag. 1023. G.) [illegible], sputa initio ad expuitionis initia florida. Aret. quoque in peripneumonicis [illegible], sputum cruentum floridò colore admodum perfusum, hoc est valde rubrum, adscribit. Ἀνθηροὶ etiam dicuntur Hipp. in Prorrh. (p. 195. 56 H. 74. B.) & Coac. (pag 144 C.) floridi, prærubri & rubore valde perfusi, quos idem [illegible] vocat, (vt scribit Gal.) capite humorum calidorum copia repleto. Sic ἀνθηρὸν σῶμα dicitur libr. 6. Epid. aph. 3. sect. 3. corpus floridum hoc est rubore perfusum, aucto colore & sanguine & ad corporis habitum reuocato, quod est in culentæ ac probæ refectionis indicium. ἀνθηρὸν [illegible] floralentus rubor, de malarum rubore non intenso, verùm moderato & velut leuiter efflorescente, effertur Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1211. E.) Ἀνθηρὰ etiam dicitur Medicis medicamentum aridum stomaticum, oris vlceribus, dentium aut oculorum fluxionibus accommodum, sic dictum quod colorem floridum habeat à metallicis, chalcitide, sandaracha, cinnabari, vt videre est ex lib. 5. comp. phar. τ. κατὰ γένη. & lib. 4. κατὰ τόπ. Vbi [illegible] ad oculorum fluxiones ex Asclepiade duplex describitur. ἀνθηραὶ etiam compositiones Græcis dictas scribit Celsus c. 11. lib. 6. quibus ad oris & gingiuarum vlcera vtitur. c. 13. Vide Gorrhæum & Cornarij Com. in lib. 4. κατὰ τόπ.

Ἀνθοσμίας οἶνος exponit Gal. apud Hipp. [illegible], hoc est vinum [illegible] dictum, florulentum, aut ex floribus conditum, quemadmodum Cyceonem floridum vocat lib. 2. de morb. maiore. Sed pro [illegible] ἀνθοσμίαν legunt meliora exemplaria, & ἀνθεῖν pro ἄνθος. Dicitur autem

ἀνθοσμίας

ἀνθοσμίας οἶνος vinum odoratum, aut odoris fragrantissimi, aut florum odorem habens, ex ἄνθος & ὀσμή, vel ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίου, vt scribit Sudas, vel à certo vuæ genere. Erot. verò exponitur ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς vinum bene odoratum & dulce, quemadmodum & Schol. Aristoph. ἐν βατράχοις. Hesych. verò εὔοσμος καὶ ἄνθη ἔχων, hoc est fragrantissimum & flores habens. Nam vinum huiusmodi factitium fuisse ex Athenæo libr. 1 & Suda manifestum est. Eo vtitur Hipp. lib. περὶ ἀφόρων (p. 689.40.) ὁ δὲ οἶνος ἔστω ἀνθοσμίας ὡς ἡδύτατος. Ad suffitum mulieris parandum vinum odoris fragrantissimi, & siccissimum & vetustissimum requirit. Et rursus ibidem (pag. 685.16.) καὶ ἔκπλυμα κρόκου μαζίδα οἴνῳ ἀνθοσμίῳ διεὶς, & croci recrementum massæ manualis magnitudine, vino fragrantissimo diluito. ἀνθοσμίου autem οἴνου vt optimi & fragrantissimi meminit Plutarchus libr. 4. sympos. probl. 1. τὸν δὲ ἀνθοσμίαν ἀποπεμψάμενοι πονηρὸν καὶ ὑμαρίζοντα. hoc autem fragrantissimo & miti vino reiecto. Cui τὸν ἀγροικότερον hoc est agrestius opponit. Et rursus probl. 6. li. 2. ἀνθοσμίαν vinum generosissimum & fragrantissimum intelligit, cui acetum opponit. Quod tamen non vidit interpres & aliter accepit. Ἀνθινὸς οἶνος exponitur Hesych. ἀνθομίνος ἀπὸ βοτανῶν ex herbis conditus.

Ἄνθινον ἔλαιον exponitur etiam Gal. in Exeg. apud Hipp. oleum liliaceum, quod & lirinum dicitur, atque idem etiam susinum appellatur. Cuius crebra est mentio lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 630.) Idem Gal. ἄνθινον μύρον dicit idem esse quod Susinum vnguentum & liliaceum, differre autem ab oleo liliaceo varia aromatum mistura. Quòd verò κυκεῶνα ἄνθινον vocari scribit lib. 2. de Morb. maiore, id legitur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 538.27.) vbi κυκεῶνα ἄνθινον leg. vulgata exemplaria & Cyceonis floridi descriptio apponitur, aut bene odorati & ex anetho conditi, vt non malè augurer mendosam esse lectionem apud Gal. in dictione ἄνθινα, & pro δευτέρῳ τῶν γυναικείων reponendum esse, δευτέρῳ τῶν νόσων τοῦ μείζονος. Sic enim liber περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν inscribitur Gal. in Exeg.

Ἀνθερεὼν mentum significat & partem faciei in qua barba enascitur. ἀνθερεὼν dicitur Hesych. ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' οὗ μέρους ὁ πώγων ἄρχεται locus sub mento ex quo barba pullulare incipit. Pollu. lib. 2. vocatur ἀνθερεὼν τὸ ὑπὸ γένειον [illegible] ἀπὸ τῆς ἐκφύσεως τῶν τριχῶν ἀνθεῖν. Sudæ verò ἀνθερεὼν etiam linguæ & gutturis initium dicitur, vt & Cæl. Aurel. lib. 3. Acut. cap. 3. & 4. gutturis exordium. Idem cap. 3. libr. 1. Tard. pass. vtranque gutturis partem, quam Græci ἀνθερεῶνα vocant, Latinis rumiam dici scribit. ἀνθερεὼν pro mento sumi videtur Hipp lib. 5. Epid. (p. 1151.) νοτὶ περὶ μέτωπόν τε καὶ ὑπὸ ῥῖνα καὶ ἄχρις ἀνθερεῶνος. mador circa frontem, sub naso, ad mentum vsq; Et lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 280.1.) ὑπὲρ ἀνθερεῶνα supra mentum.

Ἀνθέρικος Asphodeli caulis & scapus dicitur veteribus vt scribit Plin. lib. 21. cap. 17. Theoph. & ferè Græci princepsque Pythag. caulem eius cubitalem & sæpè duûm cubitorum, foliis porri syluestris, anthericon vocauere, radicem verò, id est bulbos, asphodelon. Nostri illud albucum vocant, & asphodelum hastulam regiam. Dioscoridi ἀνθέρικος asphodeli flos dicitur lib. 2. c. 199. Hesych. verò ἀνθέρικος exponit τὸν ἀσφοδέλου καρπὸν & βοτάνης εἶδος. Eustath. & Varin. ἀσφοδέλου καρπὸν ἢ καυλὸν, vt & Theoc. Schol. Idyl. 1. ἀνθέρικον scribit Sudas Theoc. & Herod. vocari Asphodeli caules quos & tenaciores ait esse quàm vt frangi queant. Sic etiam ἀνθέριξ sumitur Theocr. Schol. & Theoph. & Idæo vt idem scribit. Apollod. autē Doriensis eo nomine solum caulem dici voluit. ἀνθέρικας quoque quidam aristarum culmina & fastigia, aut culmos exponunt. Ἀνθέρικον Hipp. pro albuci caule & scapo cubitali aut amplo sumi videtur Coac. (pag. 198.A.) cùm ossa capitis fracta sint nec ne explorat asphodeli caule aut ferulaceo dentibus imposito & mandere iusso τὰ δὲ διεφθορότα πέτρον ἔρρωγε ἢ ὑπέρμεν δεῖ, διαμασάσθαι διδόντα ἐφ' ἑκάτερον τὸν σιαγόνα ἀνθέρικον, ἢ νάρθηκα. At ossa de quibus fissa sint necne ambigitur, sic discernas, si albucum aut ferulam in vtranque maxillam manducandam exhibueris. Plutarch. in symposio septem sapientum ἀνθέρικον pro asphodelo sumere videtur, cum illud Hesiod. ἐν ἔργοις (v. 41.) exponit, ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

Ἄνθραξ dicitur auth. Definit. Medic. (pag. 399.59) ἑλκώδης ἐσχαρώδης ἕλκωσις μετὰ νομῆς καὶ ῥεύματος, ὅτε δὲ καὶ βουβώνων καὶ πυρετοῦ. Carbunculus est vlcus crustosum quod depascitur, cum fluxione coniunctum, interdum verò cum glandularum inflammatione & febre. fit autem carbunculus à melancholico sanguine efferuescente, & inflammationis modo cutem deurente, interdùmque crustam habet, & pustulæ vlcus præcedunt ambustis similes, febrem etiam acutissimam adfert cum vitæ periculo interdum coniunctam. Cuius color in ambitu non vt reliquis inflammationibus ruber est, verùm niger & splendescens picis aut bituminis instar, quod est exquisitæ atræ bilis indicium. Vlceris etiam crusta nigra est aut cinericij coloris. Galen. libr. de Tumor. præter nat. (pag. 355.35.) & Paulus libro quarto, cap. 25. Dicitur etiam ἄνθραξ Gal. Com. ad aph. 45. libr. 6. ἕλκος ἐσχαρῶδες ἅμα πολλῇ τῇ τῶν πέριξ σωμάτων φλογώσει, vlcus crustosum, cum multa ambientium corporum incensione. Ortum autem ducit ex sanguine melancholico putrescente adeóque per inflammationem ardente, vt cutem deurat, Galen. initio lib. 2. de præsag. ex puls. Et Com. 3. in libro tertio Epid. (pag. 426.35. H. 1085. H.) ὁ δὲ ἄνθραξ ἐκ θερμοῦ μέν τινος πυρῶδες, παχείας δὲ κατὰ τὴν σύστασιν ὕλης ἔχει τὴν γένεσιν. Carbunculus ex calido quidem feruore, materia verò consistentia crassa, originem habet. Dicitur quandoque etiam ἀνθράκωσις, etsi hoc nomine peculiariter carbunculus oculo contingens vocatur. Est enim ἀνθράκωσις Medic. autori (pag. 387.27.) ἕλκος ἐσχαρῶδες μετὰ νομῆς καὶ ῥεύματος, καὶ βουβῶνος, ἔστι δὲ καὶ πυρετοῦ γινόμενον, περὶ τὸ ἄλλο πᾶν σῶμα. ἔστι δὲ ὅτε περὶ ὀφθαλμούς, hoc est vlcus crustosum depascens cum fluxione coniunctum & glandularum inflammatione, interdumque cum febre, interdum in toto corpore, interdum etiam in oculis contingens. Et Paulo lib. 3. cap. 22. ἀνθράκωσις ἐστὶ αὐτὸ κακόηθες ἕλκος ἐσχαρῶδες. [illegible] δὲ τοῦ βλεφάρου, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ σώματος μέρεσι συνιστάμενον. Carbunculus etiam ipse malignum vlcus est crustam habens, interdum quidem oculi bulbo, interdum verò palpebræ, velut etiam in reliquis corporis partibus contingens. ἄνθρακες θερινοί carbunculi æstiui dicuntur Hippocrati statim initio libr. 2. Epid & lib. 3. in st. pest. (p. 426.32. H. 1085. H.) ἄνθρακες πολλοὶ κατὰ θέρος, carbunculi æstate multi.

Ἀνθρακιὴ Hipp. carbones accensos aut prunas, & carbonum accensorum ac prunarum congeriem significat lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 581.35.) ὑποθεὶς ἀνθρακιὴν, subiectis prunis. Et lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 621.54.) ἐπίβαλλε ἐπὶ ἀνθρακιὴν, prunis iniice. Verùm alij ἀνθρακιὰ legunt, velut apud Homer. ἀνθρακιὴν στορέσας, instratis prunis, & Dioscor. libr. 5. ἀνθρακιαῖς ἐπεμβάλλειν, carbones iniicere, immittere, etsi quidam ἀνθρακώδεα ἐπιμήνια, dicuntur quoque Hipp. menses carbunculosi, hoc est carbonibus similes & nigri aut adusti, libro primo, περὶ γυναικ. (pag. H. 595.39.

Ἄνιδρος πυρετὸς καὶ ἄκριτος, febris quæ sine sudore & iudicatione ex cruditate in longum tempus protrahitur, propter exagitatam à medicamentis purgantibus naturam, Libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag 99.45. 399.23.)

Ἀνιδρωτὶ sine sudore significat, & exponitur Gal. μὴ ἐν ἱδρῶτι, ἢ ἄνευ τοῦ ἱδρῶσαι, Com. 3. in Prorrh. (pag 210.14.) Hesychio verò ἄνευ ἱδρῶτος. In Prorrh. (pag. 189.54. H 72.A.) ἐν κρισίμοισι ῥίγεα ἄλυσμος ἀνιδρωτὶ κακοήθεα. Perfrictiones in diebus iudicatoriis cum anxietudine si sine sudore fiant. Vbi ἀνιδρωτὶ χωρὶς ἱδρῶτος exponit Gal. in Coac. (p. 166.H. & 167.B.) ἀνιδρωτὶ λυόμεναι ὀδύναι, absque sudore soluti dolores, vbi ἀνιδρωτὶ in vulgatis exemplaribus legitur. Ἀνιδρώσιες etiam dicuntur sudores nulli & sudoris priuationes, lib. 7. Ep (pag. 1236.B.)

Ἀνίθυσαν exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. εἰς τὸ ἄνω ἀπέθυσαν, sursum direxerunt. Verùm ἀνίθυσαν vitiosè legunt exemplaria quædam.

Ἀνιθύνται legitur apud Hipp. lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 279.39.) ἀνιθύνται ἐς τὸν βουβῶνα, in inguen transit, tendit, dicunt interpretes. Sed mendum subesse videtur, & pro ἀνιθύνται ἀνίθυσαν aut ἀνιθύει legendum, ab ἀνιθύω, vt sit ἀνιθύει sursum tendit aut ascendit, idem quod ἀνθέει. Sic ibid. p. 279.53.) ἀρχομένη ἀνιθύειν sursum tendere incipiens aut ascendere in eadem significatione. Et (280.6.) ἐς τὸ ἧπαρ ἀνιθύει ad hepar tendens.

Ἀνοδίη iter inuium significat Hipp. ἐν παραγγελίαις (pag. 20.12.) ἢν δὲ ἀνοδίην χωρέωσιν, Si verò iter inuium ingrediuntur. Huic εὐοδίη τέχνη, ars facilis & peruia, opponitur lib. περὶ τέχνης. (pag. 23 28.)

Ἄνοδμον πτύον pus inodorum, laudabile tamen, non quod omninò sit odoris expers, sed quàm minimè fœtidum. In Coac. (pag. 151.C.) ἐς ὅσον δυνατὸν dicitur in Progn. (pag. 153.45. H. 39.15.) ἄνοδμον autem idem quod ἄοσμον, vt πτύαλα παχέα καὶ ἄοσμα dicuntur sputa crassa inodora. In Coac. (pag. 145.H.

Ἀνόμοια dicuntur Hipp. ap. 6. lib. 6. Epid. sect. 2. dissimilia, hoc est humores præter naturam qui in membris generantur, & ab eorum natura sunt alieni quos sursum sublatos soluere, si verò deorsum repant, sursum reuellere consulit Hipp. τὰ ἀνόμοια, ἢ ῥέπῃ ἄνω ἀφ' ὧν [illegible]. dissimilia si sur-

sum sublata tendunt, per inferiora soluere conuenit. vbi Gal. τὰ ἀνώμαλα dici scribit, τὰ τοῖς τόποις ἀνοικεῖα, dissimilia quæ à locorum natura sunt aliena.

Α'νορεξία est ciborum fastidium & inappetentia. Paulo lib. 3. cap. 37. ἀνορεξία σιτίων ἐστὶ ἀποστροφή, ὅταν δυσκρασίας ὑπαρχούσης κατὰ τὸν στόμαχον, ἢ χυμῶν περιουσίας. Ciborum fastidium, cùm stomachus intemperie affectus aut humorum redundantia cibos refugit. Hinc ἀνόρεκτοι dicuntur ἄσιτοι appetentia carentes & qui cibos non ingerunt. Gal. Com. 5. in lib. 1 Epid. (pag. 355. 41.) τοὺς ἀνορέκτους καὶ ἀσίτους ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ, τοὺς μὴ προσφερομένους σιτία, τοὺς δ' ἀποστρεφομένους προσφέρεσθαι, μᾶλλον ἀποσίτους. ἀνόρεκτοι & ἄσιτοι Græcis vocantur qui cibos non ingerunt, ἀπόσιτοι verò, qui oblatos auersantur. Α'νόρεκτος exponitur Varino ὁ μὴ ὀρεγόμενός τινος. ὁ πρὸς τὰ προσφερόμενα βρώματα ἀηδῶς διακείμενος. qui nihil appetit, aut qui oblatos cibos fastidit.

Α'νταποδόσιες περιόδων πρὸς ἀλλήλας, succedentes inuicem circuituum reciprocationes, vicissitudines, successiua incrementorum, aut circuituum inter se proportionis obseruationes dicuntur aph. 12. lib. 1. ἀνταποδιδόναι quoque reciprocare aut refluere significat, vt libr. 4. de Morb. (p. 502. 1.) ἀνταποδίδοται ὑπορρέον τὸ ὕδωρ εἰς τὸ χαλκεῖον. vicissim contra refluat aqua in vas æneum.

Α'ντιόδῶον scribit Erot. dici apud Hipp. τὸν βλάβας ὑπονοούμενον ἀνθρώποις ἐπάγειν, suspectum noxiæ authorem.

Α'ντίος idem scribit veteribus dici τὸν σώφρονα modestum, temperantem. Verùm mendum subesse apparet & Erot. codices hoc loco valdè mihi suspecti sunt. Neque enim hanc dictionem apud Hipp. vsquam reperias. Etsi coniectura in re valdè dubia vti liceat, existimo locum lib. de Morbo ab Erot. subindicari, qui tamen nostris in codicibus longè aliter legitur (p. 305. 18.) καθαρμοῖσί τε χρέονται καὶ ἐπαοιδῇσι, καὶ ἀνοσιώτατόν γε καὶ ἀθεώτατον ποιέουσιν, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, τὸ θεῖον. Expiationibus quoque & incantationibus vtuntur, ac meo quidem iudicio sceleratissimum & maximè impium numen faciunt. Sed pro ἀθεώτατον ἀντιόδῶον legisse Erot. existimo, eo sensu, vt deum sceleratissimum faciant, ac velut hominem noxiæ authorem, non tanquam deum existiment. ἀντιόδῶον enim deo contrarium significet, hoc est hominem sceleribus inquinatum, ideoque noxiæ causam. ἀντιον verò pro αἴτιον positum esse Sophoc. locus ab Erot. adductus testatur. Et quod ab eodem scribatur ἀντίος θεοῦ, mihi dictionis ἀντιόδῶον explicatio quædam esse videtur, vt eum indicaret velut qui deo opponitur eique aduersatur. & ἀντιος pro αἴτιος positum sit. Sic igitur qui morbos ad deos referunt, numen sceleratissimum faciunt, & deo contrarium, hoc est tanquam noxiæ & sceleris authorem hominem existimant, ideoque velut homine sceleribus inquinato iudicant. Atque ea mihi videtur esse Erotiani lectio, quam suo tamen & suo loco reponi posse existimo, vt tamen vulgatam lectionem neque renunciandam neque nostræ coniecturæ postponendam putem.

Α'ντέρεισμα renitentiam significat, renixum, obluctationem, obnixam firmitatem, renisionem. Lib. de art. (pag. 624. 20. H. 817. A.) ἀμυδρὰ ἀντέρεισμα τῆς σαρκὸς ὑπὸ ἀντιτείνοντος, carne (contusarum) contusa exiguum, aut non per obnitendo. Renixum dicit Celsus de fistulis cap. 28. lib. quinto, peruenimusque esse ad eam ex renixu patet. (sic enim ex melioribus cod lego.) Ibidem Si nisi renititur, ad os ventum est.

Α'ντιχέουσαι γαστέρες dicuntur Hipp. reluctantes alui, resistentes & renitentes, quæque medicamentis non cedunt. Lib. 4. Epid. (p. 1121. C.) γαστέρες ἀντιχέουσαι καὶ ἐν τοῖσι φαρμακείῃσιν οὐχ ὑποχωρέουσαι, alui quæ medicamentis resistunt neque iis mouentur. Ib. quoque (pag. 1125. I.) ἐς ἄκρην γαστὴρ ἀντιχέουσα, aut renitens cessauit.

Α'ντιάδες sunt tonsillæ Latinis dictæ, hoc est glandulæ duæ supra laryngem sitæ, quæ sibi ex aduerso in oris termino vtrinque respondent. Item earum morbus & inflammatio, aut earundem ex fluxione tumor, eodem antiadum nomine donatus. Hipp. libr. 2. de Morb. (p. 464. 28.) ἀντιάδες δὲ καὶ ὑπογλωσσίδες, καὶ οὖλα, καὶ γλῶσσα, καὶ ὅσα τοιαῦτα τοῦ φλέγματος, ταῦτα πάντα φύεται ἀπὸ τοῦ φλέγματος. Tonsillæ verò & hypoglossides, & gingiuarum tumores, & linguæ vitia, & quæcunque huiusmodi hoc loco adnascuntur, hæc omnia ex pituita affluere solent. Ib. (pag. 471. 13.) ἢν ἀντιάδες φύωνται, οἰδέει ὑπὸ τὰς γνάθους ἔνδον καὶ ἔνθεν, καὶ ψαυόμενον σκληρόν ἐστιν ἔξωθεν. Tonsillæ vbi oriuntur, sub maxillis ab vtraque parte tumor fit, & ad contactum foris indurescit. Gal. libr. 6. de Sympt. caus. (p. 247. 8.) οἱ δὲ τὰς ἀντιάδας καταπίνειν κωλύοντες τὸ ῥεῦμα, ὅταν τὰς κατασκευαζομένας ἐν αὐτοῖς σταφυλὰς φλεγμήνωσιν, ὁ ἄλλως περιέχοντα ἐμφράττουσιν αὐτόν. εἰ δὲ εἰς τοὺς ἰσθμοὺς ἀντιπαρακείμενους ἀλλήλους ἀδένας ἐν τοῖς πέρασι τοῦ στόματος, ἀντιάδες. Quod si in gargareonem fluxio procumbat, aut vuam dictam in eo gignit, aut aliàs eum in tumorem attollit. At si in glandulas quæ in extremo ore vtrinque sibi ex aduersu sitæ sunt, antiadas aut tonsillas. Paulus quoque lib. 6. cap. 30. ἀδένες οἱ ὑποσκιρρωθέντες ἀδένες, χοιράδες προσαγορεύονται, οὕτως δὲ τὰ ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ φλεγμήναντα καὶ ὑπεραυξηθέντα, καὶ ὡς δυσχερανθέντα τοῖς σιτίοις καὶ τῷ πνεύματι, ὡς ἀντικρὺ κείμενα τὸ περιέχοντα τῷ τε στομάχῳ καὶ τῷ πνεύματι, ἐξ ἐναντίας ἀλλήλων τεταγμένα, ἀντιάδες καλοῦνται. Quemadmodum glandulæ induratæ strumæ vocantur, sic etiam tonsillæ inflammatione tentatæ, aut supra modum intumescentes & veluti resiccatæ, cibo & spiritui molestiam exhibentes, è regione inuicem sibi oppositæ, antiades vocantur. Gal. lib. de Tumor. præter nat. (p. 357. 30.) καὶ ἀντιάδας δι' αὐτὸ εἶναι φλεγμονὰς τῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ φάρυγγος ἀντικειμένων ἀλλήλοις ἀδένων, inflammationes glandularum quæ ad faucium initia sibi inuicem opponuntur.

Α'ντιδιδόναι de signis effertur apud Hipp. quæ in febre abscessuum notas faciunt, ac velut ex æquabilitate quadã febri ex aduerso respondẽt & opponuntur, quasi pro febre rependãtur eamq; compensent: Qualia sunt in febre salutari morbi diuturnitas & protractio, materiæ qualitas, tarditas, cruditas & ad abscessum propensio ac momentũ, vrinarũ tenuitas, eorumq; quę hæmorrhagiã aut aliam excretionem significant priuatio, cæteræq; id genus in Progn. & Coac. Prænot. expressæ abscessuum notæ. Ea namq; velut ad febris rependendæ sionem à natura exhiberi videntur, tandemq; eam soluere. In Coac. (p. 139. H.) ὁκόσα πυρετῷ ἀντιδίδοται, ἢν μὴ ἀποστηρίξῃ τὰ σημεῖα, κακοήθεα. Quæcunq; febri ex aduerso respõdent, eamq; veluti rependũt, nisi abscessum faciant, malignitatem denunciant. Possunt & ea quæ febres oppugnant aut soluũt ἀντιδιδόναι dici, velut ἀντίδοτα dicuntur med. quæ grauibus corporis casibus succurrunt, & contra lethalia pharmaca aut venenatos morsus exhibentur.

Α'ντικνήμιον dicitur Gal. Com. 2. in li. de fract. (p. 549. 10.) τὸ μέσον καὶ ἄσαρκον ἐν κοιλιῶ κατὰ μῆκος ἐκτεταμένον ἄνωθεν κάτω, ὅσον ἐν τοῖς ἰσχνοῖς φαινόμενον, καὶ τὸ πρόσθεν μέρος ἐστί, media & carne vacua tibiæ pars à summo deorsum in longitudinẽ protẽsa, in gracilibus conspicua. Prima tibia aut anterior tibia vocatur, quòd crassiori & insigniori tibię parti opponatur. Gallis greue. Lib. de fract. (p. 555. 12. H. 764. D.) τῶν δὲ ὀστέων τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἀντικνημίου ἐξέχον, ἐγκλινόμενον ἐς τὸ ἔσω ἰητρείῃ ἐστί. Ex ossibus verò quod ex anteriore tibiæ parte (quæ ἀντικνήμιον dicitur) intrò vergit, molestiorem curationem facit. Ibidem (v. 16. & 21. ibid E F.) τὸ ἔνδον τοῦ ἀντικνημίου anterioris tibiæ pars interior, & κατὰ τὰς τοῦ ἀντικνημίου ἴξιας, è directo anterioris tibiæ.

Α'ντικόντωσις dicitur cõtri renixus, aut qui cũto fit, cùm cõto innitimur, eoq; aut scipione gradũ fulcimus, cùm videlicet loco cruris baculo corpus fulcitur Lib. de art. (p. 628. 7. H. 819. D.) δεῖται γὰρ ἀντικοντώσιος ταύτῃ, hac enim parte conti renixu indigent, hoc baculo inniti & fulciri. Rursusq; ibid. (p. 637. 34. H. 824. F.) ἀντικοντώσιος οὐδὲν δεῖται, conto cui innitatur nihil indigent. Quæ subnotans Gal. in Exeg. ἀντικοντώσιος, τῆς διὰ τοῦ κοντοῦ ἀντερείσεως, ὅπερ καὶ σκίμπωνα καλοῦσι, exponit, h.e. renixus qui conto fit, quod etiã scipio vocatur aut corporis fulcrũ in incessu, cùm sit è potiùs σκίμπωνα aut σκίπωνα scribẽdum videatur. Quod verò ἀντικοντοῦσθαι dicitur Hipp. idem paulo pòst (p. 629. 44. H. 820 B.) sic explicat, ὑπὸ τὴν μασχάλην τὴν κατὰ τὸ ὑγιὲς σκέλος σκίπωνα ὑποτιθέντα ἀντερείδειν, scipione axillæ è regione sani cruris supposito, corpus fulcire. Et (p. 637. 35. H. 824. F.) ὑπὸ τὴν μασχάλην τὴν κατὰ τὸ ὑγιὲς σκέλος ὑποτιθέμενοι σκίπωνα ἀντερείδειν, axillæ quæ est è regione cruris læsi scipione supposito corpus fulcire. In Mochlico verò, qui est de ossium per molitionẽ impellendorũ ratione (p. 852. E.) ἀντικοντοῦσθαι dicitur conto inniti, quod scribitur lib. de art. τῷ ξύλῳ ἀντερείδεσθαι κατὰ δὲ τὸ ὑγιὲς, πλάγιον ξύλον τῷ νοσέοντι ἀντικοντοῦσι ad cruris quoq; sani latus baculo corpus fulciũt. Etsi πλάγιον lego ex lib. de art. Erot. verò hoc loco expressò ἀντικοντοῦσιν pro ἀντικοντοῦνται legit, & exponit πρὸς τὸ ἐναντίον βιάζονται, contra obnituntur aut obsistunt, hoc est baculo renituntur & fulciuntur.

Α'ντίληψις in deligandi ratione dicitur apprehẽsio, & vinculorum in partem contrariam aut sanam inuolutio aut appẽsio, ac veluti occupatio quædã, ne in superiorem partẽ aut inferiorem elabantur, sed firmius contineantur: vt in humeri deligatione, ea quæ per alteram alam fit vinculi circumductio, aut inguine laborante, ea quæ fit ad alterum ilium Lib. κατ' ἰητρεῖον (p. 681. 20. H. 743. G.) ὁκόσοισι μὲν ἄρα ὁ ἐπίδεσμος ἀντίληψις· οἷον ὦμος ... quibus quidem vincu-

vinculorum inuolutio sursum elabitur, deorsum apprehensio fiat, quibus verò deorsum, contrà. vbi etiam scribit Galen. ἵν' ὅπου δὲ μᾶλλον ὁ δεσμὸς τῆς ἀντιλήψιος ἀντιλήψεται, ἀμφοτέρας, ὥσπερ ἐν ὤμῳ καὶ βουβῶνι. In quibusdam verò partibus ad oppositas vinculorum iniecta apprehensio vtilior est, velut in humero & inguine. Huiusmodi ἀντίληψιν appositionem quæ per oppositas partes fit, vocant interpretes. Ἀντιλαμβάνεσθαι prehendere, apprehendere dicitur, sustinere ac sustollere, veluti ducta metaphora ab iis qui manu porrecta prehendunt, seu velut collapsos retinent, aut prostratos quasi manu subleuant. Interdum etiam ἀντιλαμβάνεσθαι succurrere, opem ferre & opitulari significat.

Ἀντιποιεῖν contra facere significat, resistere, occurrere malo, hoc est, benefacere, iuuare. Lib. de art. (p.606.21.H.802.20.) ἄγχιστα δὲ ἡ ἐπίδεσις μοι δοκεῖ ἀντιποιεῖν, proximè autem mihi videtur deligatio contra facere, hoc est morbo resistere, quod est maximè iuuare. Ac fortè ἀντιποιεῖν illic noxam beneficio rependere significare potest, cùm paulò ante de deligatione dixerit, eam in naso omnia facere contra quàm conueniret, eamque potiùs lædere quàm iuuare: nunc verò deligationem prope esse vt iuuet.

Ἀντίρρινον Gal. apud Hipp. herbam quandam exponit, quam & βουκράνιον & λυχνίδα ἀγρίαν vocari scribit. Dicitur etiam quibusdam ἀνάρρινον, vt antea scripsimus. Nomen habet à vituli narium similitudine, quam semen præ se fert. Syluestris anagallis dicitur, quod anagallidi foliis & caule similis sit.

Ἀντιρροπὴ ἢ ἀντιρρόπησις in contrarium momentum propensio dicitur, inclinatio, repensio, aut in contrariam partem pondus & inclinatio. lib. de art. (p.608.43.H 803.G.) τὰς ἀντιρρόπους ποιεῖσθαι τῆς ῥινός, narium in contrarium momentum propensionem facere, vt nares in contrariam partem momento ferantur aut propendeant, quod facit habena quæ extremis naribus agglutinatur. Rursus ibid. (v.46.ibid.H.) τῆς ἀντιρροπίης εἵνεκα, in contrariam partem propensionis gratia. Et (v.53.H.804.A.) τῆς δὲ ἱμάντων τῇ κολλήσει καὶ τῇ ἀντιρροπίῃ οὐδὲν τὸ κωλῦον χρῆσθαι. habenarum autem glutinatione & in contrarium momentum propensione, quo minus vtamur, nihil prorsus prohibet.

Ἀντισηκῶσαι adæquare significat, ex æquo & quasi ad æquilibrium rependere, aut paria facere. Eleganter eo verbo vtitur Hipp. & figuratè pro reficere & cibum deperditum reponere ac repēdere lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.60.51.H.389.10.) dum iis qui semel tantùm sumpto cibo malè habent, qua ratione sine noxa cibus rependatur consulit. τὸν μὲν οὖν παρὰ τὸ ἔθος κενεαγγήσαντα, ξυμφέρει ταύτην τὴν ἡμέρην ἀντισηκῶσαι. Exinanitum igitur præter consuetudinem eodem die reficere conuenit, hoc est detractum cibum reponere. Gal. lib. περὶ τρόμου καὶ σπασμοῦ (p.565.30.) κατερρύη γὰρ ἂν ῥᾳδίως ἐπὶ πόδας ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων εἰς τὸ κάταντες ῥέπον εἰ μὴ τῇ κινήσει τὴν ῥοπὴν ταύτην ἀντισήκωσε. facilè namq; ad pedes deflueret, ab altioribus locis in decliue repens, nisi sanè motu inclinationem hanc rependeret, exæquaret, aut cōpensaret, hoc est nisi motus & in decliue inclinatio pares fierent. Etsi Galeni locum mendosum suspicor, &, εἰ μὴ τῇ κινήσει τὴν ῥοπὴν ταύτην ἀντισηκώσειεν leg. existimo aut ἀντισηκώσαιτο. Ἀντισηκοῦσθαι etiam ex æquo librari & librando adæquari significat, aut ad æquilibrium propendere & inclinari. lib. de art. (p.584.7.H.782.G.) ἵνα ἀσφαλέστερον ἂν τὸ σῶμα, τὸ μὲν τῇ, τὸ δὲ τῇ ἀντισηκωθείη μετεωρισθέν, propterea quòd suspensum corpus, in hanc vel in illam partem securius ex æquo libretur, aut ad æquilibrium propendeat. Est & ἀντισήκωσις ἡ ἀντισήκωμα, æqualis repēsio.

Ἀντίσπασις reuulsio dicitur, humoris fluentis in contrariam partem retractio & auersio. Huius species sunt quatuor pro positionum differentiis. Nam aut fit reuulsio ab inferiori parte ad superiorem, aut à dextra ad sinistram, aut ab anteriore ad posteriorem, aut ab interiore ad externam. Etsi Galen. lib. 5. Meth. med. cap. 3. & com. ad aph 68. lib. 5. tres tantùm enumeret. At verò libr. de Reuulsione vt has omnes species enumerat, ita ἀντισπάσεως nomine παροχέτευσιν & deriuationem sumit. fit igitur reuulsio fluentibus adhuc humoribus, in longissimè quidem distantem & maximè contrariam partem. Quod certè Hipp. esse inuentum testatur Galen. lib. 5. Meth. cap. 3. & lib. 4. cap. 6. vbi locum lib. περὶ χυμῶν (pag. 47. 16.) innuere videtur, ex quo reuulsionis leges eruuntur. ἀντισπάσιος quoque meminit Hipp. aph. 5. & & 21. sect. 2. lib. 6. Epid. De eaque plura ex Gal. mente adduximus nostris in lib. 6 Epid. annotat.

Ἀντιστήριγμα quod contra firmat & obnititur dicitur, fulcrum, aut quod obfirmet & fulciat. Lib. de art. (p.598.53.H.793.A.) ἢν μὲν οὖν ἐθέλῃ κατακεῖσθαι, χρὴ τι ἀντιστήριγμα προσκεῖσθαι, ὡς ὁ ὦμος ὅτι μάλιστα μετέωρος ᾖ. Quòd si decumbere non recuset, firmamentum aliquod cui obnitatur adhibere oportet, vt humerus maximè sublimis maneat. Sic ἀντιστηρίζεσθαι obniti & obfirmari significat. lib. de art. (p.673.21.H.824.G.) ἢν γὰρ καὶ ἐπ' ὀλίγον τοῦ ποδὸς ὀχέεσθαι μελλήσῃ ἄλλῳ ἀντιστηριζόμενος, ἐς τὸ ὀπίσω ἂν πίπτοι. Si namque vel paululum conetur hoc pede ferri, nulli alteri innixus rei, is vtique in posteriorem partem decidet. Et ibid. rursus (pag. 638. 23. & H.825. E.) p.657.49.836.B.)

Ἀνυδρία cœlum siccum & squalidum significat Hipp. nos siccum diximus lib. 2. Epid. (pag. 994. D.) indicantes ab imbribus cessationem. ἐν καύμασιν ἀνύδροισι, magnis & squalidis æstibus. Quod reperitur Galen. Com. 3. in Progn. Rursus ibidem (pag. 1019. H.) τὸ ἦρ καὶ τὸ θέρος πάνυ ἄνυδρον, ver & æstas valdè sicca. ἀνυδρίαι lib. 1. Epid. (p.350.51.H.938 D.) ab imbribus cessationem significant, αὐχμηρὸν exponit Gal. Et aph. 14. li. 3. βόρειον καὶ ἄνυδρον τὸ φθινόπωρον autumnus aquilonius & siccus dicitur, ὅπερ δὴ οὐδὲν διαφέρει (scribit Galen.) ξηρὸν ἢ αὐχμηρὸν, ἢ ἄνυδρον εἰπεῖν, πρόδηλον παντί. quòd verò nihil differt, siue siccum, siue squalidum, siue sine pluuiis diximus, cuiuis est manifestum.

Ἀνυπέρβλητος φύσις natura quæ superari aut euinci non potest. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 111.22.H.404.41.) ἀνυπέρβλητος γὰρ ἡ φύσις τῶν βοείων κρεῶν. bubularum enim carnium natura insuperabilis, & quæ ægrè concoqui aut euinci possit. Vbi Gal. ἀνυπέρβλητον φύσιν exponit, ἣν οὐκ ἄν τις ὑπερβάλλοιτο, quam quis superare nequeat, & τὸ δυσκατέργαστον τῆς φύσεως καὶ ἰσχυρὸν denotare scribit, naturam validam & quæ ægre confici queat.

τὰ Ἀνυπεύθυνα τῆς τέχνης dicuntur quæ in arte Medica rationi reddendi minimè sunt obnoxia, quæque sub rationis gyrum aut censuram non veniunt, sed libera sunt & nulli rationi subiecta. Sunt autem ea quæ sub sensum cadunt, & immunia sunt rationis reddendæ. Possunt etiam intelligi quæ in arte impunè fiunt & sine reprehensione, aut crimine vacant, ideoque minimè sunt examinanda. ἐν παραγγελίαις (pag. 27. 15.) καταμελήσαντες τὰ τῆς τέχνης ἀνυπεύθυνα, quæ in arte nulli rationi reddendæ sunt obnoxia negligentes. De malis Medicis agitur, qui quæ in arte nulli rationi reddendæ sunt obnoxia, sed libera & omni censura aut examinatione soluta, negligunt. Cornar. artis synceritatem dixit. Caluus artis munia quibus Medicus excellit & ἀμεταχείριστα dicitur. Atque idem ἀνυπεύθυνα & ἀνυπεύθυνος.

Ἄνυσοι πρὸς λόγον: ad sermones expediti dicuntur & verbis prompti, hoc est sermone & oratione efficaces, tum persuadendo, tum ratiocinando, ideòque optimè differendi arte instructi, quales Medicos esse vult lib. περὶ εὐσχημοσύνης. (p.22.53.

Ἄνωδον Erot. exponit apud Hipp. βαθμὸν, καὶ τὸν οὐδὸν, ianuæ limen & gradum vel saxum in ianuæ limine, qua in ædes ingressus patet. Idem quoque φλιὰν vocari scribit. Verùm si vera est Erot. lectio, is mihi locum lib. de art. (pag. 659. 36. H.837.H.) subnotare videtur, vbi τῆς κλίνης τοὺς πόδας ἐμπεδοῦσθαι πρὸς τὸν οὐδὸν, lecti pedes ad ianuæ limen obfirmari, iubet Hipp. Et rursus ibid. (v.44 H.838.A.) τὸ μὲν πρὸς τὸν οὐδὸν ἐρηρείσθω, τὸ δὲ πρὸς τὸ ξύλον τὸ παραβεβλημένον. pistillorum alterum ad ianuæ limen, alterum ad appositum lignum obfirmatur. Sic vt ἄνωδον pro τὸν οὐδὸν legisse videatur Erot. Est enim οὐδὸς Sudæ βατὴρ, φλιὰ καὶ βαθμὸς, & τὸ κάτω τῆς θύρας, in ima ianuæ parte saxum aut lignum quâ in ædes gressus patet. Hesych. οὐδὸς βατὴρ ὁ πρὸ τῆς θύρας & ὠδὸς etiam dicitur.

Ἀνώδυνα medicamenta dicuntur dolorem sedantia & deliniientia. Eaque duorum sunt generum & quædam propriè talia dicuntur, & re vera dolores deliniunt, quæ calore sunt temperata nostroque calori maximè conuenientia, vt quæ primo ordine calefaciant & tenuium sint partium. Alia impropriè ἀνώδυνα dicuntur, quæ refrigerando & stuporem inducendo doloris sensum tollunt, & narcotica vocantur. Cælius Aurel. cap. 4. libro secundo, Tard. pass. & libro tertio, indoloria vocari Latinis posse scribit. Eadem etiam colica dicuntur Galen. cap. 4. lib. 9. & libro octauo, Compos. pharm. gen. Quænam verò sint & dicantur ἀνώδυνα med. scribit Galen. cap. 11. libro quinto, de med. simpl. fac.

Ἄνωθεν & ἄνω superiorem partem significat. Aph. 25. lib. 4. τὸ ἄνω superiorem & eam quæ per os fit sanguinis vacuationem significat, omissa ea quæ per nares fit, vt scribit Gal. Aph. verò 32. lib. 7. ἄνωθεν loci & temporis aduerbium, ἐξ ἀρχῆς τοῦ νοσήματος ab initio morbi significare, & τῆς χώρας ὑποκειμένης

τόνος, scribit Gal. quam etiam nonionem in ἄνω Hesych. agnoscit. τὸ ἄνω ventris partem superiorem indicat aph. 8. libr. 4 & Coac. (pag. 202. G.) ἀλγὴ τὸ ἄνω πόνοι συντονοι. ad superiorem ventris partem dolores intensi. Sic τὸ ἀνωτέρω ventris partem superiorem significat libr. 4. Epid. (pag. 1131. G.) ἢ ὑπεχώρει ἀνωτέρω, de aluo dicitur quæ superiore parte concessit, hoc est vacuatione refusa est. Subdit namque, ὅτι ἄνω ὅμοι ἱκανον ἐμεῖν. vbi ἄνω de superiore ventris parte per vomitionem vacuata dicitur.

Α᾽ποργασμένον τὸ ἀναμαλαχθὲν exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. quòd τὸ μαλάξαι ὀργάσαι dicatur, emollire aut subigendo emollire, aut quòd ὀργάζειν idem quod σπαργᾷν aut ὀργᾷν significet, dicaturque de his quæ quodam impetu ad aliquid feruntur aut incitantur & turgent. Sic enim apud Gal. pro σπαργῶσι & ὀργῶσι, σπαργᾷν & ὀργᾷν legendum existimo; videturque Gal. ἀποργασμένον non ἀπωργισμένον legisse. Quòd verò Gal. testem citat librum secundum de morbis maiorem, librum περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν intelligit, quem sæpius in Exeg. eo nomine adducit. Videtúrque locus esse qui sic passim legitur (pag. 543. 51.) ἵνα γοῦν ὀργασμένον τὸ σῶμα ᾖ πρὸς τὴν φαρμακοποσίην, vt corpus emollitum sit ad medicamenti potionem, aut præparatum. Nam pro ἵνα γοῦν ὀργασμένον, ἵνα ἀπωργασμένον aut ἀποργασμένον legendum videtur. ὀργάζειν verò Hesych. dici scribit τὸ ἐπί τι ἀνακαινοῦσθαι καὶ ὀργᾷν. Idémque ὀργάσαι, ἑτοιμάσαι, φυρᾶσαι, βρέξαι, ἀναδεῦσαι exponit, præparare, subigere, madefacere, macerare, irrigare. Et ὀργάσας μαλάξας, & ὀργάσαι πηλὸν, ἑτοιμάσαι καὶ ἕτοιμον ποιῆσαι χοῦν, lutum aqua maceratum emollire, subigere & præparare. Sic etiam Poll. lib. 7. ὀργάζειν μαλάσσειν exponit, & dici πηλὸν ὀργάζειν scribit. Eiusdemque significationis est ὀργάζομαι & ὀργάσομαι. Et ὤργα ἂν Hesych. exponit ὡρμᾶτο, & ἡτοιμάζετο, incitabat, præparabat, ad præparationem accommodabat, & ὠργασμένον παρεσκευασμένον, ἕτοιμον. Sic quoque ὀργίζω idem quod ὀργάζω significat, vnde & ὀργίζεσθαι apud Hipp. Erot. exponit τὸ ὁρμὴν ἔχειν πρός τι, ἢ εἰς ἀπόκρισιν ἑτοιμάζεσθαι τὸ ὑγρὸν, καὶ πρὸς ἔκκρισιν ἑτοιμάζειν, sicut ὀργᾷν de turgescentibus & ad excretionem comparatis humoribus dicitur. ὀργάσας etiam μαλάξας exponitur apud Herodotum. Erit igitur apud Hipp. τὸ ἀποργασμένον σῶμα, aut ἀποργισμένον, & ἀποργισθέν, corpus præparatum & emollitum, aut ad medicamentorum potionem præparatum. Quod etiam ὀργισμένον dici potest, vt passim legitur. Præparatur autem corpus ad medicamentum, si præhumectetur vt pharmacis obediat, quod προϋγραίνειν dicit Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν. (pag. 547. 9.

Α᾽τείχιστος χώρη, regio non munita, non tuta, non defensa syluis & arboribus. Lib. de aëre loc. & aq. (pag. 195. 26.) ὅκου δ᾽ ἐστὶν ἡ χώρη ψιλή τε καὶ ἀτείχιστος καὶ τρηχείη. Vbi autem regio nuda est, non munita & aspera. Cornar. tamen natura munitam dixit, quod esset accessu difficilis.

Α᾽ξιόλογον ἀπόστημα, abscessus effatu dignus dicitur in Coac. (pag. 140. E.) & qui morbi longitudini ac dignitati respondet, vt neque quàm par sit minor, neque pro viribus maior oriatur. Lib. etiam 1. Epid. sect. 1. & lib. 2. Epid. sect. 1. damnat eos abscessus Hipp. si ἀνάξιοι τῶν ἀποστάσεων ἢ ὑποστάσεων τῶν νοσημάτων fiant, hoc est, si indignè morborum excretioni aut depulsioni respondeant, vt scripsimus nostris in lib. 2. Epid. annotat.

Α᾽ξύγγιον est τὸ στέαρ ὕειον παλαιὸν adeps suillus inueteratus vulgò sic dictus, vt scribit Gal. lib. 7. Comp. pharm. gener. (pag. 408. 42.) Axungia dicitur Latinis quòd rotarum axibus inungendis sit accommodata. Receptum tamen Græcis nomen, neque suillo adipi solum attributum, sed & τράγειον ἀξούγγιον adeps hircinus dicitur Gal. lib. 3. περὶ τῶν εὐπορίστων (p. 455. 24.)

Α᾽οιδέστατον τὸ σῶμα corpus minimè tumens, quàm minimam molem habens dicitur Hipp. in his quæ adiecta sunt lib. περὶ φύσ. ἀνθρώπου. (p. 18. 26. H. 229. 3.) In morborum populariter grassantium curatione, consulit, τὸ δὲ σῶμα ὁρᾷν ὅκως ἔσται ἀοιδέστατον καὶ ἀσθενέστατον, videndum vt corpus minimè tumeat & sit attenuatissimum. Qua cautione victus rationem imminui, & humorum molem exiccari repletionemque vitandam suadet, quæ sunt in morbis populariter grassantibus efficacissima præsidia, tum vt putredo arceatur, tum vt corpus ipsum aëris offensæ minus obnoxium reddatur. Quidam ἀοιδέστατον σῶμα corpus quàm solidissimum exponunt, vt externæ aëris iniuriæ minus sit expositum, non fluxa mole & humidiore, sed solidiore, compactiore & densiore, vt sit robustius, valentius, & siccius, atque ideò externis iniuriis minus tentetur.

Α᾽ορτὴ dicitur arteria magna quæ ex sinistro cordis ventriculo exoritur, & spiritum vitalem in totum animantis corpus defert, caloremque natiuum per diastolem & systolem temperat. Gal. lib. 16. vs. part & Arist. lib. 3. de part. animal. ἀορταὶ autem apud Hipp. libr. de loc. in homine (p. 415. 14.) intelligi videntur arteriæ asperę cartilagines prope circulares βρόγχια dictæ, quæ in pulmoné feruntur ipsumq; totú contexút, & in frequentes ramos disperguntur. φθίσις δὲ γίνεται, ὅταν ἐς τὸ αὐτὸ, ὡς περ τοῦ ἐμπύου, ὁ ῥόος φέρηται διὰ τοῦ βρόγχου καὶ τῶν ἀορτέων αἱ ξυνέχουσι τὸν πλεύμονα καὶ τὸν βρόγχον. Tabes autẽ fit cùm ad eundẽ locú, velut in suppurato, fluxus cõcedit, per guttur & aortas dictas, quæ pulmoná & guttur coniungũt. Et rursus ibid. (v. 39.) ἐν τε τῇσιν ἀορτῇσιν καὶ ἐγκεχυμένον τὸ ῥέον, ὥστε στενὰς διεξόδους ἐχούσας τὰς ἀορτὰς, στενοχωρίην τῷ πνεύματι παρέχει, καὶ δύσπνοιαν ἴσχει. ὡς τε ἀπολειπόμενον ἀεὶ ἐπιθυμέειν ἀναπνεῖν. In aortis autẽ detentum quod influit, cùm aortæ angusta foramina habeant, angustiá spiritui exhibet, idq; difficilem respirationem facit quæ velut deficiens semper respirare cogit. Vbi tamen ἀορτέων pro ἀορτῇσιν legunt etiam exemplaria quædam manuscripta vt & Asulanú, vitiosè tamẽ vt apparet. Rursusq; ibid. (414. 33.) ὅταν ἐς τὸν πλεύμονα ῥεύσῃ ἐκ τῆς κεφαλῆς διὰ τοῦ βρόγχου καὶ τῶν ἀορτέων, cùm in pulmonem ex capite per guttur & aortas dictas fluxio irruperit. Sic enim cum Cornar. lego, cùm exemplaria publicata ἀρτηριῶν pro ἀορτέων habeant. Etsi communem istam lectionem agnoscere videtur Erot. ex Bacch. cùm scribit, ἀορτέων Βακχεῖος μὲν ἐν τῷ πρώτῳ φησὶν ἀρτηριῶν καλεῖ. Sic enim apud Erot. leg. contendo, cùm passim ἀρτίων mendosè legatur, & hunc totum locum libri de loc. in homine ab Erot. subindicari non leui coniectura augurar, vt significet ἀορταὶ à Bacch. pro arteriis ex communi & existimatione & lectione sumptas apud Hipp. Epiclem autem & Lycum Neap. ἀορτὰς vocasse τὰ ἐν τῷ πλεύμονι καὶ τῇ τραχείῃ ἀρτηρίῃ βρόγχια, eas quæ sunt in pulmone & aspera arteria circulares cartilagines, βρόγχια dicta. At verò Erot. in eam opinionem delabitur, vt ἀορταὶ pro arteriis dictas Hipp. existimet ex Bacch. etiam opinione, dictásque velut ἀείρουσας τὰς ὅλας. ἐξ ὧν ἰθυτενὲς στοιχεῖον ἀναβάλλεται. Α᾽ορταὶ igitur, siue arteriæ asperæ in pulmones dispersæ, ex Erot. & Bacch. opinione intelligantur, siue earum βρόγχια ex Epiclis & Lyci autoritate, hunc certe Erot. locum ad Hipp. librum de Loc. in homine rite & ordine referendum res ipsa prædicat. Adde quòd in veteribus Lexicis ex Polluce annotatur, τὸν βρόγχον in tenues apophyses disparari, quas Græci σύριγγας, καὶ βρογχία, καὶ ἀορτὰς appellát. Α᾽ορταὶ apud Hipp. Com. appẽdentes pulmonis partes vertit, motus opinor Gal. Exeg. & Hipp. loco qui legitur in Coac. (p. 181. H.) ἐν μὲν ἐν ὥρῃ φλεγμαίνουσιν αἱ ἀορταὶ, ὥς τε προσκολληθῆναι πρὸς τὸ πλευρόν. Si quidẽ igitur suspensæ vtrinq; pulmonis partes, aortæ dictæ, tãta inflãmatione tentẽtur, vt ad latus adhęrescant. Illic enim ἀορταὶ dici videntur suspensæ vtrinq; pulmonis partes & separatæ fibræ, quæ vbi inflãmatione vexantur, in latus aut costam incumbunt. ἄορτρα dicta lib. 2. de Morb (p. 480. 10.) ἄορτρα τοῦ πνεύμονος σπασθέντα, & ὅταν ἄορτρα σπασθῇ τοῦ πνεύμονος. Vbi tamen fœdissimè corrupta sunt omnia exemplaria, quæ ἄρθρα pro ἄορτρα legunt. Istum enim locum à Gal. explicari in Exeg. haud dubia fides est, cùm scribit, ἄορτρα. τὰ ἀπηρτημένα τοῦ πνεύμονος μέρη ἑκατέρωθεν, οἷς ἐν τῷ περὶ νούσων τῷ μείζονι. ἔστι δὲ καὶ ἀορτεῖον τὸ αὐτὸ τοῦτο ὅπερ καλεῖ, ὡς Διοσκορίδης οἴεται. ἄορτρα dicitur suspensa vtrinq; pulmonis pars, vt lib. de Morb. maiore. Eandem etiam interdum ἀορτεῖον vocat, vt existimat Dioscor. Quibus verbis hic locus lib. 2. de Morbis passim inscripti exprimitur, quem in Librum primum de Morb. maiorem Gal. inscribi multis certissimis argumentis confirmatum habeo. Vt facilè mihi in animum inducam, hunc totum etiam locum in nostris codicibus vitiosè esse scriptum, atque vbi legitur, ὅταν ἄρθρα σπασθῇ, Gal. legisse ὅταν ἄορτρα σπασθῇ τοῦ πνεύμονος. Nam & illic alterius partis quæ à pulmone dependet inflammatione tentatæ curatio instituitur, & ἄορτρα τοῦ πνεύμονος σπασθέντα, vtriusque partis indicaturam præ se ferunt. Α᾽ορτρον autem, aut ἀορτεὼ, aut ἀορτεῖς, ἀπὸ τοῦ ἀορτεῖσθαι, velut dependens quoddam lorum dictum videtur, vt & ἀρτὴρ & ἀορτὴρ aut ἀορτεὺς qui φορεὺς τοῦ ξίφους exponitur Hesych. vt & ἀορτῆρες οἱ ἀναφορεῖς τοῦ ξίφους, ἢ οἱ ἱμάντες τῆς θήκης. Quòd verò scribit Gal. ἀορτεῖον dici etiam quandoque Hipp. ex Dioscor. opinione, nescio an locum Coac. intelligat, & num potius ἀορτεῖαι aut ἀορτεαὶ legendum sit, vt & ἀορτεαὶ aut ἀορταὶ dicantur in Coac. dependentes vtrinque pulmonis fibræ. Nam & hæc omnia valde suspecta sunt & arbitraria, præsertim etiam cùm

cùm adscribat Gal. ὁ μὲν δὴ ϐραχὺς ἐστί.

§ Ἀπάγμα abductio dicitur & ossis est fractura prope articulum per totam ossis crassitudinem facta, ita vt fracti ossis partes plurimum à se inuicem abducantur & distent. Nomen ab Hipp. deductum & recentioribus vsurpatum, vt scribit Gal. Com.3. in lib. κατ' ἰητρεῖον (p.699.49.) his verbis. τὰ δὲ ἀποκαυλίσματα καλοῦνται μὲν ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀπάγματα. μέμνηται δὲ αὐτῶν ἐπὶ τέλει ἐν τῷ περὶ ἀγμῶν, καὶ τοῖς περὶ ἀγκῶνος ἔστιν, καὶ τὸ ἀπάγμα γέγραφεν αὐτοῖς. ὅθεν ὁρμηθέντες οἱ μετ' αὐτόν, ἀπάγματα προσηγόρευσαν, ὅσα πλησίον τῶν διαρθρώσεως γίγνεται κατάγματα δι' ὅλου τοῦ πάχους τῶν ὀστῶν, ὡς ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι τὰ μέρη μάλα, καὶ καλοῦσιν οἱ νεώτεροι αὐτὰ κατάγματα καυληδὸν γεγονέναι. ἀποκαυλίσματα verò quæ sunt abruptiones, recentioribus ἀπάγματα, hoc est abductiones, vocantur. De quibus meminit extremo lib. de fract. & in neruorum venarumque fibris circa cubiti gibbum τὸ ἀπάγμα fieri ipse adscripsit. Ex quo adducti posteri ἀπάγματα vocauerunt fracturas eas quæ prope articulum per totam ossium crassitudinem fiunt, ita vt à se plurimùm disparentur. Atque hæ à recentioribus καυληδόν, hoc est, caulis in morem factæ fracturæ vocantur. Hipp. autem locus quem profert Gal. is legitur lib. de fract. (p.576.52. H.778. F.) vitiosè tamen admodum nostris in exemplaribus. Sic verò lego. ὅταν δὲ ἀπαγῇ πάντῃ ἡ ἐπίφυσις ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος, καταπωρῶσιν τὸ ἄρθρον γίνεται, ἃ οἱ πάντα ἂν ἀποκαυλισθῇ. Cùm verò qua parte brachij caput supereminet discesserit, magis vagatur articulus, quàm si penitus transuersus frangatur. Idem etiam Gal. lib.6. Meth. med. (p.102.27.) ἀπάγμα Medicorum nomen plebi inusitatum esse scribit & communi κατάγματος nomine comprehendi, his verbis. ἀπάγμα δὲ τῶν ἰατρῶν ἴδιον ὄνομα ἐστί, τοῖς πολλοῖς τῶν ἀνθρώποις ἄηθες. οὕτω δὲ ὀνομάζουσιν, ὅταν ἀποκαυλισθῇ τὸ πέρας ὀστοῦ καθ' ὃ διαρθροῦται μάλιστα. Ἀπάγμα verò Medicorum appellatio est propria, vulgo inusitata. Consueuerunt autem ita appellare, quando ossis extremum, qua parte præcipuè cum alio committitur, penitus transuersum fractum est. Dicitur ἀπάγμα auctori Definit. Med. (p.399.44.) ἐστὶ διαίρεσις ἐπιπολῆς ὀστοῦ καὶ βαθεῖα, κατ' ἀντικείμενα μέρη τοῦ τραύματος, hoc est, extimæ ossis cutis diuisio, aut etiam internarum partium, quæ in vulnere inter se sunt oppositæ.

Ἀπαγνίσαι idem quod ἁγνίζω significat, expio, lustro purifico. Lib. de Morbo sacro (p.303.39.) ἀλλ' εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔχοιμεν, τοῦτο ἀπαγνισάμενοι, sed si quod prius etiam scelus habemus, illud expiamus.

Ἀπαγορεύειν, vetari, interdici, auersari, renuere, vt ἀπαγορεύειν τὰ σιτία cibos recusare & auersari. Lib.7. Epid. (1207.D.) περὶ εἰκοστὴν ἀπαγορευομένῳ σιτίων συχνὰς ἡμέρας, vigesimo quarto cùm iam per multos dies cibos recusasset. Sic enim membranæ quædam manu scriptæ Regiæ legunt, quibus etiam consentiunt Italicæ. ἀπογευομένῳ autem passim legitur, vt postea scribemus. Sic ἀπαγορεύει, ἀποτέμνεται, ἀρνεῖται exponit Varinus.

Ἀπαγχόμενοι qui strangulantur, suspendio suffocantur, aph. 43. lib.2. τῶν ἀπαγχομένων καὶ καταλυομένων, ex strangulatis & dissolutis.

Ἀπαιωρεῖσθαι, Vide in Αἰώρα.

Ἀπαλλάσσειν Hippocrati vacuare, emollire, liberare significat, diciturque cùm tumor emollitur aut subsidet ac vacuatur. In Prorrh. (p.219.11. H.82 D.) βηχία μετὰ πτυαλισμοῦ ὄντα τὰ παρ' οὖς ἀπαλλάσσει. Tussicula cum crebra oris salutatione & sputatione, eo abscessu circa aures liberat, hoc est, abscessus emollit & vacuat. In Coac. enim (p.151.A.) λαπάσσει dicit. Et Gal. Com.3. in Prorrh. (p.219.15.) ἀπαλλάσσειν vacuare aut emollire exponit, his verbis quæ vitiosissimè corrupta sunt in omnibus exemplaribus. Sic enim passim leguntur. καθισταμένων δ' οὕτως, εὔλογον μὲν ἑτέρας φαίνεσθαι τὰς παρωτίδας. τὸ γὰρ ἀπαλλάσσειν κυρίως κενοῦν σημαίνει. τῷ κενοῦσθαι δ' ἕπεται τό, τε συστέλλεσθαι, καὶ τὸ μαλακώτερον γίνεσθαι. Sed εὔλογον κενοτέρας φαίνεσθαι leg. existimo, hoc sensu: His ita consistentibus exinanitas apparere parotidas est consentaneum. ἀπαλλάσσειν namque propriè vacuare significat Ad vacuationem autem tum contrahi, tum mollius fieri consequitur. Hanc autem germanam esse lectionem constat ex altero Gal. loco Com.4. in lib.6. Epid. (pag.491.44. H. 1179.G.) vbi τὸ λαπάσσεσθαι explicat his verbis. πολλάκις δ' εἶδον μεμαθηκότα τὸ ἔθος αὐτοῦ, πλεονάκις τὸ λαπάσσεσθαι φωνῇ, ἐπὶ παντὰ τὰ ὁπωσοῦν συστελλόμενα χρῆσθαι, ἐπειδὰν κενώτερα γίνηται. Sæpius autem iam didicissis illi consuetum esse vocem λαπάσσεσθαι ad ea omnia quæ vtcunque contrahuntur referre, vbi magis vacua euadunt. De eadem enim re vtrobique τὸ κενώτερον effertur. Atque hic mihi facilior sensus videtur & longè explicatior, quàm si vulgatam lectionem quæ nullius est momenti retineas, aut aliam affingas, quod fecisse interpretem constat, cùm ἐν εὐλόγῳ legit Lib.4. Epid. (p.1138.H.) de tumoribus ad aures vacuatione emollitis, καὶ ἀπηλλάσσοντο ἑϐδόμῃ, & liberabantur septimo die aut emolliebantur. Est etiam ἀπαλλάσσειν Hipp. neutra significatione, euadere, liberari, degere, vita fungi aut vitam producere. Aph.32. lib.2. βέλτιον ἀπαλλάσσουσιν, hoc est, melius degunt, in melius euadunt, meliore sunt statu aut conditione, aut morbo facilius liberantur. Sic aph.53. lib. eiusdem; νέοι μὲν ἐόντες βέλτιον ἀπαλλάσσουσι, in iuuentute melius degunt, iuuentam melius agunt, iuuentute melius defunguntur, vt &, ἐς δὲ τὸ γῆρας, χεῖρον ἀπαλλάσσουσι, senectute verò peius defunguntur, in senectute peius agunt aut habent, in melius & deterius commutantur dixit Interpres. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p.12.54.) εἰσὶ δέ τινες οἳ οὐκ ἂν δυναίατο ἔξω τοῦ ξυμφέροντος ποιέοντες, ῥηϊδίως ἀπαλλάσσειν. Sunt porrò quidam, qui si quid præter quàm conueniat fecerint, facilè degere nequeunt, non leuiter ferunt. Rursus ib. (p.17.14.) de his qui caseo sumpto grauius habent. οἱ δὲ καὶ χαλεπῶς ἀπαλλάσσουσι, quidam etiam cum grauiore molestia degunt, hoc est, ægrè concoquunt, eoque sumpto non nisi ægrè liberantur. De fœtus absolutione aut productione ἀπαλλάσσειν etiam dicitur lib.7. Epid. (p.1221.D.) ῥηϊδίως ἀπήλλαξε, sine labore est liberata, aut defuncta. Sic de his quæ ex vtero prodeunt & educuntur ἀπαλλάσσεσθαι effertur lib 1. περὶ γυναικ. (p.617.7.) ὁκόσαι δὲ τρωσμῶν γενομένων μὴ ἀπαλλάσσεσθαι δύνανται, quicunque ex abortione fœtus liberari nequeunt, hoc est, in lucem emitti, exire aut produci. Ibidem (v.34.) καὶ ἢν μὲν ἀπαλλάσσηται, & si quidem liberentur, hoc est, in lucem exeant. Et rursus (p.10 36.) ἢν ὀρθῶς τε καὶ κατὰ φύσιν ἀπαλλάσσηται, si rectè & secundum naturam prodeant. Aph.45. lib.2. cum loci victusque, tum maximè ætatis mutationes τῶν ἐπιληπτικῶν ἀπαλλαγὴν ποιέουσι; morbo comitiali laborantes iuuenes liberant, λύσιν τῆς ἐπιληψίας exponit Gal. & ἐπὶ τὸ βέλτιον ἄγουσι, morbum comitialem soluunt, & in melius conuertunt. Est & ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ἐπιθυμία, defungi vita cupiditas, & excedendi è vita, lib.5. Epid. (p.1160.B.) quod lib.7. Epid. (p.1234.E.) ἵμερος ἀπαλλαγῆς βίου, decedendi desiderium dicitur, vt & ἀπαλλάττεσθαι βίου, & ἀπαλλάττειν τοῦ ζῆν, ex Platonis Axiocho annotatur. Ἀπαλλάττεσθαι etiam pro ἀπαλλάττειν ponitur apud Hipp. & educere, eximere, summouere, amouere & liberare significat. De sagittæ cuspide quæ ex vulnere exempta est. lib.5. Epid. (p.1153.F) τὸ δὲ ἀκίδα οἰχόμενοι ἡμεῖς ἀπαλλαττόμεθα ἑκτῳ ἔτει ἐξ οὗ ἐτρώθη. Inuentum autem spiculum sexto demum anno, ex quo vulneratus fuerat, eduximus.

Ἁπαλῦναι, emollire significat, tenerum & delicatum facere, extenuare, tenue & molle reddere. Lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p.424.41.) σαρκῶσαι, ἁπαλῦναι, carne implere, attenuare. Et rursus (p.416.37.) μυρμηκίας ἁπαλύνει, verrucas formicarias attenuat, de aceto. Lib. de art. (p.615.27. 817.E.) ἁπαλῦναι τὸ σῶμα, est corpus molle & turgidum reddere ac tenerum, emollire, & implere. (ἁπαλύνειν in Mochlico dicitur (p.861.H. Lib. de art. ibid. H.817. E.) ἁπαλυσμός est plenior & curatior habitus, vbi pleniore victu vsus æger, obesior fit & plenior. Lib.6. Epid. sect.1. aph.5. ἁπαλῦναι de corporum emollitione ac præparatione ad humorum expurgationem aut penetrationem dicitur, μαλακῶσαι exponit Gal. Est & ἁπαλυνομένη γλῶσσα, in Coac. (p.156 E) lingua mollis & tenera, quæ humectatione lenis est aut emollescit, & siccæ, aridæ aut asperæ opponitur.

Ἀπαναίνεσθαι, recusare, renuere, respuere, reiicere, auersari significat. Lib.2. περὶ γυναικ. (p.665.26) καὶ τὸν ἄνδρα ἀπαναίνεται, & virum renuit aut auersatur. Pleniorem autem significationem habet quàm αἰνεῖσθαι, quod quidam de recusatione circa concubitum aut nuptias dici volunt, & detrectare concubitum aut nuptias denotare contendunt. Erot. apud Hipp. ἀνδροφοϐεῖται ἀπαρνεῖται exponit, vt antea scripsimus, expresso etiam loco. Ἀπαναίνομαι ἀρνοῦμαι quoque exponitur, & ἀπαναίνου ἀποσπρέφου, & ἀπαναινόμενοι ἀπαρνούμενοι apud Hesych. Est autem dictio Hom. frequens.

Ἀπανθρωπίη significant Hipp. hominum auersiones, ab hominibus solitudo, vacuitas, vbi hominum consortia auersamur. In Coac. (p.194.G) αἱ μετὰ σιγῆς ἀθυμίαι, καὶ ἀπανθρωπίαι ἐπιεικῶς αὐτῶν ἐργαστικαί. animi abiectiones cum silentio, & ab hominibus solitudines ferè eos conficiunt. ἀπάνθρωπος σκληρός, ἀνηλεής, durus, immisericors exponitur

Hesych. ex Sophoc. vnde ἀπανθρωπία inhumanitas, crudelitas dicitur, cùm quis inhumaniter se gerit, Sudæ ἡ ὠμότης. Hinc etiam ἀπανθρωπεῖσθαι aut ὅταν τις μὴ μετ' ἀνθρώπων ποιῇ. ἀπανθρωπίζεσθαι hominum consortia auersari & fugere dicitur, quod est melancholicorum aut μονοτρόπων. Hipp. in Epist. ad Philop. (p.1275.38.) de melancholicis. σιγηροὶ γὰρ ὁκόσοι οἷοι, ἢ μονήρεις, ἢ φιλέρημοι τυγχάνουσι. ἀπανθρωπίζονται ὁμοφύλων ὄψιν, ἀλλοτρίαν νομίζοντες. Sunt enim taciturni, solitariam vitam ac solitudinem amantes, necessariorum conspectum, tanquam alienum, auersantur. Vbi tamen ἀπανθρωπίζονται quidam legunt.

Ἀπάντησις est obuiam itio Hipp. lib. περὶ εὐσχημοσύνης (p.23.35.) Caluus occursum dixit. Zuingg. reprehensionem, & seueritatem intelligit in censendis ac reprehendendis aliorum moribus, quod ἀπαντᾶν αὐτὴ τῶν ἐναντιουμένων Aristoph. sumitur, vt annotat Sudas.

Ἀπαντήματα sunt etiam quæ occurrunt, lib. eodem (p.54.44.) vbi Hipp. Medicum in ingressu ad ægrum, meminisse vult τῆς ἀπαντήσιος πρὸς τὰ ἀπαντώματα, vt iis quæ occurrunt sua responsione contradicat, & occurrentium errores reprimat. Sed codices Germanici rectius ἀπαντώμενα legunt. ἀπαρτήματα autem codices manu scripti habent & Asulanus.

Ἀπαντικρὺ, significat palam, manifestè, propalam, euidenter, apertè. Lib. de art. (p.613.34. H.807.E.) ξύνεσιν ἀπαντικρὺ τῆς νούσου τῆς τότε παρεούσης κυρίως ποιέει ἡ κύφωσις, iis ex aperto morbi qui tunc adest solationem gibbus adfert. Vbi Galen. ἀπαντικρὺ, ἐκ τοῦ φανεροῦ καὶ ὡς οἷόν τε αἰσθητοῦ exponit, ex aperto ac ita fere vt sensu percipiatur, idemque significare quod ἄντικρυς antiquis scribit.

Ἀπαρασκευασίη dicitur cùm quæ necessaria sunt ad balneum, sunt imparata, neque ritè suppetunt, vt lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.83.31. H.395.8.) ἔστι δ' ὅτε ἧσσον χρηστέον διὰ τὴν ἀπαρασκευασίην τῶν ἀνθρώπων, interdumque eo minus vtendum, quòd ad id sint homines imparati. Neque enim Hipp. ætate comparatus erat, quantus postea, ad balnea apparatus, vt scribit Gal.

Ἀπαράχυτος οἶνος dicitur vinum cui aqua marina ammixta non est. Gal. lib. 12. Meth. med. (p.166.50.) λαμβάνειν δ' ἀπαραχύτους, ὅσον δ' ἐγκαταμίξωσιν, οἷς ἡ μέμικται θάλασσα. Sumere autem oportet ea quibus non est admixta marina aqua, atque iden ἀπαραχύτους οἴνους vocant. Erant autem huiusmodi vina generosa, atque ignobilibus aut imbecillis vinis marina immiscebatur, indeq; τεθαλασσωμένος οἶνος dicebatur, vt & ἀπαράχυτος idem quod ἀθάλασσος. Meminit ἀπαραχύτου οἴνου Gal. de paratu facilibus ad Solon. (p.439.29. & 445.43.) Hesych. ἀπαράχυτος οἶνος exponitur ᾧ οὐ προστίθεται θάλασσα cui marina aqua non apponitur.

Ἀπαρηγόρητον dicitur quod nullius est solatij aut vsus, nullam habet consolationem, nihil commonet aut hortatur. Lib. περὶ εὐσχημοσύνης (p.23.26.) καὶ δεῖ γε τοιαύτην ἀπαρηγόρητον εἰς σύνεσιν ἐμπεφυκέναι, quanquam ista prædictio, iis qui cognatam habent naturam, ad intelligentiam nullius est solatij, hoc est, nullius est vsus, nihil commonet, dixit Cornar.

Ἀπάρθρωσις abarticulationem significat, idem tamen quod διάρθρωσις dearticulatio denotat, & ἀπαρθροῦσθαι idem quod διαρθροῦσθαι dearticulari, coarticulari, articuli modo committi, & articulatione coniungi. Hipp. lib. de art. (p.600.50. H.797.C.) ἡ δὲ κάτω γνάθος ἀπήρθρωται ἀπὸ τῆς ἄνω γνάθου, καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. inferior autem maxilla à superiore gena & capite articulatione abducitur ac dimouetur, abarticulatur, aut articulatione cum illa coniungitur. Idem enim quod διήρθρωται significat. Vbi scribit Gal. ἐν δὲ τῇ προκειμένῃ ῥήσει τὴν ἀπάρθρωσιν ἐνδείκνυται ταὐτὸ μὲν σημαίνειν τῇ διαρθρώσει, ὥσπερ γε καὶ τὸ ἀπηρθρῶσθαι. In proposita autem oratione τὴν ἀπάρθρωσιν (hoc est abarticulationem) idem quod διάρθρωσιν (articulationem) significare ostendit, quemadmodum & τὸ ἀπηρθρῶσθαι. Sic enim mihi Gal. locus iste legendus videtur, qui in codicibus nostris fœdissimè est deprauatus.

Ἀπαρτὴς suspensus, diremptus, dissociatus, abstractus, separatus, pensilis, connexus, ab ἀπαρτέω Ionico pro ἀπαρτάω. Lib. de art. (p.608.39. H.803.G.) ὥστε ὀρθὰς καὶ ἀπαρτέας τὰς ῥῖνας [illegible]. vt directæ & suspensæ nares esse videantur. Hac enim voce narium distortarum directio & in diuersa extensio, quæ fit per agglutinamenta, includitur, vt scribit Gal. ἀπαρτέας κρεμαστὰς καὶ πλαγίας exponit Varin.

Ἀπαρτὶ & ἀπαρτίως integrè, exactè, exquisitè, omninò, in totum, plenè significant. Vtitur Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.65.29. H.390.46.) ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπαρτὶ, & vt plurimum exquisitè. vbi scribit Gal. τὸ ἀπαρτὶ καὶ αὐτὸς [illegible] τοῖς συγγραφεῦσιν ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένως εἴρηται, καὶ αὐτὸς [illegible] ἀπηρτισμένως. ἀπαρτὶ apud scriptores Atticos & Hipp. pro ἀπηρτισμένως (quod absolutè aut exquisitè significat) dicitur. Gal. autem in Exeg. vocum Hipp. hoc in loco ἀπαρτίως legit, & ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς exponit, locumq; paulò aliter quàm nostris in exemplaribus legit, & Dioscor. per ἀπαρτίως πᾶν τὸ ἐναντίον quicquid est contrarium aut ex aduerso fit, intelligere scribit. Idem etiam Gal. Com. ad aphor. 20. lib. 5. ἀπαρτὶ ex lib. περὶ χυμῶν Hipp. agnoscit, & antiquis ἀπηρτισμένως καὶ ὁλοκλήρως, καὶ ἀνελλιπῶς, exactè, integrè, iustè ac plenè significare scribit, idémque quod ἀπαρτίως. Erot. etiam apud Hipp. ἀπαρτὶ ἀντὶ τοῦ ἀπηρτισμένως καὶ τελείως καὶ ὁλοκλήρως positum agnoscit. Sudas quoque ἀπαρτὶ pro ἀπηρτισμένως, vt & Varin. apud Herodot. poni scribit, apud quem etiam aduerbium est temporis significationem habens, quemadmodum & Galen. in ἀρτίως aut ἀπαρτίως, τοῦ πρὸ ὀλίγου notionem agnoscit Comm. in aphor. 20. lib. 1. quod est, nuper, nunc, recens, aut paulò ante. Hesych. etiam ἀπαρτὰ (si modo integra est lectio ac non potius ἀπαρτὶ aut ἀπαρτίως legendum sit) pro ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς, ex Æschyli Athamante profert. ἀπαρτὶ etiam & ἀπαρτίως temerè, & inconsultè significare potest, quo modo quidam in Hipp. loco lib. de rat. victus in morb. acut. sumunt, præsertim si eo modo legatur quo scribitur apud Gal. in Exeg.

Est & ἀπάρτησις τῶν νεύρων Hipp. neruorum compages, annexio, connexio, coagmentatio, coaptatio, coniunctio. Lib. de artic. (p.386.39. H.784.F.) καὶ γὰρ ἡ ὑγρότης τοῖσιν ἀνθρώποισι γίνεται ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις, διὰ τὴν τῶν νεύρων ἀπάρτησιν. Nam & humiditas in articulis hominibus contingit, ob neruorum compagem.

Ἀπαρύειν, exhaurire, educere, detrahere. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.536.19.) καὶ ἐπειδὰν ἀπαρύσῃς, & vbi eduxeris, & (v. 20.) ἀπαρύειν κατ' ὀλίγον τὸ πύον, paulatim pus extrahito, educito. & (v.21.) δὶς τῆς ἡμέρης ἀπαρύειν bis per diem educito.

Ἀπατεῶνες impostores dicuntur Hipp. lib. de art. (p.614.30. H.808.C.) διὰ τοῦτο ὅτι πρὸς ἀπατεώνων μᾶλλον οἱ τοιοῦτοι τρόποι, eò quòd hæc curandi ratio impostores magis deceat, eaque impostores potius vtantur. Ἀπατεών ψεύστης exponit Varin. vanus, qui fallit aut decipit.

Ἀπαυδάω, lassatus sum, viribus defectus sum, aut voce & viribus deficio significat, aut loquendi impotentia ob nimiam virium defatigationem laboro, confectus sum ac enectus, & de extrema virium imbecillitate dicitur, quæ per ἀφωνίας indicatur. ἀπαυδῆσαι Erot. apud Hipp. τὸ ἄφωνον γενέσθαι, velut voce defectum esse explicat. Idem προαπαυδησάντων ex Prorrh. (p.173.53. H.67.G.) προαποφωνησάντων exponit, προαποφωνησάντων tamen aut προαπαφωνησάντων apud Erot. leg. existimo, vt sint προαπαυδήσαντες qui προαφωνήσαντες, iam longè antea viribus defecti & defatigati, & quibus præ extrema virium imbecillitate iam voces defecerunt: Et αἱ προαπαυδησάντων παραφροσύναι, desipientiæ quæ vocibus iam antea defectis succedunt, ἐξ ὧν δηλοῦται τὸ καταλελυμένον τῆς δυνάμεως, (vt idem scribit) extrema virium imbecillitas indicatur. Sic enim τὰς προαπαυδησάντων παραφροσύνας, αἰεὶ τῶν ἀπαυδησάντων δυνάμεις γινομένας φρενίτιδας, sumi scribit. In Prorrh. tamen αἱ τῶν προεξαδυνατησάντων παραφροσύναι legitur, eamque lectionem agnoscit Gal. qui προεξαδυνατήσαντας τοὺς προκαμόντας τὴν δύναμιν explicat, eos qui iam antea viribus sunt fracti ac delassati. Veterem tamen Erot. lectionem exemplaria manu scripta amplectuntur, vt scripsimus nostris in Prorrh. 1. Annotat. Ac videtur vulgata ista lectio veterem illam quodammodo explicare, vt sint προαπαυδήσαντες οἱ προεξαδυνατήσαντες, viribus longè ante fracti aut confecti, quemadmodum ὑπὸ λιμοῦ ἀπαυδηκὼς fame enectus aut confectus dicitur, & ἀπαυδήσας, viribus fessus ac defatigatus. Sic aph. 9. lib. 1. videndum iubet Hipp. πότερον ὁ νοσέων ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ πρὸς τὴν ἀκμὴν, καὶ πότερον ἐκεῖνος ἀπαυδήσει πρότερον, ἢ οὐκ ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ, ἢ ἡ νοῦσος πρότερον ἀπαυδήσει, καὶ ἀμβλυνεῖται, an ne prius deficiat æger, neque cum tali victu satis esse possit, an verò prius morbus deficiat & obtundatur. Lib. etiam 1. περὶ γυναικ. (p.620.53.) αἱ ἀπαυδήσασαι viribus defectæ dicuntur, Interpretes desperatas vertunt. ταῖς ἀπαυδησάσῃσι ἄριστον. viribus fractis optimum. Agitur de medicamento quod optimè viribus defectis aut desperatis subuenit. In omnibus tamen exemplaribus ταῖς ἀπαυδήσασι vitiosè legitur. Lib. quoque περὶ νούσων (p.273.39.) καὶ ὑπεραπαυδήσει καὶ θνήσκει, ac neque voce deficit, & moritur. Agit enim de tabescentibus, qui sensim colliquescunt aut

aut marcescunt, tandemque morbum diutius trahentes, integris viribus ac ratione sensuque constantes moriuntur. Vbi tamen Corn. ὑπὸ ἀνελπίστου legisse videtur. Dicitur & ἀπαυδᾷν Hipp. eadem notione, deficere aut animum desperare, ἐν παραγγελίαις (27.51.) αὐτοὶ μὲν γὰρ οἱ νοσέοντες διὰ τὴν ἀγωνίην διὰ πάθος ἀπαυδήσαντες. ægri nanque ob tristem affectionem desperantes aut deficientes. Ἀπαυδᾷν ἀπαγορεύειν exponitur Hesych. & Sudæ vt & ἀπολέγομαι, prohibeo, interdico. Qua notione sumi videtur apud Hipp. lib. 2. Epid. (p.998.C.) καὶ ἄλλας ἐπιδόσιας ἀπαυδήσασα ἡ νοῦσος, morbo ipso alia incrementa denegante, hoc est, morbo ipso propter solutionis celeritatem augmentum non habente. Aut augmento ipso morbi deficiente & morbo ante augmentum iudicatione soluto, ne insolens nimis phrasis videatur.

Ἀπαυαίνεσθαι significat expendi, consumi, exhauriri apud Hipp. lib. 4. de Morb. (p.513.56.) χωρεῖ τὸ ποτὸν ἐς τὴν κοιλίην, ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐς τὸ ἄλλο σῶμα ἐπαναίνεται. potus in ventrem concedit, è ventre autem in reliquum corpus expenditur, exhauritur. Corpus totum ab eo haurit, dixit Caluus, vt ἀναφέρεται legisse videatur, aut τὸ ἄλλο σῶμα ἐπαναίνεται, quæ phrasis eodem lib. crebra est (vt p.502.5. & 13.) ἐπαναίνεται ἀπολύεται apud Hipp. exponit Erot. hoc certe subindicato loco, verùm vitiosa esse apparet exemplaria, & ἀπόλλυται aut ἀπολύεται legendum existimo, vt sit, in reliquum corpus deperditur, aut exoluitur, dissoluitur, deducitur aut proficiscitur & discedit. Videtur autem ἀπαναίνεσθαι ab ἀπαυρᾷν deductum, vt ἐπαναίνεσθαι ab ἐπαυρᾷν.

Ἀπαλίξαμεν, ἀπεκλίναμεν exponit Erot. apud Hipp. Sic Prorrhetic. 2. ἀποδεικνύειν sumitur (pag.420 47. H.105.C.) ἢ τοιούτους ἀποζέομεν τὸ ἢ γυναικὸς ἀποδεικνύουσι. & ventrem fermentatum & sordidum efficiunt. Videtur autem Erot. lectio corrupta, & ἀπέδειξαν & ἐπίνησαν leg. vt locus Prognost. subindicetur (pag. 30.50. H.38.18.) ἀγαθοὶ δὲ ἱδρῶτες διὰ παντὸς τοῦ σώματος γινόμενοι, ἀπέδειξαν τὸν ἄνθρωπον εὐπετέστερον φέροντα τὸ νόσημα. Boni verò qui ex toto corpore prodeunt, faciuntque vt æger morbum facilius ferat.

Τὰ ἀπειθούμενα dicuntur Hippoc. ea in quibus æger Medici præceptis minimè se obedientem præstat aut morigerum, hoc est, ægri inobedientia & contumacia, qua se Medici verbis facilem aut dicto audientem non exhibet. Prorrh. a. (p.85.E.) χρὴ δὲ πρῶτον μὲν τὸν ἄνθρωπον ἐν ᾧ μέλλει τις γνώσεσθαι τὰ ἀπειθούμενα. Imprimis quidem oportet eum in quo quis errata quæ propter inobedientiam fiunt nosse volet, hoc est, si quis horum cognitionem habere volet quæ committit æger Medicis non auscultando, aut eius monitis non parendo: vt sint τὰ ἀπειθούμενα per inobedientiam admissa. Verum publicata exemplaria ἀπειθελεύμενα vitiosè legunt, pro ἀπειθούμενα. ἀπειθεῦντες enim ægri illic dicuntur qui Medicorum monitis non parent, & διὰ τὴν ἀπείθειαν γινόμενα κακά, quæ ob ægrorum contumaciam aut inobedientiam mala contingunt. (Sic enim illic legendum scripsimus nostris in eum lib. Annotat. cùm ἀπειρίαν habeant omnia exemplaria.)

Ἄπειροι inexperti, ἀήθεις dicuntur Hipp. inassueti, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.111.18. H.404.27.) τοῖσι δὲ ἀπείροισιν οὐ διέρχεται τὴν κοιλίην. inexpertis autem aluo non descendit, Gal. verò exponit τοῖς ἀπείροις, τουτέστι τοῖς ἀήθεσι ξηρὰν ἐργάζεται χολέραν, laserpitij succus & caulis inexpertis, hoc est, inassuetis, siccam gignit choleram.

Ἀπεμπόλησις est nundinatio & venditio. ἀπεμπολεῖ, πωλεῖ, exponit Hesych. & ἀπεμπολῆσαι, πωλῆσαι, πιπράσκειν, & ἀπεμπολᾶν, τὸ ἐπὶ κέρδει ἀποδίδοσθαί τι. Lib. περὶ εὐσχημοσύνης (p.23. 57.) ἀναγκαίων καθαρσίων ἀπεμπόλησις quibusdam sumitur, vt sit nundinatio ac venditio medicamentorum ad purgandum necessariorum, cuius cognitionem Medico necessariam esse velit. Interpretes tamen aliter ἀπεμπόλησιν sumunt. Cornar. alienitatem à mercimoniis dixit. Zuingg. fugam mercimoniorum, vt turpem lucri quæstum, aut lucri cupiditatem Medico deuitandam indicet Hipp. & ægrorum nundinationem. Caluus certe ἀπεμπόλησιν pro reiectione & auersatione cepit, & ἀκαθαρσίων aut ἀκαθαρτῶν ἀπεμπόλησιν legit, cùm non puræ & castæ rei auersationem dixit. Cuius interpretationis ansam dedisse videtur Hesych. qui ἀπεμπολεῖ ἀπαλλάξει exponit. Qua notione ἀπεμπόλησις & ἀπεμπολᾶν absolutionem, liberationem, defunctionem, aut defungendi actum significare poterit, vt sit ἀναγκαίων καθαρσίων ἀπεμπόλησις, necessariarum in vita purgationum absolutio aut liberatio, cuius rei cognitionem Medico necessariam censet Hipp. vt videat Medicus quomodo circa ægros in necessariis purgationibus se gerat, iisque defungatur, aut in his administrandis fidelem nauet operam. Malim tamen cum Caluo ἀκαθαρσίων aut ἀκαθαρτῶν legere, cùm præsertim huius lectionis vestigia in manu scriptis exemplaribus extent, quæ καθαρσίων habent.

Ἀπερεύγεσθαι eructare, reiicere, aut eructando emittere & eiicere significat libro 2. de Morb. (p.482.48.) καὶ ἀπερεύγεται τὸ πῶμα θερμόν, & potum calidum reiicit, auersatur dixit Cornar. quòd in ἐρυγῇ copia quædam intelligatur, metaphora à stomacho cibis oppleto ducta, vbi eos auersatur & reiicit. ἀπερρεύγεται tamen passim legitur in omnibus exemplaribus.

Ἀπέρρωγε dicitur Hipp. de voce abrupta & amissa in anginæ affecto larynge. Libro de rat. vict. in morb. ac. (pag 97.54. H.398.4.) καὶ ἡ φωνὴ ἀπέρρωγε, & vox abrupta est, quod exponit Galenus παντάπασιν ἀπόλλυται omninò periit.

Ἀπερχθῇ Gal. in Exeg. apud Hipp. ἀποκλεισθῇ exponit; exclusus est.

Ἀπηνὲς immite, iniucundum, insuaue significat καὶ τὸ κατὰ τὴν λύπην ἀηδίας τινὰ ποιοῦν, quodque cùm sumitur molestiam quandam exhibet (vt exponit Galen. Com. 1. in lib de rat. vict. in morb ac.) (p.44.9.) cui προσηνὲς blandum & mite opponitur. ἀπηνὲς σκληρόν, ὠμόν exponitur Hesych.

Ἀπιέναι exire, discedere, abire significat, & de iis quæ ex corpore prodeunt dicitur, qualia sunt excrementa. Lib. 1. περὶ γυναικ. (p.597.3.) de virili semine quod in vteris non continetur. ἐπὴν τὸ ἀπίῃ οἱ, ἄπεισι δὲ δευτεραία ἢ καὶ τριταίη ἢ καὶ ἔτι ἀνωτέρω, cùm ipsi genitura exierit, exit autem altero aut tertio die, aut etiam ante. Ibidem etiam ἀπέρχεσθαι dicitur, vt & paulò antea οἴχεσθαι. Sic eodem lib. (p.598.42.) τὰ ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀπιόντα, quæ ab homine prodeunt, de virili genitura dicuntur. Lib. quoque 6. Epid. sect. 8. aph. 21. τὰ ἀπιόντα sudores ex corpore prodeuntes intelliguntur, quorum magnam esse Medico ineundam rationem docet. τὰ τῶν ἀπιόντων deiectiones, alui secessus & egestiones significant, lib. 4. Epid. (pag.1136.H.) eaque phrasi aluus fluxa ac soluta fuisse, & ad iudicationis solutionem optimè comparata indicatur. Lib. 1. Epid. (p.365 28. H 948.E.) πεπασμοὶ τῶν ἀπιόντων dicit excuntium aut superfluorum in corpore concoctiones.

Ἀπιλλάσθαι συγκλεισθῆναι exponit Gal. apud Hipp. conclusus est. ἴλλειν enim τὸ συγκλείειν quod est concludere significat. Dicitur & εἴλειν, & εἵλλειν, & εἰλεῖν in angustum cogere. εἰλοῦσι, συγκλείουσι, συνέχουσι, concludunt, continent explicat Hesych. ἴλλειν etiam συνέχειν exponitur Varin. Sic quoque ἀπίλλειν, aut ἀπείλλειν, & ἀπίλλειν etiam dicitur, quod tamen ἀποκλείειν Hesych. exponitur.

Ἁπλᾶ dicuntur Hipp. lintea simplicia, explicata & expassa, quibus articuli, vbi extenduntur, obuoluendi sunt, & contractis ac collectis opponuntur. Lib. κατ᾽ ἰητρεῖον (p.680. 49. H.783.F.) οἱ δὲ ἐκτεινόμενοι, ἁπλᾶ τε καὶ πλατέα, οἷον ἡ μύλη, quòd si extendantur, simplicibus & latis linteis obuoluendi sunt, (articuli) vt patella. ἁπλοῦν etiam quod simplex est significat & minimè affectatum, sed purum quomodo & simplex homo Latinis dicitur, & simpliciter agere ac viuere. Cicero Acad. 4. cum homine simplici simpliciter agere; nec magnopere contendere. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 13. 1.) ἁπλοῦν γὰρ ἔστι τούτων τι. aliquid siquidem eorum dicere simplicitas est. Sic quidem Gorr. Quæ phrasis vulgaris est, cùm aliquid sine ratione dictum arguimus. Sic rusticus simplicitas dicitur Martiali Latinè. Interpretes tamen alij aliter sumunt, videlicet, siquid horum quoduis simplex esse putant, vt de calido, frigido, sicco & humido intelligatur. Constat autem Hipp. popularibus & vulgò vsitatis tum dictionibus, tum locutionibus abunde vsum.

Ἀπνευστὶ aduerbium sine respiratione significat, sine interspiratione, hoc est, vnico spiritu, ductu aut haustu. Idem quod ἀμυστί, & ἀθρόως exponit Gal. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.537. 53.) καὶ πινέτω ἀπνευστὶ ταύτην πιών, & hanc (mulsam) vno spiritu bibere iubeto. Raptim & sine interspiratione bibere dicit Pol. ἐπιχανδὸν πιεῖν dicitur lib. eodem (p.546.23.)

Ἄπνοια ἀναπνοῆς respiratio spiritu priuata, & quæ veluti periisse Heraclidi dicitur in perfrigeratis respiratio adeò parua, rara & tarda, vt periisse videatur. Gal. lib. 1. de diffic. spir. (pag. 169.30.) Qualis ἄπνοια in vteri strangulatu, apoplexia & lethargo dicitur, quòd instrumentorum respirationi destinatorum resolutionem spirandi priuatio consequatur.

Ἀποβαίνειν pro ἔξω βαίνειν, quod est extra ferri & incedere sumitur, hoc est, pede in exteriorem partem conuerso incedere. Vide ἐκβαίνειν. Est & ἀποβαίνειν contingere, euenire. Vnde ἀποβαινόμενον σῶμα dicitur Hipp. volunt quod succes-

sum & speratum exitum est habiturum Prorrh. 2. (p.96.G.) ἐγχειρεῖν χρὴ τῷ τρώματι εἰς ἀπόβασιν ἐσομένην κατὰ λόγον τὸν ἰητρικὸν τι καὶ τῶν ἐπιγινομένων. ad vulnus aggredi oportet, quod ex arte medica & eorum quæ consequuntur ratione adhibita, speratum exitum est habiturum.

Ἀποβράσσεσθαι est eiici, euomi, expui, per æstum eiici & expui, velut de maris spuma ἀπόβρασμα dicitur. Effertur de seminis per coitum eiaculatione & emissione, lib. περὶ φύσ. παιδίου (p.248.13.) καὶ οὐκ ἐς ἅπαξ χωρέει ἡ γονή, ἀλλά καὶ ἐς δὶς καὶ τρὶς ἀποβράσσεται, neque semel ac simul genitura procedit, sed & bis terque eiaculatur, hoc est, emittitur & ebullit, secunda tertiaque eiaculatione effunditur, dixit Gorr. Gal. in Exeg. ἀπέβρασσεν pro ἀπέβησσεν, hoc est, extussiuit, aut tussi eiecit, ex lib 5. Epid. Dioscor. legisse scribit. Verùm adeo dum mihi suspecta est lectio. Neque enim lib.5. Epid. ἀποβράσσειν aut ἀπέβησσεν legitur, & μνημονικὸν est ἁμάρτημα aut Typogr. existimoque ἀπέβρασσεν forte Dioscor. pro ἀπέβησσεν legisse, quòd βράγχος & βράσσειν pro βῆγμα & βήσσειν Hipp. dictum annotet Gal.

Ἀπογαλακτισμὸς ablactatio, cum fœtus à lacte depellitur. Depulsos matribus hædos, dixit Virgil. Hipp. lib. περὶ ὀδοντοφυΐας (p.267.39.) τὰ παραδιδόντα ἐν τῷ θηλάζειν, βρῶσιν ῥᾷον ἀπογαλακτισμὸν, qui (pueri) interim dum lac sugunt, cibum capiunt, facilius à mamma depelluntur, aut ablactationem ferunt.

Ἀπογεύεσθαι σιτίων cibos degustare dicitur lib.7. Epid. (p.1207. D) ἤδη ἀπογευσάμενον σιτίων συχνὰς ἡμέρας, cùm iam per multos dies cibum degustasset. Vbi tamen ἀπαγορευόμενον quædam exemplaria habere antea scripsimus.

Ἀπογίνεσθαι, decedere, abesse significat & τῷ προσγίνεσθαι aut ἐπιγίνεσθαι opponitur. Interdum pro decernere sumitur, & de humorum decubitu effertur, qui velut iudicatione dissoluntur aut dissipatur, ac idem est quod παύεσθαι, λύεσθαι aut ἐξαφανίζεσθαι. Lib.4. Epid. (p.1120.C.) γέροντι θαυμασίως σφόδρα ἀπεγένετο. Seni mirum in modum decreuit indicans id quod decubuerat miro quodam modo decessisse, ac veluti quadam iudicatione solutum fuisse. Lib. de Morbo sacro (pag. 302.33.) ἀπογίνεσθαι πᾶσιν ἀνθρώποισι καὶ προσγίνεσθαι morbi dicuntur, qui ab hominibus tolluntur aut immittuntur, victus ratione, medicamentis, aut aliis artibus. Lib. περὶ ἑπταμήνου (p.358.13.) τὰ γινόμενα καὶ ἀπογινόμενα καὶ quæ nascuntur & intereunt dicuntur. Nam ἀπογίνεσθαι mori, decedere ac interire significat, & ἀπογενόμενοι ἀποθανόντες exponuntur Hesych. Sic lib.4. Epid. (p.1113.F.) ἀπογενομένου τοῦ παιδίου, statim vbi decessisset, hoc est, mortuus esset. Rursusque ibidem (p.1139.B.) ἀπογενόμενος qui decessit. Lib. quoque 1. περὶ γυναικ. (p.600.49) ἀπογίνεται ἄνευ ἕν τι παιδίον, sic quoque fœtus aut puerulus decedit, perit, aut corrumpitur. Nam & τῷ γίνεσθαι, ἀπόλλυσθαι καὶ φθείρεσθαι vt & ἀπογίνεσθαι opponitur. Platoni in Timæo γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον dicitur Cicerone interprete, quod gignitur & interit. Apud Plutarchum in Consol. ὁ γενόμενος ἀπογενέσθαι, aut ortum interiisse. Quæ etiam locutio Thucydidi frequens est, vt lib.2. τὰ ὀστᾶ τῶν ἀπογενομένων mortuorum ossa dicuntur. Significat & ἀπογίνεσθαι deuenire, vt lib.4. Epid. (p.1122 E.) καὶ ἀπογενόμενος δωδεκαταῖος. cum ad duodecimum diem deuenisset. Rursusque ib. (ib.G.) τράχηλος σκληρὸς ἀπεγένετο, ceruix ad duritiem deuenit.

Ἀπόγονα Gal. apud Hipp. τὰ γόνιμα exponit, hoc est, vitalia & fœcunda, additque quosdam ἄγονα sumere, minime vitalia. Quibus certè verbis locus lib.2. Epid. (p 1030.H.) & lib.6. Epid. aph.6. sect.8. exprimitur. τὰ τικτόμενα ἀπόγονα γίνεται. eæ vitales partus edunt. ἀπόγονα enim idem quod γονά Hippocrati, aut γόνιμα Galeno denotant, vt nostris in lib 2. Epid. Comment. scripsimus.

Ἀποζευγνῦσαι apud Hipp. idem quod ἀποζευγνύναι significare videtur, hoc est, abiungere, disiungere, diminuere. Lib. de Loc. in homine (p.411 11.) ἢν δὲ ῥέπῃ ἐς τὸ ὑγιὲς, τὰ πάμπαν μὴ ἀφελεῖν τι τῶν προσγεγραμμένων, μὴ δ' ἀποζευγνῦσαι, μηδὲ προσθεῖναι ἄλλο τι. Quòd si ad sanitatem vergat, nihil prorsus eorum quæ admouentur auferre oportet, neque diminuere, neque aliud quicquam apponere. Vbi ἀποζευγνῦσαι & προσθεῖναι opponi inter se videntur. Cornar. tamen ἐπιζευγνῦσαι aut ἐπιζευγνύναι legisse videtur.

Ἀποζύμωσι γαστὴρ venter fermentatus dicitur, hoc est, in tumorem sublatus, aut scabie & pustulis exasperatus, corrugatus & scaber, in læuitate intestinorum ex humorum aut nimia succorum corruptela, atrophiam & cacochymiam, deinde etiam tabem & aquam intercutem aduehente. In Prorrh.2. (p 105.C.) ἅμα δὲ καὶ τὰς γαστέρας ἀποζύμους τε καὶ ῥυπαρὰς ἀποδεικνύουσι, καὶ ῥυτιδώδεας. simulque ventrem quasi fermentatum, sordidum ac rugosum efficiunt. Sic enim fermentatum ventrem ex Celso illic dicimus, simulque suspectam etiam lectionem adscribimus nostris in eum lib. Annotationibus.

Ἀπόθεσις Hipp. est membri fracti aut deligati depositio, situs & collocatio, dum eo habitu quo collocatur, continetur, idem quod θέσις, & sæpe ἀνάληψις coniungitur, cùm quod in manu ἀνάληψις, idem sit in crure ἀπόθεσις. Lib. κατ' ἰητρεῖον (p.697.44. H.747.G.) ἡ ἀνάληψις, ἡ ἀπόθεσις, ἡ ἐπίδεσις, εἰς ἐν τῷ αὐτῷ σχήματι φυλάσσειν. Obseruandum autem est, vt apprehensio, depositio, deligatio, eodem sint statu. Sic enim legendum illic scribimus nostris in eum lib. Annotat. cùm tamen exemplaria omnia ἡ αἴσθησις pro ἀπόθεσις, legant.

Ἀποκαθαίρεσθαι aut ἀποκαθαίρειν de pure quod per sputa ex thorace repurgatur, quod ἀνακαθαίρεσθαι dicitur aphor 8.& 15. lib.5. Lib.7. Epid. (p.1234.G.) ἀπεκαθάρθη δὲ ἐν πέντε καὶ τριήκοντα ἡμέρῃσιν ἄλλαις, καὶ ὑγιής. Per alios autem quinque & triginta dies repurgatus est, & conualuit. Sed non minimum suspecta est nobis lectio, vt scripsimus nostris in eum lib. Ann.

Ἀποκαθάρσιες χολῆς dicuntur Thucyd. lib. 2. bilis excretiones ac repurgationes, hoc est, biliosi secessus ac vomitiones, quibus bilis effundebatur ac repurgabatur, in peste illa Athenia memorabili. καὶ ἀποκαθάρσιες χολῆς πᾶσαι, ὅσαι ὑπὸ ἰατρῶν ὠνομασμέναι εἰσὶν, ἐπῄεσαν, & bilis excretiones omnes Medicis vocatæ, sequebantur.

Ἀποκαθίστασθαι subsistere, subsidere, residere, conquiescere significat Hipp. & de tumoribus euanescentibus aut subsidentibus ac conquiescentibus effertur. Aph. 49 lib.6. τὰ ποδαγρικὰ νοσήματα ἀποφλεγμήναντα ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσιν ἀποκαθίσταται podagrici morbi intra quadraginta dies sedata inflammatione conquiescunt aut finiunt. Dolorem & inflammationem se remittere dixit Celsus cap. 24. lib.4. Lib. verò περὶ κρισίων (p.54.2.) ἀφλέγμαντα καθίσταται dicitur. In Coac. (p.151.E) de tumoribus ad aures qui in moribundis duobus ferè antea diebus euanescunt ac subsidunt, προκαθίστασθαι effertur. τὰ πολλὰ δὲ τῶν τεθνεώτων οἰδήματα προκαθίσταται, plerunque verò huiusmodi tumores prius subsidunt aut conquiescunt. Quam in notionem καθίστασθαι frequens est Hipp. Est & ἀποκαθίστασθαι ad pristinum statum redire & restitui lib.7. Epid. (p.1222.H.) ἡ γλῶσσα μόγις ἀποκαθίστατο ἐς τωὐτό, lingua ægrè ad pristinum statum redibat. Rursus ib. (p.1239.C.) ὅτε τὰ οὖρα ἀποκατέστη, quando vrinæ restitutæ sunt, quæ antea supprimebantur & ægrè prodibant. Eadem notione ἀποκατάστασις dicitur Aretæo cap.10. lib.1. τῶν ὀξ. νούσων in integrum restauratio & restitutio, & redintegratio in pristinum statum.

Ἀποκαρπόω fructum edo, emitto, pullulo aut germino significat, sed pro distribuo sumitur libro περὶ ὀστέων φύσ. (p.179. 34.) ἀποκεκάρπωκε δὲ καὶ ἐς τὰς ἰγνύας πολυπλεκέας φλέβας. In poplites verò multas implicatas venas velut fasculos emisit, distribuit. Quem locum subindicans Erot. ἀποκεκάρπωκεν, ἀποβεβλάστηκεν, ἀπογεγέννηκεν, hoc est, velut stolones emisit, produxit. Gal. in Exeg. ἀποκεκαρπωκὸς, ἀποβεβλαστηκὸς exponit, quod germinauit. Sed certè locus non minimùm suspectus est, & ἀποκεκάρπωκε & ἀποβεβλάστηκε legendum apparet, vt cum Hipp. loco & Erot. quadret.

Ἀποκαρφαλέος, Vide in Καρφαλέον postea.

Ἀποκαρτερέοντες dicuntur Hipp. qui seipsos fame conficiunt, & qui inedia absumuntur & sibi vitam finiunt. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag.77.18. H.393.19.) ἐκεῖνο δὲ ἕνεκα τῶν ἀποκαρτερεόντων, illud autem propter eos qui se inedia conficiunt, dictum fuerit. ἀποκαρτερεῖν à vita per inediam discedere vertit M.Tullius Tuscul. 1. cùm scribit, Eius autem quem dixi Hegesiæ liber est ἀποκαρτερῶν, quòd à vita quidam per inediam discedens, reuocatur ab amicis, quibus respondens vitæ humanæ enumerat incommoda.

Ἀποκαυλίζεσθαι est transuersum frangi, & caulis instar defringi, sic vt nulla pars inter se cohæreat, sed altera ab altera recedat. Lib. de rat. (p.603.29. H.799.A.) de maxilla fracta, ἢν μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντάπασιν, si quidem non omninò transuersa fracta fuerit. Et (p.593.28. H.790.F.) de iugulo, ἢν μὲν ἀτρεκέως ἀποκαυλισθῇ, si quidem omninò transuersum fractum fuerit. Rursus (p.604.8. H.799.D.) τὴν ἀποκαυλισθεῖσαν γνάθον, maxilla quà transuersa fracta est. Eique fracturæ species transuersim facta, καυληδὸν, instar caulis, dicitur, cum ex toto fragmentum à fragmento recedit, neque ossa inter se cohærent, vt loquitur Celsus, cùm eam fracturæ speciem in maxilla ex Hipp. exponit. (Sic enim illud Hipp. expressisse videtur, ἢν μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντάπασιν, ἀλλὰ συνέχηται τὸ ὀστέον.) Idem etiam hanc fracturæ speciem trans-

transuersam vocat, cum scribit: Omne os modo rectum, vt lignum, in longitudinem finditur, modo frangitur transuersum, interdum obliquum. Hanc verò fracturam Paulus cap. 89 lib 6. καυληδὸν factam, etiam ῥαφανηδὸν & σικυηδὸν esse scribit, ad similitudinem qua raphani & cucumeres franguntur. Erot. autem illud Hipp. ἀποκαυλισθῇ, καυληδὸν κατεαγῇ exponit, hoc est, caulis in morem fractum fuerit. Quod etiam legitur lib de fract. (p. 76.54. H.778.F) ὅταν δὲ ἀπαγῇ πάμπαν ἡ ἐπίφυσις ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον, καὶ ἢν τι τοιοῦτον ἀποκαυλισθῇ. (Sic enim legendum esse subnotauimus nostris in eum locum Annotat. cùm vitiosa sint omnia exemplaria.) Cùm verò qua parte brachij caput supereminet discesserit, magis vagatur articulus, quàm si penitus transuersus fractus sit.

Ἀπαλθεῖν, ὀλιγωρησάντων, hoc est negligentius, exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. atque idem est quod ἀναλθήναι. Sic Hesych. ἀπαλθήσαντες, ὀλιγωρήσαντες exponit. Sic enim legendum, cùm ὀλιγωρήσαντες vitiosè legatur.

Ἀπαγγέλματα dicuntur Hipp. denunciationes quæ ægris fiunt in morbis, & quæ ægris indicantur aut reuelantur. Prorrh. 2. (p. 110.F.) πρὸ τῶν ἀπαγγελμάτων τούτων, ante istorum indicationem, denunciationem.

Ἀπαλγεῖν amouere, remouere significat. Lib. 2. de Morb. (p. 485. 4.) ὅταν δὲ τὸ ἄλγος ἀπαλγήσῃ, vbi verò dolorem emouerit, pro vbi dolore vacuus fuerit. Quæ tamen phrasis non parum suspectum locum facit. ἀπαλγεῖν ἀπέρχεσθαι, ἀποτρέχειν, exponit Suidas recedere, abire, aufugere.

Ἀπαγματα dicuntur ossium abruptiones prope articulum, per totam ossis crassitudinem factæ, ita vt fracti ossis partes plurimùm à se inuicem distent, velut accidit in iis fracturis quas καυληδὸν factas Græci dicunt. Vocantur à recentioribus Medicis post Hipp. ἀπάγματα vt scribit Gal. Com. 3. in lib περὶ ἀγμ. (p 699 49. H.748.D.) Vide ἄγμα.

Ἀποκλείεσθαι τοῦ σίτου, est cibo arceri, excludi, hoc est, cibum auersari & fastidire, eoque abstinere. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p 532.20.) ἢν δὲ τοῦ σίτου ἀποκλεισθῇ. Si verò cibo arceatur, hoc est, cibum auersetur. Lib. 3. περὶ διαίτης (p 373.43.) τῶν σίτων ἀποκλείονται, cibis excluduntur, hoc est, cibos fastidiunt. Lib. quoque 7. τῶν ἐπιδ. (1235.D.) ἀποκλείσιες σιτίων, ciborum exclusiones dicuntur, cùm cibi prohibentur & intercluduntur, hoc est, ἀσιτίαι & ciborum fastidia. Eadem notione dicitur lib. 3. περὶ διαίτης (p. 373.43.) οἱ δέ τινες ἀποκλείονται τῶν συμφερόντων, qui conuenientibus rebus excluduntur, hoc est, conuenientia deiiciunt & excludunt. Sic apud Arist. Oecon. 2. ἀποκλείειν τὴν ἀγωγὴν τοῦ σίτου, commeatum intercludere dicitur.

Ἀποκναίειν præcipuè quidem τὸ ἀποξύειν, abradere significare scribit Gal. Sed & τὸ καταφθείρειν καὶ τὸ καταισχναίνειν, corrumpere & extenuare. Est & ἀποκναίειν vexare, molestia afficere & enecare. ἀποκναισθέντες λυπηθέντες exponuntur Hesych. & ἀποκναίοντες ἀναιροῦντες. Item ἀποκναίοντες μετὰ βραχὺ ἀναιροῦντες λύπῃ.

Ἀποκοπὴ abscissio dicitur, vt ὀστέου ἀποκοπὴ ossis abscissio, aph. 28. lib. 7. idem quod ἀφαίρεσις aph. 19. lib. 6. cùm ossis pars abscinditur & detrahitur. Ἐξ ἀποκοπῆς λύεσθαι νόσον veteribus Medicis dicebatur morbus subitò ac ex abrupto velut ex abscissione solutus, hoc est, in ipso statu, aut statim post statum, ita vt nullam declinationem habere videatur. Gal. lib. de Temporibus totius morbi (pag 385.17.)

Ἀπόκρισις Hippocrati ἔκκρισιν significat, excretionem, excrementum & quicquid è corpore deducitur ac velut redundans excernitur. Lib. περὶ ἱερῆς νούσου (p. 376.28.) πλησμονῆς γάρ τινος ἐγγενομένης, ἀπόκρισις ἐγένετό τις, ὃ τι ἐπιέσχε τὴν ψυχήν. Vbi enim intus orta est repletio quædam, excrementum quoddam oboritur, quod animum conturbat. Sic nanque ἀπόκρισιν secretionem & materiam aliquam morbum committentem & fouentem indicat. Rursus ib. (v. 52.) ἀπόκρισιν ἐς τὴν κοιλίην ὑγρὴν καὶ φλεγματώδεα γενομένην, ἐς τὴν ἔσω περιφορήν, dicit redundantiam ac excretionem quandam humidam & pituitosam ad internam circumferentiam decurrisse: materiam quandam pituitosam intelligens, quæ faculati animali negotium facesseret. Etsi τὴν ἔξω περιφορὴν legere malim, vt legit Cornar. Ibid. (377.24.) χολῆς ἀπόκρισις dicitur bilis redundantia, & materia biliosa ad excretionem parata: vt rursus ib. (pag. 377.51.) τὰ ἀποκρινόμενα vocantur quæ excernuntur: Et iterum (p. 378.41.) ἀποκρίσιες excretiones & quæ è corpore deducuntur, quæ ταῖς τροφαῖς videntur opponi. Et (p 379.54.) σιτίων ἀσυνήθων πλησμονὴ ἢ ἀπόκρισις, ciborum insuetorum repletio & secretio. Nam & sæpe eodem lib. ἀπόκρισις ciborum secretionem & alimenti distributionem significat. Aliàs verò humoris ex plenitudine redundantis qui morbum committit secretio dicitur, & excrementorum quantitate vel qualitate peccans, aut in toto corporis habitu redundans, (pag. 372. 54 & 24.) & rursus (p. 369.54. & 370.4.) Est & ἀπόκρισις νοσηρὴ Hipp. morbosa excretio, exhalatio, morbosa quædam qualitas aëri impressa, ex qua morbi in omnes letaliter grassantur, in his quæ adiecta sunt ad Lib. de Natura humana, [p. 18.23. H.219.2.] Cum enim duas morborum populariter grassantium causas faciat, victus rationem & spiritum quem inspiramus, de eo infert, καὶ οὗτος δῆλον ὅτι νοσηρήν τινα ἀπόκρισιν ἔχει αὐτόν. eumque (spiritum aut aërem) morbosam quandam excretionem habere manifestum est, hoc est, morbosam quandam exhalationem, quasi morborum seminarium, ex qua minimè primis qualitatibus infesta, sed potius totius substantiæ proprietate infensa, morbi excitantur. Sic enim Gal. illic ἀπόκρισιν, ἀναθυμίασιν μᾶλλον μίασμα ὅλης τῆς οὐσίας, οὐχ ἁπλῆ ποιότητι λυμαινομένην explicat. Vt sit exhalatio illa quæ ab aëre excernitur; & in corpora nostra immittitur, aut inspiratione attrahitur, quam idem Hipp. postea ῥεῦμα, hoc est aëris influxum vocat, μιάσματα, aëris inquinamenta dicuntur lib. περὶ φυσῶν. [pag. 297.38.]

Dicitur etiam ἀποκρίνεσθαι decumbere, κατακλίνεσθαι & ἀποτρέπεσθαι, & de morbo effertur qui in alium transit, firmatur, secedit ac conuertitur. Thucyd. lib 2. εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη. Quòd si quis aliquo antè dolore conflictaretur, omnia in hunc morbum concessetunt. In hunc morbum omninò conuertebatur, vertit Valla. Significat autem illa conditione pestilenti paucos alios morbos grassatos esse, sed omnes in pestilentiam depositos, in eamque secessisse, excretos & expurgatos fuisse. Quod in constitutione pestilenti crebrò contingit, vt sola illa lues homines depopuletur, fereque nullis aliis morbis conflictentur ægri. Quod his verbis etiam postea idem explicat. καὶ ἄλλο παρελύπει κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον οὐδὲν τῶν εἰωθότων· ὃ δὲ καὶ γένοιτο, ἐς τοῦτο ἐτελεύτα. Nec tum temporis alius vllus morbus ex his qui consueti sunt, infestabat: qui verò exoriebatur, in hunc desinebat. Sic enim locus verti potest qui est ab interprete mirum in modum conturbatus. ἀπεκρίθη igitur κατέσκηψε significat, decubuit, vt interpretatur Budæus, aut ἐχωρίσθη, secessit, vt Schol. & ad morborum depositum aut decubitum, cùm in alios transeunt, referri debet. ἀποκεκριμένον eximium, selectum, separatum significat, vt ἀποκεκριμένα ἐξαίρετα. & ἀποκεκριμέναι χωρισθεῖσαι exponit Hesych. Ex quo ἀποκεκριμέναι ὀδύναι, dolores eximij, selecti, dicuntur apud Hipp. in his quæ adiecta sunt ad Lib. de Nat. hum. (p. 28.2. H.231.5) εἴδεα δὲ αὐτέων ἐστὶ τέσσαρα, χωρὶς τῶν ἐν τῇσιν ἀποκεκριμένῃσιν. Harum (febrium) genera sunt quatuor, præter eas quæ dolores eximios comitantur. febres enim symptomaticas intelligit. Vbi tamen Cornar ἀποκεκρυμμένῃσιν legit, & occultos dolores vertit. Verùm ἀποκεκριμένῃσιν legendum ex Gal. apparet, qui hunc locum subnotans in Exeg. ἀποκεκριμένῃσι κεχωρισμέναις κεχωρισμέναις exponit.

Ἀπόκρισις etiam dicitur Hipp. secretio & separatio, cùm humores in corpore synceri sunt & separari, per seque & intemperati sua qualitate lædunt, cui κρᾶσις & mistio opponitur. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p 13.44.) ὅταν δέ τι τούτων ἀποκριθῇ καὶ αὐτὸ ἐφ' ἑωυτοῦ γένηται. Vbi verò quid eorum secretum fuerit, & per se extiterit. Atque ibidem τὰ κεκρημένα καὶ συγκεκρημένα opponit. ἀποκεκριμένα etiam paulò pòst vocat (v. 50) vt & lib. de nat. humana. Ac rursus ib. (pag 14. 38.) ὅταν δὲ ἀποκριθῇ χωρὶς ἑκάτερον, τότε λυπεῖ. seiunctum autem ab altero, tunc lædit. τὸ ἀποκριθὲν tam semen viri quàm mulieris quod ad generationem secernitur, sæpius dicitur Hipp. lib. 1. περὶ διαίτης [p. 348.349.]

Ἀποκορυφούμενα εἰς ὀξὺ ἀποστήματα dicuntur in Progn. [p. 153.15. H.39.9] suppurationes in acutum tendentes & fastigiatæ, vt & τὰ ἐς ὀξὺ ἀποκορυφούμενα, quæ in mucronem aut conum attolluntur & fastigiantur. Nam & vtriusque dictionis eadem est notio, vt illic scribit Gal.

Ἀπολαμβάνειν intercipere & intercludere significat apud Hipp. vt ἀπολαμβάνειν τῶν σιτίων, cibos intercludere, à cibis cohibere, pro inappetentia & iis qui ciborum fastidio laborant, & qui excluduntur ciborum exhibitione. Prorrhet. 2. [pag. 104.D.] ὁ ὅσοι τῶν σιτίων ἀπολαμβάνονται, quæcunque cibos cohibent. Sic ἀπολαμβάνεσθαι cohiberi, supprimi, ac retineri dicitur. In Coac. [p. 145.E.] οἷσι δὲ κύστις ἐν ὀξέσιν ἀπολαμβάνεται, huic vesica supprimitur. Et κύστις ἀπολαφθεῖσα, vesica intercepta, quæ vrinam retinet & supprimit, in Prorrh. [p. 209.37. H.77.G.] & Coac. [p. 215.F.] Hinc ἀπολελαμμένη frequenter vsurpatur Hipp. in Prorrh. [pag. 195.55.]

H.74 B.& p.207.27.77 B] pro aluo adstricta, intercepta, interclusa, ἐπεχομένην & ἐπισχεθεῖσαν κοιλίην cohibitam aluū, exponit Gal in Coac. ἀπολελαμμένη κοιλίη [p.143.C.] dicitur, & ἀπολελαμμένην κοιλίην [p. 42.E.] & κοιλίην ἀπολελαμμένην [p. 147 A] aut ἀπολελαμμένας simpliciter, vt [p.141.E.] Sic lib. 2.Epid. [p.1023.F.] κοιλίη ἀπολελαμμένη οὐδὲν πρὸς ἀνάγκην, aluus intercepta nil nisi coacta reddebat. Et ibidem [pag. 1028.C.] ἀπελύθη κοιλίη, aluus restituit. In Prorrh. quoque [p.183 27. H.70.E.] ἀπολελαμμέναι κοιλίαι dicuntur, alui interceptæ, arctè conclusæ, & quæ nil nisi coactæ reddunt, ἐπεχόμεναι exponuntur Gal. Com.2. in Prorrh. [p.196.8. H. 74.B.] At ἀπολελαμμένοι σίτων dicuntur ex Prorrh. [p.197.53. H.74.E.] quibus sunt intercepti aut interclusi cibi, eosque ea fastidio auersantur. aut quibus interceptæ sunt ciborum reliquiæ & aluus adstricta. Sic enim eam dictionem illic explicat Galen. ὥσπερ καὶ σίτων ἀπολελαμμένοι, οἱ ἐφεξῆς ἀποστρεφόμενοι, ὅσοι δὲ τοὺς περιττοὺς φησὶν σιτίων, ὡς ἂν καὶ ἀπολελαμμένους εἰρῆσθαι τῆς τῶν σιτίων προσφορᾶς, ὅσοι δὲ τοὺς ἐπεχομένους τὴν γαστέρα. καὶ γὰρ πρὸ τοῦ περὶ διαίτης ἐξέστω δὲ διαχωρημάτων σημαίνειν τὴν φωνὴν ταύτην. Non secus ac περὶ σίτων ἀπολελαμμένους hoc est, cibis interclusos, nonnulli quidem cibos auersantes dici aiunt, perinde ac si ciborum admotione exclusos dixisset, quidam verò eos qui aluo sunt adstricta. Nam & in lib. de rat. vict. in morb. ac. hanc vocem de iis quæ per aluum secedunt, dictam esse ait. Quem certè locum mihi exprimere videtur Erot. cùm ἀπολελαμμένους exponit, scribitque Bacch. dici ἀπόρους ὄντας, Epicli verò περὶ τὰ σιτία γινομένους, ἢ ἀφῃρημένους, ἢ ἀπολελαμμένους, quibus verbis qui repleti sunt, aut cibo redundantes indicantur, aut ij quibus cibus deducitur, aut detrahitur, aufertur, intercluditur. Quæ notio cum Gal. explicatione optimè conuenit. vt ἀνόρεκτοι & ciborum fastidio laborantes intelligantur. Hunc autem locum Erot. subindicari existimo, etsi ἀπολελαμμένοι simpliciter scribitur non σίτων ἀπολελαμμένοι, quemadmodum in Prorrh. lego, cùm passim in omnibus exemplaribus σίτων ἀπολελαμμένοι legatur. Aut certe locum Coac. (147. H.) expressit hac explicatione Erot. vbi ἀπολελαμμένοι simpliciter scribitur, & Prorrh. sententia repetitur, eademque in notione ἀπόσιτοι & ἀπολελαμμένοι adscribitur, quod vtranque explicationem includit. Quòd verò ἀπολελαμμένας κοιλίας idem Erot. Hipp. dici existimat ἐν ἴσῳ τῷ ἀπολελαμμένας καὶ ἐπεχομένας. hoc est, interceptæ & adstrictæ, nimirum locum Prorrhetici (183.27. 70.E) denotat, mendumq; subesse suspicor cùm lib. περὶ γυναικείων testem citat. Neque enim libris περὶ γυναικείων ἀπολελαμμέναι κοιλίαι adscribuntur, & memoriæ lapsum esse existimo. Idem quoque ex lib. περὶ ἄρθρων de vertebra τὸ ἀπολελαμμένον dici scribit, quod ἀπειλημμένον καὶ ἐμπεφραγμένον explicat, hoc est, interceptum, interclusum, constipatum, impactum. Quibus verbis mihi locus lib. περὶ ἄρθρων (p 619.54. H.811.G.) haud dubiè subnotari videtur, vbi Hipp. verba ad νωτιαῖον potiùs, hoc est, spinalem medullam, quàm ad σπόνδυλον referri videntur. Sic enim scribitur, πιεχθεὶς δὲ ἂν καὶ ἀπολελαμμένος, πολλῶν ἂν καὶ μεγάλων καὶ ἐπικαίρων ἀπονάρκωσιν ποιέοιτο. Compressa autem & interclusa (spinalis medulla) multis magnis præcipuisque partibus torporem induceret. Nam & ea medullæ spinalis compressio intelligitur, qua ab elapsa suo loco vertebra, ac veluti incuneata & impacta, intercipitur & intercluditur. Emota enim vertebra, vbi suo loco exiliit, dorsi medullam comprimit & intercipit. Vt mendum mihi sui esse apud Erot videatur, ac pro τοῦ σπονδύλου, τοῦ νωτιαίου, legendum existimem, aut ἀπὸ τοῦ σπονδύλου, quemadmodum nostris in lib. περὶ ἄρθρων Annotationibus submonuimus. Quòd autem Hesych. ἀπολελαμμένας, κοιλίας καὶ πεπηγυίας adscribit, locum certe mendosum esse satis apparet, & pro κοιλίας, κοιλίας legendum existimo, vt loci Prorrh. submonitio quædam sit, aut συλληφθείς, vt explicatio. Ἀπόληψις crebrò vsurpatur Hipp. & interceptionem, retentionem, aut cohibitionem significat. Sic ἀπόληψις οὔρων, vrinæ suppressio ac retentio dicitur, cùm non satis effatu digna, vel cùm nullo modo effunditur, lib de rat. vict. in morb. ac. (p.91.10. H.396.28.) In Prorrh. quoque (p.186. 21. H.71.D.) ἀπολήψιες οὔρων, vrinæ suppressiones aut retentiones, ἐπισχέσεις exponit Gal. vt & (p.193.4. H.73.A) ἢν ἀπόληψις, ἐπίσχεσις, & Com 3. in Prorrh. (p.209.40. H. 77 G.) ἀπόληψιν οὔρων καὶ διαχωρημάτων, ἐπίσχεσιν, & rursus (p. 208 10. H.77.C.) In Coacis etiam ἀπόληψις οὔρων dicitur (p.118.F.) vt & ἀπόληψις κοιλίης (p.117.C.) Sunt & ἀπολήψιες φλεβῶν venarum interceptiones & occlusiones, aut oppletiones, quæ à copia fiunt, cùm supra modum venæ oppletur, ita vt ex inctionis caloris natiui aut suffocationis periculum immineat. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p 91.55. H.397.2.) τοῖς δὲ ἀφώνοις ἐξαίφνης γενομένοις φλεβῶν ἀπολήψιες ποιέουσι. Vt autem quis derepente voce deficiat, venarum interceptiones efficiunt. Quam dictionem sic explicat Gal. ἀπολήψιας φλεβῶν ὠνόμασε τὰς πληρώσεις τῶν φλεβῶν ὑπὸ πλήθους γενομένας. ὅταν οὖν αὗται ἀμέτρως πληρωθῶσι, βαρυνθῆναι τε τὴν δύναμιν ἀνάγκη καὶ σβεσθῆναι κινδυνεύειν τὴν ἔμφυτον θερμασίαν τῷ ἀποπνιγῆναι, πνιγμῷ τινι παραπλήσιον παθόντος ὑπὸ τοῦ πλήθους. Venarum expletiones quæ à copia fiunt ἀπολήψιας φλεβῶν vocat. Hæ igitur cùm supra modum oppletæ fuerint, tum virtutem grauari est necesse, tum in extinctionis periculum calorem natiuum adduci, & à copia affectu aliquo suffocationi affini affici. Sunt & ἀπολήψιες πνευμάτων spirituum in venis interceptiones, cùm sanguine, tum copia, tum qualitate infesto oppletæ venæ, spiritibus naturalem aut liberum transitum non permittunt, ita vt pulsus & respiratio deficiant. & ἀσφυξίας & ἀπνοίας periculum immineat. Lib. de rat victus in morb. ac. (p.92.56. & 57. H.396 41.43.) & (p 94.28. H.397.9) vbi scribit Galen. πνευμάτων ἀπολήψιας κατὰ τὰς φλέβας εἰκὸς ἐστιν ἐπὶ τὴν ἀσφυξίαν λέγειν. φλέβας γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰς ἀρτηρίας. ἀπολήψιες οὖν πνευμάτων αἱ ἀποπαύσεις τε καὶ ἡσυχίας δύνανται λέγεσθαι. πνευμάτων ἀπολήψιες, hoc est, spirituum in venis interceptiones de pulsus carentia dici (ἀσφυξίαν vocant) vero est simile. Arterias enim antiqui venas appellabant. Spirituum igitur interceptiones velut inclinationes & quietes dici possunt. Vbi ἀποπαύσιες inclinationes aut depressiones spirituum dicuntur cùm impetum & actionem remittunt, ideoque quiescunt neque amplius permeant, quod per ἡσυχίας significatur, etsi ἀποπαύσιες velut spirituum occlusiones dici possunt. Contingunt autem huiusmodi πνευμάτων ἀπολήψιες in catalepsi, apoplexia, & epilepsia, cùm refrigerato cerebro & congelato sanguine, perfrictiones fiunt sopitis spiritibus, qui naturales exitus capessere nequeunt, præclusis à congelato sanguine viis, vt satis ex Hipp verbis colligitur. Rursus eodem libro (p.103. 18. H.402.43.) in melancholicis διὰ φλεβῶν πνευμάτων ἀπολήψιες celebrantur. cùm crasso & melancholico sanguine oppletæ venæ inflantur, adeoque sanguinis copia & crassitudine effarciuntur, vt spiritus permeare nequeant. Has sic exponit Galenus. πνευμάτων δὲ ἀπόληψιν ὡς μὲν διὰ τῶν ἀρτηριῶν λέγει (καὶ γὰρ καὶ ταύτας φλέβας ὠνόμαζον οἱ παλαιοί) τί ἄλλο, ἢ ἀσφυξία γένοιτ᾽ ἂν τὸ πάθος; εἰ δὲ τῶν κατὰ τὸν πνεύμονα, πάλιν ἀπνοίαν τὴν ἀπολελαμμένην ἄπνοιαν αἰνίττεται. Spirituum verò interceptionem si eam intelligit quæ per arterias fit, (nam & has venas veteres appellant.) quænam alia affectio quàm ἀσφυξία, hoc est, pulsus priuatio continget? Quod si spirituum qui in pulmone sunt interceptionem intelligit, rursus hic ἄπνοιαν dictam, hoc est, respirationis priuationem obscurè innuit. Has verò φλεβῶν ἀπολήψιας Hipp. familiares, quæ ἀφωνίας, motus ac sensus priuationes faciant, Gal. etiam lib. περὶ δυσπνοίας sic exponit, ἀπολήψιας φλεβῶν τὰς ἐμφράξεις εἶπεν, τουτέστιν, ὥστε εἰς ἀναψυξιν δεῖσθαι. Venarum interceptiones eas quæ supra modum sunt plenitudines dixit, cùm videlicet perspiratione ad refrigerationem indigent. Quod etiam in arteriis contingere idem scribit libro de Morb caus. (p.207.50) his verbis. ἐπειδὰν ἀπολειφθῶσιν αἱ κατὰ τὸ ζῶον ἀρτηρίαι, τουτέστιν οὕτω πληρωθῶσιν αἵματος, ὡς μηδεμίαν ἐν αὐταῖς ἀπολειπομένην χώραν ἐν αὐτοῖς, εἰς ἣν ἐν τῷ διαστέλλεσθαι τὸν ἔξωθεν ἀέρα ἐπισπάσονται, ἀποπνίγεται μὲν ἐν τῷ τότε, καὶ σβέννυται τὸ ἔμφυτον θερμὸν, ἀκίνητοι δὲ καὶ ἀναίσθητοι διὰ ταχέων οἱ οὕτω παθόντες ὅλῳ τῷ σώματι γίγνονται. Quod est, Vbi in animante interceptæ sunt arteriæ, hoc est, ita sanguine oppletæ sunt, vt nullum in eis spatium vacuum relinquatur, in quod inter dilatandum aerem externum attrahere queant, tunc certè innatus calor præfocatur & extinguitur, & qui sic afficiuntur, subitò toto corpore motu & sensu priuantur. Est & longè alia ἀπόληψις φλεβῶν, venarum interceptio aut prehensio, cùm profluentes sanguine venæ vinculo aut laqueo intercipiuntur, præstringuntur, eoque modo sanguinis ruentis impetus intercluditur, coërcetur & cohibetur. Quod etiam in arteriis aut etiam maioribus venis sanguinem profundentibus interdum fieri necesse est, vt ex Galeni mente aperuimus nostris in lib.6. Epid. Annotat. sect. 7.aph.3. Nam & illic φλεβῶν ἀπόληψιν in sistendæ hæmorrhagiæ remediis reponit Hipp. Eadem verò notione ἀπόληψις τοῦ νοσήματος dicitur Hipp profluentia morbi interceptio, coërtio ac cohibitio, cùm morbi qui ex humorum influxu excitatur, velut currentis impetus retardatur ac retinetur. Lib.2.Epid. (p 1053.D.) ἀπόληψις τῶν νοσημάτων profluentis alui

alui interceptio dicitur. ἀπολήψιες etiam vt & ἀπάληψις pro ἀπόληψις & ἀπάληψις scribitur Hipp. vt lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p.427.15.) ἀπολήψιες κάτωθεν inferioris alui suppressiones dicuntur, & excretiones per infernas partes suppressæ.

Ἀπολαύειν τῆς σιτίου τελέως est perfectè cibum assumptum consumere, & ex cibo iniecto fructum aliquem planè percipere, lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p.12.20.) & rursus (v.26.) καὶ οὐκέτι ἔχει νόσημα ἀπολαύοντα, & nullum ex cibo sumpto fructum percipiebat, hoc est, nullam amplius habebat nutritionem, eoque carebat quo refici debebat.

Ἀπόληξις ætas desinens, decedens & decrepita dicitur ἐν ἀπολήξει (p.28.40.) vbi ἀκμῇ ἡλικίης ætatis vigorem ei opponit Hipp.

Ἀπολιβίζεσθαι liuescere significat & pro πελιοῦσθαι ponitur lib.7. Epid.(p.1223.A) ἧσσον δὲ ἀπελιβίζετο, minus verò liuescebat, vbi interpretes ἀπελιοῦτο legisse videntur.

Ἀπολείπον, ἀπέχον, distantem exponit Erot apud Hipp. haud dubiè locum lib. de art. subindicans (p.604.12. 799.E.) vbi de habena agitur ex aluta Cartaginensi ad malæ fractæ partes agglutinanda, ἀπολειπέτω (ἱμάς) τοῦ ἕλκεος ἀπὸ τοῦ σφάγματος, ὅσονπερ ὁ ἕτερος ἀπολείπει, quæ etiam ipsa (habena) tantum à vulnere, quantum altera absit, hoc est tantùm distet à fractura, quantum altera.

Ἀπολύεσθαι exolui, liberari significat & de fœtu sæpius Hipp. dicitur qui in lucem editur ac emittitur. Lib 5 Epid. [pag. 144.E] καὶ ἀπελύθη τὸ παιδίον ἐν ὀγδόῳ μηνὶ ζῶον θῆλυ, & emissa est in lucem octauo mense puella viua. Rursus ibidem [p. 185.E.] ἀπόλυσις παιδίου pueri in lucem emissio Sic ἀπολύεσθαι de fœtus absolutione ac emissione sæpe effertur, vt lib. περὶ ἐπικυήσιος [p.260.12.] ἡ μήτρα τοῦ γονίμου ἀπολυθείσης, vtero vitali fœtu liberato, hoc est, fœtu excusso & in lucem edito. Rursusque ib. [p.261.49.] κίνδυνος τὸ παιδίον τεθνεὸς ἀπολυθῆναι, periculum vt puer mortuus excludatur, in lucem emittatur. Et [262.39.] ἐπὴν ἀπολυθῇ, cùm partu liberata fuerit. Lib. quoque 2. Epid. [p.1013.E.] τεκοῦσα καὶ ἀπολυθεῖσα τελέως, vbi peperisset atque omninò absoluta esset, hoc est, partu liberata. Sic etiam Gal. lib. περὶ τῆς μήτρας ἀνατομῆς [p. 212 14.] ἀπολυομένου δὲ τῆς μήτρας τοῦ ἐμβρύου, vbi fœtus vtero excluditur, editur. Est & ἀπόλυσις ὑστέρων secundarum demissio, absolutio, excussio, abiectio Prorrh. 2. (p.104.F.) Sic ἀπόλυσις νόσου, morbi liberatio solutio, absolutio. In Coac. (p. 878.C.) χαλεπωτέρη ἡ ἀπόλυσις γίνεται, difficilior liberatio contingit. Et (D.) θᾶσσον ποιεῖ τὰς ἀπολύσιας, celeriores solutiones facit. Lib. quoque περὶ φύσιος ἀνθρώπου (p.18.52. H. 229 19.) ἀπολύσιες νοσημάτων sunt morborum solutiones & discussiones. χαλεπαὶ αἱ ἀπολύσιες γίνονται, difficiles absolutiones habent, difficilè discutiuntur. Quibus τὰ εὐάλυτα opponuntur, quæ facilè soluuntur & discutiuntur. Ἀπολύειν etiam soluere & exoluere significat, & de fasciarum aut spleniorum deligatione, cùm exoluuntur, crebrò dicitur. lib. de fract. vt (p.535.52.) & (p.536.8. H.755.A.D.) & lib. 2. de Morb. (p.467.45.) καὶ μὴ λύειν ἄχρις ἑπτὰ ἡμερέων, ἢν μὴ ὀδύνη ἔχῃ· ἢν δὲ ἔχῃ, ἀπολύειν, ad dies septem, nisi dolor vexet, ne soluito, si verò dolor adsit, soluito. Ἀπολύσιας Erot. apud Hipp. exponit ἢ τὰς τῶν ἄρθρων ἀπολύσεις, ἢ τὰς ἐπιδέσμων ἀνέσεις, aut articulorum absolutiones, aut vinculorum remissiones ac relaxationes. Lib. de fract. (pag. 544.27. H.759. A.) ἐν δὲ ἑκάστῃ τῶν ἀπολυσίων, in singulis resolutionibus, & (p.563.45. H 769 B.) ἀπολύσας τὰ ὀθόνια, resolutis linteis.

Ἀπομάγματα significant Hipp exterforia, deterforia vel abstersoria, hoc est, instrumenta sordibus & excrementis detergendis idonea, qualia in oculis linea, in vulneribus spongiæ Lib. περὶ ἰητρεῖου (p.19.47.) χρὴ δὲ ἀπομάγμασι καθαροῖς καὶ μαλθακοῖς χρῆσθαι. abstersoriis puris mollibusque vtendum.

Ἀπομάθησις dicitur Hipp. eius rei quæ discitur aut sub doctrinam venit obliuio. Lib. de fract. (p.561.40. H. 767.G.) κάρτα γὰρ ἄξιον τὸ ἀπομάθημα, valde opportunum hoc dediscere, magni momenti esse hanc rem dediscere, operæpretium futurum vt ista dediscerent.

Ἀπόμελι est mellis decoctum aut fauorum decoctum aceto mixtorum. Vide Ὀξυμελιτοῦ.

Ἀπονενοημένως, ἀπεγνωσμένως exponit Gal. apud Hipp. hoc est securè, negligenter, nulla habita ratione aut cura, ita vt flecti aut conuerti nequeat ἀπεγνωσμένως enim μὴ ἐπιστρέφων exponit Hesych. cùm quis retro adeo auersatur ac despicit, vt ne conuersa quidem facie eam intueri velit. Ἀπονενοημένως autem amenter, profligatè ac deploratè significat, aut nulla suæ salutis cura habita. Eam visus par dictionem Hipp. ægr. à lib 3. Epid. post st. pest. in extremo ciborum fastidio, cùm scribit, πρὸς δὲ τὰ γεύματα ἀπονενοημένως εἶχε, à cibis auerso erat animo. Quibus verbis maximum ciborum odium & auersatio, desperataq; aut profligata inappetentia indicatur, quorum nulla omninò cura aut ratio habeatur. Hac enim phrasi, (quamuis ταχυθεῖσαν) ὑπερβολὴν τῆς ἀνορεξίας καὶ τοῦ περὶ γεύματα μίσους, summam inappetentiam extremumque in cibos odiú, indicari scribit Gal. Quæ sunt desperatæ facultatis naturalis indicia certissima, vt nostris in eum locú Annotat. scriptimus, eumque à Gal. in Exeg. subindicari commonuimus.

Ἀπονευρώσιες dicuntur pronerntationes, suntq; extremi musculorum fines qui ab Hipp. τένοντες chordæ aut tendines dicuntur. Sunt autem duorum generum, vt scribit Gal. Com. 2. in lib. de art. (p.600 15) Quædam nanque quòd carnosiores sint, σαρκώδεις ἀπονευρώσεις dicuntur. Quædam verò quòd neruosiores, νευρώδεις & νευρώδεις τένοντες Hippocrati vocantur lib. de art. (p.600.10. H.797 B.)

Ἀπονιτρῶσαι est vlcus nitro aspergere & perfricare. Lib. de Vlcer. (p.879 F.) πρότερον δὲ ἀπονιτρῶσαι χρὴ καὶ ἀποσπογγίσαι Prius tamen nitrum vstum inspergendum & spongia detergendum.

Ἀπόξυα dicuntur Hipp mucronata, in mucronem fastigiata, in acutum tenuata & in extremitate acuta. Lib. κατ' ἰητρεῖον (p. 679 55. H.743 D.) οὐ γὰρ μὴν χρεὼν, ὅτι ἐστὶ κατάντη καὶ ἀπόξυα φεύγειν τὰς ἐπιδέσιας. Probè tamen istud attendere conuenit, deligationem omnem ad loca decliuia & in acutum tenuata tendere. Ἀπόξυα & ἀπόξυρα dici Hipp. partes corporis acuminatas & quæ in extremitate tenuantur aut in acutum tendút, scribit Gal. Com 3 εἰς τὸ κατ' ἰητρ. (p.690 12.) etsi idem Com. 2. in eum lib. (p.679. & 680.) ἀπόξυα legit, eademq; κυρτὰ, incurua, exponit, (p.68.7.) Quidam ἀπόξυρα apud Hipp. legunt & ὑπόξηρα pro ἀπόξυρα, subaridа, subsiccanea, & quæ præ siccitate contrahuntur & in acutum tendunt: Gal. etiam in Exeg. ὑπόξηρα, ὑπόκοιλα, ἰσχνότερα explicat, quòd quæ præ aciditate contrahuntur, excauari, deprimi ac subsidere soleant. Erot. quoque ὑπόξηρα apud Hipp. exponit ἐκ πλάτους εἰς μικρὸν ἠγμένα, quæ ex latitudine in acutum tendunt. Idem quoque ἀπόξυα τὰ ἀπόξυρα καὶ ἀποκεκομμένα exponit, hoc est derasa, recisa & abscissa, additque vt planiorem faciat explicationem, λέγει τὰ ἐκ πλάτους εἰς στενὸν ἠγμένα, vt intelligantur quæ exacuta sunt & ex latitudine in angustum tenuantur. Verùm apud Erot. ἀπόξυα καὶ ἀπόξυρα τὰ ἀποκεκομμένα legendum suspicor, vt τὰ ἀποκεκομμένα illas dictiones explicet, quas ex lib. κατ' ἰητρεῖον in medium afferee & interpretari mihi videtur Vt apud Hipp. ἀπόξυα non ἀπόξυρα legerit Erot. nisi ἀπόξυρα pro ἀπόξυα apud eundem quis reposuerit. Sunt verò qui ἀπόξυρα & ὑπόξυρα velut abrasa & subrasa apud Hipp. dici velint, hoc est, acuminata, contracta & depressa. velut ὑποξύρους, ἰσχνοτέρας καὶ συνεσταλμένας γαστέρας, hoc est, ventres depressos, contractos, extenuatos, velut subrasos, ex maiore Prorrh. exponit Gal. in Exeg. vbi tamen ὑποξύρους passim legitur. Ἀπόξυα autem φύματα dicuntur Hipp. aphorismo 12. lib.6. Epid. sect. 1. acuminata tubercula, in acutum tendentia & in sublime fastigiata, in Prognost. ἐς ὀξὺ ἀποκορυφούμενα vocantur. Quò ne respicere quidem Erot. explicationem, ac melius lib. κατ' ἰητρεῖον accommodari, existimo.

Ἀποπάλλησις Gal. apud Hipp. ἀπόπαλσις exponit, expulsionem, extrusionem, excussionem, emotionem, & τὸ ἀποπάλλειν verbum hoc ductum esse scribit & actionem significare, idemque quod ἀποπάλλειν, depellere, excutere, extrudere, ex libro 1. περὶ γυναικείων. Qui locus si mendo non caret; & si modo vera est inscriptio, locum lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 6.77) subindicat, qui sic passim legitur, eumque supra adscripsimus. ὅσαι δὲ ἐκ τρωσμῶν γενομένων μὴ ἀποπαλλάσσεσθαι δύνανται, quicunque fœtus ex abortione liberari nequeunt. Vt pro ἀποπαλλάσσεσθαι ἀποπαλλάσσεσθαι legisse videatur Gal. Quæ sane lectio sic constare potest, vt perpellionem indicet. Verùm cùm idem scribat ibi actionem significare, & idem quod ἀποπάλλειν, ἀποπάλλεσθαι aut ἀποπάλλεσθαι legisse forte videtur, aut certè ἀποπάλλεσθαι voce media vsurpasse, & ὅσαι pro ὅσα legisse, vt id ad mulieres referatur, quod alioqui fœtus respicit in vulgatis codicibus, qui etiam ferendam habent lectionem. Eoque sensu constabit Gal. lectio, Quæcunque mulieres ex abortione fœtus depellere nequeunt, extrudere, excutere. Vt in Exeg. τὸ ἀποπαλλάσσεσθαι aut ἀποπαλλάσσεσθαι pro ἀποπάλλεσθαι reponendum mihi videatur, & hic subnotatus locus à Gal. indicetur. Neque enim habeo in tota γυναικείων πραγματείᾳ quo meliore loco istud poni queat. Quòd verò idem

Gal. εἰ ἀποπαλλόντων perpessionem indicans ex lib. de Natura Humana adfert: Is mihi procul omni dubio locum eum subindicare videtur, qui legitur (p.18.53. H.229.21.) hoc modo in volgatis codicibus. ὑπὸ γὰρ τ' ἰσχύος ἀποπαλλόντων ῥηϊδίως τὰ ἐμφρέοντα. Quæ enim influunt facilè vi liberantur aut vindicantur: vt pro ἀποπαλλόντων ἀποπαλλήσονται, rectè legisse videatur Gal. hoc est, depellentur, extrudentur aut propulsabuntur & repellentur. Etsi in eius loci explicatione plurimùm se torquet Gal. variamque interpretum lectionem huius loci apponit. Quidam enim ἀποκλείσονται (arcebuntur, excludentur) legunt, quidam etiam ἀποκλείζονται, alij quoque ἀποπαλάσονται Sunt qui ἀποπαρήσονται legunt, vt & Dioscor. ἀποπαρήσονται, pro ἀποχωρήσονται. Tandem quoque post multam animi fluctuationem eò delabitur Gal. vt ἀναλωθήσονται legat, hoc est, absumentur, expendentur, quod exponit ἀναλωθήσονται πεσσόμενά τε καὶ διαφορούμενα, concoquendo & digerendo consumentur. Dicitur autem ἀποπάλλω & ἀποπαλαίω & ἀποπαλίω quod est eiibro, eiaculor, extrudo, excutio, emoueo, excido. vt ἐκπαλέω & ἐκπαλαίω, eluctor, eluxor, & de articulis sua compage emotis effertur Hipp. vt postea scribemus. Sic etiam ἀποπαλλάω videtur legisse Gal. vt & Hesych. ἀποπαλάσαι quod ἀποπαλαίσαι & ἀποχωρήσονται exponit, si modo lectio vera est. ἀποπαλαίσαι tamen malim. Erot. autem apud Hipp. ἀποπαλάσαι βαλοῦσαι καὶ σφοδρῶς κινοῦσαι exponit, (sic enim apud eum lego) quòd nomen potiùs est quàm verbum, vt locus lib. de fract. (pag.576.12. H.777.E.) subnotetur, & ἀποπαλῆσαι pro ἐκπαλῆσαι legerit Erot. Sic autem legitur, ὅταν δὲ τοῦ ἐκπαλήσει μέγα τι τὸ ἀποχωρήσαν τὸ ἀπὸ τὸ παχύτερον τοῦ ὀστέου, καὶ τὸ νεῦρον σχεῖν κατατείνει. In hac autem articuli emotione, magnum quoddam sopia or crassius fertur, & multa neruorum contentio. Et certe non dubia coniectura est, hunc locum ab Erot. exprimi, cùm certum sit hanc dictionem inter cæteras ex lib. de fract. adscribi, & nusquam aptiore loco collocari posse. Nam & eius expositio huic loco vel inprimis conuenit, cùm ἀποπάλλουσι, παλλουσι καὶ σφοδρῶς κινοῦσι accipit, vt eluctatio illa & articuli emotio vehementem agitationem ac commotionem denotet. Magna enim vi ac vehementi concussione opus est vt brachium in anteriorem partem excidat. ἀλλὰ τὸ ἐξαπίνης ἐκπάλλοις ἐκ ἐκβάλλει, vt illic scribit Hipp. Quid non repentina vis ac vehemens emotio eiiciat? aut quid non subita eluctatio eiiceret? Vt mihi hoc loco etiam videatur Gal. in Exeg. ἀποπάλλεις legisse. Sic ergo in Exeg. reponendum iudico, ἀποπάλλεις, ἀπόπαλσις, vt significet Gal. ἀποπάλλειν dictam Hipp. ἀπόπαλσιν aut ἀποπάλλασιν pro eluctatione, vehementi extrusione & depulsione, hoc nimirum expresso loco, vnde & ἀποπαλλόντων aut ἀποπαλλήσονται deductum videatur. Atque mihi videtur germana Exegeseos scriptio, & quæ nusquam melius quadrare possit, vt veram Medicinæ parentis & ex antiquitate ipsa expressam puramque dictionem hauriat.

Ἀποπαρθενεύεσθαι est virginitatem deponere, virginitate priuari, deuirginari. Lib. de aere, loc. & aq. (pag.291.20.) οὐκ ἀποπαρθενεύονται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. neque virginitate priuantur, prius quàm tres hostes interfecerint.

Ἀπίεναι ἀφοδεύοντι exponuntur Erot. apud Hipp. & secessus significant ad exonerandam aluum & deiectiones ipsas: crebraque est dictio apud Hipp. vt Prorrh. 2. (p.86.B.) & lib. de art. [p.622.31. H.815.F.] atque alias sæpe. Sic Suidas ἀπίναι ἀφοδεύειν exponit.

Ἀποπηδᾶν exilire significat & de articulis dicitur qui eluxantur & sedibus excedunt, ἀποπηδᾶν ἀπὸ τῆς φύσιος, lib. de art. (p.641.41. H.827.E.) ὅμοιοι δὲ καὶ ταῦτα, ἐπὶ μὲν πολὺ ἀποπηδᾷ ἀπὸ τῆς φύσιος. Hi quoque tamen interdum quidem magis naturali statu exiliunt. Rursus (p.620.41. H.812.H.) ἀποπηδήσας ἀπὸ τῶν ἄλλων σπονδύλων dicitur, vertebra quæ ab aliis recessit, elapsa est & exiliit, vt in gibbo, ἐξαλλάξαντες, (p.619.53. H.811.G.)

Ἀποπιέσματα sunt expressiones humorum quæ fiunt ex deligationibus in vulnere aut fracturis. Lib. de fract. (p.567.26. H.772.A.) τὰ γὰρ ἀποπιέσματα, ὡς καὶ ἀποπιέζονται, τὰ μὲν ἐς τὸ πόδα ἀπάγειν. Nam & expressiones, si quid exprimatur, partim quidem ad pedem abducemus.

Ἀποπλανᾶν deerrare facere significat & errabundè ac procul abducere. Lib. περὶ ὀστέων φύσ. (p.279.54.) de vena dicitur quæ multum & longè vagatur, aut multas errabundas venas producit. ἐπὶ τὸ ἐφήβαιον πολλὰς ἀποπλανήσασα φλέβας, ad pubem multas errabundas venas produxit, hoc est, vago quodam modo deduxit, aut deerrare fecit.

Ἀποπληξίη (quæ est vehemens & repentina totius corporis resolutio & stupor) interdum in toto corpore est, & corporis syderatio, neruorum resolutio Celso dicitur, ex aph.51. & 16. lib.3. cap.1. lib.2. & cap.8. lib. eiusdem ex aph.42. lib.2. & Prorrh. 2. (p.111.G.) ἀποπληξίη τοῦ σώματος dicitur aph.56. lib.6. & Coac. (p.197.G.) Sæpe ἀποπληξίη simpliciter Hipp. vt & ἀπόπληκτοι (vt aph.57. lib.6. & aph.16. lib.3.) qui Celso attoniti, quorum corpus & mens stupet, dicuntur cap.26. lib.3. Sæpe verò etiam Hipp. ἀποπληξίη & ἀπόπληκτος de corporis parte resoluta & syderata effertur. ἀπόπληκτόν τι τοῦ σώματος partem corporis stupidam & resolutam significat aph.40. lib.7. τὸ παραλελυμένον exponit Gal. ἀποπληξίη τῶν μορίων membri alicuius syderatio ac stupor in graui capitis vulnere Prorrh. 2. (p.99.B.) membrum aliquod esse resolutum dixit Celsus cap.4. lib.2. Idem ἀπόπληκτοι ex Prorrh. 2. (p.111.G.) qui quacunque parte corporis membrum resolutum habent, vertit cap.8. lib.2. & eos quibus facta neruorum resolutio est, ex eodem Prorrh. (93.11.) Sic γλώσσης ἀποπληξίη linguæ syderatio ac stupor. In Coac. [p.174. B.] atque ibidem ἀποπληξίαι ἐκ βραχίονος καὶ τῶν ἐπὶ δεξιά. Et ἀποπληκτικοὶ τὰ δεξιά, ἢ τὰ ἀριστερά, quibus dextra aut sinistra corporis pars resoluitur aut syderatur, ibidem [pag. 193.G. H.194.A.B.] Vbi ἀποπληξίη & ἀποπληκτικοὶ παραπληγίαν & παραπληκτικοὺς denotant. τὰς ἀποπληκτικὰς κουφίσιας in Prorrh. [p.194.18. H.75.F.] & Coac. [p.194.B.] syderationes exolutæ ac moderatæ dicuntur, & quæ partem aliquam corporis infestant. Quod innuit Gal. cùm scribit, ἀποπληξίας ὅσοι ἐπὶ τὰς ἰδίας παραπληγίας λεγομένας μεθίστανται, ἐφ' ὧν εἰς ἀκινησίαν καὶ ἀναισθησίαν μορίων τινὸς καταστρέφει τὸ νόσημα. Apoplexias nonnulli ad propriè dictas παραπληγίας transferunt, in quibus morbus ad partium quarundam immobilitatem aut sensus priuationem vertitur. Hanc igitur geminam huius vocis apud Hipp. acceptionem operæ pretium est ex Aret. inprimis graui & vetusto authore animaduertere. Scribit enim Cap.7. lib.1. περὶ αἰτίων καὶ σημείων χρονίων παθῶν. ἀλλ' ἀποπληξίη μὲν, ὅλου τοῦ σκήνεος, καὶ τῆς αἰσθήσιος τε καὶ γνώμης καὶ κινήσιος ἐστι παράλυσις (τοιγαροῦν ἀποπληξίην λύειν ἰσχυρὴν μὲν ἀδύνατον, ἀσθενέα δὲ οὐ ῥηΐδιον) hoc est, Verùm apoplexia, totius quidem corporis, & sensus, & motionis, & mentis resolutio est. [ac proinde apoplexiam validam quidem, nullo modo, leuem verò non facilè tollere queas.] Deinde paulò pòst, ἢν δὲ ἀπόπληκτον ᾖ Ἱπποκράτης εἴπῃ σκέλος τι μετ' ἐκείνου νεῦρα, τὸ ἀχρεῖον καὶ τὸ ἀναλγὲς ἀπὸ τοῦ φρονέει. ὃ γὰρ ἐπὶ τοῦ ὅλου σώματος ἀποπληξίη ἐστὶ ἰσχυρή, τοῦτο ἐν τῷ σκέλεϊ παραπληγίην φάζει. Cùm verò dicit Hipp. crus quod è directo est ἀπόπληκτον, hoc est syderatum velut emotiuum, inutile & insensibile significare vult. Quod enim in toto corpore vehemens est apoplexia, id in crure paraplegiam vocat. Hoc etiam discrimen author Definit. Medic. his verbis agnoscit [p.397.37.] διαφέρει δὲ ἀποπληξίη παραπληξίας, ὡς μέρος ὅλου, οἱ μὲν γὰρ ἀποπληκτικοί, πάντως καὶ παραπληκτικοί, οἱ δὲ παραπληκτικοί, οὐ πάντως καὶ ἀποπληκτικοί. καὶ ὅτι οἱ μὲν ὑγιαίνοντες τὴν διάνοιαν, παραλελυμένον ἔχουσι τοῦ σώματος μέρος ἓν ἢ πλείω, οἱ δὲ ἀποπληκτικοί, καὶ ταῦτα, καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ τὸ ὅλον. Differt apoplexia à paraplexia, vt pars à toto. Qui enim apoplectici, prorsus sunt paraplectici: at qui paraplectici, non prorsus etiam apoplectici. Quodque paraplectici sana quidem sunt mente, & vnam aut plures corporis partes resolutas habent: Apoplectici verò & has, & mentem, & totum corpus resolutum habent. Cæl quoque Aurel. cap.5. lib.3. acut. testatur veteribus, Hipp. Diocl. Praxag. atque aliis, apoplexiam paralysin dictam, & apoplectos, toto corpore paralysi vitiatos, paraplectos verò particulis. Vtramque Cornel. Celsus neruorum resolutionem vocat [cap.27. lib.3.] eamque interdum tota corpora, interdum partes infestare scribit. Veteres autores illud ἀποπληξίην, hoc paralysin nominasse. Suo verò tempore vtrunque paralysin appellatum. Cuius cùm duplex genus sit, (vt scribit Gal. Com. 2. in Prorrh. ex Erasist. περὶ παραλύσεως) αἱ μὲν γὰρ συνέχουσι καὶ συντείνουσι, αἱ δὲ ἐκλύουσί τε καὶ χαλῶσι τὰ σώματα, nimirum est paraplexiæ genus quod in neruosorum corporum exolutione & relaxatione consistit, per τὰ σώματα ἀποπληκτικὰ καλούμενα, in Prorrh. ab Hipp. intelligi. (p.194.18. H.75.F.

Ἀπόπληρεσιν Erot. apud Hipp. τὴν τῶν δεσμῶν ἄνεσιν, vinculorum remissionem & relaxationem exponit.

Ἀποπτύειν respuere, spuendo reiicere & eructare significat. Lib.7. Epid. (p.1217.B.) ἀπέπτυε καὶ ἄνω ἐς τὰς ῥῖνας εἵρυε, respuebat & sursum in nares regerebat.

Ἀπόργιστον Erot. apud Hipp ἀηδιαστικὸν exponit, quod est asperum, durum aut insuaue ac molestum. Verùm ἀπόργιστον

exsilire

existimo Erot. legisse libr. de fract. (p 553 44. H.763.E.) pro ἀνηρίσιμον, quod illic ἀπλοϊκώτερον & ἀνδικώτερον exponit Gal. crudele, immite & iniucundum. ἀπότρυχος autem iracundum sonat.

Ἀπορέγειν præbere, porrigere, protendere significat, & de manu efferenti ab Hipp. initio lib. de fract. (p.327.10. H.750.D) quæ ab ægro medico ad curationem exhibetur. αὐτὸς γὰρ ὁ ἐπιδεόμενος τὴν χεῖρα [illegible] Qui enim deligatur hoc modo manum porrigit. Vbi Gal. variè accipi τὸ ἀπορέγειν ab interpretibus scribit. Quidam nanque simpliciter pro ὀρέγειν, quod est præbere, exhibere, accipiunt, & ipse παρέχειν exponit. Nonnulli etiam ἀπορέγειν pro deporrigere sumunt, hoc est auertere & prohibendo in contrarium abducere. In Exeg. verò ἀπορέξῃ προτείνῃ explicat, hoc est protendit, porrigit. Erot. autem ἀποτείνῃ, extendit, hoc nimirum expresso loco.

Ἀπορίη anxietas, æstuatio in ægris dicitur, animi consternatio, desperatio, vt lib.5. Epid. [p.1153 B.] ἦν ἀπορίη ξὺν ὀδύνῃ, animi consternatio cum dolore, de magna anxietate à medicamento purgante. Sic Aret. cap.5. lib.2. de caus. & sign. ac. morb. in cholera morbo ἀπορίην ponit, cùm æstuant ægri & magna anxietudine premuntur, variè ac inordinate iactantur, in angustiis hæsitant animo sunt perturbato & anxio ac sæpè deficiunt. ἀπορεῖ ἀδυνατεῖ, ἀγωνιᾷ exponit Hesych. animi est impotens, anxietate perturbatur ac deficit. Ἄπορον autem νόσημα dicitur Hipp. morbus ambiguus, & qui dubiam vitæ spem facit, Lib. περὶ ἱερῆς νούσου (p.310 27.) ἄπορον νόσημα καὶ ἀμήχανον, morbus ambiguus, remedij ac auxilij expers Lib.4 de Morb. (p.507.22.) ἄπορος ὁδὸς, tibia in qua dubia vitæ signa esse produntur, dc vita ambigitur, hoc est periculi plena. [illegible] Sic autem orta febris, neque periculosa, neque vehemens extitit [illegible] lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.05.42 H 391. 1.) ἀπορίας exponit Gal. anxietatem, animum ob nimiam inediam deficientibus viribus, aut intempestiuam victus rationem oppressis excitatam.

Ἀπορρίψιες τῶν ἱματίων vestium reiectiones dicuntur in ægris æstuantibus anxietate oppressis. Lib. de rat. vict. in morb. ac (p.65.44. H. 391.4.) καὶ τῶν ἱματίων ἀπορρίψιες ἀπὸ τοῦ στήθεος, & vestium à pectore reiectiones.

Ἀπόσβεσις, ἀποσβεσθείς exponitur Gal. apud Hipp. in Exeg hoc est Extinctus.

Ἀποσημαίνειν de pure significationem & indicium de se exhibente dicitur aph.41.lib.6. Ideoque illic Philoth. ἀποσημαίνειν ἀποσκοπεῖν, [illegible], hoc est, eminentiam quandam præ se ferre interpretatur.

Ἀποσιγῶντες reticentiæ dicuntur. Hac autem dictione responsiones sumi videntur apud Hipp. lib. περὶ εὐσχημοσύνης (p 22.50.) πρὸς τὰς ἀποσιγήσιας εὐδιαίρετοι. in responsionibus arguti, in respondendo acuti (dixit Zuingg.) hoc est in respondendo prudentes, cogitabundi, vt animi sensum & conceptum arguté exponant. Cornar. ad tacendum obfirmato animo dixit. Caluus contrà tacentes, iracundos & vehementes. Malim tamen in respondendo acres, argutos, vt ei respondeat quod scribitur, πρὸς τοὺς ἀντιπίπτοντας σχολαστικοὶ, aduersus eos qui insurgunt taciturni, ad obiectiones taciturni, h.e. patientes & modesti deinde sequitur πρὸς τὰς ἀποσιγήσιας εὐδιαίρετοι.

Ἀπόσιτοι sunt Hipp qui cibos fastidiunt & auersantur. Gal. Com.1. in lib.1. Epid. (p.455.42. H.940.H.) ἀποσίτους dici scribit τοὺς ἀποστρεφομένους [illegible] σιτία, qui cibos appositos respuunt. Hipp. lib.1.Epid. (p.356.6.H.741.B) ἀπόσιτοι eos opponit qui facilem cibi exhibendi copiam faciunt, cumque necillubenter sumunt, οὐδὲ ἀπόσιτοι, [illegible], neque cibum non auersabantur modò, verùm etiam illius exhibendi facilem faciebant copiam. Ἀποσιτίαι ciborum fastidia dicuntur aph.3.lib.6.& aph 1 lib 6. Epid. sect.8. & aph.17 lib 4. vbi Gal. ἀνορεξίας ἀποσιτίας exponit, vt & ἀνορέκτους τοὺς ἀποσίτους. Com ad aph 3. lib.6. hoc est inappetentes, & Com.3. in lib.3. Epid. (p.388.20 H.981.B.) & Com.1. in lib.3. Epid (p.403.19 H.1063.B) & Com 3. (p.410. 31. H. 1083 B) Ἀποσιτικά Gal. in Exeg. ἀποσιτίας καὶ ἀνορεξίας ποιοῦντα exponit apud Hipp. quæ cibi fastidium & inappetentiam inducunt.

Ἀποστήματα dicuntur humorum decubitus & illapsus cum impetu, ea loco in alium quendam locum, qui naturæ viribus quandoque efficiebantur, vt scribit Gal. lib. περὶ τῶν προγνωστικῶν (pag.462.7.) Idem etiam lib 2. ad Glauconem [p.215 36.] ἀποστήματα humorum decubitus ex influxu fieri, & relicta vna parte ad alteram transire scribit, sicque vocari καὶ [illegible], ὅταν χυμοί τινες [illegible] μοίρης, [illegible], eas affectiones, cùm humores loco quem prius infestabant relicto, ad alterum transeunt ἀποστήματα quoque dicuntur Gal. Com. 2. in Progn. (pag. 137. 54.) corporis excrementa quæ in aluum deponuntur, totumque corpus aut etiam partem quandam, veluti humoribus in eam decumbentibus, exonerant. Ἀποσκήψιες dicuntur Hipp. quæ ἀποστήματα humorum decubitus, interdum etiam morborum transmutationes & transitus, vt aph. 56. lib 6. [illegible] ταῦτα αἱ ἀποσκήψιες, procliues & periculosi in hæc transitus. Qua phrasi, alióqui obscura, innuit Hipp. morborum melancholicorum procliuem esse transitum in apoplexiam, conuulsionem, vel furorem, vel cæcitatem.

Ἀποσκύφας Gal. In Exeg. ἀποσχάσιας scarificationes exponit apud Hipp. ex lib.1. de Morb. maiore. Sed locus mihi admodum suspectus est. Neque enim dictio ista legitur lib.2. de Morb quem passim in Exeg. lib. primum de Morb. maiorem vocat, existimoque pro ἀποσκύφας, ἀποσκίμψας aut ἀποσκύψας legi debere, & pro ἀποσχάσιας ἀποσχάσαι. Vt subindicetur locus lib.2. de morb. (pag.471.21.) vbi scribitur ἀποσκύψας μαχαιρίῳ & (pag 981.19.) καὶ σφύζας ἀποσκύψας. Vt mihi videatur priore loco Galenus ἀποσκίμψας legisse, & ἀποσχάσαι exposuisse. Sic enim σκίμψαι, τύψαι ἀποσχάσαι in Exeg. exponitur, & διελεῖν, vt & σκίμψον διαίρεσιν, & Hesych. σκίμψαι [illegible]. forte quoque in Exeg pro ἀποσκύψας. ἀποσχάσαι legi potest; & ἀποσχάσαι exponi à Gal. Nam & hanc dictionem vsurpat Hipp. lib.2. de Morb. (p 472.40.) καὶ φλέβας τὰς ὑπὸ τῇ γλώσσῃ ἀποσχάν, venas quæ sub lingua sunt scarificato, percindito. Atque hunc Exegeseos locum qui mihi procul dubio fœdè vitiatus videtur, magis suspectum facit Var. qui pro ἀποσκύφας, ἀποσκύψας legit. Aut certe, quod mihi magis arridet, locum eiusdem lib. (pag.469 42.) expectasse videtur Gal. vbi legitur nostris in cod. καὶ ἢν μὴ ἀπορρήξῃ τὴν σικύην, ἐᾶν προσκεῖσθαι ὡς πλεῖστον χρόνον. Sed ἢν μὴ ἀποσκιμψῃς legisse mihi videtur Gal. & pro ἀποσχάσῃς sumpsisse, hoc est, & vbi scarificaueris, cucurbitulam quàm multo tempore adhærere siniro. Nam & antea cucurbitulas certi scis initio & iuxta vtranque autem præfato capite apponi iusserat. Eoque lectio optimè Gal. mihi constare videtur; si ἀποσκιμψης, ἀποσχάσῃς, in Exeg. legatur. Ἀποσκήψιες autem aut ἀποσκίμψιες (quomodo mihi leg videtur Gal.) humorum effluuia ac depositiones significant; quæ velut in abscessuum ratione corpus per emunctoria quædam exonerant, eaque ratione à morbis vindicant, vt sunt fistulæ, (quæ & ἀποστάσιες dicuntur lib. περὶ χυμῶν) lib.6 Epid. sect 3. aph. 28. ὅσοισι ἀποσκήψιες aut alij humorum decubitus aut depositiones. Vbi tamen lectionem libri περὶ χυμῶν secuti sumus, tandemque lectionis Exegeseos & manu scriptorum codicum mentionem iniecimus. Prorrhetico etiam ἀποσκήψιος meminit Hippocr. (pag.91.C.) [illegible] ἀποσκήψιος ἢ σύριγγος. Iuuenes qui in pectore pus colligunt ex humorum decubitu, aut fistula, vomicam dixit Celsus.

Ἀποσκληρύνειν, quod est indurat, obdurat, ἀποσκληρύνειν, resiccat, exponit Gal. apud Hipp in Exeg.

Ἀποσκυλάκειν exponit Gal. com.2. in lib de art (pag 604.39. H. 799.F.) εἰς ὀξὺ ἐκσυρίζεσθαι, excuti, in acutum fingi & duci. Qua dictione illic vsurpat Hipp. in maxilla inferiore fracta. ὡς ἂν μάλιστα μὴ ἀποσκυλακίζηται, ea cautione adhibita, ne maxilla in acutum distorqueatur. Sed illic ἀπομυλλαίνῃ legendum videtur, quemadmodum legit Erot. Est enim ἀπομυλλαίνειν, intorquere, incuruare, quòd μυλλὸς Hesych κυλλὸν, στρεβλὸν, σκολιὸν σπεῖδον significet, curuum, incuruum, tortuosum, distortum, & Eustath. quoque μυλλὸν τὸν διεστραμμένον τοῖς ὄψεσι, cum qui distortis est oculis indicet. Erot. autem ἀπομυλλαίνειν esse scribit, ὅταν [illegible], cùm maxilla distorquetur cum relaxatione quadam ac veluti distrahitur, idque præcipuè accepta plaga. Gal. quoque in Exeg. ἀπομυλλαίνει, προβάλλων τὰ χείλη ποιεῖ, exponit, hoc est, labra adducta protendens, & προμυλλαίνειν [illegible], hoc est, procedit, & in anteriorem partem promi [illegible] qui labra protendit, aut cui labra prominent. Et Suidas μυλλαίνειν esse scribit, τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα συνάγειν, labra in sese adducere & comprimere. Quæ certe faciunt vt apud Gal. ἀπομυλλαίνειν pro ἀποσκυλακίζειν legendum existimem. Quæ enim protendunt aut prominent, in acutum ducuntur & finguntur. Ergo apud Hipp. [illegible] significatio conuenire potest vt ὡς μάλιστα μὴ ἀπομυλλαίνῃ ἡ γνάθος (aut vt legit Erot. ἀπομυλλαίνῃ)

vt ne maxilla incurnetur, intorqueatur, in acutum ducatur aut distorqueatur. Vult enim vtrasque habenas quæ maxillæ iniiciuntur, circa verticem sese quàm maximè coniungere ac connecti, ne maxilla circa fracturam ac mentum præcipuè distorqueatur. Quòd si ἀπομυλλαίνῃ de simul adductis & protensis labris intelligas, sensus erit, vt quam maximè maxillæ fractæ ossa inter se protensis labris adducantur, cõtrahantur & comprimantur, tuncq; ὡς ὅτι μάλιστα ἀπομυλλαίνῃ legendum erit sine negatione, quod faciunt codices Germanici. Verùm prior lectio magis arridet. Etymol. etiam ἀπεμύλλαινον, διεστραμμένως, ὀξυτίλλοντες σαρκάζοντες exponit, quod est distortis aut in acutum protensis labris irridebant, aut irridentes parui faciebant. Quæ notio huic quoque loco quadrare potest, vt nostris in libr. de art. Annotat. scribimus.

Ἀποπαρδάζουσιν ἀναπηδῶσιν ἢ σφύζουσιν exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. ex lib. 2. de Morb. hoc est, palpitant, saliunt, mouentur, vibrant, pulsant. Locus est apud Hipp. lib 2. de Morb. (p.464.25.) vbi de vua agitur & columellæ inflammatione, ἢν μὴ τάμῃς ἢ ἐὰν μὴ ὀργῶντα τάμῃς αὐθημερὸν ἀποπαρδάζουσιν. Quare nisi intumescentem aut turgentem seces, confestim sese vibrando spiritum ac animam efflant ægri. Sic enim mihi locus intelligendus videtur, vt præ suffocatione sese vibrent ac agitent ægri, in eoque motu salientes & palpitantes animam agitent. Aliòqui non video quanam ratione Gal. explicatio probè quadrare possit. Alij ἀποπαρδάζουσιν inflammantur aut ardent exponunt. Verùm de columella iam inflammatione tentata agitur. Calous animam agunt dixit. Hesych. ἀποπαρθένουσιν pro ἀποπαρδάζουσιν legisse videtur, cùm eandem Galeni explicationem adhibeat, etsi Varin. vtranque lectionem agnoscit. Et certè ἀποπαρθένουσιν Hipp. loco quadrare potest, si intelligamus ægros, nisi columella secetur, suffocatione coactos, eam immissis subinde digitis lacerando diuellere.

Ἀποσπάσματα auulsa significant, eoque nomine dicuntur vnitatis solutiones in partibus organicis Gal. lib. de constit. art. (pag 16.34.) Initio verò lib. 4. meth. med. ἀπόσπασμα vocat continui solutionem in ligamentis, vt ῥῆγμα & θλάσμα in vasis & musculis, ex violento motu aut ictu excitatam. Idem Com. 3. in lib κατ' ἰητρ. (p.699 48. H.748. D) ἀποσπάσματα Hipp. dici scribit auulsiones in ossibus, cùm quæ ipsa colligant, diuulsa plurimum à se mutuò secesserint (vt de summo humero disserit Hipp.) vbi ἀποσπάσματα vertimus, cùm diuulsis iis quæ ossa colligant, quæ priùs mutuò se contingebant, plurimùm secedunt.

Ἀπόσταξις sanguinis è naribus stillationem Hipp. significat, & pro στάξις, hoc est sanguinis stilla, ponitur, ferèque in iudicationis ratione subsistens vt satiscentis naturæ est indicium, ita non leue periculum denunciat, vt scribit Galen. Com. 4. in libr. de rat vict. in morb. ac. (p 105.20. H.401. 29.) & Com. 2. in lib. 1. Epid. (p 372.4. H.79 H.) & Com. 3. in Prorrh. (p.214 10.) Sic ἀπόσταξις μικρὰ ἀπὸ ῥινῶν, pauca sanguinis è naribus stillatio, non leue periculum denuncians, in Prorrh. (p.214.6. H.ibid.) & Coac. (p.171. C.) ἀποστάζον μικρά, quod ἐκ ῥινῶν ἀποστάζον ibidem dicitur (pag.151.G.) Libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 105.6. H.401.29.) αἵματος ἀπόσταξις ἐξαπίνης, σπασμὸν ἢ πολλὴν φλεγμασίην κατὰ φλέβας δηλοῖ, sanguinis stillatio repentina contentionem multamque in venis inflammationem denunciat. In Coac. (pag.184 F.) αἱ λίην ἐξέρυθροι ἀποστάξιες, valde rubicundæ sanguinis stillæ in pulmonis morbis perniciem indicant. Est vbi ἀπόσταξις quancunque sanguinis è naribus fluxionem denotat, vt lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.101.36. H.400.29.) προσδέχεσθαι τὴν [illegible] ἀπόσταξιν αἵματος ἀπὸ ῥινῶν ἀναρρῆξαι, huic spectandum est sanguinem è naribus profluxurum. In Coac. Prenot. (p.204.A.) αἱ ἀπὸ ῥινῶν ἀποστάξιες τοῦ προσώπου ἐρυθρὸν ἀποφαίνουσι, sanguis è naribus profluens faciei ruborem auxit. Interdum quoque ἀπόσταξις apud Hipp simpliciter destillationem ac defluxionem significat. Lib. 5. Epid. (p.1159. G.) φωνὴ [illegible] ἀπόσταξις, vox qualis pulmonia laborantibus, destillatio. Sic ἀποστάζειν quod destillare significat, de eo dicitur quod per liquefactam glandem subditam per aluum effluxit ac veluti destillauit. lib. 7. Epid. (p. 1231. C.) χρῶμα κοπρῶδες ἦν ὅσον ἀπέσταζεν, quicquid inde defluxit colorem stercoris habuit. Et paulò pòst (D.) [illegible] ὅμοια ἀπέσταζε. duodecimo die per glandem subditam similia destillabat.

Ἀπόστασις idem quod ἀπόστημα, abscessus Latinis dicitur, tumor omnis qui naturæ robore digeri non potuit, sed tandem in suppurationem vertitur, Aph. 31. lib. 4. ἐς ἄρθρα ἢ κατὰ τὰς γνάθους αἱ ἀποστάσιες γίνονται ad articulos & malas abscessus fiunt, vel in maxillis, vel in articulis aliquid abscedit, dixit Celsus cap. 7. lib. 2. Et aph. 32. eiusdem lib. ἐνταῦθα αἱ ἀποστάσιες γίνονται illic abscessus oriuntur. Aph. 74. eiusdem lib. ὁκόσοισιν ἐλπὶς ἐς τὰ ἄρθρα ἀφίστασθαι, ῥύεται τῆς ἀποστάσιος οὖρον πολὺ καὶ παχὺ καὶ λευκὸν γενόμενον. Eos quibus spes est abscessum ad articulos fore, vrina multa crassa & alba ab abscessu vindicat. Ἀπόστασιν ex Prorrh. 2. sæpè Celsus vomicam vertit, quemadmodum Iasonis Pheræi vomicam gladio aperiri dixit M. Tullius lib. 3. de Nat. deorum. Sic Prorrh. 2. (p.91.E.) ἀποστροφαὶ δὲ τῆς αἱμορραγίης μάλιστα γίνονται τούτοισιν, εἰ μὴ ἀποστάσιες ἐπιγένωνται. ἄρισται δὲ τῶν ἀποστασίων αἱ αἱματηρόταται Celsus cap. 8 lib. 2. Sed iisdem ferè, nisi redit sanguis, vomica erumpit, quæ quo cruentior, eo melior est. Et quod scribitur Prorrh. 2. (p.91 C.) ὅσοι δ' ἂν ἡμῶν [illegible], [illegible] ἀποσκήψιος, ἢ ὀνειρωγμοί, ἢ ἀπ' ἄλλης τινὸς τῶν [illegible], [illegible] ἀποστάσιος, [illegible] καὶ πολλὰ καίρια αὐτοῖσιν ἐπιγένηται τῶν ἀγαθῶν σημείων. Celsus sic vertit eodem cap. Solent etiam in adolescentibus ex eo morbo vomicæ fistulæq; oriri, quæ non facile sanescunt, nisi si multa signa bonæ valetudinis secuta sunt. Rursus ex Prorrh. 2. (p.109.B.C) ἢν δὲ καὶ ἐς τὸν τράχηλόν τι καὶ ἐς τὸ νῶτον ἡ ὀδύνη μεταβαίνῃ τῆς κεφαλῆς ἀποπαύσηται, καὶ αὖθις πάλιν ἀναδράμῃ ἐς τὴν κεφαλήν, καὶ ὅτι χαλεπώτερον γίνεται· τούτων δὲ [illegible], οἷς ἕξ [illegible] ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐς τὸν τράχηλόν τι καὶ τὸ νῶτον· ταῖς δὲ [illegible] ἀποστάσιος [illegible], ἢ πῦον βήξαντι [illegible] ἔχοντι, ἢ ἐξανθήματα ἐν τῷ σώματι· λεπτὰ δὲ καὶ [illegible] κεφαλῇ. Sic vertit Celsus eodem cap. Si sine causa longus dolor capitis est, & in ceruices ac scapulas transit, rursusq; in caput reuertitur, aut à capite ad ceruices scapulasq; peruenit, perniciosus est, nisi vomicam aliquam excitauit, sic vt pus exrussiretur, aut nisi sanguis ex aliqua parte prorupit, aut nisi in capite multa porrigo (sic enim lego) to ore corpore pustulæ ortæ sunt. Quibus ex locis manifestum est ἀποστάσιας ex Hipp. Celsu vomicas verti, quæ ἐκπυήματα etiam Prorrh. 2. (p.91.E.) & Progn. 2. ἐκπυήσιες dicuntur. Celsus sub finem cap. 7. lib. 2. vomicas etiam vertit. Ἀποστήματα autem (quæ ἀπὸ τοῦ ἀφίστασθαι, quod est abscedere, dicuntur) ἃ σπάζουσι τὰς διαθέσεις ἐν αἷς ἀπ' ἀλλήλων ἀφίσταται τὰ πρότερον ἀλλήλων ψαύοντα σώματα, eas vocant affectiones, in quibus à sese ipsis, quæ priùs se mutuò contingebant, abscedunt, vt scribit Gal. lib. 2. de cur. rat. ad Glauc (p.213 11.) Eius duum sunt generum. Mutantur enim ferè in abscessum inflammationes quędã & erysipelatosi phlegmonosiq; tumores non pauci. Interdum quoq; nulla prægressa inflammatione aut huiusmodi affectu, humor aliquis, vel vaporosus spiritus sua copia in ea parte quæ affecta est, genitus, siue aliunde influens, in parte aliqua colligitur. Qui temporis spatio putrescens & acrimoniam colligens, spatiumq; sibi moliens, circumposita corpora diuimit, aut copia distendens duabus tunicis aut certis membranis concluditur, tandemque naturæ vi atque artis subsidio erumpit. Atq; pro varia eius specie, proprietatea etiam non paucas, nec humorum modò, verumetiam solidorum quorundam corporum exprimit, vt scribit Gal. lib. 2. de Cur. rat. ad Glauc. & lib. 14. Meth. med cap. 12. & lib. de Tumoribus præter nat. Ἀπόστημα dicitur etiam cùm humor in medio carnosarum partium consistit & putrescit, cum sanguinis affluxu, & vnitatis solutionem facit, neque pars affecta os aut exitum habet. Tum enim si quâ via pateat ad humoris contenti excretionem, non amplius hic affectus ἀπόστημα abscessus, sed κόλπος, hoc est sinus nominatur. Et quæeo sic habent modo ἀποστήματα dicuntur Galeno Com. 2. in lib. κατ' ἰητρ. (p 686.5) τὰ ἀφεστεῶτα, quæ abscesserunt disparata Hipp. significant, quæque vbi corpus præter naturam affectum est, vnitatem aut contactum amplius non seruant, vt exponit Gal. ibidem (p.684 43. H 744 E.) Eoque nomine etiam Hipp. tum fracturas, tum vulnera ipsa, & continui in carne solutionem comprehendit. (Ibidem p.685.41. Gal.) Ἀπόστασιν quoq; & ἀπόστημα de fracturis dici Hipp. & τὰ ἀφεστεῶτα ὀστέα quæ fracta sunt, quòd ab inuicem discedant, scribit idem Gal. Com. 3. in eundem lib. (p.689 47.) Ipse verò in soluta cõtinuitate reponit. Ἀποστήματα corporis abscessus vocat Celsus cap. 1. li. 1. Vomicas & apostemata Cæl. Aurel cap. 14. li. 2. Acut. vt & Plinius cap. 5. lib. 30. Ac neque ista carnosis partibus tantùm attribuuntur, sed & de ossibus enunciantur, & ἀπόστασις ὀστέων effertur aph. 79. lib. 7. & τὰ ὀστέα ἀφίστασθαι aph. 45. lib. 6. & ἀποσχίδας ὀστέα, & ἀποστατικὰ γίνεσθαι, ossa abscedere & abscessu facta, lib. de fract. (p.561.17 H.767.E.) & li. 5. Epid. (p.1153.A.) ἀπέστη ὀστέα, ossa ex syderatione abscessum fecerit.

hic &

Est & ἀπόστασις ὀστέου ossis discessio aut discessus, cùm fragmentum aliquod ab osse recedit, lib. de fract. (pag 563.54. 769.C. & 564.16.& 58. H.770.E.& ἀφεστηκὸς ὀστέον os disparatum ex luxatione, vbi diu non repositum manet, lib. 5. Epid. (p.1145.H.) ἢ ὀστέον ἀφεστηκὸς χρόνιον, & os diu disparatum. Et ἀφίσταται τὸ δέρμα ἀπὸ τοῦ ὀστέου, cutis ab osse discessit, recessit, lib 5. Epid. (p. 1165.B.) ἀπέστη οὖρα, vrinæ defecerunt, hoc est suppressæ sunt ac restiterunt lib.3. Epid. ægr.14 post st. pest. Sunt & ἀποστάσιες Hipp. τινὰς κατ' ἔκροον hoc est humorum per effluuia quædam emissiones & vacuationes, vt scribit Gal. Com.2. in lib 1.Epid. (p.364.18.H. 946.G.) Sic ἀποστάσιες εἰς στραγγουρίας lib.1.Epid. (p.365.1. H. 947.H.) humorum per vrinæ difficultatem secessus dicuntur & excretiones. cùm per renes & vesicam totius corporis superflua copia repurgatur, & in transitu humorum acrimonia laborantibus locis stranguria excitatur. περιῤῥόαι στραγγουριώδεες ἢ νεφριτικαί, circumflui humorum effluxus per vrinæ difficultatem & renes effusi ibidem vocantur (p.358. 54. H.943 E.) Suntq́; ex earum genere solutionum quæ per effluxum fiunt vt illic scribit Gal. (p.360.3. & p.365.13.) Ex eodem etiā sunt genere ἀποστάσιες εἰς αἱμοῤῥαγίας cùm morbus in sanguinis profluuium deponitur ac per id soluitur lib.1. Epid. (p.370.18.H.953.A. Sunt autem apud Hipp. duo ἀποστάσιων celeberrima genera. Vnum quod ἀπόστασις κατ' ἔκροον ἢ κατ' ἔκρυσιν, ἢ κατ' ἔκκρισιν dicitur, cùm morbus excretione quadam, aut per effluxum veluti per quædam emissaria soluitur. Alterum cùm materia suo pondere in partem aliquam decumbit in eamq́; deponitur aut firmatur ἀπόστασις κατ' ἀπόθεσιν nominatur. Quod scribit Gal. Com. 3. in lib.6. Epid. (p.490.14. H.1176.D.), πολλάκις ἀποστάσεις εἰρηκὼς αὐτὸν οὐκ ἐπὶ μόνων τῶν κατ' ἀπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκκρίσεων ὀνομάζοντα. Sæpius ipsum inuenimus, non de his solùm quæ in partem aliquam deponuntur, verumetiam de his quæ excernuntur, abscessus nominare. Et Com.2. in lib. 1. Epid. (p.360.3.) κατ' αὐτὸν τὸν Ἱπποκράτην βουλόμενον οὐ μόνον κατ' ἀπόθεσιν ἀλλὰ καὶ κατ' ἔκρουν ἀπόστασιν γίνεσθαι. Iuxta Hipp. abscessum fieri volentem non solùm per depositionem, verumetiam quoque per effluxum & emissionem. Vtrunque verò ἀποστάσιων genus mire exprimit Hipp. lib.5. Epid sect. 1. vbi & τὴν κατ' ἔκροον ἀπόστασιν disertis verbis nominat. & nos nostris in eum lib. commentariis fusissimis verbis aperuimus Est & Hipp. ἀπόστασις morbi vnius in alterum transitus & secessus quidam. Velut ἀποστάσιες ἐς τεταρταίους, ex febribus in quartanas secessus & transpositiones, lib.1.Epid. (p.361.45.H.944.G) Vbi Gal. ἀπόστασιν μετάστασιν his verbis exponit. μέμνησο δὲ πάλιν ἐνταῦθα τὸ [illegible] τοὔνομα χρήσεως, τοῦ Ἱπποκράτους εἰπόντος, ἀποστάσιες ἐς τεταρταίους γεγονέναι. φαίνεται οὐ μόνον κατ' ἔκροον ἀπόστασιν ὀνομάζων, ἀλλὰ καὶ τὴν μετάστασιν ἐξ ἑτέρου νοσήματος εἰς ἕτερον. Tu verò fac memineris vt hic nomen vsurpetur ab Hipp. cùm dicit, abscessus in quartanas factos esse. Videtur enim non solùm abscessus quosdam per effluxum nominare, verumetiam per vnius morbi in alterū transitum. Sic διαδοχαὶ νοσημάτων καὶ ἀποστάσιες ἐπὶ τὸ ὀλέθριον καὶ κρίσιμον, morborum vicissitudines & successiones, ac abscessus in perniciem & iudicationem simul iunguntur, eodem lib. (p.375.51. H.959.B.) Et lib 3. Epid. in st. pest. (p. 421.19 H 1083.D.) ἀποστάσιες ἐς ἐμπυήματα, abscessus ad suppurationes. Interdum verò ἀποστάσιες & μεταστάσιες coniungit Hipp. vt lib. de rat. vict. in morb ac. (p.105.44. H.401.57.) Quarum discrimen his verbis exprimit Gal. in Com. ἐὰν γὰρ αἷμα πολὺ κατ' ὁντιναοῦν τρόπον ἐκκενωθῇ, σωτηρίας ἔχειν ἐλπίδα, καὶ δι' ἀπόστασιν αὐτοὺς καὶ μετάστασιν φησὶ σώζεσθαι, τὴν μὲν ἀπόστασιν αἰνιττόμενος διὰ τῆς ἰδίας προσηγορίας δηλώσας, τὴν δὲ μετάστασιν διὰ τοῦ φάναι, πόνος ἐν ὑποχονδρίῳ, ἢ ἐς ὄρχιν, ἢ σκέλεα. διαφέρει δ' ἀλλήλων, τῷ, τὴν μὲν ἀπόστασιν αὐτὴν τὴν κρίσιν ἐπιφέρειν καὶ ἀπαλλάττειν ἁπάντων τῶν ὀχληρῶν τὸν κάμνοντα· τὴν δὲ μετάστασιν ἑτέρων ἔχειν ἀρχὴν παροξυσμῶν τε καὶ πόνων, ὡς δεῖσθαι πάλιν ἄλλου χρόνου πρὸς τὴν πέψιν τοῦ τόπου τοῦ σώματος, εἰς ὃν ἡ μετάστασις ἐγένετο τῶν λυπούντων χυμῶν. Etenim si copiosus sanguis quouis modo excretus fuerit, salutis eos spem habere, & per abscessus & transpositum eos seruari dicit; abscessum quidem palam propria appellatione denotans: transpositum autem cùm ait, præcordiorum dolores, vel in testes, vel in crura. Est verò eorum id discrimen, quòd abscessus quidem indicationem facit, ægrumque omni molestia liberat, transpositio autem aliarum accessionum & dolorum principium habet, adeò vt alio rursum tempore ad concoctionem corporis locus indigeat, ad quem infestantium humorum facta est transpositio. Ex quibus colligitur eas inter se differre vniuersali & singulari notione. Cùm sint enim vtraq; humorum in partem aliquam illapsus & decubitus, generalius quiddam tamen ἀπόστασις continet, quæ vitiosos humores fœlicius & velut ex toto vacuat, solutionemq́; facit: μετάστασις autem peculiarem partis cuiusdam depositum significat, in quā illapsi humores indicatione vacuari nequeant, sed concoctione indigent. Ac videtur ἀπόστασις generale quoddam esse nomen ad ἀποστάσιας κατ' ἔκροον, (quas hîc ἀποστάσιν vocat) & ἀποστάσιας κατ' ἀπόθεσιν, quas hîc μεταστάσιας dici perspicuum est, suntq́; impetuosi humorum ex loco in alium locum illapsus, quæ ἀποσκήμματα vocantur. Non absimili verò notione ἀπόστασιν ποιέειν τοῖσι dicitur Hipp. morbus discessionem facere, qui in partem aliquam secedit aut transponitur, eamq́; vitalitate priuat ac mutilat. Vt lib. περὶ ὀκταμήνου (p.256.32.) καὶ ἀπόστασιν ἐποίησεν, ὥσπερ καὶ τῶν ἀνθρώπων αἱ ἰσχυραὶ νοῦσοι ποιέουσιν. adeò vt abscessum morbus fecerit, non secus ac viris grauissimi morbi facere solent. Intelligit enim partis mutilationem aut priuationem in fœtu octimestri, cùm eorum quidam cæci aut claudi, alij aliter malè habentes nascantur. Rursus ib. (v.35.) ὅσα δ' ἂν τῶν ἐμβρύων ἐν ἄλλῳ χρόνῳ ἰσχυρῶς νοσέῃ, ἀπόλλυται πρόσθεν, ἢ αὐτῷ ἀπόστασις γενέσθαι. At fœtus alio quouis tempore grauiter ægrotantes, prius pereunt quàm eiuscemodi abscessum experiantur.

Α'ποστηρίζειν, firmare, fulcire significat. De malo autem dicitur quod in partem aliquam decumbit & firmatur Prorrh.2. (p. 99.8.) χωλὸν δὲ γενέσθαι τὸ ἄρθρον ἐς ὃ ἀποστηρίζει ἀναγκαῖον τοῦτο ἐὰν ἄρα καὶ περιγένηται ὁ ἄνθρωπος. at claudum fieri articulum in quem malum firmatum est necessariò contingit, si modo æger superstes futurus est. Intelligitur de membri alicuius stupore, qui in grauibus capitis vulneribus obuenit cum febre & delirio. Quòd si æger superstes euadit, claudus tamen articulus in quem malum decubuit futurus est. Etsi alij ad vulnus inflictum referunt, mihi tamen ἀποστηρίζειν & decubitum illum propius respicere videtur. Α'ποστηρίγματα aut στηρίγματα fulcra & stabilimenta dicuntur quæcunq; fine deligatione affectæ parti ad eam stabiliendam apponuntur à dextris aut sinistris, aut supra, aut infra, qualiacunque ea fuerint, siue superdentur, siue substernātur, veluti capite puluinis aut ceruicalibus, linisq́; etiam & pannis mollibus firmatur Gal. Com.3. in lib. κατ' ἰητρεῖον (p.704.25. H.749.D.) Quod autē discrimen ἀποστηρίγματα & ἐρείσματα inter se habeant postea in ἐρείσματα scribimus. Α'ποστηρίγματα etiam dicuntur Hipp. lib. de flatib. (p.198.41.) confirmati altéq; in intestinis innixi & adhærentes morbi. Hæc enim volulis, intestinorum conuolutionibus & torminibus adiunguntur, quæ omnia à flatibus originem ducunt. τὰ δὲ ἄλλα ἀῤῥωστήματα ἐκ τῶν αὐτῶν, εἰλεοί, ἢ εἰλήματα, ἢ στρόφοι, ἢ ἔτερα ἀποστηρίγματα. Ex alijs autem ægritudinibus quicunq; voluuli existunt, aut intestinorum conuolutiones, aut tormina, aut alij confirmati ac penitus inhærentes morbi. Etsi certe mihi non parum suspecta est illa lectio, quæ tamen omnium exemplariorum consensu confirmatur. Nam & Cornar. ἐμφράγματα legisse videtur, & oppilationes vertit. Alij vertigines intelligunt. Ego verò ἀναῤῥήγματα legendum existimo, aut pro ἕτερα ἀποστηρίγματα, ἐκ τῶν στηθέων ἀναῤῥήγματα legendum contendo, quòd de his venarum in pectore ruptionibus postea agatur, quas à flatibus fieri docet. Zuingg. per ἀποστηρίγματα infixiones & materiam quandam præter naturam parti inhærentem, vel qualitate, vel quantitate affligentem intelligit, & dolores intestinis infixos aut adhærentes.

Α'ποστρακοῦσθαι ὀστέον dicitur Hipp. lib. de vuln. cap. (p.910.A.) os ita resiccatum vt in testam mutatum sit, & in testulam abeat, quæ ab alio osse facilè dimittitur, osse exangui & sicco reddito medicamentis aridis & cephalicis. τὸ γὰρ τάχιστα ἀποξηρανθὲν καὶ ἀποστρακωθὲν, οὕτω μάλιστα ἀφίσταται ἀπὸ τοῦ ἄλλου ὀστέου τοῦ ἔχοντος αἷμα καὶ ζωὴν αὐτὸ. Quod enim citissimè resiccatum est & in testulam abit, ideo ab alio osse vitam & sanguinem habente potissimùm dimittitur. At valde tamen mihi placet ἀποστρακωθὲν pro ἀποξηρανθὲν illic Ionicè legi.

Α'ποστροφὴ conuersionem & in latus commutationem ac inclinationem significare videtur lib.4. Epid. (p.1158 H.) ὡς ἀπὸ ἀποστροφῆς, velut ex conuersione. Significatur enim dextra parte dolor fuisse, qualis ex violenta conuersione, aut in latus inclinatione contingit. Vbi tamen ὑποστροφῆς legisse videntur interpretes.

Α'ποσυριγγοῦσθαι est in fistulam excauari ac velut fistulari. Erot. apud Hipp. ἀποσυριγγοῦται, ἀποφυσῶνται καθάπερ αἱ πεφυσημέναι σύριγγες, hoc est, perflatæ sunt aut flato impletæ velut inflatæ fistulæ, de auribus intelligens. Quibus verbis locum lib. de loc. in homine exprimere videtur (p 413.1.) ἐκεῖνα δὲ καὶ ἢν μὴ ῥαγῇ, τὸ πρῶτον ἀποσυριγγοῦται· ὅσον γὰρ χωρίον πόνον δὲ

ἐπιρρυῇ, ἔστ' ἂν ἀποσυριγγωθῇ. Cùm verò in aures fluxio incubuerit, dolorem prius exhibet. violenter nanque procedit. dolorem autem exhibet, quoad fistula excauata fuerit aut in fistulam abierit, hoc est, aures fistulam contraxerint, aut diuturno vsu fluxio velut occalluerit, aut assuetudinem fecerit, tandemque suppurarit. Scribitur nanque postea, ἐπὴν δὲ μάθῃ ῥεῖν, ὥς ἐν πόρῳ ποιεῖ. Vbi autem fluere consueuerit, non amplius infestat. Et paulò post (p.419.13) de eadem in aures fluxione, ἐπὴν δὲ ἀποσυριγγωμένον ᾖ καὶ πεπυωμένον ῥέῃ ἰχὼρ πολλόν. Vbi verò iam fistula contracta fuerit, & multa purulenta sanies effluxerit. Vbi certè Erot. ἀποσυριγγοῦται legisse mihi videtur, ac de auribus accepisse, quæ velut inflatæ fistulæ flatu impletæ sunt, hoc est, in fistulam versæ. Alióqui fluxio intelligetur in flatum conuersa, quæ nusquam infestare desinet, nisi flatus discussus ac velut per fistulam deductus. Idem etiam ἀποσυριγγώσαντα apud Hipp. τὸ ἐκφυσήσαντα, velut inflans exponit. Quod de vena dicitur lib. περὶ νούσων (p.280.5.) ἢν δὲ [illegible] τὸ [illegible] καὶ ἀποσυριγγώσαντα τὴν χολήν. Alia verò ad hepatis crassitudinem procedens, vbi fel inflauit, in fistulam coëgit, hoc est, velut per fistulam deduxit.

Ἀποσυρμαίζειν quod exponit Erot. ex Hipp. Vide postea in Συρμαία.

Ἀποσύρματα desquamata dicuntur & abrasa, aut summæ cutis abrasiones. Est solutæ continuitatis in superficie species, abrasa scilicet cute. Lib. περὶ ἑλκῶν χρώμενος (p.428 9.) τὰ ἀποσύρματα καὶ τὰ ἐπικαύματα ἐπιπολῆς, desquamata & ambusta in superficie. & ib (v.24.) & (p 417.41)

Ἀποσφαγὴ mactatio, iugulatio dicitur vbi iugulum secatur. Sed apud Hipp. ἀποσφαγαὶ dici videntur vbi laqueo aut vinculo iugulum intercipitur, quod fit in laqueo suffocatis. Sic ergo apud eum legitur lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p.18.24) ὅσα δὲ [illegible] τε καὶ μαλθακά, ἐν τούτοισι [illegible] τε καὶ [illegible], οἷα ἐν τῇσιν ἀποσφαγῇσι γίνεται. Quæ verò partes carnosæ sunt & molles, in iis stupores & repletiones, quales iugulatis, fiunt. Vbi αἱ ἀποσφαγαὶ mihi dici videntur quibus iugulum laqueo intercipitur. In iis enim quibus collum vinculo intercipitur, vt laqueo suffocatis, sanguinis & spiritus interceptiones fiunt, quales etiam in venarum ἀπολήψεσι contingunt, vnde & stupores & repletiones oriuntur, sanguine & spiritu intercluso, vase distento & spiritum animalem comprimente. Est autem σφαγὴ iugulum & τὸ κοῖλον ᾗ συνάπτουσιν αἱ κλεῖδες, Polluci. Innuere autem videtur Hipp. partes carnosas & molles coactis intus flatibus distendi & repleri, deinde etiam ex nimia tumefactione interceptis spiritibus stupores excitari, quales laqueo interceptis aut suffocatis contingunt. Quam interpretationem recte subolfecisse videtur doctiss. Zuingg. Idem etiam ἀποσχαδόνες legi posse existimat. Mercurialis ἀποσφαγῇσιν apud Hippoc. legendum putat, & ἀποσφαγὰς intelligi vult, (quemadmodum etiam accepit Caluus) glandulas quæ sunt circa iugulum, & continuis fluxionibus stupores huiusmodi ac repletiones & distentiones pati solent. Sed & ἀποσφαγὴ mihi iuguli interceptio quæ vinculo aut laqueo fit, intelligi posse videtur, vt & ἀποσφαγῇσιν apud Hipp. legatur. Gorrh. ἀποσφαγῇσιν Contusis vertit.

Ἀπόσφαγμα exponitur Gal. apud Hipp. τὸ τρυγῶδες ὑπόστασμα fæculenta colatura aut excolamentum, quod & ὑπόσταθμος etiam dicitur. Quam etiam explicationem adhibet Hesych. & Varin. quoque, sed ὑπόσταθμα vitiose pro ὑπόστασμα adscribi videtur. Intelligi autem potest sanguis qui supposito vase pecudi iugulatæ defluit & excipitur, & in cibum varia conditura formatur, vt scribit Plin. lib. 28. cap.14. & Athen. lib.7.

Ἀπόσφιγξις est constrictio Hipp. vbi fasciæ partem deligatam comprimunt & constringunt. Lib. κατ' ἰητρεῖον (p.686.17. H.744.F.) & lib. de art. (p.650 12. H.831.F.) & lib. de fract. (p.545.49. H.759.F.)

Ἀποσχάσις idem quod ἀποσχασμὸς, scarificationem significat & leuem summæ cutis incisuram. Est vbi ἀποσχάσις venæ sectionem denotat, vt lib.5 Epid. (p.57.C.) ἀποσχάσις βραχίονος, vena in brachio secta. Vbi tamen vitiosè ἀπόσχασις legitur, & ἀπόσχασις legendum ex lib.7. Epid. (p.1228.D) Etsi intelligi potest scarificatio ipsa & cutis dissectio quæ fit crebris incisuris, quòd ea veteres ad reuulsionem, deriuationem, & partis vacuationem crebrius quàm venæ sectione vterentur, vt patet ex Apollon. (apud Oribasium cap. 9. lib.7. Collect.) & lib.3. Meth. med. Galeni. Ἀποσχάζειν etiam & ἀποσχάσαι dicitur Hipp. quod est pertundere, secare, scarificare, & de vena pertundenda ponitur lib.2. de Morb. (p.472.40.) ἀποσχάζειν δὲ τὰς φλέβας τὰς ὑπὸ τῇ γλώσσῃ πρῶτον, primùm venas sub lingua pertundito. Et lib 1. de Morb. (p.459.48.) τούτῳ ξυμφέρει τὴν φλέβα ἀποσχάσαι τὴν ἐν τῇ χειρί, τὴν σπληνῖτιν καλουμένην, ἢ τὴν ἡπατῖτιν, huic confert venam manus pertundere lienarem aut iecorariam dictam. Agitur de venæ sectione in pleuritide. Ἀποσχάσαι Hesych. etiam φλεβοτομῆσαι exponit, Varin. etiam ἀμύξαι.

Ἀποτανύσας, ἐκτείνας, protendens, porrigens exponitur Erot. apud Hipp. ex lib. de fract. (p.540.38. H.757.D.) εἰ γάρ τις ἀποτανύσας τὴν χεῖρα ἐν τούτῳ τῷ σχήματι διατείνοι, si quis porrectam manum eo habitu distendat. Verùm apud Erot. vitiosè ἀποτανύσας pro ἀποτανύσας legitur. Crebrò autem legitur apud Hipp. ἐκτανύειν pro ἐκτείνειν vt lib de fract. (p 576. 34. H.778.C.) & p.577.29. H.779.B.) & κατατανύειν (p.576. 49. H.778.D.) pro κατατείνειν. Quod etiā Homero frequēs est.

Ἀπὸ ταὐτομάτου sponte significat Hipp. interdum ἐξαίφνης derepente ac copiosè, interdum etiam χωρὶς αἰτίας τῆς ἔξω, hoc est sine causa externa. Gal. ad aph.78. lib.4.

Ἀποτελματίζειν aut ἀποτελματίζεσθαι è luto & cœno eruere dicitur, sordes & fæces repurgare. Inuenitur & ἀποτελματίω. Lib. περὶ εὐσχημοσύνης (p.23.2.) ἀποτελματιζόμενοι ἐς ἀπόδειξιν περὶ τὸ ὑποδειχθέν, hoc est, veritatem ad id quod demonstratur repurgantes, certas demonstrationes ad veritatis lucem accommodantes, aut veritatem ex luto & tenebris certa demonstratione eruentes, veritatem certa demonstratione ab ignorantiæ tenebris vindicantes. Innuit autem Hipp. optimos & veros Medicos omnem operam adhibere debere, vt certis demonstrationibus veritatem in lucem eruant, & ab ignorantiæ tenebris contra sophistas & personatos Medicos vindicent, singulari Philosophiæ & bonarum disciplinarum cognitione. Zuingg. animorum purgationem certa demonstratione prouenientem, veritatis studio libenter admittentes, rectè dixit. Cornarius ad veritatem ac demonstrationem audentes & confisos. Vbi ἀποτελματιζόμενοι extra lubricum aut cœnum positos sumpsisse videtur aliter quàm Caluus, qui lubricos dixit. Possunt etiam dici ἀποτελματιζόμενοι ἐς ἀπόδειξιν, qui veritatem paratam & defæcatam, certis demonstrationibus ex arte petitis à sordibus repurgatam, non empiricis aut sophisticis commentis & vanitatibus inquinatam sequuntur, eamque amplectuntur tanquam repurgati.

Ἀποτιμᾶν æstimare significat & pretio pendere, vt lib de art. (p.608.2. H.803 C.) οἱ ἄνθρωποι αἴσχεα μὲν [illegible] πολλοῦ ἀποτιμῶνται. Homines deformitatem magno pretio redimunt, deformes fieri magno pretio pendunt aut magni æstimant, h.e. deformitatem magno quidem pretio redimendam putant.

Ἀποτίκος abortiuum significat, ἀπότικος Hesych. ἀποφύσιας νοσημάτων exponit, fœtuum aut fructuum progermina, aut exorsientia & enascentia quædam germina. Lib. de art. (p.613. 30. H.816.F.) ἀπότικοι νοσημάτων χρονίων αἴτιοι dicuntur, eleganter quæ diuturnos morbos pariunt & efficiunt, quasi quæ morborum diuturna progermina procreent, aut diuturnos morborum abortiuos. Quem locum haud dubiè mihi videtur subindicare Erot. cùm scribit apud Hipp. ἀπὸ τίκος νοσημάτων, ἀποφύσιας, φησί. Verùm vitium subesse apparet, & legendum, ἀπότικας νοσημάτων, ἀποφύσιας φησί. Vt significet dictos Hipp. velut morborum abortiuos, quasi procreata germina (Sic enim abortiuos dicit Pl. lib.14. cap.18. fetus subaudiens) Ac forte eundem Hipp locum subodoratus videtur Hesych. si modo ἀποφύσιας νοσημάτων legatur.

Ἀποτρέπεσθαι auerti & reuocari significat aut intrò conuerti. De suppuratione dicitur, quæ vbi imminere videtur, retro conuertitur & inhibetur. Lib.4 Epid. (p.1131.C.) τούτῳ περὶ τὴν τρίτην ἐδόκει ἀποπυΐσκεσθαι, ἔπειτα ἀπετράπετο. Huic circa tertium diem suppuratio fore videbatur, deinde retro conuersa est.

Ἀποτρόπαια dicuntur sacrificia quæ malorum auertendorum causa, & auerruncandæ Deorum iræ fiunt, item amuleta, quæ appensa venena & incantamenta amoliuntur & arcent. Ἀλεξιφάρμακα vocantur. Hinc ἀποτρόπαιοι Dij auerruncatores & Veioues, ἀλεξίκακοι dicti, malorum depulsores & amolitores, qualis Iupiter, Hercules, Apollo, Terra, Heroës inter Deos & homines medij, qui humanitatis vinculis exoluti in Deorum numerum recepti sunt Hipp. Lib. περὶ ἐνυπνίων (p.378. 30.) περὶ δὲ τῶν ἐναντίων, τοῖσιν ἀποτροπαίοισι, γῇ τε καὶ ἥρωσιν ἀποτρόπαια γενέσθαι τὰ χαλεπὰ πάντα. In contrariis verò, Diis auerruncatoribus, vt Terræ & Heroibus, vt grauia omnia auertant & auerruncent. Sed ἀποτρόπαιον legi malum, vt sint ἀποτρόπαιοι qui etiā φθόνιοι dicuntur Plutarc. in Symp. qui sunt malorum depulsores aut profligatores, & quibus tristia & ominosa oblata sacrificabant, vt diras arcerent ac depellerent. Sic

Sic enim scribit Plutarch. ἐ περὶ χαν φραγμάτια τοῖς πρόσθεν, ὡς τινος δεινοῦ ἢ μεγάλου συμβαίνος. & Diis malorum depulsoribus negotium facessere, velut re quadam graui & magna oblata.

Ἀποφεύγειν aut ἀποφυγεῖν effugere, euadere, liberari. De muliere dicitur quæ à fœtu aut abortu liberatur, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 600. 50) ἢν δὲ ἀποφύγῃ, vbi verò euaserit aut liberata fuerit. Rursus ibidem (v. 55.) ἢ ἀποφυγεῖν αὐτὰ ἐν τῷ τόκῳ, & vt eo liberentur in partu. vbi ἀποφυγεῖν αὐτὸ aut αὐτὴ legere malim. Lib. eodem (pag. 602. 41.) ἢ ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἀποφυγεῖν ἡ γυνὴ τοῦ παιδίου μὴ οἵη τε ᾖ. per multumque tempus mulier parto liberari nequeat, hoc est, partum edere nequeat, aut diutius in enitendo laboret. ἀποφυγεῖν etiam de secundarum descensu & liberatione dicitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 581. 12. & pag. 582. 40.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 608. 50.) ἢν τὰ ὕστερα μὴ δύνηται ἀποφυγεῖν, si secundæ liberari nequeant. hoc est, descendere & repurgari. ἡ ἀπόφευξις τοῦ ἐμβρύου, fœtus absolutio, liberatio, euolutio dicitur Prorrh. 2. (p. 104. F.)

Ἀποφθείρειν idem quod διαφθείρειν Hippocrati significat quod est fœtum perdere, & de abortione dicitur, vt libr. 1. Epid. (pag. 570. 29. H. 933. C.) ὅσαι δὲ ἐπιπεσόντων ἐν γαστρὶ ἐχούσῃσι νοσήματι πᾶσαι ἀπέφθειραν, ὡς ἐγὼ οἶδα. In quas verò prægnantes morbus fere incidit, hæ omnes (quòd sciam) abortione periclitatæ sunt. Vbi ἀποφθείρειν, διαφθείρειν τὰ ἔμβρυα fœtus corrumpere & perdere Gal. exponit. Lib. etiam 2. Epid. (pag. 999. F.) αἱ ἀποφθειρούσαι, αἱ πρὸ δὲ οἱ μαζοὶ ἀπισχναίνονται. Velut si in abortiones facturis mammæ emacruerint, quod aph. 53. lib. 5. διαφθείρειν τὰ ἔμβρυα dicitur, & aph. 37. & 38. lib. 5. ἐκτιτρώσκειν. aph. verò 34. lib. eiusdem ἐκτιτρώσκει. Celsus cap. 8. lib. 2. partum elidere & partum perdere extulit.

Ἀποφθορὰ etiam apud Hipp. initio lib. 6. Epid φθορὰ & ἄμβλωσις exponitur Gal. abortus, abortio, aut abortiuus fœtus. Sic ἀποφθορὰ παιδίου infantuli fœtus abortio dicitur apud Hipp. ægr. 10. & 11. lib 3. Epid. Hinc quoque ἀπόφθορμα medicamentum abortum faciens & fœtum excutiens aut perdens dicitur Lib. 5. Epid. (pag. 1155 B) τῷ κατὰ τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίης ἀπόφθορμα πιόντι ξυνέβη πόνος. Cuidam circa vigesimum ætatis annum post epotum medicamentum abortum faciens, dolor contigit. Et lib. 7. Epid. (p. 1229. B.) ἀπόφθορμα τριακοσταῖον medicamentum abortum faciens trigesimo conceptus die exhibitum, aut circa trigesimum ætatis annum. Abortiua huiusmodi medicamenta dixisse videtur Plin. lib. 28 cap 7 his verbis. Quæ Lais & Elephantis inter se contraria prodidere de abortiuis.

Ἀποφράσσεσθαι τὰ καταμήνια menses obturari, impediri, obsepiri, dicuntur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag 231. 39. 588. 34.)

Ἀποφυάς appendix & adnatum, aut quod adnascitur, ramus ac surculus. ἀποφυάδες τῶν φλεβῶν, venæ ramos ac surculos, propagines aut germinationes dicit Hippocr. lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 277. 21.) ἀπoφυάδας ibidem vocat (pag. 279. 55.) idem quod ἀποφύσιες. Est autem ἀπόφυσις ossis portio extuberans, instar tuberculi prominens. ἀποφύσιες etiam dicuntur Hipp. excrescentiæ carneæ tantùm in massa carnea & fœtu apparentes, quasique processus ac exortus membrorum, & protuberantiæ, non certæ aut exactæ distinctiones, quales in fœtibus masculis contingere dicit Hipp. lib. περὶ ἑπταμήνου. (pag. 257. 49.) τὰ δὲ θήλεα ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ σάρκες φαίνονται ἀποφύσιας μοῦνον ἔχουσαι. fœminæ verò hoc tempore carnes apparent, protuberantias solùm habentes. Quibus manifestò apparentes membrorum distinctiones in masculis opponit. Caluus non ineleganter hîc ἀποφύσιας carnium torulos appellat. ἀποφύσεις, ἐξοχαὶ exponit Hesych.

Ἀποχρέμπτεσθαι exscreare, sputum screatu reiicere. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 79. 34 H. 395. 54.) ἀποχρέμπτεσθαι τὰ ἐγκείμενα quæ intus continentur exscreare. Hinc ἀποχρέμψιες exscreationes, expuitiones dicunt aph. 47. lib. 4. & aph 71. lib. 7. Philotheus καθάρσεις διὰ φάρυγγος καὶ τραχείας ἀρτηρίας, purgationes quæ per fauces & asperam arteriam fiunt, exponit. πλυνάσεις ἀναχρέμψιες vocantur in Coac. (pag. 157. G.) Idem quoque sonat ἀπόχρεμμα quod ἀπόχρεμψις quod screatu eiectum est, vt lib. de loc. in homine (pag. 415. 44.) ἀποχρέμματος ἔτι ἐν τῷ πλεύμονι ἐόντος, sputo adhuc in pulmone hærente. Quem locum mihi etiam Hesych. subindicare videtur cùm ἀποχρέμματος ἀποπτύσματος exponit.

Ἀποψοφεῖν perstrepere, flatum emittere, crepitum ventris edere, pedere significat. vt aph. 19. lib 6. Epid. sect. 3. ἐν τοῖσι δὲ ἀφροδισίοισιν, οἱ ἀποψοφέουσιν, ὡς Ἀρκεσίλαος. In mulierum congressibus quidam crepitum ventris edunt, vt Arcesilaus. Vbi τὸ ἀποψοφεῖν, ἐπὶ τοῦ φύσας ἀφιέναι de ventris flatu emisso, dici scribit Gal.

Ἅπτεσθαι, tentari, lædi, vexari, percelli significat Hipp. & ἅπτεσθαι τῶν φρενῶν de mentis offensa aut læsione ac desipientia dicitur, vt scribit Gal. Comm. 3. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 82. 47. 394. 51. H) ἅπτεσθαι τῶν φρενῶν λέγεται πλειστάκις, ὅταν ὁ κάμνων πυρέσσων παραφρονῇ. ἢ γὰρ οὖν φρενῶν ἅψιν ἐπὶ τῶν παραφρονούντων, ἅπτεσθαι τῶν φρενῶν, hoc est, mens tentari tunc dicitur cùm æger febre vexatus desipuerit. Et hinc quoque φρενῶν ἅψιν, hoc est, mentis læsionem desipientiam vocat. frequens autem est huius verbi vsus Hipp. eoque frequentius vtitur quàm τοῦ ἅψεως nomine, vt ibidem scribit Gal. Sic ibidem Hipp. οὕτω γὰρ ἂν ἧσσον τὸ ἀπὸ τοῦ οἴνου μένος ἅπτοιτο τῆς κεφαλῆς καὶ γνώμης. hoc enim modo vini robur caput mentemque minus feriet. Rursus eodem lib. (pag. 71. 39. H. 392. 22.) de vino dulci, καὶ ἧσσον φρενῶν ἁπτόμενος, & minus mentem tentat Et ἅψις φρενῶν mentis læsio, desipientia, vacillatio, ibidem (pag. 81. 43. H. 394. 48.) ὑποπτεύοντι μὲν τι ἐν τῇσι τοιῇσι νούσοισιν, ἢ καρηβαρίην ἰσχυρὴν, ἢ φρενῶν ἅψιν. In huiusmodi verò morbis cum vehementem capitis grauitatem, vel mentis læsionem fore suspicatus fueris. Et lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 614. 5.) καὶ φρενῶν ἢν ἅψις, & mentis læsio affuerit, vbi aquæ potum consulit Hipp. Ἅπτεσθαι etiam annecti, adhærescere & agglutinari significat, vt lib. περὶ γυναικείης φύσ. (pag. 565. 10.) ἢν αἱ μῆτραι ἅψωνται, vteri si adhæserint, de vteris in coxendicem procumbentibus & conuersis. Non absimili notione dicitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 103. 55. H. 401. 1.) ἢν δὲ ἅψηται τοῦ ποδὸς ἀλγήματα, si dolores pedes attigerint, vexarint. In Prog (pag. 152 1. H. 43 34.) αἱ ξὺν πυρετῷ ὀδύναι γινόμεναι περὶ τὰς ὀσφύας τε καὶ τὰ κάτω χωρία, ἢν τῶν φρενῶν ἅπτωνται. Lumborum & inferiorum partium dolores qui cum febre affligunt, si septum transuersum attigerint. Vbi scribit Gal. τὸ τῶν φρενῶν ἅπτεσθαι, τινὲς μὲν ἐπὶ τοῦ παραφρονεῖν ἤκουσαν, ὡς εἰ καὶ οὕτως εἶπεν αἱ ὀδύναι ... γινόμεναι περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ τὰ κάτω χωρία, εἰ ἀναβαῖεν παραφροσύνην ἐργάζονται, χαλεπαί. τινὲς δὲ ἄμεινον τόπον, τὸ μέρος τοῦ σώματος φρένας ὠνόμασεν φασὶν, ὃ δὴ καὶ διάφραγμα προσαγορεύεται. Nonnulli τὸ φρενῶν ἅπτεσθαι de delirio intellexerunt, non secus ac si dixisset; Lumborum & inferiorum partium dolores qui cùm febre affligunt, si sursum ascendentes delirium inferant, molestiam exhibent. At his melius alij, φρένας partem corporis quod septum transuersum dicitur, esse volunt. Qui locus etiam repetitur in Coac. (pag. 132. E.)

Ἄπτιστον Erot. apud Hipp. ἀλεπίστων, non decorticatorum exponit, locum nimirum lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 13. 18.) subindicans, vbi inter panis genera ἄρτος ἄπτιστος πυρῶν ἢ ἐπτισμένων panis ex tritico non decorticato aut decorticato dicitur. πτίσσειν γὰρ λέγεται (vt scribit Erot.) τὸ λεπίζειν καὶ καθαίρειν hoc est, corticem tundendo detrahere & repurgare. Eundemque locum haud dubiè exprimit Gal. in Exeg. cùm ἄπτιστον, ὁλοχερῶν, τῶν ὁλοχερῶν ἀλεύρων διῃρημένων, ὀλιγωρῶς κεκομμένων, μὴ ἀποκεκαθαρμένων τὰ πιτυρώδη, exponit, hoc est, integrorum, in farinas integras diuisorum, negligenter & imperfectè contusorum, ex quibus furfures detracti non sunt aut foc cerniculo repurgati. Atque eundem Hipp. locum procul omni dubio subnotat Hesych. cùm ἄπτιστον ἀκόπων, hoc est, μὴ κεκομμένων non contusorum, aut minimè vitiatorum & integrorum exponit, vt περὶ πυρῶν intelligatur. Dicuntur enim ἄκοπα frumenta aut semina, τὰ μὴ κεκομμένα, καὶ ἀκόπως ἔχοντα τὰ ἀπ᾽ αὐτῶν, integra, minimè vitiata aut corruptioni obnoxia, Theophr. lib. 4. de caus. plant. cap. vltimo.

Ἄπτυστοι πλευρίτιδες, pleuritides in quibus nihil expuitur. In Coac. (p. 177. D) αἱ ξηραὶ τῶν πλευριτίδων καὶ ἄπτυστοι χαλεπώταται. Morbi laterales sicci & nihil expuentes sunt molestissimi. Qui locus adumbratur lib. 3. de Morb. (p. 493. 40.) εἰσὶ δὲ καὶ ξηραὶ πλευρίτιδες ἄπτυστοι, χαλεπαὶ δὲ αὗται. Sunt autem siccæ pleuritides in quibus nihil expuitur molestissimæ. Ac fere ξηραὶ πλευρίτιδες καὶ ἄπτυστοι coniunguntur Hipp. quòd earum causam in siccitate idem reponat Lib. 1. de Morb. (p. 459. 40.) γίνεται δὲ καὶ ἄπτυστος περιπλευμονίη καὶ πλευρῖτις, ἄμφω ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, ὑπὸ ξηρασίης. fit autem pulmonia & pleuritis in qua nihil expuitur, vtraque quidem ex eadem causa, nimirum siccitate. fiunt quoque ab humoribus crassis & lentis pulmonis asperis cartilaginibus (quas βρόγχια dicunt) firmiter adhærentibus, vt scribit Gal. Comm. 1. in lib. 1. Epid. (p. 352. 55.) ὁπόταν δὲ βῆχες γίνονται ξηραί, διὰ δυσκρασίαν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἐφ᾽ ὧν οὐδὲ αὐτῶν ἐστί τι ἀναπτύεσθαι δεόμενον, ἄλλαι δὲ συγγίνονται διὰ ὑγρῶν περιεχομένων αὐτοῖς ἐγκατειλημμένων, ἀλλ᾽ ἐγκεῖνται πάντα διὰ δυσλυτῶν αἰτίαν, ἢ τὸ γλισχρὰ εἶναι καὶ παχέα, καὶ δυσαπόλυτον ἐμπεπλάσθαι τοῖς κατὰ τὸν πνεύμονα βρόγχοις, ὅταν ἐπὶ τῶν ἀπτύστων ὀνομαζομένων γίνεται πλευριτίδων. Aliæ verò tusses siccæ oriuntur ex intem-

perie respirationi destinatorum instrumentorum, in quibus neque est quod expuitione indigeat. Aliæ rursus oriuntur ex contentis quidem in ipsis humoribus vacuationem postulantibus. Et hi duabus de causis non excernuntur, vel quòd lenti sint & crassi, adeoque pulmonis cartilaginibus asperis (quas βρόγχους Græci appellant) adhærescant, vt ægrè dissolui queant, quòd fit in iis lateris morbis in quibus nihil expuitur, vnde ἄπτυστοι dicuntur.

Ἀπυρομήλῃ exponit Gal. apud Hipp. τῇ πυρῆνα μὴ ἐχούσῃ, τουτέστι τῇ μηλωτρίδι, hoc est, specillo nucleum non habente quod μηλωτρὶς dicitur aut μηλωτίς, id est, auricolarium specillum. Est autem ἀπυρομήλῃ pro ἀπυρηνομήλῃ aut ἀπύρηνος μήλη.

Ἀράβη exponitur Erot. apud Hipp. ὁ βλάβη, noxa aut damnum.

Ἀραδὸς significat Hipp. eam perturbationem quæ fit in ventriculo ex diuersæ facultatis cibis dum concoquuntur. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 44. 44 H. 385. 4.) ἔτι γε στάψιν ἔχει, οὔτε ἀραδον ποιεῖ, de ptissana, neque adstrictionem, neque malam perturbationem habet. Vbi Gal. τὸ μηδὲ ἀραδον ἔχειν, μηδεμίαν ἐν τῇ πέψει ταραχὴν ἐμποιεῖν, exponit, hoc est, nullam in coquendo perturbationem afferre. Rursus ibid. (pag. 111. 1. H. 404. 34.) φακὸς δὲ στύφει καὶ ἀραδον ἐμποιεῖ. Lens adstringit & turbationem infert. Vbi Gal. ἀραδον significare scribit ταραχήν τινα καὶ οἷον μάχην ἐν τῇ γαστρὶ γινομένην ἐκ τῶν διαφόρων τῶν δυνάμει σιτίων, hoc est, perturbationem quandam ac veluti pugnam in ventriculo ex diuersis facultate cibariis ortam. Sic lib. 4 de Morb. (pag. 514. 5.) ἀραδον vocat Hippocrates turbulentum motum ac agitationem ex medicamento purgante inductam. Ἀραδον etiam perturbationem & agitationem internam, quæ in quauis parte sentitur significat apud Hipp. vt libr. de capitis vuln. (pag. 908. F.) de osse quod incensum est & inflammationem concepit, φλογμὸν καὶ ἀραδον ἐμποιεῖ, ardorem & perturbationem, facit. Sic enim Erot. apud Hipp. ἀραδον ταραχώδη κίνησιν καὶ σάλον exponit turbulentam quandam motionem ac tumultum. Quibus sanè verbis maximè locum Hipp. lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 14. 20.) subindicare mihi videtur, vbi scribitur. ἄλλο δὲ θερμὸν ἀραδον ἔχον. Intelligitur enim calidum magnam turbationem in corpore efficiens, aut turbulentam quandam motionem ac tumultum in corpore excitans, ex Erot. explicatione. Calidum conturbatorium dixit Gorrh. cum pulsatione coniunctum Zuingg. tenue Cornar. Ἀραδος exponitur Hesych. ἡ ἀπὸ τῆς γυμνασίας τῆς καρδίας κίνησις, ex vehementi exercitatione cordis pulsatio. Quam etiam notionem secutus videtur Nicandri Scholiastes in Thericis, ἀραδον ψυχὴν κακὸν εἶναι exponens. ἀραδος γὰρ λέγεται (vt scribit) κίνησις σώματος μετὰ γυμνασίας καὶ ἀλγηδόνος, corporis motus cum exercitatione & dolore. Ab ἀραδεῖν, quod est commoueo aut conturbo deductum videtur, aut ἀράσσω, quod de his dicitur, quæ dum colliduntur, strepitum edunt. ἀράδεται, κινεῖται, συγχεῖται, commotum, confusum est, exponit Hesych. & ἀραδος, θορυβός, ταραχὴ Idem ἀραδος βλάβεραί, κακαί.

Ἀραιὸν tarum significat & τῷ πυκνῷ crebro, denso & frequenti opponitur, differentiamque ex quantitate temporis sumptam denotat, vt ἀραιὸν πνεῦμα spiritus rarus lib. 1. Epid. ægr. 1. & 11. qui longo tempore trahitur, & denso ac crebro opponitur; τὸ διὰ πολλοῦ, καὶ τὸ ἐκ διὰ πολλοῦ χρόνου exponit Galenus Com. 1. in Progn. (pag. 129. 21.) & Com. 3 in lib. 1. Epid. (pag. 384. 54 H. 966. F.) & lib. περὶ δυσπν. (vt scripsimus nostris in lib. 1. Epid. Annot.) Erot. τὸ ἐκ διαστήματος καὶ μὴ ἐπικατεπείγον explicat spirationem quæ ex interuallis trahitur neque vrget, quam mente captis & delirantibus adscribit Hipp. Neque verò longè absimili notione ἀραιὰ ἀλγήματα dolores rari, lenes, non continui sed intermittentes, aut ex interuallis repetentes dicuntur in Prorrh. (pag. 177. 20. H. 69 B) τὰ ἀραιὰ κατὰ πλευρὰν ἀλγήματα, παρακρουστικὸν σημαίνει. Lenes lateris dolores delirium significant. Quem mihi locum procul omni dubio exprimere videtur Erot. cùm ἀραιὸν ἄλγημα, τὸ ἐκ διαστήματος καὶ μὴ ἐπικατεπείγον exponit, dolorem intermittentem, non vrgentem. Nam per ἐνθάδε, subobscurè Prorrh. librum denotat Erot. cùm scribit. ἀλλ' ἐνθάδε μὲν καὶ ἐν ἐπιδημίαις ἀραιὸν λέγει τὸ ἐκ διαστήματος καὶ μὴ ἐπικατεπεῖγον καὶ ἐνθάδε μὲν ἄλγημα σημαίνει, ἐκεῖ δὲ πνεῦμα. Idem quoque Erot. ἀραιὰ illic Bacchium λεπτὰ ἀλγήματα accipere scribit, tenues dolores, quosdam etiam πυκνὰ καὶ στενὰ, crebros & angustos, adductis in testimonium Hom. verbis, ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστι, tenuis & angusta est ingressus & quod de Lupis præda satiatis scribunt Il. π. (v. 161.) λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ, linguis tenuibus lambentes nigram aquam. λεπτὰς enim illic exponunt tenues, hoc est, raras & spongiosas linguas, Eusthath. tamen στενάς.

Ἀραιὰ σώματα ἢ μέρεα partes corporis raræ, laxæ & molles dicuntur Hipp. quæ corpus aliquod heterogeneum subiens facilè recipiunt, vt humores. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 17. 46. & 18. 9.) σπογγοειδέα τε καὶ ἀραιά, partes corporis spongiosæ & laxæ, velut pulmo, lien & mammæ, quibus τὰ πυκνὰ opponit, (ibidem v. lib. 16.) Erot. quoque apud Hipp. ex lib. 1. περὶ γυναικείων. (pag. 588. 45.) & lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς σώματα ἀραιὰ καὶ ἔναιμα, corpora rara & sanguinea, adfert. Nisi si σώματα pro σχήματα legisse videtur Erot. certe ἔναιμα pro ἄναιμα vitiosè scribitur, nisi si μανὰ potiùs legi debet, vt subindicetur locus lib. eiusdem (pag. 17. 46.) Et certe eodem lib. (pag. 18. 29.) μαλθακὸν καὶ ἀραιὸν, ἁπαλόν τε καὶ πολὺ καὶ ἔναιμον de hepate dicitur, molle, rarum, tenerum & floridum, succulentum ac sanguineum.

Ἀραιὰ ὀστέα ossa rara & laxa dicuntur lib. de art. (pag. 604. 44. H. 799 G.) quæ plurimis in superficie meatibus ac cauernulis referta sunt. τὰ διεστῶτα ἀλλήλων, inter se dissita & distincta, exponit Erot. hoc est, non compacta aut densa. Sic enim τὸ ἀραιὸν καὶ πυκνὸν propria significatione in sese opponitur, vt disertis verbis exprimit Gal. lib. 2. περὶ ὑγιεινῶν (pag. 138. 2.) τὸ μὲν οὖν κυρίως ἀραιὸν ἐστι τὸ μεγάλους διαλαμβανόμενον πόρους, ὥσπερ καὶ πυκνὸν, τὸ μικρούς· τὸ δ' ἐκ μεταφορᾶς, ὃ μαλακὸν τε καὶ ὅπως αὖ διδίλλοις ὀνομάζουσι, καὶ κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ πυκνὸν λέγεται. κατὰ τοῦτο γοῦν ἐστιν ὅτε τὸν μὲν ἀέρα καὶ τὸ πῦρ, ἀραιὰ· τὸ δ' ὕδωρ καὶ τὴν γῆν, πυκνὰ λέγομεν, ὡς αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ταῖς εἰρημέναις προσηγορίαις ἐπιφέροντες, καίτοι μηδέν τι καὶ ὁμοιομερῆ τὴν φύσιν ὑπάρχοντα, καὶ μηδένα διαλαμβανόμενα πόρον. Propriè igitur rarum est quod magnos meatus obtinet, quemadmodum densum quod paruos. Ex translatione verò siue abusione, aut quocunque modo appellare velis, de laxo & coacto dicitur. Hac ergo ratione interdum quidem aërem & ignem rara esse corpora dicimus, aquam autem & terram densa, translatis ad ipsa elementa appellationibus, quæ tamen vnita sunt & natura similaribus partibus constant, nec vllos meatus obtinent.

Ἀραχίδος σπέρμα ἀγριάνων, hoc est, triticea semina aut leguminis ἀράκου specie, exponit Gal. apud Hipp. ἀραχίδος δ' εἶδος ὀσπρίου leguminis species de quo agitur lib. 1. de alim. fac. cap. 7. & 27.

Ἀραχνιοῦν est araneæ telas imitari, & multis tenuibus staminibus veluti aranearum telis intexere. Gal. in Exeg. ἀραχνιῶσαι apud Hipp. λεπτοῖς ἅμα καὶ πολλοῖς φλεβίοις, ὥσπερ ἀράχνας ὑφάσματα, διαπλέξαι. exponit, hoc est, tenuibus simul & multis venulis, velut araneæ telas implicauit aut intertexuit. Quibus verbis locum lib. περὶ ἱερῆς νούσου. (pag. 280. 9.) exponere & subindicare mihi videtur. ἐσπορεύεται δὲ καὶ ἐς τὸν σπλῆνα ..., καὶ ἀραχνιοῦται τοῦ σπληνὸς ἐναίμοισι φλεβίοισι. Inde internam lienis partem subiit, & tanquam araneatum telas venulis sanguine plenis implicuit aut intertexuit aut, Inde internam partem subiit, & sanguinolentis lienis venulis velut araneæ telas stetexuit. Ἀραχνιώδεσι τίσιν ἐν τοῖσιν ἐν μεταξυ... ἕλκεσι κακὸν, araneosum quiddam in consiliatum vlceribus malum denotans, hoc est sordes quædam araneatum telis similis, Lib. περὶ ἑλκῶν (pag. 262. 32.)

Ἀραχνιώδες ὑπόστασις vrina araneorum telis similia quædam habens, quæ supra innatantem habet pinguedinem, colliquationem indicans, In Coac. (pag. 213. G.) Celsus cap. 8. lib. 2. vrinam quædam araneis similia subsidentia ostendentem dixit.

Ἀρβύλαι exponuntur Gal. in Exeg. ὑποδήματα τὰ βαθέα calcei alti & profundi. Nimirum ex lib. de art. (pag. 644. 2. H. 818. D.) ἀρβύλαι ἐπιτηδειόταται αἱ πηλοπατίδες καλεόμεναι accommodatissimi erunt calcei Arbylæ dictæ πηλοπατίδες, quòd in lutum calcentur. Vbi Gal. ἀρβύλας esse scribit κοῖλον ὑπόδημα καὶ περισφιγγόμενον ἀκριβῶς ἄχρι τῶν σφυρῶν τὸν πόδα μέχρι τῶν σφυρῶν, calceamenti genus concauum, quod arctè pedem totum ad malleolos vsque constringit. Quales esse videntur Latinis perones aut socci. Vnde quòd iis per lutum ingrediantur vt arctè constrictis, ἀρβύλαι πηλοπατίδες aut πηλοβάτιδες, dicuntur, Arbylæ lutigradæ aut luti calcæ, quòd iis aptissimè lutum calcari queat. Ἀρβύλαι Erot. vt & Hesych ὑποδήματος εἶδος, calcei genus exponuntur. Theoc. Scholiast. Idyll. 7. ἀρβύλας εἶδος ὑποδήματος ἀπὸ τοῦ ἀραρίσκειν esse scribit. Pollux cap. 22. lib. 7. ἀρβύλην ὑπόδημα εὐτελὲς τὴν ἐργασίαν, non operosum admodum calceamentum esse scribit, quod alij ἀρβύλαι εἰργασμένον dicunt, curiosius compositum, fortè quòd ita pedi aptissimè quadret, eumque curiosius constringat. Idem quoque ex Æschylo in Phœnissis πάλαιας ἔχουσιν ἐνδύτας ἀρβύλας, adducit. Eurip. Schol. in Oreste, ἀρβύλην ὑποδήματος εἶδος κοῖλον καὶ βαθέος esse scribit. Quam notionem secutus quidem videtur Gal. Eum Eurip. locum adducens Nicandri Schol.

Schol. in Ther. ἀρβύλας legit, quod alij ἀρβύλας habent. Sunt & ἀ... Theocr. Idyll. 7. idem quod ἀρβύλαι.

Ἄργεμον à τὸ ἄργεμος & ἄργεμα dicitur vlcusculum in iridis oculi circulo nascens, Latinis albugo nominatur. Author Defin. Medicarum. ἀργεμόν ἐστιν ἕλκωσις κατὰ μὲν τὸ μέλαν λευκὴ φαινομένη, κατὰ δὲ τὸ λευκὸν ὑπέρυθρος. Argemon est vlceratio in oculi quidem nigro alba apparens, in candido verò subrubra. Isagoges seu Medici author. ἀργεμόν ἐστιν ὅταν κατὰ τὸν τῆς ἴριδος κύκλον ἢ τὸ λευκόν, ὁπότε δὲ τὸ μέλαν, ἕλκος γίνεται στρογγύλον ἢ ὑπόλευκον. Argemon in iridis circulo, vel albo, interdum etiam nigro, vlcus rotundum & subalbidum oritur. Paul. Ægin. lib. 3. cap. 22 ἄργεμον (ἕλκος) τὸ ἐπὶ τοῦ τῆς ἴρεως κύκλου γινόμενον, ἐπιλαμβάνον τι καὶ τοῦ περὶ ξ., ὅτε κατὰ μὲν τὸ ἔξω τῆς ἴρεως ὑπέρυθρον φαίνεσθαι, κατὰ δὲ τὸ ἔνδον, λευκόν. Argemon vlcus in iridis circulo obortum, ambientia comprehendens, vt etiam circa exteriorem iridis partem rubicundum, circa internam verò candidum appareat. Erot. apud Hipp. ἄργεμον exponit οὕτως τὸ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς λευκώματα..., ὃ δὴ ἐκ τῆς ... λευκότητος ὠνομάσθη. Oculi affectum ex albore quodam contractum, indeque nomen deductum. Vnde & Latinis Albugo dicitur. Ac videtur Erot. explicatio ad Hipp. lib. de Loc. in homine referri, cùm inter ea accenseatur quæ ab eodem ex eo libro explicantur, atque eum locum proprio quodam modo respicere qui de oculi ruptione ex fluxione agit, (pag. 414. 23.) & in omnibus exemplaribus Lacuna insignitus ac asterisco subnotatus vitium subolet. Sic autem legitur. ὅταν δ' ἄρ' ἐπιγίμων δακρύων τῷ ὀφθαλμῷ ῥήξῃ, nullo certè sensu. At nisi me coniectura fallit, legendum existimo, ὅταν δ' ἄργεμον ... τῷ ὀφθαλμῷ ῥήξῃ, hoc sensu: Cùm verò albugo fuerit, lachrymæ oculo conducunt, quòd excitatæ lachrymæ tenuem adhuc & recentem ea oculi ruptione contingentem albuginem subluere possint. Quòd nisi me Erot. authoritas ad eam lectionem impelleret, non illubenter legerem, ὅταν δ' ἀργεμώσῃ ᾖ, quòd ἐπαργεμος dicatur qui albugine laborat, aut ipse etiam oculi affectus. Scribit namque Pollux lib. 2. ἄργεμον τὸ λεύκωμα, ὃ ὁ τοῦτ' ἔχων ἀλφώματι ἐπάργεμος. Hesych. quoque ἐπαργέμους τοὺς ὀφθαλμοὺς explicatur, & ἐπάργεμοι ὄμματα, τὰ ... ὑπὸ λευκωμάτων, καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφανῆ, oculi ab albuginibus prorsus excæcati. Cornar. certè & Caluus, & qui postea secuti sunt interpretes vt lacunam explerent ὅταν δ' ἄρ' ἐπιγίνεται legunt, vt de oculo humore pleno & turgente intelligatur, verùm nullo sensu, vt satis apparet. Ἀργέματα autem dicuntur Hesych. τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκώματα: & ἀργέμων, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων, apud eundem exponitur. Var. quoque ἄργεμον exponit, τὸ κατὰ ... λευκὸν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, ... τὸ ἀργὸν ὃ σημαίνει τὸ λευκόν. Est in Nothis adscriptis post lib. περὶ ἀφόρων medicamentum πρὸς ἄργεμον apud Hipp. 636. 18.

Ἀργὸς inelaboratum significat & non præparatum, vt ἀργὸς ἄργυρος dicitur argentum infectum, non elaboratum, ἀνέργαστος. ἀργὸς autem quasi ἄεργος. Sic ἀργοὶ πυροὶ apud Hipp. triticum inelaboratum, hoc est, crudum, nec molitum aut præparatum, quale ex area tollitur. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰατρικῆς (p. 11. 51.) ἄλλ' οἱ παρὰ ... ἐσθίοντες ... ἀπὸ ... ὠμοὺς καὶ ἀργούς. Edat autem ille triticum crudum & illaboratum, quale ex area sustulit. ἀργὰ ἀγάσματα ὁ λευκὸς apud Hipp. exponit Erot. vt & ἀργὸς otiosus, cessans & feriatus dicitur, Hesych. βραδύς, μωλύς, (sic enim potius lego quàm μωρὸς) tardus, hebes exponitur, Varin. νωθρὸς ... ἀνεργάστος. Ἀργίστερον autem quod Gal. exponitur ἀπιθανώτερον ἢ ἀηδέστερον, διὰ τὸ μηδὲν εἴκειν, hoc est, iniucundum aut insuaue, quòd nihil cedat, Com. 2. in lib. de fract. (pag. 554. 22. 763. E.) haud dubiè vitiosè pro ἀπεργέστερον legitur, vt postea scribimus, pro quo etiam antea ἀπεργέστερον ex Erot. posuimus. Ἀργὸς autem apud Hipp. serpentis nomen esse videtur Lib. 5. Epid. (pag. H 1160 C.) τούτῳ ὄφις ἐς τὸ στόμα παρεισέδυ ἀργής, cuius in os serpens Arges dictus subiit. Quem nimirum locum subindicans Gal. in Exeg. scribit, ἀργής, ὄφις τις οὕτως ὀνομαζόμενος. Arges serpens quidam sic dictus. Quod etiam à Varin. repetitur. Pro quo quidam ἄργας scribunt. Est & ἄργας Draconis epithetum Hesych. vt in eo quod adducitur ab eo, ἀργᾶς ... ὄφιν, vnde & Ἀργειφόντης apud poëtas Mercurius, Pausan. dicitur ὀφιοκτόνος, quòd ἀργῆν quidam appellant τὸν ὄφιν, vt refert Eustath. Pro quo ἀργᾶς aut ἄργας Doricè dicitur, ἀργᾶς etiam Hesych. ὄφις exponunt. Harpocrat. quoque annotat Dores ἀργᾶν vocasse τὸν ὄφιν. Timarch. tamen Rhodium scribere ἀργᾶν esse γένος τι ὄφεων, serpentum genus quoddam. Hesych. etiam addit Demosth. contumiosè ab Æschine appellatum esse ἀργᾶν. Cuius rei meminit Plutarch. in Demosth. sed ἄργαν scribit. Eoque nomine sic appellatum vere est simile ob dictionis vehementiam, aut morum feritatem & amarulentiam. ἀργαὶ enim δυσέντευκτος exponitur Var. ex Suda, & ... τὸν τρόπον. ἀργᾶς γὰρ τὸν ὄφιν ἐκάλουν αἱ ἀργαί. Qua ratione & ἀργὸς quibusdam adiectiuè sumitur apud Hipp.

Ἀργυρίου ἄνθος argenti spuma seu flos dicitur, quo vtitur Hip. ad vteri vlcera cum vino & aqua subluenda lib. περὶ γυναικείων. (pag. 574. 53.)

Ἀρδαλῶσαι inquinare, fœdare, conspurcare, intingere significat. τὸ ῥυπῶσαι exponitur Gal. in Exeg. vt & Erot. μολῦναι καὶ ῥυπῶσαι, fœdare, sorde inquinare. Ἄρδαλος Gal. ῥύπος τις & ἀκαθαρσία dicitur, sordes & impuritas. Erot verò ἄρδαλον ῥύπον ἢ μολυσμόν, sordes & inquinamentum. Idemque adscribit ἀρδαλόν ... dici τὸν μὴ καθαρῶς ζῶντα immundè viuentem. Apud Hesych. ἀρδα μολυσμὸς significat, & ἀρδαλὸς μολυσμα. ἀρδαλώμενος verò ... Idem quoque ἀρδάλους ... exponit, vulgatos, communia, aut viles. Varin. etiam ἀρδαλῶσαι μολύναι. Videtur autem esse popularis quædam dictio, vt ἀρδαλος conspurcatum, coinquinatum & fœtidum significat, velut populares nostri de ouo putri ac putido hanc vocem efferunt. Vsurpatur Hipp. lib. περὶ γυναικείων. (pag. 582. 12.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 599. 6.) ὀθόνιον ἀρδαλώσας de linteo imbuto & humecto resina & æris flore melle dilutis, quasi ea mixtura inquinato & consputcato.

Ἄρδω adaquo significat, aquatum duco, irrigo. Hesych. ἀρδεύω ποτίζω explicat, vt & ἀρδεῖ ἀρδεύει ποτίζει. Vtitur hac dictione sæpius Hipp. lib. de Loc. in homine, vt (pag. 408. 8.) ἡ κοιλίη ἄρδει τῷ ὑγρῷ ... τὸ σῶμα τῷ ἀπὸ τῶν σιτίων τῶν ... Ventriculus humiditate ciborum ingestorum corpus irrigat. Et rursus (pag. 409. 9.) de venis temporalibus, μόναι ... αὗται ἐκ ἄρδονται τῶν φλεβῶν, ἀλλ' ἀπεστράφαται ἐξ αὐτῶν τὸ αἷμα. Ex venis enim hæ solæ sanguine non rigantur, sed auersus est ab ipsis sanguis, hoc est, sanguine non madent, neque sanguinem habent. Rursus (pag. 411. 3..) ... ἀρδομένη ... ἐκ τῆς ... ξηραίνεται, Deinde vt multa & valde sparsa, aut ea carne irrigata, semper resiccatur. Et (pag. 412. 30.) ... ἄρδει τὴν σάρκα, posteriorem carnem irrigat. Lib. quoque περὶ σαρκῶν (pag. 252. 12.) ἀρδόμενα γὰρ ὑπὸ τῆς τροφῆς αὔξεται ἕκαστα. Irrigata enim ab alimento singula augmentum capiunt. Et lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 361. 11. 20.) ἀρδόμενα χωρία loci irrigui. Lib. etiam περὶ καρδίης p. 269. 21. de duobus cordis ventriculis. αὗται πηγαὶ ... τὸ σῶμα ... ὁ ἄνθρωπος. & flumina hæc sunt quibus totum corpus irrigatur.

Ἀρετὴ σώματος, corporis virtus ac robur, inuicti animi constantia & firmitas, qua quidam grauissimas offensas perferunt. Prorrhet. 2. (p. 94. D.) ἢν μὴ ... ἐπιγένηται, ἢ σώματος ἀρετὴ ὑπάρχῃ. nisi aut pro... optimum aliquod signum superueniat, aut corporis virtus subsit, hoc est, indefessum naturæ ac virium corporis robur.

Ἀρθρῖτις articulorum dolor cum tumore, ex humorum fluxione excitatus dicitur, aut morbus articularis, interdum quidem omnibus articulis communis, interdum verò quorundam membrorum articulos solos occupans. Est enim (vt scribit Aret. cap. 12. lib. 2. de signis τῶν χρονίων.) ξυνὴ μὲν ἡ ... τῶν ἄρθρων πάντων ἡ ἀρθρῖτις. ... ἰσχιάδα δὲ ἐν ἰσχίῳ, χειράγραν δὲ χειρῶν. Arthritis aut articulorum morbus, communis omnium articulorum dolor est, verùm pedum dolorem, podagram: vt coxendicum, ischiada: & manuum, chiragram vocamus. Quod etiam scribit Gal. lib. 10. Comp. med. κατὰ τόπους (pag. 307. 28.) ... τοὺς ἀρθριτικοὺς ... ποδάγραν ... ἀρθρῖτις ..., ἰσχιάδα καλοῦσιν, ἐπὶ ποδῶν δὲ ποδάγραν. Ex genere articularis morbi est tum ischias, tum podagra. Quod enim in omnibus est articulis articularis morbus, hoc in vno iuxta coxendicem articulo ischiada, hoc est, coxarum morbum, in pede verò podagram vocant. Hipp. lib. περὶ παθῶν (pag. 524. 10.) ἀρθρῖτις ... ἀρθρα ... ἐκ τῶν ἄρθρων ... μαλακώτερα ... Articularis morbus cùm corripuerit, calor & dolor corporis articulos inuadit. Corripit autem etiam acutus & in alium atque alium articulum, tum remissiores, tum etiam intensiores dolores incumbunt. Est & authori Definit. Med. (pag. 398. 52.) ἀρθρῖτις ... περὶ τὰς ἄρθρων ... νεύρων ... Habita in articulis consistens inflammatio, neruis affectis vehementem dolorem afferens. Ἀρθρῖτις interdum per ἄρθρων ... significatur Hipp. vt aph. 31. lib. 2. Interdum quoque im-propriè omnem articulorum dolorem denotat, aut difficilem quendam motum cum dolore coniunctum. aph. 16.

lib. 3. Vbi scribit Gal. [illegible] Quinam igitur arthritidas per squalores fieri dixerit, inuestigandum. Si enim tanti fuerint vt articulorum humiditatem consumpserint, difficilem quandam sanè præ siccitate motionem, & verò etiam dolorem forte interdum effecerint, at arthritim appellatam affectionem haudquaquam commiserint, nisi quis omnem articulorum dolorem hoc nomine donare velit. [illegible] dicuntur articulorum dolores & labores ex humorum crassiorum, frigidorum & crudorum in articulos decubitu in febrib. longis, aph. 44. & 45. lib. 4. & Coac. (pag. 134. A.) [illegible] vocantur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 100. 23. H. 390. 19.) & aph. 1. sect. 4. lib. 6. Epid. vt & aph. 74. lib. 4. [illegible] eum significat qui articularibus doloribus conflictatur, aph. 3. lib. 6. Epid. sect. 4. etsi Gal. illic scribit ischiadicum, hoc est coxendicis morbo laborantem ex Græcorum consuetudine arthriticum quibusdam dici. Sic enim ex partis cuiusdam affectæ nomine [illegible] ipsa sæpe intelligitur vt per [illegible] aph. 49. & 55. lib. 6. [illegible] exponit Gal. in Ex. apud Hip. [illegible], ac vinum in his subintelligi te videtur, vt legem articularem subaudias, iuxta quam luxatorum articulorum deligatio fieri debeat, & locus lib. de art. (p. 598. 54. H. 794. G.) submittetur, [illegible] Curatio verò per lineam legem articularem fieri debet. Vox tamen passim [illegible] legitur. Sic quidam apud M. Tullium arthriticum aut … volunt lib. 9. Epist. ad Pætum, (cùm tamen ferè omnia exemplaria arthriticum legant) articulari morbo laborantem aut podagra, quem ex pedibus …

Ἄρθρον est naturalis ossium synarthrosis, Gal. lib. de ossibus, aut [illegible], ossium quæ motui à natura formata sunt … commissio, authore Definit. Medic. (p. 403. 7.) [illegible] ossium compositio ad motum comparata, authore Iiag. (pag. 478. 48.) At sæpe ἄρθρον Hipp. vocat alterius ex cohærentibus ossibus extremum, quod in propinqui ossis cauitatem & sinum inseritur. Gal. lib. de Ossibus [illegible] Hipp. alterius cohærentium ossium extremum sæpe articulum vocat, non tamen quodlibet, sed quod est rotundum & in propinqui ossis cauitatem inseritur. Et Com. 1. in lib. de fract. (pag. 551. 28. H. 761. G.) [illegible] His … quidam articulum cum vocant ossium extrema quæ in cauitates … ita vt id … quod conuexum inter se ossium finibus … , [illegible] aut … vocentur. … verò ossium alterius extremum quod … articulum, eius autem quod excipit cauitatem, [illegible] hoc est, acetabulum, aut [illegible] appellant, aut … Rursusque Com. … in lib. de fract. (pag. 571. … H. 775. H.) [illegible] In … igitur Hippocrates articulationem ossium inter se … articulum vocans, non id quod … sed quod in alterius cauitatem firmatur. Et Com. … in lib. de art. (pag. 578. 41. H. 780. B.) [illegible] Ex ossibus inter se per articulationem coniunctis, cum articulum appellare consueuisse, non eam cauitatem quæ propinqui ossis extremitatem in se excipit, verùm extremitatem ipsam, superiore libro à nobis iam quidem dictum est. Erot. quoque apud Hipp. hanc geminam τοῦ ἄρθρου notionem agnoscit & explicat, cùm scribit [illegible] hoc est, Propriè ossium inter se commissiones ἄρθρα vocat, in his quæ scribit. Manus autem multos habent articulos. Quæ enim ossibus inter se committuntur, ea omnia articulos efficiunt. Interdum verò alteram ossis partem quæ committi debet, vt cùm dicit. In coxendicibus verò duo sunt articuli, [illegible] hoc est, acetabula dicta. Quæ certè loca ex Lib. de Loc. in homine sumpta sunt. (p. 409. 5. 410. 54.) Lib. [illegible] (pag. 636.) ἄρθρα dicuntur [illegible], in quibus ossium quæ mouentur compagines ac commissuræ versantur. Lib. quoque de Loc. in homine (pag. 410. 48.) [illegible] Quæcunque enim ossa inter se committuntur, omnia articulum efficiunt. Quod et am aliter legisse Erot. paulò antè adscripsimus. At verò pro ossis extremo quod in alterius sinum inseritur ἄρθρον sæpe ponitur Hipp. Lib. de fract. (pag. 551. 23. 761. G.) [illegible] articulus promp è reponitur. Rursus ibidem (p. 572. 55. H. 775. H.) [illegible], femoris articulum vocat, femoris extremitatem quæ tibiæ cauitatibus inseritur. Sic in lib. de art. (pag. 578. 40. H. 780. B.) [illegible] humeri articulus dicitur, humeri caput quod in extremitatem ceruicis lati scapularum ossis inseritur. [illegible] vocat etiam Hip. articulos in vertebris, quibus per eos processus qui sunt ad latera inter se committuntur. [illegible] dicuntur lib. de art. (pag. 619. 52. H. 811. F.) articuli inter se alternantes. Sic enim explicat Gal. cùm scribit. [illegible] (Sic enim legendus mihi locus videtur, aut [illegible], contra omnium codicum fidem) Rursus ibid. (pag. 620. … H. 811. A.) [illegible], vertebræ prolapsæ dicuntur quæ prorsus articulos transilierunt. ἄρθρον etiam [illegible] coxendix vocatur Hipp. lib. [illegible] inscripto (pag. 254. 24.) [illegible] Ex conuulsio occupat tum articulum, tum totum corpus. Agitur enim de conceptus signis, cùm vterus concluso semine irrigatus, & vaporoso spiritu repletus, distenditur, & coxam ipsam totumque femur ob viciniam, adeoque totum etiam corpus conuellit. Cornar. & Caluus non satis accommodatè ad Hipp. mentem articulos dixerunt.

Ἀρρίγεω citra frigus Hipp. significat, & ei ἀθαλπέως citra calorem opponitur. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 39. 15. H. 388. 41.) [illegible] hyeme quidem citra frigus, æstate citra calorem.

Ἀριθμοὶ τῶν νουσημάτων significant Hippocrati morborum in indiuiduis differentias, quæ numero diuersum morbum efficiunt, quibus morbos distinguebant & numerabant Cnidij Medici. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 39. 5. H. 385. 50.) [illegible] Quidam verò morborum singulorum numeros aperte declarare studentes, non rectè scripserunt. Quem certe locum disertè mihi exprimere videtur Erot. cùm scribit [illegible]. Morborum namque nomina quibus secundum differentias distinguuntur & numerantur, indicantur. Ideoque subdit Hipp. [illegible], neque putet eundem morbum esse nisi idem nomen habeat.

Ἀρκύμων exponitur Gal. in Exeg. [illegible] quæ cito prægnans fit & facilè concipit, quæ fœcunda est, Erot. autem [illegible]. Vsurpat autem eam dictionem Hipp. lib. [illegible] (pag. 261. 35.) [illegible] Quæ facilè concipiebat si prægnans esse desierit. Rursus ibid. (pag. 262. 34.) [illegible] Quæ verò crebrò prægnans futura est, facile concipit, & sana est. Quod etiam repetitur lib. [illegible] (pag. 679. 4.) [illegible] Quæ verò frequenter prægnans & fœcunda est, ac valet. [illegible] dicuntur lib. de aëre, loc. & ac. (p. 181. 9.) mulieres fœcundæ & quæ vterum ferunt. [illegible] Illic fœminæ valde fœcundæ euadunt, faciléque pariunt. Ἀρκύμων Hesych. [illegible] exponitur, quæ facilè ac promptè concipit. Sic enim apud eum legi debere ex Varin. constat.

Ἀρίδιον, instrumentum fabrile aut scobinam fabri (vt dicit Pl. cap. 37. lib. 7. (significat Iul. Poll. lib. 7. cap. 26. [illegible] inter fabrilia instrumenta reponit. Significat etiam [illegible] Sudæ. Gal. in Exeg. [illegible] significare scribit, quomodo accipitur lib. de art. (p. 594. 13. H. 789. G.) [illegible] Nam & scobinam trahere queant. Ἀρίς exponitur Gal. in Exeg. [illegible], non solùm instrumentum fabrile, sed & herbæ huius nomi-

nominis, quam & ἀείζωον vocant. Ἄειρ quoque βοτάνης εἶδος exponitur Hesych. Aliis ἄειρ paruum atilarum esse dicitur, & de ea scribit Pl. lib. 24. cap. 16.

Ἀεισιτεῖν prandere significat, & τῷ μονοσιτεῖν opponitur, vni scilicet cibationi, hoc est cœnæ lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 11. 50. 12.) Dicitur etiam ἀριστίζεσθαι ibidem & ἀνάριστος qui non prandet (ibidem)

Ἀειπολύχειρ dicitur Hipp. quæ ἀειπολύχεια herba lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 572. 45.

Ἀρήγειν apud Hippocr. βοηθεῖν, cōfert, auxiliatur, exponit Erot. Ac videtur locus lib de art. (pag. 606. 31. H 802. 25.) subnotari. ἀρήγει δὲ ἐπὶ τούτῳ τὸ θλάσμα σπλήνιον ἐπιτείνειν τι κηρωτῷ βεβρεγμένον. Satisque est splenium inceratum supra contusum extendere. Ac rursus (ibidem (pag. 625. 55. H. 817. F.) εἴκοσιν ἡμέρῃσιν ἡ ἴησις ἀρκέει, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. ferè dierum viginti curatio satis est. Iterúmque (pag. 656. 10. H. 854. A.) ἱκανὸν ἀρήγει μὲν ἐν τῷ ἡμίσει τοῦ ξύλου. Tum satis quidem est, si in dimidia ligni parte. Et (ibid. v. 25. H. 834. C.) ἐνίοτε γὰρ ἀρήγει αὐτὸ τὸ ξύλον μοῦνον. Interdum enim ipsum lignum satis abunde est. Sic l. 1. περὶ νούσων (pag. 448. 10.) τούτοισι δὲ οὐκ ἀρήγουσι γενόμεναι ὠφέλειαι. his non prosunt auxilia. Apud Sophocl. in Aiace ἀρήγετέ μοι pro βοηθεῖτε, hoc est, opem fer, auxiliate, sumitur. Et apud Hom. Il. ζ (v. 16.) ἀλλά οἱ οὔ τις τοῖς γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, ἐβοήθησεν, exponit Schol. Verùm illic propulsauit, melius sonat. Ἀρήγει βοηθεῖ etiam exponitur Hesych.

Ἀρκτῷος exponitur Gal. apud Hipp. in Exeg. ὁ ἀπὸ τῆς ἄρκτου πνέων, qui flat à Septentrione. Quòd verò adscribit, ἔνιοι δὲ ἀρκτῷος ἄνευ τοῦ ω γράφουσι, nonnulli ferè ἄρκτιος scribunt, apparet ἄρκιος aut ἀρκτῷος pro ἄρκτιος scribendum. Nam & ἄρκος pro ἄρκτος dici vult Eustath. Videtur autem ventus ἀπαρκτίας dictus intelligi, (vt scribitur libello de Mundo) ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων, à Septentrione in Meridiem spirans.

Ἀρκτοῦρος exponitur Erot. apud Hipp. ὃν τινες Ἀρκτοφύλακα προσαγορεύουσιν, qui Arctophylax & Vrsæ custos dicitur. οὖροι γὰρ οἱ φύλακες καλοῦνται. ἔστι δὲ οὗτος λαμπρὸς ἀστὴρ ἐν τῷ ζώνῃ τοῦ Βοώτου κείμενος. Nam & custodes οὖροι vocantur. Est autem lucidum astrum in Bootæ zona situm. Alij ἀπὸ τῆς οὐρᾶς τῆς ἄρκτου, ab Vrsæ cauda Ἀρκτοῦρον dictum volunt, quòd sit stella in vrsæ maioris cauda posita. De quo Aratus, ὑπὸ ζώνῃ δέ οἱ αὐτὸς ἐξ ἄλλων, ἀρκτοῦρος ἑλίσσεται ἀμφαδὸν ἀστήρ. quod sic vertit M. Tullius. Huic autem subter præcordia fixa videtur. Stella micans radiis, Arcturus nomine claro. Eam autem dictionem sæpe vsurpat Hip lib. 1. Epid. vt (pag 357. 44. H. 941. H.) ταχὺ δὲ περὶ ἀρκτοῦρον ἐν βορείοισι πολλὰ πάνυ ὕδατα. statimque ad Arcturum perflantibus aquilonibus aquæ admodum multæ. Et rursus (pag. 368. 26 H. 950. F.) ἐν δύσει περὶ ἀρκτοῦρον ὀλίγον, καὶ ἐπ' ἀρκτούρῳ. Paulò ante Arcturum sub ipsoque Arcturo.

Τὰ Ἄρμενα significant Hippocrati quæ sunt ad Chirurgi vsum accommodata instrumenta, aliaque ad opus chirurgicum conuenientia & necessaria, & quæ ea domestico apparatu ad curationem sunt vtilia & accommoda, ab ἄρω dicta. Lib. κατ' ἰητρεῖον) pag. 667. 14. H. 741. B.) τὰ ἄρμενα, quæ ad agendum sunt accommodata. Vbi Galen. τὰ ἄρμενα non solùm ad Chirurgi vsum accommodata instrumenta, velut scalpros, terebellas, hamos, rasoria, laminas, membranæ custodes μηνιγγοφύλακας, cæteraque id genus, intelligi vult, verumetiam τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν παρασκευὴν πρὸς τὴν θεραπείαν χρήσιμα, quæ ex domestico apparatu ad curationem sunt vtilia & commoda, καὶ ὅσα τἄλλα τοῖς θεραπευομένοις ἐπιτήδεια, ea eraque quæ sunt his qui curantur necessaria & accommodata. Sic lib de rat. vict. in Morb. ac. (pag. 83. 35. H. 395. 9.) τὰ ἄρμενα quæ ad parandum balneum sunt necessaria. ἐν ὀλίγῃσι γὰρ οἰκίῃσι παρεσκεύασται τὰ ἄρμενα, καὶ οἱ θεραπεύοντες ὡς δεῖ. In paucis enim domibus quæ sunt ad agendum necessaria & accommodata præparata reperiuntur, neque ministri quales decet. Illic enim τὰ ἄρμενα alucos, labra, pelues, rotas, cæteraque id genus his qui balneum curant accommoda, exponit Gal. Com. 3. in lib. κατ' ἰητρεῖον (pag 667. 50.) τὸ ἄρμενον accommodatum aut conueniens in vnaquaque arte instrumentum dicitur, lib. de fract. (pag. 528. 13 H. 751. B.) ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄρμενον ὃ ἂν ἔχῃ ἕκαστος, καὶ πρὸς τὸ ἔργον ὃ ἂν ἐπιτελέσασθαι θέλῃ, σχηματίζονται αἱ χεῖρες. Quin & ad conueniens instrumentum quod habet quisque, & ad opus quod perficere intendit, manuum figuræ accommodantur. Rursus eodem lib. (pag. 569. 53. H. 775. C.) ὅσα δὲ οἱ ἄνθρωποι ἄρμενα μηχανῶνται. machinationes ab hominibus excogitatæ & accommodatæ, quæ machinamenta homines ad vsum chirurgicum comminiscuntur. In quibus aselli, axes aut succulæ, earúmque circunductio, μοχλεία & σφῆνες, per vectem molitio & discuneatio com-

prehenduntur. In Mochlico (pag. 864. G.) τὰ ἄρμενα significant ea quæ sunt ad chirurgi vsum accommodata, velut sunt fasciæ & lintea ad extensiones & deligationes faciendas conuenientia. τὰ ἄρμενα exponit Hesych. τὰ πρός τι κατασκευάζειν πρὸς ἔργον ἐπιτήδεια, ad aliquod opus agendum accommodata.

Ἁρμὸς, τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ ῥαφῆς, suturæ quæ est in capite, apud Hipp. exponit Gal in Exeg. Erot. verò ἁρμὸν πᾶσαν σύνοδον τραυμάτων dicitur omnis vulnerum coalitus aut coitus (τραυμάτων forte leg.) παρὰ τὸ ἡρμόσθαι. Ἁρμὸν Hesych. exponitur σύνοδον, σώματος ἁρμογή. coitus seu commissura, aut corporis compages. Idem videtur quod ἁρμὸς & ab ἄρω deductum. Apud Hipp. autem ἁρμὸς non inuenio. Ac nescio an ἁρμὸς pro ἁρμονίας legerit Gal. apud Hipp. lib. περὶ ὀστέων φύσ. (p. 277. 26.) & τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ ῥαφὰς legendum sit.

Ἁρμοῖ apud Hipp. exponit Gal. in Exeg. ἀρτίως, ἐχθές, idemque adscribit, Δωρικὴν εἶναι λέξιν, Doricam esse dictionem. Et pro ἁρμοῖ quidam ἁρμία scribunt. Pro quibus certè ἀρμοῖ scriptum apud Hip. existimo lib. περὶ καρδίης (pag. 270. 19.) κλείεται δ' ἐς τὴν καρδίην οὐκ ἀρμοῖ. clauditur autem in cor, non tamen confestim, dixit Cornar. Caluus, non penitus. Erot. apud Hip. ἀρμοῖ, ἠσυχῆ, μικρόν sensim, paulùm, ex Pherecrate exponit. Quæ expositio huic loco aptè quadrare potest. Pro ἀρμοῖ etiam quidam ἀρμοῦ scribunt, voluntque vocem esse Syracusanam aut Doricam, quæ significat νεωστί, ἀρτίως, nuper, recens, tenuique spiritu scribi vult Theocriti Schol. Idyll. 4. Vbi verò aspiratur, ἁρμοζόντως ἢ ἁρμοδίως, conuenienter aut congruenter denotare. Eustath. contrà magis vsu receptum scribit vt cum spiritu aspero legatur pro νεωστί. Hesych. ἀρμοῖ exponit ἀρτίως, ἠσυχῆ, ἐξαίφνης, προσφάτως, nuper, sensim, repentè, recens. Varin. etiam ταχέως, citò, celeriter. Quæ etiam dictio vsurpatur Hippocrati li. 1. περὶ γυναικ. (pag. 591. 47.) ἢ ἀρμοῖ πεπαυμένης (τοῦ σώματος τῆς μητρός) aut recenter occluso vteri osculo. Et rursus ibidem (pag. 605. 18.) ἢν ἀρμοῖ καλῶς ἰῆται, si citò aut commodè curetur. Vbi tamen aspiratur, vt & lib. περὶ ἀφόρων 675. 18.) ἀλλ' ἢν ἁρμοῖ μεμύκῃ μᾶλλον ἢ δεῖ, neque si plus quàm deceat repente aut recenter conclusum sit. Et (ead. p. v. 24.) ἢ ἀρμοῖ μεμύκῃ, aut recens conclusum sit, aut paulùm.

Ἁρμόζεσθαι aptè compingi, componi, aptari, fulciri, firmari significat apud Hipp. Lib. κατ' ἰητρεῖον (pag. 677. 42. H. 743. 4.) de linteis, ἀλλ' ἡρμόσθαι μὲν, sed vt eorum firma quidem sit compages, hoc est, aptè componantur & compingantur. Vbi Gal. ἡρμόσθαι ἀσφαλῶς ἐρηρεῖσθαι exponit, firmiter insidere & applicari. Rursus eodem lib. (pag. 697. 34. H. 747. 4.) ἡρμόσθαι δὲ μὴ πεπιέχθαι, fascias quidem firmari non comprimi. Vbi ἡρμόσθαι, τὸ ἐρηρεῖσθαι καὶ ἐπικεῖσθαι exponit Gal. fulciri & stabiliri Et Com. 1. in lib. de fract. (pag. 534. 51.) τὸ δ' ἡρμόσθαι, τὸ ἐπικεῖσθαι δηλοῖ. ἡρμόσθαι autem quod est applicari, velut stabiliri aut firmari significat.

Ἁρμόδια autem pro ἁρμοδίως, quod est conuenienter, aptè, positum videtur apud Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 599. 23.) οὐ γὰρ ἁρμόδια δῆλον γίνεται. Non enim aptè manifestum fit. Vbi in omnib. quidem exemplaribus tenui spiritu scribitur. Quod certe non parum suspectum locum facit, vt & interpretes qui aliud quiddam legisse videntur. Aut certè ista per parenthesim lecta (οὐ γὰρ ἁρμόδια) hoc sensu capienda sunt. neque enim aliter congruum est, aut conuenit. Vt sit hic sensus. De vteri læuitate iudicium fieri, si mulier vteros attingat cùm vacui sint, neque enim aliter congruum esse.

Ἁρμονία compages & coagmentatio dicitur aut apta commissura. Species est συναρθρώσεως qua inter se ossa componuntur & coniunguntur, vt in capite. Scribit enim Gal. Com. 3. in lib. κατ' ἰητρεῖον (pag. 704 55. H. 749. D.) ἁρμονίας dici propriè capitis ossa sese inuicem contingentia. ὁ μὲν ἐν τῇ ἁρμονίᾳ διάστασις ἐπὶ κεφαλῆς ἐν ταῖς καλουμέναις ῥαφαῖς γίγνεται. κυρίως μὲν ἁρμονίας ὀνομαζομένων καθ' ἃ ψαύει τὰ τῆς κεφαλῆς ἀλλήλων ὀστᾶ, κατὰ μετάφορας δὲ ῥαφῶν. ἥρμοσται γὰρ ἀκριβῶς ἀλλήλοις τὰ κατὰ τὸ κρανίον ὀστᾶ, ὥστε διὰ τοῦτο καθ' ἁρμονίαν ἡ σύνθεσις αὐτῶν εἰκότως ἂν λέγοιτο γεγονέναι, καθ' ὁμοιότητα δὲ τῶν πρὸς τὰ ῥαπτόμενα ῥαφῶν. Iuncturarum verò distantia capitis in iis quæ suturæ dicuntur contingit, quæ propriè quidem ἁρμονίαι, hoc est, compages appellantur, quà capitis ossa mutuo contactu inter se coniunguntur, suturæ autem ex translatione. Caluariæ enim ossa exactè adeò inter se coaptantur, vt ideo eorum inter se coniunctio καθ' ἁρμονίαν, hoc est, ex compage, meritò fieri dicatur, ex similitudine verò pannorum qui inter se consuuntur. Sic Hipp. lib. περὶ ὀστέων φύσ. ἁρμονίας capitis suturas & commissuras vocat (pag. 277 26.) τῆς γὰρ κεφαλῆς αἱ ἁρμονίαι ἐρρίζωνται πλάγιαι καὶ λεπταὶ φλέβες. In cerebrum enim

ad sutura mulieræ tenues veræ radicibus inseruntur. Ἀρνακίδες ex-

Ἀρνακὶς pellis agnina cum lana & villis dicitur. Ἀρνακίδας exponuntur Hesych. [illegible], agnorum coria & pelles cum lana, & Aristoph. Schol. in Nub. Ἀρνακὶς Varin. [illegible] caponit Gal. in Exeg. vocum [illegible] ἀρνακίδας [illegible]. Hipp. Eam verò dictionem vsurpat Hipp. lib. [illegible] (pag 266. 36.) [illegible] ἀρνακίδας [illegible], huic pelles agninas cum villis ad ventrem adhibeto.

Ἀῤῥοίη fluxionem suppressam significat, ac propriè de mensium suppressione dicitur Hipp. Sic enim ἀῤῥοίας [illegible] exponitur Gal. in Exeg. hoc est, mensium suppressionis. Ac mihi dubium nō est quin his verbis Lib. de Loc. in homine subindicet, vbi scribitur (pag 424 21.) [illegible], & ἀῤῥοίην [illegible]. Sed si humore plenis vteris osculum intumescat, & mensium suppressio contingat. Et rursus (v. 24) [illegible] ἀῤῥοίην. (sic enim lego) & fomentis (vt dictum est) sic adhibitis vt in priore mensium suppressione. Et paulò pòst (v 20.) [illegible] ἀῤῥοίην, fluxionem concitare oportet, velut in priore mensium suppressione. Innuit enim fomentis adhibitis & appositis vteri medicamentis calidis, fluxionem procurandam, velut in paulò superiore affectione, hoc est, vteri auersione sursumque progressione, ac inde suppressa menstrua purgatione, faciendum præceperat. Eoque referri videtur quòd ἀῤῥοίη, ἀῤῥωστία exponitur Erot. apud Hipp. Hæc enim duo postrema loca procul omni dubio ab eo subnotari videntur, vt ὡς [illegible] aut [illegible] ἀῤῥοίη, superior paulò commemorata affectio ac morbus intelligatur. Ideoque apud Erot. & Gal. ἀῤῥοίας aut ἀῤῥοίην, & ἀῤῥωστίαν aut ἀῤῥωστίην, coniectura indubitata legendum contendo. Exemplaria tamen Hipp. omnia ἀῤῥωστίην & ἀῤῥωστίη vitiosè habent.

Ἀρτηρίη dicitur Hipp. simpliciter quæ ab ore in pulmonea descendit & arteria aspera vocatur, quòd partibus duris & asperis nempe cartilaginosis magna ex parte constet. Lib. 7. Epid (pag. 1210. D.) ἡ ἀρτηρίη [illegible], eique via respiranti arteria sibilum quendam edebat. Rursus eodem lib. (pag. 1220. H.) ἀρτηρίη [illegible], arteria sibilum quendam cum stertore edebat. Eandem quoque arteriam asperam ἀρτηρίας multitudinis numero vocat, ea forte ratione quòd per totos pulmones multis ramulis diducatur. Lib. 7. Epid. (pag. 1215. B.) [illegible] τῆς ἀρτηρίας. & creber anhelitus cum stridula quadam ad pectus & arteriam asperitate.

Ἀρτίζωα dicuntur quæ breuis sunt vitæ, ὀλιγοχρόνια exponit Gal. in Exeg. apud Hip. & Hesych. quoque, hunc nimirum Hip. locum subindicans lib. [illegible] (pag. 261. 55.) [illegible] ἀρτίζωα, eiusmodi fœtus breuis sunt vitæ.

Ἄρτιος integer, incolumis, perfectus dicitur, omnibus numeris absolutus, non læsus Hesych. ἄρτια exponit [illegible], ὑγιῆ, ἀπηρτισμένα & τέλεια. Idem etiam ἄρτιος, ὑγιὴς, ὁλόκληρος. Apud Hom. ἄρτια Scholiastes ἡρμοσμένα exponit consentanea, quæ optimè quadrent, vt φρεσὶν ἄρτια sint consentanea, & mentis bene compositi motus. Est & ἀρτίως integrè, perfectè, ἡρμοσμένως hoc est, cohærenter & aptè exponit Hesych. ἀρτίως etiam idem significat quod ἀπηρτισμένως, ἀπηρτισμένως & ἀκριβῶς. Qua dictione vtitur Hip aph. 10. lib. 2 & lib. [illegible] (p. 48. 34.) eamque explicat Gal. in Com. aph. & lib. de humoribus.

Ἄρτιοι οἱ σπόνδυλοι ἀλλήλοισι dicuntur spinæ vertebræ interiore parte inter se æquales, lib. de art. (pag. 6 6. 21. H. 809. G.) & Mochl. (pag. 505. 39 H 842. B.) hoc est inter se aptè cohærentes & quadrantes, planæ & rectæ, quòd singulæ parte interiore processum nullum habeant, & mutua sint inter se comparatione adæquatæ, aptèque inter se cohærentes. Gal. ἀρτίως ἀπηρτισμένας, & [illegible] ἀλλήλοις ἐφαρμόττοντας, & ἀπηρτισμένως ἡρμοσμένας illic exponit, hoc est, perfectè & omnibus partibus inter se adæquatas, aptissimè inter se cohærentes & conuenientes, hoc est æquabiles, vt diximus, quòd ea parte complanatæ sint, nullamque habeant prominentiam. Sic enim æquabile & temperatum orationis genus dicitur M. Tullio) lib. 1. de off.) cui rugosum & asperum opponitur.

Ἄρτιαι ἡμέραι in indicationis ratione dicuntur dies pares Hipp. quib. περισσὰς impares opponit, vt & ἄρτιον καὶ περισσὸν vocant numerus par & impar. Lib. 1. Epid. (p. 382 28. H. 964. B.) [illegible] ἐν ἀρτίῃσι, [illegible] ἐν περισσῇσι. Quæ diebus paribus accessiones habent, ea diebus paribus decernunt. Quæ verò diebus imparibus inuadunt, ea imparibus iudicantur. Rursus ibid (l. 25 H. 965. E.) [illegible]. Circuituum autem qui diebus paribus iudicant, primus decernit quartus. Adiicitur etiam in aph lib. 4. τὰ ἐν ἀρτίῃσι κρινόμενα, δύσκριτα καὶ [illegible]. Quæ diebus paribus decernunt, difficile habent iudicium & repetere solent.

Ἀρτίστομα apud Hipp. exponit Gal. in Exeg. [illegible] vndiquaque plana & æqualia. Locum nimirum lib. περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων, subindicans (p. 903. A.) τῶν δὲ βελέων [illegible], τὰ τε [illegible] καὶ τὰ [illegible] τὰ στρογγύλα τε καὶ [illegible], καὶ ἀρτίστομα. Ea telis sanè maximè os perrumpunt, tum tunia conspicuis, tum obscuris collidunt, ac intra naturali statu recedens desidere faciunt, quæ rotunda sunt, orbiculata, omni ea parte plana, hoc est, vndique æqualia, quæ neque aspera sunt, nullaque parte eminent aut excedunt, qualia sunt acuta. Alioqui ἀρτίστομος dicitur is qui linguæ alicuius verba integra, non truncata aut mutilata perfectè profert.

Ἀρτιτόκου χροιὴ color subpallidus & subluteus dicitur Hipp. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 550. 54.) in lienis morbo.

Ἀρτίτοκος nuper natum significat. ἀρτιτόκος verò ἀριθμὸς καὶ πλήρης numerus integer & perfectus dicitur Hipp. lib. περὶ ἑπταμήνου (pag. 257. 36.) ex parib. diebus decimusquartus, vigesimus octauus, & quadragesimus secundus. Dicitur autem esse integer & perfectus numerus, ac perfectæ suisque partibus constantis harmoniæ terminus, quòd in his numerus septenarius bis, quater & sexies repetatur, proportionemque faciat duplam & sesquialteram.

Ἄρτος panis aut pastillus dicitur Hipp. massa quædam ex qualibet materia calida linteo inclusa ad vterorum fomentum efficta & apposita Lib. περὶ γυναικείης φύσ. (pag. 576. 56.) ex furfuribus triticeis aqua subactis, oleo ammisto, ἄρτος ἡμίεκτος, hoc est, semiassus aut pastillus, duas chœnices pendens conficitur ac velut panis subigitur, linteo excipitur & ad fotum vterorum adhibetur. Rursus ibid. (v. 42.) ἄρτους ἡμίεκτους [illegible] pastillos eassatus aut semiassos ad fotus siccos adhiberi præcipit. Hi autem ex aliqua materia confecti ac velut subacti, in linteum coniiciuntur, & sic accommodati fotus siccos efficiunt, velut sal, milium, arena, aut quodlibet eorum calefactum & in linteum coniectum fomenta calida accommodat apud Celsum cap. 7. lib. 2. Et rursus eodem lib. [pag 585. 42.] ex cupressi & cedri ramentis, admixtis hordei furfuribus, vuæ passæ cremore subactis, pastillus aut panis effurmatur, qui eassatus calidus & in linteum coniectus ad fotum adhibetur. Ibidem etiam violæ albæ semen aut radices in aqua decoctæ, & ex furfuribus triticeis aqua subactæ, ἄρτον efformant. qui calidus in linteum coniectus, ad fotum admouetur. Sunt autem panis apud Hipp. celebrata genera plurima.

Ἄρτος ἄζυμος, panis qui fermento caret, nutrit quidem magis, secedit autem minus, lib. 2. περὶ διαίτης. [pag. 356. 10.]

Ἄρτος αὐτοπυρίτης ὁ αὐτόπυρος, quòd fiat ex farina à furfure non separata, aut furfure à pura farina non separato, sic dictus, quia ei nihil furfurum decedat, sed totum ipsum triticum, nulla sui parte adempta in panificium cedat. συγκομιστὸς veteribus Galeno dictus & inter similagineum & furfuraceum medius lib. 1. de alim. fac. Siccat & facilè secedit. αὐτοπυρίτης ἄρτος dictus lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν [pag. 542. 55.]

Ἄρτοι δίπυροι, aut δίπυροι, panis bis coctus, qui ignem bis expertus est & secundò assatus aut recoctus. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν [pag. 546. 15.] in aqua intercute exhibetur. ἄρτος [illegible] δίπυρος. Pone quidem vtatur triticeo assato, aut ex duro tritico bis cocto & secundò ignem experto. δίπυρος etiam dicitur & potenter siccat, quodque in aqua intercute exhibeatur pro biscocto sumitur. Quidam etiam panem Nauticum esse existimant, eumque [illegible] Romanis vocari scribit Suidas. Delicatum panis genus est Athen. lib 3. δίπυροι ἄρτοι Hesych. dicuntur οἱ δεύτερον ὀπτώμενοι, secundò assati.

Ἄρτος ἐγκρυφίας panis subcinericius dictus vel abditius quod sub cineribus tectus asseritur, omnium quòd ad assandi rationem attinet, Gal. deterrimus, siccissimus est minimúmque nutrit. Lib. 2. περὶ διαίτης [pag. 356. 15.] & lib. 3. [pag. 373. 2.] & lib. 2. περὶ γυναικ. [pag. 644. 3.] ἐγκρυφίας, ἄρτου εἶδος exponitur Hesych. [illegible], panis sub cineribus cocti genus in cibant penuria. Ἄρτος ἐγκρυφίας Erot. his verbis apud Hipp. exponit. [illegible]

ἐγκρυφίαν. hoc est, Sic Atticis appellatur panis ex pinguibus palmulis, farina & aqua confectus, nec non in calidos cineres ad assandum abditus, quem πάβακα vocant. Quibus verbis mihi locum lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 644. 31.) exprimere videtur Erot. vbi scribitur, καὶ ἄρτον μικρὸν ἐγκρυφίαν, & paruum panem subcinericium, vt & lib. 1. (pag. 603. 21.) καὶ ἄρτον ἐγκρυφίαν τρώγειν, καὶ ἄλλα λοιπὰ γέγραπται, & panem subcinericium edendum dato, & quæcunque reliqua scripta sunt. Athen. etiam lib. 3. ἐγκρυφίαν ἄρτον Atticis dici testatur, cui similis est qui ἀπανθρακὶς dicitur διὰ τὸ ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι. ἐγκρυφίας sacrorum Bibl. interpretes Tortulas exponunt, Numer. cap. 11. alij placentas. Etsi postrema ista Erot. verba suspecta habet Hiero. Mercur. sæculi nostri & literarum decus, Lect. var. lib. 2. cap. 5.

Ἄρτος ἐξοπτὸς dicitur Hippocr. panis exassatus, qui plurimùm siccat eoque vtitur in dysenteria lib. 7. Epid. (p. 1230. B.) & lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 559. 47. & pag. 542. 44.) vbi ἄρτος ἐξοπτὸς ἕωλος dicitur panis exassatus non recens, sed vetus. Lib. item περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 13. 19.) ἄρτος ἐξοπτὸς ἢ ὠμὸς inter se opponuntur, panis valde assatus & crudus.

Ἄρτος ἐσχαρίτης panis in foco aut craticula assatus, vnde focalis aut focarius quibusdam aut craticularis dicitur, Galeno deterrimus, vt qui assando admodum inæqualiter se habeat, partibus externis supra modum exassatis, internis verò crudis. Athen. lib. 3. facilè secedit, sed stomachum lædit. Lib 2. περὶ διαίτης (pag. 356. 15.) οἱ ἐσχαρῖται ἄρτοι minus nutriunt quàm furnacei, verùm magis siccant quòd ab igne magis exurantur.

Ἄρτος ζυμίτης parum fermentatus, qui parum fermenti accepit, leuis est, facilè secedit, parum nutrit, facilè concoquitur Hippocr. lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 356. 4.) ναστὸς etiam dicitur Athen.

Ἄρτος ἰπνίτης panis furnaceus, aut in furno coctus, maximè nutrit, quia minimùm exuritur Hipp. lib. 2. περὶ διαίτης (p. 356. 15.) Hic Gal apud Athen. lib. 3. δύσπεπτος coctu difficilis dicitur. At eidem lib. 1. de fac. alim. ἄρτος ἰπνίτης clibaniti & testuaceo proximus dicitur quòd ad assandi modum attinet, quia verò in profundo non similiter assatur, eo inferior iudicatur.

Ἄρτος καθαρὸς, panis ex pura farina, magis nutrit, minus secedit, cui συγκομιστὸς & αὐτόπυρος, & cui nihil ademptum est, opponitur. Lib. 2. περὶ διαίτης (pag 356. 3.) & lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 62. 32. H 389. 41.) & lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 13 12.) Huic ῥυπαρὸς & ἀχυρώδης panis sordidus, qui ex impura farina cum paleis conficitur, opponi potest, atque etiam is qui πιτυρίας aut πιτυρίτης dicitur, quoniam (vt scribit Gal. lib. 2. de Cur. ad Glauc. (p 216. 6.) in puro quidem farina, non qualis natura existit, sed furfure repurgata in panificium assumitur. In furfuraceo contrà purissima farina eximitur.

Ἄρτος κλιβανίτης, qui panis testuaceus quibusdam dicitur, quòd in testu calido coquatur, siccissimus est, minus nutrit, lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 356. 15.) & lib. 3. (pag. 373. 1.) Is panis Galeno optimus esse censetur, quòd ad assandi modum ac præparationem attinet, lib. 1. de alim. facult. Diphilo verò apud Athen. lib. 3. omnes bonitatis dotes præ se fert ac reliquis præstat. Nam & stomacho gratus est, probum succum gignit, facilè concoquitur, promptè distribuitur, neque ventrem sistit aut flatu distendit.

Ἄρτος ὀβελίτης aut ὀβελίας panis veru tostus & assatus quasi verutinus, modicè nutrit, siccat & minus exoritur Hipp. lib. 2 περὶ διαίτης, (pag. 356. 11.) & ὀβελίας dicitur Athen. lib. 3. ὀβελίας ἄρτος vocatur, ὅτι ἢ ὀβολοῦ πιπράσκεται ὡς ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ, ἢ ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὠπτᾶτο, aut qui obolo emitur, vt in Alexandria, aut qui in veru assatur.

Ἄρτος ἐκ πυρῶν panis ex tritico maximè nutrit minùs secedit. lib. 2. περὶ διαίτης (pag 356. ..) & lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 14. 17.) præcipuè verò si ex probatissimo tritico & solidissimo, quódque minimùm habeat furfuris (εὐγενῆ generosum vocat Gal. lib. 1. ad Glauc.) paretur.

Ἄρτος ἐκ πυρῶν αὐτῶν ἢ ἐπτισμένων. panis ex tritico decorticato aut non decorticato. hoc est, repurgato aut non repurgato, Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 13. 10.) sic videtur ἐκ πυρῶν ἀπτίστων idem esse qui πιτυρίας ac furfuraceus dicitur, & ex quo furfures detracti non sunt aut secerniculo repurgati. Est & πύρινος ἄρτος ὀπτὸς, ὁ ἐκ σκληρῶν πυρῶν, panis triticeus assatus & ex tritico duro, in hydrope exhibitus lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 546. 13.)

Ἄρτος πυρὸς σητανίου τῷ χυλῷ τῶν πιτύρων ἐζυμωμένος, panis ex setanio tritico furfurum succo fermentatus, lib. 3. περὶ διαίτης (pag. 374. 16) qui facilè per aluum secedit.

Ἄρτοι σεμιδαλῖται, panis similagineus qui ex similagine constat, potenter nutrit, minus tamen quam qui ex alica aut siligine fit, neque valde per aluum secedit. lib. 2 περὶ διαίτης (p. 356. 17.) Is Gal. post siligineum plurimùm alimenti præstat, & secundum bonitatis locum obtinet, vt & Celso & Paulo Philistion apud Athen. similagineos panes plus ad robur corporis conducere vult, quàm qui ex alica conficiuntur.

Ἄρτος συγκομιστὸς panis confusaneus qui que ex tota farina collata nec excussa, aut ex omnibus farinæ partibus citra vllam detractionem constat, siccat & facilè secedit, lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 356. 2.) & lib. 3 (pag. 373. 1.) Huic καθαρὸς opponitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 62. 32. H. 389. 41.) & lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 13. 18.) συγκομιστοὶ ἄρτοι exponuntur Gal. in Exeg. apud Hip. ῥυπαροὶ, διὰ τὸ πάντα ἅμα τὰ ἄλευρα συγκομίζεσθαι καὶ μὴ διακρίνεσθαι. sordidi, eo quòd omnes farinæ collatæ sint, non secretæ aut excussæ. Quibus verbis mihi locum lib. de rat. vict. in morb. ac. exprimere videtur. Vbi idem συγκομιστὸν ἄρτον μὴ καθαρὸν dici his verbis scribit. ἣν δὲ τὸν μὴ καθαρὸν ὀνομάζω συγκομιστὸν ἀνδυλὸν ... πρὸς τὸν καθαρὸν ἀντιθέσεως, ὃς γίνεται ... τὸν τοιοῦτον ἄρτον αὐτόπυρον ὀνομάζουσιν, ὡς διακρινομένου τοῦ πιτυρώδους ἀλεύρου κατ' αὐτὸν, συμπεφυρμένου δὲ τῷ καθαρῷ. Quòd verò συγκομιστὸν panem, hoc est, confusaneum, non purum vocet, constat ex ea quæ est ad purum oppositione. Hunc huius tempestatis homines panem αὐτόπυρον, hoc est, ex toto tritico vocant, non secreta nempe furfuracea in eo farina, sed vnà cum pura macerata & subacta. ἄρτος συγκομιστὸς Gal lib. 2. Cur. ad Glauc. (pag. 216. 15.) τῶν ἀκριβῶς καθαρῶν καὶ τῶν πιτυρίων ... ἀνὰ μέσον, inter similagineum & furfuraceum medium facit, vt & lib. 1. de fac. alim. (p. 707. 39.) Diphil. apud Athen. ἄρτοι συγκομιστοὶ dicuntur, οἱ ἐξ ἀσήστων ἀλεύρων γινόμενοι, qui ex farina non excussa aut cribrata conficiuntur, & multum alimentum exhibere.

Ἄρτος ἐκ χόνδρου ἢ χονδρίτης panis ex alica confectus plurimùm nutrit, minus secedit, lib. 2 περὶ διαίτης (pag. 356. 18.) Gal. quoque lib. 1. de alim. fac. istum locum subnotans, panes ex alica τροφιμωτάτους μὲν εἶναι, διαχωρεῖν δὲ ἧττον scribit, hoc est, plurimùm quidem exhibere alimenti, minus tamen subsidere. Panis etiam aliæ quoque sunt apud Hipp. differentiæ, vt ὁ τῷ χυλῷ πεφυραμένος, qui ex tritici succo subactus est ac maceratus, abunde nutriens, leuis, & aluo secedens, lib. 2. περὶ διαίτης (pag 356. 8.) ἄρτος πολλῷ ὕδατι πεφυραμένος, ἢ ὀλίγῳ, panis multa aqua subactus, aut non subactus, lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 13. 19.) Ἄρτοι οἱ μέγιστοι, panes magni magis nutriunt, cùm minus exurantur & excocantur, parui contra, lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 356. 21.) ἄρτοι θερμοὶ, panes calidi corpus quidem exiccant magis, ψυχροὶ, frigidi, exiccant minus, parum nutriunt & quadantenus emaciant lib 2. περὶ διαίτης (pag. 356. 24.)

Ἄρτος ἕωλος panis non recens, siccat quidem, minus nutrit, & pituitam attrahit lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 542 44) panem hesternum vocat Celsus cap. 1. lib. 1.

Ἄρυθμος aut ἄρρυθμος pulsus dicitur non qui rhythmo omni aut modulo careat, sed qui vitiatum natiuum rhythmum habeat. Gal. lib. 1. de diff puls. (p. 11. 31.)

Ἀρυστὴρ vas est aliquod cauum ad hauriendum aptum, velut cotyla, cyathus aut calix Haustrum ab hauriendo vt notationem etiam velut in Græco nomine retineant non ineleganter quidam vertunt: Etsi haustra propriè Nonio sunt rotarum cadi quibus aqua hauritur. οἷον ἀρυστὴρ exponitur Hesych. κοτύλη, ex quo ἀρυστῆρα apud Hipp. heminam vertit Gorth. lib. περὶ γονῆς (pag 234. 45.) ὥσπερ εἴ τις σίκυον ἤδη ἀπηνθηκότα, ἐόντα δὲ νεόν, καὶ περιθείη τῷ σικύῳ ἀρυστῆρα, ἔσται ἴσος τοῦ ἀρυστῆρος τῷ κοίλῳ καὶ ὅμοιος. Quemadmodum si quis cucumerem iam deflorescentem in vas aliquod angustum imposuerit, æqualis ac similis ipsius angusti vasis cauitati euadet. Heminam illic quidam dicunt. Zuing. haustum non male vertit, nos cum Cornar. vas angustum dicimus, quòd illi postea ἄγγος μέγα, vas amplum opponat. ἀρυσθείη Erot. ἀντλήθείη exponit.

Ἀρχαίη αὖτις pristina sedes, pristinus status & naturalis dicitur ante morbum lib. de art. (p. 574 43. H. 790. D.) ἀποπαλῇ, δεῖ ἐς ἀρχαίην αὖτις, vbi à naturali sede auulsum fuerit. ἀρχαίη φύσις etiam significat naturam quæ ante morbum fuit, & quod inest à natura. Lib. 1 περὶ γυναικ. (pag. 598. 34) ἢν μή τι ἐκ τῆς ἀρχαίης φύσιος τούτων ᾖ. nisi quid horum à natura insit, hoc est, nisi vteri naturâ humidi sint aut sicci. Sic lib. περὶ ἀφόρων (pag 686. 20) ἀρχαίη φύσις, pristinam naturam & statum naturalem qui fuit ante morbum significat. καὶ τὸν ὀφθαλμὸν καταστῆσαι ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν. Vteri osculum ad pristinam naturam reducere. τὴν φύσιν τὴν ὑγιηρὴν dicit Hippocr. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 589. 18.) Lib de fract (pag. 576. 44. H. 778. E.) ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν ἰθυνθῆναι, in pristinam naturam reduci Et lib. de art. (pag 627. 43. H. 801. 51.) ἀλέγεσθαι τὴν ἀρχαίην ἕδρην, in sedem pristinam restituere. Rursus ibidem (p. 654. 19 H. 833. C) ἐς τὴν ἀρχαίην ἕδρην ἐνδὰναι, in pristinam sedem relabi. Et (p. 657. 19. H. 834. H.) ὅταν δὲ ἐν ὀχλήσιες

ἀπωθέει τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ εἰς τὴν ἀρχαίην φύσιν. simul que mochlio per vectem femoris caput in pristinam sedem retrodet. ἀρχαίη φύσις exponitur Erot. apud Hipp. ἡ πρὸ τοῦ νοσεῖν, ἢ ἐξ ἀρχῆς φύσιν οὖσα, quæ ante morbum fuit & inest à natura, ex lib. 2. Epid. (p. 1006. B.) illum enim locum aptè mihi exprimere videtur.

Ἀρχὴ quod principium dicitur multiplicem habet notionem apud Medicos vt scribit Gal. Com. 1. in Progn. (pag. 124. 14.) τὸ τῆς ἀρχῆς ὄνομα δηλοῖ μὲν καὶ τὴν πρώτην εἰσβολὴν τοῦ νοσήματος, οὐδὲν οὔπω πλάτος ἔχουσαν· δηλοῖ δὲ καὶ τὴν εἰς τινα χρόνον ἐκτεταμένην, οὐ πολὺν τοῦτον· ἔτι δὲ πρὸς τούτοις τὸν πρῶτον καιρὸν τοῦ νοσήματος, ὃν μετ' ἐφεξῆς δεύτερον ἀριθμοῦσι, τὸν τῆς ἀναβάσεως, καὶ τρίτον τὸν τῆς ἀκμῆς, καὶ τέταρτον τὸν τῆς παρακμῆς. τῆς ἀρχῆς, hoc est, principij nomen significat quidem primum morbi insultum nullam adhuc latitudinem obtinentem. Significat etiam eum qui ad aliquod tempus, non tamen multum, extenditur. Quin etiam præter hæc primum morbi tempus denotat, cui secundum annumerant, ascẽsum, deinde tertium, vigorem, ac demum quartum, declinationem. Idem Com. 1. in Prorrh. (p. 168. 24.) τὸ τῆς ἀρχῆς ὄνομα, δηλοῖ μὲν καὶ τὴν πρώτην εἰσβολὴν τοῦ νοσήματος, δηλοῖ δὲ καὶ τὴν ἐπὶ πλάτος τινὸς μέχρι τῆς τρίτης ἢ τετάρτης ἡμέρας. δηλοῖ δὲ καὶ πρῶτον καιρὸν τοῦ νοσήματος, ὅταν εἰς τέσσαρα μὲν διελόντες αὐτὸ συγκεῖσθαι ἐξ ἀρχῆς τε καὶ ἀναβάσεως, ἀκμῆς τε καὶ παρακμῆς συγχωρῶμεν. Ἀρχῆς, hoc est, principij nomen primum quidem morbi insultum indicat, & eum qui latitudine ad tertium aut quartum diem comprehenditur. Significat quoque primum morbi tempus, cùm eum in quatuor diuidentes tempora, ex principio, incremento, statu & declinatione constare dicimus. Rursus Com. ad Aph. 12 lib. 1 νοσήματος δὲ ἀρχὴν, ὡς ἐδείξαμεν ἐν τοῖς περὶ κρίσεων ὑπομνήμασι, τήν τε πρώτην εἰσβολὴν τὴν ἀπλατῆ προσαγορευόμεθα, καὶ τὴν ὡς μέρος ὅλου τοῦ νοσήματος, ὅταν εἰς ἀρχὴν, ἀνάβασίν τε καὶ ἀκμὴν καὶ παρακμὴν τέμνωμεν, καὶ τὴν ἄχρι τῆς τρίτης ἡμέρας ἐκτεινομένην. Morbi autem principium appellamus (velut libris de Crisibus ostendimus) tum primum eius insultum sine latitudine, tum eum qui velut totius morbi pars statuitur, cùm in principium, incrementum, statum & declinationem diuiditur, tum etiam qui ad tertium extenditur diem. Quam sanè τῆς ἀρχῆς notionem disertissimis verbis explicat lib. 1. περὶ κρίσεων cap. 6. 7. & 8. vbi & eius dictionis plurima adferuntur apud Hipp. testimonia. Idem etiam Gal. lib. de Temp. morb. (p. 381. 52.) non solùm Hippocr. verùm etiam quibusuis Medicis principium dici scribit circuitus partem quæ primo die deprehenditur, cùm ex naturali statu & integritate ad præternaturalem statum transitus fit, similiterque die tertio aut quinto pro circuituum proportione recurrit. Rursus initio lib. de Temp. totius morbi (pag. 385. 38.) ἀρχὴν non solùm Hipp. sed etiam veteribus Medicis intelligi scribit morbi principium quod latitudinem habet, & in quo præsidia conferri possint, siue liceat sanguinem detrahere, siue clystere, aut (si res postulet) purgatione vti, non autem primum morbi insultum notione tantùm comprehensum. Et lib. 1. de diff. feb. (pag 327. 45.) ἀρχὴν in febre hectica, vt in cæteris morbis, non horarum aut dierum numero definiri aut circumscribi, sed ipsa depositionis qualitate, scribit. Qua notione ἀρχὴ sumitur M. Tullio lib. 10. epist. ad Att. epist. 11. Φύσεως tu mihi vale molesta. metere amabo, dum est ἀρχή. Ἀρχαὶ etiam intelligi possunt principia partium corporis humani communia quidem & quæ materiæ & formæ rationem obtinent, calidum & humidum. Quam rationem ineunt qui Hipp. lib. περὶ σαρκῶν περὶ ἀρχῶν ex vetustissimis membranis inscribi debere rectissimè contendunt. Ἀρχέγονον θερμὸν, hoc est, calidum primogenium, quod τὸ ἔμφυτον & innatum dicitur, agnoscit Gal. ex Hip. libello aduersus Lycum (pag. 335. 36.) ἔστι τὸ πρῶτα ἀρχέγονον exponit, τὸ ἐξ ἀρχῆς ὑπάρχον τοῖς γεννωμένοις, τουτέστι τὸ τὴν πρώτην ἔχειν ἐξ ἀρχῆς γένεσιν, quod ab initio in iis quæ generantur inest hoc est, id ex quo primam sortiuntur originem. Id autem est menstruus sanguis & semen, ex quibus principiis prima in nobis substantia constituitur.

Ἀρχὸς anus, podex & sedes dicitur & pro recto intestino sumitur quasi primarium sit intestinum aut princeps. Gal. lib. περὶ μήτρας ἀνατομῆς ἀρχὸν dici Hipp. totum rectum intestinum testatur, his verbis (pag. 210. 54.) ἀρχὸν μὲν οὖν λέγων τὸ ὅλον ἀπευθυσμένον, ἀρχὸν, hoc est, princeps vocans rectum intestinum. Sic aph. 58. lib. 5. & lib. de fistulis (pag. 887. A & 888. C.) ἀρχὸς φλεγμαίνων rectum intestinum inflammatione tentatum dicitur. Et lib. de art. (p. 618. 48. H. 810. C.) ἀρχοῦ τὸ χαλαρὸν recti intestini laxitas, seu laxa pars quæ sacro ossi adhæret intelligitur, quæ musculum adstrictorium σφιγκτῆρα dictum non habet. ἀρχοῦ τὸ ἐγκεκλιμένον, recti intestini quod inclinatum est dicitur in Mochl. (pag. 842. A.) hoc est, ea pars quæ laxa est & ad latitudinem inclinat, neque musculis costringitur sed dilatatur. Sic enim id explicat Gal. libello περὶ μήτρας ἀνατομῆς, vt scripsimus nostris in lib. de Art. annot. Et Gal. ibid. τὸ χαλαρὸν ἀρχοῦ vocari scribit τὸ μετὰ σφιγκτῆρα καὶ γὰρ καὶ ὑπόκειται μὲν ἱερῷ τῷ ὀστῷ, καὶ ὄντως ἐστὶ χαλαρὸν, οὐκ ἔχον τοὺς σφίγγοντας μῦς τὸ πέρας τοῦ ἀπευθυσμένου. eam partem recti intestini quæ est supra musculum adstrictorium. Nam & sacro ossi adiacet, & re vera laxa est, nec habet musculos qui recti intestini extremum constringunt. Ἀρχὸς quoque anus dicitur & podex, recti intestini extremitas, vt lib. de fistulis (p. 888. C. D.) ἀρχὸς ἐκπίπτων anus procidens dicitur. Et lib. 5. Epid. (p. 1147. F.) de hæmorrhoidibus, ἐξέσχον τοῦ ἀρχοῦ, extra anum erant, ex ano eminebant.

Ἀρώματα dicuntur odoramenta, fructus saporis & odoris grati, calefaciendi vi præditi. ἡ ἐν ἀρώμασι πυρίη odoramentorum suffitus ad multa vtilis, nisi capitis faceret grauitatem, aph. 28. lib. 5. Ἀρώματα sæpe ad suffitus vterorum adhibet Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (vt p. 576. 1. & ib. 42.) Est & fotus per catulum aromatibus refertum ad conceptus tentationem lib. περὶ ἀφόρων (pag. 682. 40.)

§ Ἄσαι dicuntur Hipp. stomachi fastidia interdum & nauseæ, vbi confluentibus in ventriculum humoribus, eius osculum molesta eorum qualitate afficitur, mordetur ac erodatur, velutque ad excretionem impellitur. Sic ἄσαι inter vomitionis signa reponuntur in Coac. (p. 138. D.) Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 16. 17.) effusa in ventriculum flaua bile ἄσαι, hoc est, stomachi fastidia & anxietates fiunt. Et aph. 61. lib. 5. malè affecto ore ventriculi vterum gerentibus ἄσαι, hoc est, ciborum fastidia contingunt. Lib. quoque primo Epid. sect. 2. confluentibus ad secessionem per totum corpus humoribus, vbi in primis venis circa vẽtriculum ac hypochondria sedem firmarint, ibique efferuescẽtes exagitati fuerint, ἄσαι exoriuntur, vt in plurimis & melioribus manu scriptis codicibus legitur, vt scripsimus nostris in eũ lib. Annot. etsi Gal. eas prætermisit. Lib. 7. Epid. 1211. C. ἄση περὶ τὴν καρδίαν, oris ventriculi fastidium aut anxietas. Hinc ἀσώδεες est stomachi fastidio nauseantes & ex ciborum fastidio nauscabundi dicuntur, quibus baloco interdicit, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 85. 41. H. 395. 44.) Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 664. 25.) ἀσώδεα ἐπιμήνια menses stomachi fastidium inducentes significant, etsi illic suspectam habeo lectionem, & ψαμμώδεα cum interpretibus potius leg. censeo. Ἀσᾶσθαι (quod & ἀσᾶσθαι & ἀσᾶσθαι interdum scribitur) & ἀλύειν de stomachi affectione, hoc est, fastidio & nausea dici scribit Gal. lib. 2. de loc. affect. (pag. 267. 22.) Ἀσᾶσθαι quoque quod est fastidio angi ac laborare, ventriculo cibo distento & grauato, licet exiguo ingesto, attribuitur, interdum verò in oppresso vt mordeatur & erodatur. Gal. lib. περὶ πλήθους (pag. 342. 57.) At verò cùm efferuescentibus circa ventriculum biliosis, acribus ac putridis humoribus, & in primis venis circa hypochondria exæstuantibus, stomachus vellicetur, magna corporis & incontinens iactatio & implaciditas excitatur, adeo vt ægri præsentem statum fastidiant, stare loco nesciant, æstuent & quemuis habitum immutent. Indeque extitit vt ἄση anxietatem, inquietam corporis iactationem ac molestam implaciditatem, δυσφορίαν, ἀλυσμὸν ac ῥιπτασμὸν significet Hipp. creberrimè, & ἀσώδεες ægri dicantur qui corpore anguntur & inquietè iactantur, idque præcipuè si citra nauseam contingat. Quod scribit Gal. Com. 2. in Prorrh. his verbis. διττῶς γὰρ γινομένων ἀσωδῶν τῶν ἀσωδῶν τῶν, ἑνὶ μὲν τρόπῳ, ὅταν ἡ δύναμις ὑπὸ τοῦ σώματος βαρύνηται, καὶ μηδὲν φέρῃ σχῆμα ῥᾳδίως, ἑτέρῳ δὲ ὅταν τὸ στόμα τῆς γαστρὸς ὑπὸ μοχθηρῶν δάκνηται χυμῶν, οἱ πρότεροι μὲν ὀλεθρίως διάκεινται, ναυτιώδεες δὲ εἰσὶν οἱ δεύτεροι. Duobus enim modis cùm ἀσώδεες ægri fiant, hoc est, anxietatibus opprimantur, vno quidem modo cùm virtus ita à corpore opprimitur vt nullam decubitus figuram ferre possit, altero, cùm ventriculi osculum à prauis mordetur humoribus, superiores certè perniciosè habent, posteriores verò nausea conflictantur. Ἀσῶδες Gal. exponit Com. 2. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 59. 20.) τὸν ῥιπτασμὸν τοῦ σώματος ἀνιαρὸν, οὗ τὸ πλῆθος ὁ φέρων τοῦ διαιτηθέντος αἴτιος, καὶ δυσφοροῦντος ἐν τῇ κλίνῃ καὶ μεταβάλλοντος ἑαυτόν. hoc est, corporis iactationem anxiè se habentis ob cibi multitudinem ita ingesti, & implacidè in lecto iacentis seseque permutantis. Idem Com 4. in eundem lib. (pag. 100. H. 399 33.) τοὺς μὴ δυναμένους κατακλίνεσθαι ἐν τῷ αὐτῷ, hoc est, decubitum non ferre, τῶν ἀσώντων τε καὶ δυσφορούντων, anxiè & implacidè iactatorum esse notam scribit. Sic etiam ἄσην & ἀλύειν sæpe iungit Hippocr. & ἀσώδεες & ἀλύοντες simul iunguntur ægr. 11. lib. 1. Epid. & ægr. 7. lib. 3. Epid. post st. pest. Ἀσώδεες ægri dicuntur lib. 1. Epid. (pag. 371. 23. H. 954. D.) in febribus continuis æstuatione & incontinenti corporis iactatione conflictati, velut in febribus ardentibus li. 3. Epid. in statu (p. 414. 9. H. 1085. D.) Eadem notione ἀσώδεες νυκτὶ dicuntur

febres implacidæ & graues, in quibus anxiè se habent ægri & variè iactantur, lib. 3. Epid. in st. pest.) pag. 428. 20. H. 1089. B.) & Coac. (pag. 122. C.) & lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 100. 31. H. 399. 32.) Vbi Galenus ἀσώδεας πυρετοὺς exponit ἐν οἷς οἱ κάμνοντες ἀσῶνται καὶ ἀηδῶς ἔχουσι, in quibus ægri anguntur & molestè habent. Ἀσώδεες ἔμετοι: vomitus anxiosus & in quo anxiè habent ægri, implacidè iactantur & æstuant cum nausea, in Prorrh. (pag. 176. 28. H. 68. F.) γίνονται δὲ οἱ τῶν ἀσωδέων ἔμετοι (vt scribit Gal.) ἐπὶ τῷ χολώδει καὶ δακνώδει χυμῷ. Vomitio anxiosa fit ex bilioso & mordaci humore. ἀσώδεα ἐμέσματα, vomitiones cum angore aut anxietate, ibidem etiam vocantur. (pag. 190. 10. H. 72. B.) Quibus οἱ ἀσώδεες ἀνεμέτως opponuntur qui citra vomitionem corporis incontinenti iactatione conflictantur, & ab his qui nauseabundi sunt, distinguuntur In Prorrh. [pag. 193. 14. H. 73. B.] & Coac. [pag. 207. G.] Qui etiam ἀσώδεες ἀνέμετοι eadem notione dicuntur, in Prorrh. [pag. 194 48. H. 73. H.] & Coac. [pag. 169. E.] Ἀσώδεες ἀγρυπνίαι, peruigiliæ cum angore & anxietate, in quibus ægri anxiè & implacidè iactantur, in Prorrh. [pag. 216. 47. H. 81. E.] Ἀσώδεες ὀσφυαλγέες, qui anxietate premuntur cum lumborum dolore. In Coac. [pag. 169. E.] & pag. 209. A.] & Prorrh. [194. 47. H. 73. H.] Ἀσῶδες καῦμα, æstus irrequietus & implacidus, in Prorrh. [p. 183. 41. H. 70. F. Ἀσῶται Gal. in Exeg. apud Hip. p. ... τι πυρῶται, hoc est, ardet, exponit ex lib. 1. περὶ γυναικείων. Verùm mendum subesse & suspectam esse indicaturam apparet. Neque enim illic legitur, & μονοειδὲς ἁμάρτημα esse suspicor. Legitur autem Lib. περὶ ἱερῆς νούσου (pag. 309. 17.) ἀσᾶται δὲ καὶ ἀσῶται ὑπὸ χαρμῆς. Intempestiuè autem angitur & anxietate premitur, aut implacidè agitatur. Vbi tamen parum conuenire Galeni explicatio (πυρῶσθαι) videtur, nisi æstuare dicas, quod tam ad corporis quàm animi inquietudinem refertur, aut ad corporis plenitudine distenti anxietatem, aut nisi πληροῦται, quod facit Varin. apud Gal. legas. Idem quoque ἀσῶται τὸ προσφερόμενον καὶ ἐκχθῶς διατίθεται exponit ex lib. 2. de Morb. maiore, hoc est, fastidio & molestia afficitur, grauiter & ægrè fert. Quibus verbis locus lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 551. 16.) exprimitur, qui sic passim legitur. καὶ ἐάν τις τι αὐτῷ προσδιαλέγηται ἢ ἐρωτᾷ, ἄσσει τε καὶ λυπέεται καὶ οὐκ ἀνέχεται ἀκροώμενος. & si quis eum alloquatur aut interroget, ægre fert & tristatur, neque audire sustinet, ægrescit & excandescit dixit Caluus Locus tamen vitiosus apparet, & pro ἄσσει τε, ἀσᾶ τε leg. Asulanus. Verùm ἀσᾶται aut ἀσῶται, aut etiam ἀσσᾶται legendum est. Et apud Gal. in Exeg. ἀσσῶται legendum esse series alphabetica indicat, etsi sæpius simplici σ scribatur. Ἄση dicitur Aurel. Cap. 27. 32. & 14. lib. 2. morb. ac. vt & cæteris interpretibus, anxietas, inquieta corporis iactatio, & iacendi negra ac displicens omnis positio. Angor etiam dici potest, ex quo anxius, vt scribit M. Tull. Tusc. 4. etsi idem anxietatem magis ad animum refert. Ἀσάδης quid sit optimè exprimit Aret. imprimis grauis & vetustus author, Cap. 9. lib. 1. περὶ σημείων ὀξ. παθ. his verbis. ἀσῶνται γὰρ ἢν μὲν παρασταθῶσιν ἐνδάκνουσι, ἢ ἐς τὰς ῥῖνας ἀναχέηται· καὶ ἢν μὲν κατακλίνωνται ὑποκαθίζοντες, ἀνακλιδεῖς οὐκ ἀνεχόμενοι· ἢν δὲ ἀνακαθίζωσι, ὑπὸ δεινῆς ἀδυναμίης ἀνακλίνονται. Anxietate enim vexantur cum tonsillæ comprimuntur, aut si potus in nares recurrat: Ac si decombant, decubitum non ferentes, recti assident, quòd si sedeant, æstuantes, rursus decumbere coguntur. Vbi tamen interpres ἄχθονται pro ἀσῶνται legisse videtur.

Ἀπέπτως citra concoctionem significat apud Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 48. 42. H. 386. 6.) καὶ τοῦ πτύελον μὴ ἀνιόντος, ἀλλὰ περιγλισχραινομένου ἀπέπτως, sputóque non prodeunte, verùm citra concoctionem extremè glutinoso. Vbi Galenus scribit τὸ ἀπέπτως idem significare quod ὠμῶς.

Ἀσαφέες ægri dicuntur Hipp. qui obscurè loquuntur, nec clarè disserunt, quod interdum instrumentorum vocis vitio & ex neruosi generis noxia contingit, interdum etiam ex mentis læsione in Prorrh. & Coac. (pag. 146. G.) Quod indicat Gal. Com. 2. in Prorrh. (pag. 182. 25. H. 70. C.) his verbis. ἐὰν μὲν γὰρ ἀσαφεῖς ἀκούσωμεν εἰρῆσθαι τοὺς διὰ σαφηνείας ἀποροῦντας, ἤτοι διὰ τὴν τῶν διαλεκτικῶν ὀργάνων βλάβην, ἢ ὅσα ἐκ τῆς τῶν νεύρων κακώσεως ἔσχεν, ἢ διὰ τὴν τῆς διανοίας αὐτοῦ. Etenim si ἀσαφεῖς, hoc est, obscuros dictos inaudiamus eos qui obscurè loquuntur, vel propter sermonem explanantium instrumentorum noxiam, quam ex neruorum vitio contraxerunt, vel propter mentis læsionem. Eadem notione ἀσαφὴς γλῶσσα, lingua obscura, non explanata aut expedita, sed balbutiens & hæsitans dicitur lib. 7 Epid. (pag 1215. E 1216. B.) Eodem quoque lib. (pag. 1138. F.) ἀσάφεια, hoc est, obscuritas, de vocis obscuritate & lingua balbutiente intelligitur. Alia verò ratione ἀσαφεῖς παραφροσύναι sumuntur in Prorrh. (pag. 180. 15. H. 70. A.) desipientiæ obscuræ, in quibus ægri vix desipere percipiuntur, nec facilè ab assidentibus aut etiam Medicis delirare agnoscuntur, sed veluti quiescentes & sopore detenti iacent, interdum oculis clausis in somnum propensi, interdum etiam apertis oculis vestigantium in morem manus huc & illuc sensim inicientes, quasi aliquid contrectantes aut palpantes. Vnde quòd quiescentium speciem habeant, nec vt cæteri phrenitici incontinenter agitentur aut turbulentè moueantur, obscuræ huiusmodi phrenitides dicuntur, & quibus initio coma iunctum est, admodumque periculosæ existimandæ sunt. Eas sic explicat Gal. Com. 2. in Prorrh. (pag. 180. 29.) τὰς δὲ ἀσαφεῖς ταύτας φρενιτικὰς κατὰ τὴν παρακμὴν ἐν ῥήσει ὀνόμασεν ἀσαφεῖς, ὡς εἰ καὶ δυσγνώστους εἶπε τοῖς πολλοῖς οὐ μόνον τῶν ἰδιωτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰατρῶν. οἴονται γὰρ ἐκείνους μόνους εἶναι φρενιτικούς, ὅσοι κεκράγασιν, ἢ ἀναπηδῶσιν. Ἱπποκράτους τοὺς βεβλαμμένους τὰς φρένας ἄνευ ὀνομάζοντος, κἂν διὰ παντὸς ἐν καταφορᾷ τινι τύχωσιν ὄντες. συνεισβάλλει μὲν οὖν κατ' ἀρχὰς παραφροσύνη κώματι. δέδεικται γὰρ ἐν τῷ περὶ τοῦ κώματος ὁ Ἱπποκράτης, ἐπὶ ταὐτὸν ἀναφέρων ἀμφοτέρας τὰς προσηγορίας, τήν τε τῆς καταφορᾶς, καὶ τὴν τοῦ κώματος. ἀλλὰ τὸ μὲν τὴν ἡσυχίαν ἀσαφεῖς, αἱ τοιαῦται φρενίτιδες οὐκ ἔχουσιν· τὸ δὲ ὡς εἴρηται νῦν ἀσαφὲς εἶδος φρενίτιδος ἐπὶ προϊόντι τῷ χρόνῳ γίνεται. Huiusmodi autem phreniticos præcedente dictione ἀσαφεῖς, hoc est, obscuros, appellauit, perinde ac si cognitu difficiles multis, neque ex vulgo solùm, verùm quoque etiam Medicis, dixisset. Eos enim solos phreniticos existimant, qui exclamant, aut exiliunt. cùm tamen Hip. eos qui mente sunt ublæsa ita nominet, etsi perpetua in somnum propensione detineantur. Initio igitur simul cum sopore profundo desipientia prehendit. Libro namque περὶ κώματος demonstratum est Hip. vtramque appellationem, tum καταφορᾶς, tum κώματος, ad idem referre. Atqui phrenitides huiusmodi obscuram quietem non habent, verùm (vt nunc dictum est) obscura phrenitidis species successu temporis oritur.

Ἀσήμως citra vllam iudicationis significationem, citra rationem, significat Hip. ἀκρίτως, ἀλόγως aut παραλόγως, & in iudicationis ratione iis quæ temerè aut præter rationem contingunt, attribuitur, velut lib. 2. Epid. (pag. 1024. A.) ὅσα ἀσήμως ἀφανίζεται, δύσκριτα. Quæcunque absque iudicationis significatione disparent, malè decernunt. & Prorrh. (pag. 186. 29. H. 71. D.) τὰ ἀλέθρια ἀσήμως ῥαστωνήσαντα, θάνατον σημαίνει. Quæ perniciem minantur, ea si absque vlla iudicationis significatione alleuant, mortem denunciant. Et, τὰ ἀσήμως ῥαστωνήσαντα φιλυπόστροφα. Quæ citra iudicationis significationem alleuant, morborum reuersiones faciunt, quod ex Hipp. sæpe effert Gal. vt initio lib. περὶ κρισίμων ἡμερῶν. Eaque sunt capita in tota iudiciorum disciplina decantatissima. In angina ἀσήμως ἀφανιζόμενα ἐν γλώσσῃ οἰδήματα, ὀλέθρια, linguæ tumores citra vllam significationem disparentes, perniciem denunciant, Coac. (pag. 176. B. C. D.) ἀσήμως ἐς κεφαλὴν ἀλγήματα, & ἀσήμως ἐς σκέλη ἀλγήματα, absque vlla significatione redundantes ad caput dolores, aut ad crura delati. Ibidem rursus (E.) ἀσήμως ἰσχναινόμενοι anginosi dicuntur, παραλόγως, ὅσοι ἄνευ σημείου ἰσχναίνονται τὰ περὶ φάρυγγα, quibus absque vlla significatione fauces gracilescunt aut detumescunt. ἀσήμως κατασταθὲν οἴδημα, tumor citra vllam significationis notam conquieuit, hoc est, præter rationem, lib. 7. Epid (pag. 1221. G.) ἀσήμως ἔρινα ἀνέρυμεν, tubercula citra vllam significationem apparuerunt. Ἀσήμως, χωρὶς πεπασμοῦ ἢ τινος ἐκκρίσεως ἢ ... absque vlla excretionis aut coctionis significatione, exponit Gal. Com. 2. in Prorrh. (pag. 186. 31. H. 71. D.) Erot. autem ἀσήμως ῥαστωνήσαντα explicantur, τὰ χωρὶς φανερᾶς ἐπικουρίας εἰς τὸ βέλτιον ἀπαλλάττοντα, quæ citra vllam euidentem opem in melius vertunt. Quibus verbis Prorrh. locum antea expressum subindicat.

Ἄσημα πνεύματα spirationem exiguam & obscuram ac velut interceptam, nullamque fere sui significationem edentem significant, lib 6. Epid. sect. 7. aph. 12. ἀφανὲς πνεῦμα exponit Gal. lib. 3. περὶ δυσπν. vt nostris in lib. 6. Epid. Annotat. indicauimus, ἄσημα τῶν πλευρέων ἀλγήματα, leues lateris dolores dicuntur, aut qui de se nullam, aut ne effatu quidem dignam significationem præ se ferunt, quales sunt exigui dolores interdum à flatibus excitati. In Coac. (pag. 190. B.) Aut certe ἄσημα, ἀσήμως ἢ ἀλόγως, καὶ ἄνευ προφάσεως ἀφανιζόμενα, hoc est, præter rationem, aut temere, & absque causa euanescentes dolores sumi possunt, vt illic scripsimus.

Ἄσηπτα imputria dicuntur, scil τὰ ἄπεπτα, incocta exponit Gal. Com. ad aph. 1. lib. 6. apud Hipp. ex lib περὶ παθῶν (pag. 522. 48.) addit que vsitatum fuisse antiquis ἄσηπτα καλεῖν, ἃ νῦν ἡμεῖς ἄπεπτα λέγομεν, imputria vocare, quæ incocta dicimus. Sic

lib 3 περὶ διαίτης (pag. 373.20.) ἄπεπτον διαχώρημα, deiectionem crudam neque putrefactam significat, vt πέπονα διαχώρημα, deiectionem concoctam ac putrefactam, ibidem (vers. 41.) Gal. etiam lib. 1. de Loc. aff. (pag. 253.58.) Erasist scribit, τὰ γίγαρτα, καὶ τὰ σήσαμα, καὶ πάντα τὰ διαχωρήματα παντάπασιν ἄπεπτα [illegible] dixisse, hoc est, tum acinos, tum sesama, reliquaque omnia quæ excernuntur omninò imputria & immutata, id est, ἄπεπτα, incocta.

Ἀνιηρὸν molestum, infestum, noxium, molestiam ac fastidium afferens dicitur Hipp. vt lib. de fract. (pag. 558.39. H. 736. B.) ἀνιηρὸν γὰρ [illegible]. Quin & popliti adhibitus molestiam exhibet. De canali loquitur. Ibidem (p. 571. 15. H. 774. F.) de osse carni infesto & noxio, [illegible] ἀνιηρὸν ᾖ, quòd si infestum sit. ἀνιηρὸν φόρημα, molestum onus, molesta gestatio, lib. de artic. (pag. 606.3. H. 802. B.) Quibus in locis Erotianus ἀνιηρὸν exponit, [illegible], quod fastidium aut molestiam exhibet. ἀνιηρὸν ὁ [illegible], molesta est hæc vinciendi ratio, lib. de art. (pag. 596.26 H. 791. F.) ἀνιηραὶ ἐκπυήσιες, molestas suppurationes etiam dicit ibidem (p. 609.50. H. 805. G.)

Ἀσθενὴς καὶ ἀσθενέων imbecillis, infirmus & qui ægrotat dicitur Hipp. ἀσθενὴς verò qui facilè à causis euidentibus in morbum labitur, vel natura, vel morbo, tuncque ἀσθενέων etiam dicitur. Qui etsi inter se conueniunt in imbecillitatis genere, differunt tamen, quòd ἀσθενέων ἀσθενέστερος est, cùm vehementius ab iisdem causis lædatur. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 12.34.) [illegible], imbecillis proximè ad ægrotantem accedit. [illegible] ἀσθενέστερος ὁ ἀσθενέων, sed debilior est qui iam ægrotat. αἱ ἀσθενέες δίαιται καὶ ἰσχυραὶ dicuntur lib. 6. Epid. aph. 16. sect. 4. de imbecilla victus ratione & valida, hoc est, quæ lenia habet vitæ instituta, vt leues corporis motiones & imbecillos cibos, quique nullam præ se ferunt insignem qualitatem, ideóque imbecillum animal reddit vt valida contra quæ validos. Sic enim [illegible] (vt scribit Gal.) Imbecillam victus rationem dixit, aut quæ fit per imbecillia vitæ genera, tum cibos, tum potiones, tum quæ imbecillum animal reddit. Imbecilla quoque victus ratio intelligi potest, quæ per cibos pauci alimenti instituitur, vt contra valida, quæ per cibos plurimi alimenti. Quemadmodu aph. 20. sect. 5. lib. 6. Epid. τὰ ἀσθενέστερα σιτία dicuntur cibi qui parum nutriunt & paucum exhibent corpori alimentum, vt illic explicat Gal. Cels. imbecillissimam materiam & infimos cibos dicit, cap. 18. lib. 1. vt contra valentissimum cibum in quo plurimùm inest alimenti. Eadem quoque notione ἀσθενεστάτη πτισάνη debilissima & infirmissima ptisana sumitur Hip. lib. de rat. vict. in Morb. ac. quæ paucum præstet alimentum. (pag. 48 1. H. 385. 49.) Sic enim eius imbecillitatem exponit Gal. [illegible]. Eius imbecillitas inaudienda venit, vel quod breuem corpori alimoniam præbeat, vel quòd nullam vehementem habeat qualitatem, qua vel neruos, vel mentem feriat, vt acetum & vinum.

Ἆσθμα Hipp. frequentem & difficilem respirationem significat, vehementer auctam, velut ex cursu aut celeri exercitatione contingit, idque sine febre. Gal. Com. ad aph. 26. lib. 3. [illegible] τὸ ἆσθμα ([illegible]) [illegible]. Quinetiam ἆσθμα, hoc est, anhelatio (sic autem Græci crebram respirationem, qualis currentibus, aut quouis alio modo ad vehementem motionem adductis contingit, vocant) in his quidem fit, quòd ob ipsam exercitationem multa inspiratione animali opus sit: Citra verò exercitationem, ob earum quæ in pulmone sunt cauitatum coarctationem. Ipsa autem angustia fit ex superne irruentibus fluxionibus impleto viscere. Quæ quidem plurimæ recens natis pueris contingunt. Rursus Com. ad aph. 46. lib. 6. Hipp. scribit ἆσθμα vocare difficilem respirationem in qua crebrum anhelitum fieri contingit, his verbis. [illegible]. Cùm multæ sint spirationes difficiles, eam solam Hippocrates ἆσθμα appellare consueuit, in qua crebriorem & densiorem respirationem fieri contingit. Siquidem & huius tempestatis homines τὸ ἀσθμαίνειν, hoc est, anhelationem vocant quæ fit in cursibus & vehementioribus exercitationibus. At qui Hippocratem ætate secuti sunt, affectum etiam aliquem diuturnum, nonnulli ἆσθμα simpliciter, nonnulli quoque ὀρθόπνοιαν, hoc est, rectam respirationem appellant, cùm sine febre ægri continenter ita difficilem habent respirationem. Rursus Com. 4 in lib. 6 Epid. (pag. 492.30. H. 1180. A.) ἆσθμα vocari Hippocrati scribit crebram & densam spirationem vehementer auctam. [illegible]. Quibuscunque autem valde increbuerit hæc difficilis spirationis species, (crebra & densa) asthma & orthopnœa affectus ille nominatur, vbi citra febrem constiterit, crassis scilicet lentisque humoribus spiritus vias occupantibus, aut crudo aliquo tuberculo in pulmonibus consistente. Rursus (ibidem v. 37.) [illegible] ἆσθμα. Postridie autem ad asperam vsque arteriam distributo humore in tuberculo contento, crebram spirationem increuisse contigit, neque amplius crebram spirationem simpliciter dictam fuisse, sed iam quod asthma vocatur. Paulus quoque asthmaticos his verbis describit cap. 29. lib. 3. [illegible]. Qui absque febre veluti à citato cursu crebrum trahunt spiritum, eos ab accidente asthmaticos, hoc est, anhelantes aut suspiriosos vocant. Iidem quoque, quòd strangulari metuentes, totum thoracis habitum rectum conseruent, orthopnoici, hoc est, rectà spirantes dicuntur. Hic autem affectus oritur, vbi cartilaginosæ pulmonum arteriæ βρόγχια dictæ, crassis & glutinosis humoribus infarctæ fuerint. Difficultas verò spirandi tum hos, tum alios etiam complures affectus, communiter consequitur. Quæ sanè ex his Gal. verbis lib. 7. de Compos. pharm. κατὰ τόπ. (pag. 271.46.) in vsum suum transtulit Paulus. [illegible]. Qui absque febre non secus ac excitato cursu, crebrum ducunt spiritum, eos ab accidente Medici asthmaticos, hoc est, anhelosos, vocare consueuerunt. Eosdem quoque ipsos ex alio superueniente accidente orthopnoicos, hoc est, erecta ceruice spirantes appellant: siquidem strangulationis metu integrum thoracem erectum perpetuò tenere coguntur. Quinetiam stratum superioribus partibus, ad quas thorax reclinatur, erectius sibi sternunt, ne dormientes strangulentur. Quod enim ipsis inspiratur, quàm pro vsu respirationis minus est quamuis thorax plurimum dilatetur. Ex quo manifestum est illis intra thoracem quandam præter naturam angustiã fieri, quam etiam non obscuro sensu ægri ipsi percipiũt. Aret. quoque vetustus author & grauis, ἆσθμα dici vult crebrã respirandi difficultatem eamque contentam, Cap. 11. lib. 1. περὶ αἰτίων καὶ σημείων χρονίων παθ. [illegible]. Cùm ex cursu & exercitationib. aut quouis opere difficilis est spiratio, asthma vocatur. Orthopnœa quoq; morbus etiam asthma appellatur. Nam & accessionib. etiã ipsi anhelosi sunt. Orthopnœam autem ideo nominãt quòd erecto tantùm habitu facilè respirent. Recumbentes namq; strangulantur. Author etiam Definit. Med. (p. 398.17) ἆσθμα esse scribit, [illegible]. affectionem quæ circa respirationem violentam contentionem ac spirãdi difficultatẽ afferat, nonnullosque erectos sedere & consurgere cogat. Gal.

verò

vero lib. 3 περὶ διαιτ. [pag. 198. 26] ἆσθμα Hipp. ex consuetudine dici scribit τὸ [illegible] πνεῦμα, hoc est, abunde densatum & crebrum spiritum. Celsus de difficultate spirandi scribens cap. 4 lib. 4. eius genera his verbis aptissimè discernit. Est etiam circa fauces malum, quod apud Græcos aliud atque aliud nomen habet, prout se intendit. Omne in difficultate spirandi consistit. Sed hæc dum modica est, neque ex toto strangulat, δύσπνοια appellatur. Cùm vehementior est, vt spirare æger sine sono & anhelatione non possit, ἆσθμα. Cùm accessit id quoque, vt nisi recta ceruice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια. Ex quibus, id quod primum est, potest diutius trahi. Duo insequentia acuta esse consuerunt. His communia sunt, quòd propter angustias, per quas spiritus euadit, sibilum elidit, dolor in pectore præcordiisque est, interdum etiam in scapulis, isque modò decedit, modò reuertitur, ad hæc tussicula accedit. Ἆσθμα creber anhelitus aut anhelatio dicitur apud Hipp. vt aph. 46. lib. 6. & aph. 4. sect. 4. lib. 6. Epid. interdum etiam ἄσθματα, vt aph. 26. & 30. lib. 3. & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 582. 15.) Ἀσθματῶδές τι, suspiriosam quandam affectionem significat, anhelationem, magnam spirandi difficultatem, in Prorrh. (pag. 192. 15. H. 72. H.) & ἀσθματώδης dicitur crebro anhelitu vexatus, anhelosus, suspiriosus, lib. 7. Epid. (pag. 1238. B.) ἆσθμα namque anhelationem & suspirium vocat Aurelianus cap. 1. lib. 3. tard. pass. & Cap. 17. lib. 2. acut. morb.

Ἀσινέως innoxiè & sine noxa significat. Lib. 2. Epid.) pag. 352. 13. H. 938. E.) [illegible] ἀσινέως omnib. innoxiè extincti sunt & sedati aurium tumores. Lib. 2. Epid. (pag. 312. 25.) ἀσινέες ῥῆξιες rupta innoxia aut indolentia dicuntur.

Ἄσιτοι dicuntur qui cibos non ingerunt & ab iis abstinent, vt scribit Gal. Com. 1. in lib. 1. Epid. (p. 355. 41. H. 94) τοὺς ἀνορέκτους καὶ ἀσίτους ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες, τοὺς μὴ [illegible] σιτία. ἀνορέκτους & ἀσίτους, hoc est, non appetentes & à cibo abstinentes Græci eos qui cibos non assumunt, vocant. Sic aph. 32. lib. 2. ἀσιτώδεες dicuntur, qui aph. 8. eiusdem lib. τροφὴν μὴ λαμβάνοντες, qui cibum non assumunt, vt & ἀσιτίαν τῇ [illegible] opponimr, quod τροφὴν λαμβάνειν dicitur eodem aph. Quod ex vsitata Græcorum loquendi consuetudine contingit, vt scribit Gal. com. ad aph. 8. lib. 2. [illegible] Dicere enim consueuimus eos cibum non assumere, qui eum non appetunt, assumere autem eos qui appetunt eoque ad satietatem vsque nutriuntur. Hincque existit vt ἄσιτοι, iidem qui [illegible] dicantur & qui ciborum fastidio laborant eumque auersantur. ἀσιτώδεες Gal. [illegible] & ἀνορέκτους, hoc est, cibum auersantes & respuentes exponit aph. 32. lib. 2. Idem ἀσιτίαν ἀνορεξίαν explicat, hoc est ciborum fastidium Com. ad aph. 17. lib. 4. & [illegible] ἀποσιτίας ponit, aut ἀσιτίαν non ἀποσιτίαν apud Hipp. legit. Ἀσιτίη quoque idem quod ἀποσιτίη significat, hoc est, inappetentia, appetentiæ deiectio & cibi fastidium apud Hipp. lib. 5. Epid. (pag. 1155. A.) δύο μῆνας ἀσιτίη [illegible], duobus mensibus inappetentia consecuta est. hoc est, duobus mensibus inappetentia perseuerauit. Et lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 599. 16.) καὶ ἀσιτίη [illegible] χρόνῳ τούτῳ & eo tempore cibi fastidium incidit. Lib. quoque 3. Epid. ægr. 2. post st. pest. ἄσιτον dixit quam antea ἀπόσιτον, in qua summa inappetentia & extremum ciborum odium inerat. Ἀσιτίας etiam pro ciborum reiectione sumuntur in Coac. (pag. 127. A.) quando ægri cibos auersantur ac respuunt, vbi Interpretes non satis aptè inedias vertunt.

Ἀσκαρδαμύκτως dicuntur qui inconniuentibus oculis, fixis & immotis intuentur, lib. 2. Epid (p. 1050. D.) σκαρδαμύσσειν enim nictare & conniuere significat.

Ἀσκαρίδες tenues sunt ac teretes Lumbrici Ascarides dicti, in inferiore recto intestino geniti. pueris familiares, aph. 26. lib. 3. Vbi scribit Gal. [illegible] Ascarides igitur tenues sunt quidam lumbrici in parte maximè inferiore crassi intestini geniti, qui plærunque manifestè apparent in veterinoi generis animalibus malè cibum concoquentibus. Gal. in Exeg. ἀσκαρίδες exponuntur ἕλμινθες ἰσχναὶ καὶ μικραὶ ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ ἐντέρῳ γεννώμεναι, tenues & minuti lumbrici in recto intestino orti. Erot. quoque dicuntur ἀσκαρίδες λεπτὰ ἑλμίνθια, [illegible], tenues lumbrici, qui ferè in excrementis puerorum voracium visuntur. Paulo etiam lib. 4. cap. 58. αἱ ἀσκαρίδες [illegible] Ascarides sunt ex lumbricorum genere vermibus affines, qui in extremo recto intestino & circa musculi adstrictorij initia consistunt, & vehementem horum locorum pruritum excitant. Ἀσκαρίδες exponuntur Hesych. σκωλήκων εἶδος vermium genus, & Erot. scribit probatissimos quosque scriptores tradere eos esse ex eorum vermium genere qui in putidis aquis inueniuntur. Ascaridas Hermolaus tipulam vertit, Ruellius tarincas, nos ascarides retinuimus, vt lib. 2. Epid. (pag. 996. B.) αἱ ἀσκαρίδες [illegible] lumbrici tenues, ascarides dicti, vespere maximè infesti sunt, vt & lib. 6. Epid. aph. 14. sect. 1. Hipp. lib. de fist. (pag. 884. A.) in ani fistula purgandos ascaridas præcipit qui illic sæpe propter variam corruptionem gignantur. ἀσκαρίδες in iis qui suppressa aluo sanguinem ex naribus fundunt, in Prorrh. (pag. 213. 34. H. 79. D.) & Coac. (pag. 172. F.) ἀσκαρίδες in pudendo muliebri, aut recto intestino lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 669. 39.) Ἀσκαρίζειν, idem quod σκαρίζειν, & significat salire, saltare, palpitare, moueri. Etymol. ἀσκαρίζειν [illegible] exponit. Et Erot. scribit ἀσκαρίζειν [illegible] ponit apud Hip. [illegible]. Quam dictionem crebrò vsurpat Hipp. lib. περὶ φύσ. παιδίου, vt (pag. 246. 55.) quem locum mihi subindicare videtur Erot. eumque profert Gal. Com. ad aph. 37. lib. 5. ἀσκαρίζει καὶ τοὺς ὑμένας ῥήγνυσι, sese agitat & membranas abrumpit. Et (147. 7.) [illegible] ἐπιλείπει. Quæ verò paucos menses emittunt, hæ etiam sub extremum tempus pueris vbi iam auctiores facti sunt parcius alimentum subministrant, & in causa sunt vt agitati pueri ante decimum mensem prodire cogantur. Vbi tamen ἐπιλείπει non legit Asulanus neque Gorh. adscribunt tamen exemplaria manuscripta & Italica, vt ex Caluo patet. Rursus (ibid. v. 33.) [illegible] ἀσκαρίζει ῥήγνυσι τοὺς ὑμένας. fœtus igitur copiosius quàm quod præsens est alimentum quærens, sese iactando membranas abrumpit. Et (pag. 246. 12.) [illegible] Tunc puero se mouente, & manus ac pedes agitante, aliquam ex internis membranis rumpi contingit. Hinc etiam ἀσκαρίδες nomen sumpsisse videntur, quòd in recto intestino ad eius extrema perpetuò agitentur eamque partem titillando vehementem pruritum excitent, [illegible] (vt scribit Paulus) & (vt Actuar. lib. 1. Meth. med. cap. 21.) [illegible], ægrum semper irritent ac titillent.

Ἀσκητέον Erot. apud Hipp. exponit ἀθλητέον, hoc est, certandum aut luctandum. τοὺς γὰρ ἀθλητὰς ἀσκητὰς οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, Athletas enim Attici Ἀσκητὰς, hoc est, exercitatores vocant.

Ἀσκὸς σκύτινος scortea vtriculus, aut vter coriaceus dicitur, qui materia aliqua, vtpote aqua calida aut oleo implebatur ad affectam partem fouendam & calefaciendam, eumque crebrò vsurpat Hipp. lib. 2. de Morb. & fronti adhibet ad capitis dolorem tollendum (pag. 464. 52.) [illegible], deraso capite vtrem coriaceum circa frontem deligare oportet, aqua refertum quàm ferre possit calidissima. Rursus (pag. 465. 8.) τῷ δὲ ἀσκῷ μηκέτι χρήσθω, vtre ne amplius vtatur. Et (pag. 466. 10.) τῷ ἀσκῷ χρήσθω τῷ αὐτῷ τρόπῳ, ὥσπερ ἐπὶ τῆς προτέρης, vtre vtatur non secus ac in superiore morbo, ἀσκῷ etiam & vtre flatu distento & supposito ad spinæ directionem vtitur Hipp. lib. de art. (p. 622. 11. H. 814. C. D.) & ad articuli luxati repositionem (ibidem pag. 658 43. H. 836 H.) Ἀσκοὺς Gal. exponit in Exeg. apud Hipp. κεράμους, οὓς καὶ [illegible] ὀνομάζουσιν, tegulas aut figlinas ollas, quas lateres & lenticulas vocant, hoc est, vasa lenticulata, quibus ad adhibendum fotum vtebantur, vt & vasis testaceis, vtriculis & sacculis ad concludendam materiam, vt lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 585. 41.) & pag 668. 21. 22.) Meminit etiam fomentorum quæ per vtriculos adhibebantur Hipp. lib. 7 Epid. (pag. 1222. E.) & lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 108. 35. H. 403. 13.) in tetano.

Ἆσσον prope, iuxta, propius. significat. ἆσσον explicat Hesych. [illegible], ἐγγὺς, eaq; in significatione frequenter Homer. vsurpatur, vt Il. χ. v. 4. [illegible], τείχεσιν ἆσσον ἰόντες, sed Græci prope accedebant ad muros. Hip. lib. περὶ ἀφόρων (p 680. 3.) ἡ γυνὴ ἴτω ἆσσον τοῦ ἀνδρὸς, mulier ad virum accedat. Et li. 2. de Morb. (p. 466 9.) [illegible] ἆσσον [illegible] πρὸς τὴν κεφαλὴν, spongias calida imbutas capiti propius admoueto. Vbi tamen ἆσσον crebrò Cornar. vertit, vt faciunt Homeri interpr.

Ἀστεῖον significat Hipp. quod probandum est & laudabile,

probum & quod ex animi sententia cedit. Lib. de alim. (pag. 382. 39.) γάλα ἀλλότριον, ἀστεῖον dicitur, lac alienum probum aut commodum, cui τὸ βλαβερὸν, hoc est, noxium opponitur. Rursus ibidem (vers. 53.) τὸ ἀστεῖον & φλαῦρον inter se opponit, vt probum & vitiosum. Rursus Coac. (pag. 153. A.) in oculi damnandis affectionibus, οὐκ ἀστεῖον ponitur, hoc est, non probandum ac laudabile, sed damnandum & vitiosum, quod etiam φλαῦρον & πονηρὸν dicitur. In Hip. Epist. ad Democ. περὶ ἐλλεβορισμοῦ (pag. 1297. 45.) ἀστεῖοι τὰ σώματα dicuntur, qui corporis sanitate fruuntur & corpore valent, ὑγιεινῶς ἔχοντες τὰ σώματα aph. 36. lib. 1. In Epist. etiam ad Dionys. (pag. 1276. 37.) ἀστείους τοὺς γονέας vxoris suæ parentes honestos & probatis moribus vocat. Ἀστεῖον, dicitur vrbanum, elegans & venustum, pro laudabili & probo ponitur apud Hipp. & τῷ ἀγρείῳ, ferino & maligno ferè opponitur. Varinus ἀστεῖον significare scribit τὸ χαρίεν καὶ τὸ δεξιὸν, καὶ θαύματος ἄξιον, θαυμάσιον, σπουδαῖον καὶ ἀξιόλογον, quod est venustum, elegans, scitum, lepidum, honestum, festiuum & vrbanum.

Ἀστεργὴς inhumanum, inclemens, inamabile, immite, sæuum & asperum dicitur. Pro duro sumitur & eo quod compactum est & densum, mollique & laxo opponitur lib. περὶ διαίτης (pag. 273. 38.) τὸ δὲ ἄρσεν ἐὸν οὐ προσδέξεται, πυκνὸν τε ἐὸν καὶ ἀστεργές. Mas verò (humorem) non suscipit, cùm densus sit & humorem non desideret, nec eo delectetur, hoc est, cum eius corpus sit densum & compactum, non rarum aut laxum, vt fœminæ. Verùm certe ἄστεγον pro ἀστεργὴς legendum suspicor, vt sit humorem non tegens aut continens, à verbo στέγω, vt ἄστεγον στόμα, os loquax nec arcana celans aut retinens significat Eaque lectio huic loco aptius quadrare videtur, quod paulò pòst scribatur, corpus labore firmatum locum non habere vbi redundantem humiditatem recipiat, quæ iugi & continenti exercitatione absumatur. Alij etiam ὀλιγοστεγὴς legere malunt, vt sit paucas στέγας ἢ οἴκους, hoc est, pauca domicilia, id est, poros habens, ideoque compactum sit & cohærens. Quam lectionem, etsi longius petita videri possit, secutus est Cornar. Ἀστεργίστερον ἀηδέστερον καὶ ἀνιαρότερον, immite & insuaue aut iniucundum exponit Gal. Com. 2. in lib. de fract. (p. 554 22. H. 763. E.) Vbi tamen ἀστεργίστερον vitiosè scribitur, vt antea diximus, & ἀστεργέστερον pro ἀστεργίστερον legisse videtur Erot.

Ἀστέρες θαλάσσιοι stellæ marinæ dicuntur, aquatilium marinorum genus, quod cum brassica & vino odorato, ad vterum præcordia petentem propinat Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 670. 14.) & ad hystericos dolores lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 573. 2.) Ἄστρον autem Caniculę sydus significat Hipp. Lib. 7 Epid. (pag. 1211. D.) περὶ τὸ ἄστρον circa Caniculam. Sic Alcæo apud Athen. lib. 1. τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται, Canicula exoritur. Quod tamen vitiosè legitur.

Ἀστραβὲς quod minimè intorquetur, peruertitur significat, quod non inflectitur, inclinatur aut incuruatur. Lib. de art. (pag. 602. 26. H. 798. G.) αἱ γένυες ἀστραβέες, maxillæ indistortæ dicuntur, cùm mentum minimè torquetur, mentum minimè inclinatur dixit Celsus. Quod etiam repetitur in Mochlico (pag. 847. B.) etsi parum integrè, vt illic indicauimus. Rursus quoque lib. de art. (ibidem.) τὸ δὲ ἀστραβὲς μάλιστ' ἂν γνοίης τοῖσιν ὀδοῦσι τῶν ... τοῖς, τῶν τε ἄνω καὶ τῶν κάτω κατ' ἴξιν. At minimè intorqueri potissimum ex dentium finibus deprehendes, cùm inferiores superioribus ex aduerso respondent.

Ἀστράγαλος talus dicitur, officulum in pede iuxta infimos tibiæ & suræ processus comprehensum. Lib. 5. Epid. (pag. 1153. H.) ἀλλὰ τεταρταίῳ τὸ ἕλκος αὐτοῦ, ἐμελαίνετο πᾶς ὁ τόπος, ἄχρι τοῦ ἀστραγάλου καταλελειμμένου. Quarto tamen die locus vniuersus nigricabat ad talum vsque, qui astragalus dicitur. De astragalo vide Gal. in fine lib. de ossibus. ἀστράγαλον Hesych. exponit τὸν σφόνδυλον καὶ τὸ ὑποκάτω τοῦ σκέλους, vertebram, & partem inferiorem cruri subiectam.

Ἀσύμπτωτον id significat quod non contrahitur, non concidit, neque compressum est, velut συμπίπτειν de eo dicitur quod tumefactum aut plenum in sese subsidit ac contrahitur. Lib. περὶ χυμῶν (pag. 47. 47.) ἀσύμπτωτον capitur pro eo quod præ ariditate non est contractum aut compressum. Gal. lib. 2. ad Glauc. (pag. 200. 56.) ἀσύμπτωτος ἡ πᾶσα ἕξις τοῦ σώματος dicitur, vbi corporis habitus non concidit, quod idem prius dixerat, οὐδὲ ὁ τοῦ σώματος ὄγκος συμπέπτωκε, neque corporis moles concidit. Sic σύμπτωσις corporis collapsionem aut concidentiam significat lib. περὶ χυμῶν (pag. 48. 11.) vt & aph. 5. lib. 1. ξυμπτώσιες κενεώσιες dicuntur, hoc est, compressiones vbi vasa vacuata in sese considunt.

Ἀσύμφορος φλεγμονὴ, minimè periculosa inflammatio. lib. 1. περὶ [illegible] (p. 352. 38.) καὶ ἀπὸ βραχίονος φλεγμονῆς καὶ ἀσυμφόρου μαίνονται. Nam à leui & minimè periculosa inflammatione insaniunt.

Ἀσύμφυτον Hipp. significat quicquid natura disiunctum est & non continuum, quodque est inconcretum, lib. περὶ τέχνης (pag. 6. 21.) Vbi intelligi videtur quicquid partibus similaribus inter se connexis, non vnitis constat, vt quod carne & cute contegitur. Ex similaribus enim partibus inter se connexis, dissimilares consurgunt, quas ideo hîc ἀσυμφύτους vocare videtur, quòd συμβολὴν inter se, non σύμφυσιν, habeant, quam tamen habent similares, cùm per omnia sint similis substantiæ & inter se ὁμοφυεῖς.

Ἀσφυξία est pulsus priuatio & defectio, cùm nulla arteria vsquam moueri videatur, nec eius motus nostro tactui se offerat. Quæ re vera quidem nunquam animali viuo accidit, ad nostrum tamen tactum frequenter reperitur, vt scribit Gal. lib. 1. de Præcogn. ex puls. (p. 121. 14.) Eadem duobus fit modis, vel quia prorsus aboletur arteriarum pulsus, quod summam perniciem denunciat, vel quia pulsant quidem, sed ita remissè & languidè, vt sensum effugiant. Gal. lib. 1. de Præsag. ex puls. (p. 136. 20.) Ἀσφυξίαν Aurel. pulsus paruitatem & & amputationem vertit, cap. 3. lib. 4. Tard. pass. Ἄσφυκτοι dicuntur Gal. pulsu priuati & in quibus motus arteriarum cordis non sentitur Lib. 4. de diff. puls. (pag. 45. 58. & 10.)

Ἀσχημονέστερον σκέλος crus deformius, lib. de art. (pag. 637. 43. H. 824. H.)

§ Ἀτάκτως fieri dicuntur quæ sine ordine & incompositè ac vago quodam modo contingunt. Ideoque sæpe ἀτάκτως & πεπλανημένως coniungit Hipp. Lib. 1. Epid. (p. 362. 25. H. 945. D.) ῥίγεα δὲ πᾶσιν ἀτάκτως καὶ πεπλανημένως ἐγίνοντο. In his omnibus rigores incompositè & errabundè contingebant. Rursus (ibidem p. 363. 49. H. 945. F.) χρόνια μὲν οὖν καὶ δυσχερέα, καὶ πάνυ ἀτάκτως καὶ πεπλανημένως καὶ ἀκρίτως τὰ πλεῖστα τούτων διετέλει γενόμενα. Diuturna itaque & difficilia hæc erant, valdeque incompositè & errabundè, atque citra indicationem horum plurima permanebant. Lib. 3. Epid. ægr. 9. post st. pest. πυρετὸς δῆλον ὅτι ἄγριος παροξυνόμενος, τὰ πλεῖστα ἀτάκτως, febris accessio subinde varia & plæruoque inordinata, de febre quæ inordinatas & vagas habebat accessiones, nullumque typum aut ordinem obseruaret.

Ἀτενὲς, fixum, immotum, rigidum, intentum dicitur. vt ἀτενὲς ὄμμα, fixus & immobilis oculus, rigidus aspectus. Θρασὺ exponit Gal. Com. 3. in Prorrh. (p. 210. 51. H. 78. C.) ferocem & trucem aspectum, quiq; phrenitidem portendit. ἀτενέες ἐκλάμποντες ὀφθαλμοὶ, fixi & immoti oculi splendescunt, intentè relucent, quod est delirantium indicium. In Prorrh. (p. 210. 41. H. 78. C.) & Coac. (pag. 173. C.) ἀτενίζοντα ὄμματα, oculi defixi, intenti, contentè intuentes, lib. 5. Epid. (p. 1162. D.) & lib. 7. Epid. (pag. 1217. H.)

Ἀτέραμνα τὰ δυσκατέργαστα καὶ σκληρὰ exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. nimirum locum lib. de aëre loc. & aq. subnotans (pag. 282. 35.) ὅσα τὰ ὕδατα ἐστὶ σκληρά τε καὶ ἀτέραμνα καὶ ψυχρά. quod aquæ duræ sint, concoctu difficiles & frigidæ. Sunt enim ἀτέραμνα ὕδατα aquæ indomitæ, quæ ægrè conficiuntur & concoquuntur, qualia semina quæ emolliri aut domari concoctione nequeunt, ideoque concoctioni resistunt. Quod scribit Gal. Com. 4. in lib. 6. Epid. (pag. 496. 48.) καὶ καλέουσι γε τὰ τοιαῦτα ... τῶν ἀρχαίων τινὲς ἀτέραμνά τε καὶ ἀτεράμονα, ... ὠνόμασαν ... δυσχερῶς ἕψεται, & ita prauas (aquas) veterum nonnulli, tum indomitas, tum concocto difficiles vocarunt, ad instar leguminum quæ non facilè coquuntur. Idem etiam eodem Com. (pag. 501. 8.) aquam pluuiam meliorem esse scribit τῶν λαιλαπωδῶν, ἀμεταβλήτων τε καὶ ἀμεταβλήτων ... ὁποῖα κατά τινας πηγὰς ὕδατα γίνεται τὰ καλούμενα πρὸς τῶν ... ἀτεραμνώδη, procellosis, quæ neque confici, neque commutari queunt, quales ex quibusdam fontibus aquæ existiuntur quæ à veterib. ἀτεραμνώδη, hoc est, indomitæ vocantur. Rursus eod. lib. (pag. 454. 38.) ἅπαντα δὲ ὅσα ἁλυκὰ καὶ ἀτέραμνα. Quæcunque autem salsæ sunt & indomitæ. Ἀτεράμονες κοιλίαι ventres duri, indomiti, hoc est, sicci, non lubrici aut emolliti dicuntur, lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 282. 14.) quibus ὑγρότεροι, hoc est, fluidiores opponuntur. τοὺς τε πλείους τὰς κοιλίας ἀτεράμονας ἔχειν καὶ σκληρὰς τὰς κάτω. & plures ventres inferiores indomitos & duros habere, hoc est, qui non facilè mutentur in lubricos & molles, sed qui sicci & contenti maneant. Ἀτεράμνοις δυσμεταβλήτοις, hoc est, concoctu difficilibus aut ægrè mutabilibus apud Hipp. exponit Erot. nimirum locum lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 280. 51.) exprimens, ἢ τοῖσιν ἁλυκοῖσι καὶ ἀτεράμνοισι, siue salsis & coctu difficilibus. Ἀτεραμνίη etiam cruditatem & in coquendo peruicaciam significat. Lib. de aëre, loc. & aq. [p. 282. 40.] τὸ γὰρ γάλα δύσπεπτον ἀπὸ τῶν ὑδάτων τῆς σκληρότητος καὶ ἀτεραμνίης. Lac enim propter aquarum duritiam

duritiam & cruditatem extinguitur. Cùm verò ad animum transfertur, naturam indomitam, ingenium refractarium, mores asperos, intractabiles, asperos & qui flecti nequeant aut emolliri significat. ἐν παραγγελίαις (p.26.49.) ἢν γὰρ ὁ τοῖς δεῖς ἀδελφιζόμενος ἰητρὸς, ἰητὴς μὴ πίστει ἢ ἀτεραμνίῃ, Qui enim bonus est medicus, is mediusfidius fide magis quàm duritate in medendo vtetur, hoc est, in curando magis fidem & officium sequetur, vt ægrum seruet, quàm vt ingratum & inofficiosum ægrum, etsi indignum cui opem commodet, derelinquat aut duriter tractet. Ἀτεραμνίη enim idem quod ἀτεραμνότης denotat, & ab his quæ concoqui nisi ægrè nequeunt transfertur ad implacabilem animi duritiem, inhumanitatem, morum asperitatem, rigiditatem, ferreum & præfractum animum. Ἀτέραμνον Hesych. exponit τὸ μὴ ἐνδιδὸν, σκληρὸν, quod non cedit aut flectitur, durum & quod τῷ ἁπαλῷ, hoc est, molli est contrarium. Eidem ἀτεράμων est σκληρὸς, ἀσχημὸς, ἀπαραίτητος, ἀπειθὴς, durus, flecti nescius, inexorabilis, qui nullis fatigatur precibus, inhumanus.

Ἀτεχνία dici ut quod est artis expers & nullam habet artem. Lib. περὶ τέχνης (p.4.22.) τοῦτο γὰρ ἔγωγε φημι ἀτεχνίην εἶναι, ἐν ᾧ μήτε ὀρθὸν ἔνι μηδὲν, μήτε οὐκ ὀρθόν. Istud enim artis expers esse dico, in quo neque recti, neque praui quicquam inest.

Ἀτηρὸς noxius, lædens Hipp. dicitur. Lib. de aere loc. & aq. (pag. 295.5.) οἷσι μὲν οὖν ποταμοὶ μὴ ὦσιν, τὰ δὲ ὕδατα κρηναῖα πίνουσι στάσιμα καὶ ἰδώδεα, ἀνάγκη τὰ τοιαῦτα καὶ γαστρὶ ἀτηρὰ εἶναι καὶ σπληνί. Quòd si flumina desint, aquasque fontanas stagnantes & olentes bibant, eas ventri & lieni noxias esse necesse est. Vbi tamen ἄτηρα quidam pro ἀτηρὰ legunt. ἀτηρὸν βλαβερὸν, noxium, damnosum exponitur Hesych. & præter eam significationem ἀναιδὲς, ὑβριστικὸν, χαλεπὸν, κακὸν, Varino, quod est flagitiosum, contumeliosum, molestum, vitiosum. Ἀτηρὸς etiam exponitur Hesych. ἀπαραίτητος, indomitus qui precibus fatigari nequit aut labore frangi & domari, sed ἀτειρὴς melius scribatur, vt sit, ὁ μὴ τειρόμενος qui non domatur aut subigitur.

Ἄτοκοι steriles significant: eæque mulieres dicuntur, non quæ ad conceptum parum idoneæ videntur, sed quæ viduæ sunt & viri congressu ac venereis abstinent: Gal. Com. in sent. 18. lib. 6. Epid. sect. 7. Idemque in fine lib. 3. de diff. spir. in eiusdem sententiæ explicatione ἀτόκους eas esse scribit quæ non probè repurgantur.

Ἄτρακτον exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. οὐ μόνον τὸν ἐπὶ τῷ ἐριουργικῷ χρήσιμον, ἀλλὰ καὶ ξύλον τοῦ βέλους, non solùm fusum ad lanificium aptum, verumetiam sagittæ lignum. Sic autem dicitur ad colus aut fusi similitudinem, quod vtcolus oblongum sit, teres & torno factum, & per translationem ad iaculum & sagittam accommodatur Hesych. namque ἄτρακτος βέλος μεταφορικῶς dicitur. ἀτράκτου autem meminit Hipp lib 5. Epid. (p. 1149.E.) cùm in ancilla quadam ex vteri osculo expressum quendam calculum, ὅσον σπόνδυλον ἀτράκτου τρηχὺν asperum, fusi verticillum propemodum magnitudine æquantem, scribit, ex quo postea sanitati restituta fuit. At locus Exegeseos locum libri περὶ ὄψιος subindicat (p.688.46.) ξύλον οἰσύϊνον μαλακὸν, ἁλουργὲς, περὶ ἄτρακτον εἰλημένον. lana Milesia, crispa, pura, circa fusum inuoluta, tadito.

Ἀτρεκέως non vna significatione sumitur apud Hipp. sed interdum certò, exploratò, fideliter, diligenter, curiosè & exactè significat, plenè, nimirum, re vera, interdum etiam penitus, prorsus, in totum. Erot. etiam scribit hanc dictionem non vno modo apud Hipp. sumi, sed plærunque ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς quod est exactè, tarò verò ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, certò, re vera. Ab Hipp. etiam interpretibus variè exponi, & Bacchio significare ἀληθῶς, αὐτάρκως, ἀκριβῶς. Philino verò ἀκριβῶς duntaxat. Epicli, σαφῶς, ὁλοκλήρως, apertè, integrè, perfectè. In Progn. (p.154.34. H.44.10.) αἱ δὲ ἡμίσεαι τῶν ἡμερῶν οὐδὲν τοιοῦτον ἀριθμέονται ἀτρεκέως, nihil quicquam eorum integris exactè diebus numerari potest. Vbi ἀτρεκέως ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς poni testatur Erot. (etsi apud eum vitiosè ἄλλων pro ὅλων scribitur.) Quod etiam exponit Gal. οὐ δύναται πληρέσιν ἡμέραις ἀριθμεῖσθαι ταῦτα, hæc plenis ac integris diebus numerari nequeunt. Et repetitur hic locus lib. περὶ κρισίμων (p.52.48.) Prorrh. 2. (p.85. B.) ἢ ἀτρεκέας διαιτώμενος qui certa & diligenti victus ratione vtitur. Rursusque ibidem (p.97.C.) ἀτρεκέστατα δὲ καὶ ἐπὶ πλεῖστον χρόνον τὰς φυλακὰς ἀεὶ τῶν δεινοτάτων ποιέεσθαι. Diligentissimè autem ac diutissimè aduersus ea quæ maximè terrent, se munire æquum est. Lib. de fract. (p 537.23. H.756.E.) ἀτρεκὲς δὲ οὐδὲν, nihil perpetuum esse, ratum, firmum, ratum aut certum significat. In Mochl. (p.868.E.) δίαιτα ἀτρεκὴς victus ratio exquisita, & rursus ibidem (p.861.H.) διαίτῃ τὰς πρώτας ἀτρεκέως, de victus ratione tenui & exquisita, in qua primis diebus victus est subtrahendus. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (p.599.21.) οἱ ἐρευνῶντες ἀτρεκέως ταῦτα si de his exquisitè inquirat. Rursusque (p 606. 28.) χρὴ δὲ πολὺ μᾶλλον ἀτρεκείας τὰ ἑλκώδεα τὰ ἐν τῇσι ὑστέρῃσιν. vteri vlcera exactam curationem postulant. Et (p.613. 27.) οἱ ἰητροὶ οὐκ ἀτρεκέως πυνθανόμενοι τὴν πρόφασιν τῆς νόσου. Medici non exactè morbi causam perscrutantes. Et (v 31.) χρὴ αὐτίκα ἐρωτᾷν ἀτρεκέως τὸ αἴτιον, statim causam exactè inquirere oportet. Erot. tamen ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς ἀτρεκέως positum testatur lib. 1. περὶ γυναικ. hæc tumorum post emaduo loca subnotans. Lib. 4. de Morb. (p.505.1.) ἀτρεκέστερον ἀντὶ τοῦ ἀκριβέστερον, exactius, ponitur. ἀλλὰ περὶ τούτου ἀτρεκέστερον ὀλίγῳ ὕστερον ἀποφανέω. verùm de hoc paulò post exactius disseram. Et (pag. 507. 14.) νῦν δὲ ἐθέλω ἀτρεκέστερον εἰπεῖν, nunc verò exactius referre volo. Lib. quoque de art. (p.595.28. H.790.F.) ἀτρεκέως, ἀκριβῶς, δι' ὅλου, ὁλοκλήρως, exquisitè, ex toto, penitus, exponit Gal. κατεάγῃ δὲ ὁ αὐχὴν, ἢν μὲν ἀτρεκέως ἀποκαυλισθῇ. Iugulum quidem si ea toto transuersum fractum est, hoc est, planè & exquisitè, & in morem fracturæ caulatim factæ. Quem locum etiam in medium adducens Erot. ἀτρεκέως ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς sumi scribit, eumque his verbis exponit. νῦν γὰρ τὴν ῥαφανηδὸν διαφορὰν, καὶ τὴν καυληδὸν τῇ σχιδακηδὸν ἀντιτάξας, τὸ ἀτρεκὲς ἐπὶ τοῦ διὰ τάχους καὶ πρὸς ἀκρίβειαν διῃρημένου ὀστέου τέθεικεν. quod est. Nunc enim eam fracturæ differentiam quæ raphanatim ac velut caulatim facta dicitur, ei quæ assulatim facta est opponens, τὸ ἀτρεκὲς de osse celeriter & exactè diuiso posuit. Licet διὰ πάχους apud Erot. legere malim, quòd fractura illa, eo quod καυληδὸν facta, per transuersam ossis figuram & per crassitudinem contingat, quod δι' ὅλως, ὡς κατὰ μηδὲν συνεχόμενον, hoc est, ex toto, ita vt nulla parte adhæreicat, dixit, Gal. Com. 1. in lib. de art. Sic quoque ἀτρεκὲς quod est exactum & completum dicitur, vt Lib. περὶ ἑπταμήνου vulgò inscripto (p.254.26.) λόγος καὶ ἀριθμὸς ἀτρεκὴς, iusta ratio & plenus exactè numerus hebdomadarum in fœtu septimestri. τὸ παιδίον ἑπτάμηνον γόνον γενόμενον, λόγῳ γεγένηται καὶ ζῇ, καὶ λόγον ἔχει τοιοῦτον καὶ ἀριθμὸν ἀτρεκέα ἐς τὰς ἑβδομάδας. Puer septimo mense editus, pro ratione nascitur & viuit iustamque rationem & exactum septimanarum numerum habet. Sic enim vitalis partus septimestris Hipp. dicitur, quòd tres hebdomadum decadas perfectas & exactè plenas atque integras compleat, hoc est dies 210. Idem de fœtu nouem mensium (ibid in v. 9.) καὶ ἔχει τὸν ἀριθμὸν ἀτρεκέα ἐς τὰς ἑβδομάδας, numerum exactum ad septimanas habet. Quatuor enim hebdomadas complet. Rursusque (ib p 254.53.) ἔστι δὲ λόγῳ καὶ ἀριθμῷ ἀτρεκεῖ ἑβδομάδες ἑξήκοντα καὶ τριηκόσιαι. Iusta autem ratione & numero exactè trecentæ & sexaginta septimanæ continentur. Anni enim septem triginta quinque hebdomadum decadas complent, hebdomadas autem trecentas & sexaginta. Sic enim locus ille legi posse mihi cum Cornar. videtur. At verò lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p.12.37.) τὸ ἀτρεκὲς quod est rectum, certum & exactum significat, χαλεπὸν δὲ τοιαύτης ἀκριβείης ἐούσης περὶ τὴν τέχνην, τυγχάνειν αἰεὶ τοῦ ἀτρεκεστάτου. Cùm igitur in arte tam exacta certitudo insit, difficile est semper certissimum assequi. Quem locum subindicans Erot. τὸ ἀτρεκέστατον à vero distingui vult, idemque καὶ τοιαύτης ἀκριβείης, ἰούσης legit, contra omnium codicum fidem, quæ tamen lectio mihi amplectenda videtur. Rursus (ib. v. 41.) ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον διὰ τὸ ἐγγὺς εἶναι τοῦ ἀτρεκεστάτου, οἶμαι δεῖν αὐτὴν λογισμῷ ἐκ πολλῆς ἀγνωσίης. Sed multò magis, quod prope secat ex magnis ignorantiæ tenebris ratiocinatio hominis ad id quod certissimum peruenire. Erot. etiam ἀτρεκέως ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς positum lib. περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον testatur, nimirum id subindicans quod legitur (p.409.20.) καὶ τὰ ἄλλα οὐδὲν ἀτρεκέως κατιδεῖν δύναται ὀρθῶς, nihilque de cætero exactè re vera videre potest. Vbi planè à vero tamen distingui satis apparet. Ἀτρεκὲς etiam apud Hipp. asseuerationem significat, vt sit tem, quod pro comperto asseueratur aut certò asseritur. Prorrh. 2. (p.84.G.) καὶ δὲ τὰς γυμναζομένας καὶ ταλαιπωρεούσας, τὰς μὲν ἀτρεκείας τὰς λεγομένας, ὡς λέγουσιν οἱ λέγοντες, οὔτε δοκέω εἶναι, οὔτ' ἂν ἀπιστεῖν κωλύω δοκέειν. Quòd autem attinet ad eos qui exercitationibus & laboribus fatigantur, quæ quidem pro certo asseuerantur, vt asserunt qui ea narrant, nec esse puto, neque si quis existimet, prohibeo. Ἀτρεκὲς ἀντὶ τοῦ ἀτρεκέως lib περὶ φύσιος παιδίου [p.245.47.] οὐκ ἔστιν ἀτρεκὲς κρῖναι neque certò iudicare queas. Ἀτρεκέως, ἀληθῶς, ἀκριβῶς exponit Hesych. & ἀτρεκὲς ἀληθὲς, vt ἀτρεκῆ, ἀληθῆ, ἀκριβῆ.

Ἀτρεμέως apud Hipp. ponitur pro ἀτρέμας, quod placidè, quietè, remissè significat Lib. 5. Epid. [p 1155 F.] οὐκ ἀτρεμέως, neque quiescebat. hoc est, οὐκ ἀτρεμέειν εἶχε, quod explicat lib. 7. Epid. οὐδ' ἀτρέμιζεν. Ἀτρέμας autem ἡσύχως, ἡσυχῆ exponit Hesych. vt & ἀτρεμίη, ἡσυχίη, & ἀτρεμίζειν ἡσυχάζειν, & ἀτρεμέουσι ἡσυχάζουσι. τὰ ἀτρεμέοντα dicuntur Hipp. partes corporis quæ quiescunt, exque intelliguntur quæ exiliis destituuntur in suat in

vtrisque ossibus quæ inter se ad articulum committuntur, vt in genu, pars extra femur, vel circa tibiam. Sic enim explicat Gal. Com. 2. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον (p.681.11. H.743.F.) Ἀτρεμίοντα ἠρεμοῦντα, hoc est, quieta exponit Erotianus apud Hipp. nimirum locum lib. de fract. (p.559.12. H.766 E.) subindicans. καὶ τὰ μὴ ἀτρεμίοντα ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ, quæ neque in eadem figuratione quieta permanent. Ἀτρεμίειν autem frequens est Hipp. & quiescere aut conquiescere, significat, ἡσυχίαν ἄγειν.

Ἀττικὸν videtur esse emplastri nomen quod est vlceribus glutinandis efficax, apud Hipp. quale est Attalum Celsi lib.5.cap. 19. Eoque vtitur ad tibiæ vlcera Hipp. lib.4. Epid. (p.1138.D.) ὃς τὸ ἐν τῇ κνήμῃ ἕλκος εἶχε, καὶ τῷ Ἀττικῷ ἐχρήσατο. Qui vlcus in tibia habuit, & Attico vsus est. Ἀττικὴ χύτρη. Ἀττικὴ χύτρα, καὶ ἐνίοτε ἐχῖνον καλούμενον ἐχῖνον, interpretatur Gal. in Exeg. vas Atticum, Atticam ollam, & aliquando Echinum vocatum.

§ Αὐαίνειν est arefacere, siccare, & αὐαίνεσθαι arefieri, exiccari, & tabefieri, vt αὔανσις in stirpibus idem quod γῆρας in animalibus, senio proportione respondens, vt scribit Gal. lib. 1. salub. (p.221.11.) Lib.1. περὶ γυναικ. (p.593.8.) ἀναυαίνονται αἱ μῆτραι ὑπὸ τῆς ταλαιπωρίης, exiccari vteri præ labore & exercitatione. Rursus (p.595.34.) vteros humidos αὐαίνειν, hoc est, exiccare præcipit. Et (p.598.27.) ὑστέρας ὑγρὰς & αὐαινομένας, hoc est, vteros humidos & exsiccatos inter se opponit, vt & (ib.ver.33.) τὰς ὑγρηδόνα ἐχούσας, & τὰς αὐαινομένας. Αὐαίνονται ξηραίνονται φθινόμεναι, exponitur Hesych & αὐαινομένους, ξηραινομένους, φθινομένους, itidem αὐανθεὶς ξηρανθείς. Αὐαντὴ ὁ αὐαντὸς, τὶς ξηραντικὴ νόσος: exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. nimirum ex lib 2. de Morb. (p.484.24.) vbi νοῦσος ἡ λεγομένη αὐαντὴ describitur, morbus quidam desiccans. Αὐασμὸς, ξηρασμὸς, hoc est, siccitatem, exponit Erot. apud Hipp. locum lib. περὶ χυμῶν (p.47.46.) subnotans, additque αὖον τὸ ξηρὸν dici, adducto Homeri testimonio. Ἀζαλέαι γλῶτται valde resiccatæ linguæ & aridæ dicuntur aph.13. lib.6. Epid. sect.5. ἀπὸ ἐγκαύσιος λιγνυώδεος, ex incendio fuliginoso. Vbi Gal. αὖαι, ἱκανῶς ξηραὶ, abunde resiccatas exponit.

Αὐθάδης apud Hipp. arrogantem & superbum significat, quique præ se cæteros omnes despicit, & adeò peruicaciter aut arroganter se gerit, vt cæteros colloqoio aut consuetudine familiari minimè dignetur. Lib. περὶ ἰητροῦ (p.19.20.) σχήματι δὲ ἀπὸ μὲν προσώπου, σύννουν μὴ πικρῶς· αὐθάδης γὰρ δοκέει εἶναι καὶ μισάνθρωπος. Quòd ad gestum attinet, vultu sit cogitabundo & subtristi, citra amarulentiam tamen ne superbus aut inhumanus videatur. Vbi αὐθάδης dici videtur qui arroganter & superbè ac contumeliosè cæteros despicit. Cornar. contumacem vertit, Gorth. superciliosum, Caluus improbum & sudacem, Zuingg. appositissimè superbum. αὐθάδεας καὶ ἰδιογνώμονας simul iungit Hipp. lib. de aëre, loc. & aq. (p 295.12.) hoc est, sibi nimis placentes & superbos, cum pertinacibus & in concepta opinione permanentibus.

Αὖθις pro imposterum aut posthac sumitur lib.5 Epid. (p.1150. H.) ὁ δὲ πυρετὸς αὖθις οὐκ ἔλαβε, febris verò posthac non dimittebat.

Αὐλὸς fistulam significat, sed pro vterorum foramine & sinu pudoris sumitur apud Hipp. lib.2. περὶ γυναικ. (p.645.44.) περὶ μὲν τὰς ὑστέρας, προσθεῖναι εἴριον περὶ τὸν αὐλὸν, ὡς ὅτι μάλιστα. Ad vterorum quidem foramen lanam, quoad fieri maxime licet, apponere oportet. Ibidem etiam (v.51.) διαυλὸν, interior trames & fistula, aut interior sinus vterum petens dicitur. ὅταν δὲ κλεισθῇ τὸ στόμα, καὶ ὁ διαυλὸν. Cum verò vteri osculum conclusum fuerit, & interior trames aut fistularis via. Sic enim cum Cornar. lego Lib. verò de art. (p 622.12. H.814.C.) αὐλὸς ἐκ χαλκείου follem fabrilem aut ea officina fabri significat. κατέπεμπε αὐλὸν ἐκ χαλκείου. τὸν ἀσκὸν τὸν ὑποκείμενον ἐνέφυσα, ac deinde vtrem suppositum immisso folle fabrili inflabam. Rursusque (p.638.53 H.837.B.) ἔπειτα ἐς ὃν τῶν πολλῶν, τὸν λελυμένον ἐνθέντα αὐλὸν ἐκ χαλκείου φυσᾷν. Deinde imposito folle fabrili in partem ex multis solutam, flatus in vtrem immittitur ac distendi cogitur.

Αὐλίσκος etiam fistulam significat quæ in vesicam immittitur, catetherem vocant. Lib.1. de Morb. (p.448.40.) μήδ' εἰς κύστιν αὐλίσκον καθιέντα, δύνασθαι καθεῖναι, & fistulam in vesicam immissam demittere non posse.

Αὐξάνεσθαι augeri dicitur cum talis generatur substantia qualis est deperdita. Gal. Com. ad aph.19. lib 6. αὔξεσθαι μὲν γὰρ λέγεται τὸ ἀπολλύμενον ... ἑτέρας οὐσίας τοιαύτης οἵα τοῦ διαφθαρέντος ἦν, ὥσπερ ἐπὶ τῶν κοίλων ἑλκῶν ὁρᾶται σὰρξ βλαστάνουσα. Αὐξάνεσθαι, hoc est, augeri quidem intelligit talem aliquam generari substantiam, qualis est partis dissipatæ, sicuti in cauis vlceribus caro succrescere cernitur. Αὔξη idem quod αὔξησις, incrementum significat & auctionem. Lib.1. περὶ γυναικ. (p.602.55.) καὶ αὔξησις γίνεται, & incrementum ipsi accedit. Hesych. etiam αὔξην αὔξησιν exponit. Est autem αὔξησις & auctio partium corporis in tres dimensiones distentio, nimirum cùm nutritione in latum, longum & profundum augentur. Philoth. αὔξησιν τοῦ λείποντος ἀναπλήρωσιν esse dicit, eius quod deficit supplementum.

Αὐτίκα apud Hipp. statim, confestim significat, & de tempore latitudinem habente, velut ἀρχὴ intelligitur. πλάτος enim ἔχει τοσοῦτον, ὅσον περ καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς ὄνομα, καὶ ἐνδείκνυται δηλοῖ, tantam habet latitudinem quantam principij nomen, & confestim indicat, vt scribit Gal. lib. περὶ κρίσεων cap 7. multis Hipp. exemplis in medium adductis. Sic aph.7.10. & 12. lib.1. αὐτίκα de primis tribus aut quatuor morbi diebus dicitur. Vbi etiam scribit Gal. αὐτίκα δὲ ἀκούειν περὶ τὴν πρώτην τετράδα, ἢ μικρὸν ταύτης ἀπωτέρω. statim autem de primo quaternario obaudiendum venit, aut paulo vlteriore tempore. Idem αὐτίκα οὐ μετὰ πολὺ τῆς πρώτης εἰσβολῆς, hoc est, non ita multò pòst primum morbi insultum significare scribit Com. ad aph.10. lib.1. Sic lib. 2. Epid. (p.998.B.) περὶ τὰς ἀρχὰς σκεπτέον τῶν νούσων, εἰ αὐτίκα ἀνθεῖ. ad dignoscenda morborum principia, considerandum an confestim consistendi vigorem habeant. Lib. etiam 1. Epid. sect.3. 963. H. αὐτίκα γὰρ ξυνεχεῖς ἐόντες οἷον ἀρχόμενοι ἀνθεῖ καὶ ἀκμάζει. Scilicet namque continua quibusdam vbi incipit floret & viget maximè. Vbi αὐτίκα τὸ ἄμαλλον significare, hoc est, sine mora, quàm primum, promptè, celeriter, eitò, ex Gal. indicauimus. Lib. etiam de rat. vict. in morb. ac. (pag 48.21. H. 385.53.) ὁκόσοισί τι γὰρ σῖτον αὐτίκα ἐγκατακεκλεισμένος. Quibus enim cibi recrementum statim interclusum est. Vbi αὐτίκα immutato poni ordine scribit Gal. eumque sensum habere, αὐτίκα γοῦν οἷς σῖτος ἐγκατακεκλεισμένος, hoc est, Iam primum enim quibus cibi recrementum interclusum est. vt αὐτίκα, iamprimum, primùm, verbi gratia, aut verbi causa significet. Erot. apud Hipp. αὐτίκα Bacchio ἤδη, iam, denotare scribit, vt & Epicli ἀθρόως, celeriter, confestim. Interdum verò ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα eam dictionem sumi.

Αὐτίτης οἶνος exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. ὁ αὐτοετὴς, ὁ ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους, vinum anni præsentis quo bibitur, vinum hornum, quasi dicas αὐτοετὴς: Sicut & περυσίας eidem ὁ περυσινὸς οἶνος dicitur, ὁ τοῦ περυσινοῦ τινὸς ὢν, vinum anni superioris & proximè præteriti. Quibus Gal. verbis liber 3. de Morb. subindicari videtur (p.492.5.) vbi scribitur, καὶ οἶνον αὐτίτην πινέτω ἔχων, & vinum hornum vernaculum bibat. Verùm αὐτίτην ... pro αὐτίτην habent omnia exemplaria tum manuscripta, tum publicata. Interpretes vinum splendidum & clarum dixerunt. ... etiam pro ἰσχνὸν vitiosè ibidem legitur, vt vinum patrium & vernaculum intelligatur. Αὐτίτης οἶνος Polluci exponitur ὁ ἐπιχώριος vinum vernaculum & patrium, vt & Sudæ ἀκέραιος dicitur, & quibusdam ὁ ἄμικτος καὶ ὁ χωρὶς ἐπιχύσεως, hoc est, meracum & nulla aqua perfusum ac mixtum, aut χωρὶς ὕδατος. Pro quo ἀνεπίχυτος ponit Erot. cùm οἶνον αὐτίτην τὸν ἀνεπίχυτον exponit, merum & cui nihil affusum est aut admixtum. (Verùm apud Erot. ... αὐτίτην fœdissimo vitio legitur, vt satis apparet.) Cui forte opponitur ὁ ἐπίχυτος οἶνος Timachidæ Rhodio ... τῷ γλυκεῖ, & γλυκύς οἶνος ὁ τὸ ἔψημα ἔχων, apud Athen. lib.1. Polyzelus apud Erot. αὐτίτας vocat, & apud Athenæum αὐτίτην οἶνον ἐν Ῥόδῳ, pro quo αὐτίτην mendosè apud Athen. habent omnia exemplaria. Dicitur & αὐτίτης οἶνος, ὁ ... καὶ ὁ ἐπίκτητος Varin. At forte apud Hipp. αὐτίτης οἶνος vinum merum & syncerum intelligitur lib.3. de Morb. in volulo, quemadmodum lib.2. Epid. sect.6. ἄκρητον πολλὸν eodem in morbo exhibet. Quod certè conuellit Cæl. Aurel. lib.3. Acut. cap 6. vbi hunc etiam locum lib.3. de Morb. subnotat, vinum tamen simpliciter dicit. Merum autem in volulo auxilij vicem subire potest ex placito 44 lib.6. & Celso lib 2. cap.8. & Aret. cap.5. lib.2. de Cur. morb ac. vt & cætera calefacientia, & febris ex Hipp. quæ tamen lib.3. de Morb. & Gal. damnatur, com. ad aph 44. lib 6.

Αὐτίδρομον αὐτοκίνητον, hoc est, quod ex se mouetur explicat Gal. apud Hipp. ex lib. περὶ ἑβδομάδων.

Αὐτόματα fieri dicuntur apud Hipp. quæ sponte magisque naturæ vi quàm morbi, aut medici opera contingunt, vt aph.2. lib.1. de spontaneis vacuationibus per aluum aut vomitum. Lib. περὶ χυμῶν (p.47.13.) τὰ αὐτόματα ἄνω καὶ κάτω. quæ sua sponte, hoc est, natura sursum aut deorsum feruntur, spectanda monet num prosint, aut noceant. αὐτόματα ἰόντα quæ sponte & per se prodeunt, quæcunque extra medici operam excernuntur, aph.2. lib.4. Vbi scribit Gal. αὐτόματα καλεῖσθαι λέγει τὰ ἐκ τοῦ σώματος. ὅσα χωρὶς τοῦ πρᾶξαί τι τὸν ἰατρὸν ἐκκρίνεται, ποτὲ μὲν τῆς δυνάμεως τὸ σῶμα φύσεως ἐκκαθαιρούσης αὐτά, ποτὲ δὲ δι' ἐρεθισμὸν, ἢ τὶ

ὁ τι μὴ ὑγιέοιτο πρὸς τῶν ἰητρῶν. Sponte è corpore vacuari dicimus, quæcunque citra omnem Medici opem excernuntur, idque interdum natura corpus nostrum gubernante ea expurgante, interdum etiam ex irritamento aliquo, aut quia à vasis contineri nequeant. Idem Com. ad aph. 14. lib. 6. spontaneas vacuationes vocat, τὰς μὴ γινομένας ὑπὸ χωρὶς αἰτίας, ἀλλὰ χωρὶς τῆς ἔξωθεν αἰτίας, non quæ sine causa quidem, sed quæ citra nostram operam fiunt. Sic aph. 15. & 17. lib. 6. τὰ αὐτόματα fieri dicuntur, ἀπὸ φανερᾶς αἰτίας, ὥστε ἰατρικῶς αἰτίας ἀπὸ τῶν ἰατρῶν χρησαμένων, ἀλλὰ φύσεως φύσει. quæ citra manifestam causam, hoc est, Medici opem contingunt, sed naturæ prouidentia, vt in his quæ rectè à natura geruntur, αὐτόματοι ῥίγεα spontanei rigores sunt, authore Gal. Com. 3. in lib. 1. Epid. (p. 387. 44.) τὰ χωρὶς τῆς ἔξωθεν αἰτίας, qui sine causa externa fiunt, τὰ ταυτόματα ῥίγεα dicuntur Gal. lib. περὶ ῥίγους (p. 368. 54.) τὰ αὐτόματα etiam ἐξαίφνης, repentè, aut ἀπὸ φανερᾶς αἰτίας significat, aph. 78. lib. 4. At lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 15. 17.) τὸ αὐτόματον dicitur quod sponte & sine alterius ope fit. Αὐτόματον quod in casum cadit sponteque accidit, lib. περὶ τέχνης (pag. 4. 36.) quodque nihil prorsus esse deprehenditur, neque vllam omninò habere essentiam, sed tantùm nomen esse inane. At lib. περὶ φυσῶν (pag. 299. 26.) αὐτόματον de spiritu dicitur, qui sponte & primariò, aut sine vllo medio per inspirationem in venas subit. αὐτόματοι χυλοὶ lib. περὶ τροφῆς (pag. 381. 15.) spontanei succi qui ad nutritionem sponte humana & certo consilio aut instituto vt agerent sunt adhibiti, & quibus adhibendis ars & humanum consilium subseruit. Ita αὐτόματα quod sponte fit & certo consilio, vt ἑκούσιος, velut αὐτόματα ἑλκώματα dicuntur lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p. 427. 39.) vlcerationes spontaneæ, quæ ab externa causa fiunt τοῖσι φαρμάκοισι αὐτόματοι qui sponte naturæ repurgantur, quibus ὑπὸ φαρμάκων, à medicamento repurgati, opponuntur, lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 16. 19.) ὑπὸ αὐτοματίης, sponte, per sese, lib. de rat. vict. in Morb. ac. (p. 116. 24. H. 406. 54.)

Αὐτὸς ἑωυτοῦ γίνεσθαι dicitur Hippocrati pro ad sese redire, & sui ac mentis compos fieri. Lib. 7. Epid. (1212. E.) ἐς αὐτὸς ἑωυτοῦ μὴ γίνεσθαι, & ægrè ad sese rediebat. Neque absimili locutione ἐξ ἑωυτοῦ εἶναι, extra se esse significat, vt ἐν ἑωυτῷ εἶναι, sui compos esse. (ib. 1224. E.)

Αὔτως μανάως, Gal. in Exeg. explicat apud Hipp. quod est frustrà, temere. Hesych. quoque αὔτως μάτην exponit.

Αὐχμοὶ squalores & exuperantes siccitates significant, impropriè tamen nec valde vsitata locutione pro mixto sicciore tempotis conditione vsurpatur Hipp. Lib. 1. Epid. in hyeme, (p. 350. 34. H. 938. C.) Quod indicat Gal. his verbis. τὰς ξηροτέρας τοῦ συμμέτρου καταστάσεις, αὐχμοὺς εἰώθασιν ὀνομάζειν οἱ παλαιοί. αὐχμηρὸς γὰρ ὁ τὴν ἄκρως ξηρότητα, ἀλλὰ τὴν ἄκρως ξηρὰν ὀνομάζουσιν. Plus æquo siccam temporis conditionem αὐχμὸν, hoc est, squalorem non admodum vsitato nomine appellat. Hoc enim nomine non simpliciter sicciorem, verùm extremè siccam appellare consueuimus. Philoth. quoque αὐχμὸν Hipp. dici scribit τὴν ξηρότητα τὴν πέρα τοῦ μετρίου eam siccitatem quæ modum excedat. Eadem notione rursus lib. 1. Epid. st. 3. hyemi αὐχμοὶ νοτιοὶ attribuuntur, & aph. 7. & 15. lib. 3. αὐχμοὶ insto sicciora tempora denotant, & ὁ χειμὼν αὐχμηρὸς insto sicciot hyems dicitur aph. 11. lib. 3. & Θέρος αὐχμηρὸν aph. 13. αὐχμοὶ πολλοὶ μετὰ ζεφύρων ἐγίνοντο, squalores multi post Fauonium contingebant, lib. 5. Epid. (p. 1161 G.) vbi tamen fœdissimo errore λυχμοὶ legitur. αὐχμώδης χρὼς corporis cutis squallida & plus æquo resiccata Coac. (p. 150. C.)

§ Ἀφαιρέσιες τοῦ αἵματος sanguinis detractiones pro sponte factis hæmorrhagiis ponuntur. In Coac. (p. 174. E.) ἐς αἱ τοῦ αἵματος ἀφαιρέσιες αἱ ἀθρόαι βλάπτουσιν, confertæ sanguinis detractiones lædunt. Ἀφαίρεσις etiam lib. περὶ εὐχυμίας. (p. 23. 39.) rapinas significat, subtractionem dixit Caluus.

Ἀφανίζεσθαι de his quæ disparent & euanescunt dicitur, quod dum temere in morborum solutionibus & iudicationis disciplina accidit, damno est, tuncque ἐξαίφνης, ἀφανίζεσθαι, ἀνεὶς λόγου, ἀλόγως, ἀπὸ ἀσημάνσεως, μεὶ κρίσεως, χωρὶς σημείου ἢ ἐκκρίσεως additur, vt lib. 5. Epid. (p. 1024. A.) ὅσοισιν ἀσήμως ἀφανίζονται, ὀλέθριον, quæcunque absque iudicationis significatione disparent, malè decernunt. Et rursus (p. 1034. C.) φοινώδεις τε ἐξαίφνης ἀφανιζόμεναι, longè maligniora sunt, quæ derepente euanescunt. Lib. 2. Epid. (p. 352. 15. H. 939. D.) ἐπάρματα παρὰ τὰ ὦτα πᾶσιν ἀσήμως ἀφανίσθη, tubercula ad aurea omnibus fine vlla significatione disparuerunt. Rursus (p. 364. 35. H. 946. H.) ἀφανίσματα τάχα μὲν ἀφανιζόμενα, postolæ citò rursum disparentes. Et st. 3. (p. 370. 43. H. 953. H.) ἐπὶ τὰ ὦτα ἐπαναστάσιες ἠφανίσθη, ad aures enati tumores disparuerunt. & τούτων ἀφανιζομένων, quibus euanescentibus. Lib. 3. Epid. st. pest. (p. 455.

21. H. 1083. G.) τὰ δὲ ἐπάρματα ἀτόμως ἀφανίζεσθαι, quæcunque abscederent sine vlla solutionis significatione euanescentia. In Progn. (p. 159. 13. H. 45. 17.) ἢν δὲ τῶν ἐς ὑμένων κειμένων ἀφανίζηται τὸ ἐρύσιπελας, quod si neque diebus iudicatoriis erysipelas disparuerit: Et rursus (p. 151. 19. H. 43. 17.) ἢν δὲ ἀφανίζηται ἐς τὸ ἔσω ἀνακομιζόμενον, Si verò abscessus disparent & intrò redeant. In Prorrh (p. 181. 41. H. 70. B.) ἀφανιζόμενα τὸ ἰσχίον ἢ μηρὸν ὀδυνώμενα, euanescente & disparente femoris dolore. Rursusq; (p. 201. 4. H. 75. B.) ἀφανιζόμενος πλευροῦ ὀδύνη, lateris dolor temere & præter rationem euanescens. Atque etere huius dictionis vim aperit Gal. Com. 2. in Progn. (p. 151. 51. H. 43. 27.) his verbis: τὸ ἀφανίζεσθαι τῷ τοῦ παύεσθαι ἔχειν οὐκ ... τὸ ἀφανίζεσθαι ... [illegible] quod est disparere aliquem tumorem præter naturam, non idem denotat quod παύεσθαι, quod est cessare. παύεσθαι namque vniuersalius quiddam indicat. ἀφανίζεσθαι verò citò ac velut derepente cessare significat. Interdum igitur id accidit ex humoris tenuitate & partis raritate, & ambientis non aëris caliditate, atque admoti medicamenti vehementia, ac virium ægri robore. Si enim prædicta omnia in vnum conuenerint, tumor præter naturam citò resoluetur. Vt plurimum autem eiusmodi humores ἀφανίζεσθαι, hoc est, disparere contingit, refluentibus ad eundem locum ex quo impetum fecerunt humoribus qui eos committunt, (quod propriè Hippocrates παλινδρομεῖν, quod est intrò recurrere, vocat) aut ad aliam quendam in profundo corporis locum. Idem quoque Com. 3. in Prorrh. (p. 219. 33.) τὸ δ' ἀφανίζεσθαι ... [illegible] Affectiones autem cum dolore disparere absque vllo in partem aliquam manifestam abscessu, infestantium humorum ad viscera ipsa transpositionem quandam fieri indicat. Ἀφανίζειν τὰς αἱμοῤῥοΐδας, est hæmorrhoida aut venam sanguinem fundentem delere, eximere, dissipare aut consumere. Lib. περὶ αἱμοῤῥοΐδων (pag 894 C.) [illegible] eadem facienda dum omnes deleueris, dissipaueris. Et rursus (D.) μέχρις ἂν ἀφανίσῃς, donec deleantur.

Ἀφασσόμενα Gal. apud Hipp. in Exeg ψηλαφώμενα exponit, hoc est, contrectata, confricata, aut quæ contrectantur. Legitur autem lib. 2. de Morb (p. 471. 51.) ἐπὴν δὲ δοκέῃ τὸ φῦμα μαλακὸν εἶναι, ἔνδον ἀφασσόμενα, τάμνειν μαχαιρίῳ. Vbi verò tubercula mollia esse videbuntur, intus contrectata, hoc est, digitis confricata, scalpello pertundito. Rursus (p. 473. 46.) ἔξω τὸ ἀφασσόμενα ... febris ad externum contactum debilis est. Verùm in priore exemplo ἀφασσόμενα omnibus in exemplaribus legitur pro ἀφασσόμενα, velut ab ἀφάσσω. Est & ἀφάω & ἀφάσσω, contrecto, palpo, tango, ψηλαφῶ. Lib. περὶ γυναικείων. (p. 565. 30.) ἢν ἀφάσσῃ τῷ δακτύλῳ τὸ στόμα, & si digito os vteri contrectet. Sic enim illic legendum censeo. Rursus (p. 566. 44.) ἢν δὲ ἀφάσσων, si contigerit, contrectarit. Ἀφάσσων ψηλαφῶν, ἀπὸ τοῦ ἀφῶ exponit Hesych. Ἀφαὶ Gal. in Exeg. τὰ ἅμματα, vincula exponit apud Hipp. ἀφῆσαι, Idem etiam ἀφασσάμενος ψηλαφήσας, hoc est, quæ contrectauit, exponit. Verùm ἀφασσάμενος meliores habent codices.

Ἀφειδέως nihil parcere significat, hoc est, non remissè agere, neque molliter, sed audacter, nihil veriti, nihil remittendo, sed sedulò & diligenter. Lib. de art. (p. 607. 43. H. 802. 51.) ἐς ἔξω ἀφειδέως ... & exteriore parte, non remissè agendo, in suam sedem compellendæ. Iubet enim nares primum interiore parte conformare, & exteriore non remissè neque molliter, sed audacter in suam sedem compellere & dirigere. Cui postea βλακῶδες & ἀνειμένως ... opponit. Igitur & diligentiam requirit, & mollitiem in eo tractandis narious fugit.

Ἄφεσις remissionem indicat, morbi solutionem & liberationem. In Coac. (p. 150. A.) ὅσοι ἐν πυρετῷ λευκὸν ... σημεῖον, ... In febre vrina album & læue depositum habens sedimentum, celerem remissionem denunciat. ἀφέσεις τῶν βελέων sagittarum emissiones, lib.

de fract. (p.529.33. H.751.D.) Est vbi ἄφεσις membrorum exolutionem, relaxationem ac veluti languorem indicat, vt lib.3. Epid. st. pest. (p.423.1. H.1085.E.) λύσις ἢ ἄφεσις in febribus ardentibus simul languorem. Vbi Gal. ἄφεσιν τὴν τῆς exponit, ὅταν ... velut exolutianem, ... cùm rerum etiam omnium corporis partium resolutionem, cùm resalutis similes proiectæ & iacentes videntur. Qua notione etiam sumi hæc dictio potest in Coac. (p.202.G.) aut etiam morbi remissionem indicare, vt illic scripsimus.

Ἀφηλικέστερος, qui florentem ætatem exegit, senior, prouectioris ætatis. Lib.7. Epid. (p.1235 F.) τὴν Λικινίου ἀδελφὴν τὴν ἀφηλικεστέρην. Licinij sororem, quæ iam florentes annos exegerat.

Ἄφθαι dicuntur Hipp. superficiaria oris vlcera, maligna & serpentia, ignea quadam caliditate prædita, quæ nuper natos pueros & adhuc tenellos exercent, aph.24. lib.3. Vbi scribit Gal. ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν νεογνῶν ἄφθας φησὶ γίγνεσθαι. ... In puerulis recens in lucem editis aphthas fieri dicit. Sic autem vocant vlcerationes oris superficiarias, quæ neque præ mollitie maximè instrumentorum exortas, quæ neque lactis qualitatem ferre possunt, quod non coniectum, neque lactis qualitatem ferre possunt, quod non parum feri in se continet. Est autem id naturâ abstergendi facultate præditum, adeo vt nil mirum sit, si in mollioribus corporibus quasdam in superficie exulcerationes efficiat. Idē lib.6. Comp.pharm. κατὰ τόπ. (p.252.13.) τὰς ἐπιπολῆς ἑλκώσεις ἐν τῷ στόματι ... Aphthas vocant in oris superficie obortas exulcerationes igneæ caliditatis quiddam obtinentes. Oriuntur autem vt plurimùm infantibus, cùm vel vitiosum fuerit lac nutricis, aut non probè ipsum concoxerit infans. Rursus Com.3. in lib.3. Epid. (p.420.19. H.1083.B.) αἱ μὲν οὖν ἄφθαι κατὰ τὸ στόμα γίνονται συνεχῶς τοῖς παιδίοις, ἑλκώσεις ἐπιπολαίου οὖσαι, ... Aphthæ igitur assiduè oriuntur circa puerorum ora, quæ exulceratio in summo existunt, tum quia omnia eorum membra sunt mollissima ac algæ more fragilia, tum etiam insuper os est protinus insuetum cibis & potibus. Vbi ergo nutricis lac acrimonia quadam præditum fuerit, aphthas gignit quæ facilè placantur si infantis os modicè adstringas. Si verò prauus aliquis humor affluxerit, malignæ semper aphthæ consistunt. In Definit.Med. (p 400.45) ἄφθα ἐστὶν ἕλκωσις ἐπιπόλαιος ἐν στόματι γινομένη. ... Aphtha est vlceratio in oris superficie exorta. Præcipuè verò exulceratio ista in pueris manifesta cernitur. Aphthæ serpentia oris vlcera vocantur Celso, cap.1 lib.2 ex aph.24.lib.3. ἀφθώδεα στόματα serpentia oris vlcera lib.3. Epid.in st.pest.& Coac. (p.202.C. & 206.E.) Quod etsi propriè de oris vlcere fetido sumi potest, ad oris vteri aphthas etiam non malè transferetur, quod etiam Hipp. sæpe dicitur lib. περὶ γυναικείων, ἀφθῶν τὰ αἰδοῖα pudenda mulieris fetido vlcere ac superficiario laborare scribitur Hipp. lib περὶ γυναικείων (p.583 10. & 581.31.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (p.6..41.) ... ἀφθῇ τὰ αἰδοῖα. Si prægnantis pudenda vlcere fetido & superficiario laborent. Quod etiam repetitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.584.43.) vtrobique tamen vitiosè legitur. Rursus lib.1. περὶ γυναικ. (p.633. 36. & lib 2. (p 674.44.) Sic ἀφθώδεα ῥεύματα fluxiones quæ serpentia oris vlcera faciunt in prægnantibus, quod de vteri osculo accipiendum videtur in Coac. (p.104 G) Sunt & reliquarum etiam partium aphthæ, vt lib.2. de Morb. (p 478. 25) fistulam pulmonis aphtha, hoc est, vlcere fetido, laborantem celebrat Hipp. Et ἀφθώδεις ... curat Galen. lib. 9. Comp. pharm. κατὰ τόπ. & Paulus lib. 3 cap.34. Erot. ἄφθαι λέγεται ... aphtha dicitur pustularum genus, quæ præcipuè circa puerorum vlcera oriuntur. Paulus lib.1. cap. 10. γίγνεται δ' ἐν τῷ παιδίῳ ... Oritur etiam in puero vlcus quod aphtha vocatur, nunc subalbidum, nunc subrubrum, rursusque ad instar crustæ nigrescens. Pessimum autem & maximè lethale quod nigrum est. Aret. quoque vetustus imprimis autor sic aphthas describit lib.1.de caus. & sign.morb. ac cap.9. ... Aphthæ nuncupantur id genus vlcera, quæ pestifera sunt, lata, caua, pinguia, concreto humore quodam albo, aut liuido, aut nigro sordentia. Ἄφθαι exponitur Hesych. αἱ ἐν τῷ στόματι ἑλκώσεις ἢ ἀβίν.

Ἀφιέναι τὰ νοσήματα morbos tollere, summouere, liberare, dimittere. Prorrh.2. (p.115.A.) ὁ φθινόπωρος ... τὰ νοσήματα ἀφιέναι, autumnus minus accommodatus ad hos morbos tollendos aut liberandos.

Ἀφίστασθαι abscedere, discedere, abscessum facere aut discessionem significat, vt lib.5.Epid. (p.1162.B.) ἀφίστατο τὸ δέρμα ἀπὸ τοῦ ὀστέου, cutis ab osse discessit. ἀφίστασθαι ἐς τὰ ἄρθρα, abscessus ad articulos fieri, aph.64. lib.4. ἀφίστασθαι αἱμορροΐδα venam sanguinem fundentem eximi, decidere aut decedere, lib. περὶ αἱμορροΐδων (p.894.C.) ἡ δὲ αἱμορροῒς ... Sub his medicamentis veluti corium vstulatum decidet, exina sanguinem fundens, velut corium vstulatum decidet, eximetur Reliqua vide in Ἀπόστασις.

Ἀφλέγμαντον πύον pus sine pituita, à pituita liberum, inter laudabiles puris notas ponitur, Prorrh.2. (pag 95.A.) & Coac. (p.183.C.) φλέγματος ἀπηλλαγμένον dicitur in Progn. (pag.149. 29. H 42.51.) Celsus sine pituita vertit, cap.8. lib.2. quod reliqui interpretes ab inflammatione alienum non satis accommodatè mihi vertisse videntur.

Ἄφοδος cibi recrementum significat Hipp. & ciborum reliquias, aut superfluorum alimenti excretionem. Gal. Com.5. in lib. 6.Epid. (p.509.16. H.1184.E.) ἄφοδον τὴν ἀπόκρισιν τῶν περιττῶν τῆς τροφῆς ἢ ἀποπάτημα exponit, reliquiarum alimenti excretionem & stercus, vt & Com.5. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.59.52. H.388.52.) ὁ ἄφοδος συνεχέως, τὸ ἀποπάτημα explicat Gal. stercus exuritur. Eadem notione ἀφοδεύειν ventrem exonetare significat lib.7.Epid. (p.1212.C.) ... ἀφοδεύειν δὲ ... cùm verò ventrem exoneraret. Et lib.de fistulis (p.888.D) ὅταν δὲ δέηται ἀφοδεύειν, ἐπὶ ... ἀφοδευέτω. Vbi verò deiciendæ alui cupiditas fuerit, super angustissimos asseres aluum deiiciat. Ἄφοδος est Hesychio ἀποχώρησις ἐπὶ τὸ ἀφοδεύειν secessio ad exonerandam aluum. Est & ἄφοδος excretio & vacuatio Hipp. aph.4. sect.5. lib.6. Epid. κένωσις & ἔκκρισις ibidem exponit Gal.

Ἄφορητοι οἱ πυρετοί, febres intolerabiles, vehementes, non ferendæ. Lib. περὶ κειμένων (p 53 23.) ἡ ἀφόρητος φιλαργυρίη, intolerabilis auaritia, in Epist. (p.1274 53.) Qua notione ἄφορος intolerabilis auaritia... vt lib.1. περὶ γυναικ. (p.606.25.) vt vir velut ἀφόρητος sumi possit, sit molestus & toleratu grauis, cui εὔφορος opponitur, vt etiam rectè vidisse videtur Cordæus contra reliquorum omnium interpretum mentem.

Ἀφορμὴ occasio dicitur & causa externa aut manifesta ex qua aliquid fit, φαινόμενον exponitur Gal Com.3. in lib.3. Epid. (pag. 421.19. H.1083.C.) quæ est (vt idem scribit Com.3. in lib.1. Epid. pag.385.43.) causa manifesta & euidens, κυριώτατα δὲ ... φανερὰ τῶν αἰτίων, φαινόμενα maximè propriè quis manifestas causas dixerit. Ἀφορμὴν omnem cuiusque rei materiam vnde actionis initium sumit, significare scribit Gal. Com.3. in lib 6. Epid (p.481 56. H.1174.B.) his verbis: ... ἀφορμὴν vocare solet Hippocrates omnesque ferè antiqui, omnem rei materiam ex qua motus initium ducitur ad eas quæ consequuntur actiones, siue sit pecunia, siue aliqua alia possessio, siue facultas quædam, siue locus, siue fides, siue actio, siue causa, siue (vt vno verbo complectar) aliud quiduis. Quidam etiam Hipp. ἀφορμὰς dici existimarunt, locos prius affectos, ex quibus alij affectionis originem & initium ducerent, sed hæc notio cùm particularis sit, sub illa vniuersali facilè comprehenditur. Vocat ergo ἀφορμὴν Hipp. vndecunque morbus initium traxerit aut occasionem sumpserit, translatione quadam, cùm ἀφορμὴ omnibus ferè autoribus ad hominum actiones & earum motum referatur. Sic ἀφορμὴ dicitur aph.14.lib. 6. Epid sect.3. occasio omnis aut causa ob quam naturæ huiusmodi alatæ fiunt, hoc est, scapulas alarum instar exertas habent, siue facultatis vitalis imbecillitatem intelligas, siue primam originem, quæ est calidi natiui debilitas. Ἀφορμὴ etiam causam morbi & vnde quis laborare cœpit significat, aph.16.sect.13.lib.6. Epid.& aph.23. qui etiam repetitur lib. 2. Epid. (p.1009.F.) Et lib. περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων [p.56..9] ἰσχιὰς ... ἀφορμὴν γίνεται μάλιστα τοῖσι παιδίοισιν. Ischias ex his

his maximè causis fit plærisque. Ἀφορμὰς ἔχειν exortum habere & progressum significat lib. de art. [p.624.35. H.817.B.] προωρμῆσθαι exponit Gal. de neruis qui exoriuntur. Sic lib. περὶ ἐγχυμῶν. [p.23. 29.] τὰς ἀφορμὰς δήλας ποιεῖ, manifestos progressus facit. Ἀφορμὴν etiam Hesych. τὴν πρόφασιν ἢ αἰτίαν exponit.

Ἀφραίνει, ἀφραίνει, ἀσυνετεῖ, hoc est desipit, imprudenter & inconsulte se gerit, imprudens est, exponit Gal in Exeg. apud Hipp. Hesych quoque ἀφραίνει ἀσυνετεῖ, explicat.

Ἀφραίνοντος Erot. apud Hipp. ἀφρονοῦντος, hoc est, desipientis, mentis minimè compotis, exponit. ἀφραίνοντι Hesych. παραφρονοῦντι, ἀσυνετοῦντι, desipienti, imprudenti, inconsultè & inconsideratè se gerenti, vt & ἀφραίνεις μωραίνεις, ἀνόητος εἶ, stultus es, desipis.

Ἀφρίζειν spumare, spumam reddere significat, vt lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 645.2.) ἢ ἀφρίζῃ ὅταν ῥέῃ, & spumat cùm lenius habuerit. Rursus (p 658.32.) ἀφρίζει τε καὶ ἀσᾶται; spumatque & anxietate conflictatur. ἀφρεῖν verò dicitur lib. 4. de Morb. (p.508.45.) hoc est, spumescere, de lacte, ἀφρεῖ καὶ διακρίνεται, spumescit & secernitur. Et lib. 2. de Morb. (p 463.36.) ἢ ἀφρίει, & spumat. & lib. περὶ ἱερῆς νούσου (p. 305.47.) ἀφρίει καὶ ἀναβάλλει, spumescit & ebullit. Sic ἀφρέοντα, ἀφρίζοντα, πομφολυγοῦντα, spumantia, bullas excitantia exponit Galen. in Exeg. Et Hesych. ἀφρεῖ, ἀφρίζει, ἱδροῖ explicat. Quia certe in lectionis varietate cùm ἀφρεῖν & ἀφρίζειν dicat Hipp. ἀφραίζει pro ἀφρίζει lib 2. περὶ γυναικ. Gal. legisse non malè quis coniecerit, præsertim cùm ἀσᾶσθαι coniungatur, nec infrequens sit hystericam hoc desipientiæ symptoma.

Ἀφροντιστεῖν negligere significat, ἐν παραγγελίαις (p.27.10.) ἀφροντιστέοντα περὶ αὐτῶν λαμβάνειν, ex his fructum percipere negligentes, ex his quæstum facere nil curantes. Rursus (p.28.22.) ἀτυχίη ἀφροντιστίου εὐσχημοσύνης, calamitas quæ decorum negligit.

Ἀφρώδης spumeus & spumosus. ἀφρῶδες αἷμα πτύοντες, in hepatis inflammatione spumosum sanguinem spuentes. In Coac. (p.189.G.) ἀφρώδης ἐπάνθισμα ἐν τοῖσι χολώδεσι διαχωρήμασιν, in biliosis deiectionibus spumosa efflorescentia, flos veluti spumosus sursum erumpens, spuma superemines & emicans in meracis alui recrementis, ὁ ἐπάνω ἀφρὸς exponitur Gal. & [illegible]. Vtitur eadem dictione Hipp. Coac. (p.217.H.) ἀφρώδεα διαχωρήματα ἐν τῇσι διαρροίῃσι spumosa excrementa in alui profluuiis, aph. 30. lib. 7.

Ἀφυῶδες χρῶμα colorem exalbidum & apuam piscem colore referentem significat, & apuæ modo albidum. Lib. 2. περὶ γυναικ. (p.658.20.) de colore pallido & exalbido dicitur ex magno sanguinis profluuio. Quem locum denotans & exponens Erot. τὸ χρῶμα ἀφυῶδες, λευκόχρουν explicat, ἀπὸ τῆς ἀφύης τοῦ ἰχθύος εἰκονισμένον. Sic Gal in Exeg τὸ ἀφυῶδες, τὸ ἀφύης χρώματος ὅμοιον vocari scribit, quod apuam colore referat, eundem locum subindicans. Quod etiam rursus legitur (p 641.18.) τὸ χρῶμα ἀφυῶδες ἐστὶ καὶ φλυκταινῶδες, color apuæ similis & exalbidus, ac pustulosus. Vbi etiam χρῶμα ad corpus referunt quidam. Ἀφυΐζει etiam Gal. in Exeg. ἀπολευκαίνεται καὶ ὥσπερ ἀφύης τὸ χρῶμα ἴσχει exponit, hoc est, exalbescit, dealbatur, ac velut apuæ colorem habet, nimirum locum lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.553.47.) subindicans, καὶ τὸ πρόσωπον ἀφυΐζει, & facies exalbescit, aut apuæ colorem refert. Quam etiam Gal. explicationem habet Hesych. eodem (ni fallor) indicaturæ nomine. De Apua verò pisce a Nicomede Bithyniæ rege in deliciis habito elegantem habes locum apud Athen. lib. 1.

Ἀφωνία vocis priuationem & defectionem significat ex voci destinatorum organorum læsione, interdum etiam vbi cum mentis læsione & cerebri affectibus iungitur, earum quæ ex arbitrio fiunt effectionum exolutionem cum motus & sensus priuatione denotat apud Hipp. per exuperantiam quandam, quòd vox voluntariarum actionum sit præcipua, ex cuius noxia reliquarum quoque effectionum cessatio contingat, idque interdum cum sensus & motus abolitione, interdum verò solo sensu remanente, vt scribit Gal. multis in locis, præcipuè verò Com. ad aph. 51. lib. 6. his verbis: ἀφώνους εἴωθεν ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζειν, οὐχ οἷς ἡ φωνὴ μόνη βέβλαπται, κατ' ὑπεροχὴν δέ τινα τῇ ταύτης βλάβῃ συμπεριλαμβάνειν ἁπάσας τὰς κατὰ προαίρεσιν ἐνεργείας. ἐνίοτε μὲν οὖν ἐκείνων βεβλαμμένων ἡ αἴσθησις [illegible] ἀφώνους [illegible], hoc est, voce defectos, appellare solet Hipp. non eos quibus vox sola oblæsa est, verùm per exuperantiam quandam, sub eius noxa voluntarias omnes actiones nobis comprehendendas indicat. Atque iis interdum oblæsis sensus non perit. Ipse siquidem dicebat, Hos quidem vox deficere solet, absque sensuum tamen læsione. Sæpe autem vtrunque accidit, qui affectus apoplexia nominatur. Quibus sanè verbis locum ex Prorrh. 31. subindicat (p 179 34. H.69) qui etiam in Coac. Prænot. [p.149.F.] mendosè tamen scribitur. Idem Com. ad aph. 58. lib. 7. ἔθος ἐστὶ τῷ Ἱπποκράτει πολλάκις ἀφ' ἑνὸς συμπτώματος τοῦ σαφεστάτου τὴν ἀφωνίαν, ὀνομάζειν ὅτε καὶ [illegible] ἄλλων τινὰ τῶν κατὰ προαίρεσιν ἀπολέσωσι κινήσεων, ἢ μηδ' ὅλως αἰσθάνονται. [illegible]. Consueuit Hippocrates plærunque ex vno maximè manifesto symptomate τῆς ἀφωνίας (h. e. vocis defectionis) ita nominare & significare eos qui nullam retinent voluntariam motionem, vel omninò sensu priuantur, nec aliter atque attoniti sine vllo sensu & motu omninò prostrati iacent. Rursusque Com. ad aph. 5. lib. 5. [illegible]. Hoc autem loco maximè observanda est Hipp. consuetudo, qui ἀφώνους, hoc est, voce defectos nominat, eos qui quouis modo caro (quem soporem vocant) detenti sunt. Verùm propriè carus dicitur totius corporis repentina sensus motusque priuatio. Hanc igitur affectionem vnius symptomatis nomine donare consueuit Hippocrates, quæ fit vtrinque læso neruorum principio. Neque enim aliter omninò totius corporis conuulsio contingere potest, quàm hoc prius lædatur, vel primariò, vel per consensum altera prius affecta particula. Idem Com. 1. in Prorrh. (p 180 1.) φαίνονται δὲ τῶν ἀφώνων ἐν ὀξέσι νοσήμασι γινομένων, ἔνιοι μὲν οὐδὲ αἰσθανόμενοι, [illegible] τὸ νευρῶδες τῆς ἀρχῆς [illegible]. Ex iis qui in morbis acutis ἄφωνοι, hoc est, voce defecti fiunt, quidam sensu priuantur, ob principij læsionem vtroque eos consequente symptomate, in quibusdam verò sola vox deficit. Atque eorum quidem nonnullis alias simul omnes motiones quæ ex arbitrio fiunt, lædi contingit, aliis verò vocem solam. Si igitur vnà cum voce & reliquarum actionum oblæsio fiat, principij neruorum affectio est: Si verò solius vocis, solorum voci destinatorum instrumentorum Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p 93.54 Hipp. 397. 1) scribit, ἢν δὲ ἄφωνοι ἐξαίφνης γένωνται φλεβῶν ἀπολήψιες ποιέουσι, venarum interceptiones subitam vocis defectionem faciunt. Vbi Galen. [illegible] denotari vult, idemque scribit, [illegible]. In ægris autem ἀφωνία, hoc est, vocis priuatio, fit interdum solis voci destinatis instrumentis læsis, aut iis etiam quæ respirationi inseruiunt. Quæ etiam ob recentem quandam exolutionem & prauam virtutis affectionem contingere potest. Vt autem ab his omnibus vocis defectionibus eam quæ in præsenti est oratione apposita distinguat, ideo addidit, ἐὰν ὑγιαίνοντι συμβαίνῃ, hoc est, si id sano contingat. Atque eiusmodi sunt ἀφωνίαι quæ ad cerebri offensam ex mentis & rationis deprauatione consequuntur, extremamque facultatum extinctionem & caloris natiui refrigerationem, ac earum quæ ad motum sunt effectionum cessationem indicant, cùm vocis instrumenta adeò sunt resoluta, vt ne fletum quidem, aut gemitum, aut vllum sonum ægri edere possint, ægr. 1. lib. 1. Epid. & ægr. 2. & 3 lib. 3. Epid. post st. pest. Quod effecit vt apud Hipp. ἄφωνον voce defectum ac priuatum potiùs quàm mutum dixerim, quod tamen reliqui omnes faciunt interpretes, cum ἀφωνίαν mutis attribuat Hippocr. lib. περὶ σαρκῶν vulgò inscripto (p.15 41.) & Arist. lib 4. hist. animal. Ex eodem verò manat cenni ἀφωνίαι in phreniticis, ex nimia resiccatione & humorum imminutione, in Prorrh. (p. 176.39. H.69. C.) & αἱ μετὰ λυγμοῦ ἀφωνίαι, & αἱ μετὰ ἐκλύσιος ἀφωνίαι, vocis defectiones cum singultu; & vocis priuationes cum virium exolutione in Prorrhet. (p.177.26.& 33 H 69.B C.) & Coac. (p.158 D) ἀφωνίαι μετὰ κώματος, vocis defectiones in alto stupore (catochum vocant) detentis, in Prorrh. (p.200 31 H 75.A.) & Coac. (p.158 D.) αἱ μετὰ κάρου ἀφωνίαι [illegible], vocis de-

fectiones cum alto sopore conuulsionem minantur, in Prorrhet. (p.210.29.H.78.B.) αἱ ἐν πυρετῷ ἀφωνίαι, vocis defectiones in febre, in Coac. (p.158.D.) & Prorrhet.54. αἱ ἐκ πόνου ἀφωνίαι, vocis ex dolore priuationes (ibidem ver.12.) & Prorrhet.55. αἱ ἐν κεφαλαλγίῃσιν ἀφωνίαι, vocis ex capitis dolore defectiones (ibidem ver.15.) αἱ μετ' ὀξέος ἐκστάσιος, vehementes insaniæ cum vocis defectione (ibidem ver.27.) αἱ ἐπὶ ῥίγει ἐγγιγνόμεναι ἀφωνίαι, vocis defectiones rigore subinde correptis, (ibidem ver.18.) αἱ πυκναὶ ὑποστρέφουσαι ἀφωνίαι, crebræ & cum sopore quodam consistentes vocis defectiones, (ibidem ver.24.) ἐν ἀφωνίῃ πνεῦμα οἷον πνιγομένοισιν ἀφροῦ ἐξιὸν, in vocis defectione respiratio velut iis qui suffocantur conspicuè elata, [ibidem ver.14.] ἀφωνία τρομώδης vocis defectio cum tremore spiritus animalis consumptionem indicans, [ibidem pag.221.D.] ἄφωνοι ex cerebri concussione, aphor.58.lib.7.& Coac. [p.197.F.] & lib.1. de Morb. [p.447 42.] ἄφωνος attonitum & apoplexia laborantem denotans. lib.5. Epid.[p.1153. 1.] vbi & stertor & oculorum distortio coniungitur. ἄφωνος etiam ἀναίσθητος exponitur Sabino apud Galen. Comm.3. in lib 3. Epid. (p.435 43. H.1098.A.) ἀφωνίας vocis silentium vocat Cæl.Aurel. lib.2.acut. capit.12. & ἀφώνους, voce captos, cap.10 libri eiusdem.

¶ Ἄχη, λῦπαι, dolores exponit Erot. apud Hipp.

Ἄχος etiam λύπη, dolor, mœror exponitur Hesych. & ἄχεος νεφέλη, ἀχθηρᾶς αἰτίας λύπη, doloris nubes pro dolore aut mœrore. Idem ἀχεύων λυπούμενος, mœstus, dolens, & ἄχθεται στυγεῖ, μισεῖται, odio prosequitur, indignatur.

Ἀχιλληὶς κριθὴ hordeum Achilleum, hoc est, magnum, plenum & optimum. Dicitur & ἀχίλλειος κριθὴ, aut ἀχιλληῒς & ἀχιλληΐδες, licet apud Theophrast. histor plant.lib 8.cap. 10. ἀχιλλεῖαι, & lib. de Caus. plant.3. cap.26. & 27. ἀχιλλαῖαι perperam pro ἀχιλληῒς legatur. Est autem Theopht. hordei genus cui spica folio perquam proxima est, amplum & crassum. Ἀχιλληΐδας κριθὰς Gal. in Exeg. exponit τὰς ἀδρὰς καὶ μεγάλας, ἀπό τινος Ἀχιλλέως ὀνομασθείσας, ὥς φασι, γεωργοῦ Βαβυλωνίου, hordeum plenum & magnum, ab Achille quodam sic nominatum, qui agricola Babilonij fuisse dicitur. Quibus verbis haud dubiè locus lib.3. de Morb. (p.496.53.) subnotatur. κριθὰς ἀχιλληΐδας κοτύλην ἀλέσας. hordei Achillei, hoc est, pleni & magni heminam siccato. Et rursus ibid. [497 41.] καὶ κριθέων ἀχιλληΐδων ἴσον, & hordei Achillei, pleni & magni tantundem. Ex quibus constat ἀχιλληΐδας apud Gal. & Erot. legendum, apud quem ἀχιλληΐδας scribitur esse κριθῶν εἶδος, ὡς ἱστοροῦσι Ἀπολλώνιος καὶ Σωσικλῆς.

Ἀχλὺς caligo dicitur, aër caliginosus, returbidus, medium habens crassamentum inter nubem & nebulam, vnde ἀχλυώδες ὄμμα tenebricosus oculus, tenebris obductus & caligans in Prorrh. (p 184.56. H.71.A) & Coac.[p.154.G.] & τὰ ἀχλυώδεα τῶν ὀφθαλμῶν caligantes oculi [ibid 151.A.] quando circa pupillam turbatio quædam aut caligo innascitur, aut oculi quodam crassamento veluti nubecula obducti, retusam & hebescentem habent aciem, ex caloris natiui aut spiritus extinctione, aut humorum oculos regentium perturbatione. Ideoque τῷ καθαρῷ opponitur, in Coac. [p.152 G.] ἀχλὺν δ' ὀνομάζουσι (scribit Gal. Comm 2. in Prorrh.) (p.185 1.H. 71.A.) θολώδη ἀέρα, ἐν τῷ μεταξὺ νέφους τε καὶ ὁμίχλης ἔχοντα τὸ πάχος, ὡς ὁμίχλη μὲν μᾶλλον παχυνθῆ, νέφους δὲ ἧττον. ἀχλὺν autem nominant aëris turbationem, medium inter nubem & nebulam habentem crassamentum, adeò vt nebula plus concreuerit, minus autem quam nubes. Erot. verò ἀχλυώδεας ex Prorrh. exponenti, ἀχλὺς dicitur ποιότης ἀμαυρώσεως καὶ σκοτασμοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, oculorum caligo quædam & obtenebratio. Vbi & testimonium profert ex Il. ε. (v.127.) de Pallade caliginem ab oculis Diomedis remouente, ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν. Caliginem verò tibi ab oculis abstuli, quæ prius in erat. Hesych. autem ἀχλὺν σκοτασμὸν καὶ ἀορασίαν exponit. Ἀχλυώδεες νότοι, austri caliginem & tenebras visui offundentes ac obducentes, dicuntur Hipp aph.5. lib.3. Ἀχλυώδεες verò ægri caligantes & quorum oculis tenebræ & caligines obducuntur, in Coac. (p.122.E.) & Prorrh. (p. 193.1.H.73.A.) Etsi ἀχλυώδεας quidam eos intelligunt in quibus magna corporis perturbatio ex humorum inæqualium agitatione inest, aut quibus faciei & totius corporis nitor obscuratur. Verùm Galenus Com.2. in Prorrh. (p.185.10. H. 71.A.) hoc symptoma oculis caligine affectis attribuit, & ἀχλυώδεας ὀφθαλμοὺς esse scribit, οἷς μόνον τὸ θολῶδες ἐφάνη τε τὸ περὶ τὴν κόρην ὑγρὸν, ὃ λαμπρόν τε καὶ λευκὸν ἦν ἐν ὑγείᾳ. his solis, quibus humor qui circa pupillam est, & sanitatis tempore tum splendidus tum albus erat, conturbatus cernitur. Ἀχλὺς in vteris, lib.2. περὶ γυναικ. (p.663.34) ἀχλὺς ἐν τῇσι μήτρῃσιν, caligo in vteris inest, hoc est, crassus quidam aër & spiritus. procellam dixit Caluus, vt αἰγὶς, quod est idem quod καταιγὶς, legisse videatur. Est etiam ἀχλὺς oculi vitium ex leni & superficiaria exulceratione enatum, nigrum pupillæ occupans. Autori Medici sic definitur. (p.386.52.) ἀχλύς ἐστι ἐπὶ τοῦ ὅλον τὸ μέλαν ἐπὶ ἑλκώσεως ἐπιπολαίου οὐλὴ λεπτοτάτη ἀέρι ἀχλυώδει παραπλησία. ἀχλὺς aut caligo est lenis cicatricula aëri caliginoso similis, ex superficiario vlcere enata, totum oculi nigrum occupans. Aetio verò cap.25. lib.3. tetrab.2. ἀχλύς ἐστιν ἐπιπολαίως ἑλκώσεως ἐπὶ τοῦ μέλανος γενομένη, παραπλησία ἀχλυώδει ἀέρι τὴν χρόαν κυανῆ, πολὺ τι ἐπέχουσα τοῦ μέλανος. ὅταν δὲ ἐπὶ τῆς κόρης γένηται, οὐ ῥᾳδίως ὁρῶσι. ἀχλὺς, hoc est, caligo, est superficiaria exulceratio in oculi nigro enata, aëri caliginoso assimilis, colore ceruleo, nigri magnam partem occupans. Cùm autem in pupilla extiterit, ægri non facilè vident. Qua notione ἀχλύες in pupillæ vitiis reponuntur Prorrh.2. (pag. 102.G) & pro cicatricibus ex vlceribus enatis capiuntur.

Ἄχνη tenuem sordem in oculis resiccatam & concretam velut lanuginem quandam, aut aquarum asperginem significat, vt lib.6. Epid.aph.16 sect.1. κακὸν δὲ καὶ ἐπιξηραινόμενον τῆς ἄχνης. Malum quoque quod in oculis inarescit tenuissimæ lanugini, aut aquarum aspergini ac spumæ simile, quæ ἄχνη dicitur. Vnde ἀχνῶδες ὄμμα, & τὸ παγὲς ἀχνῶδες in Coac. (p.154.G.) (sic enim exemplaria quædam legere illic scribimus) cùm in oculis præ ariditate & summa imbecillitate tenuis quædam sordes velut lanugo concrescit. Idque contingit (vt scribit Gal. Com.1. in lib.6. Epid.) in morbis acutis ex intensa siccitate & virium imbecillitate, cùm paruæ sordes oculis excidunt, ac deinde resiccantur. Ἄχνη exponitur Varin. τὸ λεπτότατον τοῦ ἐλαίου, aut τὸ λεπτότατον τοῦ κύματος, ὅπερ ἀφρός, & Hesych. ὁ ἐπιπολάζων ἀφρὸς τῷ κύματι τῆς θαλάσσης, tenuis aquarum aut maris aspergo, velut spuma. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.531.23.) καὶ ὁ φάρυγξ ἔστιν ὅτε ποιεῖ ἄχνης πίμπλαται. est vbi etiam fauces spuma quadam implentur. ἄχνην enim vocat sputi aut saliuæ spumam veluti lanuginem quandam.

Ἄχνη etiam lintei ramentum aut derasam lanuginem significat, ex qua penicilli vulneratij aut concerpta linamenta fierent. In Mochlico (p 845.F.) ἄχνην ὀθονίου ἐντετυλιγμένην δέρματι καρχηδονίῳ, derasam lintei lanuginem Carthaginiensis corij cortice conuolutam. Tenue nanque lintei alicuius ramentum, ex quo penicilli contorquentur, corio Carthaginiensi conuolutum ac consutum intelligitur quod in nares ad eas dirigendas inditur. Qui locus etiam Erot. subnotatur, vbi ἄχνη ὀθονίου, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ξύσμα exponitur, ἐξ οὗ γίνονται καὶ οἱ λεγόμενοι ξυστοί. (sic enim apud Erot. leg. scripsimus nostris in eum lib. annotat.) hoc est, quod à nobis ξύσμα, id est, linamentum derasis linteolis concinnatum, ex quibus penicilli fiunt, qui ξυστοὶ inde dicuntur, hoc est, rasiles, aut ex rasili linteorum lanugine contorti. Ac nescio an apud Erot. ἄχνην pro ἄχνη legendum sit. Hesych. quoque τὴν λίνου ἄχνην (sic enim legendum) ex Hipp. adfert, & τὸ λεπτὸν ξύσμα, tenoe ramentum exponit. At libr. de art. (p 607.39. H 802.44.) ἄχνην ἀπὸ ἐμμοτωσίας ad nares fractas excitandas ac dirigendas adhibet, lintei detriti derasam lanuginem intelligens, aut concerpta ex sudariolo linamenta, ex quibus penicilli fierent. Ex ea etiam lanugine intorta eodem modo pessi formabantur ad subditiria medicamenta, lib.1. περὶ γυναικ. (p.599.2.) καὶ ἄχνην ἀναδεῖσας, στρογγύλας, derasam lanuginem [felle bubulo oleo feruefacto] imbutam, subdito, hoc est, lintei ramentum contortum & in pessum conuolutum velut linamentum. teneram lanam dixit Corn. linamentum Caluus. Sæpe verò ex lana, interdum etiam ex linteo raso pessi finguntur Hipp. Sic ὀθόνιον ἀφ' ἑνὸς στρογγύλον dicit lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.582.12.) & lib 1. περὶ γυναικ. (p 599.6 (& lib. περὶ ἀφόρων (p.681.32.) ἐν ὀθονίῳ ὑποθεῖναι προσθεῖναι, de medicamento in linteo subdito, & προσθεῖναι ἐν ῥάκει [ibidem 682.7] Rursus lib.2. περὶ γυναικ. [p. 665.36.] ἀποσπογγίσας ἄχνῃ ἀπὸ ὀθονίων λεπτῶν, ramento ex tenuibus linteis deraso exceptum.

Ἀχρεῖον ἄχρηστον significat, quod non est vsui, aut est inutile ad aliquid agendum, vt membra corporis cùm præ imbecillitate ad vsus idonea non sunt, aut ad motum, & ad eas vtilitates quæ desiderantur sunt inepta. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν [p.555. 12.] in Typho morbo post summam corporis imbecillitatem ex grauitate, & manuum ac crurum impotentiam, additur, ἀχρεῖα τὰ μάλιστα γίνεταί οἱ. Neque enim ipsi membra sunt ad eas vtilitates quæ desiderantur idonea, hoc est, sunt ei inutilia & ad vsus inepta. Sic enim author lib. ad Herennium equum idoneum & aptum ad eas vtilitates quæ desiderantur dicit, hoc est, ad vsus aptum. Vtilitas nanque vsum & χρείαν illic significat.

Ἄχροοι dicuntur decolores, pallidi & sanguine defecti lib. 4. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 114. 48. H. 405. 50.) Vbi Gal. ἀχρόους propriè dici τοὺς λειφαίμους, hoc est, sanguine defectos scribit, eosque qui corpus aliter quàm secundum naturam affectum habent, κακοχρόους malè coloratos appellari. Sic ἀχροίαι ἄκρητοι immoderatæ & vehementes cutis decolorationes dicuntur ex nimio per nares sanguinis profluuio, aph. 19. sect. 6. lib. 6. Epid.

Ἄχαρις πορνείη impudens & inuerecunda scortatio dicitur lib. 7. Epid. (pag. 1240. D.) πορνείη ἄχαρις δυσεντερίην ἀκεῖται. Impudens scortatio intestinorum difficultati medetur. ἄχαρι ἀναιδὲς exponit Sudas & Varin. impudens, inuerecundum, αἰσχρὸν fœdum, turpe.

Ἄχυρα paleas aut festucas significant Hippocrati. In Progn. (p. 128. 32. H. 38. 6.) ægroti manus ἀπὸ τοῦ τοίχου ἄχυρα ἀποτίλλοντας dicit, de pariete stipulas aut festucas carpentes, in phreniticis. Celsus cap. 6. lib. 2. si manibus quis vel in adiuncto pariete, si qua minuta eminent, carpit, vertit. Vbi tamen si quæ minutiæ eminent, legunt meliores codices manu scripti. κριθῶν ἄχυρα νοτερά, hordei paleæ aut stipulæ humidæ adhibentur ad vteri suffitus Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 575. 23.) & rursus, ibidem (ver. 28.) κριθῶν ἄχυρα συμμίξας, hordei paleis ammixtis. Et rursus (pag. 576. 20. 28. 38.) κριθῶν ἄχυρα & ἄχυρον vtero fomentis admouet. Et (pag. 581. 25.) ἄχυρα τῶν κριθῶν βρέξας, hordei paleas maceratas vocat. Et (pag. 582. 39.) κριθὰς πτίσας λείας ξὺν τοῖς ἀχύροις προσβάλλε, hordeum decorticatum tritum cum stipulis admoue. Rursus lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 668. 8. 13.) ἄχυρα κριθῶν, & (pag. ib. 35. & 45. 48.) κριθὰς πτίσας λεῖα ξὺν τοῖσι ἀχύροισι, vbi ἀχύροισι lego cum Cornario. ἄχυρον τὸ ἔξω, exterius putamen in cucumeris semine dicitur, lib. 2. περὶ διαίτης (p. 356. 54.)

Ἀχυρώδεα κατὰ θώρηκα lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 427. 26.) si modò vera est lectio, dici videntur tumores circa thoracem erumpentes, scabritiem furfuraceam in superficie habentes, velut acerosa & festucis similia. Verùm ἀχωρώδεα legit Corn. & capitis vlcera manantia vertit. χοιρώδεα verò Asulanus legit, vt satis appareat locum esse corruptum. Ἀχυρώδης autem ἄρτος dicitur panis acerosus, qui plurimas habet paleas admixtas, vel solis paleis constat. τὸ ἀχυρωδέστερον τοῦ ἀλεύρου, quod in farina est acerosum aut furfuraceum (apud Arist. in Quæst. Natural.

Ἀχὼρ vlcus est paruum in capitis cute originem habens plurimaque & minima foramina ex quibus tenuis quædam & glutinosa sanies effluit. In genere tumorum præter naturam reponitur. Gal. lib. de Tumor. præter nat. (p. 356. 57.) ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀχὼρ ἕλκος μικρὸν ἐν τῷ δέρματι τῆς κεφαλῆς· ὀνομάζεται δ' αὐτὸ φλέγματος ἁλμυροῦ καὶ νιτρώδους ἔκγονον ὑπάρχειν· ἰχῶρα γοῦν αὐτοῦ τις ἴσχει οὐθ' ὑδατώδη ἁπλῶς, οὔτ' ἤδη παχὺν ὥσπερ τὸ μέλι, καθάπερ ἐν τοῖς κηρίοις ὀνομαζομένοις. καὶ γὰρ καὶ ταῦτα σὺν ὄγκῳ τινὶ καὶ κατατρήσεσι γίγνεται, μελιτώδους ὑπορρέοντος ἰχῶρος. μικρὸς δὲ καὶ τούτων ὁ ὄγκος, ἀλλ' οὐχ οὕτω μικρὸς ὡς ἐπὶ τῶν ἀχώρων. Est etiam ἀχὼρ vlcus paruum in capitis cute. Ipsum autem ex pituita salsa & nitrosa originem ducere conijcias. Ex eo igitur sanies quædam effluit, neque simpliciter aquosa, neque etiam crassa vt mel, velut in iis quæ κηρία, hoc est, faui, nominantur, quæ cum tumore quodam & foraminibus fiunt, melleo effluente humore. Paruus etiam horum tumor est, verùm non tam paruus quàm in Achoribus. Idem lib. 1. de Comp. phar. κατὰ τόπ. (pag. 166. 4.) ἔστι δὲ ἐν τῷ δέρματι τῆς κεφαλῆς γιγνόμενον πάθος ὁ καλούμενος ἀχὼρ, ὃν μετὰ τοῦ γένους τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων ὑπάρχων, ἰδίας δὲ ἐξαιρέτου προσηγορίας τυχὼν, τῇ ἐπὶ τῶν συμπτωμάτων ἰδιότητι. λεπτοῖς γὰρ πάνυ τρήμασι κατατετρῆσθαι, ταῦτα λεπτὸν ἔχοντα ὑγρότητος ἀτρέμα γλίσχρου. πλησιάζει δὲ αὐτῷ κατὰ τὴν ἰδέαν ἕτερον πάθος τοῦ δέρματος ὃ καλοῦσι κηρίον, ὅπερ δὴ τὰς κατατρήσεις ἔχει μείζονας, ὑγρότητά τε μελιτώδη ὑμηττίῳ μέλιτι παραπλησίαν. ἡ γένεσις δὲ αὐτοῖς ἐξ ὑγρότητός ἐστι μικτῆς, τὸ μέν τι λεπτὸν ἔχουσα δακνῶδες, τὸ δέ τι παχὺ ἐχούσης χυμὸν, ὃ μετὰ τοῦ λεπτοῦ, ἅτε δακνώδους ὄν, τὰ μὲν πρῶτα κνησμοῦ αὐτοῖς ἀναγκάζει, τῷ χρόνῳ δὲ ἐπὶ τοῖς κνήσμασι, ὅ τε ὄγκος αὐξάνονται, τά τε τρήματα κατ' αὐτὸν συνίσταται. ἀχὼρ inter affectiones cutis capitis numeratur, ex genere tumorum præter naturam existens, propriam autem & singularem appellationem sortita ob accessionum quæ ad eam consequuntur proprietatem. Tenuibus enim valde foraminibus perfoditur, quæ tenuem in se humorem modicè viscosum continent. Cui etiam alia cutis affectio quæ Græcè κηρίον, hoc est, fauus nominatur specie prope similis est, cùm maiora habeat foramina quæ humorem melli hymettio non absimilem contineant. Origo ipsis ex humore mixto, qui partim tenuem ac mordacem, partim verò crassum in se succum habet. Tenuis igitur humor cùm mordax sit, primùm eos ad scalpendum cogit; tum successu temporis ad scalpturam tumor augetur, & in eo foramina fiunt. Rursus lib. περὶ εὐχυμίας (p. 473. 43.) ἀχὼρ συνίσταται περὶ τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ συμπτώματος. λεπτοῖς γὰρ ἔχει κατατρήσεσι δι' ὧν ἀπορρεῖ ἰχὼρ γλίσχρος. ὅμοιον δὲ αὐτῷ πάθος ἐστὶ, καὶ τὸ καλούμενον κηρίον, τὰς κατατρήσεις μείζονας ἔχον, ὑγρότητας μελιτώδεις. ἡ δὲ ἀμφοτέροις ἡ γένεσις ἐξ ὑγρότητος περιττωματικῆς, συμβαίνει δὲ αὐτοῖς τὸ πρῶτον κνησμός. μετὰ ταῦτα δὲ καὶ οἱ ὄγκοι ἐπανίστανται. ἀχὼρ in capitis cute ortum habet, ab ipso accidente denominationem habens. Tenuibus enim foraminibus, ex quibus glutinosa sanies effluit, constat. Huic vitio affine est quod Græci κηρίον dicunt, nos fauum, in quo maiora insunt foramina melleum humorem continentia. Est autem vtrique origo ex humore superfluo. Primùm autem pruritus accedit, deinde in tumorem attolluntur. Quæ etiam in suum vsum transtulit Paulus lib. 3. cap. 3. & Aetius tetrab. 2. lib. 2. cap. 68. ἀχὼρ ἐξανθήματος εἶδος Erot. esse dicitur; καθ' ὃ συμβαίνει κολλώδους ὑγρασίας, καὶ μετὰ πιτυρώδεις λεπίδας ἀποφέρεσθαι. μάλιστα δὲ περὶ τὰς κεφαλὰς εἴωθε γίνεσθαι. Pustulatum genus ex quibus glutinosa quædam humiditas effluit, ac veluti squamæ quædam furfuraceæ efferuntur. Solent autem maximè in capite fieri. Achoras autem in capite præcipuè contingere, ac plerunque furfuribus præcedentibus fieri, ac ferme etiam scabie, ex Critone scribit Gal. libr. 1. de compos. med. κατὰ τόπ. Achores autem Celso vlcera capitis manantia dicuntur, & Plin. vlcera capitis emanantia. Sic dicta quòd minimum locum occupent, & angustis spatiis tenuem humorem concludant, ἀπὸ τοῦ χώρας & α priuatiua particula.

¶ ἄψεα φρενῶν, παραφροσύνη, desipientia, delirium, exponitur Gal. Com. 3. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 82. 47. H. 394. 51.) Vide quæ scripsimus in ἀπληθέας.

Ἀψίρροος ὠκεανοῖο ῥόος, refluens, aut retrorsum fluens exponitur Gal. in Exeg. sed ἀψόρροον scribitur Erot. cum eadem interpretatione, quemadmodum Homero Il. σ. (v. 399.) ἀψορρόου ὠκεανοῖο, reflui Oceani aut reciproci, quod exponens Hesych. παλίρροιαν ῥέοντος, & ταχύρροον, scribit, retro fluentes aut refluas habentis vndas, aut celeriter fluentis.

Ἀψυχεῖ λειποθυμεῖ, hoc est, animo linquitur & deficit, & ἀποψυχίη ἡ λειποψυχία, hoc est, animi deliquium exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. Quibus verbis mihi locum lib. 2. de Morb. (p. 463. 15.) subindicare videtur. ἀψυχίη δὲ ὅταν προσίστηται πρὸς τὴν καρδίην φλέγμα ἢ χολή. animo autem deficit cùm bilis aut pituita ad cor constiterit. Quem etiam locum mihi subnotare videtur Erot. apud Hipp. cùm ἀψυχέειν λειποθυμεῖν explicat, vt mihi ἀψυχίη & λειποθυμίη apud Erot. legi debere facilè persuadeam. Lib. etiam 2. de Morb. (p. 463. 9.) ἀψυχίη καὶ ἱδρώς, animi deliquium & sudor. Rursus lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 102. 30. H. 400. 25.) ἢν ἀψυχίη ἐῇ, animi deliquium adfuerit, & (v. 46. H. vers. 33.) καὶ ἀψυχίαι ἐνέωσι, & animi defectiones adsint. Itemq; (p. 103. 3. ib. 44.) καὶ ἀψυχίη γένηται, & animi deliquium fiat. Quibus in locis λειποθυμίας & λειποθυμίας explicat Gal. Rursus in Prorrh. (p. 206. 38. H. 76. H.) ἅμα ἀψυχίῃ, cum animi deliquio. Vbi Gal. ἀψυχίαν λειποψυχίαν explicat, idemq; adscribit Dioscor. apud Hipp. pro ἅμα ἀψυχίῃ ἅμα ἀψυχῇ legisse. In Coac. (p. 155. A.) ὀμμάτων ἀμαυρώσιες ἅμα ἀψυχίῃ, oculorum hebetatio cum animi deliquio, ex Prorrhet. Libr. etiam 1. περὶ γυναικ. (p. 614. 1.) ἢν δὲ ἀψυχίαι ἔχωσι, si animi defectiones tenuerint.

OECONOMIÆ HIPPOCRAT.

TO B.

BAθμὶς, sedes, basis, fundamentum dicitur, recessus & sinus, idemque quod βαθμὸς. Hippoc. verò ossis sinum & cauitatem significat in quam os inseritur, vt lib. de fract. (p. 528.56.H.751.C) cubiti cauitas σιγματοειδὴς in quam brachij pars ima cardinis modo immittitur, βαθμὶς dicitur. τῷ γὰρ βραχίονι τὸ γιγγλυμοειδὲς ἐν τῇ τοῦ πήχεος βαθμίδι, ἐν τούτῳ τῷ σχήματι ἐρήρεισται. Hoc enim habitu brachij pars cardinem referens, in vlnæ sede innixa, hoc est, in ea vlnæ cauitate σίγμα referente insita. βαθμίδας etiam dici sinus quosdam & cauitates in brachij osse vtrinque singulas, in quas cubiti processus & cornices ingrediuntur, cùm tota manus flectitur aut extenditur, scribit Gal. de quibus agitur cap. 15. lib. 3. de vsu part. Idem quoque Gal. annotat cæteros omnes sinus, in quos ossium processus immittuntur, βαθμίδας appellari. βαθμίδας etiam κοιλότητας exponit Gal. apud Hipp. lib. de fract. (pag. 573.7. H.776.A.) vbi scribitur: τὸ δὲ τοῦ βραχίονος ἄρθρον μέγα τε ἐστὶ καὶ βαθμίδας πλείστας ἔχει. At brachij articulus, cum magnus est, tum plures habet cauitates. Vbi genu cum cubiti articulo conferens Hipp. tibiæ sinus in quos femoris tubercula inseruntur exprimere videtur Hipp. disertis verò verbis βαθμίδας appellat Gal. βαθμὶς vocatur Polluci lib. 2. ἡ συμβολὴ τοῦ πήχεος πρὸς τὸν βραχίονα, vlnæ cum brachio commissio.

Βάθρον fundamentum, sedem ac subsellium significat lib. de fract. (pag. 296. 47.) vbi aït lunæ sedes ac fundamentum dicitur. καὶ τοῦ μὲν ἡλίου τοῦτο τὸ βάθρον, & lunæ in eo sedes est ac fundamentum. βάθρον etiam illic exemplaria manuscripta quædam legunt, & βάθρον solum & τὸ πέδον significat & scamnum ac subsellium. Ex quo Hipp. βάθρον machina quædam organica Ruso & Oribas. nuncupatur, quam describit Gorrh. ex Oribas. lib. de Machin. Est autem luxatis omnibus restituendis admodum idoneum instrumentum.

Βαιὸς paucus & modicus dicitur, vt ἐν νόμῳ (pag. 2.10.) ἰητροὶ φήμῃ μὲν πολλοὶ, ἔργῳ δὲ πάγχυ βαιοί medici nomine quidem multi, opere verò pauci. Erot. βαιὸν apud Hipp. τὸ ὀλίγον exponit, nisi si βαιοὶ & ὀλίγοι apud eum legendum sit. βαιὸν etiam ὀλίγον & μικρὸν Hesych. exponit.

Βάκχαρις siue βάκχαρις, baccar seu bacchar, aut baccaris, vel baccharis dicitur, herba odorata & coronaria, cuius radix odore cinnamomum refert, in eumque vsum olim vnguentis expetita fuit, vt scribit Dioscor. cap 51. lib. 3. Plinius lib. 21. cap. 6. baccar radice odorata esse scribit, & quibusdam nardum rusticam appellatam, vnguentaque ex ea radice fieri solita apud antiquos Aristoph. priscæ comœdiæ poëtam testem esse, eamque falsò barbaricam appellari, & cinnamomo odore esse proximam. Hesych. βάκχαρις vnguenti cuiusdam genus est ab herbæ cognomine sic dictum, & quibusdam vnguentum myrteum, alijs vnguentum Lydium. Idem scribit radice siccata in diapasmata transire. βάκχαρις Gal. in Exeg. λύδιον τι μύρον, vnguentum quoddam Lydium significat. Et Erot. herbæ aut vnguenti genus est, cuius mentionem fecisse Aristoph. testatur. βάκχαριν Hipp. cum oleo albo ad vteros procumbentes & adhærescentes supponit lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 565.19.) & oleum aut vnguentum βακχάρινον seu βακχάρειον vocat lib. 2. περὶ γυναικείων (pag. 645.45.) & cum μυρσίνῳ oleo simul iungit aut vnguento, vt & cum oleo Ægyptio albo lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 569.49.)

Βάλανος glandem significat Hipp. ad aluum mouendam. balanum & collyrium vertit Aurel. cap. 8. 16. & 17. lib. 5. ac. ex Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 108.59. H 403.15.) & lib. 3. de Morb. (p. 491.48.) Idem etiam balanismos & pessulos vocat lib. 4. Tard. Pass. cap. 7. Sic Hipp. sæpe lib. 1. περὶ γυναικ. βάλανον pro pesso supponit, eoque ad vterum repurgandum vtitur, vt (pag. 629. 31. 56. 46.) βάλανον περὶ πτερὸν πλάσσειν, glandem circum pennam efformare aut fingere significat, & (pag. 630 4.) βαλάνους περὶ πτερὸν ὅμοιον πλάσας, glandem circa velucris pennam efformare, & (631 12.) καὶ πλάσαντα βαλάνους περὶ πτερόν, glandem circum pennam effformato, quam in vellere & pesso naturalibus admoueri iubet. βαλανίδες quoque paruæ glandes dicuntur lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 658. 51.) quibus vtitur in vtero indurato in callum. καὶ πλάσσειν μέλιτι βαλανίδας & ex melle glandulam efformare. βάλανος etiam glandem & arboris glandiferæ fructum, aut quercum significat apud Hippoc. lib. περὶ παθῶν (pag. 525 44.) βαλάνου φύλλα, quercus folia in cataplasmate ad inflammationem tentata vulnera adhibet. Sic βάλανον arborem glandiferam indicat Theophrasto lib. 4. de hist. plant. cap. 12.

Βαλβὶς κοιλότης προμήκης, cauitas oblonga exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. Quibus verbis mihi quod in Mochl. scribitur subindicari videtur, (pag. 842. F.) τὸ δὲ πρὸς ἀγκῶνα ἄκρον, πλατύ, καὶ κονδυλῶδες, καὶ βαλβιδῶδες, καὶ στερεόν. Quod vero est ad cubiti gibbum, latum, tuberculosum, oblongas cauitates habens & solidum. Vbi nos βαλβιδώδες cauitates oblongas habens ex Galeni mente significare interpretamus, eamque cauitatem intelligi quæ est in brachij inferiore fine leuis & rotunda, inter duos condylos, medio paruo condylo leuata, & trochleæ similis, ad quam vlna articulatur, & suis aduncis processibus aut cornibus mouetur. βαλβὶς etiam ἀφετηρία dicitur Hesychio & ἡ ἄφεσις τῶν ἵππων, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδίου καὶ ὑσπληγξ, locus vnde cursores in equestri certamine emittuntur, carceres dicunt Latini. Polluci verò cap. 30. lib. 3. etiam καμπτῆρα, τέλος καὶ τέρμα significat, hoc est, locum ad quem equi flectuntur, metam & terminum. Aristoph. schol. τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκάρσιον ξύλον etiam denotare vult, quod repagulum dicitur, & ablatum comparatis ad certamen cursoribus currendi copiam facit, vnde & ἀφετηρία nominatur. Ex quo βαλβιδώδες apud Hipp. reliquis interpretibus dicitur brachij caput inferius, quod ad cubiti gibberum vergit, quia sit repagulo aut metæ simile. In brachij enim fine inferiore, ad clariorem rotulæ regionem, sinus vtrinque exculpti sunt, βαθμίδες propriè dicti, in quos vlnæ processus, κορῶναι nominati, immittuntur, illicque veluti ad metam flectuntur, fulciuntur, & tanquam repagulo constringuntur. βαλβὶς quoque Hesych. βαθμὶς καὶ ὑπόβαθρα dicitur, & ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλεσθαι Eustath. vt & ἀπὸ τοῦ βαίνειν Varin. deducitur. βαλβίδες etiam dicuntur Eustath. αἱ ἐν ὄρεσιν ἢ ἄλλοις τοιούτοις ἐλασμοὶ καὶ ἐξοχαί, δι' ὧν ἀναβαίνει ἢ κατα..., incisuræ aut intercisiones, ac offensiones quædam, per quas eò descendimus. Vnde βαλβιδώδες παρ' Ἱπποκράτει Hesych. significare scribit τὸ ἔχον ἐγκοπὰς καὶ ὑπεροχάς, vtrinque protuberationes habens. Sic enim apud eum (pro βαλβίδες) legendum & istum Mochlici locum manifestò subindicari scripsimus.

Βαλαῖος exponitur Gal. in Exeg. ὁ ἀπὸ βαλαίας πόλεως Μακεδονικῆς, qui est ex Valæa vrbe Macedoniæ, vbi & βαλεὺς quædam habent exemplaria. Ac mihi videtur subnotati locus lib. 7. Epid. (p. 1215 E.) vbi passim scribitur, ὁ δὲ βάλιος ἐκ τοῦ ... πάντα ἡμαρτηκώς. Balis filius cùm mœte penitus aberrasset. βαλαίου enim scribendum aut βαλαῖος apparet. βαλαίαν etiam Macedoniæ vrbem annotat Steph. indeque βαλαιεὺς deducitur. Eidem quoque βάλις Aphricæ vrbs ponitur prope Cyrenem.

Βάλσαμον balsamum, Gal. lib. 2. Comp. Med. κατὰ γέν. (p. 180. 12.) apud Archig. pro balsami succo capit, (quem opobalsamum vocant) quod tenuium partium & discussoriæ substantiæ existit, non tamen manifestè calentis. Ibidem tamen pro balsami & plantæ semine sumi posse testatur.

Βαναυσία est opificium quæstuarium, ars illiberalis & quæstuosa, sordida & turpis professio. Apud Hipp. βαναυσίη sumitur pro ambitiosa & quæstuosa ac sordida professione, qua Sophistæ adolescentulos alliciebant, aut pro apparatu verborum splendido, fucis ac verborum lenociniis, quibus iuuentutem aucupabantur, cùm nihil solidæ subesset eruditionis, eoque modo iuuenes decipiebant. Lib. περὶ εὐσχημοσύνης (p. 22. 37.) μετὰ βαναυσίης ἀπατῶντες, garrulitate sua imponentes, dixit Zuingg. ambitiosa & sordida sua professione decipientes, Cornar. vertit, quod βαναυσίας ἰδιώτας ἢ ὑβρίας exponat Hesych. Ibidem (v. 35.15.38.)

ἀπατῶ...

ἀκολασίη καὶ ἀπαιδευσίη simul coniunguntur, intemperantia & inscitia. luctum dixit Caluus, & turpem quæstum intelligit; garrulitatem Zuingg.

Βάπτειν ad intinctus vti significat Hipp. lib. 2. de Morb. (pag. 478.1.) ζωμὸν δὲ μὴ ῥοφείτω, μηδὲ βάπτεσθαι, iusculum ne sorbeat, neque ad intinctus vtatur.

Βάρεα σπληνὸς lienis grauitates dicuntur Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 93.1. H 396.45.) splenis tumores ac inflammationes grauitatis sensum aut grauem dolorem inferentes. Sic βαρὺ interdum vehemens & acutum significat. vt ὀδύνη βαρεῖα vehementem & acutum dolorem denotat aph. 5. sect. 1. lib. 6. Epid. aut grauitatis sensum afferentem, nimirum in parte tenuium carnosa inflammatione suborta. cùm cæteris affectis partibus vehemens dolor & acutus excitetur. Et Gal. ὀδύνην βαρεῖαν, ὅταν τὴν ὡς βαρέος τινὸς ἐγκειμένου κατὰ τὸ χωρίον αἴσθησιν φέρουσαν, ἢ τὴν χαλεπὴν exponit, hoc est, dolorem grauem, vel qui velut ponderis cuiusdam incumbentis loco sensum inferat, vel qui vehementer affligat. βαρέως φέρειν τὴν νοῦσον, grauatè morbum ferre, lib. 7. Epid. (p. 1238.E.)

Βαρυηκόοι νότοι, auditum heberantes Austri, aph. 5. lib. 3. & βαρυηκοΐαι, auditus obtusus, grauis & difficilis, aph. 17. & 31. lib. 3.

Βασανίζειν, explorare, probare, examinare, aut inquirendo torquere significat. Lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p. 415.1.) μὴ πέρην ἢ ὠφελέης βασανίζειν, ne vltra exploremus, aut explorando torqueamus, vel diiudicando torqueamus. Innuit autem moderatè calido aut frigido vtendum, idq; intra modum vtilitatis aut noxiæ, ne si vltra progrediamur vtilitatem explorando, noxam inducamus, aut torqueamus.

Βάσις ποδὸς pedis gressus dicitur, ingressus & pedis basis, lib. de art. (p. 637.22. H. 824.D.) ἡ γὰρ ῥοπὴ πολλὸν ἂν εἴη τῶν ἰσχίων ἐπὶ πολὺ ἐς τοὐπίσω ὑπερεχόντων ὑπὲρ τοῦ ποδὸς τῆς βάσιος. cùm coxendices multò maiore momento quàm pedis gressus in posteriorem partem propendeant. Rursus (v. 33. H. ibid. E.) διὰ τοῦτο ὅτι ἡ βάσις τοῦ ποδὸς κατὰ τὴν ἀρχαίην ἰθυωρίην ἐστίν. propterea quòd pedis gressus pristinam directionem seruat.

Βάτος piscis nomen qui & βατὶς dicitur, raiam esse volunt. Eius meminit Plinius lib. 32. cap. 7. Bati piscis fel antibus vtilissimum scribens. Sed βάτον & βατίδα pisces differre inter se ex Aristot. vult Hesych. βάτου γλῶσσα, bati aut raiæ lingua vsurpatur Hipp. lib. περὶ γυναικείης φύσ. (pag. 582.36.) in pesso ad mensium redundantiam. Lib. etiam 2. περὶ γυναικ. (pag 640. 47.) ad fluorem muliebrem βάτον piscem adhibet. βατίδες, ἰχθύων ὄνομα Erot. apud Hipp. Hesych. verò βατὶς εἶδος ἰχθύος πλατέος.

¶ Βδέλλα hirudinem significat aut sanguisugam, quam in causis faucium cruentatarum reponere videtur Hipp. Prorrh. 2. (pag. 101.B.) ὅσοι δὲ ἐμπίπλαται αἵματος ἡ φάρυγξ, πολλάκις καὶ ἡμέρης τε καὶ τῆς νυκτὸς ἰοῦσι, ὅτε κεφαλῆς ἀλγήματος ὄντος, ὅτε βηχὸς ἐχούσης, ὅτε ἐμέτου, ὅτε πυρετοῦ λαμβάνοντος, ὅτε ὀδύνην ἐχόντων, ὅτε τοῦ στήθεος, ὅτε τοῦ μεταφρένου, τούτους σκέπτεσθαι ἐς τὰς ῥῖνας καὶ τὴν φάρυγγα ἢ ἕλκος τι ἔχον φαίνεται, ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, ἢ βδέλλας. Quibus fauces sanguine frequenter & noctu & interdiu replentur, dum neque capitis dolor prægressus fuerit, neque tussis, neque vomitus, neque febris prehenderit, neque pectoris aut dorsi dolor tenuerit, in his nares inspiciendæ, num quod vlcus eo in loco, aut hirudo compareat. Quem mihi locum videtur exponere Gal. in Exeg. sed tamen vitiosè passim scribitur. Sic enim mihi legendus videtur. βδέλλας, ἐν τῷ μείζονι προῤῥητικῷ καὶ δευτέρῳ πρός τινων ἐπιγραφομένῳ, τὴν κιρσώδη φλέβα φασὶν αὐτὸν ὠνομακέναι Διοσκουρίδην· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ κυρίως ὀνομάζεσθαι κατ' αὐτοῦ τὸ ζῶον· καὶ γὰρ παρέτυχόν ποτε τούτῳ κατὰ τὸ βιβλίον ἐκεῖνο λεγομένῳ, καὶ ἀπορουμένων γε πολλῶν περὶ τῶν γενομένων, προεῖπον ἐγὼ μόνος, ἐκ τοῦ γράμματος ὁρμηθεὶς, τἀληθές. Quod est, βδέλλας, in Prorrhetico maiore & secundo quibusdam inscripto, venam varicosam dicunt sic nominari à Dioscoride. Mihi verò propriè hoc nomen de animali dici videtur. Etenim incidi aliquando in id quod illo in libro dicitur, multisq; ex de re ambigentibus, ego solus, ipsa scriptione adductus, verum prædixi. Quomodo autem hirudo cruentarum faucium causa esse possit, ex Gal. ostendimus nostris in Prorrh. 2. Annotat. βδαλάζονται Erot. apud Hipp. ἀμέλγονται exponit, exugitur, mulgeatur, dictumq; annotat παρὰ τὰς βδέλλας.

Βδελύττεσθαι aut βδελύσσεσθαι est execrari, abominari, odio habere, fastidire, fastidio habere, præcipueque de ciborum odio & auersatione dicitur Hipp. & nausea. Lib. 2. de Morb. (pag. 473.12.) καὶ ὑπὸ ὀλίγων σιτίων ἐμπίπλαται. καὶ βδελύττεται. & à paucis quibusdam cibis impletur, eosque abominatur aut fastidit. Caluus, & nauseat, dixit, præcipuè cùm sequatur, καὶ ἐμέτοισι λαμβάνεται, & vomitionibus tentatur. Lib. etiam 1. περὶ γυναικ. (p. 606.49.) καὶ βδελύξεται σιτία, omninò abominabitur, omnia execrabitur, odio habebit ac fastidiet. Rursusque (607.33.) καὶ βδελύσσεται, & fastidio afficietur. Quæ phrasis popularis esse videtur, cum de eo qui omnia execratur & fastidit, aut ingenti ciborum fastidio premitur omnia velut tetrum odorem spirantia auersari dicunt. Est enim βδελυγμία teter & execrandus fætor. βδελυγμίαν etiam testatur Pollux apud Xenoph. pro nausea sumi, & τὸ βδελύττεσθαι, τὸ ἐπὶ τοῖς σιτίοις δυσχεραίνειν significare, molestiam ex fatietate & anxietatem. βδελυγμίαι ναυτίαι exponuntur Hesych. & βδελύττεται, μισεῖ, ὑποπτεύει. odio habet, detestatur aut reformidat. βδελύττεσθαι etiam formidare aut exhorrescere significat, dicique de summa formidine videtur. Erot. apud Hipp. βδελύξειν συγῆσαι exponit. Verùm βδελύξει pro βδελύξεται legisse videtur lib. περὶ γυναικ. & sic apud eum, & συγήσει scribendum, vt sit detestabitur, odio habebit. Eadem quoque notione βδελυγμίη execratio, abominatio, de ciborum fastidio & odio dicitur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 546.46.) τὰ σιτία οὐ προσίεται, ἀλλὰ δοκεῖ αὐτὰ ὄζειν σικύου ἀγρίου ὑπὸ τῆς βδελυγμίης. cibaria non admittit, sed videntur cucumeris agrestis odorem præ se ferre præ odio aut fastidio. βδελυροὶ Hesych. exponuntur μιαροὶ, κακοὶ, ἐξουθενημένοι, execrabiles, inuisi, abiecti & nihili, & βδελυκτὸς βδελυρός. βδελυγμίη execrandum & abominabilem ac tetrum fætorem qui ex fistulis erumpit significat, grauemque odorem qui ea sanici corruptela & magna putrilagine (qua assiduè manant fistulæ) euomitur & expirat. Lib. de fistulis (p. 883.D.) καὶ κόπρος μὲν δι' αὐτῆς καὶ φῦσα καὶ βδελυγμίη πολλή. indeq; stercus & flatus, tetérque fætor copiosè effluit. βδελυγμίαι δυσωδίαι exponit Hesych. Potest etiam βδελυγμίη grauem fætorem qui ea alui recrementis expirat significare, quòd βδελυγμὸν καὶ τὴν κοιλίην, de alui vacuatione exponat Hesych.

¶ Βέβηλος profanus, qui sacris non est initiatus. ἐν νόμῳ (p. 2.37.) βέβηλοι dicuntur qui sacris artis mysteriis non sunt initiati, & τοῖς ἱεροῖς opponuntur. βέβηλον, τὸ μὴ ἱερόν, καὶ ἄθετον exponit Hesych. cui etiam βέβηλος, ἀμύητος, ἀμύητος dicitur.

¶ Βῆγμα apud Hipp. non solùm tussim, sed & sputum quod tussi reiicitur significat. Lib. 2. de Morb. (p 475.40.) καὶ ἢν μὲν ἐν ταύτῃσι παύσηται τοῦ βήγματος, ἐκφεύγει, & siquidem his diebus sputum cum tussi sedatum fuerit, euadit. Agitur enim illic de sputo quod tussi educitur, & an dulce sit explorari iubet, ac primis diebus crassum & purum, deinde subdulce & purulentum expectorari scribit. Eadem ratione βήσσειν & ἀναβήσσειν non tantùm tussire sed & per tussim sputum reiicere indicat (ibidem v. 51.) καὶ ἀναβήσσει ὅταν οὕτως ἔχῃ, & tussi sputum reiicit cùm sic habuerit. Rursus (ibid v. 37.) καὶ ἢν μὲν ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἡμέρῃ ξηρανθῇ ὁ πλεύμων καὶ ἐκβήξῃ, ὑγιάζεται. & siquidem decimoquarto die pulmo resiccatus fuerit, ac tussi sputum reiecerit, sanus euadit, hoc est, si pulmo exhaustus fuerit & per tussim sputo leuatus. Sic (ibid. pag. 477.19.) [illegible] παχὺ, ὑπόχλωρον, γλυκὺ βήσσεται. Huius sputum quod tussiendo reiicitur crassum est, aliquantum ex virore pallescens & dulce Rursus (ver 26.) καὶ βήσσει [illegible], καὶ μάλιστα [illegible] δὲ καὶ τὸν ἄλλον χρόνον. & tussiendo sputum reiicit mane & circa mediam noctem præcipuè. Quin & aliàs quoque sputum reiicit. Gal. verò in Exeg. apud Hipp. βρῶμα τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτυόμενον, id quod tussi expuitur exponit, & βρώσσειν τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν, tussi expuere, ex lib. 1. de Morb. maiore. scribitque quosdam absque ρ scribere. Quibus verbis eum prius subnotatum locum subindicare apparet, & pro βήγματος, βρώματος aut βρῶμα legisse. In altero etiam exemplo βρώσσει pro βήσσει legisse, & apud Gal. in Exeg βρώσσειν τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν legendum. Neque enim βρῶμα aut βῶμα aliàs illic reperias. Hesych. quoque βρῶμα ἀπόπτυσμα ἀπὸ τοῦ θώρακος, quod è thorace expuitur ex Hipp. exponit, & βρώσσει, βήσσει. At verò toto lib. 1. de Morb. & lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, in quibus ex professo de purulentis agitur, πτύειν, [illegible] & ἀναπτύειν dicitur, vt lib. 1. de Morb. (pag. 454.25.) [illegible] δὲ χρόνου ἢν μὲν ἀναπτύσῃ πᾶν, καὶ ἡ κοιλίη ἐν ᾗ τὸ πῦον ἐστὶ, [illegible], ὑγιὴς γίνεται. At progressu temporis, si totum quidem expuerit, & venter in quo pus continetur subsederit ac resiccatus fuerit, sanus euadit. Vbi ἀναπτύειν dicit id quod ἐκβήξῃ lib. 2. de Morb. Quod etiam scribitur à Gal. Com. 10 aph. 16. lib 7.

Βὴξ ξηρὰ tussis sicca & arida dicitur in qua nihil expuitur. Lib 6. Epid. sect. 2. aph. 11. Vbi scribit Gal. ἡ μὲν οὖν ξηρὰ βὴξ ἀφηγήσεως δεῖται, ἐφ' ἧς οὐδὲν ἀναπτύεται. Tussis igitur sicca dici consueuit, in qua nihil expuitur. βῆχες ξηραὶ ἐφ' ὧν οὐδὲν ἀναπτύεται tusses siccæ in quibus nihil expuitur, aph. 54. li. 4. Quæ fiunt ob intemperiem partium respirationi destinatarum, aut ob faucium

& gutturis asperitatem, aut ob aliquem tenuem & paucum humorem destillantem, aut quòd is ita lentus sit & crassus, aut tam vehementer pulmonia bronchia infarctus, vt ægrè dissolui queat, vt scribit Gal. Com. 1. in lib. 1. Epid. (p. 352. 53. H. 959. D.) & com. ad aph. 54 lib. 4. βῆχες ξηραὶ sunt Hipp. lib. 1. Epid. in quibus ægri βήσσουσι καὶ οὐδὲν ἀνάγουσι, tussiunt nihilque educunt. βήχιον ξηρὸν pro βήχιον ξηρὸν tussicula sicca, lib. 7. Epid. (pag. 1224. H.) βῆχες κοπιώδεες, tusses lassitudinis sensum inducentes & laboriosæ, quæ fiunt ex vehementibus laboribus & motionibus, siccæ sunt & in articulos firmantur, aph. 12. lib. 6. Epid. sect. 7. βὴξ τραχεῖα περὶ φάρυγγα καὶ ῥεγχώδης, tussis cum stridula asperitate circa fauces & stertore lib. 7. Epid. (p. 1215. D. E.) βὴξ πνιγμώδης, tussis suffocans, strangulabunda, μετὰ πνιγμάτος, quæ est cum strangulatu. (ibid. pag. 1217. D.) βηχία Erot. apud Hipp. exponitur βοτάνης εἶδος ἣ βηχίου καὶ βήχιον ὀνομάζεσθαι herbæ species quam suo tempore Bechiam aut becion vocatam testatur, nisi forte, βήχιον scribendum est, quæ tussilago nobis dicitur.

Βηλοῖς σφαιρωτοῖς apud Hipp. exponit Gal. in Exeg. hoc est, ouibus. σφαιρίοις etiam legunt permulta exemplaria.

Βησσιακῷ, τῷ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θρᾴκῃ, ei quæ est ex Bessis Thraciæ vrbe exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. Ac nisi me coniectura fallit, auguror hunc locum subnotari qui legitur lib. 7. Epid. (p. 1236. H.) τῇ γραΐῃ βηχικῇ περὶ ἐνάτην, vetulæ tussiculosæ sub nonum diem. Vbi Βησσιακῇ pro βηχικῇ legisse Gal. existimo.

§ Βιαίως, ἀντὶ τοῦ σφοδρῶς, hoc est, violenter & cum vi, pro vehementer sumi apud Hipp. testatur Gal. Com. 2. in Prorrh. (p. 192. 30. H. 72. H.) Idem μόγις καὶ μετὰ βίας significare scribit, hoc est, ægrè ac vix, vt τὰ ἐρυθρὰ βιαίως, τὰ μόγις καὶ μετὰ βίας οὐρούμενα indicet & vrinas quæ vi & ægrè excernuntur.

Βιοτὴ, vita, ciborum moram in corpore significat, affectatè tamen vt scribit Gal. aph. 20. lib. 6. Epid. sect. 5. τὰ ἀσθενέστερα σιτία ὀλιγοχρονίην βιοτὴν ἔχει. Imbecilles cibi breuem vitam præstant, hoc est, ipsis vescentes breuis vitæ efficiunt, aut celeriter è corpore euacuantur.

§ Βλαβεραὶ exponitur Gal. apud Hipp. in Exeg. ὑγραὶ, μυξώδεες, humidæ, mucosæ.

Βλαισοὶ vari dicuntur quibus crura in interiorem partem inclinant, vt κυλλοὶ vari, quibus exteriorem in partem. Gal. Com. 3. in lib. κατ' ἰητρεῖον (p. 700. 1.) καλοῦνται τὰ μὲν ἔσω ῥέποντα βλαισά, τὰ δὲ ἔξω ῥοικὰ καὶ κυλλά. Quæ interiorem in partem vergunt, βλαισὰ, hoc est, valga vocantur, quæ verò in exteriorem, ῥοικὰ & κυλλὰ, hoc est, vara. Sic enim apud Gal. legendum, cùm vitiosè priore loco ἔξω pro ἔσω scribatur, & contra, posteriore ἔσω pro ἔξω. Lib. de art. (p. 630. 22.) βλαισοὶ valgi dicuntur, quibus pedis articulus ad malleolum interiorem in partem luxatur, & pes extremus extra vergit, atque minus stare possunt. His κυλλοὶ opponuntur, vari dicti.

Βλακεύειν est segniter & supinè, ignauè, remissè, negligenter se in re aliqua gerere, remisso animo ac dissoluto, torpescere, stupido & hebeti esse ingenio. Lib. de fract. (p. 555. 8. H. 764. C.) οὐδὲ βλακεύειν ἐν τῇ κατατάσει, neque supinè in extensione adhiberi debet, aut negligenter & ignauè. Quem locum subnotans Gal. in Exeg. βλακεύειν ὀλιγωρεῖν exponit, negligere, contemnere, vilipendere. Erot. quoque præter quàm quod ὀλιγωρεῖν explicat, addit etiam significare τὸ μετὰ νωθρείας καὶ ὀλιγωρίας τι πράττειν, stupidè aliquid & remisso animo ac negligenter agere. Idem etiam βλακεύειν esse scribit, τὸ ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, quod est, circa quid plurimùm immorari. Idque dici à pisce quodam qui βλὰξ aut βλακὸς, aut etiam βλέννα appellatur, ὡς ἐν τοῖς σπιλάδεσιν δυσαποσπάστως ἔχοντος, qui tam firmiter in complexu adhæret, vt auelli nequeat. Sic qui aliquid ignauè ac supinè agunt, circa id plurimùm immorantur. Hinc βλὰξ & βλακικὸς, stupidus, stolidus, hebes, ignauus, iners, torpescens, socors, piger ac supinus dicitur, νωθρὸν καὶ ὀλίγωρον exponit Erot. Inde etiam καταβλακεύειν deductum apparet, quod est ignauè & negligenter agere, lib. de art. (p. 607. 48. H. 802. 54.) ἀλλὰ καταβλακεύουσιν οἱ ἰητροὶ, verùm supinè agunt medici, supinè se gerunt, hoc est, ignauè nimis & remissè nasum fractum percurant. Rursus (p. 629. 39. H. 810. A.) οἱ μὲν πλεῖστοι καταβλακεύουσι τῆς διορθώσιος τοῦ σώματος, plærique certe corporis directionem negligunt aut contemnunt. Et (ibid. v. 41. H. ibid.) καταβλακεύουσι δὲ ἔνιοι τῆς ἐς τὸ ὀρθὸν ὁδοιπορίης, nonnulli etiam rectam deambulationem negligunt, hoc est, in recta deambulatione negligenter & supinè se gerunt. Vbi Gal. καταβλακεύουσι ἀμελοῦσι, τουτέστιν ἀμελοῦσι καὶ καταῤῥαθυμοῦσι explicat, directionem negligunt, hoc est, non curant, & per socordiam aut desidiam contemnunt. Idem etiam Gal. καταβλακεύουσι καταλιγωροῦσι, hoc est, negligunt in Exeg. exponit. Hinc etiam καταβεβλακευμένως apud Aristoph. in Pluto, βραδέως, ὀλιγώρως exponitur, cunctanter, tardè, negligenter, supinè, delicatè, cui συντεταγμένως opponitur, quod est ἀνδρείως, compositè, accuratè ac velut instructa acie. Idem etiam βλακικοὺς pro eodem ponit in Auibus quod à βλακὶς deducitur, vt innuit Erot. eum forte locum subindicans. βλακεύειν exponit Hesych. ἀργεῖν, λαρεῖν, μωραίνειν, νωθρεύεσθαι, ῥᾳθυμεῖν, μαλακίζεσθαι. Idem βλακεύειν, μωραίνειν, & à βλακὶς pisce deductum scribit.

Βλαστήματα progermina dicuntur, propagines, stolones, surculi. Pro papularum eruptionibus sumi videntur lib. 4. Epid. (p. 1136. D.) & exanthemata, fortassis etiam inguinum tumorea denotant, qui viscerum impuritatem & redundantem superfluitatem arguunt, vnde βουβῶνες, σπλάγχνων μὲν τῶν βλαστήματα ἐχόντων, dicuntur lib. 6. Epid. sect. 2. aph. 7. glandularum tumores, partium quidem ea quibus velut propagines deducuntur, significationem præbent. Significat enim his verbis glandularum tumores aliqua ex parte originem sumere, ac veluti stolones ac surculos deduci. Innuitur autem humorum corruptela ac redundantia, quæ ex visceribus in glandulas procumbit, earumque inflammationem facit, velut superuacanea ac noxia quædam quæ è visceribus progerminant, & in glandulas redundant, tuncque febres malignas & valde suspectas excitant. βλάστημα quoque quod propriè pullulationem aut germen indicat, eruptionem pustulosam, aut pustulam significat lib. περὶ χυμῶν (pag. 47. 23.) βλαστάνειν est pullulare, stolones producere, & de carnis in vlceribus productione dicitur, lib. de vlceribus (pag. 873. A.) ex Gal. lib. 4 Meth. med. (pag. 79. 59.) ἕλκεα ὅσα μὴ καλῶς καθαρθέντα καὶ ἐς τὸ δέον αἰεὶ, ὥσπερ ἄρξηται βλαστάνειν. Quæ vlcera, neque probè, neque vt conuenit prius assiduè repurgata, carnem producere incipiunt. Rursus (ibidem v. 7.) βλαστάνειν νέας σάρκας recentem carnem in vlcere producere dicitur.

Βλέννα dicitur Hipp. crassior pituita & mucus ex cerebro per nares effluens, quæ iam coctionis in eæ signa edit in fluxionibus è cerebro, alias μύξα & κορύζα, Gal. lib. de Temp. totius morbi (pag. 386. 18.) & lib. 2. de Semine. (pag. 246. 8.) & lib. 8. de vsu part. cap 6. Idem scribit lib. 2. de fac. nat. (pag. 506. 21.) Prodicum lib. de nat. hominis, quod omnes φλέγμα βλένναν appellare aut βλένναν, βλέννα etiam scribitur lib. 2. de Morb. (pag. 464. 40.) καὶ ἢν μὲν ῥαγῇ κατὰ τὰς ῥῖνας, ἢ κατὰ τὰ ὦτα ὕδωρ καὶ βλέννα, ἀπαλλάττεται τῆς νόσου. & si quidem per nares aut aures aqua aut mucus erumpat, morbo liberatur. Quod etiam repetitur lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p. 340. 5.) & βλέννα legitur. Rursus lib. 2. de Morb. (p. 465. 6.) ἐπὴν δὲ οἱ ῥαγῇ κατὰ τὰς ῥῖνας τὰ βλεννώδεα, vbi autem ei è naribus mucosa eruperint, pro βλεννώδεα. Lib. 4. Epid. (p. 1120. B.) βλεννώδεα quæ μυξώδεα, mucosa excrementa, vbi Exemplaria quædam manuscripta βλεννώδεα legunt. βλεννώδεες γυναῖκες mulieres mucosæ & pituitosæ libr. inscripto περὶ ἑβδομάδων (pag. 154. 16.) βλένναι ἐν τῇσι ῥισὶ γενόμεναι, mucosæ pituitæ in naribus ortæ capitis dolores alleuant, Prorrhet. 2. (pag. 109. A.) Lib. etiam 1. περὶ γυναικ. (pag. 597. 5.) de semine viri quod vtero non retentum exit velut mucus, ἐξέρχεται δὲ παχύ τι καὶ ξυνεστηκὸς οἷον βλέννα. crassa & compacta velut mucus exeunt. Rursus ibidem (pag. 611. 5.) καὶ δύο ἡμέρας καὶ τρεῖς βλένναι ἴασιν ἐκ τῶν ὑστερέων, duobus & tribus diebus mucosi humores ex vtero eunt. Pro quo lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 568. 47.) μύξαι ἔρχονται, muci prodeunt, scribitur. βλέννα etiam ἡ μύξα dicitur. ἡ μύξα exponitur Gal. in Exeg. & [illegible] μυξώδεες, quod etiam indicat Hesych. qui βλεννὸν νωθῆ, μωρὸν explicat, nempe ignauum & stolidum, quasi mucosum ex nimia cerebri humiditate. Blennos etiam Plautus stupidos & bardos esse indicat (vt scribit Festus) Bacchid. (Act. 5. sc. 1. ver. 2.) stulti, stolidi, fatui, fungi, bardi, buccones, blenni. βλέννα autem Erot. piscis nomen est qui βλὰξ aut βλακὶς eidem dicitur, vt antea scripsimus.

Βλέφαρα palpebræ, Latinis genæ dicuntur, partes membranosæ oculos ambientes & claudentes, quæ sunt tegumenta oculorum M. Tullio lib. 2. de nat. deorum. περιτείνηται βλέφαρον in Progn. (pag. 125. 50. H. 57. 29.) cùm palpebra peruertitur. βλέφαρα περιτεινόμενα, palpebræ circuntensæ, aphor. 16. lib. 6. Epid. sect. 1. βλεφάρων μὴ συμβαλλομένων ἢν τι ὑποφαίνηται τοῦ λευκοῦ, si non commissis palpebris oculorum album appareat, in Progno. (p. 125. 52. H. 57. 26.) & aph. 52. lib. 6. βλέφαρα μὴ συμβάλλειν ἐν τοῖς καθεύδειν, palpebras per somnum non committere, in Coac. (p. 153. C.) ἐν μὴ διαλείποντι πυρετῷ ἢν τὸ βλέφαρον διαστραφῇ, in febre non intermittente si palpebra peruertatur, aph. 49. lib. 4. & aph. 75 lib. 7.

Βλεφαρίδες sunt cilia & pili in extremis palpebrarum oris insiti, quibus aciei obtutus dirigitur. palpebrarum extrema dicuntur

tur & pro palpebris sumuntur in Coac. (p.153.B.) βλεφαρίδων ἀμφιπολήσιες, cilia retorta, pro eo quod in Progn. ἀμπτύλον βλέφαρον dicitur. βλεφαρίδες αἱ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τρίχες exponuntur Hesych. Celso pili palpebrarum, & Plinio etiam palpebræ dicuntur. Βλεφαρικὰ collyria palpebraria vocat Aurel. cap.2. lib.3. Tard.Pass.

Βλεστρισμὸς Hipp. incontinentem corporis iactationem & inquietudinem significat, qua corpus perpetuò exagitatur aut incontinenter disiicitur, ῥιπτασμὸν dicunt. Qua dictione vtitur Hipp. ægr.2.lib.1. Epid. & ægr.8. & 12. lib.3. & ægr.3. lib.3. Epid. post st. pest. & ægr.16.

Βλεστρίζων ἑωυτὸν æger dicitur qui se iactat & omnem situm commutat, ac stare loco nescit, quod ῥιπτάζων ἑωυτὸν aliàs efferi Hipp. Lib.3. de Morb. (pag.489.40.) ἀλλ' ὥσπερ λυπεύμενος βλεστρίζει ἑωυτὸν, sed tanquam animi anxius conflictatur, aut seipsum iactat. Quod postea lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 535.21.) reperitur & explicatur his verbis. ἀλλ' αὐτὸς ἑωυτὸν ῥιπτάζει ἀλύων. Aretæus βλεστρίζεσθαι de ægri inordinato ac inæquali motu dicit cùm iactatur & volutatur in Phreniridis curat. cap.1. cur.ac. κλίνης μῆκος δὲ πλάτος σύμμετρον, ὡς μήτε βλεστρίζεσθαι ἐν τῷ πλατέϊ, μήτε ἀπὸ τοῦ στενοῦ ἐκπίπτειν. Cubilis longitudo & latitudo moderata sit, quò neque in ampliori iactari aut volutari possit, neque ex angusto decidere. Rursus, ἢν γὰρ νύκτωρ μὲν ἐγρήγορσιν, μηδὲ δι' ἡμέρης δὲ ὑπνώσσωσιν, ἀτενέες δὲ τὰ ξύμπαν ἔωσι, ὀφθαλμοὶ δὲ ὅκοιόν τι κέρας ἑστήκωσι, βλεστρίζονται δὲ καὶ ἐξανιστέωνται. Quòd si tota nocte quidem peruigiles sint, neque interdiu dormiant, oculi verò omninò intenti ac veluti cornu rigescant, iactentur autem & è lecto exiliant.

Βλητοὶ antiquis dicti sunt qui ex lateris inflammatione repente stertore aut difficultate spirandi suffocati, liuores ad latus habent tanquam ex plaga percussi, ideoque icti aut syderati, velut sydere tacti vocantur. Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag.49 16. H 386.14.) μάλα δὲ καὶ τούτους οἱ ἀρχαῖοι βλητοὺς ὀνομάζουσι, διὰ τόδε μάλιστα, ὅτι ἐπειδὰν δὲ καὶ ὅτε ἀποθανόντων αὐτῶν ὁ πλευρὸν πελιδνὸν εὑρίσκεται ἴκελόν τι πληγῇ. Hos autem potissimùm antiqui ictos existimauerunt, cùm ob id præcipuè, tum verò vel maximè, quòd ipsis mortuis latus liuidum tanquam ex plaga deprehendatur. In pleuriticis namque sanguine phlegmonea in cutem diffuso & refrigerato, liuor fit, totumque latus in quo inflammatio delitescebat, post mortem liuescit, eamque ob causam repentina morte stertore difficultateque respirandi suffocatos, quasi sidere tactos vocabant. Quod etiam contingere peripneumonicis scribit Hipp. Coac. (pag 182.A.) ἢν δὲ οὖν σφίγξῃ φλεγμαίνουσαι αἱ ἀορταὶ ἐς τὸ προσκολληθῶσι πρὸς τὸ πλευρὸν, ἀφαυαίνονται τὸ κατ' τοῦτο τὸ μέρος τοῦ σώματος, καὶ πελιώματα περὶ τὸ πλευρὸν ἔξω γίνεται. τούτους δὲ ἐκάλεον οἱ ἀρχαῖοι βλητούς. Si igitur suspensæ vtrinque pulmonis partes tanta inflammatione tententur, vt ad latus adhærescant, illa corporis parte resolutionem sentiunt, & ad costam liuores foris oriuntur, quos aut veteres ictos, aut sidere tactos vocabant. Lib.1. περὶ γυναικ. (p.627.19.) ἐκβόλιον describitur, ὃ τὸ παιδίον βλητὸν γινόμενον ἐκβάλλει, medicamentum fœtum enectum aut mortuum eiiciens. βλητὸς ὁ ἀποπληκτος exponitur Hesych. & ὁ ὑπὸ τῆς ὀξείας νούσου αἰφνιδίως τελευτῶν, qui ex morbo acuto repente moritur. Varin. βλητὸς quinam dicatur, veluti syderatus & apoplexia aut corporis stupore laborans. describitur Hipp. lib.2. de Morb. (pag.463. 48. & pag.469.19.) Βλῆτος herba linguæ similis Hipp. lib.2. περὶ γυναικ. (pag.669.20.) Sic βλῆτον dicitur Theoph. lib hist. plant.7. cap.1. & βλίτον Dioscoridi cap.143. lib 2. pro βλίτον.

Βληχρὸς πυρετὸς, febris lenis, parua, debilis dicitur, lib.5. Epid. (p.1153 C.) & (p.1162.E.) πυρετὸς εἶχε βληχρὸς, febris leuis & parua detinebat. πυρετοὶ dicitur lib.7. Epid. (p.1215.F.) πυρετοὶ διὰ παντὸς βληχροὶ, febres perpetuò debiles, leues, & ad manus contactum pusillæ, in quibus calor debilis videtur, quæque semper deurentibus opponuntur, aph.17 lib.6. Epid. sect.1. βληχρὸς πυρετὸς πρὸς χεῖρα, febris ad manus contactum debilis, lib.1. περὶ γυναικείων (p.605.8.) βληχρότερος ὁ νοῦσος, morbus debilior & leuior, (ibidem) βληχροὶ σφυγμοὶ, pulsus debiles, languidi, quibus ὀξέες, hoc est, citati opponuntur (ibid. v.23.) πυρετοὶ μακροὶ καὶ βληχροὶ, febres longæ & paruæ, eph. 64. lib.5. de febribus lentis & hecticis laborantibus dicuntur, quòd in his febres remissæ appareant, adeò vt nequaquam se febricitare existiment, vt scribit Gal. lib. de inæq. intemperie, cap.7. πυρετὸς βληχρὸς febris parua & debilis in his qui βλητοὶ dicuntur, hoc est, sydere tacti, quales sunt apoplectici & corporis stupore laborantes, lib.1. de Morb. (pag.463. 51. & p.469.22.) βληχρὸς exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ὀσπριόν τι ὃ καὶ βλῆχρον καλεῖται, leguminis genus quoddam quod etiam βλῆχρον scribitur. βληχρῶδες verò pro βληχρὸς quidam etiam scribunt.

Βληχῶδες Erot. apud Hipp. Epiclem exponere scribit, τὸ λελεπισμένον μετὰ γλισχρότητος ὑγρασίας αὐχμηρὸν, hoc est viscosa quadam humiditate pinguescens, vnguinosum, aut lento & vnctuoso humore sordidum ac turgescens. Euphorion verò τὸ ἀποπεπιεσμένον καὶ ἐστεγνωμένον, expressum & reliccatum Bacch. etiam & Lysimach. πληρῶδες per π scribere, τὸ ἐξηπλωμένον quod est explicatum, expansum, indicare volentes, quasi plenum ac sine rugis. Addit etiam Erot. pro βληχῶδες quosdam apud Hipp. γλισχρῶδες scribere, quod est, glutinosum & viscosum, & cum Epiclis expositione aptè conuenit. βληχῶδες Sudas ex Hipp. τὸ λελεπισμένον καὶ καθαρὸν, decorticatum & purum exponit, quod & facit Hesych. apud quem tamen βληχῶδες & βληχώδης, vitiosè pro βληχῶδες aut β. χ. ώδες legitur. Quod etiam apud Varin. vitiosè scribitur. At locus apud Hipp. ab Erot. expressus is mihi videtur qui legitur lib. de cap. vuln. (pag 911.E.) τὸ ἕλκος ἄχροον γίνεται καὶ ἐξ αὐτοῦ ἰχὼρ ῥεῖ σμικρὸς, καὶ τὸ φλεγμαῖνον ἀποθνήσκει ἐξ αὐτοῦ καὶ γλισχρῶδες γίνεται. Vlcus coloris expers euadit, ex eoque sanies parua effluit, quodque in eo inflammationem sentit emoritur & glutinosum euadit. Vbi βληχῶδες ἕλκος Erot. legisse videtur, cùm tamen exemplaria omnia tum scripta tum publicata constantissimè γλισχρῶδες habeant. Vt mihi ex hoc loco Sudæ & Hesych. explicatio non parum suspecta sit, ac pro λελεπισμένον καὶ καθαρὸν, λελεπισμένον, μὴ καθαρὸν leg. censeam.

§ Βλιαθῦσαι Gal. apud Hipp in Exeg. τὰ βόρθαλα exponit, quod & χλωμάδεσαι etiam nominari dicit.

Βόθριον paruam foueam aut fossulam significat. dicitur autem in oculorum cornea cauum esse vlcus, angustum ac purum. Quod autem bathro latius est, sed minus altum, κοίλωμα, Æginn. lib.3. cap.22 & Actuar. lib.2. περὶ διαγνώσ. παθ. cap.7. Author verò Definit. Medic. βόθριον vlcus cauum aut purum in oculi nigro consistere scribit, vt & Medici author περὶ τῶν ἴρεν, circa oculi circulum. Cui βόθριον definitur ἕλκος κοῖλον, καθαρὸν, στενὸν, κεντήματι στρογγύλῳ ἐμφερὲς, βαθύτερον ἐπικαύματος, vlcus cauum parum, angustum, puncturæ rotundæ simile, vlcusculo altius. Βοθρίων meminit Hipp. lib. περὶ ὄψιος χρήσιος (pag 417.22.) καὶ τοῖσι βοθρίοισι, vbi fossulis, oculorum vlceribus calidæ lotionem leniendo, detergendo, aperiendo, prodesse scribit. (Sic enim legendum pro βρόγχοις.) Ac nemini quidem dubium est quin hunc Hippoc. locum subindicet Erot. cùm scribit, βοθρίοις, τοῖς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κοιλίοις ἕλκεσι νῦν λέγει. Verùm manifestum esse vitium apparet. Legendum enim βοθρίοις, τοῖς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς κοίλοις ἕλκεσι νῦν λέγει. vt hac dictione (βοθρίοις) fossulas, hoc est, caua oculorum vlcera Hipp. exprimere velit.

Βόλβιον paruus bulbus aut bulbulus dicitur, & qualis sit ab ipso Hipp. satis exponitur lib.1. περὶ γυναικείων, teste Gal. in Exeg. quo loco quosdam peperam narcissum sumpsisse scribit, quòd sit radice bulbosa. Quibus sanè verbis locus mihi exprimi videtur (pag 665.53.) vbi bulbulus cum allio & nitro in pesso apponitur ad vteros semen non retinentes his verbis ἢν ἐν τούτῳ μάλιστα καὶ ὅλον σκόροδον, ὁ βόλβιον ἐν πυροῖς δὲ ἀναφύεται, αἰγυπτίοισι δὲ μάλιστα, δριμὺ, ἔμφερες κυμίνῳ αἰθιοπικῷ. Hanc [conyzam] cum melle & vino in pesso apponito, aut βόλβιον (hoc est bulbulum) quod in tritico præcipueque Ægyptio cernitur, acre, cumino Æthiopico simile. Βόλβιον alias etiam sæpe ad vteros, pesso admouet Hippocrates, vt lib. περὶ ἀφόρων (pag.165.55.) ad vterum repurgandum, & lib 2. περὶ γυναικ. (pag.669.3.) cum myrrha & melle tritum suppositium medicamentum optimum ad fluorem rubrum esse testatur. Lib. etiam περὶ γυναικ. φύσ. (p.586.45.) βόλβιον in vino albo tritum, lana inuolutum, in subditio medicamento apponitur, ad vterum conceptui repurgandum. Eodem lib. (p 584.30.) βόλβιον ἐκ τῶν πυρῶν, bulbulus ex tritico sumptus, tritus & vino maceratus, in lana recenter enixæ adhibetur. Verùm illic βόλβιον vitiosè pro βόλβιον habent omnia exemplaria. Nam & lib.1. περὶ γυναικ. (p.625.15.) vbi idem repetitur, βόλβιον τὸ ἐκ πυρῶν, triti & vino maceratum pesso admouet.

Βολβὸς βοτάνης εἶδος esse apud Hipp scribit Erot. Pro quo fortassis βόλβιον legi debet, etsi lib.7. Epid. (p.1255 G.) βολβ. χυλὸς, bulbi succus ponitur.

Βόλβιτον stercus bubulum aut fimum bubulum significat, quod etiam βόλιτον dicitur, vt scribit Gal. in Exeg. Lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.563.48.) in vteri hydrope πυριῆν ἐν τῷ βολβίτῳ τῷ ὀνείῳ fimo bubulo vteros fouere præcipit Hippocr. Lib. verò 1. περὶ γυναικ. (pag. 611. 28.) πυριῆσαι ζεω-

τῷ βολίτῳ καὶ οὔροισι dicit. βόλβιτον verò sæpe in tota mulierum tractatione ad vteri suffitus adhibet Hipp. vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. [p.575.41.] & lib. 1. περὶ γυναικ. [p.632.18.] & lib. 2. [p.668.55.] Dioscor. lib. 2. cap. 98. scribit bouis masculi βόλβιτον, hoc est, fimum bubulum procidentes vuluas reprimere. Dicitur & ὁ βόλβιτος & ὁ βόλιτος Atticè vt & τὸ βόλιτον, Hesych. etiam βολιτῶσθαι. Festus imbulbitare esse scribit puerili stercore inquinare, ea fimo dictum quod Græci βόλβιτον appellant.

Βολβίτια exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν βολβίδια προσαγορευόμενα. γένος δέ ἐστι τῶν μικρῶν πολυπόδων, quæ à multis βολβίδια vocantur. genus est autem paruorum polyporum. βολβιτίνη dicitur Athen. polypodis species, lib. 7. & Arist. hist. animal. lib. 4 cap. 1. βολίταινα, quam & ὄζαιναν dici ob grauiorem odorem scribit. Ideoque βολβίταινα fortassis scribendum, & apud Athen. βολβιτίνη, παρὰ τῷ βολβίτῳ à stercoris bubuli grauissimo odore. At verò apud Hipp. βολβίδας forté pro βολβίτια scribitur lib. 2. περὶ γυναικ. [p.649.35.] ἢν δὲ ὄψον βούληται, βολβίδας ἢ σηπίδας τῶν σμικρῶν. Si verò panem volet & βολβίδας, ac sæpiolas paruas. βολβίδας paruι polyporum generia dixit Corn. Caluus autem pro βολβοὺς sumpsit & bulbulos non malè vertit, cùm σηπίδας addat, & flatulentos cibos illic expetat Hipp. Aut idem certe βολβίτια legit. Rursus quoque eodem lib. (p.651.50.) ad vteros inflammatos βολβιδίοισι καὶ πουλυποδίοισιν ἐν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ in cibo vtitur, hoc est, bolbidiis & paruis polypis in vino & oleo, vbi rursus Caluus βολβοὺς leg. videtur, & bulbulos sumpsisse. Quem certe locum Erot. expressum existimo, si modò βολβίδας pro βολιτὰ legatur, quæ exponit τοὺς μικροὺς βολβοὺς, paruos bulbos. Nam & manifestum esse vitium appatet, cùm βολιτὰ idem quod βόλβιτα significent, quæ sunt Hesych. ἀφόδευμα βοός.

Βόμβος, bombus, aut sonus dicitur, nomen ex imitatione fictum. Bombus autem est murmur resonans, susurrus, ac strepitus, ea flatibus qui in amplitudinem effunduntur & euoluuntur ex locorum angustiis, qualis in apibus aut vespis resonat. Quod si flatus illi in locorum angustias irrumpant, ac veluti per rimas effluant, fit sonitus, & stridor, aut sibilus. In Coac. (p.144.B.) βόμβοι ἐν ὀξέσι, καὶ ἦχος ἐν ὠσὶ, θανάσιμον. In præcipitibus morbis murmure resonantes ac tinnientes aures, mortem pronunciant.

Βομβύλιον exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. ἐκπωμάτιόν τι στενὸν ἔχον τὸ στόμα, ἢ πῶμα, παρὰ τὸ βομβεῖν ὠνομασμένον, poculum angusti oris, aut operculum, à resonando dictum aut à sono quem edit. βομβύλιον Sudæ exponitur εἶδος στρογγυλοειδές, idem fortè quod βομβύλιον aut βομβυλιός. Polluci βομβυλιὸς est etiam poculum angusti oris, παρὰ τὸ βομβεῖν ἐν τῷ πίνειν, quemadmodum Hesych. βομβυλιὸς exponitur ποτήριον στενὸν ἔχον μακρὸν τράχηλον, ὅθεν διὰ τὸ ἦχον οὕτω καλεῖσθαι. poculi genus tenuem potum stillantis. Ex sono autem quem edit sic appellatum. Est & βομβύλη λήκυθος Hesych. & βομβυλίδες πυρίαι ζαι. Eam autem vsurpat dictionem Hipp. lib. 3. de Morb. (pag. 494.55) καὶ οἶνον γλυκὺν καὶ ὑδαρέα πινέτω, ὡς ψυχρὸν, ὀλίγον ἐκ βομβυλίου ἀρυσάμενον, vinum dulce bibendum & aquosum, ex laxi oris vasculo. Vbi tamen interpretes στενοστόμου aut ἐκ εὐρυστόμου legisse videntur. Quem sanè locum mihi videtur subindicare Erot. cùm βομβυλίου exponit, εἴδους ἀγγείου στενοστόμου, vasculi oris angusti genus. (Sed ea tamen manu.) Quo etiam alludere videtur Gal. Com. 2. in lib. 6 Epid (pag. 467.41.) cùm scribit, Σαβῖνος δὲ ἐκ βομβυλίου ἢ στενοστόμου τινὸς τὸ κελεύει σπᾶν ἀρύσασθαι. Sabinus ex angusti oris vasculo bibentem suctus mouere iubet. βομβυλίου etiam meminit Paulus lib. 3. cap. 9. cùm per angusti oris vascula & guttatim aliquid instillari præcipit. Est & βομβύλιον Erot. εἶδος μελίσσης, apis genus, σημαίνει δὲ καὶ τὸν αὐλητὴν, παρὰ τὸ διὰ αὐλοῦ βομβεῖν. Significat & tibicinem, quod tibiis aut fistulis inflatis sonitum edit.

Βοὸς θαλασσίου, hoc est, bouis marini, legitur apud Gal in Exeg. ex Hipp. σελαχώδους τινὸς ἰχθύος ὄντος, inter cartilagineos pisces reponitur, quos Plinius planos vocat, inter quos etiam bouis meminit cap. 24. lib 9. vt & Arist. lib. 5. hist. animal. cap. 5. & lib. 6. cap. 12. Cartilaginei autem generis pisces σελάχη ab Arist. dictos Plinius testatur. eos idem planos vocat.

Βορβορυγμὸς murmur significat à flatibus excitatum cum mediocri humiditate. Gal. Com. ad aph. 73. lib. 4. καλοῦσι δὲ βορβορυγμὸν ὁ ψόφος τοῦ πνεύματος, ὅταν μὴ μέγας ᾖ, μηδὲ πολὺς, σὺν ὑγρότητι δὲ τινι μετρίᾳ κατέρχηται ἐπὶ τὰ κάτω. Vocatur βορβορυγμὸς spiritus sonus, cùm neque magnus, neque multus, cum modica quadam humiditate ad inferiora descendit. Idem lib. 3. de sympt. caus. cap. 7. βορβορυγμὸν bombi speciem facit ea humiditate in intestinis contenta humidam deiectionem prænunciante. Sic præcordiorum tumores λύει βορβορυγμὸς ἐγγινόμενος ἐν τοῖς ὑποχονδρίοις, soluit murmur circa præcordia exortum, flatibus præcipuè per sedem cum stercore & vrina demissis. ὁ γὰρ τοιοῦτος ψόφος (vt illic scribit Gal.) οὐ μόνον πνεύματος ἐστὶ σημεῖον, ἀλλ' ὑγροῦ συμμιγοῦς, καὶ σώματος παχέος. Eiusmodi enim strepitus, non solius spiritus indicium est, sed humore & corpore solidiore permixti. βορβορυγμὸς γινόμενος ἐν ὑποχονδρίῳ, murmur circa præcordia exortum, Coac. (p.164.E.) βορβορίζειν & διαβορβορίζειν κοιλίη dicitur cùm aluus murmur edit & ad excretionem irritatur, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.104. 32. & 33. H.401.15.16.) διαβορβορύζουσα κοιλίη κενεὰς ἐξαναστάσιας, aluus ad inanes & irritas exurrectiones murmurans, in Prorrh. (p.205.48. H.76.D.) διαβορβορύζοντα ὑποχόνδρια μετέωρα, præcordia sublata & à flatibus suspensa, aph. 73. lib 4 quod etiam annotauit Budæus. Dicitur & βορβορίζειν, διαβορβορίζειν & ὑποβορβορίζειν. Vt κοιλίη ὑποβορβορύζουσα φύσαις, aluus flatibus perstrepens, Aret. cap 6. lib. 2. περὶ αἰτίων καὶ σημείων ὀξέων παθῶν. οἱ ἐν πόσεσιν ὑποβορβορύζοντες, quibus inter potandum murmur quoddam exauditur. Coac. (p. 126. A.) Est autem murmur illud ac strepitus ei similis qui exauditur cùm cœnum exagitatum pedibus conculcatur aut commouetur; vnde nomen etiam defluxit.

Βορβορῶδες cœnosum, cœnum referens, lutulentum, fœculentum dicitur. βορβορῶδες πύον, pus cœnosum & lutum referens, in Progn. (p.152.9. H.45.39) & aph. 44. lib. 7. & Coac. (p.184. C.) βορβορώδεες ὀδμαὶ odores cœnosi lib. περὶ χυμῶν (p.50.10.) βορβορώδεα οὖρα vrinæ cœnosæ aut lutulentæ Gal. Com. ad aph. 69. lib. 4.

Βορὸς vorax, edax dicitur, vnde ὕδωρ βορὸν, aqua vorax, quòd voraces & edaces efficiat, appetentiamque ciborum excitet aph. 18. lib. 6. Epid. sect. 4. Vbi scribit Galenus. καλοῦσι γὰρ καὶ νῦν ἔτι συνήθως οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν ἅπαντες Ἕλληνες τοὺς ἀνθρώπους βορούς, τοὺς πολλὰ δυναμένους ἐσθίειν. Vocant enim & nunc etiam in nostra Asia Græci omnes vsitato vocabulo homines βορούς, eos qui multa comedere possunt. Βορὴ Ionicè pro βορὰ, cibum significat. lib. 1. περὶ γυναικ. (p.599.13.) βορὴ ἀνεπιτήδειος, cibus inutilis, minimè accommodatus. Est autem βορὰ Hesych. βρῶσις, σῖτος, τροφὴ. cibus, esca, alimentum.

Βοτράχου pro βατράχου positum apud Hipp. scribit Gal. in Exeg. & apertè quosdam βατράχου legere addit. Sic etiam βόρταχος Hesych. βάτραχος exponitur.

Βότρυς ἐξ ἡλίου, vua insolata, passa dicitur lib. 7. Epid. (p.1219.F.) βότρυς etiam herbæ nomen quam Botryn quoque Pl. vocat cap. & lib. 27. & alio nomine Artemisia nuncupatur, & Cappadocibus Ambrosia. Vide Dioscor. cap. 130. lib. 3. & Pl. lib. 27. cap. 4.

Βουκάλους, σικύους ἀγρίους exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. cucumis egrestis vel anguinos. βουκάλιον verò Hesych. exponitur ἀγγεῖον σικυοειδὲς παρὰ τοῖς Ἱπποκρατείοις, & γυναικεῖον μόριον pudendum muliebre.

Βουβὼν Hipp. quandoque inguen significat & locum vbi femur & coxendix coeunt, quandoque verò glandulas in inguinibus vtrobique sitas, earumque tumorem aut inflammationem. Nonnunquam etiam propter tam insignes inguinum glandulas, reliquarum quoque glandularum in collo & axillis tumor aut inflammatio βουβὼν dicitur. βουβὼν inguen denotat ægr. 3. lib. 1. Epid. ἤλγησε κατὰ βουβῶνα, ad inguen doluit, vbi inguinis tumorem etiam indicat. Sic lib. 3. Epid. in st. pest. (p.426 10. H.1085 H.) φύματα ἔξωθεν, ἔσωθεν τὰ περὶ βουβῶνας, tubercula extra, intus circum inguina. Lib. etiam 1. de Morb. (p.481.59.) in pleuritide dorsali, καὶ πονεῖ μάλιστα τὸ μετάφρενον, καὶ ἐς βουβῶνας, ac præcipuè dolor est ad dorsum & inguina. In Coac. (p.220.E.) τὰ ἑρπυστικὰ ὑπεράνω βουβώνων πρὸς κενεῶνα & ἥβην γινόμενα Serpentia vlcera, supra inguina, ad laterum inanitatem & pubem exorta. Lib. quoque 5 Epid. (pag. 1145.F.G.) Εὐπόλεμος ἐν Οἰνιάδῃσιν ἐπόνεε τὸ ἰσχίον τὸ δεξιὸν, καὶ βουβῶνα, καὶ τὸ πλησίον συμβολῆς πρὸς τὸ ἰσχίον, ἀπὸ τοῦ βουβῶνος. In Oeniadis Eupolemus coxendicis dextræ dolore conflictabatur & inguinis, ac propinquæ coxendicis iuncturæ, quæ inguini & coxendicis anteriori parti respondet. Rursus ib. (G.) αὐτὸ ἐπόνεεν ἔχων τότε ἰσχίον, καὶ περὶ ἀρχὰς ..., καὶ τὸ ἀμφὶ τὸν βουβῶνα. Vexabatur cum coxendicem, tum illius iuncturam ad sedem (quæ ... dicitur) tum etiam inguinis loca suppuratio occupabat. Eodem etiam lib. (p.1155.E.) οἱ βουβῶνες ἐφυματοῦντο, in inguinibus tubercula exoriebantur. Quin & Aret. in primis vetustus author βουβῶνας pro inguinibus sumpsit cap. 5. lib. 1. cur. ac morb. ξυγχρίειν δὲ καὶ τὰς χεῖρας ἀπὸ τῶν ὤμων, καὶ τὰ πόδας ἀπὸ τῶν βουβώνων. necnon & manus ad humeros vsque, & pedes ad inguina inungendi sunt. Ex eaque significatione βουβωνοκήλη dicitur tumor qui fit in inguine rupta aut laxata peritonæo tunica. Gal. libr. de tumor. præter nat. (pag. 357. 19.) βουβὼν quoque glandularum in inguine inflammationem & in-

& inguinis tumorem persæpe indicat ; vt & inguen Latinis, quemadmodum apud Lucilium eo versu, Inguen ne existat, papulæ, tama, ne boa noxit. Sic lib. 4. Epid. [pag. 1136. D.] βραχεῖς βουβῶνες paruos inguinum tumores significant. Sunt & βουβῶνες in vniuersum glandularum inflammationes cuiusuis generis, siue in collo, siue in axillis, aut inguine, aut secundum aures contingant. οἱ ἐπὶ βουβῶσι πυρετοὶ, febres ex bubonibus aut glandularum inflammationibus, aph. 55. lib. 4. & lib. 4. Epid. [pag. 1139. G.] & lib. 2. Epid. (pag. 1025. B.) In Coac. (pag. 127. H.) ἐν πυρετοῖσι βουβὼν ἀλγήματα ποιέων χρονίην σημαίνει. In febribus ex glandularum inflammatione dolor diuturnum morbum fore prænunciat. Sic lib. 2. Epid. (pag. 1025. B.) οἱ ἐπὶ πυρετοῖσι βουβῶνες κακίονες, glandularum tumores qui in febribus accidunt, deteriores sunt. βουβῶνες, hoc est, glandularum tumores ab euidente causa interdum fiunt, velut vlceribus quæ prope magnam venam vel arteriam exoriuntur, aph. 4. sect. 7. libr. 6. Epid. Interdum etiam ex delitescente intus causa, vt viscerum inflammatione, humorum plenitudine vel malignitate, aph. 7. libr. 6. Epid. sect. 2. αἱ ἀποστάσιες, οἷον βουβῶνες, σημεῖον ἐκ τῶν βλαστημάτων ἔχοντων. Abscessus velnti glandularum tumores, eorum quidem locorum vnde propagines ducunt, significationem præbent. Libr. quoque 4. de Morb. (pag. 506. 53.) βουβῶνες, hoc est, glandularum tumores ex vlceribus oriuntur. Gal. libr. 13. Meth. med. (pag. 174 27.) ὀνομάζουσι δὲ τοὺς ἐξαρθέντας ἀδένας, βουβῶνας. Glandulas verò quæ ex phlegmone intumuerunt bubones vocant. Idem lib. 1. de diff. feb. (pag. 324. 22.) βουβὼν ἐκ τοῦ γένους ἐστὶ τῶν φλεγμονῶν. Bubo ex genere est inflammationum. Est & βουβὼν Polluci lib. 2. τὸ περὶ βουβῶνας οἴδημα μετὰ φλεγμονῆς, glandularum tumor cum inflammatione.

Βούκερας, ὁ τῆλις, fœnum græcum exponitur Gal. apud Hipp. in Exeg. additque idem Mnetheum in medicamentorum appellationibus existimare anagallidem eo nomine appellari. Dicitur & βούκερον ex βουκέρας contractum Theoph. Plin. libr. 24. cap. 19. telin vocari scribit, alios carphos, alios buceras, alios ægoceras, quoniam corniculis semen est simile, nobis siliciam. Columella verò siliquam vocat, quod vt siliqua arbor siliquetur. βούκερας Hesych. τὸ σπέρμα τῆς τήλεως significat, fœnigræci semen. (sic enim leg. censeo) aut vt Varin. τὸ σπερμάτιον ὁ τῆλις. Vsurpatur Hipp. libr. 5. περὶ γυναικ. (pag. 617. 39.) ἢ βούκερας, ἢ πτισάνης πυρίνης μᾶλλον χυλὸς, aut fœnumgræcum, aut potius ptisanæ triticeæ succus.

Βούλιμος ingens ac vehemens fames dicitur, ab immodica oris ventriculi refrigeratione contracta Galeno Comm. ad aph. 21. libr. 2. βουλιμὸς ἐστὶ καταλύσεως δυνάμεως ὑπὸ τῆς ἔξωθεν ψύξεως, ἀρξάμενος μὲν ἀπὸ πείνης, ἐκ ἔτι δ' ἔχων αὐτὴν συνοῦσαν. Labefactatio facultatis à frigore externo, quæ à fame quidem inchoauit, eam verò non habet amplius adiunctam. βουλιμώδεις τε καὶ ἀνώδεις διαθέσεις, affectiones magnam famem aut anxietatem excitantes, quæ morbum oris ventriculi inferunt. Gal. libr. 8. Comp. phar. κατὰ τόπ. (pag. 274. 14) βουλιμιῶντες etiam dicuntur qui magna fame, quæ Græcis βουλιμία dicitur, premuntur, eidem in Isag. pulsuum (pag. 7. 10.) In Definit. Med. (pag. 398. 9.) βούλιμός ἐστι διάθεσις καθ' ἣν ἐπιζητοῦσι διὰ μικρῶν διαλειμμάτων γίνεται τροφῶν. ἐκλύονται δὲ καὶ καταπίπτουσι, καὶ ἀχροοῦσι. καὶ καταψύχονται τὰ ἄκρα, θλίβονται τὸ στόμαχον, καὶ σφυγμὸς αὐτοῖς ἀμυδρὸς γίνεται βούλιμος, affectus est in quo per exigua interualla cibus requiritur. Exoluuntur autem & concidunt eo affecti, decolores fiunt, & extrema refrigerantur, stomacho premuntur, pulsusque habent languidos. Bulimum grandem famem Græci dicunt, vt scribit Festus. Gellius libr. 16 cap. 3. βούλιμον ex Erasistrato, vim quandam famis non tolerabilem vertit. βούλιμος, μέγας λιμὸς, ingens fames exponitur Hesychio.

Βούπρηστις exponitur Gal. apud Hipp. in Exeg. τό, τε ζῶον τὸ τῇ κανθαρίδι παραπλήσιον, ἔτι δὲ καὶ τὸ λάχανον ἄγριον, οὗ μέμνηται Διοσκορίδης ἔν τε τῷ πρώτῳ τῶν ὑγιεινῶν, καὶ ἐν τῷ περὶ λαχάνων. tum animal cantharidi affine, tum olus quoddam syluestre, cuius meminit Diosc. & in primo Salubrium, & lib. de oleribus. Buprestin sæpe adhibet Hipp. in pesso ad vteros inflandos & acri medicamento repurgandos, vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 620. 30. & 51.) & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 573. 14.) medicamentúmque ex bupresti apparat. Buprestin animal esse scarabeo longipedi simillimum, scribit Pl. lib. 30. cap. 4. quod fallat inter herbas bouea maximè, deuoratumque ita inflat vt rumpat. Idem quoque in laudibus ciborum buprestin Græcos reposuisse testatur, cap. 22. lib. 22. Buprestis oleris meminit etiam Theophrast. histor. plant. lib. 3. cap. 8.

Βυθὸς legitur apud Hipp. ἐν παραγγελίαις (pag. 28. 29.) αἰτέεσθαι δ' αὖ θεραπείας βυθόν. Vbi certe vitium subesse apparet, & βοήθειαν legunt omnes interpretes. Verùm considenter auxilium peterem, eos auxilium ferre iuberem. Agitur enim de Medicis qui methodo medendi destituti, verborum phaleris popularem auram captant, cum quibus de curandi methodo conferre nolit Hippocr. sed ab ipsis potiùs opem & auxilium peti vult: hoc est vt quod verbis confidenter prædicant, re ipsa præstent. βοηθεῖν legendum putat Hieron Mercur. vt scribit Zuingg.

§ **Βράγχος** est humoris in fauces influxio, quam raucitatem vocat Cæl Aurel. cap. 7. lib. 2. Tard. passionum. Hinc βραγχώδεις φωναὶ voces raucæ dicuntur, lib. 1. Epid. (pag. 352. 51. H. 8 9. D) irrigatis nimirum vocis instrumentis ab ea quæ deorsum ferebatur humiditate. τοὺς βραγχώδεις, hoc est, raucedinosos vocat lib de rat. vict. in morb. ac. (pag. 114. 49. H. 405. 50.) qui ex humoris frigidi in laryngem influxione laborant βραγχώδεα autem ὕδατα sunt lib. de aëre, loc & aq. (pag. 293 45.) aquæ quæ maximè raucos faciunt & raucitatem excitant, vt sunt glaciatæ & niuosæ, ac frigidissimæ. βραγχώδης καὶ κυναγχικὸς angina cum raucitate laborans, lib 7. Epid. (pag. 1211. H.) Vbi tamen exemplaria manu scripta Regia βραγμώδης legunt, hoc est, strepitum & sonum edens, quod dicitur de anginoso, cui veluti strangulabundo sonitus in gutture editur. βραχεῖν Hesych. ἠχῆσαι. ψοφῆσαι exponit, hoc est, sonum vel strepitum edere. βραγχώδεες anginosi, lib. 2. Epid (pag. 1017. C.) vbi tamen βραχυκαρηνες habent exemplaria manu scripta.

Βραχίων brachium dicitur Hipp. os illud quod inter cubiti & humeri articulum situm est, interdum verò tota ea pars, non os tantùm. Gal. initio Com. 2. in lib. de fract. (pag. 540. 16 H. 757. D) & lib. de art. (pag. 580. 6. H. 780. D.) Brachium humerus Celso dicitur.

Βραχύπνοος breuispirus, qui paruum & rarum trahit spiritum, hoc est, ex longis interuallis, ex calidi natiui extinctione: eademque est βραχύπνοια quæ frigida spiratio, quam describit in Progn. & Coac. Hippocr vt exponit Gal. lib. 3. de diff spir. cap. 8. Sic igitur βραχύπνοος dicitur, ægr. 3. lib. 3. Epid. post it. pest & ægr. 15. qui parum & ex longis interuallis spirabat, cuique paruus & rarus incrat spiritus, vt scribit Gal. cap. 11. lib. 1. de diff spir. & Com. 3. in lib. 3. Epid. (pag. 435. 15 H 1098. A.) idque ex totius corporis perfrictione & caloris natiui extinctione. At verò lib. 1. Epid. (pag. 1025. C.) & lib. 6. Epid. sect. 2. aph. 9 βραχύπνους, breuis spiratio intelligitur, & ea quæ fit per modica interualla, hoc est, crebra & parua, vt opponatur μακρόπνοος, quemadmodum explicat Gal. lib. 3. de diff. spir. cap. 11. καθάπερ γε καὶ εἰ τὸ δι' ὀλίγου τοῦτο τὸ πυκνὸν καὶ σμικρὸν τὸ μακρὸν ἐκ τοῦ βραχύπνου. quemadmodum & per breuem spirationem, spiritus qui per modica fit interualla, hoc est, creber & insuper paruus, significatur. In eadémque significatione βραχύπνοον esse testatur Gal. cap. 11. lib 2 de diff spir. atque etiam vtramque βραχύπνοιαν Pythioni adfuisse scribit.

Βραχυπόται phrenitici dicuntur in Prorrh. (pag. 176. 17. H. 68. D.) qui parum & rarò bibunt, iidemque βραχύποτοι Gal. Com. 3. in lib. 3. Epid. (pag. 435. 14.) ὅσοι καὶ βραχὺ καὶ διὰ πολλοῦ πίνουσι, qui parum & ex longo interuallo bibunt. Lib. autem 1. περὶ διαιτ. (pag 175. 18.) βραχυπότας Hippocrati vocari scribit, ὅσοι πλεῖον μὲν ἀραιότερον, ὀλίγον δὲ πλεῖον πίνουσι. qui rarius quidem, copiosius tamen bibunt. Etsi varia est eius nominis scriptura. Nam vt scribit Galen Com. in Prorrh. ἔνιοι βραχυπότας γράφοντες, ὀξέως ἀκούειν τοὺς ὑποπτευομένους τὰ βραχύποτα, καὶ τούτῳ μαρτυρεῖν φασι, τὸ ψόφῳ καταπληττόμενοι, τουτέστι ταρασσόμενοι, διὰ τὸ καὶ βραχύποτα ὑποπτεύειν, τουτέστιν ὑπὸ πίνειν. Nonnulli βραχυπότας scribentes intelligi volunt citissimè suspicantes, aut in minimis suspiciosos. Eique lectioni fidem facere dicunt, τὸ ψόφου καταπλήξιμοι, hoc est, strepitu perculsi, quòd citissimè vel in rebus minimis suspiciosi fiut, hoc est, suspicentur. Verùm apud Gal. codices omnes βραχυπότας pro βραχυπότας vitiosissimè scribunt, etsi malim βραχυπόπτους pro βραχυπόταις legi, vt facilè suspicaces intelligas & qui in re vel minima suspiciosi sunt, quales sunt phrenitici. Quocirca βραχυπότας Aurel. meritò dici scribit, quòd fastidio possessi, non solùm cibum, verumetiam potum refugiunt, vel quòd imaginatione læsa accipiendum potum non existiment, vel suspicione ob delirationem affecti, admista putent venena liquori, vt scribimus nostris in Prorrh. Annot. At verò in Coac. (pag. 130 H.) οἱ φρενιτικοὶ βραχυπόται ψόφου καταπληξίμοι dicuntur, qui nullo negotio & facillimè vel minimo strepitu irritantur ac percelluntur.

Βρέγμα capitis pars est media & anterior supra frontem sita, & à lateribus ad tempora vsque protensa. Aurel. cap. 4. lib. 1. Tard. pass. medium testæ vocat. βρέγμα Hesych. τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς exponitur. βρεχμὸς & βρέχμα, idem quod βρέγμα, sinciput & anterior capitis pars. Homer. Il. ε. (ver. 585.) ἐυεργὴς ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους. benefabricato excidit curru, in caput, in puluerem, in sinciput & humeros. Vbi Eustat. βρέγμα dici scribit, quòd ea pars in infantibus sit non sol. m

tenera, sed & valde humida, vt videri possit βεβρέχθαι, hoc est, madefacta esse. Hipp. lib. de Cap. vuln. (pag. 896. H.) συμβαίνει Τοῦτο μᾶλλον τὸ ὀστέον λεπτότατόν ἐστι καὶ ἀσθενέστατον τὸ κατὰ βρέγμα. Totius capitis os id tenuissimum & maximè imbecillum, quod ad sinciput est. Rursusque (ibid. v. 897. A. B.) ὁ γὰρ ἐγκέφαλος πάσχει τι καὶ μάλιστα κατὰ τὸ βρέγμα αἰσθάνεται τῶν κακῶν τῶν γινομένων ἔν τε τῇ σαρκὶ καὶ τῷ ὀστέῳ. Cerebrum namque ad sinciput celerrimè & maximè sentit offensas quæ in carne & osse fiunt. καὶ ὁ πλεῖστος ἐγκέφαλος ὑπὸ τῷ βρέγματι κεῖται, & cerebrum magna ex parte sub sincipite situm est.

Βρῖθος pondus, grauitas dicitur. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 591. 16.) καὶ βρῖθος ἐν τῇ γαστρὶ ἐγγίνεται, & grauitas in ventre insit. Rursus ibid. (pag. 609. 13.) καὶ βρῖθος γίνεται ἐν τῇσι μήτρῃσι, & pondus fit in vtero. Et (pag. 613. 3.) καὶ βρῖθος ἐνείη, & pondus inerit. In Epist. (pag. 1284. 3.) βρῖθει κακίας, per malitiæ grauitatem. Hinc βρίθω pondere grauo, ingrauesco, propendeo, deorsum vergo, incumbo, inclino, ingruo, impressionem facio, cum impetu grauo aut prorumpo. Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 592. 9.) ὅπῃ ἂν βρίσῃ τὸ αἷμα τὸ ἀποπλανώμενον, qua parte sanguis excretus incubuerit, impressionem fecerit, cum impetu grauarit, aut propenderit. Lib. etiam περὶ φυσῶν (pag. 299. 30.) ᾗ ἂν ὡς τὸ μάλιστα βρίσῃ, quæ maximè impressionem fecerit, proruperit, aut procubuerit. Etsi pro βρίσῃ βαρυνθῇ leg. Asul. Rursusque (pag. 300. 35.) ἐπειδὰν οὖν ἐς τὰς παχείας καὶ πολυαίμους τῶν φλεβῶν παλιν βρίσῃ, βρίσας δὲ μένῃ. Cùm igitur in crassiores & sanguine refertas venas aër prorupit, progressusque diutius maneat. Quibus ex locis βρίσῃ βαρυνθῇ exponit Erot.

Βρόγχια sunt asperæ arteriæ cartilaginosa corpora, in circulum ferè tendentia, per totos pulmones prope diuisa. Gal. lib. 4. de loc. aff. (pag. 293. 48.) βρόγχια δὲ καλοῦσιν οἱ ἀνατομικοὶ τοὺς χόνδρους τῆς τραχείας ἀρτηρίας, σιγμοειδεῖς ὑπάρχοντας τῷ σχήματι. βρόγχια vocant Anatomes, hoc est, artis dissecandi corpora periti, asperæ arteriæ cartilagines literam C referentes. Dicuntur etiam βρόγχια Hipp. cartilaginosa quædam corpora per quæ odorem cum aëre attrahere cerebrum scribit lib. περὶ σαρκῶν vulgo inscripto (pag. 252. 51.) ὀσφραίνεται δὲ ὁ ἐγκέφαλος ὑγρὸς ἐὼν αὐτὸς, τῶν ξηρῶν ὀδμὴν ἕλκων τῷ ἠέρι διὰ τῶν βρογχίων ξηρῶν ἐόντων. Olfacit autem cerebrum humidum ipsum existens, aridorum odorem vnà cum aëre per corpuscula cartilaginosa sicca existentia attrahens. Gurgulionem vertit Caluus. Verùm ipse Hipp. paulò post, χόνδρος ἐστὶ μαλακὸς ὥσπερ σπόγγος, cartilaginem mollem veluti spongiam, vocat. Lib. verò de Loc. in homine (pag. 408. 42.) σομφὸν ὥσπερ σπογγιά dicitur, fungosum quid instar spongiæ. Siue igitur mammillares aut papillares processus ab anterioribus cerebri ventriculis erumpentes, & prope ossium ethmoideon initium desinentes intelligantur, siue ipsa ethmoidea ossa, quod magis est vero simile, propterea quòd spongiæ sunt simillima, certum est hæc non esse præcipua odorandi instrumenta, sed tantùm odoratui deseruientia.

Βρογχίη apud Hipp. cartilaginosa arteria dicitur lib. περὶ ἀνατομῆς (pag. 916. A.) ἀπὸ δὲ καρδίης ἐς ἧπαρ, βρογχίη πολλὴ ἀφῖκται. καὶ μετὰ βρογχίης φλὲψ μεγάλη καλευμένη. Ex corde ad hepar cartilaginosa multa arteria peruenit, & cum cartilaginosa arteria vena magna nuncupata. Quem mihi locum certe subindicasse videtur Gal. in Exeg. cùm βρόγχος τοὺς χονδρώδεις ἀρτηρίας exponit. Vbi tamen βρογχίας leg. existimem. Βρόγχος autem asperam arteriam significat eam quæ ex larynge in pulmonem descendit, quòd plurimis cartilaginosis corporibus constet, quæ βρόγχια dicuntur, vt scribit Gal. initio lib. 7. Comp. phar. κατὰ τόπ. Idem verò Com. 3. in lib. de art. βρόγχον dici scribit, vel totam asperam arteriam, vel fauces duntaxat, (pag. 612. 43.) vbi tamen vitiosissimè deprauata sunt omnia nostra exemplaria. Βρόγχος Hipp. guttur indicat, vnde ἐξοχίβρογχοι quibus guttur prominet lib. de art. (pag. 612. 31. H. 807. A.) τοὺς ἐξέχοντα εἰς τὸ πρόσω τὸν βρόγχον ἔχοντας, exponit Gal. (Sic enim illic legendum existimo cùm fœdissimè deprauata sint omnia exemplaria.) Lib. 5. Epid. (pag. 1136. F.) οἴδημα ἀπὸ τοῦ βρόγχου, guttur intumuit. Lib. quoque de rat. vict. in morb. ac. (pag. 79. 13. H. 393. 48.) καὶ ὥσπερ εἰ διαπτερύσειε τὸν βρόγχον, ac veluti guttur dilataret, hoc est, veluti expansis alis explicaret. Βρόγχος etiam & βρόχθος gulam significat, vnde καταβρογχίζω & καταβροχθίζω deglutio. In Coac. (pag. 221. A.) ποτὸν χαλεπῶς καταβρογχίζοντι, ægrè potum deglutienti. Rursus ibid. (pag. 126. B.) οἱ χαλεπῶς καταβροχθίζοντες, ægrè & cum molestia deglutientes aut deuorantes. Βρόχθος quoque vt gulam, ita & poculi genus aut lagenulam significat. Βρόχθος est Var. τὸ ὀλίγον πόμα καὶ ὁ φάρυγξ δι' οὗ καταπίνομεν. Hipp. verò lib. 2. de Morb. (pag. 483. 30.) paruæ mensuræ genus quoddam. ἐμέει δὲ καὶ χολὴν ἐνίοτε ὀλίγην ὅσον βρόχθον. sæpe etiam bilem vomitione reiicit, quantum poculi parui mensura capit. Rursus ibidem (pag. 487. 22.) καὶ ἐμέει πολλάκις σίελον ὀλίγον, κατὰ δύο βρόχθους. & velut stillam modicam vomit, duorum paruorum poculorum mensura.

Βρυγμὸς exponitur Gal. in Exeg. ὁ διὰ τῶν ὀδόντων συγκρουομένων ψόφος, dentium inter se collisorum strepitus. Erot. verò βρυγμός est ἴδιωμα ποιοῦ ψόφου, proprius quidam sonus, velut dentium fremitus & collisorum sonitus, vt Hesych. βρυγμὸς τρισμὸς ὀδόντων exponitur, ἢ αἴνεσις μύλων. Βρυγμὸς pro dentium stridore sumitur Hipp. lib. περὶ γυναικ. φυσ. (pag. 377. A.) καὶ πυρετὸς αὐτὴν καὶ βρυγμὸς λαμβάνει. & febris eam & dentium fremitus occupat. Et rursus (ibid. v. 33.) καὶ πυρετὸς αὐτὴν λαμβάνει καὶ βρυγμός. Lib. etiam. 1. περὶ γυναικ. (pag. 912. 1.) καὶ πυρετὸς μέγας αὐτὴν καὶ βρυγμὸς λαμβάνει, eamque magna febris & dentium stridor prehendit. Et (p. 614. 35.) καὶ πῦρ ἔχει καὶ βρυγμὸς αὐτήν, & eam febris cum dentium stridore tenet. Rursusque lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 639. 3.) καὶ πῦρ λαμβάνει καὶ περίψυξις, καὶ βρυγμὸς, & febris cum perfrictione ac stridore dentium occupat. Rursusque (pag. 664. 30.) ἢν τις αὐτὴν ψαύσῃ, πυρετός τε καὶ βρυγμὸς ἴσχει. Si quis eam attrectarit, febris & dentium fremitus tenet. Lib. etiam 2. de Morb. (pag. 475. 11.) πυρετὸς ἴσχει καὶ βρυγμὸς, febris occupat & dentium fremitus. Rursus (pag. 477. 20.) καὶ βρυγμὸς καὶ ὀδύνη ἐς τὸ στῆθος καὶ ἐς τὸ μετάφρενον, & dentium stridor & dolor ad pectus & dorsum.

Βρύχειν quoque & βρύχειν, aut βρύξαι, est dentibus inter se collisis sonitum ac fremitum edere. Hesych. βρύκειν, πρίζειν τοὺς ὀδόντας exponit, & βρύκων, συντρίζων τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου, dentes connectens cum strepitu. Erot. verò βρύξαι τοὺς ὀδόντας, οὕτω βιαίως συνερεῖσαι, ὡς ἦχόν τινα γίνεσθαι, τῶν κάτω πρὸς τοὺς ἄνω κρουόντων. hoc est, dentes violenter connectere, adeo vt inferioribus cum superioribus collisis sonus quidam fiat. Est & βρύχειν Gal. in Exeg. τὸ οὕτως ψοφεῖν, quod intelligitur de strepitu qui collisis inter se dentibus editur. Hesyc. quoque βρύχειν, τοὺς ὀδόντας πρίζοντα ψόφον ἀποτελεῖν, ὡς ἐν ῥίγει συμβαίνει. compressis inter se dentibus sonitum edere, velut in rigore contingit. Quam dictionem sæpe vsurpat Hipp. vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 589. 44.) καὶ βρύξει τοὺς ὀδόντας, & dentibus fremet. Et rursus (pag. 593. 29.) ὁ δὲ καὶ τοὺς ὀδόντας βρύχει. hæc autem etiam dentibus fremit. Alioqui βρύχειν etiam per se de dentibus effertur, vt lib. eodem, (pag 604. 10.) καὶ οἱ ὀδόντες βρύχουσι, & dentes fremitum edunt aut strident. Et libro 2. περὶ γυναικ. (pag. 643. 42.) καὶ βρύχει, & dentibus fremit. Vbi βρύχειν per se & simpliciter dentibus attribuitur ac neutraliter sumitur.

Βρυχᾶσθαι verò est rugire & dentibus frendere ac fremere, & leonibus propriè attribuitur, etsi de aliis feris etiam dicitur. Lib. de Morbo sacro [p. 303. 7.] ἢν μὲν γὰρ αἶγα μιμέωνται, καὶ βρύχωνται. Si enim capram imitentur, aut dentibus frendant. Verùm mihi vitium subesse videtur, & βληχῶνται legendum, vt sit, balatum edant, quòd βληχᾶσθαι sit ouium. Alioqui sanè βρυχῶνται legendum esset. Exemplaria autem manu exarata & Aldinum βρυχῶνται leg. pro βληχῶνται, facili lapsu. Est & βρυχανᾶσθαι Nicand. eiulare vt Schol. exponit. Hesych. quoque βρυχανώμενοι, φωνοῦντες ἢ χασμώμενοι explicantur, vocem edentes, aut oscitantes.

Βρύον muscus est arborum corticibus adnascens, & cani arborum villi [vt loquitur Pl. cap. 23. lib. 12.] quales maximè in quercu videmus. Βρύον ad vteri suffitus adhibet Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. [pag. 575. 31.] & βρύα etiam [pag. ead. v. 51.] & lib. 2. περὶ γυναικ. [pag. 671. 20.] Est & βρύον θαλάσσιον alga siue muscus marinus quem ad vteros inflammatione laborantes in cataplasmate adhibet Hipp. περὶ γυναικ. [pag. 610. 14.] & βρύον θαλάσσιον ὃ ἐπὶ τοὺς ἰχθύας ἐπιβάλλουσι, muscum marinum quem super pisces coniiciunt, vocat. Lib. verò περὶ γυναικ. φύσ. [p. 570. 3.] eadem in re βρύα θαλάσσια cataplasmate admouet. βρυώδης καὶ μαλακόν, de vinculo vlceribus circundando molli & algæ ritu cedente, iungit Gal. lib. 3. Method. med. [pag. 64. 50.] cui ὥστε σκληρὸν ὡς θλίβειν, adeo durum vt premat, opponitur.

Βρύχιος profundus, submersus dicitur, idem quod ὑποβρύχιος. Lib. περὶ ὀστέων φύσ. [pag. 179. 20.] αὕτη δὲ διὰ τῆς ἐπιγουνίδος ἐς τὸ ἔσω διὰ τῆς κνήμης τοῦ μυὸς, βρυχίη τέταται. Ipsa autem per genu molam ad interiora per tibiæ musculum submersa, extensa est, hoc est, profunda & demersa. Erot. βρύχιον apud Hipp. exponit εἴσω βύθιον ἢ κατὰ βάθος κείμενον, profundum, & in profundo situm. Hesych. βρύχιον ὑποβρύχιον, ἐν βυθῷ κείμενον exponitur, demersum & in altum demissum.

Βρώματα cibos & edulia significant, & quæ eduntur ac nutriunt, τὰ ἐσθιόμενα, ἢ ἐδεστὰ, ἢ τροφαὶ, ἢ σιτία exponit Gal. lib. 1. de alim. fac. (pag. 304. 46.) Idem Com. 4 in lib de rat. vict. in morb. acut. (pag. 110. 10. H. 404. 21.) βρώματα ἐδέσματα exponit, vbi scribit Hipp. βρώματα δὲ μάλιστα ἐπισημαίνει. cibi verò de se maximè notas præbent. Sic lib. 2. Epidem. (pag 1013. D.) τὰ βρώματα καὶ τὰ πόματα πειρᾶσθαι δεῖ, εἰ ἐπὶ πολὺ ἴσα μένει. Cibi & potus num æquali-

æquales moras faciant, vt iudices, experientia est opus. Quem locum tamen paulò aliter scribit Gal. initio lib. 1. de alim. fac. Lib 6. Epid. section. 5. aph. 35. Βρώματα τὰ μὲν ταχέως κρατεῖται, τὰ δ' ἐναντίως. Ex cibis hi quidem celeriter superantur, illi vero contrà. Et aphorism. 31. ψυχρότατον βρῶμα, φακῆ. In frigidis cibis numerantur lentes. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 9. 33.) ἰσχυρὰ βρώματα, sunt valentes cibi, graues & robusti, quique vt concoquantur viribus indigent, nec nisi ægrè à natura euincuntur. Rursus ibid. (pag. 14. 5.) ἰσχυρὸν βρῶμα dicitur cibus robur & nutrimentum conferens, valentes ac robustos faciens. Eâdem quoque notione ex consecutione quadam βρώματα σώματα, hoc est, plenitudinem indicant, vt & συμπλώσιας φλεβῶν, inanitionem. lib. 2. Epid. (pag. 999. F.) Βρῶμα etiam quod exesum est, & dentis erosionem significat. Lib. 4. Epid. (pag. 1131. E) κατὰ βρῶμα, iuxta dentis erosionem. Sic Gal. lib. περὶ εὐπορίστων (pag. 479. 1.) καταπλάσσειν τὸ βρῶμα, dentis erosioni ex cataplasmate imponito.

Βύζην, ἀθρόως ἢ πυκνῶς exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. aceruatim, cumulatè, densè ac frequenter. Erot. etiam ἀθρόως. Qua dictione vtitur Hipp. lib. 1 περὶ γυναικ. (pag 592. 28) χωρέοντα βύζην abunde & confertim prodeuntia, de mensibus vno impetu cumulatè prodeuntibus. Rursus lib. περὶ φύσ. παιδίου (pag. 237. 17.) αἷμα βύζην ἀπιὸν κατὰ μῆνα ἕκαστον, sanguis singulis mensibus confertim excerni solitus. Vbi tamen exemplaria quædam Regia manu scripta ῥύδην & ῥοώδην leg. hoc est affluenter & copiosè. Βύζην etiam ἱκανῶς, ἀθρόως, ἀφειδῶς, πυκνῶς exponitur Hesych. abundè, cumulatè, liberaliter, frequenter, vt & Sudæ πυκνῶς & πυκνοτρόπως. Ex βύζω autem aut βύω, quod est confertim impleo & condenso, βύζην deducitur, confertim & densè, more τῶν βυζομένων siue τῶν βεβυσμένων, eorum quæ conferta sunt & condensata, aut probè contexta. εἷμα εὐθετεῦ ἢ βεβυσμένον, vestis pura & contexta, hoc est probè contexta & condensata, aut plenè & confertim intexta. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 588. 41.) Cui opponit τὰ εἴρια ἀραιά τε ἢ μαλθακά. lanas raras & molles. Rursus ibidem εἷμα πλῆρες ἰὸν ἢ βεβυσμένον, dicitur vestis plena & densè contexta, aut contexta densata & conferta. Ex βύω etiam aut βυῶ quod est obturo, obstruo, oppleo, infarcio, constipo, dicuntur βύσματα ἀπὸ ἐλαιηρῶν κεραμίων, obturamenta de doliis oleariis, quæ cum sordibus ex officina fullonum permiscentur ad suffitum parandum in sanguinis profluuio. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 640. 12.) Quidam amurcam esse existimant, quæ vtiliter ad sedis, genitalium, & vuluæ exulcerationes infunditur, ex Dioscor. cap 135. lib. 1. τὰ βύσματα autem dicuntur, quæ veluti intrusa oppleot ac obstruunt, & vasa olearia claudunt, obsepiunt ac obturant. Sic lib. περὶ ἐπιδημιῶν (p. 260. 46. & 47.) ἐμβύων τὸν δάκτυλον, & ἐμβύσας τὸ στόμα digitum immittito & in os intrudito.

Βυθὸς profundum, altum dicitur, imus gurges ἐν βυθῷ ἀτεχνίης [illegible], Medici qui in profundo ignorantiæ artis versantur, imis ignorantiæ tenebris demersi sunt, ἐν ἐπιστολῇ [illegible] (pag. 27. 10.) εἰς βυθὸν ὁ πελάγεος [illegible] φέρονται, in altum pernicieì præcipites deferuntur In Epist. (pag. 1284. 5.) Rursus ibidem (pag 1284. 22.) ἢ φέρεται κατὰ κρημνῶν, ἢ βυθῶν πελάγους, si per præcipitia aut pelagi profunditates feratur Et rursus (p. 1289. 23.) ἀρύγξ εἰς βυθὸν κοιλίης τροφὴν ἐπιπέμπει, gula in ventris profundum alimentum demittit.

OECONOMIÆ
HIPPOCRAT.
TO Γ.

Γάγγλιον ganglium dicitur, & est nerui nodosa & renitens contractio, nullo præter naturam colore, ferè doloris expers. Authori Definit. Med. (pag. 400. 45.) γάγγλιόν ἐστι νεῦρον ἐπὶ φύσιν συστροφὴ [illegible], nerui collectio præter naturam, quæ in corpus concreuit. Sæpe in manibus & pedibus concrescit (vt scribit Actuar.) in talo, manus iunctura cum brachio & articulamentis. Paulus cap. 3. lib. 6. Celsus in capite oriri ganglia scribit, tuberculaque vocat, cap. 6. lib. 7. Gal. Com. 2. in lib. de art. (pag 610. 17.) ganglia circa cartilagines & neruos ex eorum alimento concrescere scribit, & ex glutinoso ac mucoso humore oriri. τὰ γαγγλιώδεα apud Hippocr lib. de art. (pag. 610. 10.) H. 806. A.) nos Celsum secuti, ea tubercula quæ ganglia nominant, vertimus, eas neruorum concretiones ac collectiones intelligentes.

Γάγγραινα Medicis vocatur partis alicuius, ob inflammationis qua conflictatur magnitudinem, mortificatio, nun ea quidem planè confirmata & completa, sed quæ etiamnum fiat. Cum enim pars omnino emortua est, σφάκελος hoc est, sydeatio nominatur, quæ est gangrænæ terminus. Gangræna verò ad sphacelum via. Autori Definit. Medic. (pag 401. 37.) γάγγραινά ἐστι μεταβολὴ τοῦ χρώματος τοῦ κατὰ φύσιν ἑκάστου ἐπὶ τὸ ἀλλότριον, ἢ νέκρωσις μεθ' ἑλκώσεως, ἢ δίχα ἑλκώσεως. γίνεται γάγγραινα ὅταν πλῆθος προηγήσηται, ἢ νεκρώσεως γενομένης, ἢ φλεγμονῆς: ἐν χειρουργίᾳ. Gangræna est coloris à naturali cuiusque statu in alienum mutatio, & mortificatio cum vlcere, aut sine vlcere fit autem gangræna aut prægressa omnium humorum plenitudine, aut exorta mortificatione, aut inflammatione per chirurgiam. Galenus lib. de Tumor. præter naturam (pag. 355. 47.) ἕπεται δὲ ταῖς μεγάλαις φλεγμοναῖς ἡ καλουμένη γάγγραινα, νέκρωσίς τις οὖσα τοῦ πάσχοντος μορίου, ἢ ἐὰν μὴ διὰ ταχέων τις αὐτὴν ἰάσηται, νεκροῦται ῥᾳδίως τὸ πάθος ὑπομένον. ἐπιλαμβάνει τε τὰ συνεχῆ, ἢ ἀποκτείνει τὸν ἄνθρωπον. ἐπειδὰν γὰρ ἰσχυρῶς σφηνωθῇ κατὰ τὰς μεγίστας φλεγμονὰς τά τε στόματα τῶν ἀγγείων, οἵ τε πόροι πάντες οἱ κατὰ τὸ δέρμα τὸ κατὰ φύσιν ἀποστερούμενοι διαπνοῆς, τὰ οὕτω κείμενα σώματα νεκροῦται ῥᾳδίως. ἢ πρῶτον μὲν αὐτῶν ἀποσβέννυται τὸ τῆς χρόας εὐανθὲς, ὃ σὺν ταῖς φλεγμοναῖς, ἔπειθ' ἡ ὀδύνη ἢ ὁ σφυγμὸς οἴχονται ἢ παυομένου: οὐ παυομένης τῆς διαθέσεως, ἀλλὰ τῆς αἰσθήσεως νεκρουμένης. Magna cum inflammationum comes est nuncupata gangræna, quæ & affectæ partis mortificatio existit, ac nisi quis ei breui medelam afferat, quæ sic affecta pars est facilè emoritur, & occupat quæ sunt continua hominemque interficit. Vbi enim per maximas inflammationes vasorum ora potenter obstructa fuerint, & cutis foramina naturali perspiratu priuata, quæ sic affecta sunt corpora, emoriuntur facilè. Ac primùm quidem floridus ipsorum color, qui cum inflammationibus erat, extinguitur, deinde dolor & pulsus pereunt, non quiescente nimirum affectione, verùm sensatione ipsa emortua. Idem Com. 4. in lib. de art. (pag 645. 20. H. 828. H.) gangrænam affectum medium inter magnam inflammationem & sphacelum facit, his verbis: μεταξὺ γὰρ τούτου τοῦ σφακέλου ἢ τῆς μεγάλης φλεγμονῆς ἐστὶν ἡ γάγγραινα, τοσούτῳ χεῖρον τῆς πελιωμένης φλεγμονῆς, ὅσῳ μετριώτερον τοῦ σφακέλου. φθορὰ γὰρ ἐστιν ἀπάσης τῆς ὅλης οὐσίας τοῦ σφακελίζοντος μέλους. ὥστε οὐδ' ἂν ἰάσαιτό τις αὐτὸν, ἤδη συνεστώμενον, ἀλλ' ἔτ' ἀρχόμενον, ὅτε οὐδὲ σφάκελός ἐστιν ὄντως, ἀλλὰ γάγγραινα μεγάλη πλησίον ἥκουσα σφακέλου. καταχρώμεθα δ' οὖν ἐνίοτε τοῖς τῶν ὁμογενῶν παθῶν ὀνόμασιν, ἐπὶ τῶν ἀφικνουμένων μὲν εἰς αὐτὰ, μηδέπω δὲ ἐχόντων τὴν ἐκείνων ἰδέαν τε ἢ φύσιν. οὕτως οὖν ἢ τὴν μεγίστην φλεγμονὴν, ὅταν μήτε τὴν εὔχροιαν διασώζῃ τὴν ἑαυτῆς, μήτε τὴν ὀδύνην, ἐνίοτε τὴν γάγγραιναν ὀνομάζομεν, μηδέπω μὲν οὖσαν ἀκριβῶς γάγγραιναν, εἰ δ' ἀμεληθείη, μικρὸν ὕστερον ἐσομένην. Inter enim sphacelum istum, hoc est, sydeationem, & magnam inflammationem gangræna est media, eo tanta inflammatione deterior, quo sydeatione moderatior, existens. Hæc namque totius substantiæ syderati membri corruptio est, ita vt ne iam consistentem, verùm adhuc inter initia quis eam curare queat, quando videlicet syderatio re vera non est, sed gangræna magna, prope ad sydeationem accedens. Verùm vicinarum affectionum nominibus in his interdum abutimur, quæ ad ipsas quidem deueniunt, illarum tamen formam & naturam nondum obtinent. Sic igitur, & maximam inflammationem, vbi neque colorem suum seruarit, neque dolorem, gangrænam quandoque appellamus, cùm exactè quidem gangræna non sit, sed si negligatur, paulò pòst in eam sit euasura. Rursus Com. ad aphor. 50. lib. 7. εἰ γὰρ ἡ φθορὰ τῆς οὐσίας ἐστὶν ὅλης ἑκάστου τῶν σφακελιζόντων μορίων ὁ σφάκελος, οὐκ ἐνδέχεται θεραπευθῆναι τὴν ὑπὸ [illegible]. [illegible] γαγγραίναις συμβαίνει, τῷ μὲν οὐδέπω [illegible] μέγεθος τοῦ φλέγματος [illegible]

ἀναισθησίαν τινὰ καὶ νέκρωσιν, ἢ πάντως γε χροιάν τινα χλωρὰν ἐπιφέρουσι τῷ πάσχοντι μορίῳ· γαγγραινοῦσθαι δὲ λέγομεν καὶ τὸ ἀρχόμενον ἤδη· τὸ τῷ διαθέσει. ὥσπερ οὖν γάγγραιναν ἤδη μὲν συμπεπτωκυῖαν, ὡς νενεκρῶσθαι τὸ μόριον, οὐ δυνατὸν ἰᾶσθαι, γινομένην δὲ ἔτι δυνατόν, οὕτω καὶ σφάκελον. καίτοι γε καὶ τὴν ἐν τοῖς σαρκώδεσι μορίοις νέκρωσιν ἐπὶ μεγάλαις φλεγμοναῖς, ἣν ἰδίως ὀνομάζουσι γάγγραιναν οἱ ἰατροί, καὶ ταύτην οἱ Ἕλληνες καλοῦσι σφάκελον. Si namq. syderatio est totius substantiæ corruptio partis cuiusq; syderatione tentatæ, ita affectum sanati non contingit. Nisi fortè interdū nomine abutentes, eos qui in hanc dispositionem per initia incidunt, neque ipsam omninò completā obtinent, significent. Talia enim nónulla in carnosis etiā partibus per gangrænas accidunt, cùm affectus ipse ob inflammationis magnitudinem, stupiditatē quandam & nigritiem, aut prorsus mortiferum quendam colorem parti laboranti affert. Eum tamen gangræna tentari dicimus, qui in hunc affectum per initia incidit. Quemadmodum igitur adeò iam completam gangrænam vt pars sit intermortua, sanare non licet, dum verò adhuc fit, licet, sic etiam syderationem. Quanquam etiam carnosarum partium internecionem, quæ inflammationis magnitudinem sequitur, quamque propriè Medici gangrænam nominant, etiam syderationem Græci vocant. Idem quoque Lib. de Tumor. præter natur. (pag. 356. 37.) ἡ δὲ γάγγραινα, νέκρωσις καὶ αὐτὴ τῶν στερεῶν σωμάτων, ἀλλ' οὐκ ὀστοῦ ἐπιγίνεται, καὶ ταῖς μεγίσταις ἕπεται φλεγμοναῖς, εἶδος μὲν τι τῶν σφακέλων ὑπάρχουσα, προσηγορίαν δὲ ἰδίαν ἐξαίρετον ἐπὶ τῇ κοινῇ κεκτημένη. Gangræna autem ipsa quoque mortificatio est solidorum corporum, verùm nec ossibus accidit, magnarumque inflammationum comes est, syderationum forma quædam existit, propriam verò appellationem supra communem sortitur. γάγγραινα gangræna Celso dicitur, cap. 26. lib. 5. & cap. 33. lib. 7. interdum etiam cancer, vt & γαγγραινοῦσθαι cancerari, & cancro occupari. Hipp. lib. de art. (pag. 645. 14. H. 828. H.) αἵ τε καὶ γαγγραινοῦσθαι ἐνίστε κνήμην καὶ τὸν πόδα. Sed & tibiam & pedem cancro aut gangræna occupari contingit. γαγγραινώσιες φλεβῶν, venarum gangrænæ & cancerationes, lib. de fractur. (pag. 546. 49. H. 559. H.) & Mochl. (pag. 509. 32.) cùm venæ gangræna tentantur aut ex nimia inflammatione emoriuntur. Sic enim explicat Galenus. γαγγραινώσιες δὲ φλεβῶν εἶπεν τὰς δι' ὑπερβολὴν τῆς φλεγμονῆς αὐτῶν ἀπονεκρωθείσας νομίζειν. Gangrænas venarum dicit interneciones quæ nimias inflammationes consequuntur. τὸ γαγγραινῶδες gangrænam indicat Hipp. lib. 7 Epid. (pag. 1248. F.) vbi vlcus gangræna tentatum describitur, nigrum, subaridum, graueolens.

Γάλα πεπυρωμένον, lac calculis marinis aut silicibus candefactis incensum & excoctum dicitur, quodque serum deposuerit aut consumpserit, vt aluum sistat in torminibus & acrium excrementorum demorsu, aut interaneorum exulcerationibus, aut vlcerosis ventris fluxionibus. Eo namque modo paratum conferre scribit Dioscor. capit. 75. lib. 2. & Galen. lib. 3. de alim. fac. Eo etiam in dysenteria vtitur Hipp. lib. 7. Epid (pag. 1207. H.) ὀῤῥοποτέουσι δὲ καὶ γαλακτοποτέουσι ἐν γάλακτι πεπυρωμένῳ. Epoto autem sero & lacte candentibus calculis immissis incenso. Etsi ὀῤῥοποτέουσι melius legi debere illic scripsimus. Dioscor. huiusmodi γάλα πεπυρωμένον, τὸ διὰ πυρὸς κόχλαξιν ἐξικμασθέν, & τοῖς κόχλαξι ἑψηθὲν dicit, hoc est, candentibus calculis exiccatum aut exuccum, & cum calculis marinis decoctum. Lac Diacochleon dicitur Cæl. Aurel. capit. 3. libro quarto Tard. Passiun. quibusdam Diacachleeum vel diacochladon, vitiosè tamen (vt existimo) cùm Diacoclacon dici debeat. Coclacæ enim Festo sunt lapides ex flumine rotundi ad coclearum similitudinem. γάλα πεπυρωμένον etiam simpliciter sumi potest lac coctum aut præcoctum, vt dimidia aut tertia para remaneat. γάλα ἑφθὸν dicitur Hipp. eoque ventrem cluit in Dysenteria lib. περὶ παθῶν (pag. 522. 35.) Huiusmodi lac excoctum quòd egelatum exhibendum sit, *γαλακτῶδες, hoc est, lacti tepotis, appellari vult Aurel. (ibidem) eiusque confectionem ἀπύρηγον & longè simpliciorem esse scribit, & dysentericis *propinat. Sic γαλακτῶδες ὕδωρ aqua lactosa, aut egelida, ac tepida instar lactis ex vberibus prodeuntis, dicitur Aetio cap. 170. lib. 3. Tetrab. 1. & frigidæ opponitur. Et γαλακτῶδες οἶνος Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1235. G.) vinum egelidum aut lactei teporis, aut cui lac ammixtum sit, velut οἰνόγαλα. γαλακτώδεα διαχωρήματα deiectiones lacti similes dicuntur etiam Hipp. ægr. 13. lib. 3. Epid. post st pest. γάλα κεκρημένον καὶ ἄκρητον lac ammixta aqua dilutum & meracum, in vteri profluuio albo propinatum, lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 568. 19.) Erot. apud Hipp. γάλα καὶ λίπος τέγγειν, lac & pingue iufundere, positum scribit ἀντὶ τοῦ λιπαρῷ τινὶ ἐμβρέχειν, pro pingui aliquo macerare aut inspergere. Sed forte γάλα καὶ λίπος pro γάλακτι λιπαρῷ sumi videtur, vt ἐλαίῳ λίπει ἀντὶ τοῦ ἐλαίῳ λιπαρῷ ponitur Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 657. 23.) ἐλαίῳ χρίειν λίπει τὰς χεῖρας, oleo pingui manibus illitis.

Γαλιάγκωνες dicuntur Hipp. qui ob capitis humeri in alam prolapsionem, brachium iusto breuius & gracilius habent, mustelæque cubito præditi sunt, quos ideo mustelancos quidam vocant, alij simpliciter ancos. Id verò bis contingit (vt scribit Hipp. lib. de art.) quibus dum sunt in vtero ob nimiam humiditatem humeri luxantur, vel iis quibus post ortum adhuc tenera ætate, circa brachij caput altæ & in imo demersæ suppurationes contingunt. Quod etiam significatur lib. 6. Epid. aph. 15. sect. 2. his verbis: τὰ δὲ ἐν ὤμοισιν ἐκπυοῦντα τὰ ἐν τοῖσι νηπίοισι γαλιάγκωνας ποιέει. Vbi de tumoribus agitur qui in humeris suppurationes gignunt, & tantula ætate iusto breuiora & tenuiora brachia efficiunt, quos γαλιάγκωνας Græci, quasi mustelæ cubito præditos vocant. Horum verò sæpius meminit Hipp. lib. de art. vt (pag. 593. 46. H. 789. E.) καὶ οἱ ἐκ γενεῆς γαλιάγκωνες διὰ ταύτας ξυμφορὰς πάντες γίνονται. Idem verò experiuntur qui à primo ortu mustelæ cubito præditi, Græcis γαλιάγκωνες dicuntur, & duplici ex noxa tales euadunt. Rursus (pag. 631. 3. H. 821. D.) ὁκόσοισι γὰρ τοῦ βραχίονος ἐκπεσόντος γαλιάγκωνες ἐγένοντο ἐκ γενεῆς, ἢ καὶ ἐν αὔξεσι πρὶν τελειωθῆναι, οὗτοι τὸ μὲν ὀστέον τοῦ βραχίονος βραχὺ ἴσχουσι, τὸν δὲ πῆχυν καὶ ἄκρην τὴν χεῖρα ὀλίγῳ ἐνδεεστέρην τοῦ ὑγιέος. Quicunque enim vbi prolapsum est brachium ab ortu, aut dum augentur priùs quàm adulti fuerint, galiancones, hoc est mustelæ cubito præditi sunt, ij quidem brachij os breuius habent, cubitum autem & summam manum satis paulò exiliorem. Quem locum etiam Paulus his verbis explicat (cap. 114. lib. 6.) ὅταν δὲ ἀκινδύνως μὴ πρὸ ἀποτέξεσιν αὐξανομένοις ἐξαρθρήσῃ τὸ μόριον καὶ μακρὸν ἀποστῇ, αἱ μὲν τοῦ ὤμου αἱ σάρκες οὐδέν τι τοῦ κατὰ φύσιν ἀπολείπονται. οὐδὲ γὰρ κωλύεται ἡ χεὶρ ὁποῖον ἔργον ποιεῖν. τὸ δὲ ὀστοῦν τοῦ βραχίονος βραχύτερον μένει μὴ αὐξανόμενον, καὶ λέγονται οἱ τοιοῦτοι γαλιάγκωνες. Cùm autem aut in vtero existentibus, aut editis in lucem adhuc increscentibus, pars luxata fuerit, necdum reposita, in humero quidem carnes nihil à naturali statu deficiunt. Neque enim manus opus quodcunque perficere impeditur. Os tamen brachij breuius manet, nullum incrementum accipiens, appellantúrque huiusmodi γαλιάγκωνες, quasi mustelæ cubito præditi. Gal. Com. 3. in lib. de art. (pag. 631. 28.) γαλιάγκωνας vocari scribit. τοὺς βραχὺν ἔχοντας τὸν βραχίονα διὰ τὴν εἰς μασχάλην ἔκπτωσιν, quibus brachium est iusto breuius, ob brachij in alam prolapsum. At Com. 1. (pag. 593. 53.) eos ex necessitate minora habere brachia scribit, siue a mustelæ similitudine, siue aliunde ita dicti sint. Quam etiam notionem in Exeg. vocum Hipp. exprimit, etsi locus mihi valde corruptus videtur. Sic enim legendum censeo. γαλιάγκωνες οἱ σμικρὸν μὲν καὶ ἀτροφον ἔχοντες τὸν βραχίονα, τὰ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα ὀγκωδέστερα, ὥσπερ καὶ οἱ γαλεοί. οἱ δὲ φάσκοντες γαλεὸν τὸ κολοβὸν ὀνομάζεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο συγκεῖσθαι τοὔνομα, τάχα ἂν δόξειαν ἁμαρτάνειν. οὐ γὰρ γαλιάγκωνας, ἀλλὰ γαλεοβραχίονας ἐχρῆν αὐτοὺς ὀνομάζεσθαι. Hoc sensu γαλιάγκωνες, hoc est, mustelæ cubito præditi dicuntur, qui exiguum & tabescens ac macilentum habent brachium, partes autem circa cubiti flexum tumidiores. Qui verò dicunt γαλεὸν mutilum & decurtatum vocari, indéque deductum esse nomen, fortassis non rectè rem expendunt. Neque enim γαλιάγκωνας, sed γαλεοβραχίονας eos vocari oporteret. Quid enim κολοβὸν, quod habent omnia exemplaria, aut vt alia χωλὸν, significet, mihi non est exploratum. Pro quo χωλὸν reponendum existimo, quod mutilum ac decurtatum quasi μείουρον indicat. Neque enim χωλὸν claudum aut claudicantem tantùm significat, sed etiam mancum & mutilum, vt χωλὸν dicunt Attici τοὺς χεῖρα πεπηρωμένους, & Eupolis χωλὸν de manu effert, vt scribunt Pollux & Varinus. κολοβὸν etiam pro χωλὸν legi posse aliquando visum est, quod etiam mancum aut decurtatum signat, etsi aliam quoque præcipuam habet notionem Gal. Com. 3. in lib. de art. Interdum verò sumitur pro eo quod γυιὸν dicitur Hipp. lib. de art. & γυιῶσαι, quod membri alicuius imminutionem & breuitatem indicat. Vt certè hic satis aperte innui videtur iis brachium breuius esse & minus. γαλεὸς autem ὁ ἐκτομίας dicitur & decurtatus. Præcisos Latini dicunt, vt apud Martialem, præcidi Næuole gaudes. Vnde & Galli sacerdotes matris Ideæ, qui sese cruentabant ad Phrygios modos, & vt scribit Ouid. Cædunt iactatis vilia membra comis. Cornarius περὶ γλωσσῶν interpres pro γαλεὸν κολοβὸν, aut κορωνὸν, aut κύβιτον, aut κύβιτον legisse videtur, cubiti gibbum vertens. Hæc enim omnia de cubiti gibbo Polluci dicuntur lib. 2. Sed neque sanè quid inde genuini sensus elicias satis apparet. γαλιαγκὼν Hesyc. & Var. dicitur, ὁ τὸν βραχίονα ἰσχνὸν ἔχων, qui iusto breuiore est brachio. Quam vocem etiam Hipp. tribuit Pollux. γαλεαγκῶνας, quos bi. γαλιαγκῶνας, vocat Arist. in Physiogn.

Γαμψὸς inflexum, incuruum significat, [illegible]

καμπύλον, incuruum, inflexum, varium, γαμψὸν exponitur Hesyc. γαμψοὺς, καμπὰς ἔχοντας τινὰς, flexus habentes quosdam expooit apud Hipp. Gal. in Exeg.

Γαργαρεὼν gurgulio Latinis dicitur, particula quædam carnosa, fungosa & oblonga, in summo ore dependens, & si quis aperto ore toto linguam deprimat, apparens, superiore quidem parte latior, inferiore verò in pyramidem acuta, Gal. lib. 6. compos. med. κατὰ τόπ. (pag. 247. 40.) Eadem autem particula morbo affecta σταφυλὴ, vua, aut κίων & κιονὶς, columella, aut ἱμὰς, lorum, & ἱμάντιον Hesych. dicitur. Quanquam videtur hæc particula Gal. γαργαρεὼν & κίων hoc est gurgulio & columna veteribus Medicis esse dicta. Verum γαργαρεὼν propria huius partis est appellatio, reliqua sunt ipsius malè affectæ nomina, vt satis apparet ex Aret. cap. 8. lib. 1. περὶ αἰτιῶν ὀξέων παθῶν. & lib. 1. θεραπευτικῶν ὀξέων νούσων, & Paulo libr. 6. cap. 31. & Aet. tetrab. 2. lib 4. cap. 43. Erot. quoque apud Hipp. hanc dictionem exponens istud palam testatur cùm scribit: γαργαρεὼν, τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν ὑπεροῴων νῦν λέγει. ὁ γὰρ σταφυλὴ, καὶ ὁ κιονὶς, καὶ ὁ ἱμὰς, πάθη εἰσὶ τοῦ γαργαρεῶνος. γαργαρεὼν δὲ ὠνομάσθαι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ γινόμενου γαργαλισμοῦ τῇ τραχείᾳ ἐξ αὐτοῦ ἀρτηρίᾳ. Quod est, γαργαρεὼν nomen propriè quod sub ipso palato est significans. Nam & vua, & columella, & lorum aut corrigia, ipsius gurgulionis sunt affectiones. γαργαρεὼν autem dictus esse videtur à titillatione quam asperæ arteriæ adfert. Rufo quoque κίων καὶ γαργαρεὼν ὁ ἐκ τῆς ὑπερῴας προέχων dicitur. quidam ex palato processus, qui & Aristot. σταφυλοφόρος hoc est vuifer dicitur, quòd ea parte inflammata vuæ quiddam simile pendere videatur. At illis sanè verbis mihi videtur Erot. lib. 2. de Morb. exprimere (pag. 471. 5.) vbi scribit Hippocr. ἐμπίπλαται ὕδατος ὁ γαργαρεὼν ὕδατος. summus gurgulio aqua impletur, aut quod eodem lib. scribitur (pag. 464. 22.) ὑπόπλεος δὲ ὁ γαργαρεὼν παχέος. gurgulio venosus est ac crassus. At verò libr. περὶ παθῶν (pag. 517. 10.) Hipp. eum affectum gurgulionis qui σταφυλὴ & vua nominatur, γαργαρεῶνα quibusdam dici scribit, his verbis, ἐὰν δὲ σταφυλὴ καταρρηγνύῃ καὶ πνίγῃ, ἴσως καὶ τοῦτο καλέουσι γαργαρεῶνα. Si verò vua properdeat & suffocet, quem affectum quidam gurgulionem vocant. Eadem notione Hesych. γαργαρεὼν κιονὶς, ἢ καὶ σταφυλὴ exponitur, & Var. scribitur, γαργαρεὼν ὡς Ἱπποκράτης, ἡ λεγομένη σταφυλὴ, ὡς δὲ ἕτεροι, τὸ ἄκρον τοῦ λάρυγγος. Gurgulionis autem inflammationi tentati curatio & præcisio describitur in Progn. (pag. 159. 30. H. 45. 24) γαργαρεὼν vero videtur à sono qui gargarizatu editur nomen finxisse, aut à gargarismis qui in eius affectibus vsurpantur. Est & γαργαρίζειν gargarizare & os colluere, & γαργαρισμὸς gargarizatus ac oris collutio, atque titillatio quædam in ore colluendo, ἀδυναμία τις exponitur Hesych. atque idem quod γάργαλος & γαργάλη, quæ titillationem significant, vt γαργαλισμὸς κίνησις σώματος dicitur Hesych. corporis pruritus & motus quidam, & γαργαλίζειν ὀκνιζειν Erot quoque γαργαλισμὸν exponens apud Hipp. γάργαλον & γαργαλισμὸν ἐρεθισμὸν dici scribit, hoc est pruritum quendam, ἀπὸ τῶν καταχρησιῶν γυναικῶν ἀφροδισίων λέξιν, à mulieribus libidine prurientibus deducta dictione. Etsi γαργαλισμὸς non γαργαλισμοῦ, videtur apud Erot. legi debere, vt locus apud Hipp. lib. περὶ τροφῆς subindicetur (pag. 385. 52.) vbi γαργαλισμὸς scribitur & corporis titillationem indicat, etsi impropriè pro palpitatione quæ musculoso generi contingit, sumi scribit Gal.

Γάρον liquamen ex piscibus sale conditis aut maceratis paratum, præsertimque ex scombro pisce, vt testatur Mart. in Xen. & Horat. Saty. 8. lib. 2. Serm. garo de succis piscis Iberi. Huius varia sunt genera. γάρον σπανὸν, Hispanum garum celebrat Archig. apud Gal. libr. 3. comp. med. κατὰ τόπ. (pag. 191. 12.) Verùm illic σπανὸν γάρον scribitur. γάρον enim & γάρος dicitur tam masc. quàm neutr. vt apud Constant. Cæsar. αἱμάτιον γάρον. Gari etiam nigri meminit apud Gal. Asclep. lib. 3. comp. pharmac. κατὰ τόπ. (pag. 193. 43.) in auricularibus compositionibus. Dicitur autem garum nigrum: ac idem esse videtur quod fæcosum dicitur Martiali, quòd veluti fæx esset piscium, aut αἱμάτιον sanguineum, quòd piscium cruor ad eius confectionem adhiberetur. Cuius confectionem vnam scribit Constant. Cæsar libr. 20. de agricultura Id quoque Paulus cap. 59. lib. 3. γάρον πρωτεῖον primarium siue præcipuum ac excellens appellat. Idemque est quod Hispanum, vel Carthaginense, vel Sociorum appellatur Plin. cap. 17. libr. 9. & Mart. lib. 13. vbi tamen pro garo sociorum, alij garum scombrorum scribunt. Auson. etiam epist. 7. garum sociorum liquorem Latinè dici scribit. Legitur autem apud Gal. μέλαν γάρον ῥωμαϊστὶ λεγόμενον ὀξύπορον, quod significat nigrum Garum Romanis oxyporum dici, hoc est ita oxypora medicamenta & condimenta vetite, aut garo oxypora medicamenta diluti, ideoque oxyporum dici. Sic Colum. libr. 12. cap. 57. moretil oxypori aut oxygari com-

positionem docet. Etsi apud Gal. non ὀξύπορον (pro quo etiam ὀξίπορον vitiosè scribitur) sed σκεύασμα legendum existimat Cornar.

Γαστὴρ totum ventrem inferiorem sæpè significat Hipp. & epigastrium, eamque corporis regionem quæ septo transuerso, hypochondriis & pube circumscribitur. Lib. 4. Epid. (pag. 1140. E.) γαστὴρ simpliciter ac per se positum, aluum inferiorem bene habere, bene respondere, ac excrementa demittere significat. γαστὴρ etiam ventriculum denotat aph. 6. lib. 6. Epid. sect. 4.

Γαστροκνημίη, sura Latinis dicitur, tibiæ posterior pars carnosa velut venter prominens, ac pulpa quædam tibiæ ventricosa, ob musculorum eam partem occupantium crassitiem. Lib. de artic. (pag. 643. 30 H. 828. A.) περιβάλλειν ἄνωθεν τῆς γαστροκνημίης, supra posteriorem tibiæ partem carnosam circunducatur. Et lib κατ' ἰητρεῖον (pag. 681. 20. H. 243. G.) ἁρμόζει δὲ ὤμῳ μὲν ἡ ἀμφὶ τὴν ἑτέρην μασχάλην περιβολὴ, βουβῶνι δὲ ἡ ἀμφὶ τὸν ἕτερον κενεῶνα, καὶ κνήμῃ, ἡ ὑπὲρ γαστροκνημίης. In humero quidem fasciarum inuolutio quæ ad alteram axillam inicitur, conuenit, in inguine verò ea quæ fit per alteram lateris mollitudinem, & in tibia, quæ supra posteriorem tibiæ partem carnosam. γαστροκνημία est Ruf. Ephes. ὁ μέγας μῦς ὁ ὄπισθεν τῆς κνήμης, ἀφ' οὗ τὸ πλατὺ νεῦρον τὸ πρὸς τῇ πτέρνῃ ὁ τένων πίπτει, magnus musculus ad posteriorem tibiæ partem situs, ex quo latus neruus in tendinem desinens ad calcem inseritur. Polluci verò γαστροκνήμιον vocatur τὸ τῆς κνήμης ὄπισθεν εἰς μυῶν ἐπανεστηκὸς, posterior tibiæ pars in musculum prominens, sura Latinis dicitur.

Γαυσὸς gibbus, obtortus, incuruus, obstipus dicitur. Gal. Com. 2. in lib. de fract. (pag. 556. 57. H. 765 C) γαυσὸν κυρτὸν significare scribit, neque vocem Græcis esse vsitatam, dubitumque esse num γαυσὸς aut γαῦσος scribendum sit. Eidem γαυσὸς κυρτὸς εἰς τὸ ἔξω, exteriore parte incuruus aut gibbus exponitur in Exeg. nimirum locum lib. de fract. subindicando, vbi scribit Hipp. pag. 556. 51. ibid.) προσξυνιέναι δὲ χρὴ ὅτι πᾶς μηρὸς γαυσὸς ἐστὶν ἐς τὸ ἔξω μέρος, ὅτι ἐς τὸ ἔσω, καὶ ἐς τὸ ἔμπροσθεν μᾶλλον, ἢ ἐς τὸ ὄπισθεν. Insuper & illud animaduertendum femur in exteriorem partem magis quam interiorem, magis item in anteriorem quàm posteriorem obtortum esse. Vbi Gal. γαυσὸν οὖν τὸ ἐς τὸ ἔξω κυρτότερον, ὥσπερ καὶ κατ' ἐναντία μέρη κοιλότερον, hoc est femur exteriore parte magis gibbum, quemadmodum & contraria parte magis cauum, exponit. Lib. etiam de art. (pag. 659. 5. H. 837. D.) οἱ τε αὖ μηροὶ γαυσοὶ πεφύκασιν. Ad hæc femora etiam ipsa curua natura sunt comparata. Rursusque (pag. 661. 2. H 843. A.) ἐὰν δὲ ἐς τὸ ἔξω, γαυσότεροι, χωλοὶ δὲ ἧσσον. Quibus autem exteriorem in partem genu excidit, ij vari magis, claudi verò minus efficiuntur. γαυσότεροι enim vari dicuntur, quibus exteriorem in partem tibia inclinat & extuberat. Iisque βλαισοτέρους hoc est valgos opponit Hipp. quibus tibia interiorem in partem magis inclinat aut intorquetur. καμπύλον, σκαμβὸν, στρεβλὸν exponit Hesyc. curuum, tortuosum aut intortum, χωλὸν & διεστραμμένον addit Varin. claudum & peruersum.

Γένειον mentum dicitur, pars genæ inferioris in acumen tendens. Sic enim Rufo dicitur, τὸ ὀξὺ τῆς κάτω γνάθου, γένειον καὶ ἀνθερεὼν, inferioris maxillæ acies, γένειον & ἀνθερεὼν, mentum. In Epist. Hip. (pag. 1289. 16.) γένειον ἀκρωτηρίοις ἐς χελώνειον, γόμφοις συναρμοσθὲν, mentum in extremitatem desinens, testudini simile dentium clauis coaptatum.

¶ Γένεσις ortum significat & naturam ex prima conformatione apud Hipp aph. 16. lib. 6. Epid. sect. 3 τὰς ἐκ πρώτης γενέσιος φύσιος τῶν νοσεόντων, hoc est ægri naturam à primo ortu, illic explicat Gal. κατάστασιν ἐκ τῆς γενέσεως καὶ ἀφορμῆς. Curationis summa ex primo ortu, causa.

Γένυς maxillam significat tam superiorem quam Inferiorem Hipp. & γνάθον, scribitque Gal. comm. 2. in lib. de art. (pag. 602. 32. H. 798. F.) γνάθον & γένυν ab eo confundi. γένυς tamen aliquando sumitur pro inferiore maxillæ parte qua nudum os sine carne extat, & vbi mentum est, vt lib de art. (pag. 602. 26. ibid.) cùm scribitur, καὶ γὰρ προπετέστεραι αἱ γένυες τούτοισιν, his enim mentum magis prominet. Sic enim illic scribit Gal. δοκεῖ δέ μοι καὶ τὰ πέρατα τῆς γνάθου ἃ γυμνὸν καὶ ἄσαρκον γίνεται τὸ ὀστοῦν ὀνομάζειν γένυας. Extremos autem fines quibus nudum os & sine carne extat, γένυας hoc est maxillas appellare videtur.

Γεραίτεροι natu maiores & seniores significant, verùm Hipp. non simpliciter ætate prouecti & senes dicuntur, sed ætate florentibus collati, qui medij sunt inter senes & ætate florentes. ἀπογέροντας & τοὺς μεσοπολίους semicanos vocat Gal. In Progn. (pag. 151. 39 H. 43. 31.) τῶν δὲ ἐμπυημάτων τῶν ἐκ τῶν περιπνευμονικῶν ἀπόλλυνται οἱ γεραίτεροι μᾶλλον ἀπόλλυνται. Ex suppurationibus quas pulmonum morbi concitarunt, ferè seniores moriuntur. Ibidem etiam γεραίτεροι dicuntur ad eos qui trigesimum annum agunt

collati,& qui iis natu sont maiures aut eos ætate excedunt. Sic enim Gal. scribit com. 3. in Progn. pag. 160. 36. H. 45. 48.) νυνὶ δ' οὐ τοὺς γέροντας ἁπλῶς εἶπε, ἀλλὰ τοῖς τριάκοντα ἔτεσι παραβάλ-λων, γεραιτέρους ὠνόμασε τοὺς τούτων πρεσβυτέρους. Nunc verò non simpliciter senes dixit, sed ex collatione ad eos qui trigesimum annum agunt, seniores vocauit eos qui ætate sunt bis prouectiores. In Progn. (pag. 160. 34. H. ibid.) τοῖσι δὲ γεραιτέροισιν ἀπο-γίνονται, πολυχρονιωτέρου ἐόντος τοῦ πυρετοῦ. In senioribus verò minus accidunt, cùm febris longiore temporis interuallo perseueret. Et rursus (pag. 161. 7. H. ibid. 53.) ὥσπερ δὲ τοῖσι νεωτέροισι τῶν τριήκοντα ἐτέων αἱ ἀποστάσιες γίνονται, οὕτως οἱ τεταρταῖοι μᾶλλον τοῖσι τριάκοντα ἔτεσιν, ἢ γεραιτέροισι. Atque vt abscessus oriuntur in his qui triginta annis minores sunt, ita & qoartanæ potius annum agentibus trigesimum, aut etiam senioribus contingunt. Et (pag. 157. 48. H. 44. 45.) μᾶλλον δὲ χρὴ προσδέχεσθαι τοῦ αἵματος τὴν ῥῆξιν τοῖσι νεωτέροισι τῶν πέντε καὶ τριάκοντα ἐτέων. τοῖσι δὲ γεραιτέροισι τὴν ἐμπύησιν. Maximè verò sanguinis eruptio expectanda est in iuuenibus qui quintum & trigesimum annum nondum superarunt, in senioribus verò suppuratio. γέροντες autem dicuntur, qui ætate sunt decrepita vt patet ex Gal. cum. ad aphorism. 31. lib. 3. qui & πρεσβῦται Hipp. eodem aphor. Licet etiam γέροντες aphorism. 13. lib. 1. pro iis sumantur, qui primam non extremam senectutem agunt, quique post ætatem consistentem, sequuntur ac aliàs πρεσβῦται vocantur.

Γεύματα apud Hipp. quæ gustantur dicuntur, cibi & edulia. Lib. 5. Epid. (pag. 355. 40. H. 940. H.) ἀπεστρέφετο πάντα τὰ γεύματα καὶ διετέλει, perpetuò cibos omnes auersabantur & respuebant. Lib. 2. Epid. (pag. 1020. E.) κοιλίην μὲν οὐκ ἐνῆν ἐπιστῆσαι οὐδὲ τοῖσι γεύμασιν ἱστάναι. Aluum igitur non licebat, nec per ea quidem quæ gustabantur, sistere, hoc est per cibos. Lib. etiam 3. Epid. ægr. 2. γεύεσθαι οὐκ ἐδύνατο, gustare, hoc est, cibum capere non valebat. Et ægr. 6. γεύματα οὐ προσεδέχετο, cibos nullos admittebat, de his qui extremo ciborum fastidio laborabant, neque cibus vllos gustare poterant, velut προσφέρματα de iis quæ assumuntur efferuntur aph. 15 lib. 1. Hesych. etiam γεῦμα, γεῦσις, ἔδεσμα exponitur, gustus, edulium.

¶ Γῆ κεραμεικὴ terra figularis aut figulina dicitur libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 535. 27.) in refrigerandi corporis ratione: κεραμεικὴν γῆν ψυχρὴν καταπλάσσειν, terram figularem frigidam cataplasmate imponito. Eadem γῆ κεραμῖτις dicitur libro primo de Morb. (pag. 453. 25.) in puris dignoscendi notis ἢν καταπλάσῃς τῇ κεραμίτιδι, si terram figularem imposueris. Vbi tamen γῇ κεραμίτιδι legendum censeo. Hunc enim locum à Gal. subindicari existimo in Exeg. cùm γῇ κεραμίτιδι τῇ ἀργίλῳ argilla exponit, nisi si ἀργίλῳ legendum sit. Rursus initio libr. 3. (pag. 488. 7.) inter refrigerantia γῆν κεραμῖτιν reponit.

Γῆ σμηκτὶς idem quod γῆ σμηκτικὴ terræ genus quoddam detergendi facultate constans. Gal. in Exeg. apud Hipp. γῇ σμηκτίδι τῇ κιμωλίᾳ exponit, Creta Cimolia aut alba creta, quòd Cimoliæ vis detergendi insit. Idem quoque σμηκτίδα γῆν. τὴν κιμωλίαν explicat, vt & Erot. nimirum vtroque lib. 2. περὶ γυναικ. exprimens (pag. 667. 1.) Vbi tamen τὴν σμηκτρίδα γῆν habent exemplaria omnia, vt & libello de fistulis (pag 884. E.) γῇ διαχρίσας σμηκτρίδι τὸν ἀρχὸν, podice creta Cimolia illito. Quem locum in Exeg. expressit Gal. σμηκτίδι legens. Terræ autem genus quoddam detergendi vi præditum significatur. Creta autem Cimolia eluendi ac detergendi vim habet, ac præterea desiccandi, vt sapo. κιμωλίαν autem Cretam Iulius Pollux lib. 7. cap. 11. Cephisoduro σμηκτρίδα vitiosè pro σμηκτίδα dici scribit. Γῆν μέλαιναν τὴν Σαμίην, terram nigram Samiam ad vteros repurgandos potu exhibet Hipp. libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 572. 23.)

Γῇ χαλκίτιδι Gal. in Exeg. nil amplius indicare apud Hipp. quàm chalchitidem scribit. Qua certe indicatura locus lib. de fistulis mihi exprimi videtur (pag. 888. F.) vbi scribitur, συμμίξας τῇ χαλκίτιδι ἴσον, pari ad chalcitidem portione ammixta. Verùm γῇ χαλκίτιδι ex Gal. legi debere manifestum esse nostris in illum libellum Annot. scribimus.

Γῆ ἐρετριὰς aut ἐρετρικὴ, terra eretria aut rubrica qua pectus illinit Hipp. ad pus explorandum quonam loco delitescat, lib. 3. de Morb. (pag. 496. 18. 23.

Γῆ ψιλὴ terra nuda dicitur Hipp. lib. de aëre loc. & aq. (pag. 280. 51.) cui γῆ δασεῖα opponitur, terra densa, hoc est arboribus consita.

Γῆ ἔγκοιλος καὶ πνιγηρὴ, terra concaua & æstuosa, cui μετέωρος καὶ ψυχρὴ opponitur, alta aut in sublimi sita & frigida. Ibidem (v. 51.) Γῆν ἀμείβειν Erot. apud Hipp. περιιέναι exponit, hoc est solum mutare ac vertere pro abire ac proficisci, ex aph. 19. lib. 6. Epid. sect. 5. ἀμείβειν γὰρ τὸ ἀλλάσσειν καὶ μεταπορεύεσθαι. ἀμείβειν enim permutare, alternare, & proficisci significat.

Γῆρας senectus sumitur Hipp. pro ea ætate quæ decrepita est & vl ima, quales γέροντες dicuntur Græcis, vt scribit Gal. com. ad aph. 31. lib. 3. & πρεσβῦται Hipp. eodem aph. In Coac. (pag. 201. C.) ταῦτα μέχρι γήρως ἀπέχεται νοσήματα. Atque hi morbi ad senectutem vsque abstinent. γῆρας ἐκ νόσου, senium ex morbo Philippo dictum, marcoris species, libr. 1. de præsag. ex pulsibus (pag. 124. 30.)

Γέχυτον Gal. apud Hipp. in Exeg. exponit τὸ ἔξωθεν μέρος τῆς γῆς, τὸ μαλακὸν καὶ ἥκιστα λιθῶδες, externam terræ partem mollem ac minimè lapidosam. Hesych. quoque γέχυθον τὸ ἁπαλὸν τῆς γῆς exponitur.

¶ Γιγγλυμὸς cardinem significat qui cum porta vertitur, aut potius, ferramenta illa duo pectinatim inuicem se subeuntia, clauo transfixa, quorum alterum ostio, alterum parieti infigitur, in quibus ostium ipsum seu cardinibus vertitur. γιγγλυμὸς Hesych. est ὁ στροφεὺς ἤγουν ὁ γόμφος ἐπὶ τῶν θυρῶν, cardo qui in pona vertitur. Vnde dicitur γιγγλυμὸς tertia διαρθρώσεως species, qua ossa sese inuicem subeuntia, velut per cardinem committuntur, quo modo vertebræ inter se coniunguntur & vlna cum brachio. Quam cummissuræ partem Hipp libr. de fract (pag. 528. 55. 751. C.) τοῦ βραχίονος τὸ γιγγλυμοειδὲς, hoc est cardinamentum aut quod cardinem refert, vocat. Quod sic exponit Galenus τὸ γιγγλυμοειδὲς τοῦ βραχίονος ὀνομάζει τὸ κάτω πέρας ὃ διαρθροῦται πρὸς τὸν πῆχυν, ἐπειδὴ καὶ οἱ γιγγλυμοὶ τὰ μέν τινα κοῖλα, τὰ δὲ ἐξέχοντα κεκτημένοι, τοῖς μὲν κοίλοις ὑποδέχονται τὰς ἐξοχὰς τῶν κοινωνούντων, τοῖς δὲ ὑπερέχουσιν, εἰς τὰς ἐκείνων ἐμβαίνουσι κοιλότητας. Brachij autem partem cardinem referentem vocat, inferiorem quæ cum cubito committitur, quòd cardines cùm cauitates quasdam, quasdam etiam prominentias habeant, suis cauitatibus eorum quæ inseruntur prominentias excipiunt, iis verò quæ prominent, illorum cauitates subeunt. Sic lib. de artic. (pag. 617. 18 H. 810. A.) οἱ σφόνδυλοι γεγιγγλύμωνται πρὸς ἀλλήλους οἱ σπόνδυλοι. vertebræ cardinis in modum inter se committuntur. Quod his verbis exponit Galenus, γεγιγγλυμῶσθαι δὲ φησι τοὺς σπονδύλους πρὸς ἀλλήλους, ἐπειδὴ τέτταρας ἀποφύσεις ἔχοντες οἱ σφόνδυλοι, ταῖς δύο μὲν γὰρ ὑποδέχονται τὰς ἐξοχὰς τοῦ πλησιάζοντος σπονδύλου, ταῖς δύο δὲ ἐπιβαίνουσι κατὰ θάτερα. ἡ διάρθρωσις δὲ ταῖς θύραις ἐστὶ τῇ γιγγλυμώδει. Cardinis autem in modum vertebras inter se committi dicit, quòd cùm quatuor habeant processus quibus committantur, duobus quidem proximæ vertebræ prominentias excipiunt, duobus verò alteram subeunt. Eadem verò fere est cardinum structura. Atque illud γεγιγγλύμωνται in Exeg. his verbis exponit Gal. ἐπιβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς θύραις οἱ γιγγλυμοί. hoc est se inuicem subeunt, aut inter sese inseruntur velut ianuarum cardines. Quis enim non videt hac expositione locum libri de art. disertè declarari? & pro γιγγλύμωνται γεγιγγλύμωνται apertè in Exeg. scribendum esse? quod etiam ordinis alphabetici series clamat. Significat autem Hipp. spinæ verticula cardinis in modum inter se inseri, ac per ginglymum iungi, quòd structuram habeant ginglymo similem. Neque enim verum esse ginglymum constat, quòd non sit in eodem mutua duorum ossium insertio, sed per apophyses sursum ascendentes & deorsum spectantes spondyli inter se per diarthrosim articulantur, vt scribit Gal. libro de ossibus.

¶ Γλαμυροὶ ὀφθαλμοὶ glamiosi aut gramiosi oculi dicuntur, aut pituita laborantes. Gramia enim est oculorum vitium lippientium, aquosiorum & lachrymosorum, Festo, aut oculorum pituita Nonio, quæ etiam glama dicitur, & γλάμη pro λήμη. Vnde γλαμώδεις ὀφθαλμοὶ καὶ ὑγροὶ, oculi lippi ac humidi, sordibus ac pituita laborantes. Sic enim γλαμυροὶ ὀφθαλμοὶ exponuntur Gal in Exeg. ex Hipp. lib 2. περὶ γυναικ. (pag. 641. 11.) γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσσοντες, gramiosi oculi, aut lachrymabundi, & hebetes. Rursus eodem lib (p 642 50.) καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ γλαμυροὶ oculi humidi & gramiosi redduntur, aut lachrymabundi. A γλάμων autē quod λήμων exponit Hesych. γλάμων & γλαμώδης & γλαμυρὸς deducitur. γλάμων est λημῶν Hesych. & Aristoph. Schol. ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας, ὁ λημῶν, sordibus oppletos habens oculos & lippus. In Concion. Sudæ quoque ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ δάκρυα αὐτοὺς ἔχων, lippis oculis & humidis aut lachrymabundis. γλαμυρὸν etiam exponitur Hesych. ἔνυδρον & ὑπόδακρυ.

Γλαυκώσιες & γλαυκώματα glaucedines dicuntur senibus familiares aphorism. 31. libr. 3. quæ oriuntur ob nimiam instrumentorum siccitatem, vt ibidem scribit Gal. Est & γλαύκωσις propriè Aët. Tetrab. 2. lib. 3. cap. 50. mutatio crystallini humoris ad colorem cæsium, siccitasque ac concretio. Altera autem glaucedinis species minùs propria, quæ præcedente fit suffusione, humore iuxta pupillam vehementissimè congelato ac resiccato. Et hæc species veteribus maximè vsurpata, insanabilis est. A qua opinione non videtur abhorrere Gal. comm. ad aph. 31. lib. 3.

lib. 3. cùm eam suffusionis speciem referre scribit. Γλαύκωσις est Isagog. authori (pag. 387. 10.) τῆς κρυσταλλοειδοῦς ὑγροῦ εἰς λευκὸν καὶ ὑδατῶδη χροιὰν μεταβολή, δι' ἣν τὸ βλέπειν κωλύεται, humoris crystallini in album & aqueum colorem permutatio, per quam visus impeditur. Definit. Medicarum authori (pag. 400. 6.) γλαύκωσίς ἐστι τῶν κατὰ φύσιν ὑγρῶν εἰς τὸ γλαυκὸν χρῶμα μεταβολή, naturalium humorum in cæsium colorem permutatio. Gal. verò lib. 10. vs. part. (pag. 477. 2.) γλαύκωσις oculorum vitium, ξηρότης μέν ἐστι καὶ πῆξις ἄμετρος τοῦ κρυσταλλοειδοῦς ὑγροῦ, crystallini humoris siccitas & concretio. Sic γλαυκούμεναι κόραι pupillæ cæsiæ & quæ glaucum colorem adeptæ sunt dicuntur Prorrhet. 2. (pag. 102. G.) & in vitiis oculorum ex internis iniuriis annumerantur, cùm crystallini humoris fit in glaucum ac cæsium permutatio, eo densato ac concreto, aut humorum affluxu obtenebrato. γλαύκωσιν enim intelligere videtur. Lib. quoque 4. Epid. (pag. 1133. C.) ἐγλαυκοῦτο ἡ ὄψις, oculorum acies cæsia reddebatur, vbi glaucedine offensos oculos significare videtur. γλαυκὸς qui cæsius est oculis dicitur lib. 2. Epid. sect. 6. (pag. 1036. E.) De glaucomate autem agitur apud Paulum lib. 3. cap. 22.

¶ Γλήνη oculi cauitatem ipsam ac pupillam significat. Ex translatione autem ossis cauitas est & sinus leuiter depressus, ac obscurus, ac leuiter sinuosa cauitas & obscurè desidens, in quam os inseritur, vt κοτύλη dicitur quæ profundior est & magis depressa, acetabulique formam refert, vt scribit Gal. initio libelli de ossibus. Gal. quoque Comment. 2. in lib. de fract. (pag. 551. 32.) ossis cauitatem in quam alterum os in articulatione inseritur, γλήνην aut κοτύλην dici scribit. Hipp. libr. de art. (pag. 660. 5. H. 838. D.) πρῶτον μὲν οὖν δεῖ εἰδέναι, ὅτι πάντων τῶν ὀστέων αἱ ξυμβολαί εἰσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ κοτύλη. ἐφ' ὧν δὲ ἡ χώρη κοιλαινομένη καὶ ἐπιμήκης, εἰσὶ δὲ τῶν χωρίων γληνοειδέα εἶναι. Imprimis igitur nosse conuenit ossium omnium iuncturas vt plurimùm ex capite & acetabulo constare, ac in quibusdam eorum acetabuli formam referre & oblongum esse, in nonnullis verò sinua esse leuiter depressos. Sic enim τὰς χώρας γληνοειδέας interpretamur, quas alij sedes pupillares vocant.

Γλήχων pulegium dicitur & τὸ γλάχων Hipp nuncupatur lib. 3. de Morb. (pag. 497. 13.) καὶ γλήχω δραχμίδας δύο ἑψῶν. pulegij pugillos duos coquito. Et rursus (pag. ibid. v. 46.) γλήχω δραχμίδας τρεῖς, pulegij pugillos tres.

¶ Γλίσχρον lentum, viscosum ac glutinosum significat. Lib. 4. Epid. (pag. 1135. H.) γλίσχροι πυρετοί, febres lentæ, tenues. Hinc γλισχραίνειν viscosum reddere significat, & προσγλισχραίνειν, magis glutinosum reddere, libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 79. 9. 393. 52.) ἀλλὰ προσεγλίσχρηνέ τι καὶ ἔβλαψεν, sed glutinosiua effecit (sputum) & noxam attulit. Est & γλίσχρασμα lentor ac viscositas, γλισχρότητα exponit Galen. libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 43. 10. 385. 3.) τὸ γὰρ γλίσχρασμα αὐτῆς λεῖον. Nam & ipsius (ptissanæ) viscositas læuis.

Γλισχρόχολα etiam dicuntur Hipp. quæ glutinosa & biliosa ex aluo demittuntur, lib. 4. Epid. (pag. 1131. G.) κάτω γὰρ διῄει πολλὰ γλισχρόχολα, multa namque glutinosa & biliosa aluus demisit. Rursus ibidem διαχώρησις γλισχρόχολος, alui egestio glutinosa & biliosa vocatur. γλισχρόχολα tamen Erot. non γλισχρόχολα legisse videtur, quæ etiam exponit τὰ μετὰ προσκολλήσεως ἐπιφαινόμενα τὴν χροιὰν ἐπὶ τὸ χολωδέστερον, quæ cum tenacitate quadam aut glutinoso contractu biliosum colorem seruant. γλισχρῶδες etiam idem quod γλισχρὸν & quod viscosum est significat, vt libr. de cap. vuln. (pag. 911. E.) vbi tamen βλιχῶδες ἕλκος legit Erot. vt scripsimus in βλιχῶδες.

¶ Γλοιώδης strigmentosus, strigmenti modo crassus, glutinosus, ac viscidus Lib. 7. Epid. (pag. 1207. F.) ὑποχωρήσιες γλοιώδεες, deiectiones glutinosæ, viscosæ & lentæ. Vbi tamen γλιώδεες habent exemplaria omnia. Est autem γλοιὸς sordes quæ in balneis & palæstra ab hominum cute deradebatur, multi quondam in medicina vsus. Calfacit enim modicè, emollit, digerit & discutit. ῥύπος etiam Græcis dicitur, de quo agit Galen. lib. 8. simpl. & Paulus lib. 7. Strigmenta Latini vocant, eademque trium sunt generum, balneorum, palæstræ, & parietum ac statuarum gymnasiorum. Balneorum, ex sudore, oleo & sordibus in balneo desiccatis constabat. Palæstræ, ex iisdem rebus componebatur, accedente insuper puluere, qui partim ab olei illitu luctaturis inspergebatur ac affricabatur, partim à luctantibus in arena mutuò molestè & insidiosè iniectus iterumq; ex lucta excitatus, corporibus inhærebat. Prior quidem puluis κόνις & Atticis κονίστρα vocabatur, authore Galen. lib. 2. Salub. Tertium verò strigmentorum genus, est parietum atq; statuarum in gymnasiis, quæ sordes ex oleo magna sui parte constant, & ex materia cui inhærent aliquid vitium assumunt, velut ex ærugine in statuis æreis. His enim iterumq; parietibus oleum quo se oblinebant palæstritæ, inter illinendum inspergebatur. Archig. apud Gal. lib. 3. κατὰ τόπ. (p. 199. 39.) ad discutiendas parotidas, ἄσβεστον μετὰ γλοιοῦ, calcem viuam cum strigmentis adhibet. Ibidem quoq; nitrum & rubricæ sinopidis tertiam partem cum vnguento cyprino, γλοιώδες ποιῶν, ad strigmentorum crassitudinem redacta imponit. Gal. in Exeg. γλοιάζειν exponit apud Hipp. τὸ ἐπιμύοντας περιάγειν τοὺς ὀφθαλμούς, hoc est, conniuentes oculos versare, aut nictando circumuertere. Ex eademque analogia γλοιωδῶς, ὡς οἱ νυστάζοντες, hoc est, quasi nictantium aut conniuentium modo, aut conniuenter, dici vult, velut segniter, oscitanter aut dormitanter. Est enim γλοιὸς Hesych. νωθρός, ἀδύνατος, ῥυπαρός, segnis, inualidus, sordidus. Idem γλοιάζειν exponit τὸ καταφερόμενον ὑπὸ ὕπνου ἐπιμύειν τοῖς ὄμμασι, καὶ χλευάζειν, ἢ διαγελᾶν quod est somno oppressum oculis nictare, ac demissis oculis irridere aut illudere.

Γλουτὸς, natis, clunis, in summa femoris parte caro musculosa prominens, quæ sedentibus puluini vicem præbet. Lib. de fract. (p. 550. 10. H. 761. D.) ἢ δεῖ τινα πλάγιον παρακαθήμενον ἀντερείδειν τὸν γλουτὸν, ὡς μὴ περιέλκηται τὸ σῶμα. aliquis à latere assidens natem repellat, ne corpus circunducatur.

Γλυκὺ dulce, saporis genus est suaue & iucundum, moderatoq; que suo calore naturæ cognatum & familiare. Hipp. lib. de Nat. hom. (pag. 224. 36.) per γλυκὺ sanguinem intelligit, vt per πικρὸν bilem flauam. Et Gal. in Comm. γλυκὺ τὸ αἷμα exponit. Eaq; e appellatio optimè sanguini conuenit, quòd vt dulce cùm in medio omnium qualitatum consistat, solum corpori nutriendo aptum sit, ita & sanguine nutritio perficiatur. Atque ex eadem notione in plantis, quod sanguini respondet, γλυκὺ etiam Hipp. appellatur, ib. (pag. 226. 54.) γλυκὺν etiam simpliciter positum apud Hipp. vinum dulce subindicat, vt libr. 2. περὶ γυναικ. (p. 673. 30.) καὶ γλυκὺν πινέτω, & vinum dulce bibat. Γλυκείης βοτάνης τῆς γλυκυρρίζης καλουμένης, hoc est, herbæ glycyrrhizæ aut radicis dulcis vocatæ, exponit Gal in Exeg. apud Hipp.

Γλυκυσίδη, pæonia dicitur, cuius radice ad muliebria mala vtitur sæpè Hipp. in tota de mulierum morb. tractatione, vt lib. περὶ ἀφόρων (p. 263. 54.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 660. 40.) Eandem ad muliebria incommoda commendat Dioscorid. cap. 157. lib. 3. & Hesych. γλυκυσίδην exponit φυτὸν πρὸς συμπολλὰ πρὸς ἀπίστασιν τὰ γυναικεῖα.

Γλύφειν, scalpere aut sculpere, Phreniticorum est symptoma ægri 15. lib. 3. Epid. post st pest. ἐψηλάφα, ἔτιλλε, ἔγλυφε, manibus palpabat, euellebat, scalpebat. Quæ sunt febricitantium deliramenta & phreniticorum attributiones ex imaginatione læsa, cùm manibus palpantium more quid intelligant, pilos euellunt & scalpunt, floccos legunt, & festucas colligunt.

¶ Γλωσσόκομον aut γλωσσοκομεῖον, aut γλωττόκομον est arcula aut theca tibiarum linguis reponendis idonea Hesych. & Poll. Gal. Comm. 2. in lib. de fract. γλωσσόκομον Atheniensibus dici scribit capsulam scrinij instar, in qua tabulæ aut reconditiores literæ, aut etiam res pretiosiores recondebantur, & quam multi iter facientes circumferebant. Ab eius autem similitudine γλωσσόκομον dicitur machina quædam chirurgica caua & oblonga, arculæ instar, femoribus & cruribus fractis reponendis accommodata. γλωσσόκομον aut γλωσσοκόμιον ὄργανον describit Gal. Comment. 2. in lib. de fract. & cap. 5. lib. 6. Meth. med. γλωσσόκομον capsulam quidam, alij loculum vocant.

Γλῶττα ἢ γλῶσσα lingua dicitur, gustus & sermonis præcipuum instrumentum. γλῶσσα interdum sumitur apud Hipp. pro linguæ tumore aut malo ex fluxione enato, vt οὖλα pro gingiuarum tumore, lib. 2. de Morb. (p. 464. 28.) γλῶσσα ἄκρη, lingua summa, aut summum linguæ cacumen intelligitur. Coac. (p. 156. B.) τὰ δὲ αὐτὰ σημαίνει καὶ ἐπ' ἄκρην τὴν γλῶσσαν γινόμενα. Eadem quoque significatio est his in summo linguæ cacumine apparentibus.

Γλῶσσα ὑπομαλασσομένη lingua mollis & tenera, quæ siccæ, asperæ & densatæ opponitur, eaq; intelligitur quæ humectatione lenta est & emollescit, velut accidit cùm os salivatione tenui plenum est, & promptè ad futuros vomitus prænunciatur. In phreniticis igitur vbi per totum morbum lingua arida & aspera fuit, si spectetis vomitus lingua humiditate imbuta emollescit,

& ἀπαλυνομένη παρὰ λόγον, præter naturam mollis reddita dicitur, Coac. (pag. 156. E.)

Γλῶσσα ἀσαφὴς, lingua obscura, hoc est, balbutiens, ac vacillans, non clara, non expeditè loquens. lib. 7. Epid. (pag. 1215. E. & 1216. A.) Sic dicta quia vix audiretur cùm obloqueretur æger, ex naturæ imbecillitate magis quàm ex siccitate. Libr. etiam 1. περὶ γυναικ. (pag. 590. 6.) ἀσαφὴς γλῶσσα dicitur lingua non clara, nec expedita. in Προρρητικοῖς quoque (pag. 28. 40.) γλώσσης ἀσαφείη linguæ obscuritas scribitur, & quibus ex caussis fiat.

Γλῶττα ἀσώδης lingua nauseabunda impropriè dicitur, quæ nauseam sentit ex stomachi fastidio, vbi os ventriculi nimia teredendantia grauatum, fastidij plenitudinem percipit, mordetur, & restagnantem humorum copiam in os vomitione regurgitat, eaque qualitate linguam perfundit. Quod est ab æstuantibus & nauseabundis ægris translatum. In Coac. (pag. 156. E.)

Γλῶσσαι αὐαι λίαν ἰσχυρῶς λιγνυώδεες, linguæ valdè resiccatæ ex succensa fuligine, velut in febribus ardentibus contingit, sanguine succenso & exassatis humoribus, aph. 13. sect. 5. lib. 6. Epid.

Γλῶσσα ἐν ἀρχῇ, lingua non decolor, sed quæ colore tincta est, vt in febribus, vbi ferè circa initia lingua exalbescit, aut postea biliosa colore tingitur. Libr. 7. Epid. (pag. 1207. E.)

Γλῶσσαι δασεῖαι καὶ [illegible], lingua ea resiccatione densa & aspera, in phreniticis. Prorrh. 1. (pag. 169. 56. H. 67. D.)

Γλώσσης τὸ διχοῦν, linguæ bisulca aut bifida pars, ac velut bifurculum linguam in duos quasi sinus diuidens. In Coac. (pag. 156. A.) & libro περὶ ἀγμῶν (pag. 56. 48.)

Γλῶσσα κατείχετο, lingua detinebatur, impediebatur, hærebat, neque expediri poterat. lib. 5. Epid. (pag. 1154. H.) Indicatur autem instrumentorum voci destinatorum impedimentum, ex nimio humorum affluxu.

Γλῶσσαι [illegible], lingua torrefacta, exiccata, arida ex tussi. Libr. 6. Epid. section. 2. aphorism. 16.

Γλῶσσα καυματώδης, lingua æstuans, æstuosa, ardens & qualis in febre ardente. Libr. 7. Epid. (pag. 1211. C.)

Γλῶσσα λευκὴ ἔχουσα ἐν δεξιῷ τῷ μέρει θερμοῦ [illegible], lingua alba dextra parte habens concretionem adnatam lupino similem, in febre ardente perniciem denotans libr. 7. Epid. (pag. 1154. E)

Γλῶσσα λιγνυώδης lingua fuliginosa exponitur Erot. apud Hipp. μέλαινα ἢ τεφρώδης, & Gal. in Exeg. μελαινίζουσα, quòd fuligo nigra sit. Ea vtitur dictione Hipp. ægr. 12. lib. 3. Epid. post st. pest.

Γλῶσσαι ξυγκεκαυμέναι, linguæ exustæ, lib. 4. Epid. (pag. 1121. C.)

Γλῶσσα περιπλευμονική, lingua qualis polmonum inflammatione laborantibus, libr. 7. Epid. (pag. 1215. C.) & (pag. ibid. D. E. 1216. A.)

Γλῶττα πεφρικυῖα, lingua horrida ex resiccatione, humiditatis inopia densata ac contracta, quam δασεῖαν in Prorrh. & Coac. vocat. In Coac. (pag. 155. E.)

Γλῶττα ῥηγνυμένη, lingua dehiscens, & quæ ex resiccatione propter magnam incendij exhalationem finditur. Primum enim inalbescit & resiccatur, deinde exasperatur, postea rimis dehiscit, deinde liuescit ac nigricat. Qui sunt in febribus ardentibus symptomatum gradus, quos exprimit Gal. Com. 1. in Prorrh.

Γλῶσσαι τρομώδεες, lingua tremula instabilem mentem & è sede constantiæ deturbatam significans. Prorrh. 1. (pag. 177. 4. H. 68. H.) & Coac. (pag. 156. H.) γλῶσσαι etiam τρομώδεες nonnullis eruptura alui & humescentis significationem præbentes. In Coac. (pag. 156. D.) & pag. 222. E.)

Γλῶσσα ὑπότρανλος ὑπὸ ξηρότητος, lingua præ siccitate aliquantulum balbutiens, & quæ fari non potest. Lib. 7. Epid. (p. 1207. F.) Lib. verò 5. Epid. (pag. 1159. F.) διαλέγεσθαι οὐχ οἷός τε ἦν, sermocinari non poterat, dixit.

Γλῶσσα ὑπόχλωρος, lingua ex pallido aut luteo albicans, aut cum albedine flauescens, qualis pulmonum inflammatione laborantibus. Lib. 7. Epid. (pag. 1211. B.)

¶ Γνάθος, maxilla, mala, bucca, pars ea dicitur anatomicis, quæ sub mala aut gena est. Gena autem aut mala, pars ea dicitur, quæ leuiter rotunda in facie prominet. Gal. Comment. 2. in lib. de art. (pag. 599. 28. H. 797. A.) vbi etiam scribit γνάθον τὴν κάτω γένυν dici inferiorem malam, vt & libr. de Ossibus vsurpat τὴν ἄνω γένυν & τὴν κάτω γένυν, pro maxilla superiore & inferiore. Eaque ratione vsurpatur Hom. Ὀδύσσ. σ. (vers. 28.) χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, humi dentes omnes è malis excuterem. Vbi tamen Gal. γνάθων legit. Verùm γναθμὸς etiam Hom. dicitur eadem significatione. Γνάθος etiam sumit Hipp. non pro maxilla tota, sed ea maxillæ parte qua latescit & articulatur. lib. de art. (pag. 602. 25. 798. F.) ἢν δὲ ἀμφότεραι αἱ γνάθοι ἐξαρθρήσωσι, quòd si maxilla vtraque parte luxetur. Γνάθοι pro maxillis & ossibus quibus dentes infiguntur, libr. 5. Epid. (pag. 1146. A.) γνάθοι ξυνέπαγησαν, maxillæ riguerunt, compactæ sunt, cohæserunt & defixæ sunt, ex conuulsione. Et rursus (pag. 1149 A. B.) Et (pag. 1159. C.) γνάθοι ξυνεστηκυῖαι, maxillæ cohærentes & conlectæ, & ad collum affixæ, in opisthotono. γνάθου σφακελισμὸς, maxillæ syderatio. ibidem (pag. 1161. D.) & aphorism. 31. libr. 4. περὶ τὰς γνάθους ἀποστάσιες, circa maxillas abscessus. At verò pro malis ac genis sumuntur libr. 5. Epid. (pag. 1157. B.) γνάθοι ἐπήρθησαν, malæ in tumorem sublatæ sunt.

Γνήσιον quod est legitimum ac verum significat, quodque legitimam ac minimè spuriam originem habet. Quamobrem ἱδρῶτες γνήσιοι, sudores legitimi impropriè dicuntur libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 89. 51. H. 396. 23) quòd (vt scribit Gal.) τὰ γνήσια soleat Hipp. ac cæteri medici, de morborum genere & forma efferre, cùm morbi præstitutam sibi formam & ideam non excedunt, sed eam exactè seruant, vt ἀκριβέστατοι πυρετοὶ dicuntur lib. de rat. vict. in morb. ac. & ἀκριβέστατοι νόσοι, libr. 2. Epid. & aphorism. 8 libr. 5.

Γνώμη mens dicitur apud Hipp. quam communiter διάνοιαν, νοῦν, καὶ φρένας, λόγον, & λόγον ἐνδιάθετον nominant, cogitationem, mentem, intellectum & rationem interiorem. Gal. Comment. 1. in lib. κατ' ἰητρεῖον (pag. 664. 58. H. 740 D.) Quod ex multorum veterum authoritate etiam confirmat ibidem (pag. 665. 55.) γνώμην à sensibus ex aduerso distinguit Hippocrat. ἐν τῷ κατ' ἰητρ. (pag. 664. 56) γνώμη διάνοιαν, mentem siue rationem, intelligentiam, aut ratiocinationem significat aphorism 6. lib. 2. aut potiùs sensum communem cui doloris sensus communicatur. γνώμης νάρκωσις, mentis torpor, stupor, hebetudo. aphorism. 16. lib. 5. γνώμης ἀτονίαν exponit Gal. mentis imbecillitatem ex dissoluta cerebri substantia. γνώμη ταράσσεται, mens perturbatur aphoris. 5. lib. 6. Epid. sect. 8. γνώμης ἀπτόμενοι πυρετοὶ, febres mentem tentantes, cum mentis alienatione & delirio, Lib. de fract. (pag. 546. 55. H. 759. H.) γνώμη quoque animum aut spiritum indicat. Lib. de fract. (pag. 552. 56. H. 762. H.) αἱ ἀνάγκαι κατάγνυσι τὴν γνώμην, necessitate hominum spiritus frangitur, aut hominum animum necessitas subigit & in seruitutem redigit, hoc est ad seruilem animi demissionem homines necessitate adiguntur. γνώμη pro animi affectibus & mentis perturbationibus, quæ inter caussas salubres sanitatis conseruatrices annumerantur. Medici in numero rerum non naturalium reponunt, aph. 43. libr. 6. Epid. sect. 8. γνώμη etiam sententiam significat, vnde γνωμολογίη sententiarum elocutio, cùm quis sententias & oracula loquitur, aut sententiosè. doctrinam vertit Cornar. Caluus prudentiam. lib. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 15. 36.

Γνώριμα παιδία, vulgares fœtus & vulgo cogniti dicuntur, hoc est populares, quique communi aut maximè visitato ac familiari partionis tempore contingunt, hoc est, nonimestres. lib. περὶ ἑπταμήνου (pag. 256. 53.) ὅτι ἰσχυρότατά ἐστι καὶ πλεῖστον ἀπέχει τῶν γνωρίμων τοῦ χρόνου ἐν ᾧ [illegible] τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας τὰς [illegible] περὶ τὸν [illegible] ὄγδοον. quòd validissimi sunt, plurimumque à vulgarium puerorum tempore absunt, in quo ægrotantes quadraginta diebus malè habent, circa octauum mensem. Agit enim de decimestri fœtu, qui longè superat communes fœtus, hoc est nonimestris & vulgaris fœtus tempus.

¶ Γογγρώναι tumores sunt neruosorum corporum cum duritie rotundiores, à rotundis in arborum truncis tuberculis aut eminentiis (quas γόγγρους vocant) nominatæ. Quam dictionem vsurpat Hipp. libr. 6. Epid. aph. 10. sect. 3. vbi scribit Gal. γογγρώνας δὲ τὰς [illegible] ἐξοχὰς μετὰ σκληρότητος, οἷαί περ εἰσὶν αἱ γινόμεναι ἐπί τινων τῶν δένδρων ἐκφύσεις, ἃς καλοῦσι γόγγρους. ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν [illegible] περὶ φυτῶν ἔγραψε κατὰ λέξιν οὕτως. [illegible] γόγγρους, [illegible] Θεσσαλίαν, [illegible] γογγρώνας [illegible], ὅταν ἐν τραχήλῳ συστῶσι. Quod est, γογγρώνας verò rotundiores cum duritie eminentias, quales in quibusdam arboribus gignuntur adnascentiæ, quas γόγγρους vocant, vt & Theophrastus lib. 1. de plantis his verbis scripsit: Quædam verò habent à quibusdam vocatos γόγγρους, aut quod proportione respondeat, vt olea. Dicunt autem nonnulli & nunc quoque in Thessalia se audire quibusdam vocari γογγρώνας huiusmodi duritiea, cùm circa collum consistunt. Quemadmodum etiam Gal. in Exeg. γογγρώνα ad gutturis tantùm tumores aut ramices contrasit, scribens: [illegible] βρογχοκήλας, [illegible] ἐν τοῖς [illegible] τῶν δένδρων [illegible] ἐξοχάς, ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ [illegible].

περὶ φυτῶν ὧδε λέγων· ἔνια δὲ ἴσχει τοὺς καλουμένους ὑπό τινων γόγγρους, ἢ τι ἀνάλογον, οἷον ἡ ἐλαία. γόγγρωνα gutturis ramicem, quem bronchocelen dicunt, à rotundis in arborum truncis enatis eminentiis, velut etiam Theophrastus in primo de plantis bis verbis scribit. Quædam verò à quibusdam vocatos gongros habent, aut aliquid proportione respondens, velut olea. Etsi locus ille Gal. mihi non minimùm suspectus est. Nam γογγρῶναι & βρογχοκήλη legendum suspicor, vt legitur lib. 6. Epid. Hunc etenim locum subindicari satis apertum est. γόγγρωνα etiam Hesych. exponitur ἐπάρματα ἐν φάρυγγι. At γόγγρων rectum videtur fecisse Gal. si modò vera est recepta Exeg. lectio.

Γογγύλιον exponitur Gal. in Exeg. στρογγύλον rotundum, & γογγυλίδια, τὰ σμικρὰ σφαιρία, ὥσπερ καταπότια, pilulæ paruæ, velut catapotia. Quod etiam testatur Erot. qui γογγυλίδια apud Hipp. exponit τὰ μικρὰ καταπότια, paruas pilulas, additque sic dici ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ σχῆμα ἐοικότος, à figuræ similitudine, hoc est a raporum rotunditate aut globulari forma. Etsi quædam exemplaria apud Gal. γογγύλιον pro γογγυλίδια habeant. Est autem γογγυλὶς rapum, vt apud Hipp. libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 554. 14.) καὶ γογγυλίδας διέφθους ποιέων, ῥοφανέτω τοῦ χυλοῦ, & raporum probè percoctorum succum sorbeat. Exponitur & γογγυλὶς στρογγύλη quibusdam in codicibus apud Gal. Hesych. certè γογγύλον non solùm στρογγύλον rotundum, sed & σκληρὸν durum exponit.

Γονὴ genitura & semen dicitur, interdum verò vterus & partes genitales, vt libr. de art. (pag. 618. 48. H. 810. C.) Sic enim illic γονὰς explicat Gal. τὰ γεννητικὰ μόρια, partes naturales, in fœminis vterum, in viris vasa seminaria. Et libr. de vteri dissect. (pag. 210. 57.) eundem locum subindicans. γονὰς δὲ λέγει ἤτοι τὰ γεννητικὰ μόρια, ἢ καὶ αὐτὰς τὰς μήτρας. γονὰς autem dicit, aut genitalia membra, aut ipsum etiam vterum. Eademque notione γονὴ repetitur in Mochl. (pag. 842. A.) Sic libr. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 426. 15.) γοναὶ partes genitales significat. Erot. quoque apud Hipp. γονὰ ὁτὲ μὲν τὸ σπέρμα δηλοῖ, ὁτὲ δὲ τὰς μήτρας, interdum quidem semen, interdum etiam vterum significat, adduque multis in locis apud Hipp. reperiri. Et Pollux lib. 2. τὰς μήτρας γονὰς ab Hipp. vocari scribit, vt & Ruf. Ephes. ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας τῶν μορίων. Hesych. etiam γονάς, γεννήσεις, μήτρας, καὶ τὸ σπέρμα exponit. γοναὶ lib. περὶ ἐπικυήσιος (pag. 261. 54.) partes naturales & genitales significant. γυναικὶ δυστοκεούσῃ, ἢν τὸ παιδίον ἐν τῇσι γονῇσιν ἔχηται καὶ μὴ εὐπετῶς ἐξίλθῃ. Si muliere ægrè patiente fœtus in genitalibus locis hæreat, neque facilè exeat. Locellos dixit Caluus, cùm γονὴ etiam vterum significet. Lib. quoque 2. Epid. (pag. 999. F.) ὄρχις οἰδέων ἀπὸ βηχὸς ἐπιδηλοῖ κοινωνίην στηθέων, μαζῶν, γονῆς, φωνῆς. Testis intumescens ex tussi, nos consensionis quæ est geniture & voci cum pectore & mammis commonefacit. Vbi tamen submonuimus γονὰς vterum indicare posse, eamque communionem quæ est vtero cum mammis subnotari. Quo etiam pertinent quæ scribuntur libr. περὶ χυμῶν (pag 49. 44.) μαζοί, γονή, ὑστέρη.

Γόνιμος ἡμέρα aut γονίμη, dies impar & criticus sæpe dicitur Hipp. lib. 2. Epid. sect. 5. (pag. 1046. B.) ἢν πυρετὸς ἔχων πρὸς τὰ περὶ τὸ ἀφρίζον, ἴσχει ἐν ἡμέρῃ γονίμῃ. Si febris apprehenderit, & facies die impari subsidat. Rursusque (ibid. C.) ἢν μὴ ἐν τῇ γονίμῃ ἀφῇ ὁ πυρετὸς ὑποστρέψειν ἀνάγκη, febris, nisi impari die remiserit, recidiuam timere necess. est. Et rursus sectio. 6. (pag. 1050. E.) σπασμοῦ φωνὴ ἐν γονίμῃ λύεται. Conuulsis vox in impari die soluitur. Et (ibid F) λύσεις δὲ ἐν γονίμῃ. solutio autem die impari contingit. Itemque (1053. D.) ἀπόληψις δὲ τοῦ νοσήματος ἐκ τῶν γενομένων μὴ ἐν γονίμῃ ἡμέρῃ. Morbus verò ipse non nisi die impari intercipi poterit. (ibid.) τὰ θνήσκοντα ἀνάγκη γονίμῃ ἡμέρῃ. Quæ pereunt, in diem imparem incidant necesse est. (& ibid. E.) θνήσκειν ἀνάγκη γονίμῃ ἡμέρῃ, mors in diem imparem ex necessitate incidit. Eademque notione γόνιμος μεὶς καὶ γόνιμον ἔτος, mensis & annus impar dicitur ac criticus, (ibid. D. E.) vt & ἄγονος ἡμέρα, dies par (ibid. D. E.) ἄγονος μεὶς & ἄγονον ἔτος, mensis par & annus par (ibid. D. E.) Quæ τῷ γονίμῳ ex oppositione respondent. Quem certe Hipp. locum exprimit & explicat Erot. cùm scribit. γονίμη ἡμέρα, ἀντὶ τοῦ περιττὸ, ἐπειδὰν αἱ περιτταὶ ἡμέραι ὡς ἐπίπαν κρίσιμοι τυγχάνουσι, καὶ γεννητικαί τινος ὠφελίμου, ὅθεν & γόνιμον μῆνα τὸν περιττὸν καλοῦσι. γονίμη ἡμέρα, hoc est, fœcundus aut vitalis dies, pro impari ponitur, quoniam dies impares ferè critici existunt & aliquid commodi gignunt. Vnde & fœcundum mensem aut vitalem, imparem vocant. γονίμη exponitur Hesych. ἡμέρα ἡ περιττὴ καὶ μὴ ἄρτιος, dies impar. Quibus sanè verbis haud dubiè Hipp. locum lib. 2. Epid. à nobis expressum subindicat & explanat. Γόνιμος eidem etiam dicitur γνήσιος, ἴδιος, γόνος ὁ μὴ εἰσποιητός, germanus aut genuinus fœtus, non adoptiuus, quasi genitiuus. Sic enim genitiuum pro natiuo aut genuino dixit Ouid. libr. tert. Metamorph. de Tiresia vate, forma prior redit, genitiuaque venit imago. Γόνιμον παιδίον, vitalem fœtum & puerum significat Hipp. libr. περὶ ἐπικυήσιος (pag. 260. 27.) ὁκόταν οὐ γόνιμον γίνηται τὸ παιδίον. cùm fœtus minimè vitalis futurus nascitur (Sic enim leg. interpretes.) Rursus (v. 29.) ὁκόταν γονίμου γινομένου τὸ παιδίον χεὶρ ὑπερέχῃ cùm vitali fœtu nascente manus prominet. Et (pag. 261. 16.) ὁ προτίκτει οὐ γόνιμα, aut non vitales prius peperit. Βιώσιμον τὸ παιδίον ibidem dicitur (p. 261. 42.) καὶ οὐ βιώσιμα (p. 362. 16.) Libr. 1 περὶ διαίτης (pag. 347. 40.) γόνιμα τίκτει ἢ παιδία, vitales fœtus ac maturi dicuntur, quique maturum partionis tempus adepti sunt. ὡσαύτως καὶ γόνιμα γίνεται. eodem modo vitales oriuntur. & (pag. 349. 11.) γόνιμα τὰ ἀφικνεύμενα ἐς φάος, vitales in lucem prodeunt, aut ad partum maturi. γόνιμοι ἡλικίαι ætates fœcundæ dicuntur (ibidem pàg. 347. 25.) ὁκόσα δὲ τῶν σωμάτων ἀνδρωθέντα, καὶ ἐν τῇσιν ἡλικίῃσι τῇσι γονίμῃσιν, δύναται τρέφειν καὶ αὔξειν. At corpora vigorem adepta & ætate fœcunda, ea nutrire & augere possunt.

Γόνος idem quod γονή, & geniturm significat Hipp. toto libro περὶ γονῆς, vbi crebræ sunt hæ dictiones, & ἀντὶ τοῦ σπέρματος sumuntur. Etsi quidam ex Aristot. lib. 1. de gener. animal. cap. 18. γονὴν & σπέρμα distinguunt, vt genitura sit causa & principium generationis à perfectis animalibus proueniens. Semen verò ab animalibus imperfectis & plantis. Deinde quòd ἡ γονὴ principium tantùm alterum generationis obtinet, & aliquid est imperfectum. At σπέρμα perfectum quid est, ex duobus rerum naturalium principiis constitutum. Autor quoque Definit. Medic. γόνον & σπέρμα eo differre scribit, quòd σπέρμα sit quod in seminariis vasis continetur, quibusdam verò quod iam excretum est. γόνος verò semen nondum concoctum. Etsi idem quoque ex Asclep. opinione σπέρμα in iis qui nondum generare possunt inesse dicit. Sed certe constat inanes has esse vocum differentias apud Medicos, tum quòd σπέρμα & γονὴ idem significent Medicis, vt videre est apud eundem Definit. Med. autorem, ex Plat. Diocle, Praxag. Democr. tum quòd etiam ab Hipp. σπέρμα & γονὴ pro eodem sæpe vsurpantur libr. περὶ γονῆς, vt cùm scribit (pag. 233. 37.) καὶ ἔστι καὶ ἐν τῷ ἀνδρὶ τὸ θῆλυ σπέρμα καὶ τὸ ἄρσεν, καὶ ἐν τῇ γυναικὶ ὁμοίως. Inest quoque vt in viro ita & in muliere semen virile atque muliebre. Et (ibid. v. 40) ἀνάγκη οὖν ὑπὸ ἰσχυροτέρου σπέρματος γίνεσθαι ipsum quoque (marem) à valentiore semine gigni necesse est. Rursusque (v. 41.) ἢν μὲν ἀπ᾽ ἀμφοτέρων τὸ σπέρμα ἰσχυρότερον ἔλθῃ, ἄρσεν γίνεται τὸ τικτόμενον. Si ab vtroque parente valentissimum semen prodierit, masculus erit partus. Et (vers. 43.) ἢν γὰρ πολλῷ πλέον τὸ ἀσθενὲς σπέρμα τοῦ ἰσχυροτέρου, κρατεῖται τὸ ἰσχυρὸν, καὶ μιχθὲν τῷ ἀσθενεῖ, ἐς θῆλυ περιετράπη. Si namque semen imbecillum maiore multò copia quàm valentius fuerit, quod valens est superatur, & imbecillo mixtum, ad fœminam formandam confertur. Sic (pag. 234. 25.) ἀλλ᾽ ἀμφοτέροισιν ἀνάγκη τι ἔοικεν ἐοικέναι τοι. εἴπερ ἀπ᾽ ἀμφοτέρων τῶν σωμάτων τὸ σπέρμα χωρέει ἐς τὸ τέκνον. Certe vtrique aliqua in re similem esse necesse est, si quidem ab vtrique semen ad eius conformationem confertur. Apud Gal. verò σπέρμα & γονὴν idem significare satis testatur librorum περὶ σπέρματος indicatura, eadem quæ περὶ γονῆς Hipp. Γόνος etiam Hipp. pro pudendo virili sumitur lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 426. 15.) & γόνος ὁ γυμνός, virilia membri glans dicitur. Zuingg. γόνον γυμνὸν intelligit totum pudendum virile; quòd extra corpus propendeat.

Γονοειδὲς quod est genituræ simile, album, crassum ac viscidum significat, & sæpe ab Hipp. deiectionibus aut vrinis attribuitur quæ pituitam multam crassam, vitream aut albumineam, magnamque frigidæ & crudæ materiæ copiam indicant. In prorrh. (pag. 197. 53. H. 74. E.) τὰ γονοειδέα διελθεῖν, geniture quid simile prodiens, quod de vrinis aut deiectionibus intelligitur. διαχώρημα γονοειδὲς, genituræ similem excretionem exponit Galen. τὰ γονοειδέα διελθεῖν dicitur in Coac. (pag. 148. A.) Lib. 6. Epid. sect. 2 aphor. 28. τὰ γονοειδέα οὖρα ἢ διαχωρήματα, vrina aut deiectio genitali semini similis critica dicitur, & quæ sua excretione abdominis dolores aut tumores liberat, qui fiunt ex pituita vitrea, & absque inflammatione contingunt. οὖρα γονοειδέα, vrina semini genitali similis, hoc est glutinosa, crassa & viscida, lentam multam pituitam vitream aut albumineam deponens, & compactam quandam & crassam materiam vacuans, quæ etiam festucis adhærescebat, in muliere conuulsione mortua, lib. 7. Epid. (pag. 1217. C.) οὖρα χαλαζώδεα γονοειδέα, διαχώ-

φέρει, vrina grandinosa genitali semini simile quid effundens. In Coac. (pag. 212. F.) οὖρα γονοειδέα, vrinæ genitale semen referentes, opisthotonum soluunt. In Coac. (pag. 175. A.) Lib. 2 Epid. (pag. 1028. D.) in vrinæ subsidentia τὸ ὑφ. γονοειδὲς, velut genitali semini quid simile. Sunt & ἐναιωρήματα γονοειδέα Hippocrati sublimamenta genituræ similia in vrina ægr. 1. lib. 1. Epid. & ægr. 3. & 4. lib. 3. Epid. Quæ magnas præ se ferunt perniciei indicationes, & deliria aut conuulsiones denunciant, vt nostris in lib. Epid. Annotat. ostendimus. τὸ ὑφιστάμενον γονοειδὲς, quod in vrina insidet genitali semini simile. In Prorrh. (pag. 213. 56. H. 79. G. & in Coac. (pag. 171. B.) Erot. apud Hipp. γονοειδὲς τὸ ὅμοιον γόνῳ, τουτέστι σπέρματι exponit, hoc est genituræ aut semini simile. Quibus verbis locum Prorrhet. paulò antea à nobis adductum adumbrare videtur, vt indubitata fide vitium apud eundem subesse sit manifestum, cùm librum de locis in homine testem citat. Est namque fœdissimus memoriæ lapsus, librariorum vitio attribuendus, cùm ne vlla quidem huius dictionis vel minima ibi fiat mentio. Verùm quòd idem πονοειδὲς pro γονοειδὲς quibusdam codicibus scriptum refferat, & explicet τὸ πνεῦμα τὸ μετὰ πόνου καὶ τινος συντονίας ἀναπνεόμενον hoc est spiritum cum dolore & quadam contentione respiratione attractum (etsi ἐκπνεόμενον malim) ea explicatio propiùs quodam modo locum Prorrhetici referre mihi videtur. Idem etiam γονοειδὲς οὖρον τὸ λευκὸν καὶ παχὺ, vrinam albam & crassam exponit. γονοειδὲς quoque Hesych. ὅμοιον γονῇ significat, quod genituram refert. γονοειδέα dejectiones quæ genituræ similes per aluum demittuntur, significant, in Coac. (pag. 190. G.) Quò etiam referri videtur quod scribitur in Prorrh. (pag. 181. 14. H 70. A.) οἷσι κρίσιες τοιαῦται πνεῦμα ἁλὲς [illegible] διέρχεται. his sub iudicationem creber flatus genitali semini similis prodit. Dejectiones namque criticas quæ multam pituitam vitream genitale semen tum colore tum consistentia referentem, iudicatione per aluum deponunt, intelligi contendit Gal. Quod propius respiciunt exemplaria ferè omnia, quæ πνεῦμα ἁλὲς ξὺν πόνῳ διέρχεται legunt, hoc est, creber flatus cum singulari contensione peruadit. Quod etiam in Coac. (pag. 167. C.) aliter legitur. φλέγμα ἁλὲς συχνὸν σὺν πόνῳ διέρχεται, pituita crebra & multa cum dolore prodit. Id tamen eandem habet explicationem & ad eandem notionem refertur.

Γόνυ genu dicitur, nec solùm dearticulatio illa quæ est ossis femoris cum tibia, sed totus ille dearticulationis locus, vt probat Galen. comm. 2 in libr. de fract. (pag. 556. 5.) γόνον autem lib. 7. Epid. (pag. 1211. D.) γόνον, hoc est, fœtum aut prolem significare videtur, ἔτεκε δὲ γόνον θῆλυ. prolem verò fœmellam edidit, peperit.

Γουνάλγεσιν ἐρεβινθοφαγέοντες, qui eruo vescebantur genuum dolore conflictati, lib. 6. Epid. sect. 4. aph. 11.

¶ Γραῦς dicitur crustula rugosa aut pellicula quæ lacti cocto aut iusculis refrigescentibus concrescit. τὸ συνεστραμμένον καὶ ἐπιπηγνύμενον ἐπ' αὐτῷ ἑψομένῳ γάλα ἐφ. [illegible], exponit Hesych. concretum illud quod lacti cocto supernatat. Gal. comm. 2. in progn. (pag. 142. 11.) οἷόν τι τοῖς λιπαροῖς ζωμοῖς ψυχομένοις ἐφίσταται τὸ ἐπιπαγὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν γραῦς. quale pinguioribus iusculis refrigescentibus superinsistet, & a multis γραῦς vocatur. γραῦς aut γραῖς & γραῦς dicitur Nicandri Schol. in Alexiph. ὁ ἐπάνω ἀφρὸς τοῦ γάλακτος πηγνύμενος, spuma quæ lacti concreto supernatat, & τὸ ἐπιπολάζον τοῦ γάλακτος, ὃ οἱ Σικελοὶ σύφαρα καλοῦσι, quod lacti supernatat, & Siculis σύφαρα vocatur. item γραῦς, ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γινόμενος πάγος, ἐπειδὴ ἐρρυτίδωται ὥσπερ ταῖς γραυσὶ τὸ σῶμα συμβαίνει ῥυτιδοῦσθαι. quod in summo lacte concrescit, quod in morem cutis vetularum corrugatur. γραῦν aut γραυν vocare mihi videtur Hip. lib. περὶ ἀφόρων (pag. 684. 50.) vbi tamen fœdissimo lapsu ὑγρὸν exemplaria habent omnia. Sic enim lego, γάλακτος αἰγείου δύο κοτύλας ἀφεψεῖν εἶτα ψυχθέντος τὴν γραῦν ἀφαιρεῖν. lactis caprini heminas duas decoquito, eo deinde refrigerato, quod in summo concreuit & corrugatum est detrahito.

Γρυπούμενα Gal. in Exeg. apud Hipp. ἐμπεπλεγμένα exponit. Quod doloribus attributum eos qui reuoluuntur indicat. Addit autem ipse ἀπὸ τοῦ γρίφου, τὸ ἁλιευτικὸν δίκτυον, hoc est, à rete piscatorio dici aut sagena, quòd retis in morem implicati sint & inuoluti. Locus enim Prorrh. haud dubiè his verbis adumbratur (pag. 202. 40. H. 75. D.) vbi τὰ ἀλγήματα πρὸς ὑποχόνδριον γριφώμενα dicuntur, dolores circum præcordia inuoluti. Et Gal. γριφώμενα, ἐμπλεκόμενα hoc est inuolutos, implicatos, aut circum præcordia irretitos explicare videtur, ac sese reuoluentes. Alij verò ἀναγόμενα καὶ συναγόμενα καὶ τὰ σπώμενα πρὸς ὑποχόνδριον ἀλγήματα intelligunt, dolores qui ad præcordia ducuntur, contrahuntur, aut quasi conuelluntur, quique præcordia petunt aut attingunt, sed sensim quidem & quibusdam interuallis, aut inuolucris etiam & obscuris quibusdam ductibus, ac sinuosis circumflexibus, & implicatis conuolutionibus, in griphorum morem, ad præcordia procedunt & tendunt. Hoc enim mihi innuere videtur Galen. in Prorrhet. cùm ἀπὸ τοῦ γρίφου dictionem deductam esse vult, γρῖπον autem per π, non φ, rete piscatorium & sagenam significare. Ideoque quosdam hanc retis piscatorij translationem sequutos, γριπώμενα non γριφώμενα legisse. Alij etiam γρῖπον τὸ ἁλιευτικὸν δίκτυον esse dicunt, quam notionem sequitur Gal. in Exeg. & Scholion quoddam vetus manuscriptum, in membranis Regiis Prorrh. adscriptum, quod quia hanc dictionem disertè explicat his verbis nostris eum in librum Annotat. adscripsimus. Βακχεῖος ἐν β' φησὶν συνεγγίζοντα, καὶ συνάπτοντα αὐτοῖς. δεῖ γὰρ οὐ ψιλῶς συνάπτοντα, ἀλλὰ μετὰ συνελίξεώς τινος. γρῖφον γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸ αἰνιγματῶδες καὶ σκολιὸν λέγουσι, καὶ γρῖφον τὸ ἁλιευτικὸν δίκτυον, ἀπὸ τῆς κατὰ πλοκὴν σκολιότητος. εἰκὸς οὖν καὶ τὸν Ἱπποκράτην τὸ σύμπαθες τῶν νεύρων, καὶ τὸ συνειλούμενον σπασμωδῶς εἰπεῖν. Bacchius Expositionum libr. 2. γριφώμενα συνεγγίζοντα καὶ συνάπτοντα, hoc est appropinquantes & contingentes dicit. non intelligens. Neque enim nudè contingentes dicuntur, sed cum flexuositate quadam. γρῖφον enim antiqui quod obscurum est & inuolutum ac tortuosum dicunt, & rete piscatorium, ex implicata flexuositate. Vero est igitur simile Hippocratem neruorum consensionem & cum conuulsione veluti quandam contractionem dicere. Quas equidem expositiones vt & locum istum mihi exprimere videtur Hesych. cùm γριπώμενα (γριπίμενα potiùs) συνειλούμενα καὶ σπασμωδῶς συμπάσχοντα, καὶ ἐγγίζοντα, exponit, vt dolores intelligat qui ad præcordia contrahuntur & cum conuulsione quadam consentiunt, quidam etiam appropinquantes & vicinos. Idem etiam γριφώμενα ἀνακυλιόμενα & γλυφόμενα exponit, sursum reuolutos ac insculptos, hoc est præcordia lancinantes ac pungentes & in iis conuolutos. Quò etiam spectare videtur Gal. expositio, quum γριφώμενα ἀλγήματα τοὺς ἀποτρωγομένους τι καὶ διαχαρασσομένους γριφώμενα, hoc est qui demorsis & perrosis fiunt, dici scribit, idque ex translatione ad ὑμένας γριφομένους, membranas inuolutas, quæ digitis diducuntur, discernuntur aut discriminantur, ac vnguibus vellicantur & laniantur.

Γρυποῦσθαι incuruari, aduncum & inflexum reddi significat, diciturque Hipp. de vnguibus, quando in purulentis & tabescentibus consumpta & colliquata carnosa parte quæ eos firmabat, ipsi quodammodo incuruantur & contrahuntur, quod est purulentorum indicium. Progn. (pag. 148. 28. H. 42. 32.) καὶ οἱ μὲν ὄνυχες τῶν χειρῶν γρυποῦνται, & manuum vngues incuruantur, adunci fiunt. In Coac. (pag. 183. A.) de purulentis, γρυποῦνται δ' ὄνυχες, vnguibus incuruantur. Γρύπωσις quæ est incuruatio aut inflexio, vnguium aduncatio dicitur Aurel. cap. 32. libr. 2. Acut. γρυποῦσθαι Hesych. significat ξηραίνεσθαι, vt & γρύπτειν & γρυπαίνειν, quod est inflecti aut incuruari.

Γρυπαλώπηξ cognomen Satyri cuiusdam apud Hipp. qui ex nimio per somnum seminis profluuio in tabem incidit. lib. 6. Epid. sect. 8. aph. 52. Dioscor. verò voluit esse epithetum quoddam apud Hipp. & ad nomen adiunctum, vt scribit Gal. in Exeg in dictione γρυπαλώπηξ. Eo autem significari videbatur is qui lumbis erat incuruis aut dorso inflexo. Ἀλώπεκες enim dicuntur musculi dorsi inferiores ad lumbos siti.

¶ Γυμνάσιον exercitatio dicitur & definitur Gal. in genere initio lib. 2. salub. motus esse vehementior, qui respirationem in maiorem, celeriorem & crebriorem immutet. Aliòqui in quibus motibus nulla fit anhelitus mutatio, hos nondum exercitationes vocamus. Sic exercitationum modulum præscribit Hipp. sudorem guttatim velut ex aquæ ductibus stillantem, lib. 6. Epid. sect. 5. aph. 4. ἐν γυμνασίοισι τοσοῦτον ἱδρὼς ῥέων σταγόσιν, ὡς ἐξ ὀχετῶν. At verò aph. 5 lib. 6. Epid. sect. 3. τὰ γυμνάσια Hipp. significare scribit Gal. non vehementem exercitationem, qualis est equitatio, in armis dimicatio, lucta aut fossio, verùm eam omnem motionem, quæ pro ætatis, corporis, & habitus ratione suscipitur. νῦν μέντοι δεῖ σε χρῆναι ἀκούειν λέγειν οὐ μόνον τὰ μεγάλα γυμνάσια, ὡς ἱππασίας, ἢ ὁπλομαχίας, ἢ τὸ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν, ἢ σκάπτειν, ἢ τι τοιοῦτον ἕτερον, ἀλλ' ὅσαπερ ἂν ἐκλέγοιντο, ὥστε ἂν ἱκανῶς διακινεῖσθαι τὸ σῶμα κατὰ ἀναλογίαν τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ἕξεως, καὶ τῆς ῥώμης τοῦ νοσοῦντος. Animaduertere verò te oportet ipsum in præsentia omninò vehementes exercitationes non dicere, quales sunt equitationes, in armis dimicationes, aut lucta aut pancratio certare, aut humum fodere, aut id genus aliud facere, sed omnem absolutè motionem, quæ pro ætatis, habitus, & virium calculo reuum laborantis ratione, corpus exercere possit.

Γυμνάσια

Γυναικεῖα menstrua & muliebria significant Hipp. aut purgationes menstruas ac menses, vt aph. 6. sect. 1. lib. 6. Epid. vbi Gal. γυναικεῖα, τὴν ἐμμήνιον κάθαρσιν dici scribit, hoc est menstruam purgationem. Idem Com. 3 in Prorrh. (pag. 514. 22. & 33. H. 80. A.) γυναικεῖα, καταμήνια, muliebria, menstrua, exponit, vt & καταμήνια dicuntur Hipp. aph. 32. 35. 36. 39. 50. 57 libr. 5. & καθάρσιες, purgationes, aph. 60. & 61. Lib. etiam 6. Epid. aph. 55. & 56. sect. 8. τὰ γυναικεῖα ἀπελείφθη χρόνον πολλόν, menses longo tempore defecerunt, & τὰ γυναικεῖα καταστῆσαι, menstrua deducere aut deturbare, vt & τὰ γυναικεῖα κατὰ φύσιν ἔρχεσθαι secundum naturam procedere. Interdum verò γυναικεῖα partus purgationem indicant, vt scribit Gal. com. ad aph. 58 lib. 5. γυναικεῖον εἴρηκε τὴν ἐκκενουμένην ὕλην ἐκ τῶν μητρῶν ταῖς γυναιξὶ, κατά τε τὰς ἐμμηνίους καθάρσεις, καὶ μετὰ τοὺς τόκους. Muliebria dixit ea quæ mulieribus per vterum vacuantur, in menstruis purgationibus & à partu. In Coac. (pag. 202. A.) ἐν γυναικείοισι τὰ πρὸ τοῦ τόκου ἰόντα ὑδατώδεα, κακόν. In muliebribus purgamentis, quæ ante partus aquosa prodeunt, malum denunciant. Vbi γυναικεῖα partus purgamenta apertè significant, cùm de prægnantibus agat. vt & ibid. G. & 203. F. tam pro menstruis quàm pro partus purgamentis sumi possunt. At verò (pag. 206. F.) disertè partus purgamenta denotant. αἵματι δὲ πολλῷ γυναικείων [illegible], Verumetiam purgamentorum muliebrium abundantiam denunciant. Quam quoque notionem γυναικείων indicatura & verò tota tractatio frequenter amplectitur. Γυναικεῖα κατέβη πρῶτον, menses aut menstruæ purgationes primùm descenderunt, ægr. 7. & 12. lib. 3. post st. pest. Γυναικείων πόνοι locorum muliebrium dolores significant ægr. 4. lib. 5. Epid. Γυναικοῦσθαι est ad muliebrem naturam reduci & redire, hoc est, effœminari, aph. 56. lib. 6. Epid. sect. 8. cui videtur ἀνδροῦσθαι ex aduerso respondere aph. 55 in virum euadere aut virile corpus assumere.

Γυῖον totum corpus significat Hipp. & τὸ σῶμα ὅλον exponit Gal. apud eundem com. in aph. 26. sect. 4. lib. 6. Epid. Sicque sumi videtur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 536. 48.) τό τε γυῖον λεπτύνεται πλὴν τῶν σκελέων, totum corpus extenuatur exceptis cruribus. Rursus ibidem (pag. 550. 17.) ὁ δὲ χρὼς τοῦ γυίου μολιβδώδης, corporis totius color plumbeus. Et 551. 8. τό, τε γυῖον ξυμπίπτει ταχέως, totumque corpus celeriter concidit. Etsi illic sine ι scribitur γύα & γύον vt aliàs frequenter apud veteres. γυῖα membra dicuntur maiora, τὰ κῶλα, manus & pedes, τὰ μέλη, χεῖρές τε καὶ πόδες, καὶ τὰ λοιπά, exponuntur Hesych. At Erot. apud Hipp. Bacch. sugillat γυῖον, τὸ σῶμα ὁ μέλος explicantem, quòd propriè de musculis dicatur, hoc est de torosa aut pulposa corporis aut membrorum carne. Eaque notione γυῖον εὖ ἔχειν, de pleniore & carnosiore membri habitudine dicitur, vt libr. de art. (pag. 586. 48. H. 784. G.) τοῖσι μὲν γὰρ εὖ ἔχουσι τὰ γυῖα καὶ σεσαρκωμένοισι ἐκπίπτει τε ἧσσον, ἐμπίπτει τε χαλεπώτερον. Iis enim qui bene sunt habitis membris & carnosis, & articulus minus elabitur, & ægriùs reconditur. Istumque Hipp. locum disertè sua explicatione expressisse Erot. arbitror, vt nostris in eum libr. Annot. indicauimus. γυῖα Homero membra significant, apud quem creberrima est phrasis λῦσε δὲ γυῖα, membra soluit de eo qui interfecit, vt Il. υ. (v. 15.) de Hectore Eioneum interficiente. & (v. 6.) καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυντο, sub labore autem membra soluta sunt. Et (v. 16.) λύντο δὲ γυῖα, soluta sunt membra, de mortuo Iphinoo. Hippocr. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 550. 3.) τὰ δὲ γυῖα λεπτύνεται, membra autem extenuantur.

Γυιοῦν est vires frangere & eneruare, aut debilitare Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 80. 28. H. 394. 14.) de oxymelite, ἐπὶ δὲ καὶ ὀλιγοχρονιώτερα γυιοῖ τὰ ἀκρωτήρια ψύχει. Præterea & præcipuè vires frangit & extrema refrigerat. Καταγυιοῦν etiam extremè debilitare significat & ad summam imbecillitatem agere, libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 77. 10. H. 393. 17.) καταγυιοῦσθαι δὲ μάλιστα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων [illegible]. Damnata verò est ab hominib multis quòd ea epota ad extremam imbecillitatem deducat. καταγυιοῦν [illegible] exponit Gal. in Exeg. ad extremam inutilitatem aut imbecillitatem deducit, illum locum exprimens. καταγυιοῦν dicuntur quæ vires euertunt, vt sanguinis eruptio, deiectio multa, sudor immodicus, & per accidens cibi abstinentia, vt scribit Gal. in Comment. Γυιοῦσθαι etiam vires frangere, debilitare ac eneruare indicat, vt lib. περὶ χυμῶν (pag. 45. 40.) ἐπὶ δὲ [illegible] λειποθυμίην, [illegible]. Vbi verò virium debilitatem aut animi defectionem inducere oportet, quandiu hoc feceris. Quibus verbis monet Hipp. videndum medico quandiu ad animi defectionem vsque ducere expediat, quod dixit aph. 23. lib. 1. καὶ ἄχρι λειποθυμίης ἄγειν. In vulgaris tamen exemplaribus, γοῦν pro γυιοῦν vitiosè scribitur, vt & λειποθυμίην. γυιοῦν verò in membranis manu scriptis Regiis ex Scholio quodam exponitur [illegible]. Quam explicationem illic videtur secutus Caluus. Est & γυιοῦσθαι propriè membra esse fractis, debilitari, & viribus esse exolutis, vt lib. 4 Epid. (pag. 1133. H.) κἢν μὴ κατὰ λόγον γυιῶνται ἐστι non præter rationem vires frangantur. Sic γυιωμένους qui viribus sunt fractis & exolutis dicuntur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 85. 40. H. 395. 43.) οὔτε τοὺς γυιουμένους χρὴ λούειν, neque eos qui viribus sunt exolutis lauare oportet. Vbi Gal. τοὺς γυιουμένους τοὺς παραλελυμένους τὴν δύναμιν, eos quibus vires languent & exolutæ sunt exponit. Γυιοῦν quoque claudum reddo & eneruo indicat, vt Il. θ (v. 402.) γυιώσω μέν σφωϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, hoc est, χωλώσω, & claudos reddam sub curribus veloces equos & (v. 416.) γυιώσειν μὲν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. Vnde ἀπογυιόω, eneruo & debilito. Il. ζ. (v. 265.) μή μ' ἀπογυιώσῃς, ne me debilites. Hinc γυιὸς claudum & membris mutilatum significat, & ἀμφιγυήεις Vulcanus. Il. ε. in fine dicitur, quòd vtroque crure γυιὸς sit, hoc est claudus. Et γυιοῦσθαι decurtari, breuius reddi membrum significat, vt de femore, pede & tibia efferatur lib. de art. (pag. 6 8. 50. H. 8 9. G.) quæ luxato femore, in iis qui nondum ad perfectum incrementum deuenerunt, decurtantur & breuiora fiunt. ὅσοισι μὲν οὖν μήπω τελειωθεῖσιν ἐς αὔξησιν, ἐκπεσὸν μὴ ἐμπέσῃ, γυιοῦται ὁ μηρὸς, καὶ ἡ κνήμη, καὶ ὁ πούς. At cùm iis qui nondum id integrum incrementum peruenere, eius articulus non est reuersus, decurtatur eis femur, tibia & pes. Vbi γυιοῦται, ἔλαττον γίνεται ὅλον τὸ σκέλος, totum crus minus & breuius efficitur, exponit Gal. Et idem Hipp. βραχύτερον & λεπτότερον γίνεται, dicit, hoc est breuius & tenuius euadit, vt omnium partium quæ in crure sunt diminutionem ostendat. Nam τὸ γυιοῦσθαι τὸ σκέλος de omnibus cruris partibus diminutis dicitur, vt illic scribit Gal. Rursus eodem lib. (pag. 630. 20. H. 820. E.) γυιοῦνται γὰρ μᾶλλον, οἷσιν ἂν ἐς τὸ ἔξω ἐξαρθρήσῃ. Decurtantur enim magis quibus exteriorè in partem luxatio contingit.

Γυρώδης non malè dicitur Archigeni, flexus quidam in pulsu decentrato, quem in alto repræsentat, non autem circuli figuram. fit huiusmodi pulsus ob imbecillitatem facultatis, quæ attollere se onus nequeat, vt rectè scribit Gorrh. ex Gal. libr. 2. de Præsag. ex puls. (pag. 137. 24.)

OECONOMIÆ HIPPOCRAT.

TO Δ.

Δαΐδες Gal. exponuntur in Exeg. apud Hipp. μεγάλαι λαμπάδες, magnæ faces. Sed & per abusionem dici annotantur alliorum capita, quòd ex multis spicis componantur, instar lampadum & facularum quæ ex stuppa & papyro colligatæ sunt & compactæ, παρὰ τὸ συνδεδέσθαι. At Erot. apud Hipp. δετὰς legit & τὰς λαμπάδας exponit παρὰ τὸ δεσμεύεσθαι. Vt mihi verior esse scriptura videatur, quæ δετίδας μικρὰς λαμπάδας apud Gal. in Exeg. legit, cùm δετὶς diminutiuum sit, & ad Erot. lectionem propius accedat. Δαΐδες λαμπάδες, λύχνοι, exponuntur Hesych. faces ardentes, παρὰ τὸ δαίειν, quod est incendere. Δεταὶ quoque λαμπάδες, καὶ αἱ πέδαι, καὶ τὰ δράγματα, faces, pedicæ, & manipuli. Suntque δεταὶ δεσμοὶ δάδων ἤτοι λαμπάδων, faces in fasciculum colligatæ, παρὰ τὸ συνδεῖν. Vnde & δετὶς originem sumpsit.

Δαῒς δαΐδος & per contractionem δὰς δαδὸς, tædam etiam significat Hipp. & tædariam materiam. Libr. 1. περὶ γυναικείων (pag. 615.32.) in fœtus eiectione δᾶδα πιοτάτην cum vino dulci coctam propinat Hipp. Rursus ibidem (pag. 591.14.) in mensium retentione Crethmon ἐν οἴνῳ τῷ ἀπὸ δαδὸς, in vino tædacco & in quo tæda cocta sit, propinat. Et iterum (pag. 606. 12.) in purgamentorum partus retentione τὸ ἀπὸ τῆς δαδὸς, potionem quæ ex tæda conficitur ieiunæ quoad purgatio procedat continenter exhibet. Sic lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 652.10.) τῷ ξὺν τῷ δαΐδιῳ φαρμάκῳ, medicamentum quod ex tædula paratur, lotæ & ieiunæ offert. Lib. quoque περὶ ἀφόρων (p. 678.9.) δαΐδα πιοτάτην, hoc est, tædam pinguissimam in tenuia frusta concisam & vino albo quàm suauissimo incoctam propinat. Rursusque ibid. (pag. 681.35.) tædæ ramenta vino albo macerata potu exhibet. Et (pag. 683.53.) eandem aqua maceratam cyathi mensura propinat, vt trium cyathorum mensura vino albo incoctam & tenuissimè contusam (pag. 684.36.) Sunt & δαΐδια Hipp. tædulæ oblongæ, teretes & læuigatæ, in pessulorum formam effictæ, quæ in vterum immittuntur, vt eius occlusum osculum aperiatur. Quem in vsum etiam fistulas plumbeas adhibet Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 597.17.) ἀναστομοῦσα τοῖσι δαϊδίοισι καὶ τοῖσι μολιβδίοισι, tædulis & plumbeis fistulis aperito. Et rursus (v.27.) ἰθυνέτω τοῖσι δαϊδίοισι καὶ τῷ μολιβδίῳ, tædulis & fistula plumbea dirigito. Item lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 647.52.) ἰθύνειν τοῖσι δαϊδίοισί τε καὶ τῷ μολίβδῳ, tædulis & fistula plumbea vteri osculum dirigere. Rursusque (pag. 651. 83.) τοῖσι δαϊδίοισι καὶ τοῖσι μολιβδίοισι χρῆσθαι, tædulis & fistulis plumbeis vtitor. Et (v.28.) μετὰ δὲ ταῦτα τοῖσι δαϊδίοισι καὶ μολιβδίοισι χρῆσθαι, post hæc tædulis & fistulis vtitor.

Δάκρυα lachrymæ dicuntur, humores ex oculis distillantes, quarum generatio interdum morbosarum affectionum modum sequitur, vt in oculis phlegmone laborantibus: interdum verò à natura redundantem excernente humorem procurantur, aut eum qui deficit in glandulosis oculorum corporibus generante. Gal. Com. 5. in lib. 6. Epid. (508.31.H.1084.E.) Δάκρυα ἀκούσια lachrymæ inuoluntariæ dicuntur, & quæ inuitis effluunt, ex magno vaporum & humorum in cerebrum impetu, in febribus acutis aut ardentibus, vnde hæmorrhagiam etiam prædicunt, vt scribitur lib. 1. Epid. (pag. 373.55. H. 956. E.) ὅσοισιν ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσι μᾶλλον καυσώδεσιν, ἀκούσια δάκρυα παραρρέοντα ἀπὸ ῥινῶν αἱμορραγίην προσδέχεσθαι. Quibus inuitis per febres atque adeo ardentes, lachrymæ effluunt, in iis sanguinis ex naribus profluuium expectandum est. Et quæ illic ἀκούσια δάκρυα, lib. 4. Epid. (pag. 1138. D.) ἀκουσίως παραρρέοντα, inuitis effluentes dicuntur, & in Progn. (pag. 124.24. H. 37.16.) ἀπροαιρέτως δακρύοντες ὀφθαλμοί, oculi inuiti aut nolentes illachrymantes. Quibus opponuntur κατὰ προαίρεσιν δακρύοντες, sponte illachrymantes, aph. 52. lib. 4. Lib. 6. Epid. sect. 1. aph. 26. δάκρυον ἐν τοῖσιν ὀξέσι τῶν φλαύρως ἐχόντων, ἑκόντων μὲν χρηστόν, ἀκόντων δὲ παραρρέον, κακόν. In morbis præcipitibus vbi malè habent ægri, vltrò quidem profluens lachryma, bono est, inuitis verò malum denunciat. Eiusdem quoque lib. sect. 8. aph. 23. δάκρυα ἑκόντι ἀέκοντι, lachrymas considerari iubet, num volenti aut inuito effluant. Et Galenus libr. 11. de Cur. rat. ad Glauc. inter hæmorrhagiæ signa reponit oculos οἱ δακρύουσιν ἄκοντες, si inuitis illachryment.

Δακρυῶδες ἕλκος, vlcus lachrymosum dicitur, ex quo fluit tenuis & incocta sanies ob inflammationem, lib. de fract. (pag. 561. 17. H. 767. E.) Sic enim dici vult Gal. per translationem, cùm tenuis & incocta sanies effluit, non secus ac in oculis inflammatione tentatis lachryma. Eundem verò locum exprimens Erot. δακρυῶδες ἕλκος, τὸ δίυγρον καὶ ἰχωρορροοῦν, hoc est, humidum & sanie diffluens, explicat.

Δακτύλιος exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. κύκλος, τροχίσκος, orbiculus, pastillus, citato in testimonium libro περὶ ἀφόρων. Verùm aut falsa est indicatura, aut id quod scribitur eodem lib. (pag. 682. 55.) adumbratur ὅσον δακτύλῳ ἀναμάξαι, vbi Gal. δακτύλιον ἀναμάξαι legisse videtur, hoc est, vt orbiculum aut pastillum fingas aut efformes. Etsi in dictione ἀναμάξαι, δακτύλῳ ἀναμάξαι legit, verùm ὡς τὸν κυκλίσκον ἀναπλάσαι exponit, vt forte δακτύλιον etiam illic legendum sit. Etsi δακτύλῳ ἀναμάξαι rectè ferri possit, vt indicentur medicamenta arida melle instillato ita terenda, vt digito glandem efformare possis. Verùm δακτύλιον malim, quomodo legitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 587.24.) καὶ μὴ ὑγρὸν πάνυ ποίει, ἀλλ' ὡς ἀναμάσσεσθαι δακτύλιον, nec valde liquidum facito, sed ita vt pastillum efformare queas. Sic enim leg. censeo, cùm passim δάκτυλον legatur, & δακτύλῳ leg. videantur interpretes. Sic ergo in Exeg. δακτύλιον, κύκλον & τροχίσκον legendum videbitur, vt his locis respondeat.

Δάκτυλοι etiam dicuntur palmæ fructus, qui & φοινικοβάλανοι & φοίνικες Græcis vocantur, vt scribit Gal. lib. 2. de aliment. fac. (pag. 327.) Ideoque non temere δακτύλους apud Hipp. reperias, sed φοίνικας persæpe, ἀντὶ τῶν φοινίκων βαλάνων, pro palmæ fructu. Quodque legitur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 606. 10.) τοῖσι δακτύλοισι καὶ ὄψοισι θαλασσίοισι μᾶλλον ἢ κρέασι χρῆσθαι (dactylis & marinis obsoniis potiùs quàm carnibus vtatur) ad marinos cibos magis quàm ad palmæ fructus referendum videtur, cùm siccantem victus rationem respiciat. Sunt enim è concharum genere dactyli, ab humanorum vnguium similitudine appellati & cibis appositi, Plinio cap. 61. lib. 9. Iidem vngues dicuntur, Græcis onyches, cap. 33. lib. 9. & Solenes Athenæo & Pl. & Donaces lib. 32. Verùm cùm multi sint succi, maliqué & viscosi, vt tradit Athen. ac durioris carnis, videtur mihi Hipp. locus suspectus, tum quòd interpretes pro δακτύλοισιν ἄλλοισι legant.

Δασὺ dicitur quod densum est, spissum, confertum & asperum. Δασεῖαι γλῶσσαι καὶ ὑπόξηροι in Prorrhet. (pag. 169.157. H. 67. D.) & Coac. (pag. 157. A.) dicuntur, linguæ ex resiccatione densæ, contractæ & exasperatæ, quales in phreniticis ex immodica siccitate cernuntur, saliuatione omni & humore congnato à calido absumpto. Gal. τραχείας quàm δασείας dici mauult. Additque quosdam δασείας γλώσσας vocare, τὰς ποιούσας τὰς δασείας φωνάς, quæ densam aut asperam vocem faciant, hoc est raucedinosam. Potest & δασεῖα γλῶττα intelligi, quæ τρηχεῖα in Coac. (pag. 155. E.) dicitur, & quæ etiam in febris ardentis incendio πίμπραται, σκληρύνεται, καὶ τρηχύνεται, καὶ παχύνεται, vt scribitur lib. 3. de Morb. (pag. 489. 9. 11.) hoc est, ex resiccatione inhorrescit ac contrahitur, densatur & exasperatur. Etsi Gal. δασείας γλώττας de mediocri exasperatione & resiccatione dici contendit.

Δασέα οὖρα & διεστεωμένα, sunt vrinæ densæ, spissæ, confertæ ac constitæ, quæque exasperatam aut densam habent superficiem, ex Prorrh. (p. 200 28. H. 75. A.) & Coac. (pag. 146. H.) Hæc verò dictio inter obscuras & ab authore ex industria affectatas annumeratur à Gal. & quæ nullam exactam explicationem nactæ sint, quales sunt plurimæ in Prorrh. atque aliis minimè germanis Hipp. libris. Eam autem variè ex Interpretum mente sic explicat Gal. τινὲς ἀνώμαλον ἔχειν, φασὶ, τὴν ὑπόστασιν, τὰ δασέα τῶν οὔρων, ἐξοχὰς βραχείας τε καὶ λεπτάς, τῆς ...

Τρίχ

θριξὶ πεπαχυσμένα. καὶ τινὲς μὲν αὐτῶν ἀθρόα φασὶν εἶναι τὰ δασέα τῶν οὔρων, ἀφρὸν λεπτὸν ἐπιπολῆς ἀνωμάλως διεσπαρμένον ἔχοντα. τινὲς δὲ, παχέα μὲν αὐτὰ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἔχοντα σκληρότητα, οἷον λεπτῆς ψάμμου. Nonnulli densas vrinas esse dicunt, inæqualem obtinentes superficiem, & extuberantibus quibusdam eminentiis, tum paruis, tum albis, veluti capillis exasperatas. Eorum etiam nonnulli eiusmodi vrinas spumosas esse dicunt, tenuem spumam in superficie inæqualiter dispersam habentes. Quidam verò crassas eas quidem, quandam in superficie duritiem arenæ instar valde tenuem obtinentes. In Coac. (p. 214.D.) δασυνόμενον οὖρον ponitur, vrina quæ densa euadit & spissa aut crassa, quæq; valde tenui ex aduerso respondet, ac inter returbatas accensetur. Ideoq; succorum concoctionem naturam aggredi testatur, ac futurum sudorem denunciat. Sic lib.7. Epid. (p.1238.G.) οὖρα δασέα ἅμα & ἀναστρεφόμενα, vrinæ valde densæ ac commutatæ simul iunguntur, & vehementem capitis dolorem ac conuulsionem portendunt. Α'ναστρεφόμενα tamen leg. interpretes, cùm ἀναστρεφόμενα habeant omnia exemplaria, & ἀνεστραμμένα leg. sit, vt ibi admonuimus. In Coac. quoque (p.216.A.) οὖρον δασὺ ἔχον διεσπασμένον, vrina densitatem habens diuulsam, morbi reuersionem ac recidiuam minatur.

Δασεῖα ἀναπνοὴ respiratio densa dicitur Galeno Com.3. in lib. de art. (p.625.5.) quæ cum sono trahitur vbi respirationis conceptacula, loci angustia, aut nimia humoris redundantia, aut etiam vtroque casu comprimuntur, velut in iis contingit qui pulmonis tuberculis duris, diuturnis & incoctis laborant, quos φυμάτια ἀπὸ τῶν χοιράδων, dici vult Gal. etsi μηχανᾶται & μηχανῶν vitiosè omnibus in exemplaribus legitur.

Δασεῖς capillati dicuntur & quibus capillitium aut pilus adest, aph 34 lib.6.& φαλακροῖς, caluis aut glabris opponuntur, vt & δασύνεσθαι, quod est pilosum & hirsutum fieri, τῷ λείῳ & φαλακρῷ, caluo & glabro, Aristot. cap.11. lib.3. de hist. animal. & δασὺ τὸ γένειον & αἱ σιαγόνες δασεῖαι, mentum pilosum & hirsutæ malæ dicuntur.

Δασέα βλέφαρα, palpebras densas exponit Gal. τὰ τραχύτητά τι ἔχοντα σύμμετρον asperitatem quandam mediocrem habentes, Comment. 1. in Prorrh. (p.170.24.)

Δαύκος ἐρυθρὸς rubia dicitur interpreti apud Hipp. lib. de rat. vict. in morb ac. (p.117.12.H 407.ra.) Erot scribit δαῦκον existimare quosdam esse τὴν δάφνην, laurum, sed falsò, cum sit herbæ species.

§ Δειδίσσομαι aut δειδίσκομαι & δεδίσσομαι, metuo, timeo. Qua dictione vtitur Hipp. lib.1. περὶ γυναικ. (p.600.35.) ἢ δεδίσσηται aut metuat, timeat. Hesych. δεδίσσεται φοβεῖται exponit, pro quo tamen malè φοβεῖ scribitur, cùm δεδίξεσθαι φοβεῖσθαι explicet, vt & δεδισσόμενος ἐκπλαγείς, φοβηθείς, φεύγων.

Δειλοὶ timidi dicuntur & ignaui, δειλοὺς apud Hipp. dici exponit Gal. ὡς πᾶν ἔργον μισοῦντας, ὥσπερ καὶ φοβουμένους τῶν ἔργων ἅψασθαι, velut omne opus perosos & aggredi veritos, ob imbecillitatem. Com.1. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.59.2.)

Δείματα, terrores, metus aut terriculamenta quæ virginibus ex spectris quibusdam incutiuntur. Lib. περὶ παρθενίων (p.562.28.) δεῖμα φόβον, φόβητρον exponit Hesych. Erot. quoque δεῖμα φόβον exponit, additq; vocem esse Atticam, indeq; δειμαλέως, φοβερῶς, apud Hipp. exponit.

Δείνωσις exaggeratio & amplificatio dicitur, idemque quod δεινολογία. Ac propriè oratio quæ rebus indignis aut inuidiosis vim addit, (vt ait Fabius) eiusque præcipua vis est in exaggeranda indignitate. Hinc δείνωσις amplificationem, distentionem, in maius auctionem significat Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.65.43.H 391.5.) ὀφρύες δείνωσιν μετέχουσαι, supercilia amplificata & distenta, velut exaggerate & in maius aucta, hoc est, conuulsione contracta, aut resoluta, bile sursum collecta. Δεινὸς ἰδεῖν πυρετὸς febris espectu horrenda, grauis aut terribilis dicitur aph.17. sect. 1. lib.6. Epid. vt δεινά, χαλεπά, σκληρά, φοβερά exponit Hesych. Quòd verò apud Erot. δεινό-αστατον scribitur, id vitiosum esse scripsimus, in dictione ἀστάτως οἶνος.

Δεῖπνον cœnam significat vt scribit Plutarch. symp.8. verùm pro omni cibo sumitur, vt Prorrhet. 2 (p.91.A.) πυρετὸν δὲ μὴ λαμβάνειν, ὅτι τῶν δείπνων μὴ κωλύσει, μηδὲ δίψαν. Quod est Celso interprete cap.8. lib.2. Longè optimum est febrem non esse, secundum est, tantulam esse, vt neque cibum impediat, neque crebram sitim faciat. Hic tamen etiam cœnam significare potest, quæ suppuratis ferè esse grauis solet. δεῖπνον quoque Homero τροφὴν & omnem cibum denotat, vt equorum gramen & fœnum Il. β. (v.383.) εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν, bene aliquis equos veloces pascat.

Δειρὴ ceruicem & collum significat Hipp. vt lib.1. περὶ γυναικ. (p.606.19.) καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν δειρὴν πόνος, & locum circa collum. Et δειρὴ τράχηλον, αὐχένα exponit Hesych. hoc ferè expresso loco. Rursus lib. 2. περὶ γυναικ. (p.662.44.) καὶ λεπτύνεται τὰς κλεῖδας, καὶ τὴν δειρήν, & extenuatur ad clauiculas & collum.

Δελφὺς vterus est Hipp. Sic enim Rufus Ephes. ἐν τῷ περὶ ὀνομασίων μορίων scribit Hipp. ὑστέρας καὶ μήτρας δελφὺν dici Libr. περὶ ἀφόρων (p.680.13.) καὶ τὸ φῦμα τὸ ἐν τῇ δελφύϊ κατασπᾶν, & tuberculum vteri sedare. Vbi tamen δελφῦ pro δελφύϊ vitiosè scribitur. Δελφὺν namque τὴν μήτραν exponit Erot. illum sine dubio locum exprimens. Δελφὺς autem dicitur ἡ μήτρα ὅτι ἀδελφὰ ποιεῖ τὰ τικτόμενα, quòd germanos procreet fœtus. ἀδελφοὶ enim dicuntur germani fratres & vterini.

Δεξιοῦσθαι est homines comiter excipere ac veluti manu prehensos deducere. Lib.7. Epid. (p.1212.D.) φιλοφρονέστερον τοῦ καιροῦ προσηγόρευε καὶ ἐδεξιοῦτο. maiore cum comitate quàm occasio ferret homines alloquebatur & excipiebat.

Δέρας idem quod δέρμα significat, corium aut alutam, lib. de art. (p.604.9.H.799.D.) συμβάλλουσι γὰρ κόλλῃ προσκολλῶντες τὴν δέραν ἄκρην πρὸς τὸ ἀποκεκαυλισμένον τῆς γνάθου. Promptius enim extrema corij pars ad maxillam quà transuersa fracta est, glutino agglutinatur. At δέρας τράχηλος Hesych. & δέρας Varin. exponitur, δέρρις verò δέρμα etiam Hesych.

Δέρτρον pro omento, quod epiploon dicitur, aut abdomine & peritonæo sumi videtur apud Hipp. lib 5. Epid. (p.1149.E. & F.) ἀνατμηθὲν τὸ δέρμα ἐπὶ ἱερὸν ἐς τὸ δέρτρον διὰ θάτερα ἀμφοτέρωθεν. Secta cute in omento foramen vtrinque penetrans apparuit. Et, καὶ ἐν τῷ σώματι ἐνεστὼς ὡς ξηρὸν τοῦ δέρτρου πολλή, & quæ in corpore inerat multa omenti putredo sicca. Sic enimquis omnibus δέρτρον aut epiploon aut abdomen significat. Hesych. exponitur δέρμα, ὑμένα, λαπάρα, ἦτρον, ὑπογάστριον, additque, ἄλλοι δὲ τὸ κατὰ νῶτον ἀπὸ τῶν ἐντέρων, ἢ ὑμένα ἐπίπλοον. Cuius opinionem secutus Caluus, omentum & aqualiculum pro peritonæo posuit. Nos tamen illic omentū accepimus, tum quod facilè computrescat, & vtrinque perforatum fuisse dixerit Hipp. tum quòd hanc in notionem ab antiquis vt plurimùm vox hæc vsurpata fuerit. Etsi etiam peritonæo accommodari posse non diffitemur, quod toti inferiori ventri circumtenditur velut tympanum, quod etiam δέρτρον dicitur. Hom. Schol. ὀδυσ. λ. δέρτρον significare scribit, ὅτι τὴν ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελήν, ἢ τὸν ὑποκείμενον τῷ ἥπατι ὑμένα, cutis suppositam carni pinguedinem, aut subtensam hepati membranam. Quosdam etiam τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἦτρον sumere scribit, & alias τὴν ὀσφύν, hoc est, curem significare. Aristar. δέρτρον τὸ δέρμα καὶ οὕτω τὸ χόριον τὸ περὶ τὰ ἔντερα sumpsit. Sed Varin apud Hom. τὸ ῥάμφος significare mauult, & duriorem illam rostri partem, qua aues cibom capiunt. Idem quoque Hipp. δέρτρον τοῦ ἐντέρου τὸ λεπτὸν, tenue intestinum, ex Pselli opinione, significare vult. Cuius opinionem apud Hippoc. secutus videtur Cornar.

Δεσμὸς in articulis vinculum dicitur, cùm articulus flecti aut intendi nequit post luxationes, quod contingit vbi ex inflammatione aliquæ affectionum in tendonibus & ligamentis reliquiæ supersunt, & articulus difficilem habet motionem, ita vt vinctus esse videatur. Ligamenta enim duritiem quandam contrahunt, neque ad musculos articulum mouentes sequi possunt, sed contra nituntur. Lib. de fract. (574.44. H.776. C.) φλεγμονὴ δὲ οὐ μεγάλη προσγίνεται, οὐδὲ δεσμὸς τοῦ ἄρθρου. Neque verò magna inflammatio, neq; articuli vinculum contingit.

Δεψῆσαι μαλάξαι emollire exponit Gal. Com.2. in lib. de art. (p.601.25.H.797.E.) ex Homero ὀδυσ. μ (v.48) κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, ceram mellitam subigens, aut emolliens, de Vlysse sociorum aures cera obturante ad Sirenum cantus. Est autem δεψῆσαι subigere, emollire coriariorum more, qui coria subigunt & macerant. Vnde εὐδέψητα δέρματα coria optimè emollita aut subacta coriariorum more dicuntur, lib de art. (p.601.19.H.797.E.) ὥσπερ καὶ τὰ δέρματα τὰ εὐδεψητότατα πλείστην ἐπίδοσιν ἔχει. non secus ac pelles optimè subactæ plurimam extensionem admittunt. Vbi Gal. εὐδεψητότατα τὰ μάλιστα μαλαχθέντα exponit. δεψῆσαι, μαλάξαι exponit Hesych. ad Homer. locum respiciens, Suidas ἀναλῦσαι.

§ Δηγμὸς morsum significat, & oris ventriculi ab humorum acrimonia & malignitate morsum indicat Coac. (p.221.E.) καὶ τρομώδεα σὺν δηγμῷ μετὰ κεφαλαλγίης τὰ μέλανα διαχωρήματα. Tremulæ etiam affectiones cum morsu ac capitis dolore, nigras deiectiones prædicunt.

Δῆθεν, δήπουθεν apud Hipp. exponit Erot. profectò, nimirum, vtique, videlicet.

Δίαιτα τὸ decocta dicitur aqua quæ semel cocta aut calefacta, nive refrigerata exhibebatur suauiter pellendæ sitis causa, cuius meminit Gal. lib 7. meth. med. (p.108.16.) ὕδατι ψυχρῷ καὶ ἐν

τοιαύτην ἡμέρας μιῆς, μᾶλλον δὲ ὥρας, ψυχρῷ ποτε θεραπευθέντας· ὧν ἐνίοις μὲν οὐ μόνον τὸ πεπηγὸς ὕδωρ παρέχεις, ἀλλὰ καὶ τὸ διὰ χιόνος ἀποψυχθὲν, ὡς ἐν Ῥώμῃ σκευάζειν ἔθος ἔχουσι, προθερμαίνοντες τοῦτο, ὃ αὐτοὶ προσαγορεύουσι δέκοκτα. Vidisti igitur & tu quosdam vno die, vel potius hora, frigida potione curatos, quibus partim quidem non aquam modò fontanam recentem exhibui, verumetiam per niuem refrigeratam, quemadmodum Romæ parare solent, prius eam calefacientes, quam ipsi decoctam vocant. δέκοκτα verò non δίκοκτα legendum, quemadmodum omnia legunt exemplaria. Sic enim vsurpatur Athen. lib. 3. ἐπὶ τούτοις λεχθέντων ὁ κυνοῦλκος ποῦ ὕδωρ δέκοκτα. Eius verò vsum Romæ fuisse scribit Pl. lib. 31. cap. 3. Neronis principis (inquit) inuentum est decoquere aquam, vitroq; demissam in niues refrigerare. Ita voluptas frigoris contingit sine vitiis niuis. Omnem vtique decoctam vtiliorem esse conuenit, item calefactam magis refrigerari subtilissimo inuento. Mart. quoque in Apophor. eius sic meminit:

Spoletina bibis vel Marsis condita cellis,
Quò tibi decoctæ nobile frigus aquæ?

Huius quoque decoctæ refrigerandæ rationem docet Gal. Com. in aph. 8. sect. 4. lib. 6. Epid.

Δήλησις, λώβησις, κακουργία, φθορὰ exponitur Hesych. maleficium, nocumentum, noxia, detrimentum. Hipp. in Iureiurando. ἐπὶ δηλήσει δὲ καὶ ἀδικίῃ εἴρξειν, ab omni noxia & iniuria facessam, hoc est, eam victus rationem vitabo quæ nocere aut lædere possit.

Δηλητήρια medicamenta dicuntur mortifera & perniciosa, quæ nullo vnquam tempore neque ægrotos neque valentes iuuant. Gal. Comment. 6. in libr. 6. Epid. (p. 515. 17.)

Δημεύεσθαι est publicari, proscribi, bonorum publicatione & proscriptione multari. lib. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 22. 33.) εἰ δὲ μὴ γε πρὸς ἀκακίην, δημεύονται. Sed nisi ars innocenter exerceatur, proscribitur. Sic rectè Zuingg. vt sit sensus: Nisi autem innocenter exerceant, bonorum publicatione & proscriptione multantur. Agit enim in Sophistas, qui arti morum improbitatem & vitæ turpitudinem coniungebant, ac illectos iuuenes corrumpebant. Exemplaria tamen omnia δημευταὶ legunt, & raptores dicuntur Corn. Caluo populares, vulgares & viles. Vbi exemplaria Regia manu scripta quædam δεσμεῦνται habent, hoc est, vincti sunt & captiui, in vinculis & carcere habentur, & idem sonat quod δεσμεῦνται.

Δημὸς pinguedinem, adipem significat. In Epist. (p. 1289. 38.) οἱ νεφροὶ ὑμενοπεριέχοντες δημῷ, renes pinguedine intecti, cincti. δημὸς τὸ λίπος exponitur Hesych. eaque dictione vtitur Homer. crebrò & ἀργέτι δημῷ dicit, λευκὸν πιμελήν, λευκὸν λίπος, albam pinguedinem, candidum adipem.

Δῆσαι est ligare, adstringere, quod πυκνῶσαι, quod est, densare & durare apud Hippocratem exponit Galen. Comment. 3. in libr. κατ' ἰητρεῖον (p. 697. 22. H. 746. G.) cui λῦσαι opponit Hipp. quod est soluere. ἀραιῶσαι, μαλακῦναι, rarefacere, emollire exponit Gal. Idem tamen lib. 2. Salub. (p. 235. 4.) istum Hipp. locum explicans, δῆσαι, σκληρῦναι, συνάγειν, σφίγγειν, δεῖν, πυκνοῦν, καὶ δυσαφῆ τὴν σάρκα ποιεῖν, exponit, hoc est, durare, cogere, constringere, ligare, densare, aut tactu duram carnem reddere.

§ Διαβεβῶτα σφυρὰ dicuntur Hipp. malleoli diducti, diuaricati, disparati, ac velut digredientes. Libr. de art. (pag. 614. 57. H. 808. E.) κάπειτα προσδήσας μὲ τοὺς πόδας πρὸς τὰ σφυρὰ πρὸς τὴν κλίμακα μὴ διαβεβῶτα. deinde ad scalam pedes quidem iuxta malleolos non diuaricati deligandi.

Διαβεβάσαντες pro διαβιβάζοντες ponitur, quod est, traiicere, transcendere, traducere & transmittere. Libr. de fract. (p. 533. 23. H. 753. C.) ἐπὶ μεῖζον διαβεβάσαντες, longiore transmisso interuallo, aut longiore transcurso spatio. Erot. διβάσαντες, διαβιβάζειν exponit apud Hipp. tanquam à διαβιβάσαι.

Διάγειν quod est traiicere, traducere, percurrere, de ægris dicitur qui morborum tempora percurrunt & transigunt, aut ad morbos refertur, qui tempus suæ καταστάσεως exigunt & transmittunt. Lib. 1. Epid. (p. 354. 16. H. 939. F.) ἀπέθνησκον δὲ ὀξυτέρως ἢ ὡς [illegible] διάγειν τὰ τοιαῦτα. Celerius verò interierunt quàm huiusmodi morbi percurri soleant. διάγειν alióqui vitam traducere & degere significat. Ib. (p. 353. 31. H. ib. E.) τὰ δὲ ἄλλα διῆγον κατ' ἰητρεῖον, ἀνόσως διῆγον. De reliquo autem quod ad ea attinet quæ ad Chirurgiam spectant, in his sine morbo degebant, aut vitam traducebant, hoc est, inculpatè habebant.

Διαγενέσθαι, superesse, durare, vitam producere, & in vita permanere, euadere, superuiuere & vitam tolerare. Libr. 1. Epid. (p. 354. 12. H. 939. F.) καὶ τῶν κατακλιθέντων, ὧν οὐδεὶς ὅ τι καὶ μικρὸν χρόνον διαγένοιτο. Atque haud scio si quis ex decumbentibus etiam modico tempore superfuit, in vita permansit, aut vitam produxit. Lib. 1. de Morb. (p. 459. 36.) ἢν δὲ πρὸς τὰς εἴκοσι διαγένωνται καὶ δύο ἡμέρας. Si verò ad vigesimum secundum diem superstint, hoc est, peruenerint.

Διάγνωσις est præsentium per signa cognitio. Gal. Comment. 1. in Progn. (p. 121. 12.) ἀλλὰ τούτων τῶν ἐνεστώτων γνῶσιν, ἰδίᾳ προσηγορίᾳ καλεῖν εἰθίσμεθα διάγνωσιν. Verùm præsentium cognitionem proprio & suo nomine consueuimus nominare διάγνωσιν.

Διαδίδωμι idem quod ἐνδίδωμι, cedo, remitto, remissius ago. De morbo effertur Hipp. cùm de vehementia remittit, medicamentis aut naturæ cedit & obsequitur, Libr. de rat. vict. in morb. ac. (p. 93. 41. H. 396. 53.) οὐ γὰρ διαδιδοῖ, ὠμὸν ἔτι τὸ πάθος. Neque enim cedit aut remittit quæ adhuc cruda est affectio.

Διαδοχαὶ sunt humorum susceptiones, exceptiones, successiones & humorum ex parte in aliam partem migrationes ac transitus, eorumque μεταστάσεσι accommodantur. Referuntur etiam ad τῶν ἀποστάσεων criticarum genus, & ad morborum in alios morbos transitus, vt satis patet ex Gal. comment. in aph. 20. sect. 1. lib. 6. Epid. vbi αἱ διαδέξιες τῶν ὑποχονδρίων, præcordiorum successiones, διαδοχαὶ dicuntur Gal. Sic διαδόχος dicitur Aret. morbi in alterum transitus & successio. cap. 2. lib. de Cur. morb. ac. ἢν δὲ μὴ ἐκ διαδέξιος νόσου, ἀλλ' ἑωυτέης ἀρχὴ ᾖ ὁ λήθαργος. Quòd si non ex alterius morbi successione, verùm ex se veternus initium ducat. Rursus ibidem, ἢν μὲν ἐξ ἑτέρης νούσου, ἐκεῖθεν τῆς φρενίτιδος διαδέξηται ὁ λήθη, si quidem alteri morbo, nempe phrenitidi, veternus succedat.

Διάθεσις affectio, est qualitas quæ facilè tollitur ac soluitur. διάθεσις νοσώδης dicitur Gal. Comment. 5. in lib. 6. Epid. (p. 508. 55.) non solùm iam nata affectio, sed etiam cùm constare cœperit. ὀνομάζω δὲ νοσώδεις διαθέσεις, οὐ μόνον ὅταν ἤδη νοσῶσιν, ἀλλὰ κἀπειδὰν ἄρχηται τις αὐτῶν συνίστασθαι. Morbosas autem affectiones voco, non solùm cùm aliqui iam ægrotant, sed etiam cùm ex ipsis quædam exoriri incipit. Est etiam διάθεσις idem quod χρεία Gal. lib. ad Thrasyb. (p. 290. 12.) διαφορότης δὲ μηδὲν ἐν χρείᾳ τοῦ σώματος, διάθεσιν ὀνομάζουσι ἢ χρείαν. Nihil refert autem in præsentia affectionem aut habitudinem appellare.

Διαθήματα διαστήματα exponit Erot. apud Hipp. hoc est, intersticia, interualla, discrimina.

Διαθρύπτειν comminuere, conterere significat & de pane dicitur qui in micas frangitur aut dissoluitur, lib. 3. περὶ διαίτης (pag. 371. 31.) διαθρυπτόμενον δὲ ἐς οἶνον μέλανα, ἢ ζωμὸν ὕειον κρεῶν, pane in vinum nigrum aut suillæ carnis iusculum contrito, aut in micas fracto & dissoluto.

Διαίθρος Gal. exponitur in Exeg. διαφανὴς, pellucens, transparens, ex libro secundo de Morb. maiore, (Sic enim apud Galen. legendum esse (aut διαιγτρος) series alphabetica postulat, cùm δίυδρος passim legatur) Videtur autem locus libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν subnotari (p. 546. 43.) vbi scribitur, ὁ δὲ γαστὴρ δίυδρος καὶ μεγάλη ὥσπερ λαμπτὴρ. Venter verò humore tumidus & pellucens velut laterna, hoc est perhumescens ac distentus, nimioque humore pellucens; qualis est aqua intercute laborantibus. Quæ lectio etsi rectè probari potest, vt δίυδρος, δίυγρος aut δίυδρος καὶ ὑγρὸς, hoc est, perhumectus, dilutus aut limpidus dicatur: apparet tamen Gal. διαίθρος legisse, aut δίυδρος. διαιθρον Hesych. διαφανὲς, καθαρὸν, δίυγρον exponit, pellucidum, purum, perhumectum, & διαυγὲς, διαφανὲς, perspicuum, transparens. δίεδρος autem eidem exponitur διαφανὴς ἢ λαμπρὰ καθέδρα, sedes perspicua & lucida.

Διαιθύξαι Erot. apud Hipp. pro διελθεῖν positum scribit quod est percurrere aut pertransire.

Διαΐσσειν est peruadere, perrumpere, cum impetu ferri, discurrere, pertransire. Coac. (p. 136. C.) καὶ διὰ τῶν ὤτων ἤχους διαΐσσειν, & sonitus aures percurrere. Lib. etiam 1. περὶ γυναικ. (p. 603. 50.) καὶ φρίκαι διὰ τοῦ σώματος διαΐσσουσι, & horrores per corpus cum impetu feruntur, discurrunt, perrumpunt. Et lib. 2. (p. 648. 28.) διὰ τῶν σφαγῶν ὀδύναι διαΐσσουσι, per iugula dolores discurrunt, transiliunt. Lib. 1. de Morb. (p. 457. 24.) αἱ ὀδύναι διαΐσσουσιν ἄλλοτε ἄλλῃ τοῦ σώματος. dolores aliàs ad aliam corporis partem discurrunt. Hinc διαΐσσων πόνος, dolor penetrans dicitur, qui à parte primariò affecta celeriter ad vicinas partes cum impetu transit & percurrit. Sic enim apud Archig. explicat Gal. lib. 2. de loc. affect. (p. 263. 24.) ὁ δὲ διαΐσσων πόνος ἐστὶν, ὅταν ὥσπερ ἀπὸ ῥίζης ἀρχόμενος τοῦ πρωτοπαθοῦντος μορίου, φέρηται ταχέως εἰς τὰ παρακείμενα. Peruadens autem dolor est, qui à parte primariò affecta, veluti à radice incipiens, celeriter in partes adiacentes transfertur.

Δίαιτα vitæ ratio & institutum, victus quoq; ratio & genus quod omnem viuendi modum quem quis sequitur in rerum omnium vsu complectitur. Neque enim διαίτης nomine cibi & potiones tantùm intelliguntur, sed & quæ circa corpus in vita

vi-

vsu procurantur. Gal. Comment. 3. in lib. 3. Epid. (p.420.3.) λέγω δὲ δίαιταν οὐ τὴν ἐν τοῖς ἐδεσμάτεσι τε καὶ πόμασι μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις, οἷον ἀργίαις, γυμνασίοις, λουτροῖς, ἀφροδισίοις, ὕπνοις, ἀγρυπνίαις, ἅπασί τε τοῖς ὁπωσοῦν γινομένοις κατὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα. Victus rationem appello, non eam modò quæ cibo & potu constat, verumetiam quæ omnibus aliis, vt otio, exercitatione, balneo, venere, somno, vigiliis, atque iis omnibus quæ quouis modo fiunt in corporibus humanis. Sic δίαιται in valetudinis ratione considerationem habent. aph.43. lib.6. Epid. sect.8 & in caussarum salubrium genere quæ corpus nostrum conseruant accensentur. Et aph. 48. δίαιταν, hoc est, victus rationem, quoad eius fieri poterit dignoscendam proponit. διαιτήματα quoque non solùm victus rationem quæ in esculentis & poculentis consistit significant, verumetiam vitæ sortem & conditionem complectuntur. vt in his quæ adiecta sunt lib. περὶ φύσ. ἀνθρώπου (p.18.42 H.228.30.) αἱ δὲ νοῦσοι γίνονται, αἱ μὲν ἀπὸ διαιτημάτων, morbi partim ex viuendi ratione oriuntur. Et lib.6. Epid. sect. 8. aph.46. τὰ ἐναντία ἐν τῷ νόσῳ διαιτήματα. In morbo contraria victus ratio adhibenda. Δίαιται ἀσθενέες καὶ ἰσχυραὶ, victus ratio imbecillis & valida. aph. 16. sect.4. lib.6. Epid. Imbecilla autem victus ratio dicitur, quæ imbecillum animal reddit, vt quæ fit per motiones corporis leues, & cibos qui nullam aliquam præ se ferunt insignem qualitatem. Valida verò contra. Dicitur etiam imbecillis victus, qui paucum alimentum præbet, vt validos contra, qui multum. Sic libr. de rat. vict. in morb. ac. (p 48.1. H.385.49.) ἀσθενεστάτην πτισάνην, imbecillissimam ptisanam vocat (vt explicat Gal.) quæ paucum corpori præstet alimentum; vel quæ nullam vehementem habeat qualitatem. Sic Celsus capit. 18. lib. 2. valentissimum cibum vocat in quo plurimum alimenti inest, imbecillissimum verò in quo paucum, vbi eosdem cibos infirmos vocat. Lib. etiam 6. Epid sect.5. aph.20. τὰ σιτία ἀσθενέα, imbecilles cibi dicuntur, qui paucum præbent alimentum, vt illic explicat Gal. Δίαιτα ξυνεσταλμένη, victus ratio contracta, pressa & tenuis, τῇ συγχωρήσει (p.28.35.) cui ξυγχωρέειν indulgentiam & concessionem opponit. Διαιτήσιος Hipp. pro διαιτᾶν interdum effert. vt lib. 1. περὶ γυναικ. (p.602.39.) ἢν γε μή τις ἐν τάχει ἐπιτηδειοτέρως διαιτήσῃ, nisi quis breui commodiorem victua rationem instituat. διαιτήσιος etiam pro διαιτᾶσθαι dicitur, & διαιτᾶν victus ratione adhibita curare significat. Lib. 1. περὶ γυναικ. (p.603.31.) διαιτᾶν λουτροῖσι, balneis curato. Rursus ibidem (p.605.17.) διαιτωμένη δὲ ἡ γυνὴ περιέσται. Quòd si ratione victua curetur mulier, superstes erit. Lib. etiam περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.545.14.) τὴν δὲ ἄλλην δίαιταν κελεύειν διαιτᾶσθαι. reliquam victus rationem seruare iubeto.

Διακενῆς aut διὰ κενῆς frustra significat, & διὰ κενῆς ἐξαναστάσιες dicuntur lib.7. Epid. (p.1213.F.) irritæ exurrectiones, quibus nihil aut parum admodum ægri egerunt. Rursus ibidem (pag. 1230.F.) τὰ ὄμματα διὰ κενῆς ὡς εἴ τι βλέποι ξυνίστατο oculos frustra, non secus ac si quid intueretur, conuertebat. διακενῆς θηρεύων, qui frustra aliquid venatur & captat, de phrenetico dicitur, qui manibus porrectis, frustra semper aliquid captabat. Lib.7. Epid. (p.1210.G.) τὰς χεῖρας ἐπιπολὺ ἀνατείνων, ἀεί τι διακενῆς θηρεύων, & manibus porrectis semper aliquid frustra venabatur, captabat.

Διακιγκλίζω, leniter agitare, commouere, dimouere, Lib. de art. (p.660.21. H.838.E.) δεῖ δὲ καὶ πάντα τὰ ἄρθρα ὁπόταν μέλλῃς ἐμβάλλειν, προκαταμαλάξαι καὶ διακιγκλίσαι. Omnes item recondendi articoli, ante emolliri & dimoueri debent. διακιγκλίσαι, διασεῖσαι Hesych. exponit.

Διακινήσιος de exiguo ac leui motu & agitatione dicitur Hipp. vt scribit Gal. Comment. 4. in libr. de art. (p.654.45.) Eamq; dictionem vsurpat Hipp. lib. de art. (p.601.18. H.797 E.) ὁκόσοι δὲ ἐν τῇ χρήσει πυκνὰ διακινέονται qui cunque in vsu crebrò dimouentur. Sic διακινήματα τῶν ὀστέων dicuntur Hipp. lib. de fract. (p.572.45. H.775 H.) paruæ ossium elapsiones ac veluti emotiones, vt ὀλισθήματα integræ ossium prolapsiones & luxationes. διακινήματα dicuntur Celso cùm ossa paulatim excesserunt, vt ὀλισθήματα, quæ toto loco mota sunt, capit. 14. libr. 8.

Διακναίω, corrumpo, vitio, fœdo, perfrico, lancino mordeo, corrodo. idem quod λυμαίνω, κατατρύχω, διαφθείρω. διακναίω apud Hipp quod & διακναίει dicitur, λυμαίνει exponit Gal. in Exeg. videturque locum lib. 1. de Morb. (p 451.2.) subnotare, vbi scribitur, καὶ ἡ ἀσιτίη διακναίει. & inedia vexat, lancinat, corrodit, mordet. Sic διακναίεσθαι διαφθείρεσθαι significat, corrumpor, vitior. Libr. 2. περὶ γυναικ. (p.643.50.) ἡ δὲ νοῦσος γίνεται μάλιστα, ἢν ἐν αὐτῇσι τι διακναισθῇ. Hic autem morbus oritur præcipuè, vbi quid in ipsis corruptum fuerit, vitiatum, corrosum. Rursus ibidem (p.644.49.) ἡ δὲ νόσος λαμβάνει ἢν τι διακναισθῇ τι τοῦ ἐμβρύου, ἢ ἐκτρώσῃ ἢ τέκῃ. Hic verò morbus corripit, vbi aliquid ex fœtu corruptum fuerit, aut in abortione, aut in partu. διακναισθῇ Erot. apud Hipp. διαφθαρῇ exponit. Hesych. διακναιόμενον, διατριβόμενον, θλιβόμενον, & διακναῖσαι, διαφθεῖραι.

Διακομίζειν idem quod ἀνακομίζειν significat, reficere, restaurare. Libr. 2. de Morb. (p 479 28.) σιτίοισι διακομίζειν αὐτὸν μαλθακοῖσιν, ἐξ ὀλίγου ἀρχόμενος. cibis mollibus ipsum reficito, sensim ducto initio.

Διακοπὴ discissionem, præcisionem, & profundam dissectionem significat Hipp. diciturque non de quouis vulnere, sed magno & profundo. Aph. 18. lib 6. κύστιν διακοπέντι, vesica discissa, cùm vesica profundius incisa fuerit. vbi διακοπὴ eam quæ ad profundum vsque fit diuisionem indicat. Sic enim hanc vocem explicat Gal. οὐ μὴν ὅστις τῶν ἄλλων ὀνομάζεται πᾶσα τρῶσις ἄφυκτον ἔχειν τὸν θάνατον. ἀλλ' ἡ μεγάλη τε καὶ μέχρι βάθους, ὅπερ οἶμαι διὰ σημαίνειν πρὸς τὸ διακοπέντι φωνῆς, ἵνα ὅλος ὁ χιτὼν τῆς κύστεως ὅλος διακοπῇ μέχρι τῆς ἔσω εὐρυχωρίας, ἑκάστου τε τῶν ἄλλων. Neque tamen in aliis confessum est omne vulnus ineuitabilem afferre mortem, sed magnum & profundum, quod significari vero est simile per hanc vocem [discissa] vt tota vesicæ tunica vsque ad internam capacitatem discissa, atque aliorum vnumquodque intelligatur. Rursus idem, τὰς μεγάλας τρώσεις εἴωθεν ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζειν διακοπάς magna vulnera Hippocrates præcisiones nominare solet. Aph. 19. lib.6. ἐπὴν διακοπῇ ὀστέον, vbi discissum os fuerit. Vbi Gal. τὸ διακεκομμένα scribit εἰς τὸ πέρας ἔχοντα διαίρεσιν τὴν διαίρεσιν, hoc est, dissecta diuisionem habere ad extremum vsque peruenientem. Eaque ratione discissa ab iis quæ diuisa sunt differre. ἡ ἐγκεφάλου διακοπὴ, cerebri præcisio dicitur aph 50. lib. 6. cùm vulnus in cerebrum impactum est. Et Gal. τρῶσιν exponit, Philoth. verò διὰ βάθους τομὴν, sectionem ad profunda penetrantem. Hipp. quidem lib. 1. de Morb (p 447.43.) eandem sententiam referens, pro διακοπῇ, τρωθῇ scripsit, In Coac. (p. 199.B) ἢν ἔντερον διακοπῇ, si intestinum dissectum fuerit, & νεῦρον διακοπὲν præcisus neruus (p. ib. B.) ὀστέου διακοπὴ aph. 24. lib.7. ossis capitis & cranij præcisionem indicat, eamque non leuem aut simplicem, sed ad interiorem vsque capacitatem peruenientem, quam vacuus excipit locus cerebrum comprehendens, ita vt ad membranas cerebrum contegentes affectio pertingat. Eaque ratione ὀστέου διακοπὴ ossis capitis præsectio aut præcisio, ad ἕδρην refertur libr. de capit. vuln. (p.900.C.) Gal. autem extremo lib. 2. de caus. Morb. (pag 211.32.) διακοπὴν vocari scribit solutam in osse capitis continuitatem ab acuto aliquo irruente & abscindente, eandemque ἐγκοπὴν & ἕδρην dici. διακόμματα discissa sunt Hipp. Prorrhet 2. (p 100 G.) eadem quæ διακοπαὶ dissectiones aut præcisiones. τὰ ἐν τοῖσιν ἀγκῶσι διακόμματα Quæ in cubitis discissa sunt. Discissa autem dici possunt, quæ magnas habent dissectiones. discussa vocat Celsus, vt cap. 26. lib. 5. 25. lib.7 & 4. lib.8.

Διακρίνειν, decernere, diiudicare, disceptare, decidere. In Coac. (p.135.A.) οἱ καυσώδεες διακρίνουσιν τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἡμέρῃ. febres ardentes diebus quatuordecim decernunt. Significat & διακρίνειν secernere, separare, discriminare, deficere aut dissolui. Lib. 2. de Morb. (p.486 32.) ἡ δὲ νοῦσος μάλιστα διακρίνει ἐν οὐδενί, hic fere morbus à nullo discedit, à nullo separatur, hoc est, neminem deserit, sed omnis generis ætatem affligit, aut nullius ætatis ac sexus rationem habet, nihilque discernit. Caluus in nullo decernere dixit. Sic διακρίσιες ἐν νόσοις dicuntur, quæ in morbis fiunt secretiones, separationes, & iudicationes, hoc est, humorum in morbis vacuationes tum criticæ, tum symptomaticæ. Libr. περὶ γονῆς (p.232.49.) ἐκ τούτων αἱ νοῦσοι γίνονται, καὶ αἱ ἐν νόσοις διακρίσιες. à quibus [quatuor humoribus] tum morbi fiunt, tum diiudicantur.

Διαλαμβάνειν est interstitium facere, tempus interponere. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag.617.34.) εἰ δὲ μὴ, διαλαβόντα σείειν, sin minus, tempore intermisso, concussionem facere, hoc est, interstitio facto, aut intermissione facta. Sic διαλήψιες sunt Hipp. vinculorum interceptiones & intercapedines, cùm relictis aliquot spatiis inanibus intermittunt & cutem intercipiunt. Lib. de art. (p.605.56. H.802.5.) ἐκ πλείστων τῶν σπαργάνων ἔχουσι διαρρήξιας δὲ καὶ διαλήψιας, quippe quæ plurimas fascias interruptionesque & interceptiones habeat, hoc est, intercapedines.

Διαλέγεσθαι sermocinari, loqui, disserere, dicitur de voce articulata & sermocinatione, vt ægr. 2. lib. 3. Epid. post st. pest. καὶ πάλιν κατενόει καὶ διελέγετο, rursusque ad intelligentiam rediit & sermocinata est. Cui ἄφωνος opponit Hipp. vt & lib. 3. Epid. st. pest. (p.425.8. H.1085.E.) καὶ πάλιν κατενόεον καὶ διελέγοντο, rursusque ad intelligentiam redibant & loquebantur. Paulò tamen ante ἄφεσιν, γυῖων, & ἀφωνίας posuerat, membrorum exolutionem & vocis defectionem. Eadem quoque notione τὸ

διαλέγεσθαι ἄναυδον opponit Gal. in Exeg. cùm ἄναυδον exponit διαλέγεσθαι οὐ δυνάμενον, eum qui sermocinari nequit. Hipp. etiam libr. περὶ σαρκῶν vulgò inscripto, vbi vocis & loquelæ rationem explicat, τὸ διαλέγεσθαι de voce articulata & sermone dici manifestò indicat, cùm scribit (p. 253. 32.) διαλέγεται δὲ διὰ τὸ πνεῦμα ἕλκων εἴσω ἐς τὸ σῶμα. Sermonis verò facultas ex eo quòd totum corpus spiritum intrò trahit. Rursus (v. 38.) εἰ μὴ δὲ ἡ γλῶσσα ἀρθροῖ προσβάλλουσα ἑκάστοτε, οὐκ ἂν σαφέως διελέγετο. Nisi verò lingua vndiquaque occurrens articularet, non posset homo distinctè differere. Et (vers. 40 42.) τεκμήριον δὲ τοῦτο, οἱ κωφοὶ οἱ ἐκ γενεῆς, οὐκ ἐπίστανται διαλέγεσθαι, ἀλλὰ τὰ μονόφωνα μοῦνον φωνέουσι οὐδ' ἂν τις τὸ πνεῦμα ἐκπνεύσας πειρῷτο διαλέγεσθαι. Cuius rei indicium præbent muti a primo ortu, qui differere nequeunt, sed vna tantùm voce sonant, neque si quis spiritum efflando sermocinari conetur. Διαλεγόμενοι ἀσαφέως dicuntur aph. 2. libr. 6. Epid. sect. 7. qui obscurè loquebantur, quibus fluxio ad gutturis internos musculos ferebatur, quod est præcipuum vocis instrumentum, indeque alterum anginæ genus indicatur. διαλεγόμενοι λαθραίως τελευτῶντες, qui inter loquendum moriuntur, quique cùm in discrimine minimè versari videantur, de repente, neque percepta eorum morte, extremum diem finiunt. In Coac. (p. 170. E.) & Prorrhet. (p. 212. 7. H. 78. G.) Quod est popularis loquendi formula, cùm eos inter loquendum mori dicimus. Quam his verbis explicat Galen. Comment. 3. in Prorrhet. τὸ δὲ διαλεγομένους λαθραίως τελευτᾶν, τοιοῦτόν τι δηλοῦν φασι, μηδὲν ἔχοντες δοκοῦντες οἱ τοιοῦτοι κακόν, ἀλλ' ὡς ἐν ἀκινδύνῳ καθεστῶτες, καὶ διαλεγόμενοι τοῖς παροῦσιν, ἐξαίφνης τελευτῶσιν. Illud autem, inter loquendum de repente mori, tale quid indicare dicunt, cùm ij nihil mali habere videantur, sed velut in nullo discrimine essent constituti, cum præsentibus locuti, de repente intereunt. γλῶσσα ἐκταπεινουμένη διαλέγεται, lingua conturbata loquitur, Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 205. 1. H 406. 25.)

Διαλείπειν, quod est intermittere, de febribus quæ ad integritatem desinunt dicitur, vt scribit Gal. comment. ad aph. 43. lib. 4. his verbis: ὅτι τὸ διαλείπειν ὁ Ἱπποκράτης ἐπὶ τῶν εἰς ἀπυρεξίαν παυομένων παροξυσμῶν λέγει δῆλον ἐποίησεν ἐν τῷδε τῷ ἀφορισμῷ, τοὺς ἑκάστου διαλείποντας τῶν διὰ τρίτης παροξυνομένων ἀκινδύνους ἀποφαινόμενος. Quod verbum διαλείπειν de accessionibus in integritatem desinentibus efferat Hipp. apertè indicat hoc aphorismo, cùm febres tertio quoque die accessionem habentes, quoquo modo intermittant, periculo vacare asserit. Sic lib. de Temp. morb. scribit Gal. (pag. 38. 39.) τὸ διαλείπειν οὐκ ἔστιν ἐπ' ἄλλο δέξασθαι μέρος τῆς περιόδου, πλὴν τὸ ἀπυρεξίας ἐσόμενον. Hoc intermittere, de alia circuitus parte capi non potest, si integritatem prætereris. Deinde οὐκ ἄλλο τι τὸ διαλείπειν Ἱπποκράτης ὀνόματι, ὅτι λύεσθαι εἰς ἀπυρεξίαν. Non aliud Hipp. διαλείπειν appellat, quam ad integritatem desinere, aphorismum 43. sect. 4. explicans. Rursusque paulò post, ὥσπερ εὐλόγως ἄν τις ὀνομάσειε τῇ παλαιᾷ συνηθείᾳ διάλειμμα τὸν χρόνον ἐν ταῖς τῶν τριταίων περιόδοις, τὸν ἐχόμενον τῆς ἀπυρεξίας. Quocirca meritò quis pro veteri more in tertianis circuitibus intermissionem vocauerit integritatis tempus. Idem quoque (ibidem. p. 380. 46.) Hipp. appellasse διάλειμμα asserit, τὸν κατὰ τὴν ἀπυρεξίαν, interuallum quo ægri ad integritatem deueniunt. Rursus (ib. p. 382. 50.) διάλειμμα γὰρ ἔστιν ὅτε ἐν ὀλίγοις τῶν ἰατρῶν, τὸν μετὰ τὴν ἀκμὴν ἅπαντα, ὁποίας ἂν ἔχῃ φύσεως, εἴτ' οὖν εἰς ἀπυρεξίαν παυόμενον, εἴτε καὶ μή. διάλειμμα namque vocant non pauci Medici omne post vigorem tempus. cuiuscunque sit naturæ, siue ad integritatem desinat, siue non. At verò Comment. 3. in lib. 1. Epid. (p. 378. 22. H. 9. 1. G.) διαλείπειν dici scribit tum de febribus intermittentibus quæ ad integritatem desinunt, tum etiam de continuarum remissione, quæ particularibus accessionibus mutationem & remissionem, non etiam integritatem habent, his verbis: ὑπὸ δὲ ἐνίων διαλείποντας αὐτοὺς μὲν ἐκείνους μόνους ὀνομάζουσι, τοὺς εἰς ἀπυρεξίαν παυομένους, ἐνίοτε δὲ τοὺς μὴ παυομένους εἰς ἀπυρεξίαν. ἀξιολόγους δὲ μεταβολὰς ποιουμένους τῶν κατὰ μέρος παροξυσμῶν, ὡς ἀρχήν τε καὶ ἀνάβασιν, ἀκμήν τε καὶ παρακμήν. ἔνιοι δὲ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν, τοὺς μηδεμίαν ἀξιόλογον ἔχοντας μεταβολήν, οὐ συνεχεῖς, ἀλλὰ συνόχους ὀνομάζουσι. συνεχεῖς δὲ μόνους ἐκείνους, ὅσοι μήτ' εἰς ἀπυρεξίαν λήγουσι, καὶ διαλαμβάνοντες τοῖς κατὰ μέρος παροξυσμοῖς, τούτους οἱ παλαιοὶ ποτὲ μὲν συνεχεῖς ὀνομάζουσι, ποτὲ δὲ διαλείποντας. οὗτοι γὰρ εἰσὶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν συνεχῶν, καὶ τῶν εἰς ἀπυρεξίαν παυομένων. εἰκότως οὖν ὅταν μὲν τοῖς συνόχοις παραβάλλωνται, διαλείποντας καλοῦσιν, ὅταν δὲ τοῖς εἰς ἀπυρεξίαν λήγουσι, συνεχεῖς. Eodem modo & intermittentes interdum quidem eas solas appellant, quæ ad febris carentiã deueniunt, interdum verò eas quæ non ad integritatem desinunt, verùm insignes faciunt mutationes singularum accessionum, in initium, augmentum, vigorem & remissionem. Quidam verò ex recentioribus Medicis, eas quæ nullam effatu dignam mutationem habent, non συνεχεῖς, sed συνόχους nominant. συνεχεῖς autem solas illas quæ neque ad integritatem veniunt, & singulis intermittunt accessionibus. Eas veteres interdum quidem continuas, interdum intermittentes nominant, cùm sint certe inter continuas & eas quæ ad integritatem veniunt mediæ. Rectè igitur vbi cum synochis conferuntur, intermittentes vocantur, vbi verò cum his quæ ad integritatem desinunt, continuæ. Deinde rursus (ibidem v. 35.) τοὺς γὰρ διαλείποντας διχῶς νοουμένους τε καὶ λεγομένους, καθότι προείρηται, τούς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἢ νύκτα παροξυνομένους, διαλείποντας εἶπεν, ἐάν τ' εἰς ἀπυρεξίαν, ἐάν τ' εἰς καλουμένην ἄνεσιν ἴωσιν. Nam cùm intermittere tum duobus modis intelligatur, tum dicatur, vt supra diximus, febres quæ singulis diebus aut noctibus accessiones habent, intermittentes dicemus, siue ad integritatem, siue ad vocatam remissionem perueniant. διαλείποντες πυρετοὶ ob suppurationem febres intermittentes dicuntur in Coac. (pag. 153. H.) cùm tamen sint hecticæ & perpetuò affligant, quòd leues sint & obscuræ, inæquales, & crebras habeant repetitiones ac mutationes. Nam noctu quàm interdiu vehementiores deprehenduntur, & à cibo præcipuè irritandi videntur. Διαλείπειν in fracturarum ratione etiam intermittere significat & intermedium spatium intactum relinquere. Libr. de fract. (p. 560. 44. H. 767 B.) κατὰ δὲ τὸ ἕλκος αὐτὸ διαλείπουσι, qua vlcus est intermittunt, hoc est, vlcus nudum relinquunt. Rursus (p. 561. 3. H ibid D.) ἐν μέσῳ δὲ διαλειφθὲν, intermedio quodam spatio relicto. Et, μάλιστα κατὰ τὸ διάλειφθεν οἰδέοι ἄν. præcipuè iuxta illud intermedium spatium intumescat. Vbi tamen διάληφθεν non male etiam habent omnia exemplaria. In pulsuum quoque ratione διαλείπειν intermittere significat, vbi haudquaquam mouetur arteria sed deficit, siue id in vno pulsu, siue in aceruo contingat. Vnde διαλείπων σφυγμὸς pulsus intermittens. Galen. lib. 2. de Præsag. ex puls. (p. 129 51.)

Διαλύειν dissoluere, exoluere, quod corporibus attributum, diffundere, dissoluere, & languida reddere significat, & constitutioni austrinæ tribuitur aph. 17. lib. 3. quæ nimia humiditate qua neruos implet, eos languidos & ad motiones ineptos reddit. αἱ δὲ νότιοι διαλύουσι τὰ σώματα καὶ ὑγραίνουσι, austrinæ (constitutiones) corpora dissoluunt & humectant. Vbi τῷ διαλύειν συνιστάναι videtur opponere Hipp. quod est cogere. Eadem quoque notione νότοι διαλυτικοὶ dicuntur aph. 5 lib. 3. austri languorem inducentes, hoc est, languidos & exolutos homines efficientes. διαλελυμένος æger exolutus, dissolutus, languidus, motrice facultate languida & resoluta, aph. 8 sect. 1. lib. 6. Epid. cui σύντασιν τοῦ σώματος, corporis contentionem ac firmitatem opponere videtur. διάλυσις membrorum exolutionem significat lib. 4. Epid (p. 1136. H.) cui etiam οἴδημα iungitur. διαλυθέντα τὰ γυῖα, exponit Gal Com. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 109. 19. H. 403. 29.) ἔκλυτον ἱκανῶς γενέσθαι χωρὶς προφάσεως, hoc est, abunde exolutum effici absque causa manifesta.

Διαμένειν, durare, perdurare, perseuerare, permanere, de his morbis dicitur qui in pueris pubertatis tempore non finiunt, sed perseuerant, nec in fœminis ad menstruorum eruptionem soluuntur, sed postea permanent & diu tenent ac consenescunt, χρονίζειν σύνηθες dicit aph. 28. libr. 3. ὅσα δ' ἂν διαμείνῃ τοῖσι παιδίοισι. Qui verò in pueris permanserint. διαμένειν etiam quiescere aut in eodem statu manere significat, diciturque de fistuloso pectoris vlcere, quod cicatrice obductum tussicula refricabatur, aph. 50. sect. 8. lib. 6. Epid. βηχία οὐκ εἴα διαμένειν, tussiculæ quiescere non sinebant. Aph. 27. & 28. lib. 2. διαμένειν perdurare & permanere significat.

Διαμπερὲς, in totum, prorsus, ab imo ad summum vsque, διαμπὰξ exponit Erot. apud Hipp. Hesych. δι' ὅλου τελείως, διαπάξ. Libr. de fract. (p. 558 54. H. 756 D.) ἐπεὶ οὖν διαμπερὲς ὑποτείνει ὁ σωλήν. Canalis ergo ab imo ad summum vsque adhibendus, hoc est, qui totum crus excipiat & prorsus contineat. Ibi quoque Gal. σωλῆνα διαμπερῆ, τουτέστι δι' ὅλου τοῦ σκέλους explicat, canalem qui totum crus contineat ac comprehendat, vt & τὸ σκέλος ὅλον ἐν κύκλῳ περιλαμβανόμενον, ibidem Comment. 2. in lib. de fract. (p. 554. 38.) Lib. etiam 2. de Morb. (p. 483. 28.) ὀδύναι ἴσχουσι τὸ στῆθος καὶ τὸ μετάφρενον διαμπερὲς pectus & dorsum dolores perpetuò aut vtrinque occupant. διαμπερέως dicitur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 535 46.) καὶ κεντεῖται ὑπὸ τῆς ὀδύνης διαμπερέως, & à dolore vsque stimulatur, διαμπερὴς ὀδύνη, dolor penitus transfigens, pertransiens & penetrans. Lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 645. 22.) καὶ ἐς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐς τὸν τράχηλον ὀδύνη διαμπερὲς, dolor caput & collum penitus transfigens & penetrans. Hæc autem dictio Homer. valde est familiaris, Il. υ. (v. 171.) κλόνεον κατὰ πάντας διαμπερὲς, fortem per vniuersos mouere, & Il. ψ. (v. 628.) ἴσχει ἐμὸν κραδίην διαμπερές πο-

πεὶς, hasta mea compescuisset in perpetuum.

Διαμυδᾷν nimio humore marcescere & corrumpi. Lib. de vulner. cap. (p.912. G.) ἀλλὰ πλευταῖον σήπεται καὶ διαμυδήσει. sed demum putrescit & nimio humore marcescit.

Διανάγκασμὸς, coactionem & per vim membri alicuius restitutionem significat. Eo autem nomine organum dicitur Hipp quo vi adhibito spinæ peruersæ restitutio fit, & instrumentum coactorium & describitur lib. de art. (p.620.51. H.812.H.) βάθρον ὁ ξύλον vocat Paulus. χρὴ δὲ τὴν κατασκευὴν τοῦ διαναγκασμοῦ τοιήνδε κατασκευάζεσθαι. Optimè autem ad vim adhibendam huiusmodi apparatus instruetur. διανάγκασμὸν huiusmodi quidam διαναγκαζόμενον vocant, vt & apud Hipp. pro διαναγκασμοῦ, διαναγκαζομένου quidam legunt.

Διανακαθίζειν sedentem collocare, Lib. 1. περὶ γυναικ. (p 670.8.) ἄριστον δὲ ἀνεγείρειν, καὶ διανακαθίζειν. Optimum verò est tuctum mouere & sedentem collocare. Alij Idem quod ἀνακαθίζειν sumunt, vt sit recumbere, quiescere.

Διαναπαύειν, interquiescere, conquiescere aut desinere ac cessare, aph.18. lib.6. Epid. sect.2. & aph.48. lib.2. διαναπαύεσθαι est recreari & refici, diciturque de parte corporis labore & lassitudine afflicta, vbi recreatur ac reficitur, lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p.35.41.H.339.23.) οὕτω γὰρ ἂν ὁ ταλαιπωρέων τοῦ κάμνοντος τοῦ σώματος διαθερμαίνοιτο καὶ συστέλλοιτο, καὶ διαναπαύοιτο μάλιστα. Nam ita laborans fatigata corporis parte calefieri ac componi, maximeque recreari poterit.

Διάνοια intelligentiam, intellectum, consilium, voluntatem significat, προαίρεσιν explicat Galen. comment. ad aph.5. sect.5. lib.6. Epid. & ἐκ διανοίας agere dicuntur animalia, velut ἐκ προαιρέσεως, in his quæ voluntate & consilio aguntur, διάνοια etiam mens, animus dicitur. cerebri temperiem ex quatuor qualitatibus ortam exponit Galen. cap.6. lib.3. de loc. aff. ex aph.54. sect.8. lib.6. Epid. τὸ ἑδραῖον τῆς διανοίας de mentis constantia dicitur aph.33 lib.2. vbi διάνοια τὸ λογισμὸν siue τὸ λογιστικὸν, hoc est, ratiocinandi facultatem indicat, vt mente constare dicantur, qui & imaginandi & ratiocinandi potestate valent. διάνοια θρασυτέρη, mens audacior, ferocior, lib.7. Epid. (p.1207.A.) & ἡ διάνοια ἀποναρκοῦται, mens torpescit, obstupescit, Coac. (p.195.F.) διανοήματα sunt ægrotorum cogitata, imaginationes, cogitationes, quæ ad futurorum præsensionem in considerationem adhibet Hipp. lib.1. Epid sect.3.

Διανοσεῖν est morbum trahere diutius affligi & languere. In Prorrhet. (p.202.4.H.75.C.) μακρότερον διανοσήσας, vbi diutius morbũ traxerit. Rursus ib. (p.209.3. H.77.E.) ποικίλως διανοσέουσι, variè morbum trahunt, aut variè affliguntur. Illud enim illic διανοσεῖν significare videtur, cùm afflictionis varietatem his verbis indicet Gal. εἶδον οὖν ἅπαξ κἀγὼ διαθέσεως τινὰ διηγητέον, ἢ μετάπτωσιν ἔχοντα ποικίλως ἀλλήλα διαδεχομένων τῶν συμπτωμάτων. Nempe & semel simili modo affectum quendam vidi, & variè sese excipientium casuum permutationem habentem. Iterum in Prorrhet. (p.210.42. H.78.C.) διανοσέουσι μακροτέρως, & diutius morbum trahunt. Vbi Galen. διανοσοῦσι μακροτέρως, χρονίως νοσοῦσι exponit, eique ὀξέως opponit, videnturque διανοσέοντες μακροτέρως iidem esse qui in Coac. μακρότερον νοσέοντες dicuntur (p.127.A.)

Διαντιαῖος aduersarius perpetuus, ex aduerso penetrans. Lib. de art. (p.616.43. H.809.H.) εἰσὶ δέ τινες τόνοι νευρώδεες διανταῖοι. Quidam etiam alij nerui neruosi à summo ad imum in longitudinem protensi. Vbi διανταίους exponit Galen. τοὺς ἄνωθεν κάτω διήκοντας ἐπὶ πολὺ μακρούς, à summo ad imum magna longitudine pertingentes. Verùm διαίτους legit Galen. cùm διανταίους apud Hipp. scribatur. Rursus eodem lib. (p.621.3 H.813.B.) ἱμάντα ἐκ δύο διανταίων ξυμβεβλημένον vocat, habenam duobus loris perpetuis inter se aduersariis constantem.

Διαντλίζεσθαι est laborare tanquam in sentina haurienda, & plurimùm angi circa rem aliquam perficiendam. ἐν παραγγελίαις (p.27.29.) διαντλίζονται περὶ μισθαρίων, de mercede plurimùm laborant, circa præmia difficiles se præbent, in mercede medico numeranda difficultatem faciunt. dicit Zuingg. affirmant de mercede, Cornar. vt aliter legisse videatur. Caluus, absumuntur & exhauriuntur dixit, aliterque distinxit, vt & faciunt exemplaria omnia.

Διὰ παντὸς, semper, perpetuò, δι' ὅλης τῆς νόσου exponit Gal. Comment.3. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.81.12.H.394.17.) hoc est, per totum morbum.

Διαπεπλασμένα σκέλεα, crura diducta, diuulsa, distracta & disiecta, longoque interuallo à se inuicem distantia, aut diuaricata dicuntur in Progn. (p.127.19. H.37.48.) καὶ τὰ σκέλεα ὕπτιον κείμενον ξυγκεκαμμένα τῇ ἰσχυρῶς ἢ διαπεπλασμένα. At vbi supinus iacet cruribus vehementer contortis & complicatis, aut vehementer reductis longeque à se inuicem disparata ac diuulsis. Galenus enim τὰ διαπεπλασμένα, τὰ διεστῶτα μέχρι πλεῖστον longè dispersa, longoque interuallo inter se distantia exponit. Idem quoque ad extremum Comm.1. lib.6. Epid. eundem locum subnotans, τὰ διαπεπλασμένα, τὰ διεστῶτα μέχρι πλείονος, plurimùm diuulsa significare scribit. At verò in Exegesi γλωσσῶν Hipp. διαπεπλαγμένα, τὰ ἐπὶ πολὺ κατὰ τὴν πλιχάδα διεστῶτα, quæ plurimùm circa intermediam crurum partem (quæ πλιχὰς dicitur) sunt disparata, exponit, vt eum Progn. locum hac indicatura mihi innuere voluerit, & pro διαπεπλαγμένα διαπεπλιχμένα legisse, hoc est, crura plurimum diuaricata & diducta. Quod etiam conjiciendum relinquit Gal. Com. in Progn. cùm eam vocem vtroque modo scribi vult, per γ. & per χ. Nam & διαπεπλιγμένα & διαπεπλιχμένα scribi posse innuit, (vt & πληγὰς ac πλιχὰς scribitur, & μέχρι πλεῖστον διεστῶτα exponit. Etsi διαπεπλιγμένα & διαπεπλιχμένα legi posse Gal. significare voluisse sumi possit, vt faciunt Interpretes. Nam & διαπεπλίχθαι Hesych. διαπλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀποβαίνειν exponit. Verùm melius forte διαπεπλίχθαι apud eum scribatur, vt & διαπεπλασμένον aut διαπεπλιχμένον, vt & πλιχὰς & πλιχᾶσθαι. διαπεπλίχθαι nanque Eustath. esse scribit διαπεπλακέναι τοὺς πόδας. Διαπεπληχὸς στόμα τῶν μητρέων, vterorum os diductum, expansum ac disparatum dicitur lib.1. περὶ γυναικ. (p.662.7.) pro διαπεπλιχός, quod est melius, lib. περὶ ἐπικυήσ. (p.579.40.) ἀναπεπλιχός, hians & apertum, & Prorrhet.2. (p.107.D.) ἐκπεπλασμένον, forte pro ἐκπεπλιγμένον, aut ἐκπεπλιχμένον, expansum, diductum & minimè corrugatum. Sic διαπεπλεχώς, διεστώς, κεχηνώς, distans, hians Hesych. dicitur, & διαπίπληχε. διαβέβηκε, pro διαπεπληχὼς & διαπέπλιχε, vt & πλίσματα pro πλίγματα, βήματα exponit, gradus, gressus. Gal. Com. 2. in libr. de fract. (p 557.36. H.765.D.) διαπεπλάσθαι & ἐκπεπλάσθαι ἀπὸ τῆς πλιχάδος Hipp. dici scribit. Sed vitiosa esse exemplaria videntur & διαπεπλάχθαι & ἐκπεπλάχθαι aut melius διαπεπλίχθαι & ἐκπεπλίχθαι legi arbitror vt & πλιχάδα. Significat autem διαπεπλίχθαι & ἐκπεπλίχθαι diuaricatis ac diductis esse cruribus. διαπεπλασμένα σκέλεα etiam dicuntur Coac. (p.197.A.)

Διαπεραιοῦσθαι βορβορυγμὸς, murmur transmissum, transiens, aut transgressum. Coac. (p 164.E.)

Διαπήδησις fit cùm sanguis quidem tenuatus aut serosus, per vasorum tunicam rarefactam transcolatus, siue sudoris modo transmissus effluit, aut vbi per vasorum laxitatem subsilit & resudat. fit etiam interdum gracilium vasorum ore adaperto. Gal.lib.5. Meth.med cap.2. Diapedesis in his videtur qui paucum sanguinem expuunt, vbi ex gingiuis sine vlla vulneratione sanguis effluit, aut vbi in curationibus fracturarum sæpe fasciolarum ligamenta maculis sanguinolentis aspersa reperiuntur. Expressionem siue sudationem vocat Aurel. Cap. 10. lib.2. Tard. Pass. Prioris modi meminit Gal. Comm 2. in Progn (p.145.35.) ἀλλὰ καὶ τὸ κατά τινας τῶν περιπνευμονικῶν ἐπιφαινόμενον αἷμα παντελῶς ὀλίγον, ὅμοιον γίνεται τῷ κατὰ διαπήδησιν ὀνομαζομένῃ πρὸς τῶν ἰατρῶν αἵματος πτύσει. γίνεται γὰρ καὶ τοῦτο τὸ σύμπτωμα, ὡς ποτὲ ψαύοντος μὲν αἵματος εἰς τὸ στόμα λεπτοῦ τὴν σύστασιν, ἀραιῶν δὲ τῶν οὔλων ὑπαρχόντων εἰς μὴ στέγειν αὐτό. καὶ μέντοι καὶ κατὰ τὴν φάρυγγα δι' αἰτίαν τὴν αὐτὴν γίνεταί ποτε τοῦ αἵματος τοιαύτη ὀρρώδους ἐκκρίσις. Sed qui in quibusdam peripneumoniis apparet sanguis prorsus exiguus, sanguinis expuitioni, quæ per diapedesin à Medicis nominatam fieri dicitur, similis existit. Id enim contingit irruente in os sanguine consistentia tenui, & gingiuis raris vt eum continere nequeant. Quinetiam in faucibus quandoque ob eandem causam fit eiusmodi serosi sanguinis excretio. Diapedesin autem quidam sub osculatione, quam ἀναστόμωσιν vocant, quidam etiam sub eruptione comprehendunt.

Διαπλάττειν conformare & componere, hoc est, partem suum in locum restituere. Galen. Comment.2. in libr. de art. (p.608.31.) οὐδὲ γὰρ ἐστὶν ἄλλο τι τὸ διαπλάττειν ἕκαστον μόριον, ἕξω εἰς τὴν οἰκείαν ἐπάγειν τῶν μορίων αὐτῶν δίδοσθαι χώραν. Nil enim aliud est conformare quamlibet partem, nisi propriam vnicuique parti sedem restituere. ἀναπλάττεσθαι dicitur Hipp. idem quod διαπλάττεσθαι. Lib. de art. (p.607.44. H.812.53.) ῥῖνες γὰρ αἱ ἐν τῇ ταύτῃ ἀναπλάσσονται, μάλιστα μὲν αὐθημερόν. Nam & tibi maximè nasus fractus restituitur, præcipueque eodem die. Et paulò ante ἔσωθεν ἀναπλάσσεσθαι καὶ ἔξωθεν, interiore & exteriore parte conformare. Hinc διάπλασις vna ex actionibus chirurgicis quatuor, est fracti membri compositio & conformatio, cum fracturæ extrema sese mutuò contingunt, & ita per distentionem componuntur, vt omnes fracti ossis partes manibus fingentis ac conformantis in contrarium compellantur. Manibus enim ambabus vtrinque comprehendendum est membrum fractum, osque quod in anteriorem partem recessit, in posteriorem; quod in posteriorem, in anteriorem pro-

pellendum: quodque in dextram abiit in sinistram, quodque in sinistram, in dextram traducendum. Quod quidem in magnis & insignibus fracturis contingit. In paruis enim, vtraque fracti ossis pars suum situm seruat. Vbi partes igitur fracti membri in directum statuuntur, conformatio, Græcè διάπλασις, vocari consueuit. Gal. Comment. 1. in libr. de fract. (p. 516.10.)

Διαπλώουσι pro διαπλέουσι legitur apud Hipp. per epenthesin Ionicam, lib. de aëre, loc. & aq. (p. 200.2.) ἀλλ' ἐν μονοξύλοις διαπλώουσι ἄνω καὶ κάτω sed nauigiis ex ligno vno fabricatis sursum ac deorsum traiiciunt, nauigant. fortassis autem μονοξύλοις διαπλώουσι legi possit, vt sit, nauigiis aut lintribus ex ligno vno fabricatis.

Διαπλίσσεσθαι siue διαπλίσσεσθαι significat Diuaricari: sicut videlicet πλιχὰς siue πλιχὰς nominatur interstitium quod est inter vtrumque femur, quod Latine interfeminium reddi potest. Inde διαπεπλιχμένα siue διαπεπλιχμένα dicuntur quæ ad imitationem τῆς πλιχάδος magna intercapedine disiuncta sunt. Innuit autem Eustath. apud Homer. πλίσσεσθαι pro πλήσσεσθαι Æolice dici, quod est Pulsare terram pedibus: vnde πλίξ, πλίχες, πλιχὰς, & similia, de quibus Henr. Steph. Thes. ling. Græc.

Διαπλοκὴ implicatio dicitur, & sumitur pro succorum qui ad alimentum idonei futuri sunt miscella ac permistione, lib. περὶ τροφῆς (p. 381.11.)

Διαπνοὴ perspiratio, perflatus, cùm per totum corpus aër attrahitur & expiratur. Galen. Comment. in libr. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p. 30.23.) ἀναπνεῖσθαι δὲ ἀναπνοὴν μὲν, τὴν διὰ τοῦ στόματος ἔξω τε καὶ εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος. διαπνοὴν δὲ, τὴν δι' ὅλου τοῦ σώματος ὁμοίως γιγνομένην. Respirationem voco cùm spiritus per os intrò & extra fertur, perspirationem verò cùm idem per totum corpus contingit. Dicitur autem ἄδηλος διαπνοὴ, occulta perspiratio, quòd hi motus obscuri sint, & natiui caloris beneficio per occulta cutis perspiracula fiant, cuius meminit Gal. Comment. ad aph. 28. lib. 2.

Διαποίκιλον μέλαν διαχώρημα, alui excrementum variegatum, nigris maculis distinctum, Coac. (p. 119.B.)

Διαπορήματα anxietates dicuntur, æstuationes, inquietæ corporis iactationes, Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 65.45. H. 391. 1.) ἀπορίας exponit Gal.

Διαπρήσσεσθαι peragere, conficere, obire, exequi, perficere, Lib. περὶ ἐνυπνίων (p. 375.50.) τὰς τοῦ σώματος πρήξιας ἁπάσας ἡ ψυχὴ διαπρήσσεται, omnes corporis actiones anima obit. Ib. (ib v. 54.) ταῦτα πάντα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ ὕπνῳ διαπρήσσεται, ea omnia in somno anima obit, peragit. lib. 1. περὶ διαίτης [p. 351. 30.] εἴ τι ἐνδεέστερον οἱ πόνοι διαπρήσσονται, si quid defectuosius labores obierint, transegerint. Vbi tamen codices quidam διαφέρονται cum manu scriptis legunt. Rursus lib. 2. (p. 355 23.) ἄλφιτα δὲ ἃ δεῖ ψῦξαι καὶ ξηρᾶναι ἄλφιτα διαπρήσσονται, polentæ, quæ refrigerare & siccare oportet, conficiunt. Ibidem (v. 44.) μᾶζα διαπρήσσεται, maza conficit. Item (p. 361.49.) ταῦτα ἡ κοιλίη διαπρήσσεται, ea venter conficit. Atque alioqui his libris crebrò vsurpatur hæc dictio. διαπρήσσεσθαι τὰ ἑωυτοῦ, sua negotia obire, suas res agitare, conficere, Lib. de fistulis (p. 885 C.) Διαπρήσσεσθαι etiam rem conficere & peragere significat, & de venereo actu dicitur Prorrhet. 2. (p. 86.C.) εἰ δὲ πλεονάκις διαπρήξαιτο, at si sæpius venerem exercuerit, rem peregerit. Sic πρῆξιν venereum actum vocat Aret. cap. 4. lib. 1. Cur. morb. diut. καὶ γὰρ τὸ πρῆγμα τῆς νόσου φέρει τὰ σύμβολα. Nam & veneris effectus morbi similitudinem affert, aut quandam societatem aut necessitudinem cum morbo adducit.

Διαπτερώσιες dicuntur Erot. apud Hipp διακαθάρσεις ὤτων, aurium repurgationes, quòd purgandis auribus interdum pennas adhibeamus, vt tibicines repurgandis tibiis. Alioqui διαπτερώσιες sunt alarum explicationes & expansiones ac διαπτύξεις. Nam & διαπτύξαι, διαπτερῶσαι exponit Hesych. quod est expandere & alas explicare. Videtur autem Erot. ad locum Hipp. lib. de rat. vict. in Morb. ac. respicere (p. 79.15. H. 393.48) καὶ ὥσπερ εἰ διαπτερώσειε τὸν βρόγχον, ac veluti si guttur dilataret, expanderet, ac explicaret. Agitur de valde acri oxymelite, quod secando, incidendo, & detergendo glutinosum & crassum sputum educit, guttur dilatat & expurgat.

Διάπυον quod est purulentum aut suppuratum & pus colligit. διάπυον ἧπαρ, iecur purulentum, aph. 45 lib. 7. διαπύησις suppuratio, puris collectio. In Progn. (p. 131.53. H. 38. 44.) τὸ οἴδημα μὴ καθιστάμενον ἐς διαπύησιν τρέπεται, tumor non remissus in suppurationem vertitur. διάπυον ἔσεσθαι, hoc est, purulentum fore, postea dicit. διαπυήματα etiam idem quod διαπυήσιες aut ἐκπυήσιες, suppurationes, in Progn. (p. 133 13. H. 39. 6.) διαπυῆσαν καὶ ἐκραγὲν φῦμα, suppuratum ac ruptum tuberculum, aph. 82. lib. 4.

Διάρθρωσις, articulatio, dearticulatio, ossium inter se compages & articulorum modo commissio. Gal. Com. 3. in lib. de art. (p. 600.52. H 797.C.) διάρθρωσιν esse dicit τὴν φυσικὴν ὀστῶν σύνταξιν, ἐναργῆ τὴν κίνησιν ἐχόντων, naturalem ossium coniunctionem, quæ euidentem motum habent. Διάρθρωσις etiam artuum conformationem, directionem & iuncturam indicat, vt τοῦ κατ' ἰητρεῖον (p. 697.1. H. 746.G.) διαρθρώσεως παράδειγμα, artuum conformationis exemplum. Vbi tamen διορθώσιος legunt omnia fere exemplaria, quæ est artuum in naturalem situm restitutio & directio, & prolapsi articuli in suam sedem restauratio. Gal. tamen διαρθρώσιος legisse videtur. Διαρθροῦσθαι etiam dirigere, restituere, conformare significat, & de naribus fractis componendis effertur lib. de art. (p. 607.44. H. 802.50.) τὰ μὲν ἔσωθεν ἔσωθεν καὶ ἔσωθεν ἀναπλάσσεσθαι καὶ ἔξωθεν ἀπερείδοντα, χρὴ ἀνάγειν ἐς τὴν ἀρχαίαν φύσιν καὶ διαρθροῦσθαι. Imprimis igitur interiore parte nares conformandæ, & exteriore parte non remissè agendo in suam sedem compellendæ & dirigendæ. Licet exemplaria quædam manu scripta διορθοῦσθαι legunt, vt illic scripsimus. Verùm διαρθροῦσθαι pro διαπλάσσεσθαι ponitur, vt & paulò post διαρθρωθῆναι, (p. 608.1. H. 803.B.) ἐγὼ μὲν αὐτὸς ἰδὼν οὐδένα ῥῖνα οὐδὲν, ὅτις οὐκ ἀνωρθώθη, ἔχουσα διαρθρωθῆναι αὐτίκα πρὶν πωρωθῆναι, σπουδαζομένην ὀρθῶς, εἴ τις ὀρθῶς ἐθέλοι ἰητρεύειν. Equidem nullas vnquam nares vidi, quæ sic fractæ, si statim prius quàm callo obducantur compellerentur, restitui non potuerint; si modò quis rectam curandi rationem insistat.

Διαρκέουντες Erot. apud Hipp. βοηθοῦντες exponit, auxilium ferentes ac suppeditantes. Sic Hesych. διαρκοῦσι βοηθοῦσι.

Διαῤῥαγαὶ ὀστέων κατὰ κρόταφον, ossium ad tempora diruptiones. Coac. (p. 148.D.)

Διαῤῥιπτεῖν diuergere & vtranque in partem inclinari significat, & de his dicitur Hipp. qui femore exteriorem in partem luxato crus breuius habent, ideoque cùm huic aut alteri innituntur, in vtranque partem inclinant & propendent. Vbi enim à recto habitu & qui sine inclinatione est, in affectam partem inclinant, aut rursus ab inclinatione corpus erigunt & attollunt, duas figurationes alternatim immutant. Est igitur διαῤῥιπτεῖν transmutare corpus à recto & sublimi habitu in affectam partem inclinando, & rursus ab humili & flexo in erectum & sublimem attollere ac diuergere, sicque in vtranque partem propendere. Lib. de art. (p. 633.20. H 812.H.) διαῤῥιπτεῖν δὲ ἐν τῇ ὁδοιπορίῃ, ἀναγκαζόμενοι διὰ τὴν βραχύτητα τοῦ σκέλεος. Inter ambulandum tamen, ob cruris breuitatem, vtranque in partem inclinari coguntur. Idemque est διαῤῥιπτεῖν quod ὀχλεῖσθαι, quo ibidem vtitur Hipp significatque agitari & diuergere, aut corpus inclinare vtranque in partem, de hisque dicitur quibus vtroque crure articulus extra excidit. In Mochlico verò (p 853.D.) διαῤῥιπτοῦν scribitur, si modò vera est lectio. Sed nos διαῤῥιπτεῖν legendum submonemus nostris in eum lib. Annotat.

Διαῤῥωγαὶ sunt vinculorum interruptiones, rimæ, hiatus, vbi vincula inania quædam spatia intermedia relinquunt, interrumpuntur & dehiscunt. Lib. de art. (p. 605.56 H. 802.5.) ἀνομοιότατον γάρ ἐστιν αὐτὸ ὁ ποικιλώτατος, καὶ πλεῖστα μὲν σχήματα ἔχει, διαῤῥωγὰς δὲ καὶ διαλείψιας ποικιλωτάτας τοῦ χωρίου ῥομβοειδέας. Hoc enim vinculum inter cætera maximè est varium, plurimisque locis aciam refert, ac relictis aliquot spatiis inanibus, cutem variè admodum in rhombi formam intercipit. Vbi Gal. διαῤῥωγὰς vocari scribit τὰ μεταξὺ διαστήματα τῶν ὀθονίων, intermedia spatia & interualla vinculorum. At Erot. διαρωγὰς legit, & explicat τὰς τῶν ἐνδέσμων διαστάσεις καὶ τὰ μεταξὺ τούτων διαστήματα, vinculorum velut quasdam interspirationes & intermissa spatia. Quòd autem καθὰ τὴν ῥῖχιν dici vult, ὅπερ ἐστὶν εἶδος σιαγονος, hoc certe mihi vitium subolere videtur; etsi ῥῖχιν quidam legunt nihilo meliore notione. Neque verò meliore loco est quod Hesych. διαρωγὰς τὰ μεταξὺ τῶν ἐνδέσμων διαστήματα exponit. Διαῤῥωγαὶ autem à διαῤῥήγνυμι quod dehisco & interrumpo significat, & à διέῤῥωγα διαῤῥωγαὶ & διαρωγαί.

Διαῤῥιπτεῖν disiicere, variè iactare, διαῤῥιπτεῖν πυκνὰ τὰς ὄψιας crebrò oculos disiicere, Coac. (p. 153.B.) ἀναπεπταμένας ὀφθαλμοὺς vocat in Prog. (p. 124 29. H. 37.20.) sublimes oculos, ἀστάτους καὶ κινουμένους διὰ παντὸς, instabiles ac perpetuò mobiles exponit Gal. ἐνδινευμένους in Prorrh. (p. 185.14.) versatiles, quales sunt in ea affectione quæ Græcis ἴλιγγος dicitur. Eaque prætenduntur phrenitidis ac delirij indicia. aut etiam conuulsionis rudimenta. Διαῤῥιφθῆναι τὰ σκέλεα, crura dispersa esse & disiecta. Coac. (p. 197.B.) Sic Progn. (p. 126.53. H. 37.45.) τὰ σκέλεα ἀνωμάλως διεῤῥιμμένα, crura inæqualiter disiecta dicuntur.

Διάῤῥοια dicitur authori Definit. Medicarum (p. 398 24.) ῥύσις πρίν

[illegible] καὶ ἐπιπλέον διαχωρέουσα, copiosior & diuturna alui fluxio, sine inflammatione & vlceratione Aretæo verò cap 7. libr 2. de sign. diuturn. morb. est ὑγρῶν τροφῆς ἀπέπτου ἡ διάῤῥοια, liquidi alimenti incocti defluxio. Διάῤῥοιαν Cel ius alui longam resolutionem vertit cap 7. lib 2. ex aph. 77. lib. 7. quod breuis alui profusio non statim tormina cieat, si ea syncera sit & diuturna, ex aph. 23. libr 7 Cæl. Aur. diffusionem vocat cap. 22. lib. 3. acut. Διάῤῥοια est alui profluuium quo liquida effunduntur, siue sit pituita, siue bilis syncera aut mixta. Ac primùm quæ aluo continentur liquida defluunt, deinde humores qui in intestinis latitant. Gal. διάῤῥοιαν vocat quod dixit Hipp [illegible] ἐξυγρασμένη ἡ κοιλίη [illegible], aut aluus admodum effusa ac resoluta fuerit, in Progn. (pag. 112. 28. H. 37. 4.) διάῤῥοιαι χρόνιαι ætate declinantibus diuturna alui profluuia, aph 30 lib. 3.

Διάστασις, dissidentia, distantia, disparatio, diductio, recessus ac secretio, dicitur, vbi ossa inter se diducuntur ac disparantur in luxatis. li. de fract. (p. 576. 48. H. 778. E.) ἀλλ' ἀνάγκη [illegible] ἔχειν τὴν διάστασιν, verùm sic diductis ossibus eam partem turgidiorem esse necesse est. Lib. quoque de art. (p. 798. 58 H. 793. A.) [illegible] τὴν φλέβα [illegible] διαστάσιος. At diductorum ossium indicium ad contactum venæ quæ in brachio finditur, patet. Διάστασις autbori defin. Med. (pag 405. 12.) [illegible] διάστασις ἀπ' ἀλλήλων. Diductio est ossium quæ per suturam & coalitum mutuò iuncta sunt separatio aut diductio. Ac διάστασις idem quod διάστημα significat, interuallum aut interstitium dici potest. Est autem διάστασις Gal. Com. 3. in lib. κατ' ἰητρεῖον (pag. 699. 44. H. 748 D.) vbi ossa quæ mutuò se contingunt, aut naturaliter citra iuncturam cohærent, aliquo inter se interuallo dissident, disparantur, ac diducuntur, vt in brachio cubitus & radius, ad gibbum & ad manum, in crure tibia & sura, quæ & genu & calci committuntur. In Exeg. verò apud Hipp. διάστασις exponit [illegible] ipsorum corporum compositionem velut lanis similem. Διαστάσεις quoque, quæ sunt interualla, poni videntur pro eo temporis spatio quo medicus ab ægro discedit, dum eum reuisit, & pro medici absentia, lib. περὶ εὐσχημοσύνης (p. 8. 15. 56.) [illegible] ἐν διαστάσεσι [illegible], vt in interuallis nihil te lateat, ne interea dum absens es quicquam te lateat. Ideò namque discipulum aliquem ex his qui plurimum in arte progressi sunt ægro adhiberi vult. Διαστάσεις etiam interualla sumi possunt quibus morbus mutationem accipit. Διαστάσιες χειρῶν sunt manuum porrectiones & distensiones, qualiter in conuulsionibus contingit, dum principio neruorum læso motionum functio vitiatur, vt in catalepsi, epilepsia & apoplexia. Quibus in morbis dum nerui contrahuntur & rigent, manuum ac crurum distensiones & disiectiones fiunt, idque oppleto & grauato functionum animalium principio. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 94. 26. H. 597. 8.) Quidam manuum disiectiones sumunt, quando manus & crura plurimum distant inter se, vt χεῖρες [illegible] διεστηκυῖαι dicuntur in Progn. (pag. 156. 31. H. 7. 40.) quod fit extincta aut impedita motrice facultate. Φλεβῶν διαστάσιες dicuntur venarum distensiones ac amplitudines Aretæo cap 1. lib. 2 de caus. & sign. morb. ac. Eidem quoque διάστασις [illegible] dicitur inania ventriculi distentio, dum frustra vomere conatur, cap 7. lib eiusdem. Διάστασις etiam ἀντὶ τῆς διαστολῆς ponitur in pulsus definitione Zenoni Herophilio. vt scribit Gal. lib. 4. de diff. puls. (pag. 47. 49.) Quod & fecit Chrysermus (ibidem p. 48. 33.) & Apollonius (pag. 51. 44.)

Διαστολὴ dilatatio arteriæ motus in longum, latum & profundum, διαστολὴ καὶ συστολή, dilatatio & contractio est tunicæ arteriarum in circulum eleuatio & concidentia, quam pulsum quidam nominant. Gal. lib. 4. de diff. puls. (pag. 48. 35.) διαστολὴ etiam dicitur [illegible], eleuatio ac velut excitatio cordis, arteriarum, cerebri, eiusque membranarum, in longum, latum & altum, in sensum tactus cadens, autbori defin. Medic. (pag. 396. 19.) Διαστολαὶ quoque dicuntur Empiricis sermones in quibus proprium quid à communi separant & distinguunt, Gal. Com. 1. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 43. 30.) [illegible] διαστολαὶ μᾶλλον ἢ διορισμούς, [illegible]. Diastolas autem potius quam diorismos appellare consueuerunt sermones eos qui quod proprium est à communi discernunt ac separant.

Διαστομωτρὶς Gal. in Exeg. vocum Hipp. μύλην τὴν διαστέλλουσαν, specillum diducens ac dilatans exponit, propriè specillum quo os clausum diducitur atque aperitur. διαστομόω enim idem quod διαστομόω, διανοίγω, os diduco & patefacio.

Διαστρέφεσθαι est peruerti & distorqueri, diciturque de corporis partibus quæ rectas sectiones non obeunt, sed potius ex refectis distortæ & flexuosæ fiunt, tensis atque ad sua principia contractis iis neruis qui ad eas pertingunt. aph. 49. lib. 4. ἢν χεῖλος, ἢ τὸ βλέφαρον, ἢ ὀφρύς, ἢ ὀφθαλμός, ἢ ῥὶς διαστραφῇ. si labrum aut palpebra, aut supercilium, aut oculus, aut nasus peruertatur. De oculis sæpe effertur Hipp. τοὺς ὀφθαλμοὺς διαστρέφεσθαι, oculos distorqueri aut peruerti, ex musculorum oculos mouentium conuulsione, in Progn. (pag. 124. 25. H. 37. 17.) & Coac. (p. 153. A.) ὀφθαλμῶν διαστροφή, oculorum peruersio, in Prorrh. (pag. 196 30. H. 74 C.) & Coac. 154. D.) & Prorrh. 2. (pag 94 C.) οἱ ὀφθαλμοὶ διεστραμμένοι, oculi distorti sunt. διαστρέφεσθαι χεῖλος, ἢ ὀφθαλμόν, ἢ ῥῖνα, labrum aut oculum aut nasum peruerti. Coac. (pag. 177. G.) Sic [illegible] spinæ obliquitas, distorsio & peruersitas, ibidem (pag. 168. E.) Διαστρέφεσθαι de osse, neruo aut musculo dicitur, cuius initium interiore parte membri est, finis vero aut extra aut infra, sicque membrum aut pars contorquetur aut peruertitur. Gal. Com. 1. in li. de fract. (p. 550 53. H. 752. C.) Hippocrates vero in supina manus figura os quod est ad cubiti gibbum, neruos etiam qui ex carpo & digitis interiore parte os brachij tendunt, distorqueri scribit. Eadem notione τὰ διεστραμμένα membra corporis distorta, idem quod διαστροφαὶ ac peruersiones sonant. ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον (pag. 689 9 H. 744 H.) Quæ fiunt dum vel à sua sede elabitur aliquid in exteriorem corporis partem, vel introrsum in spatium aliquod luxatus protruditur, vt in naribus, si in exteriorem partem auertitur, aut pinnula recedit, in exteriorem partem distorquetur, si in internum foramen secedit, introrsum distorsio fit, vt scribit Gal. Com. 3. in eundem lib. Διαστρέμματα etiam dicuntur eadem quæ διαστροφαί, suntque luxationis species qua articulus ipse leuiter deprauatur, suaque sede commouetur. fiunt quoque circa vnum os, ac præcipuè circa tibiam in pueris, quo casu deligatione vtimur, vtimurque ad dirigendum obiicientes lignum ex tilia, vel ex tali aliqua materia firmum mollèque, asserculos tenues inde parantes. Ab iis quæ σπάσματα dicuntur differunt, quatenus διαστρέμματα articulum quodammodo attingunt peruertunt & commouent. At σπάσματα articulo illæso neruosas etiam partes intorquent. Gal. ibid. (pag 699. 52. H. 748. D.) Prorrh. 2. διαστρέμματα in pueris sunt membrorum obliquationes, cùm deprauantur aut distorquentur in epilepsiæ depulsione, [illegible] διαστρέμματα, aut latera distorquentur (p. 94. C.)

Διαστοφαὶ hiatus dicitur in muro interrupto & locis aliquib. diruto, aut hiatus inter duas rupes intersectus, quo inter se sunt auulsæ. Sumitur pro quouis interstitio & interuallo aut separatione. Dicuntur διαστοφαὶ Hesych. αἱ διαστάσεις [illegible] ὀρῶν. Sic & διαστοφὴ [illegible] ὄρους Sudæ hiatus inter duas rupes auulsas intersectus. διαστοφαὶ disparationes dicuntur Hipp. in venarum diductione lib. de loc. in homine (pag. 409. 37.) καὶ διαστοφὰς ἐν τῇσι μηροῖσι ποιέουσι, & disparationes in cruribus facit, aut interstitia & diuaricationes. Eadem notione διαστοφὰς φλεβῶν, venarum interstitia & intercapedines dicuntur, velut intercisiones, distantiæ ac diuortia, quæ in corpore venoso & gracili facilè apparent, in obeso ac molli ægerrimè. lib. 2. Epid. (pag. 1006. C.) [illegible] διαστοφὰς [illegible] τῶν φλεβῶν. Videndæ etiam quænam sint venarum inter se distantiæ & intercapedines.

Διασφύξιες φλεβῶν, venarum, aut arteriarum pulsationes, dicuntur Hipp. lib de alimento (pag. 383. 4) quæ per reciprocam diastoles, & systoles motum pulsum constituunt ad aërem expellendum & recipiendum.

Διασχίσις τῆς φλεβός, venæ discissio, diductio, diuisio. li. de fract. (p. 576. 42. H. 778 D.) [illegible] τὴν διασχίδα τῆς φλεβός, qua vena scinditur.

Διασχόντα ὀστέα, ossa penetrantia, procedentia, perrumpentia. lib. de art. (pag. 613. 40. H. 816. G.) μὴ διασχόντα τὰ ὀστέα εἰς τὸ εἴσω μέρος, ita vt ossa ad interiorem partem minimè perrumpant. De costarum fractarum ossibus dicitur, quæ ad internam thoracis cauitatem non pertingunt aut permeant. Sic lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 279. 51.) διασχοῦσα penetrans, perrumpens. de vena dicitur. [illegible] ὀμφαλοῦ [illegible]. & vna quidem per vertices ac cutem peruadens ex vmbilico effertur, aut per vertices aut cutem procedens, penetrans aut cutem & vertices traiiciens. Sic διασχών, διελθών, procedens dicitur.

Διάτασις in fracturis est membri distentio, cùm membrum ab inferiore parte intenditur, & à superiore continetur. lib. κατ' ἰητρεῖον (pag. 694. 20. H. 746. A.) Quibus autem in membris διάτασιν fieri debeat scribitur ibidem (pag 696. 34. H. 746. F.)

Διατείνουσα [illegible] ea pars qua pulmo peruadit ac extenditur, di-

citur Coac. (p.181.H.) & infimam thoracis partem ac diaphragma denotat, ideoq; discriminationem vertit Cornar.

Διὰ ταχέων aut διὰ ταχέων, celeriter, ex breuibus interuallis. In Coac. (pag.147.C.) διὰ ταχέων ἀπόλλυνται. qui celeriter pereuntur. διὰ ταχέων ἀπόλλυνται dicuntur Prorrh. (p.203.46. H.75.H) lib.1. Epid. ægr.4. διὰ ταχέων δὲ πάλιν παρέκρουσεν, sed confestim rursus desipuit.

Διὰ τέλεος, διὰ παντός, ἀεί, perpetuò, semper significare scribit Gal. Com.2. in lib. de rat.vict. in morb. ac. (p.69.43. H.391.51.) & Com.4 in eundem lib. (p.98.55. H.398.52.) τὸ διὰ τέλεος, & τὸ διὰ τέλεος idem quod per τοῦ διὰ παντὸς τοῦ χρόνου ταύτης κατασείσεως. διὰ τέλεος idem quod per totum morbum significat. Idem libro 2. περὶ διαίτης. (pag.182) διὰ τέλεος, διὰ παντὸς τοῦ χρόνου, καὶ μέχρι τέλους διὰ παντὸς τοῦ νοσήματος γενομένη. ἢ συνεχῶς, καὶ κατὰ τὸ ἑξῆς, exponit, hoc est, per totum tempus, ad finem vsque totius morbi, continenter, & deinceps. Com. quoque 3. in lib.1. Epid. (p.389.30.H.884.F) διὰ τέλεος, δι' ὅλου τοῦ νοσήματος, hoc est per totum morbum significare scribit. Hipp. certe familiaris est dictio, vt libro 1. Epid. ægr.1. τούτῳ πνεῦμα διὰ τέλεος, ὥσπερ ἀνακαλουμένῳ, ἀραιόν, μέγα. Spiratio huic perpetuò, quasi intro reuocanti & ingeminanti, rara & magna fuit. Et ægr.3. ἐξ ἀρχῆς τούτῳ καὶ διὰ τέλεος πνεῦμα μέγα, ἀραιόν. Huic per exordia ad extremum vsque spiratio magna & rara fuit. Et ægr.8. ἆσθμα διὰ τέλεος οὐ λίην. spiratio perpetuò, non magna tamen. Rursus lib.3. Epid. ægr.2. τούτῳ κώφωσις διὰ τέλεος παρέμενεν. huic perpetuò surditas permansit. Et ægr.3. καὶ περὶ ὀμφαλὸν παλμὸς διὰ τέλεος. & continens ad vmbilicum palpitatio occupauit. Item ægr.6. καὶ διὰ τέλεος ἐρυθρὸς εἶχε. & perpetuò rubor tenuit. Et ægr.9. ἄκρεα ψυχρὰ διὰ τέλεος, extrema perpetuò frigida. Ægr. quoque 11. κοιλίη διὰ τέλεος πολλὰ ἄκρητα διὰ τέλεος. aluus per totum morbum multa syncera deiecit. Et ægr.12. ταύτῃ διὰ τέλεος κοιλίη ὑγρή. huic per totum morbum aluus lubrica. Rursus ægr.1. post st. pest. οὖρα διὰ τέλεος κακά. vrinæ per totum morbum malæ. Item ægr.2. ταύτῃ τὰ τῶν οὔρων διὰ τέλεος ἦν μέλανα. Vrinæ huic perpetuò nigræ. Æg.10 οἱ δὲ παροξυσμοὶ καὶ οἱ πόνοι τούτῳ διὰ τέλεος ἐν ἀρτίῃσιν ἔσαν μᾶλλον. Accessiones verò & dolores hunc perpetuò diebus prope paribus inuaserunt. Ægr.13. τούτῳ διὰ τέλεος, ἐξ οὗ ἐγὼ οἶδα, κοιλίη ταραχώδης. Ex quo eum vidi, huic perpetuò aluus turbulenta fuit. Ægr.15. ἣ διὰ τέλεος αἰεὶ σιγῶσα. & perpetuò semper taciturna fuit. Item ἦν ταύτῃ διὰ τέλεος, πνεῦμα ἀραιόν, μέγα. Huic perpetuò ad finem vsque spiratio rara & magna aderat. Διαπλέειν verò est vitam tolerare & degere, aut perdurare & ad extremum vsque spiritum vitam trahere. Lib. 1. de Morb. (pag.460.36.) οὐ δυνάμενοι τὰς ἡμέρας διαπλέειν, ὅσας ἂν τὸ σίαλον πεπανθῇ ἐν τῷ πλεύμονι. cùm nequeant ad dies perdurare in quibus sputum in pulmonibus concoquatur. Rursus lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag.533.11.) καὶ γὰρ οἱ πολλοὶ πλευμορραγέες ἐόντες, διαπλέουσιν ἕως ἂν ἀποθάνωσι. Multi nanque rupto pulmone vitam trahunt ad extremum vsque spiritum.

Διαπτοιέεσθαι commoueri, perturbari, perterreri, auertere, respuere, ad inopiam consilij redigi, pudore iniecto deterreri. Lib. 5. Epid. (p.1159.H.) οὐδὲν διεπτοεῖτο, nihil commouebatur. Quod repetitur lib 7 Epid (p.1233.F.)

Διατρέχειν peruenire, transcurrere. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 553.21.) πολλοὶ δὲ διατρέχουσι καὶ ἐς τὰς εἰκοστὰς τετάρτας. multi vero etiam ad vigesimum quartum diem perueniunt. Quod ib. (v. 54.) dicitur, διαφέρουσιν ἕως τῆς εἰκοστῆς τετάρτης ἡμέρης, durant ad vigesimumquartum diem.

Διατρίβειν, tempus terere, immorari, cunctari, tardare, in re aliqua peragenda. lib. de cap.vuln. (p.911.G.) μὴ διατρίβειν, non est cunctandum, non differendum, aut tempus protrahendum ac terendum. διατρίβειν enim significat χρονοτριβεῖν, ἀναβάλλεσθαι, tempora extrahere, differre, immorari. διατρίβειν, ὁ χρονίζειν exponit Erot. hunc sane Hipp. locum innuens, quod est procrastinare, differendo tempus extrahere & terere, protogare. Sunt & διατριβαὶ congressus, conuersationes. Lib. περὶ ἰητροῦ (pag.22.3.) ἐν τῇσι κατὰ πόλιν διατριβῇσιν, in vrbanis congressibus, hoc est in vrbibus.

Διὰ τῶν αὐτῶν, phrasis est Hipp. familiaris, præcipue in Epidem. vbi eadem in ægris perseuerant, aut iisdem affliguntur casibus ac symptomatis, vt ægr.2. libro primo. τετάρτῃ διὰ τῶν αὐτῶν. quarto eadem affligebant omnia. Rursus ἐνάτῃ διὰ τῶν αὐτῶν. Nono eadem perseuerarunt omnia. Et ægr.5. ἐνάτῃ διὰ τῶν αὐτῶν. nono cùm eadem perseuerarent. Rursus ægr.3. libro 3. ἐννεακαιδεκάτῃ διὰ τῶν αὐτῶν. decimonono eadem perseuerarunt. Et ægr.5. ἕκτῃ διὰ τῶν αὐτῶν. Sexto eadem perseuerauere. Ægr. quoque 11. & 12. ἕκτῃ διὰ τῶν αὐτῶν. Et ægr.1. post st. pest. θ' διὰ τῶν αὐτῶν, nono eadem perseuerauerunt. Et ægr.7. ἐνάτῃ διὰ τῶν αὐτῶν καὶ τὰς ἑξῆς. nono ac proximis diebus eadem perseuerarunt. Ægr.9. οὖρα διὰ τῶν αὐτῶν, vrinæ eædem. Quod ægræ eiusdem lib. οὖρα ἦν διὰ τῶν αὐτῶν dixit, & τὰ ὑποχωρέοντα διὰ τῶν αὐτῶν, alui deiectiones eædem perseuerarunt. Item ægr.11. δευτέρῃ διὰ τῶν αὐτῶν. Postridie eadem perseuerarunt. Rursus libro 7. Epid. (pag 1239.E.) καὶ ὁ κατάφορος διὰ τῶν αὐτῶν, eadem in somnum propensio perseuerabat. Iterumque ibidem (ib. G.) οὖρα διὰ τῶν αὐτῶν. vrinæ eædem perseuerabant. In Coac. [pag.134.G. & 209.E.] αἱ πυκναὶ διὰ τῶν αὐτῶν ὑποστροφαί, crebræ iisdem perseuerantibus casibus morborum reuersiones. In Prorrh. [pag.209.3. H.77.E.] διὰ τῶν αὐτῶν ἰόντες dicuntur, vbi eadem perseuerant. In Coac. verò in eadem re διὰ τῶν αὐτῶν ἰόντων scribitur, hoc est, iisdem prodeuntibus & perseuerantibus, & de alui affectione effertur.

Δίαυλοι dicuntur cursus recti reuertentes aut reciproci, ac recurrentes. Cùm enim cursu ad metam peruenissent, flectentes eò rursos recurrebant, vnde cursum inierant. Sic δίαυλος curriculum duplex dicitur, & διαυλοδρομεῖν qui diaulon currit, hoc est, qui cursum circensem peragit, aut duorum stadiorum circuitionem facit. Dicitur & διαυλοδρομεῖν, cùm ad calcem perueneris, rursus ad carceres cursu redire. διαύλους inter exercitationes reponit Hipp. libro primo. περὶ διαίτης (pag.352.12.) & libro 2. (pag.363.51.) vbi cursus reuertentes rectos exponit Coto. Caluus verò circenses. Quibus ἱππόδρομους ἵππους opponere videtur Hipp. cursus equestres indefinitos, quique nullam habeot metam propositam ad quam flectant. Sic lib.3. περὶ διαίτης (pag.368 24.) διαύλοισιν ὀλίγοισι cursibus rectis reuertentibus modicis æstate vti præcipit. Rursus (pag.372.37.) οἱ δίαυλοι καὶ τροχοὶ γυμνοὶ dicuntur, recti cursus reuertentes & circulares, qui exutis vestibus obeuntur, quibus τοὺς ἐν ἱματίῳ δρόμους καμπτοὺς opponit, cursus flexos in vestitu.

Διαφανὴς pellucidum, perspicuum, transparens. διαφανέα οὖρα, vrinæ pellucidæ ac perspicuæ, quæ aqueæ sunt & dilutæ, extremamque tenuitatem ac cruditatem denotant, præsertim si cum albedine coniunctæ sint, vt aph.72. lib.4. in phreniticis οὖρα διαφανέα, λευκά, vrinæ pellucidæ, albæ, summam perniciem præ se ferunt. Sic Coac. (pag 211.E.) λευκὸν δὲ καὶ κεχυμένον, διαφανὲς οὖρον πονηρόν. Alba verò effusa & perspicua vrina mala est. lib.1. Epid. ægr.2. διαφανέα οὖρα, λεπτά, pellucidæ vrinæ ac tenues, bis ponuntur, quæ extremam tenuitatem indicant, & quæ tum consistentia, tum colore morbi cruditatem significant, vt nostris in eum lib. Annot. scripsimus. διαφανέα ὦτα aures pellucidæ, ex siccitate tabefactæ & excarnes ac contractæ, ideoque pellucentes, inter lethales faciei notas annumerantur, Coac. (pag.149.A.) ὦτα ψυχρὰ καὶ διαφανέα καὶ συνεσταλμένα, ὀλέθρια. Aures frigidæ, pellucidæ, contractæque perniciem minantur. διαφανέες φλέβες, venæ perspicuæ, manifestæ, apparentes, vt quæ sanguine plenæ sunt & turgidæ, aph.22. sect.3. lib.6. Epid. φλέβας ἐκπεπληρωμένας τε καὶ μεστὰς αἵματος, venas eminentes aut extantes ac sanguine turgidas, explicat Gal.

Διαφανὴς etiam candens & ignitum ac pellucidum significat, vt διαφανέα σιδήρια dicuntur ferramenta candentia & ignita, aut translucida. Lib. de arte. (p.590 48.H.788.A.) χρὴ δὲ διαφανέσι σιδηρίοις, ὡς ἂν τάχιστα περαιωθῇ κατὰ δύναμιν. Candentibus [ferramentis] quoque adurendum, quò quàm celerrimè fieri potest penetrent. Quem locum subindicans Erot. διαφανέσι διαπύροις, hoc est, ignitis aut candentibus, exponit. Gal. etiam διαφανεῖ, ἰσχυρῶς διαπύρῳ, abunde ignita Hipp. vocari scribit lib. etiam περὶ αἱμορροΐδων (pag.891.H.) διαφανέα τὰ σιδήρια candentia ferramenta dicuntur quibus hæmorrhoidas inuri iubet. καίειν δὲ καὶ διαφανέα τὰ σιδήρια, καὶ καίειν ἕως ἂν ἀποξηρανθῶσι. tum admotis candentibus ferramentis, dum resiccentur, vruntur. Quem mihi certe locum exprimere Erot. videtur cùm τὰ διαφανέα σιδήρια, τὰ διάπυρα καυτήρια, hoc est ignita cauteria exponit. Rursus eodem lib. (pagina 894.B.) διαφανὲς τὸ σιδήριον, candens ferramentum dicitur, per calamum perforatum immissum, quo vstio perficitur, καυτῆρα vocat Hipp. Quam dictionem exponens Galen. in Exeg. æneam esse fistulam dicit in fundo perforatam, per quam καυτηρίδιον διαφανὲς hoc est paruum candens ferramentum demissum vstionem facit. At libello περὶ ὄψιος (pagina 688.22.) διαφανέα simpliciter dicuntur, quæ ferramenta candentia intelliguntur, cùm μὴ διαφανέσι, hoc est, non admodum candentibus ferramentis palpebrarum vstionem fieri præcipit. Sic etiam lib. περὶ ἀφόρων (pag.680.41.) διαφανὴς candens & ignitum significat, cùm λίθον μέλανα διαφανῆ, hoc est, lapidem nigrum candentem & ignitum, velut pyriten, in vinum iniicit, ad suffitum mulieri in vterum immittendum. Et libro 2. de Morb. (pagina 476.36.) ἵνα ἐσχάρας διαφανέας ho

hoc est, furni testas candefactas, in vinum & lac caprinum ac succum sic immittit, ad suffitum ore captandum. Hesych. etiam διαφραγμὸς λαμπρῶς, διαφανῶς exponit.

Διαφέρειν durare, perdurare significat, aut perferre & sufferre. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 537.49.) ἡ δὲ νοῦσος διαφέρει μάλιστα ἐννέα ἔτεα. morbus autem nouem annos maximè durat. Ibidem de ægro dicitur, διαφέρει φθινύθων, contabescens durat, perfert, aut degit. Rursus ib. (pag. 553.54.) πολλοὶ δὲ διαφέρουσι καὶ ἐς τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τῶν ἡμερέων. multi verò etiam ad vigesimum quartum diem durant, degunt, hoc est morbum perferunt. Eademque notione διαφέρεσθαι dicitur Hipp. hoc est, durare, degere, æuum agere aut agitare, Lib. de artic. (pag. 634.6. H. 823. C.) ὑγιεινῶς τἄλλα διαφέρονται. in reliquis satis salubriter degunt, agunt aut æuum agitant, vt ex Herodoto διαφέρειν τὸν αἰῶνα, æuum traducere & agitare annotatur. Sic lib. περὶ παθῶν (pag. 522.2.) [illegible] διαφέρων πολλὸν χρόνον. vbi quis ex longo morbo non purgatus diu vitam traduxerit, aut diu agitatus & iactatus fuerit, diu permanserit. Lib. etiam 2. de Morb. (pag. 473.52.) [illegible] ἡ νοῦσος, ἢν ἀκάθαρτος διαφέρηται. Reciduam enim facit morbus, si quis impurgatus permanserit. Sic διενεγκεῖν morbum sufferre ac tolerare significat, idem quod ὑπομένειν, perferre Lib. 5. Epid. (pag. 1146. B.) [illegible] χρόνον [illegible] ἡ [illegible] τοῦ φαρμάκου [illegible]. Atque diutius morbum sufferre poterat, ni medicamenti vis obstitisset. hoc est, nisi vi medicamenti periisset. Διενεγκεῖν etiam fœtum perferre, & ad maturitatem ferre significat, quod perferri dicit Plinius lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 600.54.) φυλακῆς γὰρ καὶ ἐπιστήμης πολλῆς δεῖ, εἰ τὸ διενεγκεῖν τε καὶ ἐκθρέψαι τὸ παιδίον. Custodia, nanque & scientia multa opus habent vt fœtum perferant & enutriant. διενεγκεῖν dicitur paulò ante (pag. 599. 11.) Rursus libro 2. (pag. 664.41.) καὶ ἢν διενέγκῃ τὸ ἔμβρυον, si fœtum perferat, ad partus tempus gestarit. Διαφέρειν etiam penetrare significat, & de hastæ cuspide dicitur lib. 5. Epid. (pag. 1148. F.) καὶ τὸ ἄκρον διενήνεκτο ὑπὸ τὸν ὀμφαλόν, cuius cuspis infra vmbilicum penetrabat, eminebat. Est & διαφέρειν in diuersas partes ferre, distrahere, dissipare, aut quasi in varias partes mittere, διαπέμπειν. Lib. 4. de Morb. (pag. 500. 17.) ἢν δὲ τὸ σῶμα τοῦ αὐτοῦ ἐς τὴν κύστιν διαφέρῃ. Quod si corpus [pituitam] ad vesicam & aluum transmutat, deleget, aut ferat. Sic membra insepulta different lupi, dixit Horat. pro in varias ferent & dissipabunt. & Virg. Aquilonem differre nubila, hoc est dissipare & disiicere. Potest & hic διαφέρειν sumi pro φέρειν simpliciter, & ibid. καὶ ταῦτα ἔξω φέρῃ, atque ista foras ferant, perferant. Διαφέρειν pro συμφέρειν ponitur aph. 22. lib. 5. de calidr. πλεῖστον δὲ διαφέρει ὀστέων κατήγμασι plurimum autem confert ossium fracturis. Quod etiam repetitur lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p. 427. 40

Διαφεύγειν euadere, effugere, liberari. ὁκόσοι κυνάγχην διαφεύγουσιν, quicunque ab angina liberantur. aph. 10. lib. 5. &, ἢν δὲ ταύτας διαφύγωσιν, si verò hos (dies) euaserint, ibidem, & aph. 6. libro 5. quod ἐκφεύγειν & ὑπεκφυγεῖν dicitur libro 2. de Morb. (pag 470.26. & 30.) In Coac. (pag 175. G.) οἱ δὲ διαφυγόντες ἑπτὰ ἡμέρας ἔμπυοι γίνονται, qui verò septem dies superarunt, suppurati euadunt.

Διαφθορὴ dicitur Hipp. fœtus corruptio aut corruptela, abortiuus fœtus & eiectus. libro 1. περὶ γυναικ. (pag. 591. 23.) καὶ δοκέει ὥσπερ σάρκας [illegible] τὰ ἰόντα, ὡς ἐκ διαφθορῆς, καὶ μέλανα. eaque quæ foras prodeunt carnem esse reputat & nigra, velut ex abortione. Vbi tamen [illegible] legi malim ex membranis Regiis manu scriptis, vt frustula carnea erumpere intelligantur. In Coac. (pag. 202. D.) ἐν μακρῇσιν ἐκ διαφθορῆς in diuturnis morbis ex fœtus corruptione aut abortione. Rursus (ibid. E.) τὰ ἐκ τόκου καὶ διαφθορῆς πολλὰ ἐξιόντα ὁρμώμενα. Quæ ex partu & abortione celeriter multa cum impetu feruntur. διαφθορὰ, φθορὰ sæpe dicitur & ἀποφθορὰ initio lib. 6. Epid. quam διαφθορὰν & ἐκβολὴν exponit Galen. Sic διαφθείρειν & διαφθείρεσθαι abortum facere dicitur Hipp. vt φθείρειν & φθείρεσθαι sæpe libris περὶ γυναικ. præcipueque lib. primo (pag. 619.) lib. quoque (pag. 599. 11.) ἀλλὰ σφίσι τὰ παιδία διαφθείρονται. sed suos fœtus perdunt aut corrumpunt. Rursus ibid. (pag. 619. 25.) καὶ τῇσι διαφθαρείσῃσι τὰ ἔμβρυα κατὰ λόγον ἡ κάθαρσις γίνεται τοῦ [illegible]. & in his quæ fœtus corruperunt, pro horum dierum ratione purgatio procedit. ὁκόσαι διαφθείρουσι μάλιστα τὰ ἔμβρυα, quæ fœtus corruptura sunt, aph. 53. libro 5. Item libro 7. Epid. (pag. 1221 D.) διέφθειρε πεμπταίη, quinto die abortum fecit. Et rursus (pag. 1229. A.) ἐν τρισὶ τρίτησι δῆλοι αἱ διαφθεῖραι. ferè intra triduum appaiet num abortum facturæ sint.

Διαφλόξιες exponuntur Gal. in Exeg. apud Hipp. ἀναβλύσεις effusiones, ebullitiones, & διαφλοχθεῖσα, διαχυθεῖσα, ὑγρανθεῖσα, perfusa humectata, & διαφλοχθεῖν ὑγρανθὲν humectatum, humore madens & ebulliens. Sic etiam διαφλοίοντα ὑγραίνοντα humectantia, humore madentia.

Διαφοινίσσεσθαι est rubefieri & puniceo colore infici: In Coac. (pag. 192. B.) ἱδρώσαντες οὗτοι διαφοινίσσονται οἷα μάστιξιν. hi post multos ac tenues sudores, velut acceptis ex flagris vibicibus, rubefiunt, rubescunt. Rursus (p. 195 H.) τούτοισι κοιλίαι καὶ βουβῶνες διαφοινίσσονται οἷα πληγῶν ὑποδεδεγμένοι, iis velut ex acceptis plagis cum dolore, venter & inguina rubescunt. Huiusmodi autem rubores succorum acrimoniam & feruorem præ se ferunt, & malignarum pustularum genere censentur.

Διαφόρησις est humorum qui in aliqua corporis parte continentur, per insensiles cutis meatus euaporatio & digestio. διαφόρησις ἄδηλος ideo Medicis dicitur, quam disiectionem occultam vertit Aurel. cap. 32. lib. 2. acut. morb. Idem diaphoreticum dicit, latenter disiici per sudorem, quod est resolui ac dissolui (ibidem) Et cap. 33. disiectionem siue diaphoresin dicaratis partibus fieri totius corporis.

Διάφορον quod ad rem pertinet aut interest, vt lib. de articul. (p. 597.39. H. 792. E.) κατακεῖσθαι μὲν ἔτι τὸν ἄνθρωπον μέγα τὸ διάφορόν ἐστι, decumbere tamen hominem valde ad rem pertinet, multum interest, magni est momenti.

Διάφραγμα septum transuersum dicitur, liberæ respirationis instrumentum, musculus ille qui thoracem & spiritus organa à ventre toto discriminat aut discernit. Qua ratione thoracis & ventris discrimen sæpe vocatur Cœl. Aurel. vt capit. 4. lib. primo. Tard. pass. & cap. 11. & discretorium, cap. 12. Præcordia quòd cordi prætendantur, Plinius vocat, antiqui φρένας, vt Hipp. Lib. de flatibus (p. 299. 24.) [illegible] αἱ φρένες dicitur septum ac velut sepimentum quoddam. Cuius naturam sic describit lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 18. 36.) [illegible] γὰρ φρένες πλατεῖαι καὶ ἀντιτεταμέναι, φύσει δὲ νευρωδέστεραι τε καὶ ἰσχυρότεραι: διὸ ἧσσον ἐπίπονοί εἰσιν. In latum enim protenditur septum transuersum, & renitens est, eiusque natura neruosior & validior, minusque eam ob causam dolori opportuna. Dicitur & Hipp. τὸ κατὰ γαργαρεῶνα διάφραγμα, quod ad gurgulionem est interseptum, angustus ille faucium locus, gulæ & ori intermedius, & gurgulionem discriminans, lib. 2. Epid. (pag. 1017. C.) Est etiam διάφραγμα in naribus, velut narium interseptum, os illud quod nasi foramina duo velut murus quidam distinguit ac discernit. Gal. Comment. 1. in lib. 6. Epid. (p. 446. 32.) [illegible] διάφραγμα τῆς ῥινὸς vocat. Rufus quoque ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων, τὸ μεταξὺ τῶν τρημάτων χονδρῶδες, ῥινὸς διάφραγμα vocat. Pollux libro secundo, τὸ δὲ τὰ τρήματα διαιροῦν ὥσπερ τειχίον, κίων καὶ διάφραγμα, καὶ [illegible]. [illegible] δὲ, τὸ μὲν [illegible] διατειχίζον, διάφραγμα ῥινὸς, τὸ δὲ ὑπ' αὐτὸ πρὸς τὸ [illegible], ὡς ἐπὶ τὸ χεῖλος [illegible], κίων. Quæ est etiam Rufi opinio cùm scribit, τὸ δὲ [illegible] διαφράγματος τῆς ῥινὸς [illegible] τὸ χεῖλος [illegible], κίων. Authori etiam Medici κίων dicitur τὸ [illegible].

Διαφραδέως, σαφῶς, liquidò, apertè significat apud Hipp. lib. de loc. in homine (pag. 408. 39.) [illegible] ἐγκέφαλον ἐσέλθῃ, οὕτω διαφραδέως ἀκούεται ταύτῃ. Quicquid autem in cerebrum per membranam peruenerit, id apertè hac parte auditur. Sic διαφραδέως σαφῶς exponit Erot. apud Hipp. & Hesych. φραδέως, φραστικῶς, φανερῶς, disertè & apertè. Ac certè, nisi me coniectura fallit, hunc locum mihi Erot. exprimere videtur, ac pro διαφραδέως διαφραδὲς legisse. Quæ etiam lectio quadrare potest.

Διαφρέων, ἀφρίζων, hoc est spumans exponitur Galeno in Exeg.

Διαφυλάσσειν custodire, conseruare: sed pro obseruare poni videtur lib. κατ' ἰητρεῖον (pag 697. 44. H. 747. G.) ἡ ἀνάληψις, ἡ θέσις, ἡ ἐπίδεσις, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ ἦ διαφυλακτέον. obseruandum autem est, vt apprehensio, depositio, & deligatio eodem sint statu.

Διάφυσις interstitium, interuallum, discrimen, res intercurrens & discriminans, septum, septum medium. διάφυσιν vocat Hipp. lib. de fract. (pag 549. 25. H. 760. F.) vt illic exponit Galen. eminentiam quandam neruosam & cartilaginosam in media ossis tibiæ cum femore commissura protuberantem, quæ grandem illum sinum subit; & colluctantia ac prominentia femoris inferiora capita ac tubercula, quæ in tibiæ sinus inseruntur, discriminat & distinguit. Hoc verò discrimen in recentibus cadaueribus tantùm apparet, cùm in mortuis marcescat, adeò vt falsum Hipp. quidam existimerit. De quo agit etiam Gal. lib. de ossibus. At in Mochl. cum scribitur (p. 842. C.) αἱ πλευραὶ δὲ κατὰ τὰς διαφύσιας τῶν σπονδύλων νεύρῳ προσπεφυκυῖαι, Costæ verò ad vertebrarum interstitia neruo connectuntur. διαφύσιες interstitia & interualla intelliguntur, rimæ, cauitates superficiariæ, ac sinus vertebrarum corporibus

incisi ad apophyseon transuersarum radices, in quos costarum capitula rotunda suis tuberculis inseruntur. Eoque nomine duplices illi sinus, in quibus duplicem dearticulationem costæ faciunt, dicuntur. Quorum vnus est ad radices transuersorum processuum verticulorum, alter verò ad eorum finem internum. Ipsi quoque transuersi processus aut apophyses διαφύσιες dici possunt, velut inter vertebras enatæ aut pullulantes, cum quibus duplici diarthrosi costæ iunguntur. At rursus ibid. (p.842.D.) τὸ στῆθος διαφύσιας ἔχει πλαγίας, pectus obliqua interstitia habens qua parte costæ annectuntur, dicitur. Eoque nomine discrimina quædam aut interualla intelliguntur, hoc est cartilagines ipsæ ad latera ossium sterni, quibus per synarthrosin cum costis iunguntur, aut sinus ipsi cartilagine incrustati, ad ossium pectoris latera & commissuram insculpti, in quos costæ parte cartilaginosa inseruntur. Rursus (p.ibid.F.) ἐκ δὲ διαφύσιος τῶν τοῦ πήχεος ὀστέων, ex medio cubiti ossium interstitio neruus torpidus enasci dicitur. Sic lib. περὶ τέχνης (p.6.30.) διαφύσιες interualla significant & segmenta, aut spatiorum intercapedines, quibus plurimæ & magnæ corporis cauitates resectæ sunt & veluti discriminantur: Poros etiam & meatus verterunt, quòd vasorum ferè vsum præstent, eaque contineant quæ partim possidentem lædant, partim etiam eidem prosint. τούτων οὐδὲν ὅ, τι οὐ καὶ αὐτὸ κατὰ ἑωυτὸ πολλὰς διαφύσιας ἔχει. Horum nullum est quod non etiam ipsum vacuum sit, segmentis multis plenum ac veluti discriminatum. Est etiam διάφυσις Hipp. pediculus & interstitium ex quo fructus arboris inhæret aut dependet, & maturus secernitur ac decidit. Lib. περὶ φύσιος παιδίου (p.259.29.) ὥσπερ δὲ τοῖσιν ἐκ τῆς γῆς φυομένοισιν οἱ καρποὶ ἁδρυνόμενοι ἀπορρήγνυνται ἐκ ... κατὰ τὴν διάφυσιν. Quemadmodum autem in his quæ è terra nascuntur fructus pleni & maturi secernuntur ac decidunt qua parte inhærescebant.

Διαχαλᾶν laxari, elaxari, resolui, dissolui ac aperiri significat. Estque solutio continui in suturis, cùm vnguis vnguem relinquit, aut cuneus angulum, aut dens dentem, quod in fracturis capitis sæpe accidit. Lib. de vuln. cap. (pag.903.G.) ὁ περὶ τὸ ὀστέον ... διαχαλᾶν ... Promptè cum os hac parte, ob eam quam à natura habet imbecillitatem & raritatem, rumpitur & elaxatur, aut quia sutura promptè rumpi ac elaxari solet. Sic διαχάλασις suturæ dissolutio aut elaxatio dicitur (ib.H.) ... διαχαλάσῃ. At fractura ad suturam existens suturæ etiam laxatio est, quæ, vbi rupta fuerit & elaxata, asserere non est facile, neque si id à teli vestigio in sutura existente contingat.

Διαχειρίζεσθαι idem quod διαχειρίζειν, tractare, manibus versare, regere, administrare. Lib.2. περὶ γυναικ. (p.638.42.) δεῖ δὲ τὸν ὀρθῶς ταῦτα διαχειριζόμενον. oportet autem eum qui rectè hæc tractare volet. διαχειρίσιες φαρμάκων, medicamentorum præparationes dicuntur, administrationes ac dispensationes, quæ manuum tractationes exigunt lib.2. Epid (p.1012.G.)

Διαχεῖσθαι, diffundi, dissipari, discuti, resolui. De tuberculo dicitur lib.4. Epid. (p.1137 B.) οὐκ εἰώθει διαχεῖσθαι, dissipari aut discuti non solet. Dioscor. de Onobrych. cap.170.lib.3. διαχεῖν φύματα, tubercula discutere dicit.

Διὰ χρόνου, vox est ambigua apud Hipp. Interdum enim interpositum temporis interuallum ac spatium significat, vt in Progn. μέγα δὲ ἀναπνεόμενον καὶ διὰ πολλοῦ χρόνου, magnam respirationem & quæ ex longis interuallis fiat denotat, quæque in ipsa respirationis actione magnam cessationem ac notabilem quietem interponat, & quæ ex longo temporis spatio opus ipsum obeat, quod διὰ μακροῦ lib 3 περὶ δυσπν. exponit Gal. Atque idem significat διὰ χρόνου, quod διὰ πολλοῦ χρόνου, ex multis interuallis, aut longo interposito interuallo ac tempore, vt scribit Gal. lib.2. περὶ δυσπν. (p.180 46.) Quam in notionem etiam vtitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.68.51.H.391.35.) ἢν διὰ χρόνου ἐξαπίνης ἐς τὸ πονεῖν ἔλθῃ, si longo post interuallo subitò ad laborem se conuertant. Significat enim διὰ χρόνου idem quod πολλὰ χρόνον διαλιπόντες, paulò ante dicit Hipp. hoc est, post longi temporis quietem. Διὰ χρόνου etiam interdum longi & multi temporis successionem denotat, idemque quod ἐπὶ χρόνον πολὺν, quod per multum tempus diuque obtinet, vt cùm scribitur lib.3 Epid. ægr. 15. & 16. post st. pest. πνεῦμα ἀραιὸν μέγα, διὰ χρόνου, magnam & raram spirationem multo & longo tempore diuq; obtinuisse indicat. Quam quidem explicationē longè diffusius ex Galeni authoritate probauimus nostris in eū lib. Annot. simulq; huius etiam phrasis varietatē adscripsimus.

Διαχώρησις & διαχώρημα Hipp. quicquid è corpore quolibet aut quacunq; ex parte excernitur, significat; magis tamen propriè, idq; frequentissimè, alui excretioni attribuitur quæ per aluum subit, vt scribit Gal. Comment. ad aph.18. lib.2. his verbis ... διαχώρησιν ... διαχωρήσιας ... Nonnulli tamen eam quæ ex toto corpore fit euacuationem, διαχώρησιν, hoc est excretionem Hippocratem appellasse dixere, vt idem nunc doceatur quod libro de alimento, cùm scribitur, Cibus alteratu difficilis, ægrè absumitur, qui facilè apponitur, facilè absumitur. Quod certè est verissimum, non videtur tamen propriè διαχωρήσιος appellatione intelligi posse. Ea siquidem ferè quæ per ventrem fit intelligitur: potest tamen & quæ ex toto fit corpore accipi. Differt enim aut ὑποχώρησιν, aut διαχώρησιν dicere. ὑποχώρησις siquidem de iis solis quæ per aluum subeunt dicitur. διαχωρήσιος verò nomen vtrisque commune esse contingit. Rursus Com. ad aph.69. lib. septimi, τὰ διὰ τῆς γαστρὸς ... ὑποχωρήματά τε καὶ διαχωρήματα. Quæ per aluum subeunt consueuit Hipp. ὑποχωρήματα & διαχωρήματα hoc est subductiones & deiectiones appellare. Quanquam & de vrinarum excretione eadem dicuntur, vt etiam ibidem testatur Galen. vt & aph.68. lib.7. τὰ διὰ τῆς κύστιος διαχωρέοντα ... ὑποχωρέοντα. Quæ per vesicam excernuntur inspicere oportet, num talia sint qualia sanis excernuntur. Et aph.81. lib 7. ... Qualia sint quæ per vesicam & aluum excernuntur. Sic διαχώρησις οὔρων de vrinarum eductione & excretione dicitur, in Coac. (p.180.B.) etsi illîc vetustam & meliorem diuersamque lectionem adscripsimus. Rursus ibid. (p.167.H.) τὰ θρομβώδεα αἵματα διαχωρέοντα, de sanguinis grumosi per aluum aut vrinas excretione effertur.

Διαχώρημα καθαρὸν, deiectio pura aut syncera, neque colore præter naturam tincta, sed inculpata, qualis est in sanis, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag.102. 2.H.400.16.) ἰδεῖν δὲ διαχώρημα, μὴ τι μᾶλλον ... χολῶδες, ἢ καθαρὸν, οἷά περ ὑγιαίνοντι αἱ ἐν διαχωρήματα. Inspicienda quoque deiectio, num vehementer nigra colore fuerit, vel pura, qualis sanis per aluum secedunt. Potest & hic καθαρὸν sumi deiectio syncera & meraca, qualia ἄκρητα διαχωρήματα crebrò dicuntur Hipp. & in Sileno lib.1. Epid. διαχωρήματα ἄκρητα, χολώδεα, ... Διαχώρησις μελαίνων καὶ αἵματος, nigrorum per aluum refusio & sanguinis egestio, in Prorrh. (p.212.26.H.78.G.) Et αἱματώδεες διαχωρήσιες, cruenta alui egestio, in Coac. (pag. 217.B) & διαχώρημα ἐξέρυθρον ἐν πυρετῷ παρακοπὴν σημαίνει, prærubra deiectio in febre delirium denunciat (ibidem 218.H.) Διαχωρητικώτερος ὁ γλυκὺς οἶνος τοῦ ἑτέρου ... dicitur vinum dulce Hipp. quod magis quàm alterum, vt pote vinosum, per aluum & intestina subeat, aut deiectoria quadam vi magis polleat, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 71. v.40. H.392.25.)

Διαχωρεῖν peruadere, pertransire dicitur, vt libro quarto de Morb. (pag.504. 21.) τὰ βρώματα τὸ σῶμα διαχωρέει, cibi corpus peruadunt, hoc est, corpus cibus egerit, transmittit, emittit. διαχωρέειν etiam pro ἀναχωρέειν positum videtur lib. de fist. (p.889 F.) & de recto intestino prolapso dici vbi recedit & intus redit, aut retruditur. Etsi etiam ad alui deiectionem referri posse adscripsimus.

Διὰ χρόνου, ἀπὸ διαστήματος, hoc est, ex interuallo, exponit Gal. in Exeg. apud Hipp.

Διδακτὴ κατασκευή, exquisitus ornatus, excogitatus apparatus, hoc est ad ambitionem compositus, Lib. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 22.42.)

Δίδυμον exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ῥίζα τῆς βοτάνης ἥτις καὶ ὄρχις ὀνομάζεται, radix eius herbæ quæ orchis appellatur, quòd gemina sit radice, bulbosa, duplici, & testiculis simili, vnde etiam δίδυμος dicitur Hesych. qui διδυμαίη ῥίζαν βοτάνης ... exponit, adeòque eo nomine Orchin appellari.

Διέβασκον, διεβίβαζον hoc est traiiciebant, transmittebant exponit Erot. apud Hipp. vt βάσκω pro βαίνω poeticè vsurpatur.

Διεβλήθησαν Gal. in Exeg. apud Hipp. ἐξηπατήθησαν hoc est decepti sunt, exponit Erot. autem, παρελογίσθησαν, hoc est, falsis rationibus circumuenti sunt ac illusi. Eiusque vocis testimonium ex Eurip. Hippol. adducit. Sic & διεβάλλοντο, ἐξηπατῶντο.

Διεῖσα

Διεβλήθη ἐξεμαίνετο, exponit Hesych. & διέβαλον, ἐξεμαίνετο, Varin.

Διαβάλλειν, vide διαβάλλειν.

Διαναπαύειν est quiescere à labore cessare, otiari. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.68.49. H.391.31.) ἢν δὲ καὶ πάνυ πολλὸν χρόνον διαναπαύσας, ἐξαπίνης εἰς πόνους ἔλθῃ, quod si quis diutius otiatus, de repente ad labores se contulerit.

Διανοχλεῖν idem quod ἐνοχλεῖν, vide διαφέρειν.

Διέξοδος est ciborum per aluum descensus, transitus ac deductio. Lib. de fract. (p.538.18. H.756 F.) Hipp. iusculis & obsoniis liquidis vtendum censet, ὁκόσα τῆς διεξόδου μετρίως τι παρέχωσιν, quæ ventrem modicè deducant & quodammodo moueant. In Progn. quoque (p.137.33. H.39.55.) διέξοδον excrementorum transitum significat. Ἰσχυρὰ γὰρ ταῦτα τὴν διέξοδον, ἡ κάτω κοιλίη ὑγιαίνει αὖ. Talia nanque si deijciantur, inferiorem ventrem bene valere testantur.

Διαρρήγνυμι vide paulò ante διαρρήγνυμι.

Διεῖραι traijcere, transmittere significat lib. de art. (p.656.57. H.834.F.) ἔπειτα διείρας τὸ ὑγιὲς σκέλος μεταξὺ τῶν σκελέων. deinde integro crure inter posito, transmisso. Rursus ibid. (p.655.25. H.833.H.) ἢν δὲ ... διείρας, ... τὴν χεῖρα ... τῇ ἑτέρῃ χειρί. Quòd si qui trahitur sublimis pendeat, traiecta manu & ad alteram coniuncta.

Δίεσις, transmissio & diuisio. Item perfusio ac madefactio. Est & Δίεσις vox Musicorum propria, & principium musices ac elementum significat, vt est punctum Arithmeticis, cùm sonus primum sensu percipi potest. Quam in notionem vtitur Gal. lib.2. de Diff. pulsuum (p.18.49.) καὶ γὰρ καὶ τῆς τῶν φωνῶν ὑπεροχῆς οἱ μουσικοὶ ... τόνου καὶ ἡμιτονίου μόνον, ἀλλὰ καὶ μέχρι διέσεως ... Etenim & vocis excessus Musicus non ad tonum & semitonium duntaxat, sed ad elementum ipsum vsque & minimum sonum satis assequitur. Apud Hesych. δίεσις, ... Sudas autem δίεσιν esse dicit, ... μουσικῆς ...

Διεσπασμένως sparsim, dispersim, contractim significat, eaq; voce vti solet Hipp. cùm intermissum nec continentem, sed dispersum ac dissolutum ventorum perspiratū proponit. lib.1. Epid. (p.350.51. H.938.D) ἐτησίαι ὀλίγοι, σμικροί, διεσπασμένως ἔπνευσαν Etesiæ parum, tenuiter, disiunctim segregatimq; spirarunt. Lib. item 2. (p.1019 H.) καὶ ἐτησίαι οὐ ... καὶ οἱ πνεύσαντες, διεσπασμένως. Etesiæ non multùm spirarunt, idq; dispersim & contractim. Et lib.3. in st. pest. θέρος αἴθριον, θερμόν, πνίγεα μεγάλα, ἐτησίαι σμικροὶ διεσπασμένως ἔπνευσαν. Æstas serena, calida, æstus præfocantes magni, Etesiæ pauci disiunctim spirauere. Huic verò voci διεσπασμένως ξυνεχέως, ... opponit Hipp. lib.1. Epid. (p.357.44. H.942.H.) ἐτησίαι ξυνεχέως ἐπέπνευσαν. Etesiæ continenter spirauere. Rursus (p.368.32. H.950.H.) καύματα μεγάλα, καὶ ... ἀλλὰ ξυνεχέα καὶ βίαια. Æstus magni, qui non per interualla aut sensim fierent, sed tum perpetui, tum vehementes.

Διεστηκὸς ὀστέον, os disiunctum, disparatum, de caluariæ osse dicitur in cerebri inflammatione, cùm à membranis quibus colligatur, præcipuè qua parte suturæ sunt, separatum est, istaq; continui solutione maxima mortis periculū imminet. In Coac. (p.148.C.) οἷσι δὲ ... ὀστέον, ... Ex quorum numero hi pereunt, quibus per sectionem os disiunctum visum fuerit. Διεστηκυῖαι φλέβες, venæ diuulsæ & inæquales, & quæ substantiæ inæqualitatem præ se ferunt, partibus aliis coctæ, aliis incoctæ, inæquales exponit Galen. Aph. 33. lib. 7. τὰ διεστηκότα χρόνια, quæ diutius moram trahunt & perseuerant, aut diutius perseuerans perturbatio. Coac. (p.159. E.) ἐν ... χρονίῃσιν ... quibus diutius perseuerat alui solutio cum vocis tremore, pernicies intenditur. Sic διεστηκὼς μικρὸν χρόνον, aliquantulum tēporis immoratus dicitur.

Διέχειν pertumpere, penetrare, transigere. Lib.5. Epid. (p.1148. H.) nouè dicitur, ἓξ μῆνας αὐτὸν διέχειν, quod est ad verbum, sex menses ipsum penetrauit, sex menses transegit. Videtur autem significare, vehementibus capitis purgationibus & bis epoto medicamento purgante, ægrum sex menses transegisse & totos consumptos fuisse, eoque præsidio bene hoc toto tempore habuisse. Potest & ad medicamenti vehementis vim referri, quæ sex mensibus ægrum exercuerit. Διέχειν nanque διήκειν exponit Hesych. Est & διέχειν Varino διαλείπειν, ..., tuncque ad morbum referent, qui sex mensibus intermiserit, ac velut ægrum dimiserit.

Διαττᾶν exponit Galen. διασείειν, concutere, excutere, ex lib.2. περὶ γυναικ. additque idem sumi pro διηθεῖν καὶ τὸ διαιρεῖν, quod est percolare & diuidere. Verùm toto lib.2. περὶ γυναικ. διαττᾶν non legitur, sed διαττῆσαι à διαττάω quod significat cribrare, incernere, vt (p.666 19.) καὶ ἐν θυίῃ λιθίνῃ τρίβειν μάρμαρον, ἢ λίθον λευκόν, καὶ διαττῆσαι. & in pila lapidea marmor aut lapidem album terito ac incernito. Vt mihi videatur Galen. διαττᾶν à διαθεῖν aut etiam διαττᾶν, & vtruoque legisse. Sed tunc apud Gal. legendum erit, διαττᾶν ἢ διαττῆσαι, &c.

Διίδρως, νοτερὰ καὶ διιδροῦσα exponitur Galen. hoc est, humida & exudans. Ac nisi me fallit conjectura, suspicor Gal. locum lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.546.43.) hac indicatura subindicare. vbi tamen legitur, ἡ δὲ γαστὴρ διίδρως, venter verò perhumescens, & διίδρως legisse. Etsi etiam antea διάβροχος illic Gal. legisse subindicauimus.

Διιπετὴς γόνος, genitura fluens, aut cursu defluens, continua serie & cursu effluens, quæ non retinetur in locis, sed statim effluit. Lib.1. περὶ γυναικ. (p.599.51.) ἢν δὲ γόνος ... διιπετής, si genitura rapido cursu aut continuè defluat. Est autem διιπετὴς epithetum torrentium Homero frequens, quòd rapidè fluant, & ab Ioue hoc est imbre repleantur, indeque omnibus fluminibus attribuitur, quoniam imbribus omnia complentur. Sic de Scamandro Il. φ. (v.268.) μέγα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο dicitur, magnus fluctus rapidè fluentis fluuij. Erot. autem διιπετὴς γόνος, διαυγὴς καὶ καθαρὸς exponitur. genitura pellucida, clara & pura, hoc est nullam alterationem subiens, sed mox vt emissa est reddita. Hesych. quoque διιπετέος de Nilo dictum, διαυγοῦς, διαφανοῦς, ... exponit, hoc est limpidi aut expansi. Sed animaduertendum est, Erot. διιπετὴς dici & διιπετής, cùm apud Hipp. διιπετὴς omnia exemplaria habeant. Dicitur etiam διιπετὴς ποταμός, διαφανής, μέγας, ὁ ... limpidus, magnus, & rapide fluens. καὶ διιπετὲς πεδίον, νοτερὸν καὶ δροσῶδες, humidus ac roscidus campus, ... continuos & longus, quomodo & διιπετὴς γόνος ... continuè ac iugiter defluens dici potest. Quanquam non male quibusdam διιπετὴς γόνος dici videtur à supernis partibus, nempe à cerebro suprema mentis arce tanquam à cœlo aut Ioue decidua genitura. Dicitur etiam διιπετὴς ..., διιπετὴς ... Euripidi, & διιπετὴς ... Varino.

Διισχυρίζεσθαι vide in ἰσχυρίζεσθαι & ἰσχυρόν.

Δίκαιον variam ac multiplicem habet acceptionem apud Hipp. vt indicat Erotianus. Interdum nanque εὔλογον, quod est rationi consentiens ac consentaneum significat. Interdum etiam ὅμοιον æquale & simile. vt lib. de art. (589.14. H.787. B) δίκαιον σῶμα corpus iustum aut membrum dicitur, quod vtraque parte, tum dextra, tum sinistra prorsus æquale est. Sic etiam Gal. illic δίκαιον ... ἴσον ... ἐν δεξιῷ τε καὶ ἀριστερῷ exponit. Rursus lib. de fract. (p.567.35. H.772.A.) κατάτασιν δικαίην καὶ ὁμαλὴν extensionem iustam & æquabilem vocat. Vbi δικαίην ἴσην explicat Galen. additque δίκαιον in comparatione de duobus dici, ἴσον verò & ὁμαλόν, quod est æquale & æquabile, de vna re quæ æquabilitatem seruat. Iterum ibid. (p.573.8. H.776.A.) δικαίην φύσιν μᾶλλον ἔχει τὸ ἄρθρον dicitur de genu articulo, qui vnus iustam habet naturam, hoc est æquabilitatem, vt explicat Gal. δικαιοτάτην μόχλευσιν iustissimam molitionem facit lib. de artic. (p.584.55. H.783 E.) de reponendi humeri per machinam ratione, hoc est optimè conuenientem & vtilem aut æquabilem. Illic enim δίκαιον ... ἴσον καὶ συμφέρον sumi contendit Erot. etsi longè aliter locum illum legit, vt nostris in eum lib. Annot. adscripsimus. Ibid. quoque δικαιόταται αἱ ἀντιρροπαί, iustissimæ in vtranque partem librationes, hoc est, maximè æquabiles. At rursus (p.585 9. H.ib.F.) δικαίη μόχλευσις iusta molitio, hoc est valens & robusta dicitur. τί γὰρ ἂν δικαίη μόχλευσις οὐχὶ κινήσειε. Nam quid non moueat iusta molitio? Illic enim δικαίην ἰσχυρὰν accipi vult Erot. Quanquam vitium subesse apud Erot. existimo cùm scribitur ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ. Nam ἐπὶ τοῦ ὤμου legendum esse res ipsa clamat. Illic enim de reponendi humeri ratione agitur. Δικαιοτάτη φύσις dicitur quod maximè secundum naturam rectum est, quod est naturæ maximè conueniens & accommodatum, Lib. de fract. (p.526.53. H.750.B.) οἰκειοτάτην exponit Galen. Quod enim cuique est accommodatissimum, id maximè secundum naturam est & optimè se habet. Erot. illic τὸ δίκαιον συμφέρον conueniens & vtile exponit, & δικαιοτάτην φύσιν ὥσπερ δίκαιον νόμον, tanquam legem aut præceptum quoddam maximè conueniens & naturæ accommodatum: Aut certe (quod magis reor) his verbis [ὥσπερ νόμος δίκαιος.] alter locus eiusdem lib. (p.538.27. H 756.G.) indicatur, vbi legitur: ὅδε ὁ λόγος ὥσπερ νόμος κεῖται δίκαιος περὶ κατηγμάτων ἰήσιος. Atque hic sermo velut quædam lex æqua de fracturarum curatione institutus est. vt mihi videatur apud Erot. legi debere, καὶ ὥσπερ νόμος δίκαιος, vt δίκαιον νόμον velut δικαιοτάτην φύσιν accipi velit, hoc est legem iustam & æquam, & ad fracturarum curationem maximè accommodatam ac conuenientem. Rursus ibid. (p.527.9. H 750.D.) δικαίη φύσις

Hipp. dicitur natura iusta, optima, æquissima, hoc est, quæ ab ipsis primordiis & per totum vitæ cursum, quod vnicuique membro maximè conuenit & est accommodatum, inuenerit. δικαίη χείρωξις iusta curatio aut tractatio, lib. de fract. (p. 538. 32. H. 756. G.) quæ laboranti quod conuenit tribuit, nihilque transgreditur, exponitur Galeno. τὰ δίκαια σχήματα, iustæ figuræ, hoc est quantum fieri potest æquales, quod est pro cuiusque rei dignitate & conuenientia, lib. de art. (pag. 591. 43. H. 788. E.) Sic enim illic exponit Galen. Etsi idem Com. 2. in lib. de fract. (p. 541. 5. H. 814. B.) δικαίην χώρην exponit, iustum partium habitum, qui proprium cuiusque particulæ situm seruat. δικαιότεραι ἀνάγκαι coactiones aut necessitates æquiores, hoc est aptiores aut magis accommodatæ & conducibiles, lib. de art. (p. 621. 55.) Etsi cædem fortiores accipi possunt. δίκαιος ἰητρὸς πρὸς πάντας ὁμιλίην, æquus medicus ad omnem conuersationem, qui sa æquum omnibus præbet, & operam suam omnibus ex æquo accommodat. Lib. περὶ ἰητροῦ (p. 19. 22.) Vnde subdit, χρὸ γὰρ πολλὰ διακειμένα δίκαιον ὁμιλίην, quòd sua æquitate multis auxilium ferre possit, & iustitia in omni vita multum habeat virium. δικαίως διαιτώμενος, qui proba victus ratione vtitur, recta & iusta, hoc est absolutè proba, In Prorrh. 2. (p. 85. F.)

Δικλιδὲς θύραι, biforem ianuã, bifidam & bipartitam exponit Gal. Com. 1. in li. de art. (p. 585. 35. H. 783. G.) apud Hipp. huiusmodi fores intelligens quæ transuersum tignum medium habent, supra quod ianua vna aperiatur, & infra altera. Dicitur autem δικλὶς θύρα quasi duplex, quod binas in se valuas aut ianuas contineat. Quem etiam locum procul omni du. 10 in Exeg. exprimens, scribit, δικλιδὲς διμερεῖς, ὡς δυνάσθαι τὸ μὲν μέρος κεκλεισμένον τὸ ὑπερκείμενον ἀνοῖξαι. Verùm illic vitium subesse apparet, & διμερεῖς leg. vt δικλιδὲς θύραι exponatur, hoc est biforis ianuæ, bipartitæ, ita vt possit quis inferiore parte clausa superiorem aperire. Apud Erot. quoq; hic locus non minus vitiosè subnotatur, cùm δικλοῦδι pro δικλιδὸς scribitur. Eique (δικλῖδες ἰδίως λέγονται θύραι αἱ δίχα τετμημέναι, ὡς δυνάσθαι μέρους τινὸς κεκλεισμένου, τὸ λοιπὸν ἀνοίχθαι, bifores ianuæ propriè dicuntur in duas partes sectæ, vt vna parte clausa reliqua aperiri possit. Cæterum δικλίδες πύλαι dicuntur Homero Il. μ. (v. 455.) portæ bifores, valuæ bifores, quæ duabus seris claudũtur, vel quæ duplicem ianuam habent, vnde ὑψηλαὶ hoc est altæ dicuntur. Eustath. exponuntur αἱ δὶς κλειόμεναι ὑπὸ δύο ὀχέων. Eædem & Schol. αἱ δίθυροι dicuntur. Eustath. etiam δικλίδας dici vult διχόθεν κλειομένας & διθύρους. Sic autem dicuntur quòd duabus seris claudantur, & vna claue aperiantur (vt vult Eustath. quasi δύο ἀγκύλας ὑπὸ μιᾶς κλειδὸς) aut quòd binis clauibus claudantur, habentibus foribus singulis propriam clauem. Varinus etiam δικλίδας dici vult διχόθεν κλειομένας & διθύρους, additque velut δίζυγες ἵπποι biiuges equi dicuntur qui idem iugum subeunt, ita & δικλίδες πύλαι quæ vna & eadem claue clauduntur, cùm duplicem habeant seram, velut bifores. Hesych. vero δικλίδες αἱ θύραι exponuntur, & δικλίδος διθύρας, si modo vera est lectio, ac non potius δικλίδες δίθυροι, & δικλίδος διθύρου legendum sit, vt posterioribus his verbis hic Hipp. locus ab Hesych. exprimi videatur, quemadmodum nostris in eum Hipp. locum Annotat. submonuimus.

Δίκερατα Erot. apud Hipp. exponit τὰ διῃρημένα εἰς δύο, ἢ τὰ δίχηλα, καὶ δικόρυφα, bifida & quæ in duo diuiduntur & quæ duas veluti chelas habent, aut duos vertices. Idemq; annotat adscribi eam dictionem lib. de Loc. in homine. Verùm apud Hipp. δίκερατα non δίκερατα legimus, Libr. 6. Epid. sect. 1. aph. 12. τὰ μὴ δίκερατα φύματα, tubercula minimè bifurca, bifida, bisulca ac bicipitia. Quem locum mihi certe respexisse videtur Erot. & δίκερατα pro δίκρατα legisse, vt & exemplaria quædam manu scripta δίκερατα habere adscripsimus nostris in eum locum Annotat. etsi meliora Erot. exemplaria δίκερατα habent. At verò lib. de Loc. in homine δίκρανος dicitur διπλοῦς, bifidus, bicornis, biceps, bifurcus, (p. 411. 5.) ὁ δὲ μηρὸς ἄνωθεν μὲν ᾗ ἐς τὴν κοτύλην ἐμβαίνει, δικρανός ἐστι τοιῷδε δικρανώματι. femur autem supernè vbi in acetabulo committitur, bifidum est huiusmodi bifiditate. Rursus ibid. (v. 6.) ἐπὶ μὲν τῷ ἔσω κεκλιμένῳ τοῦ δικραίου ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐπιπέφυκεν στρογγύλον καὶ λεῖον. In ea quidem bicipitij parte quæ intro inclinata est, in summitate rotundum & leue. Et rursus. τὸ δ᾽ ἕτερον τὸ ἔλασσον τοῦ δικραίου, τὸ ἔξω μᾶλλον ἔξω ἔχει. Altera verò pars minor quæ in bifurculo protuberat, magis foras promineat. Et iterũ ibid. (v. 11.) πρὸς δὲ τῷ γόνυ τὸ ὀστέον τοῦ μηροῦ ἔσω δὴ ἐστὶ δίκρανον τῷ δὲ δικραίῳ τούτῳ τὸ ὀστέον ὁ κνήμη καλεομένη ἐστὶ ἐν γιγγλύμῳ ἐπήρμοσται. Ad genu autem os femoris bifidũ est. Bicipitio autem huic os tibia appellata, velut in cardine adaptatur. Sic lib. περὶ ἰστῶν φύσ. (p. 279. 42.) vbi legitur, καὶ δικραίην ἰσχυρὴν ποιήσασα, δικραίην lego, vt sit, vbi bifidam produxit refertam sanguine. Caluus verò διὰ τὴν ἀρχὴν vitiose legisse videtur. Erot. quoq; ἰδ ἐκρατίδου apud Hipp. εἰς δύο δικρίδου exponit. δικρανον verò Gal. apud Hipp. in Exeg. τὸ διὰ δίκρανον, ὅπερ καὶ δικρόα ὀνομάζουσι. velut biceps, quod etiam bifidum nominant exponit. Quod verò additur, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ὕδραγο δηλοῖ, mihi vitiosum censetur, & pro ὕδραγος δίκρανος leg. apparet, vt δίκρανον etiam δίκρανον aut δίκρονον dici censeat, eamque dictionem, quæ Hipp. frequens est, exponat. τὸ δικρανοῦ γλώσσης, linguæ bifurculum, bifidum & bisulcum dicitur in Coac. (p. 156. A.) & lib. περὶ νούσων (p. 56. 48.) & si vitiosa illic est lectio, eamque nostris in Coac. Annotat. restituimus. Quæ certe loca mihi videntur à Gal. in Exeg. subindicari, etsi δικρανοῦ vtrobique scribitur. Nam & δίκρανον & δικρανοῦ διπλοῦς dicitur. δίκρανον verò tanquam δικάρανον biceps dici videatur.

Δῖνος vertigo dicitur, affectus cùm caput circumagi videtur. Cùm verò etiam tenebræ oculis obuersantur, σκοτόδινος aut σκοτόδινος vocatur. Galen. Comment. 4. in lib. de rat. vict. in morbis acut. (p. 99. 2. H. 399. 12.) ὅταν ἡ κεφαλὴ περιφέρεσθαι φαντάζηται, δῖνος ὀνομάζεται τὸ πάθος, ὅταν δὲ σκοτώδης ἡ ὄψις ἅμα τῷδε φαίνηται, σκοτόδινος καλεῖται, καὶ γίνεται διὰ κίνησιν ἄτακτον πνεύματος ... τὴν κεφαλὴν ἔχοντος ... Cùm caput circumagi videtur, hic affectus δῖνος, hoc est vertigo, nominatur, cùm verò vnà etiam tenebricosa visio visa fuerit, σκοτόδινος, hoc est tenebricosa vertigo appellatur. fit autem ob inordinatam spiritus motionem, qui vel in capite sedem habet, vel ex inferioribus partibus sursum fertur. Δῖνος Erot. σκότωσις, ὡς φαίνεσθαι δινεῖν τὰ ὁρώμενα, explicatur, obtenebratio, adeò vt quæ videntur circumagantur. Quibus verbis Erot. locum lib. de cap. vulner. mihi exprimere videtur (pag. 906. A.) ἔπειτα ὁ ἄνθρωπος ἢν δῖνος τι λάβῃ, ἢ σκότος, ἢ καταπέσῃ, ἢ σπᾶται. deinde quod æger vertigine correptus fuerit, aut caligo oculis offusa, aut alta sopore detentus conciderit. Est & δῖνος Erot. saltationis genus, sic fortasse dictum quod in gyrum agatur.

Διόγκωσις tumefactio, ampliatio dicitur. Est autem Methodicorum vocabulum quo corporis distentionem significant, vel à coaceruatis excrementis factam, vel à diffusis humoribus ac veluti inundantibus. Gal. de optima secta (p. 28. 35.) διόγκωσις ἐστὶ χύσις καὶ διάτασις τῶν σωμάτων, corporum fusio & distentio.

Διέξοδος, transitus, via, pertransitus. διέξοδοι μελαίνων, nigrorum dejectiones, per aluum pertransitus. In Prorrh. (p. 211. 41. H. 78. E.) σχέσις τῆς κάτω διόδου, suppressio transitus qui ad inferiora tendit, hoc est stercoris. lib. 5. Epid. (p. 1159. F.) & lib. 7. (p. 1208. E.) διέξοδος τοῦ πνεύματος, spiritus transitus, lib. de flatibus (p. 298. 43.) πάντων γὰρ τῶν τοιούτων αἴτιος τοῦ πνεύματος ἡ διέξοδος. Omnium enim horum causa est spiritus transitus. Est & διεξόδους πνεύματος καὶ αἵματος, spiritus & sanguinis pertransitum, toto eo libello satis frequens. lib 2. Epid. (p. 1027. D.) ὑποχονδρίου δεξιοῦ ἔντασις, ἕως ἂν διεξοδεύσῃ ὁ φλέψ, præcordiorum dextrorum contensio, nisi si venæ pertransierint, & viam sibi quodammodo fecerint.

Δι᾽ ὀλίγου, non longo interuallo, ex breuibus interuallis, idem quod crebrò. Gal. lib. 1. de Caus. puls. (p. 86. 24.) πυκνὸς δὲ ὁ ... τὸ διὰ δι᾽ ὀλίγου τοῦ χρόνου, ex breuibus interuallis idem quod crebrum, & τὸ διὰ μακροῦ, τὸν ἀραιόν. ex longo interuallo idem quod rarum.

Δι᾽ ὅλου toto corpore & per totum corpus significat, eaque phrasi crebrò vtitur Hipp. in Epid. cùm sudorem toto corpore effluxisse indicat, per omnia membra diffusum dixit Celsus. Vt ægr. 2. 4. & 11. lib. 1. Rursusq; ægr. 3. & 5. lib. 3. & ægr. 1. 4. 8. 10. 11 & 12. lib 3. post st. pest.

Διολισθαίνειν, elabi, dilabi, effugere, effluere è manibus. De rebus lubricis dicitur quæ ad contactum sub digitis elabuntur & effluunt, vt mucosa & tenacia, ideoque medicis puris speciem exhibent quòd digitis cedant, iisque imponuntur. Lib. de artic. (p. 610. 1. H 806. A.) ὅτι γλίσχρα εἴρηται ὑπὸ διολισθαίνειν, διολισθάνειν ... ὑπὸ τῶν δακτύλων καὶ ἔνθα καὶ ἔνθα. vt quæ lenta sint vbi contrectantur, sub digitis celeriter in hanc vel illam partem elabuntur, hoc est digitis effluunt.

Διόπτης exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. νεὼς ἐπιμελητής, ... τὸ διοπτεύειν ὁ δίοπος τὰ ἐν αὐτῇ. (Sic enim lego non ἐν αὐτῷ vt omnia habent exemplaria) nauis curator, quòd quæ in ea sunt, inspiciat & curet. Verum δίοπος non διόπτης aut δίοπος (vt habent etiam quædam exemplaria) legendum. Nam & Erot. apud Hipp. δίοπος ... explicat, hoc est nauis curatori, ab inspiciendo ac prouidendo. Innuitq; Atticam esse lectionem ab Aristoph. Æsch. & Eurip. vsurpatam. Verùm apud Erot. δίοπος legendum & δίοπον forte vt & apud Gal. Nam & Hesych. δίοπος exponitur ἐπόπτης, ἄρχων, ναύαρχος, ... δίοπος, nauis præfectus & gubernator, & ...

ναυάρχης

διακυβερνᾶν ναῦν, nauem curare, vt & διοικεῖν, προνοεῖν, prouidere, inspicere, speculari. At verò nemini est dubium quin Gal. & Erot. hic Hipp. locus subnotetur lib. 5. Epid. (pag. 1159.B.) qui etiam repetitur lib. 7. (pag. 1220. E.) τῷ ἐν τῷ μεγάλῳ πλοίῳ διόπῳ ἡ ἄγκυρα λαχοῦσα δάκτυλον, καὶ τὸ ὀστέον ξυνέθλασε δεξιῆς χειρός. Magnæ nauis præfecto anchora manus dextræ indicem & os infernum collisit. Vbi tamen διώπῳ mendosè legunt omnia exemplaria, vt illic subnotauimus, eumque locum subindicari adscripsimus. Ex quibus certe longè falli eos existimandum est, qui διόπον templi curatorem apud Hippocr. faciunt. Est autem διέπειν regere, administrare, gubernare, & διόπος nauis rector, dispensator & curator.

Διόπτρα exponitur Gal. in Exeg. (in dict. κατοπτῆρι) ὁ γυναικεῖος διαστολεὺς instrumentum ad sinum muliebrem dilatandum idoneum, speculum matricis Chirurgis dicitur. Διόπτριον Paulo vocatur ex Leonide Cap. 78. lib. 6. instrumentum quo sedes dilatatur, & ἑδροδιαστολεύς, quo etiam ad sinum muliebrem dilatandum vti possumus.

Διόρθωσις est membri fracti correctio aut directio, cùm ea quæ aliquo modo excedunt, in naturalem & moderatum statum restituuntur. Lib. κατ' ἰητρεῖον (pag. 690. 15. H 745. A.) διόρθωσις idem quod κρύπτειν καὶ ἀναπληροῦν, cum splenia ad fracturas adhibemus, vt eas dirigamus, contineamus, & ita ad firmitatem compleamus. Quod fit in iis membris quæ λεπτὰ aut ἀπόξυρα dicuntur, & in extremitate tenuantur, vt cubitus iuxta manum & tibia iuxta pedem. Illic enim splenia crassitudine & latitudine talia adhibentur, vt illam inanitatem expleant, & deligationem crassitudine exæquent. Διόρθωσις etiam est articuli repositio, directio, & luxati restitutio lib. de art. (pag. 660. 55. H. 839. H.) ἡ γὰρ ἐν τῷ ταχίστῳ ἐμπεσεῖν, ἡ διόρθωσις ἀναγκαίη. At quæ moderata intensione fit restitutio, omnibus communis est. Διορθοῦσθαι ossa dirigi dicit Celsus capit. 10 libr. 8. Erot. διορθῶσαι διαπλάσαι, exponit apud Hipp. quod est efformare, effingere, quo verbo sæpe vtitur Hipp. lib. de artic. in nasi fracti restitutione (pag. 608. 10. & 14. H. 803. D.E.) ἢ ἐσαναπνεόμενον ἐς τοὺς μυκτῆρας καὶ τὰ εἴσω ῥέψαντα διορθοῦν ἢ κενώσ' ὅσ' ἂν ἀπορθωθῇ. & digitis immissis naris contrectando, quæ in interiorem partem vergunt impigrè dirigenda, quoad restituantur. Rursus, ἀτὰρ καὶ ἐς τὸν μυκτῆρα τὸν μικρὸν δάκτυλον ἀποθέντα ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, διορθοῦν χρὴ τὰ ἐγκεκλιμένα. Quin & impulso in nares paruo digito, subinde quæ inclinata sunt dirigere conuenit. Sic enim legimus contra omnium exemplarium fidem, vt nostris eum in locum Annotat probamus.

Διορρώσιος exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. τῆς εἰς τὸ ὀρρῶδες καὶ ὑδατῶδες μεταβολῆς, conuersionis in serosam & aqueam substantiam. Scribitur etiam διορώσιος vt & ὀρὸς & ὀῤῥὸς serum dicitur. Vnde διορρῶσθαι & διορῶσθαι serescere, in serum abire, quod διορροῦν & διοροῦσθαι dicitur Hipp. quod est saniosum aut serosum fieri, sero dilui ac veluti permingi. lib. περὶ ἀφόρων (pag. 676. 11.) ἀλλὰ διορῶν τὴν γονὴν τὸ αἷμα τὸ νοσερὸν ἀπὸ τοῦ σώματος νοσεροῦ ἰόν. Verùm sanguis morbosus à corpore prodiens genituram serosam reddit & saniosam & quæ facilè diffluit. Rursus (ibid.) διορωθεῖσα δὲ ἡ γονὴ ἐξέρχεται ἔξω τῷ χρόνῳ ὀλίγῳ, ἢ πολλῷ ξὺν ἰχῶρι. Serosa verò effecta genitura tempore modico aut multo simul cum sanie foras progreditur Hoc est saniescens genitura & sero nimio à sanguine morboso diluta, citius effluit, inutilis & irrita redditur, οὐ γὰρ πήγνυται ὑπὸ τοῦ αἵματος νοσεροῦ ἐόντος. Neque enim cogitur à sanguine morboso aut concrescit. Sic etiam διορωθεῖσα ἡ γονὴ saniescens aut saniosa genitura dici potest quæ nimio sero diffluit: hoc est irrita & inutilis, velut διορροῦσθαι de ouis irritis dicitur, quæ vrina & hyponemia Plinio vocantur. Lib. quoque eodem (pag. 680. 6.) ἀνάγκη τὴν γυναῖκα τὴν γονὴν διορροῦν necesse est mulierem penitus genituram serosam reddere, sero diluere. Lib. verò 1. de Morb. (pag. 460. 45.) ἐπὴν γὰρ χολὴ κινηθεῖσα ἐς τὰς φλέβας καὶ ἐς τὸ αἷμα ἐσέλθῃ διέλυσε καὶ διώρωσε τὸ αἷμα ἐκ τῆς εἰωθυίης συστάσιός τε καὶ κινήσιος. Vbi igitur commota bilis in venas & sanguinem ingressum fecerit, ex soluta compage & motione sanguinem dimouet & sero diluit. Rursus (ib. v. 49.) ὑπό τε τοῦ πλήθεος τοῦ πυρετοῦ, καὶ τοῦ αἵματος τῆς διορώσιός τε καὶ κινήσιος παρὰ φύσιν ἐκ τῆς εἰωθυίης. præ febris copia, & sanguinis dilutione & motione non consueta contingente, hoc est, vbi sanguis nimio sero præter consuetudinem diluitur. Quem sanè locum sua Exegesi mihi videtur expressisse Gal. & pro διορρώσιος, διορρώσιος, hoc est in serosam & aquosam substantiam mutatione, legisse, vt & priore loco διορρῶσαι pro διορῶσαι legendum censeo Est & διουρεῖσθαι per vrinam reddi & vrinam ciere, vt de vinis dulcibus scribitur Hipp. lib. περὶ διαίτης ὀξέων (pag. 528 9) μᾶλλον τε διουρέονται καὶ πτύονται potissimumque vrinas mouent & nutriunt, aut per vrinas redduntur. Item de melle, ibid. (pag. 529. 55.) καὶ γὰρ διουρέεται καὶ διαχωρέεται μᾶλλον τοῦ μετρίου. Nam & per vrinam & per aluum plus iusto expurgatur. Hinc etiam διουρητικὰ medicamenta dicuntur quæ sunt vrinæ mouendæ idonea. Cælius vrinalia vocat Tard. pass. lib. 1. cap 4. Rursus Prorrh. 2 (pag. 105. C.) καὶ τὸ ποτὸν μὴ ἐς τὴν κύστιν τρέπηται, ὥστε διουρεῖσθαι. neque potum ad vesicam vertunt, vt per vrinam reddatur.

Διαλῦσαι ἐς τὰ θρύμματα in fragmenta resolui, libro 1. περὶ γυναικ. (pag. 621. 25.) οὖρον λαβὼν παλαιὸν καὶ σιδήρου σκωρίην ὅσον διαλῦσαι ἐς τὰ θρύμματα, vrinam veterem sumito & ferri recrementum tantum vt in fragmenta resolui possit.

Διπλόη dicitur ossis caluariæ duplicata lamina & interior eius pars rara & laxa, cauernosa & mollissima, qua ossa inter se connectuntur. Meditullium vocatur & secunda lamina recentioribus. lib. de cap. vulnere (pag. 896 D.) τὸ δὲ διπλόον μαλακώτατον καὶ μανότατον, καὶ μάλιστα σηραγγῶδές ἐστιν. Est autem diploë, aut duplicata lamina maximè caua & mollissima plurimumque peruia. Rursus eodem lib. (pag. 910. D.) ἀποφαίνεται δὲ ἐκ τῆς διπλόης τοῦ ὀστέου καὶ ἐκ τῆς ὑγιείης, ἢν ὀλίγον μάλα τὸ ὀστέον μόνον σφακελίσῃ. Succrescit autem ea ossis meditullio, vbi ossa inter se connectuntur, & ab eo quod sanum est, si superior tantùm ossis pars vitium senserit. Διπλόην Celsus, interiorem partem qua ossa inter se connectuntur, vocat. Alij medium caluariæ discrimen. Cuius meminit Gal. lib. 6. Meth. med. cap. 5. ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου διπλόος, cerebrum homini duplex. lib. de Morbo sacro (pag. 304. 7.) διπλόον ἀναπνεῖν, geminata subinde respiratione respirare, lib 7. Epid. (pag. 1234. E.)

Δίστομα τρήματα, bispita foramina dicuntur Gal. in Exeg. ἐπὶ τῶν εἰς τὰ κενὰ συντετρημένων, καὶ διὰ δύο στομάτων ἀναπνεόντων, in his quæ ad vacuum pertusa sunt ac perforata, quasi per duo oscula respirent. At apud Hesych. non τρήματα, sed δίστομα τραύματα, τὰ κατὰ τραύματα explicantur, quasi bispita vulnera, quæ ad vacuum penetrant & transadiguntur. Quamuis apud eum & Var. ἐς χωρία vitiosè legatur, & δίστομα fortasse pro δίστομα.

Διπύρηνον specillum biceps duo capita habens velut nucleos vtersu sui parte summaque sui cuspide, quæ aliquando perforata erat vt linum velut acus traheret. Eoque in traiciendo lino per fistulam, aut in eius fundo pertentãdo vtitur Paulus lib. 6. c. 77. & 78. Vbi tamen vitiosè διπύρηνον scribitur: quodque Paulo διπύρηνον dicitur Hipp. lib. De fistulis (pag. 885. B.) μήλην κασσιτερίνην ἐπ' ἄκρου τετρημένην, specillum stanneum in summo perforatum vocat. Scribitur tam singulari numero quàm plurali, & interdum cum addito διπύρηνος μήλη. Vtitur Gal. lib. 2. De semine (pag. 238. 41.) μηνύσαι οὖν ἤδη βούλομαι ἐπιδεῖξαι τὰ καλούμενα διπύρηνα ἐμβαλλόμενα διὰ τῶν σπερματικῶν ἀγγείων ἔξωθεν, ὅσα διὰ τῶν κεραιῶν ἐπὶ μήτραν αἰγῶν. Sexcentis igitur specilla duo capita habentia, quæ διπύρηνα vocant, ab exteriore parte in seminaria vasa iniecta, in interiorem traiici in caprarum vuluis iam manifestò ostendi. Idem lib. 9. de Anatom. administr. (pag. 194. 6.) ὅπως οὖν ταῦτ' ἀκριβῶς ἴδῃς, ἔστω σοι τι παρεσκευασμένον σῶμα λεπτὸν καὶ προμηκες, οἷα τὰ διπύρηνα καλούμενα. Quo igitur exactè id perspicias, corpus tibi sit præparatum tenue & oblongum, qualia specilla quæ διπύρηνα appellantur. Rursus libro 5. Compos. pharm. κατὰ τόπ. (pag. 201. 56) ad polypum medicamentum ex punicis malis μήλῃ τῇ διπυρήνῳ admouet. Sic enim legendum, cùm passim μήλῃ ἢ πυρήνῳ legatur.

Δίπυρος aut διπυρίτης ἄρτος, panis bis coctus, qui ignem bis expertus est, & secundò assatus, aut recoctus. Quidam esse panem nauticum existimant. Sudas hunc panem Romanis παξαμάδην vocari scribit. Delicatum panis genus est Athenæo libro 3. δίπυροι ἄρτοι Hesych. dicuntur, οἱ ἐκ δευτέρου ὀπτώμενοι, secundò assati. Vtitur Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 546. 13.) in aqua intercute. ἄρτῳ μετὰ χλιαρῷ πυρίνῳ ἰσχυρῷ, ἢ τῶν σκληρῶν πυρῶν διπυρίτῃ. Pane quidem vtatur triticeo assato, aut ex duro tritico bis cocto & secundò ignem experto.

Δισσολόγητον quod duobus modis aut dupliciter effertur, & duplicem aut variam habet scripturam dicitur Gal. Com. 1. lib. περὶ ἀγμῶν (pag. 662. 2.) Vbi tamen mendum subest. sic enim legendum videtur, οὐκ εἰς πάντα δὲ Βακχεῖος καὶ Ἀσκληπιάδης, ἀλλὰ τὰ διασσολόγητα, non in omnes autem Bacchius & Asclepiades, sed in eos qui variam habent scriptionem.

Δίυγρος, humidus, perhumectus, perhumescens, li. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 537. 25.) δίυγρος χροιὴ. color dilutus, limpidus, in phthisi. Rursus ibid. (pag. 543. 10.) δίυγρον χρὴ τὸν ἄνθρωπον ποιέειν, humectum hominem facere oportet, fomenta humida intelligens. Et (pag. 555. 44.) δίυγρος dicitur qui perhumectus est, limpidus, in Typho quinto, vt & aliàs eodem lib.

Δίυδρος idem quod δίυγρος, lib περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 546. 43.) ἡ δὲ γαστὴρ δίυδρος καὶ φαίνεται ὥσπερ λαμπτήρ, venter verò nimio humore tumidus ac pellucens velut laterna. Vbi tamen Gal. an-

tea δίφρος aut δίαιθρον legisse suspicati sumus. Alij etiam δίαι-
θρος ex Galen. legerunt, vt & Vassæus. Verùm etiam δίαιθρος legi
potest, vt habent omnia exemplaria, vt dilutus ac limpidus in-
telligatur, nimio humore perhumescens, distentus ac pellu-
cens, de ventre aqua intercute impleto ac intumescente.

Δίφρος sella dicitur, vnde δίφρον χοινόπλεκτον sellam ex iunceo aut spar-
to nexam & contextam significat Hippocrati lib. περὶ γυναικείων
(pag. 685.28.) ἔπειτα διὰ χοινοπλεκέος δίφρου τὸν πεντάγωνον διαβιβάζειν
αὐλὸν, deinde per sellam ex iunceo fune nexam, quadrangula-
rem fistulam transmittito. Vbi Cornar. χοινοτενὲς δίφρον legisse
videtur, quòd sellam erectam verterit. Est enim χοινοτενὴς funis
in modum extensus & porrectus, & χοινοτενὲς, ὀρθὸν, εὐθὺ ex-
ponit Hesych. Ea autem sella perforata vtitur Hipp. vt fistula
transmittatur & fomentum recipiatur in vterum mulie-
brem.

Δίψα sitis, & διψῶδες quod sitim excitat. διψῶδες γλυκὺς οἶνος πικ-
ροχόλοισιν, vinum dulce biliosis sitim mouet, lib. de rat. vict. in
morb. ac. (pag. 72. 41. H. 391. 25.) quòd calidum sit & crassum,
vt scribit Gal. Com. Rursus (pag. 73. 33. H. 392. 30.) ἔστι δὲ ἃ
διψώδεα ἐστὶ πινόμενα, & quibus potum sitim excitat. Eadem
notione διψῶδες μελίκρητον dicitur Hipp. ibid. (pag. 75. 4. H. ib.
55.) δίψα ἀνεπίληπτος, sitis lenis & parua, aut contemnenda, aph.
21. libr. 6. Epid. sect. 4. μὴ πολλὴ exponit Gal. hoc est valde
exiguam, & quæ neque ex toto corpore, neque ex magno ali-
quo interno affectu orta sit, sed ex oris siccitate & caliditate,
velut superficialem aut leuem, quòd nullam partium interna-
rum insignem dispositionem consequatur.

Δίπυρος ἄρτος panis recens exponitur Caluo apud Hipp. lib. περὶ τῶν
ἐντὸς παθῶν (pag. 544. 8.) Sed illic ἰπνίτης legit Cornar. etsi
exemplaria omnia δίπυρος habent, quod videtur ἰπνίτῃ opponi,
& αὐτὶ τοῦ πρόσφατος καὶ νεαροῦ sumi. Panem enim calidum & recen-
tem συντμηθέντα ad ventrem exiccandum in aqua intercute
consulit.

Διῶρυξ fossam & canalem significat, Hesych. τάφρος exponitur.
Apud Strab. διῶρυξ κρυπτὴ pro cuniculo & aquarum meatu cæ-
co seu aquæ ductu sumitur, vt scribit Budæus. διώρυχες apud
Hipp. lib. de aere loc. & aq. (pag. 290. 3.) sunt fossæ & aquæ
ductus aut canales, quibus qui Phasin incolunt nauigiis mo-
noxylis huc & illuc permeant.

§ Δνοφερὸν caliginosum, tenebrosum, atrum, caligo dicitur, & de
aëris caligine & obscuritate vsurpatur. Sic lib. de mor. sacro
(pag. 308. 10.) de ventis à mari flantibus, ἀπάντων γὰρ ἐξ ἀπάντων
τὴν ἰκμάδα καὶ τὸ δνοφερόν. ex omnibus enim humiditatem ac cali-
ginem excernunt & expurgant. Rursus ibid. 22. καὶ ἐκ τῶν λαμ-
προτέρων δνοφερώδεα γίνεται. & ex lucidis obscura & tenebrosa red-
duntur, aut caliginosa. δνοφερὸν Hes. exponit σκοτεινὸν, μέλαν, te-
nebrosum, atrum.

§ Δοθιὴν furunculus, tumor est ἀποστηματώδης, hoc est abscessum
præ se ferens, ex phlegmonum genere, & tuberculo similis,
qui ex crassis humoribus in carnosis plærumque partibus con-
cipitur, mitis quidem vbi in sola cute consistit, malignus verò
vbi subrectis radicibus in superficiem erumpit. Gal. lib. de
Tumor præter nat (pag. 357. 5.) & Paulus lib. 4. cap. 23. Lib.
quoque 5. Compos. phar. κατὰ τόπ (pag. 225. 21.) δοθιῆνες ex
simplicibus humoribus ac vari gignuntur, & duorum sunt gene-
rum. Quidam enim varoli, duri & incoctiles. Aliqui verò in-
flammati, & quos etiam febres aliquando comitantur, & tu-
mor in magnitudinem excrescens, & in pus transmutantur,
vt plurimumque inflammationis curam subeunt. Lib. περὶ πα-
θῶν (pag. 536. 17.) δοθιῆνες ab Hipp. in tumorum præter na-
turam censu reponuntur. Lib. 6. Epid. aph. 28. sect. 3 οἱ αἱμορρ-
οΐδας ἔχοντες οὔτε δοθιῆσιν, οὔτε τερμίνθοισιν ἁλίσκονται. Qui sanguinem
per ora venarum quæ in ano sunt profundere solent, neque
furunculis corripiuntur, neque tuberculis quæ à cicerum simi-
litudine terminthi dicuntur. Qui locus etiam repetitur lib. περὶ
χυμῶν (pag. 51. 39.)

Δοκὸς, οῦ, ἡ, trabs seu trabes & tignum, δοκίς, ίδος, trabecula seu parua
trabes. Quam dictionem vsurpat Hip. lib. de fract. (pag. 550.
46. & 47. H. 761. E. F.) δοκίδα ὑποτείνας ὑπὸ τὴν κλίνην μεσηγύς,
subtensa lecto mediocri trabecula. &, ἔπειτα πρὸς τὰ δοκίδος ἑκατέ-
ρωθεν τὰς κεφαλὰς στηρίζειν, deinde ad trabeculæ capita hinc &
inde lignis obfirmatis. Vbi Gal. δοκίδα ὑποτεινόμενον κατὰ τὸ μῆκος
τῆς κλίνης ξύλον, οἷον μικρὰν τινὰ δοκὸν, exponit, per longitudinem
lecto substratum lignum, ac si paruam trabem dixisset.

Δόρπηστος aut δορπηστὸς cœnam aut cœnæ tempus significat apud
Hipp. lib. 5. Epid. (pag. 1149. A.) καὶ εἶχε τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέ-
ρην, καὶ μέχρι δορπηστοῦ, & noctu ac interdiu ad cœnæ tempus
vsque tenebat. Scribitur & δόρπηστος Hesych. & ὥρα τοῦ δείπνου,
cœnæ tempus exponitur. Athen. verò libr. 1. δορπηστὸν quosdam
ἄριστον vocare scribit. Quem certè Hipp. locum mihi expriment-
re videtur Erot. cùm δορπηστὸς legit, & τὸ τὸ ἑσπέρας καιρὸν exponit,
παρὰ τὸ δόρπον ποιεῖν. Quam notationem τοῦ δορπηστοῦ tribuit Eustath.
Nisi si apud Erot. (quod certè auguror) δορπηστοῦ scribendum
sit, & τὸν ἑσπέρας καιρὸν, vt pressius hunc Hipp. locum respiciat &
vespertinum tempus intelligat. Nam & δόρπηστος & δορπηστὸς fre-
quentius scribitur, & Gal. in Exeg. apud Hipp. δορπηστοῦ τοῦ δείπνου
exponit, vt pro δορπηστοῦ δορπηστοῦ mihi legisse videatur, & eundem
Hipp. locum respicere. δόρπος Homero cœnam quæ vespere
sumebatur significat, Iliad. κ (v. 370.) νῦν δὲ δόρπον ἕλεσθε κατὰ
στρατὸν ὡς τοπάρος περ, nunc cœnam sumite apud exercitum, vt
prius. & (v. 380.) δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν, & (v. 476.) κατὰ
δόρπον ἕλοντο, cœnam sumpserunt. δόρπον δεῖπνον exponit Hesych.
cœnam. Nam quod nos ἄριστον dicimus, veteres δεῖπνον voca-
bant, vt scribit Erot. καθ' ὃ δεῖ ποιεῖν.

Δοχμὸς & δόχμιος, obliquus, incuruus. δόχμια πλάγια, λοξὰ exponit
Hesych. & δοχμὸν πλάγιον, vt & Erot. δόχμιον. Vnde δοχμῷ incur-
uo & obliquo Hipp. libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 655. 20) ἢν δὲ λο-
ξωθῶσιν αἱ μῆτραι καὶ δοχμαὶ ἔωσι. Si transuersi & obliquati fue-
rint vteri. Quem procul omni dubio locum mihi expressisse
videtur Erot. si δόχμιος & πλάγιος apud eum legatur.

§ Δραγμὶς, ίδος, pugillus, quantum tribus digitis comprehenditur,
dicitur apud Hipp. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 623. 7.) λιβανωτοῦ δὲ
δραγμίδας τρεῖς, thuris pugillos tres. Et libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν
(pag. 551. 42.) ἑψήσας μαράθρου ῥίζας λεπτὰς, πλῆθος ὅσον τρισὶ
δακτύλοισι περιλαβεῖν τὴν δραγμίδα ἐμβάλλειν καὶ ἕψειν ἐν δύο χοεῦσιν
ὕδατος. fœniculi radices tenues coctas quanta copia tribus di-
gitis comprehendi potest, in duos aquæ congios immittito ac
coquito. Quibus in verbis τῆς δραγμίδος expositio quædam con-
tineri videtur, vt & lib. 2. de Morb. (pag. 481. 8.) καὶ ὀριγάνου
δραγμίδα ὅσον τρισὶ δακτύλοισι περιλαβεῖν, origani pugillum,
quantum digitis comprehenditur. Scribitur etiam interdum
δραχμὶς per χ, vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 570. 55.) τῆς ἀγχούσης
τὰ φύλλα δύο δραχμίδας, foliorum anchusæ pugillos duos. Rur-
sus ibidem (pag. 584. 15.) παιδὸς ἀγχίης ποιῆς δύο δραχμίδας,
herbæ pedunculariæ (παιδὸς ἀγχίην vocant) pugillos duos.
Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 561. 22.) ἁλὸς δραχμίδα τρίψας,
salis triti pugillum, quod antea dixerat (pag. 557. 23.) καὶ ἅλας
δράξασθαι τῇ μιῇ χειρὶ, salis quantum vna manu apprehende-
ris, aut salis pugillum.

Δρακόντιον exponitur Erot. apud Hipp. βοτάνης εἶδος, herbæ genus
quod Dracontion aut dracunculus vocatur. Addit idem eo-
dem nomine vocari ari caulem, propter eam quam habet cum
angue similitudinem. Est autem Dracontion herba (vt inquit
Plin.) magnæ cum aro litis, folio constans hederaceo,
magno, candidis notis insigni, caule bicubitali, recto, versico-
lore, maculis resperso purpureis, ita vt anguem referat, vnde &
nomen habet, de qua Dioscor. cap 196. lib. 2. Hipp. libr περὶ τῶν
ἐντὸς παθῶν (pag. 535. 33.) Dracontion in melle derasum de-
lingendum, eiusque radices in vino derasas, ad rupta thoracis
& tussim exhibet. Lib. quoque περὶ ἀφόρων (pag. 683. 31.) in
pessis dracontion derasum adhibet.

Δρατὰ, ἐσπαραγμένα exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. dilaniata,
dilacerata, diuolsa. Pro quo quædam exemplaria δρυπτὰ scri-
bunt.

Δρόμοι ὀξέες καὶ καμπτοὶ, cursus veloces & curui, lib. 1. περὶ διαίτης
(pag 351. 14 352. 11.)

§ Δύναμις facultas & potentia dicitur à qua actio procedit. Ideo-
que Gal. lib de plenitudine (pag. 342. 17. & p. 344. 55.) δύναμιν
δραστικὴν αἰτίαν ἢ οὐσίαν, causam aut substantiam aliquid effi-
cientem vocat, nihilque differre scribit, an ποιητικὴν, an δραστι-
κὴν dicas, siue οὐσίαν, siue αἰτίαν. Idem τὴν δύναμιν οὐδὲν nil aliud
esse scribit quàm temperamenti qualitatem, quæ in commo-
do singularum partium temperamento est posita, libr. 1. de
præsag. ex puls. (pag. 124. 3. & lib. 1. (pag 134. 21.) δυνάμεις
autem dicuntur Hipp. humorum exuperantes qualitates & vi-
res lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 17. 38.) λέγω δὲ τί τοῦτο, δυνάμιας
μὲν εἶναι, τῶν χυμῶν οἰδήσιας τὰς ἀκρότητάς τε καὶ ἰσχύν. Ac facultatem
quidem appello, humorum excellentes qualitates viresque.
Rursus ibid. (pag. 16. 15.) ὅτι τοίνυν τἄλλα ὅσα κακοπαθέει ὁ ἄνθρω-
πος, πάντα ἀπὸ δυνάμιος γίνεται. Amplius porrò quæcunque mala
homini accidunt, eorum causa à facultatibus pendet, hoc est à
facultatum & qualitatum potentiis, quod est cùm humores
synceri sunt & impermixti, & excellenti aliqua qualitate exu-
perant. Δυνάμεις etiam medicamentorum confectiones ac
compositiones dicuntur sæpè Gal. vt lib. 1. comp. pharm. κατὰ
γέν. (pag. 159. 43.) ἀπαντάπασιν ἡ δύναμις de compositionis
facultate certa & constante ponitur, cuiusque non irritum sit
effectum. δυνάμεις ἐξυδερικοῦ compositiones scilicet exsiccan-
tes, lib 4. κατὰ γέν. (pag. 203. 58) ἀναληπτικαὶ δυνάμεις, delingibiles
confectiones, lib. 7. (pag. 257. 46.) Et lib. 3. ὑπὲρ δυνάμεων.
Andro-

Andromachi quatuor & viginti (pag. 191. 30) & Asclepid. (pag. 193.) Sic quoque δυνάμεις compositionem significat cuius sit aliqua æstimatio & probata facultas, vt lib. 3. κατὰ γέν. (pag. 189. 11.) τὰς ἐπαινουμένας μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐνδόξων ἰατρῶν ὠτικὰς δυνάμεις, vocat magnificè laudatas à celeberrimis Medicis auriculares compositiones. Idem lib. aduersus Lycum (pag. 336. 19.) τὴν τετραφάρμακον ὀνομαζομένην δύναμιν, dicit vulgatam tetrapharmaci compositionem. Et Plutarch. in sympolio τῆς ἀλίμου δυνάμεως. hoc est compositionis famem arcentis, qua vtebatur Epimenides, meminit.

δυναστεύειν principatum obtinere, dominari, dicitur de Austro aut Aquilone inualescente & increbrescente, aphoris. 5. lib. 3. ἢν ἐπὶ πολὺ δυναστεύσῃ. Cùm igitur hic inualuerit, hoc est longo tempore perdurauerit, aut diutius, vehementius & magna anni parte perflauerit.

δυσαλθὴς curatu difficilis, qui ægrè sanescit. lib. de art. (pag. 613. 12. H. 807. D.) ἀποστάσιες δυσαλθέες, abscessus curatu difficiles.

δύσνοος aut δύσκολος (quæ vetustorum est codicum lectio apud Hippoc. & vtrunque legisse Gal. in Exeg. apparet) anxium & morosum significat, asperum, molestum, difficilem ac tristem, & eum qui ferè semper angitur, neque est animo securo aut alacri, sed vultu tetrico & austero. Dicitur etiam qui doloris est impatiens, & grauiter stomachatur, ac implacidè mœrorem fert. δυσκόλως dicitur Gal. in Exeg. ex Critia ὃς ἐπὶ τοῖς σμικροῖς ἀνιᾶται, ἢ ἐπὶ τοῖς μεγάλοις μᾶλλον ἢ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἢ πλείω χρόνον, qui vilibus de rebus mœrorem concipit, aut cui res magnæ maiorem aut diuturniorem quàm cæteris mortalibus tristitiam afferunt. Quam certè ex Critia expositionem repetit Gal. Com. in ægr. 11. lib. 3 Epid. post st. pest. & voci δυσνόως tribuit, vt pro δυσθύμως in Exeg. δυσνόως legendum existimem. Nam & hunc Hipp. locum procul omni dubio subindicari ista expositione est manifestum & δυσνόως aut δυσκόλως Gal. legisse apparet. Quin & Erot. apud Hipp. δυσκόλως legit, etsi gignendi casu posuisse videtur, cùm δυσθύμως ἢ δυσκόλως [illegible] exponit. Si modo vera est Erot. lectio, ac non potius δύσνοος legendum, vt dicatur de muliere quæ ægrè ac difficulter mœrorem ferat. Sic enim γυνὴ δύσνοος dicitur Hipp. ægr. 11. lib. 3. Epid. post st. pest. quæ ex longo mœrore diu tristis & anxia permanserit, neque ad animi æquitatem aut securitatem reuocari potuerit, vt nostris in eum locum Annotat. adscripsimus. δύσνοον Hesych. exponit τὸν δυσχερῶς [illegible], implacidum, morosum. Eidem δυσκόλως, [illegible], δυσάγωγοι, [illegible] exponuntur, qui duci aut flecti nequeunt, multum tetrici, qui paruis de rebus valde stomachantur, intractabiles. δυσκόλως exponitur Gal. in Exeg. ὁ μὴ εὐκόλως: [illegible], quæ expositio videtur superioribus significationibus contraria, nisi μὴ εὐκόλως, μὴ ἠπίως, ἀλλὰ δυσφόρως καὶ ἐπαχθῶς significet, vt indicetur qui non moderatè mœrorem fert, sed qui implacidè & grauiter angitur. Quam etiam ob causam ibi μὴ redundare rectè existimauit Henr. Steph. δυσκόλως etiam dicitur Gal. ὁ δυσχαλίνωτος, [illegible], qui frænari aut habenis retineri non potest, aut morosissimus. Quæ posterior expositio ἀπὸ τῆς ἡνίας, quod frænum aut lorum significat, ex translatione deducitur.

δυσαλθίαι difficiles vlcerum curationes & sanationes, velut in corporibus mollibus & humidis, aut aqua inter cutem laborantibus. Lib. 1. Epid. (pag. 1008. H.) αἱ δυσαλθίαι τῶν ἑλκέων [illegible] φακωδέων. In subalbidis lenticolotibus vlcera perægrè ad cicatricem veniunt. Quibus lienosorum & hydropicorum vlcera, quæ certè cicatricem vix recipiunt, aut omninò non sanescunt, intelleximus, vt ex Hipp. & Celso illic probauimus. Sic δυσαλθὴς Hipp. dicitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 69 8. H. 391. 40.) is in quo vlcera ægrè sanescunt, cui εὐαλθὴς opponitur. μήτε ἄγαν δυσαλθὴς ὤν, μήτε ἄγαν εὐαλθής. fueritque is cui neque admodum ægrè, neque admodum facilè vlcera sanescunt. Et lib. 1. de morb. (pag. 479. 35.) καὶ δυσαλθέες γίνονται, & vlcera ipsis ægrè sanescunt.

δυσεμεῖν aut δυσεμέειν est ægrè & difficulter vomere. lib. περὶ [illegible] (p. 578. 42.) καὶ [illegible] δυσεμέει μᾶλλον, ἢ πρὶν φαγεῖν, & gemit, & ægrius vomit quam priusquam ederet. Vbi tamen corrupta est lectio & δυσεμεῖ vitiosè legitur. Sed δυσθυμεῖ leg. videtur pro ἀθυμεῖν, quod habetur lib. 2 περὶ γυναικ. (pag. 658 34.) vbi eadem repetuntur, hoc est, animo magis angitur, aut animo magis despondet. δυσθυμεῖ etiam aut δυσκολεῖ videtur leg. Cornar. cùm vertit magis ægrè tristatur.

δυσεντερία intestinorum difficultas cum exulceratione dicitur, & tormina Latinis, vt ex aph 43. & 48. lib. 6. vertit Celsus cap. 8. lib. 2. δυσεντερία propriè vocatur Galen. lib 6. de loc. aff. (pag. 308. 19.) ἕλκωσις ἐντέρων, intestinorum exulceratio, in qua per initia biliosi humoris mordacis excretio fit, post quam intestinorum ramenta, deinde sanguis modicus excernitur. Quam etiam solam ac propriè dysenteriam quibusdam nominari scribit, lib. 5. de symp. caus. (pag 244 35.) Eadem etiam intestinorum exulceratio dicitur Gal Comm. ad aph 3 lib 6. in qua per initia ab humoribus acribus eorum superficies extima abraditur, deinde temporis tractu profundiora & putria fiunt vlcera. Authori definit. Med. (pag. 398. 26.) δυσεντερία ἐστὶν ἕλκωσις ἐντέρων [illegible]. Difficultas intestinorum, eorum est exulceratio cum inflammatione, & cruentarum, aut fæcum similium, aut etiam strigmentosarum sordium excretione, morsum & alui dolorem ac intestinorum afferens. Sic δυσεντερία dicitur Aret. (lib. 2 περὶ σημείων χρον. παθ. cap 9.) τῶν δὲ [τῶν λεπτῶν καὶ παχέων ἐντέρων] τὰ ἕλκεα [illegible], hoc est, tum tenuium, tum crassiorum intestinorum vlcerum species Hipp lib. περὶ παθῶν (pag 522. 30.) δυσεντερίη δὲ ὅταν ἔχῃ, ὀδύνη ἴσχει κατὰ πᾶσαν τὴν κοιλίην, καὶ στρόφος, καὶ διαχωρέει χολὴν καὶ φλέγμα, καὶ αἷμα ξὺν [illegible]. Difficultas intestinorum vbi occupat, dolor adest toto ventre & tormina, bilem ac pituitam & sanguinem [illegible] deiicit. Rursus ibid. (v 40.) [illegible] Oritur autem morbus vbi bilis & pituita in venas & aluum defluxerint. Sanguis quidem ægrotat & corruptus secedit. Ægrotat etiam intestinum & raditur ac exulceratur. fit autem hic morbus & longus, & laboriosus ac lethalis Et siquidem adhuc robusto corpore curatio adhibeatur, vt sana sint spes est, [illegible] verò colliquato & ventre omninò exulcerato nulla [illegible] spes superest. Idem lib. 3. περὶ διαίτης (pag. 371. 11.) [illegible] Vbi calefacto corpore purgatio acris extiterit, & intestinum raditur ac exulceratur, sanguinolenta deiiciuntur, dysenteria, hoc est difficultas intestinorum appellatur, morbus grauis & periculosus. Dysenteriæ etiam quædam sine salutares aut perniciosæ describuntur Hipp Prædictorum lib 2. (pag 104 C.D.) Quem locum aptissimè expressit Celsus cap. 8. libr. 2. & in vsum suum transtulit, vt nostris in Prorrhet. 2. Annotat. admonuimus. De dysenteria verò scribit his verbis Celsus cap 15. libr 4. Proximum his intestinorum mala tormina esse consueuerunt, δυσεντερία Græcè vocatur. Intus intestina exulcerantur: ex his cruor manat, isque modò cum stercore aliquo semper liquido modò cum quibusdam quasi mucosis excernitur, interdum simul quædam carnosa descendunt: frequens deiiciendi cupiditas, dolorque in ano est. Cum eodem dolore exiguum aliquid emittitur. Atque eo quoque tormentum intenditur. Idque post tempus aliquod leuatur, exiguaque requies est, somnus interpellatur, febricula oritur, longoque tempore id malum cùm inueterauerit, aut tollit hominem, aut etiam si finitur excruciat. Interdum quoque δυσεντερίης nomen ab Hipp. sumitur pro cruenta per aluum deiectione absque intestinorum exulceratione [illegible] sanguine ex intestinis profluente, vt aph. 65. lib. 5. [illegible] δυσεντερίην [illegible] intuendam præcipit Gal. [illegible], quæ sit sanguinis [illegible] absque exulceratione. Quam etiam δυσεντερίην [illegible] verbis vocat Hipp. lib [illegible] Epid. (pag. 1034. [illegible]) vbi & aphorismus ille repetitur Et lib. περὶ [illegible] (pag 25. 2. H. 250 [illegible]) in quibus intermissa [illegible] αἱματώδεα [illegible] δυσεντερίην; cruentas deiectiones velut in intestinum [illegible] scribit [illegible] Gal [illegible] cruentas per aluum excretiones exponit. Idem etiam lib. 3. Epid st. pest. (pag. 429. 37. H. 590 G.) in melancholicis & subsanguineis δυσεντερίας [illegible] adscribit. cruentas dysenterias exponit Gal. & duplex dysenteriæ genus esse scribit. Vnum ex vlceratione & tormine intestinorum. Alterum verò multo sanguine per venas quæ ad intestinum peruenerint vacuato. Rursus lib. de art. (pag 6? 1. 4. H 832 E.) [illegible] In his autem sperandum est vt procedente tempore cruentis deiectionibus corripiantur. Nam & plærisque, in his quæ denigrantur, & in sanguinis ab viscere profusionibus, cruenta deiectio superuenit Vbi scribit Gal. τὴν δὲ δυσεντερίαν [illegible] ἐντέρων [illegible], ἀλλὰ [illegible] ἐντέρων

προσηκόντως ἄσσα ἐκ ὑπερβολῆς τοῦ ἵματος αἱματώδη διαχωρεῖται, ἐ προσηκόντως ὅτι καὶ ὅσον ὑπερβολῆς ἐπίκειτο, ὅτερ ἐ φαίνεται γεγενῆσθαι τὸ καὶ τὸ ἀπεικάζοντες δυσεντερίας τὸ εἶδος, ὅπερ ἐ φαίνεται γεγενῆσθαι τῷ ἀπὸ τῶν ἰατρῶν, καὶ πολλάκις ἴσα τῶν ἄλλων πονηρῶν ἀπαλλαγῆναι λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θεραπευόντων. δυσεντερίας vocabulum non pro intestinorũ exulcerationevt plærique Medici solent, verùm pro cruenta per intestina excretione sumere Hippocrates videtur, vt etiam vbi ex iecoris imbecillitate cruenta deiiciuntur, tunc affectio ipsa dysenteriæ nomine donetur. Id quod & fieri, & dici quoque à Medicis videtur. Ac multos nostis ita affectos curantium inscitia periisse. Huiusmodi verò δυσεντερίας αἱματώδεις ibid. vocat Gal. & τὰς διαχώρησεις τοῦ αἵματος, sanguinis deiectionem exponit. Quam ex plenitudinis copia & sanguinis redundantia toto corpore gliscentis interdum fieri scribit, vt in mutilatis & quibus aliquod membrum excisum est, aut intermissa exercitatio, interdum etiam ex iecoris imbecillitate. Eadem quoque dysenteria hepatica vocatur Galeno libr. 6. de loc. aff. (pag. 308. 30.) vt & διαχωρήσεις ἰχωροειδεῖς & αἱματώδεις, hepaticæ excretiones & sanguinolentæ, quarum tria genera statuuntur eidem Gal. lib. 5. de symp. caus. (pag. 144. 30.) Eius etiam dysenteriæ quæ plærunque morbos plurimos salutariter ac iudicatoriè soluit, meminisse videtur Hipp. Prorrh. 2. (pag. 106. B.) δυσεντερίην etiam pro quouis alui profluuio capere videtur Hipp. libro secundo Epid. (pag. 1056. E.) vt illic ostendimus.

Δυσέξοδον quod difficilem habet exitum aut minatur, lib. 4. Epid. (pag. 1153. B.) ταῦτα δὲ πάνυ δυσέξοδα ἦν. Idque plærisque difficilem exitum minabatur. Tumores enim laxos intelligit, qui aqua intercute laborantibus femora attingunt, quod est pene deplorati morbi indicium.

Δυσθάνατον quod miserabilem & laboriosam aut cum dolore mortem infert. In Prorrh. (pag. 188. 17. H 71. F.) αἱ ἐκ πόνου ἀφωνίαι δυσθάνατοι, vocis ex dolore defectiones miserabilem mortem afferunt. vbi Gal. τὸ δυσθάνατον, σημαίνει μὲν ποτε καὶ τὸ βραδυθάνατον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σὺν ὀδύνῃ θνήσκειν. Illud δυσθάνατον, interdum eos qui tardam mortem oppetunt denotat, interdum verò & cum dolore mori significat. De his dicitur qui cum doloribus ægrè animam eluctantur, aut diutius spiritum trahunt, & qui tandem cum summo cruciatu vitam cum morte commutant, vt in Coac. (pag. 158. D.) vbi eadem sententia Prorrh. repetitur.

Δυσθενεῖν, virib. deficere, infirmis & inualidis esse viribus. lib. 2. de Morb. (pag. 480. 31.) ἀλλὰ δυσθενεῖ, debilitatur dixit Caluus, Corn. ægrè afficitur & virib. deficit. Rursus ibid. (pag. 482. 11.) ἀλλὰ δυσθενεῖ, sed infirmis est viribus. Iterum (pag. 484. 49.) δυσθενεῖ καὶ φλυαρεῖ, affectis est virib. & nugatur. Huic opponitur τὸ εὐσθενεῖν apud Arist. & Theop. quod est benè habitum esse & firmis viribus.

Δυσθενίη Erot. apud Hipp. exponit δυσαρέστησιν ἢ δυσπαραμυθησίαν, displicentiam, morositatem, difficilem placationem.

Δυσθυμίη, animi mœror, mœstitia, animi desponsio, abiectio, aut ægritudo, & δυσθυμεῖν animo consternari & deficere. Sic lib. 1. Epid. st. 3. (pag. 371. 25. H. 954. E.) δυσθυμίαι animi mœrorem & ægritudinem significant, quâ confecti animum despondebant, & μετ' ἀσίτων coniunguntur, vt & aph. 25. lib. 6. & ægr. 11. lib. 3. Epid. & ægr. 11. lib. 3. Epid. post st. pest.

Δυσκοιτεῖν apud Hipp. est molestè iacere & cubare, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 60. 9. H. 388. 55.) καὶ δυσκοιτέουσι πολὺ μᾶλλον, ἢ εἰ καὶ προσεπεπτώκεσαν, ac longè molestius iacent quam si pransi fuerint. Vbi Gal. δυσκοιτεῖν exponit μοχθηρῶς ἔχοντας αὐτοὺς ἐν τῇ κοίτῃ διατελεῖν, molestè & implacidè lecto decumbere.

Δύσκολος Hipp. dicitur quod molestiam exhibet, & difficulter habet, & de morbo graui & molesto, non tamen periculoso aut lethali sæpe effertur. Gal. Com. 3. in Prorr. (pag. 314. 10. H. 79. H.) τὸ γὰρ (ἔχει τι δύσκολον) ἐπὶ τῶν μικρῶν εἰώθασι λέγειν οἱ ἄνθρωποι. Illud (molestiam quandam exhibet) de his quæ parui sunt momenti efferri solet. Ibid (pag. 309. 48. H. 77. G.) τὸ δύσκολον, ἐν ἴσῳ τῷ ἀκίνδυνον, dici scribit. Sic αἱ λευκαὶ διαχωρήσιες δύσκολοι, molestæ egestiones albæ & difficiles. Prorr. (p. 208. 19. H. ibid. D.) & rursus ibid. (pag. 209 38. ibid. G.) τὰ καρωδέα ἐν τούτοισι διαλυόμενα δύσκολα, οὐ μὴν ὀλέθρια. Quæ in his cum torporis sensu exoluuntur, molestiam exhibent, non tamen perniciem afferunt. In Coac. etiam (pag. 119. C.) δύσκολος dicitur de morbo aliòqui non periculoso ac lethali, qui difficillimè soluitur aut iudicatur. Rursus ibidem (v. 47. ibid. D) δύσκολοι sunt qui difficulter & grauiter habent, & qui graui morbo implicantur. Et δύσκολοι πυρετοὶ, febres molestiam exhibentes, grauiter affligentes, & quæ non facilè soluuntur aut curantur, ibidem (pag. 152. H.) Sic δύσκολοι ἀρρωστίαι, graues & molestæ ægritudines, & quæ non facilè soluuntur, ibid. (pag. 168. D.) δύσκολα tamen τὰ σημεῖα pro signis grauibus, perniciosis & exitialibus ponuntur Coac. (pag. 143 F.) quæ ibidem φαῦλα vocat, & in Progn. (pag. 157. 51. H. 44. 35.) θανατώδεα. Rursus Coac. (pag. 165. F.) δύσκολα σημεῖα ponuntur pro grauibus & exitialibus, quæ πονηρὰ in Prog. (pag. 158. 21. H. 45. A.) dicuntur. οὖρησις δυσκολαίνουσα, mictio molestiam exhibens & difficilis, in Prorrh. (pag 205. 51. H. 76. D.) eam quæ fit cum dolore, aut quæ cohibetur & supprimitur, aut quæ cum stranguria & vehementi mordacitate educitur, sumunt interpretes, vt scribit Gal.

Δύσκριτον apud Hipp. dicitur quod ægrè iudicatur ac soluitur, & difficilis est iudicationis aut malæ. δύσκριτοι νοῦσοι, μοχθηρῶς ex ponuntur Gal. aph 8 lib. 3. morbi qui malè iudicantur, in quibus iudicia cum periculosis casib. eueniunt, vel qui statim prorsus perniciosi sunt, vel omninò reuersionem faciunt. ῥῖγοι δύσκριτα, rigores quos difficile iudicium sequitur, dicuntur aph. 29. lib. 4. & Coac. (pag. 119. F.) δυσκρίτως exponit Gal. ἤτοι μοχθηρὰν ἐπιφέροντα κρίσιν, ... ἢ οὐ βεβαίαν, ... ῥᾳδίως ὑποτροπιάζειν, ἢ εἰς μακρὸν ἐκτείνοντα χρόνον, ... δυσλύτως ... hoc est, vel malam afferentes iudicationem (ac si malè iudicantes dicti sint) vel certè infirmam, ita vt facilè morbi reuersionem faciant, vel in longum tempus protrahantur, quasi solutu difficiles dicti sint. Idem Com. ad aph. 30. lib. 4. δύσκριτον solutu difficile & δύσλυτον exponit, his verbis: ... τὸ δύσκριτον ... τὸ δύσλυτον. Neque verò illud δύσκριτον alia significatione intelligi dicere possumus, quam quod δύσλυτον, hoc est solutu difficile. δύσκριτα etiam ἄκριτα ποιοῦντα τὰ νοσήματα, quæ morbos expertes iudicationis faciunt, exponit Galen. Com. 3. in Prorrh. (pag. 215. 42.) in ea Hipp. sententis lib. 2. Epid. τὰ κρίσιμα μὴ κρίνοντα, τὰ μὲν θανατώδεα, τὰ δὲ δύσκριτα.

Δύσκωφοι aurium grauitate laborantes, graui surditate tentati. Coac. (pag. 149. E.)

Δυσοργησίη difficilis ira dicitur & quæ ægrè placatur, pro vehementi ira aut iracundia sumitur lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 12. 11.) libr. περὶ χυμῶν (pag. 49. 28.) δυσοργησίαι.

Δυσουρίη est vrinæ difficultas Hipp. aph. 5. & 31. lib. 3. & 36. lib. 6. & 48. lib. 7. Eam autem vrinæ excernendæ difficultatem significat, quæ aut cum dolore fit, aut ægrè educitur, vesica velut feriante, quæ cum dolore fit, aut inflammationem, aut abscessum, aut vlcerationem, aut inæqualem intemperaturam, aut spiritum flatuosum, crassum & glutinosum causam habet. Quâ autem ægrè excernitur vrina, in facultatis imbecillitatem, aut tumorem contra naturam causam rejicit. Gal. Com. ad aph. 48. lib. 7.

Δύσπνοια apud Hipp. τὸ δύσπνοον, difficultatem spirandi sæpe indicat, vt in Coac. (pag 119. F.) τὸ φρικῶδες καὶ τὸ δύσπνουν ἐν νόσοισι, σημεῖα φθινώδεα. Vbi horror in malis subinde incidit cum difficultate spirandi, tabes denunciatur. Sic μακρόπνοιαν μακρόπνοιαν, & βραχύπνοιαν βραχύπνοιαν, exponit Gal. libr. 4. περὶ δύσπν. (pag. 195. 40.) ex lib 2. & 6. Epid. Est autem δύσπνοια Galeno statim initio lib. 1. περὶ δύσπν. (pag. 166. 24.) respirationis læsio ac difficultas. ... ὥσπερ ἡ δυσαισθησία τοῦ αἰσθάνεσθαι, καὶ ἡ δυσκινησία τοῦ κινεῖσθαι, ... Quòd quidem δύσπνοια, hoc est respirandi difficultas, sit quædam respirationis læsio, veluti sentiendi difficultas ipsius sensus, & mouendi difficultas ipsius motus, nomen ipsum satis indicat. δυσπνοϊκοὶ dicuntur authori Definit. Med. (pag. 398. 16.) ἐφ' ὧν οἱονεὶ συγκεχωρισμένον ... τὸ πνεῦμα, in quibus spiritus velut in angustias redactus, trahitur. Galen. verò ad extremum lib. 7. de compos. pharm. κατὰ τόπ. (pag. 272. 33.) δυσπνοϊκοὺς vocari scribit, ὅσοις ἐμπέφρακται τὰ βρόγχια τοῦ πνεύμονος ὑγρῶν παχέων τε καὶ γλίσχρων, ἐφ' ὧν, ὡς ἔφην, ... τοῦ τέμνειν καὶ λεπτύνειν τὸ πάχος τε καὶ τὴν γλισχρότητα τῶν χυμῶν, ... ὑγραίνειν δεῖ ... τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ διαίτῃ. quibus pulmonis cartilagines pulmonis branchia dicta crassis & glutinosis humoribus offarcta sunt, in quibus, vt dixi, præterquam quòd humorum crassitudinem & viscositatem secamus & attenuamus, in medicamentorum & victus ratione vim quandam humectandi adesse oportet.

Δύσφορος graue, molestum, & quod ægrè toleratur dicitur Hipp. ἡ νὺξ δύσφορος, nox grauis & molesta, & in qua turbantur ægri, ac somnus interrumpitur, aph. 13. lib. 2. μέγεθος τοῦ σώματος τῷ γήρᾳ δύσφορον, proceritas corporis senectuti grauis, molesta, & ægrè tolerabilis, vt legit Galen. aphorism. 54. libr. 2. Vbi senum incuruitatem ... δυσφόρως ..., quòd sit grauitati & oneri, δύσφορον dici Hipp. scribit Gal. δύσχρηστον tamen legunt omnia exemplaria. δύσφοροι φρίκαι, horrores graues & molesti, & difficiles, ægrè tolerabiles. In Prorrh. (pag. 193. 4. H. 73. B.) & Coac. (p. 119. A.) Rursus (ibid. C.) τὰ ἐκ νώτου ῥίγεα δυσφορώτερα, qui ex dorso proficiscuntur rigores, aliquantulum molestiores & diffi-

ac difficiles. δύσφορος Hesych. χαλεπὸν exponit, graue, molestum. & δυσφορεῖν βαρυνέσθαι, grauatè ferre. δυσφορίη Hipp. frequens, est ægrè tolerabilis molestia & labor. Sic in Prorrh. (pag 194. 52.H.74 A.) & Coac. (pag 162.C.) φάρυγξ ἐπώδυνος ἄνευ οἰδήματος, μετὰ δυσφορίης, fauces dolentes absque tumore cum labore & molestia, diximus, vt illud Progn (pag. 158. 9.H.45.6.) redderemus, πάντα τὰ πάθεα ἐπέχουσα. δυσφορίη etiam frequenter corporis incontinentem iactationem ac implaciditatem significat, præsertim vbi cum ἄσῃ & ἀλυσμῷ coniungitur. Sic ægr. 3. libr. 3. Epid. post st. pest. ἀσώδης, ὑποδυσφορῶν. corporis æstuatione & stomachi fastidio laborabat, & quadam corporis incontinentia iactabatur. Rursus (ibid.) ἀμφὶ δὲ ἡλίου δυσμὰς ἰσχυρῶς δυσφόρει. Sub solis autem occasum magna corporis inquiete vexabatur, vt inquietem nocturnam pro inquietudine dixit Plinius cap. 22. lib. 14. Et lib. 5. Epid. (pag. 1156.F.) ἀλυσμὸς, δυσφορίη, corporis incontinens iactatio & implaciditas. lib. 7. Epid. (pag. 1239. H.) σμικρὰ δ' ἂν προσῆλθε, μεθ' ἧς δυσφορίης ἀρρωστίας, parum peruigil fuit cum nulla ægrè tolerabili molestia, hoc est cum nulla inquietudine. δυσφορεῖν ἀμφὶ τὰς ἀναστάσεις, est dum desurgitur male habere, vt ægr. 3 libr. 3 Epid. ἐδυσφόρει ἀμφὶ τὰς ἀναστάσεις, dum desurgeret male habebat. Sic καὶ δυσφορώτερος implacidior esse, ægr. 5. lib 3. Epid. post st. pest. αἱ δυσφορίαι μετὰ περιψύξιος, corporis iactatio & incontinentia cum perfrictione. Coac. (pag. 118.D.)

Δυσπνοίη πνιγώδης, spirandi labor & difficultas in apoplecticis dicitur, cum magna spirandi molestia laborant, & magna cum violentia spiritum trahunt. Coac. (pag. 194. A.) Nam cùm apoplexiæ magnitudo ex noxæ quam spirationi infert vehementia discernatur, (vt scribit Galen. lib. 3. de loc. aff. cap. 10.) sanè pessima omnium spiratio censenda est, quæ & intermittitur, & magna cum violentia trahitur. Quæ fortem & vehementem apoplexiam facit: etsi maxima & acutissima existimari debet, vbi ita cohibetur spiratio, vt ægri ad sensum nullo modo spirare videantur.

Δυσχερῶς, grauiter, molestè, intolerabiliter, implacidè. δυσχερῶς φέρειν grauiter & difficulter ferre. cui εὐφόρως opponit Hipp. aph. 25. lib. 1. & aph. 3. lib. 4.

Δυσώδης, graueolens & fœdus. δυσώδης κοιλίη aluus fœtida & graueolens, pro tenuioris intestini morbo graueolente, quem εἰλεὸν δυσώδη in Prorrh. vocat (pag. 217.1. H. 82.F.) in Coac. (pag. 166. A.) ἐπὶ ὑποχονδρίου μακρῷ χρόνῳ, ἐκ κοιλίης δυσώδεος, παρ' οὖς ἐπάρματα. In præcordiis ex longo interuallo afflictis & graueolente aluo, subnatum ad aures tuberculum, mortem affert. δυσώδεις etiam eos quibus sunt graueolentes deiectiones significant (ibidem pag. 150.D.) ἐν τοῖσι πάνυ δυσώδεσιν, in plurimis graueolentibus deiectionibus. Sed ἐν τοῖσι διαχωρήμασι δυσώδεσιν ex Prorrh. legendum esse illic admonuimus. δυσωδίαι πτυσμάτων sputorum graueolentiæ dicuntur. (ibid. 584.A.)

OECONOMIÆ HIPPOCRAT:

TO E.

Ἐβλιμάσθη, ἐμαλάχθη exponit Gal. in Exeg apud Hipp. emollitum est, nimirum locum libr 5. Epid. (pag. 1142.D.) subindicans τοῦτο ἐβλιμάσθη ἰσχυρῶς, τῇσι χερσὶ σὺν ἐλαίῳ. Id cum manibus oleo inunctis validè est expressum & emollitum. Significat autem quiddam durum in ventre infra vmbilicum enatum, manibus oleo inunctis attrectatum, remollitum fuisse ac veluti expressum, hoc est dissipatum & discussum. Hinc etiam Gal. expositionem secutus est Hesych. apud quem βλιμάζειν τοὺς μαστοὺς ἀπαλύνειν, mammas leniter premere aut attrectare significat. Est & eidem βλιμάζειν ψηλαφᾶν, οἷον θλίβειν ἢ βαστάζειν, καὶ τὰς ὄρνιθας ἐκ τῶν στηθέων πιάζειν, hoc est pectus manibus attrectare aut premere, quod faciunt qui aues ex pectoris amplitudine æstimant. Sed cum βλιμάζειν αὐτὸ τὸ ἀποθλίβειν dicant Iones, vt annotatur ex Corintho, veluti θλίβειν, quod est manib. premere, ἐβλιμάσθη melius fortè legatur apud Hipp. vt etiam adscripsimus, quo tumor expressus & dissolutus significetur. Est & βλιμάζειν τὸ ψηλαφᾶν, palpare & manibus pertractare, & apud Aristoph. in auibus, τὸ τε ὑπογάστριον καὶ τὸ στῆθος ἅπτεσθαι, οἷον θλιμάζειν, quod est mammas ac pectus, aut imum ventrem manibus pertractare aut palpare, quod faciunt aues empturi, cùm earum pretium ex pectoris amplitudine experiuntur. βλιμάζειν etiam Varinus exponit τὸ ψηλαφᾶν, ἤγουν ψηλαφῶ τὸ στῆθος, καὶ τοὺς μαστοὺς περιλαμβάνω τῷ ὄρθῳ, καὶ ἅπτεσθαι τῶν ἀπορρήτων μελῶν τῶν γυναικῶν, mammas aut pectus manib. attrectare, aut mulierum pudenda attingere. Vnde & χειροβλιμᾶσθαι dicitur mammas leniter manibus premere & contrectare. Quod effecit vt ἐβλιμάσθη apud Hipp. proprio quodam significato accipi posse indicauerimus, cùm tumorem in ventre infra vmbilicum manibus oleo peruncta attrectatum significat.

Ἐγγαστρίμυθοι dicuntur Gal. in Exeg vocum Hipp. οἱ κεκλεισμένῳ τῷ στόματι φθεγγόμενοι διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγεσθαι, hoc est, qui concluso ore loquuntur, quod ventre vocem edere videantur. Quibus sanè verbis locum lib. 5. Epid. (pag. 1156.G.) subindicat, qui etiam repetitur lib. 7. Epid. (pag. 1217.F.) καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπεψόφει, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. ταύτῃ τι ξυνέβαινε, & ex pectore strepitus quidam edebatur, nec secus contingebat ac mulieribus fatidicis, quæ Pythone afflatæ, quod ventre oracula fundunt. Engastrimythi, hoc est ventriloquæ dicuntur. Significat autem Hip in muliere anginosa, strepitum quendam aut sonum ex pectore & thorace editum fuisse, ex plurimo spiritu crasso & viscido sputo permixto, qualis exaudiri solet in mulierib fatidicis aut obsessis, quæ Pythonis afflatu tenui voce & sono ex ventre edito oracula fundunt, ideoque ἐγγαστρίμυθοι, hoc est, ventriloquæ dicuntur. Apparet tamen Gal. genus mutasse apud Hipp. & οἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμενοι legisse, cùm tamen ad eam quam scripsimus lectionem omnia congruant exemplaria, tum manu scripta, tum etiam edita, eademque est lib 7 Epid scriptio. Quod effecit vt apud Gal. αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι leg. existimem. Eamque opinionem confirmant plurima exemplaria quæ apud Gal. legunt, ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλεισμένῳ τῷ στόματι φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ γαστρὸς φθέγγεσθαι. Quam lectionem Varin. etiam ex Gal. secutus videtur. Sunt autem ἐγγαστρίμυθοι mulieres vaticinantes ac diuinatrices, quæ dæmonem, ex quo responsa ferunt, ventre conceperunt, quasi ventriloquæ. Qualis fuit Pythia illa Delphica, quæ tripodi diductis cruribus insidens, ventre fatidicum spiritum hauriebat, quo mente incitata & furens, oracula edebat, (vt scribit M. Tullius lib. 2. de Diuinat.) Aut mulier illa Pythone afflata, quæ Samuelem, in Saülis gratiam, iam fato functum excitauit, Reg 1. cap. 28. Sic enim ἐγγαστρίμυθος γυνὴ dicitur, & μαντεύεσθαι ἐν ἐγγαστριμύθῳ Pythonis afflatu vaticinari & diuinare significat. Crebraque est huiusmodi dictio in sacris literis, qua diuinaculi & vaticinia captantes significantur, vt Leu. 19. 20. & Deut. 18. Esayæ 19 Paralipom. 2. 23. Qua voce qui Pythonas habent, aut qui Pythone afflati sunt, redduntur Latinis, etsi 4. Reg. 21. & 22. τοὺς θελητὰς Pythonas etiam vocant. Sic ventriloquam fuisse puellam illam, quæ Act. Apost. 16 Pythonis spiritum habebat, cuius afflatu vaticinabatur, scribit August. cap. 23. lib. 2. de doct. Christiana. Tertull. quoque imprimis grauis author, mulieres fuisse scribit, quæ genitalibus voces fatidicas ederent. Et sibi visam huiusmodi mulierem testatur Cæl. Rhod. cap. 10 lib. 8. Adri. quoque Turnebus publicè professus est sibi visum quendam nebulonem qui immotis labris ventre cùm vellet, vocem quandam & sonum redderet, huiusmodique præstigiis quæsticulum faceret vberrimum. Hoc certe diuinationis genus Εὐρυκλέους μαντεία dicitur Aristoph. in Vespis, ab Eurycle quodam, qui Athenis huiusmodi diuinationem exercuit, & planè ἐγγαστρίμυθος fuit. Ex quo postea ἐγγαστρίμυθοι ἐγγαστρῖται & Εὐρυκλεῖδαι dicti sunt. Cuius etiam in Sophista meminit Plato. ἐγγαστρίμυθοι etiam ἐγγαστριμάντεις, & στερνομάντεις dicti sunt, quòd ex ventre, pectore & imis corporis penetralibus oracula funderent, vt scribit Pollux lib. 2. Engastrimythi nomen retinet Hier. in Catalogo virorum illustrium. ἐγγαστρίμυθον etiam ἐγγαστρίμαντιν & στερνόμαντιν dici scribit Hesych.

Ἐγγύῃ, ὀχυροῖ exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. hoc est offirmet, supra fulciat, apprimat. Verùm suspecta mihi est ista lectio, & ἐγχλίῃ aut ἐγκλίνῃ, & ὀχυρὸν scribendum existimo, vt

subindicetur locus libr. de fract. (pag. 567.26.H.771.H.) ὅκως μὴ ἐγκαταρηγνύωνται... ἐς τὰ ἄκρα τῶν ... ἑδράσιες ἐγκέηται, ea adhibita diligentia vt summi virgarum fines, non ad corpus, sed in extremas orbium eminentias incumbant, aut insistant, appellant, insideant. Vbi Gal. τὸ ἐγκέηται τῷ ἐπερείδηται, velut, innitantur aut fulciantur, hoc est insigantur, offirmentur, impingantur. Sic enim illic apud Gal. leg. existimo. Etsi interpretes τὸ μὲν ἐγκέηται, τὸ δὲ ἐπερείδεσθαι, legant, vt ἐγκεῖσθαι sit quasi, appellere, infigi, firmari, inniti, insistere, inhærere, incumbere, insidere. ἐνστηρίζεσθαι dicit Gal. firmari, illidi. In Mochl. verò (pag. 868. D.) eadem in re scribit Hipp. ὡς τὰ ἄκρα ἐν τοῖσι σφαίρῃσιν ἐνστηριζόμενα διατείνηται. Ita vt extremi fustium fines spiris inniti vim adhibeant. Hoc autem Exegeseos caput multa apud Gal. desiderant exemplaria, vt eo quoque nomine mihi vitium subolere videatur.

Ἐγγενὲς συγγεγενημένον, οἰκεῖον, congenitum, proprium ac familiare exponit Gal. in Exeg. apud Hip. eandemque expositionem sequitur Var.

Ἐγγὺς ἀλλήλων ἰόντα dicuntur de his quæ ex corpore continenter & assiduè prodeunt. In Prorrh. (pag. 189.38.H.72. A.) de his quæ vomitione refunduntur. καὶ ἔμετοι μετὰ ποικίλοι ... ἄλλοτε ... ἐγγὺς ἀλλήλων ἰόντες. Vomitus quoque varij malo sunt, præsertimque si continenter & assiduè prodeant. Vbi Gal. ἐγγὺς ἀλλήλων, συνεχῶς, καὶ μὴ μετὰ πολλοῦ χρόνου exponit, hoc est continenter, & non longo post se interuallo. In Coac. verò (pag. 216.F.) deiectionibus & vomitui attribuitur.

Ἐγγώνιος dicitur Hipp. angularis, & is habitus qui est ad rectos angulos, vt ἐγγώνιος πῆχυς, vbi cubitus cum brachio ad rectum angulum flectitur, libr. κατ' ἰητρεῖον (pag. 694.28 H.746.B.) καὶ τὸ ἐγγὺς τοῦ ἐγγωνίου πήχεος πρὸς βραχίονα, veluti vbi cubitus cum brachio ad angularem prope figuram accedit. Quem locum mihi disertè expressisse videtur Erot. cùm ἐγγωνίῳ πήχει apud Hipp. exponit (si modò vitiosa non est lectio, ac non potius ἐγγωνίῳ πήχεος legendum, quod aliàs ἐγγώνιον πῆχυν apud Hipp. non temerè reperias) his verbis, ἐγγώνιος πῆχυς λέγεται, ὅταν ... γεγονὼς ᾖ κατὰ τὸν ἀγκῶνα. Cubitus angularis dicitur vbi in flexu ad cubiti gibbum angulum rectum effecerit. Verùm apud Erot. ἔγγωνος pro ἐγγώνιος aut ἐγγώνιος scribitur, vt & Gal. Com. 3. in libr. κατ' ἰητρ. (pag. 695.1.) τὸ ἐγγώνια aut ἐγγώνια dici scribit, τὴν ὀρθὴν ἔχοντα γωνίαν, quæ angulos rectos faciunt ἐγγώνιοι χεῖρες, manus angulares dicuntur, quæ ita figurantur vt rectum angulum in cubiti flexu faciant. lib. κατ' ἰητρ. (pag. 671.19.H.741.G.) ὡς τὸ στῆθος ἐπὶ γούνασιν ἔχων ... χεῖρας ἐγγωνίας πρὸς βραχίονα, vt pectore ad genua incumbente, cum vtræ manus ad brachia rectum angulum faciant. Vbi scribit Gal. Hipp. vocare τὰς χεῖρας ἐγγωνίας, ὅταν ὀρθὴν γωνίαν ὁ πῆχυς ἐργάζηται πρὸς τὸν βραχίονα, hoc est manus angulares, cum cubitus ad brachium rectum angulum facit. In Mochlico etiam (pag. 863. F.) ἀγκῶνα ἐγγώνιον πρὸς βραχίονα ἔχοντα. dicit, cubiti gibbũ eo habitu vt ad brachium rectum angulum efficiat. Vt & ibid. (pag 850.H.) σχῆμα ἐγγώνιον, figuram angularem, vbi cubitus cum brachio rectum angulum efficit. Sic enim vbi cubiti gibbus exciderit, κατατείνειν μὲν ἐν σχήματι ἐγγωνίῳ, τὸν πῆχυν κοινὸν πρὸς βραχίονα, in habitu quidem angulari cubiti ad brachium commune reponitur. Qui certè habitus lib. de art. (p. 599.4.H.795.B.) χῆμα κοινὸν τοῦ πήχεος πρὸς βραχίονα, cubiti ad brachium communis, simpliciter dicitur. Quem quidem Mochl. locum mihi quodammodo exprimere videtur Gal. cùm apud Hipp. passim σχῆμα ἐγγώνιον explicat: etsi lib. κατ' ἰητρ. eo loco quem paulò ante adduximus, pro ἐγγὺς ἐγγωνίου πήχεος, ἐγγὺς τοῦ ἐγγωνίου σχήματος πήχεος legisse videtur. Atque ibidem scribit Gal. καὶ σαφέστατα φησὶν ἐγγώνιον σχῆμα τὸ κατ' ὀρθὴν γωνίαν, τουτέστιν ὅταν τὸ τοῦ πήχεος ὀστοῦν πρὸς τὸ τοῦ βραχίονος ὀρθὴν ἐργάζηται γωνίαν. Angularem figuram appellari dicunt, eam quæ est ad rectum angulum, hoc est, vbi cubiti os cum brachij osse rectum efficit angulum. Rursus (ibid.) τὸ ἐγγώνιον τὸ κατ' ὀρθὴν συγκείμενον σχῆμα vocat, angularem figuram eam quæ recto angulo constat, ὅπερ γίνεται ... ὅταν ὀρθὴν γωνίαν ὁ πῆχυς ἐργάζηται πρὸς βραχίονα. Quæ fieri solet vbi cubitus cum brachio rectum efficit angulum. Idem com. 1. in lib. de fract. (p. 529.22.) ἐγγώνιον σχῆμα τῆς χειρὸς, angularem manus figuram exponit, ὅταν οὕτως ἔχῃ σχήματος ἡ χεὶρ, ὡς ὀρθὴν γωνίαν ἐργάζεσθαι τὸ τοῦ βραχίονος ὀστοῦν πρὸς τὸ τοῦ πήχεος. vbi eo habitu figurata manus fuerit, vt brachij os ad cubitum rectum angulum efficiat. Ibid. iterum quoque ἐγγώνιον σχῆμα τῆς ὅλης χειρὸς vocari ab Hipp. scribit, τὴν ἐπ' ὀρθὴν γωνίαν σχέσιν τοῦ βραχίονος πρὸς τὸν πῆχυν, angularem totius manus figuram, eum habitum brachij cum cubito, qui est ad rectum angulum. Idem etiam lib. de Motu musculorum 2. (pag. 561. 27.) ἐγγώνιον σχῆμα vocat, vbi cubitus cum brachio rectum angulum efficit, his verbis; ὅπερ ἐκεῖνο τὸ σχῆμα ἐστὶν ὅταν ὁ πῆχυς ὀρθὴν ἐργαζόμενος γωνίαν πρὸς βραχίονα, καὶ διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸ καλοῦσιν ἐγγώνιον. Huius autem figuræ terminus est, vbi cubitus cum brachio rectum angulum efficit, eamque idcirco angularem vocant.

Ἐγέρσιες & ἐπεγέρσιες dicuntur ægrorum per somnum exporrectiones, expergefactiones, & excitationes. αἱ ταραχώδεες θρασεῖαι ἐγέρσιες, turbulentæ cum confidentia expergefactiones, damnantur Hipp. in Coac. (pag. 129. C.) & Prorrh. (pag. 106.13. H. 76. G.) καὶ ταραχώδεες θρασύτατοι ἐπεγέρσιες, turbulentæ ac valdè confidentes expergefactiones.

Ἐγναμφθῇ Gal. apud Hipp. exponit ἐγκαμφθῇ. inflectet, constringet, & ἐγκαμπτόμενοι, οἱ ἐγκεκαμμένοι καὶ γρυποί, inflexi, confracti, adunci, incuruati, ac de vnguibus efferri adscribit.

Ἐγκανθὶς dicitur Medicis carnis in magno oculi angulo excrescentia. Gal. lib. de tumor. præter nat. (pag. 357.34.) ἐγκανθὶς dicitur παρὰ φύσιν μέν τις ὄγκος ἐν τοῖς μεγάλοις γινόμενος κανθοῖς, tumor præter naturam qui fit in magnis oculi angulis. Author definit. Med. (pag. 400.23.) ἐγκανθίς ἐστιν ὑπεροχὴ σαρκὸς ἐν τῷ μεγάλῳ κανθῷ, carnis in magno oculi angulo excessus. Gal. lib. de diff. morb. (pag. 204.8.) ἐγκανθίδα ἐν τοῖς τῶν κανθῶν ἁμαρτήμασι reponit, & ὀνομάζεσθαι μὲν ἡ ἐπὶ πλεῖον αὔξησις, ἐγκανθίς, ἡ μείωσις δὲ ῥοιάς. Vocatur quidem immoderatum oculi angulorum augmentum ἐγκανθὶς, diminutio autem ῥοιάς. Sunt enim inter se opposita hæc duo oculorum vitia, vt scribit Paulus cap. 22. lib. 3. & oculorum pterygiis plærumque succedere solent. fit enim interdum in angulo, parum vngue exciso, vel aliter tuberculum, quod palpebras parum diduci patitur, ἐγκανθὶς Græcè nominatur. Celsus cap. 7. lib. 7. ἐγκανθίδες autem ἡ ... propriè Polluci dicuntur lib. 2. αἱ τῶν κανθῶν ῥίζαι, canthorum, hoc est oculorum angulorum radices. Indeque etiam morbo nomen est inditum. lib. 4. κατὰ τόπ. (pag. 209.27.) medicamenta πρὸς ἐγκανθίδας, hoc est ad carnem circa nasi angulum excrescentem, describuntur. ἐγκανθὶς Hesych. est σὰρξ ἐν ὀφθαλμοῖς αὐξηθεῖσα.

Ἔγκαρπος aut ἐγκάρπιος fruticosus aut fructuosus, & in se fructum habens. lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 360. 11.) τὰ ἔγκαρπα de pomis dicuntur quæ in se semen habent, aut seminibus referta sunt. Ἔγκαρπα sunt Hesych. οἱ κεκουρευμένοι πυροὶ, detonsa frumenta, & segetes triticeæ sectæ ac messæ. Sed ἔγκαρπα apud Hes. legitur.

Ἐγκαὶ, ἐν βάθει, altè, in profundo, exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. Atque haud scio an ἐγκαὶ legerit Gal. apud Hipp. lib. de vuln. cap. (pag. 899. C.) vbi ἐκεῖ legitur. Nam & huic loco optimè quadrare potest, vt ῥωγμαὶ dicantur ἐγκαὶ οὖσαι καὶ ἐμφανέες ἐοῦσαι, quæ fisso osse altè descendunt, quæ oculis deprehendi nequeunt. Neque aliàs apud Hipp. reperio. Sed hæc mea sit tantùm coniectura, cùm & vulgata lectio mihi non parum arrideat, eamque nostra interpretatione probauerim.

Ἐγκατακεκωνωπισμένον σῶμα, corpus perdomitum, afflictum dicitur Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1229.E.) τὸ σῶμα ὡς ὑπὸ κωνώπων ἐγκατακεδμαδμένον, corpore velut à culicibus compuncto, commorso & afflicto. Sic enim legendum esse nostris in eum lib. Annot. admonuimus contra exemplarium omnium fidem, vt corpus significet culicum puncturis perdomitum, profligatum & afflictum. Ab ἐγκατακεδμάζω deductum quod perdomo, affligo, edomo indicat, vt δαμασθεὶς πληγαῖς verberibus domitus & afflictus dicitur.

Ἐγκατεκέκλειστο, inclusum fuit, intus conclusum aut interclusum fuit, significat apud Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 48. 21. H. 385. 53.) ὁκόσοισί τι γὰρ σίτου αὐτίκα ἐγκατεκέκλειστο. Quib. igitur cibi recrementum iam primùm interclusum est. σῖτον enim ἐγκατακεκλεισμένον illic exponit Gal. ἐκ πολλοῦ χρόνου μὴ διακεχωρηκότα, cibi recrementum interclusum, quod ex longo interuallo non deiecerit aluus.

Ἐγκαταλείπεσθαι aut ἐγκαταλιμπάνεσθαι relinqui, intus relinqui aut concludi significat, & crebra est Hipp. dictio de his quæ in deficientium genere reponuntur, neque perfectè, sed ex parte aliqua vacuantur, ex quib. aliquid intus remanet quod morbi reuersiones facit. τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα ἐν τῇσι νούσοισι μετὰ κρίσιν ὑποστροφὰς ποιεῖν εἴωθεν. Quæ post iudicationem per morbos relinquuntur, morborum reuersiones adducere consueuerunt, aph. 12. lib. 2. Et τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα μετὰ κρίσιν ὑποστροφώδεα. Quæ relinquuntur post iudicationem reciduas facere consueuere lib. 2. Epid. (pag. 1017. D.) quod etiam repetitur aph. 12. sect. 2. libr. 6. Epid. & lib. 4. Epid. (pag. 1132. H.) Rursus lib. 2. Epid. (pag. 1009. G.) οἷσιν ἐγκαταλείπεταί τι, βέβαιοι αἱ ὑποστροφαὶ καὶ τάχισται. Quod etiam repetitur aph. 26. sect. 3. lib. 6. Epid. Quibus aliquid intus relinquitur, certissimæ & celerrimæ morborum reuersiones fiunt, de vlcerib. & tuberculis subsistentibus, quæ vbi erumpunt febres decernere nata sunt.

ἐκ τ

τὰ ἐν τοῖσι βλεφάροισι τοῖς ἄνω ἐγκαταλειπόμενα οἰδήματα, τῶν ἄλλων ἀπισχναινομένων, ὑποστροφαί. Tumores in superioribus palpebris relictos considerare conuenit, aliis namque circum gracilescentibus, morborum reuersiones denunciantur. Huiusmodi enim palpebrarum tumores, magnam corporis cacochymiam, viscerum impuritatem ac humorum corruptelam indicant, vt nostris in eum locum Annot. adscripsimus. Aret. etiam grauis author Hipp. locum exprimens, hanc dictionem vsurpat cap. 10. lib. 2. Cur. acut. ἢ γὰρ ὑποστροφαὶ ποιέει τὸ ἐγκαταλειπόμενον, ἢ ἐν ἐμπυήσει τελευτᾷ. Aut enim quæ relinquuntur recidiuas faciunt, aut ad suppurationem tendunt. τὰ ἐγκαταλειπόμενα καύματα ἐν ὑποχονδρίῳ, relicti in præcordiis æstus & conclusi ardores in Prorrh. (pag 173. 12 H. 67. G.) cum febre in qua totius corporis habitus perfrigeratur, morbi reliquias & imperfectam quandam absolutionem indicant. Videtur enim febris quo ad externum habitum remisisse, ideoque perfrigerata dicitur, vbi corporis extrema frigent. Verùm intus conclusi ardores & relicti, viscerum penetralibus conceptam febrem significant, etsi extrà remisisse, non desiisse videatur. Sic δίψα ἐγκαταλειφθεῖσα sitis intus relicta, & post iudicationem imperfectam remanens, dicitur, aph. 11. lib. 6. Epid. sect. 2. Et rursus, ἢν δὲ ῥεόντων ἐγκαταλείπηται, ἀποστάσιες. Et quidem si quid ex his quæ effluunt intus relinquitur, ad abscessum morbus est accommodatus. Vbi certè scribit Gal. τῷ δὲ ἐγκαταλείπεται, τὰ μὴ τελέως ἀλλ' ἐκ μέρους κενούμενα δηλοῦντος. hoc est, hac dictione [intus relinquitur] ea quæ non in totum, sed ex parte vacuantur, indicante. Et rursus (ibidem) ῥεόντων γὰρ αἵματος οὐ μὴν αὐτάρκως, ὅσαι κρίσεις γίνονται τῶν νόσων ἐφ' ὧν προσήκει λέγεσθαι τὸ ἐγκαταλείπεσθαι. Profluente enim, non tamen quantum par est, sanguine, defectæ morborum iudicationes fiunt, in quibus aliquid intus relinqui dici conuenit. Item quoque, ὅταν τοῦ πυρετοῦ παυσαμένου μένῃ τινὰ τῶν συμπτωμάτων, ἐγκαταλείπεσθαί τι λέγεται τῆς νόσου λείψανον. Quando cessante febre quædam symptomata remanent, aliquid reliquiarum morbi intus relinqui dicitur. Ac rursus, διττῶς γὰρ ἀκούειν τοῦ ἐγκαταλείπεσθαι, καθ' ἕνα μὲν τρόπον, ἐπὶ τοῦ νοσοποιοῦντος χυμοῦ, καθ' ἕτερον δὲ ἐπὶ τῆς νοσώδους διαθέσεως. Bifariam intus relinqui inaudiendum est. Vno quidem modo humorem morbum committentem, altero verò morbosam affectionem. Ideo com. ad aph. 12. lib. 2. τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα τὰ λείψανα τῶν μοχθηρῶν χυμῶν καλεῖ Ἱπποκράτης, ἅπερ ἀνάγκη σηπόμενα τῷ χρόνῳ πυρετοὺς ἀνάπτειν. Quæ relinquuntur prauorum humorum reliquias vocat Hipp. quas necesse est putrescentes successu temporis febres iterum accendere. Cæterùm ἐγκαταλείπεσθαι etiam Hipp intus deficere, relinqui ac deseri significat, vt lib. de frac. (p. 566. 33. H. 771. F.) ἧσσον αὖ ἐγκαταλείποιτο ἐν τῇ κινήσει τῇ ἄλλῃ κινεόμενος, minus deseretur in reliqui corporis motione, hoc est ad reliqui corporis motionem etiam citiùs mouebitur. Solenne quoque est illud Hipp. ex aph. 11. lib 6. Epid. sect 1. ἢν πνεῦμα ἐγκαταλείπηται, si spiratio intus deficit, à Gal. libris περὶ δυσπν. toties explicatum, quo spiratio intus conclusa, deficiens ac interrupta indicatur.

Ἐγκατάληψις interceptio dicitur ac intus retentio, vacuandorum humorum suppressio, quæ recidiuas facit, aphor. 12. sect. 2. lib 6. Epid. αὐτὴ γὰρ αἱ ἐγκατάληψις ἀμφοτέρων αἱ ὑποστροφαί. Ipsa enim vtrorumque interceptio iure quodam recidiuas facit. Lib. 2 Epid. (pag 1027. D.) κατάληψις dicitur, & videtur vrinæ suppressionem aut retentionem idemque quod ἐπίληψις significare, velut ἐπίληψιν οὔρων sæpè effert Hipp. Sunt qui ἐγκατάλειψιν libr. 6. Epid. legant, & eorum quæ vacuari debeant superstites ac remanentes quasdam reliquias intelligant, quæ meritò suspectas recidiuas faciunt.

Ἔγκαυσις, æstus, ardor, incensio. Dicitur Gal. lib. 1. de diff. feb. (p. 322. 15.) in febrium causis, caloris in corpus actio, siue à sole, siue ab igne, siue à re aliqua calorem excitante, vt pote medicamento, calore præter naturam corpus incendatur.

Ἐγκισσοῦσθαι apud Hipp. est ἐμπλέκεσθαι δίκην κισσοῦ, instar hederæ implicatur, hoc est inuoluta inseritur. Neque dubium est quin hunc Hipp. locum subindicet Hesych. cùm ἐγκισσοῦται exponit ἐμφύεται, πλέκεται, hoc est, inseritur, inuoluitur, intexitur.

Ἐγκλυδαστικὸν dicitur Hipp. quod intus fluctuat & æstuat, aut intus fluctus pariens, Libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 81. 55. H. 394. 41.) de aqua, ἐγκλυδαστικόν τε καὶ ἐπιπολαστικόν, quæ intus fluctuat & superinnatat, κλύδωνας ἐργαζόμενον fluctus parientem aut efficientem exponit Gal. Sic ἐγκλυδάζεσθαι intus fluctuare significat lib. 1. de Morb. (pag. 451. 50.) ἐγκλυδάζεται τὸ πύον ἐς τὰ πλευρὰ περιπῖπτον, pus intus fluctuat ad latera illabens.

Ἐγκόπτειν, impedimento esse, præpedire, obstare, interpellare. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 28. 35.) iubet Medicum, λέγουσι μὲν προσέχειν, ποιοῦσι δὲ ἐγκόπτειν, dicentibus quidem mentem adhibere, & quæ in opere fiunt obseruare, facientibus incumbere dixit Cornar. Potest & dici facientibus impedimento esse, obstare, & peruersè quid agentibus succensere, eorumque in opere errores reprehendere, quomodo sumpsit Zuingg.

Ἐγκρατὴς valens, validus, potens, cui ἀκρατὴς opponitur, debilis, inualidus, imbecillis lib. 7. Epid. (pag 1211. G.) καὶ οὐ πάνυ ἐγκρατὴς τούτων, neque admodum his partibus valebat, aut his partibus moderari poterat, ceruicem, lumbos, & spinam intelligit Rursus ibid. (1212. B.) ἐπεὶ δὲ περὶ χεῖρας καὶ σκέλεα οὐ πολὺ ὕστερον ἐγκρατὴς ἐγένετο, & cruribus ac manibus non multò post validus extitit.

Ἐγκυλίνδητον εἶριον, lana inuoluta ac conuoluta dicitur Hipp. & in cylindrum voluta ad pessum faciendum, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 623. 3.) meliùs tamen ἐγκυλίνδητον aut ἐγκυλιστὸν legatur, ab ἐγκαλίω aut ἐγκυλινδέω & ἐγκυλίνδω, quod est voluo & in orbem voluo. Sic paulò pòst (ibid. v. 9. ἐς εἴριον πινῶδες ἐγκυλίων, lana succida inuoluens.

Ἐγκύρω aut ἐγκυρέω, incido, incurro. idem quod ἐντυγχάνω, Ionibus familiare verbum, Hipp. lib. περὶ ἀρχ. ἰητρ. (pag 18. 25.) ὅταν ἐγκύρσῃ πλατεῖ τε καὶ ἀντικειμένῳ, cùm verò [flatus] inciderit in latum ac renitens corpus. Item lib. de art. (pag 591 2 H. 788. C.) ἄχρις ἂν τῷ ὑπαλείπτρῳ ἐγκύρσῃ donec specillo occurrat, vel specillum incidat. Ἐγκυρῆσαι Erot. apud Hipp. (si modò vera est lectio,) exponit ἐπουλωθῆναι, κατουλωθῆναι, cicatrice obducatur, ad cicatricem perueniat, velut ab ἐγκυρέω. Verùm maximè deprauatam esse scripturam apparet, existimoque ἐγκυρῆσαι aut ἐγκύρσαι, ἐντυχεῖν leg. vt sit illius vocis expositio, non autem ἐπουλωθῆναι.

Ἐγγλευκισμένος exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ὁ ἀπόγλευκος, πεπαυμένος τοῦ γλεύκους εἶναι. Quæ certè lectio omninò vitiosa est, etsi Varin. ex Gal. apponitur. Nam ἀπογλευκισμένος legendum esse, & πεπαυμένος τοῦ γλεύκους εἶναι satis paret, vt de vino dictum, in cella subterranea reconditum significet, & quod mustum esse desiit, iamque deferbuit, ac adeò processit vt vinum factum sit, neque amplius mustum dicitur, sed vini facultatem habet. Atque adeò his verbis locus lib. 7. Epid. (pag. 1127. D.) aptè mihi exprimi videtur, vbi ἀπογλευκισμένος μέλας, hoc est, vinum nigrum quod mustum esse desiit, cum aromatibus, ad vteri affectus à flatibus ortos in medicamento apponitur, quod huiusmodi vinum reconditum ac diu repositum, tenuandi, discutiendi ac calefaciendi vires acquisierit, mustum verò, crudum, flatulentum ac vaporibus crudis refertum sit. Quidam ἐγγλευκισμένος exponunt ὁ ἀπόγλευκος, ὁ πεπαυμένος τοῦ γλεύκους εἶναι. Qua interpretatione γλευκισθεὶς aptè exponitur, & vinum nondum defæcatum & adhuc mustum reconditum significatur. Sed cùm aptè admodum ista lib. 7. Epid. quadrent, non est cur aliam lectionem ambitiosè nimis conquiramus. Nec enim ἀπολελαμπρυσμένος, vt habent multa exemplaria vitiosè, nec ἐγλαμπρυσμένος, quod tamen appositè admodum quidam in tam deprauata lectione reposuerunt, tam benè huic loco mihi conuenire videntur. Illamque lectionem nostris in eum lib. Annot. iamdudum probauimus.

Ἐγκῦσαι est intus cadere aut aliquid derasum infundere aut subigere. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 555. 40.) ἐν μελικρήτου κοτύλῃ θάψον ξύσας ἐγκῦσαι, in aquæ mulsæ hemina thapsiam herbam derasam aut tritam subigere (vt per clysterem infundatur, aut ex infuso detur) h.e. thapsiam derasam aqua mulsa subactam infuso subdere. Vbi tamen pro ἐγκῦσαι exemplaria quædam manu scripta ἐγκλύσαι habent, interpres ἐγχύσαι legisse videtur.

Ἐγέρσεις exponitur Gal. apud Hipp. ἐγρηγόρσεις, vigilantia, vigiliæ.

Ἐγχαλινοῦται exponit Gal. apud Hipp. χαλινοῖς δίκην περιέχεται, h.e. velut frenis cinctus est & circumdatus. Sed mendum esse apparet, etsi iisdem verbis adscribitur Varin. Nam ἐγκεχαλίνωται leg. foret, cùm sit ἐγχαλινοῦσθαι infrenari, frenari, veluti iniectis frenis cingi aut retineri. Verùm apud Gal. ἐγκεχαλίνωνται leg. apparet ex lib. περὶ ὀστέων φύσ.) pag. 280. 17.) ἐγκεχαλίνωνται περὶ τὰ ὦτα αὐτῆς [καρδίης] circa cordis auriculas velut frena iniiciuntur, aut infrenantur, circa eius auriculas frenantur, dixit Corn. compescuntur, Caluus. h.e. velut frenis iniectis cordis auriculas cingunt aut circundant, vbi de venis sermo est. Ergo vt ἐγκεχαλίνωνται apud Gal. ita & περιέχονται leg censeo, vt huic loco, quem procul omni dubio conceptis verbis exprimi putamus, verissimè quadret. Vbi Corn. i. τῇ καρδίῃ ἐγχαλινοῦνται legisse videtur, cùm tamen longè alia sit lectio.

Ἐγχεῖν aut ἐγχέειν & ἐγχέαι simpliciter effert Hipp. pro infundere & infuso vti, & de medicamento quod infunditur ad pus expectorandum & diluendum vsurpatur

lib. 2. de morb. (pag. 475. 54.) ἐγχεῖν ἢ πυριᾷν. ἢν μὲν παχὺ ᾖ τὸ πύον, πυριᾷν· ἢν δὲ λεπτὸν, ἐγχεῖν, infundito ac foueto: si quidem pus crassum fuerit, foueto: si verò tenue, infundito. Rursus (ibid. 476. 11.) ad pus expuendum medicamentum ex aci radice, salis grano, & modico melle, cum aqua & oleo tepidum infundere iubet, ἐγχέαι χλιαρόν. Et (ibid. 17.) ad pus expurgandum acribus cibis vtendum præcipit. & cyclamini succum cum laseris succo dilutum, lacte caprino & asinino ammixto, tepidum infundere. τοῦτο χλιαρὸν ἐγχεῖν. Et rursus (v. 20.) nisi pus erumpat, raphani corticem & æris florem oleo dilutum tepidum infundit. τοῦτο ἐγχεῖν χλιαρόν. Iterum (ibid. v. 28.) medicamentum ex vrticæ semine, thure, origano, ex vino albo, melle & modico oleo, per tertium diem infusum adhibet. ἐγχεῖν αὐτῷ κνίδης σπέρμα, λιβανωτὸν, ὀρίγανον ἐν οἴνῳ λευκῷ, ἢ μέλιτι, ἢ ἐλαίῳ ὀλίγῳ· ἐγχεῖν δὲ διὰ τρίτης ἡμέρης. Et (pag. 477. 5.) ἐγχεῖν οἶνον ἢ ἔλαιον χλιαρὸν αὐλίσκῳ, per fistulam in thoracem vinum & oleum tepida infundere iubet, ne pulmo repente exarescat. Rursus (pag. 479. 38.) ἢ ἐγχέειν ἐς τὸν πλεύμονα, veratrum cum lenticulæ decocto in pulmonem infundito. Sic ἐγχυτὰ dicuntur Hipp. l. 2. de morb. (pag. 476. 33.) & ἐγχύματα (ibid. pag. 477. 7.) medicamenta quæ in thoracem ad pus eliciendum infunduntur aut ex infuso adhibentur.

Ἐγχειρεῖν est manus aggressio & manus promptitudo Hipp: Lib. de art. (pag. 606. 1. H. 802. 7.) οἱ τὴν ἀλόγιστον ἐγχείρησιν ἐπιτηδεύοντες, qui temerariam & stolidam manus aggressionem studiosè consectantur, aut imprudentem manus promptitudinem profitentur & ostentant.

Ἐγχρίμπτειν, ἐγχρίπτειν, idem quod simplex χρίμπτειν significat, appellere, applicare, admouere, appropinquare, implicare, impingere, allidere, infricare, prope accedere facere: & dicitur Hipp. de iis quorum alterum alteri inhæret, vt de ossibus quæ inter se in fracturis implicantur, illiduntur & inhærent cùm reconduntur, hoc est mutuo se attactu offendunt aut infricant. Quod fit cùm in conformatione ossium fractorum partes sursum aut deorsum abducendo & extendendo, in suum locum compellimus. lib. de art. (pag. 605. 12. H. 800 B.) ῥᾷον γὰρ οὕτως εἰς τὴν φύσιν ἥξει, ἢ εἰ ἐγχρίπτοιτό τις ἐς ἄλληλα τὰ ὀστέα, ἀναγκάζειν πειρῷτο. facilius enim sic ad naturalem situm deuenient, quàm si quis impacta & illisa inuicem ossa compellere conetur. Quem quidem locum innuit & explicat Gal. initio Com. 1. in lib. de fract. (pag. 526. 20.) de partium fractarum extensione & conformatione agens his verbis: διὰ τοῦτο οὖν ἀπάγοντες ἀλλήλων, τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω μέρη τοῦ κατάγματος, ἐπὶ τὴν διάπλασιν ἀφικνούμεθα, δεδιότες ἐν τῷ περιάγειν ἀλλήλοις τὰ παραλλάττοντα, ἀποθραυσθῆναί τινας ἐξοχὰς αὐτῶν ἐν ᾧ τοῦτο πάσχει, ἐὰν ἐγχρίπτηται ἀλλήλοις. οὕτως γὰρ αὐτὸς ὁ Ἱπποκράτης ὠνόμασε τὰ μόρια τῶν ἀποκαταστησομένων ὀστῶν, ὅταν εἰς τὴν οἰκείαν ἄγηται χώραν. Idcirco igitur fracturæ partes à se inuicem, partim sursum, partim deorsum abducentes, ad conformationem deuenimus, metuentes ne dum partes quarum altera alteri superimminet adducimus, aliquæ earum eminentiæ perfringantur. Quod sanè fit vbi fracturæ partes inter se impinguntur & illiduntur. Sic enim ἐγχρίπτεσθαι (quod est impingi & illidi) vocat Hipp. vbi partes ossium quæ conformantur, in suum locum deducuntur, ac se mutuò allidunt. Idem quoque sonat ἐγχρίμπτομαι quod ἐγχρίπτω, quo frequenter vtitur Hom. vt Il. ε. (v. 662.) de hasta Tlepolemi quæ Sarpedonis coxæ infixa est & adhæsit, αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, cuspis autem impetu lata concitata est, ossi illisa, hoc est, inhærens & infixa, ἐμπαγεῖσα, ἐμπελασθεῖσα. Idē Il. λ. (v. 272.) ἀσπίδι ἐγχριμφθεὶς, scuto innixus, illisus. Vbi Schol. προσπελασθεὶς ἢ ἐρεισθεὶς exponit, etsi ἐρεισθεὶς melius dicatur. Et Il. ο. de Hectore Græcos persequente, Στῆθι μάλ' ἐγχριμφθεὶς, propemodum accedens. Et Il. ψ. (vers. 334.) τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας, huic te maximè applicans, admouens. Vtitur etiam Herodot. lib. 4. de Amazonibus. Ἐγχρίπτων Hesych. προσπελάζων, h. e. applicans, admouens, exponit, locum Hipp. lib. 2. de art. paulò supra adductum fortè subindicans. Eidem ἐγχρίμψαι est πλησιάσαι, ψαῦσαι, ἐγγίσαι, addocere, contingere, propinquare. Et ἐγχρίπτεται, ἐγγίζει, & ἐγχριφθεὶς, ἐμπελασθεὶς, ἐγγὺς γενόμενος, ex Homero, & ἐγχριφθέντα, ἐμπελασθέντα. Est etiam ἐγχρίπτεσθαι rei alicui inniti, occurrere, impingi & offendere, aut in rem aliquam incurrere. Qui enim rei alicui innituntur eaque se fulciunt, ad eam propius accedunt. Sic ἐγχρίπτεται ἐμπίπτει exponit Hesych. & ἐγχριμφθῆναι ἐρεισθῆναι, vt χρίμπτεσθαι ἐρείδειν, πελάζειν. Cui etiam τὸ ἐκβάλλειν & ἐμπίπτειν significationem tribuit. Ἐγχρίψαι apud Herodotum ἐμπεσεῖν & προσπελάσαι exponitur. Et ex Corinthio τὸ ἐγχρίπτειν, ἐμπεδᾶν, quomodo & Erot. apud Hipp ἐγχρίμπτουσι, ἐμπεδῶσι, irruere, insilire, exponit. Qua notione sumitur quod scribitur Hippocrat. lib. de art. (pag. 640. 28. H. 826. C.) τῇ πτέρνῃ προσεγχρίπτουσι, calcem impingunt aut allidunt, hoc est, calce innituntur aut offendunt, calce terram attingunt, aut terræ calcem admouent. Vbi Gal. τὸ ἐγχρίπτειν ab Hipp. dici scribit ἐπὶ τῶν ἐρειδόντων εἰς ἄλληλα, de iis quæ inuicem inhærent, in sese innituntur ac firmantur, aut inuicem implicantur. Lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 654. 23.) ἢν μὲν ἐς τοὺς βουβῶνας, ἢ κτένα, ἢ κύστιν ἐγχρίμψῃ. Si quidem vterus ad inguina, pectinem & vesicam innixus fuerit, impegerit, incurrerit, irruerit. l. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 280. 12.) αἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κεφαλῆς σπονδύλοις πρὸς τὴν ῥάχιν ἐγχρίπτουσι. Quæ verò ex lignis capite ad spinam accedunt, aut feruntur. Quò maximè respicere mihi videtur Erot. explicatio, ἐγχρίπτουσι, πελάζουσι. si ἐγχρίπτουσι & πελάζουσι apud eum legatur.

Ἐγχύματα dicitur Hipp. succorum aut humorum in partem refusio, & naturalis quædam effusio, qua sanguis & spiritus vnà cum calore in corporis habitum reuocantur. lib. 2. Epid. (pag. 1037. F.) ἐπιτηδεύειν ὀξυθυμίην ἐμποιεῖν, ἢ χροιῆς ἀναλήψιος ἕνεκα ἢ ἐγχυμώσιος. Adhibenda diligentia est vt præceps acerbaque iracundia inducatur, tum coloris reparandi, tum succorum in corpus effundendorum gratia. Sic enim in præfrigeratis, decoloratis & emaciatis iracundiam excitandam consulit Hipp. vt vnà cum calore & spiritu sanguis & humorum succulentia naturæ propulsu venas subeat, indeque in totum corpus gliscat aut dispergatur, vt color viuidus parti accedat, & calor reuocetur, tum etiam natiua partis temperies & habitudo reparetur, succosa humorum benignitate in ea viuiscente & nutricationem lætificante. Cuius quidem affusionem & adhæsum ἐγχύμωσιν, quòd naturæ viribus in partem inducatur, vocat Hipp. vt nostris in eum locum Annot. cuius probauimus, etsi ἐκχύμωσιν ferè legunt omnia Gal. exemplaria quæ ad huius loci explanationem in medium adduximus.

¶ Ἐδιχαιρήθη, εἰς δύο διῃρέθη exponit Erot. apud Hipp. de eo quod in duas partes secatur aut diuiditur, pro quo apud Hes. vitiosè ἐδιχαιρήθη leg. & ἴσως ἐμερίσθη exponitur, in partes æquales sectum est.

Ἐδιχάσθη in duas partes scinditur, diuiditur. lib. περὶ ἑπταμήν. (pag. 276. 43.) αὐτὸ τὰς ἐσχάτας δύο πλευρὰς ἐδιχάσθη, iuxta extremas duas costas in duas partes secatur. Quod dixit lib. 2. Epid. ἐδιχαιρήθη, scinduntur, diuiditur (pag. 1035. A. vbi hic locus repetitur.

Ἕδρη Θετταλική sella Thessalica dicitur Hippocrati, libr. de art. (pag. 585. 26. H. 783. G.) quòd ea antiquitus in Thessalia veherentur, quæ à tergo in rectum attollebatur, vt eam in partem dorsum reclinari posset, vt ibi scribit Gal. ἕδρη autem Gal. θρόνον exponit, Erot. etiam δίφρον & θρόνον. Idem quoque ἕδρη Θετταλικὴ, δίφρον Θετταλικόν. Addens etiam, οὗτος γὰρ δίφρος ἀνάκλισιν ἔχων, Θετταλικὸς ὑπὸ τῶν παλαιῶν λέγεται. ἀνάκλισιν autem illic vocat Hipp. eam sellæ partem in quam dorso recumbimus. ἀνακλιντήριον exponit Erot. Gal. verò ἐπίκλιντρον. Quidam etiam ἀνάκλιντρον, accubitum, aut recubitorium, in quod dorso recumbimus, aut resupinamur. Accubitas aut accubitus apud Lampridium (in Heliogabalo) & accubita dici volunt, cùm scribit. Nec cubuit in accubitis facilè, nisi his quæ pilum leporinum haberent, &: Multis vilioribus amicis folles pro accubitis sternebat, eosque reflabat pendentibus illis. Pollux lib. 10. cap. 7. ἐπίκλιντρον dici scribit lecticæ partem quæ & ἀνακλιντήριον, hoc est, eam partem in quam recumbitur. Phryn. quoque scribit Atticos ἀνάκλιντρον non dicere, sed ἐπίκλιντρον. Ἕδρη igitur Θετταλικὴ apud Hip. sumi videtur pro sella recubitoria & discubitoria, velut & κλισμὸς apud Hom. Il. θ. (vers. 436.) Ibi enim Eustath. genus esse θρόνου vult, quod posteri ἀνάκλιντρον vocauerunt. Pollux lib 10. cap. 11. sellarum Thessalicarum meminit, quæ quatuor pedes haberent & ægrè veherentur. Est & ἀνάκλιτος θρόνος apud Plutarchum in Romulo, sella accubitoria. Θετταλικὸς θρόνος etiam dicitur Athen. lib. 1. & ex Critia adducitur, Θετταλικὸς δὲ θρόνος γυίων τρυφερωτάτη ἕδρα, Thessalicusque thronus membris mollissima sedes.

Ἕδρα aut ἕδρη apud Hipp. interdum sedem, anum & podicem significat, vt libr. 5. Epid. (pag. 1155. G.) ἕδρα ἐς τοὺς ὄρχεις, sedes ad testes eminebat aut propendebat, & de ani prolapsu aut eminantia sumitur. Quod dicitur lib. 7. Epid. (pag. 1218. B.) ἕδρα ἔξω ἐς τοὺς ὄρχεις, sedes extra ad scrotum prolapsa est, procubuit. Sic Cæl. Aurel. lib. 4. Tard. Pass. cap. 3. quam Græci ἕδραν vocant, sessionem dicit, anum & podicem intelligens. Ἕδρα etiam sedem & basim significat, vt in finibus & abscessibus subiectam abscedenti corpori partem. Lib. περὶ ἀγμ. (pag. 685. 39. H. 744. D.) ὁκόσα μὲν ὥστε τὰ μετέωρα τῆς ἕδρης ψαύειν μὲν, πιέζειν δὲ μή. In his certè quæ abscesserunt, ita vt sublimem sedem quidem contingant, neque tamen comprimant

Vbi scribit Gal ἕδρην vocare Hipp. τὸ ὑποβεβλημένον τῷ ἀφεστῶτι σώματι, quod abscedenti corpori subiectum est. In Mochlico quoque ἕδρα sedem propriam & naturalem significat (pag. 863. G.) κατατάγνυσθαι τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδρην, eminentia in suum locum reponere. Quem locum significans Erot. ἕδρην, τὸν οἰκεῖον τόπον, proprium locum exponit. Hinc quoque ἑδραίως deductum videtur Erot. & sessionem quandam includere apud Hipp. ideóque Bacch. reprehendit qui ἐπιμόνως, & Epiclem qui ἐγκαθίσματι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ exposuerit. Etsi certe Erot. exemplaria hoc loco vitium mihi subolere videntur. ἑδραίως enim non ἑδραίως legendum videtur, vt ἑδραῖος ὕπνος apud Hipp. ea aphor. 15. lib. 6. Epid. sect. 4. eo loco exponatur ab Erot. somnus qui sedendo sumitur, aut sedentium somnus. Sic enim Gal. ex Interpretum sententia dici scribit: ὁ γὰρ τῶν καθημένων ὕπνος ἑδραῖος ὀνομασθήσεται φασὶν ἀπὸ τῆς ἕδρας. Sedentium enim somnum ἑδραῖον, hoc est qui sedendo caperetur, ἀπὸ τῆς ἕδρας vocari aiunt. Eamque veterum Interpretum mentem sequi videtur Erot. qui ὕπνον ἑδραῖον, somnum qui sessim aut sedendo caperetur intelligi voluerunt, & qui recumbentis & sedentibus prohiberetur. Ideoque Bacch. meritò reprehendit qui ἐπίμονον, hoc est, constantem & diuturnum, & Epiclem, qui ἐν καθίσματι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ (sic enim potius lego) hoc est somnum qui in perpetuo ac constanti sedili caperetur sumpserit. Itaque vt ἑδραῖον apud Erot. ita & ἐπίμονος legendum censeo. At Gal. ἑδραῖον ὕπνον βαθὺν, hoc est profundum somnum, & ἑδραίως κοιμηθῆναι, βαθέως, profundè dormire exponit, quem cum vetustarum membranarum fide nostra interpretatione secuti sumus. Ἕδρα etiam dicitur Hippoc. lib. de cap. vuln. ossis fracturæ species, ita vt teli vestigium remaneat osse detracto, & quà insederit appareat. Sic enim scribitur (pag. 903. B. C. & 904. A.) ἐγγίνεται γὰρ καὶ ἕδρα ταύτῃ ἐπί. Præcisio enim & teli vestigium ad idem referuntur. Quod etiam repetitur (pag. 901. A.) & ab Erot. in testimonium adducitur. Gal. etiam lib. de causis Morb. (pag. 221. 32.) ἕδρας vocari scribit in capite vulnus à telo acuto aut incidente illatum, ita vt in os impactum sit, & ἀγκύλην καὶ διακοπὴν dici. Et lib. de cap. vuln. ἕδρα crebrò vsurpatur pro teli sede & vestigio, cum quà telum impressum est in osse vestigium remanet, & τοῦ βέλεος ἕδρα dicitur, præcipuè verò (pag. 900. A.) vbi scribitur: ἕδρη δὲ καλεῖται ὅταν μένον τὸ ὀστέον ἐν τῇ ἑωυτοῦ φύσει, τὸ βέλος ἐνερείσαν ἐς τὸ ὀστέον, δῆλον ποιήσῃ ᾗ ἐνερείσθη. Teli sedes vocatur cùm os suo in statu permanens, manifestum fecerit quà telum insederit. Gal. com. 2. in lib. de fract. (pag. 543. 8.) ἕδρας dici scribit Hipp. vulnus quod ita inflictum est, vt non solùm carnem aut cutem, sed etiam os ipsum confregerit, in idque telum impressum fuerit. Quod non nisi à duro aut graui, aut incidente telo fieri potest.

§ Εἴργονται Gal. apud Hipp. ἐναπολαμβάνονται exponit iotus comprehenduntur, concluduntur, intercipiuntur.

§ Ἐθάδες dicuntur Hipp. qui alicuius rei consuetudinem habent aut familiaritatem, & qui assueti sunt aut assuefacti. Libr. de Morbo sacro (pag. 307. 46.) ὅσοι δ' ἤδη ἐθάδες εἰσὶ τῇ νόσῳ, quicunque iam morbo assueti sunt, & quibus morbus in consuetudinem venit. Ibidem (v. 24.) de his quibus à puero vnà morbus coaluit, ἤδη παλαιοὶ [ἀπ' αὐτῶν] ἐν τῇσι μεταβολῇσι τῶν πνευμάτων τοῦτο πάσχουσι, ex consuetudine efficit morbus vt in ventorum mutationibus id patiatur, lib. περὶ κρισίμων (pag. 55. 36.) τὸ μέγα νόσημα ἐν ἔθει γενόμενον dicitur de morbo comitiali iam vsu confirmato & inueterato. Cui τὸ ἐν τάχει γενόμενον opponit Hip. lib. 2. Epid. (pag. 1046. B.) iisque verbis comitialis morbi vehementiam & præcipitis periculi intentionem intelligit. Lib. item 2. περὶ γυναικ. (pag. 645. 32.) ἐθάδες ἀπὸ νεότητος αἱ νοῦσοι καὶ συγγένεαι, morbi à iuuentute consueti & quadam cognatione familiares facti dicuntur. lib. etiam 1. περὶ γυναικ. (pag. 597. 2.) ἐθάδες γίνονται de vteris efferuntur qui assuescunt geniturae ferendæ, & semini retinendo assuefacti sunt. οὐ δύνανται φέρειν τὴν γονὴν πρὶν ἢ ἐθάδες γένωνται καὶ ἰσχύσωσι, genituram ferre nequeunt nisi assuescant & conualescant. Ἐθάδες, ἐθίμους, συνήθεις exponit Hesych. aut priusquam ad consuetum aut pristinum statum redeant.

Ἐθανατώθη, ἐνεκρώθη exponit Erot. apud Hipp. de eo quod est extinctum emortuum & ad internecionem deductum, nimirum locum lib. de fract. (pag. 562. 23. H. 768. G.) exprimens, ὅσα τε σαρκία ἐν τῷ τρώματι ἐμελαίνθη καὶ ἐθανατώθη, & quæ caruunculæ in vulnere denigratæ & emortuæ fuerint.

Ἐθέλειν, velle, pro posse aut solere sumitur apud Hipp. lib. de art. (pag. 639. 10. H. 825. H.) ἄκρον δὲ ὁ πᾶς ἑωυτὸν τι περιγίνεσθαι ἐθέλει ἐς τὸ ἐμπροσθεν. Summus verò pes minus aliquantò inanteriorem partem propendere solet, h. e. potest. Vbi Gal ἐθέλειν δύνασθαι significare scribit, vt apud Hom. οὐδ' ἔθελε προρέειν, neque profluere vult, h. e. potest. Quod de aqua dicitur Il. φ. Sic lib. 4. Epid. (pag. 1137 B.) οὐκ ἐθέλει διαχεῖσθαι, non solet diffundi, hoc est, non potest dissipari, de tumore duro effertur.

Ἔθος ἐπίκτητος φύσις, consuetudo altera & acquisititia natura dicitur Medicis, Gal. com. 3. in lib. περὶ ἀγμ. (pag. 695. 51. H. 746. A.B.) & lib. 2. de motu musc. (pag. 565. 26.)

Ἔθραττε Gal. apud Hipp. ἔνυττε, ἐκίνει, exponit, pungebat, stimulabat. Pro quo ἔθρασσεν in quibusdam cod. vitiosè legitur.

§ Εἰδεχθὲς dicitur quod aspectu est deformi & odioso, inuisam & odiosam habet faciem. Εἰδεχθὲς ᾠὸν vitiosum ouum & corruptum dicitur Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 640. 12.) Sumitur etiam εἰδεχθὲς pro graueolenti & abominando, eoque quod est tetri odoris, cui εὐῶδες opponitur. Lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 645. 28.) ἐπὴν δὲ κάτω ἐλκυσθῶσιν, ὑποθυμιᾶν τὰ εἰδεχθέα, ὑπὸ δὲ τὰς ῥῖνας τὰ εὐώδεα. Cùm verò vteri deorsum tracti fuerint, quæ tetri sunt odoris aut abominanda, suffitu adhibeto, naribus autem odorata. εἰδεχθὲς Hesych. αἰσχρὸν, αἰσχρὸν τῷ ἰδεῖν, ὅτι ἄμορφον, exponit.

Εἶδος latiùs patet apud Hipp. & variam habet notionem. Interdum enim formam, speciem & cuiusque naturam, quæ ex quatuor qualitatum temperatione constat, interdum etiam genus & differentiam significat. τὰ εἴδη explicat Gal. apud Hipp. com. 2. in lib. de nat. hum. (p. 18. 18. H. 228. 26.) τὰς τῶν σωμάτων φύσεις, corporis naturas, formas, quæ ex quatuor primarum qualitatum temperie consistunt. In his quæ adiecta sunt ad lib. de nat. hum. τὸ δὲ ξύμπαν, γνῶναι δεῖ τὸν ἰητρὸν ἐναντίον ἱστάμενον τοῖσι καθεστηκόσι, καὶ εἴδεσι, καὶ ὥρῃσι, καὶ ἡλικίῃσι. In summa medicum totum consilium aduertere oportet, vt se instantibus opponat, & morbis, & formis, & anni temporibus, & ætatibus. Rursus ib. (p. 19. 15. H ib. v. 51.) καὶ σκεψάμενον τοῦ ἀνθρώπου τήν τε ἡλικίην καὶ τὸ εἶδος, καὶ τὴν ὥρην τοῦ ἔτεος, καὶ τῆς νούσου τὸν τρόπον, τὴν θεραπείην ποιεῖσθαι. habitaque cuiusque ratione, tum ætatis, tum formæ, tum anni temporis, tum generis morbi ad curationem aggredi. Iterum (ibidem) ὥσπερ μοι καὶ πάλαι εἴρηται, πρὸς ἑκάστας τῶν ἡλικιῶν, καὶ τῶν ὡρέων, καὶ τῶν εἰδέων, καὶ τῶν νούσων, ἔν τε τῇ φαρμακείῃ προστρέπεσθαι καὶ ἐν τῇσι διαίτῃσιν. vt, quemadmodum iam dudum dictum est, ad singulas ætates, & anni tempora, & formas, & morbos, tum medicamentorum, tum victus rationem accommodet. Eademq; notione εἴδεα posuit lib. 1. Epid. (p. 101. H.) pro cuiusque substantia & forma quæ ex primis & simplicibus naturis constat, & temperies dicitur. In medicamentorum assumendorum indicatione spectari vult ἡλικίας, εἴδεα, δίαιτας, ὥρην ἔτεος, καὶ ὅπως, καὶ ὁποίως ἐμβαίνει, καὶ τὰ τοιαῦτα, ætatem cuiusque & formam, victus rationem, anni quoq; tempus quodnam sit & qualiter circumscribatur, aliaq; id genus. Lib. etiã περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p. 31. 4. H. 337. 35.) τὰ εἴδεα, αἱ τοῦ σώματος ἕξεις καὶ ἰδέαι exponuntur Gal. corporis habitus & formæ. Ibidem rursus (p. 36. 15. H. 339.) τὰ ἀραιότερα τῶν εἰδέων καὶ δασύτερα, rariores corporis habitus & hirsutiores dicuntur. τὰ εἴδεα τῶν ἀνθρώπων, hominum naturam, formæ species, ac cuiusque natiuam temperiem vocat Hipp. Prorrh. 2. (p. 93 A.) πρῶτον μὲν χρὴ τὰ εἴδεα τῶν ἀνθρώπων ἐξεπίστασθαι. Imprimis quidem hominum naturas animaduertere debet, innatam cuiusque naturam & natiuam ex quatuor qualitatibus temperiem intelligens, aut etiam eam quæ temporis successu comparatur corporis habitudinem, ἕξιν vocat Gal. Nam corporum habitus in vulnerum curatione, & molle, laxum, humidum, siccum, durum, densum, aut compactum, in considerationem adhiberi debet, vt scribit Gal. lib. 3. Meth. Med. cap. 3. & 4. Rursus (ib. B.) εἴδεα μὲν γὰρ ἀγαθὰ ἐπὶ τὰ τοιάδε. Hæ quidem corporum naturæ probandæ sunt. Et (ib.) τὰ δὲ εἴδεα ὅσα αἱ τούτων προκεχωρημένων τἀναντία ποιεῖ, εἰδέναι χρὴ μοχθηρότερα. Quæ verò naturæ suprascriptis aduersantur, eas deteriores esse nosse conuenit. lib. etiam 1. Epid. (pag. 372. 21. H. 955. E.) καὶ γυναῖκες πλεῖσται ἐκ τούτου τοῦ εἴδεος ἀπέθνησκον, plurimæque huiusce generis mulieres peribant, hoc est, quæ naturæ essent subfrigidæ & difficulter transpirantis. Et lib. 3. Epid st. pest. ἑκάστῳ δὲ τῶν ὑπογεγραμμένων εἰδέων ἔκαμνόν τε πολλοὶ καὶ θνήσκοντες πολλοί. Ex enumeratorum autem generum vnoquoque laborabant multi, & moriebantur plurimi. Rursus ibidem (p 429. 34. H. 1090. G.) εἶδος τῶν φθινωδέων, tabidorum naturam & speciem intelligit, τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος καὶ τὴν ἰδίαν ἑκάστου κρᾶσιν exponit Gal. corporis formam & propriam cuiusque temperiem. συγγενὲς εἶδος, congenita forma dicitur lib. περὶ χυμῶν (p. 47. 14.) quam communem omnium naturam & cuiusq; propriam ex naturali temperie ortam exponit

ἐκζέσαντα, ἐκζέσαν, exponit Gal. apud Hip. in Exeg. eiicit, expe-
lit, ebullit, & in quibusdam exemplaribus, ἐκβράσσει. ἐκβάλλει legitur autem apud Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 639. 17.) ἀλλοτε δὲ καὶ ῥόον ἐρυθρὸν ἐκζέσαντα, quandoque etiam fluxum rubrum eiicit, emittit, h. e. velut ebulliendo aut æstuando reiicit. Quem locum mihi subindicare sua expositione videtur Gal. & ἐκβράσσει legisse. Dicitur & ἐκβράσσονται actiua significatione lib. περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον (pag. 531. 21.) καὶ ὁ φάρυγξ θρόμβους αἵματος ἐκβράσσεται κατ' ὀλίγον καὶ θαμινά. & fauces sanguinis grumos paulatim ac subinde reiiciunt, h. e. subinde erumpentes sanguinis grumos expuunt & expellunt. At verò significatione passiua sumitur libr. περὶ ὄψιος (pag. 171. 21.) συλλεγόμεναι [αἱ τρίχες] τὸ τι ἄχρειον καὶ ἐκβρασσόμενον ἐπὶ τὰ ἔσχατα, colligentes id quod in extremitates redundat & expellitur, h. e. quod erumpit, effunditur & efferuescit. ἐκβρασθῆναι Hesych. exponitur ἐκβληθῆναι, ἀπορριφῆναι.

Ἐκβρώματα dicuntur recentioribus τὰ ἐξέχοντα ἄρθρα, articuli cute extantes, aut ossa in articulis foras eminentia, velut extra corium (h. e. cutem) eminentiæ & eiectiones. Gal. Com. 4. in lib de art. (pag. 650. 1.) ἐκβρασσόμενα eidem dicuntur ibidem (pag. 651. 19.) & ἐκβρύματα authori Medici (pag. 387. 56.

Ἐγκαταλαμβανόμενος, vide Ἐγκαταλαμβανόμενος antea.

Ἐκδεξις, διαδοχὴ Galen. exponit in Exeg. apud Hipp. successionem.

Ἐκδίωσι, ἐκτρέχωσι, excurrant apud Hipp. exponit Erot. Locum opinor lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 653. 29.) & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 565. 42.) subnotans, vbi tamen in omnibus exemplaribus ἐκθύωσι legitur, vt postea scribimus in ἐκθύειν.

Ἐκθήλυνσις effœminatio & mollities, h. e. imbecillitas dicitur, & ἐκθήλυνσις σαρκῶν, carnium effœminatio & laxitas, aph. 16. lib. 5. ἀτονίαν exponit Gal. infirmitatem, & ex translatione sumptum esse adscribit, quod ferè fœmina sit mare infirmior & imbecillior. Calidi autem immoderato vsu carnes laxiores & molliores redduntur, quales sunt mulierum, h. e. minus compactæ & solidæ. Eademque phrasis repetitur lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 425. 18.) Eadem etiam notione ἐκθηλύνσιες τῶν σκελέων crurum effœminationes dicuntur, aph. 11. lib. 6. Epid. sect. 1. Significant autem imbecillitates solas quidem, aut eas quæ cum emaciatione & extenuatione fiunt. Sic enim exponit Gal. in Com. ἢ ἐπὶ γυίοις [illegible] ἀτονίας μόνας ἐκθηλύνσιας εἴρηκεν, ἢ τὰς σὺν ἀτροφίᾳ τῶν σκελῶν ὅλων γινομένας. Non planè cognoscitur, vtrum solas imbecillitates effœminationes dixerit, an eas quæ cum alimenti inopia in omnibus cruribus fiunt. Est & ἐκθήλυνσις ἐπιδέσμου, vinculi effœminatio & mollities, h. e. relaxatio & laxitas, lib. κατ' ἰητρ. (p. 690. 44. H. 745 C.) Gal. ἀτονίαν, deligationis imbecillitatem & infirmitatem intelligit, quam remissam fieri ex linteorum multitudine necesse est. Quidam etiam ad membri fracti imbecillitatem & mollitiem referunt, quod ex superimpositorum linteorum multitudine imbelle & molle redditur. Ἐκτεθηλυσμένον σάλος, crus effœminatum & molle dicitur lib. de art (p. 629. 3 H. 819. H.) ὑγρόν, μαλακόν καὶ μὴ σφίγγον καὶ ἀρρωστεῖν exponit Gal. humidum, molle, non adstrictum, sed laxum. Sic ἐκτεθηλυσμένον sputum aut pus dicitur Hipp. lib 1. de morb. (p. 461. 11.) hoc est effœminatum, fractum, emollitum & eliquatum, τὸ δὲ πλεῖστον ὑπὸ τοῦ αἵματος γίνεται, ἢν ὀλίγον συμμίσγηται ἐς πολὺ σίαλον, καὶ μὴ παραυτίκα πτύηται, ἀλλὰ ἐμμένον ἡμισαπὲς ἔσω καὶ ἐκτεθηλυσμένον ἐν τῷ σώματι. Liuidum autem fit à sanguine, si pauci sanguinis ad multam saliuam commixtio fiat, neque confestim spuatur, sed aliquantisper intus remaneat semiputridum & in corpore effœminatum, h. e. fractum & saliuæ commixtum, emollitum ac subactum, aut eliquatum & extenuatum. Est enim ἐκθήλυνσις & ἐκθήλυνσις Erot. apud Hipp. ἔκτηξις καὶ ἰσχνότης & ἰσχνασία, eliquatio, colliquatio, & extenuatio. Nam & vtrunque Erot. scribitur, & si integra est apud eum scriptio, non video quonam loco apud Hipp. accommodari debeat. Est & ἐκθήλυνσις ἐκμάλαξις apud Nicandr. interprete etiam Erot. Ἐκτεθηλυσμένοι ἐκλελυμένοι exponitur Hesych. & ἐκτεθηλυσμένοι, μαλακισθέντες, κατεαγότες, ὡς αἱ θήλειαι γυναῖκες, effœminati, molles & fracti velut fœminæ. Sed vitiosè ἐκτεθηλασμένον & ἐκτεθηλασμένον legitur.

Ἐκθλιψις elisionem & expressionem denotat. ἐκθλιψις ἔξω σφοδρὰ ὀμμάτων, oculorum vehemens foras expressio, in Coac. (pag. 153. B.) de oculis exertis & tumidis dicitur, quos ἐξέχοντας in Progn. vocat, iisque κοιλότητα opponit. Sunt igitur eminentes & exerti oculi, qui foras protuberant, ac veluti exprimuntur aut extinguntur, quod vaporum sublatorum impetum & spiritus ac feruentioris materiæ concoctionem denotat. Est & λαμπηδόνος ἐκθλιψις ibidem fulgoris elisio, & de iisdem intumescentibus oculis dicitur, cùm splendores ex oculis emicant, & hinc & illinc fulgores eiaculantur, velut in oculis emissitiis contingit, estque quasi luminis quædam eiaculatio ac foras emissio, quod oculi igneum quiddam plurimum habeant. Etsi quædam exemplaria pro ἐκθλιψις ἔκλαμψις legant. Quæ etsi de oculis resplendentibus sæpè efficitur, non tam tamen hoc in loco vim habet quàm ἐκθλιψις.

Ἐκθλίμματα etiam vocat Hipp. (vt scribit Gal. Com. 2. in lib. de fract. (pag. 555. 38.) τὰς ἐν τῷ δέρματι ἑλκώσεις ἐκ θλίψεως γινομένας, elisa aut elisiones, in summa cute exulcerationes, quæ compressione aut collisione fiunt.

Ἐκθύματα sunt papulæ & in summam cutem erumpentes pustulæ à feruido & tenuiore humore ortum ducentes, nomen ab eo quod in cutem cum impetu ferantur, sortitæ, idemque pituitæ eruptiones Plinio dicuntur, alio nomine ἐξανθήματα. ἐκθύματα namque Hesych. ἐξανθήματα exponit. Eam vocem vsurpat Hip. lib. 2. Epid. (pag. 1013. E.) & lib. 3. st. pest. Vbi eorum originem & denominationem his verbis exponit Gal. [illegible] ἐκθύειν, ὅπερ ἐστὶν ἐξορμᾶν, [illegible] ἐκθύματα γέγονε, [illegible] αὐτὰ [illegible] ἐξανθοῦντα [illegible] δέρματος [illegible] χυμῶν [illegible] ὅσ' ἂν ἐξορμήσαντα τὸ δέρμα. Apparet certè nomen τοῖς ἐκθύμασι (hoc est erumpentibus pustulis) ab ἐκθύειν quod est ἐξορμᾶν, (hoc est cum impetu erumpere) esse inditum in his quæ sponte in cute efflorescunt. Origo autem iis est ex superfluis humoribus, qua & non iniuria qualitatem subsequitur, cùm tenues quidem humores exulcerationes potius quam tumores excitent. Crassi verò cutem in tumorem attollant. Eadem notione ἐκθύσεις ἑλκέων, hoc est vlcerum eruptio, pullulatio dicitur Coac. (pag. 145. H.) & ἐκθύσεις ἑλκυδρίων, vlcusculorum eruptio, aph. 15. lib. 6. Epid. sect. 1. Vbi etiam scribit Gal. ἐκθύειν dici παρὰ τὸ ἐκθύειν, ὅπερ ἐστὶν ἐξορμᾶν, quod est cum impetu erumpere. & ἐκθύειν dici quasi ἐξορμᾶν, quòd cum impetu feratur. Erot. etiam apud Hipp. ἐκθύῃ, ἐξορμᾷ. hoc est cum impetu prorumpat, exponit, etsi adhuc non video quonam hoc Erot. exemplum referatur, nisi si ἐκθύῃ legendum sit, vt subnotetur locus lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 427. 1.) οἷα ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ ἐκθύει [illegible] quales (subiectundi tumores) alia atque alia parte latiusculi erumpunt. Rursusque ibidem (p. 427. 9.) ἔτι οὐδαμοῦ ἐκθύει, nequaquam amplius erumpunt. Hesych. quoque ἐκθύουσιν, [illegible], ἐκζέουσιν, excidant, efferuescunt, exponit. Eidem ἐκθυόμενος est [illegible] cum impetu prorumpens & velox.

Ἐκκαθαίρεσθαι expurgari, expui significat Hippocrati, & de his quæ ex thorace reiiciuntur effertur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 47. 26. H. 385. 40.) αἵ τε γὰρ ὀδύναι ἐν τοῖσι πλευριτικοῖσιν [illegible] παύονται αὐτόματοι, ὅταν ἄρξωνται πτύειν τι ἄξιον λόγου, καὶ ἐκκαθαίρεσθαι. Nam dolores in morbo laterali affectis statim sponte desinunt, vbi aliquid effatu dignum expui & expurgari cœperit. Vnde ἐκκαθαρτικὰ medicamenta dicuntur quæ totius corporis poros extergent & expurgant.

Ἐκκλισις, declinatio, ossis a sua sede emotio & excessus, lib. de art. (pag. 642. 21. H. 827. F.) ἢν μὴ πάνυ ἡ ἔκκλισις ᾖ, nisi admodum magna emotio extiterit. Sic ἐκκλίνεσθαι ἔξω, erumpere & luxari. Ibidem (pag. 658. 42. H. 837. A.) τὰ ἔξω ἐγκεκλιμένα, quæ extra erumpunt & luxantur.

Ἐκκολάψας, ἀπολεπίσας, exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. hoc est, detracto cortice aut putamine, aut vbi corticem exemeris. Pro quo ἐκλέψας legisse videtur Erot. apud Hipp. atque idem ἀπολεπίσας exponit, sed vitiosè ἐκλέψας habent exemplaria omnia. Ἐκλέψας autem legitur apud Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 630. 38. 631. 25. & 42.) κόκκους ἐκλέψας, grana cnidia decorticata, aut detracto cortice. Et rursus ibid. (pag. 672. 14.) ἐκλέψας κόκκους τριάκοντα. grana cnidia decorticata triginta. Et libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 573. 52.) κόκκους ἐκλέψας ὡς τριάκοντα, grana cnidia decorticata ferè triginta. Vbi tamen ἐκλέξας vitiosè legitur. At fortè ἐκκολάψας pro ἐκλέψας legisse videtur Erot. & Gal. pro ἐκκολάψας. Est enim ἐκκολάπτειν excalpere, excudere, tundendo eximere, & ἐκλέπειν significat, quod est corticem aut putamen detrahere, translatione ab auib. sumpta quæ rostro pertusis ouis pullos excludunt aut excudunt.

Ἐκκοπεὺς scalper excisorius dicitur, quo vtebantur antiqui in ossium sectionibus, ac præcipuè capitis. Galen. lib. 6. Meth. med. tres scalprorum species ponit. Sunt enim ἐκκοπεῖς κυκλωτοί, caui excisorij scalpri, quos κυκλίσκους vocat, Paulus lib. 6. cap. 90 κυκλισκωτοὺς ἐκκοπεῖς. Alij φακωτοὶ ἐκκοπεῖς, lenticulares scalpri. Sunt & στενοὶ ἐκκοπεῖς, angusti scalpri, quos [illegible] vocat Gal. quibus ad rimas se vsum profitetur. Sunt etiam μηλωτοὶ ἐκκοπεῖς, scalpri specilli formam habentes quos planos

planos scalpros vocat Celsus, (cap.8.lib.4.) quibus in excidendis eminentibus ossibus vtebantur, quemadmodum & [illegible] ἐκκοπεῖς. Paulo etiam dicuntur oppositi scalpri excisorij ad ossa excidenda, pro quibus tamen [illegible] quidam malunt. Est & ἐκκοπὴ Paulo (cap.90.lib.6.) [illegible] Excisio, caluariæ diuisio cum ossis affecti refractione.

Ἐκκοπρίζειν est stercora reddere & alui fæces deponere. lib.1. Epid. ægr.4. post st. pest. [illegible], ex aluo stercora affatim reddidit.

Ἐκλακτίζειν, calces iactare, calcitrare, calcibus cædere, percutere, impetere, aut calces in sublime iactare, & calcibus auras verberare. Coac. (p.132.G.) in pueris τὸ ἐκλακτίζειν, quod est calces iactare, inter conuulsionis signa adscribitur. Qua voce materiæ agitatio ac feruor denotari videtur, cùm incontinentia corporis iactantur ac velut [illegible], eaque humorum commotione neruorum principium facilius tentatur. Neque verò infœliciter etiam de pueris in summo eiulatu calcitrantibus, & cum summa corporis contentione calcibus impetentibus sumetur, quò promptiùs conuulsio significetur, vt nostris in eam sententiam Annot. scribimus. Est & ἐκλακτίσαι excalcitrare, & calce emotum articulum reponere & impellere, lib. de art. (p.660.52.& 54. H.839.H) vt fit in genu posteriorem in partem luxato. [illegible]. Hoc autem reponit subita conflexio aut excalcitratio.

Ἐκλάμπειν emicare, elucere significat, & eleganti translatione de his dicitur quæ vires suas exerunt & inualescunt, vt lib.1. Epid. (p.381.44. H.963.H.) de febre quæ circa iudicium in ipsoque iudicio non remitteretur, sed magis intenderetur atque inualesceret. [illegible]. Nonnullis verò leniter ac latenter incipit, increscit autem in dies exacerbaturque, sed sub iudicium in ipsoque iudicio valde emicat. Eademque notione dicitur lib. [illegible] (p.15.9.) [illegible], acutissima febris instar flammæ emicat, elucet. In delirantium & phreniticorum signis [illegible], oculi immoti & fixi splendescunt & relucent, in Prorrh. (p.250.41. H.78.E.) quod est ira concitorum & excandescentium indicium. Quod etiam repetitur Coac. (p.173.C.) vbi tamen vitiosè [illegible] pro [illegible] scribitur. Est & [illegible] ἔκλαμψις, fulgoris emicatio, & de splendoribus ex oculis emicantibus & fulgores eiaculantibus effertur, Coac. (p.153.B.) vt paulò ante scripsimus. Ἐκλάμψιες dicuntur fulgores, splendores, effulgescentiæ, emicationes, & ἐκλάμψιες [illegible], puerorum splendores in pubertate, aph.4. sect.1. lib.6. Epid. & calidi emicationes, sumpta à flamma metaphora, quæ euicta materia emicat & resplendet, aliôqui in humida materia occultatur. Sic Gal. in Com. ἐκλάμψιες ab interpretibus sumi scribit. Zeuxis autem ἐκλάμψιες aliter sumit, per emphasim quandam translatione vsus, in pueris qui ad pubertatem carnosiores, pleniores & adultiores, atque tum forma, tum colore gratiores fiunt, viribus ingenioque præstantiores. In summa verò ἐκλάμψιες ad morbum comitialem referuntur, & de eo intelliguntur, qui in pueris cum pubertate & ætate mutationem accipit, ex aph. 45.lib.2. & 7. lib.5. fortè etiam ἐκλάμψιες ad eos fulgores referri possunt, qui in epilepticis oculis circunferuntur. scintillarum micas & circulos igneos vocat Cæl. Aurel. cap.4. lib.1. Tard. Pass. Sic lib.7. Epid. (p.1233.G.) in Phœnice comitiales & epilepticas conuulsiones subindicans, [illegible] ἐκλάμπειν [illegible], scribit, ex oculo dextro plerunque velut fulgor coruscare videbatur. Quod etiam paulò aliter repetitur lib.5. Epid. (p.1160.A.)

Ἐκλεανθήσονται semel oppositum apud Hipp. testatur Erot. [illegible], exsculpetur, eradetur, eiusque vocis interpretationem sibi vindicat.

Ἐκλεαίνεσθαι est læuigari, exteri, tenuari, leniri, explanari, de cicatricibus quæ exteruntur aut delentur dicitur Prorrh.2. (p.102.G.) [illegible], subalbicantes cicatrices ægides dictæ, exteruntur, expoliuntur, & euanescunt.

Ἐκλείποντες ἐν τῇ κινήσει dicuntur Hipp. qui leuiter moti animo deficiunt. Prorrh. (p.191.1. H.72.G.) eosque significari scribit Gal. [illegible], qui si vel paulùm mouentur valde animo linquuntur. Quibus verbis eos qui viribus sunt admodum fractis & imbecillis comprehendit Hipp.

Ἔκλευκοι dicuntur Hipp. exalbidi, exactè candicantes, exalbescentes, qui pituita plurima redundant & pituitoso sunt habitu. Quo nomine frigidiores & humidiores naturæ sugillantur, & qui subalbida sunt cute, & minime distillantur, aut in otio viuentes frigidis succis replentur. In Coac. (p.519.B.) & aph.34. sect.8. lib.6. Epid. Sic lib.2. Epid. (p.1008.H.) [illegible], subalbidi lenticolores lienosi dicuntur, in hydropem parati, quos [illegible] lib.3. Epid. st. pest. aut [illegible] lib.1. Epid sect.3. vocat Hipp. & phrenitide febribusque ardentibus perijsse scribit. [illegible], exactè candicantes egestiones in hepatis affectibus, in Pror. (pag. 187.29. H.71.E.) & Coac. (p.519.B.) [illegible]. Exactè candicans alui recrementum in febre, nullam bonam indicationem denunciat. Obstructionum namque index est, & bilis diuersionem significat, & morbum regium minatur.

Ἐκλάμψιες vide Ἐκλάμψιες paulò antè.

Ἐκλελοῦσθαι Gal. apud Hipp. positum pro [illegible], hoc est proluatur, libr. [illegible] & in his quæ adiecta sunt ad lib. de cap. vuln. scribit. Verùm vereor vt suspecta sit Gal. lectio. Nam lib. [illegible] non legitur, sed λουέσθω (p.686. 11. & 19.) & (p.687.18.) & [illegible] (p.686.15.) [illegible] igitur legisse Gal. existumo pro [illegible], & pro [illegible] sumpsisse, quod est proluere aut irrigare & perfundere, aut pro [illegible] Gal. leg. conijciendum. His verò huius libri locis [illegible] & [illegible] de perfusione & fotu, non de balneo dicitur, vt & aliàs sæpè [illegible] apud Hipp. vt etiam exponit Gal. Apparet autem Gal. tempore alia quædam adiecta fuisse ad lib. [illegible] præter hæc quæ in codicibus nostris adscribuntur, & meritò in lib. de aëre, loc. & aq. reijciuntur. quorum etiam meminit Gal. initio, com.4. in lib. de rat. vict. in mor. ac. Neque verò in his quæ in codicibus nostris extant huiusmodi dictiones [illegible] & [illegible] reperiuntur.

Ἐκλύεσθαι exolui significat & de virium prostratione dicitur, vbi corpus ad liberas actiones & sensationes est impotens & exolutum, veluti in magna lassitudine contingit & quibusdam febribus ardentibus in quibus corporis sensus inest ex animalium spirituum resolutione, & in his ægros [illegible] ἐκλύεσθαι, grauatos exolui, scribitur Coac. (p.145.C.) Sic ἐκλύεσθαι de virium exolutione effertur in corporis partibus aut toto, vbi ad actiones liberas & motum ignauum est & pigrum, in Prorrh. (p.209.39. H.77. G.) & Coac. (p.215.F.) [illegible] ἐκλυόμενα, quæ cum corporis sensu exoluuntur, exponit Gal. de partibus corporis, quæ post stuporem ad motiones tardæ sunt & velut exolutæ ex Interpretum quorundam sententia. Sic enim scribit Com.3. in Prorrh. (pag.209.44. H.77. G.) [illegible]. Quidam verò ἐκλύεσθαι de corporis partibus dictum obaudiunt, quidam etiam de toto corpore, vt ipsum ad sensationem torpescens, ad eam verò quæ ex arbitrio fit motionem, exolutum fuisse dicamus. Idem quoque addit quosdam ἐκλυόμενα [illegible] sumpsisse, & de his intellexisse quæ liberum non habent exitum, sed tardè, ac impeditè, & velut exolutè excernuntur, vt de vrina quæ antea suppressa, postea ignauè, sensim, ac velut trepidè emittitur. Eadem etiam notione [illegible], exolutiones cum corpore dicuntur Coac. (pag.206.F.) & pro membrorum ad motiones impotentia, aut pro animi defectionibus sumi possunt. Sic ἐκλύεσθαι exolui & debilitari significat aph.56. lib.2. & οἱ ἐκλυόμενοι dicuntur qui animo deficiunt & viribus sunt exolutis, aph.41. lib.2. Et ἐκλύεσθαι hepaticum est symptôma, vt scribit Gal. Com.3. in Prorrh. (pag.216.58. H.81.C.) quod in deiectionibus limosis, nigris aut liuidis ex hepatis imbecillitate, crebræ contingant animi & virium exolutiones. Ἔκλυσις, virium deiectio & animi defectio, aph.8. l.7. [illegible], vocis defectiones cum virium exolutione, in Prorrh. (pag.177.32. H.69.C.) & Coac. (pag.158.B.D.159.B.) ἔκλυσις ex veratri potione ibid. (pag.441.45. 209 B.) Est & ἔκλυσις κοιλίης, aluus exoluta, effusa, & copiosum alui profluuium, ibidem (pag.231 C.)

Ἔκμαγμα apud Hipp. exponit Gal in Exeg. [illegible], hoc est massam subactam & coactam, aut croci recrementum, ex lib. [illegible] (pag.685.25.) [illegible], & croci recrementum massæ manualis magnitudine.

Ἐκμαίνειν vehementer insanire significat, & de vehementi mentis emotione ac desipientia effertur Hipp. vt ægr.4. lib.3. Epid. & ægr.13. lib. eiusd. post st. pest. ἐξέμηνε, vehementer insaniuit. Sic Gal. in Prorrh. (pag.174.23. H.68.A.) ἐκμαίνειν vehementer desipere exponit, & [illegible] esse scribit.

Hipp. dicitur natura iusta, optima, æquissima, hoc est, quæ ab ipsis primordiis & per totum vitæ cursum, quod vnicuique membro maximè conuenit & est accommodatum, inuenerit. δικαίη χείρωξις iusta curatio aut tractatio, lib. de fract. (p. 558. 32. H. 756. G.) quæ laboranti quod conuenit tribuit, nihilque transgreditur, exponitur Galeno. τὰ δίκαια σχήματα, iustæ figuræ, hoc est quantum fieri potest æquales, quæ est pro cuiusque rei dignitate & conuenientia, lib. de art. (pag. 591. 43. H. 788. E.) Sic enim illic exponit Galen. Etsi idem Com. 2. in lib. de fract. (p. 541. 5. H. 814. B.) δικαίην χώρην exponit, iustum partium habitum, qui proprium cuiusque particulæ situm seruat. δικαιότεραι ἀνάγκαι coactiones aut necessitates æquiores, hoc est aptiores aut magis accommodatæ & conducibiles, lib. de art (p. 621. 55.) Etsi eædem fortiores accipi possunt. δίκαιον ἐστὶ πρὸς πάσας ὁμιλίας, æquus medicus ad omnem conuersationem, qui se æquum omnibus præbet, & operam suam omnibus ex æquo accommodet. Lib. περὶ ἰητροῦ (p. 19. 22.) Vnde subdit, χρὴ γὰρ πολλὰ δικαιοσύνην ἐπαρκεῖν, quòd sua æquitate multis auxilium ferre possit, & iustitia in omni vita multum habeat virium. δικαίως διαιτώμενος, qui proba victus ratione vitur, recta & iusta, hoc est absolutè proba, In Prorrh. 2. (p. 85 F.)

Δικλίδες θύραι, biforem ianuã, bifidam & bipartitam exponit Gal. Com. 1. in li. de art. (p. 585. 35. H. 783. G) apud Hipp. huiusmodi fores intelligens quæ transuersum tignum medium habent, supra quod ianua vna aperiatur, & infra altera. Dicitur autem διπλῆ θύρα quasi duplex, quod binas in se valuas aut ianuas contineat. Quem etiam locum procul omni dubio in Exeg. exprimens, scribit, δικλίδες διπλαῖ, ὡς δύνασθαι τὸ ἄνω μέρος κατακεκλειμένον τὸ ὑποκείμενον ἀνοῖξαι. Verùm illic vitium subesse apparet, & διπλαῖ leg vt δικλίδες θύραι exponatur, hoc est biforis ianuæ, bipartitæ, ita vt possit quis inferiore parte clausa superiorem aperire. Apud Erot. quoq; hic locus non minus vitiosè subnotatur, cùm δικλῖδες pro δικλίδες scribitur. Eiq́ue (δικλίδες ἰδίως λέγονται θύραι αἱ δίχα τετμημέναι, ὡς δύνασθαι μέρους τινὸς κεκλεισμένου, τὸ λοιπὸν ἀνοίγεσθαι, bifores ianuæ propriè dicuntur in duas partes sectæ, vt vna parte clausa reliqua aperiri possit. Cæterum δικλίδες πύλαι dicuntur Homero Il. μ. (v. 455.) portæ bifores, valuæ bifores, quæ duabus seris clauduntur, vel quæ duplicem ianuam habent, vnde ὑψηλαὶ huc est altæ dicuntur. Eustath. exponuntur αἱ δὶς κλειόμεναι ὑπὸ δύο ὀχέων. Eædem & Schol. αἱ δίθυροι dicuntur. Eustath. etiam ὁ δυνατὸς δικλίδας esse vult διχόθεν κλειομένας & διθύρους. Sic autem dicuntur quòd duabus seris claudantur, & vna claue aperiantur (vt vult Eustath. quasi δύο ἀγγύλων ὑπὸ μίαν κλεῖδα) aut quòd binis clauibus claudantur, habentibus foribus singulis propriam clauem. Varinus etiam δικλίδας dici vult διχόθεν κλειομένας & διθύρους, additque velut δίζυγες ἵπποι biiuges equi dicuntur qui idem iugum subeunt, ita & δικλίδες πύλαι quæ vna & eadem claue clauduntur, cùm duplicem habeant seram, velut bifores. Hesych. vero δικλίδες αἱ θύραι exponuntur, & δικλίδες δίθυροι, si modo vera est lectio, ac non potius δικλίδες δίθυροι, & δικλίδες διθύρου legendum sit, vt posterioribus his verbis hic Hipp. locus ab Hesych. exprimi videatur, quemadmodum nostris in eum Hipp. locum Annotat. submonuimus.

Δίκρανα Erot. apud Hipp exponit τὰ διῃρημένα εἰς δύο, καὶ τὰ δίχηλα, καὶ δικόρυφα, bifida & quæ in duo diuiduntur & quæ duas veluti chelas habent, aut duos vertices. Idemq́; annotat adscribi eam dictionem lib. de Loc. in homine. Verùm apud Hipp. δίκρανα non δίκραια legimus, Libr. 6. Epid. sect. 1. aph. 12. τὰ μὴ δίκρανα φύματα, tubercula minimè bifurca, bifida, bisulca ac bicipitia. Quem locum mihi certè respexisse videtur Erot. & δίκρανα pro δίκραια legisse, vt & exemplaria quædam manu scripta δίκρανα habere adscripsimus nostris in eum locum Annotat. etsi meliora Erot. exemplaria δίκραια habent. At verò lib. de Loc. in homine δίκραιος dicitur δικρόος, bifidus, bicornis, biceps, bifurcus, (p. 411. 5.) ὁ δὲ μηρὸς ἄνωθεν μὲν ᾗ ἐς τὴν κοτύλην ἐμβαίνει, δικραιός ἐστι τοιῷδε δικραιώματι. femur autem supernè vbi in acetabulo committitur, bifidum est huiusmodi bifiditate. Rursus ibid. (v. 6.) ἐπὶ μὲν τῷ ἔσω κεκλεισμένῳ τοῦ δικραίου ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐπιπολῆς στρογγύλος καὶ λεῖος. In ea quidem bicipitij parte quæ intro inclusa est, in summitate rotundum & leue. Et rursus, τὸ δ' ἕτερον τὸ ἔλασσον τοῦ δικραίου, τὸ ἐκτὸς μᾶλλον ἔξω ἐξέχει. Altera verò pars minor quæ in bifurculo protuberat, magis foras prominet. Et iterũ ibid. (v. 11.) πρὸς δὲ τὸ γόνυ τὸ ὀστέον τοῦ μηροῦ ἔχει δ' ἐπὶ δίκραιον τῷ δὲ δικραίῳ τούτῳ τὸ ὀστέον ὃ κνήμη καλεῖται ἐπὶ τῷ γιγγλύμῳ ἐπήρμοσται. Ad genu autem os femoris bifidũ est. Bicipitio autem huic os tibia appellata, velut in cardine adaptatur. Sic lib. περὶ ὀστέων φύσ. (p. 279. 42.) vbi legitur, καὶ δικραίην ἐκφύουσα βραχίονι, δικραίην lego, vt sit, vbi bifidam producit sectam sanguine. Calius verò διὰ κρανῶν vitiose legisse videtur. Erot. quoq; ὁ δικραιοειδὴς apud Hipp. εἰς δύο κορυφὰς exponit. δίκραιον verò Gal. apud Hipp. in Exeg. τὸ διὰ δίκρανον, ὅπερ καὶ δίχηλον ὀνομάζουσι. velut biceps, quod etiam bifidum nominant exponit. Quod verò additur, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ὅδικρον δηλοῖ, mihi vitiosum censetur, & pro ὅδικρον δίκραιον leg. apparet, vt δίκραιον etiam δίκρανον aut δίκροον dici censeat, eamque dictionem, quæ Hipp. frequens est, exponat. τὸ δικροῦν γλώσσης, linguæ bifurcatum, bifidum & bisulcum dicitur in Coac. (p. 156. A.) & lib. περὶ κρισίμων (p. 56. 48.) & si vitiosa illic est lectio, eamque nostris in Coac. Annotat. testimonimus. Quæ certè loca mihi videntur à Gal. in Exeg. subindicari, etsi δικροῦν vtrobique scribitur. Nam & δίκροον & δικροῦν δικρόος dicitur. δίκραιον verò tanquam δικάρανον biceps dici videtur.

Δῖνος vertigo dicitur, affectus cùm caput circumagi videtur, Cùm verò etiam tenebræ oculis obuersantur, σκοτόδινος aut σκοτόδινος vocatur. Galen. Comment. 4. in lib. de rat. vict. in morb. acut. (p. 99. 2. H. 399. 11.) ὅταν ἡ κεφαλὴ περιφέρεσθαι φαντάζηται, δῖνος ὀνομάζεται τὸ πάθος, ὅταν δὲ σκοτώδης ἡ ὄψις ἅμα τούτῳ φαίνηται, σκοτόδινος καλεῖται, καὶ γίνεται διὰ κίνησιν ἄτακτον πνεύματος ...... Cùm caput circumagi videtur, hic affectus δῖνος, hoc est vertigo, nominatur, cùm verò vnà etiam tenebricosa visio visa fuerit, σκοτόδινος, hoc est tenebricosa vertigo appellatur. fit autem ob inordinatam spiritus motionem, qui vel in capite sedem habet, vel ex inferioribus partibus sursum fertur. Δῖνος Erot. σκοτωσμός, ὡς φαίνεσθαι δονεῖν τὰ ὁρώμενα, explicatur, obtenebratio, adeò vt quæ videntur circumagantur. Quibus verbis Erot. locum lib. de cap. vulner. mihi exprimere videtur (pag. 906. A.) ἔπειτα δὲ ἄνθρωπον ἢν δῖνος τε ἔλαβεν, ἢ σκότος, ἢ καρώδης, ἢ πέπτωκεν. deinde quod æger vertigine correptus fuerit, aut caligo oculis offusa, aut alto sopore detentus conciderit. Est & δῖνος Erot. saltationis genus, sic fortasse dictum quod in gyrum agatur.

Διόγκωσις tumefactio, ampliatio dicitur. Est autem Methodicorum vocabulum quo corporis distentionem significant, vel à coaceruatis excrementis factam, vel à diffusis humoribus ac veluti inundantibus. Gal. de optima secta (p. 28. 35.) διόγκωσις est χύσις καὶ διάτασις τῶν σωμάτων, corporum fusio & distentio.

Δίοδος, transitus, via, pertransitus. δίοδος μελαίνης, nigrorum deiectiones, per aluum pertransitus. In Prorrh. (p. 21. 41. H. 78. E.) σχέσις τῆς κάτω διόδου, suppressio transitus qui ad inferiora tendit, hoc est stercoris. lib. 5. Epid. (p. 1159. F.) & lib. 7. (p. 12.. E.) διέξοδος τοῦ πνεύματος, spiritus transitus, lib. de flatibus (p. 298. 43.) πάντων γὰρ τῶν τοιούτων αἴτιος τοῦ πνεύματος ἡ δίοδος. Omnium enim horum causa est spiritus transitus. Est & δίοδος πνεύματος καὶ αἵματος, spiritus & sanguinis pertransitus, toto eo libello satis frequens. lib 2. Epid. (p. 1027. D.) ὑποχονδρίου δεξιοῦ ἔντασις, ἢν μὴ διεξέλθωσι αἱ φλέβες, præcordiorum dextrorum contensio, nisi si venæ pertransierint, & viam sibi quodammodo fecerint.

Δι' ὀλίγου, non longo interuallo, ex breuibus interuallis, idem quod crebrò. Gal. lib. 1. de Caus. puls. (p. 86. 24.) ταὐτὸν δ' ἐστὶ τὸ μὲν δι' ὀλίγου τῷ πυκνῷ, ex breuibus interuallis idem quod crebrum, & τὸ διὰ μακροῦ, τῷ ἀραιῷ. ex longo interuallo idem quod rarum.

Δι' ὅλου toto corpore & per totum corpus significat, eaque phrasi crebrò vtitur Hipp. in Epid. cùm sudorem toto corpore effluxisse indicat, per omnia membra diffusum dixit Celsus. Vt ægr. 2. 4. & 11. lib. 1. Rursusq; ægr. 3. & 5. lib. 3. & ægr. 1. 4. 8. 10. 11 & 12. lib 3. post st. pest.

Διολισθαίνειν, elabi, dilabi, effugere, effluere è manibus, De rebus lubricis dicitur quæ ad contactum sub digitis elabuntur & effluunt, vt mucosa & tenacia, ideoque medicis puris speciem exhibent quòd digitis cedant, iisque imponuntur. Lib. de artic. (p. 610. 1. H 806. A.) ἅτε γλισχρὰ ἐόντα ὑποδιολισθαίνει, διολισθάνοντα ταχέως ὑπὸ τοὺς δακτύλους καὶ ἔνθα καὶ ἔνθα. vt quæ lenta sint vbi contrectantur, sub digitis celeriter in hanc vel illam partem elabuntur, hoc est digitis effluunt.

Διόπτης exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ναὸς ἐπιμελητής, ἀπὸ τοῦ διοπτεύειν ὃ δεῖ ποιεῖν τὰ ἐν αὐτῇ. (Sic enim lego non ἐν αὐτῷ vt omnia habent exemplaria) nauis curator, quod quæ in ea sunt, inspiciat & curet. Verum διόπτης non διόπτης aut διόπτης (vt habent etiam quædam exemplaria) legendum. Nam & Erot. apud Hipp. διόπτης τῷ δὲ τῆς νεὼς ἐπιμελητῇ, ἀπὸ τοῦ διοπτεύειν, explicat, hoc est nauis curatori, ab inspiciendo ac prouidendo. Ianuitq; Atticam esse lectionem ab Aristoph. Æsch. & Eurip. vsurpatam. Verùm apud Erot. διόπτης legendum & διοπτεύειν forte vt & apud Gal. Nam & Hesych. διόπτης exponitur ἐπίσκοπος, ἄρχων, ναύαρχος, ἐπιστάτης, διόπτης, nauis præfectus & gubernator, & διόπτης ἐπιμελητής

Διακληΐζειν τὴν ναῦν, nauem curare, vt & διοπτεύειν, ἐπισκοπεῖν, prouidere, inspicere, speculari. At verò nemini est dubium quin Gal. & Erot. hic Hipp. locus subnotetur lib. 5. Epid. (pag. 1159.B.) qui etiam repetitur lib. 7. (pag. 1220. E.) τῷ ἐκ τῆς μεγάλης νηὸς διόπῳ ἡ ἄγκυρα λιχανὸν ἐθλάσεν, καὶ τὸ ὑπὸ τοῦτο ὀστέον ξυνέφλασε δεξιῆς χειρός. Magnæ nauis præfecto anchora manus dextræ indicem & os infernum collisit. Vbi tamen διόπῳ mendosè legunt omnia exemplaria, vt illic subnotauimus, eumque locum subindicari adscripsimus. Ex quibus certe longè falli eos existimandum est, qui διόπον templi curatorem apud Hippocr. faciunt. Est autem διέπειν regere, administrare, gubernare, & διόπος nauis rector, dispensator & curator.

Διόπτρα exponitur Gal. in Exeg. (in dict. κατοπτῆρι) ὁ γυναικεῖος διαστολεύς instrumentum ad sinum muliebrem dilatandum idoneum, speculum matricis Chirurgis dicitur. Διόπτριον Paulo vocatur ex Leonide Cap. 78. lib. 6. instrumentum quo sedes dilatatur, & ἑδροδιαστολεύς, quo etiam ad sinum muliebrem dilatandum vti possumus.

Διόρθωσις est membri fracti correctio aut directio, cùm ea quæ aliquo modo excedunt, in naturalem & moderatum statum restituuntur. Lib. περὶ ἀγμῶν (pag. 690. 15. H 745. A.) διόρθωσις idem quod κράτυνσις καὶ κατάτασις, cum splenia ad fracturas adhibemus, vt eas dirigamus, contineamus, & ita ad firmitatem complemus. Quod fit in iis membris quæ λεπτὰ aut ἀπόξυρα dicuntur, & in extremitate tenuantur, vt cubitus iuxta manum & tibia iuxta pedem. Illic enim splenia crassitudine & latitudine talia adhibentur, vt illam inanitatem expleant, & deligationem crassitudine æquent. Διόρθωσις etiam est articuli expositio, directio, & luxati restitutio lib. de art. (pag. 660. 55. H. 839. H.) ἡ γὰρ ἐκ κατατάσιος ματρίης διόρθωσις ἅπασι κοινή. At quæ moderata intentione fit restitutio, omnibus communis est. Διορθοῦσθαι ossa dirigi dixit Celsus capit. 10 lib. 8. Erot. διορθοῦν διαπλάσσειν, exponit apud Hipp. quod est efformare, effingere, quo verbo sæpe vtitur Hipp. lib. de artic. in nasi fracti restitutione (pag. 608. 10. & 14. H. 805. D.E.) ἐνσαττόμενον ἐς τοὺς μυκτῆρας καὶ τὰ ἔσω ῥέποντα διορθοῦν ἅμα, ἔστ' ἂν ἐξορθωθῇ. & digitis immissis nares contrectando, quæ in interiorem partem vergunt impigrè dirigenda, quoad restituantur. Rursus, αὐτὸ δὲ ἐς τὸν μυκτῆρα τὸν μικρὸν δάκτυλον ἀπωθέοντα ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, διορθοῦν χρὴ τὰ ἐγκεκλιμένα. Quin & impulso in nares paruo digito, subinde quæ inclinata sunt dirigere conuenit. Sic enim legimus contra omnium exemplarium fidem, vt nostris eum in locum Annotat probamus.

Διόρρωσις exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ἡ εἰς τὸ ὀρρῶδες καὶ ὑδατῶδες μεταβολή, conuersionis in serosam & aqueam substantiam. Scribitur etiam διόρωσις vt & ὀρὸς & ὀῤῥὸς serum dicitur. Vnde διοῤῥοῦσθαι & διοροῦσθαι serescere, in serum abire, quod διάρροον & διαρροεῖσθαι dicitur Hipp. quod est saniosum aut serosum fieri, sero dilui ac veluti permingi. lib. περὶ ἀφόρων (pag. 676 11.) ἀλλὰ διορροῖ τὴν γονὴν τὸ αἷμα τὸ ἐξιὸν ἀπὸ τοῦ σώματος νοσερὸν ἐόν. Verùm sanguis morbosus à corpore prodiens genituram serosam reddit & saniosam & quæ facilè diffluit. Rursus (ibid.) διορροῦται δὲ ἡ γονὴ ἐξερχομένη ἔξω τῷ χρόνῳ ὀλίγῳ, ἢ πολλῷ ξὺν ἰχῶρι. Serosa verò effecta genitura tempore modico aut multo simul cum sanie foras progreditur. Hoc est saniescens genitura & sero nimio à sanguine morboso diluta, cirius effluit, inutilis & irrita redditur. οὐ γὰρ πήγνυται ὑπὸ τοῦ αἵματος νοσεροῦ ἐόντος. Neque enim cogitur à sanguine morboso aut concrescit. Sic etiam διορροῦται ἡ γονὴ saniescens aut saniosa genitura dici potest quæ nimio sero diffluit: hoc est irrita & inutilis, velut διορροῦσθαι de ouis irritis dicitur, quæ urina & hyponemia Plinio vocantur. Lib. quoque eodem (pag 680. 6.) ἀνάγκη ἐστὶ χυροῦσθαι τῆς γυναικὸς τὴν γονὴν necesse est mulierem penitus genituram serosam reddere, sero diluere. Lib. verò 1. de Morb. (pag. 460 45.) ἐπὴν οὖν χολὴ κινηθεῖσα ἐς τὰς φλέβας καὶ ἐς τὸ αἷμα ἐσέλθῃ διακινεῖ καὶ διορροῖ τὸ αἷμα ἐκ τῆς συνηθείης συστάσιος τε καὶ κινήσιος. Vbi igitur commota bilis in venas & sanguinem ingressum fecerit, ex soluta compage & motione sanguinem dimouet & sero diluit. Rursus (ib. v. 49.) ὑπό τε τοῦ πλήθεος τοῦ πυρετοῦ, καὶ τοῦ αἵματος τῆς διορρώσιός τε καὶ κινήσιος γινομένης οὐ τῆς εἰωθυίης. præ febris copia, & sanguinis dilutione & motione non consueta contingente, hoc est, vbi sanguis nimio sero præter consuetudinem diluitur. Quem sanè locum sua Exegesi mihi videtur expressisse Gal. & pro διορρώσιος, διορρώσεως, hoc est in serosam & aquosam substantiam mutatione, legisse, vt & priore loco διορρῶσαι pro διορροῖ legendum censeo. Est & διουρεῖσθαι per vrinam reddi & vrinam ciere, vt de vinis dulcibus scribitur Hipp. lib. περὶ διαίτης (pag. 528 9.) μαλθακοὶ διουρέονται καὶ τρέφουσι potissimumque vrinas mouent & nutriunt, aut per vrinas redduntur. Item de melle, ibid. (pag. 529. 55.) καὶ γὰρ διουρεῖται καὶ διαχωρεῖται μᾶλλον τοῦ μετρίου. Nam & per vrinam & per aluum plus iusto expurgatur. Hinc etiam διουρητικὰ medicamenta dicuntur quæ sunt vrinæ mouendæ idonea. Cælius vrinalia vocat Tard. pass. lib. 1. cap 4. Rufus Proth a (pag. 105. C.) καὶ τὸ ποτὸν ἐπὶ τὴν κύστιν τρέπουσιν, ὥστε διουρεῖσθαι. neque potum ad vesicam vertunt, vt per vrinam reddatur.

Διοῦν ἐς τὰ θρύμματα in fragmenta resolui, libro 1. περὶ γυναικ. (pag. 622. 25.) οὖρον λαβὼν παλαιὸν καὶ σιδήρου σκωρίην ὅσον διαλῦσαι ἐς τὰ θρύμματα, vrinam veterem sumito & ferri recrementum tantum vt in fragmenta resolui possit.

Διπλόη dicitur ossis caluariæ duplicata lamina & interior eius pars rara & laxa, cauernosa & mollissima, qua ossa inter se connectuntur. Meditullium vocatur & secunda lamina recentioribus. lib. de cap. vulnere (pag. 896 D.) ἡ δὲ διπλόη μαλθακωτάτη καὶ ἀραιοτάτη, καὶ μάλιστα σηραγγώδης ἐστίν. Est autem diploë, aut duplicata lamina maximè caua & mollissima plurimumque pertusa. Rursus eodem lib. (pag. 910. D.) ἐπιφέρεται δὲ ἐκ τῆς διπλόης τοῦ ὀστέου καὶ ἐκ τοῦ ὑγιέος, ἢν ἐπιπολῆς μέρος τοῦ ὀστέου μοῦνον σφακελίσῃ. Succrescit autem ex ossis meditullio, vbi ossa inter se connectuntur, & ab eo quod sanum est, si superior tantùm ossis pars vitium senserit. Διπλόην Celsus, interiorem partem qua ossa inter se connectuntur, vocat. Alij medium caluariæ discrimen. Cuius meminit Gal. lib. 6. Meth. med. cap. 5. ὁ δὲ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶ διπλόος, cerebrum homini duplex. lib. de Morbo sacro (pag. 304. 7.) διπλόον ἀναπνεῖν, geminata subinde respiratione respirare, lib 7. Epid. (pag. 1234. E.)

Δίπυρα τρήματα, bispira foramina dicuntur Gal. in Exeg. τὰ εἰς τὰ κενὰ συντετρημένα, καὶ οἷον κατὰ δύο στόματα ἀναπνέοντα, in his quæ ad vacuum pertusa sunt ac perforata, quasi per duo oscula respirent. At apud Hesych. non τρήματα, sed δίπυρα τραύματα, ἐς κενὰ τραύματα explicantur, quasi bispira vulnera, quæ ad vacuum penetrant & transadiguntur. Quamuis apud eum & Vat. ἐς κενὰ vitiosè legatur, & δίπνοα fortasse pro δίπυρα.

Διπύρηνον specillum biceps duo capita habens velut nucleos auersa sui parte summaque sui cuspide, quæ aliquando perforata erat vt linum velut acus traheret. Eoque in traiciendo lino per fistulam, aut in eius fundo pertentado vtitur Paulus lib. 6. c. 77. & 78. Vbi tamen vitiosè διαπύρηνον scribitur: quodque Paulo διπύρηνον dicitur Hipp. lib. De fistulis (pag. 885. B.) μήλην κασσιτερίνην ἐπ' ἄκρου τετρημένην, specillum stanneum in summo perforatum vocat. Scribitur tam singulari numero quàm plurali, & interdum cum addito διπύρηνος μήλη. Vtitur Gal. lib. 2. De semine (pag. 238. 41.) μυρίοις οὖν ἤδη θεαταῖς ἐπέδειξα τὰ καλούμενα διπύρηνα διεμβαλλόμενα διὰ τῶν σπερματικῶν ἀγγείων ἔξωθεν, εἴσω διὰ τῶν κεράτων ἐπὶ μήτρας αὐχένα. Sexcentis igitur specilla duo capita habentia, quæ διπύρηνα vocant, ab exteriore parte in seminaria vasa iniecta, in interiorem traiici in capitaum vuluis iam manifestò ostendi. Idem lib. 9. de Anatom. administr. (pag. 194. 6.) ἵνα οὖν ἀκριβῶς ἴδῃς, ἔστω σοι τι παρεσκευασμένον σῶμα λεπτὸν καὶ πρόμηκες, οἷα τὰ διπύρηνα προσαγορεύεται. Quò igitur exactè id perspicias, corpus tibi sit præparatum tenue & oblongum, qualia specilla quæ διπύρηνα appellantur. Rursus libro 3. Compos. pharm. κατὰ τόπ. (pag. 201. 56) ad polypum medicamentum ex punicis malis μήλῃ τῇ διπυρήνῳ admonet. Sic enim legendum, cùm passim μήλης διπυρήνου legatur.

Δίπυρος aut διπύρινος ἄρτος, panis bis coctus, qui ignem bis expertus est, & secundò assatus, aut recoctus. Quidam esse panem nauticum existimant. Sudas hunc panem Romanis παξαμᾶν vocari scribit. Delicatum panis genus est Athenæo libro 3. δίπυροι ἄρτοι Hesych. dicuntur, οἱ ἐκ δευτέρου ὀπτηθέντες, secundò assati. Vtitur Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 546. 13.) in aqua intercute σιτίῳ δὲ χρήσθω πυρίνῳ ἄρτῳ, ἢ τῶν σκληρῶν πυρῶν διπύρῳ. Pane quidem vtatur triticeo assato, aut ex duro tritico bis cocto & secundò ignem experto.

Διπτολόγητον quod duobus modis aut dupliciter effertur, & duplicem ac variam habet scripturam dicitur Gal. Com. 1. lib. περὶ ἄρθρων (pag. 662. 2.) Vbi tamen mendum subest. sic enim legendum videtur, ἐς οὓς πάντα δὲ Βακχεῖος καὶ Ἀσκληπιάδης, ἀλλ' ἐς τοὺς μετὰ διπτολόγητα, non in omnes autem Bacchius & Asclepiades, sed in eos qui variam habent scriptionem.

Δίυγρος, humidus, perhumectus, perhumescens, lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 537. 25.) δίυγρος χροιή. color dilutus, limpidus, in phthisi. Rursus ibid. (pag. 545. 10.) δίυγρον χρὴ τὸν ἄνθρωπον ποιέειν, humectum hominem facere oportet, fomenta humida intelligens. Et (pag. 555 44.) δίυγρος dicitur qui perhumectus est, limpidus, in Typho quinto, vt & aliàs eodem lib.

Δίυδρος idem quod δίυγρος, lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 546. 45.) ἡ δὲ γαστὴρ δίυδρος καὶ φαίνεται ὥσπερ λαμπτήρ, venter verò eximio humore tumidus ac pellucens velut laterna. Vbi tamen Gal. an-

tea δίϕρος aut δίφρον legisse suspicati sumus. Alij etiam δίφρον ex Galen. legerunt, vt & Vatic. Verùm etiam δίφρος legi potest, vt habent omnia exemplaria, vt dilutus ac limpidus intelligatur, nimio humore perhumescens, distentus ac pellucens, de ventre aqua intercute impleto ac intumescente.

Δίφρος sella dicitur, vnde δίφρον χοινίνεον sellam ex iunco aut sparto nexam & contextam significat Hippocrati lib. περὶ ἀφόρων (pag. 682. 58.) ἔπειτα δὲ χοινίνεον δίφρον τῶν τετραγώνων ἀσφήνωτον, deinde per sellam ex iunceo fune nexam, quadrangularem fistulam transmittito. Vbi Cornar. χοινοτενὲς δίφρον legisse videtur, quòd sellam erectam verterit. Est enim χοινοτενὲς funiculi in modum extensus & porrectus, & χοινοτενὲς, ὀρθὸν, ἀκλινὲς exponit Hesych. Ea autem sella perforata vtitur Hipp. vt fistula transmittatur & fomentum recipiatur in vterum mulierem.

Δίψα sitis, & διψῶδες quod sitim excitat. διψῶδες γλυκὺς οἶνος καὶ κεφαλαλγής, vinum dulce biliosis sitim mouet, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 71 41. H. 392. 25.) quòd calidum sit & crassum, vt scribit Gal. Com. Rursus (pag. 73. 33. H. 392. 30.) ἔστι δὲ διψώδεα ἐπὶ πολλοῖσι, & quibus potum sitim excitat. Eadem notione διψῶδες μελίκρατον dicitur Hipp. ibid. (pag. 75. 4. H. ib. 53) δίψα ἐπιπόλαιος, sitis leuis & parua, aut contemnenda, aph. 21. libr. 6. Epid. sect. 4. πάνυ σμικρὰν exponit Gal. hoc est valde exiguam, & quæ neque ex toto corpore, neque ex magno aliquo interno affectu orta sit, sed ex oris siccitate & caliditate, velut superficialem aut leuem, quòd nullam partium internarum insignem dispositionem consequatur.

Δίπαλος ἄρτος panis recens exponitur Caluo apud Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 544. 8.) Sed illic ἴπαλον legit Cornar. etsi exemplaria omnia δίπαλον habent, quod videtur ἰπάλῳ opponi, & αὐτὸ τὸ σητάνειον τε καὶ νεαρὸν sumi. Panem enim calidum & recentem αὐτοπυρίτην ad ventrem exiccandum in aqua intercute consulit.

Διῶρυξ fossam & canalem significat, Hesych. τάφρος exponitur. Apud Strab. διῶρυξ κρυπτὴ pro cuniculo & aquarum meatu occulto seu aquæ ductu sumitur, vt scribit Budæus. διώρυγες apud Hipp. lib. de aëre loc. & aq. (pag. 290. 3.) sunt fossæ & aquæductus aut canales, quibus qui Phasin incolunt nauigiis monoxylis huc & illuc permeant.

§ Δνοφερὸν caliginosum, tenebrosum, atrum, caligo dicitur, & de aëris caligine & obscuritate vsurpatur. Sic lib. de mor. sacro (pag. 308. 10.) de ventis à mari flantibus, ἐκκρίνει γὰρ ἐξ ἁπάντων τὴν νοτίδα καὶ τὸ δνοφερόν. ex omnibus enim humiditatem ac caliginem excernunt & expurgant. Rursus ibid. 22. καὶ ἐκ τῶν λαμπρῶν δνοφερώδεα γίνεται. & ex lucidis obscura & tenebrosa redduntur, aut caliginosa. δνοφερὸν Hes. exponit σκοτεινόν, μέλαν, tenebrosum, atrum.

§ Δοθιὴν furunculus, tumor est ἀποστηματώδης, hoc est abscessum præ se ferens, ex phlegmonum genere, & tuberculo similis, qui ex crassis humoribus in carnosis plærumque partibus concipitur, mitis quidem vbi in sola cute consistit, malignus verò vbi subter actis radicibus in superficiem erumpit. Gal. lib. de Tumor. præter nat (pag. 357. 5.) & Paulus lib. 4. cap. 23. Lib. quoque 5. Compos. phar. κατὰ τόπους (pag. 225. 21.) δοθιῆνες ex similibus humoribus ac vari gignuntur, & duorum sunt generum. Quidam enim varoli, duri & incoctiles. Aliqui verò inflammati, & quos etiam febres aliquando comitantur, & tumor in magnitudinem excrescens, & in pus transmutantur, vt plurimumque inflammationis curam subeunt. Lib. περὶ παθῶν (pag. 526. 17.) δοθιῆνες ab Hipp. in tumorum præter naturam censu reponuntur. Lib. 6. Epid. aph. 18. sect. 3 οἱ αἱμορροΐδας ἔχοντες οὔτε δοθιῆσιν, οὔτε τερμινθοισιν ἁλίσκονται. Qui sanguinem per ora venarum quæ in ano sunt profundere solent, neque furunculis corripiuntur, neque tuberculis quæ à cicerum similitudine terminthi dicuntur. Qui locus etiam repetitur lib. περὶ χυμῶν (pag. 51. 39.)

Δοκὸς, ῦ, ἡ, trabs seu trabes & tignum, δοκίς, ίδος, trabecula seu parua trabes. Quam dictionem vsurpat Hip. lib. de fract. (pag. 550. 46. & 47 H. 761. E. F.) δοκίδα ὑποτείνας ὑπὸ τὴν κλίνην κατὰ μέσην, subtensa lecto mediocri trabecula. &, ἔπειτα πρὸς τὰ δοκίδος ἄκρα ἔνθεν καὶ ἔνθεν τὰς κεφαλὰς στηρίζειν. deinde ad trabeculæ capita hinc & inde lignis obfirmatis. Vbi Gal. δοκίδα ὑποτεινόμενον κατὰ τὸ μῆκος τῆς κλίνης ξύλον, οἷον μικρὰν εἶπε δοκόν, exponit, per longitudinem lecto substratum lignum, ac si paruam trabem dixisset.

Δόρπηστος aut δορπηστὸς cœnam aut cœnæ tempus significat apud Hipp. lib. 5. Epid. (pag. 1149. A.) καὶ εἶχε τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέρην, καὶ μέχρις δορπηστοῦ, & noctu ac interdiu ad cœnæ tempus vsque tenebat. Scribitur & δορπηστὸς Hesych. & ὥρα τοῦ δείπνου, cœnæ tempus exponitur. Athen. verò libr. 1. δορπηστὸν quosdam ἑσπέριον vocare scribit. Quem certè Hipp. locum mihi exprimere videtur Erot. cùm δόρπος legit, & τὸ δ' ἑσπέρας καιρὸν exponit, ἀπὸ τοῦ δόρπου παύειν. Quam notationem τῷ δόρπῳ tribuit Eustath. Nisi si apud Erot. (quod certè auguror) δορπηστοῦ scribendum sit, & τὸν ἑσπέρας καιρόν, ve pressius hunc Hipp. locum respiciat & vespertinum tempus intelligat. Nam & δόρπον & δόρπος frequentius scribitur, & Gal. in Exeg. apud Hipp. δόρπου τοῦ δείπνου exponit, vt pro δορπηστοῦ δόρπου mihi legisse videatur, & eundem Hipp. locum respicere. δόρπον Homero cœnam quæ vespere sumebatur significat, Iliad. η (v. 370.) νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ὡς τοπάρος περ, nunc cœnam sumite apud exercitum, vt prius. & (v. 380.) δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν. & (v. 476.) καὶ δόρπον ἕλοντο, cœnam sumpserunt. δόρπον δεῖπνον exponit Hesych. cœnam. Nam quod nos ἄριστον dicimus, veteres δεῖπνον vocabant, vt scribit Erot. καθ' ὃ δεῖ ποιεῖν.

Δοχμὸς & δόχμιος, obliquus, incuruus. δόχμια πλάγια, λοξὰ exponit Hesych & δοχμὸν πλάγιον, vt & Erot. δόχμιον. Vnde δοχμὸν incuruo & obliquo Hipp. libr. 1. περὶ γυναικ. (pag 655. 20) ἢν δοχμαὶ λοξωθῶσιν αἱ μῆτραι ἢ δοχμωθῶσιν. Si transuersi & obliquati fuerint vteri. Quem procul omni dubio locum mihi expressisse videtur Erot. si δόχμιοι & πλάγιοι apud eum legatur.

§ Δραγμὶς, ίδος, pugillus, quantum tribus digitis comprehenditur, dicitur apud Hipp. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 623. 7.) λιβανωτοῦ δὲ δραγμίδας τρεῖς, thuris pugillos tres. Et libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 551. 41.) ἑψήσας μαράθρου ῥίζας λεπτὰς, πλῆθος ὅσον τρισὶ δακτύλοισι περιλαβεῖν τὴν δραγμίδα ἐμβάλλειν καὶ ἕψειν ἐν δύο χοεῦσιν ὕδατος. fœniculi radices tenues coctas quanta copia tribus digitis comprehendi potest, in duos aquæ congios immittito ac coquito. Quibus in verbis τῆς δραγμίδος expositio quædam contineri videtur, vt & lib. 2. de Morb. (pag. 481. 8.) καὶ ὀριγάνου δραγμίδα ὅσον τοῖσι δακτύλοισι περιλαβεῖν, origani pugillum, quantum digitis comprehenditur. Scribitur etiam interdum δραχμὶς per χ, vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 570. 55.) τῆς ἀγχούσης τὰ φύλλα δύο δραχμίδας, foliorum anchusæ pugillos duos. Rursus ibidem (pag. 584. 15.) παιδὸς ὄρχιος ποίης δύο δραχμίδας, herbæ peduncularis (παιδὸς ὄρχιν vocant) pugillos duos. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 561. 28.) ἁλὸς δραχμίδα τρίψας, salis triti pugillum, quod antea dixerat (pag. 557. 83.) καὶ ἁλὸς δραξάμενος τῇ μιῇ χειρὶ, salis quantum vna manu apprehenderis, aut salis pugillum.

Δρακόντιον exponitur Erot. apud Hipp. βοτάνης εἶδος, herbæ genus quod Dracontion aut dracunculus vocatur. Addit idem eodem nomine vocari ari caulem, propter eam quam habet cum angue similitudinem. Est autem Dracontion herba (vt inquit Plin.) magnæ cum aro litis, folio constans hederaceo, magno, candidis notis insigni, caule bicubitali, recto, versicolore, maculis resperso purpureis, ita vt anguem referat, vnde & nomen habet, de qua Dioscor. cap 196. lib. 2. Hipp. libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 532. 35.) Dracontion in melle detasum delingendum, eiusque radices in vino detasas, ad rupta thoracis & tussim exhibet. Lib. quoque περὶ ἀφόρων (pag. 683. 31.) in pessis dracontion detasum adhibet.

Δρυπτὰ, ἐσπαραγμένα exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. dilaniata, dilacerata, diuulsa. Pro quo quædam exemplaria δρυπτὰ scribunt.

Δρόμοι ὀξέες καὶ καμπτοὶ, cursus veloces & curui, lib. 1. περὶ διαίτης (pag 351. 14 358. 11.)

§ Δύναμις facultas & potentia dicitur à qua actio procedit. Ideoque Gal. lib de plenitudine (pag. 342. 17. & p. 349. 55.) δύναμιν δραστικὴν αἰτίαν ἢ οὐσίαν, causam aut substantiam aliquid efficientem vocat, nihilque differre scribit, an ποιητικὴν, an δραστικὴν dicas, siue οὐσίαν, siue αἰτίαν. Idem τὴν δ' αὐνάμεως οὐσίαν nil aliud esse scribit quàm temperamenti qualitatem, quæ in commodo singularum partium temperamento est posita, libr. 2. de præsag. ex puls. (pag. 124. 3. & lib. 2. (pag 134. 21.) δυνάμιας autem dicuntur Hipp. humorum exuperantes qualitates & vires lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 17. 38.) λέγω δὲ τὶ τοῦτο, δυνάμιας μὲν τῶν χυμῶν εἰδέναι τὰς ἀκρότητάς τε καὶ ἰσχύς. Ac facultatem quidem appello, humorum excellentes qualitates viresque. Rursus ibid. (pag. 16. 15.) ἐν τοῖσιν τἄλλα ὅσα κακοῦται ὁ ἄνθρωπος, πάντα ὑπὸ δυναμίων γίνεται, Amplius porrò quæcunque mala homini accidunt, eorum causa à facultatibus pendet, hoc est à facultatum & qualitatum potentiis, quod est cùm humores synceri sunt & impermixti, & excellenti aliqua qualitate exuperant. Δυνάμεις etiam medicamentorum confectiones ac compositiones dicuntur sæpè Gal. vt lib. 1. comp. pharm. κατὰ τόπ. (pag. 159. 43.) αὐτὰ πλεῖστα αἱ δυνάμεις de compositionis facultate certa & constante ponitur, cuiusque non irritum sit effectum. δυνάμεις ὀξυδερκεῖς compositiones aciem exacuentes, lib 4. κατὰ τόπ. (pag. 803. 58) ἐκλεικτικαὶ δυνάμεις, delingibiles confectiones, lib. 7. (pag. 257. 46.) Et lib. 3. ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις.

Andro-

Andromachi quatuor & viginti (pag. 191.30.) & Asclepid. (pag.193.) Sic quoque δυνάμεις compositionem significat cuius sit aliqua æstimatio & probata facultas, vt lib. 5. κατὰ τόπ. (pag.189.12.) [illegible] δυνάμεις, vocat, magnificè laudatas à celebertimis Medicis auriculares compositiones. Idem lib. aduersus Lycum (pag. 336. 59.) τὴν τετραφάρμακον [illegible] δύναμιν, dicit vulgatam tetrapharmaci compositionem. Et Plutarch. in sympotio [illegible] δυνάμεως, hoc est compositionis famem arcentis, qua vtebatur Epimenides, meminit.

Δυναστεύειν principatum obtinere, dominari, dicitur de Austro aut Aquilone inualescente & increbrescente, aphoris. 5. lib. 3. [illegible] δυναστεύη. Cùm igitur hic inoaluerit, hoc est longo tempore perdurauerit, aut diutius, vehementius & magna anni parte perflauerit.

Δυσαλθὴς curatu difficilis, qui ægrè sanescit. lib. de art. (pag. 613. 15. H. 807. D.) [illegible] δυσαλθέα, abscessus curatu difficiles.

Δυσάνιος aut **δυσηνίος** (quæ vetustorum est codicum lectio apud Hippoc. & vtrunque legisse Gal. in Exeg. apparet) anxium & morosum significat, asperum, molestum, difficilem ac tristem, & eum qui ferè semper angitur, neque est animo securo aut alacri, sed vultu tetrico & austero. Dicitur etiam qui doloris est impatiens, & grauiter stomachatur, ac implacidè mœrorem fert. Δυσάνιος dicitur Gal. in Exeg. ex Critia [illegible], qui vilibus de rebus mœrorem concipit, aut cui res magnæ maiorem aut diuturniorem quàm cæteris mortalibus tristitiam afferunt. Quam certè ex Critia expositionem repetit. Gal. Com. in ægr. 11. lib. 3 Epid. post st. pest. & voci δυσάνιος tribuit, vt pro δυσήνιος in Exeg. δυσάνιος legendum existimem. Nam & hunc Hipp. locum procul omni dubio subindicari ista expositione est manifestum & δυσάνιος aut δυσηνίος Gal. legisse apparet. Quin & Erot. apud Hipp. δυσηνίος legit, etsi gignendi casu posuisse videtur, cùm δυσθύμως [illegible] exponit. Si modo vera est Erot. lectio, ac non potius [illegible] legendum, vt dicatur de muliere quæ ægrè ac difficulter mœrorem fert. Sic enim [illegible] dicitur Hipp. ægr. 11. lib 3. Epid. post st. pest. quæ ex longo mœrore diu tristis & anxia permanserit, neque se ad animi æquitatem aut securitatem reuocari potuerit, vt nostris in eum locum Annotat. adscripsimus. Δυσάνιον Hesych. exponit τὸν δυσχερῆ [illegible], implacidum, morosum. Eidem δυσηνίος, [illegible], exponuntur, qui duci aut flecti nequeunt, multum tetrici, qui patuis de reb. valde stomachantur, intractabiles. Δυσηνίος exponitur Gal. in Exeg. ὁ μὴ [illegible], quæ expositio videtur superioribus significationibus contraria, nisi μὴ [illegible] significet, vt indicetur qui non moderatè mœrorem fert, sed qui implacidè & grauiter angitur. Quam etiam ob causam ibi μὴ redundare rectè existimauit Henr. Steph. Δυσηνίος etiam dicitur Gal. ὁ δυσχάλινος, [illegible], qui frænari aut habenis retineri non potest, aut morosissimus. Quæ posterior expositio ἀπὸ τῆς ἡνίας, quod frænum aut lorum significat, ex translatione deducitur.

Δυσαλθείαι difficiles vlcerum curationes & sanationes, velut in corporibus mollibus & humidis, aut aqua inter cutem laborantibus. Lib. 5. Epid. (pag. 1008. H.) αἱ δυσαλθεῖαι τῶν [illegible]. In subalbidis lenticoloribus vlcera perægrè ad cicatricem veniunt. Quibus lienosorum & hydropicorum vlcera, quæ certè cicatricem vix recipiunt, aut omninò non sanescunt, intelleximus, vt ex Hipp. & Celso illic probauimus. Sic δυσαλθὴς Hipp. dicitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 69 8. H. 391. 40.) is in quo vlcera ægrè sanescunt, cui εὐαλθὴς opponitur. μήτε ἄγαν δυσαλθὴς ὤν, μήτε ἄγαν εὐαλθής. fuerit que is cui neque admodum ægrè, neque admodum facilè vlcera sanescunt. Et lib. 2. de morb. (pag. 479. 35.) καὶ δυσαλθὴς γίνεται, & vlcera ipsis ægrè sanescunt.

Δυσημέειν aut **δυσεμέειν** est ægrè & difficulter vomere. lib. [illegible] (p. 378. 42.) [illegible], & ge- mit, & ægrius vomit quam priusquam ederet. Vbi tamen corrupta est lectio & δυσεμεῖ vitiosè legitur. Sed δυσθυμεῖ leg. videtur pro ἀθυμεῖ, quod habetur lib. 2 περὶ γυναικ. (pag. 658.34.) vbi eadem repetuntur, hoc est, animo magis angitur, aut animo magis despondet. Δυσθυμεῖ etiam aut δυσηνιᾷ videtur leg. Cornar. cùm vertit magis ægrè tristatur.

Δυσεντερίη intestinorum difficultas cum exulceratione dicitur, & tormina Latinis, vt ex aph 43. & 48. lib 6. vertit Celsus cap. 8. lib. 2. Δυσεντερίη propriè vocatur Galen. lib 6. de loc. aff. (pag. 308. 19.) ἕλκωσις ἐντέρων, intestinorum exulceratio, in qua per initia biliosi humoris mordacis excretio fit, post quam intestinorum ramenta, deinde sanguis modicus excernitur. Quam etiam solam ac propriè dysenteriam quibusdam nominari scribit, lib. 5. de symp. caus. (pag 244 39.) Eadem etiam intestinorum exulceratio dicitur Gal Comm. ad aph 3 lib 6. in qua per initia ab humoribus acribus eorum superficies extima abraditur, deinde temporis tractu profundiora & putria fiunt vlcera. Authori definit. Med. (pag. 398. 26.) δυσεντερία [illegible]. Difficultas intestinorum, eorum est exulceratio cum inflammatione, & cruentarum, aut fæcum similium, aut etiam strigmentosarum sordium excretione, morsum & alui dolorem ac intestinorum afferens. Sic δυσεντερίη dicitur Aret. (lib. 2. περὶ χρονίων [illegible] cap 9.) [illegible] hoc est, tum tenuium, tum crassiorum intestinorum vlcerum species Hipp lib. περὶ παθῶν (pag 5 82.30.) δυσεντερίη [illegible]. Difficultas intestinorum vbi occupat, dolor adest toto ventre & tormina, bilem ac pituitam & sanguinem abluitum deiicit. Rursus ibid. (v 40) [illegible] Oritur autem morbus vbi bilis & pituita in venas & aluum deciduerint. Sanguis quidem ægrotat & corruptus secedit. Ægrotat etiam intestinum & raditur ac exulceratur. fit autem hic morbus & longus, & laboriosus ac lethalis Et si quidem adhuc robusto corpore curatio adhibeatur, vt euadant spes est: sin verò colliquato & ventre omninò exulcerato nulla vitæ spes superest Idem lib. 3. περὶ διαίτης (pag. 371. 11.) [illegible] δυσεντερίη [illegible]. Vbi calefacto corpore purgatio acris exierit, & intestinum raditur ac exulceratur, sanguinolenta deiiciuntur, dysenteria, hoc est difficultas intestinorum appellatur, morbus grauis & periculosus Dysenteriæ etiam quænam sint salutares aut perniciosæ describuntur Hipp Prædictorum lib 2. (pag 104 C.D.) Quem locum aptissimè expressit Celsus cap. 8. libr. 2. & in vsum suum transtulit, vt nostris in Prorrhet. s. Annotat. admonuimus. De dysenteria verò scribit his verbis Celsus cap 15. libr. 4. Proximi his inter intestinorum mala tormina esse consueuerunt, δυσεντερίη Græcè vocatur. Intus intestina exulcerantur: ex his cruor manat, isque modò cum stercore aliquo semper liquido modò cum quibusdam quasi mucosis excernitur, interdum simul quædam carnosa descendunt: frequens deiiciendi cupiditas, dolorque in ano est. Cum eodem dolore exiguum aliquid emittitur. Atque eo quoque tormentum intenditur. Idque post tempus aliquod leuatur, exiguaque requies est, somnus interpellatur, febricula oritur, longo que tempore id malum cùm inueterauerit, aut tollit hominem, aut etiam si finitur excruciat. Interdum quoque δυσεντερίης nomen ab Hipp. sumitur pro cruenta per aluum deiectione absque intestinorum exulceratione, aut sanguinea ex intestinis proluuie, vt aph. 65. libr. 5. Illic enim δυσεντερίαν αἱματηρὰν sumendam præcipit Gal. [illegible], quæ est sanguinis cruenta per intestina absque exulceratione. Quam etiam δυσεντερίην [illegible] diuersis verbis vocat Hipp. lib. 2. Epid. (pag. 1034. B.) vbi & is aphorismus ille repetitur Et lib. περὶ ἀέρων (pag 25. 26. H 250. 10) in quibus intermissa est excretio [illegible] δυσεντερίας, cruentas deiectiones velut in intestinorum difficultatibus fieri scribit, vbi Gal [illegible] cruentas per aluum excretiones exponit. Idem etiam lib. 3. Epid. st. pest. (pag. 429. 37. H 1050. G.) in melancholicis & subsanguineis δυσεντερίας adscribit. cruentas dysenterias exponit Gal. & duplex dysenteriæ genus esse scribit. Vnum ex vlceratione ex tormini intestinorum. Alterum verò multo sanguine per venas quæ ad intestina perueniunt vacuato. Rursus lib. de art. (pag 651. 4. H 832 E.) [illegible] δυσεντερίης [illegible] δυσεντερία, [illegible]. In his autem spectandum est vt procedente tempore cruentis deiectionibus comparantur. Nam & plærisque, in his quæ denigrantur, & in sanguinis ab vlcere profusionibus, cruenta deiectio superuenit. Vbi scribit Gal. [illegible] δυσεντερίαν [illegible]

[illegible] δυσεντερίας [illegible] αἱματώδη διαχωρήματα [illegible] τὸ ἰσχιαδικὸν δυσεντερίας τὸ νόσον [illegible] τοῦ ἰατροῦ [illegible]. δυσεντερίας vocabulum non pro intestinorũ exulceratione vt plærique Medici solent, verùm pro cruenta pes intestina excretione sumere Hippocrates videtur, vt etiam vbi ex iecoris imbecillitate cruenta deiiciuntur, tunc affectio ipsa dysenteriæ nomine donetur. Id quod & fieri, & dici quoque à Medicis videtur. Ac multos nostris ita affectos curantium inscitia periisse. Huiusmodi verò δυσεντερίας αἱματώδη ibid. vocat Gal. & τὴν διαχώρησιν τοῦ αἵματος, sanguinis deiectionem exponit. Quam ex plenitudinis copia & sanguinis redundantia toto corpore gliscẽtis interdum fieri scribit, vt in muri- latis & quibus aliquod membrum excisum est, aut intermissa exercitatio, interdum etiam ex iecoris imbecillitate. Eadem quoque dysenteria hepatica vocatus Galeno libr. 6. de loc. aff. (pag. 308. 30.) vt & [illegible] & αἱματώδεις, hepaticæ excretiones & sanguinoleotæ, quarum tria genera statuuntur eidem Gal. lib. 5. de symp. caus. (pag. 244. 30.) Eius etiam dysenteriæ quæ plærunque morbos plurimos salutariter ac iudicatoriè soluit, meminisse videtur Hipp. Prorrh. 2. (pag. 106. B.) δυσεντερίαν etiam pro quouis alui profluuio capere videtur Hipp. libro secundo Epid. (pag. 1056. E.) vt illic ostendimus.

Δυσέξοδος quod difficilem habet exitum aut minatur, lib. 4. Epid. (pag. 1133. B.) [illegible] δυσέξοδον [illegible]. Idque plærisque difficilem exitum minabatur. Tumores enim laxos intelligit, qui aqua intercute laborantibus femora attingunt, quod est pene deplorati morbi indicium.

Δυσθάνατος quod misarabilem & laboriosam aut cum dolore mortem infert. In Prorrh. (pag. 188. 17. H 71. F.) αἱ ἐν [illegible] φωνῆς δυσθάνατοι, vocis ex dolore defectiones miserabilem mortem afferunt. vbi Gal. τὸ δυσθάνατος, σημαίνει [illegible] τὸ βραδυθάνατος. σημαίνει [illegible] θάνατον. Illud δυσθάνατος, interdum eos qui tardam mortem oppetunt denotat, interdum verò & cum dolore mori significat. De his dicitur qui cum doloribus ægrè animam eluctantur, aut diutius spiritum trahunt, & qui tandem cum summo cruciatu vitam cum morte commutant, vt in Coac. (pag. 158. D.) vbi eadem sententia Prorrh. repetitur.

Δυσθενεῖν, virib. deficere, infirmis & inualidis esse viribus. lib. 2. de Morb. (pag. 480. 31.) ἀλλὰ δυσθενεῖ, debilitatur dixit Caluus, Corn. ægrè afficitur & virib. deficit. Rursus ibid. (pag. 482. 11) ἀλλὰ δυσθενεῖ, sed infirmis est viribus. Iterum (pag. 484. 49.) δυσθενεῖ καὶ φλυαρεῖ, affectis est virib. & nugatur. Huic opponitur τὸ εὐσθενεῖν apud Arist. & Theop. quod est benè habitum esse & firmis viribus.

Δυσθυμίη Erot. apud Hipp. exponit δυσαρέστησιν ἢ δυσκολίαν [illegible], displicentiam, morositatem, difficilem placationem.

Δυσθυμίη, animi mœror, mœstitia, animi desponsio, abiectio, aut ægritudo, & δυσθυμεῖν animo consternari & deficere. Sic lib. 1. Epid. st. 3. (pag. 371. 25. H. 954. E.) δυσθυμίαι animi mœrorem & ægritudinem significant, quâ confecti animum despondebant, & μετὰ φόβων coniunguntur, vt & aph. 23. lib. 6. & ægr. 11. lib. 3. Epid. & ægr. 11. lib. 3. Epid. post st. pest.

Δυσκοιτεῖν apud Hipp. est molestè iacere & cubare, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 60. 9. H. 388. 55.) καὶ δυσκοιτέουσι πολὺ μᾶλλον, ἢ εἰ καὶ [illegible], ac longè molestius iacent quam si pransi fuerint. Vbi Gal. δυσκοιτεῖν exponit μοχθηρῶς ἔχοντας αὐτοὺς ἐν τῇ κοίτῃ [illegible], molestè & implacidè lecto decumbere.

Δύσκολος Hipp. dicitur quod molestiam exhibet, & difficulter habet, & de morbo graui & molesto, non tamen periculoso aut lethali sæpe effertur. Gal. Com. 3. in Prorr. (pag. 214. 10. H. 79. H.) τὸ γὰρ (ἔχει τι δύσκολον) [illegible]. Illud (molestiam quandam exhibet) de his quæ parui sunt momenti efferri solet. Ibid. (pag. 209. 48. H. 77. G.) τὰ δύσκολα, [illegible], dici scribit. Sic αἱ λευκαὶ διαχωρήσιες δύσκολοι, molestæ egestiones albæ & difficiles. Prorr. (p. 208. 19. H. ibid. D.) & rursus ibid. (pag. 209 38. ibid. G.) [illegible] δύσκολα, [illegible]. Quæ in his cum corporis sensu exoluuntur, molestiam exhibent, non tamen perniciem afferunt. In Coac. etiam (pag. 119. C.) δύσκολος dicitur de morbo aliôqui non periculoso ac lethali, qui difficillimè soluitur aut iudicatur. Rursus ibidem (v. 47. ibid. D) δύσκολοι sunt qui difficulter & grauiter habent, & qui graui morbo implicantur. Et δύσκολοι πυρετοὶ, febres molestiam exhibentes, grauiter affligentes, & quæ non facilè soluuntur aut curantur, ibidem (pag. 121. H.) Sic δύσκολοι ἀῤῥωστίαι, graues & molestæ ægritudines, & quæ non facilè soluuntur, ibid. (pag. 168. D.) δύσκολα tamen τὰ σημεῖα pro signis grauibus, perniciosis & exitialibus ponuntur Coac. (pag. 143 F.) quæ ibidem φαῦλα vocat, & in Progn. (pag. 157. 51. H. 44. 55.) θανατώδεα. Rursus Coac. (pag. 163. F.) δύσκολα σημεῖα ponuntur pro grauibus & exitialibus, quæ πονηρὰ in Prog. (pag. 158. 21. H. 45. A.) dicuntur. οὔρησις δυσκολαίνουσα, mictio molestiam exhibens & difficilis, in Prorrh. (pag 205. 51. H. 76. D.) eam quæ fit cum dolore, aut quæ cohibetur & supprimitur, aut quæ cum stranguria & vehementi mordacitate educitur, summunt interpretes, vt scribit Gal.

Δύσκριτος apud Hipp. dicitur quod ægrè iudicatur ac soluitur, & difficilis est iudicationis aut malæ. δύσκριτοι νοῦσοι, [illegible] exponuntur Gal. aph 8 lib. 3. morbi qui malè iudicantur, in quibus iudicia cum periculosis casib. eueniunt, vel qui statim prorsus perniciosi sunt, vel omninò reuersionem faciunt. ῥίγεα δύσκριτα, rigores quos difficile iudicium sequitur, dicuntur aph. 29. lib. 4. & Coac. (pag. 119. F.) δύσκριτα exponit Gal. [illegible] δύσλυτα [illegible]. hoc est, vel malam afferentes iudicationem (ac si malè iudicantes dicti sint) vel certè infirmam, ita vt facilè morbi reuersionem faciant, vel in longum tempus protrahantur, quasi solutu difficiles dicti sint. Idem Com. ad aph. 30. lib. 4. δύσκριτον solutu difficile & δύσλυτον exponit, his verbis: [illegible] τὸ δύσλυτον. Neque verò illud δύσκριτον alia significatione intelligi dicere possumus, quam quod δύσλυτον, hoc est solutu difficile. δύσκριτα etiam ἄκριτα ποιοῦντα τὰ νοσήματα, quæ morbos expertes iudicationis faciunt, exponit Galen. Com. 3. in Prorrh. (pag. 211. 42.) in ea Hipp. sententia lib. 2. Epid. τὰ κρίσιμα μὴ κρίνοντα, τὰ μὲν θανατώδεα, τὰ δὲ δύσκριτα.

Δύσκωφοι aurium grauitate laborantes, graui surditate tentati. Coac. (pag. 149. E.)

Δυσοργίη difficilis ira dicitur & quæ ægrè placatur, pro vehementi ira aut iracundia sumitur lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 12. 12.) libr. περὶ χυμῶν (pag. 49. 28.) δυσοργησίαι.

Δυσουρίη est vrinæ difficultas Hipp. aph. 5. & 31. lib. 3. & 36. lib. 6. & 48. lib. 7. Eam autem vrinæ excernendæ difficultatem significat, quæ aut cum dolore fit, aut ægrè educitur, vesica velut feriante, quæ cum dolore fit, aut inflammationem, aut abscessum, aut vlcerationem, aut inæqualem intemperaturam, aut spiritum flatuosum, crassum & glutinosum causam habet. Quæ autem ægrè excernitur vrina, in facultatis imbecillitatem, aut tumorem contra naturam causam rejicit. Gal. Com. ad aph. 48. lib. 7.

Δύσπνοια apud Hipp. καὶ δύσπνοιαι, difficultatem spirandi sæpè indicat, vt in Coac. (pag 119. F.) τὸ φρικῶδες καὶ τὸ δύσπνοον [illegible], σημεῖα φθινώδεα. Vbi horror in malis subinde incidit cum difficultate spirandi, tabes denunciatur. Sic μακρόπνοιαι μακρόπνοιαι, & βραχύπνοιαι βραχύπνοιαι, exponit Gal. libr. 3. περὶ δυσπν. (pag. 195. 40.) ex lib 2. & 6. Epid. Est autem δύσπνοια Galeno statim initio lib. 1. περὶ δυσπν. (pag. 166. 24.) respirationis læsio ac difficultas. [illegible] δύσπνοια [illegible]. Quòd quidem δύσπνοια, hoc est respirandi difficultas, sit quædam respirationis læsio, veluti sentiendi difficultas ipsius sensus, & mouendi difficultas ipsius motus, nomen ipsum satis indicat. δυσπνοϊκοὶ dicuntur authori Definit. Med. (pag. 398. 16.) ἐφ' ὧν [illegible] τὸ πνεῦμα, in quibus spiritus velut in angustias redactus, trahitur. Galen. verò ad extremum lib. 7. de compos. pharm. [illegible] (pag. 272. 33.) δυσπνοϊκοὺς vocari scribit, [illegible]. quibus pulmonis cartilagines pulmonis bronchia dicta crassis & glutinosis humoribus offarcta sunt, in quibus, vt dixi, præterquam quòd humorum crassitudinem & viscositatem secamus & attenuamus, in medicamentorum & victus ratione vim quandam humectandi adesse oportet.

Δύσφορος graue, molestum, & quod ægrè toleratur dicitur Hipp. ἡ νὺξ δύσφορος, nox grauis & molesta, & in qua turbantur ægri, ac somnus interrumpitur, aph. 13. lib. 2. μέγεθος τοῦ σώματος τοῖς γέρουσι δύσφορον, proceritas corporis senectuti grauis, molesta, & ægrè tolerabilis, vt legit Galen. aphorism. 54. libr. 2. Vbi senum incuruitatem [illegible], quòd sit grauitati & oneri, δύσφορον dici Hipp. scribit Gal. δύσχρηστον tamen legunt omnia exemplaria. δύσφορα φρίκαι, horrores graues & molesti, & difficiles, ægrè tolerabiles. In Prorrh. (pag. 193. 4. H. 73. B.) & Coac. (p. 119. A.) Rursus (ibid. C.) [illegible] δυσφορώτεραι qui ex dorso proficiscuntur rigores, aliquantulum molestiores & diffi-

ac difficiles. δύσφορα Hesych. χαλεπὸν exponit, graue, molestum. & δυσφορεῖν βαρυνόμενον, grauatè ferre. δυσφορίη Hipp. frequens, est ægrè tolerabilis molestia & labor. Sic in Prorrh. (pag. 194. 51.H.74.A.) & Coac. (pag. 162.C.) φάρυγξ ἐπώδυνος ἰσχνή, μετὰ δυσφορίης, fauces dolentes absque tumore cum labore & molestia, diximus, vt illud Progn. (pag. 158. 9.H.45.6.) reddecemus, καὶ ἔστιν τε πόνον πρήξηι. δυσφορίη etiam frequenter corporis incontinentem iactationem ac implacidinatem significat, præsertim vbi cum ἄσῃ & ἀλυσμῷ coniungitur. Sic ægr. 5. libr. 3. Epid. post st. pest. ἀσώδης, ὑποδυσφορ. corporis æstuatione & stomachi fastidio laborabat, & quadam corporis incontinentia iactabatur. Rursus (ibid.) ἀεὶ δὲ ἐκ ἡλίου δυσμῶν καὶ δυσφόρει. Sub solis autem occasum magna corporis inquietudine vexabatur, vt inquietem nocturnam pro inquietudine dixit Plinius cap. 21. lib. 14. Et lib. 5. Epid. (pag. 1156.F.) ἀλυσμὸς, δυσφορίη, corporis incontinens iactatio & implaciditas. lib. 7. Epid. (pag. 1239. H.) σμικρὰ δὲ ἠγρύπνησε, μηδεμιῆς δυσφορίης ἐούσης, parum peruigil fuit cum nulla ægrè tolerabili molestia, hoc est cum nulla inquietudine. δυσφορεῖν ἀεὶ καὶ ἀνιστάμενος, est dum desurgitur male habere, vt ægr. 3. libr. 3 Epid. ἐδυσφόρει ἀεὶ καὶ ἀνιστάμενος, dum desurgeret male habebat. Sic etiam δυσφορώτερος implacidior esse, ægr. 5. lib. 3. Epid. post st. pest. αἱ δυσφορίαι μετὰ περιψύξιος, corporis iactatio & incontinentia cum perfrictione. Coac. (pag. 118.D.)

Δυσφορίη πνεύματος, spirandi labor & difficultas in apoplecticis dicitur, cum magna spirandi molestia laborant, & magna cum violentia spiritum trahunt. Coac. (pag. 194. A.) Nam cùm apoplexiæ magnitudo ea noxæ quam spirationi infert vehementia discernatur, (vt scribit Galen. lib. 3. de loc. aff. cap. 10. sanè pessima omnium spiratio censenda est, quæ & intermittitur, & magna cum violentia trahitur. Quæ fortem & vehementem apoplexiam facit, et si maxima & acutissima existimari debet, vbi ita cohibetur spiratio, vt ægri ad sensum nullo modo spirare videantur.

Δυσχερῶς, grauiter, molestè, intolerabiliter, implacidè. δυσχερῶς φέρειν grauiter & difficulter ferre. cui εὐφόρως opponit Hipp. aph. 25. lib. 1. & aph. 3. lib. 4.

Δυσώδης, graueolens & fœdus. δυσώδης κοιλίη aluus fœtida & graueolens, pro tenuioris intestini morbo graueolente, quem εἰλεὸν δυσώδη in Prorrh. vocat (pag. 217. 1. H. 81. F.) in Coac. (pag. 166. A.) ἐπὶ πολυχρονίῳ ... κοιλίῃ δυσώδει, ... In præcordiis ex longo interuallo afflictis & graueolente aluo, subnatum ad aures tuberculum, mortem affert. δυσώδεες etiam eos quibus sunt graueolentes deiectiones significant (ibidem pag. 150. D.) ἐπὶ πλείστων δυσωδέων, in plurimis graueolentibus deiectionibus. Sed ἐπὶ ὀλίγων δυσωδέων ex Prorrh. legendum esse illic admonuimus. δυσωδίαι πτυσμάτων sputorum graueolentiæ dicuntur. (ibid. 184. A.)

OECONOMIÆ HIPPOCRAT.

TO E.

Ἐκβλωμάσθη, ἐμαλάχθη exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. emollitum est, nimirum lo[c]um libr. 5. Epid. (pag. 1142.D.) subindicans τὸ ἐκβλωμάσθη ἰσχυρῶς, τῇσι χερσὶ σὺν ἐλαίῳ. Id cum manibus oleo inunctis validè est expressum & emollitum. Significat autem quiddam durum in ventre infra vmbilicum enatum, manibus oleo inunctis attrectatum, remollitum fuisse ac veluti expressum, hoc est dissipatum & discussum. Hanc etiam Gal. expositionem secutus est Hesych. apud quem βλωμάζειν τοὺς μαστοὺς ἁπαλῶς ἰζειν, mammas leniter premere aut attrectare significat. Est & eidem βλιμάζειν καταλαβεῖν, οἷον θλίβειν ἢ βαστάζειν, καὶ τὰς ὄρνιθας ἐν τῷ στήθει πιάζειν, hoc est pectus manibus attrectare aut premere, quod faciunt qui aues ex pectoris amplitudine æstimant Sed cum βλιμάζειν ἀντὶ τοῦ ... dicant Iones, vt annotatur ex Corintho, veluti θλίβειν, quod est manib. premere, ἐκβλιμάσθη melius forte legitur apud Hipp. vt etiam adscripsimus, quo tumor expressus & dissolutus significetur. Est & βλιμάζειν τὸ ψηλαφᾷν, palpare & manibus pertractare, & apud Aristoph. in auibus, τό τε ὑπογάστριον καὶ τὸ στῆθος ἅπτεσθαι, οἷον ... βλιμάζειν, quod est mammas ac pectus, aut imum ventrem manibus pertractare aut palpare, quod faciunt aues empturi, cùm earum pretium ex pectoris amplitudine experiuntur. βλιμάζειν etiam Varinus exponit τὸ ... ψηλαφᾷν τὰ στήθη, καὶ τοὺς μαστοὺς ... λαμβάνειν ..., καὶ ἅπτεσθαι τῶν ... τῶν γυναικῶν, mammas aut pectus manib. attrectare, aut mulierum pudenda attingere. Vnde & χειροβλιμᾶσθαι dicitur mammas leniter manibus premere & contrectare. Quod effecit vt ἐκβλιμάσθη apud Hipp. proprio quodam significato accipi posse indicauerimus, cùm tumorem in ventre infra vmbilicum manibus oleo perunctis attrectatum significat.

Ἐγγαστρίμυθοι dicuntur Gal. in Exeg. vocum Hipp. οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγεσθαι, hoc est, qui concluso ore loquuntur, quod ventre vocem edere videantur. Quibus sanè verbis locum lib. 5. Epid. (pag. 1156.G.) subindicat, qui etiam repetitur lib. 7. Epid. (pag. 1117.F.) καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπεψόφει, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. τοῦτο ... & ex pectore strepitus quidam edebatur, nec secus contingebat ac mulieribus fatidicis, quæ Pythone afflatæ, quod ventre oracula fundunt. Engastrimythi, hoc est ventriloquæ dicuntur. Significat autem Hip in muliere anginosa, strepitum quendam aut sonum ex pectore & thorace editum fuisse, ex plurimo spiritu crasso & viscido sputo permixto, qualis exaudiri solet in mulierib fatidicis aut obsessis, quæ Pythonis afflatu tenui voce & sono ex ventre edito oracula fundunt, ideoque ἐγγαστρίμυθοι, hoc est, ventriloquæ dicuntur. Apparet tamen Gal. genus mutasse apud Hipp. & οἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμενοι legisse, cùm tamen ad eam quam scripsimus lectionem omnia congruant exemplaria, tum manu scripta, tum etiam edititia. eademque est lib. 7 Epid. scriptio. Quod efficit vt apud Gal. αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι leg. existimem. Eamque opinionem confirmant plurima exemplaria quæ apud Gal. leguntur, ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ γαστρὸς φθέγγεσθαι. Quam lectionem Vatin. etiam ex Gal. secutus videtur. Sunt autem ἐγγαστρίμυθοι mulieres vaticinantes ac diuinatrices, quæ dæmonem, ex quo responsa ferunt, ventre conceperunt, quasi ventriloquæ. Qualis fuit Pythia illa Delphica, quæ tripodi diductis cruribus insidens, ventre fatidicum spiritum hauriebat, quo mente incitata & furens, oracula edebat, (vt scribit M. Tullius lib. 2. de Diuinat.) Aut mulier illa Pythone afflata, quæ Samuelem, in Saülis gratiam, iam fato functum excitauit, Reg. 1. cap. 28. Sic enim ἐγγαστρίμυθος γυνὴ dicitur, & μαντεύεσθαι ἐν ἐγγαστριμύθῳ Pythonis afflatu vaticinari & diuinare significat. Crebraque est huiusmodi dictio in sacris literis, qua diuinaculi & vaticinia captantes significantur, vt Leu. 19. 20. & Deut. 18. Esayæ 19 Paralipom. 2. 23. Qua voce qui Pythonas habent, aut qui Pythone afflati sunt, redduntur Latinis, etsi 4. Reg. 21. & 22. τὰς ... Pythonas etiam vocant. Sic ventriloquam fuisse puellam illam, quæ Act. Apost. 16. Pythonis spiritum habebat, cuius afflatu vaticinabatur, scribit August. cap. 23. lib. 2. de doct. Christiana. Tertull. quoque imprimis grauis author, mulieres fuisse scribit, quæ genitalibus voces fatidicas ederent. Et sibi visam huiusmodi mulierem testatur Cæl. Rhod. cap. 10 lib. 8. Adri. quoque Turnebus publicè professus est sibi visum quendam nebulonem qui immotis labris ventre cùm vellet, vocem quandam & sonum redderet, huiusmodique præstigiis quæsticulum faceret vbertimum. Hoc certe diuinationis genus Εὐρυκλέους μαντεία dicitur Aristoph. in Vespis, ab Eurycle quodam, qui Athenis huiusmodi diuinationem exercuit, & planè ἐγγαστρίμυθος fuit. Ex quo postea ἐγγαστρίμυθοι ἐγγαστρῖται & Εὐρυκλεῖδαι dicti sunt. Cuius etiam in Sophista meminit Plato. ἐγγαστρίμυθοι etiam ἐγγαστρίμαντεις, & στερνομάντεις dicti sunt, quòd ex ventre, pectore & imis corporis penetralibus oracula funderent, vt scribit Pollux libr. 2. Engastrimythi nomen retinet Hier. in Catalogo virorum illustrium. ἐγγαστρίμυθοι etiam ἐγγαστρίμαντεις & στερνόμαντεις dici scribit Hesych.

Ἐγγίῃ, ἐρείσῃ exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. hoc est, offirmet, supra fulciat, apprimat. Verùm suspecta mihi est ista lectio, & ἐγχρίμπτῃ aut ἐγχρίῃ, & ἐπερείσῃ scribendum existimo, vt

subindicetur locus libr. de fract. (pag. 567. 26. H. 771. H.) ἐπιμελόμενος ὅκως τὰ ἄκρα τῶν ῥάβδων μὴ ἐς τὸ χρῶμα, ἀλλ' ἐς τὰ ἄκρα τῶν σφαιρίων ἐγκλίνῃ, ea adhibita diligentia vt summi virgarum fines, non ad corpus, sed in extremas orbium eminentias incumbant, aut insistant, appellant, insideant. Vbi Gal. τὸ ἐγκλίνῃ τὸ ἐπερείδηται, velut, innitantur aut fulciantur, hoc est infigantur, offirmentur, impingantur. Sic enim illic apud Gal. leg. existimo. Etsi interpretes τὸ μὲν ἐγκλίνῃ, τὸ δὲ ἐπερείδηται δῆλον, legant, vt ἐγκλίνειν sit quasi, appellere, infigi, firmari, inniti, insistere, inhærere, incumbere, insidere. ἐπερείδεσθαι dicit Gal. firmari, illidi. In Mochl. verò (pag. 868. D.) eadem in re scribit Hipp. ὡς τὰ ἄκρα ἐν τοῖς σφαιρίοις ἐπερειδόμενα διαναγκάζῃ. Ita vt extremi fustium fines spiris innixi vim adhibeant. Hoc autem Exegeseos caput multa apud Gal. desiderant exemplaria, vt eo quoque nomine mihi vitium subolere videatur.

Ἐγγενὲς συγγεγεννημένον, οἰκεῖον, congenitum, proprium ac familiare exponit Gal. in Exeg. apud Hip. eandemque expositionem sequitur Var.

Ἐγγὺς ἀλλήλων ἰόντα dicuntur de his quæ ex corpore continenter & assiduè prodeunt. In Prorrh. (pag. 189. 38. H. 71. A.) de his quæ vomitione refunduntur. καὶ ἔμετοι μετὰ ποικιλίας κακοὶ ἄλλως τε καὶ ἐγγὺς ἀλλήλων ἰόντων. Vomitus quoque varij malo sunt, præsertimque si continenter & assiduè prodeant. Vbi Gal. ἐγγὺς ἀλλήλων, συνεχῶς, καὶ οὐ μετὰ πολλοῦ χρόνου exponit, hoc est continenter, & non longo post se interuallo. In Coac. verò (pag. 216. F.) deiectionibus & vomitui attribuitur.

Ἐγγώνιος dicitur Hipp. angularis, & is habitus qui est ad rectos angulos, vt ἐγγώνιος πῆχυς, vbi cubitus cum brachio ad rectum angulum flectitur, libr. κατ' ἰητρεῖον (pag. 694. 28. H. 746. B.) τὸ ἐγγὺς τοῦ ἐγγωνίου πήχεος πρὸς βραχίονα, veluti vbi cubitus cum brachio ad angularem prope figuram accedit. Quem locum mihi disertè expressisse videtur Erot. cùm ἐγγωνίῳ πήχει apud Hipp. exponit (si modò vitiosa non est lectio, ac non potius ἐγγωνίου πήχεος legendum, quod aliàs ἐγγώνιος πῆχυς apud Hipp. non temerè reperias) his verbis, ἐγγώνιος πῆχυς λέγεται, ὅταν ὀρθωθῇ, γωνιωθῇ κατὰ τὴν ἀγκῶνα. Cubitus angularis dicitur vbi in flexu ad cubiti gibbum angulum rectum effecerit. Verùm apud Erot. ἔγγωνος pro ἐγγώνιος aut εὐγώνιος scribitur, vt & Gal. Com. 3. in libr. κατ' ἰητρ. (pag. 695. 1.) τὰ ἐγγώνια aut εὐγώνια dici scribit, τὰ ὀρθὴν ἔχοντα γωνίαν, quæ angulos rectos faciunt. Ἐγγώνιοι χεῖρες, manus angulares dicuntur, quæ ita figurantur vt rectum angulum in cubiti flexu faciant. lib. κατ' ἰητρ. (pag. 671. 19. H. 741. G.) ὡς τὰ στήθεα ἐπὶ γούνασιν ἔχειν, τὰς χεῖρας ἐγγωνίους πρὸς βραχίονα, vt pectore ad genua incumbente, summæ manus ad brachia rectum angulum faciant. Vbi scribit Gal. Hipp. vocare τὰς χεῖρας ἐγγωνίας, ὅταν ὀρθὴν γωνίαν ὁ πῆχυς ἐργάζηται πρὸς τὸν βραχίονα, hoc est manus angulares, cum cubitus ad brachium rectum angulum facit. In Mochlico etiam (pag. 863. F.) ἀγκῶνα ἐγγώνιον πρὸς βραχίονα ἔχοντα, dicit, cubiti gibbũ eo habitu vt ad brachium rectum angulum efficiat. Vt & ibid. (pag. 850. H.) σχῆμα ἐγγώνιον, figuram angularem, vbi cubitus cum brachio rectum angulum efficit. Sic enim vbi cubiti gibbus exciderit, κατατείνοντα μὲν ἐν σχήματι ἐγγωνίῳ, τὸν πῆχυν κοινὸν πρὸς βραχίονα, in habitu quidem angulari cubiti ad brachium communi reponitur. Qui certè habitus lib. de art. (p. 599. 4. H. 795. B.) σχῆμα κοινὸν τοῦ πήχεος πρὸς βραχίονα, cubiti ad brachium communis, simpliciter dicitur. Quem quidem Mochl. locum mihi quodammodo exprimere videtur Gal. cùm apud Hipp. passim σχῆμα ἐγγώνιον explicat: etsi lib. κατ' ἰητρ. eo loco quem paulò ante adduximus, pro ἐγγὺς ἐγγωνίου πήχεος, ἐγγὺς τοῦ ἐγγωνίου σχήματος πήχεος legisse videtur. Atque ibidem scribit Gal. καὶ καλοῦσι φασὶν ἐγγώνιον σχῆμα τὸ κατ' ὀρθὴν γωνίαν, τουτέστιν ὅταν τὸ τοῦ πήχεος ὀστοῦν πρὸς τὸ τοῦ βραχίονος ὀρθὴν ἐργάζηται γωνίαν. Angularem figuram appellari dicunt, eam quæ est ad rectum angulum, hoc est, vbi cubiti os cum brachij osse rectum efficit angulum. Rursus (ibid.) οἱ ἐγγώνιον τὸ κατ' ὀρθὴν συγκείμενον σχῆμα vocat, angularem figuram eam quæ recto angulo constat, ὅπερ γίνεσθαι πέφυκεν, ὅταν ὀρθὴν γωνίαν ὁ πῆχυς ἐργάζηται πρὸς βραχίονα. Quæ fieri solet vbi cubitus cum brachio rectum efficit angulum. Idem com. 1. in lib. de fract. (p. 529. 22.) ἐγγώνιον σχῆμα τῆς χειρὸς, angularem manus figuram exponit, ὅταν οὕτως ἔχῃ σχήματος ἡ χεὶρ, ὡς ὀρθὴν γωνίαν ἐργάζεσθαι τὸ τοῦ βραχίονος ὀστοῦν πρὸς τὸ τοῦ πήχεος. vbi eo habitu figurata manus fuerit, vt brachij os ad cubitum rectum angulum efficiat. Ibid. iterum quoque ἐγγώνιον σχῆμα τῆς ὅλης χειρὸς vocari ab Hipp. scribit, τὴν ἐπ' ὀρθὴν γωνίαν σχέσιν τοῦ βραχίονος πρὸς τὸν πῆχυν, angularem totius manus figuram, cum habitum brachij cum cubito, qui est ad rectum angulum. Idem etiam lib. de Motu musculorum 2. (pag. 561. 27.) ἐγγώνιον σχῆμα vocat, vbi cubitus cum brachio rectum angulum efficit, his verbis; ὅρον ἐκεῖνο τοῦ σχήματος θέντες ἂν ὁ πῆχυς ὀρθὴν ἐργάζηται γωνίαν πρὸς βραχίονα, καὶ ὄνομα τοῦτο γ' αὐτῷ τίθενται καλοῦντες ἐγγώνιον. Huius autem figuræ terminus est, vbi cubitus cum brachio rectum angulum efficit, eamque idcirco angularem vocant.

Ἐγέρσιες & ἐπεγέρσιες dicuntur ægrotorum per somnum exporrectiones, expergefactiones, & excitationes. αἱ ταραχώδεις θρασεῖαι ἐγέρσιες, turbulentæ cum confidentia expergefactiones, damnantur Hipp. in Coac. (pag. 129. C.) & Prorrh. (pag. 106. 33. H. 76. G.) αἱ ταραχώδεες θρασύτεραι ἐπεγέρσιες, turbulentæ ac valdè confidentes expergefactiones.

Ἐγκάμψει Gal. apud Hipp. exponit ἐπικάμψει, inflectet, confringet, & ἐγκεκαμμένοι, οἱ ἐπικεκαμμένοι καὶ γρυποί, inflexi, confracti, adunci, incuruati, ac de vnguibus efferri adscribit.

Ἐγκανθὶς dicitur Medicis carnis in magno oculi angulo excrescentia. Gal. lib. de tumor. præter nat. (pag. 357. 34.) ἐγκανθὶς dicitur ὄγκος φύσιν μὲν τις ὢν ἐν τοῖς μεγάλοις γινόμενος κανθοῖς, tumor præter naturam qui fit in magnis oculi angulis. Author definit. Med. (pag. 400. 23.) ἐγκανθίς ἐστιν ὑπεροχὴ σαρκὸς ἐν τῷ μεγάλῳ κανθῷ, carnis in magno oculi angulo excessus. Gal. lib. de diff. morb. (pag. 204. 8.) ἐγκανθίδα ἐν τοῖς τῶν κανθῶν ἀμέτροις reponit, & ὀνομάζεται μὲν ἡ ἐπὶ πλέον αὔξησις, ἐγκανθὶς, ἡ μείωσις δὲ, ῥυάς. Vocatur quidem immoderatum oculi angulorum augmentum ἐγκανθὶς, diminutio autem ῥυάς. Sunt enim inter se opposita hæc duo oculorum vitia, vt scribit Paulus cap. 22. lib. 3. & oculorum pterygiia plærumque succedere solent. fit enim interdum in angulo, parum vngue exciso, vel aliter tuberculum, quod palpebras parum diduci patitur, ἐγκανθὶς Græcè nominatur. Celsus cap. 7. lib. 7. ἐγκανθίδες autem ἐπικανθίδες propriè Polluci dicuntur lib. 2. αἱ τῶν κανθῶν ῥίζαι, canthorum, hoc est oculorum angulorum radices. Indeque etiam morbo nomen est inditum. lib. 4. περὶ νούσ. (pag. 209. 27.) medicamenta πρὸς ἐγκανθίδας, hoc est ad carnem circa nasi angulum excrescentem, describuntur. ἐγκανθὶς Hesych. est σὰρξ ἐν ὀφθαλμοῖς αὐξηθεῖσα.

Ἔγκαρπος aut ἐγκάρπιμος fruticosus aut fructuosus, & in se fructum habens. lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 360. 12.) τὰ ἐγκάρπιμα de pomis dicuntur quæ in se semen habent, aut seminibus referta sunt. Ἔγκαρπα sunt Hesych. οἱ κατακουρευθέντες πυροί, detonsa frumenta, & segetes triticeæ sectæ ac messæ. Sed ἔγκαρπα apud Hes. legitur.

Ἐγκαὶ, ἐν βάθει, altè, in profundo, exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. Atque haud scio an ἐγκαὶ legerit Gal. apud Hipp. lib. de vuln. cap. (pag. 899. C.) vbi ἐγκαὶ legitur. Nam & huic loco optimè quadrare potest, vt ῥωγμαὶ dicantur ἐγκαὶ οὖσαι καὶ ἐρρωγυῖαι ἐοῦσαι, quæ fisso osse altè descendunt, quæ oculis deprehendi nequeunt. Neque aliàs apud Hipp. reperio. Sed hæc mea sit tantùm coniectura, cùm & vulgata lectio mihi non parum arrideat, eamque nostra interpretatione probauerim.

Ἐγκατακεκωνωπισμένον σῶμα, corpus perdomitum, afflictum dicitur Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1229. E.) τὸ σῶμα ὡς ὑπὸ κωνώπων ἐγκατακεκωνωπισμένον, corpore velut à culicibus compuncto, commorso & afflicto. Sic enim legendum esse nostris in eum lib. Annot. admonuimus contra exemplarium omnium fidem, vt corpus significet culicum puncturis perdomitum, profligatum & afflictum. Ab ἐγκαταδαμάζω deductum quod perdomo, affligo, edomo indicat, vt δαμασθεὶς πληγαῖς verberibus domitus & afflictus dicitur.

Ἐγκατακεκλῄσται, inclusum fuit, intus conclusum aut interclusum fuit, significat apud Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 48. 21. H. 385. 53.) ἐκκόπριον τι γὰρ αὐτοῖς ἐγκατακεκλῄσται. Quib. igitur cibi recrementum iam primùm interclusum est. ὅσοις enim ἐγκατακεκλεισμένον illic exponit Gal. ἐκ πολλοῦ χρόνου μὴ ὑποχωρηθὲν, cibi recrementum interclusum, quod ex longo interuallo non deiecerit aluus.

Ἐγκαταλείπεσθαι aut ἐγκαταλιμπάνεσθαι relinqui, intus relinqui aut concludi significat, & crebra est Hipp. dictio de his quæ in deficientium genere reponuntur, neque perfectè, sed ex parte aliqua vacuantur, ex quib. aliquid intus remanet quod morbi reuersiones facit. τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα ἐν τῇσι νούσοισι μετὰ κρίσιν ὑποστροφὰς ποιεῖν εἴωθεν. Quæ post iudicationem per morbos relinquuntur, morborum reuersiones adducere consueuerunt, aph. 12. lib. 2. Et τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα μετὰ κρίσιν ὑποστροφώδεα. Quæ relinquuntur post iudicationem recidiuas facere consueuere lib. 2. Epid. (pag. 1017. D.) quod etiam repetitur aph. 12. sect. 2. libr. 6. Epid. & lib. 4. Epid. (pag. 1132. H.) Rursus lib. 2. Epid. (pag. 1009. G.) οἷσιν ἐγκαταλείπεταί τι, βεβαιότεραι ὑποστροφαὶ καὶ τάχισται. Quod etiam repetitur aph. 26. sect. 3. lib. 6. Epid. Quibus aliquid intus relinquitur, certissimæ & celerrimæ morborum reuersiones fiunt, de vlcerib. & tuberculis subsistentibus, quæ vbi erumpunt febres decernere nata sunt.

ἐπὶ

τὰ ἐν τοῖσι βλεφάροισι τοῖς ἄνω ἐγκαταλειπόμενα οἰδήματα, τῶν ἄλλων ἀνισχναινομένων, ὑποστροφαί. Tumores in superioribus palpebris relictos considerare conuenit, aliis namque circum gracilescentibus morborum reuersiones denunciantur. Huiusmodi enim palpebrarum tumores, magnam corporis cacochymiam, viscerum impuritatem ac humorum corruptelam indicant, vt nostris in eum locum Annot. adscripsimus. Aret. etiam grauis author Hipp. locum exprimens, hanc dictionem vsurpat cap.10.lib.2.Cur.acut. αἱ γὰρ ὑποστροφαὶ ποιέει τὰ ἐγκαταλειπόμενα, ἢ ἐς ἀποστάσιας τρέπεται. Aut enim quæ relinquuntur recidiuas faciunt, aut ad suppurationem tendunt. τὰ ἐγκαταλειπόμενα καύματα ἐν ὑποχονδρίῳ, relicti in præcordiis æstus & conclusi ardores in Prorrh. (pag 173.12 H.67. G.) cum febre in qua totius corporis habitus perfrigeratur, morbi reliquias & imperfectam quandam absolutionem indicant. Videtur enim febris quo ad externum habitum remisisse, ideoque perfrigerata dicitur, vbi corporis extrema frigent. Verùm intus conclusi ardores & relicti, viscerum penetralibus conceptam febrem significant, etsi extrà remisisse, non desiisse videatur. Sic δίψα ἐγκαταλειφθεῖσα sitis intus relicta, & post iudicationem imperfectam remanens, dicitur, aph.11.lib.6.Epid.sect.2. Et rursus, ἢν ἐκ τῶν ῥεόντων ἐγκαταλείπηται, ἀποστ. Et quidem si quid ex his quæ effluunt intus relinquitur, ad abscessum morbus est accommodatus. Vbi certè scribit Gal. οὐ τῶν ἐγκαταλείπεται, τὰ μὴ τελέως ἀλλ' ἐκ μέρους κενούμενα δηλοῦντος. hoc est, hac dictione [intus relinquitur] ea quæ non in totum, sed ex parte vacuantur, indi ante. Et rursus (ibidem) ῥυέντος γὰρ αἵματος οὐ μὴν αὐτάρκως, ἐλλιπεῖς αἱ κρίσεις γίνονται, ἐφ' ὧν ἐφ' ὧν ἀκριβῶς λέγεσθαι τὸ ἐγκαταλείπεσθαι. Profluente enim, non tamen quantum par est, sanguine, defectæ morborum iudicationes fiunt, in quibus aliquid intus relinqui dici conuenit. Item quoque, ὅταν τοῦ πυρετοῦ παυσαμένου μένῃ τινὰ τῶν συμπτωμάτων, ἐγκαταλείπεσθαί τι λέγεται τῆς νόσου λείψανον. Quando cessante febre quædam symptomata remanent, aliquid reliquiarum morbi intus relinqui dicitur. Ac rursus, διττῶς γὰρ ἀκούειν τοῦ ἐγκαταλείπεσθαι, καθ' ἕνα μὲν τρόπον, ἐπὶ τῶν νοσοποιούντων χυμῶν, καθ' ἕτερον δὲ ἐπὶ τῆς νοσώδους διαθέσεως. Bifariam intus relinqui inaudiendum est. Vno quidem modo humorem morbum committentem, altero verò morbosam affectionem. Idem com.ad aph.12. lib. 2. τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα τὰ λείψανα τῶν μοχθηρῶν χυμῶν καλοῦσιν Ἱπποκράτης, ἅπερ ἀνάγκη σηπόμενα τῷ χρόνῳ πυρετοὺς ἀνάπτειν. Quæ relinquuntur prauorum humorum reliquias vocat Hipp. quas necesse est putrescentes successu temporis febres iterum accendere. Cæterùm ἐγκαταλείπεσθαι etiam Hipp intus deficere, relinqui ac deseri significat, vt lib.de frac.(p.566. 33.H.771.F.) ἧσσον ἂν ἐγκαταλείποιτο ἐν τῇ κινήσει τοῦ ἄλλου σώματος, minus deseretur in reliqui corporis motione, hoc est ad reliqui corporis motionem etiam citiùs mouebitur. Solenne quoque est illud Hipp. ex aph.11.lib 6.Epid.sect 2. ἐκ πνεῦμα ἐγκαταλείπηται, si spiratio intus deficit, à Gal. libris περὶ δυσπ. toties explicatum, quo spiratio intus conclusa, deficiens ac interrupta indicatur.

Ἐγκατάληψις interceptio dicitur ac intus retentio, vacuandorum humorum suppressio, quæ recidiuas facit, aphor. 12. sect. 2. lib 6. Epid. αὗται γὰρ αἱ ἐγκαταλήψιες ἀμφοτέρων αἱ ὑποστροφαί. Ipsa enim vtrorumque interceptio iure quodam recidiuas facit. Lib.2 Epid.(pag 1017 D.) κατάληψις dicitur, & videtur vrinæ suppressionem aut retentionem idemque quod ἀπόληψις significare, velut ἀπόληψιν οὔρων sæpè effert Hipp. Sunt qui ἐγκατάληψιν libr.6.Epid.legant, & eorum quæ vacuari debeant superstites ac remanentes quasdam reliquias intelligant, quæ meritò suspectas recidiuas faciunt.

Ἔγκαυσις, æstus, ardor, incensio. Dicitur Gal.lib.1. de diff.feb.(p. 321.15.) in febrium causis, caloris in corpus actio, siue à sole, siue ab igne, siue à re aliqua calorem excitante, vt pote medicamento, calore præter naturam corpus incendatur.

Ἐγκισσοῦσθαι apud Hipp. est ἑλίσσεσθαι δίκην κισσοῦ, instar hederæ implicatur, hoc est inuoluta inseritur. Neque dubium est quin hunc Hipp. locum subindicet Hesych. cùm ἐγκισσοῦται exponit ἐμφύεται, πλέκεται, hoc est, inseritur, inuoluitur, intexitur.

Ἐγκλυδαστικὸν dicitur Hipp. quod intus fluctuat & æstuat, aut intus fluctus pariens, Libr.de rat.vict.in morb.ac.(pag.81.55.H. 394.41.) de aqua, ἐγκλυδαστικόν τι καὶ ἐπιπολαστικόν, quæ intus fluctuat & superinnatat, κλύδωνας ἐργαζόμενον fluctus parientem aut efficientem exponit Gal. Sic ἐγκλυδάζεσθαι intus fluctuare significat lib. 1. de Morb. (pag. 451. 50.) ἐγκλυδάζεται τὸ πύον εἰς τὰ πλευρὰ περιπῖπτον, pus intus fluctuat ad latera illabens.

Ἐγκόπτειν, impedimento esse, præpedire, obstare, interpellare. ἐν ἀγγελίαις (pag.28.35.) iubet Medicum, λέγουσι μὲν προσέχειν, ποιοῦσι δὲ ἐγκόπτειν, dicentibus quidem mentem adhibere, & quæ in opere fiunt obseruare, facientibus incumbere dixit Cornar. Potest & dici facientibus impedimento esse, obstare, & peruersè quid agentibus succensere, eorumque [illegible] re errores reprehendere, quomodo sumpsit Zuingg

Ἐγκρατὴς valens, validus, potens, cui ἀκρατὴς opponitur, debilis, inualidus, imbecillis lib.7. Epid.(pag 1211. G.) καὶ οὐ πάνυ ἐγκρατὴς τούτων, neque admodum his partibus valebat, aut his partibus moderari poterat, ceruicem, lumbos, & spinam intelligit. Rursus ibid. (1212.B.) ἐκ δὲ τῶν χειρῶν καὶ σκελέων οὐ πολὺ ὕστερον ἐγκρατὴς ἐγένετο, & cruribus ac manibus non multò post validus euasit.

Ἐγκυλινδούμενον εἴριον, lana inuoluta ac conuoluta dicitur Hipp. & in cylindrum voluta ad pessum faciendum, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 623 3.) melius tamen ἐγκυλινδούμενον aut ἐγκυλίων legatur, ab ἐγκυλίω aut ἐγκυλινδέω & ἐγκυλίνδω, quod est volno & in orbem voluo. Sic paulò pòst (ibid. v. 9. ἐν εἰρίῳ πινόεντι ἐγκυλίων, lana succida inuoluens.

Ἐγκύρω aut ἐγκυρέω, incido, incurro, idem quod ἐντυγχάνω, Ionibus familiare verbum, Hipp. lib. περὶ ἀρχ. ἰητρ. (pag 18.25.) ὅταν ἐγκύρσῃ πλατεῖ τε καὶ ἀντικειμένῳ, cùm verò [flatus] inciderit in latum ac renitens corpus. Item lib.de art. (pag 591 2 H.788. C.) ἄχρις ἂν τῇ ὑπαλειπτρίῃ ἐγκύρσῃ donec specillo occurrat, vt specillum incidat. Ἐγκυρέεται Erot. apud Hipp. (si modò vera est lectio,) exponit ἐπουλωθείη, κατουλωθείη, cicatrice obducatur, ad cicatricem perueniat, velut ab ἐγκυρέω. Verùm maximè deprauatam esse scripturam apparet, existimoque ἐγκυρήσεται aut ἐγκύρσαι, ἐντυγχάνειν leg. vt sit illius vocis expositio, non autem ἐπουλωθείη.

Ἐγλευκισμένος exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ὁ ἀπόγλευκος, πεπαυμένος τοῦ λευκὸς εἶναι. Quæ certè lectio omninò vitiosa est, etsi Varin. ex Gal. apponitur. Nam ἀπογλευκισμένος legendum esse, & πεπαυμένος τοῦ γλεῦκος εἶναι satis patet, vt de vino dictum, in cella subterranea reconditum significet, & quod mustum esse desiit, iamque deferbuit, ac adeò processit vt vinum factum sit, neque amplius mustum dicitur, sed vini facultatem habet. Atque adeò his verbis locus lib. 7. Epid. (pag. 1227. D.) aptè mihi exprimi videtur, vbi ἀπογλευκισμένος μέλας, hoc est, vinum nigrum quod mustum esse desiit, cum stomatibus, ad vteri affectus à fluxibus ortos in medicamento apponitur, quod huiusmodi vinum reconditum ac diu repositum, tenuandi, discutiendi ac calefaciendi vires acquisierit, mustum verò, crudum, flatulentum ac vaporibus crudis refertum sit. Quidam ἐγλευκισμένον exponunt ὁ ἀπόγλευκος, ὁ πεπαυμένος τοῦ γλεύκους εἶναι. Qua interpretatione γλευκοειδὴς aptè exponitur, & vinum nondum defœcatum & adhuc multum reconditum significatur. Sed cùm aptè admodum illa lib. 7. Epid. quadrent, non est cur aliam lectionem ambitiosè nobis conquiramus. Nec enim ἀπολελευκωμένος, vt habent multa exemplaria vitiosè, nec ἐγλευκισμένος, quod tamen appositè admodum quidam in tam deprauata lectione reposuerunt, tam benè huic loco mihi conuenire videntur. Istámque lectionem nostris in eum lib. Annot. iamdudum probauimus.

Ἐγξύσαι est intus radere aut aliquid derasum infundere aut subigere. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag.555.40.) ἐν μελικρήτου κοτύλῃ πολλῷ θαψίην ἐγξύσαι, in aquæ mulsæ hemina thapsiam herbam derasam aut tritam subigere (vt per clysterem infundatur, aut ex infuso detur) h.e. thapsiam derasam aqua mulsa subactam infuso subdere. Vbi tamen pro ἐγξύσαι exemplaria quædam manu scripta ἐγκαῦσαι habent, interpres ἐξῦσαι legisse videtur.

Ἐγρήγορσις exponitur Gal. apud Hipp. ἡ ἐγρήγορσις, vigilantia, vigiliæ.

Ἐγχαλινοῦνται exponit Gal. apud Hipp. χαλινοῦνται ἐμφερῶς ἀμφιέννυνται, h.e. velut frenis cinctus est & circundatus. Sed mendum esse apparet, etsi iisdem verbis adscribitur Varin. Nam ἐγκεχαλινῶσθαι leg. foret, cùm sit ἐγχαλινοῦσθαι infrenari, frenari, velut iniectis frenis cingi aut retineri. Verùm apud Gal. ἐγχαλινοῦνται leg. apparet ex lib. περὶ καρδίης (pag.280.17.) ἐγχαλινοῦνται περὶ τὰ ὦτα αὐτῆς [καρδίης] circa cordis auriculas velut frena iniiciuntur, aut infrenantur, circa eius auriculas frenantur, dixit Corn. compescuntur, Caluus. h.e. velut frenis iniectis cordis auriculas cingunt aut circundant, vbi de venis sermo est. Ergo vt ἐγχαλινοῦνται apud Gal. ita & περὶ καρδίης leg censeo, vt huic loco, quem procul omni dubio conceptis verbis exprimi putamus, verissimè quadret. Vbi Corn. i. τὴν καρδίην ἐγχαλινοῦνται legisse videtur, cùm tamen longè alia sit lectio.

Ἐγχεῖν aut ἐγχέειν & ἐγχέαι simpliciter effert Hipp. pro infundere & infuso vti, & de medicamento quod infunditur ad pus expectorandum & diluendum vsurpatur

lib. 2. de morb. (pag. 475. 54.) ἐγχεῖν ἢ πυριᾶν. ἢν μὲν παχὺ ᾖ τὸ πύον, πυριᾶν· ἢν δὲ λεπτὸν, ἐγχεῖν, infundito ac foueto: si quidem pus crassum fuerit, foueto: si verò tenue, infundito. Rursus (ibid. 476. 12.) ad pus expuendum medicamentum ex ari radice, salis grano, & modico melle, cum aqua & oleo tepidum infundere iubet, ἐγχέαι χλιαρόν. Et (ibid. 17.) ad pus expurgendum acribus cibis vtendum præcipit, & cyclamini succum cum lasteris succo dilutum, lacte caprino & asinino ammixto, tepidum infundere. τοῦτο χλιαρὸν ἐγχεῖν. Et rursus (v. 20.) nisi pus erumpat, raphani corticem & æris florem oleo dilutum tepidum infundit. τοῦτο ἐγχεῖν χλιαρόν. Iterum (ibid. v. 28.) medicamentum ex vrticæ semine, thure, origano, ex vino albo, melle & modico oleo, per tertium diem infusum adhibet. ἐγχεῖν αὐτῷ [illegible]. Et (pag. 477. 5.) [illegible], per fistulam in thoracem vinum & oleum tepida infundere iubet, ne pulmo repente exarescat. Rursus (pag. 479. 38.) καὶ ἐγχέειν ἐς τὸν πλεύμονα, vcratrum cum lenticulæ decocto in pulmonem infundito. Sic ἐγχυτὰ dicuntur Hipp. l. 2. de morb. (pag. 476. 33.) & ἐγχύματα (ibid. pag. 477. 7.) medicamenta quæ in thoracem ad pus eliciendum infunduntur aut ex infuso adhibentur.

Ἐγχειρεῖν est manus aggressio & manus promptitudo Hipp. Lib. de art. (pag. 606. 1. H. 802. 7.) οἱ τὴν ἄλογον ἐγχείρησιν [illegible], qui temerariam & stolidam manus aggressionem studiosè consectantur, aut imprudentem manus promptitudinem profitentur & ostentant.

Ἐγχρίμπτειν, ἐγχρίπτειν, idem quod simplex χρίμπτειν significat, appellere, applicare, admouere, appropinquare, implicare, impingere, allidere, infricare, prope accedere facere: & dicitur Hipp. de iis quorum alterum alteri inhæret, vt de ossibus quæ inter se in fracturis implicantur, illiduntur & inhærent cùm recouduntur, hoc est mutuo se attactu offendunt aut infricant. Quod fit cùm in conformatione ossium fractorum partes sursum aut deorsum abducendo & extendendo, in suum locum compellimus. lib. de art. (pag. 605. 12. H. 800 B.) ῥᾷον γὰρ οὕτως εἰς τὴν φύσιν ἔλθοι, ἢ εἰ ἐγχριμφθείη τι ἐν ἀλλήλοισι τὰ ὀστέα, [illegible]. facilius enim sic ad naturalem situm deuenient, quàm si quis impacta & illisa inuicem ossa compellere conetur. Quem quidem locum innuit & explicat Gal. initio Com. 1. in lib. de fract. (pag. 526. 20.) de partium fractorum extensione & conformatione agens his verbis: [illegible]. Idcirco igitur fracturæ partes à se inuicem, partim sursum, partim deorsum abducentes, ad conformationem deuenimus, mamentes ne dum partes quarum altera alteri superimminet adducimus, aliquæ earum eminentiæ perstringantur. Quod sanè fit vbi fracturæ partes inter se impinguntur & illiduntur. Sic enim ἐγχριμφθῆναι (quod est impingi & allidi) vocat Hipp. vbi partes ossium quæ conformantur, in suum locum deducuntur, ac se mutuò allidunt. Idem quoque sonat ἐγχρίμπτουσι quod ἐγχρίμπτω, quo frequenter vtitur Hom. vt Il. ε. (v. 662.) de hasta Tlepolemi quæ Sarpedonis coxæ infixa est & adhæsit, αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, cuspis autem impetu lata concitata est, ossi illisa, hoc est, inhærens & infixa, [illegible]. Idē Il. η. (v. 272.) ἀσπίδι ἐγχριμφθείς, scuto innixus, illisus. Vbi Schol. [illegible] exponit, etsi [illegible] melius dicatur. Et Il. ν. de Hectore Græcos persequente, Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς, propemodum accedens. Et Il. ψ. (vers. 334.) τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας, huic te maximè applicans, admouens. Vtitur etiam Herodot. lib. 4. de Amazonibus. Ἐγχρίμπτειν Hesych. προσπελάζειν, h. e. applicans, admouens, exponit, locum Hipp. lib. 2. de art. paulò supra adductum fortè subindicans. Eidem ἐγχρίμψαι est πλησιάσαι, ψαῦσαι, ἐγγίσαι. addocere, contingere, propinquare. Et ἐγχρίμπτεται, ἐγγίζει, & ἐγχριμφθείς, ἐμπλασθείς, ἐγγὺς [illegible], ex Homero, & ἐγχριμφθέντα, ἐμπλασθέντα. Est etiam ἐγχριμφθῆναι rei alicui inniti, occurrere, impingi & offendere, aut in rem aliquam incutere. Qui enim rei alicui innituntur eaque se fulciunt, ad eam propius accedunt. Sic ἐγχρίμπτεται ἐμπίπτει exponit Hesych. & ἐγχριμφθῆναι [illegible], vt χρίμπτεσθαι [illegible]. Cui etiam [illegible] significationem tribuit. [illegible] apud Herodotum [illegible] & [illegible] exponitur. Et ex Corintho [illegible], quomodo & Erot. apud Hipp. ἐγχρίμπτειν, ἐμπίπτειν, irruere, insilire, exponit. Qua notione sumitur quod scribitur Hippocrat. lib. de art. (pag. 640 28. H. 826. C.) τῇ πτέρνῃ [illegible], calcem impingunt aut allidunt, hoc est, calce innituntur aut offendunt, calce terram attingunt, aut terræ calcem admouent. Vbi Gal. τὸ ἐγχρίπτειν ab Hipp. dici scribit ἐπὶ τῶν ἐρειδόντων εἰς ἄλληλα, de iis quæ inuicem inhærent, in sese innituntur ac firmantur, aut inuicem implicantur. Lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 654. 23.) ἢν δὲ ἐς τοὺς βουβῶνας καὶ κτένα καὶ κύστιν ἐγχριμφθῇ. Si quidem vterus ad inguina, pectinem & vesicam innixus fuerit, impegerit, incurrerit, irruerit. l. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 280. 32.) αἱ δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ σπληνὸς πρὸς τὴν ῥάχιν ἐγχρίπτουσι. Quæ verò ex lienis capite ad spinam accedunt, aut feruntur. Quò maximè respicere mihi videtur Erot. explicatio, ἐγχρίμπτουσι, πελάζουσι, si ἐγχρίμπτουσι & πελάζουσι apud eum legatur.

Ἐγχύμωσις dicitur Hipp. succorum aut humorum in partem refusio, & naturalis quædam effusio, qua sanguis & spiritus vnà cum calore in corporis habitum reuocantur. lib. 2. Epid. (pag. 1037. F.) [illegible] ἐγχυμώσιος. Adhibenda diligentia est vt praeceps acerbaque iracundia inducatur, tum coloris reparandi, tum succorum in corpus effundendorum gratia. Sic enim in perfrigeratis, decoloratis & emaciatis iracundiam excitandam consulit Hipp. vt vnà cum calore & spiritu sanguis & humorum succulentia naturæ propulsu venas subeat, indeque in totum corpus gliscat aut dispergatur, vt color viuidus parti accedat, & calor reuocetur, tum etiam natiua partis temperies & habitudo reparetur, succosa humorum benignitate in ea viuiscente & nutricationem lætificante. Cuius quidem affusionem & adhæsum ἐγχύμωσιν, quòd naturæ viribus in partem inducatur, vocat Hipp. vt nostris in eum locum Annot. euictis probauimus, etsi ἐκχύμωσιν ferè legunt omnia Gal. exemplaria quæ ad huius loci explanationem in medium adduximus.

§ Ἐδιχοτομήθη, εἰς δύο διῃρέθη exponit Erot. apud Hipp. de eo quod in duas partes secatur aut diuiditur, pro quo apud Hes. vitiosè ἐδιχομήθη leg. & ἴσως ἐμερίσθη exponitur, in partes æquales sectum est.

Ἐδιχώθη in duas partes scinditur, diuiditur. lib. περὶ ἀνατομ. (pag. 276. 43.) [illegible] ἐδιχώθη iuxta extremas duas costas in duas partes secatur. Quod dixit lib. 2. Epid. ἐσχίσθη, scinditur, diuiditur (pag. 1035. A. vbi hic locus repetitur.

Ἕδρη Θεσσαλική sella Thessalica dicitur Hippocrati, lib. de art. (pag. 585. 26. H. 783. G.) quòd ea antiquitus in Thessalia vterentur, quæ à tergo in rectum attollebatur, vt eam in partem dorsum reclinari posset, vt ibi scribit Gal. ἕδρη autem Gal. δίφρον exponit, Erot. etiam δίφρον & θρόνον. Idem quoque ἕδρη Θεσσαλικὴν, δίφρον Θετταλικόν. Addens etiam, [illegible]. [illegible] autem illic vocat Hipp. eam sellæ partem in quam dorso recumbimus. ἀνακλιντήριον exponit Erot. Gal. verò ἐπίκλιντρον. Quidam etiam ἀνάκλιντρον, accubitum, aut recubitorium, in quod dorso recumbimus, aut resupinamur. Accubitus aut accubitus apud Lampridium (in Heliogabalo) & accubita dici volunt, cùm scribit. Nec cubuit in accubitis facilè, nisi his quæ pilum leporinum haberent, &: Multis vilioribus amicis folles pro accubitis sternebat, eosque resflabat prandentibus illis. Pollux lib. 10. cap. 7. ἀνάκλιντρον dici scribit lecticæ partem quæ & ἐπίκλιντρον, hoc est, eam partem in quam recumbitur. Phryn. quoque scribit Atticos ἀνάκλιντρον non dicere, sed ἐπίκλιντρον. Ἕδρη igitur Θεσσαλική apud Hip. sumi videtur pro sella recubitoria & discubitoria, velut & [illegible] apud Hom. Il. θ. (vers. 426.) Ibi enim Eustath. genus esse θρόνου vult, quod posteri ἀνάκλιντρον vocauerunt. Pollux lib. 10. cap. 11. sellarum Thessalicarum meminit, quæ quatuor pedes haberent & ægrè veherentur. Est & ἀνάκλιτος θρόνος apud Plutarchum in Romulo, sella accubitoria. Θεσσαλικὸς θρόνος etiam dicitur Athen. lib. 1. & ex Critia adducitur, Θεσσαλικὸς δὲ θρόνος γυίων τρυφερωτάτη ἕδρα, Thessalicusque thronus membris mollissima sedes.

Ἕδρη aut ἕδρα apud Hipp. interdum sedem, anum & podicem significat, vt libr. 5. Epid. (pag. 1155. G.) ἕδρη ἐς τοὺς ὄρχιας, sedes ad testes eminebat aut propendebat, & de ani prolapsu aut aminentia sumitur. Quod dicitur lib. 7. Epid. (pag. 1218. B.) ἕδρη ἔξω ἐς τοὺς ὄρχιας, sedes extra ad scrotum prolapsa est, procubuit. Sic Cæl. Aurel. lib. 4. Tard. Pass. cap. 3. quam Græci ἕδραν vocant, sessionem dicit, anum & podicem intelligens. Ἕδρη etiam sedem & basim significat, vt in finibus & abscessibus subiectam abscadenti corpori partem. Lib. περὶ ἀγμ. (pag. 685. 39. H. 744. D.) [illegible] ἕδρην [illegible]. In his certè quæ abscesserint, ita vt sublimitas [illegible] sedem quidem contingant, neque tamen comprim[illegible]

Vbi scribit Gal. ἕδρην vocare Hipp. τὸ ὑποβεβλημένον τῷ ἀφισταμένῳ σώματι, quod abscedenti corpori subiectum est. In Mochlico quoque ἕδρα sedem propriam & naturalem significat (pag. 863. G.) κατατάγνυσθαι τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδρην, eminentia in suum locum reponere. Quem locum significans Erot. ἕδρην, τὸν οἰκεῖον τόπον, proprium locum exponit. Hinc quoque ἑδραῖον deductum videtur Erot. & sessionem quandam includere apud Hipp. ideóque Bacch. reprehendit qui ἐπίμονον, & Epiclem qui ἐγκαθίσματι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ exposuerit. Etsi certe Erot. exemplaria hoc loco vitium mihi subolere videntur. ἑδραῖος enim non ἑδραῖον legendum videtur, vt ἑδραῖος ὕπνος apud Hipp. ex aphor. 15. lib. 6. Epid. sect. 4. eo loco exponatur ab Erot. somnus qui sedendo sumitur, aut sedentium somnus. Sic enim Gal. ex Interpretum sententia dici scribit: τὸν γὰρ τῶν καθημένων ὕπνον ἑδραῖον ὀνομάζεσθαί φασιν ἀπὸ τῆς ἕδρας. Sedentium enim somnum ἑδραῖον, hoc est qui sedendo capitur, ἀπὸ τῆς ἕδρας vocari aiunt. Eamque veterum Interpretum mentem sequi videtur Erot. qui ὕπνον ἑδραῖον, somnum qui sessim aut sedendo caperetur intelligi voluerunt, & qui recliuatis & sedentibus prohiberetur. Ideoque Bacch. meritò reprehendit qui ἐπίμονον, hoc est, constantem & diuturnum, & Epiclem, qui ἐν καθίσματι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ (sic enim potius lego) hoc est somnum qui in perpetuo ac constanti sedili caperetur sumpserit. Itaque vt ἑδραῖον apud Erot. ita & ἐπίμονος legendum censeo. At Gal. ἑδραῖον ὕπνον βαθὺν, hoc est profundum somnum, & ἑδραίως κοιμηθῆναι, βαθέως, profundè dormire exponit, quem cum vetustarum membranarum fide nostra interpretatione secuti sumus. Ἕδρη etiam dicitur Hippoc. lib. de cap. vuln. ossis fracturæ species, ita vt teli vestigium remaneat osse diuiso, & quà insederit appareat. Sic enim scribitur (pag. 903. B. C. & 904. A.) διακοπὴ γὰρ καὶ ἕδρη τοιόνδε ἐστι. Præcisio enim & teli vestigium ad idem referuntur. Quod etiam repetitur (pag. 901. A.) & ab Erot. in testimonium adducitur. Gal. etiam lib. de causis Morb. (pag. 211. 32.) ἕδρας vocari scribit in capite vulnus à telo acuto aut incidente illatum, ita vt in os impactum sit, & ἐγκοπὴν καὶ διακοπὴν dici. Et lib. de cap. vuln. ἕδρη crebrò vsurpatur pro teli sede & vestigio, cum quà telum impressum est in osse vestigium remanet, & τοῦ βέλεος ἕδρη dicitur, præcipuè verò (pag. 900. A.) vbi scribitur: ἕδρη καλέεται ὅταν μένον τὸ ὀστέον ἐν τῇ ἑωυτοῦ φύσει, τὸ βέλος στηρίξαν ἐς τὸ ὀστέον, δῆλον ποιήσῃ ἵνα ἐστήριξε. Teli sedes vocatur cùm os suo in statu permanens, manifestum fecerit quà telum insederit. Gal. com. 2. in lib. de fract. (pag. 545. 8.) ἕδρας dici scribit Hipp. vulnua quod ita inflictum est, vt non solùm carnem aut cutem, sed etiam os ipsum confregerit, in idque telum impressum fuerit. Quod non nisi à duro aut graui, aut incidente telo fieri potest.

§ Εἵργεται Gal. apud Hipp. ἐναπολαμβάνονται exponit intus comprehenduntur, concluduntur, intercipiuntur.

§ Ἐθάδες dicuntur Hipp. qui alicuius rei consuetudinem habent aut familiaritatem, & qui assueti sunt aut assuefacti. Libr. de Morbo sacro (pag. 307. 46.) ὅσοι δὲ ἤδη ἐθάδες εἰσὶ τῷ νόσῳ, quicunque iam morbo assueti sunt, & quibus morbus in consuetudinem venit. Ibidem (v. 24.) de his quibus à puero vnà morbus coaluit, ἤδη ἐθάδες [ὁ νοῦσος] ἐν τῇσι μεταβολῇσι τῶν πνευμάτων τοῦτο πάσχων, ex consuetudine efficit morbus vt in ventorum mutationibus id patiatur, libr. περὶ κρισίων (pag. 55. 36.) τὸ μέγα νόσημα ἐν ἔθει γινόμενον dicitur de morbo comitiali iam vsu confirmato & inueterato. Cui τὸ ἐν τούτῳ γινόμενον opponit Hip. lib. 2. Epid. (pag. 1046. B.) iisque verbis comitialis morbi vehementiam & præcipitis periculi intentionem intelligit. Lib. item 2. περὶ γυναικ. (pag. 645. 32.) ἐθάδες ἀπὸ νεότητος αἱ νοῦσοι διὰ συγγένειαν, morbi à iuuentute consueti & quadam cognatione familiares facti dicuntur. lib. etiam 1. περὶ γυναικ. (pag. 597. 2.) ἐθάδες γίγνονται de vteris effertur qui assuescunt geniture ferendæ, & semini retinendo assuefacti sunt. οὐ δύνανται φέρειν τὴν γονὴν πρὶν ἂν ἐθάδες γίγνωνται καὶ ἰσχύωσιν, genituram ferre nequeunt nisi assuescant & conualescant. Ἐθάδες, ἔθιμοι, συνήθεις exponit Hesych. aut priusquam ad consuetum aut pristinum statum redeant.

Ἐθανατώθη, ἀπενεκρώθη exponit Erot. apud Hipp. de eo quod est extinctum emortuum & ad internecionem deductum, nimirum locum lib. de fract. (pag. 562. 23. H. 768. G.) exprimens, ὅσα τε σαρκία ἐν τῷ ἕλκεϊ ἐμελαίνθη καὶ ἐθανατώθη, & quæ caruncula in vulnere denigratæ & emortuæ fuerint.

Ἐθέλειν, velle, pro posse aut solere sumitur apud Hipp. lib. de aer. (pag. 639. 10. H. 825. H.) ἄκρον δὲ ὁ πᾶς ἑωυτοῦ τι σφαιρώτερον ἐθέλει ἐς τὸ μακρὸν ... Summa verò pars minus aliquantò in anteriorem partem propendere solet, h. e. potest. Vbi Gal. ἐθέλειν δύνασθαι significare scribit, vt apud Hom. οὐδ᾽ ἐθέλει προρέειν, neque profluere vult, h. e. potest. Quod de aqua dicitur Il. φ. Sic lib. 4. Epid. (pag. 1137 B.) οὐκ ἐθέλει διαχεῖσθαι, non solet diffundi, hoc est, non potest dissipari, de tumore duro effertur.

Ἔθος ἐπίκτητος φύσις, consuetudo altera & acquisititia natura dicitur Medicis, Gal. com. 3. in lib. κατ᾽ ἰητρ. (pag. 695. 51. H. 746. A. B.) & lib. 2. de motu musc. (pag. 565. 26.)

Ἔθραττεν Gal. apud Hipp. ἐκίνει, ἐκέντει, exponit, pungebat, stimulabat. Pro quo ἔθραυσεν in quibusdam cod. vitiosè legitur.

§ Εἰδεχθὴς dicitur quod aspectu est deformi & odioso, inuisam & odiosam habet faciem. Εἰδεχθὲς ὠὸν vitiosum ouum & corruptum dicitur Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 640. 12.) Sumitur etiam εἰδεχθὴς pro graueolenti & abominando, eoque quod est tetri odoris, cui εὐώδης opponitur. Lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 645. 28.) ἐπὴν δὲ κάτω ἑλκυσθῶσιν, ὑποθυμιᾶν τὰ εἰδεχθέα, ὑπὸ δὲ τὰς ῥῖνας τὰ εὐώδεα. Cùm verò vteri deorsum tracti fuerint, quæ tetri sunt odoris aut abominanda, suffitu adhibeto, naribus autem odorata. εἰδεχθὴς Hesych. ἀειδὴς, αἰσχρὸς τῷ εἴδει, ὅπερ ἄμορφον, exponit.

Εἶδος latiùs patet apud Hipp. & variam habet notionem. Interdum enim formam, speciem & cuiusque naturam, quæ ex quatuor qualitatum temperatione constat, interdum etiam genus & differentiam significat. τὰ εἴδεα explicat Gal. apud Hipp. com. 2. in lib. de nat. hum. (p. 18. 18. H. 228. 16.) τὰς τοῦ σώματος φύσεις, corporis naturas, formas, quæ ex quatuor primarum qualitatum temperie consistunt. In his quæ adiecta sunt ad lib. de nat. hum. τὸ δὲ ξύμπαν, γινώσκειν δεῖ τὸν ἰητρὸν ἐναντίον ἵστασθαι τοῖσι καθεστεῶσι, καὶ εἴδεσι, καὶ ὥρῃσι, καὶ ἡλικίῃσι. In summa medicum totum consilium aduertere oportet, vt se instantibus opponat, & morbis, & formis, & anni temporibus, & ætatibus. Rursus ib. (p. 19. 15. H ib. v. 51.) καὶ σκεψάμενον τοῦ ἀνθρώπου τήν τε ἡλικίην καὶ τὸ εἶδος, καὶ τὴν ὥρην τοῦ ἔτεος, καὶ τῆς νούσου τὸν τρόπον, τὴν θεραπείην ποιέεσθαι. habitaque cuiusque ratione, tum ætatis, tum formæ, tum anni temporis, tum generis morbi ad curationem aggredi. Iterum (ibidem) ὥσπερ μοι καὶ πάλαι εἴρηται, πρός τε τὰς ἡλικίας, καὶ τὰς ὥρας, καὶ τὰ εἴδεα, καὶ τὰς νούσους, ἔν τε τῇ φαρμακείῃ προστρέπεσθαι καὶ ἐν τῇσι διαιτήμασι. vt, quemadmodum iam dudum dictum est, ad singulas ætates, & anni tempora, & formas, & morbos, tum medicamentorum, tum victus rationem accommodet. Eademq; notione εἰδέας posuit lib. 2. Epid. (p. 201. 11.) pro cuiusque substantia & forma quæ ex primis & simplicibus naturis constat, & temperies dicitur. In medicamentorum assumendorum indicatione spectari vult ἡλικίας, εἰδέας, δίαιτας, ὥρην ἔτεος, ὁποίη τις, καὶ ὅκως ἀγομένη, καὶ τὰ τοιαῦτα, ætatem cuiusque & formam, victus rationem, anni quoq; tempus quodnam sit & qualiter circumscribatur, aliaq; id genus. Lib. etiā περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p. 31. 4. H. 337. 35.) τὰ εἴδεα αἱ τοῦ σώματος ἕξεις καὶ ἰδέαι exponuntur Gal. corporis habitus & formæ. Ibidem rursus (p. 36. 15. H. 359.) τὰ ἀραιότερα τῶν εἰδέων καὶ δασύτερα, rariores corporis habitus & hirsutiores dicuntur. τὰ εἴδεα τῶν ἀνθρώπων, hominum naturam, formæ species, ac cuiusque natiuam temperiem vocat Hipp. Prorrh. 2. (p. 93 A.) πρῶτον μὲν χρὴ τὰ εἴδεα τῶν ἀνθρώπων ἐξεπίστασθαι. Imprimis quidem hominum naturas animaduertere debet, innatam cuiusque naturam & natiuam ea quatuor qualitatibus temperiem intelligens, aut etiam eam quæ temporis successu comparatur corporis habitudinem, ἕξιν vocat Gal. Nam corporum habitus in vulnerum curatione, & molle, laxum, humidum, siccum, durum, densum, aut compactum, in considerationem adhiberi debet, vt scribit Gal. lib. 3. Meth. Med. cap. 3. & 4. Rursus (ib. B.) εἴδεα μὲν γὰρ ἀγαθά ἐστι τὰ τοιάδε. Hæ quidem corporum naturæ probandæ sunt. Et (ib.) τὰ δὲ εἴδεα τὰ αἰ τοῖσι προγεγραμμένοισι τἀναντία πεπονθότα, εἰδέναι χρὴ φαυλότερα. Quæ verò naturæ suprascriptis aduersantur, eas deteriores esse nosse conuenit. lib. etiam 1. Epid. (pag. 372. 21. H. 955. E.) καὶ γυναῖκες πλεῖσται ἐκ τούτου τοῦ εἴδεος ἀπέθνησκον, plurimæque huiusce generis mulieres peribant, hoc est, quæ naturæ essent subfrigidæ & difficulter transpirantis. Et lib. 3. Epid. st. pest. ἐκ πάντων δὲ τῶν ὑπογεγραμμένων εἰδέων ἔκαμνον μὲν πολλοί, ἀπέθνησκον δὲ πλεῖστοι. Ex enumeratorum autem generum vnoquoque laborabant multi, & moriebantur plurimi. Rursus ibidem (p. 419. 34. H. 1090. G.) εἶδος τῶν φθινωδέων, tabidorum naturam & speciem intelligit, τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος καὶ τὴν ἰδίαν ἑκάστου κρᾶσιν exponit Gal. corporis formam & propriam cuiusque temperiem. συγγενὲς εἶδος, congenita forma dicitur lib. περὶ χυμῶν (p. 47. 14.) quam communem omnium naturam & cuiusq; propriam ex naturali temperie ortam exponit

Gal. χύλισμα ἢ φύλλοις βλαστήματα, ἃ ποικιλθησόμενα, dicuntur Hipp. lib. περὶ τέχνης (pag. 3. 20.) Species rerum non lege naturæ sancitæ, sed veluti quædam naturæ germina, quod inde suum ortum sortiuntur. Εἶδος etiam Hipp. rei speciem quandam & formam indicat, vt lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 645. 16.) ὄξος καὶ τοῦ εἴδεος, ὅ οἶνον acetum aut vinum ad res huiusmodi aut species admixtum significat. Vbi per τὸ εἶδος, aut iuniperi semen, aut saluiam, aut porri semen & peplum, eiusmodique medicamenta intelligit. Sic annotatur ex Aphrodis. φαρμακα medicamenta, acetum cum re alia quadam ὄξος καὶ ἕτερον τι εἶδος, acetum cum re alia quadam affundens. Et Pollux lib. 6. cap. 10. testatur ὄξος antiquis εἶδος vocatum fuisse. Quod tamen non rectè cepisse videtur Interpres, qui acetum generis speciem aliquam esse voluit. εἶδος etiam Hesych. χρῶμα, ἰδέα καὶ τὰ ἄλλα exponit, huius nempe dictionis variam notionem indicans. Εἴδεα, τὰς διαφοράς, differentias & genera exponit Gal. apud Hipp. Com. 2. in lib. κατ' ἰητρ. (pag. 671. 4. H. 741. H) Et rursus Com. 1. (pag. 668. 50. H. 741. C.) τοὺς παλαιοὺς εἴδη καὶ διαφοράς, & εἴδεα, καὶ τρόπους ὀνομάζειν τὰ ὑπὸ τὴν τομὴν τῆς διαιρέσεως πραγμάτων γινόμενα. Quæ ex generatiium rerum diuisione euadunt, veteres differentias, species & modos vocare solent. Sic τὰ εἴδεα τῶν πυρετῶν, febrium diuersa genera & species intelligit Hipp. lib. 3. Epid. st. pest. (pag. 428. 19)

Εἰκῇ, temerè, negligenter & sine consilio. εἰκῇ βεβιωκὼς qui temerè ac negligenter, aut etiam intemperanter vitam duxerit. aph. 49. lib. 6 Epid. sect. 8. Sic lib. 1. Epid. (pag. 372. 20. H 955. D.) οἱ εἰκῇ καὶ ὑπὸ τι ῥᾳθυμίας βεβιωκότες dicuntur, qui temerè ac sine consilio intemperantem vitam degunt, aut segniter & desidiosè effœminatorum more traducunt. Etsi pro εἰκῇ ὑπ' εὐχῆς legit ille Gal. μηδὲν εἰκῇ, μηδὲν ὑπεροπτέον, nihil temerè asscotiendum, neque quicquam negligendum præcipit Hipp. aph. 17. sect. 2. lib. 6. Epid. quod Gal. ἀσκέπτως καὶ ἀδιασκέπτως, temerè, inconsultè, inconsideratè, exponit. Ἀμὴ etiam Hesych. ἀκαίρως, ὡς ἔτυχε, μάτην exponit, intempestiuè, casu & fortuitò, temerè, frustra.

Εἰλεὸς est tenuioris intestini morbus Celso cap. 1. lib. 2. ex aphor. 22. lib. 3. Atque ab affecta parte denominationem sumere videtur hic morbus, quod eo εἰλεὸς intestinum (quod & tenue dicitur) præcipuè torqueatur. Etsi Aret. imprimis grauis authoris aliam huius denominationis causam esse vult, cùm scribit cap. 6. lib. 2. περὶ ὀξ. παθ. ὀξέων γίνεται ἢ κ. πνεῦμα ψυχρὸν, ἀφύσων ... In his [intestinis] flatus frigidus & lentus gignitur, qui nec infrà facilè permeat, neque per superiora recurrit. Diu autem in superiorum intestinorum tenuibus anfractibus ac voluminibus conuolutus immoratur. Vnde & hic affectus ilei nomen habet sic & à symptomate εἰλεοῦ appellationem sumere scribit Gal. initio lib. 2. Meth. med. Et Actuarius lib. 1. περὶ διαγνώσ. παθ. cap. 45. ... Affectus ileos vocatur, quod intestinorum inuolucra conuoluantur & in arctum cogantur. Qua quoque notione Latinis volulus & conuolulus dicitur. Fiunt autem εἰλεοὶ vt scribit Gal. Com. ad aph. 22. lib. 3. cum propter humorum ad interiora motum, tum propter refrigerationem, ... cùm alimenti excrementa retinentur, quod magna ex parte accidit propter intestinorum partis alicuius inflammationem. Existit morbus iste in tenuibus intestinis, non in crassis, vt scribit Gal. com. ad aph. 44. lib. 6. Etsi crassioribus ac plenioribus intestinis adscripsit antiquitas, vt patet ex muliere Ileosa ægr. 9. libr. 3. Epid. in qua dolores ad hypochondria & in inferiore ventre adscribit Hipp. vt & imo ventre & hypochondriis ilei dolores circumscribit lib. 3. περὶ νούσ. (pag 491. 33.) & περὶ παθῶν (pag. 21. 41.) Sic Diocles Carystius apud Celsum plenioris intestini morbum εἰλεὸν vocauit, etsi postea mutata nominis significatione, ad tenuius intestinum transiit. Et Gal. com. 2. in lib. 3. Epid. (pag. 415. 11.) ileum qui in tenuioribus consistit infecitius periculosiorem & deteriorem quam qui in crassis, facit, quod in consensionem morbi, tum hepar, tum lienem adducat. Est autem εἰλεὸς authori Defin. Med. (pag. 397. 53.) ... intestinorum inflammatio, vt neque flatus, neque excrementa pertranseant, & ingentia tormina & dolores superueniant. Tantaque est obstructio vt nihil prorsus per aluum subeat, ne si quidem quis acerrimo per clysterem infuso vtatur. Vnde plærunque stercoris vomitus succedit, morbo in exitium tendente, vt scribit Gal. lib. de loc. aff. 6. (pag. 309. 16.) & com. ad aph. 44. lib. 6. & 10. lib. 7. Εἰλεοὶ ἀποόζοντες, graueolentes tenuis intestini morbi Hippocrati in Prorrh. (pag. 117. 1. H. 81. F.) & Coac. (pag. 150. F.) & 166. A.) Est & εἰλεὸς ἐκ πτώσεως & εἰλεὸς αἱματίτης lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, si modò locus mendo non caret, qui mihi admodum suspectus est. (p. 556. 55. & 11. 12.) & εἰλεὸς morbus describitur lib. 3. de morb. & lib. περὶ παθῶν. εἰλεὸς ἐκ στραγγουρίης, aph. 44. lib. 6 εἰλεοὶ τὰ χρόνια παθη, diuturni affectus dicuntur Hipp. lib. περὶ ἀδένων (pag. 273. 7.) vbi εἰλεοὶ pro colicis affectib. sumi videntur. Alioqui εἰλεὸς cùm ex inflammatione pendeat tenuioris intestini, inter præcipites morbos reponendus. Est enim acuta atque celeris passio, vt scribit Aurel. cui & acutum tormentum dicitur cap. 17 lib. 3. acut. Sic Hipp. libr. περὶ παθῶν εἰλεὸν νόσημα ὀξὺ καὶ ἐπικίνδυνον, præcipitem & periculi plenum morbum vocat. Nam & grauissimos mouet dolores & (vt scribit Paulus cap. 44. lib. 3.) ἔχει τὸ σύμπτωμα τοῦ κινδύνου βαρύτερον, & casus habet periculo grauiores, ex aph. 10. lib. 7. & historia mulieris ileosæ lib. 3. Epid.

Εἰλήματα sunt apud Hipp. conuolutiones intestinorum & inuolucra. Inter morbos à flatibus recensentur lib. de flatib. (pag. 298. 40.) εἰλήματα, στρόφοι, aut conuolutiones intestinorum, aut tormina, quibus εἰλεοὺς, volulos adiungit. Intelliguntur autem intestinorum dolores partibus ventris inferioribus, aut superioribus, aut etiam ad latera conuoluti. Cornar. agitationes intestinorum dixit. Quædam autem exemplaria manu scripta ἐνειλήματα legunt.

Εἴλη est solis calor & æstus, idem quod εἵλη vel ἕλη. & exponitur Hesych. ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ ἢ θερμασία, solis splendor aut calor. Εἰλήσεις, τὰς ἐξ ἡλίου θερμάνσεις, solares æstus, exponit Gal. apud Plat. lib. 5. de leg. lib. quod animi mores corp. temp. seq. (pag. 349. 53.)

Εἰλοθερὲς, aut εἰλοθερὴς, & ἑλαθερὲς, in sole calefactum aut velut à sole calidum significat. Pro quo Gal. in Exeg. apud Hip. ἑλοθερὶ. (etsi quædam exemplaria εἰλοθερεῖς leg.) scribit, & τὸ ὑπὸ ἡλίου θερμόν, velut à sole calidum, insolatum, exponit. Et ἑλοθερείσθω (quidam etiam εἰλοθερείσθω scribunt) ἡλιούσθω, apricetur, insoletur. Quam dictionem vsurpat Hipp. lib. 2. de morb. (pag. 471. 18.) καὶ αἰονᾷν ... τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων εἰλοθερὲς, & foliorum hortensium odoratorum decoctum velut à sole calefactum (aut insolatum) gargarizandum dato. Vbi εἰλοθερὲς vitiosè pro εἰλοθερὲς legitur, eumque locum haud dubiè à Gal. subnotari existimo. Aut certè τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων εἰλοθερὲς leg. videtur, contra tamen omnium exemplarium fidem. Rursus ibid. (pag. 485. 21.) ὀλίγα καὶ ἔτι λούσθω, εἰλοθερείσθω. Sed & vbi lauerit, ad solem calefiat, h. e. insoletur, apricetur. Et (pag. 486. 10.) καὶ θερμῷ ὡς ἥκιστα λουέσθω, ἀλλ' ἀεὶ καὶ εἰλοθερείσθω, & quàm minimum calida lauet, sed ad solem calefiat & apricetur. Quem locum à Gal. in Exeg. subnotari existimo, verùm eum εἰλοθερείσθω passiua voce legisse, vt etiam vsurpat Athen. Est autem εἰλοθερεῖν & εἰλοθερεῖσθαι, ἡλιάζεσθαι insolari, ad solem calefieri, apricari. Et Hesyc. εἰλοθερεῖν exponitur ἐν ἡλίῳ θερμαίνεσθαι ... & εἰλοθερούμενος, ἐν ἡλίῳ θαλφθέντες, vt & εἰλοθερούμενοι, ἐν ἡλίῳ θερμαινόμενοι.

Εἰλικρινὴς, merus, impermixtus, purus, syncerus. εἰλικρινὴς ὑπόστασις mera, ac pura, & vera, aut manifesta subsidentia dicitur in vrina, nullo alieno humore permixta, qui subsidentiæ speciem referat, vt certior securitas indicetur. In Coac. (pag. 213. C.) τὸ δὲ ἐρυθρὸν οὖρον καὶ ... ὑπόστασιν χλωρὴν ἔχον λείην εἰλικρινέα. At quæ admodum rubra [vrina] & benè flosculenta, sedimentum pallidum, læue ac purum habet, h. e. quod re vera sedimentum est & nullo alieno humore fucatum aut permixtum. Sic εἰλικρινέως purè, syncerè, verè, integrè significat, & οἱ κρινόμενοι εἰλικρινέως dicuntur lib. 4. Epid. (pag. 1121.) qui non integrè aut perfectè sunt iudicati, ideoque morborum reuersionibus obnoxij. Quod οὐκ ἀρτίως in aphorismis dicitur, & exponitur οὐκ ἀπηρτισμένως, οὐχ ὁλοκλήρως, ἐλλειπῶς, non absolutè, non perfectè, diminutè, non consummatè.

Εἴργεσκε Erot. apud Hipp. ἐκώλυεν, prohibebat, arcebat, inhibebat, exponit.

Εἰρίνεοι dicuntur Hipp. (si modò vera est lectio) lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 611. 14. tegumenta lanea quæ cruribus circundantur ad arcendum frigus. καὶ εἰρίνεοι ἀμφὶ τὰ σκέλεα ἐλίσσειν, tegumenta cruribus circundato, dixit Cornar. Caluus fasciis laneis crura munire, ita vt hic σκεπάσας δεσμοὺς legisse videatur. Fortasse σκεπάσας κνημῖδας subintelligi possint, vt sint tibialia lanea ad arcendum tibiarum frigus. Aut certè σκεπάσας legisse videntur, ab ἔριον aut εἶρος quod lanam significat, vnde tegumenta aut fascias laneas subaudiunt. Verùm mihi non

parum

parum suspecta est hæc lectio, ac vereor ne ῥηνέων legendum sit, isque locus à Gal. exprimatur in Exeg. cùm ῥηνέων [illegible], hoc est pelles agninas exponit. Quæ certè commodum ad prohibendum frigus cruribus circundabuntur, velut braccæ femora muniunt. Quemadmodum lib. περὶ ἐπικυήσιος (pag. 266. 36.) in suffitu mulieri adhibendo, [illegible], hoc est, pelles agninas cum villis & lana ventri admouere iubet ad arcendum frigus & fumum ne expiret continendum. Sunt autem ῥῆνες, [illegible] Hesych. agniones, & ῥηνέων [illegible] Homero dicuntur Il. ι. (vers. 154.) homines multorum agnorum hoc est multi pecoris & diuites, πολύρρηνες, πολυβοῦται.

Ἔρια ῥυπαρὰ εὖ [illegible] dicuntur Hipp. lib. de fract. (p. 557. 49 H. 765. E.) lanæ succidæ benè carptæ quibus oleo & vino irrigatis tumores deligari iubet. Lanæ autem succidæ aut sordidæ, quæ ἔρια aut ἔρια ῥυπαρὰ & [illegible] dicuntur, mitigandi & digerendi vim habent, præcipuè vbi benè carptæ sunt ac carminatæ. Aliòqui non benè sub[illegible] & carptæ, duriores sunt, & suo contactu partem laborantem lædunt ac inflammationem irritant, vt illic scribit Gal. His opponuntur ἔρια πεπλυμένα, lanæ lotæ, quas [illegible] vocat Aurel. Rursus ibidem (pag. 565. 54. H 770. H.) supra vlcus hyeme ἔρια πολλὰ ῥυπαρὰ [illegible], lanas sordidas multas vino & oleo madidas imponit. Vbi scribit Gal. ἔρια ῥυπαρὰ ob œsypum habere aliquid caloris cum moderato frigore. Et lib. de art. (pag 646 41. H, 829 B.) in luxationibus cum vlcere, ἔρια ῥυπαρὰ ἐν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ [illegible], lanas sordidas oleo & vino perfusas hyeme imponere iubet. Vbi Gal. ἔρια ῥυπαρὰ [illegible] exponit, hoc est succidas, sic dictas ob œsypum & succum sordium quo imbutæ sunt. Eæ autem lanæ mixtæ sunt & contrariæ inter se facultatis, adstringentis videlicet & lenientis, ac tepide calefacientis. ἔρια [illegible] dicuntur lib. de vlceribus (pag. 881. H.) lanæ succidæ benè carptæ. [illegible] vocantur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 66 21.) lana sordidissima & maximè succida, quæ & [illegible] (ibid. vers. 41.) & [illegible], lana sordida mollissima. Est enim [illegible], [illegible] tamen illic legi malim, vt libr. περὶ αἱμορρ. (pag. 679. 25.) ἔριον μαλθακὸν [illegible], lana Milesia mollis ac benè lanata, quamuis [illegible] Hesych. [illegible] exponat, sed [illegible] malim. Libr. 2. de Morb. ἔρια [illegible] lanæ sordidæ dicuntur (pag. 465. 53.) [illegible], postea lanas succidas aut sordidas vino imbutas deligato. Et rursus ibidem (pag 467. 43.) [illegible], lanam sordidam superimpositam deligato. Dicitur autem ἔριον Hipp. & [illegible], vt & Homero εἶρος & [illegible].

Ἔρπος (vt scribit Erot.) quibusdam apud Hip. exponitur scirrhosi ac duri tumoris lienis circumscriptio, aliis totius corporis mala affectio. Verùm vtramque expositionem damnat Erot. quòd ἔρπος febris speciem Hipp. indicet. Neque tamen vsquam apud Hipp. ἔρπος reperitur, vt eo nomine hic Erot. locus valde suspectus sit.

Ἐρύεσθαι trahi & contrahi significat Hipp. & idem quod ἕλκεσθαι. In Prorrh. (pag. 84. 15. H. 71. A.) [illegible] quod repetitur in Coac.) pag. 114 E.) iis præcordia introrsum trahuntur & tenduntur, ἕλκεται exponit Gal. εἰρύαται autem tertia est persona pluralis Ionica præteriti perfecti passiui pro εἴρυνται, quæ sæpe vsurpat Hip. vt lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 647. 41.) καὶ τὰ σκέλεα εἰρύαται. & crura contrahuntur. Rursus ibidem (pag. 663. 24.) καὶ στόμαχος [illegible] εἰρύεται [illegible], neque stomachus omninò cibum attrahit, neque venter, aut continet. εἰρύεσθαι enim pro ἐρύεσθαι aut ῥύεσθαι ponitur, quod est φυλάττειν, conseruare, retinere. Apparet tamen illic vitiatam lectionem, & εἰρύεται pro εἰρύει legi. Et rursus ibidem (pag 647. 4.) καὶ εἰρύεται, de muliere quæ contrahitur aut conuellitur, [illegible] dixit lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 577. 46) eadem in re. Item ægr. 1. lib. 3. Epid. [illegible] septimo os distortum est, aut perperam distractum, quod [illegible] exponit Gal. Et lib. 4. Epid. (pag. 1134. B.) [illegible], quæ malam distractam, h.e. distortam habuit. εἰρύεσθαι de corporis mole dicitur quæ contrahitur, trahitur, & subsidit, minuitur, detumescit ac concidit, aph. 3 lib 6. Epid. sect. 3. ἐξαίφνης γὰρ εἰρύεται, statim enim corporis moles trahitur, contrahitur, h.e. collabitur, concidit. Sic enim Gal. explicat: [illegible] numquid de repente contrahitur, quod quidem corporis molem concidere [illegible]

te significat, facultatem autem etiam debilitari. Procul dubio namque verbum εἰρύεσθαι trahi significat. Potest autem & inde ad hæc transferri, propter rerum de quibus agitur naturam. Rursus ibidem: [illegible]. Hoc autem verbum εἰρύεσθαι, tum de corporis concidentia, tum de virium collapsu dictum esse aiunt. Qua notione etiam scribitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 648. 19.) ξυνειρύεται πάντα, omnia contrahuntur, de vteri mole quæ contrahitur & concidit. Erot. quoque apud Hipp. εἰρύεται ἕλκεται exponit.

Ἐσιζάνεσθαι Erot. apud Hipp. ἀντὶ τοῦ καθίζεσθαι positum annotat, ponatur, collocetur, sedere faciat aut iubeat.

Ἔσβολὴ insultus & aggressio dicitur, significatque accessionis tempus exactè primum & simplex, veluti primam aggressionem. Eadem ἐπισημασία dicitur veluti prima accessionis significatio Gal lib. de temp. morb. (pag 382. 40.) [illegible]. Voco autem accessionis insultum exactè primum sine latitudine tempus, quod & ἐπισημασίαν (hoc est primam significationem) appellare consueuerunt.

Ἕκαθεν eminus, è longinquo significat, ab ἑκάς adductum. Libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 561. 33.) [illegible], & pingui inunctum ad ignem eminus calefacere, hoc est procul, non ita prope. Ἕκαθεν, μακρόθεν, πόρρωθεν exponit Hesych.

Ἑκαστάτω longissimè & maximè procul pro ἑκαστάτω positum videtur lib. de art. (pag 588. 26. H. 735. H.) [illegible]. Ita enim humeri caput à loco in quem prolapsum fuerat quàm longissimè recesserit. Sic enim legunt omnia exemplaria tum publicata tum manu exarata, pro ἑκαστάτω, quemadmodum etiam apud Herodotum annotatur, [illegible], quàm longissimè à se habitantes, hoc est, πορρωτάτω, si modò vera est lectio, & non ἑκαστάτω potius legendum, vt apud eund. in ἑκαστάτω τῆς Λιβύης. Sic & apud Hipp. ἑκαστάτω legitur lib. περὶ ἀνατομῆς (pag 916. B.) [illegible]. Vesica verò neruosa tota est magnaque interna eius capacitas, longissimeque se extendere nata est. Ἑκαστάτω tamen ex Procop. agnoscit Varin. ἀντὶ τοῦ πορρωτάτω. Ἑκαστάτω, πορρωτάτω, μακροτάτω exponit Hesych. Ista verò ab ἑκάς deducta sunt, quod procul aut longè significat. Quam dictionem etiam vsurpat Hipp. lib. de vulner. cap. (pag. 899. C.) ῥωγμαὶ ἑκὰς [illegible], rimæ quæ etiam fisso osse longè progrediuntur & tendunt, hoc est, longè excurrunt. Vbi tamen [illegible] suspicati sumus legisse Gal. antea. Indeque ἑκαστέρω longius, vlterius, apud Herod. pro quo ἑκαστέρω vitiosè legitur.

Ἐκβάλλειν eiicere, abortu reiicere, est partum abiicere aut expellere. Id enim est Latinis eiicere. Vlp. si mulier pugno, vel equa ictu à te percussa eiecerit. Libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 611. 44) [illegible] καὶ ἐκβάλλει, fœtum perdit ac eiicit. Et lib. 4. E, id. (pag. 1131. A) ἐξέβαλλε θῆλυ, fœmellam eiecit. Vnde ἐκβόλιον dicitur medicamentum fœtum eiiciens, cuius crebrò meminit Hipp. in muliebrium tractatione, maximè verò l. 1. περὶ γυναικ. p 624 625 & 626. &c. Sic [illegible], lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 584. 12.) quod lib. 1 περὶ γυναικ. (pag. 624. 55.) ἐκβόλιον ὑστέρων, secundas eiiciens dicitur, & iisdem verbis repetitur. Rursus ibid. (pag 627. 19. & 21.) ἐκβόλιον, [illegible] ἐκβάλλει, medicamentum quod puerum enectum eiicit. & [illegible], aliud potu sumptum eiectorium, quod puerum iam mortuum eiicit. Et rursus ibidem (vers. 36) [illegible], infusum ad fœtum, vt si mortuus fuerit puer eiiciatur. Et (vers. 29.) [illegible]. Ad fœtum immotum corrumpendum & eiiciendum. [illegible] etiam dicitur medicamentum fœtum eiiciens lib. 1. περὶ γυναικ. (pag 624. 9) Est & ἐκβάλλειν ex sede sua aut articulatione dimouere & eiicere, vt ἐμβάλλειν recondere & reponere. lib. de art. (pag. 649. 28. H. 830. E.) [illegible]. Quicquid enim intra decem dies reconditum fuerit, contineri solet. Quòd si recondito articulo conuulsio accedat, is protinus expellendus est.

Ἐκβράσσειν est cum impetu eiicere, ac velut ebulliendo ac efferuescendo expellere, emittere, expellere. Vnde ἐκβράσματα θαλάσσης, maris reiectamenta, & quæ æstuando reiiciuntur. Sunt & ἐκβράσματα papulæ ardentes ac feruidæ, ab ἐκβράζω quod est ebullire facio, quæ & ἐκζέματα dicuntur. ἐκβράσσ-,

ἐκβάλλει, ἐκβράσσει, exponit Gal. apud Hip. in Exeg. eiicit, expellit, & in quibusdam exemplaribus, ἐκβράσσει, ἐκβλύζει, ebullit. Legitur autem apud Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 639. 17.) ἄλλοτε δὲ καὶ ῥόον ἐρυθρὸν ἐκβράσσει, quandoque etiam fluxum rubrum eiicit, emittit, h. e. velut ebulliendo aut æstuando reiicit. Quem locum mihi subindicare sua expositione videtur Gal. & ἐκβράσσει legisse. Dicitur & ἐκβράσσεσθαι actiua significatione lib. περὶ τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τρωμάτων (pag. 531. 21.) καὶ φάρυγξ θρόμβους αἵματος ἐκβράσσεται κατ' ὀλίγον καὶ συχνά. & fauces sanguinis grumos paulatim ac subinde reiiciunt, h. e. sobinde erumpentes sanguinis grumos expuunt & expellunt. At verò significatione passiua sumitur lib. περὶ σαρκῶν (pag. 271. 11.) συναλιζόμεναι [αἱ τρίχες] ἐπὶ τὰ ἄκρα καὶ ἐκβρασσόμεναι ἐπὶ τοὺς ἰχῶρας, colligentes id quod in extremitates redundat & expellitur, h. e. quod erumpit, effunditur & efferuescit. ἐκβρασθεῖσα Hesych. exponitur ἐκβληθεῖσα, ἀποῤῥιφεῖσα.

Ἐκβρωματα dicuntur recentioribus τὰ ἐξέχοντα ἄρθρα, articuli cute extantes, aut ossa in articulis foras eminentia, veluti extra corium (h. e. cutem) eminentiæ & eiectiones. Gal. Com. 4. in lib de art. (pag. 650. 1.) ἐκβυρσώμενα eidem dicuntur ibidem (pag. 651. 19.) & ἐκβύρσωσις authori Medici (pag. 387. 56.

Ἐκγαλακτωμένον, vide Ἐγγαλακτωμένος antea.

Ἐκδέξιν, ἀποδοχὴν Galen. exponit in Exeg. apud Hipp. successionem.

Ἐκδίνουσι, ἀποτρέχουσι, excurrant apud Hipp. exponit Erot. Locum opinor lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 653. 29.) & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 565. 42) subnotans, vbi tamen in omnibus exemplaribus ἐνδινέουσι legitur, vt postea scribimus in ἐνδινεῖ.

Ἐκθήλυνσις effœminatio & mollities, h. e. imbecillitas dicitur, & ἐκθήλυνσις σαρκῶν, carnium effœminatio & laxitas, aph. 16. lib. 5. ἀτονίαν exponit Gal. infirmitatem, & ex translatione sumptum esse adscribit, quod ferè fœmina sit mare infirmior & imbecillior. Calidi autem immoderato vsu carnes laxiores & molliores redduntur, quales sunt mulierum, h. e. minus compactæ & solidæ. Eademque phrasis repetitur lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 425. 18.) Eadem etiam notione ἐκθηλύνσιες τῶν σκελέων crurum effœminationes dicuntur, aph. 11. lib. 6. Epid. sect. 1. Significant autem imbecillitates solas quidem, aut eas quæ cum emaciatione & extenuatione fiunt. Sic enim exponit Gal. in Com. ἐν ὅσῳ χρόνῳ λεπτὰ σκέλη τὰς ἀσθενείας μόνας ἐκθηλυνσεις εἴρηκεν, ἢ τὰς σὺν ἀτροφίᾳ τῶν σκελῶν ὅλων γινομένας. Non plane cognoscitur, vtrum solas imbecillitates effœminationes dixerit, an eas quæ cum alimenti inopia in omnibus cruribus fiunt. Est & ἐκθήλυνσις ἐπιδέσμων, vinculi effœminatio & mollities, h. e. relaxatio & laxitas, lib. κατ' ἰητρ. (p. 690. 44. H. 745 C.) Gal. ἀτονίαν, deligationis imbecillitatem & infirmitatem intelligit, quam remissam fieri ex linteorum multitudine necesse est. Quidam etiam ad membri fracti imbecillitatem & mollitiem referunt, quod ex superimpositorum linteorum multitudine imbelle & molle redditur. ἐκτεθηλυσμένον σκέλος, crus effœminatum & molle dicitur lib. de art (p. 629. 3 H. 819. H.) ὑγρὸν, μαλακὸν καὶ μὴ σφίγγον καὶ ἐῤῥωμένον exponit Gal. humidum, molle, non adstrictum, sed laxum. Sic ἐκτεθηλυσμένον sputum aut pus dicitur Hipp. lib 1. de morb. (p. 461. 11.) hoc est effœminatum, fractum, emollitum & eliquatum, τὸ δὲ πελιδνὸν ἀπὸ τοῦ αἵματος γίνεται, ἢν ὀλίγον συμμιχθῇ ἐς πολὺ σίαλον, καὶ μὴ παραυτίκα πτύηται, ἀλλ' ἐμμένον σαπῇ, ὅτι καὶ ἐκτεθηλυσμένον ἐν τῷ σώματι. Liuidum autem fit à sanguine, si pauci sanguinis ad multam saliuam commixtio fiat, neque confestim spuatur, sed aliquantisper intus remaneat semiputridum & in corpore effœminatum, h. e. fractum & saliuæ commixtum, emollitum ac subactum, aut eliquatum & extenuatum. Est enim ἐκθήλυνσις & ἐκθηλυσμὸς Erot. apud Hipp. ἔκτηξις καὶ ἰσχνότης & ἰσχνασία, eliquatio, colliquatio, & extenuatio. Nam & vtrunque Erot. scribitur, & si integra est apud eum scriptio, non video quonam loco apud Hipp. accommodari debeat. Est & ἐκθήλυνσις ἐκμάλαξις apud Nicandr. interprete etiam Erot. Ἐκτεθηλυμμένοι ἐκτετηκός exponitur Hesych. & ἐκτεθηλυσμένοι, μαλακισθέντες, κατεαγότες, ὡς αἱ θήλειαι γεγόνασι, effœminati, molles & fracti velut fœminæ. Sed vitiosè ἐκτεθηλασμένον & ἐκτεθηλασμένοι legitur.

Ἐκθλιψις elisionem & expressionem denotat. ἔκθλιψις ἔξω σφοδρὴ ὀμμάτων, oculorum vehemens foras expressio, in Coac. (pag. 153. B.) de oculis exertis & tumidis dicitur, quos ἐξέχοντας in Progn. vocat, iisque κοίλους opponit. Sunt igitur eminentes & exerti oculi, qui foras protuberant, ac veluti exprimuntur aut extringuntur, quod vaporum sublatorum impetum & spiritus ac feruentioris materiæ concoctionem denotat. Est & λαμπηδόνος ἔκθλιψις ibidem fulgoris elisio, & de iisdem intumescentibus oculis dicitur, cùm splendores ex oculis emicant, & huc & illuc fulgores eiaculantur, velut in oculis emissitiis contingit, estque quasi luminis quædā eiaculatio ac foras emissio, quod oculi igneum quiddam plurimum habeant. Etsi quædam exemplaria pro ἔκθλιψις ἔκλαμψις legunt. Quæ etsi de oculis resplendentibus sæpè efficitur, non tam tamen hoc in loco vim habet quàm ἔκθλιψις.

Ἐκθλίμματα etiam vocat Hipp. (vt scribit Gal. Com. 1. in lib. de fract. (pag. 555. 38.) τὰς ἐκ τῶν θλιβόντων ἐπιπολῆς ἑλκώσεις τοῦ δέρματος, elisa aut elisiones, in summa cute exulcerationes, quæ compressione aut collisione fiunt.

Ἐκθύματα sunt papulæ & in summam cutem erumpentes pustulæ à feruido & tenuiore humore ortum ducentes, nomen ab eo quod in cutem cum impetu ferantur, sortitæ, ideoque pituitæ eruptiones Plinio dicuntur, alio nomine ἐξανθήματα. ἐκθύματα namque Hesych. ἐξανθήματα exponit. Eam vocem vsurpat Hip. lib. 2. Epid. (pag. 1013. E.) & lib. 3. sect. post. Vbi eorum originem & denominationem his verbis exponit Gal. ἀκούσεσθε ὅτι αὐτὸς τὸ ἐκθύειν, ὅπερ ἐστὶν ἐξορμᾶν, ... Apparet certè nomen τοῖς ἐκθύμασι (hoc est erumpentibus pustulis) ab ἐκθύειν quod est ἐξορμᾶν, (hoc est cum impetu erumpere) esse inditum in his quæ sponte in cute efflorescunt. Origo autem iis est ex superfluis humoribus, quæ & non iniuria qualitatem subsequitur, cùm tenues quidem humores exulcerationes potius quam tumores excitent. Crassi verò cutem in tumorem attollant. Eadem notione ἐκθύματα ἐρυθρὰ, hoc est vlcerum eruptio, pullulatio dicitur Coac. (pag. 145. H.) & ἐκθύσιες ἑλκυδρίων, vlcusculorum eruptio, aph. 15. lib. 6. Epid. sect. 1. Vbi etiam scribit Gal. ἐκθύσεις dici ἀπὸ τοῦ ἐκθύειν, ὅπερ ἐστὶν ἐξορμᾶν, quod est cum impetu erumpere, & ἐκθύειν dici quasi ἐξορμᾶν, quòd cum impetu feratur. Erot. etiam apud Hipp. ἐκθύῃ, ἐξορμᾷ. hoc est cum impetu prorumpat, exponit, etsi adhuc non video quonam hoc Erot. exemplum referatur, nisi si ἐκθύειν legendum sit, vt subnotetur locus lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 427. 1.) οἷα ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ ἐκθύει ἴονθοι, qualis (rubicundi tumores) alia atque alia parte lanusculi erumpunt. Rursusque ibidem (p. 427. 9.) ἔτι οὐ δήκου ἐκθύει, nequaquam amplius erumpunt. Hesych. quoque ἐκθύουσι, ἐκπηδῶσι, ζέουσι, exiliunt, efferueant, exponit. Eidem ἐκθυόμενος est ταχὺς, qui citò cum impetu prorumpit & velox.

Ἐκκαθαίρεσθαι expurgari, expui significat Hippocrati, & de his quæ ex thorace reiiciuntur effertur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 47. 26. H. 385. 40.) αἱ γὰρ ὀδύναι ἐν τοῖσι πλευριτικοῖσιν ... Nam dolores in morbo laterali affectis statim sponte desinunt, vbi aliquid effatu dignum expui & expurgari cœperit. Vnde ἐκκαθαρτικὰ medicamenta dicuntur quæ totius corporis poros extergent & expurgant.

Ἔκκλισις, declinatio, ossis à sua sede emotio & excessus, lib. de art. (pag. 648. 21. H. 827. F.) ἢν μὴ πάνυ ἡ ἔκκλισις ᾖ, nisi admodum magna emotio extiterit. Sic ἐκκλίνεσθαι ἔξω, erumpere & luxari. Ibidem (pag. 658. 48. H. 837. A.) τὰ ἔξω ἐγκεκλιμένα, quæ extra erumpunt & luxantur.

Ἐκκολάψαι, ἀπολεπίσαι, exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. hoc est, detracto cortice aut putamine, aut vbi corticem exemeris. Pro quo ἐκλέψας legisse videtur Erot. apud Hipp. atque idem ἀπολεπίσας exponit, sed vitiosè ἐκλάψας habent exemplaria omnia. Ἐκλέψας autem legitur apud Hipp lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 630. 38. 631. 23. & 42.) κόκκους ἐκλέψας, grana cnidia decorticata, aut detracto cortice. Et rursus ibid. (pag. 672. 15.) ἐκλέψας κόκκους τριάκοντα. grana cnidia decorticata triginta. Et libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 573. 52.) κόκκους ἐκλέψας ὡς τριάκοντα, grana cnidia decorticata ferè triginta. Vbi tamen ἐκλέξας vitiosè legitur. At fortè ἐκκολάψας pro ἐκλέψας legisse videtur Erot. & Gal. pro ἐκκολάψαι. Est enim ἐκκολάπτειν exculpere, excudere, tundendo eximere, & ἐκλέπειν significat, quod est corticem aut putamen detrahere, translatione ab auib. sumpta quæ rostro pertusis ouis pullos excludunt aut excudunt.

Ἐκκοπεὺς scalper excisorius dicitur, quo vtebantur antiqui in ossium sectionibus, ac præcipuè capitis. Galen. lib. 6. Meth. med. tres scalprorum species ponit. Sunt enim ἐκκοπεῖς κυκλίσκοι, caui excisorii scalpri, quos κυκλίσκους vocat. Paulus lib. 6. cap. 90 κυκλισκωτοὺς ἐκκοπεῖς. Alij φακωτοὶ ἐκκοπεῖς, lenticulares scalpri. Sunt & στενοὶ ἐκκοπεῖς, angusti scalpri, quos ξυστῆρας vocat Gal. quibus ad tumas se vsum profitetur. Sunt etiam μηλωτοὶ ἐκκοπεῖς, scalpri specilli formam habentes quos planos

planos scalpros vocat Celsus, (cap.8.lib.4.) quibus in excidendis eminentibus ossibus vtebantur, quemadmodum & [illegible]. Paulo etiam dicuntur oppositi scalpri excisorij ad ossa excidenda, pro quibus tamen [illegible] quidam malunt. Est & ἐκκοπὴ Paulo (cap.90.lib.6.) [illegible]. Excisio, caluariæ diuisio cum ossis affecti refractione.

Ἐκκοπρίζειν est stercora reddere & alui fæces deponere. lib.1. Epid.ægr.4.post st.pest. [illegible], ex aluo stercora affatim reddidit.

Ἐκλακτίζειν, calces iactare, calcitrare, calcibus cædere, petentere, impetere, aut calces in sublime iactare, & calcibus auras verberare. Coac. (p.132.G.) in pueris τὸ ἐκλακτίζειν, quod est calces iactare, inter conuulsionis signa adscribitur. Qua voce materiæ agitatio ac feruor denotari videtur, cùm incontinentia corporis iactantur ac velut [illegible], eoque humorum commotione neruorum principium facilius tentatur. Neque verò infœliciter etiam de pueris in summo eiulatu calcitrantibus, & cum summa corporis contentione calcibus impetentibus sumetur, quò promptiùs conuulsio significetur, vt nostris in eam sententiam Annot. scribimus. Est & ἐκλακτίσαι excalcitrare, & calce emotum articulum reponere & impellere, lib.de art. (p.660.52.& 54. H.819.H) vt fit in genu posteriorem in partem luxato. [illegible] ἄξιον. Hoc autem reponit subita conflexio aut excalcitratio.

Ἐκλάμπειν emicare, elucere significat, & eleganti translatione de his dicitur quæ vires suas exerunt & inualescunt, vt lib.1. Epid. (p.381.44. H.963.H.) de febre quæ circa iudicium in ipsoque iudicio non remitteretur, sed magis intenderetur atque inualesceret. [illegible] ἐξέλαμψεν. Nonnullis verò leniter ac latenter incipit, increscit autem in dies exacerbaturque, sed sub iudicium in ipsoque iudicio valdè emicat. Eademque notione dicitur lib. [illegible] (p.15.9.) [illegible], acutissima febris instar flammæ emicat, elucet In delirantium & phreniticorum signis [illegible] ὀφθαλμοί, oculi immoti & fixi splendescunt & relucent, in Prorrh. (p.210.41. H.78.E.) quod est iræ concitorum & excandescentium indicium. Quod etiam repetitur Coac. (p.173.C.) vbi tamen vitiosè [illegible] ὀφθαλμοί pro [illegible] scribitur. Est & [illegible] ἐκλάμψιες, fulgoris emicatio, & de splendoribus ex oculis emicantibus & fulgores eiaculantibus effertur, Coac. (p.153.B.) vt paulò ante scripsimus. Ἐκλάμψιες dicuntur fulgores, splendores, effulgescentiæ, emicationes, & ἐκλάμψιες [illegible], puerorum splendores in pubertate, aph.4. sect.1. lib.6. Epid. & calidi emicationes, sumpta à flamma metaphora, quæ euicta materia emicat & resplendet, aliòqui in humida materia occultatur. Sic Gal. in Com. ἐκλάμψιες ab interpretibus sumi scribit. Zeuxis autem ἐκλάμψιες aliter sumit, per emphasim quandam translatione vsus, in pueris qui ad pubertatem carnosiores, pleniores & adultiores, atque tum forma, tum colore gratiores fiunt, viribus ingenioque præstantiores. In summa verò ἐκλάμψιες ad morbum comitialem referuntur, & de eo intelliguntur, qui in pueris cum pubertate & ætate mutationem accipit, ex aph. 45.lib.2. & 7. lib.5. fortè etiam ἐκλάμψιες ad eos fulgores referri possunt, qui in epilepticis oculis circumferuntur. scintillarum micas & circulos igneos vocat Cæl. Aurel.cap.4. lib.1. Tard.Pass. Sic lib.7.Epid. (p.1233.G.) in Phœnice comitiales & epilepticas conuulsiones subindicans, [illegible], scribit, ex oculo dextro plærunque velut fulgor coruscare videbatur. Quod etiam paulò aliter repetitur lib.5.Epid. (p.1160.A.)

Ἐκλαπτέσθαι semel oppositum apud Hipp. testatur Erot. [illegible], exsculpetur, eradetur, eiusque vocis interpretationem sibi vindicat.

Ἐκλεαίνεσθαι est læuigari, exteri, teonari, leniri, explanari, de cicatricibus quæ exteruntur aut delentur dicitur Prorrh.2. (p.102.G.) [illegible], subalbicantes cicatrices ægides dictæ, exteruntur, expoliuntur, & euanescunt.

Ἐκλείποντες ἐν τῇ κινήσει dicuntur Hipp. qui leuiter moti animo deficiunt. Prorrh. (p.191.1. H.72.G.) eosque significari scribit Gal. [illegible], qui si vel paulùm moueantur valde animo linquuntur. Quibus verbis eos qui viribus sunt admodum fractis & imbecillis comprehendit Hipp.

Ἔκλευκοι dicuntur Hipp. exalbidi, exactè candicantes, exalbescentes, qui pituita plurima redundant & pituitoso sunt habitu. Quo nomine frigidiores & humidiores naturæ sugillantur, & qui subalbida sunt cute, & minimè distantur, aut in otio viuentes frigidis succis replentur. In Coac. (p.219.B.) & aph.34.sect.8. lib.6. Epid. Sic lib.2. Epid. (p.1008.H.) [illegible], subalbidi lenticolores lienosi dicuntur, in hydropem parati, quos [illegible] lib.3. Epid. st. pest. aut [illegible] lib.1. Epid sect. 3. vocat Hipp. & phrenitide febribusque ardentibus periisse scribit. Ἔκλευκα διαχωρήματα, exactè candicantes egestiones in hepatis affectibus, in Pror. (pag.187.19.H.71.E.) & Coac. (p.219.B.) [illegible]. Exactè candicans alui recrementum in febre, nullam bonam indicationem denunciat, Obstructionum namque index est, & bilis diuersionem significat, & morbum regium minatur.

Ἐκλάμψιες vide Ἐκλάμψιες paulò antè.

Ἐκλελοῦσθαι Gal. apud Hipp. positum pro [illegible], hoc est proluatur, libr. [illegible] & in his quæ adiecta sunt ad lib. de cap. vuln. scribit. Verùm vereor vt suspecta sit Gal. lectio. Nam lib. περὶ ἀγμῶν ἐκλελοῦσθαι non legitur, sed λελοῦσθαι (p.686.21.& 19.) & (p.687.28.) & [illegible]. (p.686.15.) [illegible] igitur legisse Gal. existimo pro [illegible], & pro [illegible] sumpsisse, quod est proluere aut irrigare & perfundere, aut pro λελοῦσθαι ἐκλελοῦσθαι Gal.leg. conuciendum. His verò huius libri locis λελοῦσθαι & [illegible] de perfusione & fotu, non de balneo dicitur, vt & aliàs sæpè λοῦν apud Hipp. vt etiam exponit Gal. Apparet autem Gal. tempore alia quædam adiecta fuisse ad lib. [illegible] præter hæc quæ in codicibus nostris adscribuntur, & meritò in lib. de ac.c. loc. & aq. reiiciuntur. quorum etiam meminit Gal. initio, com.4. in lib. de rat. vict. in mor.ac. Neque verò in his quæ in codicibus nostris extant huiusmodi dictiones ἐκλελοῦσθαι & [illegible] reperiuntur.

Ἐκλύεσθαι exolui significat & de virium prostratione dicitur, vbi corpus ed liberas actiones & sensationes est impotens & exolutum, velut in magna lassitudine contingit & quibusdam febribus ardentibus in quibus corporis sensus inest ex animalium spirituum resolutione, & in his ægros [illegible] ἐκλύεσθαι, grauatus exolui, scribitur Coac. (p.143.C.) Sic ἐκλύεσθαι de virium exolutione effertur in corporis partibus aut toto, vbi ad actiones liberas & motum ignauum est & pigrum, in Prorrh. (p.209. 39. H.77. G.) & Coac. (p.215.F.) τὰ [illegible] ἐκλυόμενα, quæ cum corporis sensu exoluuntur, exponit Gal. de partibus corporis, quæ post stuporem ad motiones tardæ sunt & velut exolutæ ex Interpretum quorundam sententia. Sic enim scribit Com.3. in Prorrh. (pag.209 44 H.77. G.) [illegible]. Quidam verò ἐκλύεσθαι de corporis partibus dictum obaudiunt, quidam etiam de toto corpore, vt ipsum ad sensationem torpescens, ad eam verò quæ ea arbitrio fit motionem, exolutum fuisse dicamus. Idem quoque addit quosdam [illegible] sumpsisse, & de his intellexisse quæ liberum non habent exitum, sed tardè, ac impeditè, & velut exolutè excernuntur, vt de vrina quæ antea suppressa, postea ignauè, sensim, ac velut trepidè emittitur. Eadem etiam notione αἱ [illegible] ἐκλύσιες, exolutiones cum torpore dicuntur Coac. (pag.206.F.) & pro membrorum ad motiones impotentia, aut pro animi defectionibus sumi possunt. Sic ἐκλύεσθαι exolui & debilitari significat aph.36.lib. 2. & οἱ ἐκλυόμενοι dicuntur qui animo deficiunt & viribus sunt exolutis, aph.41.lib.2. Et ἐκλύεσθαι hepaticum est symptoma, vt scribit Gal Com. 3. in Prorrh. (pag.216.38. H.81.C.) quod in deiectionibus limosis, nigris aut liuidis ex hepatis imbecillitate, crebræ contingant animi & virium exolutiones. Ἔκλυσις, virium deiectio & animi defectio, aph.8.l.7. αἱ μετ' ἐκλύσιος ἀφωνίαι, vocis defectiones cum virium exolutione, in Prorrh. (pag.177.32 H.69.C.) & Coac. (pag.158.B.D.159.B.) ἐκλύσιες ex veratri potione ibid. (pag.441.45.209 B.) Est & ἔκλυσις κοιλίης, aluus exoluta, effusa, & copiosum alui profluuium, ibidem (pag.231 C.)

Ἔκλυμα apud Hipp. exponit Gal. in Exeg. [illegible], hoc est massam subactam & coactam, aut croci recrementum, ex lib. περὶ ἀγμῶν (pag.685.15.) [illegible], & croci recrementum massæ manualis magnitudine.

Ἐκμαίνεσθαι vehementer insanire significat, & de vehementi mentis emotione ac desipientia effertur Hipp. vt ægr.4.lib.3.Epid. & ægr.13.lib.eiusd.post st. pest. ἐξεμάνη, vehementer insaniuit. Sic Gal. in Prorrh. (pag.174.13. H. 68. A.) ἐκμαίνεσθαι vehementer desipere exponit, & [illegible] esse scribit.

Idem quoque ἐκμανῆναι ὀξέως, quod est vehementi insania detineri, μανιώδει ἐξαφανίσαι, ὅπως ταῦτα καὶ σφοδρῶς enim furore aut insania desipere, quod est vehementer, in Prorrh. exponit (pag. 176. 39 H. 73. A.) Et rursus ibid. (p. 192. 54.) ἐκμανῆναι de vehementi mentis emotione dicitur. κάκιστα δὲ οἷς ἐκμανῆναι ἐλπίς. In iis verò pessimum, in quibus vehementem mentis emotionem metuimus.

Ἐκμάττειν vel ἐκμάσσειν est efformare, fingere, digitis cogere & tractare, ἐκμάξαι Gal ἀναπλάσαι exponit in Exeg. ex lib. περὶ ἀφόρων (pag. 682. 55.) ὥστε δακτύλῳ ἐκμάξαι, ἐκπέσσειν ὡς τὸ κολλύριον ἀναπλάσαι. Sed nos antea δακτύλιον Gal. legisse indicauimus, eo sensu, vt trochiscum aut pastillum efformare aut fingere possis, ex quo glandula conficiatur. Sic lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 587. 24.) ἀλλ' ὡς ἐκμάσσεσθαι δακτύλιον, ita vt pastillus effingi possit. (Sic enim legimus, cùm passim omnib. in exemplaribus δίκτυλον habeatur.) De cantharidibus aceto albo affuso tritis dicitur, ita vt non valdè liquidum medicamentum reddatur, sed ex eo pastillus efformetur, ex quo glandula cum sicu alba pingui fingi possit & cogi. Sic ἀπομάγματα δακτυλίων apud Theoph. lib. 6. de caus. plant. cap. vlt. ab annulis expressa simulachra, quidam vertunt, quorum, dum effinguntur, mediocris consistentiæ materiam esse oporteat. Nam ἔκμαγμα expressum alicuius simulachrum dicitur, quasi τύπος, ἢ μίμημα, ἢ ἀπόμαγμα, (sed potius ἐκμαγεῖον, eo significato) & ἀπόμαγμα tanquam ἀποψήσματα. Etsi ἀπομάγματα δακτύλων apud Theoph. pastillorum strigmenta etiam vertunt nonnulli, Gaza abstergmenta digitorum, vt δακτύλων pro δακτυλίων leg. videatur. Ἐκμάξαι etiam ἀναπλάσαι significare scribit Gal. apud Hipp. & ἐκθλῖψαι, alterare & exprimere, ex lib. 2. de morb maiore, & de spongia, mercuriali & sambuci foliis dici. Qui sanè locus exprimi videtur l. 2. de morb. (pag. 466. 28.) ἢ σπόγγους ἐν ὕδατι θερμῷ βρέχων ἐκμάσσειν, & spongias aqua calida maceratas & expressas. Verùm neque illic de mercuriali aut sambuci foliis vllus est sermo, vt videatur esse μνημονικὸν ἁμάρτημα Gal. & aliòqui locus ille Exegeseos valdè suspectus. Neque tamen toto eo libro 2. de morb. quem passim Gal. librum primum de morbis maiorem vocat, aliàs eam dictionem vsurpatam reperias. μάσσειν etiam Gal. in Exeg. non solùm ἀναδεύειν ἢ φυρᾶν, quod est pinsere, subigere aut in massam cogere, sed & ἐκθλίβειν exprimere exponit. Ἐκμάσσειν quoque apud Hipp. abstergere significat, vt lib. περὶ παθῶν (pag. 526. 33.) & lib. περὶ τῶν ἐν τῷ παθῶν (pag. 554. 12.) ἀναλείφειν κοίτην καὶ ἐκμάσσειν, in lecto illine & absterge. Quam in significationem etiam ἐκμάσσειν vsurpatur Androm apud Gal. lib 6. comp. phar. κατὰ τόπ. (pag. 251 41.) & dicitur de medicamento quod per digitum co imbutum locis apprimitur & illinitur. ἐκμασσε τῷ δακτύλῳ τοὺς τόπους, digito locos abstergito h. e. per digitum locis apprimito. Iubet enim digitum medicamento ad aphthas illitum ori apprimere, aut os eo medicamento seu digito abstergere. Et rursus ibid. (v. 43.) ἢ ἀναλαβόντα τὸ ξηρὸν τῷ δακτύλῳ ὅπως ἐκμάσσειν τὰ παρίσθμια καὶ τὰ ὑπερῷαν καὶ τὴν σταφυλήν, siccoque excepto tonsillas itemque palatum & vuam contingito & abstergito. Inde etiam ἐκμαγεῖον id quo abstergimus significat & mantile. & ἐκμαγεῖα λεπτά sunt mantilia tenuia, delicata, lota & splendida, h. e. mollia, ad fotum excipiendum, tenues mappas vertit Cornar. apud Gal ex Archigene lib. 3. κατὰ τόπ. (pag. 190. 56.) ad fotu aurium.

Ἐκμαστεύειν ἀναζητεῖν exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. hoc est, inquirere, inuestigare.

Ἐκμιαίνεσθαι pollui & contaminari significat, & veneria ludibrus aut seminis effluuio inquinari, quod ὀνειρώττειν dicitur, cùm inter somniandum veneris ac libidinis imagines se offerunt. Aristoph. interpres ἐν Βατράχοις ἐκμιαίνεσθαι significare scribit τὸ ἀποσπερματίζειν ὡς οἱ ὀνειρώττοντες, quod est inter somniandum semen effundere. Gal. etiam in Exeg. apud Hipp. ἐκμιαίνεται exponit ἀποκρίνει τὸ σπέρμα, h. e. inquinatur, semen excernit. Quibus verbis locum lib. περὶ ἐπικυήσιος (pag. 265. 14) mihi subindicare videtur. Quod etiam subolfecit & indicauit Hieron. Mercur. vir nostræ ætatis in Hipp. scripta examinandis detritissimus, lib. 2. variarum lect. cap. 11. Sic autem Hipp. locum leg. censeo: ἢν βούληται ἄρσεν φυτεύειν, τῶν ἐπιμηνίων ἀπολήγοντων ἢ ἐκλειπόντων μίγνυσθαι, καὶ ἰθύειν ὡς μάλιστα, ἕως ἂν ἐκμιαίνηται. Cùm marem procreare voluerit, mensibus desinentibus aut cessantibus vxorem adeat & quàm penitissimè intrudat, dum semen excernat. Verùm exemplaria omnia tum vulgata tum scripta, ἐκμαίνηται legunt; quæ secutus Corn. (detumescat) velut per translationem quandam dixit. Caluus (esuriat) vt mihi etiam aliud quiddam legisse videatur. Ex eoque loco apparet apud Gal. in Exeg. ἐκμιαίνεται & ἀποκρίνει τὸ σπέρμα, reponendum esse, vt ea explicatio suo loco benè posita & Hipp. locum conspicuis verbis exprimere videatur. Pro quo tamen apud Gal. ἐκμαίνεται quidam exemplarium vitio legunt.

Ἐκνεφίας ὄμβρος exponitur Gal. apud Hipp. ὁ μεθ' ἡλίου φερόμενος ὄμβρος, imber cum sole factus, aut è nube prorumpens velut ἐκνεφίας ventus dicitur nube rupta prorumpens & procellam gignens. Fidem etiam ἐκνεφίας πυρετὸς dicitur, ὁ ὑγρὸς ἅμα καὶ πυρώδης, ὥσπερ καὶ ὁ ἥλιος ἐκνεφίας, febris humida simul & ignea, velut etiam sol ἐκνεφίας dicitur qui creber è nube prorumpit, qui & ἐκνέφιος etiam vocatur. Ἀπὸ νεφέλης ὄμβρος exponitur Hesych. βροχὴ ἀπὸ νεφῶν imber ex nubibus erumpens.

Ἐκνηστεύειν plus esse videtur quàm νηστεύειν, & significare videtur diutius ieiunum permanere. Eamque dictionem vsurpat Hipp. lib. 2 de Morb. (pag 481. 15.) ἢ τὴν ἡμέρην ταύτην κυκεῶνα πίνων καὶ ὕδωρ ἐκνηστευέτω, eum diem epota polenta & aqua ieiunus transigat, aut eo die ieiunus permaneat.

Ἐκνύζειν Gal. apud Hipp in Exeg. exponit ψοφεῖν, strepere, additque ὀνοματοποιηθὲν ἀπὸ τοῦ ψόφου, factitiam esse vocem et strepitus sono. κνύζειν autem idem sonat quod ξύειν, rado aut scalpo. Ἐκνύζειν autem apud Gal. legit Varin. & ψοφεῖν exponit. Verùm ἐκνύζειν legitur apud Gal. vt & κνύζειν quod ὀνοματοποιηθὲν ψόφου, leuem quendam sonum indicat.

Ἐκπεπταμένη exponitur Gal. in Exeg. ἐξαναπεπταμένη, expassa, explicata, explanata.

Ἐκπάγλως idem quod ἐκπληκτικῶς, θαυμαστῶς, terribilem aut stupendum in modum, & Homero frequens est. Significare etiam potest ἰσχυρῶς, vehementer, valdè, mirum in modum ac supra modum. Sic αἰδοῖοι ἐκπάγλως ἐόντες. Et apud Hipp. libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 591. 8.) καὶ ἰξύας ἐκπάγλως πονέει, lumbis stupendum in modum dolet, aut vehementer. Rursus lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 663. 19.) ἐκπάγλως τὸ αἶδοιον, stupendum in modum afficitur. in Epist. (pag. 1277. 33.) ἐκπάγλως γὰρ διηγέρθην, stupendum in modum expergefactus sum. Sic ἐκπαγλεόμενοι valde admirantes, vel ad stuporem vsque, apud Herodot. Calliope.

Ἐκπαλαίω siue ἐκπαλέω, eluctor, euibro, excido, vi quadam emoueor & eluctor. De luxatis articulis effertur qui vi quadam sua compage emouentur, vt de cubito scribit Hipp. lib. de fract. (pag. 576. 11. H. 777. E) vbi ἐξαπίνης ἐκπαλέοντος, h. e. subita vis & eluctatio cubitum in anteriorem partem emouet. Et ibid. (v. 14. H. ibid.) ἐξοπίσω & ἐκπαλέοντων effert Hipp. de iis quibus sua compage emotus est articulus & excidit. Eadem notione ἐκπαλὲς eluxatum significat, & quod loco suo motum est, sua compage prolapsum, extrusum & emotum. Hipp. lib. de art. (pag. 631. 12. H. 821. G.) ἦν δὲ ἰσχίον ἐκπαλὲς γένηται ἐς τὸ εἴσω μέρος. At vbi coxendicis articulus sua compage ad interiorem partem emotus fuerit, aut emotus sua compage interiorem in partem procubuerit, aut exciderit. Hesych. ἐκπαλὲς ἔξαρθρον exponit. Hipp dictionem explicans, quod de articulo sua compage emoto dicitur, παρὰ τὸ ἐκπάλλεσθαι quod est ἐκπηδᾶν, emoueri, eluxari, suo loco extrudi & compage expelli. Vnde etiam ἐκπάλη forte deductum videtur, quod Hesych. ἐχωρίσθη, ἀπέστη, ἐξέπεσε exponit, loco motum est, secessit, abicessit & excidit. Idem etiam ἐκπαλέοντες, ἐκπηδῶντες explicat. Et Erot. ἐκπαλέοντες pro ἐκπαλῆ γενόμενα sumptum esse scribit apud Hipp. si modò vera est scriptio ac non potius ἐκπαλέοντες & γενόμενα legendum sit ea dictio apud Hip. innotescat. Nam neque ἐκπαλέοντες apud Hip. reperio, sed ἐκπαλέοντων lib. de art. (pag. 576. 14 & 12. H 777. E.) Idem etiam ἐκπαλάσιν, ἀπωθήσει, ἢ σφοδρᾷ κινήσει exponit, expulsione, concussione, vehementi motione. Sic enim apud eum legendum esse antea scripsimus, vt nomen potiùs quam verbum vsurpetur. Ἐκπαλαίειν Var. significare scribit ἔξω τῶν νόμων παλαίειν, quod est præter gymnasticas ac luctæ leges agere. Ac forte ἐκπαλαίειν dici potest quod in lucta suo loco est emotum, vt ideò ad articulos prolapsos referri possit. Quam in notionem vsurpauit Gal. com. 3. in lib. de art. (pag. 631. 30) ὅσοισιν ἐκπαλαίσει τὸ κατ' ἰσχίον ἄρθρον, hoc est cùm iis coxæ articulus luxatus fuerit. Et rursus (ibidem) οἷς ἐξεπάλαισεν ἔσω τὸ κατ' ἰσχίον ἄρθρον, quibus interiorem in partem coxendicis articulus luxatus est. Rursus ibid. (pag. 634 56.) πρὶν ἐκπαλαίσαι τὸ ἄρθρον, priùs quàm excideret articulus & elaberetur. Et (pag 635. 6.) ὅτεοισιν οὕτως ἐκπαλαίσειεν. Quare quibus hunc in modum articulus luxatur. Hac ratione ἐκπαλαίειν articulum luxatum esse significat suaque compage emotum veluti ex lucta traductum, vnde & ἐκπαλὲς deduci posse videtur. Ἐκπαλέοι dixit Hipp. lib. de art. (pag. 632. 51. H. 821. G.) ἢν καὶ ὑπὸ νόσου ἐξαρθρήσῃ τὸ ἄρθρον, ἢ ἐκπαλέῃ, aut etiam ex morbo luxatus fuerit hic articulus & sua compage emotus.

Ἐκπρεπέως exponitur Erot. apud Hipp. ἐκτρέποντες ἐκ τῆς ὁδοῦ ὥσπερ ἀποπλανῶντες, hoc est deflexè aut declinanter, velut qui e via decedentes euagantur. Addit idem quosdam ἐκπάγλως apud Hipp. pro ἐκπρεπέως scripsisse. Verùm ista Erot. explicatio locis à nobis antea adductis

adductis in ἀκαμπύλος minimùm conuenit, vt mihi Erot. locus valde suspectus sit, etsi in eo restituendo quidam sedulam nauarunt operam. Ἔκτοπον verò τὸ ἔξω πάτου exponitur Hesych. hoc est deuium & quod à via declinat aut deflectit.

Ἐκτετραμμένον ἕλκος, vlcus euersum, protuberans ac velut expressum dicitur, & in quod materia ab inflammatione ipsa exprimitur ac veluti cogitur, ideoque labra protuberantia habet & euersa. lib. de fract. (pag. 561. 17. H. 767. E.) ἀναγκαῖον δὲ ἴχωρ ἄχροον ἔχειν καὶ ἐκτετραμμένον τὸ ἕλκος εἶναι. Necessariò igitur vlcus decolor & labris expansis euadet. Sic enim ἐκτετραμμένον τοῖς χείλεσι, hoc est euersis labris exponit illic Gal. Quod effecit vt ἐκπεπλιγμένον etiam illic vt & postea legendum censuerimus, etsi Gal. ibi & lib. 9. de placitis Hipp. & Plat. ἐκπεπιεσμένον legat, reliqui verò codices ἐκπεπιεσμένον habent.

Ἐκπεπλίχθαι & διαπεπλίχθαι est diuaricari, diduci, disparari, & diductis esse cruribus, vnde τὰ διαπεπλιγμένα, disparata distracta & disiecta, & ἐκπεπλιγμένον metaphoricè quod diductum est & expansum, disparatum dicitur. Nam πλοχμὸς Græcis & πλικὴ gressum & crurum digressionem ac diductionem significat, quod etiam πλίγμα & πλὶξ dicitur, & βῆμα exponitur πλίγμα etiam apud Hip. significare scribit Var. quod πλοχμὸς Galeno dicitur libr. de fract. & quod inter vtrunque crus spatium est designat, quod πλαγίαν etiam dici scribit. Hinc ἐκπεπλιγμένον ἕλκος, vlcus expansum. diductum, diuaricatum, ac digrediens dicitur, quod est diductis labris & euersis, ex translatione quidem ἀπὸ τῶν πολὺ διεστώτων σκελῶν, à plurimum diuaricatis cruribus, lib. de fract. (pag. 570. 15. H 773 H.) & pag. 561. 17. H. 767. E.) vbi tamen ἐκπεπιεσμένον legisse Gal. & ἐκπεπιεσμένον omnia exemplaria antea adscripsimus. Quem etiam locum in Exeg. subindicans Gal. ἐκπεπλιγμένον ἐκτετραμμένον, h. e. euersum exponit, & euersis labris ac diductis. Sic enim esse legendum, non vt in quibusdam exemplaribus ἐκπεπλασμένον, vel hinc constat quod in dictione σεσηρὸς in Exeg. de vlcere scribit, τὸ ἐκτετραμμένον καὶ διεστηκὸς ἐπὶ πλεῖστον τοῖς χείλεσιν, ὅπερ καὶ ἐκπεπλιγμένον ὀνομάζεται, h. e. euersum & multum labiis diductum, quod diuaricatum dicitur. His enim verbis locum lib. de fract. (pag. 570. 17. H. 773. H.) exprimit haud dubiè Galenus. Sic τὸ στόμα μήτρας ἐκπεπλιγμένον, os vteri diductum significat Hip. aut disparatum & expansum, aut euersum, quod διαπεπλίχθαι dicitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 662. 7. (& ἀνακεχληκὸς eodem sensu, hoc est hians & spectum lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 579. 40.) Prorrh. 2. (pag. 106. F.) de vtero scribitur, μήτ' ἐκπεπλίχθαι, neque sit ore diducto aut hiante, & rursus ibid. 107. D. ἢ γὰρ ἀνεσπασμένον ἐστὶν ἢ ἐκπεπλιγμένον, aut enim contractus est vterus aut euersus, hoc est euerso aut diducto ore. Qua notione etiam Erot. ἐκπεπλιγμένον apud Hipp. ἐξηπλωμένον, velut explicatum ac expansum exponit, etsi ἐκπεπλεγμένον legisse potius videtur.

Ἐκπλάσσωσι est etiam Hipp hiare, diductis & euersis aut expansis esse oris & labris, aut multum distantibus, lib. de art. (pag. 593. 5. H. 789. C.) de amoustis scribitur, ἧσσον δ' αὖ ἐκπλάσσωσι, h. e. minus oras & labra diducant, quod est minus hient, aut diductis sint labris. Sic enim Gal. ἐκπλάσσουσιν ἀντὶ τοῦ πλεῖον διεστῶσι τοῖς χείλεσιν ἕλκος ibidem exponit, vlcus plurimùm diductis esse labris. πλάσσεσθαι Græcis διαβαίνειν significat, vt apud Homerum Od. ζ (v. 318. ἐκπλάσσοντο πόδεσσι legit Gal. com. 2. in lib. de fract. (pag. 557. 36.) quod vbique ἐπλίσσοντο legitur. Nam πλίσσεσθαι Ionicum magis esse testatur Varin. & βαδίζειν denotare. Vnde & ἀμπεπλιγμένον, τὸ βεβηκός, & διαπεπλίχθαι, τὸ διαπλέκειν τοὺς πόδας. Vnde ἐκπεπλίχθαι & διαπεπλίχθαι & ἐκπεπλιγμένος, & ἐκπεπλῆχθαι & διαπεπλῆχθαι & ἐκπεπλησμένον dicitur.

Ἐκπεπλώσεται legitur apud Hippocr. ab ἐκπλώω quod est explicor, aut me ipsum explico. lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 279. 49.) δύο δὲ ἐκπεπλώσεται φλέβες, duæ verò venæ explicantur, aut se explicant.

Ἐκπεπταμένα dicuntur expansa Hipp. explicata, extensa, aperta & hiantia ἐν τῷ κατ' ἰητρ. (pag. 684. 40. H. 744. C.) & (pag. 687. 47. H. 744. G.) ἢ ἐκπεπταμένα συνάγει, vel quæ expansa sunt contrahantur, coarctentur. Vbi Gal. τὰ ἐκπεπταμένα vocari scribit, τὰ πλεῖστον διάστασιν ἀπ' ἀλλήλων ἔχοντα, quæ longissimo inter se distant interuallo. Idem rursus com. 2. in eundem lib. (pag. 687. 53. H. ibid.) τὰ ἐκπεπταμένα de vulneribus dici scribit, quæ præter quàm quod amplius quam par sit distant, vtrisque labris expansa sunt & aperta. Id quod ex vehementi inflammatione interdum contingit. Cùm namque caro in multam altitudinem diuisa, & musculus per transuersum secta fuerit. deinde conglutinatio aut consolidatio impedita, verùm inflammatio magna consequatur, ex qua cutis distenta labrum vtrinque sibi proximum attraxerit, vtraque parte os vulneris ἐκπεπταμένον, h. e. expansum, redditur. Quod in oris labiis & palpebris, & in cute quæ glandem tegit (præputium dicitur) cùm inflammatione tentantur conspiciunt. Idem quoque eodem com. (pag 688. 16.) τὰ ἐκπεπταμένα esse scribit, quæ plurimum inter se separatas oras habeant in contrarias partes, ita vt altera in dextram, altera in sinistram conuertatur, eásque τοῖς ἀντιτεταγμένοις ex aduerso respondere. Erot. ἐκπεπταμένα apud Hipp. hos nimirum locos subindicans, ἐξηπλωμένα καὶ ἐξηπλωμένα exponit, h. e. explicata & expansa. Sic enim apud eum ἐξηπλωμένα aut ἀνεπτυγμένα pro ἐξηπλωμένα; quod passim legitur, reponendum videtur, aut ἐκπεπλιγμένα; cùm idem ipse ἐκπεπλιγμένον ἐξηπλωμένον exponat. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρ. (pag. 17. 42. 48. 18. 5.) σχήματα ἐκπεπταμένα dicuntur, membrorum figuræ expassæ.

Ἐκπίεσμα dicitur authori Definit. Med. (pag. 399 40.) ἐστὶ πολυμερὴς διαίρεσις, μετὰ τοῦ τὰ ὀστᾶ τῆς ἰστέου εἰς τὸ βάθος ὑποκεχωρηκότα καὶ θλίβειν τὴν μήνιγγα. Ἐκπίεσμα velut expressio est ossis in multas partes confractio, in qua intrusæ ossis partes altè descendunt, & cerebri membranam premunt. Paulo verò lib. 6. cap. 90. ἐκπίεσμα inter caluariæ fracturas reponitur, & ἐστὶ πολυμερὴς τοῦ ὀστέου διαίρεσις, μετὰ τοῦ τὰ κατεαγότα ὀστᾶ ἐπὶ ὑποκεχωρηκέναι ἐπί τι πρὸς τὴν μήνιγγα, est caluariæ diuisio in multas partes, in qua ossis fracti partes altè ad cerebri membranam descenderint. Est & ἐκπιεσμὸς oculo familiare vitium, quod conferta crassaque fluxio excitat, illumque sua sede emouet, adeò vt exertus in posterum appareat, de quo Aëtius & Actuarius.

Ἐκπικραινόμενον στόμα os amarescens, in iis quibus bilis flaua in ventriculum effusa supernatat, per superiora purgandorum indicium, aph. 17. lib. 4. & in epist. περὶ ὑδροποσίας (pag. 1286. 41.) στόμα πικρὸν ἔχειν dicit Hipp. lib. περὶ παθῶν (pag. 519. 45.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 601. 5) στόμα ἐκπικραίνεσθαι, os examarescere, amarulentum fieri. Hoc autem bilis flauæ in stomacho redundantis signum esse scribit Gal. lib. de plenitud. (pag. 352. 16.)

Ἐκπλαγῆναι est pauere, perterrefieri, terrore percelli, vel attonitum esse & ad stuporem vsque metuere. In Prog. de pueris febricitantibus (pag 163. 9 H. 46. 26.) ἢ ἀγρυπνέωσί τι ἢ ἐκπλαγέωσι, & vigilent aut expauescant. Vbi Gal. ἐκπλαγῆναι σφοδρῶς φοβηθῆναι, vehementer metuere exponit. ἐκπλαγὴς exponitur Hesych. ἐμβρόντητος, & Sudæ ἐκπλαγής, ὁ ἐκπλήξεως ἔμπλεως, ad stuporem attonitus, stupore perculsus, aut consternatus.

Ἔκπληξις stupor & obstupescentia dicitur Hip. aph. 14. lib. 7. cùm ægri apertis oculis quieti manent attonitis similes, neque aliquid agunt aut dicunt, vt illic scribit Gal. Est etiam ἔκπληξις autori defin. Med. (pag. 403. 21.) διανοίας ἔκστασις διά τινα ταραχὴν αἰφνίδιον ἐξωθεν, mentis excessus ex aliqua repentina perturbatione proueniens.

Ἐκπληρώματα complementa aut supplementa dicuntur Hipp. in Mochlico (pag. 850. F.) quæ in alæ sinum immittuntur vt eum compleant, dum calce brachij caput prolapsum ad repositionem retruditur, velut sunt pilæ paruæ duræ coriaceæ, aut aliud quid rotundum accommodatum & congruens, vt scribitur lib. de art.

Ἐκποιεῖ pro licet aut suppetit, impersonaliter sumptum videtur apud Hipp. (Prorrh. 2. (p. 84. H.) ἄλλως δὲ ἐκποιέει τῷ βουλομένῳ πιστεύειν. aliòqui certè suppetit ei qui volet vt credat.

Ἐκπτερῶσθαι est alitem fieri, & quasi alis additis in altum subuehi aut alitem fieri. Translatitiè dicitur Hipp. lib. 1. περὶ διαίτης (pag. 347. 17.) de animæ partibus, quæ in iuuenili corpore attenuatæ & veluti agiliores redditæ, quasi alatæ aut sparsis alis euolantes, in corporis alimentum citò consumuntur & transeunt: ἐκπτερωθέντα καὶ λεπτυνθέντα [μέρη] καταναλίσκονται ἐς τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος, expassæ & attenuatæ partes illæ animæ, in corporis augmentum consumuntur, dixit Cornar. vt sit, velut alis additis in altum subuectæ aut sublimæ. ac veluti disparentes, idemque ἐκπτερωθέντα velut ἐκπεπταμένα exponit. Zuingg. illud ἐκπτερώσαντα, de anima velut expansis alis incubante, & attenuatas alimenti partes in corporis alimentum absumente, elegantissimè accipit, quòd ἐκπτερῶσθαι aut πτερῶσθαι de auibus dicitur, quæ sese alarum concussu erigunt & vires recolligunt vt alacriores inde volatum capessant, & sese alarum remigio in altum subuehant.

Ἐκπτώματα & ἐκπτώσεις dicuntur Hipp. articulorum è sede sua prolapsiones, & vbi suis sedib. excesserût absque fractione, velut excidentiæ, elapsiones & luxationes, initio lib. de fract vbi scribit Gal. (pag. 525. 7. H. 750. A.) αἱ ἐκπτώσεις μόνον καὶ ἐκπτώματα καλεῖ ταῖς τῶν ὀστῶν ἐκ τῆς ἰδίας χώρας μεταστάσεις ἄνευ τοῦ κατεαγῆναι γενομένας, ἀλλὰ οὕτως τοῖς ὀνόμασι ταῖς τε ἐξαρθρήσεσι καὶ τοῖς ἐξαρθρήμασι κέχρηται. Neque ἐκπτώσεις & ἐκπτώματα vocat ossium è propria sede solos excessus absque fractione, verùm & his nominibus ἐξαρθρήσεις & ἐξαρθρήματα; hoc est exarticulationes & exar-

ticulata comprehendit. Vtitur & ea dictione Hippocr. ἐν τῷ κατ' ἰητρ. (pag.699.30.H.748.D.) vbi ſcribit Gal. κέχρηται τοῖς ἐκπτώμασιν ὁ Ἱπποκράτης ἐκπτώματα μὲν ἐπὶ τῶν ἐξαρθρησάντων τῆς οἰκείας χώρας. vocat igitur Hip. in hac oratione ἐκπτώματα, vbi articuli ſuis ſedibus exceſſerunt & emoti ſunt. Eadem etiam notione ſcribitur lib. 1. περὶ νούσων (pag.448.39.) καὶ τὰ ἐκπτώματα μὴ γινώσκειν, luxata non agnoſcere. Et rurſus (pag.450.14.) ἤν τι αὐτοῦ ἐκπεσὸν ἐκ τοῦ χωρίου, & ſi quæ pars corporis ſuo loco exceſſerit. His enim nominibus luxationes & articulorum prolapſiones comprehendit. At verò lib. 3. Epid. in ſt. peſt. ἐκπτώσιες vocantur partium decidentiæ, prolapſus & ex caſu mutilationes, quando partes ſummæ corporis ob nimiam putredinem decidunt, quod etiam in magna illa Athenienſium peſtilentia accidiſſe commemorauit Thucyd. ἐκπτώματα aliis dicuntur & Gal. qui & ἄρθρων ἐκπτώματα legit lib. de temp. quò propriam dictionis notionem magis indicaret, vt ſcripſimus noſtris in eum locum Annot. Sunt & ὑστέρων ἐκπτώσιες ſecundarum excuſſiones aut deturbationes aph.49.lib.5.

Ἐκπυΐσκεσθαι eſt in pus verti & ſuppurari, vomicas excitare dicit Celſus ex Hipp Progn. (cap.7.lib.2.) vt & ἐμπύημα vomicam, quod eſt humoris ſpatio aliquo concluſi ſuppuratio & in pus conuerſio. In Progn. (pag.146.11.H.41.40.) ὁκόσοι δὲ τῶν ἀλγημάτων ἐν τούτοισι τοῖσι χωρίοισι μὴ παύονται, μήτε πρὸς τὰς τῶν πτυάλων καθάρσιας, μήτε πρὸς τὴν τῆς κοιλίης ἐκκόπρωσιν, μήτε πρὸς τὰς φλεβοτομίας τε καὶ διαίτας, εἰδέναι δεῖ ἐκπυήσοντα. Dolores qui in his ſedibus affligunt, neque per ſputorum expurgationē, neque alui ſubductione, neque ſanguinis detractione, neque medicamento victus ratione ſedantur, eos ſcire licet vomicas excitaturos. τὰ μετ' ὀδύνης ἐς ἕδρην ἐκπυήματα, quæ ad ſedem cum dolore ſuppurantur. In Coac. (pag.220.F.) tubercula dicuntur in pus conuerſa. Ἐκπυηθῆναι ἀντὶ τοῦ φθαρῆναι, h.e. ſuppurari pro corrumpi poſitum apud Hip. ſcribit Gal. ad aph.20.lib. 6. Illic enim pro ſanguinis corruptione ſumitur, qui cùm extra propria vaſa effuſus fuerit, ſtatim corrumpitur aut in pus vertitur, vel liueſcit, aut nigreſcit, vel in grumos vertitur.

Ἐκπυρεῖσθαι, incendi, igneſcere, concaleſcere, aph. 63. lib. 5. ἢ διὰ τὴν ψυχρότητα οὐκ ἐκπυρεῖται), vel ob frigiditatem non incenditur, concaleſcit, excaleſcit.

Ἐκρήγματα ſunt abſciſſa & abrupta, h.e. ſegmenta & fruſta Gal. in Exeg. apud Hip. ἐκρήγματα ἀποξυσμένων ῥακέων, h.e. detriti ac laceri panni fragmentum aut fruſtum exponit. Pro quo ἐκρήγματα, ἀποξυσμάτων ῥακέων legunt exemplaria ferè omnia. Quibus verbis ſubnotatur locus lib. de art. (pag.659.18.H 837.G.) vbi ἐρρήγματα legunt exemplaria omnia tum publicata tum ſcripta. ἢ ἐρρήγματα τρυχίων λεπτῶν περιελίσσων, aut panniculorum laneorum ſegmentis inuoluenda. Ἐκρήγματα etiam eruptiones & puſtulas ſignificare videntur Hipp. lib.7. Epid. (pag.1111. E.) ἐκρήγματα περὶ ὀσφῦν, eruptiones circa lumbos, puſtulas quaſdam circa lumbos exortas ex nimio colliqueſcentis aut tabeſcentis corporis decubitu denotare videntur.

Ἐκ ῥινῶν interdum ſimpliciter effert Hipp. vbi ſanguinem ex naribus per hæmorrhagiam effluxurum ſignificat. In Prorrh. (pag. 211.14. H 78.E.) ἐκ ῥινῶν μετ' ἱδρώτων περιψυχομένων. Vbi ſanguis ex naribus erumpit cum tenuibus ſudorib. & corporis totius perfrictione. Illic enim ἐκ ῥινῶν, pro ἐκ ῥινῶν αἱμορραγοῦντι, h.e. ex naribus erumpente ſanguine, poſitum eſſe teſtatur Gal. In Coac. etiam (pag.159.C.) ὀλέθριαι δὲ τῶν φωνῶν ἐκλείψιες ἐκ ῥινῶν, quibus verbis pernicioſiſſimæ eſſe vocis defectiones ſignificantur, in quibus ſanguis ex naribus per hæmorrhagiam effluit.

Ἐκροὴ effluxum aut effluuium ſignificat, & curſum per quem humor repurgandus elabitur aut effluit. Sic ἐκροαί diximus apud Hipp lib.2. Epid. (pag.1004.H.) emiſſaria, effluuia aut ſpiracula, & ductus quoſdam denotare, per quos, velut quaſdam deſtinatas à natura vias, humores effluunt, & morbos eluunt. Eoſdem ductus ibidem Hipp. (1005.B.) ex tranſlatione ἐκτροπὰς vocat, h.e. diuerticula, diuortia ac velut ſubterfugia, per quæ humores ſeſe inſinuent & ſubeant. Ἐκροὴν ἔκρυσιν exponit Heſych. h.e. effluuium aut effluxum. Ἔκρυσιν Erot. apud Hip. τὸ πορὸν, ὅ ἐστιν ἔκκρισιν exponit, excretionem, fortè verò ἔκρυσιν, melius legatur, & aliôqui valdè mihi ſuſpecta eſt Erot. lectio. Legitur autem libello περὶ παρθενίων (pag. 562. 41.) οὐκ ἔχον τὸ αἷμα ἔκρυσιν, ſanguis effluxum non habens.

Ἐκρύσιες dicuntur Hipp. effluxus ſeminis potiùs quàm abortus primis diebus facti, & quibus nulla adhuc fœtus conformatio facta eſt. lib. περὶ σαρκῶν (pag.257.19.) τρωσμοὶ τὸ γὰρ γίνονται καὶ οἱ πλεῖστοι ταύτας τὰς ἡμέρας. ὀνομάζονται δὲ τὰ πλεῖστα ἐκρύσιες ἀλλ' οὐ τρωσμοί. Plurimi namque his diebus abortus fiunt, tales tamen effluxiones potiùs quam abortus nominantur. Sic Ariſt. lib. hiſt. anim 7.c.3. ἐκρύσεις καλοῦνται αἱ μέχρι ἑπτὰ ἡμερῶν διαφθοραί. ἐκτρωσμοὶ δὲ αἱ μέχρι τῶν τεσσαράκοντα. Effluxiones dicuntur quæ intra ſeptimum diem corruptiones contingunt, abortiones autem quæ intra quadrageſimum.

Ἐκστάσιες Hipp. vehementem mentis emotionem ac delirium ſignificat, vt & ἐκστῆναι de mentis poteſtate exire, aut vehementer mente emoueri aut delirare, & vehementer inſanientibus ac phreniticis attribuitur in Prorrh. (pag.182.16.H.70 C.) & Coac. (pag.221.B.) ſic & ἐξίστασθαι ſæpe. Sic ἐκστάσιες σιγῶσαι, inſaniæ ſilenteа, aut vehementes mentis emotiones taciturnæ dicuntur & quæ cum ſilentio fiunt, ac valdè ſunt pernicioſæ, in Coac. (pag.126.G.) Et rurſus (pag.195.D.) αἱ σιγῶσαι ἐκστάσιες οὐχ ἡσυχάζουσαι, vehementes mentis emotiones taciturnæ non quietæ, inſaniam portendunt. ἐξίστασθαι σιγῇ, cum ſilentio mente emoueri in Prorrh. (pag. 187. 50. H. 71. E.) & ἐκστάσιες μετὰ σιγῆς exitium indicans Gal. ib. (pag 188.2.) Ἐκστάσεις Gal. μανίας σφοδρὰς exponit, h.e. vehementem inſaniam aut mentis exceſſum qui fit magno naturæ conatu & perturbatione, ex vehementi cauſarum inſaniam efficientium motione, iudicationem futuram moliente. κίνησιν δὲ ταραχώδη μέλλουσαν κρίνεσθαι, motum & perturbationem iudicationem facturam, illic interpretatur Philoth. Eadem notione dicuntur αἱ κάτω τρεπόμεναι ἐκστάσιες, vehementes naturæ emotiones ad inferna prorumpentes, Prorrh 2. (pag.93.B) h.e. naturæ perturbationes aut commutationes, quæ quadam veluti excretione morbum comitialem alleuant, & cauſarum tranſmutatione ſolutione quadam per aluum deponunt Quod per ea quę per deiectiones excernuntur intellexiſſe videtur Celſus, vt noſtris eum in locum Annot. ſubmonuimus. ἐκστάσιες verò interdum cum addito ponitur Hip. & ἔκστασις μελαγχολικὴ dicitur furioſa mentis emotio ac vehemens inſania qualis eſt atra bile percitis, & plerumque in furorem erumpit. Vnde Plauto ſcribitur Amphit. atra bile percita 'ſt, Nulla res tam delirantes homines concinnat cito. ἔκστασιν μελαγχολικὴν τὴν σφοδρὰν καὶ θηριώδη, vehementem ac ferinam mentis abalienationem exponit Gal. apud Hipp. Com. 1. in Prorrh. (pag 175 25.H.68.C.) Sic οἱ ἐξιστάμενοι μελαγχολικῶς & ἐξίστασθαι μελαγχολικῶς dicitur de his qui vehementer mente ſunt abalienati in Prorrh. (pag.175.24 H.ibid. & 176. 41.& H.ib.G.) & Coac. (pag.136.A.) οἱ ἐκστάντες ὀξέως, qui vehementer & acutè mente emoti ſunt. in Prorrh. (pag 175.33. H.68.D.) ἐκστάσιες μελαγχολικαὶ 2 Prorrh. (pag 93.B.) dicuntur vehementes mentis emotiones & exceſſus, cùm in furorem aut melancholiam morbus comitialis conuertitur. Aut eo nomine intelliguntur vehementes naturæ emotiones & perturbationes, cùm humorem cerebri ventriculos obſtruentem, in cerebri ſubſtantiam & mentem propellit, aut impropria quadam excretione tranſmouet, vt illic adſcripſimus.

Ἐκσυριγγοῦνται Gal. in Exeg. apud Hipp. ἀναστομοῦνται exponit, hoc eſt, aperiuntur, vt hæ fiſtulæ longos habent ductus aut cauitates, in fiſtulas tranſeunt, aut fiſtulas contrahunt. Qua ſanè expoſitione mihi locus Coac. (pag.180.D.) adumbrari videtur, vbi de abſceſſibus in pulmonum inflammatione agitur. ὅσοισι δὲ ἐκ περιπνευμονίης ἀποστάσιες παρ' οὖς, ἢ ἐς τὰ κάτω χωρία γίνονται καὶ ἐκπυΐσκονται, τούτοισιν ἐκσυριγγοῦνται. Quibus autem ex pulmonis inflammatione abſceſſus ad aures aut inferiores partes fiunt, tum in pus conuertuntur, tum in fiſtulas cauantur. In Progn. autem (pag. 149 45.H.43.7.) συριγγοῦνται ſimpliciter eadem in re dicitur, per tranſlationem quandam à Muſicorum fiſtulis quæ longos habent ſinus aut ductus, vt ſcribit Gal.

Ἐκτανύειν ſæpe ponitur apud Hipp pro ἐκτείνειν quod eſt extendere, vt lib. de fract. (pag 576.34.H.778.C.) οἱ πολλοὶ οὐκ ἐκτανύειν δύνανται, quibus id accidit brachium extendere nequeunt. Rurſus ibidem. βιάζεσθαι χρὴ ἐκτανύοντα τὸν ἀγκῶνα, vt cubitum extendere oporteat. Ac rurſus (v.41. H. ibid. D.) οὔτε ἐκτανύειν ὁμοίως δύνανται, neque ſimiliter extendere queunt. Et (p.577. 19. H.779. B.) κοινότατον δὲ περὶ τὴν ἕξιν τὰ σχήματα, ἤ τε ἐκτάνυσις ἐς τοῦτο, καὶ ξυγκάμψιες. maximè verò communis habitus ad eam quæ poſtea ſequitur diſtentionem, & ad ſingula extendenda & flectenda.

Ἔκτασις extenſio, eſt cutis affectus cùm in longitudinem & latitudinem augetur, cui ῥίκνωσις, hoc eſt, corrugatio opponitur, aph. 21. ſect. 3. lib. 6. Epid. ἐκτάσιες συγκάμψεσι opponitur lib. κατ' ἰητρ. (pag.694 58.H.746.B.)

Ἐκτετράμμενα legitur apud Hippocr. lib. περὶ ἱερῆς νούσου. (pag. 61.15. 277. 27.) quod eſt in partes quatuor diſtribuuntur, quod quadrifiſſiuntur dixit Caluus, fortè verò quadrifiniuntur eum ſcripſiſſe exiſtimo. Sed valde mihi ſuſpectus eſt ille locus Hippocr. & mendi ſuſpicionem auget aſteriſcus Aldino codici præfixus, & pro ἐκτετράμμενα, ἐκτετραμμένα repono, quod iſt ἐκτέταται ἢ ἐκπεπετάνται, extenduntur aut dilatantur. Vt ſic locus integer legatur apud Hipp. καὶ διὰ τὴν ἄλλην καρδίην ἐκτετράμμεναι

μέχρι τοῦ μετώπου καὶ τῶν κροτάφων, & circum totum caput ad frontem vsque & tempora dilatantur [τὰ φλέβια venulæ.] Quo in loco Cornar. ἐκτέτανται, extenduntur legisse videtur, Erot. verò τετάρσωνται. Hunc enim procul omni dubio locum subindicare videtur, cùm τετάρσωνται, πεπλάτυνται & ἐκτέτανται exponit. Et Gal. in Exeg. τετάρσωνται forte pro τετάρσωνται legit, & πεπλάτυνται explicat, in latum extensæ sunt, ταρσὸς γὰρ πᾶν τὸ πεπλατυσμένον. Quicquid enim dilatatum est ταρσὸς dicitur. Est igitur ἐκταρσοῦσθαι πλατύνεσθαι dilatari, τείνεσθαι extendi, aut ἐκταρσοῦσθαι, ἐκπλατύνεσθαι & ἐκτείνεσθαι.

Ἑκτεὺς mensura est Attica octo chœnices aut sex capiens, & sexta pars medimni, ideoque medimni sextarius dicitur, vt ἡμιεκτέον aut ἡμιεκτεῖον dimidiatus sextarius, quatuor chœnicea capiens, τετραχοίνικον Aristoph. in Nub. Sudas mensuram esse vult chœnicem capientem. Erot. ἑκτία mensuram facit octo chœnices aut sex capientem, ideoque ἡμιεκτία, τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκτέως exponit. Apud Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 648. 45.) fit mentio χυτρίων δύο δύο ἑκτέας χωρέοντων, ollæ duos sextarios capientis, aut duas sextulas ac sextantes, ad vterorum suffitum. ἑκτέας tamen aut ἑκτέως malim, etsi ἑκταίας passim legitur.

Ἐκτηκόμενον αἷμα eliquatus sanguis & expressus aut humoris affluentis acrimonia, aut medicamenti purgantis vi, Coac. (p. 281. G.) ἐκτήξιες αἱ ἐς τὰ κάτω ῥέπουσαι, colliquationes infra tendentes, Prorrh. 2. (p. 91. D.) intelliguntur humorum per aluum secessus & profluuia quæ corpus exoluunt, vacuant & exinaniunt, ac quodammodo eliquant: eumque locum exprimens Celsus, ex quocunque modo aluus fluat, dixit cap. 8. lib. 2. Sic τήκειν apud Theonem Gymnasten λύειν aut κενοῦν soluere aut vacuare significare scribit Gal. lib. 2. Salub. (p. 235. 23. & 25.)

Ἐκτινάσσειν est excutere, expellere, aph. 28. sect. 2. lib. 6. Epid. ἡ κοιλίη αὐτῷ ἐξετίναξε, aluus ei est commota, hoc est, aluus quod nocebat expulit, excussit, & est exagitata.

Ἐκτιτρώσκειν est abortum facere, abortire, aph. 12. lib. 3. & aph. 31. 34. 37. 38. 44. 45. 55. lib. 5. Sic ἔκτρωσις abortio aut abortus aph. 50. lib. 5. ἐκτρῶσαι dicitur aph. 27. lib. 7.

Ἔκτομον dicitur Hipp. veratrum nigrum lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 617. 32.) ἐκτόμου τῆς ῥίζης, veratri nigri radices. Quem locum exprimens Gal. in Exeg. ἐκτόμου, ἐλλεβόρου μέλανος, hoc est, veratri nigri exponit. Dioscor. lib. 4. cap. 151. ἐλλέβορος μέλας, οἱ δὲ μελαμπόδιον, οἱ δὲ ἔκτομον, οἱ δὲ πολύρριζον. Pro quo Plinius lib. 25. cap. 5. Nigrum alij entomon vocant, alij Polyrrhizon, vt ἔντομον aut ἔκτομον apud Dioscor. legendum sit Hesychio ἐκτομὶς ἐλλέβορος exponit καὶ ἄτμητος λιβανωτός. Erot. quoque Hipp. locum subindicat cùm ἐκτόμου exponit, eoque nomine veratrum nigrum Diocli dici scribit.

Ἐκτὸς ἑωυτοῦ εἶναι, extra se esse dicitur, mente esse emota & abalienata. Lib. 5. Epid. (p. 1160. B.) ἐκτὸς ἦν ἑωυτοῦ, mente erat abalienata. Quod lib. 7. Epid. (p. 1234. B.) ἐκτὸς ἑωυτῆς dixit.

Ἐκτρέπεσθαι peruerti, inuerti aut euerti significat, & de membro fracto nimis depresso dicitur lib. κατ' ἰητρ. (p. 693. 12. H. 745. H.) ὡς μήτε ἀποκλᾶται μήτε ἐκτρέπηται, vt neque retorqueatur, neque inuertatur. Est & ἐκτροφὴ euersio, ad latus inclinatio aut conuersio, siue fit totius corporis, siue fit eius partis quæ manu tractatur. Lib. κατ' ἰητρ. (pag. 672. 14. H. 741. H.) Vbi Gal. ἐκτροφὴν εἰς τὸ πλάγιον ἐπιστροφὴν, in latus conuersionem exponit & legit, etsi exemplaria omnia ἐκτροφὴν legunt, quam etiam lectionem agnoscit Gal. & explicat, & quosdam ἐκτροφὴν etiam legere annotat. Idem etiam in Exeg. ἐκτροφὴν τὴν εἰς τὰ σπλάγχνα ἔσω παραλλαξιν exponit, eam quæ in viscera fit permutationem. Vbi tamen ἐκτροφὴν, & ἐς τὰ πλάγια παράλλαξιν, hoc est, in latera permutationem, legendum existimo, hoc nimirum subindicato loco.

Ἐκτρίμματα, attritus, intertrigines, dicuntur cutis exulcerationes, quæ excalefactis partibus circa os sacrum fiunt, femore fracto & longo tempore eodem habitu collocato. Lib. de fract. (p. 566. 8. H. 770. H.) ἐκτρίμματα δυσίητα, attritua curatu difficiles. Gal. τὰς ἀπὸ τοῦ δέρματος ἑλκώσεις, cutis exulcerationes exponit.

Ἐκτροπαὶ dicuntur Hipp. diuortia aut diuerticula, per quæ humores abscedunt & veluti cuniculis acti quosdam in sinus se recipiunt. Lib. 2. Epid. (p. 1001. B.) ἐκτρέπονται ἢ διὰ φλεβῶν, ἢ δι' ὀστέων, ἢ νεύρων, ἢ δέρματος, ἢ ἐκτροπέων ἑτέρων. Quæ abscedere nata sunt, ea per venas, ossa, neruos, cutim, aut alia huiuscemodi diuerticula abscedunt. Sunt diuortia ac velut subterfugia, & à populari via deflexiones, digressiones, commutationes, quæ in humorum transpositu fiunt. Easdem ἐκροὰς (ibidem 1004. H.) vocat, hoc est, humorum emissaria, spiracula aut [illegible], per quæ humores [illegible]untur & effluunt.

Ἐκτροπὴ τοῦ βλεφάρου est palpebræ euersio Paulo [illegible] 2. cap. 12. oculi vitium quod alio nomine ἐκτρόπιον dicitur, inferioris palpebræ affectus, cùm parum sursum attollitur, sed pendet & hiat, neque potest cum superiore committi. Celsus cap. 7. lib. 7. Est autem ἐκτρόπιον Definit. Medicarum authori (p. 400. 31.) ἐκφυσις σαρκὸς ἐν τῷ βλεφάρῳ, ὅπως δύναται ἐκτρέπειν τὸ βλέφαρον. αἰτία δὲ ἐκτροπῆς βλεφάρου, ἢ σαρκὸς ἔκφυσις, ἢ παράλυσις, ἢ οὐλῆς σύστασις. Suborta caro in palpebra, quæ sua grauitate palpebram foras euertit. Euersionis autem palpebræ causa est, aut adnascens caro, aut resolutio, aut cicatrix obducta. Paulo quoque lib. 6. cap. 12. ἐκτρόπιον in inferiore palpebra fieri scribitur, vt & λαγώφθαλμος in superiore. Verùm id intercedere discriminis, quòd ἐκτρόπιον non à natura prouenit, sed nonnunquam ex relaxatione, quam medicamenta inflammatione præcedente concitarunt, nonnunquam etiam ex sutura, aut inartificiosa vstione. Huic quoque contrarium affectum λαγώφθαλμον ponit Celsus cap. 7. lib. 7.

Ἐκφέρειν ἔμβρυον fœtum ad maturitatem aut perfectionem gestare, aut fœtum perferre significat. Lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 569. 17.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 599. 15.) quod lib. περὶ ἀφόρων (p. 685. 28.) ἐκφέρειν εἰς τέλος, ad finem perferre dicitur, & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 599. 12.) ἐξενεγκεῖν eadem in re, vt & διενεγκεῖν lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 569. 20.) οὐ γὰρ δύνανται ἔμβρυον διενεγκεῖν. Neque enim fœtum priùs perferre poterit, quàm vteri crassiores & robustiores redditi fuerint. Quod etiam scribitur aph. 44. lib. 5. Sic & διαφέρειν Hipp. dici antea adscripsimus, & ex Luciano ἐκφέρειν pro perferre de muliere vterum gestante dictum affertur, & ex Xenoph. περὶ πολλοῦ τὸ ἐκφέρειν [illegible] καὶ τιμᾶν τρέφειν. ἐκφερόμενα etiam dicuntur Hipp. quæ per vrinam efferuntur & innatant, velut enæoremata quædam. Lib. 7. Epid. (p. 1221. C.) ἐν τῷ οὔρῳ πολλὰ τὰ ἐκφερόμενα ἦν, per vrinam multa efferebantur.

Ἐκφλυνδάνει ἐξορμᾷ, exponit in Exegesi Gal. apud Hipp. hoc est, erumpunt, aut cum impetu feruntur, ac de vlceribus exorientibus aut prorumpentibus dictum videtur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 539. 16.) καὶ ἕλκεα ἐκφλυνδάνει ἀπὸ τῆς ὀσφύος, vlcera è lumbis erumpunt, emergunt. Ac rursus ibidem (p. 209. 18. 557. 17.) ἐκ τῶν σκελέων ἕλκεα ἐκφλυνδάνει, ex cruribus vlcera erumpunt. Quibus ex locis ἐκφλυνδάνει aut ἐκφλυνδάνει in Exeg. apud Gal. legendum existimo, & ἐξορμᾷ ea significatione quam antea apposuimus. Neque enim his locis ea explicatio conuenire mihi videtur quam quidam apponunt, ἐκβάλλει, ἀποβάλλει, & significatione actiua exponunt, expellit, euellit, cùm potiùs ista neutra significatione vt ἐξορμᾷ & multitudinis numero accipi debeant. Apparet tamen Varin. hanc expositionem ita vitiosè ex Gal. transcripsisse, cùm ista dictionis [ἐκβάλλει] explicatio censeri potiùs debeat, eamque antea apposuimus. ἐκφύει autem quod quædam exemplaria pro ἐκβάλλει legunt, potest ad eam expositionem referri, & vlceribus attribui, quod est, exoriuntur, emergunt.

Ἐκφλάζειν idem quod ἐκθλίβειν significat Hipp. quod est exprimo Lib. de loc. in homine (p. 411. 47.) ὁπόταν ἐκφλάζῃ, ῥεῖ ὅπῃ ἂν τύχῃ. Quicquid igitur inde expressum fuerit, id ipsum quocunque contigerit, fluit. Rursus ibidem (45.) αὗται [φλέβες] φρίξαντος τοῦ σαρκὸς καὶ ἐς μικρὸν ἀποστενωθέντος, καὶ ἐκθλιφθείσης ἐκφλάζουσι τὸ ὑγρόν. Hæ [venæ] horrore correpta carne & in angustias coacta & adstricta, humiditatem exprimunt, hoc est, exprimente carne & excludente. Sic enim ἐκθλιφθεῖσα σὰρξ intelligitur caro adstricta & in se coacta, vt in fluxionibus fieri solet, vbi caro horroris sensu in sese constricta aut contracta, humiditatem è venis exprimit. Vbi tamen quidam ἐκθλιφθείσης pro ἐκφλιφθείσης legunt.

Ἐκφυσῶντες dicuntur Hipp. qui expirando vehementer efflant, quique ex incendio interno multam acris fuliginis copiam expirant, magna & frequenti respiratione laborant, & πνευματίας aut πνευματώδεες dicuntur, vt explicat Gal. lib. περὶ δυσπν. ex viscerum internorum incendio aut inflammatione aliqua. In Coac. (p. 126. D.) vbi tamen etiam ἐμφυσῶντες pro ἐκφυσῶντες legunt exemplaria quædam manu scripta, vt illic adscripsimus. Est autem ἐκφύσησις violenta quædam respiratio, quæ obitur musculis intercostalibus & externis qui ad thoracem & scapulas ex dorso & collo descendunt, adiunctis iis qui abdomini inseruiunt, vt scribit Gal. lib. 2. de motu musc. (pag. 566. 25.) & τῆς ἐκπνοῆς esse pars quædam videtur, lib. de vsu pulsuum (p. 158. 10.) fit autem ἐκφύσησις vbi ex nimio calore fuliginosi vapores multi subiecti sunt. ἐκπνοὴ verò vbi humorum temperies & moderatus calor corpus moderantur, sufficit. Et & ἐκφύσησις ψοφώδης, ὁ μετὰ ψόφου, violenta quædam & quæ cum sono fit expiratio, ab ea quæ sine strepitu fit, & ἄψοφος nominatur, sola copia & celeritate expirati aeris discrepans, Gal. lib. de vsu respir. (p. 160. 43.) & lib. 4. de loc. af-

fect. (p. 291. 29.) ἐκφυσήσιες etiam sunt efflationes & magnæ expirationes, quæ fiunt contentis omnibus thoracis musculis, ad ipsius contractionem & efflatum, Gal. lib. 1. de diffic. spir. (p. 173. x.)

Ἐκχαυνοῦν est inflare, tumidum reddere, & stulta persuasione aut inani de se opinione imbuere. Hipp. lib. de art. (pag. 614. 26. H 808 B) ἐκχαυνοῦν τὸν πολὺν ὄχλον medicos dicit, qui populum de se magnificè aliquid sentire cupiunt, & qui multitudinem falsa de se persuasione imbuunt, auram popularem aucupantur & affectant. Est enim χαυνοῦν inflare & tumidum reddere, & χαυνώσαι φυσῆσαι exponit Hesych. Dicunturque ij ἐκχαυνοῦν τὸν ὄχλον, qui de se inani concepta opinione apud populum gloriantur aut superbiunt, & quid de se magnificè venditant. Ἐκχαυνοῦν etiam dici potest inani de se opinione populum imbuere & stolida persuasione decipere, eo sensu quo exponit Erot. ἐκχαυνοῦν ἐξαπατᾶν, μετεωρίζειν, quod est, inani opinione inflare, decipere, turgidum & elatum reddere. Sic enim apud Erot. pro ἐκχαυνοῦν ἐξαπατᾶν, μετεωρίζειν legendum censemus, vt locus iste ab eo exprimatur. Ideoque eos vocamus qui magnifica de se opinione popolo fucum faciunt, aut inani quadam opinione sese vulgo venditant, velut venosam linguam dixit Virg. Æneid. 11. Sic Aristoph. in Neb. χαυνοπρωκτιαν vocat aptam ad persuadendum facundiam & persuasorium verborum lenocinium, quo quis iudices fallere potest aut mollioribus verbis delinire, ita vt iudicium effugiat, aut sua eloquentia aduersarij rationes eleuare, futiles, inanes & nullius ponderis reddere. Gal. Com. 4. in lib. de art. (p. 653. 53.) ἐκχαυνοῦν per κομψεύεσθαι exponit, quod est ostentationis gratia aliquid facere.

Ἐκχλοιοῦσθαι apud Hipp. est virere aut ex virore pallescere, hoc est, colore ex viridi pallescente infici, qualis est herbarum arescentium pallescens color. Qui quidem color ex virore pallescens in auriginosis & viscerum obstructione cachexia laborantibus, hepaticis, aut sanguine defectis ex bilis luteæ aut croceæ suffusione apparet. In Coac. (p. 196 A.) de morbo regio laborantibus ὅτι ἐκχλοιοῦνται, hi ex virore pallescunt. Rursus ib. (p. 219. H.) de iisdem, [illegible] ὅτι ἐκχλοιοῦνται. Animaduertendum nom ex istorum suppressione ij cum virore pallescant. Ac rursus ibidem (122. B.) περὶ τὸ ἐκχλοιοῦσθαι, præter quàm quòd ex virore pallescunt. Quibus in locis χλοιοῦνται pro ἐκχλοιοῦνται legisse videtur in Exeg. Gal. quod αὐτοὶ χλωραίνονται exponit, ex viridi pallescunt, vt sit χλοιῶδες aut ἐκχλοιῶδες χλωροειδὲς, vt χλοῦς χλωρότης & χλοῶδες χλωρόν, quod est viridis ac pallescentis coloris & herbacei. Et vt χλόη & χλοίη Ionicè dicitur, ita & χλοῶδες & χλοιῶδες quod est χλωρώδες aut λαχανῶδες. & de herbaceo colore ex virore pallescente dicitur qualis est hepaticorum aut cachexia ex malè affectis visceribus laborantium & auriginosorum color. Vnde χλωρὸς χλοώδεις, hoc est, herbaceo colore tinctos in iam purulento hepate ægros vocat Aret. cap. 13. lib. 1. [illegible]. Qualis etiam color in ictero laborantibus notatur, atque in eorum oculis subluteis prima suæ significationis edit argumenta, quos eo nomine rectè herbeos dixit Plautus Curcul. Qui hic est homo cum collatiuo ventre atque oculis herbeis? At ἐκχλοιοῦνται pro ἐκχλωροῦνται legitur lib. 2. Epid. (p. 1013. D.) [illegible] ἐκχλοιοῦνται. Dicendum etiam quòd in sanguinis profluuio ex pallido virescunt. Cùm autem ista malè affectis visceribus & insigni cachexia laborantibus attribuantur, in quibus crebra etiam contingit virium exolutio, vt & in iecoris obstructione ac duritie ἔκλυσις frequens videtur, inde existit, vt quod in Coac. ἐκχλοιοῦνται dicitur, in Prorrh. ἐκλύονται scribatur, (p. 215. 23. H 80. D. & p. 216. 11. H 81. A. C.) Et alioqui ἐκλύεσθαι cùm hepaticum sit symptoma vt scribit Gal. Com. 3. in Prorrh. (p. 216. 38.) sæpe apud Hipp. pro ἐκχλοιῶδες ex vocis affinitate aut ex rei consecutione ponitur, vt & τὸ ἐκχλοιῶδες ex lib. 2. Epid. per ἐκλυτῶδες exposuisse fatetur Galen. Com. 3. in Prorrh. (p. 212. 57. & p. 216. 38.) & verò ἐκλύονται pro ἐκχλοιοῦνται ibidem legit Com. 4. in lib. 6. Epid. (p. 498. 14.) Sic quod in Prorrh. ἐκλύονται dicitur (p. 216. 24.) In Coac. (pag. 211. A.) χλοώδεες γίνονται eadem in re scribitur, hoc est, ex virore pallescunt. Sic enim illic legendum esse scribimus contra omnium nostrorum codicum fidem. Ἐκχλοιοῦν etiam in Coac. scribitur (p. 166. B.) [illegible] ἐκχλοιοῖ. Ex præcordiorum doloribus aluus aliquantum viscida sensim transmittens stercoracea pauca virore pallescente inficit. Verùm etsi in Prorrh. (p. 215. 20.) vnde emendicata ista sententia videtur, ἐκλύονται ponitur, ἐκχλοιοῖ tamen pro ἐκχεῖν vitiosè scriptum esse existimamus, vt etiā illic scribimus. Quòd autem apud Erot. ἐκχλοιούμεναι ex Hipp. scribitur, & ex [illegible] ἐκλυόμεναι annotatur, illud valde mihi suspectū est. Nāne q; apud Hipp. vsquam ἐκχλοιούμεναι lego, & ἐκχλοιοῦνται legendum videtur, & χλοώδεες γίνονται, vt locus Coac. Prænot. ab Erot. expressus videatur & expositus. Deducta enim dictio videtur vt idem scribit ἀπὸ τῆς χλόης, ὅπερ ἐστὶ [illegible], hoc est, plantarum virentium, aut foliorum & frondium circumactio. Et χλόη Hesych. [illegible], φύλλα, exponitur, herba, folia, & progragmine viridi accipitur.

Ἐκχυμώματα & ἐκχυμώσεις sugillata dicuntur aut sugillationes, sanguinis suffusiones, sanguine suffuso sugillationes & exuccationes, dum sanguis carne contusa, aut exiguis venis disruptis, sub cutem effunditur, & in grumos integra cute concrescit. Lib. κατ' ἰητρ. (pag. 658. 44. H. 748. A.) Vbi scribit Gal. [illegible] ὅταν ἡ σὰρξ εἰς τὴν ὑπὸ τὸ δέρμα χώραν αἷμα ἐκχέῃ, τὸ τοιοῦτον πάθος ἐκχύμωμα καλεῖται, καὶ γίνεται [illegible] τοῦ δέρματος. οὔδηλον δ' ὅτι καὶ φλέβες μικραὶ συνδιαιροῦνται τῇ σαρκὶ κατὰ τὴν τῶν ἐκχυμωμάτων γένεσιν. Vbi caro contusa in locum sub cutem sanguinem profundit, huiusmodi affectus ἐκχύμωμα vocatur. Idque sine vlla cutis diuisione sanè contingit. Tenues tamen venas vnà cum carne diuidi vbi huiusmodi sugillata fiunt, perspicuum est. Lib. etiam de fract. in calce ἐκχυμώματα, hoc est, sugillata vocat Hippocr. (pag. 548. 11. & 19. H. 760. A. B. C.) & τὰ ἐκχυμώματα τῶν φλεβῶν (p. 547. 36. H. 760. A.) venarum sugillata aut exuccationes, vt & (pag. 544. 41. H. 759. D.) φλέβια δ' ἐκχυμοῦνται ἀμφιθλασθείσης τῆς σαρκὸς ἀμφὶ τὸ ὀστέον, venulæ circum os collisæ sanguinem effundunt. Vbi ἐκχυμοῦσθαι τὰς φλέβας, hoc est, venas exuccari, dicere Hipp. scribit Gal. pro ἐκχεῖσθαι τὸν ἐν ἑαυτοῖς περιεχόμενον ἔξω χυμόν, ὅπερ ἐστὶ τὸ αἷμα, effundere qui in eis continetur succum, hoc est, sanguinem. γίνεται δὲ τοῦτο θλασθείσης αὐτοῖς τῆς χειρός. [illegible] τὴν συνέχειαν [illegible] πολλὰ μέρη καὶ μικρὰ διασπώμενα, [illegible] τὸ αἷμα. [illegible] τὸ ἐκχυθὲν αἷμα, [illegible] τὴν φλέβα [illegible] μελαίνεται [illegible] θρόμβωσις, ἐξ οὗ [illegible] θρόμβος [illegible] τὸ αἷμα καλεῖται καὶ ἐστὶ μέλαν δὲ γίγνεται τῇ χρόᾳ, καὶ σήπεται [illegible]. Id autem contingit tunica ipsa contusa. Quæ enim contunduntur corpora, ea naturalem vnionem amittunt multis ac tenuibus eorum partibus discerptis per quæ sanguis vndequaque effunditur. Hunc verò effusum sanguinem excipiunt loca quæ circum venam sunt, atque vbi receperunt, non quidem exceperunt, conseruant. Siquidem temporis successu nigrescit, perinde ac si foras effusus longo tempore perdurasset. Isque is affectus qui θρόμβωσις nominatur. Ex quo quidem iam sanguis ipse θρόμβος & est & nuncupatur, tum niger etiam colore fit, & inde prauā putredinē contrahit. Eadē quoque notione in re persimili φλέβας ἐκχυμωθῆναι, venas exuccari ac sugillari dixit Hipp. lib. de art. (p. 661. 51. H. 840. E.) Et quas φλεβῶν ἐκχυμώσεις, idē Hipp. φλεβῶν ναυσιώσεις eleganti tropo dixit lib. de fract. (pag. 546. 49. H. 759. H.) cùm venæ velut nauseabundæ sanguinem effundunt. Sic enim illic scribit Galenus. [illegible] ἐκχυμώσεις [illegible], ταύτας νῦν ναυσιώσεις εἶπεν, ὅταν αἱ φλέβες [illegible] τὸ αἷμα, [illegible] τοῦ φλεγμαίνειν [illegible] τοῦ αἵματος. Ac sicut quas antea ἐκχυμώσεις, hoc est, exuccationes vocauit, eas nunc ναυσιώσεις, id est, nauseas dicit, cùm venæ sanguinem expuunt ac velut vomitione refundunt, grauatæ tum ex propria imbecillitate quam ex inflammatione contraxerunt, tum etiam ex ipsius sanguinis copia & prauitate. Quam certè elegantem translationem Gal. in Exeg. prosequitur, cùm ναυσιώσιες exponuntur αἱ παρεκχύσεις τοῦ αἵματος, αἳ δὲ καὶ ἐκχυμώσεις ὀνομάζονται. μετωνόμασται δὲ ἀπὸ τῶν ἐπὶ ταῖς ναυτίαις ἐμούντων αἷμα, ναυσιώματα. hoc est, sanguinis iuxta effusiones, quas sanè etiam ἐκχυμώσεις, hoc est, effusiones appellat. Translatum autem nomen est ab his qui inter nauseandum sanguinem euomunt. Hanc verò vocis ἐκχυμώσεως generalem notionem qua succorum ex vasis effusiones Hipp. denotantur, exprimit Gal. Com. 2. in lib. 6. Epid. (pag. 458. 58.) his verbis. ἐκχυμώσεις εἰώθει τὰς ἐκ τῶν ἀγγείων ἐκχύσεις ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζειν. Consueuit Hipp. ἐκχυμώσεις nominare ex vasis effusiones & vacuationes. Eidem etiam in Exeg. ἐκχύμωσις. χυμῶν ἔκχυσις, hoc est, succorum effusio exponitur ex lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 424. 39.) Hinc & συνεκχυμοῦν dicitur Hipp. aph. 6. sect. 2. lib. 6. Epid. quod est humores simul ex vasis effundere, & naturæ vacuationem adiuuare & promouere. συμπράττειν τοῖς ἐκκενουμένοις, his quæ excernuntur opem ferre, dicit Gal. Sic lib. περὶ χυμῶν (pag. 47. 20.) μὴ τὰ [illegible] εἰς τὸ [illegible], quibus verbis significat Hipp. humores ex vasis effusos non mirò intercipiendos

piendos, sed eorum exitum vnà cum naturæ impetu medico esse promouendum. Vbi in codicibus manuscriptis Regiis ex Scholio quodam adscribitur Epiclem τὸ ἐκχυμωθῆναι ἐκπυωθῆναι sumpsisse, & ἐκχυμωθῆναι τὸ ἐκπυωθῆναι, & τὴν ἐκχυσιν τῶν χυμῶν intellexisse, hoc est, humorum ex vasis refusionem, vbi extra propria conceptacula alienam qualitatem imbuunt, atque in pus vertuntur. Quam etiam explicationem imitari mihi videtur Hesych. cùm ἐκχυμώματα τὰς πυώδεις συλλογὰς, hoc est, puris collectiones, exponit, & ἐκχυμωθῆναι ἐκπυῶσαι. Sic enim rectè apud eum reposuisse mihi videtur Heotic. Steph. Et Gal. Comment. in eum locum, ἐκχυμώματα & ἐκχυμώσεις & ἐκχυμώματα eas excretiones & euacuationes quæ ex vasculis fiunt exponit, quæ quidem fieri solent, cùm venæ quæ in cute sunt, contunduntur. Quorum curatio per discutientia & modicè siccantia medicamenta conficitur. Propria verò ἐκχυμώσεως notio eodem Scholio his verbis explicatur. ἐκχύμωσις κυρίως λέγεται ὅταν ὁ κατὰ μέρος χυμὸς ἐκτὸς τῶν ἰδίων φλεβῶν ἐρυθρὸς, συμβαίνει δὲ τοῦτο ἐκ τῶν ἀφισταμένων σωμάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποτεθλασμένων, ὅτ' ἐγγὺς ῥάξεως γενομένης. τοῦ αἵματος ἀθροισθέντος εἰς τὰ τοῦ δέρματος πλησίον ἀραιώματα. Ecchymosis propriè dicitur quando humor ex proprio conceptaculo in partem aliquam effusus ruborem contraxerit. Quod minimè in abscessibus contingit, verùm in cõtusionibus, quando vase tuso sanguis in carnis laxitates regressus, liuorem conceperit. Eademque est Gal. opinio Com. in aph. 20. lib. 6. cùm scribit, ἐκχυθῆναι ποτὲ τῶν ἀγγείων ἐκλείποντος τὸ αἷμα, καὶ εἰς ἑτέραν κοιλότητα ἀφικνούμενον ἀφίκηται, μόνον αἵματι τοιαύτῃ ταῦτα ἀπάσῃ ἀμήχανον· οὕτω καὶ κατὰ τὰς φλεγμονὰς, καὶ τὰς ἐκχυμώσεις ὀνομαζομένας, φαίνεται γινόμενον, ἐπὶ μὲν τῶν φλεγμονῶν κατὰ μικρὰ διασπειρομένου τοῦ αἵματος εἰς τὰς λεγομένας κοιλότητας ἐν τοῖς μυσὶ κοιλότητας· ἐπὶ δὲ τῶν ἐκχυμώσεων, κατὰ τὰς περιεχομένας χώρας ταῖς ἀγγείοις ἐκχεομένου. Si quando sanguis ex propria cauitate in aliam quamuis cauitatem exciderit, hic vt sanguis permaneat fieri omninò nequit. Sic igitur in inflammationibus & his quas ἐκχυμώσεις vocant, fieri conspicitur, in inflammationibus quidem per exiguas partes, ad eas cauitates quæ sunt in musculis & quas sola ratione contemplamur, disperso sanguine: In sugillatis verò, in ea spatia quæ vasa circunstant, effuso. Propriam quoque ἐκχυμωμάτων appellationem exponit Gal. initio lib. 5. κατὰ τόπ. his verbis: ἐκχυμώματα ὀνομάζουσιν Ἱπποκράτης τε καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἰατρῶν, ὅταν τὸ δέρμα παθὸν, ὕταν τῶν ἐν αὐτῷ λεπτῶν φλεβῶν θλασθεισῶν, διὰ τῶν θλασμάτων ἐκχυθῇ, μὴ καθ' ἕνα τόπον ἀθρόον ἀθροισθὲν αὐτίκα τὸ ὕστερον ἐκπεσεῖν, ἀλλ' ὥσπερ αὐτοὶ καλοῦσι, διαπηδῶν ὑπὸ ἐκχυθὲν γίνεται. συμβαίνει μέντοι ποτὲ, κἂν ὕστερον συναλισθῆναί τε καὶ μελαίνεσθαι τῷ χρόνῳ, μικρῶν δοκούντων θρόμβων γεννωμένων ἐκ τοῦ διασπαρέντος αἵματος εἰς πολλὰ μόρια τοῦ δέρματος. ἐκχυμώματα, hoc est, sugillata appellat Hippocrates & alij multi Medici circa cutem affectionem, cùm tenuibus ipsius venis contusis, per contusa sanguis effunditur, neque statim ita excretus vno in loco affatim in grumos coit, verùm vbi, vt ipsi appellant, per διαπήδησιν, hoc est, subsultum, effusio facta est. Contingit sanè aliquando etiam vbi ita coierit temporis progressu liuescere ac nigrescere, exiguis nimirum grumis ex disperso in multas cutis partes sanguine subortis. Quæ si in oculis ex plaga aut ictu contingat, ὑπώπια dicũtur ibidem ex sugillatorum genere, αἱμάλωπες & ὑποσφάγματα lib. 4. κατὰ τόπ. (p. 210. 41.) Idem quoque lib. de Tumor. præter nat. (p. 356. 14.) ἐκχυμώματα fieri scribit sanguine ex venis effuso, earum tunicis contusis, aut vasorum finibus reseratis. Et πελιώματα καὶ πελιδνὰ ἐκχυμωμάτων generi accenset, vnde & sugillata Latinis liuores, liuentia, & nigrores dicuntur.

Ἔχυμα aut ἐκχύματα τὰ ἐκζέματα ex Bacch. apud Hippocr. Erot. exponit, & ἐκχύσεις τὰς ἐξανθήσεις. Verùm non parùm mihi suspecta est hæc lectio, neque quomodo mederi queam adhuc suppetit. Quid verò sit ἐγχύμωσις Hipp. supra est expositum.

Ἐκψύχων λειποθυμῶν exponit Hesych. hoc est, exanimatis, animo linquentibus ac deficientibus, alij refrigeratis exponunt, ab ἐκψύχω quod refrigeror significat & exanimor, apud Hippocr. lib. 1. de Morb. (pag. 447. 51.) ἔστιν ὅ ἐκψύχουσιν δεῖ τι ὠφελῆσαι, quibus aut animo deficientibus opitulari licet. Hunc enim locum haud dubiè mihi apud Hipp. subindicare & exponere Hesych. videtur, vt & aliàs sæpe. Etsi in vulgatis exemplaribus ἐκψυχέουσι, pro ἐκψύχουσι velut ab ἐκψυχέω legitur, vt & ibidem (pag 453. 37.) καὶ ἐκψυχέουσι πυκνὰ ἐκψυχέουσι δὲ διὰ τοῦ αἵματος τὴν μετάστασιν. & crebrò animo linquuntur, quod accidit ob sanguinis transmutationem.

Ἔλαιον oleũ significat, & interdũ pinguedinẽ & adipẽ apud Hip. vt lib. περὶ ἀφόρων (p. 569. 55.) φωκῆς ἔλαιον, phocæ aut vituli marini pinguedinẽ denotat, & rursus ib. (p. 575. 25. 28. 51. 52.) li. 2. περὶ γυναικ. (p. 669. 41.) φωκῆς στέαρ dicitur. Rursus li. περὶ ἐγκατατομῆς (p. 915. C.) καὶ ἐπαλείψας φωκῆς ἐλαίῳ, & phocæ adipe illinito. Sic ἔλαιον χηνὸς, anseris pinguedo vocatur sæpe Hip li. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 574. 18. 39. 46.) & rursus (pag. 582. 25. 34. 583. 12.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 616. 8.) & (p. 620. 26. & lib. 2. (pag. 668. 30.) χήνειον ἔλαιον. Eadem notione ὑὸς ἔλαιον sæpe ponitur, vt libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 615. 20.) & Erot. ἔλαιον ὑὸς τὸ ὕειον στέαρ, suillum adipem exponit.

Ἔλαιον λευκὸν oleum album apud Hipp. libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 565. 20.) quod μύρον αἰγύπτιον ἢ ῥόδινον dicitur ibidem (v. 33. 35. 52.) aliàs oleum Ægyptium album, aut rosaceũ sæpe vocat Hipp. vt lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 653. 17. 42. & 55.) & rursus (p. 657. 9.) & (p. 605. 41.) Ἔλαιον λευκὸν oleum album commune ex Apollonio exponit Gal. lib. 1. Comp. pharm. κατὰ γέν. (p. 168. 30.)

Ἔλαιον πλατεῖον oleum Platæensium & ex Platæis vrbe Bœotiæ aduectum ad aluum ex infuso eluendam. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 621. 46.) sed forte πλαταιικὸν leg. cùm passim πλατεῖον legant exemplaria omnia.

Ἔλαιον ῥόδινον, τὸ μὴ ἠρωματισμένον exponit Galen. in Exeg. apud Hipp. oleum rosaceum quod aromatibus conditum non est vt lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 671. 55. 672. 4. 6.) & rursus ibidem (p. 650. 31.) & (pag. 668. 50.) & (pag. 673. 14.) & aliàs sæpe.

Ἐλαιοπινέα ἱμάτια dicuntur Hipp. vestes oleo infectæ, imbutæ & sordidæ, quibus τὰ καθαρὰ opponit, vestes puras. lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (pag. 32. 20. H. 3, 8. 15.)

Ἐλατήριον exponit Gal apud Hipp. in Exeg. οὐ μόνον τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγρίου σικύου γενόμενον, ἀλλὰ καὶ πᾶν τὸ κάτω ὑπάγον καθαρτικόν, non solùm quod ex cucumere agresti fit medicamentum, sed & quicquid aluum inferiorem expurgat. Quam etiam notionem idem Com. 5. in lib 6 Epid. innuere videtur (p. 518. 31. H. 1185. F.) cùm scribit, ἐκ ἐλατήριον μόνον, ὥσπερ οὐδὲ ἀπὸ τῆς ἀγρίας χυλὸς, ὥσπερ δὲ οὐδὲ σικύου μόνον αἱ καθαρτικαὶ δυνάμεις, καθαρτικὸν ἔχουσι τὸ γάλα τῶν θηλαζόντων παίδων, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι ὑπηλάτων ὀνομαζόμενον φαρμάκων. Non elaterium solùm, quod est cucumeris agrestis succus, quemadmodum neq; si cucumerem solum puerorum lactantiũ lac purgatorium habẽt, verùm etiam si aliud quoduis medicamentum subductorium appellatum assumpserint. Adeò vt ex Exeg. expositio proprio quodammodo aph. 33. sect. 5. lib. 6. Ep. conuenire videatur, etsi eandem dictionem crebrò aliàs vsurpat Hip. vt lib. 5. Epid. (p. 1143 G.) χαρμάκου ὅτεν ἐλατηρίου, medicamento epoto deorsum aluum ducente. Et rursus ibidem (p. 1151. D.) ἐδόθη ἐλατήριον κατωτικὸν, medicamentum deorsum purgans deuorãdum est exhibitum. Quod & interdum ἀσθενὲς, interdum etiam ἰσχυρότερον vocat, vt rursus ibidem (p. 1147. A.) ταύτῃ ἐδόθη ἐλατήριον κατωτικὸν ἰσχυρότερον τοῦ δέοντος, huic medicamentum deorsum purgans iusto vehementius deuorãdum est exhibitũ. Iterũq; (ibi. C.) ταύτῃ ἐδόθη ἀσθενὲς ἐλατήριον ἀσθενὲς ποτὸν ὑδαρὲς καὶ ὀλίγον. huic imbecille in potu est exhibitum medicamentum deorsum purgans, imbecillũ, aquosum ac paucum. Rursusq; ibid. (p 1151. D.) ellebori radicem, ἀσθενὲς ἐλατήριον, imbecillum medicamentum deorsum purgans vocat, vt & ἐλατήριον simpliciter medicamentum vehementer aluum purgans significat ibid. (p 1151. E.) aut certe medicamentum ex cucumeris agrestis succo paratum, quod elaterium Plinius. Gaza apud Theop. agitatorium quod aluũ vehementer exagitet aut cõmoueat, appellat Eaq; ratione, quodq; ὑπερκάθαρσιν inducat, ab Aetio inter venena accensetur. Cuius apparatu & cõficiendi rationem docet Dio e. c. 155. lib. 4. Qua notione sumi videtur ἐλατήριον Hippocr. lib. περὶ ἑπταμήνου (p. 163. 25) καὶ τὸ ἐλατήριον ὧδε ποιεῖν προσθετόν. sed & elateriũ hoc modo præparatum apponito. Quod repetitur lib. περὶ σαρκῶν (p. 685 41.) At verò lib. περὶ ἑπταμήνου (pag 260. 39) ἐλατήριον medicamentum aliquod fœtus agitans & expelliẽs indicare videtur, cùm scribitur. καὶ ἐὰν μὲν ὑπὸ τῆς πυριάσιος ὑποχωρήσῃ τὸ δὲ μή, προσαλείψας τὸ στόμα τῆς μήτρης ἐλατηρίῳ παχεῖ, διεὶς ὕδατι, ἐᾶν. καὶ δῆτα ἐμποιήσῃ. Et si quidẽ per fomentum processerit, bene habet: sin minus, os vteri elaterio, hoc est medicamento aliquo agitatorio, crasso aqua diluto illinito, quod partibus dolores afferat. Agitur enim de difficili partu, quem fotibus idoneis solicitari vult. Eoq; nomine medicamentum aliquod fœtũ agitans aut impellens subaudiri malim, quàm elateriũ ex cucumeris agrestis succo expressũ, quod fœtum appositu enecat vt testatur Diosc & Aetio venenum censetur. Quòd si medicamentũ aluum expurgans intelligatur, potest etiã sua agitatione fœtum expellere. Sed cum eius generis medicamẽta aliena sint, & hic solius illius ratio habetur. Possũt an & in sessionib. multa eiusmodi medicamẽta fœtum agitãtia exhiberi: Velut artemisias in muliebres defessus conuenientes adijci ad partus secũdasq; detrahẽdas scribit Diosc. Sic & anagyris folia difficulter parientib. adalligata idẽ testatur. Crasiũ.

verò medicamentum aliquod aqua dilui vult quo facilius illinatur, quam ad rem galbanum cum myrrha rectissimè conuenire potest. At lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 38. 34. H. 383. 41.) φάρμακα ἐλατήρια sumi videntur pro medicamentis aluum vtcunque subducentibus, quibus serum & lac accenset. Etsi Gal. in Com. per ἐλατήρια ambiguum relinquit num peculiarem succi cucumeris agrestis potionem intelligat. Quem locum proprio quodam modo mihi subindicare videtur Erot. cùm ἐλατήρια apud Hipp. κενοῦν τὸ κάτω κοιλίας καθαίροντα φάρμακα exponit.

Ἐλαύνεσθαι duci, extendi significat, & de materia extendi parata aut opere ductili τὸ ἐλαυνόμενον dicitur, vt ἐλαυνόμενος σίδηρος. ferrum cudendo ductum & extensum. De venis dicitur Hipp. lib. περὶ ὀστέων φύσ. (p. 280. 14.) ἀπὸ τούτου δὲ κάτω ἡ δεξιὴ καὶ ἡ ἀριστερὴ ὑπὸ τὸν πνεύμονα ἐλήλαται. Inde verò inferiorem in partem, tum dextra, tum sinistra sub pulmonem ducta est, hoc est, extenditur. Vbi tamen Corn. ἄνω pro κάτω legisse videtur.

Ἔλεγχοι mali Medici dicuntur Hipp. ἐν παραγγελίαις (p. 27. 11.) artis dedecora & probra, reprehendendi, miserabiles dixit Cornar.

Ἔλαια ἄγρια exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. h. e. agrestia. Est & ἐλαίη ἀγρία νόσος Hesych. agrestis aut fetua morbus.

Ἐλευθέριον liberale, decens & decorum dicitur aph. 54. lib. 2. μεγέθει σώματος ἐννεάσαι μὲν ἐλευθέριον καὶ οὐκ ἀηδὲς ἐστι. in traducenda iuuentute liberalis est & speciosa corporis magnitudo.

Ἐλέφας dicitur authori Definit. Med. (p. 399. 1.) πάθος παχὺ τὸ δέρμα καὶ ἀνώμαλον ἀποτελοῦν, καὶ πελιδνοῦν τὸ χρῶμα, καὶ τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν. ἀναβιβρώσκεται δὲ χειρῶν καὶ ποδῶν τὰ ἄκρα καὶ ἰχῶρας ἀφίησι πελιδνοὺς καὶ δυσώδεις. affectus qui crassam & inæqualem cutem facit, & in quo liuor tum cutem, tum alba oculorum occupat. Manus & pedum extremæ partes exeduntur, & saniem liuidã & graueolentem emittunt. Gal. quoque lib. de Tumor. præter nat. (p. 356. 51.) μελαγχολικὸν πάθος καὶ ὁ ἐλέφας ἐστὶ, πλεῖον μὲν τῇ πρώτῃ γενέσει τοῦ αἵματος ἔχων μελαγχολικοῦ. τῷ χρόνῳ δὲ πλεῖον ἡ μέλαινα γίνεται τοῦ αἵματος, λοιπὸν δυσώδεις εἰσὶ καὶ ἀηδεῖς ἰδεῖν. ἐνίοις δὲ αὐτῶν καὶ ἕλκη συμπίπτει. Τοῦτο τὸ πάθος ἀρχόμενον ὀνομάζουσι σατυριασμὸν, ἐπειδὴ τοῖς σατύροις ὅμοιοι γίγνονται τὸ πρόσωπον. ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τοὺς κροτάφους ἐξοχὰς ὀστώδεις οὕτω καλοῦσι. γίγνονται δὲ καὶ κατ' ἄλλα μόρια τοιαῦται τῶν ὀστῶν ἐξοχαί, καὶ καλοῦσιν αὐτὰς ἐξοστώσεις ἔνιοι, καθάπερ καὶ τὰς κατὰ φύσιν ἐντάσεις τῶν αἰδοίων μὴ καθισταμένας, τινὲς ὀνομάζουσι σατυριασμὸν, τινὲς δὲ πριαπισμόν. Melancholicus etiam affectus est Elephas primum quidem ortum ex melancholico sanguine ducẽs, procedente verò tempore nigra bilis sanguinem exuperat, cùm graueolentes & visu odiosi euadunt. Horũ autem nonnullis vlcera cõtingunt. Hunc affectũ initio Satyriasmum nominant, quoniam Satyris vultu similes fiunt. Aliqui verò osseas temporum eminentias sic vocant. fiũt quoq; in aliis partibus eiusmodi ossium eminentiæ, easq; nonnulli ἐξοστώσεις nominant, nõ secus ac naturales pudendorũ cõtentiones non remittentes, quidam Satyriasmum, alij Priapismum vocant. Ἐλέφας dicitur Paulo ca. 1. li. 4. οἷον καρκίνος τις ὑπάρχων ἐν ὅλῳ τῷ σώματι, & Actuario καρκίνος ὢν ἐλεφαντιάσεως, totius corporis cãcer. Elephantias Celso vocatur cap. 25. l. 3. & ἐλεφαντίασις authori Isagog. (p. 384. 34.) qui & nominis notationem & morbi causam adscribit. Morbus vt atrocissimus & fœdissimus, ita maximè inuisus & incurabilis, totum corporis habitum in Elephãtis speciẽ trãsformans, ex quo & nomen ducit, vt elegãtissimè pluribus verbis prosequitur Aretæus ca. 13. li. 2. περὶ χρονίων παθῶν. Reliqua Gorr. appositissimè ex ipso Aret. & Aet. adscripsit.

Ἐλοχειωσμένων. Vide postea in Λοχειωμένων.

Ἐλθόντων simpliciter effert Hipp. de prodeuntibus aut progressis per aluum deiectionibus. In Coac. (p. 222. F.) οἷσι καύσοι γίνονται ἐφιδρῶσι δὲ ἐλθόντων, τουτέοισι παροξύνονται. Qui æstu conflictantur & progressis deiectionibus tenuibus sudoribus diffluunt, iis febris ingrauescit. Sæpe verò deiectionum affectiones adscribit Hipp. vt in Pror. (p. 199. 20. H. 74. G.) ἀφρώδεων διελθόντων, spumantibus prodeuntibus deiectionibus, & (p. 211. 34. H. 78. F.) μελάνων διελθόντων, progressis nigris deiectionibus.

Ἕλικες βόες dicuntur apud Hom. boues flexiles, curui, aut nigri, aut intorta cornua habentes. ἕλικας nanque exponunt interpretes ἑλικοειδῆ τὰ κέρατα ἔχοντας, ἢ μέλανας. hoc est, retorta cornua aut flexuosa habentes, aut τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσοντας, pedũ aut crurum flexu inter incedendum (vnde & εἰλίποδας appellitant), aut μέλανας, nigros, vt ἕλικος ὕδωρ de Æsopo fluuio dicitur, & ἑλικώπες ἀχαιοὶ passim apud Hom. quòd nigris oculis sint spectandi. Sæpe autem ἕλικας & εἰλίποδας iungit Homerus de bobus, vt Il. ι. (v. 462.) πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. multas oues pingues & curuis pedibus nigros boues. & Il. φ. (p. v. 458.) Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες. Phœbe tu flexis pedib. nigros boues pauisti. Interdũ verò Homerus ἕλικας vocat, vt Il. ι. (versi. 633.) θοὰς μυχάονας ἕλικας: βοῦς ἀμφὶ φονῶντα. Vbi ἕλικας εἰλίποδας significat, & τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσοντας, qui inter eundum pedes curuat & inflectit, vt & Hipp. lib. de art. (pag. 587. 34. H. 785. C.) εἰλίποδον ζῶον bouem vocat, quòd reliquis animalibus inter incedendum crura & pedes plus incuruet aut flectat, eiusque rei causam esse scribit, quòd femoris articulum laxum natura præ cæteris habeat. Ideoque femoris articulum bobus sæpe elabi. Et in eo versu Homer. quem testem citat Hipp. ὡς δ' ὅτε ἀσπάσιον ἔαρ ἤλυθε βουσὶν ἕλιξιν. Sic vbi flexilib. veris gratissima bobus Tempestas fuerit, ἕλικας βοῦς εἰλίποδας interpretari videtur. Quos Seruius expressisse Virgil. vult cùm dixit, errabunda bouis vestigia.

Ἐλιννύειν Gal. in Exeg. apud Hipp. ἡσυχάζειν exponit, hoc est, otiari, quiescere, feriari, cessare. Quæ dictio est Ionica & Hippocr. familiaris, vt aph. 5. sect. 1. lib. 6. Epid. ἐλιννύειν οὐ ξυμφέρει, ἀλλὰ γυμνάσια. Huic quietem agere non conducit, sed exercitationes. Vbi Gal. ἐλιννύειν ἡσυχίαν ἄγειν, quietem agere exponit. Rursus aph. 13. sect. 4. lib. 6. Epid. ἐν θέρμῃ φύσει ψύξις, ποτὸν ὕδωρ, ἐλιννύειν. Calidæ naturæ refrigeratio, aquæ potio, quies conuenit. Ibique Gal. μὴ πολλὰ γυμνάζεσθαι, non multùm exerceri, exponit, vt & Com. 3. in lib. 6. Epid. (p. 518. 48.) ἀπέχεσθαι σφοδρῶν γυμνασίων, abstinere à vehementibus exercitationibus. Solas enim motiones ad actiones obeundas necessarias, iis sufficere scribit. Lib. quoque de rat. vict. in morb. ac. (p. 69. 48. & 51. H. 392. 4. 6.) δεῖ μέντοι καὶ τὸ σῶμα τουτέοισιν ἐλιννύειν. Quin etiam iis corpore quiescere conuenit. Et δεῖ δὲ καὶ τουτέοισι τὴν κοιλίην ἐλιννύειν πλήθεος βρωμάτων. Conuenit autem etiam his ventriculum à ciborum multitudine cessare aut quiescere. Vbi Gal. ἐλιννύειν ἡσυχάζειν τῷ παντὶ σώματι explicat, toto corpore quiescere, & μὴ πονεῖν, non laborare, ex Hipp. aph. 16. lib. 2. Idem etiam τὴν κοιλίην ἐλιννύειν indicare scribit ὀλιγώτερα προσφέρεσθαι, pauciores cibos assumere. Lib. de fract. (pag. 538. 1. H. 756. F.) ἄλλως τε δὴ καὶ ἐλιννύοντας, præsertim cùm ex toto quiescant. Illic enim Gal. ἐλιννύειν Ionibus τελέως ἀργεῖν, ex toto otiari, esse scribit. Rursus ibidem (pag. 528. 12. H. 751. B.) aliam esse manus figuram ἐν τῷ ἐλιννύειν, in quiete, scribit. Quem quidem quiescentis habitum ἐκ τοῦ ἐλιννύοντος spectandum monet ἐν τῷ κατ' ἰητρ. (pag. 694. 27. H. 745. A.) Vbi Gal. τὸ ἐλιννύειν, τὸ μηδὲν ὅλως ἐνεργεῖν, ἀλλ' ἡσυχάζειν, exponit, quod nihil omninò operatur, sed quietem agit. Hesych. ἐλιννύειν exponit σχολάζειν, λήγειν, ἀργεῖν, ἀναπαύεσθαι, διατρίβειν. otiari, cessare, pigrum esse, quiescere, tempus consumere. Sudas verò, ἡσυχάζειν, παύεσθαι, βραδύνειν, ἐγχρονίζειν, ἐνδιδόναι, διατρίβειν, quiescere, desinere, cunctari, tardare, remittere, tempus terere. Qui & ἐλινύειν scribit, vt & plurima apud Hipp. exemplaria ἐλινύειν & ἐλιννύειν.

Ἐλλειχμάτων dicitur Hipp. mellis linctus ac deglutitio lib. 7. Epid. (pag. 1211. D. 1212. B.) κυάμοισι δὲ χρώμενος μελιχροῖσι, καὶ μετὰ μέλιτος ἐλλείχων. fabis verò melle admixto & mellis linctu vsus. ἀπ' ἀρχῆς μὲν οὖν κυάμοισι μελιχροῖσιν ἐχρῆτο. ἐπεὶ δὲ οἱ πυρετοὶ ἐπεῖχον, μᾶλλον ὀξυμέλιτι θερμῷ καὶ μέλιτος ἐλλείχει πολλῷ. Per exordia igitur fabis melle admixto vtebatur, vbi verò febres detinebant, magis aceto mulso calido, & mellis delinctu copioso. Ἔλειξις autem à λιχμάομαι aut λιχμάω deduci videtur, quod est lambo & lingo, alioqui à λείχω, ἔλειξις vt ἔκλειξις & ἔκλειγμα dicendum foret. Ab ἑλίσσω autem aut ἑλίσσω, ἔλιξις fiet, quasi mel lingendo aut ligurieodo ore volueretur aut versaretur.

Ἕλκος dicitur Galen. libr. de const. artis (pag. 36. 35.) omnis quæcunque in parte ex erosione continuitatis solutio, præter eam quæ in osse fit, & τερηδὼν vocatur. Quæ nominis acceptio longè contractior est libris Meth. med. & libr. 1. de diff. morb. cùm ἕλκος dicitur ἡ συνεχείας λύσις κατὰ τὰ σαρκώδη μόρια, in carne vnitatis solutio. Qua notione τὰ ἕλκεα καὶ σαρκὸς ὑποφοραί, carnis calamitates & vitia dicuntur lib. περὶ ἑλκῶν (pag. 11. 36.) Atque ibidem τῶν ἑλκέων τέσσαρες πορεῖαι, vlcerum progressiones & motus quatuor describuntur, ex quibus vlcerum differentiæ constitui videntur. Lib. verò περὶ ἑλκῶν pleniore notione vlcerum omnium tam eorum quæ causa interna, quàm quæ causa externa excitauit, &: peculiari τρώματος nomine comprehenduntur, curatio instruitur. Quo nomine sæpe ἕλκος apud Hipp. ἀντὶ τρώματος ponitur, vt Prorrh. 2. (p. 96. G.) ὅσοι δὲ ἐν ἕλκος ἔχων παραφρονέει, εὐπετέως τὸ φέρει τὸ τρῶμα. At vbi is qui vlcere infestatur delirat, & vulnus facilè fert. Et rursus ibid. (98. G) ἄμεινον μὲν οὖν μήτε πυρετῆναι, τὸν τὸ ἕλκος ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. Præstat igitur eum qui capitis vlcere laborat, neq; febricitare. Et (ibi. H.) ξυμφέρει δὲ ἐν τῇσιν ὀδύνῃσι καὶ τὰς φλεγμονὰς τὰς ἐπὶ τοῖσιν ἕλκεσιν ἐπιγενέσθαι. Confert quoque in doloribus etiam inflammationes quæ ex vlceribus fiunt, superuenire. Rursus lib. 3. Ep. (p. 1150. F.) ἐν μέσῳ γὰρ σχεδὸν τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ βρέγματος τὸ ἕλκος. Vlcus enim

enim medium caput & sinciput occupat. Ac iterum (ib.G.) αἱ δὲ ῥαφαὶ ἐν τῷ ἕλκει ἦσαν. ad suturas verò vlcus erat. Sic & apud Homer. ἕλκος pro vulnere sæpe ponitur, vt Il. λ. (v.811.) κατὰ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο αἷμα μέλαν κελάρυζε. & (versu vlt.) τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, vlcus desiccabatur, vbi ad curationem vlcus desiccari debere indicat. Lib. verò 4. de Morb. (p.508.15.) ἕλκος ἐν τῷ τρώματι comprehenditur, & οἴδημα vocatur, τὸ ἐπὶ τοῦ στήθεος λόγον subaudiens. Quam quidem in genere ampliorem sumit, cùm scribit lib. de fract. (pag.568.25. H.772.G.) πάντα τὰ νοσήματα ἕλκεα εἶναι, morbos omnes vlcera esse.

Ἕλκεα ἐπέτεια, annua vlcera & quæ per annum durant aph.45. lib.6.

Ἕλκεα περιμάδαρα exponit Erot. apud Hipp. ex aph.4. lib.6. & aph.2. sect.8. lib.6. Epid. τὰ ἀνώμαλα καὶ ἄτυρα inæqualia & simplicia (si modo vera est lectio) etsi idem αὔτυφα legit (hoc est, per se tumida aut elata, aut intensa) pro quo ἄτερφα quidam legunt. Sunt autem vlcera circunquaque glabra & depilia.

Ἕλκος ἐκπεπιεσμένον vlcus velut expressum & in quod materia ab inflammatione ipsa exprimitur ac veluti cogitur, ideoque labra habet protuberantia & euersa. Lib. de fract. (p.561.17.) Sic enim illic legit Gal. & lib.9. de Plac. Hipp. & Plat. reliqui codices ἐκπεπιεσμένον vitiosè. Sed nos ἐκπεπιλημένον aut ἐκπεπιλησμένον legendum esse antea scripsimus, quòd ἐκπεπταμένων τῶν χειλέων, euersis labris exponat Gal. in com.

Ἕλκος σφυγματῶδες καὶ πυρετῶδες, vlcus pulsans & febrile, hoc est, inflammatione tentatum. In vlcere enim inflammato pulsus & durities fit ex repletione. lib. de fract. (p.561.31 H.767.E.) & aph.21. lib.7. Ἕλκος etiam πυρῶδες dicitur, lib de vlc. (pag. 870.C.) quod igneum feruorem ex inflammatione concepit. Quam etiam dictionem agnoscit Gal. lib. de fract. Com.3.

Ἕλκος μυκητῶδες exponit Erot. apud Hipp. ex quorundam sententia κάθυγρον καὶ μυξῶδες· ἐπεὶ τοιοῦτοι οἱ μυκτῆρες. humidum & mucosum, quòd eiusmodi nares existant, hoc est, humore mucoso plenæ. Ex quibus sanè apparet Erot. μυκτηρώδες aut μυξῶδες apud Hipp. legisse non μυκητῶδες. Neque tamen vspiam apud Hipp. μυκητῶδες aut μυκτηρῶδες aut μυξῶδες ἕλκος lego, vt mihi valde suspecta sit Erot. lectio, apud quem μυξῶδες pro μυξῶδες etiam scriptum existimo. At forte μυκῶδες ἕλκος scripserat Erot. vt vlcus è fungino genere (vt loquitur Plautus Trinummo) aut fungo simile intelligat, hoc est, perhumidum, aut humore mucoso madens & flaccescens. Tuncque οἱ μύκητες apud eum legendum erit pro οἱ μυκτῆρες, quod rectè vidit Henr. Steph. Nam & μύκητες [illegible] dicuntur Athen. & ἐμμυκᾶσθαι de vlceribus coalescentibus & obductis sumitur apud Hipp. lib.1. περὶ γυναικ. (p.607.6.) εἰ δὲ ἐχώρησεν ἡ κάθαρσις, οὐκ ἂν ἐμμυκᾶσθαι τὰ ἕλκεα. Quòd si purgatio prodeat, vlcera non coalescunt, non occluduntur. Quem locum subindicans & exponens Gal. in Exeg. ἐμμυκᾶσθαι (scribit) Διοσκουρίδης μέν φησι, τὸ συμμύειν, οἱ πλεῖστοι δὲ τὸ, ἐπιφύσεις ἔχειν πλαδαράς, ὥσπερ καὶ οἱ μύκητες. ἐμμυκᾶσθαι Dioscorides quidem significare ait, conniuent, conclusa sunt, plærique verò, eminentias adnatas habent flaccidas & humoris plenas ad instar fungorum. Quam Dioscor. exposit. illic sequuntur interpretes & nos nostra interpretatione expressimus. ἐμμυκᾶσθαι nanque idem significare videtur quod ibidem dicitur, ἐμμεμύκῃ ἄμφω τὰ χείλεα, quod de duobus pudendi muliebris labris exulceratis, deinde cicatrice coeuntibus conniuentibus & obductis, effertur. Quemadmodum μεμυκότα ἕλκη dicuntur Dioscor. obducta cicatrice vlcera & coalescentia. Potest tamen Gal. esplicatio optimè huic loco conuenire, de adnatis eminentiis flaccidis & fungorum modo humore madentibus. Huiusmodi nanque pudendorum vlcera, tumidis & ex inflammatione coeuntibus ac contingentibus se labris, flaccida & mucosa carne, partus purgamentis permadente, ideoque fungosa nec fungis absimili, occluduntur & coalescunt. Vt hine τὸ μυκῶδες ἕλκος deduxisse videri possit Erot. quemadmodum μυκᾶσθαι à μύκης aut μύκητος floxisse vult Galenus, quod est instar fungi flaccesco, aut mocoso & fungoso humore permadeo. Lib.2. de Morb. (p. 478.31.) ex pulmonis vlcere feruido, ἐμφαίνεται σκληρά, οἷον μύκης ἀφ' ἕλκεος, in saliua apparent dura quædam ab vlcere, velut fungus.

Ἑλκύδριον vlcusculum dicitur & vlcus paruum. Sunt & ἑλκύδρια pustulæ vlcerosæ ἑλκύδρια Græcis dictæ, de quibus agitur apud Gal. cap. 9. lib.1. κατὰ τόπ. Paulus lib.3. cap.3. scribit, ἐν τῇ κεφαλῇ ἑλκύδρια πυκνὰ καὶ ἐρυθρὰ [illegible] θηλαῖς, ἀφ' ὧν ἰχῶρες ἀποπέμπονται. pustulæ vlcerosæ in capite densæ ac rubræ, ad paruarum papillarum similitudinem, à quibus sanies eliquatur. De quibus agere videtur Celsus lib.5. cap.28. cùm scribit. Nonnunquam maiores pustulæ oriuntur, liuidæ, aut pallidæ, aut nigræ, aut aliter naturali colore mutato, subestque humor. Vbi hæ ruptæ sunt, infra quasi exulcerata caro apparet, ἑλκώδης Græcè nominatur. Pro quibus ἑλκύδρια Græcè nominantur, rectè quidam legunt.

Ἑλκυστὴρ in instrumentum ferreum Hipp. fœtui extrahendo accommodatum, tractor & haustorius dici potest, aut vncus quidam ferreus, qui fœtui infixus eum mortuum ex vtero extrahit. ἐμβρυουλκός Paulo dicitur cap.74. lib.6. & ὄνυξ, vnguis lib. περὶ ἐπικυήσιος (p.261.6.) & ἰχθύα lib. περὶ ἐγκατατομῆς (p.914.D.) vt etiam exponit Gal. in Exeg. vocum Hipp. in dictione ἰχθύην.

Ἑλκυστῆρι, τῷ ἐμβρυουλκῷ exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. hoc est, instrumento ad fœtum extrahendum accommodato. Nimirum locum lib.1. περὶ γυναικ. subindicans (p.618..6.) qui fœdissimé nostris in codicibus deprauatus legitur. Sic autem lego. καὶ τὰ ὀστέα ἕλκειν ὀστεολάβῳ, ἢ τῷ ἑλκυστῆρι ἀπὸ τὴν κλεῖδα [illegible], ὡς ἂν ἔχωσιν ἕλκειν, μὴ κατὰ πολλά, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον [illegible], καὶ αὖθις βιώμενον. & ossa per volsellam ossa extrahentem, aut vncum attractorium iuxta clauiculam demissum, prout se habent extrahito, non confertim, sed paulatim remisso impetu, ac rursus vi cogendo.

Ἑλκώματα dicuntur exulcerationes Hipp. lib 3. Epid. in st. pest. (p.426.8. H.1085.G.) & ἑλκώσιες στόματος, oris exulcerationes ex bilioso humore os corrodente. aph.21. lib.3. Est & ἕλκωσις authori Definit. Med. (p.399.53.) ῥῆξις περὶ τὸν κερατοειδῆ, ὑπὸ ἐκ πληγῆς, ἢ φλεγμονῆς γενομένη, tunicæ corneæ ruptio, quam vel ictus, vel ingnis inflammatio attulit. Ibidem ἑλκώσεων τῶν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς διαφοραί. Vlcerationum quæ circa oculos contingunt genera.

Ἐλλέβορος simpliciter apud Hipp. veratrum album significat, vt cum adiectione, veratrum nigrum, aph.1. lib.5. & aph.14.15. & 16. lib.4. Gal. Com. ad aph.1 lib.5. τοῖς ἐλλέβορον πεπωκόσι, τὸν λευκὸν δηλονότι· τοῦτον γὰρ ἁπλῶς εἰώθασιν ὀνομάζειν ἐλλέβορον, οὐχ ὥσπερ τὸν μέλανα μετὰ προσθήκης. Iis qui veratrum sumpserunt, album nempe. (hunc enim simpliciter elleborum appellare consueuerunt, non velut nigrum ex adiectione.) Sic lib de fract. (p.547.22. H.760.A.) ἐλλέβορον veratrum album exponit Gal. ad vomitum ciendum. ἐλλέβοροι quoque multitudinis numero veratrum album indicant apud Hipp. vt aph.13. lib.4. πρὸς τοὺς ἐλλεβόρους τοῖσι μὴ ῥηϊδίως ἄνω καθαιρομένοισιν, qui sumpto veratro non facilè per superiora purgantur. Sic lib.7. Epid. (p. 1222.F. & p.1223.B.) ἐλλέβοροι, veratrum ad bilem atram repurgandam exhibitum fuisse significant, quæ febrem quartanam & timores excitauerat. Aut certe vtrunque veratrum exhibitum fuisse indicatur, & præcipué nigrum, vt in febre quartana & melancholicis casibus. In Epist. quoque (p.1288. 37.) ξυμμίσγεται δὲ καὶ τοῖς ἐλλεβόροις τὸ τρίτον μέρος τῆς πόσιος, καὶ ἧσσον πνίγει. Veratris autem tertia potionis pars admiscetur, & minus suffocat. Vbi vtriusque veratri sumptionem subintelligere videtur, cùm τοῦ σησαμοειδοῦς etiam mentionem illic faciat.

Ἐλλύχνιον ellychinum Hipp. significat & lucernarum funiculum quo estincto ad vteri suffocationem in suffitu vtitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.569.55.) inter ea quæ tetri sunt odoris, & lib. 2. περὶ γυναικ. (pag.670.44.) ἐλλύχνιον ἀνάψας, καὶ ἀποσβέσας ὑπὸ τὰς ῥῖνας, ellychnium aut funiculum lucernarium accendito, & naribus appositum extinguito. Rursus (ib.51.) cedria aut cedrino oleo lucernæ admoto, eam extinctam naribus admouet ad suffitum.

Ἕλμινθες lumbrici dicuntur in genere, quorum ortum in pueris docet Gal. Com. ad aph.26. lib.3. Vbi ἕλμινθας genus facit ad στρογγύλας, πλατείας & ἀσκαρίδας. ἕλμινθες στρογγύλαι lumbrici sunt rotundi, pueris familiares, in superioribus intestinis vt plurimùm ortum habentes, & ad ventriculum sæpe ascendentes, oreq; & naribus plærumq; reiecti. Lumbrici lati qui & ταινίαι dicuntur, quòd fasciarum instar longi sint, per tota intestina sæpe extenduntur, & incredibili longitudine interdum visuntur, rarius in pueris gignuntur. Ascarides autem teretes & tenues lumbrici, pueris etiam familiares, masimè in inferiore crassioris intestini parte ortum habent. ἕλμινθες στρογγύλαι dicuntur Hipp. in Progn. (p.138.39. H.40.10.) & Coac. (p.216.H.) & aph.26. lib.3. ἕλμινθες etiam στρογγύλαι & πλατεῖαι nominantur lib.4. de Morb. (p.521.19.31.) vbi lumbricorum rotundorum & latorum ortus & signa fusissimè ab Hipp. explicantur. De his quoq; agitur apud Paulũ lib.4. cap 57. & 58.

Ἔλυτρα dicuntur tegumenta, operimenta & rerum inuolucra, quibus ea teguntur aut obuoluuntur, τὰ σκεπάσματα καὶ σκεπάσματα τινῶν, hoc est, quarundam rerum integumenta & inuolucra exponit Gal. Com.3. in lib. de art. (p.617.6. H.810. A) (sic enim illic leg. censeo) Vbi Hipp. ἔλυτρα vocat tunicas spinalē medullā inuoluentes, quas paulò ante Gal μήνιγγας καὶ

χιτῶνας vocauit. Vnde ἐλυτρῶσθαι etiam dicitur Hipp. velut inuolui. Sed apud Hipp. & Gal. ἔλυτρα dicuntur & ἐλυτρῶσθαι, cùm Gal. in Exeg. vocum Hipp. ἔλυτρα σκεπάσματα exponat, & Erot. ἐλύτροισιν legat, hunc locum exprimens, scribatque ἔλυτρα λέγεσθαι τὰ περιέχοντα τῶν σωμάτων, τὰ σκεπάσματα, quæ corpora continent ac tegunt. Hesych. ἔλυτρα κοιλίας τὰ ἐνειλήματα, ἢ τὰ καλύμματα exponit, inuolucra & operimenta. Idem ἔλυτρον exponit δέρμα, θύλακον, λέπυρον, ἐνείλημα, κάλυμμα, σκέπασμα. Ἔλυτρα etiam ἴλυτρα dicuntur, & Hesych. ἴλυτρον καλύμματι, σκεπάσματι exponit. Dicuntur autē ab εἰλύω siue ἐλύω, inuoluo & implico. Sunt qui propriè ἔλυτρον dici scribant de rerum rotundarum inuolucris, vt nucum & ouorum, vt annotat Varin. Sic seminum folliculi Dioscorid. ἔλυτρα dicuntur lib. 2. cap. 111. & lib. 4. 167. tuniculas vertit Plin. Ἔλυτρον etiam dicitur Aristot. Hist. animal. lib. 4. in volatilibus crusta illa quæ pennis superuenit, easque velut vagina claudit. Hinc περιελυτροῦν dicitur insuper imposito inuolucro integere & munire, aut addito operimento quodam & integumento inuoluere. Quemadmodum apud Athen. lib. 1. Pithyllus vorax ille & voluptarius, τὴν γλῶτταν περιελυτροῦν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις dicitur, hoc est, linguam imposito inuolucro & integumento insuper munire & integere, quò magis voluptatibus frueretur, minusque ciborum feruore oblæderetur.

Ἐμβάλλειν τὸν ὦμον est humerum conicere, immittere, hoc est, protendere. Quod de sagittariis dicitur cùm brachium extendunt. Sic enim protenso brachio humeri caput in cauitatem ceruicis lati scapularum ossis immittitur & conicitur, in quam cùm demissum est brachium non ingreditur, sed ei adiacet tantùm, eamque attingit. Lib. de fract. (pag. 527. 58. H. 750. H.) ὅταν τὸν ὦμον ἐμβάλλωσιν, cùm humerum immittunt, coniiciunt, hoc est, protendunt, de sagittariis dictum. Est autem ἐμβολὴ, impetus, impressio, nauium infestarum in acie conflictus, irruptio, inuasio hostilis, à nauium iniectione deducta, aut incussione quam faciunt cùm in præliis signo dato infestis proris irruunt, aduersarios deprimere ac demergere conantes. Quando namque adeo vehementi impetu in hostes feruntur, præcipueque à latere, vt totas eorum naues defringant, dissoluant, aut demergant, tunc naues παρεσκευάσθαι εἰς τὴν ἐμβολὴν dicunt, quasi ad impressionem atque impetum faciendum præparatas esse. Quin & apud Comicos protentas ac porrectas corporis partes, εἰς τὴν ἐμβολὴν παρεσκευάσθαι, velut ad impetum faciendum paratas esse, dici scribit Gal. & ex Aristoph. adfert, Com. 3 in lib. de fract. (pag. 528. 50.) ἐμβαλεῖν etiam dicitur Aristoph. Schol. propriè infestis proris impetere. Eadem eleganti translatione dixit Hipp. σάρκας ξηρῷ φαρμάκῳ ἐμβάλλειν, hoc est, carnes sicco medicamento aggredi ac velut hostili manu inuadere, pro resiccare aut consumere, de magna putredine dictum lib. 5. Epid. (pag. 1149. F.) Est & ἐμβολὴ ossis articulatione elapsi aut luxati repositio, vt lib. de fract. (pag. 549. 45. & H. 760. G. & pag. 551. 12. H. 761. G.) & ἐμβάλλειν reponere, restituere, recondere, ibidem (v. 24. H. ibid.) ῥηΐδιον ἤδη τὸ ἄρθρον ἐμβαλεῖν, articulum iam reponere est procliue. & (v. 26. H. ibid.) ὅπου δ' ἐμβάλῃς. Vbi autem reposueris, & aliàs sæpe.

Ἐμβάτη apud Hipp. pro pelliceo indumento sumitur Cornar. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 561. 39.) ἔπειτα κατακλίνας ἐμβάτῃ ἄνω τὴν σάρκα τείνοντα, ἢ ἀμφιέσαι ἱμάτια λευκὰ μαλθακὰ καθαρὰ, ὅκως ἂν ἐξιδρώῃ ῥᾷστα. Postea super pelliceum indumentum reclinatum, ita vt pars carnem animalis contingens, sursum vergat, mollibus ac puris stragulis & vestimentis contegito, quò vehementer exudare possit: Caluus fasciam exponit. Exemplar. Reg. Mss. pro ἐμβάτῃ ἐν βάτῃ legunt. Ac fortè ἐμβάτη ἐμβάτην significat, & solium in quod lauaturi descendebant, super quod reclinatum ægrum, vestibus mollibus, albis ac puris contegi iubet, vt calidæ vapore concitatus sudor facilius promanare possit. estque ἐμβατὴ πύελος, labrum & peluis. Et illic ἐμβάτην ἄνω τὴν σάρκα τείνοντα, forte legi debet, aut κατακλίνας ἐμβάτῃ, ἄνω τὴν σάρκα τείνοντα, vt frigidæ toto corpore perfusionem præcipiat in tetano, cuius meminit lib. 3. de Morbis, & aph. 21. lib. 5. quamque exagitat Aurel. cap. 6. lib. 3. Acut. Ἐμβατεύοντες Erot. exponitur apud Hipp. ex Bacch. ἐμβάλλει, ἢ ἐμπίπτει, ἢ ζηλοῦσι, quod irruit, incidit aut irrumpit. Idem tamen mauult τὸ ἐνεμβατεύειν significare, quod inhæret aut infixum est, scribitque Atticam esse dictionem, & per βτ scribendum esse & exprimendum. Verùm falsam esse scripturam apud Erot. existimo, & pro ζηλοῦσι, ζητοῦσι legendum, inuestigans, explorans, exquirens. Nam & Hesych. ἐμβατεῦσαι ἐπιτυχεῖν ἢ κρατῆσαι χωρίου, ἢ ζητῆσαι exponit, in alicuius loci possessionem inuadere, aut adire, aut explorare & inquirere. Et ἐμβατεύσας, ζητήσας. Varinus item ἐμβατεύειν duo significare scribit, τὸ ἐπεμβατεύειν καὶ ἐξετάζειν, ingredi & exquirere, perpendere.

Ἐμβάφιον ὀξύβαφον exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. hoc est, acetabulum. Pollux verò lib. 6. cap. 12. inter medicamentorum & ciborum vasa ἐμβάφια, καλάθια, λαγύνια, κρωβύλια, & ὀξύβαφα reponit. Ἐμβαφίας Hesych. sunt κοτύλαι βραχεῖαι εἰς ἃς τὰ βάπτεται ἐν βάθει. Idemque ἐμβάφιον ὀξύβαφον esse scribit παρὰ τῷ Ἱπποκράτει, quod haud scio aut Ἱπποκράτει scribendum sit, vt ex Gal. Lexico Hipp. sumpsisse videatur, quod aliàs sæpe facere solet. Quanquam idem etiam apud Varin. scribitur. Eo autem vtitur Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 621. 17.) καὶ κεδρίης ἐμβάφιον, cedriæ acetabulum, & lib. 2. (pag. 668. 55.) ἢ ἐν βολβίτῳ βοὸς ἐν ἐμβαφίῳ, aut in stercore bubulo ad acetabuli formam efformato. Quod lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 575. 44.) τῷ ὀξύβαφον ἰλαμπρὸν eadem in re scribit. Rursus (pag. 673. 28) ἢ ἐμβάφιον ἀλείφατος διδόναι. Et (pag. 674. B.) σμυρναίου ἐμβάφιον, vbi tamen σμύρνης legi malim.

Ἐμβοθροῦσθαι est Hipp. foueam in se habere, incauari in foueam aut scrobem, lib. περὶ καρδίης (pag. 269. 8.) de pericardio, ἐμβεβόθρωται τὸ εἶδος ὅκωσπερ ὅλμος, in foueam excauatur adinstar pilæ, intus tanquam scrobicula aut fossicula excauatur, dixit Caluus, foueæ speciem præ se fert, Cornar.

Ἐμβριθὴς, grauis, ponderosus, ad animum etiam transfertur Hipp. in Epist. (pag. 1275. 20.) πυνθάνομαι δὲ αὐτὸν ἐμβριθῆ καὶ στερρὸν τὰ ἤθεα, de Democrito. Hunc autem moribus grauibus & solidis esse audio. Sic apud Plat. ex Epist. annotatur, ἦθος φύσει ἐμβριθὲς, mores natura graues. Ἐμβριθὲς Hesych. βαρὺ, στερεὸν, στιφρὸν, exponitur, graue durum, solidum.

Ἐμβρυοθλάστης instrumentum est chirurgicum ad confringenda ossa in extrahendo fœtu accommodatum, quod etiam πιεστὴρ Hipp. dicitur. Idem etiam θλάσις, aut θλάστης potiùs, vocatur, vt scribit Gal. in Exeg. Nomen habet à fœtu contundendo aut confringendo.

Ἐμβρυουλκὸς vncus est ferreus ad extrahendum fœtum mortuum, Hipp. ἐλκυστὴρ dicitur. Vide ἐλκυστήρ.

Ἐμεῖν & ἐμέσαι quod vomere ac vomitione refundere significat, & symptoma est malè affecti oris ventriculi, interdum sumitur pro eo quod copia sursum per os reiicitur, siue ex thorace aut pulmonibus, siue ex gula aut ventriculo effluat. Vt lib. 1. de Morb. in sanguinis ex thorace reiectatione & venæ ruptione sæpius vsurpatur (pag. 456. 39.) αἷμα ἐμέσαι sanguinem vomitione refundere, & (v. ibid. 16. 17.) ἐμέοντες αἷμα, & αἷμα ἐμέουσι νεαρὸν, sanguinem vomentes, & sanguinem recentem vomitione reiiciunt. & (pag. 458. 41.) in suppuratis ex venæ ruptione aut distentione, ἢ πτύουσί τι ἀπὸ σφέων αἷμα, ἢ ὅτε καὶ ἐμέουσι. & sanguinem tum per se spuunt, tum etiam interdum vomitione reiiciunt. Vbi ἐμέειν populari more de sanguinis sursum reiectatione dicitur. Sic Gal. ad aph. 13. lib. 5. αἷμα ἀφρῶδες ἐμέουσι pro ἀναπτύουσι in quibusdam exemplaribus scriptum agnoscit. Eoque modo legitur Coac. (pag. 187. F.) ὅσοι ἀφρώδες αἷμα ἐμέουσι, τούτων μὲν ὅσοισι κάτω τοῦ διαφράγματος ἐπὶ τὸ πλεῦμον ἐμέουσι. Qui spumantem sanguinem vomitione refundunt, partibus infra septum transuersum dolorem nequaquam sentientibus, iis è pulmone vomitio fit. Eademque notione ὅσοι αἷμα ἐμέουσι dicitur aph. 37. lib. 7. Vbi etiam scribit Gal. eo verbo quæcunque ex aspera arteria & pulmonibus educuntur per tussim comprehendi, vt ἐμεῖν pro ἀναβήσσειν aut ἀνάγεσθαι ponatur, quod exprimitur aph. 13. lib. 5. In Coac. quoque (pag. 186. D.) in conuulsis & thoracis ruptionibus ἔμετος αἵματος ponitur, & ex venæ ruptione circa thoracem πολύ τι ἐμέει, copiosus sanguis vomitione reiicitur, ibidem (ibid. G. 187.) ad eamque sanguinis reiectationem tabes consequitur, vt aph. 80. lib. 7.

Ἐμέσματα ἀλώδεα, vomitiones cum anxietate, in Prorrh. (pag. 190. 10. H 72. B.) idem quod ἔμετοι ἔμετοι μετὰ ποικίλης ἀσης. Vomitiones variæ malo sunt, ibid. (p. 189. 38. H. 72. A.) Ἐμετικοὶ vomiturientes & eos qui sæpe vomunt significant, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 85. 41. H. 395. 44.) ἀπεμετικὴν τὴν ἄνω κοιλίην, dicitur Hipp. superiorem ventrem vomitu inducto purgare, aut superiore ventre vomitum ciere, lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 552. 54.) τὴν δ' ἄνω κοιλίην ἀπεμετησάμενος, καθαρσιν φαρμάκων ὡς ἐς τὴν ἄνω, superiore ventre vomitu inducto, purgationem velut in superioribus procurato.

Ἐμίαι Gal. exponuntur in Exeg. apud Hipp. ἔμετοι, vomitus, additque Atticum esse nomen. Verùm ἐμεσίαι legitur passim apud Hipp. non ἐμίαι, vt lib. 1. de Morb. (p. 473. 12.) καὶ ἐμεσίαι μιν λαμβάνουσι, & vomitionibus detinetur. Et rursùs ibidem (p. 474. 26.) ἢν δὲ ἐμεσίας μιν ἔχωσιν, ἐμεέτω & si vomitiones ipsum vrgeant, vomat. Dicitur & ἔμεσις ibidem (p. 482. 24.) καὶ μετ' ἔμεσιν ἀλγέει τὸ σῶμα πᾶν. & post vomitū dolor totum corpus occupat.

Ἐμμυεῖα

Ἔμμηνα dicuntur Hipp. & ἐμμήνια menstruæ purgationes & menstrua, quæ & καταμήνια & ἐπιμήνια sæpe & γυναικεῖα. Lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 565. 42.) τάτε ἐμμήνια οὐ γίγνεται, & (pag. 566. 38.) τὰ ἐμμήνια οὐ γίνεται παντάπασιν, menstrua nullo modo fiunt. atque aliàs sæpe.

Ἐμμήνιοι καθάρσιες etiam dicuntur mulierum purgationes menstruæ, quæ καθάρσιες simpliciter vocantur aph. 60. & 61. lib. 5.

Ἔμμοτα dicuntur Hipp. quæ curationem per concerpta linamenta requirunt, vt vlcera caua quæ medicamenta linamentis excepta in sinus recondunt. Lib. de art. (pag. 632. 53. H. 822. G.) ἐμπυήματα χρόνια καὶ ἔμμοτα γίνεται. suppurationes diuturnæ contingunt & curatione quæ fit per linamenta indigent. De vlcere dicitur lib. περὶ τῶν ἐν κεφ. τρωμ. (pag. 540. 13.) κίνδυνος ἕλκος ἔμμοτον γενέσθαι, periculum est ne vlcus curationem per linamenta postulet. Ἔμμοτοι verò dicuntur qui linamentis indigent, & ea quæ per linamenta fit curatione, hoc est, qui vlcus cauum & exesum habent, quod curationem per linamenta desiderat, lib. de art. (pag. 623. 42. H. 816. G.) οὐδ' ἔμπυοι πολλοὶ γίνονται, οὐδ' ἔμμοτοι, neque multi purulenti extiterunt, aut ea quæ per linamenta fit curatione opus habuerunt. Rursusque (pag. 624. 36. H. 817. B.) πολλοὶ γοῦν ἤδη βηχώδεες, καὶ φυματίαι, καὶ ἔμπυοι ἐγένοντο, καὶ ἔμμοτοι. Vnde etiam multi ex tussi & tuberculis, & pure in thorace collecto, ea quæ per linamenta fit curatione indiguerunt. Sic lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 565. 12.) vbi vterus in coxam obuertitur & adhæreścit, de mulieribus effertur, πολλάκις δὲ καὶ ἀπανίσταται ἔμμοτος γενέσθαι. sæpe verò, vbi per linamenta fit curatio, & suppurantur. Quod lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 652. 48.) καὶ ἀπανίσταται, καὶ ἔμμοτος γίνεται, dicitur, & suppurantur, & ea quæ per linamenta fit curatione indigent. aph. 47. lib. 5. ὑστέρην ἔμμοτον γενέσθαι, dixit, hoc est, vterum ea quæ per linamenta fit curatione indigere. Sic enim illic Gal. τὴν δεομένην τῆς διὰ τῶν μοτῶν θεραπείας, vterum, quia per concerpta & medicamentis conuenientibus oblita linamenta curationem postulet, ἔμμοτον vocari scribit. Lib. item 5. Epid. (pag. 1149. E.) ἔμμοτος ὤν dicitur qui per linamenta concerpta curatur, aut penicillis ac linteolis concerptis per curationem vsus. Celsus de vlcere, ἔμμοτον γενέσθαι, sub linamentis sanescere dixit cap. 13. lib. 7.

Ἐμπεπλασμένον ὀστέον, os desidens, & medium desidens (vt loquitur Celsus) significat, intro cedens, & depressum. idemque quod ἔσω πεπλασμένον, aut ἐσφλασμένον ἔσω, vt scribitur in libello de vuln. cap. Prorth. a. (pag. 98. E.) eam dictionem vsurpat Hipp. vbi vitiosè nostris in codicibus ἐμπεπλασμένον ὀστέον pro ἐμπεπλασμένον scribitur.

Ἔμπηρος idem quod πηρὸς Hipp. aut ἀνάπηρος, ac πεπηρωμένος, membris captus aut mutilatus, membris non absolutus. Lib. 1. de Morb. (pag. 446. 8.) εἰ ἔμπηρόν τι τοῦ σώματος γενέσθαι, ἢ μὴ ἔμπηρον, num pars aliqua corporis mutila reddatur, nec ne. hoc est, num morbi partem aliquam corporis obsideant, an non. Rursus ibidem (447. 23.) ἔμπηροι quinam fiunt his verbis exponit Hip. ἔμπηροι δὲ πολλάκις ἀπὸ τῶν δὲ γίνονται πολλοί. ἀπόλλυνται μὲν χεῖρες καὶ πόδες, καὶ φωνῆς ἀκρατέες, καὶ παραπληγίαι ὑπὸ μελαίνης χολῆς· χωλοὶ δὲ ὑπὸ ἰσχιάδων· ἔμπηροι δὲ ὀφθαλμοὺς καὶ οὖατα ὑπὸ φλέγματος ἐπιπεσόντος. Multi autem aliqua corporis parte ab his mutilantur, manus ac pedes resoluuntur, lingua impotens redditur, & ab atra bile leues resolutiones fiunt. Claudi verò à coxario morbo. Oculis autem & auribus capti sunt, à pituita incumbente. Quem certè locum mihi disertè explicare videtur Erot. cùm ἔμπηρος exponit, scribitque πηρὸν Bacchium τὸν χωλὸν dicere, δύνασθαι δὲ λέγειν πάντα τὸν περὶ τὰς φυσικὰς ἐνεργείας ἐμποδιζόμενον, posse autem eum obaudiri, qui naturales actiones præpeditas habet. πηρὸς etiam exponitur Homeri Schol. Il. β. ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος, parte aliqua corporis captus.

Ἐμπηδᾶν εἰς τὰς τέχνας, in artes inuehi & petulanter irruere, aut calumniando inuadere. lib. περὶ τέχνης (pag. 3. 2.) ἐμπηδῶντες αὐτῇσιν νέοι, dicuntur adolescentes qui Sophistarum disciplinæ se committunt, lib. περὶ εὐσχημοσ. (pag. 22. 34.)

Ἐμπλάσσεσθαι pro ἐμπλάττεσθαι, est intus formari & imprimi. de digito dicitur quod notam imprimit & efformat, ac velut in cera vestigium relinquit. Sic lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 641. 16.) in crurum tumoribus, qui si digito premantur, notam retinent, ἐμπλάσσεσθαι dicitur. καὶ ἢν πιέζῃς τῷ δακτύλῳ, ἐμπλάσσεται ὥσπερ ἐν σταιτί. & si digito presseris, notæ imprimuntur, non secus ac in farina aqua subacta, aut fermenti massa. Rursus ibid. (pag. 641. 51.) κνῆμαι καὶ πόδες καὶ ἐμπλάσσεται βοθρία, tibiis & pedibus fouearum notæ imprimuntur, efformantur. Iterum (pag. 643. 48.) eadem de re, καὶ ὁ χρὼς τῷ δακτύλῳ πιεζόμενος μαλθάσσεται καὶ ἐμπλάσσεται ὥσπερ ἐν σταιτί. Corpus si digito prematur mollescit & notæ velut in farinæ massa aqua subacta imprimuntur. Ἕλκεα ἐν τῇσι κνήμῃσιν ἐμπλάσσεσθαι dicuntur vlcera in tibiis infigi aut infarciri, lib. 2. de Morb (pag. 465. 29.) ἑλκέων ἐμπίπλαται τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰ σκέλεα οἰδίσκεται, ὥσπερ ἀπὸ ὑδρωπιῆς, καὶ ἐν τῇσι κνήμῃσιν ἐμπλάσσεται. Vlceribus caput impletur, crura intumescunt velut ex aquæ potu, & tibiæ vlceribus offarciuntur, hoc est, vlceribus tibiæ implentur ac refertæ sunt. Interpretes tumorem in tibias infarciri dixerunt. malim tamen ad vlcera referre.

Ἔμπλην πλησίον, hoc est Propè, exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. Quo etiam aduerbio vtitur Hom.

Ἐμπνευμάτωσις fit authori Definit. Med. (pag. 397. 47.) ὅταν πολὺ πνεῦμα γενόμενον κατίσχηται ἐν στομάχῳ, καὶ διατείνῃ αὐτὸν καὶ τὴν κοιλίαν μετ' αὐτοῦ, ὥστε καὶ ἐμποδίζεσθαι τὴν τῆς τροφῆς οἰκονομίαν, cùm magna spiritus collecta copia in stomacho continetur, ipsumque & vnà ventrem distendit, adeò vt etiam alimenti distributio impediatur. Est & ἡ μήτρας ἐμπνευμάτωσις, vteri inflatio, de qua agit Paulus lib. 3. cap. 70. φυσᾶσθαι ἡ μήτρα dicitur Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 578. 36.) & ἐμφυσᾶσθαι (pag. 581. 47.) & (pag. 670. 57.) aut ἐξανεμοῦσθαι lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 603. 11.) φύσημα namque ἐμφύσημα exponitur Gal. apud Hipp. & φύσησις ἐμφύσησις.

Ἐμπολᾶν apud Hipp. pro dego aut versor sumitur lib. 4. de Morb. (pag. 507. 31.) ἢν δὲ τοῦ ἀποπάτου μὴ διεξερχομένου κρατῇ μία τῶν ἄλλων ἰκμάς, κάλλιον ἐμπολήσει ὁ ἄνθρωπος. Quòd si stercore non prodeunte vnus ex aliis humoribus superet, melius deget homo, hoc est, melius habebit, & negotia obire poterit, aut negotiari, & huc illucque circunferri. ἐμπολᾷ ἐμπορεύεται, πραγματεύεται exponit Hesych. Est & ἐμπολᾶν ἀναστρέφεσθαι.

Ἐμπορεύεσθαι ἐς ἰητρικὴν est arti Medicæ quæstus gratia insultare, & ex artis calumnia quæstum facere; aut artis reprehensione ad nundinationem abuti, artem nundinari & negotiari, quemadmodum animas negotiari medicos imperitos dixit Pl. cap. 1. lib. 29. Hipp. lib. περὶ τέχνης (pag. 3. 4.) ὁ δὲ παρεὼν λόγος τοῖς ἐς ἰητρικὴν οὕτως ἐμπορευομένοισιν ἐναντιώσεται. Præsentis verò est instituti, iis qui hoc pacto artem medicam quæstus gratia insectantur, aduersari.

Ἐμπροσθότονος distentionis est species cùm ægri in anteriora rigescunt, vt ὀπισθότονος, cùm in posteriora. Aret. lib. 1. περὶ ὀξ. νούσ. cap. 6. ἐμπροσθότονος vocari scribit, ἢν ἐς τοὔμπροσθεν καμπύληται ἄνθρωπος ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροισι. τόνος γὰρ σπάσμου καὶ τάσιος οὔνομα. Vbi in anteriora homo incuruatur, neruis anterioribus laborantibus. τόνος enim neruorum tensionem indicat, & neruis ac tensioni accommodatum est vocabulum.

Ἐμπροσθότονος dicitur authori Definit. Med. (pag. 397. 29.) ὅταν ἕλκηται ὁ τράχηλος, καὶ εἰς τοὐπίσω ἀνακλᾶσθαι μὴ δύνηται, cùm ceruix trahitur, neque in posteriora reflecti potest.

Ἐμπροσθότονον Cæl. Aurel. pronum raptum vocat, vt & ὀπισθότονον, supinum, cap. 6. lib. 3. Acut. Celsus verò lib. 4. cap. 3. sic scribit: Neque tamen alius importunior acutiorque morbus est [ceruicis] quàm is qui quodam rigore neruorum; modò caput scapulis, modò mentum pectori annectit, modò rectam & immobilem ceruicem intendit. Priorem Græci ὀπισθότονον, insequentem ἐμπροσθότονον, vltimum τέτανον appellant, quamuis minus subtiliter quidam indiscretis his nominibus vtuntur. Ac aliò qui Hipp. ipse ἐμπροσθότονον sub tetano comprehendit lib. 3. de Morb. (p. 491.) & lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 561.) & lib. περὶ κρισίμων (pag. 57.) Lib. verò de rat. vict. in morb. ac. (pag. 108. 25. H. 402. 54.) eum disertis verbis expressisse videtur cùm scribit: ὁκόταν δὲ ἀπὸ τῶν τενόντων σφοδρῶς ἐμπροσθεν ἀποσπῶνται. cùm verò tendones vehementer anteriorem in partem contrahuntur.

Ἐμπύημα ὁ ἐμπύησις plerumque significat Hipp. omnem suppurationem, & quamuis in pus transmutationem ex inflammatione aliqua aut tuberculo, vt scribit Galenus Com. 2. in Prog. (pag. 133. 18. H. 39. 6.) ὅτι μὲν οὖν ἅπαν ἄθροισμα πύου συστάντος ἔν τινι, ὅπερ τῶν ἀρχαίων, ἐμπυήματά τε καὶ διαπυήματα καλοῦσι τὸ τοιοῦτον σύμπτωμα, σαφὲς ἔσται γνῶναι πάντα τὸν ἀναγνόντα τὸν λόγον αὐτοῦ, καθ' ὃν περὶ τῶν ἐν ὑποχονδρίοις οἰδημάτων ἐποιήσατο τὴν διδασκαλίαν. Quòd igitur vbi pus copiosum collectum fuerit, tumore quodam præter rationem concocto, huiusmodi symptoma ἐμπυήματα & διαπυήματα, hoc est, suppurationes vocet, tibi perspicuum fiet, si eius omnem orationem euolueris, quæ de præcordiorum tumoribus tractationem instituit. Qua ratione scribitur Hipp. lib. 3. Epid. st. pest. (pag. 421. 29. H. 1083. D.) τοῖσι μὲν οὖν πλείστοισιν αὐτέων ἀποστάσιες ἐς ἐμπυήματα ἐξωρμῶντο. Hominum igitur plurimis abscessus in suppurationes vertebant. Et rursus ibidem (vers. 43. H ib. E.) οἷσι γὰρ ἐς ἐμπυήματα τῶν τοιούτων ἀφίκοντο πεπασμοί. Quibus namque tali in concoctione res ad suppurationem deuenit. Sic aph. 8. lib. 5.

ἐς ἐμπύημα μεθίστασθαι dicitur, in suppurationem verti. Vbi scribit Gal. ἐμπύημα vocari τὴν εἰς πῦον μεταβολὴν ἅπασαν, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ προγνωστικῷ πολλάκις, ἢ τὴν μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος ἔκχυσιν τοῦ πύου. omnem in pus transmutationem, quemadmodum in Prognostico sæpe, aut eam quæ fit inter thoracem & pulmonem puris effusionem. Idem Com. ad aph. 44. libri 7. ἐμπυήματα μὲν ὀνομάζουσιν, οὐ τὰ κατὰ θώρακα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ὁτιοῦν μέρος ἄλλο τοῦ σώματος εἰς πῦον ἀλλοιωθέντα φύματα, ἐμπυήματα, hoc est suppurationes nominare consueuit, non eas tantùm quæ fiunt circum thoracem, verum etiam in alia quauis corporis parte in pus mutata tubercula. Ἐμπύημα etiam vniuersali notione pus intro collectum & in corporis cauo conceptum significat, siue intra thoracem, siue in visceribus infra septum transuersum colligatur. Vnde Cæl. Aurel. empyemata internas collectiones siue vomicas vocat, & empyicos, vomicosos. cap. 17. lib. 2. acut. & cap. 8. lib. 5. Tard. Pass. Sic ἔμπυοι dicuntur Hipp. Cyrenius & Hecason in Omilo lib. 5. Epid. (pag. 1150. H. & 1151. A.) ex viscere intus suppurato, quibus vstio ad ventrem est adhibita. Aret. cap. 9. lib. 1. περὶ χρον. παθ. ὁκόσα ἐν τῇσι κοιλίῃσι τοῦ αἰσθητοῦ μετ' ἔξω τοῦ διαφράγματος, ὁκόσα κάτω ὑπὸ τὸ διάφραγμα ἐς πύον ἀποστάσιες γίγνονται, ἢν μὲν ἄνω ἴωσιν, ἔμπυοι αὖθι καλέονται, ἢν δὲ τὸ πύον διέξεισι κάτω, ἀποστηματίαι καλέονται. Quibus in corporis cauitatibus é regione pectoris, aut inferius sub septo transuerso puris abscessus fiunt, si id per os reiiciunt, ἔμπυοι, hoc est suppurati vocantur. Quòd si per aluum pus eiiciatur, ἀποστηματίαι dicuntur. Gal. quoque lib. de Tumor. præter nat. (pagin. 355. 4.) οἱ τὰ ἐμπυΐσκοντα ἅπαντα, τινὲς μὲν ἐμπυήματα προσαγορεύουσιν, ἔνιοι δὲ ἀποστήματα, καθάπερ καὶ αὐτὸ ἐμπυΐσκειν καὶ ἀποπυΐσκειν. ἔνιοι δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὅταν ἐν σπλάγχνῳ γένηται τὸ τοιοῦτον, ἐκεῖνο μόνον ἐμπύημα προσαγορεύουσι, καὶ τοὺς οὕτω πάσχοντας ἐμπύους. Vt suppurantia omnia, alij quidem ἐμπυήματα vocant, alij verò ἀποστήματα (quemadmodum & idem ἐμπυΐσκειν καὶ ἀποπυΐσκειν) nonnulli verò non sic, verùm cùm in viscere tale aliquid contigit, id solum ἐμπύημα nominant, atque ita affectos ἐμπύους, hoc est suppuratos. At ἐμπύημα apud Medicos proprio significato pus inter thoracem & pulmonem collectum significat, & ἔμπυοι qui ita affecti sunt & suppurati dicuntur. Gal. (ibidem) ἄλλοι δ' αὖ τινὲς ἰατροὶ μόνους ἐκείνους ὀνομάζειν ἐμπύους δικαιοῦσιν, οἷς ἤθροισται πύον ἐν τῇ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος χώρᾳ. Rursus alij quidam medici eos solos ἐμπύους nominari rectè putant, cùm inter thoracem & pulmonem pus est coaceruatum. Idem Com. 2. in Progn. (pag. 148. 30. H. 4. 16.) ὅσοι πύον ἠθροισμένον ἔχουσιν ἔνδον τοῦ σώματος, εἴτ' οὖν ὅτι ἀθροιζόμενον ἐν τοῖς φλεγμαίνουσι μορίοις περιέχεται, εἴτε καὶ μετὰ τὸ ῥαγῆναι, δυνατὸν ἐστιν ὀνομάζεσθαι πάντας ἐμπύους. ἀλλ' εἰώθασι πρὸς τοῖς ἰατροῖς μόνους ἢ μάλιστα τοὺς κατὰ θώρακα καὶ πνεύμονα τοιοῦτον ἔχοντας πάθος, ἐμπύους ὀνομάζεσθαι. Qui pus intra corpus coaceruatum habent, siue antequam particula inflammatione affecta contineatur, siue etiam post ruptionem, hos ἐμπύους hoc est suppuratos appellare licet. Verùm solent medici solos, aut eos potissimùm qui circa thoracem & pulmonem talem habent affectum, ἐμπύους nominare. Rursus Galen lib. 4 de caus. puls. (pag. 112. 23.) τοὺς ἐν τῷ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος εὐρυχωρίᾳ πάθει τὸ πύον ἀθροιζόμενον ἔχοντας, ἔνιοι μὲν ἐμπύους, οἱ δ' ἐμπυϊκοὺς ὀνομάζουσι. γίνονται δ' οὗτοι διὰ μεγάλην τε ἐν τοῖς πλευροῖς φλεγμονὴν εἰς πύον μεταβαλοῦσαν. ἔστι δ' ὅτε καὶ περιπνευμονίαις ἀκολουθοῦσι. ἁπλῶς δὲ πάντας τοὺς σπλάγχνον τι φλεγμῆναν ἐκπυήσαντας ἐμπύους ὀνομάζουσι. Qui puris copiam in spatio inter thoracem & pulmonem collectam habent, hos quidem nonnulli ἐμπύους, alij ἐμπυϊκοὺς nominant. Tales autem euadunt cùm magna ad costas inflammatio in pus vertitur. Interdum etiam pulmonum inflammationes comitantur. Denique eos omnes quibus viscus aliquod ex inflammatione suppurauit, ἐμπύους hoc est suppuratos vocant. Idem quoque Com. ad aph. 17. lib. 6. ἐμπύους ὀνομάζειν μάλιστα εἰώθασι τοὺς ἐν τῇ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος εὐρυχωρίᾳ τὸ πύον ἔχοντας. ἐμπύους eos præcipuè vocare consueuit, qui pus habent in spatio inter thoracem & pulmonem. Et Com. in aph. 44. lib. 7. μόνους δὲ ἐμπύους προσαγορεύουσιν ἐξαιρέτως, οἷς μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος ἤθροισται τὸ πύον. Solos verò præ cæteris ferè ἐμπύους nominat, quibus pus inter thoracem & pulmonem est coaceruatum. Aret. etiam cap. 8. lib. περὶ χρον. παθ. ἢν δὲ ὁ θώρηξ ἢ πλευρὸν ἐμπυήσῃ, ἀνάγηται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, ἐμπύοι ἴδιον τοὔνομα. Quòd si thorax aut costa suppurauerit, pusque per pulmonem educatur, Ἐμπύη hoc est suppuratio vocatur. Est & ἐμπυοῦν Hipp. pus intro gignere & suppuratum aliquem reddere, vt lib. 1. de Morb. (pag. 453. 12.) τὸ αἷμα ἐκχυθὲν σήπεται καὶ ἐμπυοῖ, sanguis effusus putrescit & pus intus gignit, ibid. 14.) καὶ σῆψιν σήπεται καὶ ἐμπυοῖ, & ipse putrescit & pus intro gignit, aut suppuratum hominem reddit. Rursus ibidem (pagin. 459. 31.) ὁκόταν ὕδρωψ λάβῃ ἢ χολὴ καὶ τὸ φλέγμα ἐς τὸν πλεύμονα, σήπεται καὶ ἐμπυοῦται. Vbi tum bilis tum pituita sedem in pulmone occuparit, putrescit & suppuratum hominem reddit. Verùm interpretes ἐμπυοῦν legisse videntur, cùm suppurare & in pus verti dixerunt, vt & (pag. 454. 37.) αὐτίκα γὰρ τὸ αἷμα ἐκχυθὲν ἐκ τῆς φλεβὸς σήπεταί τε καὶ ἐμπυοῦται, confestim sanguis vena effusus putrescit & in pus vertitur.

Ἐμπυϊκοὺς μοτοὺς Gal. in Exeg. apud Hipp. hoc est suppuratoria linamenta, exponit, τοὺς στρεπτοὺς, ἢ τοὺς λημνίσκους. contorta & conuoluta linamenta aut in longitudinem implicita, quæ vulneribus induntur ad repurgandam saniem. Quibus verbis Gal. locum lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 659. 21.) exprimit, μοτοῦ ὠμολίνου στρεπτοῦ, τοὺς ἐμπυϊκοὺς μοτοὺς τρεῖς, ex crudo lino intortum linamento immittito, & tria linamenta suppuratoria conficito. Penicillos suppuratorios dixit Cornar. Sic autem dicuntur concerpta linamenta & penicilli quibus in repurgando pure in suppuratis & vstionem passis vtimur, vt patet ex lib. 2. de Morb. & lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν. Intortum autem & conuolutum linamentum ex lino crudo (sic enim καθετῆρα, τῷ στρεπτῷ μοτῷ, in Exeg. exponit Gal. hunc locum subindicans) in vteri duritie adhibet Hipp. ob mollitiem ne vteri osculum exasperet. Quam ad rem oblonga linamenta & longitudine quinque digitorum ad contactum requirit, Gal. λημνίσκους dixit, Celsus cap. 28. lib. 7. ad fœminarum naturalia implicitum in longitudinem linamentum, λημνίσκον Græci vocant, adhibet, ἐμπυηματικὸν Paulus cap. 72. lib. 6.

Ἔμπυρος, qui febre detinetur, lib. 2. de morb. (pag. 473. 27.) ἢν δὲ ἔμπυρος ᾖ, οὐ μένει οὔτε τὴν νύκτα, οὔτε τὴν ἡμέρην. Si verò febre detinetur, neque noctu neque die remittat.

Ἐμυκώθη, vide ἕλκεα μυκώδεα antea.

Ἐμυλώθη, ἐσκληρώθη, h.e. obduruit, exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. Erot. autem ἀντὶ τοῦ ἐτυλώθη positum esse scribit; h.e. occalluit, velut & apud Ionas positum ex Corintho annotatur. Eamque notationis rationem addit, quod μύλας medici vocent τὰς ἐν ὑστέρᾳ γινομένας σκληρίας. Neque tamen huic dictioni locum apud Hipp. adhuc reperi, existimoque (nisi me coniectura fallit) pro ἐμυκώθη ex quibusdam exemplaribus ἐμυλώθη scriptum fuisse, eamque scripturam Gal. & Erot. explicasse. Nam & Erot. eam inter dictiones ex lib. περὶ γυναικ. reponit. Tunc verò ad vlcera referetur, ἢν μὴ ἐμυκώθη τὰ ἕλκεα, vlcera non occallescent, inducescent, aut callum contrahent, ex libr. 1. περὶ γυναικ. (pag 607. 6.)

Ἐμωλύνθη κατημαυρώθη, hoc est contabuit, emarcuit, exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. Verùm suspectam lectionem facit series alphabetica & ἠμαλδύνθη scribendum existimo, quod ἠφανίσθη significat & κατὰ βραχὺ ἀπημαυρώθη, & de tumoribus qui sensim conquiescunt, disparent ac veluti contabescunt dicitur Hippocrati, vt docebimus postea in dictione μαλδυνθῆναι. Sic lib. 2. Epid. (pag. 1011. C.) de parotidibus, ταῦτα ἠμαλδύνθη legit Gal. comm. in lib. 6. Epid. (pag 473. 46. H. 1170. G.) cùm passim κατημαλδύνθη legatur, quod est, hi sensim disparuerunt aut contabuerunt. Legitur & lib. 7. Epid. (pag. 1221. H.) ὁ θερμὸς περὶ τὰς ιζ ἠμαλδύνθη, ad decimumseptimum calor disparuit aut extinctus est. & rursus (pag. 1226. F.) ἡ θέρμη ἐντὸς τῶν κ' ἠμαλδύνθη, calor intra vigesimum diem conquieuit. & (pag 1229. G.) ἐντὸς τῶν εἴκοσιν ἡ θέρμη ἠμαλδύνθη. Quibus locis κατημαυρώθη per translationem conuenit. Lib. etiam 6. Epid. sect. 2. aph. 36. κινηθὲν ἠμαλδύνθη scribitur, de mammæ auctione post motum hebescente & quodammodo subsistente. Cui ista quoque explicatio de cessante ac veluti contabescente incremento per translationem conuenire potest. Quem etiam tropum illic agnoscit Gal. Ἐμαλδύνθη autem ferè scribitur apud Hipp. vt & apud Hesych. & exponitur, ἠφάνισται, ἠμβλύνθη, ἠμαλδύνθη tamen malim.

Ἔμυξεν ἐστέναξεν, h.e. ingemuit exponit Erot. apud Hip. additque eam dictionem vsurpasse Menandrum in Aspide. Et annotatur ex Corintho Ionas dicere τὸ ἐστέναξεν, ἔμυξε. Ac videtur Erot. locus lib. 5. Epid. (pag. 1143. A.) subindicari. vbi legitur: ὁκότε δὲ νεωστὶ βεβρωκὼς εἴη αὐτὸς τότε τὸν χρόνον οὐκ ἔμυζε. At cum cibum recenter deuorasset, tum minimè strepitum sentiebat, aut minimè ingemiscebat. Sed ἤμυξε legit Erot. vt & exemplaria quædam Reg. Mss. & Aldus. Μύζειν autem, cùm de sono dicatur qui clausis labris ex naribus editur, qualis est gemetium, (mussare, mussitare, aut mutire quidam dicunt) hîc de ventris murmure, strepitu, aut rugitu dicitur, qui sumpto cibo percipiebatur, vt & aliàs sæpè apud Hipp. vt postea scribimus in dictione μύζειν.

Ἐμφαίνει, φαίνει καὶ ἐνδείκνυται exponit Gal. com. 4. in lib. 6. Epid. (p. 45

(p.498.32. H.1180. D.) euidenter, manifestè, dilucidè, ex aph.12.lib.6.Ep.sect.4.

Ἐμφερόμενα τοῖς οὔροις, quæ per vrinam feruntur & inuehuntur significant, aliàs ἐναιωρήματα vocantur, qualia sunt nebulæ, sublimamenta & sedimenta. Gal. lib.1. de differ.feb. (pag.325. 11.) Lib.7. Epid. (pag.1221.C.) ἐν τῷ οὔρῳ πολλὰ τὰ ἐμφερόμενα ἦν, per vrinam multa ferebantur ac veluti innatabant, quasi quædam eneoremata. Vbi tamen ἐκφερόμενα multi leg. ἔμφερὲς verò simile indicat Hipp. vt lib. de rat. vict. in morb.ac. (p. 74.2.H.392.48.) καὶ ὁκόσα τουτέοισιν ἐμφερέα, & quæcunque sunt his affinia; ἐμφερὲς ὅμοιον exponitur Hesych. & ἐμφερὴς ὅμοιος.

Ἐμφράγματα sunt obturamenta, sepimenta & impedimenta, cùm fœtus in pedes procedens viam sibi in partu obstruit, lib. περὶ ἐπικυήσιος (258.39.) ἀλλὰ μᾶλλον ὅταν ἐπὶ πόδας ἐρχήται, τὰ ἐμφράγματα γίνεται, sed potiùs vbi in pedes prodierit, obturamenta & impedimenta contingunt. Ἔμφραξις autem obstructio dicitur, & συγκρίσεως species, partis organicæ morbus in meatuum deperditione consistens, de qua agit Gal. lib. 10. Meth.med.& lib.3. Salub.

Ἔμφρονες, mentis compotes, sibi redditi, ad se redeuntes, Coac. (p.137.C.) Lib. 7. Epid. (p.1211.F.) ἐμφρονέστατος σφόδρα ἐμβλέψιος, intuitus valde modestus, compositus, sedatus.

Ἐμφύσημα inflationem significat ex spiritus flatuosi copia in corporis cauitatibus collecta, interdum etiam tumorem Hipp. indicat. lib.3. Epid.ægr.13. post st. pest. ἐμφύσημα κακόν mala inflatio aderat. ἐμφύσημα namque corporis tumorem ex partium quæ ad epigastrium pertinent inflatione, & diuturnis viscerum obstructionibus, ex quo totus venter intumescit & aquam inter cutem contrahit, in ictero laborante, denotare videtur. Ἐμφυσωμένη κοιλίη, aluus inflata dicitur & flatuum copia distenta, Coac. (p.143.B.) Sic lib.de rat.vict. in Morb.ac. (pag.406.3.) ἐν ἐμφυσήμασιν ἐόντες inflati, & qui ventrem flatibus distentum habent, lib. quoque 2.Epid. (pag.1031.B.) οἱ μαστοὶ ἐμφυσῶνται, mammæ inflantur & intumescunt. Et τὰ ἐμφυσήματα ποιέουσιν αὐξήσιας, inflationes incrementa addunt, ex mammarum succulentia & distentione, vt & partium auctione, maturitatem & incrementa diiudicans. Sunt & ἐμφυσήματα inflationes ex flatuoso spiritu collecto aliàs sub cute, aliàs sub membranis quæ ossibus circundantur, aut musculos visceránve aliquod vestiunt, & in cauitate sensibili continentur, atque hac nonnunquam maxima, vt scribit Gal.lib.14.Meth. med.

§ Ἐναγίζειν Erot. apud Hipp. τοῖς κατοιχομένοις ἢ τοῖς κεκμηκόσι θύειν exponit, quod est mortuis parentare, manibus inferias facere, aut inferis sacrificare. Locus autem est in πρεσβευτικῷ Thessali (p.1293.45.) ἐξηγήσαντο Δελφοῖς ἐναγίζειν, & Delphicis imperarunt vt illi publicè parentarent, hoc est Chryso Nebri filio Delphi publicè exequias, & inferias decreuerunt. In vita quoque Hipp. per Soran. scripta legitur, παρ' ᾧ καὶ ἐναγίζειν ἐν αὐτῷ μέχρι νῦν Ἱπποκράτει φασὶ τοὺς Κῴους. Ideoq; eo die ad hoc vsque tempus Coos Hipp. manibus parentare tradit. Ἐναγίζειν exponitur Hesych. τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, inferias offerre aut mortuis parentare, & sacra facere.

Ἐναίμων φαρμάκων, medicamentum quod cruentis vulneribus & adhuc sanguine manantibus adhibetur, ad ea glutinanda, dicitur Hipp. lib.de fract. (p.559.45. H.766 H) ἢ κηρωτῇ πισσηρῇ ἐπιδέοντες, ἢ ἐναίμῳ, aut cerato picato adhibito, aut eo quod cruentis vulneribus imponitur. Vbi scribit Gal. τὸ δὲ σὺν ἐναίμῳ φαρμάκῳ εὔλογον ὃ λέγει. καὶ γὰρ νῦν ἔτι συνήθως ἐστὶ τοῖς νῦν ἰατροῖς ἐπ' ἐκείνων λεγόμενον τῶν φαρμάκων, ὅσα τοῖς τραύμασιν ἐπιτίθεασιν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἄνευ τοῦ ξηρά, μηδέπω ξηρὰ ἀκριβῶς ὄντων αὐτῶν, ἀλλ' αἱμασσομένων ἔτι, τουτέστι δροσοειδῶς ἐκπίπτοντος αἵματος, ἐὰν τι τῶν τιτρωσκομένων σαρκῶν ἢ καὶ τῆς σαρκός. Rectè igitur est adhibitum quod ab eo ἔναιμον medicamentum dicitur. Nam & nunc quoque vsitatissimum apud Medicos hoc nomen est, de iisque medicamentis dicitur, quæ vulneribus statim initio vbi illata sunt, imponuntur, necdum plenè sicca sunt, sed adhuc sanguine manant, hoc est, vbi roris modo ex cute aut etiam carne vulnerata sanguis effluit. Rursus lib. de art. (p. 647.22.H.829.C.) ἐπιτιθέναι δὲ ἐπὶ τὰ ἕλκεα καὶ τῶν ἐναίμων πεζῶν τι. Accommodata his etiam sunt quædam medicamenta quæ cruentis vulneribus adhibentur. Vbi rursus scribit Gal. ἔναιμα καλοῦσι φάρμακα ὅσα ἑξῆς τοῖς βιβλίοις, καὶ τῷ περὶ ἑλκῶν, ἔναιμα ἀνὰ χρόνον τοῖς τραύμασι προσφέρει). ἔναιμα appellat medicamenta, tum in his libris, tum libro de vlceribus, quæ confestim cruentis vulneribus imponuntur. Lib.etiam 5.Epid.(pag. 1162.A.) ἔναιμον sanguini fluenti accommodatum medicamentum apponitur. τῷ δὲ ἐναίμῳ κατεπιδεῖς ἰῆσθαι, medicamento verò quod cruentis vulneribus glutinandis inicitur deligato, consuluit. Libr. quoque de vlceribus (pag.870 D.) τὸ δὲ ἑλκος, ὅταν μὲν ὀξέϊ βέλει διατμηθῇ ἢ διακοπῇ, ἐνδέχεται ἔναιμον φάρμακον. Quod verò vlcus acuto telo incisum aut dissectum fuerit, medicamentum quod cruentis protinus imponitur, (ἔναιμον Græci vocant) admittit. Sic enim Celsus cap.19.lib.5.emplastra quæ cruentis protinus vulneribus iniiciuntur, ἔναιμα Græci vocant, multa describit. Ἔναιμον autem ἕλκος quid sit habes postea in Νεόρρωτον ἕλκος. Ἔναιμον autem σῶμα corpus sanguineum dicitur aph.27.lib.6. Epid.sect.6.& lib.2.Epid.(pag. 1019. G.) Ἔναιμον etiam Hipp. idem quod ὕφαιμον significat, sanguine plenus. lib. περὶ φύσιος ἀνθρώπου (pag.280.14.) αἱ ἔναιμοι φλέβες, venæ sanguine refertæ.

Ἐναιώρημα significat Hipp. sublime quiddam in vrina innatans, & quod per mediam vrinam pendulum fertur, sublimamentum Medici vocant. ἐναιωρήματα etiam per νεφέλας ἐπαιωρουμένας sæpe denotat Hipp.& suspensas nubeculas vertit Celsus. vt Progn. (pag.141.8.H.40.41.) νεφέλαι δὲ ἐναιωρούμεναι τοῖσιν οὔροισι, λευκαὶ μὲν ἀγαθαί, μέλαιναι δὲ φλαῦραι. Nebulæ in vrina suspensæ, albæ quidem bonæ, nigræ verò malæ. Et rursus (pag.141.14.H.40. 53.) σκοπεῖν δὲ χρὴ τὰ οὖρα ἐν οἷσιν αἱ νεφέλαι, ἤν τε ἄνω ἦν τε κάτω ἔωσι, καὶ τὰ χρώματα ἅσσα ἔχουσιν. καὶ τὰς μὲν κάτω φερομένας ξὺν τοῖς χρώμασιν οἵοισιν εἴρηται, ἀγαθὰς εἶναι καὶ ἐπαινεῖν, τὰς δὲ ἄνω ξὺν τοῖσι χρώμασιν οἵοισιν εἴρηται, κακὰς εἶναι καὶ μέμφεσθαι τὰς νεφέλας. Considerandæ in vrinis nubeculæ, num supremum locũ, an verò infimum teneant, & quosnam colores habeant. Quæ enim deorsum feruntur cum supradictis coloribus, bonæ sunt & commendandæ. At quæ sursum cum suprapositis coloribus attolluntur, malæ & vituperandæ existimandæ. Quibus certè verbis ἐναιωρήματα & sublimamenta quæ per vrinam suspensa feruntur, ab Hip. significantur. Quod etiam in com. indicat Gal. his verbis: ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ τῶν ὑποστάσεων διαφορᾶς εἶπεν, ἑξῆς ἐπὶ τὰς νεφέλας μετέβη, δηλώσας ἂν τὸ ἐναιώρημα νεφέλην ὀνομάζῃ, τῇ προσθήκῃ τοῦ ἐπαιωρουμένου ῥήματος. Vbi de sedimentorum discrimine disseruit, deinceps ad nubeculas transiit, indicans quod ἐναιώρημα hoc est sublimamentum, nubeculam vocat, addita dictione τοῦ ἐπαιωρουμένου. Rursus ibid. ἐν τῷ περὶ κρίσεων κατὰ τὸ πρῶτον ὑπόμνημα τὰ πολλάκις ἐναιωρήματα λεχθέντα, καλεῖν αὐτὰ εἰώθει νεφέλας, ἐδήλωσε καὶ διὰ τῆσδε τῆς λέξεως. Quæ à me sæpenumero libris de Crisibus ἐναιωρήματα hoc est sublimamenta dicta sunt, ea solere Hipp. nubeculas appellare, hac quoque dictione non obscurè indicauit. Idem rursus ibidem quid sit ἐναιώρημα declarans, & quamnam cum nubeculis analogiam habeat his verbis scribit: ὀνομάζω δὲ ἐναιώρημα τὸ παχύτερον μὲν καὶ λευκότερον ἐν οὔρῳ, μήτ' ἐπιπολῆς αὐτοῦ, μήτ' ἐν τῷ πυθμένι τοῦ ἀγγείου, κατὰ δὲ τὴν μέσην χώραν ἐναιωρούμενον, εἴτε μέσον ἀκριβῶς, εἴτε κάτω μᾶλλον, ἢ ἄνω. τὸ μὲν οὖν τοιοῦτον οὕτως ὀνομάζειν ἐναιωρήματα. αἱ δὲ ἐν τοῖς ἄνω χωρίοις καὶ ταῦτα νεφέλαι προσαγορευόμεναι, ὅτι καὶ αὐταὶ ἀναλογίαν ἔχουσι πρὸς τὰ οὖρα, ἣν αἱ ἐν τῷ ἀέρι νεφέλαι πρὸς τὸν ἀέρα. καὶ γὰρ καὶ ταῦτα τοῦ περιέχοντος ὑγροῦ παχύτερα, καθάπερ αἱ τοῦ ἀέρος. πολλάκις οὖν, ὡς ἔφην, ἐφίσταται τι τοῖς οὔροις ἄνωθεν, ὅπερ ἐγὼ νεφέλην ἰδίως ὀνομάζειν εἴωθα. ἐναιώρημα significatum, hoc est, sublimamentum appello id, quod in vrina crassius & candidius, neque in eius summo, neque in vasis fundo, sed in media regione suspensum, vel exquisitè medium, vel quod deorsum potiùs quam sursum tendit. Hæc igitur solitus sum vocare ἐναιωρήματα, hoc est sublimamenta. Sed ab Hippocrate ea quoque nubeculæ appellantur, eadem cum vrina proportione, quam certè nubes cùm aëre obtinent. Hæc etenim humore circumfuso crassiora sunt, vt & nubes aëre qui eas circunstat. Sæpenumero igitur (vt dixi) quod in vrinis sursum supernatat, eam ego propriè nubeculam appellare soleo. Ex eadem etiam analogia, qua aëris attributiones vrinis accommodantur, pendet quod ἐναιώρημα ἐπινέφελον vocat Hippocr. ægr.1.3.& 5.lib.3.Epid. sublimamentum nubilosum, quod in media vrina suspensum innatat, nubeculas referens, quodque pro variarum sedis, tum coloris affectione, modò certam, modò dubiam salutis spem præ se fert, vt scripsimus nostris in eum lib. Annotat. Atque ex iis locis apud Hipp. ἐναιώρημα ἐπινέφελον exponit Erot. τὸ ἐπιστάμενον τοῖς οὔροις καὶ τοῖς διαχωρήμασι καὶ οἷον ἐπικρεμάμενον, ποικίλῳ χρώματι κεχρωσμένον, [κεχρωσμένον melius] quod in vrinis & deiectionibus superstat, ac veluti pendulum vario colore affectum est. Sic enim apud Erot. legendum existimo. Lib.4.Epid.1123.C. (ἐναιώρημα ὑπομέλαν ὑπόμελαν ἔχον δ' ἐπινέφελον πάχος ἔχον dicitur, in media vrina quid suspensum nubeculæ aliquantulum nigræ crassitudinem referens.

Ἐναιωρήματα γονοειδέα, sublimamenta genitali semini similia dicuntur Hipp. hoc est, veluti grandinosa & grumosa, ea multa sponte orta vitrea & viscida, ac magna crudæ materiæ copia, ægr.1. lib.1 Epid. & ægr.4.lib.3.Epid. & ægr.3.lib.3. ἐναιωρήματα δὲ κρίμνοισι γονοειδέα, suspensa quædam in media vrina innatantia, hordei tosti non exactè moliti crassioribus frustulis ferè simi-

lia genitaléque semen referentia. Sic ἐναιωρήματα γονοειδῆ ex ægr. 4. lib. 3. Epid. apud Hipp. agnoscit Gal. Comm. 2. in Progn. (p. 141. 19.) & nos illius explicationem & affectionem abundè expressimus nostris in lib. 1. Epid. Ann.

Ἐναιωρήματα στρογγύλα, διεσπαρμένα, οὐχ ἱδρυμένα, in vrinis sublimia quædam innatantia, rotunda & dispersa inerant, neque residebant, ægr. 1. lib. 1. Epid. deliriumque portenderunt, vt & ægr. 11. lib. 3. Epid. post st. pest. ἐναιώρημα δὲ ἐπιπολὺ στρογγύλον, οὐχ ἱδρυμένον, in medio suspensum quiddam innatans rotundum admodum, neque subsidebat. Et ægr. 3. & 8. lib. 1. Epid. ἐναιωρήματα στρογγύλα, οὐχ ἱδρυμένα.

Ἐναιώρημα μετέωρον, sublimamentum sublime, delirium denotans, ægr. 3. & 9. & 12. lib. 3. Epid. post st. pest. quod à flatibus sublatam materiam sursumque ad tenendum cerebrum raptam indicat, ideoque κατὰ συμβεβηκὸς mentis emotionem significare scribit Gal. comm. 3. in lib. 3. Epid. (p. 439. 55 H. 1110.) Eademque ratione ἐναιωρήματα διεσπασμένα, sublimamenta diuulsa, quæ magnam in corpore humorum perturbationem & à flatuum copia agitationem indicant, mentis emotionem præ se ferunt, vt ægr. 4. lib. 3. Epid. post st. pest. & ægr. 10. lib. 1. Epid. ἐναιωρήματα διεσπαρμένα dicuntur ægr. 1. lib. 1. Epid. dispersa sublimamenta. Eadem etiam exprimuntur Hippocrati in Prorrh. (pag. 179. 33. H. 69. G.) per τὰ οὖρα ἀκατάστατα ἐναιωρούμενα συνταρασσόμενα, vt & Coac. (p. 149. F.) οὖρα ἀκατάστατα ἐναιωρούμενα συνταρασσόμενα, quæ vrinas perturbatas cum confusis sublimamentis significant. Sic enim Gal. in Prorrh. οὖρα ἀκατάστατα ἐν οἷς ἐναιωρήματα vocat, hoc est, vrinas sine sedimentis per quas sublimia quædam suspensa feruntur, easque primùm quidem & per se, crudorum humorum in venis perturbationem significare scribit, ex accidenti verò ad delirij generationem conferre. ἐναιωρούμενα οὖρα etiam dicuntur Hipp. in Prorrh. (pag. 170. 26. H. 67. E.) impropriè vrinæ quæ sublimamenta aut innatantes nubeculas habent, vt illic adscribit Gal. cùm id propriè de his quæ per vrinas vehuntur effeiatur.

Ἐναιωρούμενοι ὀφθαλμοὶ dicuntur oculi sublimes, instabiles, incontinenter moti, in Progn. (p. 154. 29. H. 37. 10.) ἀστήρικτοι, καὶ διηνεκῶς κινούμενοι, Gal. in com. Sic etiam dici posse videntur oculi in sublime contorti & suspensi, quales in moribundis & animo linquentibus cernuntur, cùm oculi iam in caput contorquentur, & pupilla sub gena superiore reconditur, quod fit in conuulsis sursum mouentibus musculis, naturaque ad suum principium contracta. In Coac. (p. 153. B.) κρυπτόμενον τὸ μέλαν ὑπὸ τοῦ ἄνω βλεφάρου dicitur, oculi nigrum à superiore gena contegi. His enim verbis τοὺς ἐναιωρουμένους ὀφθαλμοὺς Prognostici, illius Præsagij author exprimere mihi videtur. Quales etiam oculi in Æmate quodam subintelliguntur lib. 7. Epid. (p. 1218. C.) cum scribitur: ὀφθαλμοὶ οἷοι τῶν λειποθυμεόντων, oculi quales animo deficientibus. Præsentissimam enim mortem his verbis indicant.

Ἐναλίγκιος idem & similis dicitur, eaque dictio frequens est Homero. Eam quoque vsurpat Hipp. lib. περὶ διαίτης (pag. 910. B.) de renibus, τὴν χροιὴν δὲ ἐναλίγκιοι μήλοισιν, colore verò malis similes.

Ἐναντία contraria dicuntur quæ vtrinque à medio æqualiter distant. Sic enim Gal. com. 5. in lib. 6. Epid. (p. 515. 7.) ἀκριβῶς γὰρ ἀλλήλοις ἐστὶν ἐναντία τὰ τοῦ συμμέτρου τε καὶ μέσου ἀφεστῶτα τὸ ἴσον ἑκατέρωσε. Exquisitè nanque inter se sunt contraria, quæ vtrinque à medio & temperie æqualiter recedunt.

Ἐναργῆ ἐνύπνια insomnia manifesta & conspicua in Phreniticis in Prorrh. (p. 172. 58. H. 67. F.) & Coac. (p. 130. D.)

Ἐνασκόμενος vide ἀσκόμενος antea.

Ἔναυλις interior via aut trames dicitur, aut fistularis via, vel interior habitatio ac domicilium, & pro pudendorum sinu sumitur Hipp. lib. περὶ γυναικ. (p. 643. 51.) ὅταν δὲ κλεισθῇ τὸ στόμα, καὶ ἡ ἔναυλις, cùm vteri osculum ac interior via, aut interior habitatio, occlusa fuerit. Sic enim illic pro αὐλὸς legendum existimo. Ἐναυλιζόμενον, ἐμμένον, apud Hipp. exponit Erot. hoc est, quod immoratur & manet aut moram trahit, ex his quæ adiecta sunt ad lib. περὶ νούσ. αἱ ξηραὶ (pag. 55. 41. H. 230. 25.) καὶ χρόνον ἐναυλιζόμενον πολλὸν ἐν τοῖς στήθεσι σήπεται, & longo tempore in pectore moram trahens, putrescit. Hunc enim haud dubiè locum ab Erot. exprimi mihi persuadeo. Ἐναυλίζεσθαι διατρίβειν exponit Hesych. quod est immorari, diuertere, manere aut stationem habere ac diuersari pro quo stabulari aut stabulare metaphoricè ponitur, vt apud Vergil. 6. Æneid. Centauri in foribus stabulant.

Ἐνδεδινημένοι ὀφθαλμοί, sunt intrò conuoluti oculi, intus conuersi, obtorti, intus agitati, & qui intrò obtorquentur, aph. 16. sect. 1. lib. 6. Epid. quos τοῖς πεπηγόσι, hoc est, fixis & concretis, opponit Gal. Com. 2. in Prorrh. (pag. 185. 14.) Instabiles enim sunt neque quiescere possunt, non secus ac eorum oculi qui affectu (quem ἴλιγγον vocant) tentantur. Indicant autem huiusmodi oculi delirium aut tremorem musculorum oculos mouentium, vt scribit Gal. Com. 1. in lib. 6. Epid. ἐνδεδινημένους ὀφθαλμοὺς in Progn. ἐναιωρουμένους vocare videtur Hipp. ἀστηρίκτους καὶ διηνεκῶς κινουμένους, instabiles & continenter motus explicat Gal. ἐνδεδινημένοι ὀφθαλμοὶ Aret. in tetani Curatione (cap. 6. lib. 1. cur. ac. morb.) significari videntur intra prouoluti & in profundo conuoluti, velut μόλις ἀποδινεόμενοι qui ægrè circumuoluuntur, cap. 6. περὶ ὀξ. παθ. Idem ὀφθαλμοὺς ἐνδεδινημένους, oculos inuersos, intus conuolutos, in Epilepsia ponit, cap. 5. lib. 1. περὶ ὀξ. παθ. ἐνδεδινημένα ὄμματα dicuntur Hipp. lib. 5. Epid. (p. 1162. C.) & lib. 7. Epid. (pag. 1217. H.) Quem locum disertè mihi videtur exprimere Erot. cùm ὄμματα ἐνδεδινημένα apud Hipp. explicat, & ἀντὶ τοῦ ἐσκοτωμένα, rectè sumi posse, pro inuersis scribit. Idemque Epiclem reprehendit qui ἐνδεδινημένον de tenebricosa vertigine & capitis dolore affecto ægro apud Hipp. dici voluerit, cùm ista non in vniuersum ad ægrum referantur, sed proprio quodam modo de oculis dicantur lib. 6. Epid. Hanc autem dictionem παρὰ τὴν δίνησιν πεποιῆσθαι scribit, ὅπερ ἐστὶ κυκλοτερὴς περιφορά, in orbem circumactio.

Ἔνδεσις τοῦ ποδὸς, pedis connexio & colligatio, & ea pedis pars intelligitur in quam tibiæ ossa desinunt, quæque ad talos ligamentis annectitur. Lib. περὶ ὀστέων φύσ. (p. 279. 18.) παρὰ τὴν ἔνδεσιν τοῦ ποδὸς, iuxta pedis illigationem & connexionem.

Ἔνδημα νοσήματα dicuntur morbi populares & publici, populo aut alicui regioni familiares. Ex genere sunt communiū morborū nō secus ac pestis, vt scribit Galen. initio Com. 1. in lib. 1. Epid. (p. 346. 11.) ἀλλὰ μετὰ τοῦτο οὐ παρέλιπεν ἐν τοῖς συγγεγραμμένοις βιβλίοις εἰρημένον ἐν ἄλλοις τέ τισι τῶν Ἱπποκράτους, ὡς πλεονάζει διὰ παντὸς ἔν τινι χώρᾳ, ὥσπερ δὲ καὶ ἔνδημα συγγεγραμμένα τῶν νοσημάτων πολλοῖς ὄντα καὶ αὐτά, ὥσπερ καὶ ὁ λοιμός. Neque verò te latere velim, dictum hoc tum in superiore oratione, tum in aliis quibusdam Hipp. libris, morbos eos qui perpetuò regionem aliquam occupant, qui & ἔνδημοι hoc est publici vocantur, ex illorum esse genere qui multis communes existunt, vt pestis quoque Authori Definit. Med. (pag. 395. 7.) ἔνδημα νοσήματά ἐστι τὰ ἔν τισι πλεονάζοντα τόποις, publici morbi sunt, qui in locis quibusdam abundare solent.

Ἐνδοιαστὸν anceps, dubium aut ambiguum significat. Prorr. 2. (pag. 100. B.) εἰ δὲ ἐνδοιαστὸν εἴη ἀμφὶ τῶν νεύρων, ὅπως ἔχει. Sin dubium est quomodo nerui affecti sint. In Coac. (pag. 134. G.) & lib. περὶ χυμῶν (pag. H. 53. 56.) ἐνδοιαστὸν dicitur, hoc est, quod rem in dubium vertit, quod aph. 64. lib. 4. ἐπαμφοτερίζον. Ἐνδοιαστὰ νοσήματα sunt morbi ancipites & dubij, aut quorum euentus est dubius, lib. 1. de Morb. (pag. 446. 9.) καὶ ὁκόσα ἐπειδὰν γένηται ἐνδοιαστά, ὅκως τι ἀπ' αὐτῶν ἀποβαίνει, ἢ ἀγαθά. & qui morbi vbi exorti sunt dubium habent exitum, bonum aut malum, aut vbi orti sunt, euenta habent dubia, aut mala, aut bona. Ibid. rursus (447. 16.) ἐνδοιαστὰ δὲ τὰ τοιαῦτα ἀπολλύναι τε καὶ μή. Ancipites verò morbi eiusmodi, vt perdant, aut non. Sic ἐνδοιαστοὶ τόνοι, nerui ambigentes dicuntur lib. 2. Epid. (pag. 1035. D.) Eadem etiam notione ἐνδοιαστῶς ἔχοντες dicuntur Hipp. qui ad morbum aliquem dubiè se habent, in eoque ambigunt, & in quibus etsi quodammodo suspecta est morbi natura, nullam tamen determinatam habet circumscriptionem, neque in his planè est confirmatus. Lib. 1. Epid. sect. 1. ἐπεὶ καὶ τότε ἐνδοιαστῶς ἔχοντες, πολλοὶ τότε ἐβεβαιώθησαν, siquidem & multi de tabe in dubium venientibus, ipsa tunc est confirmata. Sic enim dicuntur qui ex diutina tussi tabem trahunt longius, nec dum eam planè habent confirmatam. Quemadmodum & aph. 14. sect. 7. lib. 6. Epid. de diuturnis & trahentibus morbis scribitur, καὶ γὰρ τότε ἐνδοιαστῶς ἐβεβαίωσαν. In his enim qui ambiguè se habebant, tabem confirmarunt. Τοῖς ἐνδοιαστῶς ἔχουσι eos opponere videtur Hipp. quos statim morbus perfectè occupauit absque protractionis suspicione lib. 1. Epid. sect. 1. ἐνδοιαστὸν Hesych. exponit ἀμφίβολον, ἀμφιδοξούμενον.

Ἐνδοῦναι, remittere, cessare, aut concedere significat, & de morbis aut symptomatis dicitur Hipp. vt scribit Gal. Com. 3. in Progn. (p. 152. 42. H. 43. 48.) οὕτω γὰρ ἔθος τε τῶν διαθέσεων καὶ τῶν συμπτωμάτων φέρειν ὀνόματα, καθάπερ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες οἱ μετ' αὐτόν, ἐνδοῦναι τὴν φλεγμονήν, καὶ τὸν ὄγκον, καὶ τὴν σκληρότητα, καὶ τὴν τάσιν, καὶ τὴν ὀδύνην λέγοντες. Solet enim Hipp. de affectionibus ac symptomatis dictionem [τὸ ἐνδοῦναι] efferre, quemadmodum etiam alij omnes ætate posteriores, cùm ἐνδοῦναι, hoc est remittere inflammationem, tumorem, duritiem, tensionem & dolorem dicunt. At cùm scripsit Hipp. in Progn. (ibid. v. 39. H. ibid.) ἢν δὲ μὴ τὸ ἔρυμα μὴ ἐνδιδῷ,

Si

Si verò neque concedat vrina, hic ἐνδῶναι ex translatione cedere aut concedere, & vacuari significat vrinam neque supprimi, quod accidit in vesicæ inflammatione quæ lethalis est. Atque si contingat vrinam cedere & vacuari, in melius mutationem denotat & doloris remissionem. Sic enim eam lectionem ex Artemid. & Dioscor. exemplaribus tuetur Gal. etsi aliam minus obscuram scriptionem affert. Est & ἔνδοσις Gal. febrium continuarum remissio, quando suis particularibus accessionibus insignes habent ad remissionem aut declinationem mutationes, Com 3. in lib.1. Epid. (p.378.) Vbi ἔνδοσιν & ἀπυρεξίαν de febrium remissione ponit, & alterum de febribus continuis, alterum de intermittentibus dici scribit, vtrunque tamen sub verbo διαλείπειν contineri.

Ἕδρη Hipp. significat insessionem, locationem, & de ferularum impositione dicitur, lib. de fract. (p.555.1.H.764.B.) τὰς δὲ τῶν ναρθήκων τὰς ἐνέδρας χρὴ φυλάττεσθαι, ὅκως μὴ κατὰ τὴν ὀρθὴν τῶν σφυρῶν ἔσονται, ferularum verò insessiones ne è directo malleolorum fiant, obseruare oportet. Vbi Gal. ναρθήκων τὰς ἐνέδρας, ἐνθέσεις impositiones exponit, scribitque ἐνέδρας velut ἕδρας dixisse Hipp. μετὰ τῆς ἐν προθέσεως, τὸ σημαινόμενον ἐν τῇ λέξει ἐναργέστερον ἐκφαίνειν βουλόμενον, cum præpositione, in, quò euidentiorem dictionis significationem faceret. Rursus eodem lib. (p.562 55.H.768 F.) ἢν δὲ ἐν τῇ ἰητρείῃ ἕλκος γένηται, ὃ ὑπὸ ἰσχυρῶν πιεσμάτων γίνεται, ἢ ὑπὸ ναρθήκων ἐνέδρης, ἢ ὑπὸ ἄλλης τινὸς αἰτίης. Quod si inter curandum vel ex nimia linteorum compressione, vel ex ferularum insessione, vel ex alia quapiam causa, vlcus extiterit. Ac rursus ibid. (p.569.39. H.773.D.) ἢν δὲ ἀνωτέρω τὸ ἄλλο ὀστέον ἀπεληλυθὸς ᾖ, ὡς ἐπιτήδειον ἔχει ἐνέδρην τῷ μοχλῷ, [illegible], ἀλλὰ ὀξὺ ᾖ τὸ ἐξέχον, ἀποτρίβειν, ἀπογλύφειν χρὴ ὥστε ἐνέδρην τῷ μοχλῷ ἀσφαλέα ποιῆσαι. Quòd si sanè pars ossis quæ super aliud excessit, minimè idoneam vecti sedem exhibet, sed acutum quid prominet, illud scalpro vtrinque limandum, quò firmiùs vectis insideat. Ἐνέδροι etiam dicuntur Hipp. qui equis firmissimè insident, lib. de aere, loc.& aq. (p.292.39.) Scribit namque Scythis fluida & laxa esse corpora, quòd in cunis fasciis non colligantur, quemadmodum Ægyptij, οὐδὲ νομίζουσι διὰ τὴν ἱππασίην ὅκως ἂν εὔεδροι ἔωσιν, neque reputant more equitandum quàm firmiter insideant. Etsi quidam illic εὔεδροι pro ἔνεδροι legendum existimant.

Ἐνειλεῖν, vide εἰλεῖν postea & κατειλεῖν.

Ἐνεόντα dicuntur humores qui in corpore insunt & continentur lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p.13.39.) quibus τὰ εἰσιόντα (ibidem 14.1.) & τὰ ἐσιόντα, opponit, potum & cibum ingestum indicans. Ἐνεῖναι etiam propriè in profundo corporis inesse significat Hipp. in Progn. (131.4. H.38.35.) cùm scribit, ἢν δὲ σφυγμὸς ἐνείη ἐν τῷ ὑποχονδρίῳ. Si verò pulsus in præcordiis insit. Vbi scribit Gal. [τὸ ἐνεῖν] proprio quidem significato intelligendum esse τὸ ἐν τῷ βάθει τοῦ ὑποχονδρίου γενόμενον σφυγμόν, ἐπεὶ τὸ ἐνεῖν φωνῆς ἐνδείξασθαι βουληθέντος αὐτοῦ, cum velit per verbum [ἐνεῖν] indicare pulsum vel palpitationem altè in præcordiis inesse.

Ἐνεὸν vanum, inefficax, inutile, inane significat apud Hipp. ἐν τῷ κατ' ἰητρ. (p.679.14. H.743.C.) τὸ δὲ ἅμμα μήτε ἐν τρίψει, μήτε ἐν ἔργῳ, μήτε ἐκεῖσε ἔνθα ἐνεόν, ὡς μὴ ἐς τὸ ἐνεὸν κείσεται. Neque verò nodum ea parte facere oportet quam teneous, neque qua agimus, neque qua parte inane est, ne in vanum collocetur. Vbi extremo loco ἐνεὸν Gal. significare scribit μάταιον, εἰς ὃ ἐνεὸν εἴρηται, vanum, ac si inutile & inefficax dixisset. Idem etiam ὠφελέον καὶ ἄχρηστον nihil conducens & inutile dici scribit. Quòd igitur ἐνεοὺς Græci eos vocant qui à primo ortu surdi sunt, & indistinctè loquuntur, ad vitæque obeundas actiones prorsus sunt inutiles: ita ἐνεὸν Hipp. significat, τὸ μηδὲν ἀφελοῦν τῆς ἐπιδέσεως, quod nihil ad deligationem conducit, eamque vanam & inefficacem reddit. Ibidem quoque κενὸν pro ἐνεὸν ferri posse scribit, quod κενόν, μάταιον, & ἄχρηστον inane, vanum & inutile significat. Κενὸν quoque κενὴν χώρην, locum inanem & vacuum, qualis est in flexura, sub ala, genu & inguinibus ibidem significare posse scribit. Ἐνεὸς etiam exponitur Hesych. κωφός, μωρός, ὃς οὔτε ἀκούει οὔτε λαλεῖ. surdus, stolidus, qui neque audit, neque loquitur. & ἐνεοί, ἄφωνοι, muti.

Ἐνεραδὲν πέπερι, piper probè infixum, impositum dicitur aph. 25. sect 6.lib.6. Epid. quod significat humi defixum & in terram impositum aut immissum, ab ἐνερείζομαι aut ἐρείδω non deductum. Sed nos illic pro ἐνεραδὲν ἐνηρμοσθὲν, hoc est probè impactum & inhærens ac infixum, ab ἐναρμόζομαι, aut ἐναρμοσθὲν, probè appositum aut accommodatum, legi posse scripsimus nostris cum in aph. Annot. quod ἐναρμοσθὲν dicatur insertus & adaptatus.

Ἐνέρεισις compressionem, illisionem & innixum significat Hipp. ἐν τῷ κατ' ἰητρ. (p.690.44. H.745.G.) μηδὲ ναρθήκων ἐνέρεισις ᾖ, neque ferulis compressio adsit. Vbi Gal. ἐνέρεισιν, βίαν καὶ θλίψιν, vim & compressionem exponit.

Ἐνερρηλεβοτόμηται Erot. apud Hipp. ex sententia Bacchij exponit διεῖλεν εἰς πολλοὺς τόπους τὰς φλέβας καὶ οἷον ἔτεμεν, hoc est venas ad multa loca distribuit ac veluti in partes secuit. Nimirum haud dubiè locum lib. περὶ ὀστέων φύσ. subindicans (pag. 279. 55.) καὶ τι ἀποσχιδὰς ἐνερρηλεβοτόμηται, & propagines in multas venas transmisit, hoc est ramulos in multiplices venas diuisit aut secuit.

Ἐναλλάξ γεγόμφωνται ἄρθρα, articuli inuicem cedentes & inter se alternati, hoc est alios vicissim recipientes, & in alios inserti. Sic vocantur vertebrarum articuli Hipp. lib. de art. (pag.619.52.H. 811.F.) qui inter se ad laterales processus committuntur, quarum altera vicissim alteram excipit, & in alteram conijcitur. Hanc enim dictionem his verbis explicat Gal. ἐναλλὰξ γεγόμφωνται δὲ οὕτως, ὅτι δύο μὲν ὑψηλοτέρας ἀποφύσεις ἔχει αὐτῶν ἑκάστη, αἷς διαρθροῦται πρὸς τὸν ὑπερκείμενον. ἄλλας δὲ ταπεινοτέρας αὖ πάλιν, αἷς πρὸς τὸν ὑποκείμενον διαρθροῦται. καὶ τῇ μὲν ἑτέρᾳ αὐτῶν ὑποδέχεται τὰς ἐξοχὰς τοῦ ψαύοντος, καὶ δὲ ταῖς ἑτέραις ἐμβάλλεται δευτέρου. (Sic namque apud Gal. leg. existimo cùm locus aliòqui nostris in codicibus fœdissimè sit deprauatus.) Alternatos autem vertebrarum articulos dixit ideo quòd earum vnaquæque duos quidem sublimiores processus habet, quibus cum superiore coarticulatur, rursusque alios duos humiliores quibus cum subiecta committitur. Et bis quidem in alteram conscendit, illis verò alterius proximæ eminentias excipit.

Ἔνθερμος φύσις præcalida natura dicitur Hipp. aph.13.lib.6. Epid. sect. 4. & aph. 19. πολύθερμος φύσις exponitur Gal. ex mente Dosc. h.e. impensè calida natura com. 4. in lib.6.Epid. (pag. 502.10) Sic autem dicitur ea natura, quæ multo calido acri, non natiuo, abundat, vt scribit Gal. com. 4 in lib.6.Epid (pag. 499. 1. H. 1180. E.) τὰς ἐνθέρμους φύσεις ὀνομάζειν ἔοικεν αὐτὸς ταύτας καθ' ἃς οὐ τὸ σύμφυτον πλεονάζει θερμόν, ἀλλὰ τὸ δριμὺ καὶ ἐπίκτητον, ὅπερ ἐπίκτητόν τε καὶ οὐ κατὰ φύσιν νομίζει. Præcalidas naturas appellare consueuit Hip. eas in quibus non redundat calidum natiuum, sed id quod acre est & mordax, quod tum acquisititium esse, tum minimè secundum naturam existimat. Sic quoque aph.34.sect.5.lib.6. Epid. ἔνθερμον præcalidum aut impensè calidum vocat, & Gal. πολύθερμον exponit, siue σῶμα, siue εὔσαρκον, siue φύσιν, siue χρῶτα subaudias.

Ἐνθετὰ sunt medicamenta quæ naribus imponuntur ad compescendam hæmorrhagiam, τὰ ἐντιθέμενα dicuntur lib. 4. Epid. (pag. 1136. A.) etsi eadem de medicamentis quæ ad dolorem dentium immittuntur sumi posse ex aph. 25. lib.6. Ep. sect.6. illic scripsimus. Ἐνθεῖναι χυμοὺς succos imponere, inserere, indere, ingerere aut generare significat Hipp. aph.2. sect. 2. lib.6. Epid. & de succis qui deficiant capitis, quos per cibos ingenerare, ingerere conuenit, Galenus ἐμποιεῖν dixit.

Ἐνθλάζειν intus contundere ac collidere significat, & dicitur Hipp. de eo quod intrò desidere facit ac cedere, quodque veluti deprimit, & impressionem aut cauitatem relinquit. Velut lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 556. 22.) in ileo morbo, καὶ ἐὰν τῷ δακτύλῳ τι τοῦ σώματος ἀποπιέζῃς, ἐνθλάσεις, & si digito partem aliquam corporis comprimas, intro collides, h.e. desidere facies, impressionem facies ac cauitatem. Subiungit enim καὶ σημαίνεται ὥσπερ ἐν σταιτί. & vestigium imprimitur ac nota relinquitur, non secus ac in farina aqua subacta. Quem certè locum mihi procul omni dubio exprimere videtur Gal. in Exeg. cùm ἐνθλάσεις ἐνθλᾷ, intrò collidit, infringit, imprimit, vt pro ἐνθλάσεις, ἐνθλάσει (ab ἐνθλάω legisse videatur, & ad digitum referre qui impressionem facit. Sic ἐνθλᾶσθαι intro collidi significat Hip. (ibid.23.) & de eo quod desidit aut intro cedit dicitur, velut de cute, quæ digitis compressa intrò cedit, & cauitatem facit. μάλιστα δὲ ἐν τοῖσι ποσὶν ἐνθλᾶται, maximè verò in pedibus impressio fit & cauitas, h.e. in pedibus cutis media desidit, aut intrò cedit. (Sic enim ποσὶν pro πόνοισιν lego.) Eadem verò in re verbo ἐμπλάσσεσθαι vtitur Hipp. libris περὶ γυναικείων, ve suprà ostendimus. Ἔνθλασις etiam dicitur Gal. extremo lib. 1. de caus. mor. (pag. 81.42) cùm quid intrò cedit ac impellitur ab ictu cauitatemque retinet, siue in osse, siue in carne contingat. Necesse enim est vt quod ab ictu colliditur in sese cedat ac impellatur, & cauitas relinquatur, aliòqui ἔνθλασις non fiet.

Ἐνθραυσθῆναι vide θραύειν postea.

Ἐνθυμηματικοὶ πρὸς τὰς ἀποκρίσιας, in respondendo arguti, acuti, acres. lib. περὶ εὐσχημοσ. (pag.22.50.)

Ἐνιαύσιον νόσημα morbus annuus, qui anno post soluitur, aut annorum circuitu. Lib de nat hum. (pag.16.11.H.228.16.) ὅ,τι δ' ἂν ταύτας τὰς ὥρας πάσας ὑπερβάλλῃ νόσημα, εἰδέναι χρὴ ἐνιαύσιον αὐτὸ ἐσόμενον. Quæcunque verò morbus ista tempora superarit, eum

...fore scire oportet. Vbi Gal. ἐνιαύσιον νόσημα exponit, [illegible] morbum qui anno post suam ipsius [illegible]nem soluitur, aut septem annorum circuitu, vt qui septem [illegible] circuitu solutionem accipiunt. At verò ἐνιαύσια ἕλκεα [illegible]untur Hipp. aph. 45. lib. 6. vlcera annua quæ longo tempore sanie manant, neque cicatrice clauduntur.

[illegible] insisto, insto, vrgeo, inhæreo significat. Lib. 5. Epid. (pag. 1160. A.) [illegible] dolor in tempore dextro insistebat, hoc est, infestabat & firmabatur, aut ad tēpus dextrum instabat & vrgebat. Ἔνστασις verò instantiam significat, dicto Erasist. familiaris & Asclep. qui Democr. sectator fuit, cùm morbos atomorum in vacuos meatus ingressu & obstructione oriri docuit, huiusmodi ingressum infixionémue ἐνστάσεως nomine significans. Quod ex Celso colligi potest, qui in Procemio scribit Asclep. contendisse fieri ægritudines, vbi manantia corpuscula per inuisibilia foramina subsistendo iter claudunt. Cæl. quoque Aurel. in Procemio lib. acut. pas. scribit Asclep. diffiniuisse Phrenitim esse corpusculorum stationem siue obstructionem in cerebri membranis. Huius ἐνστάσεως meminit Plutarch. in Præceptis salubribus & Gal. com. ad aph. 31. lib. 6. Eam verò declarat Cassius Medicus apertissimis verbis Probl. 76. qui Asclep. & rationalis sectæ Medicus fuisse existimatur, vt elegantissimè & appositissimè scripsit Hier. Mercur. variarum lect. lib 4. cap 13.

Ἐν μέρει, per vices alternis vicibus, vicissim, sigillatim, separatim. lib. 5. Epid. (pag. 1143. B.) [illegible] ἐν μέρει [illegible] χειρὸς, secta verò per vices vtriusque manus vena.

Ἐνόδιος aut εἰνόδιος in via situs & positus dicitur, in via habitans, [illegible]. Sunt & ἐνόδια quæ in via aut triuiis occurrunt. Ἐνόδιος quoque est Dianæ, aut Hecates & Proserpinæ epitheton, quòd in triuiis sit coli solita, vnde & Triuia Virgilio dicitur, indeque τριοδῖτις Theocrito, quòd in triuiis à matre abiecta, à pastoribus suscepta & enutrita fuerit. Varro autem Dianam Triuiam dictam scribit, quòd in triuio ferè collocetur in Græciæ oppidis, vel quòd eadem luna esse dicatur, quæ in cœlo tribus viis mouetur, in altum, longum, & latum. Dicitur eadem etiam ὁδία, quasi Compitalis, & quæ compitis præest, Festo viarum Dea. Ὁδία quoque Hesych. [illegible], Proserpina esse dicitur. Ἐνόδιος etiam eidem [illegible], aut [illegible] (vt scribit Varin.) exponitur, & est Mercurij epitheton [illegible], à viis & semitis quod in viis statueretur ad iter demonstrandum. Eam dictionem vsurpat Hipp. lib. de morbo sacro (pag. 303. 11.) [illegible] Ἐνοδίης [illegible]. Quòd si quid stercoris compareat (quod sæpè quibusdam morbo pressis contingit) Hecates Enodiæ appellatio additur. Vbi quædam exemplaria manu scripta, vt & Aldinum, vitiosè [illegible] legunt. forte verò [illegible], legi possit, quod Diana & Proserpina [illegible] dicta sit.

Ἐνουρεῖν pro simplici οὐρεῖν, quod est meio. Lib. 7. Epid. (pag. 1217. C.) [illegible] sexto die noctu paucam vrinam reddidit. Cornar. tamen [illegible], pro immeiere aut stratum permeiere sumpsit. Ἔνουρον ἔχειν pro molestia in vrina reddēda quidam sumunt apud Hipp. lib. περὶ καρδίης (pag. 268. 37.) sed nos [illegible] illic legimus, vt antea scripsimus in dictione [illegible].

Ἐνοχλεῖν est perturbare, molestia afficere, negotium facessere. In Coac. (pag. 149. C.) [illegible] & oculorum aciem aut splendorem perturbare. In Prorrh. (pag. 215. 24. H. 80. E.) [illegible] repulsimus, quæ oculorum splendorem conturbant, tenebricosas caligines & offusas oculis tenebras ex lib 1. Epid in hæmorrhagiæ signis, accipientes. Ἐνοχλεῖσθαι [illegible], conuulsione aut distentione, detineri, affligi, conflictari, aph. 57. lib. 4.

Ἐνσκληρύνω aut ἐνσκληρύνω ab σκληρὸς videtur positum apud Hipp. pro inarresco, aut aresco, aut arefactus indurresco, Lib. 1. de morb. (pag. 459. 46.) [illegible], & quicquid pituitæ aut bilis in eo inest, id à caliditate arefactum indurruit, & dolorem affert.

Ἔντασις Hipp. intensionem aut internam contensionem significat, quæ interdum eidem τάσις & ξυντάσις dicitur, lib. de rat. vic. in morb. ac. (pag 91. 26. H. 396. 33.) [illegible], testis intensio iudicationem indicans, in febre. Rursus (ibid. pag. 92. 56. H. 396. 41.) [illegible], septi transuersi contentio aut intensio, in phlebotomiæ scopis. Item [illegible], imi ventris vtrinque in directum intensio, lib 4. Epid. (pag. 1129. C.) Ἔντασις autem ὑποχονδρίων vt & ξυντάσις præcordiorum intensionem significat, & internorum viscerum phlegmonem, vt & ἔντασις ὑποχονδρίων [illegible] submollis præcordiorum intensio dicitur, quæ sine tumore est & inflammatione externarum partium & musculorum epigastrij, vt ægr. 2. & 10. lib. 3. Epid. & ægr. 16. eiusdem libr. post st. pest. Sic enim Gal. com. 3. in lib. 3. Epid. (pag. 413. 19. H. 1077. A.) [illegible], h. e. tensionem sine tumore exponit. Quam etiam repetit eodem com. (p. 441. 57. H. 1117. F.) vbi etiam addit huiusmodi vocem partium intra peritonæum contentarum affectionem subindicare, nullo tumore affectis externis, h. e. epigastrij, musculis. Ἔντασις etiam vehementiam, rigorem & austeritatem denotat Hipp. lib. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 25. 17.) [illegible], simulque cum amarulentia & austeritate increpando. Vbi ἐντάσεως etiam legunt exemplaria manu scripta. Contrariam instantiam dixit Cornar. Significat autem vehementer instando & cum seueritate. Τὰ ἐντατικὰ dicuntur etiam medicamenta quæ ad excitandam venerem exhibentur, Incentiua vocat Aurel. & Satyrica, cap. 18. lib. 3. Acut.

Ἐντείλασθαι idem quod ἐντείλασθαι, præcipere, mandare, mandatum dare. aph. 7. sect. 7. libr. 6. Epid. [illegible] ἐντείλασθαι. Videndum quoque est quod multa de vnoquoque præcipere licet. Quem fortè locum subindicat Hesych. cùm ἐντείλασθαι προστάξαι exponit.

Ἔντερον simpliciter effert Hipp. de dolore coli intestini, aut de eius tensione, aph. 5. sect. 4. lib. 6 Epid. [illegible] τὸ ἔντερον [illegible], qui intestini [coli] dolore dextra parte vexabatur. Vbi scribit Gal. τὸ ἔντερον quosdam de coli intestini dolore aut tensione sumere, quosdam etiam cæcum intestinum & eius in scrotum descensum intelligere. Nos autem ad coli dolorem ex lib. περὶ χυμῶν (pag. 51. 6.) referri debere indicauimus nostris cum in locum Annot. Ἔντερα etiam Hipp. sacculum aut folliculum indicant, in quem medicamenta ad fotum immittuntur, forte quia vt vesica, ita & intestina ad eum vsum accommodari possunt. Lib. 3. de Morb. (pag. 488. 6.) [illegible], refrigerantium aliquo in vesicam aut folliculum infuso.

Ἐντὸς ἑωυτοῦ γενέσθαι, intra se esse, sibi constare, compos esse mentis, phrasis Hipp. familiaris, qua mentis constantiam sensationemque restitutam indicat Libr. 7. Epid. (pag. 1207. B.) [illegible], vix tandem ad se rediit. Rursusque (pag. 1210. F.) [illegible] ἐντὸς ἑωυτοῦ ἐγένετο, die autem ad sese rediciat.

Ἐντροπίη idem quod ἐντροπὴ pudefactio, verecundia, lib. περὶ εὐσχημοσύνης (pag 22. 34.) [illegible]. Vbi verò adoleuerint, pudore affecti, non sine sudore eos intueri sustinent, hoc est, præ pudore eorum conspectum sine sudore ferre non possunt, ob anteactæ vitæ flagitia & infamiam. Sic enim cum Zuingg. locum accipio. Interpretes tamen Cornar & Caluus [illegible] pro [illegible] legisse videntur. Rursus (ibid. p. 23. 34.) ἐντροπὴ, auersationem, hoc est turpitudinis fugam indicat, reuerentiam, dixit Corn. ideoque [illegible] iungit, erubescentiam, verecundiam. Ἐντροπὴ Hesych. exponitur ἐπιστροφὴ, anteactæ vitæ commutatio, quomodo illic [illegible] sumpsisse videtur Zuingg. Hesych. quoque [illegible] exponitur, & [illegible].

Ἐνυδρον [illegible] apud Hipp. exponit Erot. humectum, humescentem, madescentem.

Ἐνυπόσαπρον πτύαλον intus subputridum sputum in hepatici Coac (pag. 89 D.)

Ἔνωμον crudum significat & cui aliquid adhuc cruditatis inest [illegible], durum ac retinens exponit Gal. comm aph. 67 lib. 5 quodque molli opponitur. Vbi τὰ ἔνωμα [illegible] crudos tumores, hoc est, duros ac renitentes, minimè cedentes ac molles, vocat Hipp.

¶ Ἐξαγγίζειν est euacuare, è vase exhaurire & transfundere. περὶ ἀρχ. ἰητρ. (pag. 18. 13.) [illegible] & singulis diebus euacuaretur. Verùm illic exemplaria manu scripta ἐξαγγίζοι & ἐξαλίζοι legunt. Est autem [illegible] euoluere, seu voluendo aut voluitando eiicere & em[illegible]. Quæ significatio huic etiam loco conuenire poterit, ventriculum referatur, qui singulis diebus euolueret, e[illegible]ret aut euacuaret. Ac mihi videtur Gal. ἐξαλίζοιτο hoc l[illegible]gisse. Huc enim proculdobio referri debet quod in Ex[illegible] Hipp. ἐξαλίζοιτο [illegible] explicatur, h. e. euacuaretur. A[illegible] lectionem proximè accedunt exemplaria manu scr[illegible] ἐξαλίζοι habent. Ἐξαλίσαι autem Hesych. exponit [illegible], euoluere, emouere, exportare. Ἐξαλίσαι autem educere, exhaurire significare potest, vt [illegible]

συναθροίζειν, congregare, coaceruare.

Ἐξαείρεσθαι apud Hipp. attolli, eleuari, assurgere significat, vt lib. de fract. (pag. 553. 54. H. 763. F.) καὶ τὸ οἴδημα οὕτως ἐξαείρεσθαι ἐς τὰ ἄκρα, tumorem extremis partibus huc modo assurgere & attolli. Rursus (ibid. pag. 517. 48. H. 765. E.) τὰ οἰδήματα ἐξαειρόμενα ὑπὸ τοῦ πιέζειν, assurgentes ex compressione tumores. Vbi Gal. ἐξαειρόμενα ἐξαιρόμενα exponit.

Ἐξαερῦσθαι, perflari, ab aëre perspirari. lib. περὶ φυσ. παιδίου (p. 244. 47.) ἐξαεροῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ ἀέρος, καὶ τὸ πνεῦμα δι' αὐτοῦ διέρχεται. Perflatur enim à vento, & spiritus per eum percolatur. Significat autem aquam ab aëre statim perflari & perspirari, ideoque confestim refrigerari spiritu cum aëre subeunte.

Ἐξαθηλάζεσθαι, vide ἀποθηλάζεσθαι antea.

Ἐξαιθριάζειν est aëri & sereno cœlo exponere, sub dio tenere & refrigerare. lib. 2. Epid. (pag. 1020. A.) οἷς οἷον δὲ καὶ ἐξαιθριαζόμενον τὸ ἔσαλον. Quibus sanè simile erat quod aëri exponebatur. Vbi ἐξαιθριαζόμενον διαχώρημα dicitur deiectio aëri exposita, sub dio deposita & refrigerata. Ionuit autem his verbis Hipp. aëri expositas deiectiones & refrigeratas, spumantes, tenues & acres adhuc extitisse.

Ἐξαίσιον immoderatum significat, mediocritatem exsuperans, & quod decentem quandam portionem aut mediocritatem excedit, immensum & ingens, vt ἐξαίσιον κακὸν, ingens malum. lib. 7. Epid. (pag. 1234. H.) ἐξαίσιον θερμὸν calorem immoderatum & ingentem significat. ἐξαίσια ὑπέρμετρα exponit Hesych. quæ modum excedunt.

Ἐξαίφνης, repente, nullo præcedente symptomate, aut sine causa manifesta, sæpe significat apud Hip. vt aph. 37. lib. 3. ἐξαίφνης ἄνευ φανερᾶς αἰτίας exponit Philoth. aph. 65. lib. 5. ἐξαίφνης ἐξαπίνης exponit Hesych. quo etiam vititur sæpe Hip. vt aph. 41. & 51. lib. 2.

Ἐξαλείπτης exponitur Gal. in Exeg. κονιατὴς, χρίστης, qui calce siue alio tectorio illinit, vnctor & qui oblinit. Verùm ἐξαλείπτης leg. puto.

Ἐξαλίζειν vide Ἐξαγχίζειν paulò ante.

Ἐξαλσις idem quod ἔξαλμα, saltus, exultus, vertebrarum è suo loco eruptio aut expulsio. Lib. de art. (pag. 619. 53 & 53. H. 811. F.G.) vbi etiam ἐξαλλόμενοι σπόνδυλοι, loco desilientes vertebræ, & ὑπερθέοντας dicitur, & [illegible] (ibid. pag. 620. 42. H. 812. H.)

Ἐξαμβλίσκειν & ἐξαμβλοῦσθαι, vide ἀμβλῶσαι.

Ἐξαμιλλώμεναι pro Ἐξαθηλαζόμεναι, vide ἀποθηλάζεσθαι.

Ἐξανεμοῦσθαι est flatu distendi & turgescere, inflari, & euentari, vt dixit Gaza apud Arist. lib. 6. hist. animal. cap. 18. Hipp. libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 603. 11.) καὶ ἢν τεκούσης ὑστέρη ἐξανεμωθῇ Si eius quæ peperit vterus flatu distendatur aut turgescat. Et lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 582. 19.) ἢν τεκοῦσα ἐξανεμωθῇ, si puerpera flatu distendatur. Vbi eadem remedia repetuntur. ἐξανεμοῦσθαι exponit Hesych. ἀναφυσᾶσθαι, μετεωρίζεσθαι, quod est attolli & eleuari, à flatibus nimirum. Idem etiam ἐξανεμοῦσθαι, quod de segetibus dicitur quæ iam maturæ perflatu nimio excutiuntur, exinaniantur & euentilantur, Theophr. lib. 8. hist. plant. cap. 10.

Ἐξανθεῖν efflorescere significat, emergere, erumpere, & de humoribus dicitur qui ex alto corporis in cutem pullulant & pustulas excitant aut asperdines quasdam. In Coac. (pag. 208. E.) ἐξανθεῖ οἷα κωνώπων κνήσματα, velut pulicum puncturæ in cutem erumpunt. Eadem translatione ἐξανθοῦντα τὰ περὶ χρῶτα νοσήματα, morbi qui in cutis superficiem erumpunt, vocantur Hipp. lib. περὶ τέχνης (p. 6. 4.) & ἐν εὐδήλῳ ἐόντα, h. e. apparentes & manifesti, vt qui internas corporis partes occupant, ἐν ἀδήλῳ, obscuri & latentes. Hinc ἐξανθήματα dicuntur Hipp. pustulæ, aut papulæ, & leues in cutem eruptiones, siue in ea extuberent, siue eam non excedant sed tantùm exasperent. Ἐξανθήματα Celsus cap. 8. lib. 2. pustulas ex lib. 2. Prorrh. (pag. 109. C.) vertit, ᾧ ἐξανθήματα ἐν τῷ σώματι, cuiue corpore pustulæ ortæ sint. τὰ πλατέα ἐξανθήματα οὐ πάνυ τι κνησμώδεα, pustulæ latæ non admodum pruriginosæ, aph. 9. lib. 6. & aph. 22. sect. 2. lib. 6. Epid. ἐξανθήματα μεθ' ἱδρῶτος ἐρυθρὰ, στρογγύλα, σμικρὰ, οἷα ἴονθοι, papulæ cum sudore rubræ, rotundæ, paruæ, varis non absimiles, in Sileno lib. 1. Epid. ἐξανθήματα κνησμώδεα θερμὰ, ὥσπερ πυρίκαυστα, pustulæ pruriginosæ calidæ, tanquam cute ambustæ, lib. 7. Epid. (pag. 1221. H.) ἐξανθήματα οἷα τὰ τῶν κωνώπων δήγματα, pustulæ culicum morsibus non absimiles, lib. 5. Epid. (pag. 1161. G.) & lib. 7. (pag. 1235. H.) Lib. 2. Epid. (p. 1020. C.) dicuntur τρηχύσματα ἐν τῷ χρωτὶ κεγχρώδεα, τοῖσιν ὑπὸ κωνώπων γινομένοις μάλιστα ἴκελα οἰδήματα, οὐ πάνυ κνησμώδεα, asperdines quædam miliaceæ in summa cute subnascentes culicum morsibus ferè similes. Ἐξανθήματα autem τῶν φυμάτων genere continentur, & diuersas tumorum species comprehendunt, sola materiæ qualitate discrepant, vt scribit Gal. comm. 2. in lib. 6. Epid. (pag. 466. 22. H. 1170.) ὡς ἐπὶ τῶν φυμάτων ἐλέγομεν ὅσα ὑπὸ θερμοῦ γίνεται χυμοῦ, ταχύ τε κρίνεσθαι καὶ ἥκιστα πλατέα, τὰ δὲ ὑπὸ ψυχροῦ, πλατέα καὶ χρόνια, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐπινοεῖσθαι χρὴ καὶ περὶ τῶν ἐξανθημάτων· οὐ γὰρ ὅλῳ τῷ γένει διαφέρει τῶν φυμάτων, ἀλλὰ τῇ ποιότητι τοῦ γεννῶντος αὐτὰ χυμοῦ. γεννᾶται δὲ καθαιρούσης τὸ βάθος τοῦ σώματος τῆς φύσεως, ὥσπερ ἐνίοτε δι' ἐκκρίσεως, οὕτω καὶ δι' ἀποθέσεως ἐπὶ τὸ δέρμα. τοὺς μὲν γὰρ λεπτοτέρους τε καὶ ὑδατωδεστέρους χυμοὺς διαφορεῖ λεπτύνουσα. τῶν δὲ παχυτέρων ἐμπλαττομένων τῷ δέρματι καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐπιδερμίδα πυκνὴν οὖσαν, ἐξανθήματα γίνεται. καὶ τοῦτο συμβαίνει μᾶλλον ἐκείνοις, ὅσοις πυκνότερόν τε καὶ σκληρότερον ἐστι τὸ δέρμα. δυσχερὴς γὰρ ἡ δι' αὐτοῦ γίνεται τῶν παχυτέρων τε καὶ γλισχροτέρων χυμῶν διέξοδος. Quemadmodum de tuberculis dicebamus, quæcunque ex calido humore ortum ducunt, ea celeriter iudicari & minimè lata esse, quæ verò ex frigido, lata esse & diuturna, eadem ratione & de pustulis intelligere conuenit. Neque enim toto genere à tuberculis discrepant, verùm humoris eas generantis qualitate. Procreantur siquidem natura corporis profundum expurgante, vt interdum per excretionem, ita & per depositionem ad cutem. Tenuiores namque dilutioresque humores attenuans ipsa digerit. Crassioribus verò ad cutim adhærescentibus, præcipueque ad cuticulam (quæ ἐπιδερμὶς Græcè vocatur) densam existentem, pustulæ exoriuntur. Idque iis magis contingit quibus cutis tum densior, tum durior existit. Crassiorum namque tenaciorumque humorum per ipsam difficilis est transitus. Rursus com. ad aph. 9. lib. 6. τῶν δὲ ὑπὸ τῶν φυμάτων ὥσπερ τινῶν ἐστὶ [illegible], τὰ μὲν ἀνατεινόμενα εἰς ὀξὺ, καὶ εἰς ὕψος αἰρόμενα· τὰ δὲ ἐκτεινόμενα μὲν ἐπὶ πλεῖον τόπον, ἀλλὰ μὴ εἰς ὕψος αἰρόμενα. οὕτως καὶ τῶν ἐξανθημάτων ἔνια μὲν ὑψηλὰ γίνεται, ἔνια δὲ πλατέα. τὰ μὲν οὖν ὑψηλότερα φύματα καὶ ἐξανθήματα θερμότεροι ἐργάζονται χυμοὶ, τὰ δὲ ταπεινότερα, ψυχρότεροι. διὰ τὴν διττὴν αἰτίαν οὐ πάνυ τι κνησμώδεα γίνεται τὰ πλατέα, δέονται γὰρ εἰς πλάτος ἐκτείνεσθαι, καὶ τὸν ἐργαζόμενον αὐτὰ χυμὸν ἧττον ἔχειν δριμύν. Quemadmodum tuberculorum omnium duplex est differentia, cùm quædam in acutum tendant, & extollantur, quædam in ampliorem locum extendantur, neque tamen in altum attollantur. Sic & pustulæ nonnullæ sublimes attolluntur, quædam etiam latæ fiunt. Sublimiora igitur tubercula & pustulæ ab humore fiunt calidiore, humiliora autem à frigidiore. Quare duplici de causa latæ pustulæ non admodum pruriginosæ existunt. In latitudinem enim extentæ diffluunt, & eliquantem humorem minus acrem obtinent. Ἐξανθήσιες ἑλκώδεες pustulæ vlcerosæ inter morbos vernos accensentur aph. 20. lib. 3. pustulæ Celso dicuntur (cap. 1. lib. 2.) Sic pustularum varia genera describit Celsus c. 28. lib. 5. & ἐξανθήματα Græcos vocare scribit, pustulasque maximè vernis oriri temporibus. Ἐξανθήματα ἀνεξανθήματα dicuntur Aret. [illegible] lib. 1. [illegible] Ἐξανθεῖν etiam de vlceribus quæ erumpunt & pullulant dicitur Hipp. lib. de morbo sacro (pag. 304. 50.) καὶ ὁκόσοισι μὲν παισὶν ἔτι ἐξανθέει ἕλκεα ἐς τὴν κεφαλὴν, & quibus quidem adhuc pueris vlcera in capite pullulant, erumpunt. ἐξηνθηκὼς ἕλκεσιν, vlceribus florens ex Thucyd. lib. 1.

Ἐξανθίσματα etiam sunt Hipp. efflorescentes pustulæ, & quæ in summam cutem leniter erumpunt, quæque etiam in plantis velut spargis floribus leuiter attinguntur. In Coac. (pag. 157 H.) τὸ σῶμα ἔχει ἐρυθραινόμενον ὑπὸ ἐξανθισμάτων, iis corpus velut pustulæ erumpentibus aut efflorescentibus rubescit. Pustulas simpliciter dixerunt interpretes, cùm tamen leues pustularum eruptiones in summam cutem ex humorum acrimonia & falsugine indicent. Rursus (ibid. pag. 189. A.) τὰ ἀποχέοντα ἐξανθίσματα φθίνειν ἔοικε σημαίνειν. Pustularum in summam cutem eruptiones cum lenibus per summa incisuris, habitus corruptionem denunciant. Vbi summæ cutis leues quædam exasperationes per vlcera aut pustulas, ex Celso subintelligi ostendimus. Ἐξανθίσματα autem ab ἐξανθίζειν dicuntur, quod idem quod ἐξανθεῖν significat.

Ἐξανίστασθαι quod est exurgere, Hipp. significat ad desidendum exurgere & ad exonerandam aluum. Lib. 1. Epid. ægr. 4. ἐξανίστατο αἰφνιδίως ὑπὸ βαλάνου. Glande subdita ad desidendum exsurrexit. Sic ἐξανίστη absolutè dicitur de ægro qui ad desidendum surrexit, lib. 7. Epid. (pag. 1212. C.) αὐτῇ τῇ πρωῒ ἐξανίστη. Ipso die mane ad desidendum surrexit. Etsi potest ad superiora & lienis tumorem referri, κατὰ σπλῆνα ἔπαρμα στρογγύλον ἐξανίστατο. lienis tumor rotundus excitatus est. Ἐξανίστασθαι etiam pro ἐξίστασθαι, quod est vehementer mente moueri & de mentis potestate exire, de vehementique insania dicitur, sumi videtur in Coac. (pag. 146. C.) ἆρα γε ἐξανίστανται, In his forte insania metuenda est. Verum ἐξίστανται pro ἐξανίστανται illic leg. esse ex Prorr. adscripsimus.

Ἐξάντης, sanus, incolumis, integer, indemnis dicitur, quasi ἔξω τῆς ἄτης, extra noxiam, & malo defunctus. ἐξάντης ὑγιὴς explicatur

..eg. apud Hipp. sanus Hesych. verò ὁ ἐκ νόσου ἔξω ὢν dicitur, ...à morbo defunctus est, & ἐξαίφνης τὸ ὑγιές. Idem & ὑγιαί... ...dici scribit. Eam dictionem vsurpat Hipp. lib. 1. de ...(pag. 451. 23.) ἐξαίφνης δὲ ἐκ τοῦδε τοῦ νόσου γίνεται, hoc morbo ...ngitur, superstes ab hoc morbo euadit. Rursus libr. 3. (p. ...39.) ἐξαίφνης γίνεται, incolomis euadit. Et libr. 3. Epid. (pag. 53. C.) ἐξαίφνης ἐὼν τἄλλα, cætera sanus, aliò qui nullam no... am sentiens. Rursusque lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 607. 19.) ...ξαίφνης γίνεται, incolumis aut sana euadit. Quam illic dictionem omisisse videtur Caluus.

Ἐξαντλεῖται ἐκπιέζεται exponitur Erot. apud Hipp. exhauritur, exprimitur. Verùm verbi ἐξερύεται explicationem esse credo, vt postea scribimus.

Ἐξαπίνης de repente idem quod ἐξαίφνης, eoque sæpe vtitur Hipp. vt aph. 41. & 51. libr. 2. & Coac. (pag. 204. H.) γυναικείων λευκῶν ὑγρῶν καταλάψιες ἐξαπίνης, mulieribus purgamentis albis, humidis subitò prodeuntibus. Vbi ἐξαπίνης subitum prodeuntium purgamentorum impetum denotat.

Ἐξάραγμα exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. σύντριμμα collisio, confractio, ab ἐξαράσσω quod κρούω, & συντρίβω significat & conterere.

Ἐξαραδὲν αἷμα scribitur libr. 2. περὶ γυναικ. (pag. 644. 4.) & exhaustus sanguis dicitur Cornar. ἐπειδὰν τὸ αἷμα ἐξαραδὲν ὑπόχολον ...ῇ postquam exhaustus sanguis aliquantum biliosi... extiterit. Verùm suspectam habeo lectionem, & ἐξαρυσθὲν leg. Cornar. existimo. Potest & ἐξαραχθὲν legi ab ἐξαράσσομαι, vt sit sanguis exturbatus, eiectus, erumpens, & expulsus, hoc est qui profluxit aut ex vtero effluxit. ἐξαίρεται etiam dicitur auis quæ sublimis & in altum attollitur, & ἐξάραντες ἔξω πτήσαντες exponit Var. & Hesych. ἐξῆραι ἐκτὸς θεῖν. Qua notione ἐξαραδὲν αἷμα sanguis qui est extra vterum, aut extra effluxit intelligi potest, melius tamen ἐξαρθὲν diceretur.

Ἐξάρθρημα aut ἐξάρθρωμα & ἐξάρθρωσις eluxationem significat Hipp. & exarticulationem, diciturque de ossibus propriè quæ citra fracturam suis cauitatibus emouentur & excidunt. Gal. com. 1. in lib. de fract. (pag. 525. 8.) οὐ ὀλισθήματα μόνον καὶ ὀλισθήματα καλεῖ τὰς τῶν ὀστῶν ἐκ τῆς ἰδίας χώρας μεταστάσεις ἄνευ τοῦ κατεαγῆναι γινομένας, ἀλλὰ τοῖς τοῖς ὀνόμασι ταῖς τε ἐξαρθρήσεσι καὶ τοῖς ἐξαρθρήμασι προστίθησι. Cùm ossa absque fractura suis sedibus emouentur, non solùm ὀλισθήσεις & ὀλισθήματα vocat, verumetiam his nominibus ἐξαρθρήσεις & ἐξαρθρήματα (hoc est exarticulationes & exarticolamenta) addit. Idem com. 4. in lib. de art. (pag. 644. 56. H. 818. G.) ἐξάρθρημα πάθος esse scribit τῶν ἐμβαινόντων τῶν κοιλότητι ὀστῶν, οὐ περιλαμβανόντων ταῖς ἐξοχαῖς, h. e. affectionem ossium quæ in cauitates ingrediuntur, non eorum quæ eminentiis suis circumplectuntur: Hipp. tamen tibiæ ossa ἐξαρθρήσαντα, h. e. eluxata dixisse, vt & veteres ἐξαρθρηκέναι, ossa exarticulari, de his quæcunque eminent ac multum extra commissuram extant, neglecta minuta illa & curiosa τοῦ ἐξαρθρήματος significatione, quam ex industria veteres, ad rei euidentem explicationem attentos, omisisse vero est simile.

Ἔξαρθροι autem dicuntur Hipp. quasi exarticulati, quibus articuli naturâ prominent & exerti sunt. lib. de art. (pag. 589. 41. H. 787. B.) ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἔξαρθροι πεφύκασιν, alij enim aliis magis naturâ exertos habent articulos. Vbi scribit Gal. ἐξάρθρους vocare Hipp. τοὺς ἐκκειμένα καὶ προέχοντα κεκτημένους τὰ ἄρθρα, ἐν αὐτῇ τῇ κατὰ φύσιν ἕξει, eos qui proiectos & eminentes habent articulos, dum in naturali statu sunt.

Ἐξαρκέειν satis esse, sufficere, perdurare, aph. 9. lib. 1. συνθεωρεῖν δὲ χρὴ καὶ τὸν νοσέοντα, εἰ ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς νούσου. Quinetiam ex ægro conijcere oportet, num is cum præscripto victu ad morbi vigorem vsque perdurare queat, hoc est, num vires ad morbi vim ferendam satis sint & sufficiant. Et rursus (ibidem) καὶ εἰ ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ, neque eum tali victu sufficiat, hoc est impar sit & succumbat. Et aph. 10. lib. eiusdem: ὡς ἐξαρκέσῃ ὁ νοσέων, vt æger sufficere aut perdurare queat. ἐν τῷ ἐξαρκέοντι Hipp. idem quod ἐπαρκέοντως significat, lib. περὶ διαίτ. (pag. 264. 46.) ἐν τῷ ἐξαρκέοντι κείμενος ὁ τῆς μήτρης στόμαχος, vteri stomachus benè loco positus & rite situs. Quod etiam repetitur libr. περὶ ἀφόρων (pag. 292. 47. 678. 30.)

Ἔξαρμα tumorem in altum sublatum significat & idem quod ἔπαρμα, quæ dictio Hipp. crebra est. Lib. 4. Epid. (pag. 1133. F.) πλὴν πάντῃ ᾗ μάλιστά τι ἔξαρμα ἦν, præterquàm ea parte præcipuè qua tumor in altum sublatus fuit.

Ἐξαρτᾶσθαι dependêre, connexum esse, adhærere, coniunctum esse. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 601. 44.) ἐξήρτηται γὰρ τῷ αὐτῷ σχήματι τὰ λοχεῖα, καὶ τὰ καταμήνια τὰ φλεγματώδεα. Dependent enim eodem modo & puerperij purgamenta, & menses pituitosi, hoc est, coniunctam habent rationem.

Ἐξαρύειν & ἐξαρύσσειν exhaurire, vacuare, è profundo trahere. Lib. de loc. in homine (pag. 418. 30.) λιπαρόν τι ἐξαίφνης ἐξαρύσαι, pinguedinem repente exhaurito. Et rursus (ibid. v. 41. ibi 41.) πάλιν ἐξαρύσαι, rursus exhaurito, vacuato. ἐξαρύεσθαι etiam exhauriri, vacuari, ex alto trahi, aut exprimi significat. Sic apud Erot. ἐξαρύεται à Bacch. exponitur ἐκθλίβεται, exprimitur, & idem significat quod ἐξαντλεῖται, h. e. exhauritur, & ab eodem ἐκπιέζεται explicatur, quod est exprimitur. Etsi enim manifeste ista nostris in codicibus distinguuntur, mihi tamen videtur illud ἐξαντλεῖται esse vocis ἐξαρύεται explicatio, quòd Gal. in Exeg. ἐξάρυσιν, ἐξάντλησιν exponat. Ἐξαρύεται autem eidem in Exeg. legitur, & κενοῦται, ἐκθλίβεται exponitur, quod est euacuatur, exprimitur, & secundum alios ἐξορμᾶται καὶ ἐξορμὴν ποιεῖται, cum impetu fertur, aut impetum facit. (Sic enim ἐξορμὴν aut ἀπάντλησιν, aut ἀπάντλησιν, potiùs quàm ἀπαλλαγὴν, illic legendum censeo.) Est & ἐξάρυσις ἀπάντλησις, exhaustio eidem, quanquam istud variè in codicibus legitur, & quidam ἐξάρυσιν, ἀπάντλησιν, alij verò ἐξάρυσιν, ἀπάντλησιν legunt. Ac mihi non parum suspectus est locus Exeg. apud Gal. & ἐξαρύει, vt apud Erot. legendum existimo, aut certè ἐξαρύονται, persona est tertia pluralis numeri, Ionica. Vsurpatur autem hæc dictio Hipp. in τῷ κατ' ἰητρ. (pag. 698. 45. H. 748. B.) ὁ οἰδήματα ἀφλέγμαντα ἐξαρύονται ἐκ τοῦ τραύματος, aut tumores sine inflammatione ex vulnere exhauriuntur. Vbi tamen exemplaria omnia ἐξαίρονται legunt. Apparet autem Gal. ἐξαρύεται aut ἐξαρύονται legisse, quod ὡς ἐκθλίβεται ἢ ἐξαίρεται significare scribit, hoc est, velut exprimuntur, aut velut per expressionem attolluntur & exurgunt. Pro quo etiam quosdam apertè ἐξαίρεται scripsisse testatur. Isque mihi locus propriè quodammodo in Exeg. & ab Erot. exprimi videtur, quòd quæ vocis huius explicatio in Exeg. adscribitur, rectissimè huic loco quadrare possit. Rursus libr. de fract. (pag. 535. 55. & 56. H. 755. B.) hanc mihi dictionem vsurpare videtur his verbis: ἢν δὲ τοῦτο πρότερον θλίψῃς, ἐξαρύεται ἐκ τούτου ἰχὼρ ἐς τὰ ἐσχατα ἔνθα καὶ ἔνθα. ἢν δέ τι ἄλλο πρότερον πιέζῃς, ἐς τοῦτο ἐξαρύεται ἐκ τοῦ πιεχθέντος. Sic enim vbi primùm fracturam deuinxeris, sanies ad extremam vtranque membri partem exprimitur. Sin alia parte prius constrinxeris, inde ad fracturam sanies exprimitur. Vbi tamen ἐξαρύεται legunt omnia exemplaria tum publicata, tum manu exarata, vitiosè tamen. Nam ἐξαρύεται legendum apparet, aut ἐξαρύονται tertia est persona pluralis Ionica, vt etiam eo in loco sub. monuimus. Nam & Gal. Com. 3. εἰς τὸ κατ' ἰητρ. (pag. 699. 7.) vbi ἐξαρύεται legit, huius quoque loci mentionem iniecit, etsi deprauatissimè nostris in codicibus Gal. locus ille legitur. Rursus quoque eadem 10 ex lib. extremo de fract. (pag. 577. 31. H. 779. E.) ὅπως ἐξαρύεται ὡς μάλιστα ἀπὸ τοῦ σίνεος τὸ οἴδημα ἔνθεν καὶ ἔνθεν, quò quàm remotissimè à læsa parte tumor exprimatur, exhauriatur, hoc est, feratur, aut depellatur: Cui quidem loco etiam quodammodo Exeg. explicationem quadrare posse diximus, si ἐξαρύεται legatur, malim tamen ἐξαρύεται. Vbi certè exemplaria omnia ἐξαίρεται vitiosè legunt. Et rursus (ibidem (pag. 563. 1. H. 768. G.) καὶ εἰ τὴν δάκτυλον ἐπιπιέζοις, ἐξαρύεται, ac appresso digito exprimitur. Sic enim illic lego, cùm passim ἐξαίρεται legatur. Ἐξαρύεσθαι etiam significationem actiuam habere videtur, (vt & interdum ἀρύεσθαι sumitur) lib. περὶ αἱμορρ. (pag. 272. 36.) ἔστ' ἂν ἐξαρύσηται τὸ πλῆθος τοῦ κατιόντος, donec copiam descendentis humoris exhauserit. Sic namque lego, cùm locus ille nostris in codicibus vitiosè legatur.

Ἐξαστίας Gal. in Exeg. apud Hipp. quosdam vocare scribit τὰ ἐπανεστῶτα ἐξ ἄκρων τῶν σχιζομένων ὀθονίων λίνα, καὶ δὴ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας, hoc est eminentia ex summis linteorum scissorum oris lina, & ex panniculis filorum subtegmina. Verùm addit sibi etiam videri ita appellari, τὰ πρὶν σχισθῆναι προέχοντα, quæ antequam scindantur præminent & extant. Erot. autem Hipp. ἐξάστις non ἐξαστίας adscribit; & his verbis exponit: αἱ ἐφεστῶσαι τοῖς ἐπιδέσμοις κατὰ τὰς ἰσχνὰς κρόκαι, ἐξάστις παρ' αὐτοῦ λέγονται hoc est: ἐξάστις ab eo vocantur in fasciarum orbibus extantia fila & subtegmina. At verò ἐξαστίας habet Hipp. lib. κατ' ἰητρ. (pag. 685. 17. H. 744. C.) his verbis: ὀθόνια δὲ ἔστω καθαρά, λεπτά, μαλθακά, πλατέα, μὴ ἔχοντα συῤῥαφάς, μηδ' ἐξαστίας. iam verò lintea paranda sunt leuia, tenuia, mollia, ... da, lata, nullas neque suturas, neque extantes linteorum ...nentias habentia. Vbi Gal. τὰς ὀνομαζομένας ἐξαστίας, αἳ ταῖς ὑφαινομέναις συμβαίνουσι, exponit, hoc est dictas ἐξαστίας, ve... tantias aut extantes in textilibus partes & oblongas ex... tias, quæ interdum dedita opera, interdum etiam teme... tingunt, quandoque ex ipso subtegmine, quandoque è ...ra intertextæ, vt in iis quas παρυφὰς vocant & prætexta ... iusmodi sæpe mulieres in suis operibus efficere consue...

Ἐξαυαίνεται ξηραίνεται, siccatur, resiccatur, exponit apu... Erot.

Ἐξάφει σιτίων ciborum accensionem significat, cùm cibi ex corruptela succenduntur & æstuant, sitimque excitant. Lib. de rat. vict. in morb. (pag. 110. 31. H. 404. 27.) τυρὸς σιτίων ἐξάφιεσιν, caseus ciborum succensionem facit, hoc est, æstuosus est & sitim facit, propter facilem corruptelam. φυσᾷ expo- nit Gal.

Ἐξειδέναι, penitus & exactè cognoscere & animaduertere. Lib. 6. Epid. sect. 8. aph. 48. μὴ ἐξειδέναι, συμφοραὶ γὰρ πολλαί. Victus rationem non penitus cognitam habere, calamitatis plena res est.

Ἐξενεγκεῖν simpliciter dicitur, & fœtum ad maturationem ac perfectionem gestare significat, aut perferre. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 599. 11.) ἐξενεγκεῖν δὲ οὐ δύνανται, fœtum autem perferre nequeunt, hoc est ad maturationem aut perfectionem gestare. ἐκφέρειν dicitur etiam Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 569. 17. 20.) & ἐκφέρειν, vt antea scripsimus.

Ἐξεμεῖν & ἐξεμέειν exhaurire significat, euacuare, educere, expromere. Lib. 2. de Morb. (pag. 483. 26.) ὅταν ἐξεμέσῃς τὸ ὕδωρ, vbi aquam exhauseris, euacuaris. Verùm ἐξεμεῖν vomere significat aut vomitu reiicere lib. 4 de Morb. (pag. 307. 27.) καὶ ἐξεμεῖ, & vomit. Inde ἐξέραμα vomitum indicat, aut quod vomitione eductum est & euacuatum, vt κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, canis ad vomitum reuersus. ἐξερᾶν propriè dicitur in terram eiicere, ἀπὸ τῆς ἔρας, quod terram denotat, vt apud Aristoph. Acharn. ἐξεράσατε τοὺς λίθους, hoc est lapides in terram eiicite, ἐκκενώσατε, ἐκβάλλετε, ἀπορρίψατε, hoc est exhaurite, educite è sinibus & eiicite.

Ἐξέρχεται pro ἐξεργάζεται, fiunt, oriuntur, gignuntur, scribitur apud Hipp. ἐν τῷ κατ' ἰητρ. (pag. 698. 44. H. 748. B.) οἱ οἰδήματα ἀφλέγμαντα ἐξέρχεται ἐκ τοῦ τρώματος, aut tumores sine inflammatione ea vulnere fiunt. Quanquam illic ἐξαρύεται pro ἐξέρχεται aut ἐξαρύονται Gal. legisse videatur, vt antea scripsimus.

Ἐξερυγγάνειν eructare, ructu effundere, idem quod ἐξερεύγειν. Verùm ex translatione simpliciter effundere & producere significat. In Prorrh. (pag. 219. 16. H. 82. E.) ἐν τοῖσι παρακρουστικοῖσι κῶμα καὶ κώφωσις παρ' οὓς τι ἐξερεύγεται. In capitis dolore sopor & surditas aliquem ad aures abscessum effundunt. eructant. Item lib. περὶ τόπων φύσ. (pag. 278. 36.) ἐνταῦθα ἐξερεύγεται, hic eructat, euomit, proiicit.

Ἐξερρύσιες dicuntur Hipp. effluxus, effluuia, effusiones, vacuationes, aph. 17. sect. 6. lib. 6. Epid. μὴ ἔχῃ ἐξερρύσιας, nisi effluuia habeat. Vbi ἐξερρύσιας velut ἐξερρύσιας aut ἐξερρύσεις efferuntur, effluxus & effusiones, quasi euacuationes, siue difflationem & perspirationem intelligas, siue euaporationem quæ fit per insensilem transpiratum, & effluuia quibus corpus difflatur, ab ἐρῶ deducto nomine (vt quidam volunt) quod euanesco significat. Vetus tamen interpres ἐξερύσιας legisse videtur, ab ἐξερύειν τὸ ἐλκύειν, cum detractiones vertit.

Ἐξέρυθρος Hipp. prærubrum ac valde rubrum significat, In Prorrh. (pag. 211. 31. H. 78. F.) ἐξέρυθρα διαχωρήματα, prærubræ deiectiones, & Coac. (pag. 170. F.) τὰ ἐξέρυθρα ἰώδεα, prærubræ & æruginosæ deiectiones. Rursus ἐξέρυθρα ὄμματα prærubri oculi in hæmorrhagiæ indiciis, in Prorrh. (pag. 213. 30. H. 79. D.) Et ἐξέρυθρα pro valde rubris & sanguineis deiectionibus Coac. (pag. 209. B.) ἐξέρυθρα οὖρα, prærubræ vrinæ & sanguineæ dicuntur in Prorrh. (pag. 179. 33. H. 69. G.) vbi Gal. ἐξέρυθρα αἱματώδεα, sanguineas vrinas & quales nephriticis plerunque demittuntur, explicat. Easdemque ἀπὸ τῶν ὑπερύθρων, quæ in Prognostico describuntur, multum discrepare scribit, vt & Com. 2. in Prorrh. (pag. 189. 34.) Com. verò in ægr. 2. lib. 3. Epid. τὰ ἐρυθρὰ & ἐξέρυθρα οὖρα, τῶν ὑπερύθρων numero ex Prognostico comprehendit. Rufus κοιλίης ὑποχωρήματα ἐξέρυθρα alui prærubra proluuies, de deiectione sanguinea dicitur, qualis hepaticis ea magna iecoris imbecillitate adest, in Prorrh. (pag. 168. 57. H. 67. C.) ἐξέρυθρον scribit Erot. apud Hipp. quibusdam τὸ λίαν ἐρυθρόν, valde rubrum, significare, quibusdam verò τὸ ἔξω φερόμενον ἐρύθημα, ruborem foras & in cutem erumpentem, in quorum numero Philonid. Siculum annumerat, ἐξέρυθρον etiam τὸ λίαν ἐρυθρὸν exponit Gal. Com. in ægr. 2. lib. 3. Epid. & in Prorrh.

Ἐξέρχεσθαι, exire abire, decedere, de morbo dicitur Hipp. cùm curatus decedit aut abigitur. Lib. περὶ τῆς ἱερῆς νούσου (pag. 557. 30.) εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐξέρχεται, ἀλλὰ ξυναποθνήσκει τῷ ἀνθρώπῳ, alioqui non decedit, sed & vnà hominem ad mortem comitatur. Rursus (pag. 559. 6.) ἀλλὰ πολλοῖσι μελεδαινομένη [ἡ νοῦσος] ἐξέρχεται, verùm in plerisque curatus [morbus] decedit. Et (pag. 560. 7.) εἶτα ἐξέρχεται μελετωμένη καλῶς ἐν χρόνῳ, deinde bené curatus temporis progressu decedit. Idem lib. 1. de Morb. (pag. 465. 49.) ἢν δὲ οὕτω τούτων ποιέων ἐκ τοῦ ἄλλου σώματος ἡ νοῦσος ἐξεληλύθῃ, atque si his adhibitis ex reliquo corpore morbus decesserit. Rursus ibid. (p. 484. 46.) ὁ δὲ νοῦσος ὅταν μετὰ τοῦ λαβῇ, χρόνῳ ἐξέρχεται. Cùm autem morbus iuuenem prehenderit, cum tempore decedit.

Ἐξερίας vide ἐξεστίας antea.

Ἐξευθετεῖν coaptare, distinctè componere & conuenienter aptare Hipp. significat, ac de ossibus dicitur, quæ vbi sedibus prolapsa sunt, restituta aut in naturalem sedem compulsa manibus à medico diriguntur, coaptantur, & distinctè componuntur. Lib. de fract. (pag. 755. 20. H. 763. A.) τοῖσι θέναρσι τῶν χειρῶν ἀντιτείνοντα καὶ ἐξευθετέοντα, manuum palmis dirigentem & coaptantem, hoc est, vbi manuum palmis ossa direxeris, & conuenienter aptaueris, sic vt æqualiter diducta sint, & distinctè explicata. προεξευθετεῖν singulare ante adhibendum iudicium ac multam cautionem significat aph. 24. lib. 1. καὶ ταῦτα προεξευθετησάμενος ποιέειν, idque non nisi singulari ante adhibito iudicio faciendum, hoc est cum magna mentis reputatione, diligentique præmeditatione medicamentum purgans in morbis acutis est imperandum.

Ἐξεχέβρογχοι dicuntur gutturosi Hipp. & quibus guttura anteriore parte prominent & extant quasi gutturnuli. Lib. de art. (p. 612. 51. H. 807. C.) Vbi ἐξεχέβρογχοι exponit Gal. τοὺς ἐξέχοντας εἰς τὸ πρόσω τὸν βρόγχον ἔχοντας, eos qui prominentia anteriorem in partem habent guttura. Sic enim ibi apud Gal. legendum censeo cùm mendosa sint omnia exemplaria.

Ἐξεχίγλουτοι etiam eadem ratione dicuntur qui prominentibus sunt natibus, aut quibus clunes exteriorem in partem prominent, quasi cluneminuti, quales quibus vtrunque femur exteriorem in partem luxatum est. Lib. de art. (pag. 633. 50. H. 823. C.) ἐξεχίγλουτοι δὲ ὅτι ἰσχυρῶς φαίνονται, διὰ τὴν ἐκστασιν τοῦ ἄρθρου, iique valde prominentibus natibus conspiciuntur, eò quòd articuli suo loco excesserunt.

Ἐξήγησις τῶν ἀσαφῶν ἑρμηνειῶν ἐξηγήσεως, hoc est, obscuræ interpretationis explicatio Gal. lib. 2. de diff. spir. (pag. 177. 46.) Rursus Com. 2. in lib. 1 Epid. (p. 368. 4.) μεμνημένων ἡμῶν ὅτι τὸ μὲν κυρίως ἐπονομαζόμενον ἐξηγεῖσθαι, κατὰ τὰς ἀσαφεῖς γίνεται λέξεις. ἤδη δὲ διὰ τῶν ἐξηγητῶν καταχρώμενοι, καὶ τὰς αἰτιολογίας τῶν ἀσαφῶν εἰρημένων, ἐξηγήσεις ὀνομάζομεν. Id memoria nobis tenentibus quòd ἐξηγεῖσθαι (hoc est interpretari) propriè vocatur circa obscuras dictiones versari. Iam verò & ea interpretum instituto, per abusum, vbi eorum quæ obscurè dicta sunt causæ exponuntur, ἐξηγήσεις (hoc est interpretationes) vocamus.

Ἐξημερωμένα σιτία cibi dicuntur ad hominum naturam accommodati, mitefacti & mansuetiores redditi, & in vsum nostrum conuersi, neque à nobis alieni. Lib. περὶ ἀρχ. ἰητρ. (pag. 259. 16.) πᾶσι ξένοις χρῆται ὠμοῖσιν ἢ ἀκρήτοισιν καὶ ἀπὸ ἐξημερωμένοισιν, omnibus peregrinis vtitur crud ortus & incoctibus minusque ad vsum hominum accommodatis. Agitur de puero recens in lucem edito, ea victus inusitata mutatione malé affecto.

Ἐξήριπε Erot. apud Hipp. ἐξέπεσε exponit, cecidit lapsus est. Verùm ἐξήριπεν aut ἐξέριπεν legendum videtur, ab ἐρείπειν quod eidem Erot. τὸ καταπίπτειν significat, frequens Homero dictio, vt Il. ε. (vers. 294.) ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ex curru autem lapsus est, decidit. ἐξέριπεν ἐξέπεσεν exponit Hesych. nisi forté melius ἐξέπεσε legatur, etsi eandem scripturam habet Varin.

Ἐξηττημένον Gal. in Exeg. apud Hipp. exponit τὸ διὰ ῥάκους ἠθημένον, panno tenui colatum, aut per pannum transmissum. Est enim ἦτριον eidem λεπτὸν ὕφασμα, tenuis quidam & vilis pannus, aut linteum & stamen. Suidas namque ἦτρια στήμονες exponit.

Ἐξιπνοῖ aut ἐξινοῖ, κενοῖ, vacuat, expurgat. exponit in Exeg. Gal. apud Hipp. Sic enim leg. existimo ab ἰνῶ aut ἰνέω quod vacuo significat, vt series etiam alphabetica postulat, cùm passim ἐξιπνοῖ vitiosé legatur. Ἐξινῶσαι scribit Pollux lib 4 cap. 25 medicis dici τὸ κενῶσαι διὰ καθάρσεως, per purgationem vacuare. & ἐξινωμένον in Comœdia τὸν κεκαθαρμένον, purgatum, ὡς ἐκ τῶν ἰνῶν κεκενωμένον ὁ χυμός, ducta velut per venas aut fibras bile, vt & Hesych. ἐξινωμένον ἐκκενωμένον euacuatum exponit, velut ab ἰνέω. Vide ἰνῶ postea.

Ἕξις habitudinem firmam & stabilem significat, vt opponitur τῇ σχέσει & διαθέσει, quæ sunt dispositiones facilé solubiles & mutabiles. Sic ἕξις dicitur Gal. διάθεσις μόνιμος καὶ δυσλυτος: dispositio stabilis & firma neque solutu facilis. eique σχέσις & διάθεσις opponit, Lib. ad Thrasyb. (pag. 290. 9. & 11.) Qua ratione quis in Geometria, Arithmetica, Grammatica, aut quauis alia arte sibi habitum comparasse dicitur, quòd καθ' ἑαυτὸν ἔχειν ἐκ τῆς διάθεσιν ἔχει οὕτω

πουεῖσϑαι, hoc est, quamuis in te dispositio quæ non facilè mutatur aut amouetur, habitus dicatur. Idem quoque Gal. initio lib. περὶ ἑκτικῆς (pag. 248. 50.) τὸ τῆς ἕξεως ὄνομα ἐπὶ πάντων ὅσα περ ἀδιάπτωτα τὰ μονιμά τε καὶ δυσλυτα, καὶ οὐδὲν μᾶλλον ἐπαινοῦντες ἢ ψέγοντες. ἀλλ᾽ ὅταν εὐεξίαν ἢ καχεξίαν εἴπωμεν, ἤδη προστίθεμεν διορισμὸν τινὰ τῇ ἕξει τὸ εὖ καὶ κακῶς. Habitus nomen ad id omne quod stabile est minimeque facilè soluitur accommodare solemus, neque quicquam tamen magis laudantes aut vituperantes. Sed iam tunc qualem habitum esse dicamus, definimus, quando bonum aut malum habitum dicimus. ἕξιν & διάϑεσιν inter se opponit Hipp. lib. περὶ τροφῆς (pag. 382. 28.) διάϑεσις ἀϑλητικὴ, οὐ φύσει, ἕξις ὑγιεινὴ κρείσσων. Athletarum dispositio non à natura, habitus sanus melior. Quem etiam locum exponit Gal lib. ad Thrasyb. (pag. 297. 39.) pauloque aliter legit, & lib. περὶ ἑκτικῆς (pag. 249. 10.) vbi non satis eum assecutus videtur interpres. In Mochl. quoque Hipp. (quem de ossium per molitionem impellendorum ratione dicimus) (pag 866 F.) ἕξιν & χύσιν simul iungit & crebrarum luxationum causam ponit, hoc est habitum & dispositionem corporis plus æquo humidam. Vbi ἕξις corporis habitum, partium solidarum structuram & compositionem indicare videtur, χύσις verò, venosi generis & humorum (vt partibus solidis opponuntur) structuram. Aut certè χύσις adscititiam corporis habitudinem illic denotat, quemadmodum ex lib. de art. exponit Gal lib. 3. de Caus. puls. (pag. 107 41.) ἕξις verò τὴν τῶν σωμάτων κατασκευὴν à natura insitam, eamque venoso generi & humoribus opponit Gal. lib. 4. salubr. Sic enim locum eum accipiendum nostris in eum lib. Annotat. scribimus. Vtranque autem corporis compositionem & structuram, siue ἕξιν καὶ χύσιν, per χύσιν intelligit Hipp. lib. de art. (pag. 586 48. H. 784. G.) nimirum corporis habitudinem quæ in crassitudine aut gracilitate spectatur. Quam etiam τῆς ἕξιν in Exeg. explicat Gal. eo certè expresso loco, etsi vitiosa est scriptura, vt postea scribimus. ἕξιν quoque τὴν τῶν μορίων κατασκευὴν, partium corporis compositionem & structuram explicat Gal. apud Hipp. Vbi cum natura iungitur, vt lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 61. 41. H 389. 21.) ὅτι αἱ μέγισται μεταβολαὶ τῶν περὶ τὰς φύσιας ἡμῶν καὶ τὰς ἕξιας συμβαινόντων, μάλιστα νοσοποιέουσι, quod quæ maximæ mutationes circa naturam nostram habitumque contingunt, præcipuè morbos creant. Rursus ibid. (pag. 67. 40. H. 391. 13.) ὁκοῖα τε ἡμέων ἡ φύσις καὶ ἡ ἕξις ἑκάστοισι ἐκτετραμμένη πάσχει καὶ ὁκοῖα παντοῖα, & quodcunque singulis affectuum omne genus natura nostra & habitus patiuntur. Vbi Gal. ἕξιν τὴν τοῦ σώματος κατασκευὴν vocat corporis compositionem, secundum quam densitas aut raritas spectatur. ἕξις etiam habitum corporis quo partes solidæ comprehenduntur, indicat vnde & febris hectica nomen habet, quòd eas occupet, & habitum corporis affligat, Gal. lib. 1. de diff. feb (pag. 325 26.) καὶ καλοῦσι αὐτοὺς ἑκτικοὺς, οἱ δ᾽ ὅτι μόνιμοι τέ εἰσι καὶ δυσλυτοι, καθάπερ αἱ ἕξεις, οἱ δ᾽ ὅτι τὴν ἕξιν τοῦ σώματος αὐτὴν κατειλήφασιν, οὕτω γὰρ εἰώθασιν ὀνομάζειν τὰ στερεὰ τοῖς ὑγροῖς ἀντιδιαιρούμενοι. Atque appellant eas febres hecticas, siue quòd stabiles sunt, & non secus ac habitus solutu difficiles, siue quòd ipsum corporis habitum occupant. Sic namque solidas partes humoribus ex aduerso respondentes appellare solent. ἕξις etiam in τῷ κατ᾽ ἰητρ. (pag 696 8 H. 746. B.) sumitur pro membrorum vinctorum habitu & figura siue constitutione, post designatum tempus, cuique ϑέσις opponitur, vt illic scribit Gal. Qui quoque ad ἕξιν refert assectiones aliquas partes fractas, nempe iugulum, armos, costas, humeros, scapulas, maxillam vtranque, præter eas quæ ϑέσιν spectant, vt caput, crura, & dorsi spina.

ἕξιος idem quod ἕνεκα. Lib. de cap. vuln. (pag. 897. A.) ἕξιος τῶν τρωμάτων. At vbi æqualia fuerint vulnera.

ἐξίστασϑαι Hipp. significat mentem emouere, & in mentis abalienationem agere, vt ἐξιστᾶσι λῆρον mentem ad delira verba commouent. In Coac. (pag. 188. D.) αἱ ψυχικαὶ φύλακαι ἐξιστᾶσι ληρωδέως. Spirituum su, passiones mentem ad delira verba commouent. Sic ἐξίστασϑαι simpliciter vehementem & furiosam mentis alienationem crebrò indicat apud Hipp. quod ex se de potestate natos dicit M. Tullius Tusc. 4. hoc est, de consilio, de ratione, de mente, quorum potestas in totum animum esse debet. In Prorrh. (pag 176. 52. H. 68. G.) ἐξιστάντες, vehementem mentis abalienationem indicant. Et rursus ibid. (pag 182. 16. H. 70. C.) ἐκστάσιας, mentis emotionem metuere oportet. Vbi Gal. ὅταν γὰρ εἴπῃ ἐκστήσεσθαι, ἀποδεικνύναι βούλεται, hoc est, cùm enim dixit, spem fore vt mente moueantur, delirij affectionem affuturam quidem indicant. In Coac. verò (pag 220. B.) eadem sententia reperitur, sed pro ἐκστῆναι, ἐκμανῆναι scribitur, vt affutura insania speretur. Rursus in Prorrh. (p. 201. 4. H. 73. B. & 20 ib.) ἐξίσταται effert Hipp. de his qui vehementer & furiosè mente mouentur. Sic enim eam vocem illic explicat Gal. σημαίνειν δύναται τὸ ἐξίσταται παραφρονεῖν σφοδρῶς καὶ μανιῶδες, nimirum hac voce (ἐξίστασϑαι) vehementem dementiam & furiosam significante. Et iterum (ibid. vers. 27.) ἐξίστασϑαι δὲ ὑπὲρ τὸ παραφρονεῖν σφοδρῶς τοῦτο φησὶν. ἐξίστασϑαι autem eos quod est vehementer desipere ait. Iterum etiam in Prorrh. (pag. 208. 20. H. 77. D.) ἀγλισχρα ἐκ τούτων διεξιόντα ἐξίστανται μανικῶς. Quæ ex his prodeunt non viscosa io vehementem ac furiosam mentis emotionem cum multo ardore agunt. At verò τῷ ἐξίστασϑαι interdum aliquid adiungitur quod eius qualitatem intendat, vt ἐξίστασϑαι ἐπικινδύνως de vehementi & perniciosa mentis emotione, aut iis qui cum periculo mente emouentur, in Prorrh. (pag. 193. 56. H. 75. D. H. 68. C.) Et οἱ ἐξιστάμενοι μελαγχολικῶς, qui vehementi & furiosa mentis emotione tenentur, aut atra bile sunt petiti, Coac. (pag. 130. A. F.) & Prorrh. (pag. 175. 24. H 68. C.) Sic in Prorrh. (pag. 176. 42. H. 68. G.) ἐξίστασϑαι μελαγχολικῶς dicuntur qui ex vehementi delirio in insaniam & vehementem mentis abalienationem feruntur, ex bilis flauæ adustione & in melancholiam mutatione, velut qui atra bile petiti ex melancholia mente aberrant. Quod scribit ib. Gal. εἰ δὲ καὶ ἡ ξανϑὴ, εἴτ᾽ ἐν τῇ κεφαλῇ ἡ ξανϑὴ χολὴ, εἴτ᾽ ἐν ὅλῳ τῷ σώματι ἐπὶ τὸ μελαγχολικώτερον ῥέπει, κἀκεῖϑεν πρὸς αὐτὸν ἀναφέρεται, ἐξίστανται μελαγχολικῶς. Quòd si alicubi flaua bilis, siue in capite, siue in toto corpore adusta fuerit, ad id quod magis ad melancholiam declinat, vergit, & inde ad ipsum cerebrum mittitur, ideoque ad vehementem etiam mentis emotionem ex melancholia deueniunt. Idem reperitur Coac. (pag. 136. A.) In Prorrh. etiam οἱ ἐκστάντες ὀξέως dicuntur qui vehementer & acutè mente moti sunt (pag. 175. 32. H. 68. D) Inde ἔκστασις Hipp. vehemens delirium aut insaniam indicat, vt antea adscripsimus. ἐξίστασϑαι etiam pro liberari, emergere, extare, aut existere interdum sumitur apud Hipp. vt Prorrh. 2. (pag. 92. G.) τῶν δὲ ἐκ τῆς ἱερῆς νόσου λαμβανομένων, χαλεπώτατοι ἐξίστασϑαι. Ex morbo sacro, quem comitialem vocant, ægerrimè emergunt, hoc est liberantur, quemadmodum emergere incommoda valetudine dixit Cic. epist. 8. lib. 5. ad Att. & emergere ex malis Terentius Andria. Rursus (ibid. pag. 97. B.) τῶν τρωμάτων ἐξίστασϑαι, à vulneribus abstinere aut discedere dicitur, hoc est ab eorum curatione abscedere cui etiam ἐγχειρεῖν opponitur, quod est curationem aggredi.

ἐξίσχια ἄρϑρα dici videntur Hipp. exerti & prominentes articuli, in Mochlico (pag. 866. C.) οἷσιν ἐκβαίνει, ἢ οἷς ἄρϑρα ἐξίσχια ἐστίν, quibus loco emoti aut exerti articuli compinguntur. Sunt enim quibus naturaliter adeo exerti sunt articuli, & extant vt loco emoti videantur, quos ἐξάρϑρους vocat Hipp. lib. de art. (pag. 589 41. H. 787. B.) Idque in luxatorum aut fractorum compositione diligenter chirurgo animaduertendum mon[et]. Sic ἐξίσχιον σκέλος crus cui coxa extra prominet, dicitur lib. art. (pag 637. 44. H. 824. H.) [Greek illegible]. Illi enim sub[...] mentatum in exteriorem partem prominente coxendice, poplite inflexo esse cogitur. Rursus in Mochlico (pag. 8[...]) ἐξίσχιοι dicuntur quibus coxa eminet & nates rotundæ e[...] [Greek illegible] ἐξίσχιοι ἐόντες. Ad late[...] tem inaniter incuruantur, sani cruris extra prominente coxendice.

ἐξίσχοντες ὀφϑαλμοὶ oculi sunt exerti & tumidi, in Progn. ([...] 29. H. 37. 20.) tumidiores factos vocat Celsus, quibus [...] h. e. concaui opponuntur.

ἔξιτηλος est euanidus, exolescens, fugiens, de eoque dic[itur quod] euanescit aut enanuit, & exoleuit. Lib. περὶ τροφῆς ([...] 46.) ἐξίτηλος τροφὴ dicitur alimentum euanescens, [...] tempore dissolutum, quodque corpori nullum a[...] confert, neque ei assimilatur, sed fugit & exolescit, [...] ri vitium & error indicatur, quod ἁμαρτωμένη ibi[...] Quem certè locum mihi exprimere videtur Erot[ianus ...] ἀσϑενὲς ei exponitur apud Hipp. Quem seq[ui]tur Cornar. cum ἐξίτηλος γίνεται, exile fit, dixit. Rur[sus ...] (pag. 28. 5.) [Greek illegible] quis sit defectus quo sit exilis. Dioscor. cap. 13. l[...] ταχέως γὰρ ἐξίτηλα γίνεται, celeriter enim exoles[cit, eua]nescit, hoc est, vappescit. Hesych. ἐξίτηλον expo[nit] ἀϊδηλον, [Greek illegible], quod deperit & fugit, ἐξίτηλα, ἀσϑενῆ, [Greek illegible], ἄχρηστα, [...] tilia sunt, debilia, quæ fugiunt & euanescunt, vt deleantur. Eidem etiam ἐξίτηλος dicitur [...] [Greek illegible], euanidus & iners, ὡς ἐξίτηλα [...]

περὶ τὸ ἐξιέναι, ὅ ἐστιν ἐξελθεῖν. ἐξ ὀλίγου νοσήματα dicuntur Hipp. morbi, non qui breui durant & acuti, sed qui breuem & repentinum ex caussis manifestis habent exortum, non ex longo interuallo conflatum. In his quæ adiecta sunt lib. περὶ φυσ. ἀνθρώπου (pag. 27. 15. H. 230. 46.) ὁκόσα δ' ἂν τῶν νοσημάτων γίγνηται ἐξ ὀλίγου. At morbi qui breui oriuntur, vbi Gal. exponit, τὰ ἐξ αἰτίων περιφανῶν τὴν γένεσιν ἐσχηκότα ταχέως, ἐξ ὀλίγου χρόνου καὶ οὐκ ἐκ πολλοῦ κατασκευασθέντα, eos qui ex manifestis caussis repentinum ortum ducunt, breui non ex longo interuallo conflatum.

Ἐξομαλίζειν est adæquare & æquabile reddere. Lib. περὶ ἰητρ. (pag. 21. 28.) ἐξομαλίζειν τὸ χρὴ πάντα τὰ πεσσόμενα, æquabile igitur reddere oportet, per totum æquabiliter concoquendo. Vbi nimirum tuberculorum maturationi æquabiliter incumbendum præcipit, & studendum vt eorum compages per totum æquabilis fiat, quod ibid. dixit, τὴν σύστασιν ὁμαλῆ διὰ παντὸς ποιέοντας τοῦ φύματος. Caluus complanare dixit.

Ἐξόμφαλοι dicuntur quibus vmbilicus tumore laborat aut prominet, aut rupta, aut laxata peritonæo tunica, aut transuersis affectis musculis. Gal. lib. de tumor. præter nat. (pag 357. 20.) Quod nomen etiam ipsi affectui & vmbilico prominenti tribuitur. Authori Definit. Med. (pag 401. 6.) ἐξόμφαλός ἐστιν ὑπεροχὴ ὀμφαλοῦ ὑπὸ διαφόρου αἰτίας γινομένη. Ἐξόμφαλον est vmbilici prominentia, quæ variis de caussis efficitur. Quas vide apud Ægin. lib. 6. cap. 51. cui etiam ἐξόμφαλον πάθος dicitur.

Ἐξονειρώσσειν est in somno seminis profluuium pati, veneris ludibriis agi, aut venerem somniare & in somniis genituram effundere, aph. 51. lib 6. Epid. sect. 8. Σάτυρος ἐξωνείρωσσε πυκνά, Satyrus inter dormiendum sæpius seminis profluuium expertus est, venerem somnians. Lib. περὶ γονῆς (pag. 232. 10.) καὶ οἱ ἐξονειρώσσοντες διὰ τάδε ἐξονειρώσσουσι, & qui venerem somniant propterea in somniis genituram effundunt. ἐξονειρωγμὸς dicitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 664. 31.) καὶ ἐξονειροῖ, & inter dormiendum veneris ludibria patitur.

Ἐξορᾷν prospectare significat & aspicere, estque velut extra spectare, & de eo dicitur qui protuberantibus & exertis est oculis, lib. 2. de Morb. (pag. 485. 18) καὶ ἐξορᾷ ὡς ἀγχόμενος, aspectum habet velut qui strangulatur, hoc est, oculos habet prominulos & extuberantes velut qui strangulatur.

Ἐξοστώσεις sunt Gal. lib. de Tumor. præter nat. (pag. 356 54.) αἱ κατὰ τοὺς κροτάφους ἐξοχαὶ ὀστώδεις, ossium eminentiæ iuxta tempora, exostoses etiam quibusdam dicitur. Interdum quoque in omnibus aliis corporis partibus contingunt.

Ἔξουρα dicuntur quæ in angustum tendunt & coarctantur apud Hipp. Gal. in Exeg. εἰς στενὸν συνηγμένα exponit ἃ δὲ καὶ μύουρα ὀνομάζουσι. Verum pro μύουρα μύουρα Gorth. & Henr. Steph. rectè reponunt, vt sint, quæ in angustum tendunt & acutum, murisque caudam referunt. Etsi μείουρα forte quoque legi possit. Hanc autem dictionem vsurpat Hipp lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 649. 44.) vbi τὰ αἰδοῖα ποιεῖν ἔξουρα fieri præcipit, hoc est in acutum desinere ac tendere. Vbi etiam ἔξορα quidam legunt. eadem modo fastigiata dixit Caluus. Rursusque ibid (pag. 657. 26.) ἢν ἔξουρα ᾖ τὰ αἰδοῖα, si mulicbria pudenda coarctata fuerint, in arctum contracta. Vbi tamen ἔξορα vitiosè habent exemplaria quædam.

Ἐξυγιαίνειν est conualescere, lib. de fract. (pag. 544. 4. H. 758. G.) διὰ τοῦτο καὶ οἱ πλεῖστοι οὐκ ἐξυγιαίνουσι τελέως. Iccircò plerique non perfectè conualescunt.

Ἔξυγρον perhumidum valde humidum & perliquidum significat ἔξυγρα ὑποχωρήματα sunt perhumida & perliquida alui recrementa, quæ cruditatem denotant, in febre ardente lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 88. 35. H. 396. 14.) Vbi Gal. scribit ἔξυγρα δ' εἶπεν αὐτά, τὸ μηδ' ὅλως πεπέφθαι δηλῶν. ἡ γὰρ πέψις [illegible] καὶ παχύνει. Perliquida autem ea dixit, nullo modo cocta esse indicans. Coctio nanque omnia cogit & incrassat. Eadem ἐξυγρανθέντα διαχωρήματα dicuntur Coac. Prænot. (p. 218. H.) perliquida alui excrementa, quibus τὰ συνεστηκότα opponuntur. Ἐξυγρασμένη ὑστέρη perhumidus aut valde humidus vterus dicitur lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 595. 10.) idem quod ἔξυγρος aut ὑγρός, vt ὑγρὸν σῶμα dicitur (ib. 26.)

Ἐξυδατοῦν est in aquam resoluere, in humorem soluere, diluere, & in aqueam naturam conuertere. Lib. de fistulis (p. 887. B.) τὸ ἁλμυρὸν ἐξυδατοῦν, quod salsum est diluere, in humorem resoluere. Sic ἐξυδατοῦσθαι aquosum esse dicitur, de hydropica muliere, lib. 4. Epid. (p. 1138. E.) ἐξυδατώθη. aquosa euasit.

Ἐξ ἑωυτῆς εἶναι est extra se esse aut mente abalienata, mentis aut animi impos fieri, exire de potestate, vt antea ἐξίστασθαι esse diximus. Lib. 5. Epid. (p. 1159. G.) ἔξω ἐοῦσα, mente abalienata erat. Lib. verò 7. Epid. ἔξω ἑωυτῆς ἐοῦσα dixit eadem in re.

Τὰ ἔξωθεν externa dicuntur Hipp. aph. 1. li. 1. quæ à foris contingunt & extra ægrum spectantur, vt cœlum, solum, nuntia, verba, insessus, vestitus, reliquaq; id genus, in quibus etiam externæ iniuriæ continentur. τὰ ἔξωθεν autem explicat ibidem Galenus [illegible] οἰκήσεις [illegible] ὅσαι, ἢ καὶ ἀνοχλησίας, ἢ ὑπὸ θορύβων [illegible] θυμὸν ἢ λύπην, ἢ τι τοιοῦτο· ἔτι γε ἐργαζόμενα [illegible] τὸ σκότος ἢ [illegible], habitationes idoneas, vel turbarum plenas, vel turba vacantes & tumultu, ad hæc quæ nunciantur & aguntur, iram, tristitiam, aut aliud quid huiusmodi ægro adferentia, tum etiam quæ somnum noctu ægrotanti abrumpunt, quæ sexcenta accidere possunt.

Ἐξώσαι χυμοὺς est succos expellere, exigere, euacuare Hipp. aph. 2. sect. 2. lib. 6. Epid. vbi κενῶσαι exponit Gal. Sic ἔξωσις expulsio, foras propulsio vertebrarum ex ictu, lib. de art. (pag. 619. 28. H 811. E.)

Ἐπαείρεσθαι insurgere significat, eleuari, attolli, tumultuari, seditionem concitare. Verùm translatitiè dicitur de his quæ alterantur & vehementem alterationem sentiunt. lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p 425. 52.) βραδέως· τὰ πρῶτα ἐπαείρεται, tardè verò primùm attolluntur, hoc est supra reliquas eleuantur & vehementem alterationem sustinent. Sic lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 16. 21.) humores corporis μετεώρους fieri dicit, hoc est attolli, ἀπέπτους & ἀκρίτους, non alteratos aut concoctos & à reliquis secretos. Quod rectè annotauit Zuingg.

Ἐπαΐσσειν est sentire, percipere & intelligere. Prorrh. 2. (p. 100. H.) ὡς τε μηδὲ θιγγανόμενος ἐπαΐειν καὶ τῆς γαστρὸς καὶ τῆς κύστιος, vt ne tactu percipiat æger & ventris & vesicæ. Rursus (ibid.) οὐκ ἐπαΐοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὰ κόπρια διαχωρέει καὶ τὸ οὖρον, & stercus & vrina ægro inscio & non sentiente prodit. Sic enim lego, etsi οὐκ ἐπείγοντι legunt omnia exemplaria, quod est, non cogente aut adnitente ægro, neque instante aut vrgente, hoc est sine eius opera. Sic lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 600. 46.) ἐπαΐουσι γὰρ αἱ μῆτραι τοῦ ῥεύματος χωρέοντος ἐκ τῆς κοιλίης. Sentiunt enim vteri fluxionem ex aluo prodeuntem, hoc est ab ea malè afficiuntur & commouentur. Vbi ἐπαΐουσι legisse videtur Caluus, eum sensisse dixit. αἴσθονται γὰρ τὸ ὁρμᾶν λέγεται, vt scribit Erot. Corn. quoque concitantur & percipiunt dixit, vt vtranque lectionem adhibuerit. Rursus lib 2. περὶ γυναικ. (pag. 664. 4.) καὶ θώρηξ ἐπαΐει & thorax percipit. Lib. quoque 2 de Morb. (pag. 468. 35.) καὶ οὐκ ἐπαΐει οὐρέων, & meiere se non percipit, non sentit. Vbi manifesto vitio ἐπάγει pro ἐπαΐει habent exemplaria omnia. ἐπαΐειν αἰσθάνεσθαι exponit Hesych. Sic ἐπαΐστος dicitur de quo auditum est aliquid & compertum, vt apud Herod. Euterpe, ὡς ἐπαΐστος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος, vt compertum est id eum fecisse.

Ἐπαΐσσειν est cum impetu irruere, irrumpere, & impetum faciendo prodire. Lib. περὶ νόσ. παρθεν. (pag. 238. 18.) καὶ τὰ νεῦρα ἐπαΐσσοντα ἅμα τὰ ὀνόματα ἄρθρα, & nerui ad articulos prodeunt, hoc est deferuntur, & circum articulos exiliunt, in fœtus conformatione. Ἐπαΐξαντα, ὁρμήσαντα ἐπελθόντα exponit Hesy.

Ἔπακρον quod in summo acutum est & in angustum tendit, dicitur, vt lib. 2. de Morb. [p 483. 22.] παχὺ καὶ ἔπακρον ποιήσας τὸ μοτόν, crassum & acutum linamentum facito. Ἔπακρα Gal. in Exeg. apud Hipp. exponit τὰ εἰς στενὸν ἀπολήγοντα, ὅπερ καὶ ἔξουρα, in acutum desinentia, quæ & ἔξουρα etiam vocantur. Vbi pro ἔξουρα μύουρα quidam legunt Verùm ἔξουρα retineo cum omnibus exemplaribus, vt mihi indicare videtur Gal. apud Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. [p. 649 44.] vbi τὰ αἰδοῖα ποιεῖν ἔξουρα scribuntur quibusdam τὰ αἰδοῖα ἔπακρα placuisse, eumq; locum tacitò tenuere per hæc verba quæ adduntur; & certè viris suspicione non carent. [illegible]. Quæ etiam aliter à Varin. leguntur, neque in melioribus exemplaribus habentur. Etsi Cornar. de [illegible] intelligit, quod incrementum & augmentum significat, vt ἔπακρα valde acuta dicantur.

Ἐπαλείφειν superlinere significat, sed translatitiè pro acuere, stimulare, irritare & excitare sumitur, lib. 5. Epid. (pag. 1147. F.) ἐπαλειφθεὶς καρκίνος dicitur cancer medicamentis irritatus & exasperatus. Etsi illic variam interpretum lectionem adscripsimus. Hesych quoque ἐπαλείφειν διεγείρειν exponit.

Ἐπαλυνάσσων, hoc est inspergens, exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. Vbi Henric. Steph. ἐπαλύνων appositissimè legendum existimat. Videtur tamen Gal. ἐπαλυνάσσων legisse lib 1. περὶ γυναικ. [pag. 623. 52.] vbi ἄλφιτα ἐπαλύνων vitiosè habent omnia exemplaria, quod est polenta inspersa, aut polentæ pollinem aspergens. Vide παλύνειν postea.

Ἐπαναδιδόντες πυρετοί, febres increscentes, insurgentes, aph. 17. sect. 1. lib. 6. Epid. dicuntur febres quæ initio quidem iniecta manu mordaces parum apparent, verùm postea temporis successu calor insurgit & manum admotam mordet. Quibus

ponuntur οἱ ἔξω, ἐπανιστάμενοι δὲ τῇ χειρὶ, (vt scribit Gal.) acuta sed quæ manui cedunt. Ἐπαναδιδόντες ἔξω παλμοὶ, subinde ingrauescentes palpitationes, & quæ in grauius tendunt, increscunt & augentur, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 600. 27.)

Ἐπαναδίπλωσις idem quod ἀναδίπλωσις, reduplicatio in febribus cùm nouus horror & veluti nouus insultus cum horrore subinde repetit, vt in semitertiana febre, in qua magnam accessionis partem horror occupat. Eadem ἐπανάληψις dicitur, hoc est repetitio. Gal. lib. de Temp. morb. (p. 383. 54.)

Ἐπανάκλησις θερμῆς caloris reuocatio, aph. 21. lib. 5. & lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 427. 32.) ψυχροῦ πολλοῦ καταχύσιος ἐπανάκλησις θερμῆς ποιέεται, frigidæ affusio calorem reuocat.

Ἐπαναπνεῖν insuper & subinde respirare, de frequenti & crebra respiratione dicitur lib. 7. Epid. (pag. 1234. E.) De geminata etiam & subinde repetita respiratione ibidem sumitur, καὶ ἐπανέπνει δὲ ὅτι διπλῆν, interdumque geminata respiratione subinde respirabat.

Ἐπαναστάσιες erumpentes eminentiæ dicuntur ac velut assurgentes tumores & eruptiones. In Coac. (pag. 154. D.) αἱ περὶ ὀφθαλμοὺς ἐπαναστάσιες, erumpentes circa oculos eminentias aut assurgentes in tumores oculos significant, intumescentibus & protuberantibus palpebris, in eas defluente ex cerebro humorum redundantia. Intelligi etiam ἐπαναστάσιες possunt velut ἐπαναστήματα sumuntur apud Aristoph. de pustularum eruptionibus, & ἐπανιστάμεναι πομφόλυγες crebrò dicuntur Dioscor. & lib. 2. Epid. initio scribitur φλυκταινίδες ὥσπερ πυρικαύστοισιν ἐξανίσταντο, pustulæ erumpebant iis affines quæ ambustis fieri solent. Vbi Gal. lib. 1. de Temper. ἀνίσταντο & ἐπανίσταντο legit, videnturque iis esse similes quas ἀπὸ συντήξιος ἐπιγιγνομένας φλύκταινας vocat lib. περὶ χυμῶν. ἐπαναστάσεις etiam exponitur Hesych. ἐπαναβλύσεις.

Ἐπανασφαίρειν quasi vires repetere dicitur, & est vires resumere, recipere, sese recolligere, aut viribus resumptis recreari & refici, idem quod ἀνακομίζεσθαι. In Coac. Prænot. statim initio, οἱ ἐπανασφαίροντες sunt qui vires resumpserunt ac sese velut recollegerunt.

Ἐπανεμεῖν subinde vomere & vomitum repetere. In Coac. (pag. 209. A.) οἱ ἐπανεμέοντες, subinde vomentes, in redundante purgatione malè habentes.

Ἐπανερέσθαι apud Hipp. ἐπερωτᾶν exponit Erot. quod est præterea interrogare aut interrogare simpliciter. In Progn. (p. 122. 28. H. 37. 3.) ἐπανέρεσθαι χρὴ, interrogare oportet. Rursus ibid. (pag. 124. 11. ibid. 12.) περὶ τούτων ἐπανέρεσθαι περὶ ὧν καὶ πρότερον εἴρηται, de his interrogandum de quibus antea monui. Eaque dictione crebrò vtitur Prorrh. 2. (vt pag. 112. H.) & p. 113. C. D. F.)

Ἐπανερεύγεσθαι subindè ructare, vt ἐπανερεύγεσθαι χολώδεα biliosum ructare de his quibus os ventriculi bile redundat. Libr. de rat. vict. in morb. ac. (p. 85. 41. H. 395. 44.) ὑπὸ τοὺς ἐπανερευγομένους χολώδεα, neque eos qui biliosum eructant, quos ὑποχολουμένους τὸ στόμα τῆς κοιλίας exponit Gal.

Ἐπανθεῖν est in superficie efflorescere, sumitur autem translatitiè pro eminere, existere, supereminere & emicare. Libr. 7. Epid. (pag. 1221. G.) τραχύτης ἐπήνθει ὑπόχλωρος, asperitas existebat cum pallore albicans hoc est, in lingua eminebat & efflorescebat. Sic ἐπάνθισμα ἀφρῶδες, spumosa efflorescentia, aut spuma supereminens, spumosus veluti flos sursum erumpens. vt emicans in biliosis ac meracis deiectionibus, in Prorrh. (pag. 177. 11. H. 69. A.) τῇσι διαχωρήσεσι χολώδεσιν, veluti supereminentem florem exponit Gal. & Coac. Prænot. (pag. 217. H.) Rursus in Prorrh. (pag. 189. 20. H. 71. H.) in vrinis τὰ ἐπανθίσματα ἐρυθρὰ ὑποπελιδνὰ, contentæ rubræ efflorescentiæ. Et Coac. (p. 211. E.) τὸ ἐξέρυθρον ἐπάνθισμα ἰῶδες ὑποπελιδνὸν, efflorescentia prærubra æruginosa in vrina contenta.

Ἐπανιέναι, est remittere, relaxare. Verùm ἐπανιέναι & ἐπανέρχεσθαι emergere significat, sursum educi, sursum cedere & prodire, de ossibusque dicitur quæ sursum educuntur & sponte cedunt, vbi fragmenta ossis emortui aut corrupti nulla vi educuntur, sed sponte sequuntur & cedunt, carneque succrescente sursum emergunt & expelluntur. Libr. de vulner. cap. (pag. 910 D.) ὥστε ἀκινδύνως τὰ ὀστέα περιαιρέειν πρότερον ἢ αὐτόματα ἐπανιέναι, neque cum periculo ossa auferre tentandum priùs quàm sponte cedant aut emergant. Rursus (ibid.) ἐπὴν δὲ αἱ ... τάχιστα ... βλαστάνει καὶ τὰ ὀστέα ἐπανιέναι. Hac verò ratione tum caro celerrimè succrescet & pullulabit, tum ossa emerserint. Rursusque (ibid. E.) ἢ τὰ ὀστέα τάχιστα ἐπανίοιεν τὰ ... ἐστιν, & ossa introrsùm desidentia celerrimè sursum educentur, emergent. τὰ ἐπανιόντα dicuntur in Prorr. (p. 199. 57. H. 74. H.) remittentia symptomata, vbi affectus moderatior existit, & de sæuitia remittit. Verùm illic Gal. ἐπανιόντα τὰ σήματα, quosdam interpretes sumere scribit, τὰ ἐπανερχόμενα hoc est, reuertentes morbos, dicique τὰ ἐπανερχόμενα ... μετ' ὀλίγον, μᾶλλον δὲ παροξυνθέντα, morbos qui parum remittunt & moderatiores fiunt, rursusque accessione repetunt.

Ἐπανορθοῦσθαι καὶ διορθοῦσθαι corrigere & dirigere significat, & de his dicitur apud Græcos, quæ quocunque modo excedant, in suum statum restituuntur. Gal. Comm. 2. εἰς τὸ κατ' ἰητρ. (pag. 684. 48.)

Ἐπάντλησις perfusio, aut infusio aquæ haustæ. ἐπαντλήσιες perfusiones significant quæ fiunt in balneis à ministris, lib. de rat. vic. in mor. ac.) pag. 84. 22. H. 395. 20.) καὶ αἱ ἐπαντλήσιες ταχεῖαι γινέσθων, & celeres fiant perfusiones.

Ἐπάρματα interdum tubercula ad aures & exortos tumores, aut parotidas significant, interdum verò omnes tumores quauis in parte ortos, & quauis ex causa. Gal. initio com. 4. in lib. 6. Epid. (pag. 491. 34.) τὰ παρὰ τοῖς ὠσὶν ὄγκους παρὰ φύσιν ... ὀνομάζειν ἐπάρματα, ... δὲ ἐλλειπῶς, ... Qui in morbis ad aures oriuntur tumores præter naturam, ἐπάρματα nominare consueuit, integra interdum dictione vsus, interdum verò mutila, veluti & nunc. ἐπάρματα παρὰ τὰ ὦτα, sublati ad aures tumores dicuntur libr. 1. Epid. (pag. 352. 12. H. 938. E.) quæ ille τὰ ἐπαρθέντα παρὰ τοῖς ὠσὶν οἰδήματα vocat Gal. Sic ἔπαρμα παρ' οὖς tumorem iuxta aures subnascentem significat in Coac. (pag. 220. E.) Interdum verò τὰ παρ' οὖς simpliciter dicuntur Hip. vt aph. 1. sect. 4. libr. 6. Epid. τὰ παρ' οὖς οἷσι ... κρίσει γενόμενα μὴ ἐκπυήσῃ. Quibus indicationis tempore exorta ad aures tubercula non suppurauerint. De præcordiorum tumore ἔπαρμα effert Hippocr. ægr. 13. lib. 5. Epid. post st. pest. ὑποχόνδριον δεξιὸν ἔπαρμα ξὺν ὀδύνῃ, præcordia dextra cum dolore intumuerunt.

Ἐπαρσις etiam Hippocrati quemuis tumorem, eleuationem aut inflationem significat. In Coac. (pag. 129. G.) κοιλίης ἄλογοι ἐπάρσιες, sicut ventris temerarij tumores, quæ præter modum aut rationem eleuationes contingunt. Rursus (ibidem pag. 138. E.) κοιλίης ἐπάρσιες ventris intumescentias significant, & tumores à flatibus exortos, quos μετεωρισμοὺς & οἰδήματα vocat Hipp. in Progn. Gal. verò τὰς ... φύσαν ἔχοντας exponit, eadémque notione dici videntur quæ μετέωρα ὑποχόνδρια scribuntur aph. 73. lib. 4. & 64. lib. 5. sublata aut suspensa præcordia.

Ἐπαυξέες νοῦσοι dicuntur Hipp. morbi increscentes & qui temporis lapsu increscunt, aph. 25. sect. 5. libr. 6. Epid. Vbi Gal. νόσους ἐπαυξέας vocari scribit τὰς αὐξανομένας ἐν τῷ χρόνῳ καὶ γινομένας ἀεὶ χείρονας, εἰ μὴ φθάσειαν λυθῆναι, οἷον τὰς ποδάγρας, ἀρθρίτιδας, νεφρίτιδας, ἐπιληψίας, μελαγχολίας, morbos increscentes eos qui temporis successu increscunt & semper deteriores fiunt, nisi prius soluantur, velut podagras, articulorum morbos, renum affectus, comitiales & melancholias. Sabinus verò νόσους ἐπαυξέας intelligit morbos qui pueros occupant vnaque augentur vsque ad ætatem veneri exercendæ aptam, quales nominat renum affectus, quartanas & capitis dolores. Sic Aet. cap. 8. lib. 3. comitialem morbum & capitis dolores per ἐπαυξέας νόσους intelligere videtur, haud dubiè illam Sabini sententiam subnotans.

Ἐπαυρίσκεσθαι haurire significat, & cum præpositione haurire aliquid, fructum capere & frui. Lib. 4. de morb. (pag. 49...) ἐπαυρίσκεται ἀπὸ τοῦ σώματος ..., ex corpore tab... fructum capit & haurit, eoque fruitur. Significat autem ventriculum vacuum ex toto corpore humorem attrahere eoque frui. Et (ibid. 32.) ἀπὸ τοῦ ... ἐπαυρίσκεται ... ducto humore ex corpore fruuntur. Rursus (ibidem pa...) ἐπαυρίσκεται τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς κοιλίης, corpus ex ventre ... Et (vers. 13.) ἐπαυρίσκεται μὲν τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς κοιλίης quidem ex ventre haurit. Et, ἐπαυρίσκονται δὲ αἱ πηγαὶ autem & fontes. Rursusque (pag. 503. 25.) καὶ ἐπὴν πλήρης ᾖ ἀπ' αὐτῆς, & vbi plenus fuerit ab ... eoque fruitur. Et (504. 25.) ... ἐπαυρίσκεται corpus sensim fruitur. Et (v. ibid. 22.) ... ἱκανῶς ἐπαρκέει, humor non sufficienter nobis aut corpus non sufficienter humore frueretur. ... 504. 47.) ὅτι δὲ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν βρωτῶν ἱκανῶς ἐπαυρίσκεται, quod scilicet hominis corpus cibis & potibus fruitur.

Ἐπαφέειν τῷ δακτύλῳ, ἀντὶ τοῦ ψαῦσαι positum apud Erot. quod est, si digito immisso palpaueris a... pro si contigeris, nimirum locum lib. 2. περὶ γυν... 25.) subindicans, vbi tamen ... Dici autem ... idem scribit postea.

Ἔπαφρα spumantes deiectiones significant Hipp. in Prorrh. (pag. 197. 54 H 74. E.) καὶ κοιλίη δ' ἔπαφρα χολώδεα πεπτοδιεξέρχεται, aut etiam ea aluo spumantia & biliosa proditura sint. Rursusque (ibidem pag. 199 20. ibid. G.) οἷς κῶμα γίνεται καὶ ἔπαφρα διεξέρχεται. In sopore affectis ægris, spumantibus prodeuntibus deiectionibus. Vbi Gal. ἔπαφρον dici scribit quod ἀφρῶδες διαχώρημα vocatur in Progn. Hipp. etiam ἔπαφρα quibusdam interpretibus somi scribit, quæ sursum vectam spumam, ac veluti in summo innatantem habent & dixerim: Erot. apud Hipp. ἔπαφρα τὰ διαχωρήματα καὶ τὰ ὑπαφρώδη, exalbicantia ac veluti spumantia, exponit, priorem Prorrh locum haud dubiè exprimens. ἔπαφρα etiam in Sileno libr. 1. Epid. spumantes deiectiones significant, & ægr. 3. lib. 3. Et in Coac. (pag. 218. A.) ἔπαφρον διαχώρημα ἀντὶ τοῦ ἀφρώδους ponitur.

Ἐπέδυεν, ἐπεθόρει καὶ διεπήδα, hoc est, superdiffluebat, transiliebat, exponit apud Hip. Erot.

Ἐπεισιέναι est insuper ingredi, intromitti, intrò subire & se insinuare. Libr. περὶ τροφῆς (pag. 380. 49.) ἔξωθεν συνεχὲς ἐπεισιοῦσα τροφή, alimentum quod extrinsecus continuò superingestum est aut suggeritur, aut continuò corpus subiens. Cui opponitur ἐκκρίνεσθαι & ἀποκρίνεσθαι.

Ἐπέκεινα aduerbium est loci, & vltra, trans, & vlteriorem partem significat, vt libr. de art. (pag. 617. 18. H. 810. A.) ἐς δὲ τὸ ἐπέκεινα, vltra verò hanc partem, summitum spinæ partem quæ ad latera vergit versus posteriora, indicans: τὰς ὄπισθεν χώρας exponit Gal. In Moch. verò (pag. 842. C.) dicitur. ἐς δὲ ξυναρθροῦνται ἐπέκεινα τοῦ νωτιαίου, quod est. Ex quoque (verteoræ) in posteriore medullæ spinalis parte articulorum modo inter se committuntur. Rursus (ibidem pag. H. 854. G.) ἐπέκεινα ἐκ τοῦ κεφαλῆς τοῦ μηροῦ vltra femoris caput.

Ἐπεμηχανήσαντο, ἐπεμηχανήσαντο, elaborarunt, curiosè moliti sunt, aut confecerunt, exponit Erot. apud Hipp. ex lib. de art. (pag. 596. 6. H. 791. C.) οἱ δέ τινες ἐπεμηχανήσαντο ἤδη μολυβδίδα βαρὺ ... Nonnulli verò iam solerter excogitarunt, vt plumbum aliquod graue insuper alligaretur, quò deorsum cogeretur quod extat. Vbi tamen ἐπεφορήσαντο legunt ferè omnia exemplaria. Sed nos ea codicibus Regiis manu scriptis ἐπεμηχανήσαντο retinuimus.

Ἐπηλυγάζεσθαι significat inumbrari, velut vmbraculo tegi aut obtegi, occultari. ab ἠλύγη aut ἠλυγή, quod σκιὰν & τὸ σκότος, vmbram, & tenebras indicat, pro quo etiam ἐπηλυγάζειν aut ἐπαλυγάζεσθαι dicitur. Libro secundo περὶ γυναικ. (pag. 658. 55.) & (pag. 662. 33.) & (pag. 663. 8.) τὰ δ' ἐπιμήνια ἐπηλυγάζεται scribitur, hoc est, menses occultantur, impediuntur, retinentur (Vbi tamen passim ἐπαλυγίζονται vitiosè scribitur) quod κρύπτεται dixit lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 577 22.) eadem in re. Erot. tamen apud Hipp. ἐπαλυγάζονται legisse videtur, idque bis repetit, & pro ἐμποδίζονται, ἐπέχονται positum scribit, quod est, impediuntur, retinentur, sistuntur. Idem quoque annotat ἠλύγην Atticis τὴν σκιὰν dici, & locum Thucyd. ex lib. 6. profert, ἵνα τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται, vt publico metu suum occultent, tegant, obnubilent, aut publicum metum suo prætendant. Vbi Schol. ἐπηλυγάζωνται ἐπικρύπτωνται exponit, Erot. σκιάζονται. ἐπηλυγάζειν Suidas ὀλίγον φαίνειν, σκοτάζειν explicat. ἐπηλυγάζονται Hesych. exponit ἐπισκιάζονται ἐπικρύπτονται, hunc Hipp. locum non temerè respiciens. Quem mihi sanè non rectè accepisse videntur interpretes. Nam & Cornar. ἐπηλυγίζονται obtorquentur dixit, ἀπὸ τῆς λύγου, obscurè admodum nec satis apta ratione. Caluus verò tolluntur.

Ἐπὴν ἐπεὶ Ionicè significat, hoc est postquam, sed pro ἔπειτα positum videtur, libr. 7. Epid. (pag. 1234. E.) ἐπὴν βραχὺ λεπτοφώνως, deinde parum susurrulosus erat.

Ἐπιβεβλημένον dicitur vestimentis contectus, stragulis opertus, aut amiculo circumiecto. Lib. 6. Epid. sect. 4. aph. 14. ὕπνος ἐν ψύχει ἐπιβεβλημένῳ. Somnus in loco frigido, stragulis corpori iniectis, captandus est.

Ἐπήβολος idem quod ἐπίβολος, alicuius rei compos, & qui eam adeptus est aut possidet, vel qui aliquid obtinet, ἐγκρατὴς ἐγκρατής. Hipp. ἐν νόμῳ (pag. 2. 11.) χρὴ γὰρ ὅστις μέλλει ἰητρικῆς ξύνεσιν ἀτρεκέως ἁρμόζεσθαι, τῶνδέ μιν ἐπήβολον γενέσθαι. Eum enim qui medicinæ scientiam sibi comparare volet, hoc obtinere oportet, his nitatur conuenit. Quemadmodum ea Plat. adducit Budæus τοιούτους τῆς ἐπιστήμης ἐπηβόλους, scientiæ compotes & peritiam adeptos. Animaduertendum tamen apud Hip. exemplaria quædam manu scr. pro ἐπήβολον scribere, & μετοχὸν ἢ γνωστὸν in margine explicare.

Ἐπιγέννημα interdum idem quod σύμπτωμα significat vt scribit Gal. libr. 3. de diff. sympt. interdum quoque quod agnatum est ac velut ex salina alba linguæ superinductum indicat, & incendij remissionem præ se fert vt in Coac. (pag. 156. A.) μαλακῶν τι ἐπιγεννήματος, ... , eo quidem quod agnatum est crasso permanente, eodem die.

Ἐπιγίνεσθαι est superuenire, succedere, & de iis dicitur, quæ in morbis accidunt, propriéque de his quæ morbi ratione & auctæ passionis nomine succedunt. Gal. com. ad aph. 35. lib. 6. ἐπιγίνεσθαι τοῖς πάθεσιν ὅσα ... Morbos & symptomata morbis succedere veteres medici dicere consueuerunt, quæ ipsius morbi augescentis ratione accidere solent. Hinc ἐπιγινόμενα dicuntur quæ morbis necessitate, eorumque increscentium ratione succedunt, eosque ex necessitate comitantur, non symptomata simpliciter, aph. 32 sicut 8 lib. 6 Epid. τὰ ἐπιγινόμενα etiam dicuntur de morbis qui priore manente affectione superueniunt & velut auctario succedunt. Quorum omnis generatio eiusmodi esse consueuit vt neque paruos neque mites, sed malos atque malignos consequitur morbos, vt scribit Gal. com. ad aph. 11. lib. 7. Praxagoras volumen vnum non exiguum περὶ τῶν ἐπιγινομένων scripserat, vt testatur Gal. aph. 15. & 11. lib. 7. Totusque aphorismorum liber septimus περὶ τῶν ἐπιγινομένων quibusdam inscriptus est. Ac de iis verè & scienter scribitur ab Hip. lib. περὶ νούσων (pag. 522. 20.) ... In morbis enim cum alter ad alterum accedit, plerumque occidit. Si quidem corpus ex priore morbo imbecillum alium succedentem morbum nactus, prius præ imbecillitate perit, quàm qui posterior accessit morbus desinat. Est & ἐπιγίνεσθαι suboriri, crebrò & assiduè accidere, vt ἐπιγινόμενος ἱδρὼς, sudor in febre subortus & crebrò accidens, aph. 56. lib 4. ἀεὶ γὰρ enim explicatur ex aph. 42. lib. eiusdem vt etiam illic scribit Gal.

Ἐπιγλωττὶς aut ἐπιγλωσσὶς, epiglottis, ligula, aut minor lingua, membrana est cartilaginosa, oblonga & rotunda, laryngis meatui incumbens, ne quod transglutimus, in laryngem, aut pulmones transmittatur. Hipp. lib. περὶ καρδίης (pag. 268. 30.) πῶμα γὰρ ἀκριβὲς ἡ ἐπιγλωττὶς οὐ δύναται ἀμπλεῖον ποτὸν ἰέναι. Operculum enim exactum epiglottis aut ligula, ne amplius ei quidem potum transmittit. Sic enim legendum videtur, cùm vitiosa sint omnia exemplaria. Censet autem Hippocrates potionis consertam copiam prohiberi, ne decidat in laryngem aut pulmones, minorem verò & quantum per rimam elabi possit, velut irrigatis partibus ipsius arteriæ, in pulmones decidere. Cuius opinionis authorem facit Hipp. Gal. lib. 8. de Plac. Hipp. & Plat. & Plutarch. in Sympos. Quem etiam secutus Plato ab Erasist. reprehenditur apud Gell. lib. 17. cap. 11.

Ἐπικυήσιες superfœtationes dicuntur lib. 1. περὶ διαίτης (pag. 344. 11.) vbi etiam superfœtationis causam docet. ἐπικυήσιες δὲ ὧδε γίνονται. Superfœtationes autem hoc modo fiunt.

Ἐπιγουνὶς mola aut genu patella, quæ & ἐπιγονατὶς & ἐπιγουνὶς dicitur Hipp. lib. περὶ ἄρθρων. (pag. 179. 19. 30. 31.) Est autem os cartilaginosum, latum, rotundum, toti genu suprapositum.

Ἐπιδερμὶς propriè cuticulam significat, hoc est, tenuem cutem & admodum exanguem, quæ toti cuti obducitur. Hipp. autem cutem et subiectam comprehendit, lib. περὶ φύσ. παιδίου (pag. 240. 34.) φύονται μὲν γὰρ αἱ τρίχες αὗται, ὅκου τοῦ σώματος ἡ ἐπιδερμὶς ἀραιοτάτη ἐστίν. Plurimi enim & maximi oriuntur [pili] qua corporis parte cuticula (quæ ἐπιδερμὶς dicitur) rarissima est. Et (v. 24.) καὶ ὅκου ἡ ἐπιδερμὶς ὕστερον ἀραιοῦται, ... & quo loco cuticula posterius rarescit, illic quoque posteà pili enascuntur. Cutim est autem in cute potius etiam cuti ipsi omnium radices sitas esse Rursus (v. 44.) καὶ τῷ γὰρ ... , ἀραιοῖ τὴν ἐπιδερμίδα γινομένη, tum rarescente cuticula, tum puero quàm virgini, pubes pilos emittit. Et (vers. 47.) ἀραιὴ γὰρ γίνεται ἡ ἐπιδερμὶς, cuticula contra iacet. Et (vers. 53.) σημεῖον δὲ ὅτι ἐν τοῖσιν ἀραιοτάτοισι τῆς ἐπιδερμίδος φύονται αἱ τρίχες. Indicio autem est in maximè raris cuticulæ partibus pilos nasci. Eamque etiam crebrò vsurpat eodem libro (pag. 240. 34. 54. 241. 1. 5. 9. 15. 17.)

Ἐπίδεσμοι dicuntur Hipp. fasciæ quæ plagulis aut spleniis superinducuntur & superligantur, quasi superfasciationes. Gal. Com. 3. in lib. κατ' ἰητρ. (pag. 690. 45. H. 745. C.) Vide ὑποδεσμίδες posteà.

Ἐπίδηλος ἄνθρωπος, homo conspicuus dicitur Hipp. qui sensu increscere deprehenditur, vt primo, secundo, tertio & quarto septenario vsque ad quintum. lib. περὶ ἑβδομάδων (pag. 252. 22.) αὐξάνονται δὲ ἐν τῇ πρώτῃ ἐπίδηλοι. ἐπίδηλος δὲ μάλιστα γίνεται ἀπὸ ἑπταετίας μέχρι τεσσαρεσκαιδεκαετίας. Crescit autem quandiu sensu crescere deprehenditur. Sensu autem potissimum crescere deprehenditur à septimo ad decimum quartum vsque annum.

Ἐπίδηλος ἡμέρη dies spectabilis & index, quæ quid die iudicatorio futurum sit indicat, qualis est cuiusque septimanæ dies quartus, aph. 24. lib. 2. Vbi scribit Gal. ἐπιδήλους δὲ θεωρητὰς ὀνομάζειν ἔθος ἐστὶ τῷ Ἱπποκράτει ἡμέρας, ἐν αἷς τι σημεῖον φαίνεται δηλωτικὸν τῆς ἐσομένης κρίσεως, ὡς ἕτεραι περὶ τῶν κρισίμων ἡμερῶν. Indices & spectabiles dies consueuit eos vocare Hippocrat. in quibus indicium aliquod apparet iudicationis futuræ in alio quopiam die iudicatorio.

Ἐπιδιασκευάσαι est aliquid iam semel tractatum adornare, repetere, recognoscere, & potius aut melius retractare. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 38. 42. H. 583. 45.) οἱ μὲν τοι ὕστερον ἐπιδιασκευάσαντες, ἰητρικώτερον δή τι ἐπῆλθον περὶ τῶν προσοιστέων ἑκάστοισι. Qui igitur postea recognouerunt, ij medicè magis quæ singulis exhibenda sunt, percurrerunt. Vbi scribit Gal. ἐπιδιασκευάσθαι λέγεται βιβλίον ἐπὶ τοῦ προτέρου γεγραμμένου τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν τὰς ὑποθέσεις ἔχον τὰς αὐτὰς, καὶ τὰς πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτὰς, τινὰ μὲν ἀφῃρημένα τῶν ἐν τῷ προτέρῳ συγγράμματι ἔχῃ, τινὰ δὲ προσκείμενα, τινὰ δὲ ὑπηλλαγμένα. Liber post primum secundò scriptus recognosci dicitur, cùm sub eodem argumento plurimas easdem dictiones, & nonnulla quidem eorum quæ in priore erant detracta, quædam etiam addita, quædam verò permutata habet. Velut pro exemplo Eupolidis Autolycum secundò recognitum adfert Galen. Sic Cnidias sententias à Cnidiis Medicis secundò recognitas & medicè magis adornatas, censet Hipp.

Ἐπίδημος aut ἐπιδήμιος νοῦσος, morbus est popularis aut populariter grassans, ex communium genere, quos κοινὰς ἢ παγκοίνους ἢ παν-δήμους vocant, vt & ἔνδημος aut ἐνδήμιος qui vernaculus dicitur. Vterque à communi causa natus. Verùm hic patrius & regioni familiaris ac vernaculus existit. Ille popularis est & externus aut aduentitius habetur, à communi & insolita causa natus. De quo libris Epid. agit Hipp. vt & de vernaculo lib. de aëre, loc. & aq. Ἐπιδήμων νοσημάτων causam valde communem facit Hipp. nempe aërem quem inspiramus, non victum. lib. περὶ φύσ. ἀνθρώπ. vt testatum facit Gal. initio Com. 1. in lib. 1. Epid. Præterea quòd etiam eodem lib. (pag. 19. 20. H. 228. 54.) scribitur id indicatur: ὅταν μὲν νοσήματος ἑνὸς ἐπιδημία καθεστήκῃ, δῆλον ὅτι οὐ τὰ διαιτήματα αἴτιά ἐστιν, ἀλλ' ὃ ἀναπνέομεν, τοῦτ' αἴτιον ἐστί. καὶ τοῦτο δῆλον ὅτι νοσηρήν τινα ἀπόκρισιν ἔχον ἀνίει. Cùm verò morbus vnus populariter & vulgò grassatus fuerit, manifestum est non victum, sed quem trahimus spiritum, in causa esse. nimirum qui morbidam quandam planè excretionem obtineat. Vbi certè Gal. τὴν ἀπόκρισιν ἀναθυμίασιν, hoc est, aëris expirationem proprietate totius substantiæ potius quàm qualitate infestam, exponit. Quæ vna est & ferè præcipua popularium morborum causa. Idemque sub aëre, cæli conditionem, regionis statum, victus corruptionem, aquarum prauarum potionem, comprehendi scribit, in Prooemio lib. 1. Epid. At verò ἐπιδήμων morborum duplex genus constituit Gal. com. 1. in lib. de rat. vict. in morb. ac. Sunt enim qui toto genere perniciem præ se ferunt, qui λοιμώδεις & pestilentes sunt. Alij verò minores qui generis nomine ἐπίδημοι, vulgò & populariter grassantes vocantur, quales multi libris Epid. describuntur, qui cùm omnibus communes sint & vniuersales, passim & in obuios quosque sæuiunt, valdeque communem causam, nempe aëris inspirationem, habent. De iisque præcipuè agit Hip. cùm ἐπιδημεῖν aut ἐπιδημιῶν effert, quod crebrò facit libris Epid. Item lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 39. 35. H 384. 13.) ὁκόταν γὰρ μὴ λοιμώδεος νόσου τρόπος τις κοινὸς ἐπιδημήσῃ, ἀλλὰ σποράδες ἔωσιν αἱ νοῦσοι, καὶ μὴ παραπλήσιοι, ὑπὸ τούτων τῶν νοσημάτων ἀποθνήσκουσι πλείους, ἢ ὑπὸ τῶν ἄλλων τῶν ξυμπάντων. Cùm enim nullum commune pestilentia morbi genus populariter grassatum fuerit, sed dispersi morbi & inter se differentes fuerint, hi quàm reliqui omnes plures interficere solent. Rursus in Progn. (p. 164. 50. H. 46. 44.) χρὴ δὲ καὶ τὰς φορὰς τῶν νοσημάτων τῶν αἰεὶ ἐπιδημεόντων ταχέως ἐνθυμεῖσθαι, καὶ μὴ λανθάνειν τὴν τῆς ὥρης κατάστασιν. Morborum item qui semper passim & vulgò grassantur impetum accuratè obseruare, nec temporum anni conditionem ignorare oportet. Et lib. 3. Epid. st. pest. (p. 421. 3. H. 1083. B.) τὰ μὲν ἐπιδημήσαντα νοσήματα ταῦτα, atque hi quidem morbi populariter vagabantur. De multis qui tunc passim grassabantur intelligens, & multos communiter inuadebant. Vbi scribit Gal. ὁ γὰρ ἐπὶ νοσήματος γε πρὸς ὄνομα ἐπὶ ἐπίδημον ὁ λοιμώδης, ἀλλ' ὅ τι περ ἂν πολλοῖς ἐν ἑνὶ χωρίῳ χρόνῳ ἔχει, τοῦτο ἐπίδημον ὀνομάζεται. προσελθόντος δ' αὐτῷ τοῦ πολλοὺς ἀναιρεῖν, λοιμὸς γίνεται. Neque enim certi cuiusdam morbi non est ἐπίδημον aut λοιμῶδες, verum quicunque vno in loco multos prehenderit, hic ἐπίδημος vocatur. Cui si accedat vt multos interficiat, pestis est.

Ἐπιδιδόναι est increscere & augeri, cui ἐνδιδόναι opponitur, quod est remittere. Hinc ἐπίδοσις idem quod αὔξησις & αὐξανόμενος dicitur, & morborum incrementum significat aut secundum morbi tempus, vt scribit Gal. lib. 1. περὶ κρίσεων cap. 3. & libr. de temp. morb. (pag. 380. 17.) Ita & circuituum ἐπιδόσεις accessionum incrementa vocantur Hipp. aph. 12. libr. 1. Sic enim illic scribit Gal. εὔδηλον δ' ὅτι ἐπιδόσεις τῶν περιόδων τὰς αὐξήσεις λέγει τῶν κατ' αὐτὰς παροξυσμῶν, αἳ πρὸς τὸν τε χρόνον τῆς αὐξήσεως τοῦ νοσήματος ἐνδείκνυνται, καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς μελλούσης ἀκμῆς ἐνδεικνύουσι μάλιστα μάθοις. Constat autem eum per circuitium incrementa accessionum quæ in ipsis circuitib. fiunt augmenta intelligere, quæ & tempus increscentis morbi, & certum statumque futuri vigoris tempus ostendunt. Hip. lib. 2. Ep. (p. 998. B.) morborum vniuersalia tempora ex particularium inter se commissione definiens, scribit: δῆλον δὲ τῇ ἐπιδόσει τοῖς τε ἐπιδόσεσι, τῇσι περιόδοισι. Quod ex incremento manifestum fiet. Incrementa autem ea ipsis morborum circuitibus. Rursus lib. 3. Ep. (p. 354. 31. H. 940. G.) de semitertiana febre: ἦν δὲ πυρετὸς ἡμιτριταῖος, τὴν μίαν κουφοτέρην, τῇ δὲ ἑτέρῃ ἐπιπαροξυνόμενοι, καὶ τὸ ὅλον ἐπὶ τὸ ὀξύτερον ἐπιδιδόντες, febres erant ex semitertianarum genere, vno die leuiores, altero verò superingrauescentes, omninoq; vehementius increscentes. Rursusq; (ibid. p. 362. 13. H. 945. D.) de febrib. ad tertianarum naturam accedentib. πρηέως ἀρχόμενοι, καὶ τὸ ὅλον ἐπιδιδόντες αἰεί, per initia leues, & in totū perpetuò increscentes. Ἐπιδιδόναι etiam σῶμα dicitur aph. 31. & 32. l. 2 corpus vbi cibo assumpto proficit aut recorporatur, viresq; pristinas recipit, ἐκ συντροφίας. ἐπιδιδόναι σῶμα, probè renutriri corpus explicat ibid. Gal. & κατὰ τῶν ἀνακομιζομένων ἐκ νόσου, h. e. de his qui ex morbo releuantur, effetri solere scribit. Lib. quoque 5. Epid. (p. 1149. F.) ἀπὸ γὰρ τῶν ὑγρῶν οὐδὲν ἐπεδίδου, ἀλλ' ἐσάπη. Humidis namque nihil proficiebatur, sed putredo inualescebat. Rursus lib. 6 Epid. sec. 4. aph. 16. ἐπιδιδόναι crescere, procedere aut vergere significat, aut ad mutationem aliquid tribuere & conferre. καὶ χροιὴ ἐπὶ τὸ χεῖρον ἢ ἄμεινον ἐπιδιδοῖ. Calor etiam ad deterius aut melius vergit, aut mutatur. μεταβάλλει namque exponit Gal. Potest & dici ad deterius aut melius confert, vt tribuere aliquid aut proficere ad meliorem aut deteriorem de totius corporis habitudine æstimationem videatur. Quod etiam nostra interpretatione expressimus.

Ἀπίδοξοι προσδόκιμοι exponitur Erot. apud Hipp. hoc est, celebres, approbati, qui de se quandam præbent expectationem. Alioqui ἐπίδοξος qui est in expectatione, & de quo in futurum est opinio dicitur, vt lib. de frac. (pag. 564. 38. H. 770. E.) ὁκόσοισι δὲ μείζονος ὀστέου ἀπόστασις ἐπίδοξος ἔσονται. Quibus autem maioris ossis discessio speratur, aut in expectatione est. Ac vereor vt eum locum enisè quodammodo respicere videatur Erot. si modò apud eum ἐπίδοξοι & προσδόκιμοι legatur, vt & apud Hesych.

Ἐπίδρομή accursionem indicat Hipp. & affluxionem aut affluxum, humorum transfusionem, quæ fit per vinculum ἐπίδεσιν exponit Gal. lib. κατ' ἰητρ. (pag. 700. 16. H. 748. G.) ὡς αἱ ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς τὰ συντηκόμενα πλέονα ἢ αὐτὰ τὰ σώματα ἡμαυρώθη, vt ea affluxione contabefactæ partes, ampliùs quàm suapte natura extenuatæ.

Ἐπιεικὲς de eo quod clementer & moderatè se habet, dicitur Hipp. & de homine moderato, simplici, pacato & facili. In Prorrh. (pag. 174. 39. H. 63. B.) ἐν τοῖσι φρενιτικοῖσιν ἐν ἀρχῇ τὸ ἐπιεικὲς. In phreniticis initio morbi moderatum esse, facilem, sedatum, mitem, modestum, æquabilem, aut pacatum. Gal. etiam com. 3. in Prorrh. (pag. 217. 20. H. 81. F.) ἄνθρωπον ἐπιεικῆ vocari scribit: τὸν μέτριον. ὃ μηδὲν ἄγαν πράττεται κατὰ τὸν βίον, virum moderatum, & qui nil nisi moderatè agit. Ἐπιεικέστατον, τὸ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον, ex Corintho annotatur dici, quod est moderatum, æquum & bonum, aut consentaneum. τὰ ἐπιεικῆ de moderatis defectionibus & quæ moderatè se habent, neque omninò prauæ sunt, cum turbulentis & tenuibus ponuntur Coac. (pag. 184. E.) Sic ἐπιεικῶς moderatè, leniter, consentaneè, facilè, promptè, omninò, admodum, ferè, mediocriter, sensim significat. In Prorrh. (pag. 217. 16. H. 81. F.) & Coac. (pag. 151. G.) ἐν κωφώσει ἐπιεικῶς τὰ παρ' ὦτα, ex surditate ad aures tubercula contingere consentaneum est, ad surditates abscessus ad aurea consentanei sunt, aut ferè consequuntur, & vt admodum aut plurimùm fiunt. Illud enim ad moderatam & consentaneam abscessuum spem ...

potiùs referri debet, quam ad parotidum clementiam aut moderationem. Vbi Gal. τὸ ἐπιεικῶς, ὡς τὸ μεταξὺ τῆς πολλῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ὀλίγης ἐχόντων ἐπὶ πάντων συμπτωμάτων, hoc est, de omnibus symptomatis vsurpari quæ nec multam, nec paruam spem habent, scribit. Atque ibid. τὸ ἐπιεικῶς, μετρίως ἢ σχεδὸν, exponit, quod est, ferè fore, aut mediocriter, & leuiter fore spera. In Coac. (p.159.A.) οἱ πυρετοὶ διαλείποντες καὶ πλανώμενοι ..., ... ἐπιεικέως μεθίστανται). Quæ febres intermittunt & incerto ac vago ordine prehendunt, eæ præcipuè autumno, in quartanam ferè transeunt. Vbi [ferè] diximus, promptam euentorum inclinationem, & consentaneam rei consecutionem attendentes, quòd ferè ac plurimum huiusmodi febres erraticæ ad quartanas deueniant. Vbi etiam [τὸ ἐπιεικέως] propter facilem harum febrium ad quartanas propensionem, promptè, facilè, omninò, aut admodum etiam significare potest. Interpretes verò leniter & blandè, ac moderate dixerunt, quòd earum in quartanas transitus, sensim & ea quodam temporis interuallo, non autem de repente contingat. Quidam etiam preter opinionem & expectationē intelligunt, quòd huiusmodi febres erraticæ, vbi aliquandiu conquieuerunt, tandem quarto die, molestiæ ac tædij sensim inopinatò afferunt, & temporis decursu in quartanas firmantur. Rursus (ib.p.159.F.) ἢν δὲ πολλάκις ὑποστρέφωσιν, ἰσχιάδες ... ἐπιεικέως γίνονται). Quibus autem recidiuæ sæpius contingunt, ij ferè in coxariam tabem decidunt. Et (143.E.) οἱ χειμερινοὶ τεταρταῖοι πυρετοὶ ἐπιεικέως μεθίστανται εἰς τὰς ὀξείας νόσους. Quartanæ hybernæ ferè in acutos morbos transeunt. Et (p.159 B.) ἐπιεικέως de eo quod consentaneè aut rite consequitur. οἷσι ... παραλαμβάνεται οἱ ... ἐπιεικέως, fereque ij capitis dolore conflictari solent. ἐπιεικῶς ἔχειν moderate se habere, ibid (p.176.D.) εἰ δὲ πάνυ δοκοῖεν ἐπιεικῶς ἔχειν, etsi valde moderatè habere videantur. Et lib 5. Epid. (p.1151.A.) καὶ εἶχεν ἐπιεικέως, & moderatè habebat. ἐπιεικέως ἐπυρέταινον, mediocriter febricitabant, ibidem (p.1162.E.) πυρετοὶ ἐπιεικέως ἄκριτοι, febres quæ ferè sine iudicatione erant, ib. (p.1157.F.) Sic πυρετοὶ ἐπιεικέως μακροὶ, febres ferè longæ, libr.7. Epid. (pag. 1206 F.) τὸ χιόνι ἐπιεικέως, de aqua quæ prope ad niuis frigus accederet eamque frigore ferè æquaret, (ibidem p.1231. D.) etsi insolens videtur phrasis. Ἐπιεικέως, μετρίως, exponit Gal. apud Hipp. com.1. in lib. de art. (p.583.56. H.782.G.) hoc est, modestè, moderatè, quemadmodum etiam ὁ ἐπιεικὴς ἄνθρωπος, ὁ μέτριος Græcis dicitur. Ibidem quoque ἐπιεικέως μάλιστα quibusdam significare scribit, quod ta nen reprehendit. Rursus com.3. in eundem lib. (p.6.7 3 H.814.A.) ἐπιεικέως μετρίως significare scribit & μὴ τὸ τέλειον καὶ πάνυ σφοδρὸν, μὴ τὸ παντελῶς, hoc est, neque perfectè aut omninò vehementer, neque ex toto, sed mediocriter, hac dictione indicari. Ἐπιεικέως, ἱκανῶς, abundè & sufficienter exponit apud Hipp. Erot. additque Atticos ἐπιεικὲς τὸ ἱκανὸν, hoc est, idoneum & sufficientem dicere. Quibus verbis mihi locum lib. de art. (pag.660.34.H. 839.E.) adumbrare videtur. ἐμβάλλονται δὲ ἐπιεικέως καὶ αἱ ... Idoneam quoque repositionem faciunt lacertæ dictæ. Ἐπιείκεια etiam probabilitas ac verisimilitudo dicitur, & πιθανότης exponitur Gal. apud Hipp. lib. de fract. (p.568.23.H.772.G.) ἔχει γάρ τινα καὶ οὗτος ὁ λόγος ἐπιείκειαν, habet enim hæc quoque oratio probabilitatem quandam.

Ἐπίθημα operculum significat lib.6. Epid sect.4. aph.8. καὶ ἐπίθημα ἔχειν, & operculum habeat, de vase quod aquam continet, ἐπίθεμα dicit Gal. vt & exemplaria quædam apud Hipp. legunt. Eum autem locum mihi subindicare videtur Erot. cùm ἐπίθημα ἔχειν ἀντὶ τοῦ πῶμα ἔχειν apud Hipp. poni scribit. ἴδιον γὰρ οἱ Ἀττικοὶ ἐπίθημα τὸ πῶμα καλοῦσι. Hesych. quoque ἐπίθημα πῶμα. exponit. Vsurpat etiam eandem dictionem Hipp. libr. 2. de Morb. (p.469.47.) ἐπιθεὶς ἐπίθημα, impositio ollæ operculo.

Ἐπίθρεπτος σὰρξ caro benè habita, benè nutrita & aucta, carnis vberior moles Prorrh. 2. (p.106.E) σάρκας δὲ ἐπιθρέπτους ἔχειν πρεσβυτικῷ πονηρόν Quinetiam grandiori natu carnis moles malo est.

Ἐπίκαιρον opportunum, tempestiuum, præcipuum, necessarium, imprimisq; aduertendum & accommodum significat. Sic lib.1. Epid. (p.582.10. H.914.A.) πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐπίκαιρα σημεῖα τούτοισί ἐστιν ἀδελφά. Iam quoque multa alia præcipua signa his sunt cognata. ἐπίκαιρος ταραχή τις κατὰ κοιλίην, in signis & opportuna quædam alui perturbatio, lib.3. Epid. in st post. (p 422 25.H.1083.G.) quòd humorum malignitas per aluum espurgata, morbum alleuatet. ἃ ἐπίκαιρα ἐστὶν εἰς τεκμήριον, & quædam valdè accommodata ad coniecturam, lib. de rat. vict. in morb ac. (p.57 52. H.383.36.) ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα necessaria & vtilia, exponit Gal. Rursus ibidem (pag.46.48. H.385.29.) πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐπίκαιρα παρεῖται, multa quoque alia peropportuna prætermittuntur. Ἐπίκαιρον ἕλκος, vlcus insigne, notabile, magnum aut malignum dicitur, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.69.8. H.591.41.) & cui τὸ ὀλίγον opponitur. οὐ γάρ τις ἕλκος λαβὼν ἐν κνήμῃ, μήτε λίην ἐπίκαιρον. Etenim si quis vlcus neque admodum insigne aut magnum in tibia acceperit. Vbi μέγα ἕλκος exponit Gal. siue ob loci naturam tale euadat, aut ipsa diuisionis magnitudine insigne fiat. Eadem notione ἐπίκαιρον τρῶμα, vulnus insigne, non contemnendum, graue & periculosum dicitur, lib. de fract. (pag.546.23.H.759.G.) ἐπίκαιρα νεῦρα, μεγάλα exponit Gal. ibid. (p.545 9.H.759.D.) neruos magnos & insignes, vt & (ibid pag.571.38.H.775.A.) ἐπίκαιρα τὰ συντετρωμένα νεῦρα, insignes nerui simul vulnerati dicuntur, & rursus (p.576.55 H.778.G.) φλέβες δὲ καὶ νεῦρα ἐπίκαιρα ... ἐν τούτοισι τοῖσι χωρίοισιν, venæ tamen ac nerui insignes iis locis continentur. ὁ ἐπίκαιρος τόπος, locus insignis, præcipuus, primarius ac principatum tenens, de corde & diaphragmate, libr. περὶ καρδίης (pag 562.52.) ἐπίκαιρα etiam dicuntur quæ insignem quandam habent malignitatem & vitium, & quæ periculosa sunt imprimisque animaduertenda, ægr.8. libr.1. Epid. ἔπειτα χείρω, μείζω δὲ ἐπίκαιρα, deinde deteriora, magna & periculosa, aut imprimis animaduertenda. Sic τὸ ἐπικαιρότατον, τὸ ἐπικινδυνότατον quod valdè periculosum est, exponit Suidas, vt Eustath. τὸ καίριον τὸ ἐπίκαιρον ἐς θάνατον, & θανάσιμον, lethale & opportunum ad mortem inferendam, vt etiam καίριαι πληγαὶ lethalia vulnera dicuntur lib de art. (p.600. 56.H.797 C.) ἐπικαιρότατος ὁ φλεγμονῆς tempus inflammationi maximè opportunum vocatur lib. de frac. (pag.568.50.H.772. H.) aut maximum inflammationis periculum, & inflammationis impetus. ὁ φλεγμονῆς ὁ ἐπικαιρότατος παρελήλυθε, tempus inflammationi maximè accommodatum aut opportunum elapsum est, inflammationis impetus conquieuit, & maximum inflammationis periculum præteriit. Rursus ibi (v.18.ibi.G.) τὸ ἐπικαιρότατον ἐν ἰητρικῇ, quod in re medica præcipui est vsus & momenti. τὰ ἐπικαιρότατα ἐν τῷ σώματι, præcipuæ & valde insignes corporis partes lib. de art. (p.614.55.H.817.B. Sic etiam ἐπικαίρους τόνους vocat insignes neruos ac præcipuos, tendones qui ad interiorem cruris partem feruntur. lib. de art. (p 639. 25.H.826.A.)

Ἐπικαρσίην πλαγίην, obliquā, trāsuersam apud Hipp exponit Erot.

Ἐπίκαυμα genus est vlceris circa oculi nigrum contingens. inustio rectè dici potest Auth. Isag. (pag.386.52.) ἐπίκαυμα δέ ἐστιν ὅταν ... ἐπιπολῆς ... ὑπὸ ... βραχὺ βαθύτερον ... εἰργασμένον. cum super oculi cuticula in superficie inusta vlcus contraxerit, aut ea ... magna innascente paulò altior vlceratio euaserit. Auth. verò definit. Med. (pag 399.55) ἐπίκαυμά ἐστιν ἕλκωσις ἐσχαρώδης κατὰ τὸ μέλαν ἐπιγινομένη καὶ μὴ μένουσα. Epicauma est vlceratio crustosa circa oculi nigrum innascens, nec permanens. Paulo & Aet. vlcerum genera duo ἐπικαύματα nomine designantur ἐπικαυμάτων meminit Gal lib.1. κατὰ τόπ. (pag.213.54.) ex Asclep. in Collyrio Tryphero dicto. Inustiones dicuntur ἐπικαύματα, Scrib. Larg. vstiones, in Collyrio Psittacino, quod etiam describitur Gal. libr.4. κατὰ τόπ. (pag.213.1.) vbi etiam ἐπικαυμάτων meminit ex Asclep.

Ἐπικεῖσθαι incumbere, imminere, & translatitiè, vrgere, affligere. αἱ λειεντερίαι ὁμοίως νυκτός τε καὶ ἡμέρης ἐπικείμεναι. Intestinorum læuitates similiter noctu & interdiu affligentes, vrgentes, Prorrh.1. (pag.105.B.)

Ἐπικέρας vel ἐπίκερας ... exponit Galen. apud Hip. h.e. fœnum græcum, additque alios aliam herbam eo nomine donasse & vsurpasse.

Ἐπικλιναν in partem decubitus aut dormitio dicitur. Lib. de art. (pag.609 10.H.805.G.) χρὴ δὲ καὶ τὴν ἐπικλισιν φυλάττεσθαι, vitandus prætere a eam in partem decubitus. Cauendum insuper ne eam in partem dormiat. Corn. ἐπίκοπον aut ἐπίκοπτον legisse videtur, cùm vellicationem aut sculpturam vitandam dicit. Quem etiam secutus est Fœsi. ἐπίκλισιν etiam omnia exemplaria legunt, eamque nos lectionem retinuimus.

Ἐπίκρασις contemperationem significat, & est vitiosi succi curatio per humorum contemperationem, quandu succorum corruptio paulatim vacuatur, & optimi succi appositione corrigitur ac emendatur, cuius meminit Gal. lib.9 Meth. med cap. 10. & comm. ad aph. 17. lib. 1. Inde ἐπικεραστικὰ medicamenta dicuntur, quæ humorum acrimoniam temperant, & humores vitiosos retundunt Quem in vsum sæpe lac asininum exhibet Hipp. vt lib.4. de rat. vict. in morb. ac.) p.114.15.H.405. 35.) vbi scribit Gal. τὸ δὲ ὄνου γάλα τὸ ὄνομα καθαίρειν δύναται καὶ ἐπικεραννύναι. Lac itaque asininum purgare & humores contemperare potest.

Ἐπικρανίδες dicuntur apud Hipp. sudaria aut lintea sudoribus detergendis idonea. ἐν περὶ διαίτης ὀξέων (p.28.7.) φευκτέη δὲ καὶ τρῖψις ἐπικρανίδων, sudariorum vsus fugiendus est, aut frictio per sudaria vitanda est, vt vult Cornar. ἐπικρανίδιον dicitur Hesych. σινδόνιον λεπτὸν ὑφασμένον χρεῖος τῆς κεφαλῆς. Vbi innuere videtur ἐπικρανίδιον dici ex tenui stamine linteum, capiti tegendo accommodatum, quod tamen capiti tegendo non apponebatur, sed ad extergendum sudorem adhibebatur, & tunc sudarium dicebatur. Hoc enim χρεῖος τῆς κεφαλῆς, velle videtur, nisi mendosa sit lectio. Alij ἐπικρανίδας tegumenta capitis muliebria dici volunt. Quæ cùm ex sindone fierent, sudariis quoque ex eadem materia confectis nomen suum communicarunt. Caluus per ἐπικρανίδας tectas & superiores corporis partes accipit.

Ἐπίκτενιον locus est imi ventris supra pectinem, & pubes. Gal. in Exeg. apud Hipp. ἐπικτένιον exponit ἐπὶ μὲν τῶν γυναικῶν τὸ ἐπίσιον καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ὑπὲρ τὸν κτένα. ἐπὶ δὲ τοῦ στυππείου ἢ τοῦ λίνου, τὸ τῷ κτενὶ προσιζάνον χνοῶδες ἐν τῷ ξαίνειν. In mulieribus quidem quod ἐπίσιον vocatur (hoc est pubes) quandoquidem supra pectinem est. In stupa verò aut lino, lanuginem pectini insidentem, dum linum depectitur. Pro pube vsurpatur Hipp. lib.2. περὶ γυναικ. (pag.611.43.) καὶ οἰδέει ἡ κοιλίη, καὶ τὸ ἐπικτένιον, & intumescit venter ac pubes. Puluisculum autem aut lanuginem in lanificio pectini insidentem significat lib.1. περὶ γυναικ. (p.619.55.) & 641.11.) vbi ἐπικτένιον ὠμοῦ λίνου, crudi lini lanuginem aut pulusculum pectini insidentem in subdititia medicamenta adhibet. Cornar. pulusculum stupæ dum pectinatur crudum linum vocat. Caluus crudi lini linteum aut ligamentum tenue, non satis expressa notione posuit. Pro quo extremo lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.587.55.) ἐπὶ ἐθόνιον ὠμολίνου, vitiosè legitur ἐπικτένιον enim ὠμολίνου apertè legendum eadem in re ex lib.2. περὶ γυναικ.

Ἐπικύημα, superfœtatum, & quod præposterè est conceptum, hoc est, fœtus alter grauida iam muliere conceptus. Lib.5. Epid. (pag.1144 F.) carnem quandam in muliere superfœtatam, scribit quadragesimo post partum die excidisse. τεσσαρακοστῇ δὲ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐξῆλθεν τὸ ἐπικύημα, σάρξ. Quadragesimo verò à primo die, quod præposterè conceptum fuit excidit caro quædam. Eademque in historia, αὕτη ἡ γυνὴ ἐκύησε ἐπικυήσασα, ἐπεκύησε lego. Hæc mulier fœtu iam concepto alterum præposterè concepit. Est & ἐπικύησις superfœtatio, & libellus Hipp. περὶ ἐπικυήσιος.

Ἐπικώφωσις idem quod κώφωσις surditas. In Prorr. (p. 214.8. H. 79 H.) οἷς αἱ ἀπὸ ῥινῶν ὀλίγαι στάξιες καὶ νωθρίη μετὰ κωφώσιος ἔχει τὰ δύσφορα. Quibus pauca sanguinis è naribus stillatio cum surditate & torpore obueniens, molestiam exhibet. Verùm ἐπὶ κωφώσει eadem in re legitur in Coac. (p.151.G.& 171.C.

Ἐπιλαμβάνεσθαι prehendere, corripere, inuadere ac opprimere significat. In Prorrh (p.207.35. H.77.C.) τὰ ῥίγεα κύστιν καὶ κοιλίην ἐπιλαμβάνοντα, ὀδυνώδεα. Rigores vesicam & ventrem cum dolore prehendentes. Vbi scribit Gal. quosdam τὰ ἐπιλαμβάνοντα ad τὰς ἀπολήψιας (hoc est, interceptiones) referre, quosdam etiam ad doloris intentionem, & ὡς ἐπὶ μᾶλλον ἐκτετεινόμενα δηλοῦν, & quasi admodum extendantur, indicare. Ac demum, ξυνετὸν μὲν ἐκλελοίπασι δὲ τὸ ἐπιλαμβάνοντα φωνῆς, scribit. Lib.5. Epid. (p.1157.C.) μελισσάνδρῳ τοῦ οὔλου ἐπιλαβόντος, καὶ ὀδύνης ἰσχυρῆς, Melissandro gingiuæ dolore oppresso aut correpto, insolente phrasi, quæ tamen reperitur lib. 7. Epid. (p.1228 D) Ἀντιλαβὴ dicitur apprehensio, ansa, & locus qui prehendi possit, quique iniectum vinculum firmat & retinet, aut eminentiam aliquam habet, quæ iniectis laqueis moræ sit vt inhæreant, non autem elabantur. Lib.de art. (p. p.622.7. & 8. H.814.C.) οὐκ ἔχει ἀντιλαβὴν οὐδεμίην, prehendi nullo modo potest. Vbi Gal. ἀντιλαβὴν, ἀντιλαβὴν & ἀντίληψιν exponit.

Ἐπίληψις morbi comitialis insultus & inuasio dicitur, in Coac. (p.216 E.) ἐπιληπτικοῖσιν οὖρα λεπτὰ καὶ ἄπεπτα παρὰ τὸ ἔθος ἄνευ πλησμονῆς, ἐπίληψιν σημαίνει. Vrinæ præter consuetudinem tenues & crudæ absque repletione, in morbo comitiali laborantibus, morbi insultum denunciat.

Τὰ ἐπιληπτικὰ dicuntur morbi comitiales, aut morbi comitialis symptomata Hipp. vt aphor.45.lib.2. τὰ ἐπιληπτικὰ τοῖσι νέοισιν ἀπαλλαγὴν αἱ μεταβολαὶ μάλιστα τῆς ἡλικίης, καὶ τῶν ὡρέων, καὶ τῶν τόπων, καὶ τῶν βίων ποιέουσι. Iuuenes à morbo comitiali, cùm temporum, loci & victus, tum vel maximè ætatis mutatione liberantur. Et aph 7.lib.5. τὰ ἐπιληπτικὰ ὁκόσα πρὸ τῆς ἥβης γίνεται, μετάστασιν ἴσχει. Comitiales ante pubertatem mutationem recipiunt. In Coac (p 203.F.) τὰ δὲ γυναικεῖα καὶ ὑπερβολῆς χρήσιμα, ἐπιληπτικὰ ἐκ τῶν τοιῶνδε, muliebria purgamenta non frustiltere vtile, ac fortè ex talibus morbi comitiales oriuntur, aut comitialis morbi symptomata, qualia & hic adscripsimus ex Hipp.

Ἐπιλήσμονες obliuiosi, quibus memoria deprauatur aut deperditur ex nimio cerebri humore, in Coac. (p.144 A.)

Ἐπιλογισμὸς est via quæ ex communi omnium ratione & assensu, aut ex omnibus confessis cognitionem facit, ἀναλογισμὸς, verò ex euidenti. Gal. comm.1. in Progo. (pag.121.30.) Dicitur & ἐπιλογισμὸς ὁ φαινόμενος λόγος, ratio apparens, quæ manifesta sunt assumens, nec ab iis discedens, & ad eorum quæ nondum apparent, sensilia tamen sunt & adhuc obscura, inuentionem vtilis, Gal. lib. de Sectis ad eos qui introducuntur (p.12.13.) Ἐπιλογισμὸς etiam est ratio quædam empirica, quæ est rerum euidentium, vt ἀναλογισμὸς occultarum & obscurarum. Gal.lib. de subfigurat. empirica.

Ἐπίλογος est ratiocinatio & συλλογισμὸς, veluti dicti aut sententiæ ratio, probatio, & confirmatio per ea quæ adducuntur ad fidem faciendam. Lib.de Nat.hum. (p.224.22.) ἀλλὰ τὴν μὲν γνώμην τὴν ἐπίλογον τὸν αὐτὸν ποιέονται. sed sententiæ eundem inferunt epilogum, omnes verùm interpretes, hoc est, eadem vtuntur ratiocinatione. Eundem enim appellat epilogum, ratiocinandi modum, quo vtebantur nimirum, vnum & eundem, transmutationem videlicet, hoc est, concretionem & secretionem elementorum mutuam, vt exponit Gal.lib.1. de Elementis. Rursus (ibidem p.6.17.H.224.32.) ἐπίλογον δὲ ποιέονται καὶ οὗτοι πάντες τὸν αὐτόν. Epilogum autem eundem omnes faciunt, hoc est, vna & eadem ratiocinatione vtuntur aut probatione. Iterumque eod. lib. (p.5.10.224.26.) καὶ ἐπιλέγει ἕκαστος τῷ ἑωυτοῦ λόγῳ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια ἅπερ ἐστὶν οὐδέν. tum suæ quisque rationi testimonia & indicia nullius momenti adhibet. Sic Herod. Clio ἐπίλογον rationem appellat & persuasionem qua dimotus est ab instituto Crœsus, cum expeditionem pararet in insulanos.

Ἐπιμελὴς τῆς τροφῆς, cui victus ratio curæ est, & qui curiosa ac accurata victus ratione vtitur, lib. 2. Prorrh. (p.92 D.) is intelligitur qui diligenter & accuratè est solicitus in victus ratione obeunda.

Ἐπιμηλίδες sic exponit Gal. in Exeg. Διοσκουρίδης μὲν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὕλης εἶδος μεσπίλου, τὸ καὶ σητάνειον ὀνομαζόμενον. ἔνιοι δὲ τὰ μῆλα τὰ μικρὰ τὰ ἄγρια, ἅπερ καὶ ἀμαμηλίδας ὀνομάζουσι. Dioscorides quidem lib.1. de materia medica mespili genus facit, quod etiam σητάνειον nominatur. Quidam verò mala parua syluestria, quæ etiam ἀμαμηλίδες appellantur. Ex quibus certè coniectura est Gal. apud Hipp. lib.1. περὶ γυναικ. (pag 608.27.) ἐπιμηλίδας pro ἀμαμηλίδας legisse eamque dictionem in Exeg. explicasse, vt legendum videatur, ἐπιμηλίδας, ἐπιμηλίδα ἀπ' ὀπτωμένας, &c. Et idem lib. 2. de Alimentis (p.329.43.) vnedonem vocari in Italia scribit fructum οὗ δένδρον τὸ τὰς ἐπιμηλίδας φέρον. Aut certe (quod magis reor) affinitate vocis ἐπιμυλίδα, ἐπιμηλίδα etiam posuit & exposuit Gal. vitiosam nimium libri Mochlici scriptionem detegens & arguens, de qua cap. sequenti.

Ἐπιμυλὶς Gal. in Exeg. τὴν ἐπιγονατίδα, τὴν μύλην exponit, hoc est, genu patellam aut molam, nimium locum ex Mochlico (p 841.H.) exprimens, vbi de femoris articulo, ἔχει ἐπιμηλίδα pro ἐπιμυλίδα vitiosè scribitur, hoc est, patellam habens. Ἐπιμυλὶς autem est ἡ ἐπιγονατὶς, quæ & μύλη dicitur, mola, patella, aut etiam rotula Latinis, Celso patella, os paruum, molle, cartilaginosum, femoris & tibiæ commissuram tegens. Quod etiam scribit Gal.lib. 3. de vsu part.cap.15. & lib. de ossibus cap.22. ἐπιγονατὶς & ἐπιγονὶς dicitur Hipp. vt antea scripsimus: & μύλη lib. de loc. in homine (p.411.13) cuius vsum esse scribit vt humiditatem à carne in articulum capassum descendere prohibeat. Indeque Gal. Com.3. in lib. de fract. (p.575.15.) metrò Medicis ἐπιγονατίδα dici scribit, ὡς ἐπίκειται τῷ γόνατι ἐπικειμένην, quòd toti genu superincumbat. Ἐπιμυλίδα etiam dictionem esse Hipp. testatur Iul. Pollux lib.2. his verbis: τὸ δὲ ἔξωθεν ἐπικείμενον πλατὺ καὶ περιφερὲς ὀστοῦν, ὥσπερ φράγμα τοῦ γόνατος, ἐπιγονατὶς, κόγχη, κόγχος, μύλη καὶ ἐπιμυλὶς κατὰ Ἱπποκράτην. Extra autem superimpositum os latum & rotundum, genu velut muniens, ἐπιγονατὶς, κόγχη, κόγχος, μύλη & ἐπιμυλὶς Hipp. Quod etiam scribit Rufus lib. περὶ ὀνομ. (p 24.) καὶ τὸ ὀστοῦν τὸ ἐπὶ τῷ γόνατι ἐπιγονατίς. Ἱπποκράτης δὲ ἐπιμυλίδα ὀνομάζει. Eandem verò μύλην Hipp. dici scribit lib.2. (p.39.) τὸ δὲ ὀστοῦν ἐπιγονατίδα. Ἱπποκράτης δὲ μύλην καλεῖ.

Ἐπινέμησις aut ἐπινέμησις, distributio, diuisio. ἐν περὶ εὐσχημοσύνης (p.27.32.) αἱ ἀνέσιες γὰρ καὶ ἐπιτάσιες νοσήματος, ἐπινέμησιν ἰητρικὴν ἐπιδέονται. Ægroti enim remissio & intensio, administrationem medicam requirunt, hoc est, vt morbus præceps est & vehemens aut remissus, ita circa ægrum medicus se gerere debet in mercede poscenda. ἐπινέμησιν Suidas χρόνου μερισμὸν capit.

Ἐπινέφελον ἐναιώρημα dicitur Hipp. sublimamentum nubeculas referens aut nubilosum, ægr. 1. 3. & 5. lib. 3. Epid. vt antea scripsimus. Sic φθινόπωρον ἐπινέφελον vocat lib. 3. Epid. st. pest. (pag. 419. 16. H. 1082. A.) autumnum nubilosum. Ἐπινέφελον ἐρυθρόν, nubeculam rubram in vrina quarto die apparentem vocat Hipp. aph. 71. lib. 4. ὅτινι ἐπινέφελον ἴσχει τὸ οὖρον τῇ τετάρτῃ ἐρυθρόν. is quarto die vrina nubeculam habet rubram. Idem ἐπινέφελον ὑπέρυθρον dicitur in Coac. (p. 210. B.)

Ἐπινόημα, commentum, inuentum, quod est excogitatum, de scala dicitur in qua peruersa spina reduceretur, lib. de art. (p. 614. 24. H. 808. C.) τὸ μὲν γὰρ ἐπινόημα ἀρχαῖον, καὶ ἐπαινέω ἔγωγε σφόδρα τὸν πρῶτον ἐπινοήσαντα, καὶ τοῦτο καὶ ἄλλο πᾶν ὅ τι μηχάνημα κατὰ φύσιν ἐπινοεῖται. Nam & commentum vetus est, & equidem eum vehementer laudo qui primus excogitauit, tum hoc, tum quoduis aliud inuentum secundum naturam excogitatum.

Ἐπινυκτὶς pustula est nocturna, epinyctis dicta. sic enim Plinio dicitur cap. 6. lib. 20. & pustula liuens & noctibus inquietans. Hanc enim nomen sumit, quòd noctu oriatur, aut quòd noctu infestet magnumq; dolorem moueat. Vtranque enim nominis notationem probant primæ notæ viri. In pustularum genere cutim infestantium reponitur Celso, & à Gal. tumoribus præter naturam cutim defœdantibus accensetur. In vlcerum genere reponuntur ἐπινυκτίδες Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν. (p. 550. 2.) καὶ ἐκ τῶν κνημέων ἕλκεα ἐκρήγνυται, οἷαι περ ἐπινυκτίδες. Et ex tibiis erumpunt vlcera, qualia pustulæ nocturnæ epinyctides dictæ. Prorrh. verò 2. (p. 95. F.) tuberculorum generi assignari & inter φύματα recenseri videntur. καὶ αἱ ἐκ τῶν ἐπινυκτίδων ἕρπητες. & ex pustulis noctu inquietantibus (quas epinyctidas vocant) herpetes, hoc est, vlcera serpentia. Vbi per epinyctidas pustulæ intelligi videntur subliuidæ vel subnigræ (vt vult Celsus) aut vlcuscula (vt alij) sponte erumpentia, pustulosa, subrubra, cutim infestantia, vehementer inflammantia & graues dolores inferentia, ex bilioso & feruido sanguine sub cutem effuso orta, vt illic scripsimus. Lib. 7. Epid. (p. 1239. A.) ἐξέφυσε δὲ αὐτῷ κατὰ τὸν σπλῆνα οἷον ἐπινυκτὶς κατ' ἀρχάς. exorta est ei per initia circa lienem velut pustula noctibus inquietans, quæ epinyctis vocatur. Lib. de aëre, loc. & aq. (p. 281. 49.) ἐπινυκτίδας inter morbos vernaculos homines occupantes recenset Hipp. De quibus vide Celsum cap. 8. lib. 5. Paolum cap. 9. lib. 4. Aët. cap. 61. lib. 4. tetrab. 4. & Actuarium cap. 25. lib. 2. περὶ διαγνώσ. παθ. & Gorr. abundè.

Ἐπιξηραίνεσθαι τὴν γλῶσσαν, linguam resiccari, inarescere dixit Celsus cap. 8 lib. 2. ex Prorrh. 2. (p. 89. E.)

Ἐπιοῦσα νύξ, nox superueniens aut imminens, paulò post futura, nox postera & subsequens, aph. 13. lib. 2. Et Coac. (p. 152. A.) αὔριον ἐς τὴν ἐπιοῦσαν σημαίνει postera die remissionem fore denunciat. Quemadmodum etiam scribitur lib. 2. Epid. (p. 1046. B.) τὴν ἐπιοῦσαν λύσιν. in sequentem diem, aut postera die solutio expectanda est. Vbi ἡ ἐπιοῦσα simpliciter diem insequentem aut posteram significat. Lib. 5. Epid. (p. 1148. H.) τῇ δὲ ἐπιούσῃ νυκτὶ ὁ νοῦσος ἔλαβε. Proximè verò sequente nocte morbus prehendit.

Ἐπιπαροξύνεσθαι est insuper ingrauescere, superexacerbari, cùm accessio multas habet inuasiones ac veluti reduplicationes, vt in semitertiana febre, quæ tertio die duplicatam habet accessionem tertianæ intermittentis cum quotidiana continua, & ἐπαναδιπλώσεις quasdam. Sic enim de ea scribitur lib. 1. Epid. (pag. 354. 40. H. 940. F.) ἐς δὲ τρόπους ἡμιτριταίους, τὴν μίαν κουφοτέρην, τῇ δὲ ἑτέρῃ ἐπιπαροξυνομένους. Et hæ erant ex semitertianarum genere, vno die leuiores, altero verò superingrauescentes. Ἐπιπαροξύνεσθαι πολλὰς δὲ εἰσβολὰς ἔχειν τοὺς παροξυσμούς, exponit Gal. lib. 1. de diff. feb. (p. 325. 56) hoc est, repetere accessiones cum eæ multas velut inuasiones habent. Est & ἐπιπαροξύνεσθαι irritari, proritari, & de abscessibus ad aures suborris & excitatis dicitur in Prorrh. (pag. 217. 53. H. 81 H) μικρὰ τὰ παρ' οὖς ἐπιπαροξυνόμενα. exigui ad aures abscessus irritati, escitati, hoc est, exiguorum circa aures subortorum abscessuum spes est.

Ἐπιπικραίνειν amarescere, amarorem conciliare, tropicè verò exacerbare, irritare. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 81. 52. H. 394. 37.) de aqua. ἄλλως δὲ οὐδὲ δίψαν παύει, ἀλλ' ἐπιπικραίνει. aliàs neque sitim sedat, verùm amarescit, sed exacerbat, dixit Cornarius.

Ἐπιπλήσσειν obiurgare, increpare, castigare, reprehendere. lib. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 25. 16.) ἐπιπλήσσοντα μετὰ σπουδῆς καὶ ἐντόνως. increpare cum seueritate & vehementia. Inde ἐπίπληξις, increpatio, obiurgatio, ibidem (24. 46.) πρὸς τοὺς θορύβους ἐπίπληξις, est increpatio ad turbas compescendas aut coërcendos tumultus, cùm medicus assidentem ægris tumultum aut turbas verbis castigat & reprehendit. in turbis coërcendis seueritatem dixit Zuingerus.

Ἐπιπλήρωσις Erasist. dicitur superimpletio, quæ fit in arteriæ dilatione spiritu à corde emisso. Erasist. enim fuit opinio arterias ideo distendi quòd superimpleantur spiritu à corde suppeditato. Idque ἐπιπλήρωσιν non πλήρωσιν vocari vult, vt scribit Gal. 4. de diff. pulsuum (p. 51. 29.) & (p. 47. 8.)

Ἐπίπλοον omentum dicitur Hipp. lib. 1. de Morb. (pag. 447. 45.) Coac. (pag. 199. A.) & aph. 58. lib. 6. & lib. περὶ γυναικ. φυσ. (p. 569. 22.) & lib. περὶ ὀστέων (p. 682. 12.) ex aph. 46. lib. 5. Reliqua ex Gorr.

Ἐπιπολάζειν est fluitare, innatare, per summa extare, redundare aut abundare, scatere & per summa apparere, quæ sunt copiæ indicia. De sanguine abundante dicitur. lib. 1. Epid. (p. 370. 12. H. 952. H.) πολὺς μὲν οὖν καὶ μάλιστα ὁ χυμὸς οὗτος ἐπεπόλασεν. Copiosus igitur fuit, præcipueque hic humor redundauit. Sic ἐπιπολάζειν πλεονάζειν, quod est redundare aut abundare exponit Gal. Com. 1. in lib. de Nat. hum. (p. 10. 55. H. 225. 54.) vbi πλέον τοῦ ἐπιπολάζοντος, ἀντὶ τοῦ πλεονάζοντος positum scribit, hoc est, amplius quàm redundantia aut abundantia requirat, hoc est. citra superfluitatem & largius pro copia. Ibidemq; Gal. τὸ ἐπιπολάζον sumi posse scribit, τὸ μὴ κεκραμένον ἄμικτον τοῖς ἄλλοις, quod est syncerum ac cæteris impermixtum, aut per summa innatat. Vbi etiam πλέον τοῦ ἐπιπολάζοντος, vltra redundantiam aut redundantiæ modum significabit. Eadem ratione ἐπιπολάζειν dicitur de eo quod in ventriculo fluctuat aut redundat, vt de cibo crudo, idemq; quod ὑπερπολάζειν signat Lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 359. 25.) de radicula. μοχθηρὸν ἡ ῥίζα, ἐπιπολάζον δὲ καὶ δύσπεπτον, radix vitiosa, innatans & coctu difficilis. Vbi tamen ἐπιπολάζον vitiosè in omnibus exemplaribus legitur. Ἐπιπόλασις τῶν ἄνω lib. περὶ χυμῶν (p. 47. 38.) est eorum quæ supra sunt fluctuatio aut redundantia, fluitatio. Cui ὑπόστασις τῶν κάτω opponit, de iisque excrementis dici videntur, quæ tum per superiores partes efferuntur, tum verò per inferiores demittuntur. Ἐπιπολάζει ἐπινήχει, superoatat, exponit Hesych. & ἐπιπολάζοντες, ἐπάνω τοῦ ὕδατος φερόμενοι, eos qui in summa aqua extant & efferuntur.

Ἐπιπολαίως, leuiter, non vehementer, aph. 28. libr. 2. οἱ πυρέσσοντες μὴ παντάπασιν ἐπιπολαίως, qui non omninò leuiter febricitant.

Ἐπιπόλαιος δίψα, sitis leuis & parua, contemnenda aut superficiaria, quæque ex oris caliditate & siccitate, non ex aliqua partium internarum dispositione orta est, lib. 6. Epid. aph. 21. sect. 4.

Ἐπιπολαιότερον ὀστέον dicitur Hipp. os quod minus altè procedit, minus profundum est, sed per summa fertur & in superficie extat. Lib. de Cap. vulner. (p. 911. B.) λεπτότερον γὰρ τὸ ὀστέον καὶ ἐπιπολαιότερον τῶν νέων ἢ τῶν πρεσβυτέρων. quòd os iuuenum quàm senum tenuius sit & per summa magis extet. Rursus (ibidem p. 913. D.) καὶ πολλάκις πυκνότερον ἐπιπολάζον ἐὸν τὸ ὀστέον, sæpiusque os per summa fluitans apparet, hoc est, in superficie extat, quod dicitur de osse suppurato & pure manante.

Ἐπὶ πολὺ quod diu & multum perseuerat, cui opponitur τὸ ἐπὶ μικρόν, quod paruo durat. In Coac. (pag. 174. 3.) ἐν σπασμοῖσιν ἀναυδίη ἐπὶ πολὺ, κακόν. Loquendi impotentia in conuulsionibus multum perseuerans, malo est.

Ἐπιπόνως grauiter, laboriosè, difficulter, non sine molestia Lib. 1. Epid. (p. 355. 25. H. 939 E.) ἐπιπόνως ταῦτα πάντα πλείστοισιν. Atque adeò hæc ipsa plurimis grauia & molesta fuere. Significat plurimis laboriosa & grauia fuisse symptomata, adeò vt decumbere coacti sint, nec recti aut stantes ea ferre possent, vt scribit Gal. qui ἐπιπόνως ἐν ὀρθῷ exponit, hoc est, grauiter & molestè. ἐπίπονα πτύσματα, laboriosa sputa dicuntur lib. 2. Epid. (p. 1023. H.) quæ laboriosè & difficulter educuntur. ἐπίπονα οὖρα. vrinæ laboriosæ & negotium exhibentes, τὰ μετὰ πόνου διαχωρούμενα καὶ κενούμενα, quæ cum labore excernuntur & vacuantur, In Prorrh. (189. 6. H. 71. H.

Ἐπιπυρέσσειν est cùm febris subinde repetit & ingrauescit, In Prorrh. (pag. 175. 33. 68 D.) ἐπιπυρέξαντες σὺν ἱδρῶτι, si febris subinde repetat cum sudore, & ἐπιπυρέξαντες simpliciter Coac. (p. 130. H.)

Ἐπιπωρώματα sunt tophi aut calli tophacei in artubus enati, calli in articulis indurati, & callosæ in iis durities, quæ πῶροι dicuntur. Prorrhet. 2. (p. 92. C.) ἢ περὶ τὰ ἄρθρα ἐπιπωρώματα ἔχουσιν, aut callos in articulis induratos habent. Et rursus (ibidem D.) καὶ μηδὲ περὶ τὰ ἄρθρα ὑπὸ ἐπιπωρώματα ἔχῃ, necdum callos induratos circum articulos habet, super articulos ex callo quædam tubercula innata, dixit Celsus cap. 8. lib. 2.

Ἐπιρριγοῦν, insuper rigere, subinde rigore corripi in febre, neque vnum rigoris insultum, sed frequentem & subinde repetitum

ſignificat. lib.6 Epid. ſect.7. aph.2. τάχιστα ἔθνησκον ἐν ἐπιῤῥιγώσεσι πυρετοῦ τῆς φρικῆς. celerrimè interibant vbi enim febre ſubinde rigore correpti eſſent.

Ἐπίσιον, pubes, & locus imi ventris vbi pili enaſcuntur. lib.1. περὶ γυναικ. (pag.614.36.) καὶ ὀδύνη ὀξέη καὶ συντρεχὴς ἔς τε τὰ αἰδοῖα, καὶ ἐς τὸ ἐπίσιον & dolor acutus & vehemens tum ad pudenda, tum ad pubem. Vbi etiam exemplaria quædam manu ſcripta ἐπίσειον habent. Rurſus lib 2. (pag.639.20) ὀδύνη τε ἐς ἔσχει τὰ αἰδοῖα, καὶ τὸ ἐπίσιον. dolorque pudenda ipſa occupat & pubem. Et (pag.643.42.) καὶ ὀδύνη ἐς τὸ ἐπίσιον. & dolor ad pubem. Et (p.665 2.) καὶ ὀσφὺν πάντα, καὶ ἰξύας, καὶ ἐπίσιον. & dolor omnia occupat, tum lumbos, tum pubem. Lib. περὶ σαρκῶν (p 252.34.) καὶ ἐν τῷ ἐπισίῳ τρίχες πολλαί. & in pube pili multi enaſcuntur. Ἐπίσιον, ἐφήβαιον, καὶ τὸ αἰδοῖον ἀνδρός τε καὶ γυναικός, pubes & pudendum virile ac muliebre exponitur Heſych. Ἐπίσιον Pollux ἥβην καὶ αὐτὴν τὴν τρίχωσιν eſſe dicit. Nam & ἐφήβαιον ſolis Medicis vſurpari. Rufus quod τῷ ἤτρῳ eſt continuum ad pudenda vſque ἐπίσιον & ἥβην vocari ſcribit. quibuſdam etiam ἐφήβαιον. Idem quoque lib.2. περὶ ἀνθρώπου μορίων (pag.30.) quendam locum adducit ex lib κοῖλαι γνῶμαι inſcripto, vbi ἐπείσιον ſcribitur, ſi modò vera eſt ſcriptio, ac non potiùs ἐπίσιον leg.

Ἐπισημαίνειν eſt ſignificationem de ſe præbere. Dicitur autem de primo febrilis acceſſionis inſultu & inuaſione, vt ægr.6. libr. 1.Epid. τὰ δὲ πλεῖστα ἐπισημαίνοντες οἱ παροξυσμοὶ ἐν κρισίμοισι μᾶλλον. febrium inſultus vt plurimùm diebus decretoriis inuadebant. Eſt autem ἐπισημασία primus acceſſionis febrilis inſultus primaque febris ſignificatio aut inuaſio, vt ſcribit Gal. lib. de Temp. Morb. (pag.382.40.) καλῶ δὲ εἰσβολὴν τοῦ παροξυσμοῦ, τὸν ἀκριβῶς ἤδη πρῶτον χρόνον ἀπλατῆ· ὃν δὲ αὐτὸν ἔθος ἐπισημασίας αὐτῶν ὀνομάζειν. Voco autem acceſſionis inuaſionem tum primum exactè tempus ſine latitudine, quod etiam ipſum ἐπισημασίας nominare conſueuerunt. Idem Com.2. in Progn. (p. 135 54.) οὐ μόνον ἐν ταῖς εἰσβολαῖς τῶν πυρετῶν, ἃς ἐπισημασίας ὀνομάζουσι, non ſolùm in febrium acceſſionibus, quas ἐπισημασίας vocant. Et Com. ad aph.2. libr 1. ἀρχαὶ τῶν παροξυσμῶν αἱ ἐπισημασίαι ὀνομάζονται. Acceſſionum initia quæ ἐπισημασίαι dicuntur. Ἐπισημαίνειν etiam notas & indicia de ſe præbere ſignificat, vt lib.de rat. vict. in Morb.ac. (p.110.5. H.404.22.) βρώματα δὲ μάλιστα ἐπισημαίνει, cibi verò de ſe præcipuè notas & indicia præbent. Etenim ciborum facultates iuxta vnamquanque rerum mutationem in corporibus iudicantur, & de ſe ſignificationem ac notas edunt. Et lib. περὶ ὀκταμήνου (p.237 3.) εἰ μὴ ἔστιν οἷσιν ἐπισημαίνει ὁ πρῶτος μὴν ὀλίγον. niſi ſi quando quibuſdam primo menſe quandam de ſe ſignificationem exhibeant. Ἐπισημαίνεσθαι quoque dicitur de nota quæ imprimitur in aliqua corporis parte & ex morbo comitiali relinquitur, lib. de Morb.ſacro (pag.306. 17.) οὐ γὰρ ἔτι ἐπίληπτοι γίνονται, ἢν ἅπαξ ἐπισημανθῶσι. Neque enim ſi ſemel notam ex morbo impreſſam ſuſceperit, amplius morbo corripitur. Inde ἐπίσημα τὰ παιδία dicuntur pueri morbo comitiali conflictati, ſed ſuperſtites nota ex morbo impreſſa relicta, & quibus aut os conuellitur, aut oculus, aut ceruix aut manus. (ibidem v.12.) Ac rurſus ἄσημοι περιγίνονται dicuntur, qui citra notam ex morbo relictam aut impreſſam ſuperſtites euadunt ac ſuperſunt. (ibidem v.24.)

Ἐπίσκληρος, induratus, obduratus, durus, vt ἐπίσκληρος κοιλίη venter induratus in læuitate inteſtinorum, ex Prorrh (p 213.35. H.79.D.) Vbi tamen ſcribit Gal. Dioſcor. ἐπίσκληρον legiſſe & τὸ κατεσκληρυμένον σῶμα, hoc eſt, corpus induratum, expoſuiſſe. Idem etiam in Exeg. apud Hipp. ἐπισκληρεῖς, τοὺς κατεσκληκότας, induratis, obduratis, exponit.

Ἐπισκοτάζειν eſt tenebras inducere, lucem auferre & obſcurare, obumbrare, lumini officere, luminibus obſtruere. lib. κατ' ἰητρ. (p.669.49. H.741.D.) καλῶς ὅπως μὴ ἐπισκοτάζειν, dum ne lumini officiat.

Ἐπισπάδην aduerbium eſt ſignificans auidè, vnico hauſtu & contento ſpiritu, affatim. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.546.23.) de aquæ intercutis cauſis, cùm quis affatim copioſam aquam biberit. θέρεος ὥρῃ, ἢν ἐξ ὁδοιπορίης ὕδωρ ὀμβρίου, ἐπιτύχῃ ὀμβρείου ὕδατος καὶ στασίμου, καὶ πίῃ αὐτοῦ ἐπισπάδην πολλόν. æſtatis tempore ſi quis ex longa via aquam pluuiam & ſtatariam nactus, eam auidiſſimè & continente ſpiritus tractu copioſè hauſerit.

Ἐπισπασμὸς eſt [illegible]ctio, & aëris inſpirati attractionem ſignificat ac pro inſp[illegible]tione ſumitur. lib.6 Epid. ſect.5.aph.30. Vbi Gal. ἐπισπασμὸν τὴν εἰσπνοὴν ſumit. Quintus verò apud Hipp. ἐπισπασμὸν non ſimpliciter reſpirationem ſignificare contendit, ſed celerem & crebram.

Ἐπίσπληνος, lienoſus, ſplenicus, lienis tumore vexatus, lib.7. Epid. (p.1138.B.)

Ἐπίστανται δύνανται. hoc eſt, poſſunt, apud Hipp. exponit Erot. ſubindicato loco lib. de art. (p.608.3. H.803.C.) ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι αἰσχρὸν μὲν τὸ πολλοῦ ἀξιοῦνται, μελετᾶν δὲ ἅμα μὲν οὐκ ἐπίστανται, ἅμα οὐ τολμῶσιν. Atqui homines deformitatem magno quidem redimendam æſtimant, eò autem ſtudio anniti neque poſſunt, neque ſuſtinent. Atque aliàs etiam vſurpatur Hipp. vt lib. περὶ σαρκῶν (pag.253.40.) οἱ κωφοὶ οἱ ἐκ γενεῆς, οὐκ ἐπίστανται διαλέγεσθαι. Surdi ab ipſo ortu ſermocinari nequeunt. Et lib. 1. περὶ διαίτης (p.344.54.) οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐκ τῶν φανερῶν τὰ ἀφανέα σκέπτεσθαι οὐκ ἐπίστανται. Neque verò homines ex manifeſtis obſcura conſiderare poſſunt, aut norunt. Quæ quidem locutio planè eſt Homero familiaris, cùm fuerit Hipp. (vt ſcribit Erot.) ἀνὴρ Ὁμηρικὸς τὴν φράσιν. Sic enim ὀδυσσ. θ. (v.240.) ὅς τις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν, Quicunque poteſt ſuo iudicio commoda dicere. Qui locus eſt ab Erot. ſubnotatus. Rurſus Il. ι. (verſ.238.) νῶϊ δὲ καὶ χαλεποῖσιν ἐπιστάμεθα μάχεσθαι. Nos autem & cum fortibus pugnare poſſumus. ἐπιστάμεθα enim idem quod δυνάμεθα exponitur. Et Il. π. (verſ.389.) de Achillis haſta. ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς. Sed ipſam ſolus tractare nouerat Achilles, hoc eſt, poterat. ἐδύνατο. Heſych. quoque ἐπίσταμαι, δύναμαι exponit, & ἐπιστάμεθα, δυνάμεθα.

Ἐπίσταξις dicitur Hipp. repetita ſanguinis è naribus ſtillatio, & vbi nares inſuper ſanguine ſtillant, vt ſi die indice ſanguinis ſtillatio prehendat, & die indicatorio denuò repetat. In Prorr. (p.215.31.H.80.F.) ἄλλως τε καὶ ἢν τις ἐπιστάξῃ, tum verò præcipuè ſi quis è naribus denuò ſtillare cœperit (Sic enim illic legendum eſſe monuimus.) Rurſus in Coac. (p.171.E.) ἄλλως τε ἀλλ' ἢν δὶς ἐπιστάξῃ, καὶ ἢν ἐπιστάξῃ, tum verò præſertim ſi bis ſanguinis ſtillatio prehenderit, ac rurſus nares ſtillare cœperint. Rurſus (ibidem p.159.H.) ἐπιστάζοντες ἐκ ῥινῶν, quibus naſtra ſanguine ſtillant dicuntur. Quod etiam repetitur in Prorrh. (p.213.1.H.79.A.) ſed ἀποστάζοντες ſcribitur.

Ἐπίστασις detentionem ac ſuppreſſionem ſignificat, & crebrò effertur Hipp. de aluo remorata & ſuppreſſa. In Prorrh. (p. 216.12. H.81.A.) ἴσως ἐξ ἐπιστάσιος, fortaſſis etiam ſupprimitur [aluus] & repetitur Coac. (p. H.196. A.) Rurſus in Prorrh. (p.213.54.H.79.F.) ἐπίστασις pro alui ſuppreſſione ponitur, vt & Coac. (p.171.A.) Et iterum (ibidem v.34. H.79.D.) οἷσι κοιλίης ἐπιστάσιος αἱμοῤῥαγίη. Qui ſuppreſſa aluo ſanguinem è naribus fundunt. quod in Coac. (p.172.E.) κοιλίης ἐπισταθείσης, hoc eſt, aluo ſuppreſſa ſcribitur. Et rurſus in Prorrh. (p.215. 20. H.80 D.) ἆρα δὲ ἐπιστάντων αὐτῶν οὗτοι ἐκλύονται; animaduertendum verò num ex iſtorum ſuppreſſione ij exoluuntur. Quod repetitur Coac. (p.219.H.) Ἐπίστασις κοιλίης etiam alui ſuppreſſionem denotat in Coac. (p.193.E.) ἐκ κοιλίης ἐπιστάσιος τῆς ἄνω καλῶς ὑπηρετούσης. & alui ſuppreſſio, ſuperiore ventre probe officio ſuo fungente. Et ἐπισταθείσης κοιλίης, hoc eſt, aluo ſuppreſſa aut remorata ibidem (p.220.B.) Eadem notione ἐπίστασις οὔρου vrinæ ſuppreſſio ac inhibitio dicitur, vbi vrina reſtitat aut ſerincior, in Prorrh. [pag.206.16 H.76.E.] οὔρου ἐπίστασις, καὶ οἷσι ῥίγεα ἐπὶ τούτοισι. In iis quibus rigores imminent, vrinæ ſuppreſſio aut detentio, ἡ ἐπίσχεσις exponitur Gal. ἐπίστασις τοῦ αἵματος ſanguinis coërcitionem & inhibitionem ſignificat, vbi ſanguis ſiſtitur aut reprimitur præ ſiccitate, aut coërcetur & inhibetur. Sanguinis tumultuationem & infeſtationem dixit Calius, velut impreſſionem in ſanguinem factam. Lib. περὶ χυμῶν [p.380.15.] Ἐπίστασις λιπαρὴ καὶ ἀθρόη, vrinæ ſuperficies ſumma pinguis & conferta dicitur. aph.35. lib.7. hoc eſt, in vrinæ ſummo pinguedo ſupernatans. Sic enim legit Gal. cùm multa exemplaria ὑπόστασις habeant. In Progn. quoque huiuſmodi pinguedines in vrinæ ſuperficie innatantes, λιπαρότητας τὰς ἄνω ἐφισταμένας vocat Hipp. Et aph. 34. lib.7. ἐν τοῖσιν οὔροισιν ἐφιστάμεναι πομφόλυγες, in vrinæ ſummo bullæ inſident, innatant aut ſuperſtant.

Ἐπιστατέειν νοσέουσι, eſt ægris præeſſe ad curationem aut præfici, ægrorum curam habere. ἐν παραγγελίαις [p.27.7.] οὐ δὲ ἐπὶ κοινῇσι τῇ ἐπιστασίῃ ἕνεκα ὑγιείης. Conuenit autem ægris præeſſe, aut ægrorum curam habere ſanitatis gratia. Et rurſus [pag.18.27.] τῶν μὲν οὖν τοιουτέων ὅπως ἂν καὶ ἐπιστατέοιμι. Talibus igitur vbi præeſſem, aut ſi talibus præfectus eſſem, hoc eſt, ſi his collega in curandi ratione adiungerer. Sic ἐπιστατέειν νόσου ἰητρῷ dixit [ibidem pag. 28. 24.] vbi medicus morbo præeſt.

Ἐπιστήμων exponitur Galeno in Exeg. apud Hipp. ἐπιστατικῶς, συνετῶς, ἐρευνητικῶς, hoc eſt, cogitabunda, intelligens, hæſitans. Ἐπιστήμη verò & δόξα inter ſe opponuntur, ſcientia & opinio, ἐν νόμῳ [pag.2.34.] quorum ἐπιστήμη verum ſcientiæ habitum parit & artificem reddit, δόξα verò falſam ſcientiæ opinionem, & malum artificem.

Ἐπισφαίριον

Ἐπιστορέσαι Erot. apud Hipp. ἐπιστρῶσαι exponit quod est insternere, superssternere, nimirum locum lib. de art. [pag. 620. 55 H. 813. A.] subindicans. καὶ ἐπὶ μὲν τὸ ξύλον ἐπιστορέσαι, ὃ χρὴ ἱμάτια, ἢ ἄλλο τι ὃ μαλθακὸν μὲν ἔσται, ὑπείξει δὲ μὴ μέγα. Ac columnam quidem, aut tunicis, aut re quapiam molli, quæ tamen nec multum cedat, insternere oportet. Rursusque ibidem [pag. 658. 10. H 836. D] ἐπεστορέσθω δὲ ἐπὶ τὸ ξύλον ἱμάτιον πολύπτυχον ὡς μαλακώτατον ᾖ. instratoque ligno multiplici stragulo, quò mollissimum sit.

Ἐπιστρέφειν conuertere se, aut pedem referre significat, & neutraliter positum videtur pro reflecti, relabi, conuerti. In Coac. (pag. 135 E.) οἱ ἐκ νούσου μακρῆς ἀναλαμβανόμενοι, εὐσιτοῦντες, καὶ μὴ ἐπιδιδόντες, ἐπιστρέφουσι κακοήθως. Qui ex longa valetudine sese recolligentes cupidè comedunt, ac nihil proficiunt, ij malignè relabuntur aut conuertuntur, hoc est, tandem ad inappetentiam relabuntur aut ciborum fastidium malignum. Aut certè ἐπιστρέφειν idem quod ὑποστρέφειν sonat, & de morbi reuersione aut recursu dicitur, vt ἐπιστροφὴ ὑποστροφὴν significat in Coac. (pag. 159. C.) ὅσοις δὲ ἐξ ἐπιστροφῆς πάσχουσί τι τούτων, ἀσφαλέστατοι. Ac fortasse quidem quibus ex morbi reuersione tale quid contingit, securissime habent. Est etiam ἐπιστρέφεσθαι peruerti, & eam quæ est præter naturam rectitudinis depravationem denotat, vt in vertebris colli in angina contingit, aph. 35. lib. 4. ἢν ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ ἐχομένῳ ὁ τράχηλος ἐξαίφνης ἐπιστραφῇ. Si febre detento repente collum peruertatur, intorqueatur. Vbi scribit Gal. τὸ γὰρ ἐπιστραφῇ ῥῆμα, τὴν ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν ὥσπερ δηλοῖ τῶν σπονδύλων ἐνδεικνύμενον. Nam intorqueri verbum omnem præter naturam à recto tramite vertebrarum declinationem denotat. At in Coac. (pag. 163. G.) τράχηλον ἐπιστραφῆναι μὴ δύνασθαι, collum conuerti non posse, in angina dicitur.

Ἐπισφακελίζειν est præterea syderari, corrumpi, omninò vitiari, & de iugulo prorsus corrupto dicitur, lib. de art. (pag. 595. 9. H. 790. H.) ἢν μὴ ἐπισφακελίσῃ, nisi omninò corrumpatur, vitietur. Et rursus (pag 623. 41. H 816. G.) ἐπισφακελισμοὶ τῶν ὀστέων, ossium syderationes. Et (pag 624. 35. H 817. B) καὶ ὁ κίνδυνος ἐπισφακελίσαι ἐστίν, & costa his sydera acest ἀποσφακελίζειν vitiari dixit Celsus cap 9 lib. 8. de costis, omnis mora vitanda erit, ne os infra vitietur.

Ἐπισφαλὴς νοῦσος, morbus periculosus, Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 11. 42.) ὅταν δὲ τύχωσι μεγάλῃ τε καὶ ἰσχυρῇ καὶ ἐπισφαλεῖ νοσήματι. Vbi verò magnum & vehementem ac periculosum morbum nacti fuerint.

Ἐπισχόντες dicuntur quibus accessio febrilis subsistit, cunctatur, inhibetur aut differtur. In Coac. (pag 128 G) τρίτῃ ἐπισχόντες, τετάρτῃ παροξυνθέντες. Quibus tertio die subsistit accessio, quarto ingrauescit. Ἐπισχών, immoratus, sustinens, lib. 5 Epid. (pag. 1160. A.) ὀλίγον δὲ ἐπισχών, paruo autem postea temporis interuallo, pauca interposita mora, nec multo interiecto tempore, non diu moratus. Quæ phrasis reperitur lib 7. Epid. (pag. 1235. G. & pag. 1212. C.) καὶ μικρὸν ἐπισχόντι. & pauca interposita mora. Et rursus (ib. E) οὐ πολὺ ἐπισχών, ἐτελεύτησεν, non longa interposita mora vitam finiuit.

Ἐπίτασις Hipp. dicitur febrium intentio & accessionis initium Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 114 31. 405. 44) φυλάσσειν καὶ τὰς ἐπιτάσιας τῶν πυρετῶν καὶ τὰς ἀνέσιας, obseruare tum febrium intentiones tum remissiones. Rursusq; (ib. v. 33. ib. 47.) ὅταν δὲ ὅκοταν πλεῖστον ἀπέχωσι τῆς ἐπιτάσιος. Ad hæc verò quando plurimùm ab intentione discesserint. Vbi ἐπίτασιν Gal. τὴν ἀρχὴν τοῦ παροξυσμοῦ, accessionis initium exponit. Ἐπίτασις κοιλίης etiam scribitur in Prorr. (p. 213. 34. H. 79 D. & 54. 79. F.) ventris contensio, intensio, suppressio. Etsi ἐπίστασις, aut ἐπιστάσιες κοιλίης quædam legunt exemplaria. Verùm Gal. illic ex Dioscor. ἐπίτασιν legit. Ἐπιτείνεσθαι τοῦ πυρετοῦ nouè dicitur de ægro in quo febris inualescit aut intenditur, lib 5. Epid (pag. 1154. H.) πάλιν ἐπιτείνοντος τοῦ πυρετοῦ, καὶ ὑπνώδης ἦν. Rursus inualescente febre in somnum propensa erat. At de febribus quæ intenduntur, augmentum capiunt, aut validiores fiunt, ἐπιτείνεσθαι dicitur, In Coac. (pag. 133. H.) οἱ συνεχέες διὰ τρίτης ἐπιτεινόμενοι. febres assiduæ quæ tertio die intenduntur, augentur. ἰσχυροτέρους γενέσθαι dicit aph 43. lib. 4 & ἐπιδιδόναι lib 1. Epid. sect. 1. ἐπιτείνει, αὔξεται, ἀκμάζει, exponit Hesych.

Ἐπίτεξ Ionica est dictio quæ partioni propinquam & vicinam significat, ex Herod. lib. 1. Sic etiam apud Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 603. 4.) γυναικὶ δὲ γυναικὸς ἢν ἐπίτεξ ᾖ. mulierem dico quæ partui vicina fuerit. Quæ lectio valde mihi probatur, etsi ἐπιτόκος alij legunt, quidam etiam ἐπιτεύξῃ vitiosè.

Ἐπιτηδεύματα sunt vitæ instituta, studia, cuique dicatum vitæ genus, officium & munus. Vitæ affectiones vocat Aurel. cap. 12. libr. 2. Tard Pass. vitæ proposita Celsus cap. 16. lib. 5. Gal. Comment. 3. in libr. 1. Epid. (p. 376. 57. H. 959. A.) περὶ τῶν δὲ ἐπιτηδευμάτων τῶν τοιούτων φησὶν ὅσα πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι διὰ χρείαν ἢ ἀνάγκην, εἴτε ναυτιλλόμενοι, εἴτε γεωργοῦντες, ἢ οἰκοδομοῦντες τι, ἢ χαλκεύοντες, κυνηγετοῦντες ἢ φιλογυμναστοῦντες, ἢ λουόμενοι πολλάκις ἐν ὕδατι θερμῷ ἢ ψυχρῷ. Ἐπιτηδεύματα autem vocant quæcunque homines obeunt aut vtilitate aut necessitate adducti, siue nauigent, siue rem rusticam colant, ædificent, fabricentur, venentur, exercitationem lubenter obeant, vt si sæpe in calidis vel frigidis aquis lauent. Morborum dignotiones ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων, hoc est, ex vitæ institutis & vitæ genere hauriendas esse præcipit Hipp. lib. 1. Epid. (pag. 175 48. H 959. A.) Ἐπιτηδεύματα etiam Hipp. institutam victus rationem in hydrope laborantibus significant, & remedia quæ hydropicis adhibentur ad ciendas vrinas, & aquas per eas educendas, studiumque quod his instruendis remedijs adhibetur Prorr. 2. (p. 89 E.) τὰ δὲ οὖρα φαίνεσθαι πρὸς τὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ τῶν οἴνων τὰς μεταβολάς. Vrina in transitu pro institutæ vitæ ratione, & vinorum mutatione mutationem sentiat. Rursus ib. (p 92. D.) πρὸς τὰ ἐπιτηδεύματα κοιλίαι εὐήθεες ὑπακούειν dicuntur alui pro vitæ instituto probè respondentes, alui institutæ vitæ rationi probè obaudientes, cedentes & respondentes, hoc est, medicamentis facilè obedientes, fluxæ & effusæ. καὶ κοιλίας ἀγαθὰς ἔχειν ὑπακούειν πρὸς τὰ ἐπιτηδεύματα, aluumque habet vitæ instituto probè cedentem.

Ἐπιτίθεσθαι cunctari significat, differre, diem de die ducere, idem quod ἀναβάλλεσθαι aut ἀναθέσθαι, lib. περὶ τέχνης (pag. 7. 18.) προκαταλαμβάνει δὲ διά τε τὴν τῶν σωμάτων στερεότητα, ἐν ᾗ ἐνοικοῦσιν αἱ νόσοι, διά τε τὴν τῶν καμνόντων ὀλιγωρίαν. ἐπιτίθενται γὰρ, λαμβανόμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νοσημάτων ἐθέλουσι θεραπεύεσθαι. Præoccupat autem tum propter corporum densitatem, in qua abditi morbi lateant, tum propter ægrorum negligentiam. Differunt enim & cunctantur, morbis verò correpti, curari desiderant. Agitur enim de morbis qui medicorum curationem præcurrunt.

Ἐπίτοκος fœcunda, aph. 55. lib. 6. Epid. sect. 8. ὁ ἐπεὶ τε ἐπίτοκος ἐοῦσα τῷ διακορηθῆναι χρόνῳ, antea cùm puella esset fœcunda.

Ἐπιτροπὴ, curatio, procuratio, lib. περὶ εὐσχημοσύνης. (p. 25. 57.) ἐπιτροπὴν δὲ μηδεμίαν ἰδιώτῃσι ποιέεσθαι περὶ μηδενός. Idiotis verò nullius rei curam committas.

Ἐπιτροχώτερον, agilius, velocius, promptius, citius, procliuius dicitur, & quod facilius inclinat, vt de osse humeri lib. de art. (p 597. 14 H 791. B.) ἐν τούτῳ γὰρ ἐπιτροχώτερον αὐτῷ ἅμα τῷ ὤμῳ καὶ τοῦ βραχίονος ἐς τὸ ῥέπειν κάτω, ἢ ἐς τὸ ἄνω. Vna enim cum humero & brachio procliuius est vt deorsum inclinet, quam vt sursum feratur, hoc est, promptius & facilius deorsum fertur. At erot. ἐπιτροχέστερον (si modo vera est lectio) pro ἐπιτροχώτερον legisse videtur, quod ἑτοιμότερον exponit, quod procliuius aut promptius deorsum fertur, aut facilius defertur.

Ἐπιτυγχάνειν est verum assequi, cognitione consequi, aut cognoscere. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 18. 54) ὅπως εἴ τις δυνάμενος ζητεῖν εἰδὼς ἐπιτυγχάνειν, ὅμως ἂν ταῦτα ἐπιτυγχάνοι αἰεὶ τὸ βέλτιστον. Ad hunc modum si quis inquisitione diligenti res huiusmodi externas cognitione consequi possit, is poterit semper quod melius est ex omnibus eligere.

Τὰ ἐπιφαινόμενα dicuntur in morbis, quæ in morbis mox apparent nec vnà cum morbo inuadunt aut incipiunt, sed superueniunt, siue signa, siue symptomata, vt aph. 12. lib. 1 & lib. 1. de Crisibus, & in Coac aph. 1 lib 1. τὰ ἐπιφαινόμενα quoque peculiari nomine intelligi passunt menstrua, aut ea quæ toto gestationis tempore in vterum gerentibus apparent, vt menstruæ purgationes aut deprauata appetentia quam κίσσαν vocant, vt aph. 7 lib. 6 Epid. sect. 8. τὰ ἐπιφαινόμενα ἐν τῇσι κυούσῃσι. Quæ gestationis tempore apparent, in quos menses incidant, videndum. Quod etiam repetitur lib. 2 Epid. (pag. 1030. H.) Sic lib. 4. Epid. (pag. 1228. G.) ἐρυθρὰ ἐπιφαινόμενα, menstrua vocantur.

Ἐπίφλεβοι dicuntur venosi & quibus venæ sunt conspicuæ & eminentes, quales sunt graciles & calidiore temperamento præditi, aph. 23. sect. 4. lib 6. Epid. Vbi ἐπιφλέβους exponuntur Gal. οἱ ἐπιφανεῖς αἱ φλέβες εἰσὶν, τουτέστιν ἐξέχουσαι, ὡς ἂν αὐτοὶ γὰρ πλήρεις αἵματος εἶναι, καὶ γυμνοῦσθαι διὰ τὴν ἔνδειαν τῶν σαρκῶν αὐτοῖς ἐπιβαλλουσῶν. quibus conspicuæ sunt venæ, hoc est, extra prominentes, quippe quæ sanguinis plenæ sunt, & propter penuriam ipsis contegentium carnium nudæ apparent. Eandem etiam dictionem vsurpat Aret cap. 1. lib. 2. διαγν. ἢν μὲν δ' ἔωσι πολύαιμοι & ἐπίφλεβοι ἔωσι. Si sanguine abundent & venas prominentes habeant.

Ἐπιφλογίσματα sunt incendiosa ac velut incendia, partes velut à flamma deustæ & efferuescentia ac dolore calido cum feruore agitatæ, & tumore affectæ, quæ ad rubrum & cruentum

ob sanguinem qui recens eò confluxit, tendunt, aph. 25. lib. 5. ἐπιφλογίσματα ἐν τοῖσιν ἕλκεσι ... ὕφαιμον ... παρὰ αἷμα, dicuntur. Gal. exponit, ὥσπερ ὑπὸ φλογὸς ἐκκεκαυμένα, διὰ τὴν θερμασίαν τῶν ἐργαζομένων αὐτὰ χυμῶν. ardores & feruores velut à flamma, ob exuperantem humorum caliditatem. Inflammina vocant quidam, quæ velut à flamma aliqua sunt deusta.

Ἐπιφοιτέον ἄλγημα dolor accedens. In Coac. (pag. 169. G.) ὀσφύος ἄλγημα συνεχὲς ἐπιφοιτέον, lumborum dolor crebrò accedens.

Ἐπίφορος est fœmina vterum ferens & grauida, aut vicina partui. In Prorrh. (pag. 204. 2 H. 75. H.) τῇσιν ἐπιφόροισι κεφαλαλγικά. In vterum gerentibus capitis dolores. Vbi scribit Gal. τὰς δὲ οὖν ἐπιφόρους ἔνιοι μὲν ἀκούουσι τὰς ἐγκυμονούσας, ἄλλοι τινὲς εἶναι τὰς ἀποκυίσκουσας, ἔνιοι δὲ τὰς ῥᾳδίως συλλαμβανούσας καὶ συνεχῶς τικτούσας. Ἐπιφόρους igitur nonnulli quidem intelligunt vterum gerentes & quæ vicinæ sunt puerperio, nonnulli verò eas quæ facilè concipiunt & crebrò pariunt. Eadem quoque dictio vsurpatur in Coac. (p. 202. C. F. 103. A. H. & pag. 205. D.)

Ἐπίφυσις est quid ossi adnatum, vt sit veluti ossis vnitio, accrementum aut accretio dici potest. Dicitur etiam appendix, aut ossis accrementum velut ossis productio, adnataque quædam vocant & adnatum os. Libr. de fract. (pag. 549. 15. H. 760. E.) de tibiæ ossibus, ξυνέχεται δὲ ἀλλήλοισι τὰ πρὸς τοῦ ποδὸς, καὶ ἐπίφυσιν κοινὴν ἔχει. Cohærent autem inter se qua parte pedem contingunt, communemque habent ossis accrementum. Rursusque (ibidem vers. 25. H. ib. F.) τὰ δὲ πρὸς τοῦ μηροῦ ξυνέχεται, καὶ ἐπίφυσιν ἔχει, καὶ ἡ ἐπίφυσις διάφυσιν. Ad femur autem adnato quodam osse coniunguntur, quod septum medium habet. Reliqua περὶ τῆς ἐπιφύσιος vide apud Gorræum. ἐπιφύσιες βλεφάρων dicuntur lib. 3. Epid. st. pest. (pag. 427. 24. H. 1085. H.) eminentiæ quædam palpebris adnatæ ex crassis crassis quibusdam humoribus protuberantes, ἐκθλίψεις σαρκοειδεῖς aut ὑπεροχὰς exponit Gal. vt illic scripsimus.

Ἐπιχειρέεσθαι & ἐπιχειρίζεσθαι est aggredi & manus admouere aut curationem per chirurgiam tentare. lib. 5. Epid. (pagin. 1147. E.) τούτῳ ἐπεχειρίσθη τῶν αἱμορρόων τῶν κοιλίην κακῶς πως ἔχοντι. In hoc manus hæmorrhoidibus est admota, cùm male quodammodo affectus esset venter. Ἐπιχείρια verò dicuntur Hipp. munera & merces quæ medico ab ægris datur velut pretium, aut manus pretium. ἐν παραγγελίῃσι (pagin. 26. 13.) τί γὰρ ἂν εἴη χαλεπὸν τὰ ἐπιχείρια ἐνεργεῖν, οἱ τὰ τῆς ἰητρικῆς ἔργα κακῶς διαπραγεῦντες. Quodnam enim malum esset, si qui medicinæ opera male administrant, mercedem auferrent? Ἐπίχειρα dicuntur quæ artifici debentur pretia, hoc est, manus pretium. Pollux libr. 6. capit. 40. μισθὸν & ἐπίχειρα de eodem distinguit, & quæ χειρουργίᾳ debentur, ἐπίχειρα, quæ medico σῶστρα, σωτήρια, καὶ ἰατρεῖα.

Ἐπιχλιαίνεσθαι, subinde calescere, intepescere, de febris suspicione sumitur, vt lib. 6. Epid. sect. 7. aph. 2. οὗτοι γὰρ καὶ ἐπεχλιαίνοντο. hi namque etiam incalescebant. Significat autem anginæ febrem etiam superuenisse. In Coac. (pagin. 219. H.) μετὰ κάρου καὶ κεφαλαλγίης τὸ ἐπιχλιαίνεσθαι ὀλέθριον. Cum sopore & capitis dolore subinde incalescere perniciem denunciat. Lib. 4. Epid. (pag. 1133. A.) ἐπεχλιαίνετο δὲ τὰ πλεῖστα Ἀπημάντος. plurimùm autem incalescebat Apemantus. ἐπιχλιαίνεσθαι etiam de calore in tumoribus præter naturam intepescente ac veluti subsidente sumitur, vt lib. 2. Epid. (pagin. 1012. C.) de tumore ad aures suborto, ἧσσον δὲ τοῦτο, καὶ ἐπεχλιαίνετο, qui tamen minor erat & intepescebat, hoc est, lenichatur & residebat, συνιζάνειν enim explicat Gal. in Prorrh. vt illic scripsimus.

Ἐπίχνοα ἔχοντα ὄμματα, oculi pulueruleenti dicuntur, puluere & sorde, velut lanugine obliti, squalidi, siue concretum pululum habentes & sordem. Quod ex nimia siccitate accidit, & his qui per magnum æstum & puluerem iter faciunt vt venit. In Prorrhet. (pagin. 176. 28. H. 80. F.) ὄμματα ἐπίχνοα ἔχοντα, μανικά, oculi squalidi & puluere obliti, insaniam portendunt. Galenus ἐκθολοῦσθαι τῇ ἐπιχυθείσῃ χνοῦ μεστούς hoc est, oculos puluere aut lanugine plenos exponit. In Coac. (pag. 208. B.) ὄμματα ἐπίχνουν ἔχοντα dicuntur, quomodo ἐπίχνουν Hesych. ἐπισκιασθέντα, ἐπικαλυφθέντα exponit, obtenebratum, tene desuper opertum, Gal. verò in Exeg. apud Hipp. ἐπίχνοα, ἐπίπαγοι χνοώδεις, concretionem lanuginosam, aut concretam lanuginem exponit.

Ἐπίχολον σῶμα, corpus biliosum. Libr. 5. Epid. (pag. 1148. H.) & (pag. 1149. F.) ἡ τε χροιὴ τοῦ σώματος ἐπίχολος ἦν, corporis dispositio biliosa.

Ἐπίχορδα idem quod mesenterium significat Aret. Capit. 6. lib. 2. de caus. & sign. ac morb. quòd supra intestina sit, aut ea fulciat ac sustineat. καὶ γὰρ καὶ ἐπίχορδα τὸ μεσεντέριον ἐκάλεσαν οἱ πάλαι, ... τὰ μέσα ... καὶ τὰ ἀγγεῖα, καὶ τὰς ἐμβολὰς ... τῶν ἐντέρων. Veteres etiã mesenteriũ ἐπίχορδα nominauerũt medios scilicet neruos & vasa, membranasque intestinorum fulcra & stabilimenta.

Ἐπιοιδέοντες, subtumidi, intumescentes, subturgidi. ὑποιδαλέους exponit Gal. in Prorrhet. (pagin. 192. 1. H. 72. G.)

Ἐπ' ὀλίγον effertur Hipp. de his quæ sensim fiunt & pauco tempore ac breui durant. In Coac. (pag. 152. B.) οὖρα ἐπ' ὀλίγον πεπαινόμενα vrinæ paruo tempore concoctæ permanentes. τὰ ἐπ' ὀλίγον ὀξέα ἀλγήματα, sensim aut paruo tempore ingrauescentes dolores. (ibid. pag. 127. E.) αἱ ἐπ' ὀλίγον θρασεῖαι παρακρούσιες. quæ paruo tempore fiunt desipientiæ, aut quæ sensim fiunt mentis emotiones, in Prorrhet. (pag. 177. 50. H. 69. D.) Libr. etiam 1. Epid. (pag. 355. 25. H. 940. H.) οὐδ' ἐπ' ὀλίγον πεπασμὸς ἦν neque sensim concoctio adfuit, de maligna tabe, in qua sputa cruda perseuerabant, ac ne vix quidem educebantur.

Ἐπομβρία assiduè pluuiosa tempestas, vbi alij aliis sine intermissione imbres succedunt. aph. 15. libr. 3. οἱ αὐχμοὶ τῶν ἐπομβριῶν εἰσὶν ὑγιεινότεροι. siccitates imbribus assiduis sunt salubriores. τὸ ἔαρ ἔπομβρον καὶ νότιον, ver admodum pluuium & austrinum, aph. 11. lib. 3. ὁ χειμὼν ἔπομβρος καὶ νότιος, hyems admodum pluuia & austrina, aph. 12. libr. 3. τὸ φθινόπωρον ἔπομβρον, autumnus valde pluuius, aph. 13. libr. 3. ἔτος νότιον, ἔπομβρον, annus austrinus & assiduis imbribus madens. libr. 3. Epid. in st. pest. (pag. 418. 22. H. 1081. H.) νοσήματα ἐν τῇσιν ἐπομβρίῃσιν ὡς τὰ πολλὰ γίνεται. morbi per assiduos imbres magna ex parte fiunt, aph. 16. lib. 3.

Ἐπορέγεσθαι est manus protensas porrigere, protendere, aut manibus porrectis aliquid prensare, captare, aut prehendere cupere. Lib. 7. Epid. (pagin. 1210. G.) de phrenitico, τῇσι χερσὶν ἐπορεγόμενος, καὶ αἰεί τι ἐξαπατώμενος θηρεύειν, manibus porrectis semper aliquid frustra captabat. Rursus ibidem. (pagin. 1212. F.) καὶ τῇ χειρὶ ἔσθ' ὅτε ἐπωρέγετο πρὸς τὸ κονίαμα. interdum etiam manum ad parietis tectorium porrigebat, protendebat, iniciebat. ἐπορεξάμενος, ὁρμήσας, ἐπιλαβόμενος Hesych. exponit.

Ἔπος pro αἶπος ponitur, hoc est, loco accliui, apud Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 556. 24.) ἢν δὲ πρὸς ἔπος βαδίζῃ, πνευστιᾷ ἰσχυρῶς, & si ad accliuem locum aut arduum iter faciat, vehementer anhelat. Vbi tamen ἔπος pro αἶπος scriptum existimo.

Ἐπίσχιον exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. κλῶμα ἐξ οὗ φύεταί τι, ὥσπερ καὶ τὰς σικύας. palmea ex quo quippiam enascitur, velut colocynthidis.

Ἐπουλωθῆναι, κατουλωθῆναι exponit Erot. ad cicatricem perducatur, nimirum locum lib. de art. exprimens (pag. 593. 30. H. 789. D.) οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα ἐπουλωθείη. Sic enim vel maximè cicatrix obducatur. Eoque modo planè mihi legendus Erot. videtur, alioqui manifestum mendum apparet, si ἐγχωρήσει ἐπουλωθῆναι exponatur, quod ne per somnium quidem Erot. contigit.

Ἐποχετεύεσθαι est deriuari per canalem deduci. Sudas ἐποχετεῦσαι ἐπιρρέῦσαι, influere exponit. Hipp. lib. περὶ ἱερῆς νούσ. (pag. 278. 42.) αἱ ἐς ἀλλήλας ἐποχετεύονται. quæ in sese mutuò influunt aut deriuantur. Vbi tamen viciosè ἐπαχετεύονται scribitur, vt & (pag. 279. 49.) ἀχετεύονται pro ὀχετεύονται malè legitur. Rursus ibid. 17.) καὶ ἐξοχετεύονται διὰ τοῦ νεάτου τοῦ κοσμίου, & per tibialis ossis infimam partem vehitur, deriuatur. Et (ib. 280. 15.) καὶ ἐξοχετεύονται ἐς αὐτό. in ipsum deriuantur, quod idem est quod ἐποχετεύονται.

Ἐπῶδες exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. δυσῶδες, ποῖον, ὀζῶδες. fœtidam, olidum, grauεolens.

Ἐπώδυνον ἧπαρ, iecur dolens & affectum propter inflammationem, obstructionem, aut aliam affectionem incendio similem. In Prorrhet. (pag. 187. 10. H. 71. E.)

Ἐπυώθη ὤματα παρ' οὖς, legitur apud Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1236. A.) Quibus verbis tubercula ad aures suppurata fuisse intelliguntur, vt mihi ἐπυώθη legisse videatur Cornar. Verùm suspectam esse nobis lectionem adscripsimus, & ἐπώχθη pro ἐπυώθη legendum videri, vt indicetur huiusmodi tubercula adaperta fuisse, & pus effluxisse, non secus ac αἰψοχθέω pro αἰνοχθέω apud poëtas dicitur.

Ἐποξέστερον, acidior, τὸ ἔχον πλεῖον κεκραμένον, exponitur Gal. in Exeg. copiosius acetum habens. Dicitur de lente Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν. (pag. 543. 49.) ἐν δὲ τῇσι πρώτῃσι τῶν ἡμερέων, ῥοφήμασι διαχρήσθω. φακῆν ἑφθὴν, ἐποξεστέρην τῷ ὄξει. Primis diebus sorbitionibus vtatur, lenticula cocta, acidiore ab acero, hoc est, copiosius acetum ammixtum habente. Atque ille locus mihi à Gal. in Exeg. designari videtur cùm ἐποξεστέρη & κεκραμένη dandi casu legatur. Quod non viderunt qui ἐποξεστέρην & κεκραμένην legunt, etsi in Asulano codice & manuscriptis exemplaribus ἐποξεστέρη apud Hipp. legitur. vitiosè tamen, vt satis apparet. Rursus ibidem (544. 17.) ἐσθιέτω δὲ φακῆν τὸ ὄξος ἐποξεστέρην, καὶ ... Edat autem lenticulam tostam acetum copiosius ammixtum habentem. Vbi etiam ἐποξεστέρην legisse videtur Caluus.

Ἐπωμὶς

Ἐπωμὶς superior humeri pars dicitur quæ superiecta est humeri articulo cum brachio, & ad ceruices tendit, superhumerale, & pars summa supra humerum, aut supra commissuram humeri, cum lato scapularum osse. Gal. Com. 1. in lib. de art. (pag. 580.8. H. 760.6.) τὴν ἐπωμίδα scribit esse τὸ ὑψηλὸν τοῦ ὤμου μέρος ἐπὶ τὸν τράχηλον, superiorem humeri partem, quæ ad ceruicem vsque porrigitur. Pollux lib. 2. ἐπωμίδα esse scribit, κλειδῶν τὸ πρὸς ὠμοπλάτας, iuguli eam partem quæ cum scoptulis opertis connectitur, & vicina est humeris. Rufus in lib. περὶ ἀνθρ. μορ. ἐπωμίδας scribit τὰ ἀπὸ τῶν τενόντων ἐπὶ τοὺς ὤμους καθήκοντα, eam partem quæ à tendonibus ad humeros pertingit. Libr. de art (pagin. 580.1. H. 780.D) ἤν τις τοῦ βραχίονος ψιλώσῃ ἀπὸ τῆς σαρκὸς τὴν ἐπωμίδα. Si quis ex brachio, superiore humeri parte carnem detraxerit. Rursus ibidem (pagin. 619.19. H. 810.D) secundam vertebram ceruicis vocat Hipp. μέγαν σπόνδυλον ὑπὲρ τῶν ἐπωμίδων, hoc est, magnam vertebram, quæ est supra summam humerorum partem.

Ἐργάσασθαι, operari, efficere significat, verùm μεταλλάττειν, μεταποιῆσαι, ἀναμίξαι, μεταβάλλειν, ἀλλοιῶσαι, πέψαι, permutare, permiscere, mutare, alterare, concoquere, exponit Galen. aph. 6. sect. 2. lib. 6. Epid. ἐργάσασθαί τι ὅμοιον, simile quoddam opus operari. Etsi ὀργάσασθαι in Exeg. videtur legisse Gal. vt nostris in eum locum Annot submonuimus. Ἐργάζεσθαι etiam est operari & terram colere, & de bobus aratoribus dicitur libr. de art. (pagin. 587.15. H. 784. H.) ὅτι κατὰ τὸν χειμῶνα ἐργάζονται quòd hyeme terram colunt. Sic ἐργάζεσθαι γῆν colere terram dixit Xenophon, & id quoque ἐργάζεσθαι simpliciter significat Eustath. & εἰργασμένη γῆ aut ἐργαζομένη, terra culta Theopht. dicitur. Ἐργάται sunt operarij, qui operibus victitant, & operariorum labores ferunt Hipp. in his quæ adiecta sunt ad libr. de Nat. humana (pagin. 25. 29. H. 230. 13.) ἀνάγκη ἐργάτας ἐόντας, necesse est in iuuentute operibus victum quæritasse. Ἐξεργάζεται etiam pro ἐξεργάζονται, hoc est, fiunt, oriuntur, gignuntur, ponitur libr. κατ' ἰητρ. (pag. 698.44. H. 748. A.) ἐξεργάζεται ἐκ τοῦ τρώματος ex vulnere fiunt. Quanquam illic ἐξαφθῇ aut ἐξαρτᾶται videtur legisse Gal.

Ἔρυμα impedimentum & septum significat. lib. περὶ ἀγμῶν (pag. 675.49.) ἔρυμα γὰρ τοῦτο ἐπικείμενον. hoc enim impedimentum incumbens, hoc enim velut septum incumbit. ἐρύματα, ἀμυντήρια, ὀχυρώματα exponit Hesych. Ἀρύματα Erot. apud Hipp. στηρίγματα stabilimenta aut fulcra exponit, verùm ἐρύματα leg. existimo.

Ἔργον omnem partium corporis actionem & functionem indicat, præcipuè tamen ad sensiles animi facultates refertur, aph. 35. lib. 6. Epid. sect. 8. ἔργον ἐς τὴν σκέψιν ἄγειν, Corpus quoque & actio in considerationem adhibeatur. Ἐργώδεις φαρμακεύεσθαι qui difficulter & non sine periculo medicationes ferunt, & quibus molesta est purgatio, aph. 37. libr. 2. ἐργώδεις namque χαλεποὺς illic exponit Philoth. quod etiam multa alia symptomata & purgationis molestias ac damna innuit ἐργώδεις αἱ φαρμακεῖαι, difficiles & permolestæ medicationes, aph. 5. lib. 4. Ἐργωδῶς difficulter, ac non sine negotio significat, aph 6. libr. 6. μόγις, hoc est, vix interpretatur Gal & μετὰ πολλῆς πραγματείας καὶ χρόνου μακροῦ, multo negotio & longo tempore. Philoth. δυσχερῶς.

Ἐρέβινθος est faba fresa & confracta in minutas partes, interdumque non de sola faba, sed de cæteris quoque leguminibus fractis ac concisis sumitur, vt apud Gal. Com. ad aph. 76 lib. 4. in capillamentorum causa, quæ per vrinam feruntur. προσενηνέχθαι δ' ἔτος ὅλον σχεδὸν ἐσθίοντα τὸν ἄνθρωπον, ἐρεβίνθους τε καὶ κυάμους, πίνοντα πολλάκις καὶ τυρὸν ἁπαλόν τε καὶ ξηρόν. Is verò toto ferè anno præcedente, in vsu cibario habuerat legumina fresa fabamque fresam, sæpissimeque caseum mollem & siccum. Vbi interpres probum coniecit, cùm legumina fresa significet. Reliqui fabas fresas cum veteri interprete sumunt, vt ἐρεγμοὺς κυάμων legisse videantur. Ἐρεγμὸς etiam interdum pro lomento & fabarum farina vsurpatum legitur. Ἐρεγμὸς propriè exponitur Erot. ὁ δίχα διηρημένος κύαμος, faba in duas partes diuisa, vb. κυάμων ἐρέγματα exponit. Et Gal. in Exeg. τὸν ἐρεγμὸν ἀπὸ τοῦ δίχα διῃρῆσθαι dici scribit.

Ἐρεθισμὸς quoduis naturæ irritamentum significat, quo solicitata natura ad obeundas motiones excitatur, & quatuor causarum salubrium genere comprehenditur. Præcipuè verò de ea naturæ irritatione dicitur, qua vellicata, mox aper aluum & intestina deponit, aut vbi succorum acrimonia irritata, morsum in ore ventriculi, intestinis, aliòo sentiens exoluitur & virium infirmitatem habet. Sic enim Gal. ἐρεθισμὸν dici vult quodcunque naturæ irritamentum naturam solicitans eiusque vires dissoluens, siue causam habeat antecedentem, siue nullam, Comment. 2. in libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 70. 23. H. 392. 14.) καὶ ἀπὸ τοῦ ἐρεθισμοῦ... [illegible] ... ἐς ἀρρωστίην ἄγοντα τὴν δύναμιν ... ὁ ὀξὺς ... ἐπεισέρχεται ... τὸ σῶμα ἀγρυπνίη, καὶ ὀργὴ, λύπη ... ἐκ τῶν ἐντέρων ἀναβαίνοντες πρὸς τὴν γαστέρα, καὶ κνῆσις τοῦ δέρματος ἅπαντος, ἢ καὶ μερῶν τινῶν. ... ὡς μὴ μόνον αὐτὴν τῷ ἐρεθίζειν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἀγρυπνίῃ καταλύειν τὴν δύναμιν. Communi autem τοῦ ἐρεθισμοῦ (hoc est, irritamenti) nomine, ea omnia quæ quocunque modo virium ad imbecillitatem deducunt comprehendit, in quibus accensetur acrium humorum morsus, siue in intestinis, siue in ventriculo, præsertimque in ipsius ore excitatos, tum vigilia, tum ira, tum mœror, tum etiam lumbrici per intestina ad ventriculum ascendentes, tum quoque totius cutis aut quarundam partium pruritus per noctem infestus, adeò vt non modò irritando verùm etiam propter vigilias vires dissoluat. Sic ibidem Hippocrates ea omnia per παντοῖον ἐρεθισμὸν comprehendit, quo nomine causam omnem naturæ vires solicitantem & labefactantem intelligit. Vt & ibid. rursus (pag. 67.38. H. 391. 12.) in causis imbecillitatis virium idem ἄλλον τινὰ ἐρεθισμὸν annumerat, hoc est, aliam quandam irritationem, quam Gal. ventris morsum, aut intestinorum, vel vigiliam, vel oris ventriculi affectum exponit, his verbis ... ἐρεθισμόν. ... δῆξιν ... γαστρὸς ... ἐντέρων ... ἀγρυπνίαι ... ἐν τῷ στόματι τῆς κοιλίας ... ἐρεθισμόν. Quasdam autem virium imbecillitates ob aliam quandam fieri irritationem ait. Ac si quidem aut ventris morsum, aut intestinorum dicit, symptoma hoc dolorum nomine comprehendi videtur. Quod si vel vigilias, vel oris affectum intelligit, non propriè interpretari visus est. Ἐρεθισμὸς etiam pro alui irritatione sumitur ex mordacium & tenuium succorum acrimonia, cùm inde solicitata liquida demittit, aut certe externa præsidia, vt glandem & infusum comprehendit, vt ægr. 2. lib. 1. Epid. ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμοῦ σμικρῷ κόπρανα λεπτὰ οἷα ἄπεπτα, πολλὰ διῆλθε μετὰ πόνου. Alius verò parum irritata, stercora tenuia crudis similia, multa non sine dolore demisit. Et rursus ægr. 12. ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμοῦ ὑγρὰ πολλὰ χολώδεα διῆλθε μετὰ ἑλμίνθων. Ex aluo irritata liquida & turbulenta cum lumbricis secesserunt. Ἐρεθισμοὶ dicuntur aph. 20. lib 1. & lib. περὶ χυμῶν (p. 48.35.) in genere, ea omnia quæ naturæ victoriam impediunt, eiusque motum remorantur in crisi, eiusmodi sunt alimenta, medicamenta, sanguinis missio, topica remedia, motus tum animi tum corporis, cæteraque id generis quæ sub causis salubribus comprehenduntur, & sumendorum, admouendorum, educendorum, & faciendorum nomine continentur. ἐρεθισμοὺς dicit Aret. cap. 11. libr. 1. Cur. acut morb. quos αἱρέθη ἐρεθισμοὶ τῆς φάρυγγος ... faucium irritationes aut irritamenta, vellicationes, morsus ac prurigines faucium dolores excitantes significant, ex humorum acrium & mordacium illapsu, quorum etiam impetus ad aurium glandulas firmatur, & rubicunda interdum excitat, in Coac. (pag. 162. A.)

Ἐρείκειν est frangere, contundere, & de leguminibus dicitur, vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 623. 47.) πυροὺς νεοαλωτοὺς ἐρείκας. triticum recens estre contusum & confractum. Rursus libr. 2. (pagin. 639. 52.) καὶ ζειὰς ἐρείξαντα ξὺν τοῖσιν ἀχύροισιν. & zeam vna cum cortice fractam Et libr 2. de Morb. (pag. 484 53.) ἐρείξαντα τὰς κριθὰς σὺν τοῖσιν ἀχύροισιν, hordea torrefacta vnà cum paleis fracta: Sic autem lego, aut ἐρείξαντα, cùm ἐρρόξαντα passim legatur, & locum suspectum faciat codex Asulanus. Ex quo apparet ἐρείκειν vt & ἐρείκειν dici, & ἐρεγμὸς pro ἐρεγμὸς aut ἔρεγμα. Sic ἐρικτὶς pro ἐρεικτὶς & ἐρείκειν pro ἐρείκειν. Sic ἐξερείκειν pro ἐξερείκειν, vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 572. 6.) πολτὸν ἐξερείξας passim scribitur, hoc est, polentā crassius fresam. vbi tamen ἐξερείξας aut ἐξερείξας leg. existimo, etsi locū valde suspectū habeo, vt in Annot. scribimus. Ab ἐρείκειν autem ἐρεγμὸς & ἐρεικτὸς deductum est, vt κριθαὶ ἐρεικταὶ ἢ πεφωγμέναι, hordeum confractum & tostum dicit Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 585. 4.) vti in quibusdam codicibus ἐρεικτὴ legi ut. Rursus lib. περὶ ἀφόρων (pag. 266. 39.) ταῦτα μίξας καὶ ζειὰς ἐρεικτὰς ὁμοῦ προστίθει hæc ammixta & frumenta simul confracta ad suffitum adhibeto. Vbi tamen ζειὰς ἐρεικτὰς legisse videtur Cornar. cùm zeam fresam dixerit. Ἔρεγμα autem idem quod ἐρεγμὸς & fabam fresam aut fractam significat & cæteris leguminibus attribuitur In Coac. (pag. 220. F.) damnatur ... ἐρεγμάτων φακῶν ... directo biliosa simile quiddam lentibus aut ciceribus fresis in se continens tum quæ colore modicè subrubro, tum substantiæ inæqualitate vitium præ se fert. Quem locum subindicans Erot. φακῶν ἐρέγματα ἀντὶ τοῦ διῃρήματα poni scribit, hoc est, lentes

crassius diuisas. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 668. 43.) ἢ τὸ λεγόμενον οἴσυπον αἰγὸς ξηρὰ κόψαι καὶ φῶξαι σὺν κριθῶν ἐρεγμασι ἐλαίῳ φυρώσασα θυμιᾶν aut quod οἴσυπον capræ dicitur, hoc est, sordem capræ circa pilos ad nates consistentem siccam tundito & torreto, atque cum hordeo freso oleo subactam ad suffitum adhibeto. Homeri Schol. Il. ρ. ἐρέβινθοι ὄσπρια esse scribit, nimirum ὄσπρια ἐρεικτὰ intelligens, legumina fresa, παρὰ τὸ ψοφεῖν, à strepitum edendo.

Ἐρεικίδες exponuntur Gal. in Exeg. αἱ ἀδρομερῶς διῃρημέναι κριθαί. ὅσαι δὲ καὶ διχῆ διῃρημέναι. καὶ γὰρ τὸν ἐρεγμὸν ἀπὸ τοῦ διχῆ διῃρῆσθαι φασὶν ὀνομάσαι. ἐμοὶ δὲ πάντα τὰ ἐρείκεσθαι πάσχοντα τὰ τοιαῦτα δοκεῖ γεγονέναι. ὅπερ οὐ τὸ διχῆ διαιρεῖν ἐστιν, ἀλλὰ τὸ θραύειν ἁπλῶς. ὅθεν καὶ τὸ ἐτρίον ἐρείκιον ὀνομάζεσθαι καὶ αὐτὸ, διότι εὔθραυστον. hoc est, hordea crassius diuisa. Quidam verò in duas partes diuisa. Nam & ἐρεγμὸν ex eo quod in duas partes diuidatur dici aiunt. Mihi autem omnia eiusmodi à verbo ἐρείκειν ducta esse videntur, quod non significat in duas partes diuidere, sed frangere simpliciter. Vnde etiam ἴτριον placentæ genus ἐρείκιον nominatur, eo quòd ipsum facilè sit frangibile aut facilè friabile. Sed pro ἐρεικίδες quidam ἐρικίδες scribendum contendunt.

Ἐρεικτὰ dicuntur Hipp. fresa, & panes ex hordeo freso & confracto, lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 642. 13.) χρῆσθαι δὲ ἄρτῳ σιτώδει, ἢ ἐρεικτῷ. Vtatur autem pane frumentaceo aut ex hordeo freso. ἐρεικτὰ autem pro ἐρικτὰ scribitur Hesych. ἐρεικτὰ exponit σῖτον περιηγμένον καὶ κατεληλεσμένον, ὡς ἄλφιτα, χίδρα ἄλευρα.

Ἐρείπεσθαι est euerti, prosterni, deiici, labi, concidere. Gal. Com. 3. in lib. 6. Epid. (p. 475. 57. H. 1174. G.) pro ἐρείψεται, ἐρείπεται veterem scripturam agnoscit ex quibusdam interpretibus clariorem ex ea lectione significationem fore sperantibus. Agitur autem de corporis mole quæ repente contrahitur aut imminuitur, quod per ἐρείψεται denotatur, aut labitur, decidit, prosternitur, quod per ἐρείπεται significatur, & facultatis debilitatem comprehendit. Quam veterem etiam lectionem testantur exemplaria Regia manu scripta, & vetus quoque interpres cùm lapsum ex subleuatione dixit, vt nostris eum in locum Annotat. indicauimus. Idem etiam Gal. eodem Com. (pag. 476. 8.) pro ῥεύσεται apud Hipp. (quod est defluet) ἐρείψεται quosdam legisse testatur, quod est, labetur, decidet. Quibus verbis virtutis lapsus & corporis concidentia innuitur. Erot. ἐρείπειν τὸ καταπεσεῖν, quod est decidere, exponit, indeque ἐξηρείπετο & ἐρείψει apud Hipp. deduci significat. Idem etiam ἐξήριπε τὸ ἐξέπεσεν apud Hipp. exponit (etsi ἐξήριπεν, aut ἐξηρίπετο melius legi supra diximus quod est decidit. Nimirum locum lib. κατ' ἰητρ. (pag. 691. 18. H. 745. D.) subindicans, παχύτατον δὲ ᾗ ἐξήρριπε τὸ κάτηγμα. crassissimæ verò [fasciæ] qua fractura erupit in quam partem fractura inclinat, dixit Celsus. Verùm ἐξήριπε pro ἐξήρριψε legunt exemplaria quædam manu scripta, vt illic sub monuimus, quod & fecisse Erotianum apparet.

Ἔρεισμα idem quod ἕρμασμα, stabilimentum, fulcimentum. Idem illisionem aut impressionem significat, vt lib. de fract. (p. 546. 53. H. 759. H.) ἰσχυρὸν ἔρεισμα, vehementem illisionem, quæ cum impetu aut impressione facta sit, & quæ veluti insidet. Sic ἐρείδειν est inniti, adurgere, retro cogere, vt lib. de fract. (pag. 551. 25. H. 761. G.) ἐς τὸ ἐξεστηκὸς ἐρείδειν, os quod luxatum eminet retro cogere, id quod extat adurgere, supra id quod excidit inniti, quod fit in articuli luxati repositione supra prominens os vrgere dici potest ex Celso. ἀντερείδειν quoque est reniti, repellere, propellere. ἐς τοὐναντίον ἀντερείδειν lib. de fract. (ibidem) contra propellere ex Celso dicitur. Quod fit cum minister membrum luxatum ab altera parte in quam medicus quod elapsum est recondit, propellit, contraque renititur. ἀρείσματα quoque Gal. στηρίγματα, fulcra & stabilimenta exponit Com. 3. in lib. κατ' ἰητρ. (p. 704. 16. H. 749. D. Atque ibidem Hipp. (v. 3. H. ib.) ἑρμάσματα explicare videtur, cùm ἐρεισμάτων χάριν scribit, hoc est, fulcimentorum gratia. Et Gal. ἑρμάσματα τὰ ἐρείσματα exponit Com. 3. in lib. de fract. (pag. 559. 19. H. 756. D.)

Ἐρεγξίχη aut ἐρεγξαί, vide τὴν ἐρεγξίς.

Ἐρεύγειν & ἐρεύγεσθαι est eructare & ructum emittere, vt lib. 2. de Morb. (pag. 485. 29.) καὶ ἐρεύγεται θαμινὰ, καὶ ἐπὴν ἐπερύγῃ οὐ. & frequenter eructat, & vbi eructauerit ἀπερύγῃ tamen malim. Hinc quoque ἀπερεύγεσθαι & ἐξερεύγεσθαι deducta sunt. Lib. 2. de Morb. (pag. 482. 48.) καὶ ἀπερεύγεται τὸ πῦον θερμόν, pitum calidum auersatur, reiicit, translatione à stomacho cibis oppleto ducta eosque reiiciente. Vbi tamen ἀπερεύγεται scribitur. Sic etiam ἐξερεύγεσθαι eructare, prorumpere, erumpere, tropicè dicitur, vt in his quæ adiecta sunt ad lib. de Nat. hom. (p. 25. 44. H. 230. 27.) ἐκόσοισι δ' ἂν ἐς τὴν κύστιν ἐξερεύγηται. Quibus verò in vesicam eructauit, erumpit. In Prorrh. quoque (p. 219. 17. H. 82. E.) παρ' οὖς τι ἐξερεύγῃ. aliquis ad aures abscessus eructatur, effunditur, eiicitur. Lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 365. 36.) τὸ ὑπερβάλλον ὑγρὸν ἐξερεύγεται ἡ σάρξ. excedentem humiditatem caro eructat. Lib. 2. Epid. (pag. 1046. A.) τὸ φλέγμα ἐξερεύγεται κατὰ τὰς ῥῖνας ἐς τὸν πνεύμονα, pituita in naribus regurgitans ad pulmonem redundat, effunditur. Hinc quoque ἐρυγαὶ & ἐρευγμὸς Hipp. familiares dictiones, quæ idem quod ἐρυγή, ructum aut eructationem significant, & omnem flatus ex ventriculo per os eductionem. Lib. 6. Epid. aph. 24. sect. 2. καὶ ὅτι ἐρυγαὶ λυσιτελέες. Atque vbi eructatio conducit. Quibus verbis eructationem interdum mouendam consulit Hipp. vt in iis qui multos flatus ventre conclusos habent, qui nequeunt per infernas sedes emitti, vt illic scribit Gal. Item ventriculum etiam imbecillum per ructus tanquam per propriam exercitationem roborari, ideoque sæpe studendum esse vt ructus emittantur, etsi exiguus in ventriculo flatus sentiatur. Quos etiam Sabinus ex angusto oris vasculo bibentem ciere iubebat. Idem quoque scribit ἐρυγὰς quibusdam accipi pro quacunque flatuosi spiritus vacuatione, vndecunque aut qualitercunque fiat. Quibus & tussis, & sternutatio, & singultus, & flatus qui per sedem emittuntur, & spiritus per vniuersum corpus transpirationes ἐρυγαὶ dicuntur. Alij verò omnem non modò flatuosi spiritus, verumetiam aliorum humorum excretionem, ἐρυγὴν dici volunt, Homer. illud adducantes, ἐρευγόμενος ἁλὸς ἔξω. Sic τὰ ἀπερευγόμενα ἐς τὴν σάρκα dicuntur, quæ in carnem eructantur, reiiciuntur, aut secernuntur, lib. περὶ ἐνυπνίων (pag. 377. 52.) Lib. περὶ χυμῶν (pag. 47. 30.) dicitur παύλησις ἐρυγῆς, correctio per eructationem aut ructum. Et lib. 2. Epid. (pag. 1020. E.) ἐρυγὴ cum tussi, sternutamento, oscitatione, pandiculatione inter flatuosos affectus accensetur. Dicitur ἐρυγὴ vt & ἐρυγμὸς aph. 22 sect. 8. lib. 6. Epid. ἢν ἴσχοντα ἐρυγὴν, ὡς ἐκπέπτοι. Quibus verbis contemplandum monet num natura eructationem tentauerit & obtinuerit. Quod etiam in cæterorum excrementorum reiectione & expulsione considerandum est, quomodo illic sumpsisse videtur Gal. Vbi ἐρυγῆς nomine non solùm flatus è ventriculo eductio, sed & omnis humorum & excrementorum reiectio contineri videtur. Sic quoque ἐρυγγάνει, ἀποβάλλει, reiicit, exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. & ἐρυγγάνειν, ἐκβάλλειν. Etsi prius exemplum quibusdam in exemplaribus non adscribitur, neque suo loco, hoc est, serie alphabetica bene ponitur. Legitur tamen Prorrh. 2. (pag. 86. A.) σκεπτέον δὲ καὶ ἢν τι ἐρυγγάνῃ. Videndum quoque num quid eructatione reiiciat. Et rursus ibidem ἢν δὲ τὸ δεῖπνον καταφαγὼν μὴ περιπατέῃ, ἐρυγγάνῃ τ' ἀεί. Quòd si vbi cœnam sumpserit neque deambulet, & eructatione conflictetur. Sic ἐρυγγάνειν lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 670. 7.) ἄριστον δὲ ἐρυγγάνειν. Optimum autem eructare aut reiicere. Rursus lib. 3. περὶ διαίτης (pag. 371. 46.) ἐρυγγάνουσιν ὀλίγον ὕστερον ὀξέα, paulò post acida eructant, hoc est, reiiciunt. Eadem quoque notione ἐρυγγάνεσθαι dicitur pro ἐρυγγάνειν eodem lib. (pag. 371. 14.) ἐς τὴν ὑστεραίην τὸ σιτίον ἐρυγγάνεται ὠμόν, postridie cibum crudum ructat. Et rursus (ibidem v. 28.) ἐρυγγάνονται τὰ σιτία ὠμά. Ἐρύγματα etiam dicuntur Hipp. & idem significant quod ἐρυγαὶ aut ἐρευγμοί, lib. 2. de Morb. (pag. 484. 28.) ἐπὴν δὲ φάγῃ, ἐρύγματα οἱ γίνεται, vbi autem comederit, ructus ei oboriuntur. Vnde ἐρευγματώδης νοῦσος describitur Hipp. ibidem (485. 27.) & exponitur Gal. in Exeg. ἡ ἐρυγμῶν ἀπεργαστικὴ, ἢ πνευματώδης, morbus ructus efficiens aut flatuosus, nobis ructuosus aut ructator, quemadmodum ructatrix menta dicitur Martiali lib. 10. Est & ἐρύγμω aut ἐρυγμὸν idem quod ἐρυγγάνειν Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1207. E.) σιτίον περὶ τὰς πρώτας ζ' ἐρυγμὸν καὶ ἀπέμει. cibum primis septem diebus eructabat ac remouebat. Atque haud scio an hunc locum in Exeg. subindicet Gal. & pro ἐρύγμω ἐρυγμὸν legerit, aut pro ἐρυγγάνειν ἐρυγμὸν legendum sit. Ἐρυσμὸς etiam Hipp. idem quod ἐρυγὴ significat, estque halituosi, spiritus & flatus in ventriculo collecti per os eductio, eructatio. In Coac. (pag. 138. C.) οἷσι δὲ ἐρυσμοὶ, φῦσαι, quibus autem eructationes, flatus. Rursusque (pag. 221. A.) ἐρυσμὸς ὑποστρεφόμενος ἔσω περιειλούμενος, eructatio subducta intro conuoluta, flatum ventriculi denotat subtractum ac velut intro retractum, qualis est iis qui eructationem erumpentem verecundè continent, intro conuoluunt, & in ventrem demittunt. Ἐρυσματώδεστερα αἴγεια κρέα τῶν βοείων, caprinæ carnes bubulis ampliores ructus gignunt, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 111. 37. H. 404. 47.)

Ἔρευθος προσώπου, faciei rubor, plenitudinis & redundantis succorum copiæ signum. ægr. 12. lib. 3. Epid. post st. pest. & lib. 1. Epid. (pag. 1020. F.) ὅσοι ἐν πυρετοῖσιν ἀσώδεσι, φρικώδεσιν, ἐρυθρὰ πρόσωπα. Quibus in febribus quæ cum corporis iactatione & horrore accidunt, vultus rubet.

Ἐρυθρὸν οὖρον ὑπόστασιν ἔχον ἐν μέσῳ, vrinæ in medio aliquā nubeculā acci-

accipientes aut assomentes dicuntur, In Coac. (pag.205. B.) vt sint ἐρεύμενα ὑπολαμβανόντα, quomodo ἐρεύμενα apud Hesiodum exponit Varin. Potest etiam ἐρεύμενα pro ἐρευγόμενα & ἐρευγόμενα dici per syncopem Ionicam. vt intelligantur vrinæ nubeculas in medium eructantes aut effundentes, vt in τῷ ἐρεύγεσθαι copia & redundantia quædam tropicè subaudiatur. Sunt etiam qui ἐρεύμενα apud Hesiodum pro ἐρύμενα positum existiment, à themate ἔρω aut ἐρύω.

Ἔρημον ἰατρικῆς ἐστιν, os arte medica aut curatione destitutum lib. 7. Epid. (pag 1240 E.)

Ἐερσμα. Ἐεσιώδης & Ἐεσκτὸ. vide in Ἐρέκειν.

Ἐ'είξ, de hepate dicitur Gal. in Exeg. additque in plærisque cod. ὀρὶξ scribi. Ea autem dictione superiorem hepatis partem denotari scribit, iuxta quam fibræ inter se diuiduntur. Quibus verbis quemnam Hipp. locum subindicet Gal. valde est obscurum. Mihi sanè locus lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 580.34.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag 607.55.) & (pag.629.9.) exprimi videtur, vbi τοῦ ἥπατος ὁ νόερξ τίτρωται scribitur, vt pro νόερξ ἐείξ leg. videatur Gal.

Ἐρμάζειν est fulcire, stabilire, firmare apud Hipp. & ἑδράσαι aut στηρίξαι exponit Gal idque apud interpretes vbique significare scribit. Vnde ἕρματα aut ἑρμάσματα dicuntur fulcimenta, fulcra, aut stabilimenta ἕρματα tamen & ὑποστηρίγματα aut στηρίγματα, differre videntur. quòd ἑρμάσματα dicantur quæcunque circa deligationes fulciendi gratia adhibentur, siue deligationes sint, quæ partes immobiles contineant, siue quid in deligationibus subiiciatur, vt splenia, panniculi, fimbriæ item, aut quæ tam subiici quàm circundari consueuerunt, cuiusmodi sunt subligamenta aut fasciæ primùm iniectæ (ὑποδεσμίδες dicuntur) quæ & præter alios vsus fulciendi quoque gratia adhibentur. Deinde etiam panniculi & plagulæ, quæ non solùm fracturas, verumetiam fascias firmant. Postremò verò fasciæ quæ extrinsecus circundantur, & ferulæ & fimbriæ. Hæc namque omnia cùm continendorum subiectorum causa iniiciantur, fulcimentorum vsum non tam subiectis quàm fracturis præbent. Ἀντιστηρίγματα autem aut στηρίγματα dici videntur, quæ sine deligatione affectæ parti ad eam stabiliendam apponuntur, à dextris aut sinistris, aut supra, aut infra, qualiacunque ea fuerint, siue superponantur, siue substernantur, velut caput puluinis aut ceruicalibus lanisque etiam & pannis mollibus firmatur. Canales quoque qui fractis cruribus vtrinque apponuntur, στηρίγματα dicuntur. Lanam verò quæ rotunda forma in alam conicitur, quando luxatum humeri articulum repositum religamus, licet & ἑρμάσματος & στηρίγματος nomine appellare. Cùm enim deligatur, pars etiam ipsa totius deligaturæ efficitur. Quæcunque autem ad fulciendum thoracem & caput extrinsecus apponuntur, στηρίγματα potius quàm ἑρμάσματα dici videntur. Sæpe tamen ἑρμάσματα & στηρίγματα de iisdem dicuntur, vt testatur Gal. & absque differentia iisdem nominibus vsi sunt Hipp. interpr. & Gal. ipse. Verùm cùm exquisitè rem prosequitur, hanc differentiam peculiarem constituit, vt ἑρμάσματα dicantur, quæ in ipsa deligatione continentur, στηρίγματα autem, quæ extra deligationem spectantur. Est & horum quoque proprium discrimen, vt στηρίγματα dicantur stabilimenta & firmamenta, quæ partibus adhibentur necessario motu præditis, & quem cohibere aut sedare in nostra situm non est potestate: ἑρμάσματα autem appellentur, quæ partibus immobilibus fulcimenta apponuntur. Gal. Com.3. in lib κατ' ἰητρ. (p 704. H.749. D.) Ἑρμάζειν, ἑδράζειν στηρίζειν, quod est firmare, stabilire, affulcire, exponit Gal. com. 3. in lib. κατ' ἰητρ (p 692.1. H 745. D.) Dicitur & ἑρμάζοντα, & ἑρμώδης, ἡρμοσμένας ἡ ἑρμασθὲν firmatum, fulcitum aut aptatum esse exponit Gal in Exeg. Et ipse Hipp. vet. τὰ ἑρμάσματα velut ἐρείσματα explicat lib. κατ' ἰητρ. (p.692.3. H. ib.) Apud Erot ἑρμασαι, ἑδράσαι, ἱστάσαι. firmatum & stabilitum est exponitur, vbi ἕρμασαι male legi videtur. Hesych ἑρμάσαι ἐλαφρῶς περιελίξαι exponit, leuiter conuoluere, & ἑρμάζειν στηρίζειν, stabilire ἑρμασθεὶς verò legitur lib. κατ' ἰητρ (p.677.41. H.743. A.) sicque legisse videtur Gal. Est autem ἕρμασμα Erot. saburra, vel quod loco saburræ ad stabiliendam nauem & ad eius pondus æquandum carinæ imponitur. ἕρματα & ἑρμάσματα, quæ sunt fulcra, fulcimina, stabilimenta quæ sustentandi causa apponuntur, τὰ ἐρηρεισμένα exponit Gal. Com. 1. in lib. κατ' ἰητρ. (p 697.45) & Com. 3 in lib. de art. (p.615.54 H.808. G.) & ἑρμίσαι τὸ ἐρεῖσαι.

Ἑρματίζειν quoque pro ἑρμάζειν ponitur apud Hipp. & ἑρματίζεσθαι pro ἑρμάζεσθαι, quod est fulcire, obfirmare aut fulciri & obfirmari. Lib. de fract. p. 559.6. H.766. D.) ἑρματισθεῖσα κνήμη dicitur, tibia affirmata & affulcita. Vbi eam vocem Gal. παρὰ τὰ ἕρματα factam scribit, οὕτως τὰ ἐρείσματα. Et ibi quoque τῷ ἑρματισθεῖσα ἀντὶ τοῦ ἐρηρεισμένη positum scribitur, cùm τὸ ἐρηρεισμένη potius legendum videatur. (quod enim affulcitum est, minimè pendulum est) aut ἡρμοσμένη, vt adaptatam calcem significet

Ἑρμῆσαι etiam pro ἑρμάσαι ponitur Hipp. lib de art. (p 611.45. H. 808. G.) & dicitur de deligatione quæ ad pectus obfirmatur in concussione per scalam, quæ ita pectus stabiliat, vt in concussione non laxetur Gal. ἐρεῖσαι exponit, vt ἕρματα τὰ ἐρείσματα. Est & ἑρμασμὸς ἀντὶ τοῦ ἑρμάσματος, lib. de fract. (pag. 565.38. H. 770. G.) ἑρμασμοῦ εἵνεκεν firmamenti gratia, vt obfirmentur.

Ἕρματα τὰ ἐρείσματα, hoc est, fulcra, fulcimina, stabilimenta exponit Gal. & dictionem Homer. esse adscribit ex Il. β. (v.154) ὑπὸ δ' ᾖρεον ἕρματα νηῶν. fulcra nauibus subtraxerunt. vt & Il. α. (v.486.) ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν, subtenderunt autem fulcra longa. Ex quibus satis apparet ἕργματα vitiosè legi apud Erot. pro ἕρματα, quæ στηρίγματα, hoc est, stabilimenta exponit, & locum lib. κατ' ἰητρ. subnotari vbi ἑρμάσματα legitur, Gal. autem & ἕρματα & ἑρμάσματα legi indicat. Idem quoque ἕρμα, ἕρμασμα & ἑρμασμὸ ex eadem significatione deducit, & τὰ ἑρμάσματα esse scribit. τὰ τὸν ἱστὸν ἐν ναυσὶ διερειδόμενα ὁ φορτίον ναῦν ἐπέχοντα, ἀλλὰ τοῦ στηρίζειν μόνου fulcra aut sustentacula quæ nauis malum firmant, non ponderis sed firmandi tantùm gratia.

Ἕρπει ἠρέμα βαδίζει sensim incedit exponit Erot. apud Hipp. & ἑρπετὰ, τὰ εἰς τὴν ἔραν βαδίζοντα, ἤγουν τὴν γῆν. quæ in terram incedunt.

Ἕρπης tumor est exulceratus ex bile putiore & synceriore ortum trahens. Cuius duo ponuntur, ἕρπης ἐσθιόμενος, herpes exedens, & ἕρπης κεγχρίας, herpes miliaris. Eorum verò causas & notationem his verbis prosequitur Gal. lib. 2. de Cur. ad Glauconem (pag 208.40.) χολὴ δὲ ξανθὴ, λεπτὴ μὲν τὴν ἑαυτῆς φύσιν ὑπάρχουσα, σὺν τῷ αἵματι φέρεται συνεκχέουσα τὸ σῶμα, ἴκτερος τὸ πάθος καλεῖται. μόνη δὲ ἀποχωρισθεῖσα, καὶ κατά τι μόριον ἱδρυθεῖσα, ἕρπης ὀνομάζεται. οἱ μὲν δὴ παχυτέραν τὴν σύστασιν ἔχοντες, τὸν ὅλον ἄχρι τῆς ὑποκειμένης σαρκὸς τὸ δέρμα, καὶ καλεῖ τούτους Ἱπποκράτης ἕρπητας ἐσθιομένους. οἱ δὲ λεπτότεροι ὄντες, τὸ ἐπιπολῆς μόνον ὥσπερ ἐπικαίουσι. καὶ τοῦτο τὸ γένος ἀπολαύει τῆς τοῦ γένους προσηγορίας, ἁπλῶς τε καὶ χωρὶς προσθήκης ἕρπης ὀνομασθέν. ἐπὶ γὰρ ἄλλων δυοῖν εἰδῶν τὸ μὲν ἓν προειρημένον, ἐσθιόμενος ἕρπης ὀνομάζεται, θάτερον δὲ τὸ λοιπὸν, κεγχρίας, ἐπεὶ καὶ τούτῳ συμβαίνει φλυκταίνας μικρὰς καὶ πολλὰς ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος ἐγείρεσθαι κέγχροις ὁμοίας. γίνεται δ' ὁ τοιοῦτος ἕρπης ὑπὸ χολῆς καὶ αὐτὸς, ἀλλ' ἧττον δριμείας καὶ θερμῆς ἢ οἱ πρόσθεν. Bilis autem flaua quando sua natura vnà cum sanguine per totum corpus defertur, morbus regius vocatur. Per se verò vbi secreta est & in aliquo membro consistit, herpes nominatur. Quòd si consistentia quidem crassa fuerit, totam cutim ad carnem suppositam vsque vlcerat, hosque herpetes exedentes vocat Hippocrates. At verò tenuior, quod in superficie tantùm est velut deurit, eaque species generis appellationem sortitur, herpes simpliciter & sine addito nominata. Ex duabus enim aliis speciebus, quæ iam priùs dicta est, herpes exedens nominatur, reliqua verò altera miliaris, quòd huic contingat vt pustulas multas ac paruas miliis similes per summam cutem excitet. Oritur autem & eiusmodi herpes etiam ex bile, sed minus acri & calida quàm priores. Idem verò lib. de tumor. præter nat. (pag. 356. 2.) ὅταν κατασκήψῃ χολῶδες ῥεῦμα, τὸ μὲν ἀκριβὲς ἑλκοῖ τὸ δέρμα, τὸ δ' ὑδατωδέστερον ἢ αἵματι συμμιγὲς, ἧττόν ἐστι δριμὺ, καὶ μᾶλλον εἰς ὄγκον αἴρει τὸ μέρος ἢ ἑλκοῖ. τοῦτο μὲν οὖν ἐρυσίπελας ὀνομάζεται. θάτερον δὲ ἕρπης. ἐνδείκνυται δὲ τὸν ἐργασάμενον χυμὸν ἥ τε χροιὰ καὶ ἡ θερμότης τῶν παθῶν. ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ τοῦ δριμέος, ὁ μὲν ἧττον, ὁ δὲ μᾶλλον ὑπάρχει τοιοῦτος, ἰστέον ἐκ μὲν τοῦ δριμυτέρου τὸν ἐσθιόμενον ἕρπητα συνίστασθαι. οὕτω γὰρ αὐτὸν ὀνομάζει Ἱπποκράτης. ἐκ δὲ θατέρου τὸν ἕτερον, ὃν καὶ κεγχρίαν ἔνιοι τῶν μεθ' Ἱπποκράτην ἰατρῶν ὀνομάζουσι, διότι κέγχροις ὁμοίας ἐξοχὰς ἐπιτελεῖ κατὰ τὸ δέρμα. [illegible] ῥεῦμα τὸ δ' ἕτερον [illegible] ἐστι. [illegible] τὸ στοιχεῖον ἀπὸ τοῦ δέρματος ἐπιλαμβάνοντες τὸ πάθος, ἔθος αὐτὸ καλεῖν [illegible] αἵματος ἔσω τῇ χολῇ, τὸ πάθος ἀμφοτέρων μέσον τὴν ἰδίαν ἔχει καὶ τὴν φύσιν, ἐρυσιπέλατα τε καὶ φλεγμονάς. εἰ δὲ πολὺ ἐπικρατοίη τὸ ἕτερον, ἀπὸ τοῦ κρατοῦντος ἡ προσηγορία τῷ πάθει κατηγορεῖται δι' αὐτοῦ τὸ μὲν γὰρ ἐρυσιπέλας μὲν οὖν φλεγμονῶδες ἐπὶ τῷ ξανθῷ κρατοῦντι, φλεγμονὴ δὲ ἐρυσιπελατώδης ἐπὶ τῷ κρατοῦντι αἵματι λέγεται. Cùm biliosa fluxio decubuerit, quæ exacta quidem est, cutem vlcerat, quæ verò aquosa sanie sanguinéve mixta, minus acris est, partemque in tumorem potiùs attollit quàm vlcerat. Hoc quidem Erysipelas nominatur, alterum verò herpes. Humorem autem qui effecit, tum color, tum affectionum calor indicat. Cùm verò ex acri ipso, hic quidem minus, ille verò magis talis sit, nosse quidem oportet ex acriore herpetem exedentem constari, (sic enim ipse nominauit Hippoc.) ex altero autem alterum, cui nonnulli Hippocr. posteriores miliaris nomen imposuerunt, quod eminentias in cute miliis similes ,

efficiat. Mihi quidem fluuio ista pituita mixta esse videtur, vt & altera syncerá bilem continere, ideoque etiam cum corrosione fit, cutis continuitatem semper prehendente affectu, vnde & nomen habet. Æquali verò sanguine bili permixto, affectio rum specie tum natura, amborum media Erysipelatis & inflammationis existit. Quòd si alterum multò exuperet, ab eo quod superat affectui nomen est, nomine autem ipso indicatur quod mixtum est. Erysipelas igitur inflammatorium bile flaua superante, inflammatio verò Erysipelatosa, vbi sanguis exuperat dicitur. Ἕρπητας autem ἐσθιομένους celebrat Hipp. aph. 22 lib. 5. & extremo lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 427.41.) Idem quoque Prorrh. 2. (pag. 98.B.) herpetem exedentem & depascentem describere videtur & inter vlcera depascentia reponere, quem sub ignis sacri altera specie videtur esse complexus Celsus cap. 28. lib. 5. etsi paulò ante herpetem ἐσθιόμενον propriè expresserit. Videtur autem ab erysipelate exulcerato ex re distingui, quòd qui herpetem exedentem humor creat, tenuior est & syncerior quàm qui vlceratum erysipelas efficit. Adde quòd herpes cutim solam exulcerat, erysipelas aliquid etiam subiectæ carnis afficit. Dicuntur autem ἕρπητες οἱ μὲν ἀναβρώσεως, οἱ ἐσθιομένους τὸ παραρρέον ὀνομάζειν, vt scribit Gal. lib. 2. de præsag. ex puls. (pag. 118.48.) Sunt & τὰ ἑρπυστικὰ vlcera serpiginosa, serpigines, pustulæ serpiginosæ. In Coac. (pag. 220. E.) Quæ ἑρπυστικὰ vocantur lib. 2. Epid. (pag. 1024. A.) ἱδρῶτες δὲ καὶ ἑρπυστικὰ ἐπὶ πολὺν χρόνον τῆς κεφαλῆς ἐγένοντο. Sudorea verò & serpentia vlcera longo postea interuallo in capite fiebant.

Ἔρριψις proiectio deiectio ac prostratio dicitur apud Hipp. cùm corpus velut mortuum ac inanime omni robore perfectè exoluto & remisso prostratum est, quod extremum virium lapsum denotat. Sic enim ἔρριψιν apud Hipp. lib. περὶ χυμῶν (pag. 47.46.) exponit Gal. lib. de tremore & palpit. (pag. 365.35.) & ῥίπτεσθαι καὶ καταπίπτειν ea ratione differre inter se scribit qua καταπίπτειν καὶ τὸ κατακεῖσθαι, quod est concidere ad decumbere. Idem Gal. com. 24. in lib. 1. de humoribus omnes veteres ac recentiores Hipp. interpr. in huius vocis explicatione reprehendit, scribitque ἔρριψιν appellari cùm quis modo hominis viuentis decumbere non potest, sed tanquam mortuum inanimumque corpus deorsum fertur. Cùm enim quis decumbens ad pedes sublabitur, vt Hip. sensit, signum est virium ad extremam imbecillitatem perductarum. Non posse autem stare, vel sedere, vel exurgere est certe minus graue; sed deiectum esse ac prostratum ad instar inanimi corporis, cùm robur vniuersum est ex omni parte exolutum & perditum, id corpus ab Hipp. dicitur ἐρρίφθαι hoc est deiectum esse & profligatum, ipseque affectus ἔρριψις, h.e. virium deiectio aut prostratio nominatur. Est & ὀμμάτων ἔρριψις oculorum proiectio aut prostratio, aph. 19. sect. 1. lib. 6. Epid. cùm oculi præ imbecillitate facultatis palpebras dispensantis amplius aperti esse nequeunt, sed eorum vis languida est ac omnino prostrata, oculoque ferocienti opponitur, qui delirium portendit. ῥίψις Gal. dicitur, Erot. verò ἔρειψις, & πτῶσιν exponitur, & ab ἐρείπω deducitur, quod καταπίπτειν significat. Indicatur namque ex dictione oculorum casus, proiectio & prostratio, tam languida & remissa facultate, vt attolli aut aperiri nullo modo queant. Et certe eum mihi videtur locum Erot. hac dictione exprimere.

Ἐρρῶσθαι τὸ ὑγιαίνειν, firmè constare, valere, aph. 13 lib. 2. ἐρρωμέναι ἀγρυπνίαι, fortes & vehementes vigiliæ, lib. περὶ ἀγμῶν (pag. 54.55.) ἐρρωμένα πρόσωπα, facies benè habita, optimè colorata & sanis similis, In Coac. (pag. 166. F.) & lib. 2. Epid (pag. 1050. F.)

Ἐρύεσθαι idem quod ἕλκεσθαι significat, & dicitur significatione actiua & passiua trahere aut trahi. Lib. 4. Epid (pag. 1134. B.) ὁ τὴν γνάθον εἰρυσμένος, quæ malam distractam, hoc est distortam habuit. Est enim ἐρύεσθαι ἕλκεσθαι, κατασπᾶσθαι. Rursus lib. 5. Epid. (pag. 1153. G.) ἐς τοὔπισθεν ἐρυσθείς, in posteriora contractus, tractus.

Ἐρύθημα idem quod ἔρευθος designat Hipp. & de rubore dicitur qui faciem aut malas occupat, magnique febrilis incendij signum est, sanguine feruido cum spiritu ad superiora prorepente. Lib. 1. Epid ægr. 14. ἐρύθημα ἐπὶ γνάθου malarum rubor. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 94.25. H. 397.7.) ἐρυθήματα προσώπου faciei rubores ex sanguinis copia. In Coac. (pag. 138. D.) ἐρυθήματα ἐπὶ προσώπου faciei rubores inter hæmorrhagiæ indicia. ἐρυθήματα κατὰ ῥῖνας, narium rubores diffluentis & liquidæ alui indicia ib. (p. 152. F. 156. D.) & ἐρυθήματα ἐπὶ προσώπου γενόμενα in facie exorti rubores, ibid. (p. 219. C.) Sunt & ἐρυθήματα tumores flammei & rubicundi qui ex inflammatione oriuntur aut ex sanguine feruido, velut etiam erysipelata. In Coac. (p. 126. D.) ἐρυθήματα ἐν χερσὶ καὶ ποσί, rubores in manibus & pedibus ἐρυθήματα ἐν πυρετοῖσι γενόμενα dicuntur etiam rubentes cum inflammatione abscessus qui secedente à venis sanguine colliguntur, aut tumores flammei in facie apparentes, sublato sursum cum humorib. sanguine, in parotidum denunciatione, ibid. (p. 150. B) velut in earundem significatione περὶ τὰ πρόσωπα ἐπάρματα alias reponit eiusdem Præsagij author. & in Prorrh. (p. 218.49. H. 82. C.) ἐρυθήματα περὶ αὐτὰ ἐπὶ ἀφῶν in abscessuum ad aures signis annumerantur, ἐρυθήματα ὑπόπλατέα ἐν τοῖσι στήθεσι, aliquantulum lati tumores rubicundi in pectoribus enati, perniciem denotantes in peripneumonia sicca, Ibid. (p. 185. A.) ἐρύθημα etiam de tumore rubicundo qui in angina exoritur, dicitur, vt aph. 49. lib. 5. & Coac. pag. 175. C. G.) & progn. (pag. 158.44.45. & 52. H. 45.10.11. &c)

Ἐρυθρὸν rubrum dicitur, verùm illum etiam colorem capit qui ad russum ex rubro accedit, qualis est bilis vitellina, quæ & rubra est & egestiones rubêtes facit, qualis est oui vitellus. In Coac. (p. 147. E.) ἐρυθρὰ διελθόντα περὶ κρίσιν ὠφελεῖ, rubra ad indicationem prodeuntia iuuant. Et rursus ibidem (p. 209. C.) ὑπὸ ἐλλεβόρου ἐμέειν ἐρυθρά, epoto veratro rubra vomitione reiicere, Veratrum autem vtrâque bilem purgat & pituitam Meliteo. τὰ ἐρυθρὰ sunt pustulæ rubentes ex sanguine fluido vi ignis excitatæ, aut alia ex causa, lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p. 427.13.) vbi & ὑπέρυθρα dicuntur quæ maximè rubent. ἐρυθρὰ ἐπιφαινόμενα, menses rubri, hoc est sanguinei comparentes, lib. 4. Epid. (p. 1128. G.) Et ἐρυθρὰ οἰδήματα tumores rubri & sanguinei, aph. 65. lib. 5. Eadem notione Gal. in Exeg. ἐρυθροῦ στέαρ, τὸ ὕφαιμον, rubrum adipem, cruentum aut sanguineum apud Hipp. exponit, nimirum locum lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 660.11.) exprimens. Vbi tamen ἐρυθρὸν στέαρ χηνὸς scribitur. Sic ἐρυθρὰ πρόσωπα dicuntur Aret. cap. 7. lib. 1. περὶ ὀξ. παθ. facies rubentes & sanguineæ in angina. Et ἐρυθριᾶν verecundiam aut erubescentiam significat, lib. περὶ εὐσχημοσ. (p. 23.34.) pudentem ruborem dixit Caluus, cùm quis pudore & rubore suffunditur. Ἐρυθρόχλωροι sunt ex rubro pallescentes, quique sanguine bile flaua permixto abundant, lib. 6. Epid. aph. 17. sect. 3. qui ἐρυθρόχλωροι passim scribuntur, sed ἐρυθρόχλωροι leg. Gal. aut ἐρυθρόχροοι, qui sanguine abundant.

Ἔρυμα vallum, propugnaculum, munimentum, tutamen, tutamentum, custodiam & præsidium significat, proptereque id quo nos contra hostes tutamur & eorum vim arcemus. In Epist. Hipp. viri boni ciuitatum ἐρύματα hoc est propugnacula dicuntur (p. 1274.35.) καὶ μακάριοι γε δῆμοι οἳ ἴσασι τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐρύματα ἑωυτῶν, beati populi qui probos viros sciunt sua esse munimenta. Lib. de Morbo sacro (p. 303.35) de Deo. καὶ ἔρυμα γίνεται ἡμῖν, tutela nostra existit, nos tutatur aut liberat. Erot. apud Hipp. ἐρυμάτων στηριγμάτων exponit, fulcrorum, stabilimentorum. Quibus verbis locum lib. κατ' ἰητρ. (p. 704.3. H. 749. D.) mihi subindicare videtur, & pro ἐρεισμάτων ἐρυμάτων legisse, vt nostris eum in locum Annotat. submonuimus.

Ἐρυσίπελας tumor est præter naturam in cute à sanguine & bile flaua, vel ex sanguine feruidiore consistens. Huius naturam sic describit & à phlegmone distinguit Gal. lib. 2. ad Glauc. (pag. 208. 48.) εἰ δ' ἐξ αἵματος καὶ ξανθῆς χολῆς θερμοτέρου τοῦ δέοντος μικτὸν εἴη τὸ ῥεῦμα, ὃ ἐξ αἵματος μὲν ζέοντος μὲν καὶ λεπτοτάτου [illegible], ἐρυσίπελας τὸ πάθος καλοῦσι, θερμότερον πολλῷ τῆς φλεγμονῆς τοῦτο καὶ ξανθότερον ἰδεῖν, καὶ εἰ ἅψαιο ῥᾳδίως ὑποφεύγει τὸ αἷμα, καὶ αὖθις ἐπιρρεῖ, λεπτὸν ἀκριβῶς καὶ ἐρυθρὸν φαινόμενον. ὀδύνη μὲν οὐδ' ἐκεῖνο ὁμοίως τῷ φλεγμονώδει τούτῳ, καὶ κατ' εἶδος δὲ τῆς φλεγμονῆς [illegible], οὔτε σφυγμὸν, οὔτε θλῖψιν, οὔτε τάσιν ὁμοίως ἐπιφέρει, ἀλλ' ἰδίως καὶ τοῦτο μετρίως ἐνοχλεῖ, καὶ μάλιστ' ὅταν κατὰ μόνου τοῦ δέρματος ἐκχυθῇ, μηδὲν αἰσθητῶς τῶν ὑποκειμένων σαρκῶν. καὶ μὲν δὴ καὶ γίνεται τοῦτον ὡς τὰ πολλά, καὶ τοῦτ' ἔστι τὸ ἀκριβὲς ἐρυσίπελας. ὡς τό γε καὶ τῶν ὑποκειμένων ἁπτόμενον σαρκῶν, ὅτι ἐξ ἀκριβοῦς λεπτοῦ γίνεται τοῦ ῥεύματος, οὐκ ἐρυσίπελας ἔτι μόνον, ἀλλ' ἤδη μικτὸν ἐξ ἐρυσιπέλατος τε καὶ φλεγμονῆς. ἐπικρατεῖ δ' ἐν αὐτῇ ποτὲ μὲν τὰ τοῦ ἐρυσιπέλατος ἴδια συμπτώματα, καὶ καλοῦσι τὸ τοιοῦτον πάθος ἀπὸ τοῦ νικῶντος ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες. ποτὲ δὲ τὰ τῆς φλεγμονῆς, καὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸ [illegible] φλεγμονὴν ἐρυσιπελατώδη. οἱ δὲ τὰ [illegible] ἐπικρατεῖν [illegible], ἀλλ' ἴσα φαίνοιτο, φλεγμονὴ καὶ ἐρυσίπελας μεμίχθαι λέγεται, τὸ μὲν οὖν ἀκριβὲς ἐρυσίπελας, αὐτοῦ τοῦ δέρματος μόνου πάθος ἐστίν. ἡ μέντοι φλεγμονὴ μᾶλλον τῶν ὑποκειμένων τῷ δέρματι μορίων, ἀλλὰ μάλιστα μὲν τούτων, ἔστι δὲ καὶ τοῦ δέρματος. καὶ ὅταν αὐτὴ τἆλλα μὲν [illegible] ἐτέρας οὐδὲν ἐστίν, ἄτοπον δ' αὐτῆς ὁ σφυγμός. Si fluxio ex sanguine & bile flaua plus æquo calidioribus mixta fuerit, vel ex sanguine quidem, verùm consistentia feruido & tenuissimo, affectus Erysipelas vocatur, id quidê inflammatione lõgè calidius & aspectu flauius, & si cõtigeris, sanguis facilè subterfugit, rursusq; affluit, exquisitè tenuis & aspectu rubens. Neq; verò hoc velut inflammatio dolorem habet, neque vt vlla inflammationis

species,

species, aut pulsum, aut compressionem, aut tensionem similiter inducit, sed interdum valdè moderatè infestat præcipueque vbi ad solam cutem effusum fuerit, inferiorem carnem nihil affligens. Ac sanè tale vt plurimùm existit, atque id est exquisitum Erysipelas, non secus ac id quod subiectam carnem attingit, nec ex fluxione exactè tenui constituitur, non tantùm est Erysipelas, verùm iam mixta dispositio ex Erysipelate & inflammatione. In ea autem quandoque superant propria Erysipelatis accidentia, vocaturque huiusmodi affectus recentioribus medicis Erysipelas inflammatorium, interdum verò quæ sunt inflammationis propria, tuncque eum inflammationem Erysipelatosam nominant. Quòd si neutrius accidentia manifestè superarint, sed æqualia apparuerint, inflammatio & Erysipelas permisceri dicuntur. Exquisitum igitur Erysipelas, ipsius cutis solius affectus est, non tamen inflammatio ipsa solarum partium cuti subiectarum, verùm harum quidem præcipuè, interdum verò & cutis. Et est quidem ipsa in reliquo nihilominus quàm altera dolorem faciens, abest tamen pulsus. Idem rursus initio lib. 14. Meth. med. (pag. 184. 43.) ὁ πόῤῥω δὲ τῆς φλεγμονῆς ἕτερον νόσημά ἐστιν ἐρυσίπελας ὀνομαζόμενον, ἐπὶ χολώδει χυμῷ συνιστάμενον ὡς ἐδείχθη. βέλτιον δὲ ἴσως αὐτὸ μακροτέρῳ λόγῳ διελεῖν τῆς φλεγμονῆς. κοινὰ μὲν οὖν ἀμφοῖν, ὅ τε παρὰ φύσιν ὄγκος ἐστὶ καὶ θερμασία. διαφέρει δὲ πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα τῇ χροιᾷ. ἐρυθρᾶς μὲν γὰρ οὔσης αὐτῆς, φλεγμονὴν τὸ πάθος ὀνομάζουσιν. ὠχρᾶς δὲ ἢ ξανθῆς, ἢ ὥσπερ ἐξ ὠχροῦ καὶ ξανθοῦ χρώματος μικτῆς, ἐρυσίπελας. ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ σφυγμὸς ἴδιον σύμπτωμά ἐστι τῆς μεγάλης φλεγμονῆς. καὶ γὰρ καὶ διὰ βάθους γίνεται μᾶλλον, ὥσπερ τὸ ἐρυσίπελας ἐν τῷ δέρματι μᾶλλον ἢ ἐν τῷ βάθει. λεπτὸς γὰρ ὢν τὴν σύστασιν ὁ τῆς ὠχρᾶς χολῆς χυμός, ὥστε διαῤῥεῖ ῥᾳδίως ἐπὶ τὸ δέρμα, τὰς σαρκώδεις καὶ ἀραιὰς μοίρας διερχόμενος. ἡ δὲ τοῦ δέρματος πυκνότης οὐχ ὁμοίως εὔπορος τῷδε τῷ χυμῷ, πλὴν εἰ πάνυ λεπτὸς καὶ ὑδατώδης εἴη. τοιοῦτος γὰρ μάλιστα καὶ ὁ καθ' ἡμέραν ἐστὶν, ὁ συνεκκρινόμενος τοῖς ἱδρῶσι. Est autem alius morbus non longe ab inflammatione distans Erysipelas nomine, ex bilioso succo consistens, velut est demonstratum. Verùm fortasse præstiterit eum pluribus verbis ab inflammatione distinguere. Ambobus igitur sunt communia, tum tumor præter naturam, tum calor. Differunt inter se primùm quidem & maximè colore. Eo siquidem rubro existente, affectũ inflammationẽ nominãt. Pallido verò vel flauo, aut ex pallido flauóue colore mixto, erysipelas. Quinetiã & pulsus magnæ inflãmationis proprium est symptoma. Etenim & in profundo corporis ferè nascitur, vt & erysipelas in cute magis quàm in profundo cõsistit. Tenuis namq; substãtia pallidæ bilis humor, adeò vt facilè ad ipsam cutẽ transfluat, per carnosas & raras corporis partes trãsmissus. Cutis verò densitas non eodẽ modo huic bili est peruia, nisi admodum tenuis & aquosa extiterit. Eiusmodi namque est maximè etiam quæ quotidiè cum sudoribus exit. Ac rursus (pag. 185. 9.) διττὰ δ' ἕτερα χολώδη, καὶ τὸ δέρμα συνισταμένων μάλιστα, ποτὲ δ' εἰς τὸ κοινὸν ἁπάντων σκέπασμα τῶν μορίων, καὶ τὸ καθ' ἕκαστον τῶν ἔσω περιτεταμένον ὑμενῶδές τε καὶ λεπτόν. ὥσπερ οὖν ὁ πρότερος συνεπιλαμβάνει τι καὶ τοῦ δέρματος, οὕτω καὶ οὗτος τῆς ὑποκειμένης αὐτῷ σαρκός. εἰ δὲ παχύτερος ὁ χυμὸς εἴη καὶ δριμύτερος, ἀποδέρει πως τὸ δέρμα, καὶ ποτὲ ἐν τῷ χρόνῳ πρὸς τὸ βάθος ἐξικνεῖται τοῦ δέρματος ὁ... αὕτη μὲν οὖν ἡ διάθεσις ἐρυσίπελας ὀνομαζέσθω, διττὴ δ' ἔχουσα ὡς εἴρηται διαφοράς, ἤτοι χωρὶς ἑλκώσεως, ἢ σὺν ταύτῃ γιγνομένη. ἡ προτέρα δὲ μονοειδής ἐστι, καὶ καλείσθω φλεγμονή. ὅταν οὖν μήτε ἀκριβῶς ᾖ χολῶδες τὸ ῥεῦμα, μήθ' αἱματῶδες, ἀλλ' ἐξ ἀμφοῖν μικτόν, ἀπὸ μὲν τοῦ κρατοῦντος ἐν τῇ μίξει, τοὔνομα αὐτῷ τιθέσθω, κατηγορείσθω δὲ τὸ κρατούμενον, ὡς ἤτοι φλεγμονὴν ἐρυσιπελατώδη καλεῖν ἡμᾶς, ἢ ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες. εἰ δὲ μηδέτερον ἐπικρατοίη, μέσον ἐρυσιπέλατός τε καὶ φλεγμονῆς ὀνομαζέσθω τὸ πάθος. Alter verò affectus biliosæ fluxionis soboles est, & circa eu cem præcipuè consistit, tum eam externam quæ commune est omnium partium tegumentum, tum eam quæ membranosa & tenuis singulis internis circumtenditur. Quemadmodum igitur prior affectus aliquid quoque cutis comprehendit, ita hic etiam aliquid suppositæ sibi carnis. Quòd si crassior & acrior humor extiterit, cuticulam excoriat, quam Græci ἀποδερμάδα vocant, & interdum temporis spatio ad profundam cutem pertingit. Hic igitur affectus erysipelas nominetur. Duorum verò est generum (vt dictum est) quod absque vlceratione, aut cum hac oriatur. Prior autem affectus vnius est generis, & inflammatio nominetur. Cùm ergo neque exquisitè biliosa, neque sanguinea fluxio fuerit, verùm ex ambob. mixta, ab eo quidem quod in mixtura exuperat, nomen ipsi imponendum & quod superatur nomine indicandum, sic vt vel inflammatio erysipelatosa, vel erysipelas inflammatorium à nobis vocetur. Quòd si neutrum superet, tunc affectus erysipelatis & inflammationis medius nominetur. Eadem etiam ferè scribuntur Gal. lib. de Tumor. præter nat. (pag. 356. 2.) Erysipelas verò exulceratum & non exulceratum celebrat Hipp. aph. 23. lib. 5. Erysipelatos etiam nomen pro tumore in angina ex inflammatione & erysipelate mixto sumitur apud Hipp. in Progn. (pag. 159. 13 H 45. 17.) ἢν δὲ μήτε ἐν ἡμέρῃσι κρισίμῃσι ἀφανίζηται τὸ ἐρυσίπελας. Quod si neque diebus iudicatoriis erysipelas euanescat. Sic in Coac. (pag. 175. F.) ἐρυσίπελας δὲ ἔξωθεν μὲν ἐπιγίνεσθαι χρήσιμον. Erysipelas verò foras quidem erumpere, vtile. Quod in Progn. dicitur, (pag. 159. 26. H. 45 21.) ἀσφαλέστατον δὲ τὸ οἴδημα καὶ τὸ ἐρύθημα ὡς μάλιστα ἔξω τρέπεσθαι. Securitatem autem maximè indicat, si tumor ac rubor quàm maximè foras vertatur. Rursus aph. 25. libr. 6. ἐρυσίπελας ἔξωθεν ἔσω τρέπεσθαι dicitur, erysipelas foris intrò conuerti, quod per ἔρευθος & ἐρύθημα in Progn. significatur.

§ Ἐσαισθάνεσθαι translatitiè sentire & consentire significat Prorrh. 2. (pag. 98. G.) ὡς τοῦ ἐγκεφάλου ἐσαισθανομένου τοῦ τρώματος, velut vulnus sentiente cerebro, aut ad vulnus consentiente.

Ἐσαφᾶν exponit Gal. in Exeg. ἐσβαλόντα τὴν χεῖρα ἀφάσσειν, quod est immissa manu contingere & contrectare. Idem etiam ἐσαφάσας, ὡς τὸ εἴσω χαλάσας, ὅπερ μαστεῦσαι, ἢ ἐπιζητῆσαι, intrò laxans ad inuestigandum & quærendum. Dicitur aliter ἐσαφᾶν, ἐσαφάσσειν, & ἐσαφᾶσθαι quod est contrectare & digitum aut manum aut palpandum immittere, vt & ἀφᾶν & ἀφάσσειν Lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 566 49.) καὶ ἢν ἐσαφάσῃς τὸν δάκτυλον, & si digitum admoueris, aut si digito immissu contrectaris. Et rursus ibidem (pag. 577. 38.) ἢν ἐσαφάσῃς τῷ δακτύλῳ, si digito contigeris contrectaris. Quod libr. 2. περὶ γυναικ. (pag. 658. 55. 659. 20.) καὶ ἢν ψαύσῃς, & si attigeris. καὶ ἢν ψαύσῃ αὐτῆς dicitur eadem in re. Rursus etiam libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 578. 31.) καὶ ἢν ἐσαφάσσῃς τῷ δακτύλῳ. Quod etiam repetitur (pag. 579. 39. 53.) & (pag. 581. 9.) Rursus (pag. 577. 24.) ἢν δὲ καὶ ἐσαφάσῃς τὸν δάκτυλον, quod si etiam digitum ad contrectandum immiseris. Quod libr. 2. περὶ γυναικ. eadem in re dicitur, ἢν δὲ καὶ καθιῇς τῷ δακτύλῳ, quod si etiam digito contingatur. Et (pag. 578 30.) τοῦ δακτύλου ἐσαφάσσοντος, digito ad contrectandum immisso. Quod etiam simpliciter ἐσαφάσσειν & ἀφάσσειν Hipp. effertur, vt lib. eodem (ibid. 52.) καὶ ἢν ἐσαφάσσῃς. & (pag. 566. 44.) ἢν δὲ ἀφάσσῃς, quòd si contigeris. Rursus (pag. 565. 30.) καὶ ἢν ἀφάσσῃς τῷ δακτύλῳ & si digito contingas. Et lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 611. 52.) ὁ ἀφάσσων τῷ δακτύλῳ, si digito contingens. Dicitur & ἐσαφᾶσθαι, ἐσαφάσσεσθαι, vt & ἐσαφᾶσθαι & ἀφᾶσθαι lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 579. 9.) καὶ ἢν ἐσαφάσσῃς τῷ δακτύλῳ, & si digito contigeris. Quem certè locum mihi respexisse videtur Erot. cùm ἐσαφάσας τῷ δακτύλῳ, ἀντὶ τοῦ ψηλαφήσας exponit, additque dici καὶ τὸ ἐσαφᾶσθαι. Sic enim meliora apud Erot. legunt exemplaria, pro ἐσαφάσαι. libr. quoque 2. περὶ γυναικ. (pag. 661. 25.) καὶ ἢν ἐσαφήσῃς τῷ δακτύλῳ, & si digitu contigeris. & rursus ibidem (ibid. v. 42.) καὶ ἢν ἐσαφήσῃ. Et rursus ibidem 661. 27. καὶ τὸ στόμα ἐσαφώμενον τῷ δακτύλῳ, vbi os digito contigeris, pro quo scribitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. eadem in re καὶ ἢν ἐσαφάσσῃς τῷ δακτύλῳ (p. 579 53.)

Ἐσθιόμενα, erodentia, de acribus excrementis dicuntur, libr. 4. Epid. (pag. 1128. F.) τρυγώδεα καὶ ἐσθιόμενα, fœculenta & erodentia.

Ἐσκεδασμένα, σκεδασθεῖσα, exponitur Erot. apud Hipp. sparsa, effusa. Legitur vero lib. 1. de Morb. (pag 449. 6.) cùm de bile hunc in modum scribitur. ὑπὸ τὸ δέρμα δὲ κεχυμένη καὶ ἐσκεδασμένη, sub cutem vero effusa ac dispersa. Et rursus ibid. 7. κεχυμένη δὲ καὶ ἐσκεδασμένη, καὶ ἐς ἕν τι τοῦ σώματος ὁρμήσασα, κακόν. effusa verò ac dispersa, & ad vnam aliquam corporis partem allapsa, malum indicat.

Τὰ ἐσκιασμένα dicuntur Hipp. partes corporis velatæ & pannis obtectæ, velut in vmbra occultatæ. libr. 2 de Morb. (pag. 472. 36.) ὁ χρὼς μελαίνεται, καὶ τὸ πρόσωπον, μάλιστα δὲ τὰ ἐσκιασμένα. nigrescit facies, præcipueque corporis partes in vmbra latentes, aut vmbraculo tectæ.

Ἐσμασσώμενος, ἐμμαστεύων exponitur Erot. apud Hipp. hoc est, vbi quis inquirit, aut manum immiserit. Legitur autem lib. de art. (p. 620. 7. H 81. H.) ἔπειτα ἐσμασσώμενος ἐς τὴν κοιλίην, deinde manu in ventrem immissa contrectans, aut manu altè immissa & profunditate intus explorata, ventrem attrectans. Sic enim ἐσμασσώμενος illic exponit Gal. ἐνιεὶς εἰς τὸ βάθος τὴν χεῖρα καὶ διὰ ταύτης ζητῶν τι τῶν ἔσω, hoc est, manu altè immissa quid ibi sit quærens & inuestigans. Quæ explicatio Erot. expositioni apprimè congruit. Rursus lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 6· 8. 56.) καὶ ... ἐσμασσώμενος ... καὶ πρόσθεν τὸ ἔμβρυον ἐπὶ κεφαλήν. & reliquum manu altè immissa aut attrectando, protrudito, & fœtum in caput vertito. Vbi tamen quidam ἐκμασσώμενος, hoc est, cruore absterso, legunt. Sed ἐσμασσώμενος legunt omnia exemplaria tum publicata, tum manu scripta.

Ἐσφηνωμένα Gal. in Exeg. exponit συνδεδεμένα, συνεσφιγμένα, colligata, constricta. Sunt autem ἐσφηνωμένα in cuneum contracta, aut ex lato & crasso in tenue & angustum contracta. Sic ἐσφήκωντο apud Homer. exponit Hesych. ἐδέδεντο, ἐσφιγμένοι ἦσαν, συνεσφιγμένοι, colligati erant & constricti, hoc est in cuneum & angustum contracti, ea Il. ρ. (v. 52.) πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. Capillique qui auro & argento reuincti erant, constricti & colligati. Hesych. etiam ἐσφηκωμένον, ἐσφιγμένον, constrictum & contractum in angustum exponit, & ἐσφήκωνται, ἐμπεπλεγμένοι εἰσὶ καὶ συνεσφιγμένοι, complicati & constricti erant. Hinc ἀπεσφηνωμένος circum quaque velut iniecto cuneo obstructus, obsignatus, obturatus. Vt apud Hipp. in Epist. (pag. 1277. 43.) οἱ δὲ μετόπιν ἑταῖροι κίστας φαρμάκων οὐ μάλα ἀπεσφηνωμένας ἔχοντες, εἵποντο. Pone sequebantur socij pyxides medicamentarias probè obsignatas habentes, hoc est diligenter obstrictas & obturatas, & in quibus medicamenta diligenter erant recondita. Rursus Epist. seq. ad Crateuam (pag. 1278. 47.) ὅκόσα δ' ἂν φύλλα, ἢ ἄνθεα, ἢ ῥίζαι, ἐν ἀγγείοις κεραμέοισιν ἀπεσφηνωμένοις, ὅκως μὴ ἐξανεμιζόμενα τὴν ἰσχὺν ἀπολέσῃ τὸν τόνον τὸν φαρμακώδεα, ὥσπερ λειποψυχέοντα. Quæ verò folia, aut flores, aut radices sunt, in fictilibus omnia circumquaque obstrictis, vt ne ventis perflata, medicamenti vim, velut in animi deliquium collapsa amittant. Verùm in exemplaribus publicatis ἀπεσφραγισμένοις & ἀπεσφραγισμένοις vitiosè legitur.

Ἐσφλᾶσθαι ὀστέον os intrò cedere dicitur, cùm medium desidit, vt loquitur Celsus, & intrò deprimitur à telo graui & retuso, aut etiam acuto. ἔνθλασιν vocat Gal. lib. de Caus. morb. s. (pag. 211. 42.) illisionem, cùm cauitas à collidentis corporis ictu inducta apparet. Lib. de Cap. vuln. ea phrasi sæpe vtitur Hipp. (pag. 899. E.) ἐσφλᾶται ἔσω, intrò cedit, vbi & ἔσφλασις, & ἔσω ἔσφλασις (pag. 898. A. & 899. E.) & ἐσφλασθὲν ὀστέον dicitur, os quod deorsum insedit, vt loquitur Celsus cap. 4. lib. 8.

Ἐσχαρίτην κριμνὸν significant Hipp. farinam crassiorem prunis coctam. Lib. 4. Epid. (pag. 1136. C.) ἢ αὐτὴ σιτίον ἐσχαρίτην κριμνῶν λιπαρῶν. Vbi prunis coctam farinam crassiorem pro cibariis comedisset.

Ἔσχατα sunt extrema membra, & membrorum extremitates aut extremæ partes. Lib. de fract. (pag. 535. 55. H. 753. B.) ἐξαρύονται ἐκ τούτου οἱ ἰχῶρες ἐς τὰ ἔσχατα ἔνθα καὶ ἔνθα, ex fractura sanies in extremas partes huc & illuc exprimitur. τὰ ἔσχατα νοσήματα Hipp. sunt extremi morbi & maximi, quibus nulli alij sunt acutiores, aph. 6. lib. 1. vbi scribit Gal. Hipp. ἔσχατα νοσήματα vocare, τὰ μέγιστα, μεθ' ἃ οὐκ ἔστιν ἄλλα, maximos morbos vltra quos alij non sint. Sunt autem omninò morbi huiusce modi peracuti. Sic οἱ ἔσχατοι πόνοι, extremi labores, οἱ μέγιστοι, maximi ac summi dicuntur, aph. 7. lib. 1. siue accessiones ac symptomata & quæ ægrum summè vexant, intelligantur, siue ipse morbi vigor. Nam & τὰ ἔσχατα pro morbi vigore ibidem sumuntur, qui nil aliud est quàm morbi maximum symptoma. Illic enim τὰ ἔσχατα τὴν ἀκμὴν λέγει τοῦ νοσήματος, extrema morbi vigorem vocat Hipp. vt scribit Gal. lib. 1. de dieb. decret. (434. 48.) Sic αἱ ἔσχαται θεραπεῖαι ἐς ἀκριβείην, extrema exquisitè comparata remedia, & exquisitissimam vniuersam curationem significant aph. 6. lib. 1. & ἡ ἐσχάτως λεπτοτάτη δίαιτα, extremè tenuissimus victus dicitur, aph. 7. lib. 1.

Ἐς χεῖρα, quod significat ad manum & in promptu, Galenus etiam τὸ παρὸν significare scribit in Exeg.

Ἐσοχὰς dicitur eminentia & excrescentia in ano, aut tuberculum intus latens, vt ἐξοχὰς quod foris eminet. Apud Gal. lib. περὶ τῶν εὐπορίστων (pag. 449. 18. & 21.) remedia præscribuntur πρὸς ἐσοχάδας καὶ ἐξοχάδας. Et rursus (pag. 454. 51.) πρὸς ἐσοχάδας, ad internos ani tumores. Sic ἐξοχὰς dicitur Paulo lib. 6. cap. 80. tuberculum in ano excrescens, aut eminentia nondum occallescens.

§ Ἑτερόῤῥοπα dicuntur quæ in alteram partem vergunt, aut in his quæ ambigunt, ad alterutram partem feruntur. Lib. 1. Epid. (pag. 332. 12. H. 938. E.) ἐπήρματα δὲ πολλοῖσι παρὰ ὦτα πολλοῖσιν ἑτερόῤῥοπα ἦν. Multis verò aurium tumores subnascebantur, qui in alteram partem vergebant. Rursusque (pag. 353. 9. H. 939. E.) φλεγμοναὶ μετ' ὀδύνης εἰς ὄρχιν ἑτερόῤῥοποι. inflammationes cum dolore in alterum testem erumpentes. Et lib. 2. Epid. (pag. 1015. G.) τὰ ὤμοι φύματα ἑτερόῤῥοπα, quæ ad alterutram faucium partem vergunt. Et rursus (pag. 1017. A.) ὅσοισι μὲν οὖν ἐς ὀρθὸν ἐξέχωρησε, μὴ ἑτερόῤῥοπον, οὐ τι ἐπὶ παραλυτικοὶ ἐγένοντο. Quibus igitur neutram in partem deflectebat tumor, sed recta procedebat, iis ne membrorum quidem resolutio accidit. Ἑτερόῤῥοποι ἡμέραι dicuntur Hipp. hoc vel illuc inclinantes ægri vel in alterutram partem, hoc est, salutem vel mortem, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 102. 43. H. 399. 55.) μάλιστα μὲν οὖν δεῖ τὰς περισσὰς ἐπιλογίζεσθαι, ὡς αὐταὶ αἱ ἡμέραι ἑτερόῤῥοποι τοῖς ἀνθρώποις. Inprimis igitur numerum imparem observare oportet, quòd hi dies huc vel illuc inclinare ægros cogant. Quod exponit Gal. μεγάλας ἐπὶ τὸ ἕτερον ἐξαλλάξεις ποιοῦσιν εἰς ὑγείαν τε καὶ θάνατον, insignes in vtrumque, vel salutem, vel mortem, mutationes faciunt.

Ἐτησίαι, Etesiæ dicuntur, aut venti anniuersarij, & Aquilones Etesiæ Plinio Ardentissimo enim æstatis tempore in exortu caniculæ, statim à Prodromo quadraginta diebus perflat Aquilo, qui (vt inquit Plinius) mollit sydera æstate media, mutatque nomen & Etesias vocatur, cap. 18. lib. 54. & lib. 2. cap. 47. Etesias anniuersarios Aquilones Budæus apud Aristotel. lib. de mundo vertit, qui æstate pollere scribuntur, μίξιν ἔχοντες τῶν τε ἀπὸ τῆς ἄρκτου φερομένων καὶ ζεφύρων, mixti ex Septentrionibus & Fauonius. Sæpè igitur Hipp. æstatis & ardoris statum Etesiis circumscribit, atque non temerè suspectum habet ambientis aeris statum, in quo Etesiæ pauci, nulli, diuulsi, interrupti, neque continenter spirant. Lib. 1. Epid. (pag. 350. 51. H. 935. D.) ἐτησίαι ὀλίγοι σμικροὶ, διεσπασμένοι ἔπνευσαν. Anniuersarij venti (qui Etesiæ dicuntur) pauci, tenuiter, disiunctim, segregatimque spirauere. Et lib. 3. Epid. st. pest. (pag. 419. 34. H. 1080. A.) ἐτησίαι σμικροὶ διεσπασμένοι ἔπνευσαν Etesiæ pauci & diuulsi spirauere. Rursus lib. 2. Epid. (pag. 1019. H.) καὶ ἐτησίαι οὐ πολλοὶ ἔπνευσαν καὶ οἱ πνεύσαντες διεσπασμένοι. Etesiæ non multum spirarunt, idque dispersim & contractim. Et lib. 1. Epid. (pag. 368. 31. H. 950. H.) ἐτησίαι ἔπνευσαν, Etesiæ spirauerunt.

Ἐτιταίνετο Erot. apud Hipp. ἔτεινεν exponit, quod est contendit, & pro eo esse positum scribit. Est autem Homer. τιταίνειν pro τανύειν aut τείνειν, vt Il. ε. v. 97. αἶψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα, statim in Tydidem intendebat incuruos arcus. Quod dixit Virg. Æn. 7. curuo direxit spicula cornu. Vbi etiam Scholiastes ἔτεινεν vt & Erot. exponit. Rursus Od. φ. v. 259 τίς δ' ἂν τόξα τιταίνοι', quis arcus intenderit? Erot. etiam ἐτιταίνετο ἐπήγνυτο exponit, concrescebat, cogebatur. Apud Hip autem lib. 5. Epid. (pag. 1153. G.) ἐτιταίνετο legitur, ἐξαρθέντος τοῦ ἰσχίου ἐτιταίνετο, h.e. sublato ischio distendebatur. Vbi si Erot. explicationem adhibeas, intelligendum erit ἐπεπήγνυτο, velut infixus erat, congelabat aut conglaciabat, hoc est, rigidus erat & immobilis. Sic enim πήγνυσθαι ψυχεῖ frigore congelare dicitur. At quòd ἐτιταίνετο idem Erot. ἔτεινεν exponit, vix hic quadrate potest.

Ἔτνος dicitur ex leguminibus fractis fresisque concinnatum edulium, fresum vertit Gaza. ἔτνος apud Hipp. exponit Gal. in Exeg. πᾶν τὸ ἀπὸ ὀσπρίου ἐρηριγμένου ἕψημα, omne leguminis fresi fractique decoctum. Significat & pultem aut pulmentarium ex leguminibus confractis & elixis paratum. Gal. enim lib. περὶ εὐχυμίας καὶ κακοχυμίας ἔτνος vocari scribit, τὸ ἐκ τῶν ἑψηθέντων ὀσπρίων τῶν χεδροπῶν συντεθειμένον. Libr. 7. Epid. (pag. 1167. A.) λεπτὸν τὸ ἔτνος, tenue fresum diximus, lenticulæ frese decoctum indicantes, aut pulticulam tenuem ex lente fresa. Sic ἔτνος φακοῦ lenticulæ fresæ decoctum indicat libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 113. 53. H 405. 10.) Lib. 2 περὶ γυναικ. (pag. 651. 47.) ἔτνος leguminis fresi decoctum, aut legumen fresum. Et lib. 2. de morb. (pag. 480. 23.) ἔτνος ἄναλον, leguminis fresi decoctum aut lomentum sine sale. διδόναι δὲ ῥοφεῖν ἔτνος ἄναλον, leguminis fresi decoctum salis expers sorbendum dato.

Ἐτοιμοκοπίη dicitur Hipp. inanis labor & prompta elatio, ἐν παραγγελίαις (pag. 28. 19.) ἀτελέων μετ' ἐτοιμοκοπίης. ἐτοιμοκοπίην vocat fuci inanem laborem cum ostentatione. fucatum studium summa ostentatione & ambitione comparatum dixit Caluus, fuci promptam cum comitatus deductione elationem, Cornat. Innuit autem medicos qui captandæ popularis auræ gratia poeticas & ambitiosas actionesis faciunt, fucorum imitati inanem cum ambitione laborem. Verùm ἐτοιμοκοπίη significare potest promptam nugacitatem aut loquacitatem, quod fuci nil nisi bombum cum summa laboris & operæ ostentatione præstent, mella nulla congerant, sed ea ab apibus comparata deuorent. Ita medici prompta sua loquacitate cum ostentatione comparata, nihil laude dignum præstant, sed artis honestum pretium bonis medicis debitum inaniter absumunt.

§ Εὐανορθώτερα ἁμαρτάδες, errores curatu faciliores, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 64. 52. H. 390. 29.)

Εὐαλδέως cum bono incremento significat & augmento, hoc est, benè crescendo & proficiendo. ἐν νόμῳ (pag. 5. 19.) ὅκως δ' μάθησιν ἐμφυομένην, ... quò disciplina ingenerata, fœliciter & cum profectu fructus producat, & opportunos & benè maturos fructus proferat. Εὐαλδῆ Hesych. εὐαυξῆ exponit, quæ bonum incrementum capiunt.

Εὐαλθέα quæ facilè sanantur & curantur, lib. de art. (pag. 608. 49. H. 804. A.) εὐαλθέα γὰρ τὰ τοιαῦτα. eiusmodi enim facilè curantur. Quem certè mihi locum subindicare videtur Erot. cùm

εὐαλθέα

εὐαλθέα, εὐθεράπευτα exponit, facilè sanabilia. Pro quo εὐαλγέα malè quidam codices legunt. Et rursus lib. de art. (pag 650. 5. H. 831. E.) καὶ εὐαλθέστερα τῶν ἑτέρων. aliisque etiam facilius sanantur.

εὐανάληπτα dicuntur quæ facilè emendabilem noxam habent, quæ facilè reparantur, emendantur, rependuntur & resarciuntur, aph. 7. sect. 4. lib. 6. Epid. Vbi τὰ εὐανάληπτα Gal. exponit τὰ ταχέως ὑπάρξαι δυνάμενα τοῖς βοηθήμασιν εἰς ἐπανόρθωσιν ἐλθεῖν, ὡς γενέσθαι οὐδὲ βλάβην. quæ tam citò remediis cedunt, vt iam illata noxa remoueatur. Sic enim apud Gal. legendum existimo locum qui vitiosè nostris in codicibus legitur.

εὐανάστρεπτοι qui facilè ex morbo resurgunt, aut conualescunt, qui facilè restituuntur. Libr. περὶ τροφῆς (pag. 382. 18.) οἱ διαπνεόμενοι καλῶς, ἀσθενέστεροι, καὶ ὑγιεινότεροι, καὶ εὐανάστρεπτοι. Quibus corpus probè perspirat, ij imbecilliores & salubriores sunt, & promptè restituuntur, à morbis conualescunt. Vbi & δυσανάστρεπτοι iis opponuntur, eosque significant, qui ægrè restituuntur aut à morbis conualescunt.

εὐάνθεμον. ὅπερ καὶ ἀνθεμὶς λέγεται, καὶ χαμαίμηλον, quod & anthemis dicitur & chamæmelum, vt scribit Gal. in Exeg. Istud autem vsurpatur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 615. 34.) in potione ad educendas secundas.

εὐανθὴς benè florulentum significat, & ferè Hipp. de rubro effertur. εὐανθεῖς θρόμβοι αἵματος, sanguinis benè florulenti grumi, in Coac. (p. 120. G.) Sunt autem interspersæ sanguinis floridi notæ in deiectione biliosa, quæ ex bilis acrimonia lethalem dysenteriam minantur. εὐανθὲς οὖρον, vrina benè florulenta intelligi videtur, quæ efflorescentias quasdam spumeas extantes habet, veluti flores in superficie eminentes, quæ ἐπανθίσματα ἐρυθρὰ in Prorrh. dici videntur. Atque huiusmodi vrinæ magnum sanguinis feruorem ex interno incendio denotare videntur, & biliosi succi efferuescentiam indicare. In Coac. (pag. 215. B.) ὑπόχλωρον εὐανθὲς οὖρον λευκὴν ἔχον ὑπόστασιν. aliquantolum ex virore pallescens vrina benè florulenta, albam habens subsidentiam. Et rursus (ibid. C.) τὸ ἐρυθρὸν σφόδρα καὶ εὐανθὲς ὑπὸ τὴν χλωρὴν ἔχον λείην ὑπόστασιν. quæ admodum rubra vrina & benè florulenta sedimentum pallidum, læue ac purum habet. Sunt qui εὐανθὲς οὖρον pellucidam ac purum vrinam intelligant, & quæ ad naturalem vrinæ colorem accedat, quæque pellucido nitore floreat, qualis securam & bonam indicationem denunciat.

εὐανθεῖν etiam benè florere indicat, & videtur metaphoricè positum apud Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 565. 43.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 653. 29.) ἢν αἱ ὑστέραι πρὸς τὸ ἰσχίον εὐανθέωσι, pro eo quod est, si loculi ad coxendicem vergant, decurrant, vt sit, ad coxendicem extent, emineant, aut exuberent. Vnde ἐξανθέωσι aut ἐπανθέωσι melius legi posse sum aliquando suspicatus, h. e. in coxendicem emineant, emergant, aut erumpant, aut per coxendicem emicent & existant. Verùm procul omni dubio locus mihi corruptus videtur, & pro εὐανθέωσι ἰθύνωσι forte legendum, quod ἰθυτρέχωσι exponit Erot. vt sit ad coxendicem decurrant, aut coxendicem petant, quo modo omnes videntur sumpsisse interpretes; Aut certe ἐλθῶσι, vel τράπωσι, vel προσπέσωσι legendum Quę phrases sunt in tota muliebrium πραγματείᾳ admodum celebres. Hesych. verò ἐξανθέωσι forte legisse videtur, quod ἐκζέωσιν, ἐκπίπτωσιν, exponit, efferueant, excidant, pro erumpant.

εὐαπόλυτον quod facilè absoluitur, recedit, aut abscedit. Libro de articulis (pag. 597. 12. H. 792. A.) τὰ προσηρτημένα τούτων εὐαπόλυτά ἐστιν ἀπὸ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ στήθεος. quæ his connectuntur, facilè à costis & pectore recedunt. In Mochlico (pag. 842. E.) ὠμοπλάτη εὐαπόλυτος ἐκ τῶν ὀστέων, latum scapulatum os, quod inter ossa facilè recedit, absoluitur, hoc est laxatur & excidit.

εὐβάστακτον τρῶμα, vulnus quod probè sustinetur aut sustentatur, lib. de fract. (pag. 567 41. H. 772. B.) hoc est re aliqua molli supposita rectè sustentatur.

εὐδ[illegible] vide [illegible].

εὐδιάνους fronte serena, sereno vultu. ἱλαρὸς καὶ εὐδιάνους προσδιαιτώμενος, medicum hilari & sereno vultu præcipientem dicit lib. περὶ εὐσχημοσ. (pag. 25. 15.)

εὔδιος clemens, tranquillus, serenus, placidus dicitur, vt εὐδία tranquillitas, serenitas. Sic εὔδιος & χειμέριος opponuntur Aristot. & εὐδίαν νηνεμίαν, ἢ ἀέρος τάσιν idem interpretatur, & Varin. εὐδίαν καὶ εὔδιον, τὴν τοῦ ἀέρος ὁμαλότητα, ἢ ἀβροχίαν, ἢ αἰθρίαν, aëris tranquillitatem & serenitatem. εὐδία etiam γαλήνη, maris tranquillitas & pont[i] malacia exponitur Polluci. εὐδίας οὔσης, cùm serenum est, dicit Varro, Columella verò, cum serenitas permittit. Gellius ἐν ταῖς εὐδίαις, ex Erasistr. cùm serenum & placidum est, vertit. Plinius εὐδίαν serenum & serenitatem vocat, cùm scribit, serenitatem præsagit noctua in imbre garrula, at sereno tempestatem. Quod dixit Theophr. γλαὺξ ἐν χειμῶνι ᾄδουσα εὐδίαν σημαίνει, ἐν εὐδίᾳ δὲ χειμῶνα. Lib. 7. Epid. (pag. 1236. B.) ἐκ τῶν εὐδιεινῶν χιόνες ἐγένοντο post tranquillitates aut serenitates niues oriebantur. εὔδιος etiam clemens cœlum & tepidum significat, & libr. 1 περὶ γυν. (pag. 608. 38.) ἐν εὐδίῃ, clementi cœlo dicitur, & εὔδιον, ἀλεεινόν, tepens aut tepidum, clemens, calore & madore blandum aut gratum significat quibusdam apud Hipp. aphorism. 12. libr. 3. & libr. de aëre, loc. & aq. (pag. 287. 1. & 24.) εὐδιεινοτάτη χώρη etiam dicitur ibidem (pag. 288. 48.) regio maximè serena, blandissima & temperatissima. ἐν εὐδίῃ clemente cœlo significat. libr. περὶ ἐνυπνίων (p. 378. 20.) εὐδίαι ἐπινέφελοι, tranquillitates nubilosæ, tempus placidum nubilosum, lib. 4. Epid. 1126. H.)

εὐέκπλυτον quod probè abluit, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 43. 12. H. 385. 5.) τὸ τῆς πτισάνης γλίσχρασμα εὐέκπλυτον dicitur ptissanæ viscositas abluendi facultate ac bonitate prædita. Vbi τὸ εὐέκπλυτον scribit Gal. ad ventrem subducendum esse idoneum, vbi ciborum reliquiæ in via resistant, aut tardiorem habent exitum.

εὐεξία bonus habitus dicitur, & ἡ τοῦ ἔχοντος ἕξις bene se habentis habitus, Gal. libri ad Thrasyb. (pag. 290. 9.) Eadem duplex est, εὐεξία κατὰ φύσιν, quæ & simpliciter dicitur εὐεξία, & valde probatur: altera εὐεξία ἡ φύσει καὶ ἀθλητική, & semper cum additione effertur, neque probata est. Gal. ibidem (pag. 289. vers. 22.) Rursus Gal. libr. περὶ εὐεξίας (pag 248 56.) πλάτος γὰρ ἱκανὸν ἐχούσης τῆς ὑγιείας, ὡς πολλάκις ἐν ἑτέροις ἐπιδέδεικται, τὴν μὲν ἀκρότητα αὐτῆς εὐεξίαν ὀνομάζουσιν οἵ τε παλαιοὶ φιλόσοφοι καὶ ἰατροί, τὴν δὲ ἔλλειψιν ἰδίῳ μὲν οὐκέτι προσαγορεύουσιν ὀνόματι, τῷ δὲ τοῦ παντὸς γένους, ὑγείαν καλοῦντες. ὥστ' εἶναι τὴν ὑγείαν ἡ εὐεξία, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς ἄριστα κατεσκευασμένοις γίγνεται σώμασι. Nam cum sanitas satis amplam habeat latitudinem (vt sæpius alibi ostensum est) illius quidem augmentum εὐεξίαν nominant tum prisci philosophi, tum medici. Defectum verò non proprio quidem sed generis vniuersi nomine appellant, sanitatem pariter vocantes. Quò fit vt εὐεξία quæ est bona habitudo, optima quædam sanitas existimetur, ideoque in optimè constitutis corporibus gignitur. Est autem εὐεξία simpliciter dicta τῆς ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης, (vt ibidem scribit Gal.) hoc est perfectissima & absolutissima sanitas. Reliqua verò non simpliciter εὐεξία, sed cum additio & ad relationem comparata, huius vel illius εὐεξία dicitur. Sic ἐπ' ἄκρον εὐεξίαι σφαλεραί dicuntur Hipp. aphor. 3. libr. 1. αἱ εὐεξίαι ἀθλητικαί, pleniores corporis habitus ad summum plenitudinis perducti, lubrici & periculosi, in quibus & virium robur, & sanguinis copia præter naturam, quæ ab onu contigit, simul augescit, & carnium ac humorum genus iusta proportione inuicem augetur. (vt scribit Gal. libr. d. Plenitud. (pag. 350. 13.) Ideóque huiusmodi εὐεξία habitus non naturalis athleticus dicitur Gal. lib. ad Thrasyb & Hipp. ἐξ ἕξεως ἀθλητικῆς οὐ φύσει, lib. περὶ τροφῆς (pag 382 28.) Huiusmodi autem γυμναστικὴ εὐεξία, libr. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (pag 36 29. H. 339 39.) εὐεξίη dicitur Hipp. eamque τὴν ἐκ τῶν πόνων οὐ φύσει exponit Gal. Ac de ea scribitur apud Hipp. lib. 1. περὶ διαίτης (pag. 352. 28.) πρὸς σαρκὸς εὐεξίην, ἀνάγκη φλεγμονὴν ἐπιγίγνεσθαι, ad carnis bonam habitudinem, ardoris inflammatio ex necessitate consequitur. In Epist. [illegible] (p. 27. 55.) ἀνθρώπου εὐεξίη φύσις τίς ἐστιν, ὥσπερ περικειμένη, κινήσει οὐκ ἀλλοτρίῃ, ἀλλὰ λίην τῇ συμφερούσῃ πνεύματί τε καὶ θερμασίῃ, καὶ χυμῶν κατεργασίῃ πάντῃ τε καὶ πάντως διαίτῃ καὶ τοῖς λοιποῖς ξυνηρμοσμένη, ἢν μή τις ἐκ γενετῆς ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἔλλειμμα ᾖ. Hominis bonus habitus natura quædam est, naturæ circumposita motu non alieno, sed valdè consentiens, quo ad spiritum & calorem, & humorum concoctionem, vndiquaque & vniuersim, tum victus ratione, tum reliquis omnibus composita ac constructa, nisi cuipiam ex natiuitate, aut ab initio defectus aliquis obtigerit. Quibus verbis ἡ ἁπλῶς εὐεξία quæ in optima corporis constitutione deprehenditur, per congeriem quandam omnes salubritatis causas paucissimis verbis complexa, describi videtur.

εὐεπαίσθητος sensu acri præditus, & sensus exquisiti particeps, idem quod εὐαίσθητος, sensu valens, sensus acumine pollens. Libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 606. 29.) de vteri vlceribus. ἅτε γὰρ ἐν ἁπαλῷ ἐόντα, καὶ εὐεπαισθήτῳ, καὶ νευρώδει τῷ κοιλίῳ. Quippe cùm in tenera & sensu prædita, neruosaque cauitate insint. Alioqui εὐεπαίσθητος qui facilè sentitur, dicitur.

εὐεπίη, facundia, elocutio venusta, facultas dicendi, eloquentia, verborum nitor & elegantia. εὐεπίῃ χρώμενοι Medici dicuntur libr. περὶ ἰητροῦ. (pag. 2 54.) qui facultate dicendi vtuntur & oratione suaui, quique eloquentiam ad ægrum persuadendum aut docendum adhibent.

εὐήθης dicitur qui honestis & simplicibus moribus est præditus,

aliquando etiam qui simplex est & minimè malus, amens & insulsus. Vnde εὐήθεια morū simplicitas ac bonitas. Cuius vocis significationem apertissimam, & exempla adfert Gal. comm. 3. in Progn. (pag. 154. 8. H. 43. 54.) his verbis: εὐήθεις οἱ ἄνθρωποι λέγονται μὲν καὶ οἱ κακοήθεις ἐν ὑποκρίσει τοῦ ἤθους, καὶ ὁ πίθηκος καλλίας. λέγονται δὲ καὶ οἱ ἀγαθὸν ἔχοντες τὸ ἦθος. ἀλλὰ τοῦ μὲν προτέρου σημαινομένου [illegible] ἐπὶ [illegible] τοῖς πάλαι. τὸ δὲ δεύτερον συνηθέστερον. λέγουσι δὲ οὐκ [illegible] καὶ οὕτως [illegible] εὐήθη μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐήθειαν ἐπὶ τῶν τὸ ἦθος χρηστὸν [illegible]. Homines maligni εὐήθεις quidem per fictionē quandā dicuntur, non secus ac simia καλλίας, hoc est pulchra. Dicuntur etiam & qui probatos mores habent. Verùm primi quidem frequēs est vsus apud Græcos, rarior autem secundi. Sic igitur interdum non solum εὐήθη dicunt, verùm etiam & εὐήθειαν in affectione animi ita comparata, vt bonis sit præditus moribus. Idem Comment. 3. in Prorrh. (pag. 201. 57. H. 75. C.) τὸ δὲ εὐηθέστεραι ῥῆμα, σημαίνει μὲν καὶ τὸ κακοηθέστεραι. καὶ πολλάκις κατὰ τοῦτο τὸ σημαινόμενον τοῦτο φαίνονται κεχρημένοι πολλοὶ τῶν παλαιῶν. σημαίνει δὲ καὶ τὸ εὐμενέστεραι. κέχρηνται γὰρ καὶ τούτῳ πρὸς ἀπατῶντας [illegible] καὶ νῦν ἔτι [illegible]. Dictio autem εὐηθέστεραι, significat quidem & κακοηθέστεραι, hoc est maligniores, sæpiusque hoc in significato plærique veterum vti videntur. Significat etiam τὸ εὐμενέστεραι, hoc est, benignæ.) In hoc enim significato quidam ex antiquis sumpserunt, quomodo & nunc quoque dictum esse videtur. Rursus quoque Comm. 3. in lib. de fract. (pag. 572. 48. H. 775. H.) εὐηθέστερον dici scribit [illegible] τὸ κακόηθες τοῦ εὐήθους σημαινόμενον, [illegible] τὸ οὐκ ἔχον τὸ ἦθος, non proprio illius dictionis significato, sed eo quo indicatur aliquid bonis moribus præditum & benignū. Quibus verbis indicat Gal. huius vocis propriā significationē ex contraria & aduersa interpretatione desumptam fuisse, velut cùm ἀλόγον, hoc est, stolidum, εὐήθη dici scribit, ὁμοίως τῇ [illegible] γλυκείᾳ καὶ καλλίᾳ. His enim obscurissimis & corruptissimis verbis denotare videtur stolidum εὐήθη, hoc est simplicem dici quemadmodum γλυκεῖα sella dicuntur græcis, & καλλίας simia, nempe εὐφημίας ἕνεκα, & ex contraria interpretatione aut blanda appellatione. Εὐήθης igitur dicitur mitis, facilis, benignus, simplex & minimè malus, quique honestis ac bonis moribus est præditus. Sic εὐηθέστατοι πυρετοὶ dicuntur in Progn. (p. 154. 4. H. 43. 54.) οἱ [illegible] καὶ ἀπλούστατοι, καὶ μηδὲν ἔχοντες κακόηθες, hoc est, febres placidissimæ ac simplicissimæ nihilque maligni habentes, & cum securissimis signis coniunctæ, vt exponit Gal. itaque τοὺς κακοηθεστάτους πυρετοὺς opponit Hipp. Quem certè locum mihi exprimere videtur Erot. εὐηθέστατοι, οἱ μὴ κακοήθεις, exponens. In Prorrh. quoque (pag. 201. 20. H. 75. C.) αἱ [illegible] εὐηθέστεραι alui profluuies benigniores & mitiores dicuntur. Et lib. de fract. (pag. 572. 44. H. 775. H.) τὰ ὀλισθήματα καὶ τὰ [illegible] εὐηθέστερα, mitiores ac benigniores luxationes & ossium emotiones. Lib. de art. (p. 670. 49. H. 839. G.) [illegible] εὐηθέστερον, [illegible] genu cubitu [illegible] benignius. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 645. [illegible]) εὐήθεα νόσος, morbus mitis, non malignus [illegible]. Sic enim illic Galen. τοὺς εὐήθεας νόσους, οὐ τοὺς κακοήθεις, [illegible], hoc est, non malignos, sed qui facilè in [illegible] vertunt, dici scribit. At εὐηθέστερον vlcus [illegible] dicitur Hip. libr. de rat. vict. in morb. act. (pag. [illegible]. 8. H. 39. 41.) [illegible] καὶ ἀπλοῦν ibi exponit Gal. eique τὸ [illegible] opp[illegible]. Sic εὐήθεα χωρία sunt loca corporis vilia, non magni [illegible] contemnenda, in quibus vulnera mala non sunt. Prorrhe. 2. (pag. 97. A.)

Εὐήνιος qui facilè cedit, obsequitur, facilè frænatur & audit habenas, facilè retinetur, vt [illegible], effrænatus. Εὐήνιον σῶμα libr. περὶ καρδίης (pag. 362. 50.) corpus qui facilè cedit, facilè compescitur, frænatur ac domatur.

Εὐήρης temperatum aptum, commodum, versatile, expeditum, ductile, tractabile, agitabile Lib. περὶ ἰητροῦ (pag. 19. 51.) ὄργανα δὲ [illegible] πάντα [illegible] πρὸς τὴν χρείαν ὑπάρχειν δεῖ. Instrumenta autem omnia ad vsum expedita, ac aptè comparata esse oportet, hoc est, tractabilia ac aptè fabricata, ad vsum opportuna hoc est, conuenienti magnitudine, pondere & tenuitate. De medici instrumentis agitur. τὸ εὐῆρες Hesych exponit εὐκόλως, [illegible] πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι.

Εὐθαλίη Gal apud Hipp. exponit τὴν ἰσχυροτέραν τοῦ σώματος ἕξιν, ὡς [illegible] καὶ ἐνιαυτὸς εὐθαλὴς καλεῖται, ὁ [illegible] ἀπεργαζόμενος. iuratum corporis habitum, non secus ac alicubi annus εὐθαλὴς vocatur qui fertilitatem ac fœconditatem efficit. Sic εὐθαλὴς dicitur benè habitus, & εὐθαλεῖν, τὸ [illegible] καὶ τὸ [illegible], benè habitum esse.

Εὔθετα dicuntur Hipp. quæ optimè sunt collocata & deposita, [illegible] ἢ καλῶς [illegible] exponit Gal. comment. 3. in lib. κατ' ἰητρ. (pag. 696. 25. & 29. H. 746. C.) bene disposita aut deposita. εὐθετώτερον quid firmius aut stabilius significat lib. de fract. (pag. 553. 49. H. 755. D.) Est & εὐθετίζω & εὐθετίζομαι scil. è compono & Erot εὐθετοποιήσαντες [illegible], sternent, consternēs, apud Hipp. exponitur. Lib. de fract (p. 555. 4 H 764. C.) χρὴ λύοντα καὶ εὐθετοποιήσαντα [illegible], vbi resolueris & composueris religare oportet. Rursus (ibid.) [illegible] γὰρ [illegible] εὐθετισμένων τῶν ὀστέων ἐπιδήσειε τὸ πιέζον. Quicquid enim non rectè compositis ossibus deligatione quis compresserit. Et lib. de art. (pag. 598. 19. H. 792. H.) τῇ δὲ ἑτέρῃ τὰ ὀστέα τὰ κατεηγότα εὐθετίζω, altera verò fracta ossa componunt.

Εὔθετοι πρὸς τὰς ἀποκρίσιας, ad responsiones appositi, libr. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 22. 47.) in veteri Medici descriptione. Ac rursus (ibidem v. 51.) πρὸς τὸν καιρὸν εὔθετοι καὶ [illegible], in occasione prudenter captanda appositi & accommodati, temporis cuiusque occasioni se accommodantes dixit Caluus, Cornar. ad tempus appositos, & ad occasionem corripiendam accommodatos.

Εὐθηνεῖν, abundare, gliscere, multiplicari, benè habere, prosperè habere, benè valere. Lib. 6. Epid. aphorism. 24. sect. 4. [illegible] γῆς αὐχμοῖς [illegible] εὐθηνεῖ, per magnos terræ squalores animum genus benè habet & abundat. Vbi Gal. ὑγιαίνει explicat. Vtitur Aristot. lib 8. histor. animal. cap. 27. vbi ἐστόμαχοι εὐθηνίας vocat, & εὐθηνεῖν & εὐθενεῖν sæpe ponit, quod est vigere, valere, exuberare. Hesych εὐθηνεῖν, εὐδαιμονεῖν καὶ [illegible] exponit. Lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 288. 54.) scribit Hipp. In Asia pecora εὐθηνεῖν [illegible] καὶ [illegible] pleniora prouenire & abundare vel maximè sæpiusque parere.

Εὐθύ, rectum, pro quo ἰθὺ ponitur. & κατ' ἰθὺ pro κατ' εὐθὺ, libr. κατ' ἰητρ. (pag. 670. 26. H. 741. D.) κατ' ἰθὺ γουνάτων, è directo ad genua. κατ' εὐθὺ autem duobus modis dicitur (vt illic scribit Gal. & cùm in longitudinem membrum protenditur, & cùm in altum attollitur.

Εὐθυμίη animi securitas, tranquillitas dicitur Tullio lib. 5. de fin. interdumque bono esse animo & terrore libero. Lib. 5. Epid. (pag. 1160. B.) ὅτε δὲ [illegible] εὐθυμίη interdum verò rursus securo erat animo. Vbi quoque ἀθυμίη opponitur, quæ est desperatio & animi desponsio. Et eadem repetuntur lib. 7. Epid. (pag. 1234 A.)

Εὔπνοος qui benè & facilè spirat, aphorism. 28. lib. 6. Epid. sectione secunda, εὔπνοος καὶ κατὰ φύσιν [illegible] exponitur Gal. benè & naturaliter spirans, eique δύσπνοος opponitur.

Εὐθυωρίη rectitudinem, rectum tramitem, rectam viam significat & directionem. Erot. apud Hipp. εὐθυωρίας εὐθύτητα exponit rectitudinem, pro quo εὐθυωρίαν quædam legunt exemplaria, Gal autem comment. 1. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 47. ver. 5 H 385. 48.) scribit [illegible] vocari Hipp. ὡς τὸ πολὺ μὲν τὴν εὐθυωρίην, [illegible] καὶ αὐτὴν τὴν φοράν. vt plurimùm quidem rectitudinem, interdum verò ipsam quoque lationem. Apud Hipp. autem ἰθυωρίη non εὐθυωρίη passim legitur, vt lib. de fract. (pag. 567. ver. 37. H. 771. A.) κατὰ τὴν ἰθυωρίην, è directo. Quem certè locum tamen rarissimum ab Erot. subnotari.

Εὐκάρδιον, [illegible] stomacho gratum, exponit Gal. in Exeg apud Hipp.

Εὐκαταφερὲς [illegible], valens quod probè decumbit, impingitur, fertur, defertur, deuehitur, aut impetu fertur, probè nititur aut fulcitur. Lib. de fract. (pag. 567. ver 41. H. 772. B.) Quod fit vbi membrum fractum aut vulneratum (vt tibia) bene collocatum rectè nititur, aut supra molle aliquod incumbit.

Εὐκαταληπτότερον quod firmius & melius continetur, lib. de fract. (pag. 558. 93. H. 766. C.) [illegible] hoc pacto firmius cum canali connectitur.

Εὐκίνητα τὰ σώματα, agilia & facilè mobilia corpora, aph. 17. lib 3.

Εὔκρατος benè temperatus, qui proba temperie ex quatuor primorum corporum mixtione est præditus. εὐκράτους dici scribit Gal. com. in lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (pag. 31. 10.) τοὺς [illegible] οὔτε ἀπίμελους, ἀλλ' εὐσάρκους [illegible], eos qui neque carnosi, neque excarnes, sed quadrati dicuntur. Εὔκρατον etiam de eo dici quod medio exactè temperamento non sit, verùm in latitudine spectetur, scribit Galenus lib. 1. περὶ ὑγιεινῶν (p. 223. 30.) [illegible] [illegible] καὶ τὴν μὲν [illegible] εὐκρασίαν [illegible] καὶ αὐτὴν [illegible] [illegible] καὶ [illegible] βαλανεῖον, [illegible] [illegible] ἀλλὰ καὶ [illegible] [illegible]. Quòd si cui durum videatur eam quæ ad vnguem exactè non sit temperiem εὐκρασίας nomine censeri: is quæso reliquorum in vita nominum vsum ad memoriam reuocet. Potionem igitur & balneum εὔκρατον, hoc est, benè temperatum dicimus, non solùm cum hoc huic, alterum verò illi tale est, verùm cùm etiam ad eundem hominem in latitudine tale est.

Εὐκρασίη,

εὐκρινέως, distinctè, purè, syncerè, explicatè. De Medici veste dicitur lib. κατ' ἰητρ. (pag. 670. 49. H. 741. E.) quæ sit explicata, simplex, sincera, distincta & minimè replicata. Gal. etiam Com. 2. in lib. κατ' ἰητρ. (pag. 676. 23. H. 742. F.) εὐκρινέως διακεκριμένως καὶ διωρισμένως exponit, distinctè & discretè, & de deligatione dicitur, cùm omnes vinculi reuolutiones æquales habent in latitudine terminos, aut vbi plures vinculi reuolutiones eodem in loco aptè & conuenienter effectæ fuerint. Nam & εὐκρινέως συγκειμένας explicat Gal. ibidem (pag. 675. 51.) εὐκρινέες κεφαλαὶ ἑλίξιος, explicata fasciarum inuolutarum capita, h. e. æqualiter in omnes partes extenta, neque alicubi explicata & expansa, alicubi replicata & inuoluta, vt exponit Gal. ibid. (pag. 683. 17. H. 744. B.) Sic εὐκρινέα στόματα dicuntur vterorum oscula conuenienter & distinctè explicata aut diducta, h. e. æqualiter hiantia & diducta, vt neque nimis patentia sint, neque nimium occlusa, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 598. 22.)

εὐκρινέες νοῦσοι, morbi qui facilè soluuntur & boni sunt iudicij & securi, faciles, synceri. aph. 8. lib. 3. & lib. 2. Epid. (p. 997. E.) quibus δύσκριτοι opponuntur. Sic διαχώρημα οὐκ εὔκριτον alui excrementum non bene iudicans, neque bonam iudicationem denotans dicitur. Coac. 219. B.)

εὔκυκλος ἐπίδεσις, orbicularis & rotunda deligatio, quæ affectam partem ex toto in orbem, absque vlla inclinatione amplectitur. Lib. κατ' ἰητρ. (pag. 676. 5. H. 742. F.)

Εὐλαβεῖσθαι, cautè fugere, vitare, declinare, & ab aliquo abstinere τὰ δὲ νήπια καὶ πρεσβύτερα εὐλαβεῖσθαι χρή, minores autem & grandiores fœtus cautè vitare oportet, aph. 1. lib. 4. εὐλαβεῖσθαι, φυλάττεσθαι, δεδοικέναι, cauere, vereri, exponit Hesych.

εὐλαὶ vermes dicuntur, & peculiariter qui in corpore ex vulnere aut vlcere nascuntur. Hom. Il. τ. (v. 26.) εὐλὰς ἐγγείνωνται, vermes gignant, dixit, in Patrocli interfecti vulneribus. Vbi Scholiastes εὐλὰς σκώληκας exponit, & παρὰ τὸ εἰλεῖν dici existimat, quòd in vulnere se conuertant. Idem quoque in Il. χ. (v. 509.) αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, varij vermes edent, εὐλαὶ σκώληκες exponit, additque dici παρὰ τὸ ἀθρόως εἰλεῖσθαι ὅ ἐστι κινεῖσθαι. Hesych. εὐλαὶ σκώληκες exponit, & εὐλὰς dici scribit τοὺς ἐν τοῖς τραύμασι γινομένους σκώληκας. Idem quoque εὐλῶν σκωλήκων exponit, vt & Erot. apud Hipp. Ea autem dictione vtitur Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 622. 26.) vbi iubet τῶν εὐλέων τὰς κεφαλὰς τρῖψαι, vermium qui in carne gignuntur capita terere, & secundam mulieris, ac alumen Ægyptium cum anseris pinguedine diluta, in vellere apponere ad conceptum. Et rursus ibid. v. 33.) εὐλὴν ἥτις ἔχει τὴν οὐρὴν λαβὼν, vermem ex carnibus qui caudam habeat cum origano diligenter trito, rosaceo subactum, ad os vteri apponit. Annotatur etiam ex Lexico Herod. εὐλέων σκωλήκων, apud quem lib. 4. de Pheretimæ Cyrenes reginæ scribitur quod viuens ἐξέζεσεν εὐλέων, vermibus scatebat. Etsi de quibus vermibus accipiatur hæc dictio valde est arbitrarium.

Εὔλυτον quod facilè soluitur, aut solutu facile. Sic εὔλυτοι διαχωρήσιες, solutiores deiectiones, aut solutu faciles, liquidæ, quæ aquosis & synceris adiunguntur, in Progn. (pag. 149. 53. H. 45. 10.) Eas ad copiam excretionum refert Gal. vt μηδὲ εὔλυτοι καὶ ἄκριτοι διαχωρήσιες, signa sint morbi per suppurationem iudicium subituri. Vbi enim synceræ & aquosæ sunt deiectiones, ac solutu faciles, hoc est, copia respondentes & liquidæ, morbus per excretioné potiùs iudicatur quàm per abscessum. Aliàs τὰς εὐλύτους, συμμέτρως ὑπερχωρούσας, hoc est, moderatè subeuntes explicat Gal. εὔλυτοι igitur dicuntur solutu faciles, siue copiæ redundent, siue moderatæ sint. Eademque phrasis reperitur in Coac. (pag. 180. D.) Sic εὔλυτα οὖρα dicuntur vrinæ facilè prodeuntes, solutiores, solutu faciles, liquidæ & aquosæ, quę crassis & restitantibus opponuntur, siue copiam, siue moderationem spectes. In Coac. (pag. 190. G.) & (pag. 221. D.) εὔλυτον τὸ στόμα τῶν μητρέων, os vteri facilè solubile, & quod facilè aperiatur, lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 650. 41.)

εὔμενές beneuolum, lene, amicum. Lib. de rat. vict. in morb ac. (pag. 79. 57. H. 394. 4.) ὑποχονδρίῳ δὲ καὶ σπλάγχνοισι, καὶ τοῖσι ταύτῃσιν εὐμενές. Præcordiis verò, & visceribus, & iis quæ ea regione continentur, beneuolum. De oxymelite mediocriter acri agitur. σπληνὶ καὶ ἥπατι προσφιλέστατόν ἐστι, exponit, Gal. lieni & hepati maximè est suaue & iucundum, quòd ea viscera suauiter & iucundè repurget. εὐμενές, ἀγαθὸν, ἀσφαλὲς exponit Hesych. εὐμενὴς διάτασις extensio firmiter hærens, lib. de art. (pag. 604. 48. H. 799. H.) & rursus ibid. (v. 8. H. ibid. D.) (εὐμενέστερον γὰρ κόλλην προσπεπλασμένην τὴν [illegible] πρὸς τὸ [illegible] τὸ τῆς γνάθου. firmius enim hæret extrema corij pars, ad maxillam, qua transuersa fracta est, agglutinata. Et lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 605. 30.) ὡς οἷόν τε εὐμενέως, quàm leniter fieri poterit, hoc est quàm iucundè & minima cum molestia.

εὐνὴ cubile interdum significat apud Hipp. vt lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 68. 54. H. 391. 38.) ὑπαίθριος παρὰ τὸ ἔθος, εὐνὴ θερμαίνει τὸ σῶμα, cubile sub dio præter solitum corpus indurat. Interdum etiam εὐνὴ τὴν συνουσίαν, coitum aut viri congressum indicat, teste Gal in Exeg. vt lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 664. 55.) ἢ σφόδρα ἄχθεται τῇ εὐνῇ, & valde ægrè fert coitum. Verùm Gal exemplaria vitiosa sunt, quæ ἄχθεται τὸ σφόδρα τῇ εὐνῇ legunt.

εὐνοῦχοι sunt Hipp. aph. 28. lib. 6 qui castrati Latinis dicuntur & maximè propriè eunuchi vocantur quibus ante pubertatem membra virilia execta sunt, nec solùm testes, sed & totus coles ipse, aut qui naturaliter sine testibus sunt progeniti. Illi Hip. ætate quòd venereis non vterentur podagram non sentiebant. Εὐνουχωδέστατοι τῶν ἀνθρώπων dicuntur Scythæ Hipp. lib. de aër. loc & aq. (pag. 293. 54.) omnium hominum minimè ad coitum valentes, h. e. maximè effœminati aut euirati, & castratis omninò similes.

εὔογκος iusta mole præditus, mediocriter intumescens, corpulentus, corporatus, in Prog. (. 138. 43. H. 40. 12.) εὔογκος κοιλίη, venter mediocriter intumescens, qui iustam molem & corpulentiam habeat, non autem sit extenuatus aut consumptus & tenuis. Vbi εὔογκον τῷ ἰσχνῷ opponit Gal. & εὔογκον κατὰ τὴν ἑαυτῆς φύσιν καὶ μὴ λεπτὴν exponit.

Εὔοδος facilis via & iter expeditum, & εὐοδία, iter prosperum, aut prosper in via successus, aut etiam prosper rerum successus, & εὐοδία εὐπραξία exponitur Hesych. εὔοδος τέχνη dicitur Hipp. lib. περὶ εὐσχημοσ. (pag. 23. 18.) ars facilis & peruia, ac fortè quæ prospero successu vtitur. τῶν δὲ ὁ χρόνος καὶ τὴν τέχνην εὔοδον ἐποίησεν, horum verò tempus artem facilem & peruiam facit, h. e. horum artem & peritiam expeditam tempus reddit, temporis successu experientiam acquirunt, & in artis operibus prospero successu vtuntur. Sic hanc viam quam opinabili solùm artis sermone, non autem euidenti obseruatione instituunt Sophistæ ἀνοδίην vocat, h. e. iter inuiũ ἐν παραγγελίαις (pag. 26. 12.) & ἀνοδίην χωρέειν scribit, quod est iter inuium aggredi, h. e. ingredi. Exemplaria tamen manu scripta apud Hip. lib. περὶ εὐσχημοσ. τέχνην εὐανθέα legunt, h. e. artem fœlicem & cum profectu, aut prospero successu vtentem. (εὐανθεῖ enim Hesyc. αὐξεῖ exponit & dicitur εὐανθεῖν quod fœliciter crescit & augetur, aut bonum incrementum capit.) Quidam etiam εὐαδέα h. e. artem gratam & benè placentem, aut in qua fœliciter succedat. Sic εὐαδὲς exponitur Hesych. εὐάνεμον & εὐαδὲς ἄνεμος, quod fœlici vento fertur. Quæ certè omnia artibus possunt, in qua euenta prosperè succedunt, ob summam artis experientiam.

εὐοργησίη exponitur Gal. in Exeg. apud Hip. εὐτροπωτέρα, melius morata, ὀργαὶ γὰρ οἱ τρόποι, quòd ὀργαὶ mores significent. Sic εὐοργήτως, εὐτρόπως, εὐτρόπως exponit Schol. apud Thucyd. lib. 1.

εὔοχος δεσμὸς, vinculum firmum, validum, quod benè gestet ac sustineat, h. e. firmiter & sine compressu teneat. vinculum gestabile dicitur, lib. de art (pag. 615. 1. H. 808 E.) ἐν δεσμῷ εὐόχῳ δὲ μαλθακῷ, vinculo valido quidem ac gestabili sed molli. Vbi εὔοχον δεσμὸν exponit Gal. εὖ ἔχοντα, h. e. βαστάζοντα καὶ φέροντα, quod benè portet, ferat ac sustineat, h. e. ἀσφαλῶς ἐν θλίψεως, firmiter ac sine compressione. Sic εὐοχώτατον σχῆμα dicitur figuratio maximè commoda ad membrum continendum aut gestandum, habitus in quo citra molestiam & facilè membrum continetur. lib. de fract. (pag. 577. 20. H. 779. B.)

εὐπαράγωγα ὀστέα ἐς κατάστασιν, ossa agiliora ad coaptationem, quæ ad directionem facilius adducuntur, facilius tractantur, dicit Celsus, lib. de fract. (pag. 536. 33. H. 755. E.)

Εὐπετέως, facilè, promptè, celeriter, sine labore, significat. Εὐπετέως φέρειν τὰ κακά, æger dicitur qui malum facilè tolerat, in Progn. (pag. 136. 56. H. 39. 41.) εὐφόρως ἔχειν exponitur Gal. Sic εὐπετέως φέρειν τὸ νόσημα & δυσπετέως, facilè & ægrè ferre morbum (ibid. pag. 147. 6. H. 41. 47. 53. Et lib. περὶ κρισίων (pag. 52. 15.) εὐπετέστερον τὸ νόσημα φέρειν, facilius morbum ferre. τὸν δὲ καματώδεα εὐπετέως φέρειν, καὶ ἄκοπον εἶναι. Defatigationem autem facilè sustinere, nec lassitudinem sentire, Prorrh. 2. (pag. 89. E.) In Coac. (pag. 196. E.) εἰ γὰρ εὐπετέως φέρει τὸ νόσημα, si namque morbum facilè ferat. Prorrh. 2. (pag. 96. G.) εὐπετέως τὰ ἕλκεα τὰ τρώματα, & vulnus facilè perfert. In Progn (pag. 143. 27. H. 41. 15.) πτύελον χρὴ ταχέως τε ἀναπτύεσθαι καὶ εὐπετέως. Sputum celeriter ac facilè excreari oportet. Quod fit vbi neque dolor nimius affligit, neque vires adeò imbecilles sunt, vt in media coctione deficiant: aut etiam vbi sputum neque ita crassum est est aut viscidum vt pulmonibus infarctum educi nequeat, aut neque ita liquidum, vt thoracis actionem eludat. Vbi Gal. εὐπετέως, ῥᾳδίως καὶ ἑτοίμως, ταχέως, facilè, promptè, sine labore exponit. Rarius (ibid. p. 144. 6. H. ibid. 18). τρηχυπετέως opponit Hip.

τὸ πολλὴν βῆχα παρέχει, quod multam tussim infert & laboriosam, & ἀνώδυνος exponit Galen. in Coac. (pag. 179. B.) πτύαλον δὲ χρὴ ἐν πάσι τοῖσι πλευριτικοῖσι καὶ περιπνευμονικοῖσιν εὐπετέως τε καὶ ταχέως ἀναπτύεσθαι. Sputum autẽ in omnibus lateris doloribus & pulmonis inflammationibus facilè & celeriter expui oportet. Rursus ibid. 180. B bonum esse dicitur, τὸ πτύαλον εὐπετέως ἀνάγειν, sputum facilè educere. In Progn. τὰ εὐπετέστερα προγινώσκεσθαι dicuntur, quæ faciliùs & promptiùs cognoscuntur, & propensiùs præsentiuntur. Sic enim Gal. εὐπετέστερα ῥᾶόνα καὶ πρὸς τὴν διάγνωσιν ἑτοιμότερα exponit. Prorrh. 2. (p. 95. A.) εὐπετέστερα ἰᾶσθαι dicuntur, quæ facilius curantur, itsq; χαλεπώτερα ἰᾶσθαι opponuntur. Rursus (ibid. (pag. 85. A) οὐδὲ εὐπετὲς γινώσκειν τὰ ἁμαρτήματα, non procliue est errata agnoscere. lib. περὶ ἐπιδημιῶν (pag. 256. 21.) αἱ μὲν κινήσιες εὐπετέστεραι καὶ πυκνότεραι, promptiores & crebriores emotiones. ἡ ἔξοδος εὐπετεστέρη, promptior ac facilior exitus, lib. περὶ ἐγκατατομῆς (pag. 9:4 E.) εὐπετέστερα ἴσχει ἡ χολὴ, bilis facilius toleratur, lib. 1. de morb. (pag. 449. 6.) Et rursus ibid (pag. 456. 22.) τὸ εὐπετεστέρως τε ἀπαλλάσσειν ἢ δυσπετεστέρως, faciliorem aut difficiliorem curationem dicit. Lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 615. 40.) τὰ ῥεύματα εὐπετέστερα, promptiores ac faciliores fluxiones. Erot. apud Hip. εὐπετέστερον, ῥᾴτερον, facilius exponit. Quod legitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 641. 34.) εὐπετέστερον δὲ διάγουσι, faciliùs autem degunt. Et lib. 2. de morb. (pag. 470. 25.) ὅπως τὸ σίαλον εὐπετέστερον ἀποχρέμπτηται, quò saliua promptiùs ac faciliùs excreetur. Et lib. περὶ ἐπιδημιῶν (pag. 256. 24.) αἱ γυναῖκες φέρουσι εὐπετέστερον τὰς γαστέρας, mulieres faciliùs vterogestant. Est & εὐπέτεια Hipp. procliuitas, facilitas ἀργίας, otium exponit Gal. Com. 2. in lib. de nat. hum. (pag. 26. 30. H. 230. 37.) vbi corpus μαραίνεσθαι ἀρξάμενον καταρρέειν πρὸς εὐπέτειαν dicitur, quod marcescere incipit & ad otium delabitur ac præcipitat, h. e. inclinata est iam ætate nec amplius augetur aut increscit, sed tanquam victum & caducum in ruinam præceps festinat. Ibi enim πρὸς εὐπέτειαν καταρρέον, πρὸς ἀργίαν, ad otium delabens, dixit Gal. quòd ibidem πρὸς βίαν χωρέειν, αὔξεσθαι, hoc est augeri & increscere sumatur, eique opponatur πρὸς εὐπέτειαν καταρρέειν, hoc est præcipitare aut in ruinam festinare, & ad exitium tendere. Erot. tamen εὐπετείην mihi legisse videtur, quam εὐχέρειαν exponit, verùm εὐπετείην malim.

Εὐπαγέες μῆτραι, vteri benè compacti, hoc est, crassiores & solidi ac densi lib 1. περὶ γυναικ. (pag. 609. 11.) ἢν μὴ ἰσχυραὶ αἱ μῆτραι ἔωσι καὶ εὐπαγέες, nisi robusti fuerint vteri & benè compacti.

Εὔπνοια est spirandi facilitas, eam quæ secundum naturam & respirationem exponit Gal. com. 1. in Progn. (pag. 129. 31. H. 58. 21.) his verbis: τὴν κατὰ φύσιν ἀναπνοὴν εὔπνοιαν εἴρηκεν, ἐνδεικνυμένην μήτε θώρακα, μήτε καρδίαν ἢ πνεύμονα, μήτε τὰς φρένας οὐδὲ συνεχῶν τι πάθος ἔχειν, ἀλλὰ μηδὲ τῶν συνημμένων αὐτοῖς μορίων τινά. Eam quæ secundum naturam est respirationem εὔπνοιαν appellauit, indicantem neque thoracem, neque cor & pulmonem, neque septum transuersum, sed neque vllas quæ ea contingant partes, dolorifico aliquo affectu detineri. εὔπνοον τὸ λουτρὸν, balneum quod facilem spirationem facit dicitur, libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag 85. 22 H 395. 33.)

Εὐπορίαν promptitudinem, facilitatem, expeditionem, exponit Gorth. apud Hipp.

Εὔπορον τὸ σῶμα, corpus fluidum aut fluxum, & meabile. aph. 9. lib. 2. Quod his verbis exponit Gal. εὔπορον δ' ἂν ἀποτελοῖτο, τῶν μὲν πόρων ἀνεῳγμένων ἁπάντων, τῶν δ' ὑγρῶν τμηθέντων καὶ λεπτυνθέντων, εἴπου τι παχὺ καὶ γλίσχρον ἴσχει κατὰ τὸ σῶμα fluidum autem, vti diximus, fict, meatibus omnibus reclusis, humoribus incisis ac tenuatis, si forte crassus aliquis & lentus humor in corpore contineatur.

Εὐρυθμίη τῶν χειρῶν, manuum concinnitas, aptitudo, agilitas & promptitudo, cùm chirurgus compositè & expedite instrumentis ad artem accommodatis vtitur. Lib. περὶ ἰητρείου. (pag. 24. 14.) πρὸς τὴν εὐρυθμίην τῶν χειρῶν, ad manuum concinnitatem. Est & εὔρυθμον in pulsu, cum pulsus proprium cuique ætati, naturæ & temperamento rhythmum seruat, & εὔρυθμον σφυγμὸν facit, quem Galen. in singulis generibus explicat lib. 3. de caus. puls.

Εὐρύνειν, dilatare, rarefacere, aperire, ἀραιοῦν exponit Gal. eique στενοχωρεῖν opponit Hipp. πυκνῶσαι Gal. aph. 2. sect. 2. libr. 6. Epid. Est autem verbum Mangonib. & Gymnasticæ artis professoribus aptissimum, vbi corpora caloris ope rarefacienda sunt, aperienda & dilatanda, quæ crassa extenuare volunt. Prius enim densata corpora necesse erat calefactionibus vel aliis adminiculis rarefacere ac dilatare, quò melius ita præparata frictionibus exiccarentur.

Εὔσαρκος, carnosus, pinguis & qui gracili opponitur, vt apud Gal. libr. 6. Salub. cap. 10 vbi εὐσάρκους τε καὶ παχεῖς, καὶ πιμελώδεις simul iungit, & τοῖς λεπτοῖς opponit. Eadem etiam notione sumitur lib. de curandi rat. per saug. missionem cap. 11. vbi εὐσάρκους καὶ λευκὰς mulieres ταῖς ἰσχνοτέραις opponit. Sic μέσως εὐσάρκους mediocriter carnosos dicit Hipp. aph. 7. lib. 4. Εὔσαρκος etiam temperatus, moderatus, mediocri corporis habitu præditus dicitur, corpus quadratum vocat Celsus c. 1. libr. 2. Quam in significationem sumitur aph. 21. lib. 5 & com. ad aph 44 lib. 2. & lib. 1. Temperam. cap. 5. & lib. 2. cap. 5. & libr. 1. salub. cap 5. Qui benè habito est corpore dicitur & σύμμετρος, qui media & benè composita est corporis habitudine, mediocri & nullis vitiis obnoxio temperamento.

Εὐσημείη bonam significationem indicat aph. 26. sect. 2. lib. 6. Epid. τὰ ἐναντία σημαῖνον τῇ εὐσημείῃ, bonæ significationi contraria denuncians. Sic enim ex Gal. legendum esse adscripsimus nostris in eum locum Annot. contra multorum exemplarium fidem.

Εὐσιτεῖν est cupidè comedere & cibum assumere, aut benè appetere. aph. 31. libr. 2. προσφέρειν λαμβάνειν ex aph. 8. eiusdem libri exponit illic Gal. Sic εὐσιτοῦντες ἐρρωμένως eidem exponuntur cibum appetentes, aph. 32. lib. 2. vt ἀσιτοῦντες, οἱ διψῶντες καὶ ἀσιτοῦντες iidem verò εὔσιτοι dicuntur Coac. (pag. 135. E.) οἱ ἐκ μακρῶν ἀναλαμβάνοντες εὔσιτοι, qui ex longa valetudine sese recolligentes cupide comedunt, aut cibum appetunt.

Εὐσπλαγχνος qui robustis est visceribus dicitur Prorrh. 2. (pag. 89. C.) χρὴ δὲ τὸν ὑπὸ ὕδρωπος ἐχόμενον καὶ μέλλοντα σωθήσεσθαι, εὔσπλαγχνόν τι εἶναι Qui aqua inter cutem detentus est & seruari volet, eum robustis esse visceribus conuenit. firmis visceribus dixit Celsus cap. 8. lib. 2. Rursus ibidem (pag 93. B.) αἱ δὲ φύσει εὔσπλαγχνοι, corporum naturæ firmis visceribus præditæ dicuntur.

Εὐσταθέες νόσοι dicuntur Hipp. morbi constantes, certi, tempestiui, qui facile consistunt, quieti & stabiles, quibus ἀκατάστατοι opponuntur, aph. 8 libr. 3. & lib. 2. Epid. (pag. 997. E.) Sunt autem constantes morbi, qui temporibus suis vniuersalibus præstitutum à natura ordinem seruant. καῦσοι πάνυ εὐσταθεῖς, febres ardentes valdè mites & blandæ, aut facillimè consistentes, quæ neque exactæ, neque vehementes essent, sed moderatæ, faciles & ad solutionem procliues. Sic enim illic Gal. ὁμαλοῦς πάνυ καὶ ταχέως καθισταμένους, μετρίους τε, καὶ λυθῆναι ῥᾳδίους exponit. Idem quoque τὰ εὐσταθῆ significare scribit ἐν ἴσῳ τῷ μέτρῳ καὶ μηδὲν κίνδυνον ἔχοντα, veluti in æquilibrio posita, & nihil periculi habentia. οὐκ εὐσταθὲς θέρος, æstas non stabilis dicitur, & quæ probè præstitutam sibi à natura temperiem non seruat, neque naturæ suæ constat, neque est legitima, aut propriam temperiem non bene moderatur, in his quæ adiecta sunt ad finem sect. post. lib. 3. Epid. Hinc etiam εὐσταθίη, firmitatem, constantiam, animi præsentiam significat. Lib. περὶ εὐσχημοσύνης. (pag. 22. 24-45.) cùm Medicum meminisse vult εὐσταθίην τε ἐν ἑωυτῷ πρὸς τὸ ἔχειν τὰς ἀπαντήσεις, vt animi præsentiam adhibeat, ad tumultus comprimendos qui ab ægris aut assidentibus exoriuntur.

Εὐσταλέως, succinctè, expeditè, compositè. Lib. κατ' ἰητρ. (pag. 670. 49 H. 741. D.) ἐσθὴς εὐσταλέως, de medici veste dicitur, quæ sit composita, succincta, benè instructa & decenter ornata, vt neque astricta nimis, aut adducta, neque fluxa sit, sed expedita & collecta. Gal. εὐσταλὲς ἀντὶ τοῦ περιεσταλμένως positum scribit, pro expedito, collecto & adstricto. Erotian. εὐσταλέα: ἐσταλμένως exponit, vt sumatur de veste compressa, contracta & arcta, aut etiam decenter composita & ornata. Lib. περὶ ἰητρ. (pag 25. 15.) εὐσταλέως πρήσσειν ἅπαντα, omnia succinctè & expeditè facere iubet. In Mochlico (pag. 841. H.) εὐσταλὴς δὲ ἐπὶ μῆκος τοῦ μηροῦ τὸ ἄρθρον κεῖται. longitudine succinctus femoris articulus, aut pro longitudine contractus, mouetur ad genu. εὐσταλὴς ἡ τοῦ γόνυ, genu succincta aut expedita natura, decens atque compositus ornatus, quòd contractus sit, & femore magis collectum aut expeditum ideoque facilius ac promptiùs quàm cubiti gibbus reponitur, lib. de art. (pag. 660. 50. H. 839. G.) εὐσταλέστερα τὰ σωμάτια, expeditius corpusculum pueri dicitur & leuius, h. e. contractius & compactius, ac ad exitum faciliùs considens & detumescens. Lib. περὶ ἀγμῶν (pag. 761. 10.) εὐσταλέστατα ἐπιδεῖσθαι, maximè contracta & collecta, aut succinctissima ac expeditissima lintea articulus obuoluenda esse, qua parte inflectuntur, scribitur in τῷ κατ' ἰητρ. (pag. 680. 48. H. 743. F.) Vbi Gal. in angustum collecta & contracta exponit, iisque explicata opponuntur. τὸ ἄρθρον τοῦ μηροῦ εὐσταλέστερον, femoris articulus expeditior, h. e. tenuior & contractior, dicitur lib. de fract. (pag. 573. 4. H. 775. H.) vbi εὐσταλέστερον, ἔλασσον κατὰ τὸν ὄγκον, magnitudine minus exponit Gal. hoc est, magis succinctum, expeditum, compositum & contractum. Hesych. εὐσταλῶς καλῶς ἐσταλμένως exponit, eidemque εὐσταλὴς καλῶς ἐσταλμένος dicitur.

εὐσχετὰ, quæ benè sunt retenta, detenta, figurata, excepta, libr. κατ' ἰητ. (pag. 696. 9. H. 746. C.) vbi εὐσχετὰ καὶ ὡς εὐαναλημπτα exponit Gal. benè excepta atque appensa, & de ita accipi vult, quæ δέχεσθαι καλῶς δύναται, μὴ δὲ πίπτειν, h. e. excipi ac detineri possunt, non autem deponi.

Εὐσχημοσύνη elegantiam, venustatem & decoram personam, quam sibi imponit Medicus, significat, ornatum decentem dixit Cornar. moderationem Scaliger, probitatem & honestatem Caluus & Fuchsius, elegantiam Zuingg. appositissimè, eamque dictionem pluribus explicat. Est autem animi habitus, vel à natura insitus, vel arte & exercitatione comparatus, cùm artis suæ, quam sibi longo præceptionum vsu confirmauit, dignitatem & authoritatem motum honestate & probitate, omnisque philosophiæ & melioris literaturæ cognitione veluti conditam exornat, indeque sibi gratiam, existimationem & celebritatem apud omnes conciliat. Hanc εὐσχημοσύνην in Medico commendat Hip. libro propriè ad id dicato, quo videtur speciosum quendam ac decenter compositum medici ornatum & habitum instruere. Eam lib. περὶ ἰητροῦ προστασίην vocat, præfecturam quandam medicam, & εὐπρέπειαν ἐν παραγγελίαις, eique ἀσχημοσύνην passim opponit, inelegantiam & indecentiam quandam. εὐσχημοσύνη ἐν παραγγελίαις (pag. 27. 9.) sumi videtur pro existimatione & gloria, quæ ob virtutem & eruditionem viro bono & philosopho est proposita.

Εὐπρόσιτος διάτασις, extensio quæ facilè procuratur, aut dispensatur, h. e. facilè promitur aut reconditur, est expedita, facilis, aut facilè parabilis, & quæ medici arbitrio temperatur, lib. de art. (pag. 604. 48. H. 799. H.) Sic τὴν δικαίην διάτασιν, ἅμα δὲ εὐπορίστην, iustam directionem simulque expeditam vocat, ib. (pag. 608. 41. H. 803. G.) Ac rursus (ibid. p. 621. 44. H. 814. A.) εὐπαρασκεύαστος ἀνάγκη, vis expedita, accommodata, & quæ facilè parari queat.

Εὔτονον, firmum ac robustum. εὔτονα τὰ σώματα, firma ac robusta corpora, aph. 17. lib. 3. εὐτόνως, ἰσχυρῶς, ἐγκρατῶς exponit Hesych. Gal. lib. 2. Salub. (pag. 240. 57.) εὔτονον γυμνάσιον dici scribit, τὸ βιαίως ἄνευ τάχους ἐπιτελούμενον, quod violenter sine velocitate exercetur, valens & robustum. Et σφοδρὸν συνίσταται ἐξ εὐτόνου τε καὶ ταχέος, vehementem exercitationem ex robusta & celeri compositam (p. 241. 53.)

Εὐτραπελίη, comitas, vrbanitas, humanitas, facilitas, & cui τὸ αὐστηρὸν opponitur libr. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 24. 5.) acerbitas, austeritas & morositas, vt sit εὐτραπελίη affabilitas, popularitas, aut familiaritas, quam requirit in Medico Hipp.

Εὐτρεπίζειν, apparare, instruere, præparare, commodè apparare, ἑτοιμάζειν. εὐτρεπίζειν στόματα, ora vteri commodè apparare, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 598, 21.) & ἢν εὐτρεπισθῶσιν αἱ ὑστέραι, vbi vteri commodè apparati aut præparati fuerint ibid (pag. 596. 51.) Lib. περὶ ὀστέων (pag. 268. 36.) pro vergere sumi videtur, aut inclinando ac vergendo adornare, instruere aut accommodare. οὐκοῦν ἀπιστητέον ἡμῖν περὶ τοῦ ποτοῦ ὡς εὐτρεπίζει τὴν σύριγγα τῷ ἀνθρώπῳ. Neque igitur de potu fides nobis non adhibenda, quòd homini in fistulam aut guttur vergat, hoc est, quòd homini fistulam instruat, vt in eam incidat.

Εὐτυχίη fœlix & prospera fortuna. εὐτυχίη καὶ ἀτυχίη in morbis curandis lib. περὶ τέχνης (pag. 3. 41. 41.) Mali medici τύχης δοῦλοι, fortunæ mancipia eiusque indigi, qui quoniam artis & virtutis expertes sunt, bona fortuna & prospera indigent, ἐν παραγγελίαις (pag. 27. 12.) Artem namque bona fortuna, inertiam mala sequitur, libr. περὶ τέχνης.

Εὐφόρως φέρειν, leuiter & facilè ferre, quod dicitur Hip. de his euacuationibus, quæ tantum abest naturam vt infestent, plurimùm etiam vt leuent, benè & leuiter ferant ægri, aph. 2. lib. 1. & cui δυσφόρως φέρειν, difficulter aut ægrè ferre & grauiter opponitur, aph. 25. lib. 1. & 3. lib. 4. Lib. 4 Ep. (1136. B.) καὶ δυσφορέοντα εὐφόρως φέρουσι, & quæ implaciditatem faciunt facilè ferant. Et aph. 10. sect. 4. lib. 6. Epid. καὶ εὐφόρως φέρουσι, & facilè aut placidè ferunt. εὐφόρως φέρειν, εὐκόλως exponit Mosch. & ferre εὐκόλως dixit M. Tullius lib. 13. Epist. ad Att. εὔφοροι πόνοι tolerantu faciles dolores, in Prorrh. (pag. 207. 23. H. 77. B.) quod εὔφορον dicitur Coac. (pag. 159. D.) conducibile, quia si inferiores partes petant, μεγάλως ὀνίνησιν ὅλην τὴν νοῦσον διδόντες, magnopere ad morbum conferent, vt scribit Gal. εὐφορίαι γαστρὸς, veneris tolerantia, cùm venter perturbationes, aut infernas purgationes facilè fert & benè tolerat, qualis est venter crassus, benè habitus & corporatus, aph. 6. sect. 7. lib. 6. Epid.

Εὐφρόνη nox, non solùm poëtis sed & aliis scriptoribus vsurpatur. Sic autem dicta videtur antiquis (vt scribit Plutarch. lib. περὶ φιλαδελφίας; ...) quòd multum conferre putarent πρὸς εὐφροσύνην τῶν ζητουμένων καὶ τῶν ἀπορουμένων καὶ τῆς διανοίας ... Et si idem alias affert rationes symp. lib. 7. quæst. 9. Lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 587. 50.) πρὸς τὸ στόμα τῶν ὑστερέων ἐᾶν προσκεῖσθαι ἡμέρην καὶ εὐφρόνην, ad os vterorum appositam [scilicet partem] per diem & noctem sinere. Sic sæpè ἡμέρην καὶ εὐφρόνην iungit Hip. vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 605. 37. 43. 46.) & (pag. 632. 44.) Rursus eodem lib. (pag. 588. 40.) δύο ἡμέρας καὶ δύο εὐφρόνας, per duas dies & duas noctes. Quem locum subindicans Erot. εὐφρόνας τὰς νύκτας exponit. Quæ dictio etiam Herot vsurpatur.

Εὐφυὲς est apposita & habilis natura. εὐφυὲς τὸ γόνυ, genu commoda & apposita natura ac facilis, lib. de art. (pag. 660. 50. H. 839. G.) quòd faciliùs quàm cubiti gibbus reponatur, aut quòd facilè distendatur, aut contrahatur, aut moueatur.

Εὐχαριστίη gratitudo qua homines demeremur aut gratia, ἐν παραγγελίαις (pag. 28. 11.)

Εὔχερὲς, promptum, procliue, propensum, facile, expeditum. In Prorrh. (pag. 209. 25. H. 77. F.) αἱ ἐν ὑστερικοῖσι σπασμοὶ εὔχερέες. Quæ vteri suffocationibus sunt opportunæ, ad conuulsiones propensæ sunt. Vbi Gal. scribit, τὸ εὐχερὲς ὄνομα τῶν ἀμφιβόλων ἐστὶν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ. δύναται γοῦν τις ἀκούειν ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ εὔλογον τῆς γενέσεως τῶν ἐπὶ ὑστερικοῖς παθήμασι γινομένων σπασμῶν· δύναται δὲ καὶ τὸ ἀκίνδυνον αὐτῶν σημαίνειν. ὥστε αὐτὸ μὲν ὁ φωνὴ οὐδὲν διδάσκει, καθάπερ οὐδὲ ἄλλος τις λόγος ἀμφίβολος. εὐχερὲς nomen quantum in se est ex ambiguis existit. Licet igitur ex eo intelligere rationi consentaneam in hystericis affectibus conuulsionum generationem. Potest etiam dici eas periculo vacare. Quare hæc quidem dictio nihil nos docet, sicut neque alius ambiguus sermo. Eadem verò phrasis repetitur Coac. (pag. 173. A.)

Εὐχροῖη προσώπου, benè colorata facies, floridus faciei color, id Coac. 127. A.)

Εὔχυλος cum bonitate succi significat lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 598. 28.) vbi benigni humoris copia ita temperari vteros iubet Hipp. vt præpingues potiùs quàm graciles reddantur.

Εὐώδης pro vino odore grato & suaui ac generoso sumitur apud Hip. & ὁ οἶνος subauditur, Libr. 5. Epid. (pag. 1157. D.) καὶ μέθῃ εὐώδει, & ex vini suauis aut generosi ebrietate.

Εὐωχεῖσθαι est liberaliter epulari. qua voce vtitur Hip. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 592. 27.) καὶ εὐωχείσθω, & liberaliter epuletur, aut liberalius enutriatur. Ac rursus ibid. (v. 31.) ὅτι εὐωχηθείη, vt quæ largius epuletur.

§ Ἔφεδρον est sella firmior & sedile stabile. ἑδραῖόν τι apud Hip. lib. de fract. (pag. 541. 33. H. 757. E.) aliquid stabile exponit Gal. eiusmodi quid stabile aut firmum in quo quis firmiter desidere possit. Sic lib. 2. de Morb (pag. 476. 45.) purulentum ἐπὶ ἑδραίου, ἤ τι μὴ ἐγκλινόμενον καθίζει, in sella firma aut sedili stabili locatum, ad concussionem accommodat. Lib. verò 3. (pag. 496. 9.) ἐπὶ ἕδρας ἀκινήτου καθίζει, in firma sella locatum statuit. ἐφεδρείαν verò Gal. initio lib. de cogn. curandisque animi morb. τὴν παραφυλακήν, ἢ τὴν διάγνωσιν, ἢ τὴν ἐπανόρθωσιν significat, obseruationem, diiudicationem, aut correctionem.

Ἔφηλις cutis faciei asperitas quædam & durities ex ardore solis aut inflammatione ortum ducens, de qua agit Celsus cap. 5. libr. 6. discolorem à sole cutem aut adustam, & vitia cutis in facie, apud Diosc. quidam vertunt. Celsus cap. 8. lib. 2. ἐφήλιδας παντοῖα χρώματα ἐχούσας, ex Prorr. 2. (pag. 105 C.) maculas quasdam omnium colorum, vertit, nos faciei vitia omni colorum genere distincta (ephelidas vocant) vertimus. Ἔφηλις Hesych. exponit πάθος ἐπὶ προσώπου τραχύτητος, vitium faciei asperæ. Var. verò, ὁ ἐκ τοῦ ἡλίου περὶ τὸ πρόσωπον γινόμενος σπασμὸς ἢ μελασμός, faciei à sole exustio aut nigredo. Polluci autem, ὑπόπυρρα δὲ τὰ ἐν προσώπῳ ἐπανθοῦντα ἀφανίζοντα τὸ κατὰ φύσιν χρῶμα. subliuida in facie excursio, naturalem delens colorem. Ἔφηλις, ἔφηλίς sunt Actuar. οἷά ποτε σπίλοι περὶ τὸ πρόσωπον, ἀλλοχροοῦντα πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ προσώπου χρῶμα. quidam veluti faciei maculæ, quæ diuersum à reliqua faciei colorem habent. Ἔφηλις celebratur Hip. lib. περὶ τροφῆς pag 381. 34.) vbi lentiginem non rectè vertunt interpretes Ad ἐφήλιδας etiam medicamentum adscribitur lib. 2. περὶ γυναικ.) pag. 667. 4.) Et lib. περὶ ἀφόρων (pag. 677. 15) prægnantes mulieres ἐφήλεις προσώπου habere scribit.

Ἐφήμεροι πυρετοὶ, febres diariæ, quarum tota constitutio vnica accessione horarum quatuor & viginti circumscribitur. Gal. com. ad aph. 55. lib. 4. ἐφήμεροι πυρετοὶ πάντες πρὸς αὐτοῦ καλοῦνται, ὅσοι κατὰ τὸν ἴδιον λόγον ἡμέρᾳ γίνονται μιᾷ. febres diariæ ab eo vocantur, quæ sua natura diem vnum durant. Sic Actuario ἐφήμεροι dicuntur, ὅτι ἐπὶ μιᾷ τὸ πλεῖον ἡμέρᾳ λύονται, quòd vno ferè die soluantur. Harum meminit Hip. aph. 55. libr. 4. & libr. 2. Epid (p. 1025. B.) Diariarum verò febrium causas, signa, & notationem pete ex Galeno libr. de diff. feb. & lib. ad Glauc. & Gor h.

Ἔφθησις excoctionem & elixationem significat aut colliquationem quæ fit ob nimiam humiditatem, non autem siccitatem;

vt fit in carnibus elixis quæ nimia redundante humiditate excoctæ sunt & exuctæ. Hip. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 170. 42. 392. 18.) nimium lamnum scribit διαλύειν τὸ σῶμα καὶ ἑφθότητα καὶ καρηβαρίην ἐμποιέειν, corpus dissoluere, & excoctionem ac capitis grauitatem inducere. vbi Gal. ἑφθότητα νωθρότητα τοῦ σώματος corporis tarditatem exponit, & τὴν ἔκλυσιν τοῦ τόνου, vitium corporis dissolutionem significare scribit, quasi quandam corporis elixationem ab humido calore inductam. Sic ἑφθοὶ dicuntur lib. 4. Epid. (pag. 1115. E.) qui febribus laborabant, quæ ob nimiam humiditatis redundantiam corpus exolutum ac velut excoctum redderent.

Ἐφίδρωσις apud Hip. tenuem quendam sudorem ex toto corpore obortum, paucum & inutilem significat, aut eum qui ex superioribus partibus circa frontem, iugulum & thoracem effluit, earumque partium grauitatem, aut retentricis facultatis imbecillitatem indicat. Neque tamen cùm creberrimè hæc dictio vsurpetur Hipp. apud eum satis distincta videtur eius notatio, vt satis ex Gal. cuiuis patere potest. Is enim scribit com. 1. in Prorrh. (pag. 171. 20. H. 67. G.) τὸ δ' ἐφιδρῶσαι, ὅταν ὁ [illegible] μὲν ἐπὶ τοῖς κατὰ κεφαλὴν, ὁ θώρακα χωρίον ἱδρῶτας γινομένους εἰώθασι λέγειν. ἐνίοτε δ' ἐπὶ τῶν δι' ὅλου μὲν τοῦ σώματος, ἀλλ' ὀλίγων. ὁπότεροι δ' ἂν ὦσιν αὐτῶν εἰρημένων, οὐκ ἀγαθὸν ἐπὶ σημεῖον. οἱ μὲν γὰρ δι' ὅλου τοῦ σώματος ἱδρῶτες ἐπ' ὀλίγον ἄγαν γινόμενοι, δι' ὅτι μὴ λύουσι τὴν [illegible] [illegible] φλέγμονας, οὐκ ἀγαθοί. οἱ δ' ἐν τοῖς ἄνω μέρεσι, ὅταν ὁ κατὰ [illegible] γίνονται [illegible], ἢ ἀρρωστούσης τῆς δυνάμεως, ἢ βαρυμένης ὑπὸ πλήθους. Illud autem ἐφιδρῶσαι (quod est si tenuiter exudent) cùm interdum soleat efferre de sudoribus, qui ex locis circa caput & thoracem oriuntur, interdum etiam de his qui ex toto corpore, sed pauci effluunt: vtrum nunc dixerit, signum bonum non est. Qui enim ex toto corpore pauci ita oboriuntur sudores, quòd flammeum illum in præcordiis ardorem non soluunt, boni æstimandi non sunt. Neque verò qui in superioribus partibus fiunt, cùm duobus modis oriantur, nempe vel imbecilla facultate, aut copia grauata. Rursus com. 2. in Prorrh. (pag. 183. 46. H. 70. F.) ἐφιδρώσεις δὲ [illegible] [illegible], βεβαιοτέρας ἐργάζονται τὰς προρρήσεις. [illegible] [illegible] ὀλίγον ἱδρῶτα καθ' ὅλον τὸ σῶμα γινόμενον ὑπὸ τοῦ [illegible] ὀνομάζουσιν [illegible] [illegible], οὐκ ἀγαθὸν τὸ σημεῖον. [illegible] γὰρ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ οἱ [illegible] [illegible] [illegible], τό γε ἀναγκαῖον [illegible] [illegible]. ἐάν τε περὶ θώρακα καὶ κεφαλὴν ἱδρῶτες γίνωνται, ἐπιδέδεικται ἐν [illegible] ἤτοι μοχθηρὰς δυνάμεως ἀρρωστίαν, ἢ πλῆθος ἐν τοῖς τοιούτοις μορίοις [illegible]. His autem accedens ἐφίδρωσις, certiorem efficit præcognitionem. Siue enim ἐφιδρώσεως nomine paucum sudorem toto corpore obortum denotari intelligamus, in bonis signis nõ est. (Ab eo namque si non lumborum dolor, at certè ardor ille cum anxietate, solui debuerat.) Siue sudores eos qui circa thoracem & caput fiunt sumpserimus, didicimus eos in totum malos esse, cùm facultatis imbecillitatem, aut earum partium copiam indicent. Ac rursus eod. comm. (pag. 198. 19. H. 74. E.) [illegible] ἐπὶ τῆς [illegible] [illegible] ἐφίδρωσις, ὅ ἐστι τὸ παλιν ὅλου τοῦ σώματος ὀλίγον ἱδρῶτα, [illegible] [illegible] [illegible], ἢ τὸν περὶ θώρακα καὶ κεφαλὴν μόνον. deinde in fine addens ἐφίδρωσις quæ & ipsa tum totius corporis exiguum sudorem, velut madorem denotare potest, aut eum qui circa thoracem & caput solum exoritur.) Idem quoque com. 3. in eundem lib. (pag. 211. 8 H. 78. C) ἐφίδρωσιν δὲ πολλάκις μὲν οὖν κατὰ τὸ [illegible] [illegible], [illegible] δὲ [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] περὶ θώρακα καὶ κεφαλὴν γινόμενον ἱδρῶτα [illegible] [illegible] [illegible], ἢ τὸν δι' ὅλου τοῦ σώματος, [illegible] ὀλίγον [illegible] [illegible] [illegible] γίνονται. μοχθηρὸν μὲν [illegible] [illegible] αὐτῶν [illegible], μοχθηρότερον δ' ἐν τοῖς ἄνω μέρεσι [illegible]. [illegible] γὰρ [illegible] ἱδρῶτας, ἤτοι πλῆθος ἐν τοῖς ἄνω μέρεσι, ἢ τῆς δυνάμεως ἀρρωστίαν, [illegible] [illegible] τούτων. [illegible] [illegible] περὶ θώρακα καὶ κεφαλὴν [illegible] μοχθηρότερον [illegible] σημεῖον, ἢ κατ' ἄλλο τι μέρος γινόμενος. Iam verò sæpius hoc in libro ἐφίδρωσιν scripsit, nusquam tamen tam apertè vt noscere queas, num apparentes circa thoracem & caput sudores ita appellet, num etiam eos qui ex toto corpore pauci & nihil conferentes oboriuntur. Cùm igitur prauum vtrunque existat, deterius certè quod in superioribus partibus contingit. ἐφίδρωσις namque omnis cùm multitudinem in exudantibus partibus indicet, vel facultatis retentricis imbecillitatem, vtruocunque eorum contingat, in locis circa thoracem & caput deteriorem habet significationem, quam quauis alia parte corporis. At verò multis locis apud Hip. ἐφίδρωσις tenuem sudorem qui circa frontem, iugulum, thoracem, caput, nasum & mentum apparet, languentesque vires suspectat, subindicat, vt lib. 1. Epid. (pag. 971. 23. H. 954. D.) σμικρὰ ἐφιδρῶντες περὶ μέτωπον καὶ κλεῖδας, cum paruo tenuique sudore circa frontem & clauiculas oborto. Vbi etiam sudor qui toto corpore emanat ei opponitur, & δι' ὅλου vocatur. In Sil. lib. 1. Epid. ἕκτῃ περὶ κεφαλὴν σμικρὰ ἐφίδρωσις, sexto die circa caput tenuis sudor erupit. Et ægr. 3. lib. 3. Epid. ἐφιδρώσεις περὶ κεφαλὴν καὶ κλεῖδας, circa caput & iugulum tenuiter exudauit. In Prorr. (pag. 182. 54. H. 70. C. οἱ ἐφιδρῶντες καὶ μάλιστα κεφαλὴν, exudantes ægri & quibus sudores maximè circa caput oboriuntur. Rursusque (pag 207. 27. H. 77 B.) οἱ ἐν πυρετοῖσιν ἐφιδρῶντες, in febribus tenuiter exudantes. Et (pag. 218. 8. H. 82. A.) ἆρά γε καὶ ἐφιδρῶσι τὰ ἄνω. num partibus superioribus tenues sudores exoriuntur? οἱ ἐφιδρῶντες πολλῷ, sæpe multumque pauco ac tenui sudore exudantes. In Coac. (pag. 119. D.) Et rursus (pag. 219. E.) ἐφιδρῶσι ψυχροῖς tenuibus & frigidis sudoribus diffluentibus. Sic aph. 5. sect. 7. lib. 6. Epid. οὐκ ἐφίδρωσαν μέτωπον, tenuem circa frontem sudorem non habuerunt. Gal. quoque com. 1. in Prorrh. (p. 170. 50. H. 67. E.) τὸ δ' ἐφ' ἱδρῶσι, δοκεῖ μὲν ἱδρῶτας γίνεσθαι περὶ τὴν κεφαλὴν, σημαίνοντας αὐτὴν ὑπὸ πλήθους ἐνοχλεῖσθαι. Illud autem ἐφ' ἱδρῶσι, sudores quidem circa caput obortos indicat, qui ipsum copia conflictari significant. Vbi nil refert num ἐφ' ἱδρῶσι, an verò ἐφιδρῶσι legatur, vt nec sæpius alias eodem in libro. Est & ἐφίδρωσις Aret. cap. 4. lib. 2. περὶ ὀξ. νοῦς. περὶ μέτωπον καὶ κλεῖδας, mador circa frontem & iugulum. ἐφιδρῶν quoque superuenientem sudorem eumque criticum & ad iudicationem comparatum interdum designat, non eum tamen qui circa thoracem aut caput effunditur. In Prorrh. (pag. 206. 15. H. 76. E.) καὶ αὐτὴ φρίξασα ἐφίδρωσε. de muliere quæ postquam inhorruerat, suborto sudore iudicatione est absoluta. Sic ἐφιδρῶντες ἀναθερμαινόμενοι, suborto sudore recalescentes, in Co. (pag. 122. E.) & (pag. 136. G.) ἐφιδρῶσι, de his qui superueniente sudore iudicatorio febribus ardentibus liberantur, effertur.

Ἐφίστασθαι est superstare, in superficie consistere, in summo insidere, extare, innatare, supernatare, ἐφίστασθαι ἐπ' ἄνω τοῦ οὔρου, in vrinæ superficie insidere, aph. 34. lib. 7. & dicitur de his quæ in vrinæ summo superstant, velut adeps & pinguedo, aph. 35. lib. 7. & Progn. (pag. 142. 9. H. 40. 52) λιπαρότητες ἄνω ἐφιστάμεναι ἀραχνοειδέες, pinguedinea aranearum telis similes supernatantes, & colliquationem significantes. lib. 4. Epid. (pag. 1123. B.) ὡς πιμελώδεα ἐφίστατο, velut adipale quiddam in summo extabat. ἐφίστασθαι etiam de deiectionibus dicitur quæ consistunt, cohibentur, nec nisi vi, aut adhibita opera, deiciuntur. In Prorrh. (pag. 201. 19. H. 75. B.) ἐν τούτοις ὄχλα ἐφίσταται, deinde quæ biliosa non sunt cohibeantur, consistant. Gal. ἐφίσταται legit & exponit: καὶ [illegible] [illegible] μόγις χαλῶνται, ὥστε μετὰ τὸ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], ac vi adhibita, & vix quidem demittuntur, hoc est, non sine medici industria.

Ἐφλεβιν, ἐχαλάσθησαν, exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. laxati sunt.

Ἔφοδοι sunt meatus, transitus, & vix per quas corporis recrementa deponuntur, aut vacuantur, aph. 15. sect. 2. libr. 6. Epid. τὰς ἐφόδους ἀποκαθαίρειν, ὅσαι ῥινὸς καὶ τὰς ἄλλας ὧν δεῖ. Meatus recludendi sunt, vt nares, atque alij quibus opus est. Vbi τὰς ἐφόδους exponit Gal. τοὺς ἐκκριτικοὺς πόρους πάσης τῶν περιττωμάτων, excretorios omnes supervacaneorum meatus. Est & ἔφοδος incursio hostilis, accessus, aut aduentus, & eleganti translatione de dierum criticorum circuitu & periodo dicitur Hipp. in Progn. (pag. 154. 26. H. 44. 3.) ἡ μὲν οὖν πρώτη ἔφοδος αὐτέων οὕτω παντοίη. Itaque primus eorum insultus ad hunc modum definit. Vbi scribit Gal. πολλάκις [illegible] [illegible] [illegible] τὰς [illegible] ἔφοδον [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] μετενήνοχε τὴν προσηγορίαν ἐπὶ [illegible] τῶν κρισίμων ἡμερῶν περιόδους. Inuenies plerunque dici apud Græcos hostium aut latronum ἔφοδον, hoc est, insultum aut incursum, ex quo nunc transtulit Hippocrates appellationem ad dierum iudicatoriorum circuitus. Ἔφοδοι φύσιος sunt naturæ viæ, ac veluti motiones atque impetus ad obeundas naturæ functiones, aut appetitiones naturales, quibus ad agendum aut mouendum impellimur. aph. 2. sect. 5. lib. 6. Epid. ἀνευρίσκει ἡ φύσις αὐτὴ ἑωυτῇ τὰς ἐφόδους, οὐκ ἐκ διανοίης. Natura ipsa sibi per se, non ex consilio, motiones ad actiones obeundas inuenit. Vbi [illegible] Gal. ἐφόδους αἱρέσεις εἴρηκεν, ὡς οἱ [illegible] [illegible], [illegible] ἐπὶ τὰς ἐνεργείας [illegible], οὐχ ὡς [illegible] [illegible] [illegible] τι καὶ [illegible] [illegible] [illegible] γινομένας. ἐφόδους naturæ vocat, quasi vias ac motiones ad obeundas actiones dixisset, quæ non à consilio aut voluntate proficiscuntur, vt fit in his quæ agimus. Ἔφοδος ἐναργὴς, euidens obseruatio aut aggressio ex singularibus rebus & sub sensum cadentibus, ἐν παραγγελίαις (pag. 26. 10.) εἰ δὲ μὴ ἐξ ἐναργέος ἐφόδου, ἐκ δὲ πιθανῆς ἀναπλάσιος λόγου. quod si non ex euidenti obseruatione, sed ex probabili rationis figmento procedat. τῇ ἐφόδῳ τὴν πιθανὴν ἀνάπλασιν λόγου opponens. Ἔφοδοι Hippocrati sæpè dicuntur lib. 1. περὶ διαίτης (vt pag 349. 22. 39. & ibi.) rerum similium vel dissimilium accessiones, quæ corporis temperaturam aut iuuant aut lædunt, vt ignis & aquæ ἔφοδοι, [illegible] & [illegible] eidem dicuntur etiam postea, quibus [illegible]

ὑποχωρήσεσι & ἀπαλλάξεσι opponuntur, recessus & sublationes. ἔφοδος exponitur Hesych. ὁρμή, ἄφιξις, ὑπόδρομή, παρουσία, βλάβη. impetus, aduentus, incursio, accessus, noxa.

Ἐφυγραίνεσθαι, humescere, madefieri. ἐφυγραινόμεναι κοιλίαι, alui humescentes, fusæ, fluentes, lubricæ, solutæ, citæ ac fluidæ, libr. 2. Epid (pag 363.5. H.948. A.) vt & aliàs sæpe.

¶ Ἔχειν quidem est habere, interdum ἀντὶ τοῦ σημαίνειν, pro significate, ponitur apud Hipp. qui causarum vocibus pro signis nonnunquam vti consueuit. lib. de rat. vict. in morb. ac (p.76. 38. H. 391. 9.) τὰ δὲ τοιαῦτα ἀποχωρήματα ἔχει μὲν καὶ ἄλλα σίνεα μεγάλα. Driectiones autem huiusmodi & alias quidem graues habent offensas. Vbi ἔχει ἀντὶ τοῦ σημαίνειν positum videtur. Sic enim scribit Gal. συνήθης δ' αὐτῷ πολλάκις ἐπὶ τῶν σημείων χρῆσθαι τῶν αἰτίων καὶ βλαπτομένων σωμάτων φωναῖς. τὰ γὰρ τοιαῦτα ἀποχωρήματα, χρὴ λέγειν ἃ σημαίνεται, ἀλλ' ἔχειν οὕτω χαίρει τὰ μὲν πεπονθότα σώματα τὰς βλάβας ἔχει, τὰ δ' αἴτια ποιεῖ, τὰ δὲ σημεῖα δηλοῖ. Est autem ei vsitatum plærunque de signis, causarum & malè affectorum corporum voces vsurpare. Huiusmodi igitur deiectiones melius significare dixisset, verùm habere dixit: quamuis affecta quidem corpora læsiones habeant, causæ faciant, & signa indicent. Et rursus paulò pòst: ἦν μὲν γὰρ παρὰ τοῦτο, ὡς ἔφην, εἴωθεν ἐνίοτε καὶ ταῖς τῶν αἰτίων ἐνδεικτικαῖς ῥήμασιν ἐπὶ τῶν σημείων χρῆσθαι. Verùm Hip. vt dixi, consueuit interdum vocibus, causas indicãtibus, pro signis, vti.

Ἔχειν etiam pro ἐν γαστρὶ ἔχειν videtur positum apud Hip. vterum gestare, grauidam esse aut prægnantem, aut fœtum concipere. lib. 4. Epid. (p. 1128. G.) οὐκ ᾔδει εἰ ἔχει, cùm nesciret an vterum gestaret, aut grauida esset. Et rursus (ibid. H.) αὕτη εἶχε ταχέως καὶ ἀπέβαλλεν. Hæc celeriter fœtum concipiebat & perdebat.

Ἔχειν ἑωυτὸν, pro sibi constare aut suæ mentis esse, ponitur, lib. περὶ τῆς ἱερῆς νόσ. (pag. 539. 23.) οὐκ ἔχει ἑωυτὸν, sibi non constat, mentis compos non est.

Ἔχειν etiam [illegible] significare videtur apud Hip. & ἔχει pro [illegible] positum, lib. 2. Epid. (pag. 1053. G.) καὶ μέγα τι ἔχει, tuncque magnitudinem habet, aut perfectionem accipit. Et rursus (ibid.) φλέβα ἔχει παχεῖαν ἐν ἑκατέρῳ τιτθῷ. Vtraque mamma venam crassam habet.

Ἔχει περιοχὴν etiam significat apud Hipp. lib. περὶ ἰητρ. (pag. 20. 24) ὁ δὲ διαλείπων, ἀνάπαυσιν ἔχει τινὰ τούτων τοῖς θεραπευομένοις. Qui verò intermittit, horum aliquod laxamentum ægrotis præbet.

Ἔχειν etiam de febre effertur, quæ vbi prehendit non intermittit. Sic enim in Prog. (pag. 150. 7. H. 43. 8.) exponit Gal. ἐὰν ὁ πυρετὸς ἔχῃ, ἤγουν κατάληψις τὸν ἄνθρωπον, ὡς εἰς ἀπυρεξίαν μηδέποτε ἀφικνεῖσθαι. Si febris habeat, h.e. hominem prehendit, ita vt ad integritatem non perueniat. Sic ἔχεσθαι detineri significat & de homine affectu aliquo vehementi correpto dicitur, aut penitus occupato, Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 88. 50. H. 396. 9.) τό, τε σῶμα ἅπαν ὑπὸ κόπου ἐχόμενον, corpusq; velut a ossium lassitudine detentum. Et aph. 34. & 35. Lib. 4. ἐὰν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ, si febre detento. Vbi scribit Gal. id intelligi posse simpliciter de homine quomodolibet febricitãte, aut de eo qui vehementi febre detinetur. Quemadmodum de vehementibus affectibus aliàs dicitur, & vehementer affici ac laborare significat, aut corripi, vt aph. 16. lib. 6. ἔχεσθαι ὑπὸ πλευρίτιδος, lateris dolore vehementer affici aut detineri, quod κατέχεσθαι καὶ βιάζεσθαι, corripi & vexari exponit Gal. & Philoth. ἔχεσθαι, ἰσχυρῶς κατέχεσθαι καὶ βιάζεσθαι τὸ νόσημα significare scribit. ἔχεσθαι ὑπὸ λυγμοῦ, singultu detineri aut corripi, aph. 13. lib. 6 & ὑπὸ ὕδρωπος ἔχεσθαι, hydrope & aqua inter cutem corripi aph. 14. lib. 6. & ἔχεσθαι ὑπὸ διαρροίας, alui profluuio detineri, aph. 15. lib. 6. & ἔχεσθαι ὑπὸ κυνάγχης, ab angina detineri, aph. 17. lib. 6. quod de vehementiore angina intelligitur. Prorrh. 1. (p. H. 89. C.) ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδρωπος ἐχόμενος, qui hydrope detinetur. Et lib. 5. Epid. (p. 1142. H.) ἀνὴρ νούσῳ εἴχετο, quidam morbo detinebatur.

Ἔχεσθαι cum genitiuo appetere significat, affectare, amplecti, vendicare. Lib. κατ' ἰητρ. (p. 484. 13. H. 744 B) ὧν δὲ ἔχεται ἐπίδεσις, quæ verò deligatio appetat, amplectatur, hoc est, quænam vires deligationis sint & quænam effecta. Vbi Gal. ἔχεσθαι ἰδίως, αὐτοποιεῖσθαι καὶ στοχάζεσθαι exponit, appetere, sibi vendicare, arrogare, & spectare. Sic τὸ ἐχόμενον quod est consequens & consequenter habet, dicitur, aut quod attinet. Lib. περὶ παθῶν (p. 524. 53.) καὶ ὅσα μὲν σιτίων ἢ ποτῶν ἐχόμενά ἐστι, quæ ad cibos & potiones consequuntur, se habent, pertinent, quod ad cibos ac potiones attinet. ἔχεσθαι τῶν σιτίων est cibis adhærere, hoc est eis diu insistere ac vti, aut inhærere. Lib 2. de Morb. (p. 476. 1.) καὶ τῶν σιτίων ἐχέσθω ὡς μάλιστα, & his cibis adhæreat quàm maximè, hoc est, præcipuè insistat, inhæreat, & iis diutius vtatur. Intelligit autem marinos cibos & sallos potiùs quàm carnes expetendos. Ἔχεσθαι τῶν γινομένων, his quæ fiunt inhærere, aut quæ fiunt cognoscere, ἐν παραγγελίαις (p. 26. 20.) Sic ἔχεσθαι δόξης μᾶλλον, potiorem suæ existimationis rationem habere (ibid. v. 43.) ἔχεσθαι κάτω, est deorsum tendere & niti, ad inferna adhærere & ea amplecti, lib. 4 Epid (p. 1121 D.) πολλῷ δὲ μᾶλλον εἴχοντο κάτω, multò verò magis infra tendebant. Ἐχόμενοι τουτέων τῇσιν ἡλικίῃσιν, qui hos ætate proximè consequuntur, aut ætate vicini sunt, proximi ac coniuncti, aph. 18. lib. 3.

Ἐχέτρωσις ἡ λευκὴ βρυωνία exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. bryonia alba, sed ἐχέτλωσις quidam vitiosè legunt. Ea autem dictione vtitur Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 574. 52.) ad vterorum collutionem, & lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 633. 18. & 54.) & lib. 2. (p. 653. 6.)

Ἐχινίδες dici videntur Hipp. parui echini marini, quorum frequens ei vsus est in tota muliebrium tractatione, vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 572. 40.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 626. 18. 22.) aut tribuli marini, quos τριβόλους θαλασσίους vocat (pag. 570 38) quib etiam frequenter vtitur Hip. ad locorum muliebrium purgationem. Qui & dicuntur ἐχῖνοι quòd aculeis horreant, & ἐχινόμητρες Athen. lib. 3. Est verò tribuli aquatici facultas frigida & adstringens, ideoq; ad phlegmonas & omnes influxus conuenit, quod etiam scribit Gal. lib. 8. med. simpl. Est & ἐχῖνος herba lib. 6. med simpl quæ alio nomine [illegible], Latinis ocimum aquaticum dicitur, cuius fructus repellentis & exiccatoriæ est facultatis, proindeq; ad fluxiones accõmodatur. Echini autem tum marini tum terrestris corpus extergentis & digerentis est facultatis. Apud Hipp. verò Cornar. pro ἐχινίδες χηνίδες legit & lentisci fructum exponit. Calnus quernos erinaceos, quòd fortè Hesych. ἐχῖνοι dicantur τῶν δρυῶν οἱ κύτταροι, h.e. aluci & conchulæ illæ quibus glandea insidet. Sic lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 585. 18.) pro ἐχίνου, σχίνου lentisci folia legit Cornar. vt lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 668. 21.) σχίνου pro σχίνου vitiosè legitur, in collutionib. ad vteri fluores. ἐχῖνος etiã dicitur Hesychio τῶν πλατάνων ὁ καρπός, platani fructus. Platanĩ autem pilulæ desiccatorem vim possident, vt scribit Gal. lib. 8. med. simpl. Est & Hesych ἐχῖνος εἶδος ῥοιῶν, punici genus quoddam. ἐχῖνος verò apud Hip. ollam magnã patentem significat. Erotian. ἐχῖνον καινόν, χύτραν καινὴν explicat, additq; ἐχῖνον esse χύτρας εἶδος μεγαλοστόμου καὶ μεγάλης cuius meminisse Eupolim, Menandrũ & Philemonẽ scribit, Gal quoq; in Exeg. ἐχῖνον dicĩ ἀττικὴν χύτραν & ἀττικὸν ἀγγεῖον scribit. ἐχῖνος Hesych. inter alia significata λοπὰς dicitur & σκεῦος μαγειρικόν, vt & Polluci lib 6. cap. 13. χύτρας εἶδος, inter instrumenta coquinaria, vt & ἐχῖνος etiam ὁ λέβης Varino. Sic forte apud Horat. sumitur satyr. 6. Serm. 1. astat echinus vilis, cum patera guttus, Campana supellex. Ἐχῖνος etiam Polluci cap. 11 lib. 8. dicitur Athenis fuisse ᾧ αἱ μαρτυρίαι ἐμβληθεῖσαι κατεσημαίνοντο, capsa in quã testium dicta concõcta erant & obsignata. Dicitur quoq; ἐχῖνος Varin. & Bud. ex Suda, ἄγγος χαλκοῦν καὶ κεραμεοῦν, εἰς ὃ ἐνετίθεσαν οἱ δικασταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἅπερ ἐμαρτύρησαν καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα οἱ ἐγκληθέντες ἐν ταῖς δίκαις ἀπεδίδοσαν, vasculũ æreum aut figlinũ, in quod testium dicta & acta litis immittebantur, apudq; sequestrem deponebãtur, donec palam in iudicium proferrentur. Capsam forensem vocat Budæus. Vtitur ea dictione Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 586. 9.) materiam ad vteri fomenta ἐγχέας ἐς ἐχῖνον καινόν, in ollam nouam fundens, & τοῦ δὲ ἐχίνου τρυπῆσαι τὸ ἐπίθημα, cuius vasis operculum sit perforatum. Rursus lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 663. 40.) ταῦτα ἐμβαλὼν ἐς ἐχῖνον καινόν. hæc in ollã nouam immittito. Et (p. 673. 4.) ἐς ἐχῖνον ἐμβαλεῖν, ὃ τὸ ἐπίθημα ὀπὴν ἔχει. in ollam mittito, cuius operculum foramen habeat. Et (ib. 35.) ταῦτα ἐμβάλλειν ἐς ἐχῖνον καινόν, hæc in ollam nouam immittito. Lib περὶ ἀφόρων (p 681. 25. ἐγχέας ἐς ἐχῖνον θαλάσσης, aqua marina in ollam affusa. Vbi ἐχῖνον θαλάσσιον pro concha aut testa echini marini malè meo iudicio quidam sumere videntur.

¶ Ἑφθὰ cocta, elixa, iurulenta, lib. 2. περὶ γυναικ.) p. 641. 45) καὶ τῶν ἑφθῶν ῥοφεῖν, & elixa sorbere.

Ἕψημα sapam vel defrutum significat, mustum ad dimidias decoctũ. Sic enim Plinius Siræum (quod alij ἕψημα, nostri sapã appellant) ingenij non naturæ opus esse scribit, musto vsq; ad tertiam partem mensuræ decocto: vbi verò factũ ad dimidiã est, defrutum vocari, cap 9. lib. 14. Gal. in Exeg apud Hipp. ἕψημα, ὅπερ σίραιον exponit. Idem com. 3. in lib. de rat. vict. in morb ac. (p. 71. 58.) καὶ μὴν καὶ τὸ καλούμενον ἕψημα, ἢ σίραιον, ἐκ τοῦ γλεύκους ἑψομένου γινόμενον. Ac præterea quod ἕψημα & σίραιον Græci vocant, sapam Latini, ex musto decocto conficitur. Et rursus com. 10 libr. 6. Epid. τὸ σίραιον ἕψημα dici Asiaticis scribit. & lib. 6. κατ' ἰητρ. (pag 240. 26.) Hesych. quoque exponitur ἕψημα ὅπερ ἔνιοι σίραιον καλοῦσι, ἄλλοι γλυκύ. (Sic

O

enim leg. existimo cùm alióqui fœdissimè vitiata sit scriptura. Vtitur autem ea dictione Hipp. libr. 2. περὶ διαίτης (pag. 359. 6.) Quod autem in Exeg. adscribitur à Gal. ἑψονὸς esse εἶδος ἰχθύων, piscium genus: Id potius ad ἕψημα refertur, quàm ad Hipp. dictionem, cùm ἕψημα cocturam aut decoctum interdum denotet, vt etiam sapam. Vitiosa autem sunt exemplaria quæ ἑψονὸς pro ἑψονῶν habent.

Ἐψιλωμένα ὀστᾶ denodata ossa & carne exuta, aph. 22. lib. 5.

vbi Galen. γεγυμνωμένα τῆς σαρκὸς exponit.

§ Ἕως pro ὡς Ionicè ponitur, vt annotatur apud Hom. ex Eustath. Sic apud Hipp. lib. de art. (pag. 640. 38. H. 826. D ὅτι αὖ σιμὰ δὴ [illegible]) ὁ πούς ξυλλεκλασμένου τοῦ σκέλεος, ἕως ὅπως [illegible] neq; eò vsq; à pes simus reddi potest crure inclinato, velut exτέρο. ἕως enim illic pro ὡς aut ὥσπερ ponitur, vt & antea. Et lib. περὶ ἀδένων (p. 272. 27.) ἕως ἀποκρίσιος, velut secretione. Quanuis aliter sumant interpretes, & Caluus καὶ κρίσιος legisse videatur.

OECONOMIÆ HIPPOCRAT.

TO Z.

Ζειαί, ὀλύραι exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. Ac mihi videtur lib. περὶ γυναικείων (pag. 266. 39.) rectè legi debere, ζειαὶ ἑψημέναι ὁμοῦ θυμιῆν, & zeam fresam simul ad suffitum imponito. Vbi ζειαὶ Ionicè pro ζέας ponitur, etsi ζέας passim legitur, vitiata scriptura. Nam & Coroar. ζειὰς legisse videtur. Est autem tritici genus olyra, & siligo dicitur. ζειαὶ scribit Hesych. quibusdam significare σίτου εἶδος, aliis etiam τὰς ὀλύρας.

Ζόφος tenebras & caliginem denotat, indeque ζοφερός, ζοφώδης ac ζοφοειδὴς deducitur, caliginosus, tenebricosus. ζοφερὰ οἰκήματα, domum obscuram, conclaue obscurum aut tenebricosum vocat Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 100. 50. H. 399. 38.) ζοφερὸν etiam apud eundem caliginem significat & tenebricosas imagines oculis occursantes, terrorem & metum incutientes virginibus, ex suppressis menstruis. Lib. περὶ παρθενίων (p. 563. 2.) ὑπὸ δὲ τοῦ ζοφεροῦ φοβέεται καὶ δέδοικεν, præ caligine timet ac metuit.

Ζοφώδης οὖρον, vrina obscura, caliginosa & tenebricosa, in Coac. (pag. 213. C.) Ea autem intelligi videtur, quæ magna crudæ & crassæ materiæ copia, turbulenta & opaca redditur, magnumque humorum incendium & exagitationem indicat, vnde velut suffocatis & extinctis spiritibus caliginosa & obscura redditur, non secus ac nubes atra & obscura fit magnis collectis imbribus, & conferta quadam copia densatis, ita vt aër tenebricosus aut caliginosos efficiatur. Ζοφώδεα τὰ ἐπιμήνια, caliginosi ac tenebricosi menses, in vitiosis mensibus, lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 595. 40.) ζοφώδες ὁρῆν etiam quod est caliginosum visum habere, hebetius cernere, ibid. (pag. 604. 22.) ζόφος σκότος exponitur Hesych. & ζοφοειδὲς σκοτοειδές & ζοφερὰ σκοτεινά.

Ζυμοῦσθαι est fermentari ac veluti fermenti acrimonia attolli & efferuescere, & ζύμωσις fermentatio Platoni dicitur τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ αἴρησις, terreni cuiusdam & solidi motio & ab aëre intus concepto distentio, inflatio, & in tumorem leuem sublatio, ac velut quædam ebullitio. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 81. 28. H. 394. 17.) bilem atram ab aceto fermentari ac velut eius acrimonia ebullire ac attolli scribit: τὰ δὲ μέλανα ζυμοῦται καὶ μετεωρίζεται, καὶ πολλαπλασιοῦται. Nigra autem fermentantur, in sublime attolluntur & multiplicantur. Eadem notione ζύμωσις οὔρων & ἐζυμωμένα οὖρα dicuntur in Prorrh. (p. 192. 17. H. 72. H.) vrinæ fermentatæ, quæ magnam crudi humoris flatibus permisti copiam, aut vehementer commoti & incensi præ se ferunt. Inflatur enim huiusmodi vrinæ & tumet, vbi crudus humor huiusmodi accensus fuerit & à flatibus agitatus, ex eiusmodique agitatione ac humorum acrimonia bullæ ac spumæ excitantur, quæ maiorem fermentationem indicant. Hanc vrinarum ζύμωσιν his verbis aperit Gal. Com. 2 in Prorrh. (p. 192. 32.) ἀλλὰ καὶ τὸ ἐζυμωμένα κατὰ τὸν λόγον εἴρηται, μήτε κατὰ τὸ προγνωστικὸν γεγραμμένα, μήτε ἐν τοῖς τῶν ἐπιδημιῶν. [illegible]

μείζονα τὸν ὄγκον ἔχειν, ἢ κατὰ τὴν ἐκκριτικὴν εἶχε. [illegible] τῶν ὑπὸ χολῆς ταραχθέντων κεκινημένων, ἐν τοῖς περὶ κρίσεων [illegible]. Quinetiam vrinæ fermentatæ in præsenti oratione dictæ sunt, quæ neque in Prognostico scriptæ sunt, neque in libris Morborum vulgarium. Præterea etiamsi omnes exposuerimus, quicquam amplius nobis accedit: veruntamen quoniam eas explicare constituimus, de fermentatis quoque dicamus. Cùm igitur acetum acre in terram effusum fuerit, protinus intumescens quasdam terræ partes sursum simul attollit, fitque compositum quiddam ex terrestri substantia, aceti humiditate, & vaporoso excitato spiritu. Huic verò simile contingit cùm atra bilis in terram effusa fuerit, nempe in vtroque spirituosa quædam motio manifestò fieri cernitur ei similis quæ in feruente musto apparet. His quoque simile etiam in panibus fermentatis quotidie fieri videtur, cùm subacta aqua farina triticea, & mixto illi fermento moderatè macerari permiserint, fermentatio fieri cernitur, fusa simul & intumescente quæ fermentatur substantia. Quare etiam fermentatas vrinas omninò quidem insignem crassitiem habere necesse est, deinde & in ea leuem quandam efferuescentiam, & quod spirituosum est vbi motionem nactum fuerit, maiorem quàm cùm excernetur molem habere. Quòd autem huiusmodi vrinæ fiant perturbatis & exagitatis crudis humoribus, didicimus ex libris de Crisibus. Eadem verò notione τὸ ἄλις ἐζυμωμένον διαχώρημα, abundè fermentata alui egestio dicitur in Coac. (pag. 217. D.) quæ crudam multam & feruore agitatam materiam continet, & in qua permista flatuosa & crassa substantia, ex humorum acrimonia & agitatione ebullitionem aut feruorem accipit, adeoque veluti fermentata, motis & rarefactis spiritibus, in maiorem tumorem ac molem attollitur. Potest & dici alui recrementum fermentatum, quod plurimam bilem atram ex bilis flauæ incendio contractam continet, quæ sua acrimonia in terram effusa eam abradit, & partes omnes in altum attollit, vnde motio quædam spirituosa ac fermentatio assurgit, ex aph. 21. & 23. lib. 4.

Ἐζυμωμένη κοιλίη, venter fermentatus & ebulliens, hoc est, in ciborum concoctione agitatus & velut efferuescens, aut flatibus quodammodo distentus & in tumorem sublatus. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 12. 22.) ἀλλ᾽ ἔτι ζεούσης τε καὶ ἐζυμωμένης κοιλίης ἐπεμβάλλη, sed in feruorem adhuc & fermentatum [ventrem] nouos cibos ingesserit, hoc est, ipsi adhuc feruenti & fermentanti recentem superinduxerit. fermentari autem cibi dicuntur qui ad concoctionem præparantur & subiguntur, dum calore agitantur, & permixta multa materia flatuosa attolluntur ac intumescunt.

Ἀπέζυμοι γαστέρες ventres fermentati, hoc est, in tumorem sublati, scabie & pustulis corrugati, scabri, exasperati, in Prorrh. 2. (p. 105. C.) vide Ἀπέζυμοι γαστὴρ antea.

Ζύμωσις ἥπατος lib. 4. Epid. (pag. 1121. G.) iecur intumuisse significat, & hepatis tumorem œdematosum à flatibus distentum denotat, quòd ζύμωσις, quæ est fermentatio, sit terreni cuiusdam ac solidi ex aëre intus concepto spirituum agitatione distentio ac velut quædam ebullitio. Vnde etiam quidam pro hepatis feruore sumpserunt, quòd ζύμωσις etiam Platoni ζέσιν significet. Verùm Erot. ζύμωσιν ἥπατος, οἰδηματῶδες ὄγκον exponit, eo omnium subnotato loco.

§ Ζωὴ vita, primaria animæ actio, ἡ ψυχῆς ἐνέργεια dicitur Gal. lib. de vsu respir. (pag. 153. 43.)

Ζώνη exponitur Erot. apud Hipp. ὁ τόπος εἰς ὃν ζωννύμεθα, locus in quo cingimur, ἔνιοι δὲ τὴν ὀσφὺν ὀνόμασαν. Nonnulli verò lumbum

bum esse putauerunt. Sic Hesych. ζώρα exponitur ὁ ἀπὸ τῆς χαρᾶς τόπος, ἢ ὁ τόπος ἐν ζωρώματι. Polluci verò τὸ ἀπὸ τοῦ ἀκράτου ὄνομα quod eidem ἄκρατον dicitur, tha Latini vocant.

Ζωρότερον, meracius, ἀκρατέστερον, de vino dicitur meraciore apud Hom. Il.ι. (v.203.) ζωρότερον δὲ κέραιε, meracius misce seu infunde. Estque phrasis vsitata, κεράσαι ζωρότερον, meracius infundere aut miscere apud Homer. & Athen. lib. 10. κεράσας ζωρότερον, & ibidem Antiph. κέραζον εὐζωρέστερον pro εὐζωρότερον, & κύλικας εὐζωρεστέρας pro εὐζωροτέρας apud eundem libr. 2. ex Eubulo Hipp. libr. περὶ γυναικείων. (pag. 582. 20.) ouillum iecur & caprinum διδόναι ἐσθίειν ζωρότερον iubet, hoc est meracius, nulla re alia admixta aut nullo humore. Aut ζωρότερον ad vinum meracius & vetustum refertur, quomodo lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 603. 13.) οἶνον ζωρότερον παλαιὸν dicitur, vinum meracius bibat; vbi etiam idem repetitur. Et lib. περὶ ἐπικυήσιος (pag. 914. F.) καὶ πινέτω οἶνον γλυκὺν κεράσας εὐζωρότερον, bibat autem vinum dulce benè meracius infusum. De huius vocis significatione multa scribit Athen. lib. 10.

OECONOMIÆ
HIPPOCRAT.
TO H.

H disiunctiuam coniunctionem pro μὴ poni annotat Gal. Com. 3. in libr. κατ' ἰητρεῖον (pag. 694. 6. H. 745. H.) vt apud Hom. Il. α (v. 116.) βούλομ' ἐγὼ λαὸν σῶν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Esse volo populum saluum, non morte perire. ἢ ἀπολέσθαι enim ἀντὶ τοῦ μὴ ἀπολέσθαι, positum scribit Gal. Eandemq; phrasim apud Thucyd. esse scribit, etsi obscurissimis & vitiosissimis verbis.

Ἢ pro ἐὰν aut ἂν positum videtur apud Hipp. lib. περὶ ἑβδομάδων (p. 377. 58.) & πρὸς ἠ, pro πρὸς ἐὰν aut πρὸς ἠῶ. Dicuntur autem τὰ πρὸς ἠῶ quæ ad orientem aut auroram spectant, vt τὰ ἐφ' ἑσπέρας, quæ occasum.

Ἥβη pubertas dicitur, cuius vnus non est in omnibus certissimus terminus, vt scribit Gal. com. ad aph. 27. lib. 3. sed fere anno decimo quarto incipit, & ad annum vigesimum quintum extenditur, aphor. 28. lib. 3. & 7. lib. 5. πρὸ τῆς ἥβης, ante pubertatem, ante puberes annos, aph. 7. lib. 5. & πρὸς ἥβην ἀφικνέεσθαι, ad pubertatem accedere, aph. 27. & 28. lib. 4. Est & ἥβη pubes, locus in inferiore ventre quo pili nascuntur, & in quo vesica sita est, & alio nomine pecten aut ἐπίσειον dicitur. κατ' ἥβην σμικρὰ ἐπωδύνοι, ad pubem parum dolentes dicuntur in Prorr. (pag. 191. 33. H. 72. F.) Vbi τὸ κατ' ἥβην, κατὰ τὴν ἡβῶσαν ἡλικίαν, iuxta pubertatis annos quosdam exponere scribit Gal. nonnullos verò ἐπὶ τοῦ μέρους sumere ἐν ᾧ ἡ κύστις κεῖται.

§ Ἠγκιστρίωται, ἐγκατακέκλεισται, implicatum est exposuit Gal. in Exeg. apud Hipp. Erot. verò ἀγκιστροειδῶς συμπέφυκεν, in hami formam coaluit aut adhæsit.

Ἠγκυροβόληται exponit Gal. in Exeg. apud Hip. ἐγκατεπήγνυται ἀγκύρᾳ ὁμοίως, ancoræ in modum insita est. Erot. verò ἠγκυροβόληται actiuè legit & καταλαμβάνει exponit, occurrit, peruenit, adscribitque translationem ductam esse ἀπὸ τῶν καθορμιζομένων πλοίων, à nauigiis in portum appellentibus aut stationem ancoris iactis subeuntibus. Est autem ἀγκυροβολεῖσθαι velut iactis ancoris inseri aut implantari, & de venæ ductu dicitur Hipp. lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 279. 34.) ἡ δὲ ἑτέρη παρὰ τὴν ῥάχιν καὶ τὸν νεφρὸν ἐγκυροβόληται ἐς τὴν κύστιν τε καὶ τὸ αἰδοῖον. Altera verò suo appressu spinam & renem attingens, in vesicam pudendumque ancoræ in modum insita est. velut ancoris iactis inseritur, dixit Cornar. Caluus, in vesicam pudendumque procurrit ancorasve iecit, in quo Erot. lectionem mihi secutus videtur. Publicata autem exemplaria ἐγκυροβόλη[?] vitiosè legunt, vt & Aldinum κυροβόλη.

§ Ἠδὲ pro ἔτι δὲ quod est insuper, positum esse apud Hipp. annotat Gal. in Exeg.

Ἠδελφισμένος ἰητρὸς, verus & genuinus medicus, ingenuus, liber, nobilis & bonus, quique ex vera est Asclepiadarum familia, cuique si non genere, saltem professione coniunctus. Eum Plato lib. 4. & 8. de leg. ab illiberali & seruo distinguit. Proindeque veri medici, tanquam ab Asclepiadarum genere oriundi, παῖδες ἰητρῶν ab eodem nuncupantur. Et in iureiurando Hippocrates præceptorum filios fratrum loco se habiturum asserit. ἐν τῷ παραγγελίαις (pag. 26. 48.) ἢν γὰρ, ᾗ πρὸς ἀδε, ἀδελφισμένος ἰητρὸς, ἰητρεύειν πίστει ἢ ἀπιστίῃ. Quicunque enim genuinus est medicus, is per Iouem fidem magis quàm diffidentiam in medicando adhibet. Etsi ἀδελφιζόμενος ἰητρὸς passim scribitur, quæ lectio etiam rectè ferri potest. Quam lectionem secutus videtur Caluus, cùm eum medicum dixit qui fraternè amicéve & familiariter cũ ægrotis se gerit. Lib. de art. (p. 636. 2. H. 813. H.) ὁ ἀδελφισμένος λόγος τοῖσι νῦν λεγομένοισι, sermo cũ his quæ nunc dicũtur consentiẽs. Rursus (ibidem p. 617. 36. H. 810. B.) ἐπεκλάσιος ἀδελφισμένην τοῖσι ἐξ ἐντὸς τένουσι, progerminatio quæ cum extimis tẽdonib. assimilatur, ἐοικυῖα exponitur Galeno, similis, assimilis. Sic τὰ ἀδελφισμένα dicũtur Hipp. τὰ ὁμοιότροπα καὶ συγγενῆ, ea quæ sunt inter se cognata & similia Erot. apud Hipp. ἀδελφισμένα ὡμοιωμένα exponit. Quã dictionẽ vsurpat Hip. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 62. 15. H. 389. 27.) πολλὰ δ' ἄν τις ἀδελφισμένα τούτοισι τῶν ἐς τὴν κοιλίην καὶ ἄλλα εἴποι. Multa autẽ quis eorum similia quæ vẽtrẽ cõtingunt atq; alia dicere poterit. Vbi scribit Gal. τὰ ὁμοιότροπα, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις ἱκανῶς συγγενῆ, καλοῦσι ἀδελφισμένα, ἐπειδὴ τῶν συγγενῶν οὐκ ἔστι τι οὕτω συγγενὲς ὡς ἀδελφοί. Quæ similia ac velut quis dixerit abũdè cognata, ἀδελφισμένα, hoc est, germana, ei vocare est consuetu, quod eorũ qui genere inter se iũcti sunt, omniũ maximè propinqui & cognati sunt fratres germani. Rursusq; lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 64. 33. H. 390. 11.) πολλὰ δ' ἄν τις καὶ ἄλλα ἀδελφισμένα τοῖσιν εἰρημένοισι γράφοι. Multa autẽ & alia his quæ dicta sunt cognata scribere quis poterit. Vbi etiã Gal. ἀδελφισμένα ὅμοια καὶ συγγενῆ exponit. Lib. 1. Epid. (p. 382. 10. H. 964. A.) πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐπίχαρμα σημεῖα τούτοις ἐστὶν ἀδελφισμένα. Iam quoq; multa alia precipua signa his sunt cognata. Lib. 2. περὶ γυν. (p. 672. 27.) καὶ κυμίνου φύλλα, ἀδελφισμένα ἐν οἴνῳ, & cumini folia similiter in vino apparata. Eadẽ quoq; notione ἀδελφισμένως ὁμοίως, similiter significat, vt lib. 1. περὶ γυν. (p. 591. 17.) καὶ πιέζεται ἀδελφισμένως ὡς ἐν γαστρὶ ἔχουσα, & desideriis teratur, nõ secus ac si vterũ gestaret. Sic lib. 1. de rat. vict. in morb. ac. (p. 41. 21. H. 384. 54.) μέγα λοιπὸν σκέμμα καὶ ἀδελφισμένον τοῖσι πλείστοισι τῶν ἐν τῇ τέχνῃ, præclara speculatio & plerisq; in arte cognata dicitur. Ac rursus (p. 64. 40. H. 390. 13.) μαρτύριον οὐκ ἀδελφισμένον τῷ πρήγματι περὶ οὗ πλεῖστος ὁ λόγος εἴρηται, testimonium non cognatum ei rei de qua plurimus factus est sermo. ἠδέλφισται apud Hipp. ἔοικε exponit Gal. in Exeg. vt antea scripsimus in ἀδελφὰ παθήματα.

Ἡδέως suauiter iucũdè, alacriter, & sæpè in cibo & potu vsurpatur Hip. vt ἡδέως ἔχειν πρὸς ποτὸν καὶ πρὸς σῖτα, alacriter se habere ad potiones & cibos. Lib. 3. Epid. st. pest. (p. 429. 8. H. 1089. G.) οὐδὲ γὰρ πρὸς ποτὸν καὶ πρὸς σῖτα ἡδέως εἶχον, ἀλλὰ πάνυ διψώδεες. Nam neq; ad potionẽ neq; ad cibũ alacrites habebãt, sed valde siti vacui degebant. Eadẽ ratione ἡδέως πρὸς σιτίον dicitur lib. 7. Ep. (p. 1222. C.) quod est alacri erat ad cibum animo, & cibum lubẽter somebat. vbi εἶχε subaudiri videtur. ἡδέως δέχεσθαι τὰ σιτία, cibos suauiter assumere, ad cibos alacri esse animo dicitur. Prorrh. 2. (p. 89. E.) Celsus, si cibi cupidiras est, dixit, cap. 8. lib. 2.

Ἤδη apud Hipp. in propinquo esse significat quod aliquo signo dẽmõstratur, vt in Prog. (p. 127. 42. H. 37. 54.) ὀλέθριον γίνεται ἤδη, in propinquo mortẽ esse significat. Rursus ib. (p. 129. 15. H. 38. 11.) ψυχρὸν δὲ ἐκπνεόμενον ἐκ τῶν ῥινῶν καὶ τοῦ στόματος ὀλέθριον κάρτα ἤδη γίνεται. Frigidus verò spiritus naribus & ore expiratus, letalis admodũ est, & pro foribus mortem esse significat. Ἤδη etiam particulam vt plurimùm de tẽpore dici, interdũ etiã ad alicuius rei probationem & confirmationem accommodari, annotat Gal. Com. 1. in lib. de fract. (p. 538. 14. H. 756. F.)

Ἡδύσμα apud Hipp. adipem aromatibus conditum significat, vt ἥδυσμα χηνὸς, adipẽ anserinũ aromatib. conditũ lib. 2. περὶ γυν. (p. H 660. 11.) & rursus ib. (p. 672. 3.) στέαρ οἰὸς ἡδύ, adipẽ ouillũ aromatibus cõditũ. Quã vocem etiã Erot. ex eodẽ libro subnotat, & ἡδὺ στέαρ, τὸ ἀρτυθὲν exponit, hoc est adipẽ suauiter cõditũ.

Ἡδυντὸν στέαρ Gal. in Exe. exponit, τὸ ἐν ὕδατι καὶ ἀρώμασιν ἑψηθὲν. adipẽ aqua & aromatib. coctum. Vtitur autẽ ea dictione Hipp. lib. περὶ νούσων (p. 679. 21.) Sic ἡδυντὴν πίσσαν τὴν ἠρωματισμένην, h. e. picẽ aromatib. conditã exponit Gal. in Exe. Erot verò τὴν ἡψημένην, suauiter cõditã. Coquitur autẽ ex aqua & aromatibus, vt

annotat Gal. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 672. 12.) [illegible] Myrrham [illegible] optimam & salis granum, picem etiam suauibus odoribus conditam terito & apponito.

Ἡδύσματα ἀρώματα exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. ea quibus suauis odor vnguentis conciliatur, et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 670. 37.) ἡδύσματα πάντα ἐς τὸ μύρον ἐμβάλλεται. aromata omnia in vnguentum immittuntur. Ἡδύσματα Erot. apud Hipp. exponit, [illegible] ἀρτύμασι, viridibus ac siccis condimentis, Annotatque Atticam esse dictionem ab Aristoph. Eupoli, & Menandro vsurpatam. Hesych. quoque ἡδύσματα ἀρτύματα condimenta exponit.

Ἠθάδες αἱ μῆτραι, vteri assuefacti aut assueti tum ad repletionem, tum ad distentionem. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 388. 23.) ἠθάδες exponuntur συνήθεις hoc est familiares Hesych.

Ἠθὰς pro ἔθος. Lib. 3. περὶ διαίτης (p. 369. 39.) [illegible] τὸ ἥμισυ [illegible] dimidiumque de cœna consueta deducito. Vide ἠθάδες.

Ἥκιστα minimum significat Hipp. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 86. 9 H. 395. 34.) ἥκιστα δὲ καὶ τοῖσι ποτῷ μούνῳ χρεωμένοισι. minimum autem iis qui solo potu vtuntur. Vbi Gal. ἥκιστα τὸ ἐλάχιστον, καὶ οὐχ ὡς ἔνιοί φασι τὸ οὐδαμῶς, minimum, non vt quidam dicunt nequaquam, significare scribit. Item Com. 4. in eundē lib. (p. 111. 5. H. 404. 33.) ἥκιστα [illegible] μάλιστα denotare scribit.

Ἠλεκτρώδεες κοιλίαι, aluus succino similia demittens, de deiectione quæ splendicat & relucet, lib. 4. Epid. (p. 1135. H.) καὶ [illegible] ἠλεκτρώδεες aluus quoq; conturbata fuit, succino similia demittens. Verum Erot. [illegible] ἠλεκτρώδεες legisse videtur, vt illic scripsimus, & ἠλεκτρώδεα [illegible], hoc est excretionem succino similem, splendicantem & relucentem exponit, & ab electro sic dictam vult.

Ἡλικία ætas dicitur, & est totius vitæ decursus annorum spatiis circumscriptus, omnes temperamentorum mutationes complectens ἡλικία autem ætatis florem denotat Hipp. Prorrh. 2. (p. 110. A.) γίνονται δὲ [illegible] τῇσι παρθένοισι τῇσιν ἐν ἡλικίῃ. Contingunt autem & iuuenibus & virginibus in ætatis flore. Sic enim παρθένους ἐν ἡλικίῃ vocat virgines adultas & quæ sunt in ætatis flore, aut puberes & in primo ætatis flore, tum primum menstruorum exitum sentientes.

Ἡλίωσις insolatio & in sole apricatio, remedium veteribus ad multos corporis affectus vsitatum. ἡλίωσιν vertit Aurel. solis feruorem torridum, cap. 5. lib. 3. Tard. pass. & corporis torrorem cap. 6. eiusdem lib. & cap. 4. lib. 3. vt & sole torreri, cap. 7. lib. 3. Tard. pass. Idem ἡλιώσεις solicationes vocat cap. 2. lib. 4. Tard. pass.

Ἡμερήσιον dicitur quod est diurnum & vnius diei, & τὸ ἐφ' ἡμέρῃ [illegible], Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 595. 21.) καὶ τὸ μὲν ἡμερήσιον [τρυχίον] [illegible] τῷ ὑστερίῃ. Et diurna quidem [linteola] die postera eluere oportet. Quibus τὸ δὲ νύκτωρ opponit, nocturna scilicet.

Ἡμιέκτεον aut ἡμίεκτον mensura est dimidiati sextarij quatuor chœnices capiens, & pars duodecima medimni Attici. ἡμιέκτεον τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκτέως exponit Erot. apud Hipp. Ἑκτεὺς autem eidem est mensura Attica octo chœnices capiens, aut sex, vt alia scripsimus [illegible], ὃ δὴ ἥμισυ τοῦ ἑκτέως, exponit Hesych. Nam cùm medimnus quadraginta octo chœnices capiat, & ἑκτεὺς sexta sit pars medimni octo chœnices conficiens, ἡμιέκτεον dimidiatus est sextarius quatuor chœnices continens. Ἡμίεκτον verò apud Hipp. lib. περὶ ἀφόρων (pag. 683. 47. 49.) pro sella sumi videtur, in qua ad suffitum immittendum mulier insidet. καθιζέσθω ἡ ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἡμίεκτον, eam sellæ insidere iubeto. Aut fortè illic ἡμίεκτον ollam quatuor chœnices capientem ad suffitum immittendum paratam significat, super quam mollibus constratis linteis mulierem impositam, ad suffitum capiendum velut sellæ insidentem, maximè didactis cruribus adaptari iubet Hipp.

Ἡμιώβελον τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς, drachmæ dimidium exponit Erot. apud Hip. ἡμιμέρεσιον dimidiatā partē significat Polluci c. 36 li. 6.

Ἡμιόνου muli stercus indicat lib. περὶ γυναικ. (pag 583. 30.) vbi ἡμιονίδα hoc est muli stercus vstum & tritum, ac vino maceratum propinat Hip. in muliebri fluxu. Quod remedij genus repetens lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 667. 48.) ἡμιόνου ὄνίδα vocat, vt illic quoque ἡμιόνου ὄνίδα pro ἡμιονίδα scribendum existimem, aut certè ἡμιονίδα velut ἡμιονείην accipi debere Est enim ἡμιονεῖον Sudæ ὁ κόπρος τοῦ ἡμιόνου muli stercus. Est etiam ἡμιόνιον aut ἡμιόνιον herbæ species quæ & asplenum & scolopendrium dicitur Dioscoridi (lib. 3. cap. 151.) ἡμιονῖτις vocatus Archigeni apud Gal. lib. 8. κατὰ τόπ.

Ἡμίσεος ἥμισυ dimidium exponit Gal. in Exeg. apud Hipp.

Ἡμίχυμος εἰρίων lana semisuccida dicitur lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 672. 20.) Sic enim legisse videtur Cornar. eamq; lectionem adhibent exemplaria manuscripta Regia, cùm ἡμίχρισος vitiosè legant publicata omnia. Ac certè non parùm mihi suspectus locus videtur. ac vereor ne ἡμίκαυστον Gal. legisse existimandum sit.

Ἡμίτομον dimidiatum & semisectum dicitur. Est autem deligationis species apud Hip. quæ & ἡμιρόμβιον & semirhombus dicitur, & ad eosdem vsus ad quos prope rhombus adhibetur. Vsurpatur lib. κατ' ἰητρ. (p. 675. 43. H. 742. G.) vbi Gal. ἡμίτομον deligationis compositæ speciem facit & ἡμιρόμβιον vocari scribit. ἡμίτομον quoque Erot. ἐπίδεσμον ὄνομα deligationis aut vinculi nomen explicat, hoc nimirum subindicato loco, ex quo certè apparet apud Erot. ἡμίτομον potiùs quàm ἡμίτομα legendum, vt nostris in eum Hippocr. librum Annot. scripsimus.

Ἡμιτριταῖος πυρετὸς febris semitertiana, quæ fit ex mixtura & temperamento febris quotidianæ & tertianæ, non complexu, cùm tertiana intermittens cum quotidiana continua, aut quotidiana intermittens cum tertiana continua, tota natura sua confunditur & accessionibus permiscetur, vt scribit Gal. lib. 2. de diff. f. b. & lib. de temp. morb. Hæc reduplicationes habet & horroris sensu insignes insultus. Vnde φρικώδεες πυρετοὶ, febris horrifica, aut horroris sensu insignia, peculiariter dicitur Hip. lib. 1. Epid. sect. 1. Huius autem nominis & cur ἡμιτριταῖος dicatur, varias adfert rationes Gal. Sic enim scribit cap. 8. libr. 2. de diff. feb. [illegible] ὁ ἡμιτριταῖος. [illegible] Non igitur temere huic febri semitertianæ nomen imposuerunt. Temperata enim ex quotidiana continua & tertiana intermittente totius suæ naturæ partem dimidiam vtramq; prædictarum febrium habet. Vt igitur ἡμίονος (mulus) ἡμίθεος (semideus) dictus est, eodem modo ἡμιτριταῖος. ἡμίονος siquidem, cùm ad eius generationem dimidiam partem equus conferat, dimidiam etiam asinus, ab eorum [illegible] denominationem accepit. ἡμίθεος quoque [illegible] semideus, dimidia quidem sui parte cum deo communi [illegible] indicatur, quod autem homo sit altera dimidia parte [illegible]. Quinetiam ἡμιτριταῖος dimidia sui parte tertianam habet, altera verò quotidianam. Et rursus Com. 3. in lib. 1 Epid. (p. 380. 43. H. 961. H.) [illegible] His quæ integram absolutionem non sunt adepta dimidij adiungimus appellationem, semimortuum dicentes & semideum, semiuocalem, semiustum, & reliquum id genus. At verò semitertiana non modò non est dimidia, vel multitudine symptomatum, vel viribus vel horum tota conditione, verumetiam tertiana deterior existit, vt potiùs illa huius, quàm hæc illius esse videatur dimidia. Quare non venit in mentem qua ratione adducti, eam potiùs appellationem quàm aliam imposuerunt, qui primi nomen indiderunt. At verò libro de Typis aliam quoque huius appellationis rationem adfert, vt mihi vero sit simile diu multumque apud veteres medicos exagitatam fuisse de semitertianæ nomine quæstionem, vt etiam earum febrium generi, num continuis, num verò intermittentibus accenseri deberet. Quam certè totam videmur nostris in lib. 1. Epid. Annot. abundè explicasse. Semitertianæ verò meminit Hip. lib. 1. Epid. sect. 1. (p. 334. 40. H. 940. F.) [illegible] πυρετοὶ, συνεχέες, ὀξέες, [illegible] Eorum autem plurimis huiusmodi affectus aderant, febres horroris sensu insignes, assiduæ, acutæ, in totū quidē non desinentes, sed quæ erāt ex semitertianarū genere, vno die leniores. altero verò vehementiores. Rursus ibid. (p. 361. 1. H. 943. F.) ἡμιτριταῖοι inter febres quæ tūc affligebāt, annumerantur. Et rursus sect. 3. (p. 379. 34. H. 961. H.) [illegible] quæ semitertiana dicitur tū morbi acuti acciderūt, tum etiā præter cæteras ista præcipuè lethalis est. Et rursus (ibid. pag. 378. 37. H. ibid. G.) ἡμιτριταῖοι in febrium generibus recensentur.

Ἡμιτόμον

Ἡμιτύβιον dicitur esse indumentum lineum vtrimque fimbriatum, & pro sudario aut peplo sumitur. Vtitur Aristoph. in Pluto, vbi Schol. ἡμιτύβιον πάκδεον exponit, ῥάκος ἡμιτριβές, λινοῦν τι τῶν ἐκμαγείων, sudariolum, aut pannum aliquem lineum detritum, quale est quo ad detergendos sudores vtimur, velut mantile. Additque ἢ ζώνη ἡμιτύβιον σκάλινον, ὃ δίκροσσον φασκίολον. Quibus verbis etiam quidam significari existimant ἡμιτύβιον esse δίκροσσον φασκίολον, h.e. fasciolam lineam vtrinque fimbriatam. Hesych. ἡμιτύβιον exponit λινοῦν ἔνδυμα ἢ σινδόνιον δίκροσσον, indumentũ lineum, aut linteum vtrinque fimbriatum. Gal. apud Hipp. in Exe. ἡμιτύβιον significare scribit, ὀθονίου παχέος μέρος, crassioris lintei partẽ. Quo loco lib. 2. de morb. præcipuè subnotare videtur in quo hac dictione vtitur Hipp. (pag. 480. 40.) ἢν δὲ μὴ [illegible] τὸ λουτρὸν ἢ τὰ χλιάσματα ποιῇ, [illegible] ῥάκεα ἡμιτύβια, βάπτων εἰς ὕδωρ, [illegible] τὰ στήθεα ἢ τὸ νῶτον ἐπιτιθέναι. Quod si balneo & tepefactorius angatur, neque ea ferat, detriti lintei panniculi aqua intincti ei admouendi, & ad pectus & dorsum adhibendi. Idem lib. de art. (pag. 607. 29. H. 802. 44.) ἄχνην τὴν ἀφ' ἡμιτυβίου, in nares fractas ad eas excitandas aut dirigendas immittit. Quibus verbis lintei detriti derasam lanuginem intelligit, aut concerpta ex sudariolo linamenta, ex quibus penicilli fiunt. Sic enim ex Mochlico, quæ est istius loci explicatio, ἄχνην ὀθονίου exponit Erot. τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ξύσμα [illegible] μοτὸς ὁ [illegible] ξυστός. quod à nobis dicitur ξύσμα, h.e. linamentum derasis linteolis concinnatum, ex quibus penicilli fiunt qui ξυστοὶ inde dicuntur, h.e. rasiles, aut ex rasili linteorum lanugine cõtorti. Paulus verò hunc etiam locum subnotans c. 91. lib. 6. [illegible] exponere videtur, cuneolos ea panniculo intortos ac inuolutos. Celsus in longitudinem implicata linamenta vocat cap. 5. lib. 8. Ex quibus Hipp. locis suspicor apud Gal. in Exeg. ἡμιτύβιον & μέρος esse legendum. Apparet quoque ἡμιτύβιον potius quam ἡμιτύμβιον esse legendum, quam tamen scriptionem Var. & exemplaria quædam manu scripta mendosè, vt opinor, retinent. Est enim ἡμιτύμβιον ὁ μικρὸς τάφος, dimidiatum seu paruum bustum aut sepulchrum. Pollux tamen lib. 7 cap. 16. ἡμιτύμβιον legit, & vestem lineam Ægyptiam indicare scribit, quale quod tunc σινδόνιον dicebatur. Aret. etiam vetustate grauis author ἡμιτύμβιον ponit & scribit cap. 4. lib. 1. Curat. morb. diutur. γυμνάσια δὲ ἐπὶ τούτοισι περὶ χεῖρας, ἐόντων τῶν ἄκρων ἀφ' ἡμιτυμβίων, λινέοισι ὠμοῖσιν. In his exercitationes manuum fiant, extremitatibus sudariolo ex linis crudis inuolutis. Idem rursus cap. 3. eiusdem libri, ἀνάτριψις αὖθις σκελέων δι' ἡμιτυμβίων τρηχέων μέχρι φοινίξιος. Rursus frictio crurum ex sudariolis asperis, ad ruborem vsque. Hesych. quoque in dictione ἄχνη huius loci Hipp. meminisse videtur, & ἡμιτύβιον λινοῦν exponere, cùm scribit. ὁ δὲ Ἱπποκράτης τὸ λινοῦ ἄχνην. δηλοῖ δὲ ἢ τὸ λεπτὸν ξύσμα. Sic enim leg. existimo, vbi ἄχνην lintei ramentum exponit. Idemque est quod lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 665. 36.) dicitur ἄχνη ἀπὸ ὀθονίων λεπτῶν, ramentum ex tenuibus linteis derasum ad pessos.

Ἡμίχοον est ὁ ἥμισυς χοῦς dimidiatus congius, & μέτρον aut ἀγγεῖον subauditur. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 555. 15.) φακῶν χυμοῦ [illegible] τρία ἡμίχοα, lentium succi tres dimidiatos congios ipsum ebibere cogito.

Ἦμος quando, cùm, significat, Ionicum est & poëticum. Prorrh. 2. (pag. 85. E.) μάλιστα δ' ἦμος ἥλιος [illegible], præsertimque cùm primum sol illucet. ἦμος quidam codices scribunt, alij etiam μάλιστα δ' ἦμος. lib. 1. περὶ γυναικ.) pag 599. 40.) ἦμος δ' ἥλιος δύῃ, cùm autem sol occiderit.

Ἠνάγκαζεν ἐβιάζετο cogebat exponit Erot. apud Hipp.

Ἠνκεῖσαι contundere, & [illegible] contusorum exponit Gal. apud Hipp.

Ἠοῖας, τὰς πρωΐας, matutinas horas exponit Gal. in Exe. apud Hipp.

Ἡπατικοὶ veteribus dicti sunt qui heparis inflammatione laborabant ex eaque febricitabant, velut pleuritici aut peripneumonici qui ex lateris aut pulmonum inflammatione febricitarent. Sic in Coac. (pag. 189. D.) scribitur. εἴσω ἡπατικοῖσι πολὺ πτύαλον αἱματῶδες. hepaticis sputum multum cruentum. Et, ἐφ' ἡπατικῷ τῆξις ἅμα βηχὶ χαλεπόν. Hepatico colliquatio cum raucedine malum portendit. At verò recentioribus ἡπατικοὶ vocantur, qui citra manifestum aliquem iecoris affectum, imbecillitate laborabant ex intemperie. Quod indicat his verbis Gal. lib. 8. κατὰ τόπ. (pag. 286. 7.) τὸ ἡπατικὸν ἰδίως ὀνομαζόμενον πάθος, [illegible] ἀλλ' [illegible] ἐν τῷ [illegible] ἡπατικόν. Hepaticus affectus propriè dictus, vt & cœliacus & stomachicus, absque tumore præter naturam circa ipsas partes oritur, inflammatione tentari hepar, aut abscessu laborare, aut induratum esse, aut aliud quidpiam pati huiusmodi medicis dicentibus, non tamen hepaticum vocantibus eum cui tale quidpiam accidit. Sed cum citra manifestum aliquod in viscere malum, cires proprias actiones debilitatur, tunc ægrum hepaticum appellantib. Authori Definit. Med. (p. 398. 18.) ἡπατικοὶ dicuntur [illegible] πολλὴ χρόνος, μετ' ἐπάρματος καὶ σκληρίας, καὶ ἀχροίας τοῦ σώματος. quos diuturnus iecoris dolor comitatur, cum tumore & duritia, ac decolore corpore.

Ἡπατῖτις iecoraria vena dicitur Hippocrati lib. περὶ ὀστέων φύσ. (p. 276. 25. 42. 54. & libr. 2. Epid. sect 4 & aph. 4. sect. 7. lib. 6. Epid. quæ eidem [illegible] lib. περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον (p. 409. 52.) & lib. περὶ ἱερῆς νόσου (p. 304. 15) Galenus quoq; Com. 2. in lib. de nat hum. (p. 21. 7.) ἡπατῖτιν vocari Hipp. testatur eam venam quæ caua dicitur, quod etiam scribit lib. περὶ κυνηγεσίων [illegible] (p. 216. 22.) & initio lib. περὶ φλεβῶν ἀνατομῆς.

Ἠπεδανός, debilis, infirmus, inualidus, quasi ἀπεδανὸς ἢ ἄπεδος, ὁ μὴ [illegible]. Cui etiam ἔμπεδος opponitur, ὁ ἐν τῷ πεδίῳ δι' ἰσχὺν ἑστὼς βεβαίως. vt scribit Hom Schol. Il. θ. (v. 104.) ἠπεδανὸς δέ νύ τοι θεράπων. debilis autem tibi famulus. Eam vsurpat etiam dictionẽ Hipp lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 592. 4.) ἠπεδανὸν πῦρ, febris lenta, debilis. Et rursus (ibid. pag 601. 29.) ἠπεδανὸν παιδίον, puer debilis, lectumq; lib p. 624. 41) καὶ [illegible] ἠπεδανὰ [illegible], quę debilia sunt sanat.

Ἠπίαλος πυρετός, febris Epiala, in qua simul febricitant & rigore corripiuntur ægri, vt scribit Gal. lib. 2. de diff. feb. cap 6. febris algida, aut cum tremore frigida dici potest, ab antiquis Latinis querceta dicta. fit autem Epiala febris ab acida & vitrea pituita, cui moderata putredo accessit. ἠπίαλον περὶ τοῦ πυρετοῦ ῥῖγος rigorem febrem præcedentem quibusdam dici testatur Hesych. h. quod etiam scribit Gal. c 6. lib 2. de diff feb. Interpretes lenes & blandas febres vocant ἠπίαλος πυρετούς, & aliam sequuntur huius nominis notationem. Sic enim vocari existimant [illegible] quòd blandè & molliter incalescat. Alij ἀπὸ τοῦ ἠπίου ἁλός, quòd mare in summa etiam tranquillitate perpetuò agitetur ἠπίαλος πυρετός, febris lenis & mitis virgunculis iam maturis, vbi purgationes menstruæ cessarunt, succedit, lib. περὶ ἐπικυήσ. (p. 266. 35.) ἠπιάλους etiam febres celebrat Hip. lib. de aër. loc & aq. (p. 281. 48.) febres lenes vertit Cornar lib. 4 Epid. (p. 1127. A.) ἠπιαλώδεις dicuntur, febres algidæ & frigidæ, vt πυρετοὶ subintelligantur, (Sic enim Erot. ἠπιαλώδεις πυρετοί, hunc haud dubiè locum subnotanti, exponuntur, οἱ μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενοι, febres quæ cum horrore & rigore fiunt) Potest & id ad ægros referri & rigorem solum respicere, febresque subintelligi in quibus ægri perpetuo rigore conflictabantur, quòd ἠπίαλος Atticis rigorem qui febres præcedit denotet Gal. & Hesych. qui etiam τὸ ψῦχος eo nomine dici scribit.

Ἠπίη τοῦ πυρετοῦ de febre miti dicitur Hipp. lib 5. Epid. (pag. 1157 F.) καὶ τὰ τοῦ πυρετοῦ ἤπια & febris erat mitis & remissa. Rursus lib. 7. Epid. (p. 1206. G.) καὶ ἐγένετο τὰ τοῦ πυρετοῦ οὕτως ἤπια. & febris adeo lenis erat. ἠπιάω aut ἠπιόω dicitur Hipp. pro remissè & leniter habeo. lib. 5 Epid. (p 1147. E.) ἀλλ' ἠπίως τῷ σώματι, sed leniter habuit toto corpore & remissè, ἠπιώτεραι θερμαὶ calores leniores, remissiores, lib 7 Epid (pag. 1207. A.)

Ἡρακλείης νόσος, ἡ ἐπιληψίας, exponit Erot. apud Hipp. διὰ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ νοσήματος καὶ δυσκαταγώνιστον, ob morbi vehementiam & expugnandi difficultatem. Videtur autem his verbis locum lib. 1. περὶ γυναικ. subnotare (pag 593. 30) καὶ ἐοίκασι τοῖσιν ὑπὸ τῆς Ἡρακλείης νόσου συνεχομένοισιν. & iis qui Herculeo morbo detinẽtur, similes sunt. Hoc autem nomine μανίας quibusdam appellatam esse testatur Erot. quòd ex antiquis Heroibus solus eo morbo Herculos laborasse dicatur. Gal. verò Com. 6. in lib. 6. Epid. (pag. 525. 51.) Epilepsiam scribit nonnullis Herculeum morbum dictam esse, non quòd Hercules eo caperetur, sed quia videntur isti, sicut alij etiam nominibus eius sæuitiam exprimere voluerunt, ita & nomen hoc, Herculeum scilicet, vt magnitudinem indicaret, effinxisse. Aret. quoque c. 13. lib 2. περὶ χρονίων παθῶν scribit Elephantiasim quibusdam ἡράκλειον πάθος vocatam esse, ὅτι τοῦδε μέζον ἄλλο οὐδὲ ἀλκιμώτερον, quod eo affectu nullus sit maior aut valentior.

Ἠραχνίωνται vide in Ἀραχνιοῦν antea.

Ἠρεθισμένον ἕλκος, vlcus irritatum, exasperatum, h.e compressione, aut deligatione, aut ferulis efferatum & exagitatum, lib. de fract. (pag. 563. 9. H. 768. H.)

Ἠρεμαῖον πῦρ, calor quietus, ignis lenis, de febre lenta dicitur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag 606. 21.)

Ἠρκέσατο, ἐβοήθησεν, exponit Erot apud Hipp. opem tulit.

Ἡρμόσθαι adaptatum & compositum esse significat, ab ἁρμόζομαι, ἡρμόσθαι verò, ἐρείσασθαι ἢ ἱδρῦσθαι, quod est stabilitum &

firmatum esse, ab ἐρμάζομαι ἐρμάδες tamen semper legitur apud Hipp. vt lib. κατ' ἰητρεῖον (pag.677.43. H.743.A.) ἀλλ' ἐρμάδες δὲ περιλελάσθαι καὶ. vt firmata quidem sint, non autem coarctata. Et rursus (pag 697.34.)H.747.A.) ἐρμάδες δὲ, μὴ πιεχθῆναι. Vbi firmari quidem, non fasciarum copia comprimi. Vbi cùm priore loco Gal ἐρμάδες ἀσφαλῶς ἐρηρεῖσθαι, quod est firmiter subnixum esse, altero verò, τὸ δὲ ἐρηρεῖσθαι καὶ στηρίχθαι, hoc est, fulciri & stabiliri exponat, & ἐρμάσματα Græcis veluti ἐρείσματα dici scribat, ἐρμάδες legisse videri queat. Eoque referri debere videatur quod in Exeg. ἐρμάδες, ἐρηρεῖσθαι, ἐρμάδες exponitur, quod est innixum esse aut aptatum. Nisi quod per ἐρμάδες vtranque mihi lectionem approbasse videtur. Eadem quoque ratione & nos antea ἔρμασται apud Erot. pro ἡρμοσται legi debere existimauimus quod ἵδρασται & ἐστήρικται exponit. Verum cùm ἀπὸ τῶν ἐρμασμάτων dictionem translatam esse dicat cum Gal. hunc quoque libri κατ' ἰητρεῖον locum ab Erot. subnotari existimo, & ἐρμάδες, ἱδρύσθαι, ἐστηρίχθαι ab eo scriptum esse contendo, præsertim cum ἥρμοσται aut ἥρμασται nusquam apud Hipp. scribatur. Rursus ἐρμάδες vsurpatur Hipp. de fasciis aut linteis quæ obfirmata sunt & assulcita, aut appositissimè inhæreant, lib de fract (pag.362.13.H.768 B.) τῶν ὀθονίων ἀποδεδεμένων δοκεῖν ἐρμάδες μὲν, πεπιέχθαι δὲ μή. deuincto lintea obfirmata quidem non autem appressa videantur. Et (ibid.v. 16. H.ibid.) φαίνεται δὲ κατὰ τὸ ἕλκος: μάλιστα ἐρμάδες dicat autem ad vlcus firmiter inhærentia & adaptata esse. Ac rursus (pag. 563. 22. H.769 A.) καὶ πεπιέχθαι μὲν μηδαμῶ, ἐρμάδες δὲ μάλιστα κατὰ τὸ ἕλκος. & nusquam quidem vinculum appressum esse, sed maximè supra vlcus obfirmatum Et lib.de art.(pag.645.33.H.819.A.) χρὴ δὲ ἐρμάδες μὲν τὴν κνήμην καὶ τὸν πόδα οὕτως ὡς αὐτὸς ἐθέλει. Tibiam autem & pedem eo modo quo ipse velit assulcire oportet. Vbi ἐρμάδες Galen. esse dicit τὸ ἀσφαλῶς ἐστηρίχθαι, firmiter stabiliri ac firmari, obfirmari, hoc est tibiam & pedem luxatum ita accommodari & collocari, vt firmiter fulciantur. Nam & ibidem Gal. (vers. 38.) τὸ ἐρμάδες esse scribit, τὸ ἐστηρίχθαι οὕτως κατὰ πᾶν μέρος τὸ κῶλον, ὡς ἀκίνητον δύνασθαι κεῖσθαι. membrum ita omni ex parte firmiter collocatum esse & obfirmatum, vt moueri nequeat. Idem quoque Gal.Com. 1 in lib de fract. (pag. 534. 51.) τὸ ἐρμάδες οἷον ἐστηρίχθαι velut stabilitum esse exponit. Quibus omnibus in locis vtriusque scriptionis & ἐρμάδες & ἐρμάδες vim nostra interpretatione apud Hipp. expressimus, cùm eam etiam amplecti videatur Gal. & eandem explicationem vtrique tribuat, ab ἐρμάζειν deducendo, quod idem ἱδρύειν & στηρίζειν significare scribit, quod est stabilire, assulcire, Com. 3. in lib. κατ' ἰητρ. (pag. 692.1.)

Ἠρος exponitur Hesych. συνθήκη, ὁμολογία, pactum, fœdus, induciæ. Sic ἔγγιστα τοῦ ἤρου dicuntur quæ maximè ad rem pertinent aut faciunt. Hippocr. lib. 3. περὶ διαίτης (pag.366.28.) ὡς δὲ ἡμῖν δυνατὸν εὑρεθῆναι ἔγγιστα τοῦ ἤρου, εἰμὶ εὕρηται. quoad igitur fieri potuit, quæ maximè ad rem pertinent, inuenimus. hæc est à nobis inuenta victus ratio, quàm maximè fieri potuit, ad rem conueniens & proximè pertinens, cùm omninò exacta, & quæ ciborum copiæ aut laborum symmetriæ perfectè respondeat, inueniri à nullo possit. ἔγγιστα τοῦ ἔργου tamen Asulanus legit. ἔγγιστα τοῦ ἔρου exemplaria quædam manu scripta Regia habent.

Ἠρύγγη exponitur Erotiano πέλιον, & annotantur βοτανῶδες esse ὀνόματα.

Ἠρῷον monumentum siue fanum heroi constructum. ἡρῷον Hesych. μνημεῖον exponitur. ἡρῷον dicitur Hipp.aph.27.sect.2.lib. 6. Epid. ὕπερθεν τοῦ ἡρῴου, quæ post statuam aut heroum habitabat. Etsi τοῦ ἥρωος multa habent exemplaria.

Ἠθεῦσαι, ἠθεῦσαι, exponit Gal. in Exeg. hoc est colans, per colum transmittentes, vt sit participium ab ἠθέω pro ἠθέω aut ἠθίζω, quod est colo, saccello.

Ἠσυχῇ apud Hipp. ponitur pro ἀτρέμας aut μεθ' ἡσυχίας, quietè, moderatè, paululum. Lib. 4 Epid. (pag. 1132.H.) καὶ τι βηχίον ξηρὸν ἡσυχῇ, tussicula quædam paulùm sicca aderat. Lib. quoque 2. Epid (pag.372.20.H.953.D.) ἡσυχῇ καὶ ὅσοι τὸ ῥᾴθυμον διαιτῶνται, qui otiose & segniter degunt, quales mulierosi omnes & molles. ἡσυχία est quies & otium, & ἡσυχάζειν quiescere, vt vertit M. Tullius Acad. 2.

Ἦτρον pars est ventris infrà vmbilicum ad pubem vsque, ὑπογάστριον dicitur, imus venter & abdomen. Gaza apud Arist. sumen & abdomen vertit. ἦτρον, pube tenus interpretatur Aurel. cap. 18. lib. 3. acut. & cap. 4. lib. 5. Tard. pass. Pubem etiam vertisse videtur Celsus cap. 3. lib. 2. ex aph 35. lib. 2. τὰ περὶ τὸν ὀμφαλὸν καὶ τὸ ἦτρον πάχος ἔχειν, partes ad vmbilicum & imum ventrem attinentes crassiores esse, si circa vmbilicum & pubem ... eius plana est, dixit Celsus, ἦτρον ἑκατέρωθεν ὀρθὸν... ventris vtrinque in directum contensio, lib. 4. Epid. (p. 1119. C.) καὶ τῶν ἤτρων, & eorum quæ circa abdomen erant, aph. 28. sect. 8. lib. 6. Epid. Et ἐπὶ τὸ ἦτρον ἐλαπάσσετο, circa abdomen emolliebatur, ibid. ἦτρον propriè dici Hipp. scribit Gal. Com. ad aph. 35. lib. 2. τὸ κάτω χωρίον τῆς γαστρὸς, ὅσον ἐστὶ μεταξὺ τῶν αἰδοίων καὶ τοῦ ὀμφαλοῦ. ventris imam regionem quæ pudenda & vmbilicum interiacet. πόνοι περὶ ἦτρον ἐμποιοῦντες, quæ dolorem in imo ventre faciunt, in Coac. (pag. 190 G.)

Ἦχος, sonus & sonitus. ἦχοι aurium sonitus & tinnitus sumuntur Hipp. in Prorrh. (pag. 176 41. 68. G.) ἐν πυρετῷ καυσώδει ἦχοι συμβαίνοντες μετ' ἀμβλυωσμοῦ. febri ardenti si aurium tinnitus cum visus hebetudine succedant. Quod repetitur in Coac. (pag. 136.A.) Et rursus ibid. (pag. 144.A.) οἷσι κεφαλαλγίαι καὶ ἦχοι ἀπύρετοι. Qui capitis doloribus ac aurium tinnitibus citra febrem tentantur. Rursus (pag. 149.B.C.) βόμβοι ἐν ὀξέσι καὶ ἦχοι ἐν ὠσί, in præcipitibus morbis murmur edentes & tinnientes aures Et ἦχοι μετ' ἀμβλυωσμοῦ, aurium sonitus cum visus hebetudine. ὤτων πῖλοι καὶ ἦχοι ex Dioscor. cap. 39. lib. 1. grauitatem auditus, & sonos incertos ac tinnitus vertit Pl. c. 4. lib. 15.

OECONOMIÆ HIPPOCRAT.

TO Θ.

Θᾶκος, sedes, sedile, sella, idem quod θῶκος. Lib. 7. Epid. (pag. 1223.B.) οὐδ' ἐπὶ θᾶκον ἀνίστατο, neque ad sedile exurgebat, hoc est, neque in sedili sedebat, de ægro decumbente effertur.

Θαλάμαι dicuntur cubilia & piscium latibula. Erot. apud Hipp. exponuntur καταδύσεις, specus, latibula. Vsurpat autem eam dictionem Hippocr. lib. περὶ τέχνης (pag. 6. 38.) καὶ τούτων οὐδὲν ὅ τι οὐχ ὑπόφροον ἐστι, καὶ ἔχει περὶ αὑτὸ θαλάμας, quorum sanè nullum non subspumosum est, & circa se loculos habet, hoc est loculos & penetralia, aut latibula quædam. Agitur de cauitatibus internis ad articulos, quæ spuma quadam aut mucore subspumoso refertæ sunt. Etsi ὑπόφορον illic quædam exemplaria legunt, & Erot. ὑπόφορον, vt postea scribimus.

Θαλερὸν πνεῦμα floridum spiritum significat apud Hippocrat. hoc est magnum & concitatum, σφοδρὸν καὶ μέγα exponit Gal. Com. 2. in Prorrh. (pag. 183. 10. H. 70. D.) Idem quoque (ibid. pag 198. 23. H. 74. E.) θαλερὸν πνεῦμα, τὸ οἷον θάλλον καὶ ἀκμάζον, καὶ μέγα, hoc est veluti florentem ac vigentem aut magnam spirationem interpretibus Hipp. significare scribit. Quanquam ambiguam esse dictionem fatetur & subobscuram: neque in veram Asclepiadarum familiam receptam aut Germanis Hipp. libris assignatam. Quod etiam reperit Com. ad sent. 24. lib. 1. περὶ χυμῶν, & à θάλλειν deduci scribit. Quanquam in Exeg. θαλερὸν, τὸ θέρεσθαι, quod est calefieri aut calescere, factum esse scribit, & θαλερὸν, θερμὸν ὡς ἀπὸ ἡλίου, velut à sole calidum exponit. Vbi etiam quædam exemplaria θαλερὸν πνεῦμα, μέγα καὶ θερμὸν explicatum habent, vt sit spiritus floridus, magnus & concitatus. Sic θαλερὸν δάκρυ apud Hom. Il. β. (v. 266.) [θαλερὸν δ' ἄρα οἱ ἔκπεσε δάκρυ, hoc est, vberes ei profluxerunt lachrymæ,] θερμὸν καὶ αἱματῶδες Schol. exponit, quod est calidam ac vigentem lachrymam, nempe vberem ac pullulantem, & quæ magna vbertate ex oculis profunderetur, neque siccesceret, sed velut frondea ex arboribus promanaret θαλερὸν δάκρυ Hesych. exponit, τὸ πολὺ καὶ μὴ ξηραινόμενον, ἀλλ' ἀεὶ ἐπιθαλλόμενον θάλλειν. Alij θαλερὸν, quidam etiam salsas lachrymas exponunt. θαλερὸς etiam ταχὺς ἰσχυρὸς exponitur Hesych. Θαλερὸν πρόσωπον floridum vultum rectè dici τὸ οἷον εὐανθὲς καὶ εὔχροον, velut benè habitum & coloratum, scribit Gal. Com. 2. in Prorrh. (pag. 183. 8.)

θάλλειν

θάλλειν verò est vigere, pullulare, florescere, & de viuido cutis colore dicitur, aut de alimenti succulentia Hipp. qua corpus bene habitum viget & repletur. Lib. de loc. in homine (pag. 421. 51.) ἢν ὀλίγων κρατέωνται [τὰ σιτία] θάλλειν ποιεῖ. & vbi superantur [cibaria] corpus vigere faciunt. Sic enim lego cum melioribus codicibus, vt de cibis locus accipiatur, qui vbi superantur & euincuntur, corpus replent. Etsi ferri potest vulgata lectio, ἢν ὀλίγων κρατέηται, τὸ σῶμα ὑπὸ τῶν σιτίων θάλλειν ποιεῖ. Vt sit sensus, Cùm autem superantur, [cibaria] ab his corpus vigorem accipit. Ita enim accipiendus mihi locus videtur, contra Cornar. & vulgatorum exemplarium fidem. Rursus (ibid. v. 54. 55.) θάλλει effertur de viuido aut florido cutis colore ac benigna succorum repletione, qua corpus viget & tumidum redditur per aquæ calidæ balneum & comessationem, cui corporis ἰσχνότητα & maciem opponit. Ac iterum (422.6.) τὰ θάλλειν ποιέοντα, quæ replent & corpus vigere faciunt. Rursus ibidem (pag. 412. 41.) λίην δὲ πολλῷ ὑγρῷ αἱ σάρκες τρεφόμεναι καὶ νοσηλῶς θάλλουσαι, ὕδρωπας ἐμποιέουσι. Plurimo verò humore carnes nutritæ & morboso turgidæ, hydropem contrahunt. Et (pag. 417. 18.) ὑπὸ γὰρ αὐτέων ὅ τε σπλὴν θάλλει καὶ τὸ σῶμα φθίνει, ex iisdem enim & splen augescit & corpus contabescit. Et ibid. 19.) ὅταν δὲ τὸ σῶμα λεπτὸν ᾖ καὶ ὁ σπλὴν θάλλῃ, cùm autem corpus extenuatum fuerit & splen creuerit. Et lib. περὶ καρδίης (pag. 268. 22.) de cordis tunica γέγονεν δὲ τοῦτο ὅπως ὅκως θάλλουσα μένῃ ἐν φυλακῇ. Ea verò de causa tunica extitit, vt validum in custodia vigeat. A θάλλω etiam deducitur τηθαλὸς vox media, idem quod τηθαλλὸς, virens, floridus, veluti succo turgens aut scatens. Sic τηθαλόντα σχήματα, τουτέστι μέρεα ἢ μέλεα, partes corporis succulentæ dicuntur Hipp. lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 17. 45.) hoc est quæ humorem in se continent ac recipiunt veluti efflorescentem, floridæ dici possunt, hoc est succulentæ. Sic μανά τε καὶ τηθαλέα simul iunguntur, raræ & floridæ corporis partes, hoc est succo turgidæ, vt postea (ibidem (pag. 18. 29) ἀραιὸν καὶ τηθαλὲς καὶ ἔναιμον de hepate effertur, quod sanguineum sit & velut sanguine efflorescens ac turgidum mammarum instar. Τηθαλέα tamen Gorth. apud Hipp. mollia vertit, & à θηλέω deduci putat, velut effœminata, quod mulierum præcipua sit mollities. Idem etiam τηθαλέα mammarum instar exponi posse putat, hoc est, mammarum instar succulenta & veluti lactantia, hoc est, succum veluti lac præbentia, vt sint τηθαλέα veluti τηθαλλαίοντα, quem in sensum sugentia vertit Caluus. Sed tunc à θηλάζω potiùs, quòd θηλάζω significat, deduci videatur, vnde & τιθηλεῖν ἐθάλλειν Hesych. exponit. Τεθηλομένα δένδρα velut τηθαλέα à θηλέω, arbores frondosæ dicuntur Hipp. lib. περὶ ἐπταμήνου (pag. 378. 52.) quæ frondium mollitie luxuriant, quibus φυλλορροοῦντα opponit, eas quæ folia habent decidua.

Θαλπῖν legitur apud Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 573. 36.) θαλπίλην ποιέειν. Verùm locum esse corruptum indicat asteriscus codici Asulanio præfixus, tum quòd exemplaria manu scripta Regia illic θλασπίδα legunt, & quia lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 629. 39.) vbi eadem repetuntur, θλάσπιν λείαν ποιέειν legitur, quam etiam lectionem lib. περὶ γυναικ. φύσ. secutus videtur Cornar. θλασπὶν autem legi potest, vt idem sit quod θλάσπιον, aut θλάσπεως πόσιν, aut θλάσπιον, pro θαλπίλην ποιέειν scribendum, vt idem sit quod θλασπίδιον, velut ibidem legitur (pag. 575. 3.) Sic enim θλάσπι θλασπίδιον vocari scribit Dioscor. & Caluus cardamum agreste, & pedem gallinaceum vertit, quæ sunt θλάσπεως nomina. Θλασπίδιον autem Gal. in Exeg. pro θλάσπεως, sic dicta herba, apud Hipp. positum scribit. At lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 628. 53.) θλάσπεως ὅσον ὀξύβαφον legitur. & (pag. 629. 48.) θλάσπιος ἴσον πίνειν, pro quibus θλασπίδιον ὀξύβαφον, & θλασπίδιος πιεῖν legisse videtur Gal.

Θαμινὸς idem quod θαμινὰ significat, frequenter, crebrò, & Hippocrati vsurpatur lib. περὶ ἐπικυήσιος (pag. 162. 34.) ἢν τις δὲ κυίσκηται θαμινῶς, quæ verò frequenter concipiet. πυκνὰ explicatur lib. περὶ ἀφόρων (pag. 679. 3.) vbi eadem repetuntur. θαμινοὶ ἔμετοι, frequentes vomitus. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 662. 22.) Θαμινὰ autem πυκνὰ exponit Erot. apud Hipp. & ex lib. περὶ αἱμορροΐδων profert, vbi tamen non legitur, sed lib. de fistulis. (pag. 887. A.) ἐς ἄφοδον θαμινὰ ἐθίζειν, frequenter exonerandæ alui gratia desideat. Vt vel inde satis constet vnum fuisse libellum περὶ αἱμορροΐδων καὶ συρίγγων quemadmodum etiam in τῶν Ἱπποκρατικῶν librorum Hipp. recensione Erot. vtrumque simul comprehendit. θαμινὰ verò aliàs crebro vsurpatur Hipp. vt lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 37. 27. H. 340. 2.) οὐρέει θαμινά. frequenter meiit. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 653. 9.) καὶ τῷ ἀνδρὶ ξυνευδέτω θαμινά, & cum viro frequenter condormiat. Rursus (ibid. v. 34.) ἐμείτω θαμινά, crebrò vomat. Et (ibid. 38.) τὸ οὖρον στάζει θαμινὰ καὶ κατ' ὀλίγον, vrina crebrò & paulatim stillat. Rursusque ibidem (pagina 658. 1. & 39.) λούειν θαμινά. Et (pag. 661. 50.) τὰ ἐπιμήνια θαμινά, frequentia menstrua. Et (pag. 665. 5.) καὶ ἐρεύγεται θαμινά, & crebrò eructat. Et (pagin. 666. 27.) θαμινὰ δὲ τοῦτο δρῴη crebrò autem hoc faciat. Interdum etiam θαμινάκις, vt (pagina 671. 13.) χρίειν θαμινάκις, crebrò inungito. Lib. περὶ κρισίμων (pag. 57. 37.) οἱ ὀφθαλμοὶ δακρύουσι θαμινὰ καὶ ἑλκοῦνται, oculi crebrò lachrymantur & vlcerantur. ἑλκοῦνται tamen pro ἑλκοῦνται legit Cornar. ex lib. περὶ τῆς ἱερῆς νούσου (pag. 561. 28.) vbi θαμινὰ non legitur. Lib. de locis in homine (pag. 419. 46.) θαμινὰ μεταλλάσσειν, crebrò permutare. Vt & eandem vocem aliàs eodem lib. vsurpat. In Coac. (pag. 147. G.) θαμινὰ σμικρὰ πτύοντες, quæ frequenter pauca expuunt. In Epist. (pag. 1280. 18) τὴν δὲ κεφαλὴν θαμινὰ ἐσείετο, caput autem crebro concutiebat. Lib. περὶ τῆς ἱερῆς νούσου (pag. 531. 22.) ἔπειτα θρόμβους αἵματος ἀναβάλλονται [ὁ φάρυγξ] κατ' ὀλίγον καὶ θαμινά. deinde sanguinis grumos paulatim & crebrò [fauces] reiiciunt. Lib. de vuln. Cap. (pag. 915. C.) θαμινὰ δὲ ἐξαιρέοντα τὸν πρίονα, & exempta sæpe terebra.

Θάνατος, mors, est animi & corporis dissolutio, quæ fit in animalibus aut violata cerebri conformatione, aut spiritu qui in eo continetur, aut ex caloris natiui extinctione. Galenus lib. de vsu respir. (pag. 165. 14.) Inde θανατῶδες dicitur quod mortem affert, sed interdum quod necessariò mortem affert significat Hipp. interdum verò quod magna ex parte, vt scribit Gal. Com. ad aph. 18. lib. 6. τὸ θανατῶδες ὄνομα πολλάκις εἴρηται ἐν ἄλλοις τέ τισι καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο τὸ βιβλίον, ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης τεθνηξομένων, πολλάκις δὲ τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. διὸ καὶ νῦν ἄδηλόν ἐστιν, εἴτε πάντως ἀποφαίνεται θάνατον ἕπεσθαι τοῖς τῶν εἰρημένων μορίων διατμηθεῖσιν, εἴτ' ἐπί τινων ἐγχωρεῖ σωθῆναι σπανίως τὸν ἄνθρωπον. Hoc nomen θανατῶδες quod est lethale, tum in aliis scriptis, tum in hoc ipso libro, sæpe de iis qui ea necessitate morituri essent, sæpè etiam de iis qui magna ex parte, dictum est. Quare ne nunc quidem manifestum est, num altiùs diuisis his partibus omninò securam mortem velit innuere, num in quibusdam hominem quidem seruari, sed rarò, contingat. Neque verò alia notione θανάσιμον quod est lethale, vsurpatur Hipp. in aphorismis, sed etiam interdum τὸ κινδυνῶδες quod est perniciosum, significat & exitiosum, vt scribit Gal. Com. ad aph. 2. lib. 5. ὥσπερ ἐν τῷ πρὸ τούτου λόγῳ θανάσιμον ἔφη τὸν σπασμόν, ὡς ὄντα κινδυνώδη τε καὶ τελευτῶντα πολλάκις εἰς θάνατον, οὕτω καὶ νῦν τὸν ἐπὶ τοῖς τραύμασι σπασμὸν εἰρῆσθαι θανάσιμον, οὐχ ὡς ἐξ ἀνάγκης τε καὶ διὰ παντὸς ἐπιφέροντα θάνατον, ἀλλ' ὡς πάνυ πολλάκις. ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ πολλῶν τῶν ἔμπροσθεν ἀφορισμῶν ἐφαίνετο τῷ θανασίμῳ ὀνόματι χρώμενος. Quemadmodum in eo qui hunc præcedit sermone, lethalem dixit conuulsionem, pro eo quod est perniciosam & sæpè morte terminandam. Sic etiam nunc eam quæ fit ea vulnere conuulsionem lethalem esse dixit, non tanquam ex necessitate ac semper mortem inferentem, sed tanquam crebrò admodum. Sic etiam superioribus multis aphorismis θανασίμου nomine vti visus est. Idem θανάσιμον κακὸν exponit Com. in aph. 3. lib. 5.

¶ Θεατρικαὶ ἐπιδέσιες & ἀγερωχικαί, concinnæ deligationes & histrionicæ, ad ostentationem tantùm & spectaculum comparatæ, quæ nihil iuuant, lib. περὶ ἰητρεῖου (pag. 20. 12.)

Θεῖον numen, diuina natura dicitur, rerum humanarum præcipua causa & in rebus humanis principatum obtinens, apud Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 563. 26.) μάλιστα μὲν τὸ θεῖον ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν αἴτιον εἶναι. maximè quidem diuinam naturam in rebus humanis causam obtinere. Rursus ibidem τὰ θεῖα (v. 33.) δεῖ δὲ τὸν ὀρθῶς ταῦτα χειρίζοντα, πρῶτον μὲν ἐκ τῶν θείων ἄρχεσθαι. Eum autem qui hæc rectè tractare velit, primùm quidem à diuina natura initium ducere conuenit. τὸ θεῖον etiam quod est diuinum significat, quod à Deo est, aut quod est incomprehensibile, vt Deus, & cuius causam neque sensu neque cogitatione assequi possis, quo modo accipitur initio lib. περὶ ἱερῆς νούσου (pag. 301. 13. 40. 302. 14. 28. &c.) atque aliàs sæpè.) Quo etiam sensu εἴ τι θεῖον ἔνεστιν ἐν τῇσι νούσοισι sumitur in quibusdam in Progn. (pag. 118. 32. H. 36. 20.) Galenus verò post varias interpretum opiniones, illic τὸ θεῖον, τὴν τοῦ περιέχοντος ἡμᾶς ἀέρος κατάστασιν, exponit morborum populariter grassantium generationem, quæ ex aëris conditione petitur intelligens, aut syderum cognitionem, quæ multùm facit ad morborum prædictionem & totius anni constitutionem prænoscendam. Cuius peritum esse Medicum vult Hipp. libris Epid. & lib. περὶ ἀέρων &c. Gorth. cum Fernel. τὸ θεῖον intelligit aëris constitutionem, quæ magis proprietate totius substantiæ quàm suis primis qualitatibus corpora nostra offendat, quam [illegible] vocat Hipp. lib. de nat. hum. (pag. 20. 22. H. 129. 2.) ἀναθυμίασιν, exhalationem siue expirationem exponit Galen.

Cuius quidem curationem optimo iure in loci mutatione & exiguo inspirationis vsu ponit Hippocr.

Θέναρ, palma aut vola manus, pars manus interna, quæ eminet & carnosa est, à digitis ad carpum protensa. Hipp lib. de fract. (pag. 531.36. H.753.A.) τὰ θέναρα προσβάλλοντα διορθοῦν volis admotis dirigere. Vbi Gal. θέναρα dici scribit manus partes eminentes ἀπὸ τοῦ θείνειν, quod est percutere, quòd ea parte percutiamus. Aliis quoque visum, non eas omnes partes θέναρα dici, sed eas solas quæ sub pollice extant. Ruf. Ephes. ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων, θέναρ dici scribit spatium illud carnosum inter pollicem & indicem, sub quo manus cauitas sua est. ὑποθέναρ quod quatuor digitis subtenditur. Videri etiam sibi Hipp. θέναρ appellare istam manus partem. Hesych. θέναρ est τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδὸς, manus cauitas & pedis. Latinis Ir aut vola dicitur. Etymologicum autem dictum vult παρὰ τὸ θεῖναι ἐν αὐτῷ τὰ διδόμενα, quòd quæ excipiuntur ea parte recipiantur. Sed aliam ex Gal. notationem adduximus. Authori Isagoges θέναρ dicitur ὑπόταξις τῆς χειρὸς τὸ παρὰ τὸν ἀντίχειρα ἀνεστηκὸς, manus spinæ pars iuxta pollicem assurgens, (pagina 376.19.) Iulius Pollux lib 2. θέναρ vocari scribit carneam manus partem interiorem à pollice ad indicem. Quibusdam etiam videri ab Hipp. & Homero θέναρ dici τὸ πρόσθεν τῆς δρακὸς ἅπαν, omnem anteriorem pugni partem. Θέναρα pro pedum plantis sumere videtur Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 642. 25.) καὶ τὰ θέναρα ναρκᾷ, καὶ ἐπιβαίνειν οὐ δύναται. & plantæ pedum torpescunt, neque incedere valent.

Θεραπείη curatio, dicitur Galeno. Com. 1. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 38. 20.) ἡ τῶν νοσημάτων ἀναίρεσις ὅτε γεγενημένη ἢ γινομένη ἐστι. ea morbi sublatio quæ iam facta est, non quæ adhuc fit. Θεραπεύειν curare etiam dicitur duobus modis de cancro, vt scribit Gal. Com. ad aph. 38. lib. 6. τὸ θεραπεύειν διττὸν ἐστι. ἓν μὲν τὸ, πάντα πράττειν ὡς ὑγιὲς ἀποφαίνειν τὸ πεπονθός. μέρος ἕτερον δὲ τὸ πρεπόντως τὴν πρόνοιαν τοῦ πάθους ποιεῖσθαι, ὅπερ ἐστι παρηγορεῖν τι καὶ πραΰνειν αὐτὸ, μᾶλλον ὅπως ἧττον ἐλυπήσεως. Curare duobus modis capitur. Vno quidem cùm omnia tentantur vt pars affecta ad sanitatem reducatur, altero cùm curatur vt congruens passioni prouidentia adhibeatur, hoc est, vt ipsa demulceatur ac mitior reddatur. Θεραπεύοντες sunt ministri & qui ea quæ ad curationem adhibentur administrant, aut quæ oportet curant. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 83. 31. H. 395. 9.) dicuntur ij qui quæ ad balnea sunt necessaria curant aut parant. ἐν ὀλίγῃσι γὰρ οἰκίῃσι παρεσκεύασται τὰ ἄρμενα καὶ οἱ θεραπεύοντες ὡς δεῖ. In paucis namque domibus parata habentur necessaria, sed nec ministri qui ea vt oportet curent, reperiuntur.

Θέρειον exponit Gal. in Exeg. τόπος ἐπιτήδειος θέρους ἐπιδιάγειν. locus habitationi æstiuæ accommodus, additque quibusdam θερινὸν scribi.

Θερινὴ ὥρα, æstiuum tempus significat, vt lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 87. 41. H. 396. 7.) καῦσος δὲ γίνεται ὁκόταν ἀναξηρανθέντα τὰ φλέβια ἐν θερινῇ ὥρῃ ἐπισπάσωνται δριμέας καὶ χολώδεας ἰχῶρας ἐς ἑωυτά. febris ardens oritur vbi venulæ resiccatæ tempore æstiuo acres & biliosas ad se attraxerint tenues & serosas humiditates, quas ἰχῶρας vocant. Vbi scribit Gal. θερινὴν ὥραν εἴρηκε τὴν θερμὴν καὶ ξηρὰν, εἴ τ' ἐπὶ τοῦ τελευτῇ τοῦ ἔαρος, εἴ τε ἐν ἀρχῇ τοῦ θέρους, εἴ τ' ἐν τοῖς μέσοις, ἢ τοῖς τελευταίοις, εἴ τε κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ φθινοπώρου. Æstiuum anni tempus dixit calidum & siccum, siue ad finem fuerit veris, siue ad initium æstatis, siue in horum temporum mediis, siue extremis, siue ad autumni principium. Interdum etiam θερινὴ simpliciter dicitur, & ὥρα subauditur, quemadmodum θερινὴ θέρος exponitur Hesych. θερείη dicitur etiam aph. 29. sect. 8. lib. 6. Epid. vt & θερείῃ Herodoto.

Θερμαίνεσθαι est incalescere & ὑποθερμαίνεσθαι aliquantulum incalescere, & de calore febrili effertur Hippocr. vt in Critone & Epicratis vxore ægr. 5. & 9. & lib. 1. Epid. οὐκ ἐθερμάνθη, non incaluit, de febre intelligitur. θερμαίνεσθαι etiam ægr. 12. lib. 1. Epid. de leui febris initio dicitur & febris moderationem significat. ἀδδηφάγος θερμαινόμενος ἐδείπνησε καὶ ἔπιε πλέω. incalescens quidam cœnauit bibitque largius. Vbi scribit Gal. διὰ τοῦ θερμαινόμενος ὀνόματος ἐνδείξασθαι τὴν ἀρχὴν τοῦ πυρετοῦ μικροῦ δοκοῦντος ὑπάρχειν. per hanc dictionem [θερμαινόμενος] indicari febris initium quæ leuis existere videretur. Quod etiam repetit Com. in ægr. 2. lib. 3. scribens, ἐνδείξασθαι βουλόμενος διὰ τοῦ θερμαινόμενος ὀνόματος τὴν μετριότητα τοῦ γενομένου τῷ δειπνήσαντι πυρετοῦ. cùm hac dictione [θερμαινόμενος] moderationem febris quæ cœnato contigisset, indicaret. Etsi ὑποθερμαινόμενος pro θερμαινόμενος illic exemplaria quædam manu scripta Regia legunt, qua dictione leuis febris initium propius indicatur, vt nostris cum in locum Annotat. admonuimus, Gal. tamen vbique & lib. περὶ κώματος θερμαινόμενος legit. Idem lib. 3. de Præsag. ex puls. (pag. 139.6.) dicere θερμαίνεσθαι, καὶ τεθερμάνθαι τὴν καρδίαν, cor incalescere & incaluisse, plurimùm differre scribit. quòd cor ipsum θερμαίνεσθαι dicatur, si ea substantia, quæ in eius finibus continetur, calescat, ita tamen vt cordis corpus calor minimè attingat. Quòd si corpus ipsum cordis ad eum caloris gradum peruenit quem occupat substantia eius finibus contenta, tum τεθερμάνθαι h. e. incaluisse cor dicitur, & ad eum calorem intemperies & facultatum imbecillitas consequitur, cùm alterius caloris firmitas facultatis & robur comes esse possit. Hinc θερμάσματα dicuntur Hippocr. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 52. 50. H. 887. 5. & pag 53. 22. H. ib. 24.) fotus qui per calefacientia adhibentur in pleuritide ad leniendum dolorem, vt & ægr. 8. lib. 3. Epid. post st. pest. θερμάσματα vocare Hippocr. scribit Gal. Com. 5. in lib. de rat. vict. in morb. ac. τὰ θερμαίνοντα τὸ σῶμα καθ' ὁντιναοῦν τρόπον, quæ quouis modo corpus calefaciunt. Θέρμη calorem significat & ἀντὶ τῆς θερμότητος sumitur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 606. 48.) θέρμη τε ἀνὰ πᾶν τὸ σῶμα, & calor toto corpore.

Θερμημερίαι dicuntur Hippoc. calidorum dierum tepores qui vere contingunt, lib. de Nat. hum. (pag. 14. 11 H. 527. 25.) τὸ δὲ αἷμα κατὰ ταῦτα αὔξεται, ὑπό τε τῶν ὄμβρων καὶ τῶν θερμημεριῶν. Sanguis sanè eadem ratione augetur, ab imbribus videlicet & calidorum dierum tepore, aut à diebus calidis.

Θερμὸν calidum, aliquando de qualitate, aliquando de substantia dicitur, vt scribit Gal. Com. ad aph. 14. lib. 1. Idem duplex est apud Hipp. vnum ἔμφυτον, natiuum, alterum igneum, mordax & præter naturam. Gal. Com. in aph. 23. lib. 6. Epid. sect. 4. θερμὸν ἔμφυτον, calor naturalis & innatus, quem Asclep. Praxag. Philot. & Erasist. negarunt, eumque acquisititium non insitum dixerunt. Est autem essentia per se & semper mobilis, & in animali primus, & ab initio genitus & innatus. Natura namque ipsa & anima nihil aliud quàm calor innatus. Caloris natiui motus internus & externus est perpetuus, ideoque semper mobilis, dum moderatè incenditur, & moderatè extinguitur, vt Heraclitus dicebat. Idem calor natiuus ex caliditate & frigiditate mistus est, alioqui non perpetuò esset mobilis. Cùm enim ex natura caloris semper expandatur & in altum tollatur, seipsum breui dissiparet nisi frigiditate impediretur & intro cogeretur, ne dum ita se extendit, pereat. Galen. lib. de Tremore palp. &c. (pag. 369. 7.)

Θερμοκοίλιοι dicuntur Hipp. qui calido sunt ventriculo & intemperato, quique calore mordaci & præter naturam ac igneo, non natiuo abundant, aph 23. lib. 6. Epid. sect. 4. Eos exponit Gal. τὸ δακνῶδές τι καὶ μοχθηρὸν θερμὸν οὐκ ὀλίγον ἔχοντας ἐν τῇ δυσκράτῳ γαστρί. mordacem vitiosumque calorem haud exiguum in intemperato ventriculo habentes. Rursus aph. 23. sect 8. θερμοκοιλίους ἰσχυρὰ ποτὰ βρωτὰ ταράσσει. Valentes cibi aut potus eos qui calido sunt ventriculo perturbant.

Θερμὰ calores significant. Lib. 7. Epidem. (pag. 1225. B.)

Θερμωλὴ idem quod θερμότης aut θέρμη, calorem significat aut caliditatem Hipp. θερμωλὴν πυρετὸν significare apud Ionas annotatur ex Cotiotho. Sed & θερμωλὴ πυρετὸς exponitur Erot. Idem tamen hoc nomine omnem caliditatem apud Hipp subindicare mauult, his verbis. μή ποτε καὶ πᾶσαν θερμασίαν ὑπ' αὐτοῦ θερμωλὴν λέγεσθαι. Vsurpat eam dictionem Hippocrat. Lib. de Loc. in Homine (pag. 416. 32.) καὶ θερμωλῇ ποιέουσι ῥεῦμα πολύ. Et caliditate fluxionem multam faciunt. Rursus (pag. 418. 1.) ἐκθερμαίνειν ὡς μάλιστα, ὡς ἡ θερμωλὴ ἀνοιχθέντος τοῦ σώματος ὑπὸ τοῦ ἱδρῶτος ἐξέλθῃ. & quàm maximè calefacere, vt calor aperto per sudorem corpore exeat. Quem locum propius mihi expressisse videtur Erot. Ac rursus (pag. 419. 27.) ἐπὴν ὑπὸ θερμωλῆς ἑλκύδρια ἐκθύωσιν ἀσθενεῖ ἐόντι. vbi caliditate derento vlcuscula imbecillo existenti eruperint.

Θέσις positio, de membri deligati positione dicitur, vt cruris, cùm quo habitu collocatur, continetur. Lib. κατ' ἰητρ. (pag. 686. 19. H. 744. F.) ἀνάληψις & θέσις coniungit Hipp. vt & aliàs sæpè. Vbi scribit Gal. quod est ἀνάληψις in manu & brachio, id esse θέσιν in crure, & θέσιν sub ἀνάληψιν comprehendi, quod etiam repetit Com. 3. in eundem lib. (pagin. 689. 35.) Rursus ibidem (pagin. 693. 15. H. 745. G.) θέσις de membri fracti collocatione aut positione dicitur, & in genere τὴν ἀνάληψιν comprehendit. θέσις etiam vbi membri fracti depositionem, situm, & collocationem significat, τῇ ἕξει opponitur, & ἀπόθεσιν vocat Gal. Ad θέσιν autem referuntur caput fractum, cius, & vniuersa dorsi spina. Quæ vbi benè collocata sunt & deposita, εὔθετα dicuntur Hipp lib. κατ' ἰητρ. (pag. 696. 8. H. 746. B.) θέσις etiam dicitur Gal. partium inter se cum proximis connexio & respectus, Com. 2. in lib. de fract. (pag. 541. 51.)

Θεωρητὴ ἡμέρα, spectabilis dies, vide ἐπίδηλος ἡμέρα.

Θεωρὸς exponit Erot. apud Hipp. τοὺς εἰς θεοὺς πεμπομένους χρησμῶν χάριν [illegible]

θεοπρόπους ἱερέας, eos qui oracula sciscitatum ad Deos mittebantur.

¶ Θημών exponitur Gal. in Exeg. σωρός cumulus, aceruus. Hesych. autem θημών dicitur πᾶν τὸ συναθροιζόμενον ἐξ ἀχύρων ἢ πυρῶν. omnis rerum simul congestarum aceruus seu cumulus, vt acerum aut tritici.

Θήξις per acum punctio, ἀπὸ τοῦ θήγω τὸ ὀξύνω, & acuo aut acu trāsfigo significat. Θῆξαι ἀκονῆσαι, ὀξῦναι, exponitur Hesych. quod est acuere. Est & Medicis κατὰ θῆξιν θεραπεία curatio in vulneribus per suturæ commissionem, cùm vulneris hiantis labra per suturam adducuntur, & per acum oræ propius coniunguntur. Cuius meminit Archig. apud Gal lib. 2. κατὰ γέν. (pag. 184.6.) Sunt & alij duo adducendi labra hianti vulneris modi, quorum etiam illic meminit Gal. vnus per ἀγκτηριασμόν hoc est, hamulis seu fibulis impositis, alter κατὰ συνεπούλωσιν, cùm adhibitis aridis medicamentis enata carne labra coalescunt. Θήγω etiam significat instigo, incito ex translatione, & acuo. Legitur apud Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pagin. 606.) εἰς ἕλκεα καθαρὰ νευρώδεα εἰ θήγοι. Verùm mendosam lectionem esse existimo & θίγοι malim, vt sit, tanquam si vlcus purum neruosum attingas, quod insigni sentiendi vi est præditum.

Θηρεύειν ἀτρεμέως, qui frustra aliquid venatur & captat. De phrenitico dicitur, qui manibus porrectis frustra semper aliquid captabat. Lib. 7. Epidem. (pag. 1210. G.) τῇσι χερσὶν ἐπορεγόμενος ἀεί τι ἀτρεμέως θηρεύων, & manibus porrectis semper aliquid frustra captabat.

Θηριακὰ medicamenta dicuntur quæ ferarum morsibus medentur Gal. Com. 6. in lib. 6. Epid. (p. 525. 12.)

Θηρίον vlcus ferum aut ferinum (quod vlcus tetrum dicit Lucretius) & κακόηθες, quodque in feritatem transiit dicitur Hipp. Gal. in Exeg. θηρίον explicat, καὶ τὸ ἕλμινθα καὶ τὸ ἄγριον ἕλκος, ὡς ἐν τῷ περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον. θηρίον ἐπὶ τὸ σῶμα ἐπιγίνεται διὰ τόδε, ἢν ἐπὴν ἀφίκηται ὁ ἰχὼρ ἀπορρέων, σήπει καὶ κατοιδέει. hoc est lumbricum & vlcus ferum, velut Lib. de locis in homine. Vlcus ferinum hac de causa corpus inuadit. Et, vbi defluens sanies ad eam [carnem] peruenerit, putrefacit & in tumorem attollit. Qui locus legitur (pag. 418. 43.) Idem Gal. adscribit θηρίον ab Hipp. lib. περὶ χυμῶν & aliis in locis τὰ ἐν τοῖς ἐντέροις συνιστάμενα δηλοῦν. καὶ ἕλμινθας δηλονότι καὶ τὰς ἀσκαρίδας, interaneorum animalia indicare, nimirum lumbricos & ascaridas. Locus autem libri περὶ χυμῶν habetur (pag. 47.24.) Sic & φθινόπωρον θηριῶδες cùm effert Hipp. ad vnum aliquod ex his significatis referri scribit. Interdum verò & τὸ φθινῶδες sic vocare, quod tabem, aut malignam humorum corruptionem ac putredinem indicat. Sed aduertendum est apud Gal. legi omnibus in exemplaribus φθινοπώρου θηριώδους, pro φθινόπωρον θηριῶδες, & per hanc scripturam locum lib. 2. Epid (p. 996. A.) subindicari, vbi tamen θηριώδης malè legitur, aut locum lib. 6. Epid. aph. 13. sect. 1. Aut certè per φθινόπωρον vtranque lectionem subnotare voluisse Gal. existimandum est.

Θηρία certe vlcera maligna & ferina significant Hipp. in Coac. (pag. 192. B.C.) ἐν λειεντερίῃσι μετὰ θηρίων. intestinorum læuitate laborantibus cum sæuissimis vlceribus. Et, οἱ ἐν λειεντερίῃσιν μακρῇσιν ἅμα θηρίοισι. Intestinorum læuitate laborantes cum malignis vlceribus. Sic θηρία pro interaneorum animalibus & lumbricis aluum infestantibus vsurpantur in Coac. (p. 165. C.) καρδιαλγίαι καὶ μετὰ στρόφου κοιλίης θηρία κατορρήξουσι. Oris ventriculi dolores etiam cum intestinorum cruciatu, interaneorum animalia deiiciunt. Et aph. 6. sect. 7. lib. 6 Epid. καὶ τὰ θηρία τὰ ἐντόσθια. Quinetiam videnda sunt quænam interaneorum animalia indueant. Quem locum etiam Commentarij qui Galeni nomine non ita pridem prodierunt, de lumbricis aluum infestantibus exponunt, & θηρία morbos ferinos ac sæuos significare scribunt.

Θηριῶδες quicquid est ferinum aut malignum indicat, aut ea dictione intelliguntur morbi qui à feris nomen desumunt, vt elephas, cancer, aut in quibus animalia gignuntur, vt lumbrici & ascarides, aut phthisis ipsa, in qua velut feris vngues incuruantur. Et φθινόπωρον θηριῶδες dicitur Hipp. quòd autumno omnia huiusmodi grassentur, isque sua malignitate & feritate hos morbos insignemque humorum prauitatem procreet, aut quòd autumno morbi grauissimi & exitiales, non secus ac feræ in corpus nostrum sæuiant. Gal. Com. 1. in lib. 6. Epid. (p. 451. 50. H. 1165. B.) εἴτε τὰς ἀσκαρίδας, εἴτε τὰς ἕλμινθας λέγει τὸ θηριῶδες ὁ γράψας, εἴτε καρκίνον, εἴτε φθίσιν, ὥς τινες ἐνόμισαν, εἴτε τὸ κακόηθες. ἅπαντα ἐν φθινοπώρῳ τὰ τοιαῦτα γίνεται πάντα. hoc est, siue ascaridas, siue lumbricos τὸ θηριῶδες dicat, siue elephantem, siue cancrum, siue tabem, vt nonnulli voluerunt, siue quicquid malignum est, iure hæc omnia autumno procreantur. Potest etiam θηριώδης dici de autumno in quo desipientiæ ferinæ aut vehementes melancholiæ ab atra & retorrida bile fiunt, in quibus ægri ferarum more obuios quosque impetunt & feriunt. Etsi Gal. in Exeg. τὸ θηριῶδες Hipp. de lumbricis aut ascaridibus & intestinorum animalibus sumi vult, aut etiam τὸ φθινῶδες intelligi posse, quod de autumno dicitur qui sua humorum prauitate exitialissimos & grauissimos morbos creat qui corpus consumunt & tabefaciunt (ἐν φθινοπώρῳ ὀξύταται εἰσὶ καὶ θανατωδέσταται), vt scribitur lib. 2. Epid. sect. 1. & aph. 9. lib. 3.) aut propter rabem quæ solet plurima hoc tempore infestare. Sic φθινόπωρον θηριῶδες vocat Aret. cap. 9. lib. 2. περὶ αἰτίων καὶ σημείων ὀξέων παθῶν. vir Hippocratis dicendi grauitatem propemodum consecutus. Erot. τὸ θηριῶδες explicans ex aph. 13. lib. 6. Epid. sect. 1. scribit quibusdam videri Hipp. hanc dictionem ad vlcera maligna referre, quæ θηριώματα vocantur, quæ nimirum vt plurimùm autumno gliscunt propter aëris inæqualitatem. Quosdam etiam ad paruos lumbricos, qui tunc maximè gignuntur, referri existimare, quosdam quoque ad tabem. Hesychius etiam θηρίον εἶδος τι σώματος exponit ὃ καὶ καρκῖνον καλεῖται. Vbi θηρίον (si modò vera est lectio ac non θηρίον potiùs scribendum) θηρίωμα significare videtur.

Θηριώδης βὴξ tussis ferina, maligna dicitur Hipp. aph. 11. sect. 2. lib. 6. Epid. Vbi scribit Gal. quosdam interpretes huiusmodi tussim intelligere siccam, quæ lumbricis ad os ventriculi sursum repentibus & illud lancinantibus excitatur. Quosdam etiam ad tabidorum tussim accommodare, quoniam his vt feris vngues incuruentur. Alios etiam θηριῶδες ἐπὶ τοῦ κακοήθους, hoc est pro maligno sumere, quæ Gal est opinio, vt θηριώδης βὴξ dicatur quę maligna est & perniciosa neque vllum abscessum fore indicat, vt quæ nullam concoctionem ex ectet. Idem Com. ad aph. 16. eiusdem sect lib. 6 Epid. in tussi sicca quæ (vt loquitur Hippocr.) οὐ τῷ θηριώδει ἀλλὰ τῷ πνεύματι excitantur, τὸ θηριῶδες his verbis explicat. προειρημένου δὲ ... [illegible] ... ἄλλα τῷ πνεύματι γίγνεσθαι ... [illegible] ... θηριώδης ... [illegible] ... φθινώδεις ... [illegible] ... βῆχας ... [illegible] ... ἔχει. Cùm autem tusses siccæ oriantur ex aliqua etiam morbi malignitate, quæ deinceps nobis qualisnam sit dicetur, eas ab his, de quibus nunc loquitur, distinguens ait, οὐ τῷ θηριώδει ἀλλὰ τῷ πνεύματι, hoc est, non ex malignitate, sed ab aëre fieri. Quidam verò non simpliciter omnem malignitatem τὸ θηριῶδες ipsam vocare existimant. Verùm alij quidem φθίσιν, hoc est, tabem, quoniam incuruescentibus vnguibus in eo certe feris similes videntur. Alij verò θηρίωμα propriè vocari pulmonum vlcus dicunt. Alij etiam lumbricis ad os ventriculi ascendentibus ipsas irritari tusses aiunt, id tamen neque ratione, neque experientia demonstrare possunt. θηριῶδες igitur malignum intelligere præstat, siue decumbente ex capite fluxione tussiant, siue ex vlcere cuiusdam respirationi dedicatorum instrumentorum siue ex aliquo in iisdem exorto abscessu, siue ex dictis suppurationibus. Sunt autem ab his diuersæ tusses, non malignæ, ob intemperiem respirationi dicatorum organorum, vel faucium, vel asperæ arteriæ excitatæ, nonnunquam etiam ex cibis vel potibus exasperantibus, interdum verò ex ambiente nos aëre. Quæ certe integra Galeni verba eò libentius adscripsimus, quod in exemplaribus nostris admodum sint corrupta & vitiata. Atque eadem notione θηριώδεα τὰ ἐμεύμενα dicuntur in Coac. (pag. 250. B.) vomitiones malignæ, quibus humorum prauitas & feritas indicatur, aut etiam lumbrici redduntur.

Θηριώδεες παραφροσύναι sunt Hipp. ferinæ desipientiæ & mentis emotiones in quibus ferarum more efferuntur ægri, aut calcitrant, aut mordent, aut feriunt & adstantes impetunt, in Prorr. (pag. 177. 50. H. 69. D.) & Coac. (pag 129. E. & pag. 142. E.) Eas his verbis exponit Gal. Com. 1. in Prorrh. (pag 177. 57.) θηριώδεις ὀνομάζει παραφροσύνας ἐν αἷς καὶ παίουσι, καὶ λακτίζουσι, καὶ δάκνουσι, καὶ χαλῶσιν ὡς ἐπιβάλλειν τοῖς εἰσιοῦσι νομίζοντες. ferinas desipientias vocat, in quibus ægri calcitrant, pedibus feriunt, mordent, & excandescunt, eos qui ingrediuntur tanquam bestiæ

repurantes. [illegible] etiam dicuntur in Prorrh. (pag 210. 17. H. 78 A.) eædem ferinæ desipientiæ & furiosæ, vehementiores quam melancholicæ & admodum malignæ. Sic enim eas illic explicat Gal. [illegible] Hac autem voce melancholici affectus intentionem indicauit. Cùm enim qui melancholicè & vehementer delirant prompti sint ad inferenda propinquis mala, vbi ingentia mala perpetrant, ferinas desipientias appellat.

Θηριώδης δίαιτα ferinus victus, cum brutis communis, quo priscis sæculis homines vtebantur, lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 9. 26. 10. 45.) ἀγρίη & θηριώδης, agrestis & belluinus, cuius ἀγριότητα ἢ ἀγροικίην, feritatem & intemperantiam à priscis Medicis mitiore victu inuento domitam scribit Hippocr.

Θηριώδεες ægri dicuntur qui lumbricis vexantur aut febribus quæ lumbricos gignunt sua malignitate & insigni humorum prauitate, velut quæ autumno grassantur Lib. 4 Epid. (pag. 1125. E.) θηριώδεες ἐν τῇσι κρίσεσι, lumbricis conflictati circa iudicationes, ægros intelligens qui febribus laborantes sub earum declinationem ac solutionem lumbricos aut ascaridas reiiciebant, erecta naturæ vi morbum propulsantis.

Θλάσις aut θλάσμα, contusio aut collisio, vulnus in carne aut musculo ex telo graui. Est & θλάσμα authori Defint. Med. (pag. 399. 44.) [illegible] caluæ recessus in profundum absque fractura, itque potissimum in pueritiæ ætate. Planiùs verò quod dictum est intelliges, si quod stanneis vasis contingit contemplatus fueris. Θλάσις dicitur etiam Gal. extremo lib. 2 de Cauf. morb. (pag. 211. 41.) [illegible] exponit Gal. in Exeg. Instrumentum contundendo fœtui accommodatum, quod πίεστρον vocatur Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 618. 15.) Huc enim referri oportere existimo quod addit Galen. [illegible] Et certe θλαστήρ melius quàm θλάσις apud Gal. legi puto.

Θλίψις στομάχου, stomachi compressio, quæ fit ex ciborum copia sola quantitate molestorum, neque vlla insigni qualitate præditorum, aut ab humoribus quibusdam non mordacibus in ventriculum confluentibus. Gal. in Isagoge pulsuum (pag. 7. 8.)

Θλασμένοι vide Θλασμὸ antea.

Θολερὸν πνεῦμα, turbidum spiritum, [illegible], magnum & concitatum exponit Gal in Exeg. ex lib. περὶ χυμῶν (pag 47. 46.) & Prorrh (pag. 182. 56. H. 70 D & pag 197. 53. 74. E.) & Coac. (pag. 124 C. & pag. 148. A.) Verùm inter obscuras reponitur ista dictio, nec est satis ab interpretibus explicata, neque propriè respirationi attributa, vt scribit Gal. Com. 2. in Prorrhet. his verbis. [illegible] Quid verò denotet θολερὸν πνεῦμα, hoc est, turbida spiratio in obscuro est positum, ac præsertim quòd neque in Prognostico, neque in Aphorismis, neque in quoquam germano libro, θολερὸν πνεῦμα dixerit Hippocrat. velut οὖρον, hoc est, vrinam. Verùm quænam vrina sit turbida, tum intelligimus ex his qui quotidie aquam turbidam dicunt, tum eam quoque Hippocrates docuit, dicens, qualis vbi subsidentiam conturbaueris. Eam etiam veterinorum vrinis similem facit. At neque quid per spiritum turbidum intelligere oporteat manifestum est, quòd nullus, vt aquam turbidam, ita & aërem dicat, nisi si quis vapore refertum ita audiat, veluti nonnulli præsentem dictionem exponentes sumpserunt, dicuntque, non secus ac foras effundi sudorem in animi deliquiis conspicimus, ita in ægris qui intus resoluuntur, internum humorum effluuium fieri, eamque ob causam permultum vaporem per expirationem efferri, idque esse turbidum spiritum. Idem quoque scribit Gal. Com. 1. in sent. 24. lib. 1. de humoribus, ac non esse θολερὸν πνεῦμα ab Hippocrate scriptum contendit. Rursus ad extremum illius Com. 2. in Prorrh. θολερὸν πνεῦμα ænigmaticam esse dictionem scribit, & pro concitata expiratione, aut turbulento & laborioso spiritu qui in ea effunditur sumi, vaneque ab interpretibus capi. [illegible] Ac rursus hoc loco θολερὸν πνεῦμα, hoc est, turbidum spiritum, quemadmodum iam antea, ambiguam habere notionem comperimus. Sed in illa dictione θολερὸν πνεῦμα de expiratione ab eo intelligi, vt dictum est, verisimile videbatur. Nunc verò de ructibus dictum esse nos quidam existimare iubent, quemadmodum alij de flatibus. Dictum etiam est antea, θολερὸς à quibusdam τὸ δυσῶδες, hoc est, grauеolens, ab aliis etiam ἀτμῶδες, hoc est, vaporosum intelligi. At verò Galenus lib. de Tremore, palpitat. &c. (pag. 366. 54.) θολερὸν πνεῦμα, hoc est, turbidum spiritum, vocat crassum, densum, caliginosum, nebulosum, in musculis aut cute corporis contentum, ex causis frigefacientibus, densantibus, & corporis meatus constringentibus, cui tenuis, purus, & limpidus opponitur.

Θολερὰ οὖρα de vrinis turbidis & conturbatis solenne esse Hipp. diximus. scripsimus nostris in ægr. 2. lib. 1. Epid. Annotat. quales commemorantur aph. 70 lib 4. Sic lib. 1 Epid. (p. 462. 38. H. 945 F.) [illegible] Vrinæ crassitudinem quidem habentes, sed conturbidæ, nihil consistentes, neque subsidentes. Et ægr. 2. lib. 1. Epid. οὖρα θολερὰ [illegible], vrinæ turbidæ, aliquantulum nigræ. Rursus lib. 2. Epid. (pag. 1028. D.) [illegible] Vrina verò crassa erat & turbulenta. Neque vero absurdi ili notione alui deiectionibus θολερὸν attribuitur, vt alui fæces conturbatæ & crassæ aut cœnosæ intelligantur, quibus aquosæ & liquidæ opponuntur. Lib. 2. Epid. (ibid. E.) [illegible] alui fæces, viscosæ & conturbatæ. Rursus ibidem (ibid. D.) [illegible] aluus etsi conturbata erat, restitit tamen. Θολερὰ ἐπιμήνια, menses turbidi, turbulenti, hoc est, cœnosi, fæculenti, præsertim cùm [illegible] iunguntur, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 595. 49.) in menstruorum vitiis explorandis. Sic θολερὸν πτύαλον, sputum turbidum, turbatum & turbulentum dicitur ibidem (pag. 607. 30.) in menstruorum purgatione sursum per eos erumpente. Vbi sputum intelligitur turbidum, cœnosum, fæculentum, sordidum, aut etiam infuscatum & inquinatum, cùm ei [illegible], hoc est, subatrum iungatur. Potest & [illegible], hoc est, grauеolens etiam intelligi, & mensibus, & alui fæcibus ac vrinis, eadem notione attribui. Est autem θολὸς propriè sepiæ atramentum, fuscus & turbidus humor quem sepiæ emittunt & illis pro sanguine est, quoque effuso atramento infuscata aqua absconduntur, vt loquitur Plinius cap. 29. lib. 9. [illegible] θολὸν dicit Hippocr. lib. 2. de Morbis (pag. 486. 50.) de atra bile agens, quæ in atræ bilis morbo quandoque velut polypi atramentum vomitione refunditur. Sic Athen. lib. 7. θολὸν polypo pisci tribuit [illegible] θολὸν verò scribit Hesych. & [illegible] exponit, sepiæ atramentum, & θολερὸν, [illegible], & θολερῶς, [illegible].

Θόλωσις legitur apud Hipp lib. περὶ ὀψίων χρόνων (pag. 416. 54.) sed corruptum locum existimo, & pro θόλωσις, ἀθόλωσις legi debere antea scripsimus, etsi illic [illegible] legit Cornar.

Θορὸς semen genitale & geniturам significat, γονήν, lib. 2 de Morbis (pag. 479. 14.) [illegible], prodit ipsi semen genitale multum & liquidum, de tabe dorsali laborante agitur. Galen. tamen Com. 1. in Progn. (pag. 135. 57.) θορὸν & σπέρμα quibusdam distingui innuere videtur, quod θορὸς semen ipsum & seminis excretionem indicet; σπέρμα verò vim semini insitam, non ipsam seminis substantiam. Dicitur autem θορὸς ἔκκρισις τοῦ σπέρματος, [illegible] ἐρμῆς [illegible]. θορὸς etiam [illegible], [illegible], exponit Hesychius, cui θόρος etiam ἡ ἔκκρισις τοῦ σπέρματος exponitur.

Θορυβέειν est tumultuari, tumultum & turbas excitare. Hipp. in Epist. (pag. 1775. 42.) [illegible] θορυβέοντες καὶ στασιάζοντες. Quemadmodum enim famuli & famulæ in domibus tumultuantes & seditionem excitantes. Inde θόρυβος turbationem ac perturbationem in corpore significat, atque eo nomine commune periculosorum affectuum accidens denotatur, in quibus non tantùm ægri, verumetiam medici perturbantur. In Progn. (pag. 131. 4. H. 38. 35.) & Coac. (pag. 165. A.) [illegible]

θρωσμὸν, pulsatio in præcordiis perturbationem aut desipientiam indicat. Vbi scribit Gal. θορυβώδη μὲν σημαίνεσθαι, ὡς ἐπὶ κοινῷ συμβεβηκότι πάντων τῶν κινδυνωδῶν διαθέσεων, ἐφ' ὧν οὐ τοὺς κάμνοντας μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἰατροῖς θορυβώδεις συμβαίνει. perturbationem quidem indicari, communi vno periculosorum omnium affectuum accidente, in quibus non solùm ægros, verumetiam medicos perturbari contingit. θορυβώδεες γνῶμαι, mens perturbata, aut quæ promptè perturbatur Prorrh. 2. (pag. 97. A.) Sic θορυβώδης γέλως, risus cum perturbatione in septi transuersi vulnere, lib. 5. Epid. (p. 1161. G.) risus tumultuosus. Neque tam ad risum refertur, quàm corporis perturbationem spectat. θορυβώδης etiam quod perturbari significat, videtur de vrina returbida efferri Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1221. C.) διὰ τοῦ οὔρου πολλὰ τὰ ἐμπεφερόμενα ἦν, ἐθορυβώδη μετὰ ταῦτα, per vrinam multa efferebantur, quæ postea returbida facta est. Sed meliùs ad mentis perturbationem referetur, quemadmodum θόρυβος sæpius Hippocrati vsurpatur.

Θοῶς, velociter, celeriter, grauiter, lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 647. 53.) οὐ γὰρ βιάσεται θοῶς. neque enim celeriter cogetur. θοῶς, σφοδρῶς, ταχέως, exponit Hesych.

§ Θρᾶνος δίφρος ἀφοδευτικός, hoc est, sellam familiarem (vt loquitur Varro) ad exonerandam aluum accommodatam, exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. Verùm θρᾶνον legisse Gal. pro θῶκον aut θᾶκον ex lib 7. Epid. reor.

Θρασέως παραφρονέειν, audacter desipere, ferociter mente moueri, in Prorrh. (p 194. 48. H. 73. H.) & Coac. (p. 169. E.) Sic θρασεῖαι παραφροσύναι dicuntur feroces mentis emotiones in Prorrh. (p. 210. 26. H. 78 A.) quæ θρασεῖαι παρακρούσιες, Coac. (pag. 129. F. & p. 142. F.) θρασυνόμεναι ἐγρηγόρσιες, audaces expergefactiones & feroces, aut confidentes, in Prorrh. (pag. 206. 36. 76. G.) vbi θρασύτεραι quibusdam exemplaribus dicuntur. θράσος ὀμμάτων ἐκκλιθέντων, oculorum distortorum ferocitas, aut oculi peruersi cum ferocitate, libr. 1. περὶ γυναικ. (p. 607. 44.)

Θράσσω vel θράττω perturbo, molestiam affero. Hesych. θράττειν, ταράττειν, ἐνοχλεῖν exponit, affligere, perturbare, molestia afficere. Varin. addit significare νύσσειν, κεντεῖν, διαπονεῖσθαι, ὑφορᾶσθαι, pangere, stimulare, fodicare, vellicare, agitare, auersum esse & suspiciosum. θράσσεται Galen. in Exeg. νύσσεται, κεντᾶται exponit, pungitur, fodicatur, quod etiam legitur apud Varin. & θράττειν νύσσειν exponit Sudas. Vnde ἐνθράσσειν apud Hippocrat. lib. de art. (pag. 620. 28 & 30. H. 812. C. D.) τὰ ὀστέα τὰ κατεαγότα ἐνθράσσει ἂν μᾶλλον τὴν χρῶτα, ossi fracta hoc modo magis carnem intus pungunt. Et, ἢ τὰ ὀστέα ἧσσον ἐνθράσσει, & ossa minus intus pungunt ἐνθράσσει Galen. in Exeg. exponit ἐγκείμενον νύττει, cutem incumbentem pungunt. Quod etiam scribitur apud Varin. Erot. verò θράσσει ex Bacchio κινεῖ νύττει, exponit, mouet, stimulat, & ex Heracl. Tarent. ἐρεθίζει, impellit, additq; etiam significare ὀχλεῖ affligit, perturbat. Idem quoque θράσσειν μαίνεσθαι (si modò vera est lectio) hoc est, insanire significare scribit. vt mihi videatur θράσσειν apud Hipp. pro ἐνθράσσειν legisse.

Θριγκὸς, septum, vallum, munimentum, sepimentum significat, περίβολος, περίφραγμα exponitur. Vsurpatur in Epist. (pag. 1189. 21.) de lingua, ὀχυροῖς ἕλκεσι θριγκοῖσι περιφρουρεῖται munitis dentium septis custoditur.

Θρὶξ de hepate efferri videtur Gal. in Exeg. apud Hipp. & τρὶξ etiam scribi. Additque, τρίχας καλοῦσιν οἱ θύται ἐπειδὰν φανῇ κατὰ τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ λοβοῦ φλέβιον στενὸν, εὐθὺ μέλαν, hoc est, τρίχας sacrifici vocant, vbi iuxta simas hepatis partes ad dextram fibram venula angusta, recta, nigra, apparet. Videtur autem eo nomine superior hepatis pars denotari, iuxta quam fibræ inter se diuiduntur, θρὶξ dicitur Gal. vt & θρὶξ. His autem nominibus non videtur vsus Hipp. nisi apud eum ὁ τῇ ὕστερῃ εὐθρὶξ pro θρὶξ aut θρὶξ scriptum videatur lib. περὶ γυναικ. φύσ. & libr. περὶ γυναικ. vt antea scripsimus.

Θρόμβος sanguinis grumus aut sanguis concretus, ἀθρόα τοῦ αἵματος πῆξις αἰσθητή, conferta sanguinis concretio sensui obiecta, dicitur Gal. lib. de Tumor. præter naturam (pagin. 354. 9.) θρόμβος etiam dicitur sanguis concretus extra venas effusus, vt in sugillatis, vnde & θρόμβωσις sanguinis affectio, quando in collisa vena à graui aliquo contundente, in spatiis vicina effusus nigrescit & in grumos coit, Galen Comment. 2. in lib. de fract. (pagin. 544. 47.) ὅσα γὰρ θλᾶται σώματα, τὴν συνεχῆ ἑνώσιν διαλύεται κατὰ πολλὰ μέρη καὶ μικρὰ διασπώμενα, καθ' ἃ καὶ ἐκχεῖται τὸ αἷμα. τὸ τοιοῦτον οὖν ἐκχυθὲν αἷμα, δέχονται μὲν αἱ περικείμεναι χῶραι τὴν φλέβα, δεξάμεναι δ' οὐ φυλάττουσιν οἷον ἐδέξαντο. μελαίνεται μὲν γὰρ ἐν τῷ χρόνῳ, καθάπερ εἰ καὶ τὸ ἐκχυθὲν ἔξω χρόνιον, καὶ γίνεται πάθος ὃ καλοῦσι θρόμβωσιν, ἐξ οὗ παθήματος ἐγγινομένου τῷ αἵματι, θρόμβος μὲν ἤδη τὸ αἷμα καλεῖται καὶ ἔστι. μέλαν δὲ γίνεται τῷ χρόνῳ καὶ σήπεται σηπεδόνα μοχθηράν. Quæ namque contunduntur corpora, vnitatem naturalem amittunt, multis ac paruis eorum partibus diuulsis, ex quibus etiam sanguis circum effunditur. Hunc igitur effusum sanguinem loca quæ circum venam sunt excipiunt, exceptum verò, non qualem receperunt conseruant. Spatio enim temporis nigrescit, non secus ac si foras effusus longo tempore permansisset. Contingitque ea affectio, quæ θρόμβωσις, hoc est, sanguinis concretio nuncupatur, ex qua sanguinis affectione, sanguis quidem iam ipse θρόμβος & est, & dicitur. Colorem verò nigrum atque etiam inde prauam putredinem sequitur.

Θρόμβοι sanguinis grumos significant aph. 80. lib. 4. ἢν αἷμα οὐρῇ καὶ θρόμβους, si sanguinem aut grumos meiat. θρομβώδεα αἵματα, sanguinis grumi aut sanguis concretus, Coac. (pag. 135. A.) & θρόμβοι πεπηγότες, sanguinis grumi concreti ex vtero effusi lib. 4. Epid. (pag. 1144 E.) θρόμβοι χολῆς πεπηγότες bilis grumi concreti, lib. 2. de Morb. (pag 487. 15.) οὖρα θρομβώδεα, vrinæ grumosæ, aph. 69. lib. 4. & Coac. 216 D.) θρομβώδεες ἔμετοι, vomitus grumosus qui crassa, nigra, retorrida, velut sanguinis grumos reiicit, aut velut sanguis niger & grumosus. Coac.) pag. 221. E.)

Θρόνος alta & excelsa sedes est Hipp. & sublimis, aut in sublimi posita Lib. περὶ τεχνῶν. (pag. 25. 10.) vbi ægrorum decubitus obseruandos præcipit. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐν θρόνοις, οἱ δ' ἐν καταγαίοις καὶ σκοτεινοῖς τόποις. Eorum enim quidam in altis, quidam etiam in subterraneis & tenebrosis locis decumbunt. Vbi θρόνοι sublimes loci, alti ac lucidi, tenebrosis & subterraneis opponuntur. Etsi illic εὐπνόοις pro θρόνοις quidam legunt, quæ videtur esse quædam illius dictionis explicatio, vt loca perflata intelligantur. Matthæi cap. 5. οὐρανὸς τοῦ Θεοῦ θρόνος dicitur, pro sede excelsa & in sublimi posita.

Θρύμματα sunt fragmenta & frusta, ἀπὸ τοῦ θρύπτεσθαι quod est κλᾶσθαι frangi. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 621. 25 28.) τὰ τῆς σηπίης θρύμματα. scoriæ frusta aut fragmenta. θρύμμα κλάσμα τοῦ ἄρτου exponit Hesych. panis frustum, τρύφος Sudas.

Θρώσκω, salto, insilio, idem quod θορεῖν. θρώσκει Hesych. exponit πηδᾷ, σκιρτᾷ, ἅλλεται, τρέχει, πίπτει. Hipp. lib. περὶ καρδίης (pag. 270. 17.) πλὴν ὅτι οὐ κάρτα ἐνθρώσκει ὑπὸ ἀσθενείης, nisi quòd non vehementer salit præ imbecillitate.

§ Θύη, θυμιάματα, ἀρώματα apud Hipp. exponit Gal. in Exeg. suffimenta, odoramenta. Eandem ferè explicationem adhibet Hesych. nisi quòd θύματα pro θυμιάματα ponit. At eidem θυμιάματα sunt τὰ ἐπιφερόμενα ἄλφιτα ταῖς θυσίαις, hoc est, mola quæ in sacrificiis litabatur. τὰ θύεα dicuntur Homero τὰ θυμιάματα θυσίαι. suffimenta & sacrificia. Il. ζ (vers. 270.) Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, θυμιάμασι καὶ θυσίαις exponit Schol. θυία etiam ἡ θυεία dicitur Hipp. pila aut mortarium lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 666. 52.) ἐν θυείῃ λιθίνῃ τρίβειν, in pila lapidea terito. θυΐα verò eidem dicitur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 608. 26)

Θυμιάματα Gal. θυμιάματα exponit apud Hipp. in Exeg. suffimenta. Verùm θυμιάματα vsurpat Hipp. pro odoramentis ad suffiendum idoneis & aromatis lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 674. 56.) ἕψειν τὰ θυμιάματα ἐς τὸ μύρον ἐμβάλλοντα, odoramenta quæ in vnguentum iniiciuntur, coquito. Ea aliàs sæpe ἀρώματα vocat (vt pag. 671. 26.) & 572. 40.) Hesych. θύωμα, μύρον, ἄρωμα, exponit. At Erot. apud Hipp. θυωμάτων agnoscit & ἀρωμάτων exponit, vt apud Gal. ex Hipp. θυωμάτων legi oportere suspicer, & Erot. θυωμάτων pro θυμιαμάτων legisse. Sic enim habent exemplaria lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 596. 6) πρότερον μὲν τῷ πνεύματι τῷ ἐκ τῶν μαράθρων, ἔπειτα τῷ ἐκ τῶν θυμιαμάτων. primùm quidem foto ex fœniculis, deinde eo quod ex suffimentis paratur. Et lib. περὶ ἐπικυήσιος (pag. 264. 51.) ἀπό τε θυμιαμάτων καὶ φαρμάκων καὶ μαλθακτηρίων. idque ex suffitui aptis medicamentis & emollientibus. Et rursus (263. 19.) τὸ στόμα τῆς μήτρης ἀπὸ μὲν θυμιαμάτων ξυμμεμυκὸς, ἀναχάσκει. Vteri osculum vbi conniuet à suffimentis quidem hians redditur.

Θυμβραία annotat Gal. in Exeg. sic vocasse τὴν θύμβραν Hipp. apud quem tamen θυμβραίην reperio lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 571. 41.) ἀρώματα δὲ θύμον, θυμβραίην. ex aromatis autem thymum, saturciam.

Θυμιᾷν est suffire, odores incendere. aph. 59. lib. 5. περικαλύψας ἱματίοισι θυμιᾷν κάτω. vestimentis circuntectam per inferna suffito. Vbi scribit Gal. τὸ θυμιᾷν ῥῆμα τὴν ὕλην ἐνδεικνύει διὰ τὴν θυμιᾶσθαι πεφυκυῖαν, λιβανωτὸν δηλονότι, καὶ σμύρναν, καὶ στύρακα, ὅσα τἄλλα θερμὰ μὲν τὴν κρᾶσιν, εὐώδη δ' ἱκανῶς. θυμιᾷν verbum quod suffire significat, materiam quæ suapte natura suffiri potest indicat, nempe thus, myrrham & styracem, cæteraque id genus temperamento calida & valde odorata.

Θύμια etiam dicuntur carnosa quædam germina aut tubercula quæ in pudendis, ano, glande & præputio gignuntur, quorum meminit 14. Meth. med. cap. 13. & lib. de Tumor. præter nat.

Thymia & thymi Latinis vocantur τὰ θύμια τὰ ἀπὸ τῦ ποσθίου, hoc est, thymia cutis quæ glandem tegit, parthenium μυρ-φυλλον dictum, sinatte scribit Hipp. lib. de vlcer. (pag. 877. F.) Thymion (inquit Celsus cap. 28. lib. 5.) nominatur, quod super corpus quasi verrucula eminet, ad cutem tenue, supra latius, subdurum & in summo peraspetum, idque summum eolorem floris thymi repræsentat, vnde ei nomen est, ibique facilè finditur & cruentatur, nonnunquam aliquantum sanguinis funditur, fereque circa magnitudinem fabæ Ægyptiæ est, rarò maius, interdum peresiguum, modò vnum, modò autem plura nascuntur, vel in talis, vel palmis, vel inferioribus pedum partibus. Pessima tamen in obscœnis sunt, maximeque ibi sanguinem fundunt. Quanquam idem paulò supra thymium vlcus esse dicit ex carcinomatum genere. θύμοι sunt Paulo Ægin. c. 58 lib. 6 σαρκώδεις ἀποχαὶ, ποτὲ μὲν ἐπὶ τ̃ βαλάνου, ποτὲ δὲ ἐπὶ τ̃ πόσθης συνιστάμεναι, carnosa tubercula, quæ nunc in glande, nunc in præputio concrescunt. Et cap. 71. lib. eiusdem. ὁ μὲν θύμος ὑπεροχή τις ἐστι, ποτὲ μὲν ὀνυχώδης, ποτὲ δὲ λευκὴ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνώμαλος, ἐοικυῖα τοῖς τοῦ θύμου κορύμβοις. Thymus in cute eminentia quædam est, modò rubens, modò alba, plurima ex parte inæqualis, thymi corymbos referens. θύμοι in ano inter excretiones quæ secundum naturam fiunt recensere videtur Hippocr. lib. περὶ τροφῆς (pag. 381. 25.)

θύμια, τὰ ἀπὸ θύμων exponit Galen. in Exeg. verùm τὰ ἀπὸ θύμων, hoc est, ex Thymis oriundo, leg existimo, & subindicat locum libr. 7. Epid (pagin. 1238. D) τὰ τῦ θύμου σφόδρα ἐν πυρετῷ καυσώδει, Ex Thymis oriundo in vehemente febre ardente. Aut certe ἀπὸ θύμου potiùs legendum est, vt nostris in eum locum Annotat. admonuimus, & apud Gal. ὁ ἀπὸ θύμων θύμους autem adscribit Gal esse ἔθνος Θρᾳκικὸν, Thraciæ populos.

θυμὸς quoque Hipp. cupiditatem ad aliquid agendum indicat, vt βηχὸς θυμὸς, tussiendi cupiditas dicitur in Progn. (pag. 148. 24. H. 42. 29) βῆχαι τε θυμὸς ἐγγίνεται αὐτίκα καὶ ἀποπτύουσιν οὐδὲν ἄξιον λόγου. cupiditas tussiendi est, & penè nihil in tussi excreatur, dixit Celsus Cap. 7 lib. 2. θυμὸν ibidem προθυμίαν exponit Gal. Sic etiam θυμὸς dicitur Hipp. in hydrope, irrita & statim desinens tussiendi cupiditas, qua nihil effatu dignum excreatur. Progn. (pag. 135. 19. H. 39. 25.) ὁκόσοισι δὲ ἀπὸ τῦ ἥπατος οἱ ὕδρωπες γίνονται, βῆχαί τε καὶ θυμὸς ἐγγίνεται αὐτέοισι, καὶ οὐδὲν ἀποπτύουσιν ἄξιον λόγου. Quibus à iecore aqua inter cutem oritur, tussiendi quidem cupiditas inest, verùm nihil effatu dignum expuunt. Vbi scribit Gal. θυμὸν εἴρηκε τὴν οἷον προθυμίαν ἣν ἴσχουσι πρὸς τὸ βήττειν, ἐρεθιζόμενοι μὲν ὡς πρὸς τὸ σύμπτωμα, παύονται δὲ αὐτίκα, καὶ μόνην ἀρχὴν τοῦ βήττειν ποιούμενοι. ὁ γὰρ τοῦ ἥπατος ὄγκος ἐγκείμενος ταῖς φρεσὶ, στενοχωρίαν ἐργάζεται τῷ πνεύμονι. [illegible] οὖν διὰ [illegible] γενομένης, τοῦ κατὰ τὰ ὄντως αὐτοὶ στενοχωρίας, δι' ἣν [illegible] καὶ κατάρροις[illegible] ὅτι τῆς κεφαλῆς μέχρι προθυμοῦνται μὲν βήττειν, ἐλπίζοντες ὅτι [illegible] τὸ λυπῶν, ὅτι [illegible] στενοχωρίαν. [illegible] δι' αὐτοῦ [illegible] παύονται, [illegible] αὐτοὺς [illegible] ὅτι μάτην ἐλπίζουσι. θυμὸν nunc dicit propensionem ad tussiendum, qua irritantur velut ad symptoma, confestim autem ab eo desistunt, tantùm initium tussis tentantes. Iecoris enim tumor septo transuerso incumbens, angustiam in pulmone efficit. Cùm ergo similis oriatur affectio, ei quæ re vera illis inest angustiæ, ob quam inflammatione tentatus, & defluxione ex capite afficitur, cupiditate quidem tussiendi tenentur, sperantes eo quod officii vacuato, se angustiam curaturos. Verùm vbi tussire incipiunt, confestim desinunt, experientia ipsa in certiorem affectionis cognitionem adducti, & intelligentes quàm frustra sperauerint. Eadem etiam dictio reperitur in Coac. (pag. 190. C.) sed vitiosè admodum legitur nostris in exemplaribus, eamque ex Prognostico restituimus nostris eum in locum Annotat.

θοῦρον, ὁρμῶν exponit Erot. apud Hipp. impetu quodam ruens, adducto in testimonium Hom. versu ex Il. ε. (87.) θῦνε γὰρ ἀμ πεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικώς. Impetu enim quodam furibundò ferebatur fluuio exundanti similis de Diomede. Sic rursus ibidem (vers. 250.) de Venere ad Æneam, οὐδέ μοι οὕτω θύνων διὰ προμάχων, neque sic mihi impetu festino propera in prima acie.

§ θῶκος, sedes, sedile, sella. lib. 7. Epid. (p. 1231. C.) ἐπὶ θῶκον ἀναστὰς vbi ad sellam surrexisset. Rursus in Epist. (pag. 1279. 54.) de Democrito. ἐπὶ λιθίνου θώκου super sella lapidea. Rursusque ibidem (1280. 36. 57.) At mihi videtur θρόνον pro θῶκον legisse Gal in Exeg.

θώρηξις vini potionem simpliciter indicat Hipp. aut meracioris vini potionem quòd vino pectus incalescere ac quasi armari aut loricari putetur. θώρηξις, οἴνωσις, ὅτε ὁ μέθυ exponitur Galen. in Exeg. vinolentia aut ebrietas, Erot. autem ἡ οἰνοποσία, vini potio, ex aph. 21. lib 2. & 48. lib. 7. θώρηξις οἴνου πιπισκούσης λιμὸν λύει (vt scribit Gal. com. ad aph. 21. lib. 2.) & τὰς θώρηξις τὰς [illegible] οἰνοποτοῦντας. Et Comment. ad aph. 48. lib. 7. θώρηξις καλεῖσθαι ἤτοι ἁπλῶς οἰνοποσίας, ἢ ἀκρατοποσίαν. Nicandri quoque Schol. θώρηξιν τὴν οἰνοποσίαν. Hipp. vocare scribit in Alexipharm. θωρῆξαι οἰνοποτῆσαι apud Hipp. exponit Erot. quod est vinum sumere aut inebriari. Quam dictionem vsurpat Hippocr. lib. 2. Epid. (pag. 1046. B.) ἢν δὲ μὴ, θωρῆξαι καὶ σιτίοισιν ἐμπλῆσαι, sin minus vinum & cibos ingerere conuenit. Lib. 4. Epid. (pagin. 1136. G.) ὅτε ἐθωρήχθησαν inebriabantur. Eandem quoque habet notionem vox passiua θωρήσσεσθαι. Prorrh. 2. (pag. 86. B) ἢ θωρηχθῇ, aut inebriatus fuerit. Rursus lib 2. de Morb. (pagin. 467. 11.) ἢ θωρηχθέντα, aut inebriabitur, aut vinum sumet. Et lib. 4. (pagin. 514. 15.) ἔπειτα ἐπὴν ὑπὸ οἴνου μέλανος θωρηχθῶσιν οἱ ἄνθρωποι. Deinde vbi vinum nigrum homines sumpserint. θωρησσόμενοι τοῖς ὑδροποτέουσι, hoc est, vinum bibentes aquæ potoribus opponuntur, in his quæ adiecta sunt ad lib. de Nat. hum (pag. 19 58. H. 228. 39.) θωρήξιες etiam crapulam & ebrietatem significant Hippocrati lib. 2. de Morb. (pagin. 467. 39.) ἢν γὰρ ἐκ θωρήξιος ταῦτα πάθῃ, si ex ebrietate ista contingant. Rursusque (pag 468. 46.) ἢν δὲ ἐκ θωρήξιος ἄφωνος γένηται. si ex ebrietate voce deficiat, quod μεθύων, hoc est, ebrius, dicitur aph. 5. lib. 5. Et iterum (pag. 479 6.) θωρήξιος ἀπεχέσθω καὶ ἀφροδισίων, ab ebrietate & venere abstineat. Ac rursus (ibidem vers. 29.) καὶ ἐνιαυτοῦ θωρήξιος ἀπεχέσθω, & per annum vina aut ebrietate abstineat. Et (pag. 480. 7) ἐνιαυτὸν ἀπεχέσθω θωρήξιος, per annum ebrietate abstineat. Et (vers. 54.) ἡ δὲ νοῦσος μάλιστα γίνεται ἐκ τῆς θωρήξιος. hic autem morbus præcipuè ex ebrietate oritur. Et (pag 484. 35.) καὶ σιτίων ἀπεχέσθω καὶ θωρήξιος. & cibis & vino abstineat. Libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 533. 40.) ἀπεχόμενος λαγνείης καὶ θωρήξιος, vbi venere & vino abstinuerit. θώρηξις scribitur. Varino apud veteres significare οἰνοποσίαν καὶ ἀκρατοποσίαν, hoc est, vini aut etiam meracioris potionem. Et θωρήσσεσθαι τὸ μεθύειν, διὰ τὸ θωρακίζειν τὸ στῆθος, ὃ θώραξ πληροῦται, ἢ διὰ τὸ μάχεσθαι τοὺς μεθύοντας, quod est, thoracem pectus munire aut armare, inebriari significat, quòd vini videlicet calore pectus muniatur, aut thorax impleatur, aut quòd vino madidi promptiore sint ad pugnam animo. Hinc ἀκροθώρακες dicti sunt antiquis leuiter appoti, quasi summo pectore tenus vino imbuti. ἀκροθώρακας Erot. ad sua vsque tempora vocatos scribit τοὺς μὴ σφόδρα οἰνωμένους, non multum vino madidos ac repletos. Aristoteli Probl. sect. 3. probl. 2. ἀκροθώρακες τοῖς σφόδρα μεθύουσιν opponuntur, hoc est, valde ebriis, eosque vocare videtur, qui leuiter inebriati delirant, & de rebus quidem iudicium ferre tentant, sed in iudicando aberrant, mediique sunt inter sobrios & temulentos. Cui etiam subscribit Plutarchus Sympos. 3. probl. 8. vt rectè scribit Hieronym. Mercur. lib. 4. variarum lect. cap. 6. Ἀκροθώρακες exponuntur Hesych. μέθυσοι, ebrij, temulenti, Sudæ autem ἀκροµέθυσοι, ἀκρατοπόται. qui incipiunt inebriari, & quibus pectus incalescit potu meraciore. Ceterùm scribitur etiam θώρηξις Hesych. & Varino, & οἰνοποσία exponitur.

OECO-

OECONOM. HIPPOC.

TO I.

ἸΑίνεσθαι est exhilarari, refici, refocillari. ἰαίνομαι εὐφραίνομαι exponit Hesych. familiare Homero θυμὸς ἰάνθη, animus lætitia perfusus est, exhilaratus, vt Il. ω. (vers. 321.) ἐν δὲ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. Rursus ibidem (vers. 119.) δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ. dona Achilli vt ferat quæ animum exhilarent. Qui versus ibidem sæpe repetitur. Et Il. τ. (vers. 174.) σὺ δὲ φρεσὶν ἧσιν ἰανθῇς, & tu animo exhilaratus sis. Apud quem Hesych. ἰάνθη ἐχάρη, εὐφράνθη exponit & διεχύθη, vt sit, exhilaratus est, lætitia perfusus est. Sic διαιάνασθαι διαχεῖσθαι eidem exponitur, quod est perfundi. Quomodo apud Hipp. sumi potest lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 618. 9.) ἄχρις ἂν ἰαίνηται, donec perfundatur. Iubet enim mulierem in aquam calidam desidere donec tota perfundatur, & vteri aut pudendorum sinus emolliantur, laxentur, tepescant aut dissoluantur. Potest & sumi donec reficiatur aut exhilaretur, vt sumpsisse videntur Interpretes. Translatio verò in eo verbo quædam includi videtur, cùm refici ac exhilarari significat, ac veluti lætitia perfundi, eaque ab herbis sumi, quæ imbre aut rore perfusæ exhilarantur & lætiores redduntur.

Ἰάλεμοι ἰατροὶ, Medici frigidi & nullius pretij, inepti & qui nullam medendi rationem sequebantur, sic dicti ab Ialemo Calliopes filio, qui in carmine fuit ineptissimus & frigidus, vnde natum prouerbium, Ialemo frigidior. Gal. lib. περὶ τῶν πεπονθότων (pag. 453. 58.) πάντως γὰρ οἶδα συλλογιούμενόν με τῷ λόγῳ μᾶλλον ἁπάντων τούτων τῶν ἰαλέμων ἰατρῶν. Nosti enim omninò me id facilima ratione comprehensurum, quàm frigidi isti omnes medici. Prouerbij autem meminit Hesych. cui ἰάλεμοι exponuntur θρῆνοι, ὀρφανοὶ, ταλαίπωροι, θρηνητικοὶ, ἄνανδροι, δυστυχεῖς. flebiles, orbi, lamentabiles ac miseri, imbelles, infortunati.

¶Ἰγδόθυεία exponitur Hesych. Sudæ τρίβεια, aliis etiam ἡ θυεία ἐν ᾗ μίσγεται τὰ ἀρτύματα, pila nimirum in qua condimenta tunduntur. Iul. Poll. libr. 10. cap. 24. testatur Solonem in Iambis ἴγδιν ἀντὶ τῆς θυείας vsurpasse. Ea vero dictione vtitur Hipp. ἐν ἴγδει adiecta lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 635. 34.) τρίβε ἐν ἴγδῃ, in pila terito.

Ἴγυ herbæ nomen videtur indicare apud Hipp. vt annotauit Gorrh. sed ea quænam sit incertum est, forteque ἰωνιὰ ἢ ἀγχία intelligenda eidem videtur, quam ἴγυον quibusdam vocari Dioscurides prodidit. Existimo verò locum lib. περὶ γυναικ. φύσ. ab eo subindicari (pag. 583. 19.) vbi ad deturbandas secundas scribitur, καὶ τὴν ἴγυον οἴνῳ διατρίψας δοῦναι πιεῖν. & ignem in vino tritam bibendam dato, vertit Cornar. qui ἴγνην vt & Gorrhæus legisse videtur. Caluus autem ἰχθύην (squatinæ cutem siccam ramentatæ) & ἴγυον & ἴγδιν legit, vt has omnes lectiones ex codicibus Vaticanis sumpsisse videatur. Ex quibus nihilo certe verior lectio hauriri potest. Ac nisi me fallit opinio, locum esse suspectum crediderim, & si coniecturæ locus esse debet, lubenter legerim, καὶ ἐς τὴν ἴγδιν οἴνῳ διατρίψας δοῦναι πιεῖν, vt sit, eandem conyzam in pilam coniectam & cum vino tritam potui exhibeto. Nam & conyzam aut cunilaginem ad huiusmodi medelam in muliebrium doctrina crebrò adhibet Hippocr. eandemque ad deturbandas secundas non solùm in pesso admouet, sed etiam potui bibendam præcipit, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 635. 46. 47.) Neque verò aliàs ἴγυος vlla fit in scriptis Hipp. mentio. Sed & ἐς τὴν ἴγδιν ἐμβαλὼν subaudiendum videtur, ne cui durior phrasis sit aut insolentior, aut ἐν τῇ ἴγδῃ legendum. Ἴγδιν & ἴγδην, ὅλμον exponitur Hesych. sed vereor ne suspecta sit lectio.

Ἰγνὺς & ἰγνύη poples dicitur. ἰγνύα exponitur Hesych. τὸ τοῦ γόνατος ὄπισθεν μέρος. posterior genu pars, Latinis poples. ἰγνύαν τέμνειν, poplitem cædere, poplitis venam secare significat, aph. 5 lib. 6. Epid. sect. 1.

Ἰδιογνώμονες sunt Hippoc. lib. de aëre, loc. & aq. (pag 295. 11 & 36.) pertinaces & in opinione concepta permanentes (ἰσχυρογνώμονας vocat Arist.) quibus αὐθάδεις iunguntur, superbi, sibi nimis placentes, & qui præ se alios confidenter contemnunt.

¶Ἰδιῶται non simpliciter dicuntur sed in comparatione & in relatione ad aliquid, vt cùm huius artis aut instituti idiotam aliquem dicimus. Interdum ἰδιῶται dicuntur qui priuatam vitam agunt, quos ἰδιοπραγμονας, hoc est priuatos vocant, vt qui nullum munus publicum obeunt, neque oppido aut genti præsunt. Sic qui sibi soli viuunt & priuati degunt ἰδιῶται vocantur, quique nullis publicis negotiis implicantur. Gal. com. in libr. περὶ διαίτης ὀξέων (pag 29. 45. H. 337. 1.) τοὺς ἰδιώτας οὕτω χρὴ διαιτᾶσθαι. Priuati homines hac victus ratione vti debent, illic scribit Hipp.

Ἰδνόω, incuruo, inflecto, intorqueo, vnde ἰδνοῦσθαι. quod συστρέφεσθαι explicat Eustath. intorqueri dictu atque esse vult παρὰ τὸ δονεῖσθαι τὴν ἰνίον, quod curuando se aut inflectendo ceruicis posterior pars agitetur ac moueatur. ἰδνοῦται, λοξοῦται καὶ συνιζάνει exponit Galen. in Exeg. apud Hippoc. obliquatur & in se subsidet, ex libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 595. 9.) τὸ στόμα ἐν ὀρθῷ ἐστὶ τῆς μήτρης, ἀλλ' ἰδνοῦται, vteri osculum rectum non est, sed distortum. Hesych. ἰδνώθη exponitur ἐκάμφθη & ἐπιστρώθη, vt & ἰδνωθεὶς, καμφθεὶς & ἐκταθεὶς incuruatus, extensus. Erot. apud Hippoc. ἰδνωθῇ συγκαμφθῇ exponit, incuruatus est aut inflexus. & ex Hom. adducit Il. β. (vers. 266.) ὁ δ' ἰδνώθη, hoc est, ἐκάμφθη, incuruatus est, inclinauit se, de Thers. ab Vlysse sceptro percusso. Quo & alias vtitur Homer. vt Il. ο. (vers. 618.) ἰδνώθη δὲ πεσών, quod idem est ac ἰδνωθεὶς ἔπεσεν. Vtitur autem Hippoc. libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 589 16) ἢν τῆς μήτρης τὸ στόμα μύσῃ ἢ ἰδνωθῇ, si vteri os conclusum fuerit aut intortum, hoc est, obliquatum & inflexum. Quem locum ab Erot. subindicatum reor, etsi ἰδνώθη apud eum legatur, nisi si ἰδνωθῇ & συγκαμφθῇ potiùs leg. videatur, in aoristo subiunctiuo. Est περιιδνοῦσθαι Hippoc. obtorqueri libr. 1. περὶ γυναικ. (pag 604. 14.) περιιδνοῦται δὲ ὁ στόμαχος τοῦ αἰδοίου, pudendi osculum, hoc est vteri, obtorquetur. Quidam huius verbi ἰδνῶ aliam afferunt originem παρὰ τὸ ἴζω ἢ ἰδῶ, vt sit ἰδνῶ συστέλλομαι καὶ ὑποσυνιζάνω, quod qui se inclinant, contractis humeris ceruicem flectunt. Qua notione περιιδνοῦται apud Hipp. quidam circumsidit aut colabitur exponunt, & quasi in sese concidit.

Ἴδος idem quod ἱδρώς. sudor, eoque sensu sumunt quidam quod scribitur Coac. (pag 132. C.) αἱ ἰλιγγιώδεες πυρετοὶ καὶ ἄνευ ἴδεος, καὶ μεθ' ἴδεος ὀλέθριοι, febres quæ subinde vertigines afferunt, & cum sudoribus, aut sine his contingunt, perniciem imminant. Verùm pro ἴδεος exemplaria manuscripta ἐκλύσιος legunt. ἰδίειν etiam apud Hippoc. ἱδροῦν quod est sudare exponit Erot. locum nimirum libr. 1. περὶ γυναικ. (p. 606 32.) subindicans, οὐρεῖν δὲ διαφόρησιν καὶ ἰδίειν, præstat autem vrinam & sudorem ciere. ἰδίειν ἱδροῦν, & ἰδίει ἱδρώσει, h. e. sudare exponit Hesych. vt & ἴδιεν, ἱδροῖ, ἀγωνιᾷ.

Ἱδρύεσθαι & ἱδρύνεσθαι est collocari, firmari, firma sede collocari, situm esse aut fixum. In Coac. (pag. 169. A.) ἱδρυνθεὶς πόνος ἐς στῆθος, dolor in pectore fixus, firmatus. ὀδύνη ἐς στῆθος ἱδρυνθεῖσα dicitur in Prorrh. (p. 191. 25. H. 72. F.) στερεχθεῖσα δυσλύτως explicatur Gal hoc est in pectus firmatus dolor aut fixus adeò vt ægrè tolli possit, qui thoracis inflammationem indicat. Et aphor. 11. lib 4. ὀσφύος ἀλγήματα ἐς ὕδρωπα ξηρὸν ἱδρύεται lumborum dolor in hydropem siccum firmatur. Quod exponit Gal. de dolore fixo & perseuerante qui nullis remediis tollitur. Sic libr. 6. Ep. sect. 7. aph. 1. τὰ δὲ νυκταλωπικὰ ἱδρύετο, nyctalopicæ affectiones & nocturnæ cæcitudines firmabantur, hoc est perseuerabant, firmas ac stabiles sedes habebant, neque facilè desinebant; quòd propriis oculorum affectiones sequerentur, nempe natiuam humorum ac tunicarum crassitudinem, quæ boreali & hyberna tempestate plurimùm aucta, condensata est introque repressa, vt illic scripsimus. Aut quòd oculus proprio suoque affectu laborans, non ex cerebri consensione, nocturnam illam cæcitudinem curatu perdifficilem redderet, & accedens hyemis initium molestiam augeret, vt scribit Gal. in iis Com. qui iam pridem eius nomine exierunt. ἱδρυμένον οὖρον, vrina in qua aliquid subsidebat aut subsistebat, lib. 4. Epid. (pag 1153. B) cui opponitur ὑποστάσιος ἐν οὔροις. Sic ἱδρυμένον ὑπόστασιν, depositum sedimentum & firmatum, aut sua sede collocatum, in vrinæ notia, Coac. (pag. 210 A.) Eadem notione libr. 1. Epid. ægr. 1. de vrinis effertur οὐχ ἵδρυτο, non subsidebant. Et ægr. 3. lib. 3. post st. pest. οὐχ ὑπεστάθη, οὐχ

ἵδρυντο, vrinæ nigricantes, neque subsidebant. Rursusq; ægr. 11. lib. 3. Epid. post st. pest. de vrinæ sublimamento. ἐναιώρημα δὲ ὑπολευκὸν στρογγύλον, οὐχ ἵδρυτο, sublimamentum autem admodum rotundum, neque subsidebat. Et rursus ægr. 12. οὐχ ἐναιώρημα μετέωρον, οὐχ ἵδρυτο, vrina suspensum quid in medio innatans sublime habebat, neque subsidebat. Et ægr. 7. & 8. lib. 1. οὖρα οὐχ ἱδρύετο, vrinæ non subsidebant. Erot. apud Hip. ἵδρυτο, ἐνεκάθητο exponit, quod est, insidebat, desidebat. Quæ certè expositio his locis Hipp. à nobis subnotatis, & vrinis nō subsidentibus, vt meritò attribui potest, ita cur Epiclis expositionem idem sugillet non video. Nam & ex huic loco quem ex sect. 7. lib. 6. Epid. excerpsimus, vt aptissimè conuenire potest, ita illic ἵδρυτο legisse videntur Erot. & Epicles, exemplaria verò nostra ἱδρύοντο τὰ οὐ ἱδρυμένα dicuntur quæ consistunt, & pro morbi materia consistente, quiescente & considente sumuntur, quæ efferuescenti & turgenti opponi videtur, lib. 5. Epid. (p. 1156. H.) ἐπὴν ἱδρυμένα ἴδῃς vbi materiam consistentem cognoueris. Sic οὐχ ἱδρυμέναι φλέβες κροτάφων, venæ temporum non consistentes, non quiescentes, nec subsidentes, h. e. latius distentæ, & perpetuò motæ, aph. 11. sect. 2. lib. 6. Epid. Gal. ἐπὶ πλεῖον διεστηκυῖαι exponit, quod est plus iustò distentas. ἱδρύθη, constitit, consedit, conquieuit, lib. 4. Ep. (p. 1128. H.) de tussi & anhalatione, quæ quieuit & constitit 8 mense, sicque sedata est ac composita.

Ἱδρυμένως quoque idem quod ἱδρυνθείς, & vtrunq; ad mentem translatum, eam constantem & firmam esse significat, ac ἱδρυμένως composita esse mente & quieta. Sic ægr. 15. lib. 3. post st. pest. καὶ πάλιν ἱδρυνθῆ σιγᾷ. ac mox composita fuit, taciturna. Ac rursus (ib.) καὶ πάλιν ἱδρυνθῆ ἄφωνος. ac mox composita fuit, vox defecit. Cui voci delirium opponitur. In Prorr. (p. 177. 4. H. 69. A.) αἱ τρομώδεες γλῶσσαι σημαίνουσιν οὐχ ἱδρυμένην γνώμην, linguæ tremulæ instabilem mentem & è sede constantiæ deturbatam significant. Vbi ἱδρυμένην γνώμην, quiescens Gal. exponitur. Quod pene iisdem verbis repetitur in Coac. (156. H.) ἱδρυνθῆναι ἰδίων & ἱδρυνθεῖσαν τινες ab ἱδρυμένως ea Prot. & Coac. antea sunt subnotata. Vt & li. 2. περὶ γυν. (p. 655. 36.) μέχρις ἐς χώρην ἱδρυνθῶσι, donec in suum locum firmati vteri fuerint, suo loco collocati.

Ἱδρῶα sunt sudamina, sudores, pustularum genus ex biliosis & mordacibus humoribus cutē lancinantib. & vlcerātibus, quod ex sudoribus prouenit æstate vexans, aph. 21. li. 3. Sic enim illic describuntur Gal. τὰ δ' ἱδρῶα ταῦτα καὶ τὰ ἐπιφαινόμενα ἐξανθήματα ἐπὶ ἑλκώδει τραχυνόμενα τὸ δέρμα, καὶ γίνεται μὲν θέρους καὶ αὐτὰ μάλιστα ἐν οἷς τὸ σῶμα ἐν ἡλίῳ ... πολλοῖς ἱδρῶσιν, ὅταν χολωδέστεροί πως, ἢ ὅλως δακνωδέστεροι τυγχάνωσιν ὄντες. δάκνει γὰρ οὗτοι τὸ δέρμα καὶ ἐρεθίζουσι καὶ τραχύνουσιν ἑλκωδῶς. ἱδρῶα autem, h. e sudamina aut sudationes, è genere sunt eruptionum in summo corpore hærentiū, quæ ad instar vlcerum cutem exasperāt. Oriuntur autē, vt ipsum etiam nomē indicat, ex multis sudoribus, qui vbi biliosiores aliquāto, aut omninò mordaciores exiterim, cutem mordent, in eaque pruritum efficiunt, & vlcerum in modum exasperant. Ἱδρῶα Celsus quicquid sudore hominem resoluit, ex Hipp. aph. vertit cap. 1. li. 2. Pollux li. 4. cap. 24. ἱδρῶα ἐξανθήματα θερινά esse scribit, pustulas æstiuas. ἱδρῶα etiam quænam sint docet Theophrastus in li. de Sudoribus.

Ἱδρώς sudor, est aqueum & humidū tertiæ coctionis excrementū per cutim erūpens. De cuius causis & differentiis scitissimè scripta sunt multa apud Got. ἱδρῶτες κεγχροειδέες, sudores miliares & milij instar, in Progn (p. 130. 9. H. 38. 25.) in sudorum notis. ἱδρώδεες πυρετοί, febres in quib. ægri sudoribus diffluunt, li. 5. Ep. (p. 1157. E.) vbi ἱδρώδης etiam dicitur qui sudorib. est obnoxius, aut sudorib. diffluit, iisq; est assuetus. ἦν δὲ καὶ ὑγιαίνων ἱδρώδης. Erat autem etiam per sanitatē sudoribus obnoxius. ἱδρῶτες περὶ μέτωπον καὶ πυγὴν καὶ αὐχένα ἐν τῷ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, sudores circa frontem, nates & ceruicem in posteriore capitis parte, syncopen & mortem prænunciantes, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 403. 10. H. 400 46.

¶ Ἰέναι διὰ τῶν αὐτῶν, est per eadem progredi, vbi eadē symptomata diutius perseuerant. In Pror. (p. 209. 3. H. 77. E.) ἐν τῇ διαίτῃ ποικίλως ἄγων σιτίων καὶ διὰ τῶν αὐτῶν ἰόντες Qui huiusmodi conflictantur, variè morbum trahunt, atq; eadem diutius perseuerant. In Coac. (p. 168. G.) ἐν τῇσι ... κοιλίαι ... διὰ τῶν αὐτῶν ἰόντων, aut in huiusmodi alui malè habeant, atq; eadem diutius pertenerent τὰ ἰόντα dicuntur Hip. prodeuntes ac procedentes deiectiones aut excretiones, vt aph. li. 4. ὁκόσα καὶ αὐτόματα ἰόντα χωρήματα, qualia sponte prodeunt, & aph. 21. li. 4. ἀπ' αὐτομάτου ἰόντα, i. sponte euntia. Vbi tamē per ἰόντα Gal. temporis spatium & morā significari vult, easq; deiectiones indicari, quæ per vniuersum morbum, aut saltem longo ipsius interuallo excernūt. Sic enim scribit: μὴ τι τοῦτον ἐδήλου αὐτάρκως διὰ ὅλου τῆς νόσου ... ἰόντα, φαίνεσθαι. ἐν δ' ἐκείνῳ γὰρ τοῦτο τὸ πάθημα χρόνου μηκύνεσθαι ἔτος δι' ὅλου τοῦ νοσήματος, ἢ κατὰ πολλοῦ χρόνου αὐτοῦ ἰόντων τοιούτων ἐκκρίσεων. εἰ γὰρ ἕνα τινὰ καιρὸν ἐβούλετο δηλῶσαι, πάντως ἂν ἢ ἐπιφαινόμενα, ἢ ἐλθόντα εἶπεν, οὐκ ἀπὸ ταὐτομάτου ἰόντα. τοῦτο γὰρ τὸ ἰόντα, τῷ ἐρχόμενα ταὐτόν. οὐ τῷ ἐλθόντα δηλοῖ. Nūquid igitur abūdè animi sui sententiam indicare visus est, cūm ἰόντα dixit, h. e. euntia. Hac enim dictione temporis longinquitas ostenditur, tāquam videlicet per totum morbū, vel per multū ipsius tempus talia excrementa prodeant. Si enim vnum aliquod tēpus indicare voluisset, omninò aut ἐπιφαινόμενα (h. e. superuenientia) aut ἐλθόντα (h. e. deiecta) dixisset, non ἀπὸ ταὐτομάτου ἰόντα (h. e. sponte euntia.) Hoc enim [ἰόντα] idem quod ἐρχόμενα, non quod ἐλθόντα significat.

Ἱερὴ νοῦσος, sacer morbus dicitur epilepsia, eo nomine magnitudinem morbi indicante, vt & μεγάλη νοῦσος & ἡρακλεία vocatur, aut quod diuinus esset & à diis immitteretur, nec nisi expiamētis aut incātationibus solueretur. Quam certè opinionē Hip. libellus περὶ ἱερῆς νούσου refutat, vt etiā testatur Gal. com. 6. in lib. 6. Epid. (p. 525. 53.) Huius quoq; notationis rationē adfert Aret. imprimis grauis author, his verbis cap. 4. lib. 1. de caus. & sig. diut. morb. ἀλλὰ καὶ ἄδοξος ὁ ξυμφορή· δοκέει γὰρ τοῖσι ἐς τὴν σελήνην ἀλιτροῖσι ἀφικνέεσθαι ἡ νοῦσος. τούνεκεν ἱρὴν κατέλεσαν τὴν νοῦσον. εἶτα καὶ δι' ἄλλας προφάσιας, ἢ μέγεθος τοῦ κακοῦ· ἱρὸν γὰρ τὸ μέγα· ἢ ἴησις οὐκ ἀνθρωπίνη, ἀλλὰ θείη· ἢ δαίμονος δόξης ἐς τὸν ἄνθρωπον εἰσόδου, ἢ ξυμπάντων ὁμοῦ, τήνδε ἐκλήϊσαν ἱρήν. Sed & præter hominū opinionem illius est origo. Nā & flagitiosis hominib. à luna immitti quorūdam est opinio, cuius rei causa sacrū morbū nominārūt. Quin & alias ob causas id nomen fuit inditum, aut ob mali magnitudinem (sacrum enim dicunt quod magnū) aut ob curationē non humanā sed diuinā, aut quod dæmonē correptus homo videatur, aut propter hęc simul ōia hūc morbū sacrū nominarūt.

¶ Ἵζειν, desidere, subsidere, deprimi, de medio naso dicitur apud Hip. vbi deprimitur & desidet, cùm os palati discessit, aph. 3. sect. 1. li. 6. Epid & lib. 4. Epid. (p. 1125. G.) μέση ἵζει ῥίς. medius nasus desidet.

¶ Ἰητρεῖον officinā medici significat, in qua quæ ad chirurgiā pertinēt tractantur, & locum in quo chirurgia exercetur, lib. κατ' ἰητρ. (p. 666. 52. H. 741. B.) τὰ ἐς χειρουργίαν κατ' ἰητρεῖον. quæ ad medici manu curātis officiū pertinent, & quæ in officina medici ad chirurgiam spectāt. Rursus li. 1. Ep. (p. 353. 31. H. 939. E.) τὰ δ' ἄλλα ὅσα κατ' ἰητρεῖον, ἀνόσως διῆγεν, de reliquo autem, quòd ad ea quæ ad chirurgiam spectāt, in his sine morbo degebāt. Quæ loca mihi subindicare videtur Gal. in Ex. vbi κατ' ἰητρεῖον, τὰ κατὰ τὴν χειρουργίαν exponit, quę ad chirurgiā pertinēt.

¶ Ἰθαγενὴς exponit Gal in Ex. apud Hip. γνήσιον, genuinū, καθάπερ φησὶν ὁ ποιητής, ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα, sed me æquè ac genuinos fœtus colebat. quod habetur apud Hō. Odyss. ξ (v. 203.) ideoq; malè ἰθαγενὲς scribitur apud Gal. ἰθαγενὴς autem κύημα dicitur Hip. li. 1. περὶ γυν. (p. 618. 45.) & lib περὶ ἀφόρων (p. 684. 41.) cōceptus genuinus, verus, & rectus, à falso & mola discretus ἰθαγενὴς Hesych. dicitur αὐτόχθων, γνήσιος. Idemq; apud Hom. ἰθαγενέεσσι γνησίοις τέκνοις καὶ καθαροῖς, οὐκ ἐκ παλλακίδος exponit, h. e. genuinis fœtibus & puris, neq; ex pellice ortis. Est enim ἰθαγενὴς, vt exponit Eustath. γνήσιος, ὁ ἐκ τοῦ κατ' ἰθὺ, τουτέστι κατ' εὐθύτητα νόμου ἐγγεννηθεὶς, καὶ μὴ παραλλάξ πως τῷ γένει εἰσποιούμενος, genuinus fœtus, & qui rectò ordine, aut legitima generatione non obliquè in familiam accitus est. Annotatur ex Corintho ἰθαγενεῖς dici Ionibus τοὺς γνησίους παῖδας, genuinos ac legitimos filios. Ἰθαγενὴς etiā αὐθιγενὴς exponit, Erot. apud Hip; indigenum, legitimum, bis subnotatis locis.

Ἰθὺ pro εὐθὺ rectum, & κατ' ἰθὺ pro κατ' εὐθὺ lib. κατ' ἰητρεῖον (p. 670. 26. H. 741. D.) κατ' ἰθὺ γουνάτων, è directo ad genua. Vide εὐθὺ antea.

Ἰθυκυφὴς ῥάχις spina ex recto gibbosa, cùm ex recto in gibbum eleuatur aut curuatur, lib. de art. (p. 619. 19. H. 810 D.)

Ἰθυλόρδη ἡ ῥάχις, spina in directum repanda, hoc est introrsum inclinans & recuruata, lib. de art. [p. 619. 3. H. 810. C.] vbi tamen εὐθυλόρδη legisse Erot. existimo [sic enim apud eum pro ἀλωρδὴ, aut οἰκωρδὴ vitiata scriptura lego] quod ab eo ἐς ἰθὺ σκολιά exponitur, h. e. ex recto obliqua. ἰθυλορδέες dicitur in Mochlico [pag. 842. B.]

Ἰθυσκολιὴ ἡ ῥάχις dicitur Hip. spina ex recto obliqua & incurua, hoc est, quæ in posteriorem & anteriorem partem inclinat. Hac enim voce διαστροφὴ εἰς τὸ πρόσω καὶ ὀπίσω, hoc est peruersio in posteriorem & anteriorem partem indicatur, vt scribit Gal. com. 3. in lib. de art. [p. 618. 42. H. 810. C. & p. 610. 50.]

Ἰθύτριχες, qui passis sunt capillis, aut nigros habent capillos, lib. 6. Epid. sect. 7. aph. 1.

Ἰθυωρίη est in rectum processus, rectitudo, recta processio, directio, rectus trames. Libr. de fract. [p. 518. 2. H. 750. H.] τὰ π... ἐς ἰ...

ὑγιέα ἅπαντα τὰ ἐν τῷ σώματι ἰθυωρίην κατ' ἄλληλα ἔχει. quod omnia ebuiti ossa rectitudinem inter se habebant. Et rursus (ibid. v.5. H.751.A.) ὅτι αὐτὰ καθ' ἑωυτὰ τὴν ἰθυωρίην ἴσχει. quòd illa ipsa eandem directionem præ se ferret. Et (v.56. H.751.G.) ἰθυωρίην ποιέει τοῖσιν ὀστέοισι, ossa in directum dirigit. Rursus (ib.p.567.56.H.771.A.) τὴν τε κατάτασιν δικαίην παρέχεσθαι ὁμαλὴν κατὰ τὴν ἰθυωρίην, & iustam distentionem & æqualem è directo præbuerit. Quæ omnia mihi subindicasse videtur Erot. cum εὐθυωρίαν εὐθύτητα exponit apud Hipp. ac pro ἰθυωρίην εὐθυωρίαν legisse, vt antea εὐθυλήρδα pro ἰθυλήρδα.

§ Ἱκανῶς ἀνώδυνος, omninò doloris expers, lib 4. Epid. (p.1136. C.) & ἱκανοὶ σπασμοὶ, satis multæ conuulsiones, lib. 7. Epid. (p.1222.G.)

Ἴκελον simile dicitur & ὅμοιον exponit Gal. com.1. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.49.17. H.386.17.) ἡ πλευρὴ πελιδνὴ εὑρίσκεται ἴκελόν τι πληγῇ. Latus liuidum plagæ simile inuenitur. Rursus libr.1. περὶ γυναικ. (p.607.1.) ἐφελκίσι ἴκελόν τι πάσχῃ, superficiario ac feruido vlceri quid simile contingit. Ac iterum lib. 2. (p.650.5.) χρὴ δὲ καὶ μόλυβδον ἴκελον ἐξελάσαντα ποιέειν τὸ εἶδος τῆς δᾳδίου τῷ παχυτάτῳ, plumbum autem crassissimæ tedæ figura simile ducere oportet, vbi de pessis subditiijs formandis agitur. Et rursus lib. 3. Epid. in st. pest. (p.421.55. H.1083.D.) ἦν δὲ καὶ τὸ ῥεῦμα συνεστηκὸς οὐ πύῳ ἴκελον, ἀλλὰ σηπεδών τις ἄλλη, καὶ ῥεῦμα πολὺ καὶ ποικίλον. Neque verò contracta fluxio puri affinis erat, sed ex alio quodam putredinis & fluxionis multæ & variæ genere. Ἴκελον etiam ὅμοιον exponit Hesych. Erot. quoque ἴκελα ὅμοια exponitur apud Hipp.

Ἰκμαλέα, τὰ δίυγρα καὶ ἱκανὴν ἔχοντα ἰκμάδα, exponit Erot. apud Hip. h. e. humentia, & sufficientem humorem habentia. Qua expositione mihi locum libri περὶ φύσιος παιδίου (p.143.32.) complecti videtur. τὰ μὲν ἰκμαλέα καὶ πεπιεσμένα ὑπὸ σφῶν αὐτῶν θερμαίνονται, humecta quidem & compressa à seipsis concalescant. Eaq; dictione sæpius vtitur Hipp. vt (ib. v.25.) ὅτι ἡ γῆ ἰκμαλέη ἐστὶν ἐν χειμῶνι, quòd terra hyeme humida est. Sic lib. περὶ γονῆς (pag.232.55.) αἱ δὲ μῆτραι ἰκμαλέαι γίνονται, & vteri humidi fiunt. Ac rursus (ib.233.18.) ἅμα μὲν αἱ μῆτραι ἰκμαλέαι γίνονται ἐν τῇ μίξει, simul quidem vteri humidi euadunt in commixtione. Rursus lib. 1. περὶ γυναικ. (p.589.23.) οὔτε γὰρ ἰκμαλέαι εἰσὶ καθ' σφέας οἷα μὴ λαγνευομένης, neque enim humidi [vteri] in seipsis sunt, nimirum cum coitu non vtatur. Et iterum (ib. v.29.) ἢν γὰρ ἰκμαλέαι ἔωσιν αἱ μῆτραι ἀπὸ λαγνείης. Si enim vteri humidi fuerint à coitu. Rursus eod. lib. (p.593.15.) τὸ δὲ ἧπαρ ἰκμαλέον ἐστὶν, hepar autem humidum est.

Ἰκνεύμενος χρόνος, debitum tempus, congruum, conueniens, & idem quod ἱκνούμενος χρόνος. Lib. de fract. (pag.557.41. H.779. G.) ἐν τῷ ἰκνευμένῳ χρόνῳ, suo tempore, constituto tempore, tempestiuo, congruo & conuenienti tempore, vt ἰκνευμένως προσηκόντως exponitur Hesych. congruè, conuenienter. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 653. 33.) γάλα πίνειν ἰκνευμένως, ἀρκούντως καὶ ἱκανῶς significat, h. e. conuenienter & abundè gallicè *competemment*. Apud Herod. τὸ ἰκνεύμενον, non rectè accipitur, vt & apud eundem inuenitur ἐν τῷ ἰκνευμένῳ χρόνῳ, & τοῦ ἰκνευμένου μᾶλλον, plus æquo. Et annotatur ex Corintho τὸ μὴ ἰκνεύμενον Ionibus dici ἀντὶ τοῦ οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως. Lib. περὶ ἱερῆς νούσου (308.50) καὶ φροντίδες οὐκ ἰκνεύμεναι, curæ inanes, intempestiuæ. Et lib. de aëre loc. & aq (p.284.12.) προγηράσκειν τοῦ χρόνου τοῦ ἰκνευμένου, ante tempus senescere.

Ἴκταρ Gal. in Exeg. ἐγγὺς, quod est prope, Atticis significare scribit, Hipp. verò lib. 2. περὶ γυν. pudendum muliebre, eo nomine indicari. Erot. quoque eam dictionem apud Hip. agnoscit in Proœmio & inter obscuras ab interpretibus prætermissas reponit. Idem etiam ἐγγὺς Atticis significare scribit adducto Æschyli testimonio, & quosdam ἴαμαρ pro ἴκταρ huius vocis ignoratione scripsisse. Sed certum est nostra exemplaria hanc dictionem deformasse. Neque enim vsquam in lib. 2. περὶ γυν. legitur, nec video quomodo absque meliorum exemplaris ope reponi queat, præsertim cùm Erotiani expositio à Galeno dissentiat.

Ἴκτερος est biliosi humoris per corpus vniuersum præcipueq; in superficiem refusio. Morbus regius & arquatus dicitur, aut aurigo. Est ἴκτερος ὁ ὀξὺς, icterus acutus & citò interimens Hipp. lib. 3. de morb. (pag.490.46.) qui etiam repetitur libr. περὶ κρισίμων (p.58.16.) Duplex etiam icterus describitur li. 2. de morb. (p.472.35.) Lib. etiam περὶ παθῶν (p.524.45.) icterus & eius curatio adscribitur. Icteri quatuor ponuntur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. (p.551.8.) & αἱ ἄλλαι ἰκτερώδεες, (ib. p.556.55) Est & icterus iudicatorius, bile in totum corporis habitum iudicatione refusa, cuius meminit Hipp. aph. 62. & 64. lib. 4. & Coac. (p.134.G.) & lib. 1. Epid. st 3. & lib. 1. de morb. (p.449. 3.) & lib. de rat. vict. in morb. ac. [pag.108.11. H.402.50.] Et Gal. com. ad aph. 62. lib 4. ἴκτερος γίνεται μὲν καὶ κρισίμως, ἀποτιθεμένης τῆς φύσεως εἰς ὅλον τὸ σῶμα, καὶ μάλιστα πρὸς τὸ δέρμα, τὴν ξανθὴν χολήν. γίνεται δὲ καὶ σύμπτωμα κακοπραγοῦντος τοῦ ἥπατος. αἱ κακοπραγίαι δι' αὐτοῦ τρεῖς εἰσιν, ἐφ' αἷς ἴκτερος οὕτως ἐπιγίνεσθαι, σκίῤῥος, καὶ φλεγμονὴ, καὶ ἔμφραξις. ἀλλὰ σκίῤῥος μὲν χρόνιον πάθος, φλεγμονὴ δὲ καὶ ἔμφραξις καὶ ἐξαίφνης δύναται γενέσθαι. καὶ δὴ καὶ οἱ πρὸ τῆς ἑβδόμης ἡμέρας ἴκτεροι κατά τι τούτων γίνονται. Morbus regius interdum quidem fit iudicatorius, natura ad corpus totum, & præcipuè ad cutem flauam bilem deponente, fit etiam huiuscemodi casus hepate malè affecto. Eius autem affectiones malæ tres sunt, propter quas morbus regius superuenire assolet, scirrhus, inflammatio & obstructio. Verùm scirrhus diuturnus est morbus, inflammatio verò & obstructio etiam repentè fieri possunt. Et sanè regij morbi qui ante septimum contingunt, ex istorum aliquo ortum habent. Idem rursus com. ad aph. 64. lib. 4. καθαιρομένου γὰρ ἐν αὐτῷ τοῦ αἵματος καὶ τῆς χολῆς μετὰ λαμβανομένης ἐκ τῶν φλεβῶν εἰς τοὺς χοληδόχους πόρους, ἐάν τ' ἔμφραξίς τις γένηται κατά τι τῶν μεταλαμβανόντων χωρίων, ἐάν τε φλεγμονή τις ἢ σκίῤῥος, ἀνάγκη πᾶσα, μήτε καθαίρεσθαι τὸ αἷμα καὶ συναναφέρεσθαι τὴν χολὴν αὐτῷ παντὶ τοῦ σώματος, ἐντεῦθεν τε ὁ ἴκτερος γίνεσθαι. Nam cùm sanguis in eo repurgetur, & bilis ex venis in meatus bilem excipientes transferatur, siue obstructio aliqua fuerit in locis per quæ traducitur, siue inflammatio aliqua, vel scirrhos, prorsus sanguinem non repurgari necesse est, simulq; cum ipso bilem quoquouersum per corpus deferri, indeq; morbum regium fieri. Ac de ictero iudicatorio plura scripsimus nostris in lib. 1. & lib 3. Epid. Annot. Est autem ἴκτερος autori defin. med. (p.397.54) διάχυσις χολῆς εἰς τὸ δέρμα, ὥστε ὑπόχλωρον ἐπιφαίνεσθαι, καὶ χλωρὰ ἀποπλάσσεσθαι, καὶ κνίδας τὸ δέρμα, καὶ λευκαὶ αὐτοῖς αἱ κατὰ κοιλίαν διαχωρήσεις γίγνονται, bilis per cutim refusio, ita vt eius superficies colore tingatur, & pallida efficiatur. Atque ita affectis alui deiectiones albæ euadent. Aret. quoque libr. 1. περὶ αἰτιῶν καὶ σημείων χρονίων παθῶν cap. 15. ἢν χολὴ ξανθὴ λεκιθώδης, ἢ κροκώδης, ἢ τὸ μελαγχλώρου ἐς τὸ πάντη διάχυσις ἀπὸ τοῦ σπλάγχνου γένηται, τὸ πάθος ἴκτερος καλέεται. Si bilis flauæ vitellinæ, aut croceæ, aut nigræ ex viridi mixtæ in omne corpus ex viscere refusio fiat, hæc affectio icterus vocatur. De morbi Regij causis & differentiis plura leges apud Gor. & Gal. lib. 5. loc. aff. & lib. 3. de symp. caus. & Celsum cap. 24. lib. 3. Paul. lib. 3 cap. 50 & Aetium cap. 17. lib. 2. Tetrab. 3.

Ἰκτερώδης χροιὴ, color auriginosus arcuatus, qualis est aurigine laborantium aut morbo regio lib περὶ γυν. φύσ. (p.567.55.) in pro fluuio albo ἐπὴν χροιὴ ἰκτερώδης ἢ λευκὴ γένηται, color auriginosus & albus euadit, & li. 2. περὶ γυν. (p.644.45.) & (p.644.3.) καὶ ἡ χροιὴ ἰκτερώδης γίνεται, & color auriginosus euadit. Sic ὀφθαλμοὶ ἰκτερώδεες, oculi auriginosi li. 2. περὶ γυν. (p.666.10.) & Coac. (p.179. A.) ἰκτερώδης ὀφθαλμὸς, oculus morbi regij colore infectus dicitur in pleuritide. Sunt etiam ἰκτερώδεες qui flaua bile abundãt, & quorum cutis bilioso humore infecta est, aph. 72. li. 5.

§ Ἴλιγγοι dicuntur vertigines Hipp. aph. 17. 23. & 31. libr. 3. ἴλιγγος ἐστὶν ὁ σκοτοδινία, ὅτε γίνεται ἰλιγγιῶν κατὰ παχέος πνεύματος κινουμένου κατὰ τὴν κεφαλὴν, διὸ καὶ προηγεῖται ἐπιληψίας καὶ ἀποπληξίας, ἴλιγγος est tenebricosa quædam vertigo qua circumagi omnia videntur, quæ fit dum crassus spiritus humore permixtus in capite mouetur. Ideoque & epilepsiam & apoplexiam præcedit. Ἴλιγγοι capitis læsionem consequuntur, & fiunt cerebro pituita oppleto, vt apoplexiæ, hyemeque grassantur, com. ad aph. 23. li. 3. ἴλιγγοι etiam senibus contingunt duplici ex causa, interdum ob spiritum vaporosum qui inordinato motu in cerebro cietur, interdum quoque ob exhalationem plurimam vaporosam, quæ acetuatis vitiosis in ventriculo superfluitatibus ad cerebrum fertur, com. ad aph. 31. libr. 3 ἰλιγγιώδεες πυρετοὶ in Coac. (p 131.C.) dicuntur febres vertiginosæ, in quibus ægri subinde vertigine corripiuntur, & perpetuò menti offusas nubes ac caligines sentiunt, crebrasque spiritus conuolutiones, ex magna humidi & crassi succi copia in cerebro agitata & flatibus distenta. Iis enim omnia videntur circumagi & rotari ex spirituum in cerebro agitatione, & ad huiusmodi febres magna sequuntur deliria. Verùm λυγγώδεες πυρετοὶ quibusdam codicibus scribuntur, hoc est, febres singultuosæ, & in quibus magna morbi parte singultus intenditur. ἴλιγγος exponitur Hesych. ἡ τῆς κεφαλῆς σκοτοδινία, & ἰλιγγιᾷ, τὸ σκοτοῦσθαι, καὶ δινεῖν φαντάζεσθαι, συστρέφεσθαι, ταράττεσθαι.

Ἰλλαίνειν Gal. in Exeg. apud Hipp. διαστρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, quod est oculos contorquere, distorquere exponit. Verùm apud Hipp. ἰλλαίνειν oculis esse distortis & peruersis signifi at, vt ἰλλαίνειν neutrum esse videatur. Sic ægr. 3. lib. 3. Epid. δεξιὸς ἴλλαινε scribitur, quod est dexter oculus peruersus est. Quæ phrasis etiam repetitur ægr. 11. Et lib. 4. Epid. (p.1182. G.) ἀριστερὰ δὲ ἴλλαινεν αὐτοῦ ὁ ὀφθαλμὸς ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν, ex sinistra autem

...πίεσε οculus graui cum dolore distortus est. Etsi illic variam ex in plurium lectionem expressimus nostris eum in locum Annot. In Coac. quoque (pag. 155. C.) ἰλλαίνων ὀφθαλμὸς, διεστραμμένος oculus peruersus & distortus dicitur. Sic enim διεστράφθαι ὀφθαλμὸν διεστράφθαι scribit Hipp. in Progn. & Coac. (p.127.G.) & aph.49. lib.4. quod oculum peruerti vertit Celsus. Atq; hanc istius dictionis notionem agnoscit Pollux apud Hipp. cùm scribit li.2. ὁ παρὰ Ἱπποκράτει ὀφθαλμὸς ἰλλαίνων φησὶ τὸν διεστραμμένον. Quibus sanè verbis indicat ἰλλαίνειν dici Hipp. de oculo distorto & peruerso. Vt certè nondum apud Hip. ἰλλαίνειν ὀφθαλμοὺς, pro διεστράφθαι legerim, & διεστράφθαι pro διεστράφθαι ὀφθαλμοὺς lubentius apud Gal. scribendum existimarim. Est & ἰλλαίνεσθαι, διεστράφθαι, distorqueri aut contorqueri, quo vtitur Hip. de oculis lib. 3. de morb. (pag. 491.6.) καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ δακρύουσί τε καὶ ἰλλαίνονται, & oculi peruertuntur & lachrymis emittunt. Ad eamque notionem accedunt exempla in quibus κατιλλαίνουσαι aut κατιλλαινόμεναι φωναὶ scribuntur lib. 3. Epid. h.e. voces distortæ, peruersæ, pro vitiatis, impeditis & ex distillatione in fauces interceptis. Qua de re & dictione plura etiam nostris in eum locum Annot. scripsimus. Hæc autem omnia à dictione ἴλλος deducuntur. ἴλλος autem τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰλλώπας ἀπεστραμμένους, vt scribit Pollux. Est & ἰλλὸς, στρεβλὸς, τυφλὸς, διεστραμμένος, qui peruersam aut distortam habet oculorum aciem, Sudæ & Hesychio. ἴλλωσις δὲ ὀφθαλμῶν est oculi peruersio & distortio, in Prorr. (pag. 191.18. H 72. E.) & Coac. (pag 168. H.) Etsi exemplaria publicata ἴλλωσις legunt ab εἴλω quod est voluo, agito, verto, implico, διαστρέφω. Verùm nos eam vitiatam esse lectionem diximus, & ἴλλωσις ex Gal. com.2. in lib. 3. Epid. & Coacis legimus. Idem quoque Gal ἰλλῶδες ὀφθαλμοὺς, διεστραμμένους exponit. Sic ἰλλώδη ὄμματα oculi distorti aut peruersi dicuntur lib.1. περὶ γυναικ. (p.607.44.) θράσος ὀμμάτων ἰλλωδέων, oculorum peruersorum ferocitas. Eadem quoque ab ἴλλω nonnulli deducunt aut ab ἰλλὸν quod idem quod ἰλλώπτω, aut ἰλλώπτω, aut etiam ἰλλαίνω significat, aut ab ἴλλω, quod εἰλεῖν & συστρέφειν, h.e. voluo aut conuoluo, aut etiam δεσμεύω, vincio, stricto, indicat. ἴλλειν etiam συγκλείειν Galeno significat in Exeg. vt & συνέχειν, σφίγγειν, concludere, continere, constringere. Ad quas significationes respexerunt qui κατιλλάσας φωνὰς aut κατειλημμένας apud Hip. legunt lib. 3. Epid. & διεστραμμένας aut διεστραμμένας, aut συνεσπειραμένας, συνεστραμμένας aut συνδεδεμένας exponunt, h.e. voces peruersas, conuolutas, contortas, vinctas aut præpeditas Sic & τὴν γῆν ἰλλομένην περὶ τὸν πόλον variè accipiunt apud Platonem in Timæo. Arist. namque lib.2. de cœlo εἰλουμένην & κινουμένην exponit, & Platonem existimat terram circum polum verti velle ac agitari aut circumuolui. Qua in opinione fuisse etiam Plat in Timæo quibusdam videri scribit M. Tullius in Lucullo. Eam verò Aristot. opinionem Simplicius calumniæ insimulat, & ἰλλομένην δεδεμένην h.e. alligatam & adhærescentem exponit. Proclus quoque Arist etiam sententiam improbans, συγκρατουμένην, constrictam exponit. At Gal. Com. 3. in lib. 3. Epid. (pag 423.14 H. 1083. H) hæc Plat. verba adscribens, εἰλουμένην non ἰλλομένην legit, & κατειλημμένην ἢ ἀποβιαζομένην explicare videtur, hoc est, contractam, coactam, propulsam, conuolutam. Quæ tamen Platonis verba fœdissimè nostris in codicibus deprauata leguntur. ἰλλαίνειν porrò idem Gal. (ibid.) διεστράφθαι significare scribit, & inter obscuras & parum vsitatas Hipp. dictiones reponit.

Ἰλὺς, ὕος, ἡ, fæx vini dicitur ex Arist lib.3. de gener. animal. Sic lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 615.55.) σμῆγμα ἐκ τῆς ἰλύος, smegma ex vini fæce vteri vlceribus colluendis adhibetur. Hinc ἰλυώδης ὑπόστασις, sedimentum limosum in deiectionibus, in Prorrh. (pag. 216.23. H. 81. C.) & Coac. (pag. 210. H.) & ἰλυώδεα limosa alui recrementa, ibid. (pag. 204. A.) Sunt & ὑποστάσεις ἰλυώδεις, in vrinis, sedimenta limosa, & vini fæcibus similia, in Coac. (pag. 213. G.)

§ Ἱμείρεσθαι desiderio & cupidine teneri, desiderare, cupere, concupiscere, lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 591.17.) ἢ ἱμείρεται ἀλλοτρίων σιτίων ὥσπερ ἐν γαστρὶ ἔχουσα, & desiderio tentatur non secus ac vterum gerens. Rursus ibid. (pag. 591. 31.) ἱμειρομένης τε ἢ συνούσης ἀνδρί hoc est, muliere viri congressum appetente, aut nubere appetente & viri congressu fruente. Et rursus ibid. (pag. 601.1.) ἱμείρεσθαι ἀλλοτρίων αἰεὶ βρωμάτων, alienos semper cibos appetere, de prægnante dicitur. Erot. ἱμείρομαι apud Hip. ἐπιθυμῶ exponit, hoc est, desidero, appeto, aut cupidine teneor, & ἵμερον, ἐπιθυμίαν, adducto Homeri versu, ὥς σεο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, vt nunc te amo, & me dulcis cupido tenet, qui legitur Il. γ. (vers. 446.) & Il. ξ. (vers. 228.) vbi ἵμερος desiderium amatorium & cupidinem veneream, congressum Helenæ concupiscentis Paridis, & Iouis Iunonis, denotat, vt & alias ἵμερος Il. ξ. (vers. 198. & 216.) & ἱμείρεσθαι (vers. 163.) non secus ac ἱμείρεσθαι apud Hipp. mulieris congressum significat. Dicitur & ἱμεῖρεσθαι τοῦ ἀνδρὸς Hipp. cum viro concumbere, congredi, & ἱμείρεσθαι propriam quandam significationem mulieris cum viro congressus includit, quod amoris quoddam desiderium aut cupidinem contineat. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 596.49.) ἱμείρεσθαι χρὴ τοῦ ἀνδρὸς, ἢν ἄριστα ἔχωσιν αἱ ὑστέραι, cum viro congredi oportet, si optimè habuerint vteri. Sic ἱμερθεῖσαι αἱ γυναῖκες, cum viro congressæ mulieres, viri congressu fruentes & potitæ dicuntur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 599.44.) Quem mihi locum disertis verbis expressisse videtur Gal. in Exeg. vbi ἱμερθεῖσαι positum scribit apud Hip. αἱ τῆς ἐπιθυμίας τυχοῦσαι, αἱ ἐς μῖξιν, hoc est, quæ cum viro congressæ sunt, & viri congressu potitæ. ἱμείρεται etiam exponitur Hesych. ἐπιθυμεῖ, ποθεῖ, amat, cupidine tenetur, desiderat aut concupiscit.

§ Ἰνδικὸν dicitur Hip quod Persæ piper vocant, cuius fructus rotundus μυρτίδανον vocatur. Sic enim scribitur lib 2. περὶ γυναικ. (pag. 662.14.) τὸ ἰνδικὸν ὃ καλέουσιν οἱ Πέρσαι πέπερι, καὶ ἐν αὐτῷ ἔνι στρογγύλον, ὃ καλεῖται μυρτίδανον. Gal. in Exeg vocum Hipp. scribit eos qui medicamentorum nomenclaturas scripserunt, ἰνδικὸν existimasse esse τὸ ζιγγίβερι ex eo deceptos quod ipsum piperis esse radicem existimarent, cùm tamen constet diuersas esse plantas gingiberis & piperis ex Diosc. cap. 189. & 190. lib.2. Dioscor. verò iuniorem qui vocum expositiones scripsit, ἰνδικὸν existimare plantam esse in India nascentem, piperi assimilem, & eius fructum μυρτίδανον vocari, quod myrto similis sit. ἰνδικοῦ etiam φαρμάκου meminit Hipp. lib περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 573.53.) ἰνδικοῦ φαρμάκου τὸ πρὸς ὀφθαλμοὺς ὃ καλέουσι πέπερι. Sed locus valdè mihi suspectus est, cùm passim ἰνδικοῦ φαρμάκου legatur pro ἰνδικοῦ, tum quòd pro πέπερι, τρία legit Cornar. ex lib. 1. περὶ γυναικ. vbi iisdem ferè verbis hoc reperitur, ex quo illum locum vitiosum esse satis apparet. Sic enim scribitur (pag. 640. 38.) κόκκους ὀλίγους τρεῖς ἰνδικοῦ φαρμάκου, τοῦ πρὸς ὀφθαλμοὺς, ὃ καλεῖται πέπερι, καὶ τοῦ στρογγύλου τρία. Ex quo lib. περὶ γυναικ. φύσ. κόκκους τινὰς τρεῖς pro πέπερι legendum, & ad piperis grana, non ad grana cnidia referendum videtur, etsi cocci cnidij magnus est ad subdititia medicamenta in mulieribus morbis vsus, & hic plurimùm facere videtur. Deinde πέπερι incertum an ad coccum cnidium referatur, an verò ad piper, pro quibus tamen Cornar. τρία legit. Et τοῦ πρὸς ὀφθαλμοὺς legendum, & τοῦ στρογγύλου ἑτέρου τρία, aut τοῦ στρογγύλου τρία, cùm τοῦ στρογγύλου ἑτέρου, τρία videlicet, fieri potest At verò neque quid per τὸ πρὸς ὀφθαλμοὺς intelligatur, planè satis constat, nisi piper candidum accipiatur, quod est ocularibus remedijs aptum. Piperis enim racemos κόκκους φέρειν ὀμφακώδεις, hoc est, grana acerba ferre scribit Diosc. cap. 189. libr. 2. quæ candidum piper faciunt, apta ocularibus remedijs. Id candidum nondum maturum sed ὀμφακίζον, h.e. adhuc acerbum, longo & nigro infirmius est, ideoque potiùs ad subdititia medicamenta ab Hip. expetitum. Quòd autem ab Hip. scribitur, & τοῦ στρογγύλου ἑτέρου, id intelligitur quod μυρτίδανον dicitur lib.2. περὶ γυναικ. & piperis fructus est, tempestiua maturitate in grana nigra & rugosa collectus. Etsi quidam per τὸ στρογγύλον, piper nigrum intelligi apud Hipp. contendunt, per μυρτίδανον autem & τὸ πρὸς ὀφθαλμοὺς piper rotundum Theoph. hoc est, cubebas vulgares. Indici etiam medicamenti meminit Hipp. & ἰνδικὸν πέπερι scribit lib.2. περὶ γυναικ. (p. 660.1.) Sic rursus (ibidem p. 666.50.) Indicum medicamentum ad oris grauem odorem describitur. Est & ἰνδικὸν φάρμακον coloris seu medicamenti genus, quod duplex facit Diosc. lib.5. cap.107. & Plinius lib.35. cap.6. Quibus sanè ex Hipp. locis satis apparet Gal. locum in Exeg. vbi pro indicatura ἰνδικὸν scribitur, vitiosum esse, & ἰνδικὸν scribendum & locum lib. 2. περὶ γυναικ. à nobis subnotatum ea nomenclatura exprimi, cùm nusquam apud Hipp. ἰνδικὸν scriptum reperiatur.

Ἶνες sunt villi & fibræ, fila quædam oblonga, gracilia, alba, solida, valida, omnis generis corporis partibus inserta, vt rectè scribit Gorrh. Eas verò in sanguine fibras ex quibus concrescit cernere est facile, quas & agnoscit Hipp. lib. περὶ σαρκῶν vulgò inscripto (pag. 251.7.) ὁπόταν σφάξῃ τις ἱερεῖον, ἕως μὲν ἂν θερμὸν ᾖ, ὑγρόν ἐστι τὸ αἷμα· ἐπειδὰν δὲ ψυχθῇ, πήγνυται. ἢν δέ τις αὐτὸ τυπτῇ, οὐ πήγνυται. αἱ γὰρ ἶνες εἰσὶ ψυχραὶ καὶ κολλώδεες. Cùm quis victimam iugulat, quandiu calet sanguis, liquidus est, vbi verò refrigeratus fuerit, congelatur. Quod si quis ipsum agitet, non congelatur. fibræ enim frigidæ sunt & glutinosæ. Rursus ibidem de lienis conformatione. ὁ δὲ σπλὴν οὕτως ἔσχε, καὶ ὑπὸ θερμοῦ καὶ κολλώδεος, καὶ τοῦ θερμοῦ πλέονος, τοῦ δὲ ψυχροῦ ἐλάσσονος. τοιοῦτον μέρος, οἷον πῖλος τὸ κολλῶδες αὐτοῦ. ὃ εἰσιν αἱ ἶνες αἱ ἐνοῦσαι ἐν τῷ μέρει, μαλακὸς ἐστι καὶ ἰνώδης. Lieñ autem ita con-

ita constitutus est. Cum calido & glutinoso, calidi quidem plurimum conclusum est, frigidi verò minimum, ac tantum solùm quantum glutinosum ipsum cogere posset. Id autem ipsum existunt fibræ quæ in splene insunt, quarum beneficio mollis & fibrosus lien euadit. Et lib. 2. de morb. (pag. 477. 15.) ἢν δὲ τὸ πύον ᾖ λευκὸν καὶ καθαρὸν, καὶ ἶνες αἵματος ἐνέωσιν, οἱ πολλοὶ ὑγιέες γίνονται. siquidem pus album & purum, & fibræ sanguinis insiot, plærunque sanua euadit. Rursusque lib. περὶ φυσ. παιδίου (pag. 236. 44.) ἐν δὲ τῷ ὑμένι ἐφαίνοντο ἐνεοῦσαι ἶνες λευκαὶ καὶ παχεῖαι. In pellicula verò fibræ albæ & crassæ inesse videbantur. Erotiano ἶνες exponuntur ex quorundam opinione, τὰ νεῦρα, nerui, quibusdam etiam αἱ συνδετικαὶ τούτων κνηδῖνες, hoc est fibræ aut villi ex quibus hi componuntur. Sic enim apud Erot. pro κατακνηδῖνες κνηδῖνες legendum existimo, quod nonnulli perperam κοτυληδόνας reponunt. Sunt autem κνηδῖνες tenues villi ac fibræ, quibus veluti stamine quodam corporis tunicæ & membranæ intertexuntur, aut quæ eas segmenta & striæ intersecant. Sic enim Hipp. libr. περὶ καρδίης (pag. 269. 45.) de ventriculorum cordis pelliculis. ὑμένες γὰρ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐν τῇσι κοιλίῃσιν ἰκέλοι ἀράχνῃσι διαζωστῆρες ζώννυσι πάντῃ τὰ στόματα κνηδῖνας ἐμβάλλουσιν ἐς τὴν στερεὴν καρδίην. Sunt enim aliæ quædam in ventriculis membranæ, velut aranearum telæ extentæ, quæ vndique oscula cingunt, fibras aut filamenta in solidum cor inserant, strias ac segmenta dixit Cornar. Rufus quoque Ephes. lib. 2. περὶ αἰσθητηρίων μορίων de corneæ oculi tunicæ appellatione sic scribit: κερατοειδὴς δὲ ὅτι διὰ τὴν εὐτονίαν, ἢ διὰ τὸ λάμπειν τὸ παρακείμενον ὑγρὸν ἔνδοθεν, ὡς διὰ κέρατος, ἢ διὰ τὸ κέρατι παραπλησίως ἐς κνηδῖνας ἀναλύεσθαι. Cornea autem, aut propter firmitatem, aut quoniam interius prope situs humor tanquam cornu pellucet, aut quòd ad instar cornu in segmenta aut veluti filamenta quædam resoluitur. κνηδῖνας in arboribus vocat Theoph. hist. plant. lib. 5. cap. 2. tenues in earum pulpa lineas, seu filamenta quædam & segmenta eas intercurrentia & discriminantia, Plinius venarum cursus & pectines, lib. 16. cap. 38. & 39. vertit. ἶνας καὶ φλέβας, fibras ac venas, quibus veluti stamine quodam intertexuntur, idiotæ vocant. τὰς τῶν ξύλων κατ' εὐθεῖαν διαφύσεις, h. e. rectas lignorum lineas, interualla ac discrimina quidam exponunt.

Ἰνάω, vacuo, purgo, exinanio, vnde ἰνᾶν κενοῦν, & ἰνηθμὸς κένωσις, & ἰνηθῆναι κενῶσαι, exponitur Gal. in Exeg. Erot. quoque ἰνήσεται καθαρθήσεται exponit apud Hipp. & ἰνηθμὸν καθαρσιν κοιλίας, & ἰνησιν τὴν καθαρσιν, vt & Hesych. cui etiam ἰνηθῆναι, καθαρθῆναι & κενωθῆναι dicitur. Est & ἰνάω pro ἰνάω, vnde Hesych. ἰνώμενος ἐκκενούμενος exponitur, τινὲς κεχυμένος, vnde & ἐνιέναι λέγεται, & ἰνήσατο ἐκαθάρθη, ἐκαθάρθη, & ἰνᾶσθαι ἐκκενοῦσθαι καὶ σφύζεσθαι. Indeque ἰνήσεται scribitur Hipp. lib. de locis in homine (pag. 418. 9.) καὶ ἰνήσεται. & expurgabitur. Quem certè locum mihi propriè expressisse videtur Erot. cùm ἰνήσεται καθαρθήσεται exponit. licet ἰνήσει pro ἰνήσεται (vitiosè vt existimo) quidam apud Erot. legant. Rursus lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 610. 10.) ἰνήσεται pro ἰνῶσι scribitur. σιτίον δὲ προσφέρειν κοῦφον ὅ, τι μὴ ἰνήσεται, cibus offerendus leuis qui non vacuet aut purget. Vbi tamen αἰνήσεται vitiosè legitur in omnibus codicibus publicatis. Pro quo Caluus κινήσεται aut πονήσεται legisse videtur. vt non malè coniiciendum sit ἰνῆται legendum esse, eumque fortè locum à Galeno subindicari cum ἰνῆται κενοῦται exponit. Exemplaria tamen manu scripta ἐρύσεται legunt, pro ἕλκυσει, hoc est qui non attrahat, vacuando scilicet. Dicitur autem ἐρύσσομαι pro ἐρύομαι epenthesi Ionica. Aut igitur illic legendum videtur ὅ, τι μὴ ἰνήσεται, pro ἰνήσει, ab ἰνᾶσθαι quod significationem etiam habet actiuam, vt ἰνήσατο ἐκαθάρθη exponit Hesych. aut ὅτῳ μὴ ἰνήσεται aut ἰνῆται. Et certè locus mihi non parum suspectus est. Nam quòd ἐρύσεται habent vetustæ membranæ, id dictionis glossema quoddam esse potius videtur quàm genuina scriptura. ἰνηθμὸς autem legitur Hipp. lib. de loc. in homine (pag. 416. 16.) ἢν δὲ ἰνηθμὸς ἐγγένηται. Si verò vacuatio oboriatur. Et rursus (pag. 419. 25.) ὑπὸ ἰνηθμοῦ ἐχόμενος, vacuatione detentus. Et (vers. 33.) φάρμακον ἰνηθμὸν καὶ ἔμετον, medicamentum purgans & vomitum excitans. Rursusque (vers. 38.) ὁ γὰρ ἔμετος τὸν ἰνηθμὸν παύει. Vomitus euacuationem sedat. Et (pag 421. 3.) ἰνηθμὸς γίνεται, euacuatio contingit. Rursus (pag. 424. 10.) ὅπως μὴ ἰνηθμὸς γίνηται ἐκ τῆς ὑπερκαθάρσιος, vt ne euacuatio ex nimia & superflua purgatione contingat.

Ἰνίον occiput, occipitium, est posterior capitis pars sutura lambdoide terminata, ad colli tendines vsque descendens. Alij à vertice totam posticam capitis partem ad collum vsque occiput & ἰνίον vocant. Sic Isagoges author. (pag. 375. 39.) ἰνίον vocat, τὸ μετὰ τὴν κορυφὴν ἐκ τῶν ὄπισθεν μ. ἐπὶ τοὺς τένοντας καθῆκον, quod post verticem à posteriore capitis parte ad tendines vsque descendit. Rufus quoque ἐν τῷ περὶ τῶν ὀνομασιῶν μορίων τὸ τετριχωμένον τὸ ὄπισθεν, hoc est posteriorem capitis partem capillatam, ἰνίον vocari scribit. Pollux lib. 2. τὸ κατόπιν τῆς κεφαλῆς ἰνίον dici vult διὰ τὸ ἀπ' αὐτοῦ αἱ ἶνες ἐκπεφύκασι. Alij ἰνίον esse volunt τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου νεῦρον, posteriorem ceruicis neruum. Alij quod à capitis ima basi ad latos neruos & colli tendines extenditur, in quibus robur corporis situm esse creditur. Homeri Scholiastes τὸ πλατὺ καὶ παχὺ νεῦρον τὸ καθῆκον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὸν αὐχένα, latum & crassum neruum à capite ad collum descendentem. Ἰνίον autem dictum volunt, διὰ τὸ ἰνῶδες καὶ νευρῶδες εἶναι, quòd fibrosum sit & neruosum, aut quòd ἶνες τὰ νεῦρα vocentur, hoc est nerui & tendines ad collum pertingentes. Hac dictione vtitur Hippocr. aph. 26. lib. 5. vbi σπονδύλου τοῦ κατὰ τὸ ἰνίον εἴσω ὤσιας dicit, vertebræ quæ est in occipitio ad interiora propensiones, aut introrsum laxationes.

¶ Ἰξάλην, τελείας αἰγὸς δέρμα, hoc est integræ & non sectæ, aut certè perfectæ capræ pellem exponit Gal. in Exeg. vt & ἰξάλη τελείας αἰγὸς δέρμα ἢ ὑπὸ πολλῶν καλεῖται, dicitur Erot. nisi si ἰξάλην potius apud Erot. legendum, vt subindicetur locus lib. de fract. (pag 566. a. H. 770. H.) ἰξάλην δὲ αἰγὸς χρὴ ὑποπετάσαι. Pellis verò caprina substernenda est. Vbi scribit Gal. ἰξάλην dici capræ siue alterius animalis pellem. Ἴξαλον αἶγα ἄγριον vocat Hom. Il. δ. (vers. 105.) capream saltu degentem aut impetuosam, ἀπὸ τοῦ ἴξαι καὶ ἅλλεσθαι. vt scribit Hesych. ἄξιον ἀλλόμενον, πηδητικὸν, ὁρμητικὸν, quidam exponunt. Quibusdam etiam παρὰ τὸ ἅλς ἴξεσθαι, aut ἁλίζεσθαι dici videtur, quòd sale delectetur capra. Aliis etiam ἴξαλον dici videtur ὀχευτικὸν, lasciuus & salax, ὁ περὶ ταῖς τῶν θηλειῶν ἰξύσιν ὑπὸ ὁρμῆς ἀλλόμενος, qui fœminarum lumbis insilit, velut hœdi petulci dicuntur Virgilio Georg. 4. vt & petulcæ meretrices vocantur. Sic ἴξαλος τράγος, caper salax aut saltator dicitur. Quidam etiam non sectum neque castratum significari tradunt, velut ἴξαλον apud Homerum τομίαν Porphyr. exponit, alij etiam τέλειον. Ex Rhetorico autem quodam lexico scribitur ἰξαλῆν dici ἀκατέργαστον, τὴν αἰγείαν, caprinam pellem vt τὴν παρδαλῆν & τὴν λεοντῆν pardalis aut leonis exuuium. Quod & Eustath. adscribitur, & repetitur Varino. Ἰσάλην quoque διφθέραν, δέρμα, corium, pellem, exponit Gal. in Exeg. pro quo ἰξάλην multi reponunt. Sed cùm antea ἰξάλην Gal. exposuerit, mihi videtur variam illius loci de fract. lectionem per ἰσάλην indicare voluisse, vt nostris in eum locum Annot. adscripsimus.

Ἰξία varix, κιρσὸς dicitur, & ἰξίαι κιρσοὶ exponuntur Gal. in Exeg. varices. Sic lib. 7. Epid. (pag. 1240. D.) ἰξίας aut ἰξίας reposuimus, vbi vitiosè ἰξίς legitur. ὁ περὶ τὰ ἓξ ἔτεα ἔχων ἵππουρίν τι καὶ βουβῶνα, καὶ ἰξίας καὶ ῥεύματα. ad sex annos hippurin habuit, & inguinum tumorem, varicem, & diuturnas defluxiones in coxendicem & articulos, quæ ῥεύματα dicunt. Ἰξία Polluci cap. 25. libr. 4. etiam κιρσὸς dicitur, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πίτυσι καὶ πεύκαις ὄζων στροφῶν, ab abietum nodis. Hesych. quoque ἰξίας κιρσοὺς exponit. Et κιρσὸς πάθος τι φλεβῶν οἰδήματι ὅμοιον τοῖς ἰξίαις καλοῦσιν ἄλλοι κρουνία. Quibus in verbis mendum esse suspicor. κρουνία enim pro κιρσοὶ legendum videtur, cùm κρουνὸς aliud quid significet, nempe vrceum, aut hydriam, aut guttum. κρουνὸς autem pro κιρσὸς dicatur, vt κρίκος pro κίρκος, (quod annulum indicat) & κερκὶς apud Hesych. significet τὴν ἐν ταῖς ἀρτηρίαις γινομένην διάτασιν ὥσπερ ῥίζαν ἢ ἰξίαν, ἢ τὴν ἐν τοῖς σκέλεσι διάστασιν, σκληρὰν καὶ ἐξώδη. Hoc est varicem, cùm videlicet venæ contortæ, nodosum quendam tumorem arborum nodis similem faciunt. Sic Polluci cap. 25. lib. 4. κιρσός. κρίκος dicitur, τὸ ἐν σκέλει φλεβῶν περὶ κνήμην πάθος, vena in pedis tibia tumefacta. Pro quo κρίκος melius scribi videtur, vt Ionicum sit aut Doricum, pro κρουνὸς, sicut δρίος pro δρῦος. Deducuntur autem à κρουνὸς κρουνίται ἵπποι, equi qui varices habent in testiculis, ideoque admissuræ sunt parum idonei, vt scribit Absyrtus in Hippiatr. Quæ certè faciunt vt κρουνὸς pro κιρσὸς Atheniensibus dictum existimem. & inde magnam lucem adferri putem his Galeni verbis obscurissimis lib. de Tumor. præter nat. (pag. 357. 13.) ἀλλ' ὥσπερ τῶν εἰρημένων ὀνομάτων ἕκαστον ἐνδείκνυται τὸ μέρος τοῦ σώματος καθ' ὃ λέγεται, οὕτω καὶ ὁ κιρσοκήλη καλούμενος ὄγκος, δηλοῖ τὸ πάθος ἀφ' οὗ λέλεκται κιρσοὶ δὲ καὶ τὰς ἄλλας ἁπάσας φλέβας εὐρυνομένας ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοί, κρουνοὺς δὲ καὶ ταύτας οἱ νεώτεροι καλοῦσιν ἰατροὶ τῷ ἰωνικῷ μὲν τοῦ κ στοιχείου προστιθέντες καθάπερ οἱ Ἀθηναῖοι, h. e. Non secus ac vnumquodque ex dictis nominibus affectum partis ostendit, ex qua nomen sumit, ita & κιρσοκήλη recentiorum nomen, ostendit affectum ex quo dictum sit. κιρσοὺς autem, hoc est varices, alias quoq; venas omnes dilatatas antiqui nominant. κρουνοὺς & has vocant iuniores medici, κ elementum cum Ionicis ponentes, non velut Athenienses. Indicare enim videtur his verbis Atheniensibus κρουνοὺς

non iunxisse, neque κιρσὸς dixisse, sed κιρσοὺς. At verò quemadmodum κιρσὸς interdum simpliciter scroti eiusque tunicarum venam dilatatam & varicem significat, aut eum qui circa testiculos contingit, vt scribit Paulus cap. 64. & 82. lib. 6. ita & ἰξία lib. 7. Epid. huiusmodi pudendorum varicem indicare videtur, ex perpetua in venatu discursatione, aut in equo agitatione exortum, grauiore & crassiore illuc delapso sanguine, & venarum imbecillitate tumoribus excitatis.

Ἰξίνη, φύλλον τοῦ λευκοῦ χαμαιλέοντος, folium chamæleonis albi exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. Verùm suspectam lectionem facit exemplarium varietas. Quædam enim ἰξίνη & φύλλον legunt. Alia ἰξίνη, sed φύλλα pro φύλλον habent. Sed meliora ea iudico quæ ἰξίν & φύλλα legunt. Dicitur enim ἰξίας χαμαιλέων λευκὸς Diosc. cap. 10. lib. 3. διὰ τὸ ἐν τισι τόποις ἰξὸν εὑρίσκεσθαι πρὸς ταῖς ῥίζαις αὐτοῦ. quod quibusdam in locis viscum gignat album sub alis foliorum (vt scribit Plin. c. 18. lib. 21.) vnde & iaia appellatur. Est autem ἰξὸς viscum. & Hipp. pro viscosa muccagine sumitur lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 621. 15.) καὶ τὸν ἰξὸν ἀφαιρέειν, & detracto visco, h. e. glutinosa & tenaci muccagine quam reddit tithymali succus cum oleo laurino aut irino agitatus & permixtus. spumam dixit Calius. Vnde ἰξώδης viscosum dicitur, & pro glutinoso medicamenti lentore sumitur Hipp. lib. περὶ ἑλκῶν (pag. 876. C.) ἔπειτα μίξας, τρίβειν ἐφ' ἡλίῳ ὡς θερμοτάτῳ, ἐπιχέων χυλὸν ὄμφακος, ἕως ἂν ἰξώδεα γένηται, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. deinde mixta, ad solem feruentissimum vuæ acerbæ succo affuso, dum viscosa euadant, per tres dies terito.

Ἰξὶς rectitudinem, rectam viam aut tramitem significat apud Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 47. 33. H. 385. 47.) de prissana. οὐδαμοῦ γὰρ προσίσχεται, οὐδὲ μένει κατὰ τὴν τοῦ θώρακος ἴξιν. Nusquam enim adhærescit, neque in thoracis rectitudine manet. Vbi scribit Gal. ἴσμεν δὴ ὅτι τὴν ἴξιν, ὥστε πολὺ μὲν τὴν ἰθυωρίαν, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὴν λέγει τὴν φοράν. Nouimus autem Hippocratem vt plurimùm quidem ἴξιν τὴν ἰθυωρίαν, hoc est rectitudinem dicere, interdum etiam τὴν φοράν, delationem. θώρακος autem ἴξιν stomachum vocat, per quem epota prissana ad ventriculũ defertur. Gal. etiam in Exeg. ἴξιν ἰθυωρίαν ἢ ἄφιξιν, rectitudinẽ aut accessum exponit. Idem sæpe apud Hipp. κατ' ἴξιν, κατ' ἰθύ, aut κατ' ἰθυωρίαν hoc est è directo, aut secundum directionem explicat. Sic lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 598. 42.) scribitur, καὶ ἢν τὰ ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀπιόντα ὁμορροθῇ κατ' ἴξιν τοῖς ἀπὸ τῆς γυναικός, ταχέως κυίσκει. & quæ à viro prodeunt, si concurrant è directo cum eo quod à muliere prodit, citius concipiet. ἴξιν τοῦ ἕλκεος τὴν ἰθυωρίαν, vlceris rectitudinem aut directionem exponit Gal. quæ aliquando per latitudinem corporis spectatur, vt lib. de fract. (pag. 562. 10. H. 768. A.) interdum verò secundum longitudinem (ibid. v. 40. H. ib. E.) Rursus magnam cautionem adhibet Hipp. lib. de fract. (p. 533. 1. H. 764. B.) ne ferularum inlessiones. κατὰ τῶν σφυρῶν τὴν ἴξιν, hoc est è directo malleolorum fiant. Idem quoq; os calcis, τὸ κατ' αὐτὴν τὴν ἴξιν, h. e. quod è regione respondet, in exteriorem partem protrudendũ monet, (p. 642. 43 De artic. H. 827. G.) vbi Gal. τὴν ἴξιν, τὴν ἰθυωρίαν, hoc est directionem exponit, qua os calcis ad tibiam respondet sibi naturali situ impositam. Rursus κατὰ τὴν ὄπισθεν ἴξιν, de posteriore partis processione & regione dicitur (ibid. p. 640. 42. H. 826. E. & 641. 3 & H. ib. F.) Iterum quoq; (p. 544. 2. ib. de fract. H. 735. G.) πλὴν ὁκόσα κοινωνέει τοῖσι τῆς κνήμης ὀστέοισι, καὶ αὐτῇ τῇ ἴξει. nisi si quæ cum tibiæ ossibus communionem habent eique è directo respondent. Vbi scribit Gal. τὸ κατ' ἴξιν sæpius Hippocrati vsurpatum idem significare quod κατ' ἰθύ. Rursus; (p. 333. 23. H. 764. F.) ἡ γὰρ μηροῦ κεφαλὴ ὑπερέχει τῷ ὑπερθεν τοῦ σώματος. αὕτη δὲ ἔσωθεν πέφυκε τῆς σκέλεος, οὐκ ἔξωθεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀπισθεν ἴξιν. ἅμα δὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ τοῦ σώματος γειτονεύοντα τοῦ ... μᾶλλον τῷ ἔξωθεν, ἀλλ' οὐχὶ τῷ ἔξωθεν. ἅμα δὲ ὅτι παχύτερον τὸ ἔσω τοῦ ἔξωθεν, ὥσπερ καὶ τὸ ἐν τῷ πήχει τὸ κατὰ τὴν τοῦ μικροῦ δακτύλου ἴξιν λεπτότερον καὶ μακρότερον. Nam femoris caput quod superiorem corporis partem subuehit interiore cruris parte, non exteriore, idque è directo anterioris tibiæ, situm est. Tum verò reliqua dimidia corporis pars, huc magis suo momento quàm in exteriorem partem inclinat. Adde quod internum os externo crassius est, non secus ac in cubito quod è directo minimo digito respondet, tenuius est & longius. Quem etiam locum in τῆς ἴξιος significatione profert Gal. Com. 2. in lib. de fract. (p. 544. 14.) vitiosè tamen nostris in codicibus scribitur. Ἴξις etiam τὴν ἰθυωρίαν denotare apud Ionas adscribitur ea Corintho. reliqua vide in κατ' ἴξιν postea.

Ἰξὺς & ἰξύα vel ἰξύας, ilia vel lumbi dicuntur. ἰξύας Gal. apud Hipp. in Exeg. τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων καὶ τῶν ψοῶν, coxendicis & lumborum intermedium partem exponit, hunc nimirum locum lib. de fract (p. 557. 12. H. 765. D.) (vt mea fert opinio) subindicans. περιελίσσειν δὲ χρὴ ὀλίγα τῶν ὀθονίων ἀμφὶ τὸ ἰσχίον, καὶ περὶ τὰς ἰξύας. Pauca præterea lintea ad coxam & ilia in orbem circunducenda. Atque ibi Galenus in τῶν ἰξύων significatione propè ambiguus videtur. Scribit enim ἰξύας quibusdã esse τὰ τῶν λαγόνων ὀστᾶ, iliorum ossa, aliis, τὰ ὑπεράνω αὐτῶν, superiorem partem, quæ propriè λαπάρα dicitur. Se verò existimare, cùm Homerus, singulari numero vsurpet ἰξύν, eo nomine partẽ quæ inter ossa thoracis & iliũ media est designari. (Sic enim scribitur ἰλιάδ. ε. (v. 231.) περὶ δὲ ζῶμα βάλετ' ἰξυῖ. hoc est, zonam autem lumbis circumposuit. Qui etiam locus (vt obiter moneam) vitiosè legitur apud Gal. Apud Hip. autem eo loco per τὰς ἰξύας, τὰ τῶν λαγόνων ὀστᾶ, ilium ossa intelligi. Sed & τὰς ἰξύας sæpè vsurpat Hipp. ἐν τῇ τῶν γυναικείων πραγματείᾳ, apud quem crebertima est phrasis. ὀδύνη ἔχει τὴν νείαιραν γαστέρα καὶ τὰς ἰξύας, dolor imum ventrem & lumbos detinet, vt lib περὶ γυν. φύσ. (p. 563. 44 364. 40. & (p 565. 10. 29 366. 9.) & (p. 366 41. 367. 28. 38.) ἢν αἱ μῆτραι ἐς τὰ μέσα τῶν ἰξύων ἔωσι, si vteri ad medios lumbos fuerint. Rursus (p 367. 53. 568. 54.) & (p 578. 26.) & (p. 579. 9. 43. 580. 1. 3.) & p. 582. 21. Sic lib. 1. περὶ γυν. (p. 591. 8.) καὶ τὰς ἰξύας ὀδυνῶνται δεινῶς, & lumbi stupendum in modum dolent. Et (p. 603 26.) καὶ ὀδύναι ἀΐσσουσι πρὸς τὰς ἰξύας, & dolores ad lumbos resiliunt. Sic (p. 650. 41. 66. 23. & 652. 3.) Et (p. 613. 35. 614. 37.) Rursus lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 658. 47.) ἢ ὀδύνη ἴσχει ἐς τὰς ἰξύας, dolor ad lumbos detinet, & (639. 20.) ὀδύνη ἐς τὰς ἰξύας, dolor ad lumbos. Et rursus (p. 643. 43.) & (p. 644 46.) atque aliàs sæpe. Erot. apud Hipp. ἰξυῖ ὀσφύϊ exponit, quod legitur in τῷ μοχλικῷ (pag. 864. G.) παρὰ δὲ ἰξυῖ καὶ περὶ μασχάλας, &c. Iuxta lumbos autem & circa axillas. Etsi eo loco Mochlici ἰξυῖ pro ἰξυῖ videtur leg. Erot. cum ἰξυῖ ὀσφυῖ exponit. Quod tamen mihi admodum suspectam eam lectionem facit. Atque interdum apud Hipp. scribitur καὶ ὀδύνη ἔχει τὴν νείαιραν γαστέρα, καὶ τὴν ὀσφύν, pro τὰς ἰξύας, vt lib. 2. περὶ γυν. (p. 661. 28. & (p. 644. 15.) & lib. περὶ γυν. φύσ. (p. 578. 14.) Etsi interdum vtrunq; coniungit Hip. (vt ibid. p. 581. 4. & 3.) ὀδύναι ἔχουσι τήν τε ὀσφὺν, καὶ τὴν νείαιραν γαστέρα, καὶ τὰς ἰξύας. dolores lumbos detinent, & imum ventrem, & ilia. Hesychio quoque ἰξὺς ὀσφὺς exponitur, vt & ἰξύες ἰσχίοι, & ἰξυῖ, ὀσφυῖ, λαγόνι. Polluci verò lib. 2. τὸ ὑπὸ τὰ ὑποχόνδρια ... ὀσφὺς καὶ ἰξὺν dicitur. At author Isagoges (p. 376. 44.) ὀσφὺν καὶ ἰξὺν nominari scribit eam partem qua cingimur, & quæ spinam excipit, Latini lumbos vocant.

¶ Ἴονθος, varus Latinis dicitur, tumor durus & exiguus in cutis facie exortus, ex crasso quodam humore & tenui sanie consistens, Gal. lib. περὶ τῶν ὀνομάτων (p. 478. 1.) Eidem quoque lib. 5. de Com. med. κατὰ τόπους (pag. 225. 1.) ἴονθος dicitur ὄγκος μικρὸς καὶ σκληρὸς ἐν τῷ κατὰ τὸ πρόσωπον δέρματι, ἀπὸ παχέος δηλονότι χυμοῦ συνιστάμενος, tumor paruus & durus in faciei cute, ex crasso videlicet succo collectus. vt plurimum autem iuuenibus & iis qui barbam nutriunt enascuntur ἴονθοι, aut quibus consuetum sanguinis è naribus profluuium citra rationem est inhibitum. Vnde scribit Pollux lib. 4. cap. 25. ἴονθοι οἰδήματα φυγεθλώδη περὶ τὸ πρόσωπον, σημεῖον αἰχμῆς. nisi melius ἐξανθήματα legatur. Sic lib. 1. Epid. ægr. 2. scribitur, ἐξανθήματα μετὰ ἱδρῶτος ἐρυθρὰ, στρογγύλα, σμικρὰ, οἷον ἴονθοι παρέμενεν. pustulæ cum sudore rubentes, rotundæ, paruæ, varis non absimiles, permanebant. Ἴονθοι Celsus & Plin. varos vocant. Cæl. Aurel. cap. 10. lib. 2. ac maculas in rotunditate extantes, in similitudinem scatebrarum corporis, (quas Græci ἰόνθους vocant) quibus etiam verbis ἐξανθήματα exprimit.

¶ Ἰπνὸν κάμινον exponit Erot. apud Hippoc. additque quosdam φοῦρνον explicare. Sunt etiam qui ἰπνοῦ scribant. Sic etiam Hesych. inter alias τοῦ ἰπνοῦ significationes, κάμινον, φοῦρνον & κλίβανον denotare scribit. Hinc ἰπνῖται ἄρτοι panes furnacei, aut in furno cocti lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 356. 13.) de quibus antea. Est autem Hippocr. locus ab Erot. subnotatus, qui legitur lib. 2. de Morb. (pag. 476. 25.) ἔπειτα ἐμβάλλειν ἐς τὸν ἰπνὸν ὄστρακον διάπυρον. deinde furni testam igni candefactam immittito.

Ἱππάκη est caseus equinus qui apud Scythas ex lacte equino conficiebatur, eoque vescebantur Scythæ Nomades, vt scribit Hipp. lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 291. 44.) καὶ πίνουσι γάλα ἵππων, καὶ ἱππάκην τρώγουσι. τοῦτο δέ ἐστι τυρὸς ἵππων. Bibuntque lac equinum & hippacen edunt. Id autem est caseus equinus. Sic Dioscor. cap. 80. lib. 2. ὁ ... ἱππάκη τυρὸς ἐστὶν ἵππειος. Quod hippacen vocant, caseus est equinus. Idem rursus. ἔνιοι δὲ ἱππάκην ἐκάλεσαν τὴν ἵππειον πυτίαν. Quidam etiam hippacen coagulum equinum appellarunt. Ἱππάκη etiam exponitur Hesychio ... ἵππων γάλακτος. Quibusdam quoque esse ἐξ γάλακτος ἵππειου ... scribit. ἱππάκην autem confi ciendi apud Scythas modum edocent Herodot. libr. 4. & Hipp. libr. 4. de morb. (pag. 508. 48.) vbi scribitur, ἐπὴν δὲ παγῇ καὶ ξηρανθῇ, ἱππάκην μὲν ποιέουσι. Quod vbi concreuerit & resiccatum

fuerit,

fuerit, hippacen vocant. Ἱππάκη etiam ἵππου τυρὸς exponitur Erot. apud Hipp. verùm ἱππάκην & ἵππειον τυρὸν leg. suspicor, his subnotatis Hippocr. locis. De hippace verò plura & scitu dignissima scribuntur à Hier. Mercur. cap. 26. libr. 2. variarum lect.

Ἵππος oculorum est affectio cùm assiduè tremuli iactantur, & semper instabiles mouentur, nec vllo tempore conquiescunt. Authori Definit. Medicarum (p. 400. 51.) ἵππος ἐστὶ πάθος ἐκ γενετῆς, καθ' ὃ ἀεὶ σαλεύονται καὶ ἀεὶ κινοῦνται οἱ ὀφθαλμοί, κίνησιν ὑπομένοντες ἐν σάλῳ καὶ τρόμῳ ἀδιαλείπτῳ κατεχομένην. Ταύτην τὴν διάθεσιν ἱπποκράτης ἐκάλεσεν ἵππον. τὸ δὲ πάθος, τοῦ στηρίζοντός ἐστι τὸν ὀφθαλμὸν μυὸς, ὃς περιείληφε τὴν βάσιν τοῦ βλεπτικοῦ ὀργάνου. Ἵππος est affectio à natiuitate contracta, in qua oculi instabiles sunt ac semper mouentur, motum in concussu & tremore continuo positum sustinentes. Hanc affectionem Hipp. ἵππον nominauit. Est autem affectus musculi oculum stabilientis, qui basim instrumenti quo cernimus comprehendit. Eius etiam affectionis meminit Gal. Com. 1. in Progn. (p. 527. 55.) his verbis: τὸ μὲν γὰρ φύσει τρίζειν τοὺς ὀδόντας ὅμοιόν ἐστι τῷ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάθει συμφύτῳ τινὶ, ὃ προσαγορεύουσιν ἵππον. οἱ δ' ἁλισκόμενοι αὐτῷ ἑδραίους μηδένα χρόνον ἔχουσι, σαλευομένους δὲ ἀεὶ τρομωδῶς. Dentibus enim stridere ex natura, simile est, oculorum affectui quibusdam insito, quem ἵππον appellant, cùm nullo tempore firmi ac stabiles manere possint, sed tremuli assiduè iactentur. Idem Com. 2. in Prorrh. (p. 185. 14.) ἀστάτους γάρ εἰσι [illegible] ὥσπερ οἱ τὸ καλούμενον ἵππον ἔχοντες, ὡς μηδέποτε ἡσυχάζειν. instabiles enim sunt non secus ac ij qui affectione quæ ἵππος dicitur, detinentur, adeò vt nunquam quiescant.

Ἱππουρις apud Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1240. D.) videtur indicare diuturnam quandam in inguina & partes genitales fluxionem, aut imbecillitatem ex perpetua in equo insessione aut discursatione, earumque partium agitatione, vel etiam illarum partium attritum, aut alium quendam id genus affectum, vt illic scripsimus, quòd ἵππος Hesych. τὸ μόριον, καὶ τὸ γυναικεῖον καὶ τὸ ἀνδρεῖον, hoc est, tam pudendum virile quàm muliebre significet. Aliòqui ἵππουρις exponitur Hesych. ἱππείαις θριξὶ κεκοσμημένη, & de galea dicitur, quæ pro coma & apice equinam caudam habet, quod Homero frequens est. Aut eiusdem nominis herba est, quæ Equisetum & Equisetis Plinio dicitur.

Ἱπποφαὲς frutex quo fullones vtuntur ad interpolandas vestes, vt scribit Diosc. cap. 162. lib. 4. eoque vestes curant & carminatione poliunt. Dicitur & ἱπποφαεὶς, & ἱπποφυὲς & ἱππόφυον Theophr. Plinio. Hippophyes cap. 15. lib. 25. & Hippophaes cap. 12. lib. 22. Lappaginem vertit Gaza apud Theophr. Gal. in Exeg. apud Hipp. κνάφον & στοιβὴν dici tradit, pro quo tamen στοιβὴν quidam legere malunt. Verùm apud Gal. variant exemplaria. Quædam enim ἱπποφαὲς pro indicatura habent, quædam etiam ἱππόφεως. ἱπποφαὲς ὀπὸν sæpe vsurpat Hipp. eiusq; succo caput purgat, vt cocco cnidio, lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 539. 18.) & pituitam albam detrahit (ibid. p. 543. 27.) eundemque in aqua intercute exhibet (ibidem p. 544. 21. & pag. 546. 5. & p. 546. 47.) Rursusque in Typho morbo ἱπποφαὲς ὀπὸν cum cocco cnidio ad purgationem exhibet (ibidem pag. 555. 35. & 556. 28. & p. 558. 2.) Idem etiam τοῦ ἱπποφέως succum ad pituitam deturbandam in ischiade exhibet (ibidem p. 561. 4.) Sic enim legitur. ἢν δὲ ἀπὸ φλέγματος νοσῇ, κόκκον αὐτῷ τὸν κνίδιον πίνειν, ἢ τοῦ ἱπποφέως πινέτω. Si verò à pituita morbus ortus sit, granum cnidium aut Hippophaes succum, fumento adhibito ei propinato. Quò certè mihi respexisse videntur exemplaria quæ ἱππόφεως scribunt in Exegesi pro indicatura. sed ἱπποφέως videtur scribendum vt sit patrius casus, quemadmodum etiam scribitur apud Hipp. quo nomine aut Hippophaes succum, aut Hippophaen ipsam intelligi phrasi planè græca. Sic & aliâs apud Gal. in Exeg. στοιβὴς καρπὸν, τὸ ἱπποφέως σπέρμα, pro ἱππόφεως leg. videtur. Quod non satis aduertunt qui ἱππόφεως dictum volunt Gal. ἱπποφαὲς, recto casu, cùm patrius casus potiùs esse videatur, & soleat sæpe Gal. in Exeg. ea quæ ab Hipp. scripta sunt iisdem omninò verbis & casibus exprimere. Etsi ἱππόφεων dici ἱπποφαὲς Theophr. cap. 5. lib. 6. mihi sum optimè conscius, vbi φλεὼς καὶ ἱππόφεως ἀνάκανθα τοῖς φύλλοις dicuntur. hoc est phleos & Hippopheos aculeato non esse folio, quod tamen aliter accepit Plinius lib. 21. cap. 15. cùm phleon in folio & caule spinam habere scribit. Rursus lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 559. 32.) καθαίρειν τὴν κεφαλὴν, τῷ ἱπποφέως, τῷ ἱπποφεῖ, αὐτὸ δὲ τῷ ἐλλεβόρῳ præcipit. Vbi τῷ ἱπποφεῖ dandi casus est, si modò vera est lectio, ac non potius τῷ ἱπποφαεῖ, aut ἱπποφεῶς, vel ἱπποφέῳ legendum, vt ὀπῷ subaudiatur, quomodo & apud Gal. & apud Hipp. vbique scribendum omnes fere non temere existimant. Eius autem succus syncerus, pituitas, bilem aquasque Dioscorid. detrahit.

Ἴπωσις, pressus aut pressura dicitur, compressio, depressio, idem quod πίεσις aut πιεσμὸς, lib. de art. (p. 621. 53. H. 814. B.) τὰ μὲν γὰρ ἐξεστῶτα, ἐς τὴν χώρην ἀναγκάζει ἡ ἴπωσις ἰέναι. Quæ enim excesserunt, compressionem in suam sedem redeunt. Tanquam ab ἰπόω deducitur, cùm aliis ἰπόω dicatur, quod significat premo more fullonum. Vnde & ἶπος est fullonum officina & muscipula. Est & ἶπος πιεστήρ, onus, pressus & pressura. Sed Pollux cap. 11. lib. 7. ἶπον & ἰποῦσθαι ἐπὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι, ἐπιέζεσθαι, ἐκναφεύειν poni scribit, tanquam ab ἰπόω. Vnde & ἰπούμενος pressus ex Cratino ab eo profertur, quanquam apud eum ἰπνούμενος legitur, vt & apud Hesych. ἰπούμενοι πιέζονται, & ἰπνούμενος πιεζόμενος exponitur. ἐξιποῦσθαι tamen tanquam ab ἶπος dicitur, & ἐξίπωται idem ἐκπιέζεται exponit. ἶπος Gal. in Exeg. ἡ πίεσις exponitur, & ex Mochlico adducitur. Sed vereor vt locus sit integer. Neque enim ἶπος in Mochlico legitur. Quod illius libelli maximam fœdationem satis indicat. Videturque hac dictione Gal. ἴπωσιν (aut melius ἴπωσιν) ex libro de articulis indicare, vt ἶπος ἴπωσις dicatur, hoc est pressus & pressura, onus ac velut lignum quo mures opprimuntur, quòd etiam ἶπος Hesych. dicitur τὸ ἐμπίπτον τοῖς μυοῖς ξύλον. Est & ἶπος μοχλὸς Polluci. Hac autem voce compressio aut depulsio quæ per spatham aut asserem fit, & qua in spinæ gibbero compellendo vtitur Hipp. indicatur, eaque διὰ τῆς σανίδος ἴπωσις Gal. dicitur Com. 4. in libr. de art. (p. 658. 16.) impulsus & compressio quæ fit per asserem, in repositione luxati posteriorem in partem coxæ articuli. Vbi tamen vitiosè omninò σύνωσις legitur. Ἰπούμενος, θλιβόμενος, πιεζόμενος, ἀναγκαζόμενος, exponitur Varino.

Ἴσατις, βαπτικὴ βοτάνη Erot. apud Hipp. Herba est quæ glastum esse putatur, cuius fit mentio Cæsari lib. 5. de bello Gallico. De eadem agit Diosco. cap. 215. & 216. lib. 2. Hipp. lib. περὶ ἑλκῶν (p. H. 874. H.) in erysipelatis metu, vlceribus isatidis folia trita, aut eiusdem succum cataplasmate admouet. Hinc ἰσατώδης χολὴ bilis glastea dicitur, glastum colore cæsio referens, acerrima, calidissima, & mordacissima, atræ bili consistentia, colore, & viribus proxima, extremamque inter omnia bilis genera malignitatem obtinens. ἰσατῶδες διαχώρημα, deiectio glastea dicitur, quæ glastum colore referret, aut bilem glasteam deponeret. lib. 4. Epid. (p. 1137. B.) κάρτα ἴκελον ἰσατῶδει, in excrementis aquosis sub dio expositis, quod superne fuit læue & tenue, glasteo recremento, aut glasto admodum simile erat. Vbi tamen ἰσατώδει vitiosè omnia scribunt exemplaria.

Ἰσχάδα, vide in ἰξάλη antea.

Ἰσηλίκοι exponuntur Gal. in Exeg. ἰσάζουσαι, μεσήλικες ἴσαι. quæ ætate adæquantur, & mediæ sunt ætatis. Quibus verbis hunc certè mihi locum exprimere videtur Gal. qui scribitur libr. 2. περὶ γυναικ. (pag. 638. 42.) his verbis. αἱ δὲ μέσαι, μέσον τι ἀμφοῖν ἔχουσιν, ἴσαι τῷ ἄλικι. Ac nemini dubium est quin pro ἴσαι τῷ ἄλικι ἰσήλικοι cum Gal. legendum sit, hoc sensu. Quæ enim in medio sunt positæ, medium quiddam inter vtraque habent, vt quæ in ætatis æquilibrio constitutæ sunt, hoc est, ætate adæquantur, aut in media sunt ætate. Illic enim de mulierum temperie ab ætate agitur, vt quæ inter iuuenculas & seniores sunt mediæ, medium quiddam tum humiditatis, tum siccitatis obtineant, cùm ætate sint media. Varinus tamen apud Gal. ἰσηλίκοι pro ἰσηλίκοι leg. videtur, quæ certè lectio mihi magis arridet.

Ἰσθμιον Eustath. partem quandam corporis circa collum significat, μέρος τι τοῦ σώματος περὶ τὸν τράχηλον. Hesych. quoque ἰσθμιον præter alia significata, αὐχένα τι καὶ τράχηλον exponitur, καὶ στενὴν χώραν μεταξὺ δύο θαλασσῶν, ὅθεν λέγονται τὰ τοῦ ἀνθρώπου παρίσθμια. Sic ἰσθμιον ἀντὶ τοῦ ἰσθμοῦ ponitur, & partem eam quæ gulam & os interiacet significat. Libro περὶ ἰδιοτήτων (pag. 267. 46.) τὰ καλούμενα ἐν ἰσθμίοις ἕλκεα, pro recurrentibus eius partis vlceribus Interpretes tonsillarum vlcera dixerunt.

Ἰσθμὸς, pars quæ os & gulam interiacet, per quam quæ comeduntur & bibuntur transire solent, propter loci angustiam per translationem sic dicta. Galen. Comm. ad aph. 26. libr. 3. ἀκούειν δὲ νῦν ἰσθμὸν χρὴ τὸ μεταξὺ τοῦ στόματος τε καὶ τοῦ στομάχου μέρος, ἐκ μεταφορᾶς οὕτως ὠνομασμένον, ἀπὸ τῶν κυρίως λεγομένων ἰσθμῶν, οἳ δή εἰσι στενοὶ γῆς διέξοδοι μεταξὺ δυοῖν θαλαττῶν. Hoc autem loco per isthmum accipienda est pars illa quæ os & gulam interiacet, ex translatione sic dicta ab iis qui propriè isthmi dicuntur. Sunt autem angusti terræ transitus duplici interclusi mari, fauces & angustias Plinius vocat.

Ἰσοχρώμον δι' ἱδρῶτος, τὸ ἴσον καὶ ὁμαλὸν, hoc est æqualis, exponit Erot. apud Hipp. Sed mihi locus valde suspectus est, nec sine melioris exemplaris ope restitui adhuc posse existimo, de eoque amplius postulo.

Ἰσοκρατὴς οἶνος vinum pari aqua mixtum. Libr.2.de Morb.(p.474.
4.) πῖνε τὸ τρίφυλλον καὶ τὸ σίλφιον ἐν οἴνῳ ἰσοκράτει, trifolium &
laseris succum in vino pari aqua ammixto propinato.

Ἰσονομίη dicitur partium omnium æqualitas & æquabilis pote-
stas. Libr. de aere, loc & aq. (pag.288.45.) τῆς δὲ αὔξησιος καὶ
ἡμερότητος παρέχει πάντων αἴτιον ἐστιν μάλιστα ὁ ἠπικρατεῖ βιαίως,
ἀλλὰ παντὸς ἰσονομίη δυναστεύει. Incrementum autem & motum
mansuetudinem supra omnes exhibet, cùm nihil sit quod vio-
lenter cogat, sed omnium sit æquabilis potestas.

Ἰσόῤῥοπος, æquilibris æquis momentis ac ponderibus libratus, æ-
qualiter propensus, ac in neutram partem vergens, æquabili-
tatem momentorum habens. De eo dicitur qui vtroque cru-
re fracto, neutram in partem propendet, libro de fract. (pag.
556.40 H 765.B.) ἰσόῤῥοπος γοῦν αὐτὸς ἑωυτῷ ἐστι. Sic enim
seipse æquis in vtranque partem momentis libratus erit, aut æ-
quis in vtranque partem momentis libratus sibi ipse videbi-
tur. Eadem notione ἰσόῤῥοπον μᾶλλον pars æquilibris, quæ ad
æquilibrium vergit, & neutram in partem inclinat. Sic enim
de maxilla scribit Hipp. libro de articu. (pag 605.22.H.800.
C.) ἐγγὺς γάρ τι τοῦ ἰσοῤῥόπου ἐστιν, εἰ δὲ μὴ ἰσόῤῥοπος εἴη, prope nan-
que ad æquilibrium accedit, licet æquilibris non sit. Vbi scri-
bit Gal. partem exquisitè ἰσόῤῥοπον dici, quæ figurâ cylindro
similis est, aut quæ columnæ imaginem refert, qualis in nul-
lis ferè est ossibus. Maxillam tamen pene ἰσόῤῥοπον esse Hipp.
quòd maxilla parte dextra sinistræ sit similis, vt quod ex vtris-
que ossibus est compositum, æquilibre efficiatur, cùm in neu-
tram partem propendeat. ἰσόῤῥοπος de terra dicitur apud Plat.
in Timæo, vt quæ æquis sit librata ponderibus. ἰσόῤῥοπος e-
tiam scala demitti dicitur, ita vt neutram in partem propen-
deat, libro de articul. (p.615.vers.26. H.808.)

Ἰσόῤῥοπα οἰδήματα, tumores qui attolluntur & considunt, quibus
opponuntur τὰ καταπαυόμενα καὶ ἐξαιρόμενα, qui desinunt & con-
sidunt. In Progn. (pag. 35.21. H.39 30.) καὶ περὶ τὴν κοιλίην γι-
νόμενα οἰδήματα, τὰ μὲν ἐπὶ δεξιά, τὰ δὲ ἐπ' ἀριστερὰ ἐπαιρόμενά τε καὶ κα-
ταπαυόμενα. & circa ventrem tumores oriuntur, qui modò in
dextra, modò in sinistra parte attolluntur, deinde desinunt.
Ibi enim Gal. τὸ ἰσόῤῥοπον ἐπαιρόμενα exponit.

Ἱστὸς malus in naui, lignum erectum ex quo velum suspenditur.
Lib.de art. (p 615 31. H 808.G.) sumitur pro ligno erecto,
in cuius summo aliud lignum transuersum imponitur, ex quo
trochlea dependet ad scalæ demissionem. ἀπὸ μέν τινος πύργου
ἀρτέειν, ὁ ἀπὸ ἱστοῦ καρχήσιον ἔχοντος. Ex turri tamen
aut malo desixa, in quo insiit carchesia. vbi scribit Gal. ἱστὸν
duabus syllabis malum nauis significare, ἱστίον autem tribus
syllabis velum quod ex malo dependet.

Ἰσχαλέα apud Gal. in Exeg. ἰσχνὰ tenues, καὶ ἰσχαλέα, τὰ ἰσχνά, hoc
est tenue exponitur. ab ἰσχαίνω quod est λεπτύνω extenuo. An-
notatur & ἰσχαλέον esse Homer. At ἰσχαλέον scribitur Hesych.
& λεπτόν, ξηρόν, ἰσχνόν, exponitur. Ἰσχαλέον pro ἰσχαλέον dici-
tur, & est poeticum.

Ἴσχειν apud Hipp. plærunque idem quod tenere aut habere si-
gnificat, apud quem crebra est phrasis ὀδύνη ἴσχει hoc est do-
lor tenet, vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 567.38) ὀδύνη ἴσχει τὴν
νειαίρην γαστέρα, dolor imum ventrem detinet. Rursusque
(ibidem 566.42.) καὶ λειποψυχίη ἴσχει. & animo deficit. Et (p.
568.53.) ὀδύνη ἴσχει τὴν νειαίρην γαστέρα. & lib. 1. περὶ γυναικ.
(p 609.53.) Similique notione πυρετὸς ἴσχει τὸ σῶμα, febris cor-
pus detinet, dicitur, (p.ib.23.) &, ἢν ῥώμη ἴσχῃ, si robur deti-
net, hoc est si vires adsint, (p 611.30.) Ἴσχειν etiam συλλαμβά-
νειν apud Hipp. exponit Erot. quod est concipere. Qua no-
tione sæpe scribitur in tota muliebrium tractatione ἐν γαστρὶ
ἴσχειν, vt lib. περὶ γυναικ. αὐτ. (pag.568 30.) τὸ λοιπὸν κατὰ λόγον
ἐν γαστρὶ ἴσχει. de cætero secundum rationem concipit. Et rur-
sus (ibidem v.43.) καὶ ἐν γαστρὶ ἴσχει, & in ventre habet, hoc est,
concipit. Rursusque (ibidem p.569.11.) ἢν δὲ παχυνθῇ παρὰ
φύσιν, οὐκ ἴσχει ἐν γαστρί. Quòd si præter naturam crassescat, non
concipit. Et lib.1. περὶ γυναικ. (pag.610.55.) καὶ ἢν ἐν γαστρὶ ἴσχῃ,
διαφθείρει, & si concepit, fœtum perdit. At lib.2. Epid. (pag.
1014 F.) ἴσχειν simpliciter positum concipere significat, quem
sanè locum mihi propius expressisse videtur Erot. ἰσχίου δὲ τι
ἄλγος πρὶν ἴσχειν, ἐπεὶ δὲ ἴσχεν, οὐκ ἔτι εἶχεν. Cuidam ante conce-
ptum coxendicis dolor commotus, à conceptu cessauit. Ἴσχειν
etiam apud Hipp. emittere, emergere, scatebram facere, aut
scatere significare videtur, idemque quod αἰνίσσει, lib. de locis
in homine (pag 417 30.) vbi de sectione circa vmbilicum in
hydrope agitur χαράσσειν λεπτότατα καὶ ἐπιπολαιότατα, ὅπως τὸ ὕδωρ
ἴσχειν δύνῃ, περὶ τῶν ὀμφαλοῦ κύκλον. tenuissimas & maximè in-
perficiales crustas in vmbilici ambitu inurito, quò aquam e-
mittere possis. Sic ἴσχειν idem quod αἰνίσσει indicare, pro sca-
tere facere, aut scatebram emittere, annotat Budæus. Ἀνιέναι

quoque laxare, relaxare, laxando reserare ac aperire, & mollia
reddere significat, vt apud Diosc. ex lib 3. αἴνουσι μαστοὺς χαρ-
δαλίζοντας, quod de mammis lacte distentis, & lacte in grumos
concrescente relaxatis dicitur. Cornar. certè apud Hipp. vsi-
tatam verbi ἴσχειν significationem retinet, quod inhibere, sistere,
reprimere indicat, & ὅπως τὸ ὕδωρ ἴσχειν δύνῃ, quò aquam con-
tinere possis, dixit, vt innuat leues & superficiarias crustas, aut
patuas incisuras fieri debere, quæ aquam contineant ne affa-
tim effluat, eoque nomine periculum ægro cieetur, ex aph.
27.lib 6. Quo in loco apud Hipp. περὶ τὸν ὀμφαλοῦ κύκλον, pro
cucurbitula sumit Zuingg. non pœnitendo sensu. & καὶ εἰς τὸν
ὀμφαλὸν μέγαν, pro μέγα legit, & κύκλον μέγαν magnam cucur-
bitulam sumit, ex libello περὶ ἰητροῦ (pag.20 44.) Neque enim
incidendus videtur vmbilicus, sed circa vmbilicum incisuræ
faciendæ. Quod innuit Hipp. lib. περὶ παθῶν (pag.522.29.) de
hydropicorum sectione agens. τάμνεται δὲ ἢ περὶ τὸν ὀμφαλόν, ἢ
ὄπισθεν κατὰ τὴν λαγόνα. Secatur autem vel circa vmbilicum, vel
retro ad lumbos.

Ἰσχιὰς coxendicum dolor & morbus dicitur, & species est arthri-
tidis coxæ articulum occupantis. Coxæ dolorem vertit Cel-
sus cap 1. lib.2. ex aph.22. lib.3. & cap.8. lib.2. ex Prorrh. 2.
Ἰσχιὰς ἐστιν, authori Definit. Medic. (pag. 398.50.) πολυχρόνιον καὶ
δυσλυτον τοῦ ἰσχίου ἄλγημα. Ischias est coxendicis diuturnus do-
lor & qui ægrè soluitur. vel, Ἰσχιάς ἐστι νόσος πόνον ἰσχυρὸν ἐπιφέ-
ρουσα ἰσχίῳ κατὰ περίοδον, ὥστε αὐτοῖς τὸν πόνον καὶ μέχρι ἰγνύας καὶ γαστροκνη-
μίας συνδιικνεῖσθαι. Ischias est morbus qui per circuitum coxæ
validum dolorem infert, adeò vt dolor ad poplites & suras
consequatur. Quod etiam scriptis testatum reliquit Hippoc.
Prorrh.2. vbi de Ischiade plura scribuntur. (p.112.F &c.) & lib.
περὶ παθῶν [p.524 1.] & lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν [p. 560.9.] quæ
repetuntur lib περὶ ἄρθρων [p.58.1] & lib. de locis in homi-
ne [p.417.6] vt & Gal. lib x κατὰ τόπους. Hinc ἰσχιαδικοὶ dicun-
tur qui coxendicis dolore conflictantur, quos Ischiacos vo-
cat Gellius cap.13. lib 4. Inde etiam ἰσχιαδικὴ φθίσις dicitur
Hipp in Coac. [p 139.F.] tabes coxaria aut coxendicum, cùm
ex abscessu aut fluxione in coxendicem crus aut coxa ema-
ciatur & contabescit. Quæ adumbrari etiam videtur lib. περὶ
ἀδένων apud Hipp. [p.273.12. &c.] & celebratur auth. Isag.
[p.381.46.]

Ἰσχίον dicitur coxa, coxendix, estque propriè os illud in quod in-
seritur femoris caput Galeno Com.2. in lib. de fract. [p.557.
19. H.765.D.] & os quod continet sinus in quos femorum
capita inseruntur, eidem libr. de ossibus. Est autem apophy-
sis ossis sacri ad coxendicis acetabulum, & qua parte os fe-
moris excipit ἰσχίον dicitur, vt & concauitas illa κοτύλη, quod
probat Gal. Com.2. in libr. de fract. adductis Homeri versi-
bus ex Il. ε. [v.305.] ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ
μιν καλέουσι. vbi femur coxendici innectitur, cauitatem autem
eam vocant. Schol. Homeri scribit ἰσχίον esse τὸ ὑπὸ τὴν ὀσ-
φὺν ὀστέον, εἰς ὃ ἐγκεῖται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Quæ interpretatio eadem
est Etymologo. Ἰσχίον Hesych. dicitur τὸ ἀνώτατον τοῦ μηροῦ, καὶ
τὸ κοῖλον τοῦ γλουτοῦ εἰς ὃ ἡ κοτύλη φέρεται. Quod etiam scribit Sui-
das. ἰσχία Pollux vocari scribit τὰς ἑκατέρωθεν μετὰ τὴν ὀσφὺν σαρ-
κώδεις ἐξοχάς, carnosas ex vtroque sacri ossis latere post
lumbos eminentias. Idem quoque etiam ἰσχίον vocari scribit
τὸ νεῦρον τὸ συνέχον τὴν κοτύλην πρὸς τὸν μηρόν, ligamentum ipsum
quo femus coxendicis acetabulo connectitur. Interdumque
ὁμωνύμως esse αὐτοῦ καὶ τὸ ἄρθρον. Sic enim ἰσχίον ἐκπίπτον dicitur
lib.de art. [pag.638.12.H.825.C.] αὐτὸ τὸ κατ' ἰσχίον ἄρθρον, vt
illic scribit Gal. Et aph.59. & 60. libr.6. τὸ ἰσχίον ἐξίσταται καὶ
πάλιν ἐμπίπτει, coxa cauitate sua excidit, rursusque recidit,
hoc est, τὸ κατ' ἰσχίον ἄρθρον, coxendicis articulus, vt illic scri-
bit Gal. Sic enim de femoris capite & summo intelligitur,
quod coxæ inseritur, & excidere rursusque illabi potest, quo-
modo etiam libr. de art. ὦμον ἄρθρον, elabi dicitur humeri arti-
culus, ἀντὶ τοῦ κατ' ὦμον ἄρθρου, pro articulo qui est ad humerum.
ἄρθρον nanque eo ex phorismo totam articulationem significat,
quæ complectitur & caput femoris rotundum ac læue, & ace-
tabulum & vinculum. Idque totum ἰσχίον ibi dicitur. Ἰσχία
coxarum summitates vocat Cæl. Aurel. capit. 3. libr.4. Tard.
Pass. Hipp. autem lib. περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρ. [pag.411.10.]
ἰσχίον vocari scribit alterum femoris caput ex bicipitio, minus
quidem & ad exteriora vergens, quod foras prominet, & in-
ferius apparet ad nates. Quo nomine appellari innuit apo-
physen illam magnam & externam ossis cruris, quæ sub huius
ceruice, quam γλουτόν, hoc est, natem appellari scribit Galen.
libr. de ossibus, & τροχαντῆρα magnum Anatomica vocant.

Ἰσχνὸς gracile & extenuatum significat Hipp. non tumens, & de
partibus gracilescentibus & extenuatis aut subsidentibus di-
citur, & quæ inflammatione obsessis aut intumescentibus
opponun-

opponuntur. Qua notione φάρυγξ ἰσχνὴ dicitur Hipp. in Prorrh. (pagina 194. 52. H. 74. A.) & (pagina 204. 11. H. 76. A.) & Coac. (pag. 181. G. & 162. C.) de faucibus gracilibus & minimè intumescentibus in angina, & in quibus nullus apparet conspicuus tumor. Quod in aphorismis, οἰδήματος μὴ ἐόντος ἐν τῇ φάρυγγι, hoc est, nullo existente in faucibus tumore, explicatur, aph. 34. libr. 4. Et in Progn. (pag. 158. 19. H. 45. 5.) μήτ' ἐν τῇ φάρυγγι μηδὲν ἔκδηλον ἐμποιέουσι, μήτ' ἐν τῷ αὐχένι, hoc est, neque in faucibus, neq; in collo vllum conspicuum tumorem facientes. Sic enim φάρυγγα ἰσχνὴν de periculosissimo eo anginæ genere in qua nullus conspicuus tumor in faucibus apparet, exponit Gal. Comment. 2. in Prorrh. Eademque locutione τὰ κατὰ φάρυγγα ἰσχνὰ in Prorrh. (pag. 174. 14. H. 68. A.) hoc est graciles fauces, & libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 96. 44. H. 398. 1.) καὶ τὰ διορώμενα ἰσχνὰ φαίνεται, & quæ conspiciuntur minimè tumentia apparent. Rursusque (ibidem pag. 103. 50 H. 400. 51.) καὶ πνιγμὸς ἐν φάρυγγι, ἰσχνῶν ἐόντων τῶν περὶ φάρυγγα, & faucibus non intumescentibus suffocatio ingruat. Ea namque omnia de angina efferuntur quæ strangulationem adferat faucibus gracilescentibus, & in quibus nullus conspicuus tumor extat. ἰσχνὸν enim (vt illic scribit Gal.) λέγεται πρὸς ἀντίθεσιν τῶν παρὰ φύσιν ἐγκειμένων, hoc est, partibus præter naturam intumescentibus opponitur. Eademque notione ἰσχνοὶ graciles dicuntur in Coac. qui eo anginæ genere laborant, in quo fauces & interiores oris partes nullo manifesto tumore intumescunt (pag. 125. G.) πνιγμὸς ἐν ὀξέσιν ἰσχνὸν ἰσχνοῖσιν, ὀλέθριον. In præcipitibus morbis strangulatio, gracilescentibus faucibus, perniciem minatur. Sic enim ad fauces gracilescentes potiùs quàm ad ægros referre malumus. Rursusque (ibidem pag. 176. A.) ἐν τοῖσι κυνάγχοισι, πτύελα ἐπιξηραινόμενα, ἰσχνοῖσιν. In angina laborantibus, subarida sputa gracilescentibus faucibus, malum prænuntiant. Et (ibid. E.) κυνάγχαι ἀσήμως ἰσχναινόμεναι, sunt angina laborantes, in quibus absque vlla significatione fauces gracilescunt aut detumescunt. Ἰσχνὸν etiam gracile & extenuatum, de tumoribus dicitur, qui gracilescunt aut subsidunt per lintea, libr. de fract. (pag. 558. 18. H. 765. F.) οὕτω γὰρ ἂν τάχιστα ἰσχνὸν τὸ οἴδημα γένοιτο. Ita enim celerrimè tumor extenuabitur. Quamuis impropriè illud de tumoribus dicatur (vt illic scribit Gal. qui in totum tolli debent, cùm propriè loquendo membrum intumescens gracilescere & extenuari videatur. Sic rursus (ibidem pag. 557. 50. H. ibid. E.) de iisdem ἰσχναίνειν effertur. ἰσχναίνοιτο δ' ἂν οἱ ὄγκοι ... Quin & tumores extenuabuntur, si sursum versus ad ferulas tenuibus fasciis eos deuinxeris, initio ab imis partibus facto, sursum procedendo. Ἰσχνοὶ μαζοὶ, extenuatæ & graciles mammæ, aph. 37. & 38. lib. 5. de mammarum mole subsidente, quod ἰσχνοὶ τιτθοὶ γίνονται dicit aph. 53. lib. 5. Celsus mammas emacrescere vertit, cap. 8. l. br. 2. Lib. 2. Epid. (pag. 999. F.) τοὺς τιτθοὺς ἀπισχναίνεσθαι scribit, & libr. 1. περὶ γυναικ. (p. 601. 27.) τὸ πλῆθος τῶν μαζῶν συμπίπτει καὶ οἱ μαζοὶ ἐξισχναίνονται quod est, molem mammarum concidere, & mammas extenuari. Eadem notione ἰσχνοὶ graciles & macilentos, tenues, aut extenuatos significant, aph. 6. libr. 4. quique ita sunt a natura comparati, & vt plurimùm biliosi. Ἰσχνὸν πνεῦμα καὶ πυκνὸν, exilis aut tenuis spiratio & densa, pro parua & crebra, qualis adesse solet in hypochondriorum tumoribus, libr. 4. Epid. (p. 1131. G.) ἰσχνὰ ὀθόνια, tenuia lintea & exilia, pro tenuibus fasciis, libr. de fract. (pag. 557. 51. H. 765. E.) Ἰσχναὶ ἐγκείμενα κατὰ πλευρὸν ἀλγήματα, leniter firmati lateris dolores, aut tenuiter consistentes, hoc est, leues neque stabiles, quales à flatibus fiunt. In Coac. (pag. 196. B.) Ἰσχναίνειν etiam est extenuare, minuere, & leuare. aph. 25 libr. 5. & libr. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 427. 11.) τὸ ψυχρὸν πολλὸν καταχεόμενον ῥήιζει τε καὶ ἰσχναίνει τὰ ἐν ἄρθροισιν οἰδήματα καὶ ἀλγήματα. articulorum tumores & dolores aqua frigida largè effusa leuat & extenuat. frigida namque humorum affluxum reprimens & prohibens, tumores ipsos minuit & vacuat, & doloris causam à loco affecto propellit. Est & ἰσχνασμὸς τοῦ σώματος, corporis extenuatio, deductio, cùm cibi subtrahuntur aut deducuntur, libr. de fract. (pag. 552. 4. H. 762. A.) ἰσχνὸν ἀκρωτήρια, extrema gracilia, Prorrh. 2. (pag. 89. D.) Celsus, corpus in extremis partibus macrum, dixit, capite 8. libr. 2.

Ἰσχνόφωνοι dicuntur qui lingua hæsitant, & inter loquendum hærent aut titubant, nec verba perpetuare possunt aut connectere, sed iis linguæ titubantia intercidunt, voxque velut impedimento quodam supprimitur aut sistitur. Sic enim ἰσχνόφωνοι dici videntur Aristot. Quæst. Natural. sect. 11. quæst. 35. διὰ τὸ ἴσχεσθαι τῆς φωνῆς ἐμποδίζοντός τινος. quòd offensaculo quodam vox inhibetur & impeditur. Sic Hesych. ἰσχνόφωνος exponitur ὁ ἐπισχόμενος τὴν φωνὴν, cui vocis cursus ob linguæ vitium sistitur ac retinetur. Quod linguæ balbutientis vitium est, ex naturalis conformationis imbecillitate, & musculorum gutturis impotentia, aut neruorum ad eos perreptantium stupore, cùm inter loquendum hærent, nec sermones connectere, neque verba copulare possunt, quod λόγον συνείρειν dicitur Aristot. Vnde ἰσχνοφωνία linguæ hæsitantia est, & in sermonis connexione, verborum continuitate, aut orationis perpetuitate offensio, cùm syllabas inter se propere coniungere nequeunt, vt scribit Arist. quæst. 30. sect. 11. Quæ omnia frigidioribus ac mollioribus naturis ex imbecillitate quoniam contingunt vt idem quoque testatur. Quæ sanè omnia efficerunt vt ἰσχνόφωνον & ἰσχνοφωνίαν lingua hæsitantem, aut linguæ hæsitantiam, apud Hipp. diceremus: easque in balbutientis linguæ vitiis aut balborum genere reponuntur. Nam & Demosth. ἰσχνόφωνον natura dicit Plutarch. In quo (vt scribit M. Tullius Oratorio 1.) tantum studium fuisse, tantusque labor dicitur, vt primum impedimenta naturæ diligentia industriaque superaret: cùmque ita balbus esset, vt eius ipsius artis cui studeret, primam literam non posset dicere, perfecit meditando, vt nemo planius eo loquutus esse putaretur. Ἰσχνόφωνα & ἰσχνοφωνίαν vsurpat Hipp. libr. 2 Epid. (pag. 1040. C ibid.) ἰσχνοφωνίαν κιρσοί· λύουσι τὸ ἀριστερὸν ἢ τὸ δεξιὸν ὄρχιν. Ex linguæ hæsitantia libérat varix ad dextrum aut sinistrum testem enatus. Οἱ μεγάλοι, φαλακροὶ, τραυλοὶ, ἰσχνόφωνοι, ἰσχυροί. Qui magni sunt, calui, balbi, & lingua hæsitantes, boni. Rursus ὁ τραυλὸς ἢ φαλακρὸς, ἢ ἰσχνόφωνος, ἢ δασὺς ἰσχυρῶς μελαγχολικοί. Balbus verò ac caluus, & qui inter loquendum hæsitat, aut corpore est hispido, morbis conflictantur admodum melancholicis. Rursus Prorrh. 2. (pag. 94. C.) in Epilepsiæ depulsione ἰσχνόφωνοι euadunt, ex frigidioris humoris in gutturis musculos illapsu, & neruorum illuc pertinentium stupore. ... Pueri verò quibus oculi de repente peruertuntur, aut pestis affecti sunt, aut tubercula sub ceruicem enascuntur, aut aliquantum lingua hæsitant. At verò lib. 1. Epid. (pag. 372. 20. H. 951. E.) ἰσχνόφωνοι sumi videntur Hipp. qui gracili, tenui, & exili sunt voce præditi, quod εὐφώνοις opponantur, eosque λεπτοφώνους explicet Galenus, quamuis inter se nonnihil differre ex illius verbis constet. Sic enim scribit. κοινὸν οὖν ἐστιν ἐπισκέψασθαι περὶ τῶν ἰσχνοφώνων, καὶ τραχυφώνων, καὶ τραυλῶν, καὶ ὀργίλων, καὶ πρῶτον γε περὶ τῶν ἰσχνοφώνων ... Resta igitur vt de iis qui lingua hæsitant, & voce sunt aspera, item de balbis, & iracundis consideremus. Ac primùm quidem de iis qui lingua hæsitant aut gracilem vocem habent, quòd primo loco scripti sint, & ἰσχνόφωνοι dicuntur. Si igitur ita scriptum est, qui gracili sunt voce significantur. Nam & etiamnum ἰσχνόφωνοι quidam dicuntur velut λεπτόφωνοι, hoc est, qui exili sunt voce. Cùm itaque vtrumque nomen idem significet, ij tamen ab his qui ἰσχνόφωνοι appellantur differunt, vt in libris de voce dictum est, vbi demonstrauimus exilem vocem fieri ob angustiam asperæ arteriæ gutturis. Eos verò qui gracili sunt voce & ἰσχνόφωνοι vocantur, propter musculorum guttur mouentium innatam prauitatem. Vtique autem ex prima conformatione tales euadunt ob caloris innati imbecillitatem. Ac quemadmodum qui ἰσχνόφωνοι dicuntur ab initio prauè conformatos habent guttur mouentes musculos, ita linguæ musculos balbi. Ex quibus efficitur ἰσχνοφωνίαν à λεπτοφωνίας differre, & duplicem esse τοῦ ἰσχνοφώνου notionem. Modò enim exili & gracili voce præditos significant, modò etiam eos qui lingua hæsitant, nec explanatam habent vocum expressionem, quod de balbis dixit M. Tullius Academic. lib. 1. Ἰσχνόφωνος quoque λεπτόφωνος Hesych. exponitur.

Τὰ ἴσχοντα ..., continentia corpora, quibus partes solidæ indicantur, vt per τὰ ἐνισχόμενα qui in nobis continentur humores quatuor, & per τὰ ἐνορμῶντα quæ impetu mouentur, quibus spirituum substantia significatur, vt ex his tribus naturis corpus nostrum constituatur, aph. 19. sect. 8 lib. 6. Epid. Quam autem ista omnia inter se relationem habeant, quaque ratione appellationem istam sortita sint, amplissimè & doctissimè scriptum est à præceptore Syluio Comment. in cap. 2. libr. 1.

de differ. feb. & apud Gorrh. & nos quoque nonnulla adscripsimus nostris in libr. 6 Epid. Annotat.

Ἰσχυρίζω, contendo, assevero, affirmo, connitor, verbis contendo. Libr. de art. (pag. 580.29. H. 780. F.) εἰ μὲν ἰσχυρίζω γε οὐδ' ᾗ περὶ τούτω, εἰ μὴ ἱκανῶς αὖ ἔχοι, ἢ οὔ. Neque tamen de eo sic excidat, nec ne, verbis contenderim. Rursus (ibid. 579.5. H. ibid. B.) οὐ μὴν τοι διϊσχυρίζω γε εἰ ἐλλείψεται, αὖ ἢ οὔ. neque tamen excidat nec ne contenderim, aut contendere cupio. Vbi tamen Gal. ἰσχυρίζω legisse videtur, & ἰσχυρισικῶς ἔχω, aut ἰσχυρίζεσθαι ἔχω, aut φιλονεικεῖν exponit, hoc est, asseveraverim, confirmaverim, aut contendere & asseverare paratus sum. Idemque ἰσχυρίζω velut ὀψείω formatum scribit, ut sit ἰσχυρίζω, ἰσχυρισικῶς ἔχω, contendere cupio, ut ὀψείω, ὀπτικῶς ἔχω. videre cupio, & βρωσείω, edere cupio, adducto etiam eam in rem Homeri testimonio Il. ξ. (vers. 37.) verùm in codicibus nostris planè vitiato. Est autem διϊσχυρίζω idem quod διϊσχυρίζομαι, assevero, affirmo, connitor, aut verbis contendere cupio, quo utitur Plato in Euthyphr. & Hipp. libr. περὶ ἀγμῶν. (pag. x3. r.) δόξης τῆς ἐκ τούτων διϊσχυριζόμενοι, pro gloria ex his parta contendentes, decertantes, hoc est, pro ipso honore decertare parati, horum gloria corroborati dixit Cornar. Hinc ἰσχύρισις est asseveratio, affirmatio, ἐν παραγγελίαις (pag. x6. 19.) σφαλερὴ δὲ εὐπίπτωτος ἡ μετ' ἀδολεσχίας ἰσχύρισις, fallax & ad errorem proclivis asseveratio nugatoria, & quæ fit cùm garrulitate. Vbi ἰσχύρισιν μετ' ἀδολεσχίας intelligere videtur solam ratiocinationem sine singularium usu aut experientia, λόγον μόνον, ibidem vocat, ut & experientiam λόγου ἔνδειξιν (ibidem vers. 32.) ὅτι μόνον τὸ συγχωρηθὲν ὠφελήσει, οὐ γὰρ ἰσχυρίσιος δεῖ. Neque enim asseverare oportet quòd unum aliquod solum exhibitum remedium profuturum sit.

Ἰσχυρὸν vehemens, magnum, ut ἰσχυρὸν νόσημα, vehemens & magnus morbus, qui ex symptomatum vehementia dignoscitur, libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag 92.5. H. 396.34.) ubi scribit Gal. οὐ διαφέρει ἰσχυρὸν ἢ μέγα νόσημα φάναι, non referre sive validum, sive magnum morbum dicas. Sic aph. 66. libr. 5. ἰσχυρὰ τραύματα ingentia vulnera & magna dicuntur, & estatu dignam habentia magnitudinem. Ἰσχυρῶς etiam τὸ λίαν ἢ μάλιστα, quod est valde & maximè significare scribit Gal. Comment. 2. in Progn. (pag. 143.16.) Est & ἰσχὺς ἑλκέων, ulcerum vis, vehementia & magnitudo, Prorrh. 2. (pag. 102. E.) Ἰσχυρὰ βρώματα, sunt valentes aut validi & fortes cibi, libr. de art. (pag. 624.54. H. 817. C.) Gal. τὰ δύσπεπτα, concoctu difficiles exponit. Rursus ἰσχυρὰ βρώματα, graves & robusti cibi dicuntur libr. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 9. 33.) quique validiore egent robore ut concoquantur, quales erant in ferino illo victu, quo priscis sæculis homines utebantur. Vbi etiam paulò antea, ἰσχυρὴν & θηριώδεα δίαιταν, robustum & ferinum victum dixit, & μεγάλας δυνάμιας ἔχοντα, graves cibos & magnas vires habentes. Et rursus (ibid. 44.) ἰσχυρότερα vocat, quæ ἡ δυναμένη κρατεῖν ἡ φύσις, natura coquere non potest. Et ἰσχυρά τε καὶ ἄκρητα, hoc est, valida & intemperata simul iungit, & τοῖς ἀσθενεστέροις, imbecillioribus opponit, simulque temperat. Ἰσχυρὰ σιτία καὶ ἀσθενέστερα, cibi valentes & debiles inter se oppositi, ibidem (pag. 10.21.) Rursusque (ibidem 944. 47.) ἰσχυρὸν βρῶμα dicitur cibus, qui ἰσχὺν & αὔξησιν hoc est, robur & nutrimentum confert, & valentes ac robustos facit, quod fit ubi nihil intemperati aut nimium vehementis habet, probeque subigitur, concoquitur, & unitur. Vbi tamen Cornar. ἐν ἰσχυρῷ legisse videtur, contra omnium codicum fidem. Ἰσχυρότατον apud Hipp. quod est valentissimum & optimum purissimumque aut perfectissimum significat, puriorem que & maximè perfectam humidi quod in corpore continetur partem. Id semen esse dicit libr. περὶ γονῆς (pag. 231. 41.) ἡ δὲ γονὴ τοῦ ἀνδρὸς ἔρχεται ἀπὸ παντὸς τοῦ ὑγροῦ τοῦ ἐν τῷ σώματι ἐόντος, τὸ ἰσχυρότατον ἀποκριθέν. Viri quidem genitura excrementum est validissimum, quod ab humido universo, quod in corpore continetur, proficiscitur. Est enim purissima & maximè excocta humidi pars, maximèque benignum tertiæ coctionis excrementum, quod ab omnibus corporis partibus secernitur. Rursus (ibid 53.) οὕτω δὲ καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀποκρίνεται ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ ἀφρέοντος τὸ ἰσχυρότατον καὶ τὸ πιότατον. Sic verò in homine valentissima & pinguissima portio à spumante humore excernitur. Sic libr. περὶ φύσ[illegible] (pag x42. 32.) facultas in plantis ex qua fructus fit, [illegible] ἰσχυρὴ καὶ πιαρὴ ἐξ ἧς τὸ σπέρμα συστραφῆναι, hoc est, facultas valens & pinguis ex qua semen condensari queat, dicitur. Ea enim facultas in plantis quæ fructum producit, semini in animante respondet.

Ἰσχυρεινὸς idem quod ἰσχυρὸς Hipp. valens & robustus. Libr. de loc. in homine (pag. 416.38.) καὶ τοῖσιν σιτίοισιν ἰσχυρεινοτέροισι χρῆσθαι, & cibis valentioribus utitor. Ibidem (vers. 36.) ἔπειτα φαρμάκῳ ἰσχυρεινοτέρῳ χρῆσθαι. deinde medicamento valentiore utitor. Vbi codices manu scripti & Asulanus ἰσχυροτέρῳ legunt.

Ἴσως, forte, fortasse, de his quæ rarò accidunt effertur Hipp. ut scribit Galen. Comment. 2. in Prorrh. (pag. 204.17.) ἴσως δ' ἀκούσας ἀνθρώπου λεγομένου ἴσως περὶ τῶν κατὰ μέρος ὡς περὶ τῶν καθόλου ἀποφαίνεσθαι, γίνωσκε σαφῶς σπάνιον εἶναι τὸ πρᾶγμα. Cùm ergo ab homine audieris ἴσως efferri, & de particularibus tanquam universalem enunciationem fieri, rarò rem evenire liquidò cognoscas.

¶ Ἴτρια sunt dulciaria liba aut bellaria, dulciarii panes ex saccharo, nucibus pineis, amygdalis, aut etiam seminibus papaveris & sesami confecti, quales hodie Marcipanes dicuntur, corrupta forte ex μάζα voce. Dicuntur & ἴτρια, πέμματα καὶ τραγήματα, aut πεμμάτια, placentulæ & bellaria. Gal. in Exeg. ἴτρια ἐρεικτὰ dici scribit παρὰ τὸ ἐρείκειν, quod θραύειν, hoc est, frangere, concidere simpliciter significat. διὰ τὸ εὔθραυστα, quòd friabiles sint huiusmodi dulciarii panes & facilè frangantur, unde etiam κλάσματα exponuntur Hesych. Gal. libr. 1. de aliment. facult. duplicem ἰτρίων speciem facit.

¶ Ἰχθύα est squatinæ marinæ pellis aut cutis arida, qua defricantur alopeciæ ab Archigene apud Galen. lib. 1. Com pharm. κατὰ τόπους (p. 157.7.) τὰς δὲ βαθείας ἀλωπεκίας ἀνάτριβε σὺν ὄξει, νίτρου βώλῳ, ἢ σηπίας ὀστράκῳ, ἢ ἰχθύᾳ, ἢ συκῆς φύλλοις. Altè autem infixas alopecias, nitri gleba, aut sepiæ testa, aut squatinæ marinæ pelle, aut fici foliis ex aceto defricato. Ἰχθύην, ῥίνης θαλαττίας δέρμα ξηρὸν exponit Galen. in Exeg. squatinæ marinæ aridam cutem, additque posse significare καὶ τὸν σιδηροῦν ὄνυχα, ᾧπερ εἰς τὰς ἐμβρυουλκίας καὶ ἐμβρυοτομίας χρώμεθα, ἀπὸ τῆς τῶν λεπίδων τῶν ἰχθύων ὁμοιότητος, hoc est, uncum aut unguem ferreum, quo in fœtus extractione & sectione utimur, ex squamarum piscis similitudine. Verùm potiùs ab hami piscatorii similitudine appellationem istam desumpsisse videtur huiusmodi instrumentum, & ὄνυχα vocat Hipp libr. περὶ ἐπικυήσιος (pag. 261.6.) unguem aut uncum ferreum, quem pollici affigi iubet ad extrahendum fœtum. Quem locum non obscurè illis verbis mihi subindicare videtur Gal. ut & per ἰχθύην, libellum περὶ ἐγκατατομῆς ἐμβρύου (pag. 914. D.) περιδήσας δὲ ἰχθύην περὶ τὸν βραχίονα, καὶ ἀποψιλώσας αὐτοῦ τὸ ὀστέον, ἰχθύην περίδησον περὶ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς τοὺς δύο, ὅπως μὴ ἀπολισθάνῃ ἡ σάρξ. Et brachio excoriato eiusque osse denudato, squatinæ marinæ pellem aridam circum duos manus digitos obligato, ut ne caro sua lubricitate elabatur.

Ἰχθύην ῥίνημα ἢ πρίσμα exponit Erot. apud Hipp. hoc est, limaturam, scobem aut ramentum. Verùm vitium mihi subolere videtur hæc lectio, & pro ἰχθύην ἰχθύημα aut ἰχθυήματα legendum existimo, quæ dictio Hipp. frequens est, ut paulò post scribimus.

Ἰχθυήματα videntur dici propriè piscium squamæ. Sed Gal. in Exeg. λεπίσματα φλοιῶν, hoc est, corticum fragmenta exponuntur. Ἰχθυήματα τοῦ λωτοῦ, corticia loti arboris ramenta, scobes aut fragmenta usurpat Hipp. libr. περὶ ἑλκῶν (pag. 877. D. E.) & (pag. 880. F. G. 881. C.) quo nomine limaturam aut corticum prælegmina, velut squamas, intelligit. Et Erot. λωτοῦ ἰχθυήματα ἀντὶ τοῦ ῥινήματα ἢ πρίσματα positum apud Hipp. contendit, iis nimirum subindicatis locis. Quod effecit ut antea pro ἰχθύην apud eum ἰχθυήματα scribendum existimaverim.

Ἴχνος est ima pedis pars quæ vestigium etiam Latinis dicitur. Gal. Comment. 2. in libr. de fract. (pag. 543.38.) σκληρὸν γὰρ καὶ παχὺ τὸ τοῦ κάτω ποδὸς δέρμα τὸ καλούμενον ἴχνος, imi pedis cutis dura & crassa, ἴχνος dicta. Ἴχνος etiam Hipp. soleam significat, quæ ex corio aut plumbo parabatur & pedi adalligabatur ad deligationis firmitatem, cùm pes ex varo dirigebatur. Libr. de art. (pag. 643.20. H. 827. H.) Ἴχνος δέ τι ποιέεσθαι, ἢ δέρματος μὴ ἄγαν σκληροῦ ἢ μολύβδινον. Solea autem quædam, vel ex pelle non admodum dura, aut plumbo confici debet. Omnia autem fere id genus, quibus plantarum calces infimæ tantùm teguntur, cætera prope nuda, & teretibus habenis vincta sunt, soleas antiqui dixerunt Gellius capit. 20. libr. 13. Pollux libr. 7. capit. 20. in calceamentorum partibus ἴχνος reponit, vbi vitiosè ἴσχνος legitur.

Ἰχὼρ quibusdam sanies dicitur, alîis aquosus sanguinis humor, aliis verò aquosa & serosa humiditas, sive sanguinis, sive alterius cuiusvis humoris, idque magis propriè cùm in corpore spectatur, extra corpus verò sanies. Sic ἰχῶρες dicuntur tenues & serosæ humiditates quæ in corpore & vasis continentur, & in omnibus humoribus visuntur, aut cum iis effluunt, quæ etiam pro variis humorum naturis à quibus secernuntur, differentes habent qualitates & appellationes, ut scribit Gal. Comment. 2. in libr. 6. Epid. (pag 470.7. H. 1170. E.) Idem quoque Comment. 4. in libr. de rat. vict. in morb. ac. ἰχῶρας καλεῖ...

τοῦ λεπτοῦ ὀχέτευσιν tenues & serosas humiditates Hipp. esse scribit. Est & speciatim ἰχὼρ id quod in sanguine est tenuius quidem & serosum, ac in aqueam naturam degenerauit, quod lactis sero simile est. Id Galen. lib. de Elementis τὸ μὲν οἷον ἰχὼρ αἵματος ἀνάλογον ὀῤῥῷ γάλακτος, sanguinis velut serum, lactis sero respondere dixit. Quanquam idem Galen. Com. 2. in lib. 6. Epid & lib. 8. de Plac. Hipp. & Plat. ex Platonis opinione, tenues, atque serosas humiditates quæ in omnibus spectantur humoribus, lactis sero respondere scribit. Sicut enim in lacte serum est quod aqueũ est & tenue, neque in caseum aut butyrum cogitur, sic etiam in sanguine & aliis humoribus, aut seorsim consideratis, aut sanguini permixtis, aquea quædam humiditas spectatur humori supernatans & offusa, quæ sero proportione respondet, & ἰχὼρ vocatur, humoris facultatem, ex quo emanauit, adepta. Sic a Platone scriptum est in Timæo, ἰχὼρ ὁ μὲν αἵματος ὀῤῥὸς, πρᾶος, ὁ δὲ μελαίνης χολῆς ὀξείας τε, ἄγριος. Aquosa sanguinis humiditas, quæ serum dicitur, mitis, atræ verò bilis & acidæ, fera. Quanquam ἰχωροειδὲς αἷμα Hipp. aph. 29. sect. 2. lib 6. Epid. intelligitur non ea quidem simpliciter sanguinis aquosa humiditas, quæ sanguinem purum diluit, & mitis est, aut mordacitatis expers, sed quæ prauam habet qualitatem & mordacem, ideoque non malè saniosus sanguis dici possit. Quod his verbis expressit Gal. οὐχ ἁπλῶς τὸ λεπτὸν καὶ ὑδατῶδες αἷμα νῦν ὑπ' αὐτοῦ ἰχωροειδὲς ὠνομάσθαι δοκεῖ, ἀλλά τι καὶ πονηρὸν καὶ δακνῶδες. Serosum sanguinem non simpliciter tenuem & aquosum ab eo dici est existimandum, sed eum qui venenosa quadam & maligna facultate sit præditus. Rursusque: Ἰχωροειδὲς οὖν ἂν ἐν ἀρχῇ τι φαίνηται ἐν αὐτῷ μοχθηρὸν ὑγρότητα λεπτὴν, οὐχ ὑδατώδη καὶ ἄδηκτον, ἀλλὰ δακνώδη τε καὶ διαβρωτικόν. Serosus igitur sanguis vocatur in seipsu prauam humiditatem tenuem contineos, non aqueam & morsus expertem, sed mordacem & exedentem. Hic ergo serosus sanguis dicitur tenuis illa sanguinis humiditas, quæ sanguinẽ omnes humores complexum diluit, & prauam quandam mordacemque habet qualitatem. Quod his etiam verbis ibidem testatur Gal. ἀλλ' ὅταν μὲν ἁπλῶς τὸ αἷμα λέγωμεν, ἐνίοτε μὲν αὐτὸ σημαίνομεν πρὸς τοὺς ἄλλους λεγομένους χυμοὺς, ἐνίοτε δὲ κατ' ἐπικράτειαν ὅλον τὸν ἐν ταῖς φλεψὶ χυμὸν, ἰχωροειδὲς αἷμα νῦν ἀκουστέον ἐπὶ τὸ κατὰ τὸ δεύτερον σημαινόμενον, ὥσπερ καὶ λέγειν ἐπὶ καὶ συνήθεις ἅπασι τοῖς ἰατροῖς ἐν ταῖς φλεβοτομίαις, ἐνίοτε μὲν ὀῤῥῶδες, ἐνίοτε δὲ μελαγχολικὸν, ἢ φλεγματῶδες, ἢ χολῶδες, ὅτι δ' ἔτι κατὰ φύσιν ἔχον ἐκκεκρίσθαι τὸ αἷμα. At quoniam duobus modis sanguinem dicimus, interdum quidem vt eum à nuper dictis humoribus distinguimus, interdum verò ex dominio totum qui in vasis continetur sitecum, serosus sanguis in præsentia in secunda significatione inaudiendus est, quemadmodum dici assolet, & omnibus medicis est vsitatum, in venæ sectione interdum quidem serosum, interdum verò melancholicum, aut pituitosum, aut biliosum, nonnunquam etiam naturalem sanguinem effluxisse. At vero ἰχὼρ Arist. libr. 2. de part. animal. capit. 4. & lib. 3 de hist. animal capit 19. ad pituitosum excrementum reuocatur, & crudum sanguinem non concoctum, sed aquosum significat, τὸ ὑδατῶδες τοῦ αἵματος ἰχὼρ (vt scribit) ἄπεπτον αἷμα, ἢ τὸ μὴ πω πεπεμμένον, ἢ τὸ διεῤῥυηκός. Vbi Gaza saniem incoctum esse sanguinem dicit, aut quia concoctus nondum est, aut quia in serum degenerauerit. Ἰχὼρ apud Hom. Il. ε. (vers. 339 & 416.) de humore tenui dicitur, qui è cute Veneris à Diomede vulneratæ effluxit. Neque enim deos sanguinem habere vult, sed ἀναίμονας esse, vt neque cibis humanis vesci neque vinum bibere, sed ambrosia & nectare victitare. Hipp. initio libr. 2 Epid. (pag. 994 D.) ἰχῶρας tenues & serosos humores ex succorum corruptione in cutem erumpentes & pruritum excitantes vocat. ἐξανέθεον μὲν ἐν τῷ δέρματι ἰχῶρες. ἰχωροι ἀπολαμβανόμενοι δὲ ἐνθερμαινόμενοι, καὶ κνησμὸν ἐποίεον. Serosi quidem humores cuti subnascebantur, qui intrò inclusi dum incalescebant, pruritum excitabant. Vbi saniem vertimus, non saniosum sanguinem, ne quis me sanguinis serum dicere existimaret. Idem libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 87. 41. H. 396. 8.) δριμέας καὶ χολώδεας ἰχῶρας vocat acres & biliosas humiditates quæ ex succorum acrimonia emanant & febrem ardentem excitant. ἰχωροειδὲς αἷμα idem vocat sanguinis serosum aut aquosum humorem, aph. 29. sect. 2. libr. 6. Epid vt & ἰχωροειδέες dicuntur eidem in Prorrhet. (pag. 213. 48. H. 79 E.) qui tenuibus & serosis humoribus abundant. Ἰχῶρα παχὺν καὶ ἐρυθρὸν idem vocat libr. περὶ φύσιος παιδίου (pag. 236. 44.) saniem crassam & rubentem qua venæ & interiora in fœtus delineatione referta sunt. Rursus (ibid. pag. 239. 10.) ἰχὼρ παχὺς αἱματώδης, sanies crassa & cruenta dicitur, sanguis crassior & feculentus, sanguinis in alimentum fœtus cedentis reliquiæ, quæ post fœtum exeunt, ἰχῶρα simpliciter vocat ibidem (pag. 248. 6. & ὕδρωπα αἱματώδη (ibid. vers. 3.) Quibus sane in locis ἰχῶρα saniem non malè quis mihi reddere videatur (quod etiam fecit Gorib.) de cruento illo humore & veluti muco sanguinolento intelligens, quem Arist. quoque libr. 7. hist. animal. ἰχῶρα ὑδαρῆ ὠμὸν ἔχειν, & αἱματώδη in partu profluere asserit. Ἰχὼρ quoque in vlceribus sanies dicitur Galen libr. 3. Meth. med. tenue illud excrementum quod ex illis effluit, vt crassum ῥύπος, sordes. Celso cap. 27. lib. 5. ἰχὼρ saniei genus quoddam est, & ἰχὼρ tenuis, subalbidus ex malo vlcere exit, maximeque vbi neruo læso inflammatio secuta est. Ἰχῶρα Plin. ex Diosc. libr. 2. capit. 39. saniem vertit libr. 11. capit. 28. cruorem aut succum qui ex iocinore hircino dum assatur distillat, saniem appellans. Sanguinem iocinoris hircini dixit Celsus capit. 6. libr. 6. hoc remedium quoque ex veteribus celebrans. Sic etiam ἰχῶρα iocinoris hircini assati vocat Archig. apud Gal. extremo libr. 4. κατὰ τόπους in glaucis oculis & nyctalope. Sic Aetius capit. 10. serm. 4. tetrab. 2. κοχλιῶν μεγάλων χερσαίων τὸν ἰχῶρα, cochlearum magnarum terrestrium cruorem dicit, crudum illum humorem & mucum qui ex cochleis distillat intelligens. Eodem modo Plin. libr. 30. capit. 15. saniem punctis emissam è cerebro viperæ dixit.

§ Ἰῶ pro ἰῶ ab ἰάομαι legitur apud Hipp. lib. de fistulis (pag. 886 F.) quod significat medére. ἰῶ ὥσπερ τὸ πρότερον, medâre vt prius, eadem quæ prius curatio adhibenda.

Ἰώδεα ἐμέσματα, æruginosi vomitus, virulenti aut virosi, non secus ac vulgus huiusmodi humorem vomitione sursum venenum vocat. fiunt autem huiusmodi vomitus ex bile exassata, crebroque celebrantur Hipp. In Prorrh. (pag. 173. 30 H. 68. A.) τὰ ἐν κεφαλαλγίῃσιν ἰώδεα ἐμέσματα. Vomitus virulenti & æruginosi cum capitis dolore, qui phrenitidem prænunciant. & Coac. (pag. 145. D.) Rursus lib. 1. Epid. sect. 2. (pag. 367. 24. H. 948. H.) & ægr. 6. lib. 1 Epid. & ægr. 4. & 12. lib. 3. Epid. rursusque ægr. 1. & 4 libr. 3. Epid post ft. pest. fit etiam ἰώδης ἔμετος in tenum dolore, ob continuos dolores & vigilias multas corrupto sanguine, præcipuè si febre detineantur ægrotantes, inediamque sustinuerint, vt scribit Galen. Comment. ad aph. 5. lib. 6 Epid. sect. 1. his verbis: ἀγρυπνοῦσι τοῖς ὑπὸ νεφρῶν ἰώδεις ἔμετοι, ἐπί τε ταῖς ὀδύναις καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις διαφθειρομένου τοῦ αἵματος καὶ μάλιστ' ὅταν ἅμα τούτοις πυρέξωσι καὶ ἀσιτήσωσι. His ita affectis vomitus æruginosus aduenit, corrupto tum ob dolores, tum ob vigilias sanguine, idque præcipuè vbi simul febricitarint & inediam sustinuerint.

OECONOM. HIPPOC.

TO K.

Kαββαλική Laconibus dicebatur quæ καταβαλική, ars prostratoria, quæ in lucta sternendi aduersarij potestatem faceret. Galen. lib. ad Thrasyb. (pag. 300. 24.) non secus ac κάββαλε pro κατάβαλε Æolica syncope dicitur.

Κάγχρυ, seu κάχρυ, seu κάγχρυ & κάχρυς, est Dioscor. lib. 3. cap. 87. & 88. λιβανωτίδος τῆς καρπὸν φερούσης. rorismarini semen ferentis semen. Quod etiam scribit Theophr. hist. plant. libr. 9 capit. 11. & Pl. lib. 24 cap. 11. transtulit, & rorismarini semen resinaceum cachryn vocari scribit. Gal. in Exeg. κάγχρυος ῥίζαν, ἣν λιβανωτίδος, apud Hipp. exponit. Quibus verbis locum lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 572. 37.) subindicare mihi videtur, vbi κάγχρυος ῥίζαν rorismarini radicem ad vterorum fluxum & dolorem in vino exhibet. Licet κάγχρυος quædam exemplaria manu scripta legunt. Quod etiam repetitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 667. 42.) Diosc. lib. 7. cap. 88. τὸ κάγχρυ θερμαντικὸν δύναμιν καὶ ξηραντικὴν σφόδρα, calefaciendi vim & egregiè deficcantem habere scribit. Gal lib. 7. simpl. medicamentorum secandi & extergendi vim exhibet, ob idque in smegmata venit, & vsurpatur Galeno inter pilos attenuantia medicamenta, lib. 2 Com. pharm. κατὰ τόπ. (pag. 165. 5.) Κάγχρυς Suidas dici scribit τὰς κριθὰς καὶ τὰς ἄλλ-

λεπισμένας κριθὰς, hordea, & hordea molita. Vt & Eustath. κάχρυς esse scribit πεφρυγμένας κριθὰς, hordeum tostum quò facilius in farinam redigatur. Aristoph. Schol. ἐν ἱππεῦσι κάχρυς dici scribit, τὰς λελεπισμένας κριθὰς ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη, hordeum decorticatum, ex quo fit ptisana. Idem quoque ἐν νεφέλαις κάχρυς simpliciter κριθὰς exponit. Etymologus κάχρυς dici scribit propriè τὰς πεφρυγμένας κριθάς, & καταχρηστικῶς cætera omnia legumina τὰ πεφρυγμένα. Gal. in Exeg. τὰς κάχρυς in plurali cùm effert Hipp. τὰς πεφρυγμένας κριθὰς inaudiendas esse scribit. Sic autem vsurpat Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 572. 50.) πυροὺς καὶ κάχρυας φρύξας, triticum & hordeum torrefactum trita in vino exhibens. Rursus lib. 2. de Morb. (pag. 484. 51.) ἑψήσαντα τὰς κάχρυς σὺν τοῖσιν ἀχύροισιν, hordeum torrefactum vnà cum paleis, aqua maceratum in mulsa propinat. (Sic enim leg. existimo.) Iterum etiam lib. 3. de Morb. (pag. 497. 19.) ἡμιχοίνικον καχρύων εὖ διαπεπλυμένων ἐν ὕδατος χοΐ, hordei torrefacti chœnicem dimidiam probè loti in aquæ congio potione exhibet. Aliòqui certe & in singulari pro hordeo effertur Theophr. lib. 4. de Caus. plant. cap. 17. Est & κάχρυς arborum quarundam germinantium rudimentum & initium, vt scribit Theoph. hist. plant. lib. 3. cap. 7. Plin. lib. 16. cap. 8. cachryn vocat & pilulam, cùm scribit: Ferunt robora & cachryn. Ita vocatur pilula in medicina vrendi vim habens. Gignitur & in abiete, larice, picea, tilia, nuce, platano, postquam folia cecidere, hyeme durans. Continet nucleum pineis similem. Is crescit hyeme. Aperitur vere pilula tota, cadit cùm folia cœperint crescere. Est & καχρυδίας πυρὸς apud Theophr. de Caus. plant. lib. 5. capit. 16. & hist. plant. lib. 8. cap. 4. Καχρυδίας ἄρτος etiam dicitur panis ex hordeo tosto. Est & καχρύδιον granulum hordei tosti, seu hordeolum tostum, quo vtitur Arist. in Quæst. natur. sect. 20. quæst. 8. & Theophr. de Caus. plant. lib. 5. cap. 6. Hesych. καχρύδιον exponit πεφρυγμένας κριθάς, καταχρηστικῶς autem πάντα τὰ πεφρυγμένα, καὶ βοτάνην τὴν λιβανωτίδα, καὶ τὸ πτίλον τῶν βλαστῶν, καὶ πυρὸς γένος. omnia legumina tosta, & herbam quandam rosmarinum dictam, & piceæ germina, & frumenti genus quoddam. Quæ omnia κάχρυν significare etiam Etymologus scribit. Est autem animaduertendum apud Hipp. Lib. περὶ γυναικ. φύσ. loco prius annotato, exemplaria Regia manu exarata habere πυροὺς κεγχρίας, quædam etiam πυροὺς καὶ κεγχρύας, pro κάχρυας.

Καθαίρεσθαι purgare significat & idem quod φαρμακεύειν apud Hipp. medicamento purgante vti, & καθαίρεσθαι φαρμακεύεσθαι. Galen. Com. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 115. 4.) τὸ καθαίρεσθαι δὲ τῷ φαρμακεύεσθαι συμβαίνει ἐς ταὐτὸ... quod est purgari, & φαρμακεύεσθαι, quod est medicamento purgante vti, idem significant, vt & φαρμακεύειν & καθαίρειν. Quod etiam repetit Com. 2. in Prorrh. (pag. 191. 36.) Sic & καθαίρεσθαι & ὑποκαθαίρεσθαι, purgari & repurgari, de excrementorum purgatione dicitur. Et Hippocr. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 95. 41. H. 596. 56.) anginam post sanguinis detractionem ἐκλεικτοῖς ὑποκαθαίρεσθαι, per ecligmata repurgari vult, τουτέστιν αὐτὰ τὰ φλεγμαίνοντα κατὰ τὰ ὅλας μάλιστα μέρη κενοῦσθαι διὰ τῶν πτυσμάτων (vt scribit Gal.) hoc est, quæ in partibus inflammatione affectis continentur per sputa vacuari. τὸ γὰρ ἀκάθαρτον σῶμα καὶ περιττωμάτων πεπληρωμένον, ὅταν τις αὐτὸ κενώσῃ, καθαίρεσθαι λέγει. Nempe corpus impurum & excrementis redundans, dùm vacuatur, meritò quis repurgari dixerit. Est & καθαιρέειν & καθαιρέεσθαι detrahere, deiicere, deducere, deturbare. Et καθαίρεσις detractio, extenuatio & subtractio, corporis euacuatio quæ fit citra purgationem & sanguinis missionem, aph. 2. lib. 6. Epid. sect. 3. ἡ καθαίρεσις δρόμοισι, πάλῃσιν, ἡσυχίῃσι, περιπάτοισι ταχέσι. Corporis emaciatio cursu fit, quiete, palæstra, multis obambulationibus velocibus. Vbi καθαίρεσις subtractionem significat, quæ interdum humoribus, interdum etiam solidis partibus attribuitur, vt illic scribit Gal. τὸ μὲν γὰρ κενοῦσθαι ... μᾶλλον μὲν ... ἐπὶ τῶν ὑγρῶν λέγεται, τὸ δὲ καθαιρεῖσθαι, μᾶλλον μὲν ἐπὶ τῶν στερεῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐπὶ τῶν ὑγρῶν. Euacuationis nomen de solis liquidis dicitur, detractionis verò de solidis quidem magis, interdum etiam de liquidis. Sed Gal. illic καθαίρεσιν, ἀντὶ ... τῆς σαρκὸς καὶ μείωσιν, carnis extenuationem & imminutionem intelligit & corporis emaciationem. Hinc καθαιρετικὰ medicamenta vocantur, quæ carnem supercrescentem imminuunt, detrahunt, & ad statum naturalem deducunt. Καθαιρεῖν τὴν σελήνην est Lunam deiicere, deturbare, cœlo deducere vt loquitur Virg. hoc est densum elicere. Quam phrasim vsurpat Hipp. lib. de Morbo sacro (pag. 302. 44.) de magis & incantatoribus. εἰ γὰρ σελήνην τε καθαιρεῖν, καὶ ἥλιον ἀφανίζειν, χειμῶνά τε καὶ εὐδίην ποιεῖν, καὶ ὄμβρους καὶ αὐχμούς, καὶ θάλασσαν ἄπορον, καὶ γῆν ἀφορον, καὶ τἆλλα τὰ τοιουτότροπα πάντα ὑποδέχονται ἐπίστασθαι. Si enim Lunam deducere, & Solem obscurare, tempestatem, quæ ac serenitatem inducere, imbresque ac siccitates ciere, mareque sterile & terram facere, cæteraque id genus se scire profitentur. Rursus ibidem (vers. 53.) εἰ γὰρ ἄνθρωπος μαγεύων τε καὶ θύων, σελήνην τε καθαιρήσει, καὶ ἥλιον ἀφανιεῖ. Si quis enim magicis incantationibus & sacrificiis Lunam deducet & solem obscurabit. Lucian. in Dialogo amoris & Veneris, τὴν σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, cœlo Lunam deducis. Est autem Lunam cœlo deducere eius lumen abolere, quod magicis incantationibus se facturas pollicentur sagæ. De quibus eandem phrasim vsurpat Plutarch. in connub. præceptis αἳ δέ τις ἐπαγγέλλοιτο καθαιρεῖν τὴν σελήνην. Quòd si qua erit quæ de cœlo Lunam se detracturam polliceatur. Et rursus ibidem ὡς αὐτὴ καθαιροῦσα τὴν σελήνην, velut quæ Lunam cœlo detraheret.

Καθαπτόμενοι ψόφου, quod est strepitum sentientes, exponuntur Gal. in Exeg. σφοδρῶς αἰσθανόμενοι, vehementer sentientes, hoc est, strepitum facilè sentientes & percipientes, ψόφου ῥᾳδίως αἰσθανόμενοι, καὶ μὴ τοι καὶ πτοούμενοι, ὥστε καὶ ψοφώδεις dicuntur etiam eidem in Exeg. qui vel leui strepitu promptè irritantur ac perturbantur, aut qui ad quemuis strepitum expauescunt, consternantur, percelluntur, aut perturbantur. ὑπὸ τῶν ψόφων θορυβούμενοι ἢ ταραττόμενοι dicuntur Gal. Com. 1. in Prorrh. (pag. 176. 31. H. 48 D.) qui ad strepitus tumultuantur aut perturbantur, quod de Phreniticis scribitur, eumque locum à Gal. exprimi satis constat. Vbi scribit Gal. non ψόφου καθαπτόμενοι, sed meliùs dici, ὧν ὁ ψόφος καθάπτεται, quos strepitus tentat, perstringit, lacessit, aut irritat.

Κάθαρμα, purgamentum, recrementum quod in purgatione reiicitur & expurgatur. Lib. 5. Epid. (pag. 1153. C.) ἀνεκαθάρθη αὐτίκα ὀξέως πολὺ κάθαρμα, quæ statim multo recremento repurgata est. De vesica agitur, quæ ex medicamento multa recrementa reiecit, indeque repurgata est. Καθαρμοὶ etiam idem quod καθάρσιες & purgationes significant, vt Lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 646. 51.) ἐν τοῖσι καθαρμοῖσι σιτίοισι χρῆσθαι μαλθακοῖσι καὶ ὑποχωρητικοῖσιν. In purgationibus cibis vtitor mollibus & per aluum secedentibus. Alioqui καθαρμοὶ expiationes aut expiamenta indicant, vt lib. de Morbo sacro (pag. 302. 2.) καθαρμοὺς προσφέροντες, expiamentis oblatis. Et rursus ibidem (v. 17.) οὐδ' οἱ καθαρμοὶ ὠφελέουσιν, neque expiationes iuuant. Et (v. 31.) ὅσοι γὰρ ὑπὸ καθαρμῶν τοιούτων μετάστασιν γίνονται, καὶ ὑπὸ θεραπείης τοιῆσδε. Vbi enim ab huiusmodi expiamentis & tali curatione transmutantur. Atque ibidem aliàs sæpè.

Καθαρὸς, purus, liquidus, defecatus, quemadmodum καθαραὶ φλέβες dicuntur lib. 1. Epid. sect. 1. (pag. 356. 2. H. 941. A.) venæ puræ & defecatæ, quas illic τοῖς παχέσι ἔχουσι καὶ ὑπόλοις καθεστηκυίας... hoc est crassis, neque probè subsidentibus opponit Hipp. Sic rursus lib. 4. Epid. (pag. 1125. C.) καθαρὸν ὕδωρ tenui iungitur. καθαρὸν διαχώρημα, deiectio pura, neque colore præter naturam tincta, sed inculpata, qualis est in sanis. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 102. 2. H. 400. 15.) εἰ δὲ ἢν δὲ ὁ διαχώρησις μὴ ... ἰσχυρῶς. διαχωρέουσι χολώδεα, ἢ καθαρὰ ὁποῖα ὑγιαίνοντι αὐτῷ διαχωρήματα. Videndum quoque num deiectio nigra colore admodum fuerit, num pura, qualia sanorum alui recrementa esse solent. Alioqui διαχώρημα καθαρὸν intelligi potest ἄκρητον, syncerum, velut in Coac. (pag. 212. G.) διαχώρημα καθαρὸν ἐπιφερόμενον λύει πυρετὸν ὀξὺν μεθ' ἱδρῶτος. Deiectio pura succedens, febrem acutam cum sudore soluit. Syncerum namque aut biliosum alui profluuium intelligitur, quod cum sudoribus inter signa febres decernentia annumeratur. Alioqui malum est alui recrementum quod post febres longas syncerum est vt scribit Celsus, cap. 4. lib. 2. ex aph. 6. lib. 7. Est & καθαριότης ὀφθαλμῶν oculorum claritas, luciditas, puritas, luminosus & liquidus oculorum splendor, aut claror, (vt Plautino verbo vtar) in Coac. (pag. 152 G.) cui τὸ ἀχλυῶδες opponit, hoc est, caliginem, quemadmodum turbidum liquido opponitur, & liquida æthra dicitur, quæ opponitur turbido aëri, & liquidam tempestatem serenam Plaut. Mostell. vocat. Sic liquet turbido & fe-
«cato idem Plautus opponit. Nunc liquet, nunc defecatum est. Qua notione vinum defecatum & faecis transmissum liquidum dicitur, turbidoque aut feculento opponitur. Ex qua translatione animus defecatus & liquidus pro tranquillo & minimè perturbato Plauto ponitur, in Epid. & Pseud. Καθαροὶ ὀφθαλμοὶ, oculi lucentes, pellucidi, puri, lib. 5. Epid. (pag. 1162 C.) Est καθαριότης mundicia, puritas, in medicina lib. περὶ εὐσχημοσύνης. (p. 23. 55.) syncerites Caiuo dicitur, quemadmodum lib. περὶ ἰητροῦ. (pag. 19. 9.) medicum καθαρῶς ἔχειν, in vestitu & odoratu vnguentis mundiciei studere vult.

Κάθαρσις purgatio, absolutè dicitur Hipp. cùm humores praua qualitate affecti & noxij vacuantur, siue id natura moliatur, siue sponte fiat, aut medicamento. Gal. Com. in sent. 11. lib. 1. περὶ χυμῶν. Quod etiam scribit Com. 2. in Progn. (p. 138. 11.) his ver-

his verbis, κάθαρσιν ὀνομάζω τὴν τῶν ἀλλοτρίων κατὰ ποιότητα κένωσιν. Purgationem voco quando praua affecti qualitate humores vacuantur. Idem Com. ad aph 2. lib. 1. κάθαρσις δ' ἐστὶν ἡ τῶν λυπούντων κατὰ ποιότητα κένωσις. Purgatio est humorum euacuatio qui sua qualitate molesti sunt. Quod iisdem etiam verbis repetit, Com. ad sentent. 11. lib. 1. περὶ χυμῶν. Idem Com. 4. in lib. 6. Epid. (pag. 498. 22.) καθάρσεις γὰρ εἰώθεν ὀνομάζειν, οὐ μόνον τὰς ὑπὸ φαρμάκου γινομένας, ἀλλὰ καὶ τὰς ὑπὸ τῆς φύσεως. Purgationes nanque vocare consueuit, non eas solùm quæ à medicamento purgante, sed quæ etiam à natura fiunt. Eaque notione τῷ καθαίρεσθαι verbo vtitur Hipp. aph. 2. & 25. lib. 1. & 3. lib. 4. & aph. 10. section. 4. lib. 6. Epid. Thucyd quoque lib. 2. hist. in pestilentiæ enarratione, καθάρσεις & ἀποκαθάρσεις vocat vacuationes quæ symptomaticè morbi ratione naturæ impetu proorouentur. Quod etiam testatur Gal. Com. 4. in lib. 6. Epid. κάθαρσις pro purgatione quæ fit medicamento, & αὐτὴ ἡ φαρμακεία sumitur in Coac. (pag. 209. A.) ἐπὶ πάσῃ καθάρσει περισσῇ ψύξις μεθ' ἱδρῶτος, ὀλέθριον. In omni superflua purgatione, frigus cum sudore exitiale. At verò κάθαρσις omnem humoris vacuationem indicat, siue per aluum, siue per vomitum, seu per vrinas, sudores, sputa, aut etiam menstrua efferatur. Et καθάρσεις pro vacuationibus sumuntur in Prorrh. (pag. 206. 22. H. 76. F.) αἱ ἄκριτοι τελευτῶσαι καθάρσιες, quæ in synceras tendunt purgationes, hoc est vacuationes. Nam vt illic scribit Gal αἱ τῶν ἀκρήτων καθάρσεις, ἀντὶ τοῦ εἰρῆσθαι κενώσεις. ὅταν γὰρ ἐκκρίσει ἀμείνονι τύχῃ τὰ διεφθαρμένα, καθαρθῆναι τὸ σῶμα, ὅταν ἐκκρίνηται τὰ τῷ λόγῳ τῆς νόσου γινόμενα. Præstabat pro καθάρσεις κενώσεις dici. Vbi enim corruptæ excetni contigerit, corpus expurgatur, cùm quæ morbi ratione fiunt excernuntur. Ideoque in Coac. (pag. 218. H.) vbi eadem sententia repetitur, τὰ ἄκρητα τελευτῶντα διαχωρήματα, dejectiones quæ ad synceras tendunt, dicuntur. Καθάρσεις lib 3. Epid. in st. pest. (pag 427. 24. H. 1086. B.) medicamentorum purgationes, aut ciborum & eorum quæ assumuntur per aluum vacuationes & eductiones significant. καὶ γὰρ αἱ καθάρσεις τοὺς πλείστους προσέβλαπτον. Purgationes nempe plurimos magis offendebant, hoc est τὰς προσφερομένας vacuationes. Sunt autem προσφερόμενα, vt illic scribit Gal. καὶ κοινῶς ἅπαντα τὰ βοηθήματα, καὶ ἰδίως τὰ ἐσθιόμενα καὶ πινόμενα, & ad vtraque τὰς καθάρσεις referri scribit. Sic rursus ib. (pag 428. 2. & 3. H ib. D) καθάρσεις οὔρων, vrinarū expurgationes pro vacuationibus ponuntur. οὔτε γὰρ πάχος, οὔτε πεπασμόν, οὔτε καθάρσιας χρηστὰς εἶχεν. Nam neque crassitudinem, neque concoctionem habebant, neque probè expurgabantur. Iterumque, ἐπὶ πολλοῖσι γὰρ αἱ καθάρσιες χρησταὶ γινόμεναι, ὠφέλουν. In multis nanque probæ per vesicam expurgationes bono sunt. Et lib. 1. Epid. (p. 1028 E.) οὔρων δὲ κάθαρσις πολλή, καὶ πάχος, καὶ ὑπόστασις. multæ vrinæ expurgatio cum copia, tum etiam subsidentia. Κάθαρσις quoque pro thoracis expurgatione, & eorum quæ sunt in pulmone per sputa eductione & vacuatione crebrò Hipp. sumitur. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 46. 52. H. 385. 31.) καὶ ὁκόσῳ ἂν πλείων ἡ κάθαρσις γίγνηται. & quantò maior expurgatio fuerit. Et rursus ibidem (p. 47. 26. H. ib. v. 40.) αὗται γὰρ καθάρσιες πολλῷ τελεώτεραι γίνονται. Nempe & purgationes longè perfectiores eueniunt, hoc est sputorum eductiones. Quo in significatu verbo ἐκκαθαίρεσθαι vtitur ibidem. αἵ τε γὰρ ὀδύναι ἐν τοῖσι πλευριτικοῖσιν αὐτόματοι παύονται, ὅταν ἄρξηται πτύειν τι ἄξιον λόγου καὶ ἐκκαθαίρεσθαι. Dolores enim lateris dolore laborantium confestim sponte desinunt, vbi quid estatu dignum spuere & expurgare cœperint. In Progn etiam (pag. 146. 10. H. 41. 37.) πτυέλων καθάρσιες sputorum purgationes pro excreationibus & vacuationibus ponuntur. ὁκόσαι δὲ τῶν ὀδυνημάτων ἐν τούτοισι τοῖσι χωρίοισι μὴ παύονται, μήτε πρὸς τὰς τῶν πτυέλων καθάρσιας. Dolores qui in his affligunt sedibus, quos neq; sputorum expurgationes sedare potuerunt. Rursus li. 3. Epid. in st. pest. (p. 429. 3. H. 1089. F.) ἀλλ' εἰ καὶ ὑποπονοῖεν, αὖθις πρηέως πάνυ ἡ κάθαρσις ἡ ἀπὸ πνεύμονος ἐγίνετο. Quòd si quadantenus laborarent, rursus tamen valdè placidè omnibus ex pulmone purgatio procedebat. Et ægr. 8. lib. 3. Epid. post. st. pest. καὶ τῶν ἀπὸ πνεύμονος οὐ χρησταὶ αἱ καθάρσιες, neq; probæ pulmonis expurgationes erant. Gal. quoque Com. ad aph. 8 lib. 5. κάθαρσιν dici Hip. scribit eorū quæ ex thorace educuntur, & pleuritidem cōmittunt, vacuationem. τὴν διὰ τῶν πτυσμάτων κένωσιν τῶν τὴν πλευρῖτιν ἐργαζομένων χυμῶν, ἀνακάθαρσιν καὶ κάθαρσιν εἰώθεν ὀνομάζειν ὁ Ἱπποκράτης, ἀναφέρων καὶ τὸ πτύειν τούτοις καθαίρεσθαι κατὰ τὸ τῆς ἄνω φορᾶς οἰκεῖον, καὶ τὸ προσηγορικὸν ὀνόματι. Per sputa, vacuationē humorum morbū lateralem efficientium, ἀνακάθαρσιν & κάθαρσιν hoc est per superiora repurgationem & purgationem vocare consueuit Hipp. sicuti & expuere eos purgari dicit, tum in lib. de rat. vict. in morb. ac. tum in Prog. Καθάρσιες quoq; pro purgationibus menstruis sumuntur Hip. aph. 60. & 61. lib. 5. ἢν γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ αἱ καθάρσιες πορεύωνται. Si mulieri vterum gerenti purgationes procedant. Et, ἢν γυναικὶ καθάρσιες μὴ πορεύωνται. Si mulieri purgationes non prodeant. Quinetiam Gal. lib. de atra bile (p. 362. 41.) τὴν καταμηνίων ἔκκρισιν (menstruæ purgationis excretionem) κάθαρσιν antiquis dici testatur & Com. 3. in lib. 5. Epid. (p 424. 8.) κάθαρσις etiā dicitur Hipp. ἡ τῶν λοχίων κένωσις, partus purgamentorum purgatio, ægr. 2. li. 3. Epid. post. st. pest. καθάρσιος μὴ γινομένης, cùm purgationes non irent. Et Gal. in Com. eam quæ post partum fit sanguinis excretionem, κάθαρσιν dici testatur, quod puriorē sanguinis partem fœtus alimenti gratia ad se attrahens, relictū vitiosum in venis, qui cacochymiam multam vterum gerentibus præbet, natura post partum expurget. Quod etiam scribit lib. de atra bile. Κάθαρσις etiam ad animum refertur Hippoc. lib. περὶ εὐσχημοσύνης (p. 23. 37.) εἴδησις τῶν πρὸς βίον χρησίμων καὶ ἀναγκαίων καθαρσίων, cognitio ad vitam vtilium & necessariarum purgationum. Philosophiæ enim cognitionem innuit & studium, cùm vitæ sit magistra animorum medela, morumq; moderatrix. Vbi tamen quidam leg. καὶ ἀναγκαίων καθαρσίων ἀπεμπόλησις, vt nundinatio aut venditio medicamentorum ad purgandum necessariorum intelligatur, cuius cognitionem necessariam esse medico significet. Exemplaria autem manu scripta illic καθαρσίων non καθαρτηρίων habent, & aliter ἀπεμπόλησιν ibi sumunt Interpretes.

Καθαρτικὸν φάρμακον medicamentum purgans dicitur, quod quouis modo excrementa purgat, aut quod per vomitum aut per aluum omnes humores attrahendi facultate deturbando expurgat. In vlceribus verò καθαρτικὸν medicamentum dicitur, quod præter siccandi vim (quæ præcipua est in vlcerum curatione) etiam detergendi facultatem habet, qua vlcera pura reddit, qualia quæ ex ærugine aut ex squama æris componuntur, vt scribit Gal. Com 3. in lib. de fract. (p. 560. 6. H. 766. H.) Eo medicos vti in vlcerum curatione sic scribit Hip. lib. de fract. (p. 559. 44. ibid.) οἱ δὲ μήτε μέγα ἀγαθόν, μήτε μέγα κακὸν ποιέοντες, ἰητρεύουσι τὰ δὲ ἕλκεα καθαρτικοῖσι. At quidem certè nonnulli, qui neque multum prosunt, aut obsunt, vlceribus medentur imposito aliquo medicamento purgante.

Καθέδρα apud Hipp. anum & sedem significat, vt ἕδρα etiam sedes dicitur. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 557. 48.) καὶ ἐς τὴν καθέδρην, καὶ ἐς τὴν κύστιν θέρμη τις καὶ ὀδύνη ἐμπίπτει. & in sedem ac vesicam calor quidam ac dolor irrumpit.

Καθεστηκότες dicuntur Hipp. qui constantem ætatem agunt & mediam, hoc est virilem & maturam, quæ media est inter iuuentutem & senectutem, aph. 13. li. 1. Vbi scribit Gal. καθεστηκότας δὲ λέγει δηλονότι τοὺς τὴν μέσην ἔχοντας ἡλικίαν, ἀκμῆς τε καὶ γήρως, ὡς παῦσαι μὲν ἤδη τὴν τῆς ἀκμῆς, μηδέπω δὲ μηδεμίαν αἴσθησιν σαφῆ γήρως ἔχειν. οὕτω δὲ καὶ Θουκυδίδης ὀνομάζει τοὺς ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ. Eos autem qui constanti sunt ætate appellat, qui mediā habēt ætatem inter vigorem & senectutē, ita vt iam desinat ætas illa florida, necdum tamen vllum senectutis manifestū sensum sentiant. Sic etiam Thucyd. eos qui constantem ætatem agerent. καθεστηκυῖα ἡλικία etiam dicitur Platoni in Epist. ætas matura, quæ constans & grauis vocatur M. Tullio in Dialogo de Senectute. αἱ καθεστηκυῖαι καὶ ἀκριβέες δίαιται aph. 5. lib. 1. stata, certa, præscripta, & accurata victus ratio dicitur, quasi constituta, quæ paulò pleniori opponitur. Eadem ἀκριβὴς καὶ δι' ὄνυχος ἀπηκριβωμένη δίαιτα vocatur Plutar. ἐν τοῖς ὑγιεινοῖς παραγγέλμασι, valde accurata & ad vnguem (vt dici solet) explorata aut obseruata vitæ ratio. Καθεστῶτες καιροὶ sunt Hipp. constantia & certa tempora, legitima & moderata, quæ constanter præstitutam à natura temperiem & ordine quodam seruant, nec qualitatibus suis modum excedunt, quibus ἀκαταστάτους, illegitima, incerta & inconstantia tempora opponit Hipp. aph. 8. lib. 3. & lib 2. Epid. (pag. H. 997. E.) καθεστῶτας καὶ καλῶς ὡραίους καιροὺς scribit Gal. τὰς ὥρας τὰς ἐν τάξει τὴν οἰκείαν κρᾶσιν ἀπολαμβανούσας, hoc est, certa & constantia tempora vocari, anni partes quæ ordinatè aut tempestiuè suam seruant temperiem. Ideoq; id rectè exprimitur ab Hipp. dum scribit, ἢν ὡραίως τὰ ὡραῖα ἀποδιδῶσιν, hoc est, si conuenientem & suam tempestiuitatem seruent, aut tempestiua tempestiuitate. Sic καθεστὼς ἔτος, hoc est annus benè ordinatus & constans aut ordine constitutus, qui dicatur ex mente Hipp. docet Gal. in Com. aph. 8. lib. 3. τὸ ἔτος ὑγιεινότατον, saluberrimus annus dicitur lib. de aere, loc. & aq. (p. 287. 3.)

Καθεῖναι exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. τῷ στρεπτῷ μοτείειν per intortum linamentum, ἀπὸ τοῦ καθιέναι, quod est immittere aut indere, ex li. 2. περὶ γυναικείων, μοτῷ ὠμολίνῳ καθεῖναι, linamentum ex crudo lino intortum immittito, aut curationē per linamentum ex crudo lino intortum & immissum facito. Verùm nostris in exemplaribus (pag. 659. 23.) μοτῷ καθιμείρ

legitur, quod est ex crudo lino linamentum indito, aut ex crudo lino linamento immisso curationem facito. Vult enim Hip. ex lino crudo tria linamenta contorta & conuoluta (ὑποθέτας μοτοὺς τρεῖς, hoc est tres suppuratorios penicillos in longitudinem implicitos vocat) in vterum immitti ob mollitiem, ne osculum vteri exasperent. Quæ quidem intorta linamenta suppuratoria oblonga esse, & quinque digitorum longitudinem adæquare postulat, digiti verò parui crassitudinem, quò facilius induratum vteri osculum contingant aut emolliant. Quo sanè ex loco Exeg. Gal. lectio emendanda videtur. Alioqui sanè καθετὴρ instrumentum est chirurgicum, & fistula oblonga, caua & recurua, qua in vesicæ vitiis vtimur, & si quid in eam iniici debet, per eam infundimus aut immittimus, vt scribit Gal. lib. 5. Meth. med. (pag. 86. 38. & 87. 57.)

Καθιδρύσαι est constituere & restituere in pristinam sedem & locum. Prorrh. 2. (pag. 102. E.) de oculo rupto & vbi pupilla foras prominet, χαλεπὸν καθιδρύσαι dicit, quem non facilè restituas pristinæ sedi, aut redintegres. Rursus ibid. F.) τὰ δὲ σμικρὰ μετακινήματα τῆς ὄψιος οἷά τε καθιδρύσασθαι. Exiguæ verò pupillarum emotiones facilè restituuntur.

Καθίζεσθαι considere, desidere, sedere, collocari. De ossibus dicitur, vbi in suum locum restituta sunt. Lib. de fract. (pag. 552. 14. H. 762. C.) ἢν μοῦνον ἐς τὴν ἑωυτῶν χώρην τὰ ὀστέα αὖθις καθίζηται si modò in suam sedem ossa resederint, hoc est in pristinam sedem recesserint, aut restituta sint.

Καθιννύσθαι apud Hipp. desidere, considere, insidere, idem quod καθίζεσθαι, sedere, collocari. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 658. 38.) θερμῷ λούειν καὶ καθιννύσθαι θαμινὰ ὅλον τὸ σῶμα, calida lauato, & frequenter toto corpore insideat. Rursus ibidem (pag. 662. 19.) καθιννύσθω ἐν ὕδατι, in aqua desideat, aut desidere iubeto. Et iterum (pag. 665. 11.) καθιννύσθω ἐν ἐλαίῳ θερμῷ, in oleo calido desideat. Vbi tamen καθιζνύσθαι legitur, vitiosè tamen, vt ἐς καθιζνύσθαι ἐν ῥόδων ἀφεψήματι dicitur ibid. (pag. 674. 49.) in rosatum decocto desidere. Sic lib. de fract. (p. 551. 10. H. 752. E.) καθιννύσθαι δὲ χρὴ τὸν ἄνθρωπον οὕτως, hominem autem ita collocari oportet, aut statui, hoc est, desidere aut iacere. Sic enim illic καθιννύσθαι καθεζέσθαι ἢ καθίζειν exponit Gal. etsi καθιννύσθαι vitiosè ibi legitur.

Καθιστάναι & καθίστασθαι multiplicem & variam habent significationem apud Hipp. Interdum enim consistere, ac velut considere aut firmari significant, vt lib. 7. Epid. (pag. 1222. A.) εἰς ὀσφὺν ἡ ὀδύνη κατέστη. in renibus dolor constitit, hoc est, in renes decubuit, firmatus est & stabilitus. Quomodo καθίστασθαι sæpius Hipp. dicitur de dolore aut malo quod in parte aliqua constitit, consedit, in eamque decubuit aut sistitur. Sic lib. 7. Epid. (pag. 1135. C.) ὀδύναι ἐς ὑπογάστριον καὶ βουβῶνας καθίσταντο, ventris dolores ad imum ventrem & inguina decumbebant, in imo ventre & inguinibus consistebant. Sic lib. 4. Epid. (pag. 1136. A.) καθιστάμενον ἐς πλεύμονα, malum in pulmones incumbens & firmatum significat. Et κατάστημα exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. τὸ οἷον κατεστήριγμα καὶ ἐπικείμενον, velut innixus aut decubitus, & καταστῆναι τὸ ἐπικεῖσθαι, decumbere. Verùm mihi locus suspectus est cùm indicatura falsa sit. Neque enim lib. 1. Epid. τὸ κατάστημα legitur. Καθεστάναι τὰ τοῦ πυρετοῦ ἐν κροτάφοισι, febris in temporibus consistere aut firmari dicitur, de febre quæ alioqui leuis erat, & in temporibus sedem habebat, & quæ ex dolore capitis tantùm deprehenderetur. Lib. 7. Epid. (pag. 1206. G.) καὶ ἦν οὕτω τὰ τοῦ πυρετοῦ ὑπολεπτά, ὡς ἄδηλα καθεστάναι πλὴν ἐν κροτάφοισι. (Sic enim illic legimus) & febris adeò leuis erat, vt obscurè præter quàm in temporibus consisteret, hoc est vix illi aliam sedem quàm in temporibus constitueres. Quæ locutio est valde popularis & ex vulgi opinione pendet, qui ex dolore capitis qui febrem subsequitur, in capite febrem consistere dicit. Καθεστάναι etiam significat in sedem propriam restituere, collocare & constituere, diciturque de ossibus suo loco motis, cùm suam in sedem reponuntur aut restituuntur. Sic enim exponit Gal. Com. 3. in lib. de fract. (pag. 569. 11. H. 773. B.) καθεστάναι συνήθως λέγουσιν οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἴωνες, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν οἰκείαν χώραν ἀγαγεῖν, καθεστάναι, hoc est restituere, recepto more dicunt qui Asiam incolunt Græci, pro in propriam sedem reducere. Indeque καθεστάσιος nomen deducitur, vt ibid. etiam scribit Gal. quæ est restitutio, in suam sedem repositio, velut καθίδρυσις exponitur Gal. collocatio. Recondere ossa & recondi quæ reponuntur, aut condi, dicit Celsus.

Καθεστάναι τὸ σῶμα, est corpus ad purgationem componere, præparare, adducere, Hippocr. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 648. 40.) ἐπὴν τὸ δὲ καταστήσῃς τὸ σῶμα οὕτως. Vbi verò corpus eò redegeris, aut sic composueris, hoc est, ad purgationem præparaueris aut accommodaueris. Sic καταστῆσαι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἴησιν, hominemque ad curationem adducere, reuocare, dicit Hipp. Prorrh. 2. (p. 97. B.) ὥστε μὴ δυνατὸς καταστῆσαι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἴησιν καταστήσαντα, vt hominem ad integrã curationem adducere nequeant. De vulneribus lethalibus agitur, quæ talia sunt vt hominem in integritatem sensuum non restituant, aut tam magna, vt inde homines ad sensuum integritatem nunquam redire queant. Qua notione sæpè dicitur Hipp. καθίστασθαι εἰς τὸ αὐτό, in integrum restitui, ad integritatem redire, in pristinum statum reuerti, aut in eundem statum & habitum restitui. In Coac. Prænot. (pag. 144. E.) φωνῆς λυθείσης εἰς τὸ αὐτὸ καθίσταται, voce libera reddita, aut soluta, in integrum restituuntur. Rursus Prorrh. 2. (p. 111. H.) ὅτοι ἀδύνατοι εἰς τωὐτὸ καθιστάναι (sic enim lego cùm exemplaria omnia εἰς τῶν legant) ij restitui non possunt, quod est ad integritatem redire. In pristinum habitum reuerti dixit Celsus cap. 8 lib. 2. illum locum exprimens. Et lib. 7. Epid. (pag. 1255. C.) καθίστατο εἰς τωὐτό eadem notione sumi potest, integritati restituebantur, in pristinum statum reuertebantur. Etsi de doloribus intelligi potest qui ad eundem locum consistebant, hoc est ad inguina & imum ventrem considebant aut sistebantur. Eodem quoque sensu καθίστασθαι sumi potest in Progn. (pag. 122. 32. H. 37. 10.) ἢν δὲ αὐτὸ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ μὴ καταστῇ, αὐτὸ ἐν τῷ χρόνῳ τῷ προειρημένῳ καταστῇ. Quod si nihil horum præcessisse dixerit, neque iam dicto tempore restituta fuerit, hoc est in pristinum statum restituta, aut ad naturalem statum reducta, cadauerosa illa facies. Illic enim τὸ καταστῇ, ἐπανορθωθῆναι πρέπεται, hoc est reformetur aut ad statum naturalem reducatur, exponit Gal. Etsi illic καταστῇ constiterit, conquieuerit, destiterit, sedata fuerit, intelligi potest, quemadmodum sumunt interpretes, familiari Hipp. phrasi, qui καθίστασθαι pro καταπαύεσθαι sæpè ponit, vt de morbo quiescente aut dolore sedato & remisso, aut composito sæpè effert. Sic etiam καθίστασθαι eadem in re vsurpatur in Coac. (pag. 152. B.) de faciei extenuatione, quæ ex causis externis orta, veluti vigiliis, inedia, alui resolutione, vna die ac nocte conquiescit, finitur, aut restituitur. καθίσταται δὲ ἐν ἡμέρῃ ἐν τῇ ἡμέρῃ ταῦτα ἀμφοτέρῃσι. Nam quæ his de causis orta est corruptelæ species, vna die ac nocte conquiescit, desinit, restituitur, in pristinam constitutionem reuertitur. Καθίστασθαι verò & καθίστασθαι de tumoribus conquiescentibus, consistentibus, detumescentibus, aut subsidentibus, dum discutiuntur & residunt Hipp. sæpè effertur. Vt lib. 1. Epid. (pag. 373. 44. H. 956. F.) τὰ περὶ τὰ ὦτα ἐν πυρέτοισι ἐπαιρόμενα μετ' ὀδύνης τοῖσιν οὐκ ἐκλείποντος τοῦ πυρετοῦ κρισίμως οὔτε καθίσταντο, οὔτε ἐξεπύει. Quibus febre iudicatoriè desinente, tumores ad aures in febribus cum dolore suborti, neque conquiescunt neque suppurantur. Rursus ibidem (pag. 374. 49. H. 958. B.) οἷσι δὲ τὰ περὶ τὰ ὦτα γινόμενα, εἰκοστῇ ἀπολύοντο, κατέστη δὲ πᾶσι καὶ οὐκ ἐξεπύησεν. Quibus tubercula ad aures enascebantur, ea die vigesimo decernebant. Sedata autem sunt iis omnibus quibus non suppurarunt, hoc est conquieuerunt & discussa sunt, quod significat eorum vim & feruorem resedisse & quodammodo detumuisse. Id verò propius exprimit vulgaris lectio quam nostris in eum locum Annotat. amplexi sumus, quæ κατέστη pro κατέστη legit. Verùm κατέστη legit Gal. lib. 2. de dieb. decret. Et rursus ægr. 10. lib. 1. Epid. de tuberculis ad aures. τὰ δὲ περὶ τὰ ὦτα, οὔτε καθίσταντο, οὔτε ἐξεπύει. Quæ autem ad aures enascebantur tubercula, neque conquiescebant neque suppurabant. Et lib. 7. Epid. (pag. 1221. E.) de tuberculo ad aures suborto, ἀσήμως κατέστη, citra vllam significationem conquieuit. In Progn. etiam καθίστασθαι de tumoribus præter naturam dicitur, cùm remissa inflammatione & discussis humoribus subsidunt & detumescunt. (pag. 131. 53. H. 38. 44.) καὶ τὸ οἴδημα μὴ καθιστάμενον, ἐς ἐμπύησιν τρέπηται, & tumor non subsidet, ad suppurationem vertitur. Vbi καθίστασθαι tumores scribit Gal. cùm per euaporationem discussis eos committentes humoribus, curantur. Rursus ibidem (p. 132. 38. H. 38. 55.) καὶ τὸ οἴδημα μὴ καθίσταται, neque tumor resedit. Et καθιστάμενα οἰδήματα sunt quæ καταπαυόμενα dicuntur in Progn. (p. 135. 11. H. 39. 40.) iisq; τὰ ἱστάμενα opponuntur, quæ sunt τὰ ἐπαιρόμενα vt exponit Gal. Rursus quoque lib. 4. Epid. (p. 1121. E.) καὶ τὰ περὶ τὰ ὦτα καὶ γνάθον οἰδήματα μαλθακά, καὶ ξὺν πυρετῷ καθίσταντο. & ad aures ac malas tumores molles, qui etiam cum febre conquiescebant, sedabantur. Neque absimili locutione dicitur κατέστη φθίσις lib. 5. Epid. (pag. 1162. E.) tabes quieuit, constitit, hoc est, composita fuit, aliquantum sedata est. Et καθίστασθαι de rebus sedatis, compositis & minime perturbatis dicitur, & ad vrinas residentes, puras & defæcatas, ac minimè perturbatas refertur Hipp. sæpius, quomodo etiam aqua turbida, in qua crassamentum subsedit, κατέστη dicitur. Sic lib. 1. Epid. (pag. 355. 48. H. 940. G.) οὖρα οὐ καλῶς καθιστάμενα, vrinæ non probè consisten-

sistentes dicuntur, quæ nullam, aut paucam, eamque crudam & incoctam habent subsidentiam, ideoque perturbatæ remanent & crassis ferè iunguntur, iisque ibidem τὸ ὑφιστάμενον opponit. Rursus ibidem sect.2. (pag.363.40.H.945.F.) οὖρα παχέα μὲν ἔχοντα, θολερὰ δὲ οὐδὲν ὑφιστάμενα, vrinæ crassitudinem quidem habentes, verùm turbulentæ, nihil consistentes, simul ponuntur. Atque huiusmodi vrinæ crassæ & minimè subsidentes ἀνατεταραγμένων καὶ θολερῶν numero reponuntur, & magnam crudæ flatulentæq; materiæ agitationem, aut perturbationem, aut feruorem indicant; vt scribit Gal.Com.1.in li. 2. Epid. (p.355.20.H.940.G.) & Com.3. in lib.3. Epid. (p. 400.43. H.1062 H.) idque præcipuè si diutius depositæ non subsidant, quod per κείμενα οὐχ ὑφίσταται sæpius exprimit Hipp. Has verò vrinas his verbis appositissimè exprimit ægr 4.lib.1. Epid. οὖρα δὲ μετὰ σπασμὸν ἀθρόα πολλὰ, ἐλαχίστοις ἀναμιμνήσκουσι παχὺ λευκὸν, οἷα γίνεται ἐκ τῶν ὑφισταμένων ὅταν ἀναταραχθῇ κείμενα πολλὰ χρόνον, οὐχ ὑφίστατο. Conuulsa autem vrinam confertim multam reddidit, ratoque ab iis qui assidebant admonita, crassam, albam, quale quid in subsidentibus vrinis visitur, quæ longo interuallo depositæ returbantur, eaque non subsidebat. Rursusque ægr.11.lib.1. Epid. οὖρα παχέα λευκὰ, θολερὰ, οἷα γίνεται ἐκ τῶν ὑφισταμένων, ὅταν ἀναταραχθῇ κείμενα χρόνον πολλὸν, οὐχ ὑφίσταντο. vrinæ crassæ, albæ, turbulentæ, cuiusmodi esse solent quæ subsederunt, vbi multo tempore depositæ returbantur, neque subsidebant. Itemque ægr 3.lib.3.Epid. πεντεκαιδεκάτῃ οὖρον θολερὸν, οἷα ἐκ τῶν ὑφισταμένων γίνεται, ὅταν ἀναταραχθῇ. Decimo quinto vrinam turbidam reddidit, cuiusmodi fit ex his quæ vbi subsederunt commouentur. Et ægr.5. lib.1. Epid. οὖρα δὲ παχέα ἔχοντα, θολερὰ, ὑπέρυθρα κείμενα οὐχ ὑφίσταντο. Vrinæ crassæ, turbulentæ, subrubræ, quæ depositæ non subsederunt. Et ægr.2.lib.3. Epid. οὖρα παχέα ὑπέρυθρα, κάτω λεπτὰ, οὐχ ὑφίσταντο. Vrinæ crassæ subrubræ, deorsum tenues, neque subsidebant. Rursusque οὖρα παχέα, ἐρυθρὰ, κείμενα οὐχ ὑφίσταντο. Vrinas crassas, rubras, reddidit, quæ depositæ non subsidebant. Itemque, οὖρα παχέα καὶ ἐρυθρὰ οὐχ ὑφιστάμενα, vrinæ crassæ & rubræ, non subsidentes. Rursus etiam ægr.6. lib.3. Epid post st. pest. οὖρον πολὺ, θολερὸν, λευκὸν, κείμενον οὐχ ὑφίστατο. Vrinas reddidit multas, turbulentas, albas, quæ nec depositæ subsidebant. Easdem quoque vrinas exprimit Hipp. ægr.2.lib.1. Epidem. per οὖρα παχὺ κείμενον, quod indicat vrinas depositas non resedisse, sed perpetuò crassas remansisse & turbidas, vt illic scripsimus, & multa de eiusmodi vrinis diximus. In Coac. etiã (p.215.A.) τὸ ὑφιστάμενον οὖρον dicitur, vrina in qua aliquid residet, & quæ deposita consistit aut subsidet, cui τὸ ἐπινεταχθὲν, crassa & returbida opponitur. Neque admodum dissimili notione ὑφιστάμενον πτύαλον, sputum quod consistit, considit aut subsidit, hoc est, quod progressu temporis maturatum fuit, cõctum aut concretum, aph.4.sect.4 lib.6.Epid. de inueterato in respirationis instrumentis tuberculo, ægrè maturescente & rupto. ὑφιστάμενον δὲ ἐμέσματι χολώδει ὅμοιον λεπτῷ, quod vbi constiterat, vomitionem biliosam & tenuem referebat. Inter initia enim in tuberculorum eruptionibus, sanguinea & florida sputa expuuntur, deinde procedente coctione biliosa & flaua.

Κάθοδος ἐπιμηνίων, & κάτοδος Ionicè, est menstruorum regressus, reditus, & reuersio, non descensus, cùm menstruis suppressis sanguis sursum regreditur, plurimáque symptomata periculi plena virginibus creat. Lib περὶ παρθενίων (p.562.36.) ἅμα τῇ καθόδῳ τῶν ἐπιμηνίων, vnà cum menstruorum reuersione, regressu, etsi illic κάθοδος pro descensu sumi potest.

Καθ᾽ ὁρμὴν κινεῖσθαι dicitur quod impetu voluntatis mouetur, quod est facultatis animalis munus. καθ᾽ ὁρμὴν, κατὰ προαίρεσιν, ἐθέλοντα exponit Galenus Com.2.in Progn. (p.136.30.) motu voluntario, ex arbitrio, ex consilio aut voluntate.

Καθυγραίνεσθαι est humectari, humescere, & de aluo effertur Hipp. quæ humescens effunditur, cùm semel multa per eã prorumpunt, aph.27.li.4. τούτοισιν αἱ κοιλίαι καθυγραίνονται, iis alui humectãtur, humescẽtes effundũtur. In Coac. verò (p.142 D. de his, κοιλίαι καθυγραίνονται dicit. Quam locutionem etiam repetit ibid. (120.A.

Καθυλομανέειν significat frondibus & foliis luxuriare & superfluè abũdare, superuacuis frondibus luxuriando syluescere. Propriè de arboribus dicitur, quæ inutili fruticatione luxuriant, feceq; insaniũt, & in materiæ effusionem exuberant. Idem quod ὑλομανεῖν significat, & vsurpatur Hipp in Epist. ad Dionysium (p. 1276 41.) de muliebri natura, ἔχει γὰρ φύσις ἐν τῷ ἀκόλαστον ἐν αὐτῇσι, ἣν μὴ καθ᾽ ἡμέρην μὴ ἐκκόπτῃ, ὥσπερ τὰ δένδρεα καθυλομανέειν. Habet enim innatam natura lasciuiam, quæ nisi in dies resecetur, velut arbores, superuacuis frondibus & inutili fruticatione luxuriat. ὑλομανεῖν exponitur Hesych. ὁ ταῖς ὕλαις χαίρων.

Καίριον, significat Hipp. periculo & morti opportunum, h.e. lethale, & de vulneribus dicitur quæ certissimam ac celerrimam mortem adferunt. Lib. de art. (p.600.56.H.797.C.) καίρια καὶ αἱ τρωματίαι vulnera tẽporibus illata periculi plena. Quẽ etiam locum ex Hip. adducit Gal. Com.3. in Prorr. (p.210.1.) verùm vitiosè scribitur nostris in codicibus. Et li.1. de Morb. (448.8.) καίρια νουσήματα ἢ τρώματα, dicuntur morbi periculosi & lethalia vulnera. Est autem Phrasis Hom. indeq; veteribus vsurpata, vt Il.θ (v.84 & v.326.) μάλιστα δὲ καίριόν ἐστι, valde autẽ periculo est obnoxium. De summo equorũ vertice dicitur, qui locus ictus periculo valde est opportunus. εὔκαιρον πρὸς θάνατον & ἐπικίνδυνον exponit Schol. Quod his verbis expressisse videtur Virg. lib.12. quæ fata celerrima. Rursus Il.λ. (v.439.) βέλος κατακαίριον dicitur telum lethale.

Καιρὸς apud Hipp. occasionem & rei gerendæ opportunitatem significat, vt cùm καιρὸς ὀξὺς dicitur aph. 1. li.1. & οἱ καιροὶ ὀξέες Prorr.2 (p.103.A.) occasio & rei gerendæ opportunitas præceps & lubrica. Rursus li. de rat. vict. in morb. ac. (p.52.12. H. 386.50) καιρὸν δὲ τῆς δόσιος τοῦ ῥοφήματος τόνδε μάλιστα φυλάττεσθαι. Tempus autem exhibendæ sorbitioni opportunum hoc maximè obseruare oportet. Et rursus ibidem νομίζω μέγα δύνασθαι τὸν καιρὸν ἐν πάσῃ τῇ τέχνῃ. Sanè existimandum omnibus in morbis tempus multum posse. Sic li.1. de Morb. (p.447.50.& 448.5.) καιροὶ ὀξύτατοι & ὀξέες dicuntur, occasiones exhibendorum remediorum valde præcipites & lubricæ in morbis repentinis & lethalibus, ibique καιρὸς esse dicitur tempus exhibendo remedio opportunum. Lib quoq; de Loc in hom. ὁ ἰητρικὸς ὀλιγόκαιρος dicitur, quo significatur valde breuem & ancipitem esse exhibendi remedij in medicina occasionem aut opportunitatem. Et ibidem καιρὸς exhibendi cibi aut remedij medici vsum opportunum denotat, ad quem certè valde attentum esse vult Medicum: vt & li. περὶ εὐσχημοσύνης (p 22.51.) περὶ τὸν καιρὸν συλλήψιος εὔθετος καὶ ἐπιτήδειος, h.e. in occasione suscipienda appositos & aptos, hoc est prudentes Medicos esse vult. Καιροὶ etiam dicuntur Hipp. tempora & occasiones quibus rebus salubribus vti licet, aut quibus eæ iuuant, vt li. de rat. vict. in morb. ac. de oxymelite (p.79.10.H.393.45.) καιρὸν μὲν τινα πολλὸν ἔχει. Has autem habet vtẽdi opportunitates. Vt scribit Gal. τοὺς καιροὺς ὅτου τῆς χρήσιος αὐτοῦ λέγει καθ᾽ ὃν χρηστέον, ἢ τοὺς τῆς ὠφελείας, ὁποῖοι καὶ κατὰ τὸν τὸ σημαινόμενον ἐδείχθη χρώμενος αὐτὸ τῇ τοῦ καιροῦ προσηγορίᾳ. καιροὺς dicit aut illius opportunum vsum, ex consuetudine, aut auxilij opportunitatẽ. Nempe & in hac significatione interdum voce (τοῦ καιροῦ) vti Hip. ostensum est. Καιρὸς etiam interdum τὸ πρέπον significat Hipp. vt cùm scribit li. de rat. vict. in morb. ac. (p.75.57.H.393.4.) ἔστι δ᾽ ὅτε κατακορεστέρων μᾶλλον τοῦ καιροῦ καὶ ἀφρωδεστέρων. Interdumque plus quam decet abunde colore saturata & spumantia. Rursusque ibid. (p.76.16.H.393 8.) καὶ μᾶλλον τοῦ καιροῦ κατακορέως χολώδεα, & plus quàm deceat abunde colore saturata. vbi scribit Galenus: τὸ γὰρ μᾶλλον τοῦ καιροῦ σύνηθες αὐτῷ λέγειν, ἀντὶ τοῦ μᾶλλον προσήκοντος. Καιροὶ etiam dicuntur morborum tempora tam vniuersalia quàm particularia, ac ætates. Sicut enim ætatum vicissitudine immutatur animal, ita temporum mutationibus morbos dignoscitur. Gal. initio li de Temp. morb. De his morbi temporibus & eorum cognitione fusissimè & amplissimè Gorr. Sunt etiam καιροὶ anni partes, & vicissitudinaria singularum temporis partium constitutio, variæque tempestates, ex quibus velut ex elementis anniuersarij temporis natura constat, orbisq; totius fabrica, vt cùm Ver æstas, & Æstatem autumnus sequitur, pòst acer hyems fit, (vt ex Ennio adducit Priscianus.)

Κακαγγελίη exponitur Gal. in Exegesi apud Hippoc. κακορρημοσύνη, κακολογία, maledicentia, procacitas. Ac certè non dubia fide auguror locum subindicari lib. περὶ τέχνης (pag.2. 51. vbi tamen κακαγγελίη legitur hoc modo. τὸ δὲ λίγον ἐκ ... τέχνῃ τὰ τοῖς ἄλλοισιν εὑρημένα αἰσχύνειν προθυμέεσθαι, ἐπανορθοῦντα μὲν μηδὲν, διαβάλλοντα δὲ τὰ τῶν εἰδότων πρὸς τοὺς μὴ εἰδότας ἐξευρήματα, οὐκέτι δοκέει ξυνέσιος ἐπιθύμημά τε καὶ ἔργον εἶναι, ἀλλὰ κακαγγελίη μᾶλλον φύσιος, ἢ ἀτεχνίη. At verò quæ ab aliis sunt inuenta, ea magno studio inhonestorum verborum artificio infamare, non corrigendo, verùm apud imperitos ea quæ à peritis inuenta sunt calumniando, id non iam prudentiæ institutum & opus esse videtur, sed naturæ potiùs petulantis indicium, quàm ignorantiæ. Sed proditio magis naturæ suæ, aut ignorantia artis, dixit Cornarius. Sed aut petulantis naturæ, aut ignorantiæ indicium, appositissimè Zuinggerus. Gotthæus etiam eleganter, Sed naturam potiùs suam prodat, aut ignorantiam, videtur. Vbi κακαγγελίη φύσιος non malè naturæ denunciationem aut

proditionem significat, cùm quis ingenij sui petulantiam insectando aut calumniando prodit. At [illegible] melius naturæ maledicentia & procacitas ex Galeno dicetur, vt quæ probè à peritis sunt inuenta, apud imperitos calumniosè traducendo, id potiùs facere videantur maledicendi studio & procaci ingenio, quam ignorantiæ prætextu.

Κακαὶ κοιλίαι καὶ ὀνήσιες, dicuntur Hipp. alui malè affectæ multóque pessimè, in malignis morbis & febribus ad tertianarum naturam accedentibus, libro primo Epid. (pag 363. vers. 33. H. 945. E.) cùm alui excrementa deteriora sunt & maligniora, à quibus venter prauè afficitur, quod [illegible] κοιλίας sæpe dicit Hipp.

Κακοήθης de morbo maligno dicitur Hipp. & difficili, quique vt malignam quandam caussam habet & suspectam, ita pessima & deterrima symptomata ex quibus maligna morbi species constituitur, & naturæ quædam prauitas, coniuncta habet, vnde & ægrius & difficilius curatur. Huic εὐήθης aut ἀ[illegible] morbus opponitur, qui minimè malignam habet naturam, sed simplicem & facilem caussam, symptomata etiam leuia, & à simplicium morborum moribus non abhorrentia. Sic enim ἦθος in morbis, (quod [illegible] exponit Gal.) tum ex propria morbi forma, tum ex superuenientibus morbo casibus constitui scribit Gal. libro primo, [illegible] (pag. 390. vers. 21.) Κακοήθη [illegible] (scribit Gal. Comm. 1. in Prorrh.) (pag. 175. vers. 31. H. 68. C.) [illegible], hoc est, malignos morbos vocant eos, qui ægris periculum minantur, nec spem salutis admittunt. Author verò Definit. Med. (pag. 194. vers. 51.) κακοήθη [illegible]. Κακοήθης hoc est malignus morbus est qui facultate quidem magnus est & difficilis, specie tamen debilis, neque ad indicationem statuta habet tempora. Κακοήθες etiam dicitur in signorum genere quod est pessimum & exitio proximum, [illegible] quod est pessimum vocat Comm. 3. in Prorrh. (pag. 211. vers. 47. H. 78. E.) & [illegible], quod extremam perniciem intentat, exponit Gal. Comm. 1. in Prorrh. (pag. 174. vers. 28. H. 68. C.) [illegible], κακοήθη. Tremores in furiosa & vehementi mentis emotione, malignitatem denunciant. In Prorrh. (ib.) In Coac. verò (pag. 130. F.) eadem in re κακὸν dixit, quod κακόηθες in Prorrh. Quid num ad morbi, num verò ad signorum malignitatem referatur, valde est arbitrarium: Vtroque tamque modo rectè quadrat, & Hipp. vsurpatur. Sic rursus in Prorrh. (pag. 211. vers. 24. H. 78. E.) [illegible], κακοήθεα. Vbi sanguis ex naribus effluit cum ten[illegible] in lumbis & corporis totius perfrictione, morbi malignitas denunciatur. Sic enim [illegible] exponit Gal. Quod etiam iisdem verbis, repetitur in Coac. (pag. 171. C.) rursusque (pag. 123. C.) vbi [illegible] pro κακοήθεα ponitur. Iterum quoque in Prorrh. (pag. 212. vers. 8. H. 78. F.) [illegible]. Qui ex vulnere cum tenui sudore sanguinem fundunt, ij malignè habent. Quæ sententia penè iisdem verbis repetitur in Coac. (pag. 170. E.) Κακοήθεα Gal. in Exeg. [illegible] exponit. Verùm suspecta mihi est lectio & mendum esse apparet, & pro [illegible] κακοήθεα legendum existimo. Sic enim κακόηθεα τὰ καταμήνια dicuntur Hipp. lib. 1. [illegible] (pag. 655. 22.) maligna menstrua, mali moris, & pauciora quam antea, in vteris transuersis & obliqua ri[illegible]. Non secus etiā Erot. mendum impingitur, apud quem κακόηθες, τὸ κακοῦ[illegible] exponitur. Nam aut κακοήθες, aut κακόηθες legendum existimo, eūdemque locum vtrobique subnotari. Κακοήθης δοθιὴν καὶ [illegible], malignus furunculus & mitis inter se opponitur Gal. li. de Tumor. præt. nat. (p. 157. 3.) & Paulo li. 4. cap. 23 κακοήθεα [illegible] ἐρυσιπέλατα [illegible], erysipelata maligna multos sustulerūt. li. 3. Epid. in st. pest. (p. 4[illegible]. 53. H. 1083 B) quæ ex humoribus, malignis, erodentibus & putrefacientibus fiebant.

Κακοηθέστατα, [illegible], h. e. nocentissima, longè noxia exponit Gal. apud Hip. in Exeg. Eadē etiam notione scribitur li. de fract. (p. 777. 3. H 778. G.) [illegible] κακοηθέστερα [illegible]. Idque longè magis noxium esse videtur, cùm tamen iis quæ circa cubitum contingunt longè sit leuius. Agitur de brachij capite iuxta productionem fracto.

Κακοτροπεῖν est malignè & peruersè agere, peruersis aut malignis esse moribus, li. 1. [illegible] (p. 606. 31.) καὶ κακοτροπίης, & malignè agit, aut ad malignos mores vertitur. De muliere quę subsistentibus partus purgamentis ex vteri vlcere, in dementiam [illegible], aut ad mentem refertur, quemadmodum & [illegible] scribatur, mens percellitur, deprauatur, aut conturbatur;

Κακοῦσθαι est malè affici, malè habere, miserè vexari. De tabidis lib. 1. Epid. (p. 355. 33. H. 940. H.) ταχὺ [illegible] καὶ κακούμενοι, citò cōsumpti maleque vexati fuere. Rursus ib. (p. 362. 25. H. 945. D.) ἐν κρισίμοισιν [illegible] τὸ πολὺ κακούμενοι, dieb. decretoriis magna ex parte deterius affligebant. De febribus quæ ad tertianam naturam propius accederent, quod ibidem dicit, [illegible], in deterius procedebāt. Rursus li. 3 Epid. in st. pest. (p. 422. 50. H. 1083. F.) [illegible]. Nōnullis verò ista malè latera vexabāt, aut anteriorū, aut posteriorū aliquod. Iterūque ib. (p. 420 6. H. 1083. B. & p. 422. 47. ib. H.) φωναὶ κακούμεναι dicuntur voces vitiatæ & malè affectæ. Capite enimque humorum copia repleto, fluxiones in pulmonem & fauces decumbebant, ex quibus voces lædebantur & vitiabantur. κακοῦσθαι enim illic βλάπτεσθαι τὰς φωνάς exponit Gal. idemque scribit, [illegible], βλαπτομένων [illegible] καὶ τὰς φωνὰς [illegible] quòd orta ex capite fluxione læsis vocalibus partibus, etiam voces ipsæ malè affectæ sunt. Sic li. de rat. vict. in morb. ac. (p. 65. 13. H. 390. 54.) [illegible], quòd his malè afficiuntur, cùm sorbere cœperint, quod ibidem dicitur, [illegible], quòd sorbentes læduntur. Eadem notione κακῶς ἔχειν dicuntur qui malè habent aut affecti sunt, & κακώδεες qui malè affecto sunt corpore, aut qui malè olēt, vt ex interpretū mente exponit Gal. Com. 3. in li. 6. Ep. (p. 485. 12.) Sic [illegible] ἔμετος vomitio malè olens dicitur in Coac. (pag 207. F.) pro quo in Prog. scribitur, [illegible] grauiter oleat. & lib. [illegible] (p. 263. 44.) κακώδεες [illegible]. mali enim odoris existit.

Καλεῦμαι quod est vocari aut dici, aut καλεύμενον, dicitur Hipp. de voce Græcis minus vsitata, aut interdū abrogata, aut etiā interdum vocis appellatione cōdemnata, vt scribit Gal. Com. 3. in li. de rat. vict. in morb. ac. (p. 78. 54. H. 393. 43.) his verbis. τὸ καλεύμενον καὶ τὸ καλέουσι, καὶ τὰ [illegible]. [illegible] τὸ καλεύμενον & τὸ καλέουσι, h. e. quod vocatur, & vocari, atque his similia Hippocratem adijcere didicisti, interdum quidem cùm appellatio nondum est Græcis omnibus consueta, aut interdum obsoleta, interdum etiam cùm quid artificiosum indicare vult, vt de musculis temporalibus & masticatoriis docuimus.

Καλλίφυλλον adianti genus quod Trichomanes dicitur. Vsurpatur Hip. lib. 7. Epid. (p. 1216. E) [illegible] καλλιφύλλου [illegible], decoctū adianti quod Calliphyllum nominatur, potui exhibitū contulit. καλλίφυλλον dicitur in Exeg. vocū Hip. Gal aut certè καλλίφυλλον ibi scribendum. [illegible]. Callitrichon etiam adiantum dici scribit Gal. lib. 2. comp. pharm. κατὰ τόπ. c. 1.

Καλλιώνυμος, ἰχθύος [illegible], exponitur Gal. in Exeg. apud Hip. quod est, piscis cuiusdā sic appellati. Est enim καλλιώνυμος piscis cuiusdā nomē, qui inter siccissimos pisces reponitur Hip. li. 2. περὶ διαίτης (p. 357. 43.) [illegible] ἰχθύων ξηρότατοι [illegible], σκορπίος, δράκων, καλλιώνυμος. Ex piscibus siccissimi quidē hi, scorpius, draco, callionymus. Eaque ratione eundē ægrotis concedit Hip. vt li. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 543. 39.) in Leucophlegmatiæ specie. [illegible]. Ex piscibus autem, scorpio, aut dracone, aut cuculo aut callionymo. Rursusque ib. (p. 549. 40.) in splenico morbo. [illegible] καλλιώνυμον. Ex piscibus exhibeto scorpiū, draconē, cuculū, gobiū, callionymū. Iterūque ib. [p. 559. 43.] in morbo crassu. [illegible] ἢ καλλιώνυμος. Opsonio vtatur, ex piscibus quidem scorpio aut callionymo. Quibus quidem ex locis haud scio an restitui debeat Exegeseos lectio. Est etiā καλλιώνυμος [illegible] ἰχθύος Hesych. cuius quoque meminit Aristot. & Plinius lib. 32. cap. 11.

Καλλονὴ βίου, vitę honestas, species & pulchritudo. li. περὶ εὐσχημοσύνης. [p. 22. 26.] [illegible], trahunt ad se quæ ad vitæ ornamēta spectant. Malim tamen [illegible], quemadmodū legunt exemplaria manu scripta Regia, quā lectionem etiā amplectitur Corn. cum dixit trahunt ad se quid eorum quæ ad vitæ honestatē pertinent. καλλονὴ exponitur Hesych. εὐπρέπεια, decor, aut decens quidam habitus.

Καλλωπισμὸς, cultus, ornatus, sed de cultu aut luxu superfluo dicitur, vt lib. περὶ ἰητροῦ [pag. 19. 45.] vbi instrumenta chirurgica tantùm, non autem vasa ærea aut supellectilem requirit. [illegible]. Talis enim supellectilis vsus, cultus quidam molestus esse mihi videtur, ornatus illiberalis, oncrosus, & luxus. Rursus ibid. [20. 15.] [illegible] καλλωπισμὸν, [illegible]. Ne[illegible] non ornatum, sed quod est velle postulat.

perculum & quod hæmorrhoidem tegit dicitur. lib. ...φύλων (p.893.B.) ... circa operculum carnosum adhærescit.
...ύρνα, myrrha caloma, qua ad vterorum suffitua cum ... vtitur Hipp.lib.περὶ γυναικ.φύσ. (p.565.16.)
... τῷ αἰσχρῶς, hoc est conuenienter, decenter, poni ... Hip. scribit Erot. Quod etsi sæpius eo significatu occur- ... præcipuè tamen eo modo sumi mihi videtur lib. περὶ ...ιος (p.262.42.) καὶ τὸ στόμα καλῶς ἔχῃ τῆς μήτρας, & vteri ... tecte hoc est conuenienter se habeat. Et rursus ibid. ...) καλῶς ἔχει ἢ κεκάθαρται, probè, h.e. conuenienter purga- ... Rursusq; ibi. (p.262.53.) οὐδ᾽ οὕτως καλῶς ὄζουσι, neque ... probè olebit. Et iterum (v.263.1.) ὅταν δὲ δοκῇ καλῶς ἔχειν ... Vbi autem omnia probè aut conuenienter habere vi- ...untur. Quæ phrasis etiam legitur lib. περὶ ἀφόρων (p.678. ...) vbi eadem in re ista repetuntur. Et rursus (pag.263.29.) ... δοκέῃ καλῶς ἔχειν, donec probè hoc est conuenienter, ha- ...e videatur. Iterum (264. 6.) ... γονὴν ... ἔχῃ ... βλάβην, ὅτι ἐπὶ κωλύει ἀπὸ τοῦ στομάχου μὴ καλῶς ἔχον- ...τὸ δέχεσθαι. Ob id autem genituram iuxta læsionem non re- ...pit, quæ impedimentum si adferat osculo non probè (hoc ... conuenienter) ad susceptionem se habente. Et rursus ...0.13.) ὅταν δὲ δοκῇ καλῶς ἔχειν κεκαθάρθαι τὸ σῶμα. Vbi autem ... probè aut conuenienter corpus purgatum videbitur. Et (ibid. ...20.) ἕως ἂν δοκῇ καλῶς ἔχειν, donec probè habere videatur. Rursus (p.264.38.) στομάχου καλῶς ἔχοντος, osculo probè aut conuenienter se habente. Et (ib.45.) ἕως ἂν δοκέῃ καλῶς ἔχειν κεκαθάρθαι ἡ μήτρα, donec vterus tibi conuenienter purgatus esse videatur. Et (v.49.) ὅταν δὲ καλῶς ἔχῃ. Vbi verò probè ac conuenienter habuerit. Et (v.53.) ὅταν δὲ δοκῇ καλῶς ἔχειν μαλθάξαι καὶ θυμιῆσαι. Cùm autem conuenienter suffitum & emollitum esse videbitur. Et (v.54.) ὡς ἂν δοκῇ καλῶς ἔχειν. donec probè habere videatur. Quæ locutiones etiam repetuntur eadem in re lib. περὶ ἀφόρων (pag.677.44.51.678.13.22.29.36. & ib.38.41.) atque aliàs etiam crebrò occurrunt, præcipueque vbi de purgatione, aut solutione aliqua critica, vt hæmorrhagia agitur. Sic lib.3.Epid.in st.pest.(p.423.35.H.1085. F.) οὐ ῥινορραγέει καλῶς. neque rite aut conuenienter sanguis è naribus profluebat. Neq; enim conuenienter aut ordine processisse hæmorrhagiam significat, quæ in febribus ardentibus salutaris esse solet, qualis est liberalis & copiosa, & quæ naturæ impetu, aut conueniente iudicationis ordine erumpit. Sic etiam accipitur quod ibid. scribitur.(v.8.H.1085.E.) καὶ οὐ καλῶς ἀνεθερμαίνοντο, neq; probè aut conuenienter recalescebant.

Κάμμαρον, aut κάμμορον, aut κάμαρον est squillæ marinæ & cancrorum species. Dicitur & κάμμορον Diosc.cap.77.lib.4. aconiti species, quod θηλυφόνον vocatur, & Nicand.in Alexiph.(v.41.) ...λάας θηλυφόνον ἠδὲ κάμμορον. Vbi Schol. κάμμορον dici scribit, κακῷ μόρῳ ἀναιροῦν, quòd sæua morte perimat, vt scribit Diosc. cap.7.lib 6. & Nicander initio Alexiph. Cammoron verò dici scribit Plin. cap.3.lib.27. quòd radicem modicam cammaro marino similem habeat. Dioscorides tamen, non cammarum, sed scorpij caudam referre dixit. Est autem κάμμαρος & κάμμαροι cancrorum species, & κάμμαροι dicuntur Athen. κάμμαρον verò Gal. in Exeg. animal paruæ squillæ marinæ simile significat, & aconitum, quòd ad instar illius animalis radices habeat. Verùm idem addit lib.de loc. in homine apud Hipp vbi ad ardores cammorum admoueri iubet, neutram significationem conuenire. Indeque factum vt Erotian.non solùm animal κάμμαρον vocari scribat, verùm etiam adhærescentem illi muscum sic dici. Zeno autem Herophil. cicutam. Zeuxis autem medicamentum refrigerans, Locos Hipp. scribitur lib. de loc.in hom.(pag.418.24.) hunc in modum. τοῖς δὲ πυρέτοις ποτοῖσι καὶ ῥοφήμασιν, ὡς τὸν τ πυρετὸν ψυκτικῷ φαρμάκῳ ...λελυμένῳ, καμμάρῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τοιούτῳ. Ardores verò potionibus & sorbitionibus quemadmodũ febrem refrigerante medicamento soluto, cammaro aut alio quopiam id genus. Vbi Gal. & Erot. καμμάρῳ, non κομμάρῳ legisse apparet. Etsi enim indicatura apud Erot. καμμάρῳ habet, in recensione tamen loci Hipp. καμμόρῳ legit, vbi & nonnihil scripturam immutat. Idem quoque annotat hanc dictionem semel ab Hipp.esse vsurpatam, & Zeuxin ... τῷ δευτέρῳ τῶν ἐξηγητικῶν pro medicamento aliquo refrigerandi vim habente, accepisse. Diosc. verò lib 5. τῶν ὑλικῶν, aconitum dicere quibusdam κάμμαρον ὡς θηλυφόνον vocari. Quod certe non videtur mendo carere, cùm κάμμορον non κάμμαρον scribendum videatur, & ad id referatur, quod Diosc. attribuitur lib.4.cap.77. aconitum quibusdam κάμμορον dici, quibusdam etiam θηλυφόνον. Etsi ea est Erot. opinio aconitum κάμμαρον dici Diosc. quasi θηλυφόνον, quòd eius radix fœminini sexus genitalibus indita, mortem eodem die afferat, vt scribit Theoph. & Plin.lib.27. cap.2 quo modo dormientes à Calfurnio Bestia vxores interemptas M. Cecilium accusatorem obiecisse scriptum est. Idem verò Erotian. in Lyci opinione referenda mihi valde perplexus & corruptus videtur. Scribit autem Lycum καμάρῳ apud Hippoc. per vnicum μ scribere, ὃ δηλοῖ ἀλειπτήριον, ἐσχηματισμένον τῷ ... ἀπὸ ... τὸ ... καμαρωτοῦ κατασκευῆς. vt κάμαρον indicet locum in balneo in quo inunctio fieret, aut vaporarium quoddam, formata inde dictione, quòd concameratus in fornicem locus esset. Quam certè Lyci opinionem in totum tanquam falsam idem postea reijcit. Nam & Zenoni & Zeuxidi subscribendum censet, cùm vero sit simile κάμμαρον refrigerans aliquod medicamentum denotare, vt cicutam. Ea nanque cataplasmate adhibita maximè refrigerat. Vt Hipp. locus Erot. accipiatur de medicamento aliquo refrigerante in cataplasmate per febrem ad refrigerationem inducendam adhibito, non autem (vt Lyci ferebat opinio) de medicamento aliquo calente, quod vnctione sudorem aut calorem inferret. Quod multis rationibus confirmat Erot. quæ exemplarium nostrorum vitio adeò perplexæ sunt, vt nisi melioris codicis ope satis explicari nequeant, Eadem quoque videtur esse Gal. de hoc Hippoc. loco opinio. Diodorus autem Gramm. & Zeno Herophili sectator, κώνειον, aut κάμμορον, aut καμμαρόν scribunt vocari cicutam à Doriensibus Italiam incolentibus, ὡς κακὸν μόρον τι ὄν, quòd infortunium ac malum lethum afferat. Animaduertendum porro videtur apud Gal. in Exeg. manifestum esse codicum vitium, cùm scribatur Erot. non solùm animal κάμμαρον, sed & adhærescentem illi muscum ita vocare. Neque enim illius opinionis vsquam meminit Erot. vt satis apparet. Verùm pro Erot. Erotion, vt quidam volunt, aut Herophilus, vt alij, scribendus.

Καμπύλον exponit Erot. apud Hippoc. τὸ μὴ ὀρθὸν, ἀλλὰ σκολιῶς συγκεκαμμένον. minimè rectum, sed tortuosè incuruatum & flexum. Idem dici scribit ἀπὸ τῶν κεκαμπυλωμένων ξύλων, ab incuruatis lignis. Eam autem dictionem crebrò vsurpat Hipp. In Prognost. (pag. 125. vers 50. H.37.29.) ἢν δὲ καμπύλον γένηται βλέφαρον. Si verò retorta fuerit aut peruersa palpebra. Sic enim peruersam palpebram vertit Celsus cap.6.lib.2. Pro quo in Coac. (pag.153.B.) βλεφαρίδων καμπυλότης scribitur, ciliorum curuitas, & aphorism 49. libr.4. τὸ βλέφαρον διαστραφέῃ. quod est palpebram peruerti. Rursus libr. περὶ ἄρθρ. (pag.580.5. H 780 E.) τὸ δ᾽ ἄλλο ὀστέον τοῦ βραχίονος ἐς τὸ ἔξω καμπύλον. reliquum verò brachij os in exteriorem partem incuruum est. Et rursus (ibidem pag.598. 38. H.794.E.) ὅτε γὰρ αὖ τὸ καμπύλον τοῦ ἀγκῶνος οὐ κωλύσει. Sic nanque cubiti flexus nihil prohibuerit. Quod etiam repetitur in Mochlico (pag 850.D.) Iterumque (ibid. pag.617. 53.) H 810.B.) καμπύλαι ἐπεὶ δὲ πλευραὶ ἀνθρώπου εἰσί. Maximè autem incuruæ sunt hominis costæ, hoc est introrsum flexæ, retortæ, & curuæ. Sic καμπυλαίνεσθαι dicitur Hipp. quod est incuruari, inflecti, flexari, libr. de art. (p.640.46. H.826. D.) τὸ γὰρ ὅμοιον δεῖ τοῦ ποδὸς, ὅταν ἐκτεταμένον ἐς τὸ ἄλλο σκέλος, οὐχ ὁμοίως δύναται ἐς τὸ ἔσω καμπυλαίνεσθαι. Pedis enim pars anterior, cùm crus reliquum extentum est, non æquè ac si inflexum fuerit, in priorem partem flecti potest. De pede nanque καμπυλαίνεσθαι dicitur, cùm in anteriorem partem demittitur, incuruatur, aut flectitur. flexari quidam dicunt, ἐς τὸ ἔσω καμπυλαίνεσθαι scribit Galen. cùm pars pedis quæ est ad imam plantam & digitos (anterior dicta) ad terram inflectitur & inclinatur, quod fit posterioribus tibiæ musculis calcem & tarsum retrahentibus, quòd in eo articulo qui ad talum est, neque extensio, neque inflexio dici soleat, velut in poplite aut inguine. Cui opposita figura est, cùm pes simus redditur (σιμοῦσθαι ... dicit Hippocr.) anterioribus musculis tarsum attollentibus. Quem sanè mihi locum subnotasse videtur Erotiani (vt nostris in eum locum Annotat. adscripsimus) vetera καμπυλίεσθαι legisse, quod κάμπτεσθαι exponit, flecti, inflecti. Etsi etiam καμπυλίνεσθαι eadem notione scribitur Hippoc. libr. de art. (pag 620.24. H.812.C.) ἢν δὲ γὰρ παρέωνται καμπύλλεσθαι. Si quidem incuruari tentent. Quemadmodum quoque καμπύλλεσθαι bis scribit Gal. Com.3. in eundem libr. (pag 640.48. & 52. H.826 D.) καμπύλα ... , στρεβλὰ, exponit Hesych. inflexa, distorta, peruersa.

Κάνεον, vel κάνειον, vel κανοῦν, & κανὴ idem quod κάνης & canistrum aut cistam significat Hesych. Hom. verò etiam pro lance ... mi videtur, vt Odyss. 8. (vers.69.) παρ᾽ δ᾽ ἐτίθει κανεον ... ... Quod etiam prolem Athen.lib.1. (p.7.) ...

lib. 1. περὶ γυναικ. (p.596.24. & 26.) κώθων pro ollæ operculo ponitur, per quod apposito calamo aut arundine suffitus in vterum deferebatur. κώθων etiam eidem dicitur lib.2. περὶ γυν. (p.648.45. & p.ib 49.50.)

Κανονίαι dicuntur Hippocrati lib. de aëre, loc. & aq. (p.294.53.) qui ventre sunt substricto, non prominente aut prominulo, & quibus ventres sunt veluti ad regulam directi & exacti. ὀρθοὶ καὶ συνεσταλμένοι τὰς γαστέρας, exponuntur Gal. in Exeg. hoc est, recti & ventribus adstrictis. Etsi κανόνεσι illic vitiosè quibusdam scribuntur, vt & apud Erot. qui Epicli μακροὺς καὶ εὐμεγέθεις dici κανονίας scribit. Ipse verò ὀρθοὺς καὶ λεπτοὺς, rectos & graciles explicari mauult. verùm vitiosam esse scripturam, & κανονίαι legendum satis testatur series alphabetica apud Gal. tum quòd omnia Hippoc. exemplaria κανονίαι habeant, etsi Asulanus codex astericum apponit. Sunt autem κανονίαι qui adstricto sunt ventre, quibus ventrosi opponuntur, & Hipp. qui carnoso sunt corpore, aut in corporis magnitudinem aut molem augentur, Sic enim apud eum scribitur. ἔνι δὲ μεγάλοι μὲν οὐκ ἂν εἴησαν, οὐδὲ κανονίαι, ἐς εὖρος δὲ πεφυκότες καὶ σαρκώδεες. Hi magni quidem esse non possunt, neque recti & ventre substricto, in amplam verò corporis molem à natura producuntur, & carnosi sunt. Etsi Gal. libr. quod animi mores corporis temp. sequuntur (pag.548.56.) locum istum subnotans, non κανονίαι legit, sed οὐδ' εὐμήκεες, non longi aut proceri, neque bene compositi. Quæ videtur esse illius dictionis veluti quædam explicatio. Quod etiam mihi animaduertisse videtur Cornar. qui vtrunque in sua interpretatione apposuit. Zuingg. proceros dixit. Caluus verò dictionis vim non satis assecutus, & exemplarium vitio κανονίας leg. videtur. Κανονίαι autem dici videntur proceri & magni, quorum proceritas reliquis canon esse possit, & veluti ad regulam directi & exacti.

Κάπετος, fouea, fossa, scrobs dicitur. Sumitur apud Hipp. metaphoricè pro cauis quæ in medio scamno excauantur, quorum vsus est ad vectes firmandos. Lib. de art. (pag.656.10.H.834. B.) ἔνεστιν ἀρκεῖν μὲν ἐν τῷ ἡμίσει τοῦ ξύλου. οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ διὰ παντὸς, ἐντετμῆσθαι δὲ καπέτους μακρὰς πέντε ἢ ἕξ, διαλειπούσας ἀπ' ἀλλήλων τέσσαρας δακτύλους. Tum satis quidē est si in dimidia ligni parte (nihil tamen prohibet quominus etiam per totum) quinque aut sex fossulæ longæ, quatuor digitis inter se distantes, incisæ sint. Vbi scribit Gal. καπέτους μὲν οὐκ ὀλίγοι τῶν παλαιῶν ὀνομάζουσι τὰς τάφρους. ὁ δ' Ἱπποκράτης νῦν ἐκ μεταφορᾶς εἴρηκεν τῇ ἑρμηνείᾳ, τὰς ἐντετμημένας τῷ βάθρῳ κοιλότητας ἑρμηνεῦσαι βουλόμενος, ἵνα τῷ στηρίζεσθαι κατ' αὐτὰς τοὺς μοχλούς. καπέτους quidem ex veteribus non pauci fossas dixerunt. At Hippocrates hoc loco per translationem ea voce vsus, incisas in scamno cauitates ad vectes firmandos exprimere voluit. Eas autem cauitates in dimidia ligni parte, hoc est inferiore præcipuè, excauandas esse censet, quatuor digitis inter se distantes, & trium digitorum altitudine & latitudine. Rursus ibidem (v. 30.H.ib.C.) διὰ τοῦτο γὰρ καὶ αἱ κάπετοι ἐντετμέαται. Ea enim de causa incisæ sunt fossulæ. Ac rursus (p.657.50. H.836 B.) καὶ ἐρείσας ἐν τῶν καπέτων τινὶ ἁρμόζουσαν ἀποκατορθοῦται. & vecte ex aliqua conueniente fossula firmato, contra obluctetur. κάπετος Erot. exponitur ὄρυγμα, τάφρος. idemque addit ὡς μέν τις τοῦ ὀργάνου τὸ ὄρυγμα δηλοῖ. in organo, hoc est scamno Hipp. fossam indicat. κάπετος Paulus ὑπομήκεις τάφρους vocat, oblongas quasdam fossas aut cauas.

Καπνέλαιον dicitur Gal. lib. 2. κατὰ τόπ. (pag 178.14) resina sponte profluens, quæ plurima in Lacedæmone profluit, & in Cilicia καπνέλαιον, hoc est oleum fumosum appellatur. Quod etiam idem longè apertius indicat lib. 3. comp. phar. κατὰ γένη (pag.354 34.) his verbis. καὶ τῶν αὐτοῤῥύτων καλουμένων ῥητινῶν ἐγχέειν μιγνύναι. αὗται δὲ αὐταὶ ἐν Λακεδαίμονι καί τισιν ἄλλοις χωρίοις αὐτοῤῥύτινοι, ἐν Κιλικίᾳ δὲ καπνέλαιον ὀνομάζουσι τὴν τοιαύτην ῥητίνην. Licet autem ex iis quæ sponte fluunt resinis admiscere. Has autem Lacedæmone atque aliis quibusdam locis αὐτοῤῥύτους vocant. In Cilicia verò καπνέλαιον huiusmodi resina vocatur. Est igitur certum resinæ potius quàm olei genus, etsi aliud nomen indicet. Videtur autem καπνέλαιον dici, hoc est oleum fumosum, à fumo quem edit igni admota. vel quia liquidis omnibus resinis liquidior, calidior, tenuiorq; sit, proindeq; ad oleum magis accedat.

Κάππαρις, Capparis, cuius folio & cortice vtitur Hipp. ad anum procidentem libr. de fist. (p.890.E.) Huius etiam corticem ad lienem valere ibid. tradit.

Καρδαμίσσειν, vide Σκαρδαμύσσειν, postea.

Καρδιαλγία est oris ventriculi dolor, & καρδιωγμὸς morsus aut erosio oris ventriculi. Quæ denominationes à symptomate quod inferunt dictæ sunt, quòd καρδίαν os ventriculi veteres dixerint, aut quòd oris ventriculi dolores, ob illius exquisitissimum sensum, illico cordi communicarentur, illudque statim in consensionem vocent. Gal. libr. 5. de loc. aff. (pag.302. 26.) τὸ στόμα τῆς κοιλίας οἱ παλαιοὶ καρδίαν ὠνόμαζον. ἀφ' οὗ δὴ καὶ σύμπτωμα συνιστάμενον, ὥς φασιν, ὑπὸ καρδιωγμοῦ ἀναγορεύουσιν. Os ventriculi veteres cor nominabant, appellationem, (vt aiunt) deducentes ab his symptomatibus quæ adfert. Quod etiam repetitur Com. in sent. 30. lib. 3. περὶ χυμῶν. Idem lib 2. de alim. fac. (pag. 327.13.) τὸ στόμα τῆς γαστρὸς ὀνομάζουσι καὶ καρδίαν. Os ventriculi cor etiam appellant. Rursus libr. 2. de Plat. Hipp. & Plat. (pag.262.53.) τὸ μὲν οὖν δὴ ἡ καρδιαλγία τοὔνομα τὴν ἐν τῷ θώρακι περιεχομένην καρδίαν οὐδ' ὁπωσοῦν δηλοῖ, ἀλλ' ἐκ ὁμωνυμίας τινὸς λανθάνουσα τῶν ὁμιλούντων ἀρχαίων γραμμάτων. ὥσπερ γὰρ τὸ κατὰ τὸν θώρακα σπλάγχνον, οὕτω καὶ τὸ τῆς γαστρὸς στόμα καρδίαν ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ πάμπολύ γε τοὔνομα ἐστι παρ' αὐτοῖς. Quin etiam neque nomen hoc καρδιαλγία cordis illius quod thorace continetur dolores indicat, sed æquiuocatio quædam subest, neminem eorum qui in antiquorum scriptis sit versatus latens. Eodem nanque modo, & thoracis viscus, & os ventriculi cor appellant veteres, & eiusmodi appellatio ipsis admodum est vsitata. Quod ibidem exemplis ex Nicand. Thucyd. & Hip. adductis probat Gal. Idem quoq; καρδίας πόνον ex Prorrh. (p.192.15. H.72.H.) στόματος τῆς γαστρὸς πόνον, oris ventriculi dolorem exponit. Et rursus Com. 3. in lib. 2. Epid. (p. 387.1. H.976. D.) καρδιαλγέειν τὸ στόμα τῆς κοιλίας ὀδυνᾶσθαι, oris ventriculi dolore affici, explicat, quod de Philini vxore, ἤλγει δὲ ἀρχομένη καρδίην, circa initia oris ventriculi dolore tentata est, dixerit Hipp. Rursus etiam Com. ad aph.65. lib.4. ἐν μὲν οὖν οὐ μόνον τὸ ὁρίζον ἐξ ἑαυτοῦ κατὰ φύσιν σπλάγχνου, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα τῆς γαστρὸς οἱ παλαιοὶ καρδίαν ὠνόμαζον, ὅτι τι τῶν ὁμολογουμένων ἐστὶν, ὥστε καὶ τὰς καρδιαλγίας τὰ τούτου τοῦ μέρους ἀλγήματα προσαγορεύουσι. Est igitur in confesso apud omnes, quòd non solum id viscus quod sua natura pulsat, sed etiam os ventriculi cor veteres nominarunt, sicuti etiam quòd cordis dolorem, huius partis dolores nominant. Idem rursus Com.3. in Progn (p.161. 57. H.46.1.) γινομένης δὲ ὅμοιον περὶ τῆς κατὰ τὸν πνεύμονα τινὸς ἀναθυμιάσεως τοιαύτης, διαφερόντως αὐτῷ τοῦ διὰ στομάχου τῇ καρδιαλγίᾳ. πνεύμονα μὲν γὰρ οἱ τοιοῦτοι χυμοὶ λανθάνουσιν, ὅτι δυσαίσθητος, ἢ παντελῶς ἀναίσθητον ὄντα. τὸ δὲ τῆς γαστρὸς στόμα. καλοῦσι δὲ τοῦτο ὡς ἔγνωμεν καὶ καρδίαν, διὰ τὸ μέγεθος ὧν ἔχει νεύρων αἰσθητικῶν, οὐδὲν λανθάνει τῶν κατ' αὐτό. δακνόμενον οὖν ὑπὸ τοῦ πικροχόλου χυμοῦ, τὸ καλούμενον ὑπὸ καρδιωγμὸν ἐργάζεται, διὸ καὶ χολώδεις ἔμετοι αὐτοῖς γίνονται. τοῦτο γὰρ καὶ ὁ Θουκυδίδης ἐδήλωσεν ὧδέ φησι, καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξει, ἀνέστρεφέ τε αὐτήν, καὶ ἀποκαθάρσεις χολῆς ὅσαι ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὠνομασμέναι εἰσὶν, ἐπήεσαν. τὸ γὰρ ἀνέστρεφεν, ἐπὶ τῆς εἰς ἔμετον ὁρμῆς εἶπεν, εὐθέως γε καὶ καρδίαν ὀνομάσας τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, διὸ δὴ καὶ τὰς δήξεις αὐτοῦ καρδιωγμούς τε καὶ καρδιαλγίας ὀνομάζουσιν. Orta verò ex pulmonibus talis exhalatio, ab ea quæ est ex ventriculo, καρδιαλγία, hoc est oris ventriculi dolore distinguitur. Humores enim huiusmodi pulmonem aut ægrè, aut nihil omnino sentientem latent. At ventriculi os, quod (vt nouimus) appellatur etiam καρδία, hoc est cor, ob insignes neruos sensu præditos quos habet, facilè sentit quæ in eo insunt. Nempe demorsum à bilioso humore vocatum καρδιωγμὸν efficit, Ideoque etiam biliosa vomitio accedit. Quod etiam indicauit Thucydides cùm scribit. Atque vbi ad os ventriculi adhæsit, id subuertebat, & quæ a medicis vocantur bilis expurgationes, ingruebant. Illud enim [ἀνέστρεφε] de impetu ad vomitum dixit, confestimque os ventriculi καρδίαν nominauit. Ideoque vbi mordetur καρδιωγμὸς & καρδιαλγίας nominant. Locus verò Thucyd. à Gal. etiam libr.2. de plac. Hippoc. & Plat. productus, legitur, libr.2. in pestis descriptione, vbi quoque Scholiast. os ventriculi veteribus καρδίαν dici his verbis significat: οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ τὸν στόμαχον καρδίαν ἐκάλουν, καὶ καρδιωγμὸν τὸν πόνον τοῦ στομάχου. Quæ appellatio vt est vulgaris & plebeia, ita est ab Aurel. scriptis contestata, cùm scribit cap.35. libr.2. Acut. καρδιαλγίαν esse dolorem oris ventriculi, quem plurimi idiotæ cordis dolorem vocauerunt. Quas etiam voces vt politicas & hominum consuetudine approbatas sæpe vsurpat Hip. vt scripto testatur Gal. Sic enim in sensum scribitur lib.2. Epid. (p.1010.E.) γυνὴ ἐκαρδιώλγει, mulier oris ventriculi dolore conflictabatur. Sic enim de oris vētriculi dolore locus hic exponitur Gal.lib. 2.de Plat.Hip. & Plat. & lib.2.de alim. fac. Est autem καρδιωγμὸς oris ventriculi morsus aut vellicatio ab humore acri illud erodente. Quam dictionem crebrò vsurpat Hip. vt in Progn. (pag. 162.42. H.45.1.) εἰ καὶ καρδιωγμὸς τις προσγένοιτο, si ventriculi morsus adfuerit. Quem locum etiam profert Gal. Com. 2. in libr. 1. Epid. (pag.367.50. H.949. A.) vbi etiam scribitur ab Hip. [illegible] καρδιωγ

[illegible] Qui verò toto capite grauitatem cum oris ventriculi morsu & stomachi fastidio. Et (pag. 158. D.) καρδιωγμοὶ καὶ πτυαλισμοὶ, oris ventriculus & sputationes in vomitu. Rursus libr. 1. περὶ γυν. 49.) in biliosis mensibus καρδιωγμὸς vsurpatur, vt & & 65 libr. 4. Est verò καρδιωγμὸς, δῆξις καρδίας, [illegible] τῆς γαστρός. ὠνόμαζον γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῦτο καρδίαν, hoc est oris ventriculi morsus. Id enim veteres (cor) nominauerunt. Com. ad aph. 17. libr. 4. Rursus 2. de fac. alim. (loco paulò antea à nobis adducto) [illegible] τὸ καρδιώσσειν τοὔνομα σημαίνει [illegible]. Verbum καρδιώσσειν aliud nihil significat quàm symptoma stomachi morsui succedens. Idem rursus com. pharm. κατὰ τόπ. (p. 274. 9.) [illegible] ὥσπερ καρδίαν, οὕτω καὶ στόμαχον. [illegible] τὸ τῆς καρδίας ὄνομα, [illegible] τὸ καρδιώσσειν, καὶ ἡ καρδιαλγία. [illegible] ὁμωνύμως [illegible] ἐν τῷ σώματι [illegible]. Sæpenumero tam dictum est medicis consuetum os ventriculi, vt καρδίαν, ita etiam στόμαχον appellare. Verùm quondam vsitatior erat τῆς καρδίας appellatio. Indeque etiam nunc perseuerat τὸ καρδιώσσειν & ἡ καρδιαλγία, qui oris ventriculi morsum aut dolorem significant. Hanc autem particulam stomachum vocant, communi cum ea appellatione, quæ cibum ea ore in ipsam demittit. Eustath. quoque καρδιώττειν τὸ καρδίαν ἀλγεῖν καὶ ναυτιᾶν exponit, quod est oris ventriculi dolore & fastidio tentari, vt & Hesych. καρδιώττειν τὴν καρδίαν ἀλγεῖν. Idem verò addit quibusdam significare [illegible] στόμαχον ὑπὸ λιμοῦ, quod est stomachum fame morderi, & fami pro ναυτιᾶν, hoc est nauseare. At verò istius dictionis vim appositissimis verbis exprimit Erot. cùm καρδιώσσειν hoc modo explicat. καρδίαν ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ καὶ τὸ τῆς γαστρὸς στόμαχον [illegible]. καρδιώττειν οὖν καὶ καρδιαλγεῖν λέγεται, τὸ μετὰ ναυτίας καὶ ὀδύνης [illegible] τὸν στόμαχον. καὶ καρδιωγμὸς [illegible] ὁ τοῦ στομάχου [illegible]. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος καρδιωγμὸς ὁ τῆς καρδίας κινήσεως [illegible] σφυγμὸς, [illegible] καρδίαν os ventriculi appellabant, quod etiam stomachum communi voce vocamus. καρδιώττειν igitur & καρδιαλγεῖν dicitur cùm stomachus nausea & dolore augitur. Hinc etiam καρδιωγμὸς stomachi morsus. Est autem aliter καρδιωγμὸς cordis quod propriè viscus est, erosio, hoc est crebra & vehemens in eo orta palpitatio. Quam etiam homonymiam Gal. Comm. ad aph. 65. lib. 4. hoc aperit modo: τὸ γὰρ μὲν καρδιώσσειν [illegible] τοὺς ἀφορισμοὺς, ταυτὸν [illegible] σημαίνειν τῷ καρδιαλγεῖν. [illegible] τῆς καρδίας αὐτῆς, λέγω δὲ τοῦ σπλάγχνου, καρδιωγμὸν [illegible] [illegible] τὸν καρδιωγμὸν [illegible] τὸ μὲν οὖν ἰσχυρὸν καῦμα τῆς κοιλίας ὑπὸ τῆς ξανθῆς χολῆς [illegible] ἐν τοῖς χιτῶσιν αὐτοῦ γίνεται. [illegible] τὸ στόμα τῆς γαστρὸς [illegible] τοῦτο κακὸν ἐστὶ τὸ σύμπτωμα. [illegible] καὶ ταχεῖαν κίνησιν τῆς καρδίας, καὶ μάλισθ' ὅταν ᾖ καὶ παλμώδης, [illegible] καρδιωγμὸν, ἔσχατον [illegible] τοῦτο κακὸν ἐστι, σημαῖνον [illegible] τὴν ζωτικὴν ἀρχήν. Et τὸ καρδιώσσειν verbum multi ex his qui aphorismos exposuerunt, idem quod καρδιαλγεῖν significare existimant. Nonnulli verò ipsius cordis, nempe visceris καρδιωγμὸν motionem quandam palpitationi similem exponunt. Vehemens itaque ventriculi æstus à flaua bile in ipsis tunicis ebulliente oriuntur. Atque ita affectis os quoque ventriculi morderi rationi est consentaneum, ideoque malum est symptoma. Quòd si quis καρδιωγμὸν crebram & celerem cordis motionem, præcipueque vbi palpitationi similis fuerit, dici velit, extremum, iam hoc malum est, quo vitale principium incensum esse significatur. At verò καρδιώσσειν quod apud Hip. explicat Erot legitur lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 592. 5.) [illegible] καὶ τὸν μεταξὺ χρόνον πυρεταίνει, καὶ φρίσσει, καὶ καρδιώσσει. Intermedio verò tempore vt febre, horrore & oris ventriculi dolore conflictetur, est consentaneum. Quod etiam verbum crebrò vsurpat eodem lib. Hipp. vt (pag. 591. 18. & pag. 594. 41. & pag. 603. 8. & pag. 604. 30.)

Καρηβαρίη capitis grauitatem significat Hipp. ex nimia humorum & excrementorum redundantia. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 70. 42. H. 392. 18.) nimius somnus [illegible] καὶ καρηβαρίας inducit, h. e. excoctionem & capitis grauitatem. Rursus ibid. (pag. 73. 58. H. ibid. 43.) ἡ καρηβαρίη [illegible] si capitis grauitas quidem non adfuerit. Et iterum ibid. (pag. 82. 43. H. 394. 47.) [illegible] ἡ καρηβαρίη [illegible], cùm verò in huiusmodi morbis vehementem capitis grauitatem suspectam habuerit, aut mentis tentationem, vino penitus abstinendum. Rursus aph. 22. libr. 5. calidum [illegible] καρηβαρίην λύει, soluit capitis grauitatem. Vbi καρηβαρίας Gal. [illegible] exponit, capitis grauitates. quas calidum dissoluendo & concoquendo sanat. Et in Prorr. (pag. 215. 25. H. 30 E) in sanguinis per nares profluuij denunciatione, [illegible] καρηβαρίης καὶ κωφώσιος, præcordiorum contensio cum capitis grauitate & surditate ponitur. Quod etiam repetitur in Coac. (pag. 149. C.) Eadem notione νότοι καρηβαρικοὶ dicuntur aph. 5. lib. 3. Austri caput grauantes ob nimiam humiditatem qua caput replent.

Καρυϊνὸν medicamentum est cathæreticum sordida vlcera detergens & carnes exedens Hip. lib. de vlceribus (pag. 878 H.). Recipit veratrum nigrum, sandaracham, æris squamam, plumbum elotum, sulphur, auripigmentum & canthatidas. Quibus mixtis & cedrino oleo subactis medicamentum liquidum paratur. Interdum atum coctum comusum, aut aridum læuigatum melle exceptum additur. Siccum verò medicamentum cedrino oleo & melle sublatis, inspergitur. Parat etiam ex solo veratro & sandaracha. Καρυϊνὸν exponit Galen. in Exeg. καρυϊνὸν τὸ [illegible] ἐν τῷ περὶ ἑλκῶν χώρῃ. Quæ certè lectio, vt satis apparet vitiosa est, & pro [illegible] aut [illegible], aut aliud quid tale reponendum. Non enim edulium sed compositionem quandam, aut vnguentum sic vocari ab Hip. constat, cuius apparatum lib. de vlceribus describit. Carycum quidam scribunt, & à nucibus dictum existimant, falsò quidem, cùm nulla sit hîc nucum mentio. [illegible] scribit Vat. esse [illegible] σκευασίας, apparatus cuiusdam, h. e. medicamenti compositionem apud Hip. Sed καρυϊνὸν scribendum esse pro κάρυον satis apparet. Est & καρυϊνὸν oleum quoddam Athen. lib. 2.

Καρκῖνος, cancer, tumor est inæqualis. oris prætumidis, aspectu fœdus, sublinidus & indolens, ex atra bile ortus, vt scribit Paulus. In multis corporis partibus gignitur, sed præcipuè in muliebribus locis & mammis cetonitur, fitque interdum cum vlcere; interdum quoque sine vlcere, & à cancri animalis similitudine denominationem accipit. Gal. lib. de tumor. præter naturam cancros à bile atra non seruente fieri scribit (pag. 355. 41.) [illegible] ἡ μέλαινα χολὴ τοὺς καρκίνους ἐργάζεται [illegible] [illegible] [illegible] αἱ φλέβες [illegible] ἐν ταῖς φλεγμοναῖς. [illegible] τοὺς καρκίνους χυμός. [illegible] ἐν ταῖς φλεγμοναῖς αἱ φλέβες εἰσίν, ἀλλὰ καὶ [illegible] τὴν [illegible] χυμοῦ. Bilis atra absque feruore cancros efficit, eosque cum vlcere, si acrior fuerit. Eamque sanè ob rem nigriores colore sunt iis quæ inflammatione tentatur, minimeque calidi. In his autem venæ turgent & intenduntur magis, quàm in inflammationibus. Qui enim cancros humor gignit, ob crassitudinem in circumiectam carnem minus è vasis excidit. Neque tamen rubræ, vt in inflammationibus venæ sunt, sed & hæ quoque pro ratione infestantis humoris se habent. Rursus ibid. (pag. 356. 40.) ὅταν δὲ εἰς σάρκα μέλαινα κατασκήψῃ χολή, [illegible] [illegible] [illegible] αἱ φλέβες [illegible] [illegible] χροιὰς [illegible]. Cùm verò bilis atra in carnem decubuerit, mordax quidem existens circumiectam carnem perrodit, & vlcus efficit, mitior verò cancrum sine vlceratione. Dictum autem est antea ab eo venas in maiorē mole quàm in inflammationib. attolli, & cuius generis sit eorum color. Ac rursus idem lib. 2. de art. cur. ad Glauc. (pag. 219. 19.) περὶ τῶν καρκινωδῶν [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. De cancrosis tumoribus deinceps dicendum, qui cum in omnibus partibus oriri consueuerunt, tum maximè in mulierum mammis, quæ non amplius naturali purgatione repurgantur. Quæ cùm ritè procedit, integra sanitate mulier fruitur. Omnes ergo huiusmodi tumores præter naturam ex melancholica redundantia ortum habent, de qua diximus in commentariis de facultatibus naturalibus, ibique ostendimus in hepate, dum sanguis conficitur, hunc humorem fæci vinariæ proportione respondentem generari, à liene verò repurgari, qui ex huiusmodi humore suetum trahit alimentum. Et paulò post. [illegible] [illegible] [illegible]

ειν, ποιεῖν χεῖρον ἐπὶ τὸ πάθος. ἐπὶ δὲ τῶν τιτθῶν εἴδομεν πολλάκις ὄγκον ἀκριβῶς ὅμοιον καρκίνῳ ζώῳ. καθάπερ γὰρ ἐπ᾽ ἐκείνου πόδες ἑκατέρωθέν εἰσι τοῦ σώματος, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦδε τοῦ πάθους αἱ φλέβες ἀποτεταμέναι τῷ παρὰ φύσιν ὄγκῳ τὸ σχῆμα καρκίνῳ παραπλήσιον ἐργάζονται. Interdum verò & in alias corporis partes, siquidem omnium maximè imbecillæ fuerint, huiusmodi humor defertur. Atque eius partis venæ, tum atro, tum crasso sanguine turgidæ manifestò conspiciuntur. Quoque is crassior aut nigrior fuerit, eò deterior esse affectus indicatur. In mammis autem sæpè vidimus tumorem cancro animali omninò similem. Nam quemadmodum illi pedes in vtraque corporis parte insunt, ita & in hoc affectu venæ & per omnem tumorem præter naturam exporrectæ, formam cancro similem repræsentant. De cancro verò plura legas apud Paul. lib. 3. cap. 67. & lib. 4. cap. 26. & libr. 6. cap. 45. Aet. tetrab. 4. lib. 2. cap. 57. & lib. 4. cap. 44. 45. 46. 47. 48. 49. Oribas. lib. 7. synops. cap. 13. Actuar. lib. 2. περὶ διαγνώσ. παθ. cap. 35.

Καρκῖνοι κρυπτοὶ, cancri occulti & latentes dicuntur Hip. aph. 38. lib. 6. qui non sunt exulcerati, aut qui in profundo corporis latent. Sic enim ibi scribit Gal. κρυπτοὺς καρκίνους εἴρηκεν, ἤτοι τοὺς χωρὶς ἑλκώσεως ἢ τοὺς κατακρυπτομένους, ὅτι ἐν βάθει εἰσὶ κατακεκρυμμένοι, ὃ πάλιν ἴσον δύναται τῷ ἐν βάθει εἶναι τοῦ σώματος. Occultos cancros dixit, vel qui sunt absque vlcere, vel latentes & absconditos, h. e. minimè apparentes, quod rursus idem significat, ac si dicatur, qui in corpore altè demersi sunt. Eandem notionem habent καρκίνοι κρυπτοὶ οἱ ὑποβρύχιοι, cancri abditi & demersi, Prorrh. 2. (pag. 95. F.) Sic enim accipiuntur cancri qui sine vlceratione sunt, & profundum corporis occupant, in eoque altè demersi sunt, quales qui sedem, intestina, vterum, sinum muliebrem, palatum exercent. Quibus οἱ κρυπτοὶ καὶ ἀφανέες καρκίνοι respondent (ibid.) qui in summis corporis partibus sine vlceratione consistunt & conspicui sunt. τοὺς ἐπιπολῆς χωρὶς ἑλκώσεως vocat Gal. com. ad aph. 38. lib. 6. velut priores τοὺς ἐν τῷ βάθει τοῦ σώματος. Etsi κρυπτοὶ per se idem significant, nempe eos qui sine vlceratione sunt, aut eos qui in corporis penetralibus abditi sunt & latentes, neque in conspicuo apparent, vt ex Gal. diximus. At verò καρκῖνος κρυπτὸς dicitur Gal. lib. de atra bile (p. 359. 34.) cancer occultus & abditus, qui non est exulceratus, & fit à succo melancholico in corporis habitum protruso, non acri aut maligno, nec excedente, vt is qui cancrum exulceratum facit. Philoxenus tamen apud Aetium κρυπτοὺς καρκίνους peculiariter dici scribit, qui vterum ac intestina infestant, cap. 43. lib. 4. tetrab. 4. Quod etiam innuere velle videtur Paul. Ægin. cap. 67. lib. 3. dum vteri cancris proprio quodam modo Hip. aph. accommodat, cùm is cancris in genere adhiberi potest.

Καρκίνωμα, carcinoma idem quod καρκῖνος significat, & cancerosus tumor est, qui in mammis sæpè oritur, facie, naribus, labris, vt scribit Celsus. Carcinoma etiam dicitur Suetonio Augusto. καρκίνωμα autori defin. med. (pag. 400. 59.) ἐστὶν ὄγκος κακοήθης καὶ περίσκληρος, ἀνέλκωτος ἢ ἡλκωμένος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ζώου καρκίνου. Carcinoma est tumor malignus & prædurus, sine vlcere, aut etiam cū vlcere. A cancri animalis similitudine nomen habet. Idem rursus (pag. 399. 27.) καρκίνωμα ἐν ὑστέρᾳ ἐστὶν ὄγκος ἄνευ ἑλκώσεως ἔχων ἀνώμαλα χείλη ὀγκώδη. Carcinoma in vtero, tumor est sine vlceratione, inæqualis & oris prætumidis. καρκίνωμα Paulo lib. 3. cap. 22. dicitur affectus tunicæ corneæ oculi, cum dolore & tensione, tunicarum rubore, & cruciatu pulsatili ad tempora vsque si moueantur ægri. Celsus lib. 5. cap. 28. Non idem periculum καρκίνωμα adfert, nisi imprudentia curantis agitatum est. Id vitium fit maximè in superioribus partibus, circa faciem, nares, aures, labra, mammas fœminarum. Et in iecore autem, aut splene hoc nascitur. Circa locum aliqua quasi puncta sentiuntur, isque immobilis, inæqualis tumet, interdum etiam torpet. Circa eum inflatæ venæ quasi recuruantur, hæque pallent aut liuent, nonnunquam etiam in quibusdam delitescunt. Tactuque is locus, aliis dolorem affert, in aliis eum non habet. Et nonnunquam sine vlcere durior aut mollior est, quam esse naturaliter debet, nonnunquam iisdem omnibus vlcus accedit. Eam vsurpat dictionem Hip. lib. 5. Epid. (pag. 1162. D.) καρκίνωμα περὶ τὸ στῆθος ἰσχίον. carcinoma in pectore cantis. Et lib. 7. Epid. (pag. 1238. F.) ὁ τὸ καρκίνωμα τὸ ἐν τῷ φάρυγγι καυθεὶς, ὑγιὴς ἐγένετο ὑφ᾽ ἡμέων. Qui carcinoma in faucibus habebat, vstione à nobis curatus est. καρκῖνος etiam dicitur Hip lib. 2. Epid. (pag. 1056. C.) ex populari appellatione, qui in oris vlceribus suboritur. ἀπὸ γαστρὸς ταραχῆς, ὑπὸ ἀπὸ βρογχοῦ, καρκίνου γενομένου, τὸ στόμα πικραίνεται. Ex alui perturbatione aut tussi cancro oborto, os amarum redditur. Est & καρκῖνος σύμφυτος in Coac. (pag. 201. A.) cancer innatus, qui cum semine à parentibus in successionem transit, & inter ξυγγενέα νοσήματα, h. e. congenitos morbos reponitur. Καρκινώδης, quod est in cancrum vertit. Erot. apud Hip. σκληρυνθέντα exponit, induratū, indurescere. Legitur autem lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 570. 30.) γυναικὶ ὅταν ὑστέραι σκληραὶ γένωνται, καὶ ἐς τὰ αἰδοῖα ἐξίσχωσι, καὶ οἱ βουβῶνες σκληροὶ γένωνται, καὶ καῦμα ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐνῇ, καρκινώδεας ἀρχὰς ἔχει. Mulieri vbi vteri indurescunt, & in pudenda prominent, inguina indurantur, ardorque in pudendis insit, cancri initia suspecta sunt lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 660. 28.) vbi ista repetuntur καὶ καρκινοῦται πάντα, omnia in cancrum vertunt. Sed pro σκληραὶ Corn. ξηραὶ legit lib. περὶ γυναικ. φύσ. cùm tamen lib. 2. περὶ γυναικ. σκληραὶ retinuerit. Rursus libr. 1. περὶ γυναικ. (p. 607. 15.) καρκινώδεα ἕλκεα dicuntur, quæ cancerosa euadunt & in cancrum transeunt.

Κάρος grauis & altus sopor dicitur, estque cerebri affectus repentinam sensus & motus priuationem inducens, spirandi tamen facultate illæsa. Sic enim scribit Gal. com. ad aph. 5. lib. 5. κυρίως λέγεται κάρος ἡ παντὸς τοῦ σώματος αἰφνίδιος ἀναισθησία καὶ ἀκινησία. κάρος propriè vocatur totius corporis repentina sensus motusque priuatio. Quem sanè affectum per ἀφωνίας sæpè exprimit Hip. Illi enim consuetum esse ibid. scribit Gal. τοὺς κατεχομένους ἀφώνους nominare. Idem quoque Gal. cap. 2. lib. 4. de loc. aff. κάρους vocari scribit, cùm quis ita affectus est, vt neque sensus neque motionis munere fungatur, haudquaquam tamen læsa spirandi facultate, fierique sola anteriore cerebri parte affecta, consentiente tamen medio cerebri ventriculo, vt inde quoque ἡγεμονικαὶ actiones vitientur. Quòd si sopor huiusmodi adeò vehementer spirationem opprimat, vt quis vel magno conatu vix spirare possit, eorum more qui per grauem somnum stertere solent, tunc apoplexiam nominari. Atqui solutæ apoplexiæ creberrimè succedere solere vocatam paralysim. Caro verò & sopore finito, bonam valetudinem magna ex parte subsequi. Eoque modo ab apoplexia caros distinguitur, non secus ac eum ab epilepsia, catalepsi & catocho ibidem distinguit, illiusque causam facit frigidum ac crassum omninoque viscidum humorem. Idem quoque lib. de sympt. diff. cap. 5. κάρος τῆς φανταστικῆς ἀναισθησίαν, h. e. imaginatricis facultatis veluti resolutionem quandam facit. Et com. 2. in lib. de art. (pag. 603. 1. H. 798. G.) κάρος τὸ πάθος μετ᾽ ἀναισθησίας [illegible] ἀλλὰ τὴν λογισμὸν καὶ τὴν μνήμην καὶ τὴν αἴσθησιν ἅμα, καὶ τὴν καθ᾽ ὁρμὴν κίνησιν διέφθειρε. κάρος affectus est ita vt neque sentiat, neque moueatur homo, neque intelligat: sed & rationem, & memoriam & sensum & motum quoque qui ex appetitione fit, corrumpit. At verò com. 2. in Prorrh. (pag. 190. 17. H. 72. B.) κάρον pro graui & profundo somno sumi interdum indicat Gal. (βαθὺν καὶ δυσέγερτον ὕπνον, altum & excitatu difficilem somnum vocat) qui humoris benigni copia grauatum cerebrum significat, quique sua qualitate non nocet, sed profundum & inexpugnabilem somnum excitat, quale quid ebriis ac vino madentibus euenire solet, eumque κάρον interdum bono esse fatetur, ac in quibusdam ægris magnum auxilium attulisse huiusmodi profundum somnum, qui tribus ac quatuor diebus vigiles permanserant. Sæpius quoque & in infantibus eiusmodi somnum superuenientem, non vno die solùm, verùm etiam & duobus deinceps diebus, magno ipsis commodo fuisse, idque se conspexisse scribit. Est & alter κάρος κακοήθης, qui semper damno est, vbi cerebrum frigidi & humidi qualitate vitiosi copia redundat, aut pituita repletur, sensationesque delet. Atque is à veterno parum differt, sed κῶμα aut καταφορὰ refert, & δυσδιέγερτος καταφορὰ dicitur, quod his verbis testatur ibid. Gal. [illegible] vbi verò cerebrum à pituita tum humectatum, tum refrigeratum extiterit, κῶμα aderit quod veternosas affectiones sequitur, ipsumque si lubet κάρον vocare poteris. Nonnulli autem, vbi æger tum motu, tum sensu aliquandiu priuatus fuerit, etiamsi eum pungas, vel ferias, vel inclames, κάρον appellant, qualis quibusdam contingit percusso vehementer capite ad temporales musculos. Sæpius quoque nobis cernitur in febrilium morborum significationibus, in quibus ne stimulantes quidem aut ferientes, aut multùm inclamitantes ægri percipiunt. Gal. etiam lib. 13. Meth. med. (p. 182. 22.) καταφορὰς βαθείας, h. e. profundas in somnum delationes quæ ab humore frigido non putrescente fiunt, & absque febre, diuidit in ληθάργους, κάρους & κατοχάς. Eas enim quæ putrescentem habent humorem frigidum & cum febre coniunctæ sunt,

[illegible] afferre scribit. [illegible] grauatio vocatur Aurel. [illegible] acut. vt & grauedo Plin. cap. 13 lib. 25. Quod enim [illegible] agoræ mali, dixit Diosc. cap. 76. lib. 4 [illegible] grauedinem etiam afferunt [illegible] Pl. Et Erot. apud H [illegible], h.e. capitis grauitatem & soporem inducens. Quinimirum locum Prorrh. mihi exprimere videtur (p. 1.72.B.) [illegible] animaduertendum profundus ac altus sopor vbique damnari [illegible] quod etiam repetitur in Coac. (pag. 147. A.) [illegible] vocis defectiones cum alto sopore, conuulsionē minātur. (p. 210. 29. H. 78 B.) & in Coac. (p. 159. F.) [illegible], vocis defectiones altum quendā soporē habentes. [illegible] in Prorrh. (pag. 204. 2. H. 75 H) & Coac. (pag. 205. D) [illegible]. In [illegible] gerentibus capitis dolores cum alto sopore & grau[illegible] malo sunt. Ac rursus in Prorrh. (pag. 216. 22. H 81. A.) [illegible]. In his qui quodam [illegible] alto sopore aut morbo regio detinentur, nec admodum [illegible] sunt. [illegible] dicuntur oculi sopore affecti, aut [illegible] rigentes & defixi, quales catocho & catalepsi laborantium lib. 7. Epid. (pag. 1217. H.) pro quo [illegible] legitur lib. 5. [illegible] (pag. 1162. C.) in eodem exemplo. [illegible] etiam dicuntur ibid. (1217. A.) oculi sopore grau[illegible] gentes. In capitis vulneribus exquirendum monet Hip. Prorrh. (pag. 98. F.) [illegible], num qui læsus sunt conciderit, num profundo sopore correptus fuerit. [illegible] lib. de vul cap. (pag. 903. D.) [illegible], si æger alto sopore detentus fuerit, aut tenebræ oculis offusæ, aut vertigo prehenderit, aut conciderit. Quod dixit Cels. cap. 4. lib. 8. [illegible] conciderit, num sine sensu quasi dormiens iacuerit. lib. de art. (pag. 620. 36. H. 797. C.) [illegible] temporum vulnera periculi plena sunt, & altum soporem inferunt. Rursus ibid. (pag. 603. 3. H. 798. G.) de musculis temporalibus & masticatoriis, [illegible]. Hi namque musculi soporem altum inducunt, cùm autem præter naturam intenduntur, aut alterantur. Rursumque ibid. (pag. 602. 47. H. ibid.) [illegible] ignis & torpida grauatio ac sopor, aut stupor cum inexpugnabili dormiendi necessitate, quem infert maxilli vtraque parte luxata cum vitæ periculo, nisi prompte reponatur. N[illegible] tardantem altum soporem diximus, quem autem Cæl. Aurel. grauationem vocat cap. 3. lib. 4 tard. pass. dicitur [illegible] lib. 4 lib. 3 Epid. alto [illegible] sopore aliquantulum detentus [illegible] pro semine sæpe vtuntur Hip. in lib. [illegible] (pag. 687. 12.) [illegible] pæoniæ nigra semina trita. Quod dicit lib. [illegible] pæoniæ grana decem. Rursus ibid. (pag. 554. 8.) [illegible] nasturtij semen. Et (pag. 561. 35.) [illegible] semen & lib. 2. de morb. (pag. 474. 14.) Et rursus ibid. (pag. 482. 31.) [illegible], dauci & centaurij semen. Et lib. 2 [illegible] (pag. 640. 13. 17.) [illegible] serpentis semen ad [illegible] strum.

[illegible] apud Hip. significat valde, vehementer. Gal. com. 3 in lib. [illegible] morb. ac. (p. 79 21. H. 393. 51.) [illegible] quod idem quod [illegible] & valde, admodum & vehementer significat. Rursus (pag. 83. H. 394. 53.) [illegible], h.e. valde multa, [illegible] supra modum multa significat.

[illegible] exponit Gal. in Exeg. hoc est subcruenta nimirum locum lib. 4 Epid. (pag. 1129. D.) [illegible] significans, vbi legitur, [illegible], quibus circa initia nigra demittebantur, aliquantulum subcruenta, & condimentis ex sanguine apparatis affinia. Quo loco de excrementis dicatur, ea subcruenta fuisse indicat, quæque sanguinem [illegible] colore referrent, aut quæ [illegible] condimentis ex sanguine apparatis essent affinia. edulia ex sanguine confecta [illegible] colore referentia dixit Corn. Est autem [illegible] & [illegible], nimirum genus & conditura ratio ex sanguine cum varijs delicijs & condimentis sumptuosè apparata. [illegible] explicat Gal. in Ex. h. e. Lydium quoddam edulium ex sanguine variè apparatum. Nam & [illegible] Lydorū esse inuentum testatur Athen. lib. 11. ad delicias comparatum, illiusque conditoram ad condimentorum scriptores refert. Etsi vitiosè apud Athen. [illegible] pro [illegible] scribitur. Erot. quoque ex hoc Hip. loco [illegible] exponens, [illegible] esse scribit, [illegible], h.e. [illegible] genus ex varijs condimentis apparatum, ex Philocretis Samij & aliorum authoritate. Vnde & [illegible] esse addit, [illegible], h.e. [illegible] & eiusmodi intritam permiscere aut condire, quod sanguinem colore refert. Quam ob causam etiam nonnulli colore decepti, [illegible] esse [illegible] Græcia dictam censuerunt. Etsi [illegible] simpliciter significat, & de omni exquisito apparatu & conditura effertur. Et Hesych. [illegible] exponitur [illegible]. [illegible]. Verùm illi per duplex α scribitur, vt & [illegible]. Sic Var. ex Suda [illegible] esse scribit [illegible], [illegible]. Et [illegible], vnde [illegible] esse vult [illegible] coctum aliquod exquisitè apparatum, verùm addit, [illegible], h.e. ex sanguine & varijs condimentis. Vnde etiam pro exquisita & sumptuosa conditura, aut concinnè apparata [illegible] sumitur, quod [illegible] sumptuosum aut exquisitum edulium Lydium Didymo esse dicatur & delicatum, à Lydis omni luxus genere diffluentibus. Sic Plutarch. lib. 4. sympos. probl. quæst. 1. [illegible], h.e. in exquisitis ac delicatis condimentis aut edulijs, non tam varietatem quam superfluitatem & curiositatem reponendam censet. Est autem (vt obiter etiam moneam) [illegible] delicatus Lydorum cibus, qui & [illegible] dicitur Athen. lib. 12. & [illegible] lib. 1. [illegible] autem quidam [illegible] dictam esse volunt, & quod nigrum colorem referat, qualis est nucum decoctum [illegible] aut sanguinis [illegible] & per sedem reiecti, [illegible] notione [illegible] excrementi [illegible] lib. 5. Methodi, vt ijs qui taurinum sanguinem recentem [illegible], quod ijs recrementa deponantur, quam sanguinem [illegible] referunt, coloreque nigricantia, aut quod [illegible] ex sanguine apparatis sint affinia. Ex nimirum coctura colorem nigrum accipiunt. Qui quidem Actuarij locus ex Diosc. depromptus mihi videtur, adeoque non negatiis illi esse restituendus. Quod enim scribit Diosc. de [illegible] lib 6. cap 25. [illegible], quod ijs excrementa per aluum [illegible] effecti soleant, nullum genuinum sensum habet. Et Actuar. pro [illegible] legisse videtur, vt sensus sit, ijs qui [illegible] per sedem demitti recrementa [illegible], h.e. condimentis ex sanguine apparatis affinia, aut sanguinea & nigra, qualia sunt quæ sanguinem concretum, exustum, aut etiam coctum referunt. Est etiam [illegible] & [illegible], vt [illegible] dam ciborum conditura, ex delicijs & [illegible] Quomodo pro varia, sumptuosa ac superflua conditura [illegible] Gal. lib. 4. de san tu. (p. 260. 4.) in medicamenti [illegible] apparata cum scribit. [illegible]. Accommodatum verò sic affectis est [illegible] non admodum medicamentosum fuerit [illegible] apparatum, plerique medici ipsum componunt ad instar [illegible] & exquisita mixtura ([illegible] vocant) aut [illegible] coquus condiat. Rursusque [illegible] (pag. 264. 45.) [illegible]. Ius album voce [illegible] absque caseo, [illegible] superflua aut exquisita quadam conditura ([illegible] vocant) apparatum fuerit, tum anetho, tum sale in aquam cum oleo & porri exiguo conie[illegible]. Vbi tamen Linacer [illegible] legit. Eadem etiam notione [illegible] apud Plutarch. [illegible] cum scribit, [illegible], aliena temperamentis & quibusdam delicatis condimentis earum carnem ad opsonium apparantes. Intrita quidam intelligunt & miscellas, aut offas farreas, quibus fartores [illegible] saginant. Alij delicatam quandam conditoram cum ficubus, caryicis, & offis farreis aut rotundis simi volum, quibus faciendas gallinas præcipiunt, vt melius earum pulpa glisceat. Gal. quoque ratio lib. 2. de diff. puls. Sophistarum [illegible] qui [illegible] confusam & ex varijs linguis mistam & corruptam, [illegible], h.e. variam & superfluam quandam mixturam vocat. Monendum porrò videtur Exeg. Gal. lectionem videri corruptam, & ex duobus capitibus vnicum confectum, hoc modo, [illegible]. [illegible] excrementa Medicis vocari antea [illegible].

Καρφαλέον, aridum, siccum significat, & καρφαλέον δέρμα sæpè dicitur Hipp. cutis arida, sicca. vt aph. 12. lib. 6. Epid. sect. 6. καρφαλέον ἢ περιτεταμένον τὸ δέρμα, cutis arida & circumtensa. Et rursus ibid aph. 15. οἷσι δέρματα περιτέταται καρφαλέα ἢ σκληρά. Quibus cutis arida & dura obtenditur, quod repetitur aph. 71. lib. 5. Gal. quoque lib. 2. de diff. spir. (pag. 184. 25.) δέρμα καρφαλέον, τὸ ἀπεξηρασμένον, h. e. resiccatam cutim exponit, ex lib. 3. Epid. post st. pest. ægr. 15. Sic τὸ δέρμα πᾶν καρφαλέον cutem totam squalentem in tetano ponit Aret. lib. 1. cur. acut. cap. 5. Et lib. 1. de diff. feb. (pag. 327. 35.) in febre hectica cum marasmo τὸ δέρμα ἐσχάτως καρφαλέον extremè resiccatam cutim ponit Gal. τῷ καρφαλέῳ, ἀραιὸν ἢ χαλαρόν, laxum & rarum opponit Hipp. humidum verò Gal.

Καρφολογεῖν est festucas aut paleas legere, quod est phreniticorum symptoma, vt scribit Gal. com. 1. in Progn. imaginatione læsa. Ἐπικαρφολογεῖν dicit Hip. in Progn. (p. 128. 51. H. 38. 4.) καὶ χεῖρας ἐπικαρφολογούσας, manus festucas colligentes. Gal. quoque lib. 4. de loc. aff. (pag. 288. 33.) in delirio quod sibi adhuc puero febre ardente laboranti obtigit, se κροκυδίζειν ἢ καρφολογεῖν scripsit, h. e. floccos euellere & festucas colligere.

Καρχήσιον carchesium vertunt quidam, sed malim carchesia. Latini enim sic vocant extrema mali nautici foramina quæ rudentes excipiunt. Lucilius mali carchesia summa dixit apud Nonium. Quod ferè iisdem verbis imitatus est Catull. καρχήσιον exponit Gal. in Ex. τὸ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἱστῷ ὃ ἔχει τι τροχιλίας. (sic enim mihi leg. videtur) h. e. partem summi mali in quo est trochlea. Athen. lib. 11 δείπνος. καρχήσιον dici scribit τὸ περὶ τὸ τέλος τοῦ ἱστοῦ. Polluci verò cap. 9. lib. 1. τὸ πλησιαῖον τοῦ ἱστοῦ τὸ περὶ τῇ κεραίᾳ dicitur ἠλακάτη, ἐπωτίδες ἢ καρχήσιον. Hesych. quoque καρχήσια exponuntur τὰ ἄκρα τὰ ἐπὶ τοῦ καταρτίου τῶν πλοίων. ἢ τὰ ἄκρα τοῦ ἱστοῦ, in quo summæ malorum nauticorum partes intelliguntur. At καρχήσιοι dicuntur Gal. in Exeg. οἱ ἐπὶ τοῦ καρχησίου τεταμένοι κάλως, expansi in extremitate mali rudentes nautici, ex quibus vela dependent. Idem com. 3. in lib. de art (pag. 615. 44 H. 808. G.) τοὺς κατὰ τὴν εἰς τὸ πλοῖον τοῦ ἱστοῦ κάλως, h. e. rudentes qui è summo malo demittuntur, καρχησίους dici scribit. vbi eam dictionem Hip. exponit δεσμὸν μέν τινα τοιοῦτον ἀφίησιν, ὃ διὰ τοῦ ἱστοῦ καταπεπηγότος καρχήσιον ἔχουσι. Ex mari tamen aut malo defixo, in quo mittit carchesia. Est & καρχήσιος βρόχος, carchesius laqueus Oribasio lib. de laqueis, vel simplex, vel duplex, cuius etiam meminit Gal. com. 1. in lib. de art. (pag. 536. 24.) deligaturæ genus dutb. habens constans, vim habens æqualiter extendendi, nomen à fune nautico, qui in summo nauis malo habetur, accipiens. Est etiam καρχήσιον poculum quod describit Athen. lib. 11. & carchesia Bacchi pocula dixit Virg. lib. 5 Æn. & lib. 4. Georg.

Κάσιος καρπὸς vsurpatur Hip. ad potiones hystericas lib. περὶ γυν. φύσ. (pag. 572. 39.) Κασία duplex numeratur Gal. lib. 3. κατὰ τόπ. (pag. 188. 36.) cuius vsus esse possit cinnamomi inopia. Vna ζιγὶρ nominata, altera μοσυλῖτις. Idem lib. 1. de antid. (pag. 434. 40.) probatissimam eam dicit τὴν γιζί, deinde etiam τὴν μοσυλῖτιν vocatam. Vbi γιζί eam vocat, quæ ζιγὶρ dicitur lib. 3. κατὰ τόπ. & ζιγὶρ Dioscur. Sunt autem hæc barbara (vt satis apparet) vocabula. Κασσίαν ὄρος Erot. apud Hip. ὄρος ἐν Αἰγύπτῳ. exponit, κασσίου δέ τινος ὄρους, si modo vera est lectio. κάσιον ὄρος in Ægypto scribitur & vrbs einsdẽ nominis Steph. lib. περὶ πόλεων.

Κάσσυμα idem quod κάττυμα & calceamentum aut calceum significat. lib. 5. Epid. (pag. 1153. D.) σκυτεὺς κάσσυμα ποιῶν. Sutor calceum assuens, soleas veteramentarias, dixit Corn. Sunt autem καττύματα, vt explicat Aristoph. Schol. coria quæ calceis muniendis subiiciuntur, soleas dicunt. Vnde sutores καττύοντες & καττυόμενοι propriè dicuntur Polluci cap. 20. lib. 7. & καττύματα calceamentorum partes sunt. Idem rursus c. 22. καττύματα calceamenti genus lene esse dicit, vt pes ferè puluerem attingat, soleam dicunt.

Καταβιβάζειν est deducere, promouere, demittere, vt γυναικεῖα καταβιβάζειν muliebria detrubare, promouere, in Prorrh. (pag. 214. 26. H. 80. B.) vt ὧν exponit Gal. καταβιβάζειν est κατάγειν, vt καταβιβάζεται κατάγονται exponuntur Hesych.

Καταβλακεύειν, negligenter & segniter curare, ignauum esse & tardum ad aliquid, lib. de art. (pag. 629. 39 H. 850. A.) καταβλακεύουσι τὴν ὀρθότητα τοῦ σώματος, in dirigendo corpore negligenter se gerunt. Rursus ibid (v. 41. H. ibid.) καταβλακεύουσι τὴν ἐς τὸ ὀρθὸν ὁδοιπορίην, rectam ambulationem segniter curant. Vbi Gal. καταβλακεύουσι, ἀμελοῦσι ἢ ῥᾳθυμοῦσιν exponit. h. e. negligunt & segniter habent. Quem locum mihi etiam subindicare videtur in Exeg. cùm καταβλακεύουσι, καταργοῦσιν explicat, quod est parum pendunt, parum curant. Hesych. quoque καταβλακεύεις, καταβλακεῦσαι, ῥᾳθυμεῖν, ἢ ἀκηδεῖν ῥᾳθύμως exponit. At pro καταβλακεύειν καταργεῖν dicitur in Mochlico (pag. 852. D.) vt sit καταβλακεύειν καταργεῖν, pigrari & segniorem esse in aliquid agendo.

Κατάβλημα quod iniicitur aut applicatur significat, eoque nomine dicitur ligamentum Hip. quod exterius parti iniicitur ad deligationem constringendam. Lib. de art. (pag. 604. 40. H. 799. F.) ἔπειτα δὲ τὸ μέτωπον ὀθονίῳ καταδῆσαι ἢ κατάβλημα χρὴ εἶναι, ὡς περ νομίζεται, ὡς ἀτρεμῇ τὰ δεσμά. postcaque fronti fascia circunducenda est, quæ omnibus aliis iniici debet, vt fieri assolet, quò vincula immota maneant. Vbi κατάβλημα vocare Hip. scribit Gal. τὸ κατὰ πάντων ἔξωθεν ἐπιβαλλόμενον, εἴτε τῶν καλουμένων κρασπεδωμάτων, εἴτε τι τῶν ὁμοίων ὂν τι. quod supra omnia extrinsecus iniicitur, siue sit ex fimbriis vocatis, siue quid eiusdem generis. Quem Hipp. locum mihi etiam subindicare videtur Gal. in Exeg. cùm κατάβλημα exponit περίβλημα ἐξ ἐπιμελείας ἕνεκα τοῦ σφίγγειν τὰ ὑποκείμενα, circumiectum data opera vinculum aut amiculum, ad ea quæ subiecta sunt constringenda. Sic enim leg. esse apud Gal. monemus nostris in lib. de art. Annot. cùm συγχεῖν passim pro σφίγγειν nullo sensu legatur. Dicitur ἐπίβλημα Paulo. quod est superiectamentũ, & exponitur δεσμὸς ἕτερος περιβαλλόμενος τῷ μετώπῳ, h. e. aliud vinculum fronti circumiectum. Est autem καταβάλλειν demittere, deiicere, applicare. Sic καὶ χεῖρας παρ' αὐτὸ τὸ σῶμα παρακαταβαλεῖν, dixit Hip. lib de art. (pag 615. 4 H. 808. F.) manus iuxta ipsum corpus demittere, aut demissas applicare, & iuxta corpus demissas religare. Καταβάλλειν σφᾶς αὐτοὺς dicit etiam Hip. lib. de nat. hum. (pag. 5. 20. H. 224. 58.) quod est seipsos subuertere & oppugnare. ἀλλ' ἐμοί γε δοκέουσιν οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι αὐτοὶ σφᾶς αὐτοὺς καταβάλλειν ἐν τοῖσιν ὀνόμασι τῶν λόγων αὐτῶν ὑπὸ ἀσυνεσίης. Verùm hi mihi videntur præ inscitia in suarum rationum nominibus seipsos subuertere, obruere, euertere ac prosternere, h. e. suis ipsorum, quibus in differendo vtuntur, sermonibus, præ imperitia in errorem detrudere. Sic quoque καταβάλλειν δόξαν, opinionem subuertere dixit Gal. com. 1. in lib. de nat. hum. (pag. 15. 10.)

Καταβρογχίζειν & καταβροχθίζειν, quod est deglutire, deuorare, vide in βρογχίο & βρόχθος antea.

Καταγγελίη vide καταγγελίη antea.

Καταγλισχραίνειν, viscosum efficere ac reddere significat, & dicitur de iis quæ sputum viscidum, ideoque ad eductionem difficilius reddunt. lib. 5. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 75. 6. H. 392. 55) de mulsa. ἔχει γὰρ σμηγματῶδές τι, ὃ μᾶλλον τοῦ μετρίου καταγλισχραίνει τὸ πτύελον. habet enim detergens quiddam, quod plus quam par est viscidum sputum reddit. Quod quidem de mulsa impropriè ab Hip. dici scribit Gal. Neque enim mulsa sputum viscidum efficit, sed ob leuem quam habet detergendi vim, viscidum fieri sinit, neque ob ea quicquam ad eductionem confertur. Sic enim τὸ μᾶλλον τοῦ μετρίου καταγλισχραίνει τὸ πτύελον, μᾶλλον τοῦ μετρίου πολλάκις ἐπιτρέπει τῷ πτυέλῳ καταγλισχραίνεσθαι h. e. sæpe plus æquo viscidum fieri sputum permittit. Sic quoque ἐπιγλισχραίνειν dicitur, quod est insuper viscosum reddere, quomodo ibidem etiam scribit Hip. (pag. 49. 38. H. 386. 29.) de densa spiratione, τὸ δὲ πυκνὸν ἐὸν ἐπιγλισχραίνει τὸ πτύελον. is verò [spiritus] vbi crebre extiterit, sputum insuper viscidum reddit. Eadem notione dicitur πτύελον καταγλισχραινόμενον, Hip. ibid. (pag 48. 45. H. 386. 6.) sputum abundè glutinosum redditum. καταγλισχραίνεσθαι enim τὸ ἐσχάτως ἢ ἄκρως γλισχραίνεσθαι, h. e. extremè aut summè viscidum reddi, ibidem exponit Gal. præpositione glutinositatis ac dictionis vim augente.

Καταγλυφὴ cauum exsculptum significat, aut sculpturam & incisuram, vt lib. de art. (pag. 656. 20. 21. & 52. H. 834. B.) ἔχειν δὲ χρὴ κατὰ μέσον τὸ ξύλον καὶ καταγλυφὴν χρὴ βαθυτέρην καὶ τετράγωνον ὡς τριῶν δακτύλων, καὶ ἐν μὲν ταύτῃ καταγλυφῇ τούτῳ, ὅταν δοκῇ προσδεῖν ξύλον, ἐμπηγνύμενον ἐναρμόζειν τῇ καταγλυφῇ, τὸ δ' αὖ σφηγγύλον. In medio verò altè exsculptum cauum in quadratam figuram ad tres ferè digitos, lignum habere oportet, in quod, vbi opus esse videbitur, lignum cano accommodatum, superiore autem parte teres, defigatur. In Mochlico quoque (pag. 865. B.) ἐν μέσῳ δὲ τετράγωνον καταγλυφήν. In medio verò cauum in quadratam figuram exsculptum esse debet. Rursus ibid. (v. 55. H. ibid. A.) καταγλυφὰς vocat (etsi melius καταγλυφὰς legi videatur vt nostris in eum lib. Annot. monemus) fossulas & cauitates per medium scamnum excauatas aut inscisas, quas κοιλίας dici libr. de art. antea diximus.

Κάταγμα, fractura aut fractio, est in osse continui solutio, vt in carne ἕλκος, vt scribit Gal. libr. de const. art. med. (pag. 36. 28.) & initio lib. 4. Meth. med. Idem quoque cap. 5. lib. 6. Meth. med. vnitatis in osse solutionis proprium nomen κάταγμα Medicis esse scribit. Quod etiam testatur his verbis com. 2. in lib. de art. (p. 609. 5. H. 805. F.) τὸ συνεχείας ἡ λύσις ἐν ὀστῷ μὲν κάταγμα ...

[illegible] ἐν [illegible]. τὸ δὲ ἐν χόνδρῳ γινόμενον [illegible] καταγνύμενος ὁ [illegible] τοῦ κατάγματος [illegible]. Continui solutio in carne quidem vlcus, [illegible] verò κάταγμα, h.e. fractura vocatur. Vbi autem in cartilagine contingit, cùm proprium non habeat nomen, eam [illegible] nomine abusus Hipp. appellauit. Sic enim ab eo de [illegible] scribitur, [illegible] κατεαγῇ [illegible] πολέμιοι. At verò [illegible] vinculum omne inimicum est. Quod etiam mihi significare videtur Isag. autor, hoc quoque subindicato Hip. loco (pag. 389. 50.) cùm scribit. [illegible] κατάγνυται [illegible] χόνδρος [illegible] [illegible] χόνδρος. Autem frangi dicit Hipp. quoniam & cartilaginis speciem imitatur, neque facilè in pristinam figuram redire videtur. Idem quoque (pag. 387. 35.) in aurium morbis [illegible] recenset. Est etiam propriè κάταγμα in capite caluariæ diuisio, vt his verbis testatur Paulus lib. 6. c. 90. [illegible] κάταγμα, [illegible] in capite peculiariter est caluariæ diuisio, interdū simplex, interdū etiā multiplex, quæ ex vi quadam exteriore cōtingit. Cuius etiā species [illegible] ponit, ex Isag. authore. [illegible] etiam Hipp. sumitur pro [illegible] per eādē terramēti facti foramine lib. de artic. (p. 590. [illegible] H. 788. B.) si modò vera est lectio. Sic enim scribitur, [illegible] tenue specillū, quo ad [illegible] vtimur, per ambusta foramina traiicere oportet. Verùm lectionem istam suspectam esse ibi scribimus, & [illegible] cū interpretibus [illegible] legendū suspicamur. [illegible] verò differentias vide apud Gal. c. 5. lib. 6. Meth. & apud Gort. qui etiam [illegible] medicamenta quænam sint explicat.

[illegible] apud Hip. exponit Gal. in Exeg. [illegible], hoc est, extremè debilitant, & ad summā imbecillitatē ducit. Nimirū locum lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 77. 10. H. 393. 17.) subindicās, vbi de mulsa scribitur, [illegible]. Damnata est autē ab hominib. mulsa, quòd suo potu ad extremā imbecillitatē deducat. [illegible] enimq; dicuntur, hoc est, extremè debilitare aut eneruare, quæ vires euertunt, vt sanguinis eruptio, deiectio multa, sudor immodicus, & per accidens cibi abstinētia, vt ibidem scribit Gal. Eandē quoq; dictionē vsurpat Hipp. lib. 2. [illegible] (p. 663. 27.) [illegible]. Quod si dolores summè debilitēt, ad extremā imbecillitatē deducāt. Sic enim leg. apparet, cùm passim vitiosè [illegible] legatur. Potest etiā [illegible] legi, hoc est ingruāt, aut cū impetu irruāt, vt etiā legitur postea (p. 673. 7. Rursus lib. [illegible] (p. 272. 39) [illegible] amboq; magna molestia naturā frangūt & eneruant. Vbi tamen [illegible] habent exemplaria publicata.

Καταγωγή, ductus, deductio, sedes & mansio. Lib. 7. Epid. (p. 1208. D.) [illegible] καταγωγήν, secundum hunc ductum, hoc est, circa totam ventris regionem & sedem, velut si quis vmbilicum attrectans, manum in totum ventrem deducat.

Καταδαρθεῖν est indormire, somnum capere, verbum Aristop. familiare præcipuè, vt Nub. & Pluto. Significat autem maximè [illegible], h.e. in pellib. dormire, vt scribit Aristoph. Schol. qui & annotat Atticos [illegible] dicere. Vtitur Hipp. lib. 5. Epid. (pag. 1151. E.) νύκτωρ καταδαρθών, noctu dormiens. Ex lib. 3. [illegible] (p. 370. 22.) [illegible] καταδαρθεῖν, deinde dormire. καταδαρθεῖν, [illegible] exponit Hesych.

Καταδέχεσθαι, recipere suscipere, sustinere, de cibo sumpto dicitur Hipp. lib. 7. Epid. (p. 1221. D.) [illegible] κατεδέξατο [illegible] χυλοῦ, potionem recepit & succi ptisanæ nonnihil.

Κατὰ δίκην, iusto modo significat, iure, pro merito, vt par est. Lib. 1. [illegible] (p. 607. 26.) [illegible] (τὰ λοχεῖα) κατὰ [illegible] δίκην. neque iusto modo procedant. Rursus ibid. (pag. 612. 41.) [illegible] κατὰ τι δίκην. neque vesica, neq; aluus vrinam & stercus, vt par est, percolarint. Ex lib. [illegible] (p. 268. 47.) [illegible] δίκην. meritò autem recurrit. Lib. de c. vuln. (p. 898. A.) [illegible] δίκην pro æquè, eodem modo, eadem ratione, aut æquo iure accipi videtur. [illegible] θάνατος [illegible] κατὰ [illegible] δίκην, [illegible]) ex his mors etsi consequitur, non æquo tamen modo, aut eodem iure contingit. hoc est, non æquè aut similiter pereunt qui posteriore capitis parte vulnus acceperunt, & qui anteriore, quòd hi celerius, illi tardius pereant.

Καταδουλοῦσθαι in seruitutem redigere, subiugare. Lib. de fract. (p. 332. 56. H. 762. H.) ἀνάγκη [illegible] [illegible], necessitate hominum spiritus franguntur, aut animus subigitur, ac succumbit.

Καταιγίζειν est cum impetu ferri, ingruere & vehementer irruere, propriéque de vento aut procella vehementer irruente aut cū impetu irrumpente dicitur, & ex translatione ad alia transfertur. Quam dictionem vsurpat Hipp. lib. 3. de Morb. (p. 489. 48.) [illegible] αὐτῷ, [illegible] καταιγίζωσι. & ad dolores ipsos vbi cum impetu ingruerint aut irruerint. Rursus ibid. (p. 494. 50.) [illegible] καταιγίζωσι [illegible], vbi morbi cū impetu irruūt. Et li. 2. [illegible] (p. 673. 7.) [illegible] καταιγίζωσι [illegible], si dolores cœpēre ingruerint, aut repētini irruerint. Quę certe mihi quodāmodo exprimere videtur Erot. cùm καταιγίζων, [illegible] explicauit, & adscripsit καταιγίζειν [illegible] dici, melius tamē [illegible], [illegible], hoc est, impetū fecerint, significare, [illegible] αἰγίοχος, ab Ægiocho Ioue. αἰγίοχος nāq; Iuppiter dicitur Homero sæpe, quod Ægida habeat aut cōcutiat. Vbi αἰγίδα Erot. nō à pelle caprina, aut ab Amalthea capra dici innuere velle videtur, verùm ab ἀΐσσω quod significat vibro, aut cōcutio, vt ægis dicatur [illegible] quoddā Iouis à Vulcano effabricatū, quo vētorū turbines & procellas ciet. Quo sanè respexisse mihi videtur Homerus Il. ρ (v. 266.) [illegible], Iupiter autē Saturnius in alto æthere habitās. In ipsos omnes nigrātē ægida vibrabit. Et Virg. eū imitatus id propius expressit lib. 8. Æn. cùm scribit, Arcades ipsum Credunt se vidisse Iouē, cū sæpe nigrantē Ægida cōcuteret dextra, nimbosq; cieret. Αἰγὶς igitur idē quod καταιγὶς aut καταιγὶς significat procellā, & [illegible] exponit Hesych. & ab αἴσσω deductū videtur, aut ab [illegible] præterito medio τοῦ [illegible], vt vult Eustath. Dicitur quoq; [illegible] καταιγίζων Hipp. li. 7. Epid. (p. 1218. B.) dolor cū impetu irruens, aut vehementer incidens. [illegible] καταιγίζων [illegible], dolor in pubē & ventrē cum impetu irruens. Quem locū Erot. subindicari scripsimus, cùm [illegible] καταιγίζων, [illegible], h.e. vehementer incidens, et explicatur. Qui etiā addit καταιγίζειν dici [illegible] καταιγίδος, [illegible], violentus ac repentinus ventorum impetus. Dicitur etiam καταιγὶς Hesych. [illegible], vehementer irruens ventus cum aquarum turbine, hoc est, procella.

Κατ' ἶξιν è directo significat, aut secundum rectitudinem & directionem, aut rectum tramitem. Gal. Com. ad aph. 20 lib. 1. κατ' ἶξιν κατ' εὐθυωρίαν exponit, hoc est, recto tramite aut ductu, & Com. ad aph. 21 κατ' εὐθὺ [illegible], hoc est, è directo partis male affectæ. Idem Com. 2. in lib. 6. Epid. (p. 443. 18. & 21.) κατ' ἶξιν Hipp. κατ' εὐθυωρίαν significare scribit, & Com. 1. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 47. 55. H. 385. 48.) Quod etiā repetit Gal. Com. in sent. 17. lib. 2. de Humoribus. Idem lib. de Cur. per sang. missionem (p. 24. 23.) τὸ δὲ κατ' ἶξιν [illegible] κατ' εὐθὺ [illegible], [illegible] τῷ κατ' ἶξιν [illegible]. Quid κατ' ἶξιν dicat quod è directo est, omnibus in confesso est, cùm sæpius hac voce in ea significatione vtatur. Ex lib. 2. de Cur. ad Glauc. (p. 211. 35.) τὸ γὰρ κατ' ἶξιν [illegible], [illegible] κατ' [illegible]. Quod ab ipso κατ' ἶξιν dicitur, hoc ipsum est secundum æqualitatem. Ea autē dictione crebrò vtitur Hipp. vt aph. 10. sect. 2. lib. 6. Epid. & lib. 2. Epid. (p. 1027. C.) vbi in morbis & naturæ motibus semper directionem spectandam esse præcipit Hipp. Rursus aph. 5. sect. 1. lib. 6. Epid. [illegible] μηροῦ τοῦ κατ' ἶξιν, femoris quod è directo respondet, stupor sentitur. Et ægr. 3. lib. 1. Epid. [illegible] σπληνὸς κατ' ἶξιν, primùm tumor è directo lienis exortus est. Et ægr. 3. lib. 3. σπλὴν [illegible] μηροῦ [illegible] κατ' ἶξιν. Lien sublatus intumuit, femur è directo respondens dolor prehendit. Rursus lib. 4. Epid. (p. 1134. B.) τὸ οὖς κατ' ἶξιν τοῦ σπληνὸς [illegible] πλευροῦ, [illegible], auris è directo lieni & lateri respondens, doluit. Et rursus ibidem (C.) [illegible] κατ' ἶξιν [illegible]. deinde etiam paulum sanguinis è directo profluxit. At Erot. vbi [illegible] κατ' ἶξιν ex his Hipp. locis exponit, Bacchium & Glauciam Hippocr. interpretes reprehendit, & κατ' ἶξιν non vna notione apud Hipp. sumi contendit, sed κατ' ἶξιν [illegible], [illegible] significare scribit, hoc est, ex continuatione. Lib. verò κατ' ἰητρεῖον (p. 680. 8. H. 743. E.) & lib. de fract. ἶξιν τοῦ [illegible] (p. 562. 10. & 40. H. 768. A.) aut fracturæ extremum, aut [illegible], hoc est, ipsam vlceris rectam processionem, à qua vinculorum mouendorum aut iniiciendorum, tum etiam adhibendarum ferularum ratio iniri debet, & secundum eam motionis initium aut finis procedere. Quod certe mihi innuere videntur hæc intricatissima Erot. verba, quæ hoc modo legenda videntur. [illegible] κατ' ἰητρεῖον [illegible] ἶξιν τοῦ [illegible], τὰ κατάγματος τὸ πέρας, [illegible]. Et hæc explicatio Hipp. locis optimè mihi quadrare videtur, vt nostris in lib. de fract. Annotat. monemus, vbi etiam quinā mihi de hoc Erot. loco sensus sit non obscurè profitemur. Nā & obscurissimus & planè desperatus mihi videtur, si codicum nostrorum sensum sequamur, & alia lectio Hipp. est afferenda, quàm quæ publicè extat, & tum editis, tum manuscriptis codic. est contestata. Cæterùm admonet etiam Erot. lib. 2. & 4. Epid. [illegible] εὐθυωρίας sumi. Reliqua

quæ ad hanc dictionem pertinent, vide in Ξήρ antea.

Καταϰαύματα, ambusta, incendiosæ quædam pustulæ ac ambustiones in cute ex vstulatione enatæ, aut humorum acrimonia cuteın concalfacien lancinante erumpentes. Quales solent sæpe fieri in summa corporis putredine & febribus ardentibus ac malignis, φλυϰταινίδας ὥσπερ ϰαύματα [illegible], pustulas iis similes quæ in ambustis fiunt, vocat Hip. initio lib. 2. Epid. In Coac. Præn. (p. 143. C.) in febribus ardentibus τὰ ἐξέρυθρα ἐν ποσὶ ϰαταϰαύματα, prærubra in pedibus ambusta annotantur.

Κατακεκλιμένοι dicuntur qui morbo fracti sunt, & viribus exolutis decumbunt. In Prorrh. (p. 192. 9. H. 71. G.) τοὺς πυρεταίνοντας ἐν [illegible] ϰαταϰεϰλιμένους, hoc est, eos qui ex febre exoluti aut fracti decumbunt, si sopore teneantur, purgare vetat. Vbi tamen exemplaria omnia ϰαταϰεϰλασμένους legunt. Sed nos cum Gal. ϰαταϰεϰλιμένους legimus, quos ϰλινήρεις idem explicat. Κατάϰλιτος etiam dicitur Hip. qui ex morbo decumbit, & idem quod ϰαταϰλινής, aut ϰλινήρης, aut [illegible] significat, quib. [illegible] opponitur lib. 1. Epid. Lib. 3 Epid. ægr. 1. post st. pest. [illegible] πολλῷ πρὸ τοῦ τόϰου πυρεταίνουσα ἦν ϰατάϰλιτος. Ex longo tamen ante partum internallo, ex febre decumbebat.

Κατακεκρεμασμένον κάτηγμα, suspensa fractura & quæ dependet, lib. de fract. (p. 558. 18. H. 765. F.) ἢν μὴ ἄγαν τις πιέζῃ τὸ ϰάτηγμα, ἢ ϰαταϰεϰρεμασμένον ἔχῃ. nisi quis fracturam valde comprimat, aut suspensam teneat, nisi fractura dependeat.

Κατακερματίζεσθαι est in minutas partes dissolui, dissipari & dirimi. Hip. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 98. 14. H. 388. 43.) de febrili calore qui initio contractus, postea in totū corpus dissoluitur, dissipatur & in minutas partes dirimitur. ϰαὶ πάλιν [illegible] [illegible] τοῦ πυρετοῦ ϰαὶ ϰαταϰερματιζομένου, ἐς τοὺς πόδας ϰατοδεύειν. Rursusque cùm febris soluitur & in minutas partes dissipatur, ex proportione ad pedes descendit.

Κατάκλασις ὀμμάτων, oculi perfractio, peruersio, distorsio, aph. 19. sect. 1. lib. 6. Epid. Sic enim exponit Gal. ὅταν διαστρέφηται τὰ βλέφαρα, cùm palpebræ peruertuntur, illudq; alterius musculorum oculos claudentium conuulsioné aut resolutioné indicat. ϰατάϰλασις βλεφάρων, dicitur in Progn. Κατακλάσεις τῶν ἄρθρων etiam articulorum perfractiones dicuntur aph. 18. sect. 1. lib. 6. Epid. & confractiones in ægris cùm articuli peruertūtur, distorquentur, neq; probè cōsistunt, sed vehemēter reducūtur & implicātur, aut latissimè disiiciūtur, multum dispergūtur ac proiciūtur. Quod expressit in Progn. Hip. per τὰ σϰέλεα ἰσχυρῶς [illegible] [illegible] ϰαὶ διεῤῥιμμένα, h. e. crura admodum reducta & dispersa, vt explicat Gal. in Comment. Est & ϰατάϰλασις ὀμμάτων, oculi perfractio, aut etiam ϰατάϰλεισις, obseratio aut conclusio, in Prorr. (p. 194. 43. H. 73. G.) vtrunq; enim agnoscit Gal. quorū alterū musculorum palpebras claudentium robur, alterū aperientium imbecillitatem indicat. αἱ ϰαταϰεϰλασμέναι ἐν τῇσι ϰινήσεσι μετ' ἀδυναμίης dicuntur in Coac. (p. 203. E.) ad motus impotentes & perfractæ, quæ exolutis & languentibus sunt viribus, animali facultate humorū copia grauata, quales sunt delassatæ, & ad motiones pre languore ineptæ. Sūt & ϰαταϰεϰλασμένοι ϰαυματώδεις ἐν πυρετῷ, in febre æstuosi ac perfracti, lib. περὶ ἑπταμήνου (p. 1288. 14.) qui ex Prorrh. antea ϰαταϰεϰλιμένοι dicti sunt. Κατακλώμεναι αἱ φωναί, voces distortæ, peruersæ, perfractæ, dici videntur Coac. (p. 158. E.) quemadmodum ϰατάϰλασις διαστροφὴν exponit Gal. etsi eam oculis attribuit Hipp. in Epid. nec satis propriè ad vocem referri videatur. Sed quemadmodum ϰαταϰεϰλασμέναι φωναί dicuntur lib. 3. Epid. (in st. pest.) αἱ διεστραμμέναι, si hoc loco peruersæ aut distortæ voces, etsi minus aptè, non tamen omninò absurdè dicentur, quæ à planis, suauibus, & communi vocum ratione deflectunt, aut quæ ex musculorum laryngis conuulsione aut resolutione, interceptæ sunt, velut elisæ ac confractæ. Possunt & raucæ aut asperæ intelligi, ex distillatione in vocis instrumenta, quæ continenti humiditate rigua minimè sonoras & claras voces edunt, sed quas vulgus Gallicum non ineptè quassas vocat, vt nostris in eum locum Annotat. scribimus.

Κατακλύσματα sunt infusa, & alui per infusa elotiones, quæ pituitæ & bili ex intestinis eluendæ sunt accommodatæ. Lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p. 33. 15. H. 318. 27.) τοῖσι δὲ ἐμέτοισι χρῆσθαι ϰαὶ τοῖσι ϰαταϰλύσμασι τῆς ϰοιλίης ὧδε χρή. Vomitibus autem & infusis aluum eluentibus hoc modo vtendum. Κατακλυσμοὺς etiam vocant Medici aquarum eluuiones quas partibus corporis imbecillis adhibent, aquarum illisiones appellat Aurel. cap. 1. lib. 1. Tard. pass. & aquarum riuos cap. 1. lib. 2.

Κατακορὲς aut κατακορέως abundè, in plenū apud Hipp. significat, & de excrementis dictum, syncerè admodum biliosum, aut exquisitè biliosū indicat, vt lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 76. 57. H. 393. 3.) ϰαταϰορέστερα μᾶλλον τοῦ ϰαιροῦ, plus æquo biliosa excrementa dicūtur, aut abunde bile syncera coloratæ aut tincta, quę ibidem Gal. exponit ἱϰανῶς ἄϰρατα χολώδη, τὰ πολλὴν ἐξανθὴν ἔχοντα ϰαὶ παχεῖαν χολήν. syncerè admodum biliosa, bilem scilicet ruffam vel flauam crassamq; habētia. Eadem ibidem paulò pòst Hipp. dicuntur μᾶλλον τοῦ ϰαιροῦ ϰαταϰορέως χολώδεα, plus iusto bile saturata. Vbi Gal. ϰαταϰορέως χολώδη, ἱϰανῶς τοιαῦτα, h. e. abūdè biliosa explicat, aut ἀϰράτως χολώδη, h. e. syncerè biliosa. In Coac. quoq; τὰ ϰατάϰορα per se, h. e. sine humoris aut coloris expressione, bile admodum colorata recrementa significāt, aut merè biliosa, (p. 218. G.) ϰαὶ τὰ ϰατάϰορα πονηρά, mala quæ bile abunde tincta sunt, aut bile syncera saturata. Et ϰατάϰορες ποιϰίλον διαχώρημα (ibidem A.) vocat abunde varium alui recrementum aut abundè & variè bile coloratum. Sic Gal. in Exeg. (his nimirum expressis locis) scribit Hipp. ϰατάϰορα vocare τὰ ἀϰρατοχολῆ διαχωρήματα meræ & syncerae bilis per aluum recrementa. Eadem quoq; adiuncta bilis appellatione sæpe ϰατάϰορα χολώδεα vocat, vt biliosi humoris intensionem denotet, & abunde biliosa ac in plenum bile exsaturata excrementa significet. (ϰαταϰορὲς enim rei cui additur intēsionem & affectionē valde promouet, vt scripsimus nostris in li. 1. & 2. Epid. Annotat.) Lib. 1. Epid. ægr. 2. ἀπὸ δὲ ϰοιλίης τῇ πρώτῃ χολώδεα, ἄϰρητα, ὑπόφρα, ϰατάϰορα, πολλὰ διῄει. Primo die ex aluo biliosa, syncera, spumantia, affatim colorata aut abunde saturata multa prodiere. Et rursus ægr. 4. διαχωρήματα χολώδεα, ϰατάϰορα. deiectiones biliosæ, in plenū & affatim coloratæ. Et lib. 5. Epid. (p. 1155. G.) χολώδεα ἤμεσε ϰατάϰορα. biliosa abunde colorata vomitione reiecit. Quod etiam repetitur ibidem (p. 1162. C.) & lib. 7. Epid. (p. 1217. G.) Sic ϰαταϰορὲς χολή bilis affatim syncera & abunde colorata, h. e. meracissima & impensè flaua dicitur li. 5. Epid. (p. 1133. E.) ϰατάϰορον χολὴν πολλὴν ἤμεσε, bilem multā syncerā aut abundè coloratam vomitione reiecit. Quod etiā repetitur lib. 7. Epid. (p. 1128. E.) Et Gal. χολὴν ϰατάϰορον τῇ χροιῇ, in plenum colore saturatam bilem aut meracissimā intelligit, vt & ϰατάϰορον μέλαιναν χολήν, bilem atrā impermixtā & synceram vocat Com. 3. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 81. 35.) ϰατάϰορα etiā χολήν, synceram bilem in hepatis morbis dicit Aretæ imprimis vetustus author, c. 13. lib. 1. περὶ χρονίων. Hinc ϰαταϰορὲς φάρμαϰον, medicamentum huiusmodi meracam admodum bilem deiiciens intelligitur Hip. lib. 5. Epid. (p. 1146. A. B.) Sic enim Gal. in Exeg. φάρμαϰον μέν τι ϰαταϰορές, ὃ διὰ τὸ ϰενούμενον ὑπ' αὐτοῦ χυμόν, ἢ διὰ τὴν ἰδίαν χρόαν, exponit, medicamentum ϰαταϰορὲς dici existimans, aut propter vacuatum ab eo humorem, aut ob proprium colorem. Idem etiam στήθεα ϰατάϰορα, τὰ τοιούτου χυμοῦ γεννητικά, exponit, pectus admodum biliosum intelligens quod huiusmodi synceram bilem gignit, etsi quidam τὰ λάσια, h. e. hispidum accipiant. Quibus verbis locum lib. 2. Epid. (p. 1053. F.) mihi subindicare videtur. οἱ ϰατάϰορα τὰ στήθεα, ψελλοί. Qui pectus admodum biliosum habent ij balbutiūt. Eadēq; notione τὰ ἄνω ϰατάϰορα ibidē dicuntur (p. 1053 D.) partes corporis superiores admodum biliosæ, aut superius ventris osculū exquisitè biliosum. Et ϰαταϰορέας ἀνθρώπους similiter dici Hip. annotat Gal. h. e. abūde biliosos, aut syncera bile abūde coloratos. Sic enim ϰαταϰορὲς cum ad hominem refertur, exquisitè biliosum indicat, vt li. 4. Epid. (p. 1127. A.) ὁ ἐν τῷ [illegible] [illegible] ϰατάϰορος. Qui in sutrina erat & bile plurimùm abūdabat, sanguinē è naribus profundit. Et li. 2. Epid. (p. 1050 D.) οἱ τραυλοί, ταχύγλωσσοι, μελαγχολιϰοί, ϰατάϰοροι. Balbutientes & volubilitate linguæ præditi, ij melancholici & admodum biliosi sunt. Sic ἰϰτεριώδεις ϰατάϰοροι nominantur Hipp. qui auriginе admodum fœdati sunt & largius colorati, Lib. 4. Epid. (p. 1121. D.) & Coac. Prænot. (p. 122. F. & 126. D.) quales qui ex morbo regio multa & syncera bile suffusi sunt. ϰατάϰοροι ἰϰτεριώδεες dicuntur li. 4. Ep. (p. 1121. C.) & Aret. cap à nobis prius adducto, vt & ϰατάϰορα οὖρα in ictero idem adscribit, hoc est, multa & syncera flaua bile abunde coloratas vrinas, ea dictione coloris intensionem denotās. Quomodo ϰαταϰορὲς δίψα dicitur lib. 7. Epid. (p. 1212. F.) sitis vehemens & summè intensa. Sic enim explicat Gal. in Exeg. [illegible] [illegible] ϰαταϰορῆ, [illegible] [illegible] χυμὸν γεγονέναι [illegible] [illegible]. Vocat autem alicubi sitim ϰατάϰορα vehementem videlicet quæ ex bile syncera orta sit, aut summè intensam. Neque absimili notione βὴξ ϰαταϰορὴς lib. 7. Epid. (pag. 1217. E.) tussim vehementem, admodum intensam & grauiter vexantem significat. ἡ δὲ βήξ, ὁτὲ μὲν ἐξέλειπεν, ὁτὲ δὲ ϰαταϰορὴς ἦν μετὰ πνιγμοῦ πολλοῦ. Tussis verò interdum quidem relinquebat, interdum etiam intendebatur vehementer cum multa suffocatione. Rursusque ibidem (pag. 1220. H.) ϰαὶ βὴξ εἶχεν μὲν ἐϰ ϰατάῤῥου ϰαὶ πρότερον, τότε δὲ ἦν ϰαταϰορής. Et tussis detinuit, quæ quidem etiam antea ex destillatione aderat, tunc verò valde intensa erat. Sic etiam ϰαταϰορὴς ὕπνος ibidem somnum profundum aut abūde suppetentē significat, vt qui peruigilio opponitur. (p. 1207. E.)

ἀνάγκη χρόνον, κατακορὴς ὕπνος, ἀγρύπνως ἔργῳ. Toto verò tempore tam abunde somnus suppetebat, vt ægrè excitaretur. Et κατακορὴς ῥύσις nimiam & exondantem ac immoderatam sanguinis profusionem indicat, lib. περὶ ἰητρ. (pag. 20. [illegible] οὕτω τὴν ῥύσιν γενέσθαι κατακορῆ. Sic enim numquam moderata profusio. Agitur de varicibus & venis quibusquibus angustas sectiones fieri præcipit, metu nimiæ profusionis. Sunt tamen qui κατακορῆ ῥύσιν illic sumūt [illegible] fluxum, vbi tantum sanguinis fluit quantum satis [illegible]tunt. Non enim fieri potest moderata sanguinis profusio, cùm nimia fiat, & plus quàm par sit profundatur. [illegible] dixit. Neque enim possibile est, vt in his fluxio fi[illegible]. Malim tamen κατακορῆ de nimia & largiore dici profusione, quemadmodum alias sæpius apud Hipp. κατακορὲς plenitatem & abundantiam indicat. Sic κατακορὲς ἐρύθημα, in plenum aut abunde florulentus rubor dicitur de [illegible]rum rubore. lib. 7. Epid. (221. E.) [illegible] ἐρύθημα οὐ κατακορὲς, ἀλλ' ἐπανθοῦν ἐρυθρόν. malarum rubor non in plenum, sed et florulentus, hoc est, non intensus sed moderatus. Et lib. [illegible] (p. 268. 19.) καρδίη χροιῇ δὲ κατακορὴς φοινικέη, cor colore est impensè rubro aut purpureo, & abunde exaturato. Quemadmodum πορφύρα κατακορὴς vocatur Gal. lib. 2. de Elem. (p. 57. 50.) purpura colore abunde saturata & plena, & colore [illegible] in tantum referta vt ferè nigricet. Sic Aret. πτύελον κατακορὲς αἵματι, in plenum & abunde cruentum sputum dicitur in [illegible] cap. 10 lib. 1. περὶ ὀξ. παθ. Et ξανθὸν κατακορέως αἷμα, sanguis exactè flauus cap. 2. lib. 2. περὶ ὀξ. παθ. & κατακορέως λιβὸν, exactè liuorem habens (ibidem) & ὑπόχολον κατακορὲς, exactè aut exquisitè biliosum sputum c. 2. lib. eiusdem. Monendum porrò mihi videtur hæc verba quæ in quibusdam Gal. Exeg. exemplaribus leguntur, valde & omninò suspecta esse (ὥσπερ οὖν ἐξ αὐλῶν, κατακορῶς) In melioribus namque & vetustioribus codicibus nullo modo adscribuntur.

Κατὰ κυρὰν exponit Gal. in Exeg. τὴν ξυρῷ τὴν τομὴν, hoc est, per nouaculæ sectionem, aut cultri tasorij incisuram. Idemq; adscribit Dioscor. existimare ita melius scribi debere, non κατὰ κορυφὴν τομὴν quod est iuxta verticem detonsa coma. (Etsi illud κορυφὴν τομὴν, mihi valde suspectum est, ac velut explicatio quædam κατὰ κουρὰν esse videtur, præsertim cùm in quibusdam exemplaribus [illegible] addatur) Hincq; τὸ κείρειν dici, quod est tondere aut secare, quemadmodum etiam Theophr. ἡ ἀκερσέκομος ἐλάτη, αὐτὴ δὲ [illegible] dicitur, hoc est, tonsa abies prope præcisa. Quo mihi loco videtur Gal. κυρὰν, non tam comæ per nouaculam rasuram, quam cultri tonsorij sectionē, ex Dioscor. significare velle, vt κείρειν etiam τέμνειν Theophr. exemplo denotare innuit. Nam & ἀκερσέκομος abies ei dicitur quæ est tonsilis, seu quæ attonderi solet & deputari, vt & ἀκερσέκομος κυπάρισσος c. 2. li. 2. de Hist. plant. cupressus tonsilis aut cædua, quæ succisa regerminat, vt scribit Pl. lib. 16. c. 33. Quòd si quonam referatur locus iste non satis explicari potest, neq; coniectura nostra vana est (quando nil præter eam ad istos scopulos adferre possum) existimo apud Hipp. locum lib. περὶ ἰητρ. (p. 21. 2.) Gal. subindicari, qui tamen nostris in codicibus sic legitur, ἢν δὲ καταχρίῃς, κάτωθεν δεῖ χαλᾷν. cùm verò pertundere voles, altiùs scalpellum adigere oportet. Quo sensu etsi genuina est receptæ lectionis notio, existimo tamen Dioscor. κατὰ κυρὰν pro καταχρίειν legisse, hoc sensu. Cùm verò per cultrum tasorium sectioné adhibere voles, altius adigere oportet. Agitur nanque de cucurbitulis per scarificationem admouendis, in quib. certè plagas altiores & biantiores requirit Hipp. Id enim κάτωθεν δεῖ χαλᾷν significat quod est ex inferiorib. partib. recipere, vt altiores & profundiores sectiones fiant. Quam ad rem gladiolos incuruos, in summo non admodum angustos aut acutos, sed latos adhibet, quales sunt scalpri tasorij. Nam & sanguinem ex pertusis locis manifestò & expeditè profluere iubet. Neque tamen ea in loco communem & receptam lectionem non retinendam existimo, quando ea quoq; sibi optimè constat, quod etiam fecisse Gal. auguror, qui καταχρίειν quoque illico ex hoc etiam loco exponit, variæ istius lectionis scriptionem velut in animi notione reponens.

Καταχρίμασθαι dependēre, aut præcipitē dependēre significat Lib. 2. de Morb. (p. 464. 20.) de gurgulione inflāmato & intumescēte. καὶ καταχρίμαται καὶ γίνεται ἐρυθρὸς, & dependet, & rubet euadit.

Καταχρίειν, καταχαζίειν, quod est diffindere, discindere, exponit Gal. & Erot. apud Hipp. Est autem scalpellum adigere aut defigere, cutem pertundere, ac scalpello discindere. Lib. de vlcerib. (p. 881. G.) καταχρίειν τὰ οἰδήματα [illegible] καὶ πυκνῇσιν, tumores altioribus & crebrioribus vulnusculis pertundendi. Et ἄλλοι περὶ [illegible] (p. 21. 5.) ἢν δὲ καταχρίῃς, κάτωθεν δεῖ χαλᾷν. cùm verò pertundere, voles, altius scalpellum adigere oportet. Et, ἄλλως δὲ οὐδὲ τὸν κύκλον [illegible] κατακρίνειν. Aliòqui ne circulum quidem attractū pertundere oportebit. Vbi interpretes scarificare dixerunt, vt mihi καταχαζίειν pro καταχρίειν apud Gal. legisse videantur.

Καταλαμβάνειν est occupare, detinere, corripere, & καταλαμβάνεσθαι occupari, detineri, morbo corripi aut teneri. Vt καταληπτικὸν quod conuulsione tentatur significat lib. de art. (p. 649. 19. H. 830. E.) ὅτι γὰρ ἂν εἴσω δέκα ἡμερέων ἐμβάλλῃ πᾶν καταληπτικόν. Quicquid enim intra decem dies repositū fuerit, contineri solet, aut cōuulsione tentari solet. Sic enim sumi posse nostris eum in locū Annotat. scribimus. Quo sensu etiam πᾶν καταληπτικὸν legitur in membranis manu scriptis. Et κατέλαβε ἄπαιδα ἀποθανεῖν ex Herodoto annotat Budæus, vt eū sine liberis decedere contigerit, vt & καταλαμβάνειν αὐτοὺς συστρατεύεσθαι, coacti sunt omnes militare. Vbi καταλαμβάνειν impersonaliter sumi videtur. Κατάληψιν Aurel. apprehensioné vel oppressionem sensuum vocat c. 10. li. 2. Acut. & c. 5. li. 2. Tard. Pass. quam per ἀφωνίαν & φλεβῶν ἀπόληψιν intelligit Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 93. 54. H. 397. 2.) De qua vide Gal. c. 2. li. 4. de loc. aff. & Gorrh. Sunt etiā καταλήψεις Hip. venarum cōprehensiones quando vinculis adstringuntur ad sectionem, ne lubrico ductu scalpellum eludant. Lib. περὶ ἰητρ. (p. 21. 9. 10.) τὰς δὲ ἐπὶ τῶν βραχιόνων φλέβας τῇσι καταλήψεσι χρὴ συνάγειν. Brachiorum autem venas vinculo apprehensas constringere opòrtet, funiculorum apprehensiones vertit Cornar. comprehensionibus captas dixit Caluus. ἀπόληψις φλεβῶν dicitur aph. 3. sect. 7. li. 6. Epid. Sic & κατάληψις idem quod ἀπόληψις & interceptio significat, estq; κατάληψις τῶν χυμῶν ἀπὸ τῶν ἀγγείων κενουμένων ἀπόληψις, humorum qui ex vasis vacuantur interceptio, & κατάληψις οὔρων vt ἀπόληψις. Et li. 2. Epid. (p. 1027. D.) vesica dicitur κατάληψις ἀμφοῖν, vtrorumq; viscerum, h. e. hepatis & lienis interceptio, cùm viscera ipsa eluat, velut sentina quædam corporis publica. Lib. 6. Epid. sect. 2. aph. 12. ἡ κατάληψις ἀμφοτέρων vtrorumque interceptio. Est & κατάληψις in vinculis & deligandi ratione quæ comprehensio vocatur, vbi vinculum aliquod articulis oblæsis superinicitur, ad ea quæ oblæsa sunt continenda & comprehendenda. Ea autem obligatio extra dearticulationem circomecta est, vt vinculorum quæ ad articulos adhibentur extremitas firmiter cōtineatur. Sic enim accipiendum quod scribitur ab Hippocr. lib. κατ' ἰητρεῖον (p. 680. 57. H. 743. F.) περιστερεοῦσθαι δὲ καταλήψιος [illegible] τῶν περὶ ταῦτα ἄρθρα. Insuper quoque circundare vinculum quoddam oportet, ad ea quidem comprehendenda quæ circū articulos sunt. Et quod rursus ibidem ponitur (p. 681. 38. H. ibi. G.) οἷσι δὲ μὴ ἔνεστιν ἡ κεφαλὴ, τούτοισι ἐν τῷ ὁμαλωτάτῳ τὰς καταλήψιας ποιεῖσθαι. In quibus verò hoc non datur, vt in capite, in his quàm maximè æquabili loco comprehensiones facere oportet. Vbi κατάληψις dicitur de extremitate vinculi, quod vltimò superiectum firmiter reliquas obliquas inuolutiones continet & comprehendit. Sic etiam ibidem (v. 57. H. ibi. H.) τοῖς ἐθέλουσιν μὴ εὐκαταλήπτως ἔχειν de his scribitur, quę linteis commodè comprehendi nequeunt. Καταλήψιες etiam sunt cutis sub ala comprehensiones, dum ita digitis apprehenduntur, vt candens ferramentum rectè & sine noxia immittatur, lib. de art. (pag. 592. 1. H. 788. E.) καὶ ἱκαναὶ αὗται αἱ καταλήψιες, hęq; comprehensiones satis sunt. Vbi Gal. καταλήψιας κατὰ τὸ δέρμα dici scribit. Κατάληψιν etiam scribit Gal. lib. περὶ αἰσθήσεως τῆς ἐναργοῦς (pag. 12. 18.) esse, τὴν ὁλοσχερῆ καὶ βέβαιον γνῶσιν, veram, firmam & indubitatam rei cuiuspiam perceptionem & cognitionem, & τὸ καταληπτὸν τὸ γνωστὸν indicare lib. περὶ ἀρίστης διδασκαλίας (p. 6. 58.) & τὸ καταλαμβάνεσθαι τὸ βεβαίως γινώσκειν. Sunt autem ex media Stoicorum palæstra ducta vocabula, & κατάληψιν cognitionē, perceptionem vertit M. Tullius, & si verbum è verbo volumus, comprehensionem, in Lucullo, vt & τὸ καταληπτὸν comprehensibile, aut quod comprehendi potest, Acad. quæst. lib. 1. Est & in obeunda excretione κατάληψις τοῦ πνεύματος, spiritus retentio, ad promouenda foras excrementa, musculorum abdominis & qui circa thoracem sunt robore, lib. 2. salub. (pag. 242. 49.) & lib. 3. (p. 245. 27.)

Καταλείφειν Gal. in Exeg. apud Hipp. καταχρίειν exponit, quod est illinere.

Καταλυόμενοι dicuntur qui vitam finiunt, quibus vita deficit, & iā iam morituri sunt, velut etiam καταλύειν simpliciter vitā finire significat, aph. 43. lib. 2. Et κατάλυσις χειρῶν καὶ σκελῶν manuum & crurum dissolutio, aut resolutio, lib. 4. Epid. (p. 1139. A.)

Καταμαραίνεσθαι emarcescere, de tumorib. qui subsidūt, detumescunt, remittuntur ac desinunt, effertur Prorrh. 2. (p. 89. G.) qui [illegible] in Prorrh. dicitur, οἷσι δὲ οἰδήματα μεγάλα [illegible] μαραίνεται, quibus autem tumores magni suborti, desinu[nt]

Καταμασσᾶσθαι commandicare, dentibus conterere, [illegible]

κατεμασᾶτο, linguam commanducabat, de ægra conuulsione mortua. lib 5. Epid. (pag. 1155. B.) & lib. 7. Epid (pag. 1129. B.)

Καταμαστευόμενος & καταμαστεύμενος vide in Ματτεύεσθαι postea.

Καταμήνια, menstrua, menstrua purgatio in mulieribus, quæ & fluxus menstruus dicitur, Lib. de locis in homine (pag. 423. 32.) οὐ γίνεται ῥόος τὰ καταμήνια, fluxus non contingit menstruum nomine dictus. Et rursus (ibi. 53.) ὁ γίνεται ῥόος τὰ καταμήνια καλεόμενα, fluxus nō fit mēstruus appellatus. τὰ καταμήνια ἄχροα menses decolores, aph. 36. lib. 5. καταμήνια idem quod ἐπιμήνια sonant, eaq́; voce creberrimè vtitur Hipp. vt aph. 32. 33. 50. & 57 libr. 5. & in tota γυναικείων tractatione, & lib. περὶ φύσ. παιδίου. Horum verò naturam, conditionem & notationem amplissimè exponit Gorrh. Καταμηνίων λύσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιλεύσεων, menstruorum solutionem pro aduentantibus aut accedentibus menstruis dici Hipp. annotat Erot.

Κατὰ μικρὸν, paulatim, ex breuibus interuallis & quasi assiduè. In Coac. (pag. 166. B.) κοιλίη κατὰ μικρὸν διαχωρέουσα γλίσχρα, aluus ex breuibus interuallis aliquantum viscida transmittens. Pro quo πυκνὰ καὶ κατὰ μικρὰ ἐπαναστάς posuit in Prorrh. (pag. 115. 19. H. 80. D.) cùm videlicet frequenter & ex breuibus interuallis desurgit æger. κατὰ μικρὰ ταχέως ἔμετοι, pauci & frequentes vomitus, & qui ex breuibus contiguos interuallis, in Coac. (pag. 208. A.)

Καταμύειν, nictare, oculis conniuere, oculos claudere, comprimere. Lib. 7. Epid. (pag. 1230. F.) καὶ πάλιν κατέμυε, rursusque claudebat. Potest & καταμύειν de oculis in terram defixis accipi, vt apud Hesych. κατάμυσον· κατάκυψον exponitur, quod est, oculos in terram defige, inclinata facie despice. Vbi κατάμυσος vitiosè legunt exemplaria omnia.

Καταμαλθακοῦνται τὰ παρ' ὦτα, sensim conquiescentia ad aures tubercula quæ seorsim dissipantur, sedantur & remittuntur. κατὰ βραχὺ λυόμενα exponit Gal. quæ paulatim soluuntur, in Prorrhet. (p. 219. 31. H. 81. F.)

Καταμαίεται exponitur Gal in Exeg. καθεὶς ἕνεκα τοῦ ζητεῖν, qui demisit aliquid inquirendi aut inuestigandi gratia. Idemq; adscribit factam vocem παρὰ τὸ ματεύειν, quod est inquirere aut inuestigare, vt & τὸ καταματευόμενος. Sunt verò qui καταμαίεται apud Galen. legant. Sed & καταμάσσεται legi potest à μάσσω, quod est, tango, palpo & attrecto, vnde & μάσσαι est Hesych. ζητεῖν, & μαστεύειν ψηλαφᾶν, attrectare, aut explorando inuestigare, & attrectando explorare. Quæ omnia à μάω deduci videntur, vnde etiam καταμαίεται etui potest. Καταματευόμενος autem expressum videtur ex libr. περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων (pag. 534. 45.) vbi tamen καταματευόμενος legitur, aut (pag. 537. 55.) vbi etiam καταματευόμενος legitur, (vt dicetur postea) Pro quo forte quædam exemplaria καταμαίεται adscripserunt.

Καταναγκάζεται, ἐκβιάζεται exponit Erot. apud Hipp. hoc est, per vim cogitur aut compellitur. Sic enim καταναγκάζειν in luxatis sæpe vsurpat Hipp. pro eo quod est vi adhibita cogere, compellere, aut suo loco restituere, vt lib. de fract. (pag. 543. 30. H. 758. F.) ἀναγκάζειν μετὰ χειρὸς ἐς τὴν ἑωυτοῦ χώρην ἕκαστον, vnumquodque in suam sedem compellendum. Vbi etiam καταναγκάζειν in quibusdam exemplaribus legi testatur Gal. Idemque ἀναγκάζειν & καταναγκάζειν exponit ἐνθεῖναι ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ τὸ κινηθὲν ὀστοῦν, os motum in suum locum reponere. Rursus lib. de art. (p. 594. 33. H. 790. C.) καταναγκάζειν μέν τοι τὸ ὑπερέχον χρή. Os tamen quod supereminet deorsum cogendum aut compellendum. Et iterum (pag. 596. 7. H. 791. C.) ὡς καταναγκάζειν τὸ ὑπερέχον, quò deorsum cogatur quod eminet, aut deorsum compellatur, deprimatur. Rursus ibidem (v. 10. H. ibid. D.) οὐ γὰρ δυνατὸν τὸ ὑπερέχον καταναγκασθῆναι εἴσω, ὅ τι καὶ ἄξιον λόγου. Neque enim fieri potest, vt quod eminet deorsum compellatur, quod effatu dignum sit. Iterumque ibidem (v. 12. H. ibid.) καὶ οὐ κατὰ φύσιν καταναγκάζουσι τὰ ὑπερέχοντα. neque in naturalem locum quæ eminent compellunt. Et ibidem (p. 597. 18. H. 792. B.) ἐπεὶ τοίνυν ταῦτα οὕτως ἔχει, ἐξαμαρτάνουσιν οἱ τὸ ὑπερέχον τοῦ ὀστέου ἐς τὸ κάτω καταναγκάζειν οἰόμενοι. Cùm igitur hæc ita se habeant, imprudenter se gerunt qui extantem ossis partem deorsum compelli debere existimant. Rursusque ibidem (p. 583. 50. H. 782. F.) τὸ δὲ ἀπὸ δευτέρου τοῦ σώματος καταναγκαζέτω τις ὑπερβάλλων κατὰ τὸν αὐχένα παρὰ τὴν κληῖδα τὰς χεῖρας. ex altera corporis parte, manibus ad ceruicem iuxta iugulum iniectis, deorsum quis compellat. Et (p. 584. 51. H. 783. D.) ἔπειτα δὲ μετὰ δευτέρου τὴν χεῖρα καταναγκάζειν ἅμα τῷ ξύλῳ περὶ τὸ σφονδύλιον. Demum in alteram quidem partem manus vnà cum ligno circa trabeculam deorsum vrgenda, aut compellenda. Et (pag. 585. 12. H. ibid. G.) τὸ δὲ αὐτὸ ποιέειν καὶ ἐπὶ κλιμακτῆρος καταναγκάζειν τὸν τρόπον τὸν πρόσθεν εἰρημένον. Idem verò efficies si compulsionem eodem modo per scalam adhibueris. Et rursus ibidem (p. 621. 22. & 23. H. 813. G.) ἢ δὲ ἰσχυρὸν χρὴ

ὅ ἄλλος ὅστις ἰσχυρὸς, καὶ μὴ ἀμαθὴς, ἐπιθέντα τὸ θέναρ τῆς χειρὸς ἐπὶ τὸ ὕβωμα, καὶ τὴν ἑτέρην χεῖρα προσεπιθέντα ἐπὶ τὴν ἑτέρην, καταναγκάζειν προσξυνιέντα, ἤν τε ἐς ἰθὺ ἐς τὸ κάτω πεφύκη καταναγκάζεσθαι, ἤν τε πρὸς τὴν κεφαλὴν, ἤν τε πρὸς τὰ ἰσχία. At medicus, aut alius quiuis robustus, ac minime imperitus, sublimiore manus parte ad gibbum imposita, alteraque manu super alteram iniecta, compellere debet, animaduersione adhibita, num in directum deorsum, num verò ad caput vel ad coxas compulsio facienda sit. In Mochlico quoque (pag. 850. H.) ἀγκῶνι δὲ ἄκρῳ ὑποθεὶς τι ἀμφὶ τὸ ἄρθρον βάρος ἐκκρεμάσαι ἢ χερσὶ καταναγκάσαι. ad cubitum verò summum suppositum pondus aliquod iuxta articulum appendendum, vel manibus adurgendum. Quod etiam fere iisdem verbis repetitur lib. de art. (pag. 599. 5. H. 795. B.) Rursus etiam in Mochlico (p. 852. E.) τὸ δὲ σιναρὸν τῇ χειρὶ ἐπὶ τοῦ γόνατος καταναγκάζειν, ὡς ἔχειν ἐν τῇ μεταβάσει τὸ σῶμα. Crus verò læsum manu super genu posita adurgent, quò inter ambulandum corpus vehat. Et rursus ibidem (p. 856. F.) καταναγκάσιες δὲ μετὰ διατάσιος, μάλιστα τῶν ἔμπροσθεν ἢ ὄπισθεν, ἢ ποδὶ ἢ χειρὶ ἰθύνεσθαι, ἢ σανίδι. Deorsum verò compelle cum distentione præcipuè anteriorum aut posteriorum partium, aut pede, aut manu insidere, aut assere conueniet. Rursusque ibidem (p. 863. F.) ἐν οἷσι δὲ δακτύλων ποδὸς, χειρὸς, καρποῦ, ὕβωμα τι ἔξω διαβαίνει, δεῖ καταναγκάζειν. In quibusdam verò pedis aut manus digitos in manus iunctura, aut spinæ ex gibbo inclinatione, quod excessit intro cogere & adurgendo cōpellere cōuenit. Et (ib. G.) καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδρην, πτέρνῃ ἢ θέναρι ... Eminētia verò supra aliquid collocata, calce aut sublimiore palmę parte in suā sedem compellere oportet. Quibus sanè exemplis satis patet καταναγκάζειν & καταναγκάζεσθαι dici Hip. de his quæ sede sua excesserunt, in eamque vi quadam adhibita & adurgendo restituuntur & compelluntur. Quod efficit vt apud Erot. pro ἐκβιάζεται εἰσβιάζεται aut ἐμβιάζεται, quod est intro vi adhibita compellitur. leg. existimem. Ac nisi me coniectura fallit, καταναγκάζεσθαι & εἰσβιάζεσθαι apud Erot. legendum spondeo, vt locus lib. de art. (p. 596. 10. H. 791. D. & p. 621. 23. H. 813. E.) ab eo expressius videatur, vbi etiam alias eiusdem libri dictiones explicat.

Καταναισιμοῦται Gal in Exeg. καταναλίσκεται exponit, quod est, insumitur, expenditur, consumitur. Quibus certè verbis locum lib. περὶ ἀδένων (pag. 271. 3.) exprimi existimo, vbi legitur, καταναισιμοῦται γὰρ καὶ τὸ πολὺ [πλάδος] καὶ τὸ ὀλίγον ἐς τοὺς ἀδένας. Etenim tum multa [humiditas] tum pauca in glandulas expenditur, absumitur. καταναισιμοῦται enim legendum apparet, ab αἰσιμόω aut αἰσιμόω simplici, quod est insumo, expendo. Et Hesych. αἰσιμοῦν δαπανᾶν, ἀναλίσκειν, exponit, & αἰσιμώματα ἀναλώματα, impensas, expensas, sumptus. & αἰσιμοῦν τὸ καταναλίσκειν Sudas. Erot. etiam καταναισιμοῦται καταναλίσκεται exponitur, eodem Hipp. subnotato loco. Verùm καταναισιμοῦται legendum est manifesto vitio. Legitur etiam eodem lib. (pag. 272. 10.) ἀπαναισιμοῦται, sed ἀπαναισιμοῦται eadem notione legendum est. αὐτὴ πᾶσα [ὑγρασίη] ἀπαναισιμοῦται ὁμοίως τῇ πρόσθεν. Ipsa tota [humiditas] absumitur similiter vt superius. Coniunxit καταναισιμοῦται & ἀπαναισιμοῦται, reflectitur dixit. (Est enim αἰσιμοῦσθαι, tesimum fieri.) Etsi etiam [consumitur] apposuit, nimirum vtranque lectionem secutus, aut καταναισιμοῦσθαι pro καταναλίσκεσθαι sumens, quemadmodum Hesych. αἰσιμοῦν ἀναλίσκειν etiam indicare scribitur.

Καταντλέω pro καταντλῶ, perfundo, perluo: Lib. de vlceribus (pag. 881. G.) ὄξει καταντλεῖν, acero perfundito. Rursusque ibid. (pag. 883. A.) ὄξει δὲ χρὴ πάντα τὰ τοιαῦτα καταντλεῖν. eiusmodi autem omnia acero perluere oportet. Prorrh. 2. (p. 166. A.) καταπεπλυσμέναι αἱ διάρροιαι dicuntur, alui profluuia elota. ἢ γὰρ καταπεπλυσμέναι, ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου. aut enim elota aut sua sponte desinent. Sic autem vocat alui profluuium ablutum, lacte decocto extersum ac perpurgatum. Quam in rem veteres lac bubulum aut caprinum recens mulctum, candentibus silicibus excoctum propinabant. Et lib. περὶ παθῶν (pag. 323. 5.) in alui fluentia curatione, διακλύσαι τὴν κοιλίην γάλακτι ἑφθῷ præcipit. Aut certè ablutum alui profluuium dicitur, cùm eo corpus perpurgatur, & quod intus læsurum erat, vtiliter effunditur, vt scribit Celsus cap. 19. lib. 4.

Κατανοεῖν ex intelligentia valere, sensuum integritate constare & frui, idem quod κατηκοεῖν. Lib. 5. Epid. (pag. 1151. F.) οὐ κατενόει, neque intelligentia aut sensuum integritate valebat. Illud enim οὐ κατενόει παρεφρόνεε explicat Gal. lib. 3. περὶ δυσπν. (pag. 198. 22.) vt & κατανοεῖν κατηκοεῖν Com. 1. in lib. 3. Epid. (pag. 401. 12. H. 1062. H.) Quam etiam dictionem aliàs crebrò vsurpat Hipp. vt ægr. 2. & 3. lib. 3. Epid.

Καταντὴς est decliuitas, procliuitas, deorsum inclinatio. Lib. κατ' ἰητρεῖον,

ἰητρεῖον (pag. 672. 15. H. 741. H.) φυλάσσειν ἀπόῤῥοπιν, ὑπόστασιν, ἐπιστροφὴν, κατάντεα. obseruans defluxionem, subsistentiam, in latus conuersionem, decliuitatem. Vbi Gal. κατάντεα exponit membrorum, hoc est, manuum & crurum decliuitatem, cùm deorsum inclinant, & καταῤῥέποντα δοκεῖν. Rursus ibidem (p. 679. 55. H. 743. C.) τὰ κατάντη decliuia dicuntur, quibus τὰ ὀξέα opponuntur, quæ in acutum tenuantur.

Κατανύσσεις Erot. apud Hipp. κατανύσσεις, contendis exponit, alioqui κατανύσσειν est pungendo fodicare, aut compungere.

Καταξαι quod est frangere interdum pro κατασχάζειν & scarificare ponitur apud Hipp. Lib. περὶ ὄψιος (pag. 689. 17.) καταξας τὸν αὐχένα, ceruicem vbi scarificaueris, scalpro aperueris.

Καταπαυσις dicitur Aurel. post humeros atque colla deuexo ductu mitis & lenis defricatio, aut leuis deductio, capite 5. libro 1. Tard. pass.

Καταπαύεσθαι exponit Gal. ἀλόγως ἐξαίφνης ἀφανισθῆναι, absque ratione de repente euanescere Com. 2. in Prorrh. (p. 181. 51.)

Καταπέλτης, catapulta, lib. 5. Epid. (pag. 1161. G.) ἐτρώθη ὑπὸ καταπέλτου ἐς τὸ στῆθος. catapulta in pectus vulnus accepit.

Καταπεφρυγμένας γλώσσας, vide γλῶσσαι καταπεφρυγμέναι, antea.

Καταπηρωθεὶς, καταβεβλαμμένος exponuntur Erot. hoc est oblæsi parte aliqua corporis, aut mutilati Vide Πηρωθῆναι postea.

Καταπλὴξ, stupefactus, stupidus, attonitus & perculsus. Lib. 5 Epid. (pag. 1154. H.) ὀφθαλμὸς καταπλὴξ, oculus stupefactus & stupidus, videndi actione læsus & priuatus, veluti qui sunt attoniti, sentiendi impotentiam habent. Rursus lib 7. Epid. καταπληξις ὀμμάτων dicitur, oculorum stupor, obstupifactio (pag. 1216. A.) Eadem notione καταπλαγεὶς, ἐκπλαγεὶς ἐγίνετο exponit Gal. in Exeg. obstupefactus erat, stupidus & attonitus euadebat.

Καταπότιον aut καταπότον, medicamentum quod deuoratur aut deglutitur, neque diluitur. Lib. 5 Epid. (pag. 1146. A.) οὐδὲν δὲ ἀπὸ τοῦ καταποτίου ὠφελεῖτο, nihil autem ex deuorato medicamento alleuatus est. Rursus (ibid. G.) καθαρθεὶς ὑπὸ τοῦ καταποτοῦ, post medicamenti deuorati purgationem. Καταπότιον ἐλατήριον, medicamentum deorsum purgans deuoratum. Lib. 5. Epid. (p. 1147. A.) ταύτῃ ἐλατήριον καταπότιον ἐχρησάμεθα τοῦ δέοντος, huic exhibitum est medicamentum deorsum purgans deuorandum, plus quàm oportuit vehementius. Rursus ibidem (p. 1151 D.) ἀπὸ καταπότου ἄνω δι' ἐχώρησεν ὀλίγα. ex deglutito medicamento per superiora pauca quædam prodierunt. Et (p. 1153. B.) κυήσασα ἀπὸ καταποτοῦ. ex medicamento conceptus gratia deglutito. Rursus (ibid C.) ἀπὸ καταποτοῦ, ex medicamento deglutito. Καταπίνειν est deglutire, deuorare aph. 35. lib. 4 καὶ μόγις καταπίνειν δύνηται. ac vix deglutire queat. Sic κατάποσις Aët dicitur c. 35. lib. 2. tetrab. 2. ἡ ἑτοίμη τῶν σιτίων καταπόσις, prompta ciborum ingestio, hoc est, cibi & potionis ab ore in ventriculum prompta delatio. Κατάποσις Aret. pro gula & deglutitionis instrumento sumi videtur, cap. 4. lib. 1. περὶ ὀξέων πάθ. cùm scribit, παραλύεται καὶ ἡ κατάποσις, ἅτε μὴν ἡ διαναλύεται ἄλλη τῆς συμπαθείας, εἰς τὸ πλεῖον τῆς καταπόσιος, ἢ ἐν πλεῖν τῆς ... Interdum quoque gula resoluta est, in qua sola attonitis salutis præsidium collocatum est, ad alimenta deglutienda & medicamenta transmittenda. Etsi illic κατάποσις pro deglutitione sumi potest, vt etiam paulò post, τάδε γὰρ ἔτι ἐς κατάποσιν ἀναφορήν. Nempe id etiam ad deglutitionem inseruit. Καταπίνειν quoque de medicamentis deglutiendis, siue solidis, siue liquidis absorbendis dicitur, vt lib. 5. Epid. (p. 1146. A.) τὸ καθαρτικὸν ἀκρητον ἔπιε καὶ προσκατέπιε. medicamentum affatim syncerum bilem deturbans ebibit, ac insuper aliud deuorauit. Rursusque ibid. (pag. 1155. C.) μελίκρητον χαλεπῶς κατέπινε, mulsam non sine negotio absorbebat, deuorabat.

Κατὰ προαίρεσιν, sponte, voluntariè, studio, de industria, consultò, ex proposito & instituto, aph. 52. lib. 4. κατὰ προαίρεσιν ὀφθαλμοὶ δακρύοντες, oculi sponte illachrymant. & μὴ κατὰ προαίρεσιν, non sponte, hoc est, inuitis, quod dicitur in Progn. (p. 124. 24 H. 37. 16) ἢν δακρύωσιν ἀπροαιρέτως, Et lib. 4. Epid. (pag. 1138 D.) ἑκουσίως. Lib. verò 6. Epid. sect. 1. aph. 16 δάκρυα ἄκοντι & sect. 8. aph. 2. ἀκόντων δάκρυα, cùm inuitis lachrymæ effluunt.

Καταῤῥήγνυσθαι est effundi, perrumpere, cùm impetu decidere aut deturbari, & de aluo dicitur Hipp. quæ affatim effluit & deturbatur. In Prorrh. (p. 179. 35. H. 69. G.) οἷσιν δὲ καὶ κοιλίαι καταῤῥήγνυνται ταραχώδεες. Quin & aluus iis effunditur, affatim perrumpit. Pro quo in Coac. (pag. 149 G.) effertur, καὶ κοιλίαι πονηρῶς διάκεινται. his aluus malè afficitur. Rursus etiam in Prorrh. (pag. 196. 40. H. 74. D.) καὶ ἢν κοιλίη καταῤῥαγῇ. Vbi aluus affatim perruperit, quod ibidem exponit Gal. ἀθρόως ἐκκενώσῃ πολλὰ, acertuatim multa excreuerit. Et rursus (p. 213. 49. H. 79 E.) καὶ κοιλίη καταῤῥήγνυται, & aluus affatim prorumpit, quod etiam repetitur Coac. (pag. 168. C.) ἢ κοιλίαι καταῤῥήγνυνται ταραχώδεες, & alui his affatim prorumpunt, Iterumque; p. 216. 11. H 81. A.) κοιλίη καταῤῥήγνυται. aluus effunditur, quod etiã plurali numero effertur in Coac. (p. 196. A.) κοιλίαι καταῤῥήγνυνται. Et rursus ibidem in Prorrh (p. 216. 26. H. 81. D.) κοιλίη καταῤῥαγεῖσα, aluus affatim prorumpens, quod etiam repetitur Coac. (p. 2. 1. A) & iterum ibidem (pag. 133. H.) ἐν καύσῳ κοιλίη καταῤῥαγεῖσα, in febre ardente aluus effusa. Et rursus (pag. 140. E.) κοιλίης ἐξαπίνης καταῤῥαγείσης, aluo de repente effusa. Lib. 5. Epid. (pag. 1162. C.) κατεῤῥάγη κοιλίη, aluus affatim prorupit. Et lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 12. 4.) καὶ ἡ κοιλίη καταῤῥήγνυται. & aluus disrumpitur, effringitur, hoc est, effluit, & affatim laxatur. Sic τὰ καταῤῥηγνύμενα lib περὶ χυμῶν (pag. 47. 33.) sunt alui excrementa affatim erumpentia & effusa. Et κοιλίης κατάῤῥηξις, alui eruptio, effusio, cùm aluus confertim & cum impetu profunditur, aut abunde descenderit, in Coac. (p. 157. F.) Lib. 4. Epid. (pag. 1131. G.) κατάῤῥηξις simpliciter dicitur. Καταῤῥήγνυσθαι etiam Hipp. effertur de tumoribus qui rumpuntur, & effunduntur, & ex quibus aliquid effluit, aph. 36. sect. 3. lib 6. Epid. τὰ καταῤῥηγνύμενα οἰδήματα, tumores prorumpentes, qui rumpuntur & effluunt. Et Coac. (pag. 220. B.) ταχέως καταῤῥήγνυται [οἰδήματα] citò rumpuntur [tumores.] Eademque propè notione καταῤῥήγνυσθαι, quod est rumpi, fundi, cùm de corporibus humidioribus dicitur quæ fluidiora sunt, & venis ac mammis attribuitur, concidere ac subsidere significat, vt lib. περὶ φύσ. παιδίου (pag. 245. 8.) καὶ οἵ τε μαζοὶ καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα ἐστὶν ὑγρότερα καταῤῥήγνυται τῆς γυναικός. Atque tum mammæ, tum aliæ humidiores partes in muliere concidunt, hoc est, à puerperij purgationibus fluidiores fiunt, dilatatis venis, & prodeuntibus copiosis purgamentis flaccescunt. Rursus ibid. (v. 10.) ὅσαι δὲ πλεῖστα τετοκυῖαι ... καταῤῥήγνυνται ... τῶν φλεβῶν ... τῶν λοχίων. ac in aliis deinceps, quò sæpius plures partus expertæ sunt, eò magis concidunt, venis à purgamentorum puerperij vacuatione exinanitis. Eadem etiam phrasi, eadem in re, vtitur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 588. 12. 13. 15.) ... καταῤῥήγνυται ... καὶ τῶν μαζῶν καταῤῥήγνυται, καταῤῥήγνυται δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα. Fluidas autem ipsas [venulas] facit quæ fit purgamentorum puerperij vacuatio. Atque vbi erumpit, vicinæ corporis partes, præcipuè quæ ad mammas & ventrem attinent, concidunt. Item & reliquũ corpus cõcidit. Rursusque, ibid. (v. 13) καταῤῥηγνυμένου δὲ τοῦ σώματος, ἀνάγκη τὰς φλέβας μᾶλλον στομοῦσθαι καὶ εὐροώτερας γίνεσθαι ἐς τὰ καταμήνια. Vbi autẽ corpus conciderit, venas magis aperiri necesse est, & ad purgationem menstruam fluidiores euadere. Καταῤῥηκτικὸς οἶνος dicitur Hipp vinum quod penetrat, perrumpit, purgat, & tenuiũ est partium, quale vinosum album, quod optimè vrinas educit & vrinarios meatus purgat. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 75. 43. H. 392. 36.) ἐς δὲ τὴν κύστιν μᾶλλον διαχωρέει οὗτος τοῦ ἑτέρου, καὶ διουρητικὸς, καὶ καταῤῥηκτικὸς ἀεί. Ad vesicam vino alio citiùs peruadit, vrinamque prouocat, & perpetuò perrumpit. Rursus ibidem (p. 80. 12. H 394 6.) oxymel φυσέων καταῤῥηκτικὸν dicitur, quod flatus perrumperet facit. Et rursus ibidem (p 56. 9. H. 387. 38.) πέπλιον μέλαν ... καταῤῥηκτικώτερον ... Peplium veratro nigro melius flatus educit discutit, perrumpere facit.

Καταῤῥοπίη deorsum inclinationem significat, vt ἀναῤῥοπίη sursum inclinationem. Quas voces vsurpat Hip. lib περὶ χυμῶν (pag. 47. 13.) cum qui sursum aut deorsum fit humorum impetum & lationem medico obseruandam præcipiens, aut humorum qui suopte impetu feruntur, in hanc vel illam partem propensionem & momentum, siue id in alimenti distributione ac repletione, siue in vniuersali humorum eductione spectari velit, quemadmodum etiam περὶ ῥοπῆς sæpe humorum μετάστασιν attribuimus, vt aph. 30. sect. 3. lib. 6. Epid. Καταῤῥοπα φύματα, deorsum tendentia tubercula, decliuia, aph. 12 sect. 1. li. 6. Epid. Quæ Gal. in Com. exponit, ὅσα κατὰ τὸ κάτω χωρίον τῆς κορυφῆς ἑαυτῶν ἴσχει ... quæ suæ suppurationis apicem infra obtinent. Καταῤῥοπος ... deorsum vergens, decliuis, & qui inferiore sui parte tumet, aut deorsum propendet, vel qui ad inferiora humores protrudit. Sic enim exponitur Gal. Com in aph. 30. & 31. lib 6. Epid. sect. 2. & Com. ad sent. 27. li. 2. de Humorib. Καταῤῥοπος νοῦσος, deorsum declinans morbus, h. e. morbi remissio & declinatio. Lib. περὶ χυμῶν (pag. 48. 30.) & νοῦσος μετεωρισμῷ opponitur. Rursus ibid. (vers. 49. 7.) καταῤῥοπος ἡ νοῦσος καὶ ἀργὴ deorsum inclinans morbus & lentus dicitur.

Κατάῤῥοος aut κατάῤῥους & κάταῤῥος destillatio dicitur, & defluxionem aut omnem humoris ex capite ad os & asperam arteriam, atque per eam pulmonem delationem ac descensum significat, ex aph. 38. lib. 7. Sic κατάῤῥοος humoris tenuis & crudi destillationẽ esse è cerebro in palatum & os scribit Gal. Com. 1. in Progn. (p. 145. 2.) & ab Hip. sub grauedine comprehendi. Et

Com. ad aph. 12. lib. 3. κατάῤῥους communi nomine medicis appellari vult destillationes quæ ex capite fluunt ad pulmones per asperam arteriam. Interdum quoque κατάῤῥους quamcunque defluxionem indicat, quæ à capite per venas in inferiores partes defertur, vt aph. 12. lib. 3. Et ex qua homines repente syderari aut parapiectici fiunt, si caput insolatum aut perfrigeratum fuerit, in his qui quinquagesimum superant annum lib. de aer. loc. & aq. (p. 282. 2. 3. 4.) Ideoque κατάῤῥοι [illegible] dicuntur aph. 12. lib. 3. & [illegible], destillationes citò interimentes dicuntur aph. 12. lib. 3. & lib. de aer. loc. & aq. (p. 287. 38. 39. 40.) vbi etiam in quibusdam dextræ partis resolutionem afferre scribit. Quæ certè appellatio vulgaris est & plebeia. Sic enim vulgus κατάῤῥους vocat destillationes ex capite in vniuersum corpus repentinam mortem aut partis alicuius syderationem inferentes. Sunt & κατάῤῥοι βηχώδεες, destillationes cum tussi in senibus ex cerebri intemperie frigida pituitosas multas superfluitates acervante, aph. 31. lib. 3. Et κατάῤῥοι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὰ στήθεα, lib. de aere, loc. & aq. (p. 287. 52.) Καταῤῥοι destillationes vertit Celsus c. 1. lib. 2. & aph. 12. lib. 3. Influxionem vocat Aurel. c. 7. lib. 2. Tard. pass. Est κατάῤῥους νωτιαῖος, defluxiu in spinalem medullam, Coac. (pag. 501. B.) defluxum spinalis medullæ vocat Cornar. Καταῤῥόοι φλεγματος ὀφθαλμοί, pituitæ defluxionibus rentati oculi, libro 2 Epid. 1046. A.)

Κατ' ἀρχὰς, per initia, vox est ambigua Hip. & morbi initium interdum significat, interdum etiam primùm & rei præsentis principium, vt lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 46. 3. H. 385. 16) [illegible] κατ' ἀρχὰς [illegible]. Per initia autem neque multum dare oportet. Vbi Galenus κατ' ἀρχὰς sic exponit, [illegible]. Neq; enim id dicit quod est circa morbi initium, verùm aliud quid generalius significatum per τὸ κατ' ἀρχὰς inaudiendum. Nempè cùm primùm is qui laborat ptissana indigere visus fuerit, tunc protinus neque multam, neq; admodù crassam exhibeto. At verò ægr. 12. li. 1. Epid. κατ' ἀρχὰς morbi principium significat. οὖρα δὲ κατ' ἀρχὰς ἐρυθρά. vrinæ per morbi initia rubræ.

Κατασβέννυσθαι est extingui, sedari, aut conquiescere, & de tuberculis ad aures dicitur, quæ neque suppurarunt, neque dolorem attulerunt, sed sine noxa discussa sunt & sedata. Lib. 1. Epid. (p. 352. 13. H. 938. E.) κατέσβη πᾶσιν ἀσινέως, omnibus sine noxa extincti sunt [aurium tumores] Vbi Galenus κατασβέννυσθαι [illegible] exponit (nisi pro κατέσβη [illegible] legisse videtur) cui [illegible] opponitur.

Κατάσεισις concussionem significat, sed pro distentione aut extentione sumi videtur. lib. de art. (pag. 622. 39. & 40. H. 815. G.) [illegible] aut qualis antè commemorata est distentio. Et [illegible]. Nullum autem compellendi modum cum distentione habeo. Sic ἀνασείειν, [illegible] Sudæ significat, vt apud Hesiod. αἰγίδ' ἀνασείουσα, ægida quatiens aut extendens. Inde quoque meretrices ἀνασυρόμεναι obscœno admodum epitheto appellatæ.

Κατασιλλαίνειν est ludibrio & derisui habere, à verbo σιλλαίνειν, quod significat dicteria ostendere, irridere, illudere dicaciter, conuitiis proscindere, & scommate excipere. σιλλαίνειν dicitur Pollucí τὸ ἐπὶ χλευασμῷ κινεῖν τοὺς ὀφθαλμούς, irridendo & per ludibriũ oculos agitare aut cõtorquere, vnde & σίλλος τὸ χλευαστικὸν ποίημα. Hesych. σιλλαίνειν & σιλλουν exponit: [illegible], quod est cõuitiis incessere, impetere, proscindere, & dici ait ἀπὸ τοῦ τοὺς ἰλλοὺς, [illegible] τοῖς ὀφθαλμοῖς. Sed vitiosè apud eum [illegible] legitur. Idem quoque σιλλαίνειν, [illegible] exponit, & σιλλουν, [illegible], quæ omnia dicteriis aut conuitiis illudere ac proscindere indicant, & ἀπὸ τοῦ ἰλλαίνειν, quod est oculos cõtorquere, deriuari videntur. Κατασιλλαίνειν autem vsurpat Hipp. ἐν παραγγελίαις (pag. 27. 41.) [illegible] κατασιλλαίνοντας, seipsos ludibrio exponentes & deridendos exhibentes, hoc est, nactos vt sibi ipsis illudatur. Contentiosam namque altercationem Medicis fugiendam præcipit Hipp. ne seipsos deridendos aut ludibrio habendos propinent. Cornar. pro mutuis inter se conuitiis decertare sumpsit, Caluus, perturgare.

Κατάστασις est Gal. lib. 3. salub. (pag. 145. 18.) τὸ [illegible] γυμνασίων, absolutissima aut perfectissima exercitatio, quam per immodicos in certaminibus labores, etiam totum diem aliquando continuatos præparato iam ad eam corpore, obeunt athletæ.

Κατασπᾶσθαι detrahere, deducere, deorsum ducere καταμήνια καταμήνια aut γυναικεῖα menses ducere aut prouocare sæpe dicit Hipp. vt aph. 55. sect. 8. lib. 6. Epid. [illegible] ἐπὶ τὰ γυναικεῖα καταπασθαι. Sed cùm omnia quæ ad menses deducendos facerent tentassemus. Rursus li. 1. [illegible] (pag. 595. 35. & 36.) [illegible] τοῦ κατασπᾶσθαι τὰ ἐπιμήνια, excepta mensium detractione aut deturbatione. Et [illegible] καταπασθαι. Quib. enim nihil prodit, his ducere oportet. Rursusq; ibid. (p. 624. 44.) [illegible] καταπασθαι. adhibitum potione medicamentũ quod secundam educere potest, & menses detrahere. Quod etiam eadem in re [illegible] καταπασθαι dicitur (pag 632. 3.) Iterumq; ibid. (pag. 619. 44.) [illegible] καταπασθαι). vbi medicamenta ad menses mouendos aut deducendos præscribuntur. Est & κατασπᾶσθαι detrahi, deorsum duci, deprimi, laxari, & de mammis dicitur quæ extenuatis deprimuntur, demittuntur & flaccescunt, aph. 21. sect. 3. lib. 6. Epid. Cui ἀνασπᾶσθαι opponitur, quod reuelli, trahi, sursum trahi, attolli ac erigi significat. Gal. in Comm. κατασπᾶσθαι, χαλᾶσθαι exponit, vt & Hesych. κατασπᾶν χαλᾶν, laxare, remittere.

Κατάστασις constitutio dicitur & omnis cuiusque rei forma, cùm per se & sine addito profertur. Potest etiam & cuiusque regionis proprium statum & formam significare, vt scribit Gal. Com. in sent. 11. lib. 1. de humoribus. Et cùm aeri attribuitur, eius temperiem præter naturam indicat, vt scribit Gal. initio Com. 3. in li. 3. Epid. his verbis: [illegible] κατάστασιν, [illegible] ὀνομάζειν, [illegible]. Primùm quidem in memoriam reuocemus κατάστασιν ab eo solere appellari, non solùm aëris nos ambientis temperiem præter naturam, verùm quoq; & omnem cuiusq; rei formam. Qua notione κατάστασις λοιμώδης dicitur lib. 3. Epid. & in quibusdam exemplaribus adscribitur, vt testatur Gal. & καταστάσεις tres describuntur lib. 1. Epid. hoc est, anni aut temporis conditiones, circumscriptiones, status & tempestates. Eoq; significato in aphorismis scribitur, ἐκ δὲ τῶν καταστάσιων τῶν ἐνιαυτοῦ ex anni tẽpestatibus, & αἱ δὲ καθ' ἡμέρην καταστάσιες, αἱ μὲν βόρειαι, Quotidianæ tempestates, Aquilonares quidem &c. [illegible]. Quòd si amplius talis perseuerauerit annus, qualem tẽporis statum effecerit, tales ferè morbos expectare oportet. Sic etiam li. 4. Epid. (p. 1138. B.) scribitur: αἱ καταστάσιες, [illegible]. Aëris conditiones quænam sint, & quibus temporibus, ac regionib. magis aut minus contingant, considerandæ sunt. His enim verbis aëris tempestates ac status, cœliq; conditiones, ad prænunciandam crisim, obseruandas monet Hipp. Et lib. 1. Epid. (p. 351. 39. H. 938. D.) [illegible] καταστάσιος [illegible]. Ante ver quidem, quod superior status subcontrarius & Aquilonius extiterit. Rursusque ibidem (pag. 357. 4. H. 941. D.) [illegible] ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ. Ex his autem omnibus qui in hac status conditione descripti sunt. Et rursus ibid. (p. 368. 33. H. 950. H.) ἐν δὲ τῇ καταστάσει ταύτῃ [illegible]. In hac autem temporis conditione ad hyemem partium resolutiones cœperunt. Et ibid. (p. 369. 31. H. 951. E.) [illegible] ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ [illegible]. neque vllum si modo sanguis benè profluxisset, hoc temporis statu mortuum videre licuit. Ac rursus ibid. (p. 373. 19. H. 955. E.) ἐν δὲ τῇ καταστάσει ταύτῃ, [illegible]. At verò hoc in tẽporis statu ex quatuor maximè signis seruabãtur. Et rursus ibi. (p. 374. 13. H. 957. A.) [illegible] ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ [illegible]. Plurimi igitur eorum qui hac tẽpestate ægrotarũt, hunc habuerunt morbi tenorẽ. Præterea ibid. (p. 375. 45. H. 959. A.) morborum præcognitionem duci vult, ἐκ τῆς καταστάσιος [illegible]. ex vniuersali & singulari aeris statu, cœli conditione, & regionis cuiusque. Vbi Gal. τὴν κατάστασιν exponit, [illegible] κρᾶσιν, propriam aëris nos ambientis tẽperiem. Ideoq; [illegible] ab Hipp. additum fuisse scribit, [illegible] καταστάσιος [illegible]. quòd scilicet nudè & sine addito prolatum κατάστασις nomen regionis aut cuiusuis alterius rei formam indicare potest. Sic quæ scribuntur de temporũ mutationib. eandem habẽt notionem. Lib. περὶ χυμῶν (pag. 51. a 1.) ταῦτα ἔχει πρὸς καταστάσιας [illegible]. Ista cum temporum conditionibus habent similitudines. Et rursus ibid. (v. 22.) [illegible] κατάστασιν, [illegible]. Quòd si annus diutius talis perseuerauerit, qualem statum effecerit, tales quoq; ferè morbi erũt. Quod repetitur aph. 7. li. 3. Est verò in morbis κατάστασις totius morbi circũscriptio & forma, siue ex totius morbi temporibus, qualitate & quãtitate circũscriptis, cõstitutio aut cõpositio. Sic enim κατάστασιν [illegible] dici Hippocrati scribit Gal. h. r. [illegible]

ἐπιδημιῶν (pag.391.24.) ὡς τίνα ἐκ τῆς ὅλης τοῦ νοσήματος χρόνου καταστάσιος, velut quandam ex totius morbi temporibus compositionem. Et rursus ibidem (v.18.) καταστάσιας νοσημάτων, τὰς ἐξ ἰδέας αὐτῶν, καθ' ἃς ἐκ τοιούτων καὶ τηλικούτων σύγκειται καθ' ὅλην χωρέων, morborũ constitutiones, velut quasdam eorum formas, secundum quas ex talibus & tantis constituuntur vniuersalibus temporibus. Quo certè significatu scribitur li.1.Epid.(p.381.39.H. 963.G.) εἰσὶ δὲ τρόποι καὶ καταστάσιες, καὶ περίοδοι ἑκάστων τούτων τῶν πυρετῶν ὁμοίως ξυνεχέων καὶ διαλειπόντων. Insunt autem in singulis hisce febribus, tum continuis, tum intermittentibus, formæ, cõstitutiones & accessiones huiuscemodi. Et li.3.Epid.st.pest. (p.424 9.H.1085 D.) ἦν δὲ ἡ κατάστασις τῶν ἡμιτριταίων καύσων ἥδε. Erat autem febrium ardentium quæ obuenerant, constitutio huiusmodi. Et aph.12.li.1.καταστάσιας morborum vocat, totum morbi statum, formam ac historiam, per quam totum morbi decursum inquirimus, & qualia quantaque futura sint tempora morbi vniuersalia cognoscimus. τὸ γὰρ (vt illic scribit Gal.) εἴτε κάτοξυ, εἴτε ὀξὺ εἴτε χρόνιον ἔσται τὸ νόσημα, καὶ ἐν τίνι καιρῷ μάλιστα τὴν ἀκμὴν ἕξει ὅσον, τὴν κατάστασιν ἐστὶ τοῦ νοσήματος σκοπεῖν. Id enim est morbi constitutionẽ spectare, cùm morbum an peracutus, an acutus, an verò diuturnus futurus sit, aut quo maximè tempore vigorem adepturus, consideramus. Quod etiam penè iisdem verbis repetit Gal.Com.in sent.11.li.1.περὶ χυμῶν. Quo sensu illic (p.114.33.) κατάστασις νόσου sumitur. Et rursus ibi.(p. 116 25.& 30.) iterumq; p.117.7.9.) Sic in Progn.(p.155.32. H.44 22.) τεταρταίων κατάστασις, quartanæ conditio aut constitutio dicitur. γίνεται δὲ καὶ ἡ τῶν τεταρταίων κατάστασις, ἐκ τοῦ τοιούτου κόσμου. Ac quartanæ quidem conditio hunc seruat ordinem. Et κατάστασις δυσεντεριώδης intestinorum facultatem, eiusq; morbi speciem & formam indicat. li.1.Epid.(p.370 3.H.591 H.) τῷ τῷ Ἐράτωνος παιδὶ καὶ Μύλλῳ πολλῶν αἱμοῤῥαγέων γενομένων, ἐς δυσεντεριώδεα κατάστασιν ἀφικνέετο. Quale quid Eratonis puero & Myllo contingit, qui post multam sanguinis è naribus profusionẽ, in difficultatem intestinorum delapsi sunt & ex periculo exẽpti. Nisi si quis existimet per κατάστασιν hic humorum quẽdã secessum aut abscessus speciem adumbrari, qui depositis per aluum acribus humoribus, per elluuiem aut emissionem fiebat, quòd febres illæ ardentes, quæ aliòqui larga sanguinis è naribus eruptione solui non potuerant, ad intestinorum difficultatem deuenerint, & in dysenteriam firmatæ sint, qua tandẽ emissa per aluum humorum eluuie veluti quadam iudicatione absoluti sunt ægri. Quod quidem propemodum nostra interpretatione assecuti videmur, cùm in difficultatem intestinorum delapsos periculo exemptos fuisse diximus. Sic enim καθίστασθαι de eo quod in aliquam partem decumbit, in eaq; firmatur aut consistit, Hipp. dici antea scripsimus. & κατάστασις collocationem aut repositionem in situ sedem indicat, li.de fract. (p.569.10.H 773.B.) ἡ δὲ κατάστασις, hæc repositio aut collocatio conuenit. Vbi κατάστασιν καθίδρυσιν exponit Gal. velut eorũ quæ mota sunt in suum locum collocationẽ aut cõstitutionem ac repositionem. Rursusq; ibidem (p.576.4.H.777.B.) ῥηϊδίη ἡ κατάστασις τοῖσι θέναρσι τῶν χειρῶν, per manuum palmas facilis est restitutio, aut constitutio, hoc est, facilè reconduntur. Aret. quoq; inprimis grauis author, κατάστασιν pro morbi forma & idea quæ ipsum per se constituit & definit, sumere mihi videtur c.1.lib.2.cur.acut. cùm scribit, ἢν δὲ καῦμα ἴσχῃ τὸ στόμαχον ἐκ τῆς τοῦ καταστάσιος τῆς νόσου, ἀλλ' αὐτὸ μοῦνον ὑπὸ χυμῶν ὁ στόμαχος ἀνιᾶται, ἢ ὑπὸ χολῆς δακνόμενος. At si os ventriculi ardor malè habeat, non morbi ratione, sed quòd ipsum solùm ab acribus falsisq; humoribus aut à bile mordeatur, hoc est, non phrenitidis, sed sui ipsius ratione & eorum quæ in se ipso continentur. Est & κατάστασις τοῦ χρώματος καὶ σώματος, coloris & corporis status, forma, constitutio, Prorrh.2.(p.85.F.) ἅπασιν δ' ἀγαθὸν τῆς διαίτης ἀκριβείης, μάλιστα ταύτην τὴν ὥρην, ὁμαλῶς ἔχειν τὴν κατάστασιν τοῦ χρώματός τε καὶ τοῦ ξύμπαντος σώματος. Quare necesse est eum qui absoluta victus ratione vtitur, ea hora præcipuè, æquabilem cũ coloris, tum etiam totius corporis statum nactum esse. Sic etiã κατάστασις ex similium causarum concursione statum enatum significat, & formam quæ easdem causas sequitur, aph.12.sect. 7.lib.6.Epid. καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα ἀπὸ τῆς αὐτῆς καταστάσιος. & quæcunque alia eius est generis ex eadem constitutione prouenientes. Indicat enim omnem obscuram & exiguam spirationem, quæ ex simili causarum concursu prouenit, hoc est, ex calidi natiui refrigeratione & facultatis motricis imbecillitate.

Κατάστημα, τὸ ἐπὶ καθεστώς γῆρας καὶ ἀπόκειμαι, velut innixus & decubitus exponitur Gal. in Exeg. ex lib.2. Epid. verùm falsa est indicata quæ totam lectionem suspectam facit. Neque enim lib.2. Epid. legitur. & pro ἀπόκειμαι, ἐπίκειμαι quidam legunt, longè alio sensu. Idem etiam καθεστάναι τὸ ἀποκεῖσθαι exponit, quod est decumbere, delabi. Est & καθεστάναι sistere, reprimere, moderari, vt καταστήσασθαι sisti, retundi, moderari, reprimi, quod de bile dicitur lib.1.περὶ γυναικ.(pag.602.16.) quæ medicamento refrigerante & adstringente reprimitur.

Καταστολὴ est modestia in vestitu, seu modestus habitus. Lib. περὶ εὐσχημος.(pag.23.34.) habitus submissus dicitur Cornar. Caluo contemptio vestium & demissio humana. vbi καταστολὴ cum ἐρυθρήσει coniungitur, verecundia ac erubescentia. Rursus ibid. (p.24.13.) μελετᾶν δὲ χρὴ ἐν ἰητρικῇ πάντα, μετὰ πάσης καταστολῆς. horum autem omnium diligens cura habenda est in re Medica, cum omni demissione, demisso habitu, non arrogante aut elato, hoc est, vt ne pudeat se ad fricationes, illitiones, perfusiones, aliasque in chirurgia actiones demittere. Ac rursus ibidem (14 42.) in ingressu ad ægrum, memin isse vult Medicum καταστολῆς, submissionis, demissi habitus, vt ne pudeat illum abiecta, aut etiam sordida & seruilia opera subire, dum sint medica. καταστολὴν Hesych. περιβολὴν exponit, vestitum, amictum, vt & καταστεῖλαι, περιβαλεῖν. Sed vitiosè καταστολὴν nostris in exemplaribus legitur, Suidas καταστολὴν τὴν στολὴν explicat.

Καταστορέσαι est humi sternere, prosternere, deprimere deiicere, & metaphoricè pro componere, sedare, demulcere sumitur. Sic καταστορεσθῆναι humi stratum esse, prostratum, depressum & deiectum indicat. dicitur tamen tropicè de humoribus qui euicti sunt & concocti, aut cæterorum mixtione diluti & temperati, neque amplius synceri, aut suis qualitatibus exuperantes, sed sedati & compositi Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p.16.26.) καὶ παύονται πρότερον, πρὶν ἀποκαθαρθῇ τι καὶ καταστορεσθῇ, καὶ μιχθῇ πρὸς ἄλλα. Nec prius ista quiescunt, quàm euacuati fuerint & deiecti, atque aliis immixti. Agitur de humoribus acribus & æruginosis, qui furores, & viscerum ac thoracis morsus excitant, vbi synceri fuerint, neque cæterorum temperatione diluti. Sic paulò antè τῷ καταστορεσθῆναι μετέωρα opponuntur, cùm humores pendent, eleuantur, aut ferociunt ac feruent, nec dum repressi sunt, compositi aut sedati, sed adhuc exagitati.

Κατατείνειν & κατατεῖναι non solùm ἐπὶ τῆς τάσεως poni apud Hipp. sed ἐπὶ τῆς καταθέσεως pro collocatione, scribit Erot. vt non tam extendere significet, quam componere, collocare, statuere, & de membro, quod figura aut habitu quodam componitur, dicatur. Qua certè notione scribitur lib. de fract. (pag.530.7.H. 751 H.) ἄλλος δέ τις αὖθις τῶν ἰητρῶν ὑπτίην τὴν χεῖρα δοὺς, οὕτω κατατείνειν ἐκέλευεν. Rursus verò alius quidam medicus supinam manum exhibens, sic componere iubebat, hoc est, eo habitu collocare. Rursus ibidem (vers.12.H.752.A.) ἀλλὰ τοιν μὲν ἐὰν ὑπτίη ἡ χεὶρ κατατείνηται, ἰσχυρῶς πονέει. Verùm hic habitus si supina manu collocetur, vehementem dolorem excitabit. Et rursus ibidem (v.12 H ibid.) γνοίη δ' ἄν τις τὴν ἑωυτοῦ χεῖρα κατατείνας, ὅτι πολέμιον τὸ σχῆμα. Eum verò habitum doloris plurimum opportunum quis comperit, si quis manum suam ita cõponat, hoc est, supinam collocet, statuat ac figuret. Sic enim hoc expressio loco κατατείνας ἀντὶ τοῦ σχηματίσας τίθησι, καὶ τὸ καθόλου ὑπτίαν αὐτὴν (vt scribit Erot.) hoc est, κατατείνας (quod est extendens) pro habitu quodam figurans, aut supinam manum collocans, posuit Hipp. Quam interpretationem ex Erot. mente nostris eum in locum Annot. probauimus, cùm cæteri omnes interpretes manus extensionem sumant, quam neque tamen aptè fieri posse ipsemet testatur Erot. Rursus ibidem (v. 48.H.ibid.D.) εἰ δ' ὡς ἐγὼ κελεύω χεῖρα καταγεῖσαν κατατείνει τις. Quòd si, velut ego iubeo, quis manum statuat, aut collocet. Eam verò in rem sæpè vsurpat κατατείνειν Hipp. in totis fracturum & luxatorum tractatione, non rarò verò ad extensionem accommodat, vt aliquot exemplis contestatum omnibus volumus. Vt lib.de fract. (pag.533.49.H.753.D.) μετὰ δὲ ταῦτα σπλήνας κατατείνειν χρὴ κεκηρωμένους κηρωτῇ ὀλίγῃ. Post hæc splenia modico cerato illita super extendenda, supra collocanda. Et lib.de art. (p.582.39.H.781.F.) ἔπειτα λαβόμενον τῆσι χερσὶ τῆς ἑωυτοῦ, τῆς χειρὸς τῆς σιναρῆς, κατατείνειν αὐτήν. Deinde manu affecta suis manibus apprehensa, eam extendere. Et ibi.(v.44.H.ibid. G.) κατατεταμένης γὰρ τῆς χειρὸς. manu quippe extensa. Et (vers. 45.H ibid.H.) χρὴ δέ τινα ἐπὶ θάτερα τοῦ κατατεινομένου καθήμενον, κατέχειν κατὰ τὸν ὑγιέα ὦμον. Alius verò ab altera eius qui extenditur parte considens, hominem ad integrum humerum contineat. Et (v.53.H.ibid.) ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ κατατεινομένου καθήμενον. supra caput eius qui extenditur sedentem. Rursus ibidem (p. 584.37.H.783.C.) τὴν δὲ ὅλην χεῖρα πρὸς τὸ ξύλον κατατείναντα προσκαταδῆσαι, κατά τε τὸν βραχίονα. manus tota ad lignum porrecta, iuxta brachium alligari debet. Et rursus ibidem (p.591. 26.H.788.D.) οὐδὲ μικρὸν τοῦ δέρματος ἀπολαβεῖν ἐστὶ τοῦ ὑπὸ τῇ μασχάλῃ, ὅ, τι καὶ ἄξιον λόγου κατατεῖναι. nihil ex cute sub ala, quod extensione dignũ sit, apprehendere poteris. Et (v 36.H.ibi.E.) ὑπὸ γὰρ προσχήματος γίνονται καὶ κατατεινόμενοι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι. Hi enim

[nerui] eo habito contensi sunt & expositi. Iterum ibidem. (pag. 621. 1. H 813. B.) καὶ πρηνέα κατακλίνειν κατατεταμένον. homo pronus extentus reclinandus, pronus collocandus. Quem locũ paulò aliter legit Erot. & κατατεταμένον, κατακεκλιμένον reclinatũ exponit. Ac rursus ibidẽ, v. 7. H. ibi. C. ἔπειτα αἱ ἀρχαὶ [illegible] ξύλον ὑπερεισθὲν τι προσδεθῆναι, ἐφ' ὅ, ὅσον κατὰ μῆκος τοῦ ξύλου [illegible] ἀντιπροσβάλλον τὸ ὑπερεισθὲν εἰς τὸ ἀντερείδον τι καταρτίζειν. Demum capita ad lignum aliquod, quod pistilli formam habeat, deliganda ea longitudine quæ subtenso ligno conueniat, ad quod appositum lignum illud quod pistilli formam habet, velut obice quodam, extensionem facit. Quem etiam locum paulò aliter legit Erot. & ὑποτεταμένον, ὑποκειμένου, subiecto, supposito, exponit. Rursus ibidem (vers. 18. H. ibid. D.) κἄπειτα κατατείνειν ἐν τούτῳ τῷ σχήματι ac demum eo habitu extensio adhibenda. Et (v. 26. H. ibid. E.) ἀσινὲς δὲ καὶ ἐπικαθίζεσθαί τινα ἐπὶ τὸ κύφωμα τοῦ ὅσα κατατεινομένου ἐστὶ μετεωρίσαντα. Innoxium quoque est gibbo aliquem insidere, simulque dum fit extensio, sublimem se attollendo concutere. Et (v. 40. H. ibid. G.) τοὺς δὲ κατατείνειν τὸ σῶμα κατὰ μῆκος alij corpus per longitudinem extendere debent. Et (v. 48. H. 814. A.) καὶ γὰρ ἂν κατατείνων κατ' αὐτὸ μοῦνον ὀρθῶς καὶ ἰθέως, οὕτω καὶ ἄλλην ἀνάγκην οὐδεμίην προσθεὶς, ἱκανῶς κατατείνειν ἄν τις. Nam & extensione sola per longitudinem in directa facta, nulla etiam alia vi adhibita, probè tamen extendere poteris. Sic quoque κατάτασιν neque tantùm extensionem, verùm etiam κατάθεσιν, hoc est collocationem indicare apud Hipp. testatur Erot. qui κατάτασιν κατάθεσιν apud eum exponit, expresso nimirum initio libri de fract. ἐχρῆν δὲ ἰητρὸν τῶν ἐκπτωσίων τε καὶ καταγμάτων, ὡς ἰθύτατον τὰς κατατάσιας ποιέεσθαι. Eorum quæ suis sedibus exciderunt & fracta sunt, medicum quàm rectissimas extensiones facere conuenit. Sic enim ex Gal. mente ad extensiones accommodamus, etsi ex Erot. sententia ad luxatorum & fractorum iustissimas collocationes referri potest. Et rursus ibid. (pag. 531. 11. H. 752. E.) ὡς μὴ λάθῃ τὸν χειρίζοντα ἐν τῇ κατατάσει εἰ ἱκανῶς ἐξιθύνται vt ne eum qui compositione aggreditur lateat, num abunde sint in directum constituta. Etenim tam ad membri collocationem ac rectam compositionem, quàm ad extensionem referri potest. Et lib. de art. (p. 621. 55. H. 814. B.) τὰ δὲ ξυναλθέντα παρὰ φύσιν, κατατείνουσιν αἱ κατὰ φύσιν κατατάσιες. Quæ verò præter naturam coierunt, eæ quæ secundum naturam adhibentur extensiones, componunt, hoc est restituunt, aut distendunt. Quibus certè ex omnibus locis κατατείνειν & κατάθεσιν apud Hipp. partim de membri extensione, partim etiam de collocatione dici, cuiuis manifestum est.

Καταπλάσσειν est conspurcare, inquinare, stercore perfundere. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 574. 19.) ῥάκει καταπλάσας, conspurcato aut inquinato linteo, quod dicitur de linteo medicamento delibuto, aut medicamento linteo excepto. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 672. 7.) ῥάκεα ἐγκαταπλάσας λεπτὰ, tenuibus linteis consporcatis, hoc est, tenuibus linteis excipito. Verùm ἐγκαταπλάσσειν malim aut ἐγκαταπλάσσειν.

Κατατετρῖφθαι ὀργάνων, instrumentorum attritus aut attritio, cùm nimia siccitate functionum instrumenta languida, exoluta, & infirma euadunt, translatione à vestibus aut vasis sumpta, quæ longo vsu attrita, scripsis sicciora effecta sunt. aph. 1. sect. 3. lib. 6 Epid. vbi tamen [illegible] legi ur apud Hipp.

Καταβόησις vociferationem significat apud Hip. ἐν παραγγελίαις (p. 28. 49.) καταβόησις λυπέει vociferatio affligit, molesta est. Eadem φωνάσκησις dicitur Aret. cap. 6. lib. 2. de Cur. diuturn. aff. [illegible]

Καταφορὰ grauis est in somnum delatio, aut degrauatio, parumque aut nihil à comate differt, vt & καταφορικὰ κώματα nomine explicet Gal. apud Hip. Com. 3. in lib. 3. Epid. etsi lib. περὶ τῶν καταφορικοῦ κώματος genus faciat, eiusque duplicem differentiam statuat, vt nostris in lib. 3. Epid Annotat. scripsimus. Καταφορὰ νωθρὸς, segnis & torpida in somnum delatio dicitur Hipp. lib. 3. Epid. in st. pest. (pag. 425. 49. H. 1085. G.) quam paulò post βαρὺ κῶμα vocat, eaque periisse phreniticos vult. Etsi Gal. lib. 13. Meth. med. (pag. 182. 22.) καταφορὰς βαθείας ex humore crasso frigido, non putrescente, & absque febre fieri scribat, easque velut genus ad [illegible] statuat. Est & καταφορὰ Hipp. grauis somnolentia, in somnum propensio, delatio & collapsio, febri etiam coniuncta, libro septimo, Epid. pagina 1219. D. E.) & Coac. (pag. 262. G.) vt & καταφερόμενοι ἐν ὕπνοις, somnu altiore correpti & degrauati, lib. 4. Epid. (pag. 1137. C.) vbi simul [illegible] iungit Hipp. vt & ægr. 11. lib. 3. Epid. post. st. pest. καταφορὰ aliter etiam sumitur ἐν παραγγελίαις (pag. 26. a.) & ex apparentibus deductionem significat, hoc est, eorum quæ sensibus cognoscuntur delationem; cum ea quæ sensu comprehenduntur in cogitationem deducuntur, vnde ratiocinatio colligitur & methodicè confirmatur. Cornar. illic καταφορὰν delationem in morbum dixit, Caluus deprehensionem. Καταφερόμενα ἐκ τῶν φυμάτων καὶ ἐμπυημάτων, quæ ex tuberculis & suppuratis deferuntur, hoc est, vacuantur & effluunt, aph. 37. sect. 8. lib. 6. Epid.

Καταφρονέοντα Gal. apud Hipp. in Exeg. exponit, τὸν ἀρτίως αἰσθανόμενον, liberè aut integrè sentientem, hoc est eum cui sensuum integritas in totum est restituta, ita vt nulla sit sensationis oblæsio, aut sensus nullum restitet impedimentum, ex maiore Prorrhetico. Quibus certè verbis locum Prorrh. 2. mihi subindicare videtur Gal. (pag. 97. B.) vbi de vulneribus lethalibus agitur. ὅσα μὴ δυνατὸν καταστῆναι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἴσην καταφρονέοντα. vt sensuum integritas restitui non possit, aut quæ tantam magnitudinem habent, vt curatione ipsa homo ad sensuum integritatem reuocari nequeat. Etsi certè illud ἀρτίως apud Galen. mihi non parum suspectum est. Nam & αὐτὸν quidam, alij αὐτὸς, Vatin. etiam ἐν ὅτῳ leg. Καταφρονεῖν autem de mentis & sensuum integritate restituta dicitur Hipp. & resipiscere ad seque redire significat, in his qui sensibus capti, sibi restituuntur. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 564. 14.) ἐπὴν δὲ καταφρονήσῃ, vbi ad se redierit, hoc est vbi sensationum & motionum functiones restitutæ fuerint. Agitur enim de muliere ἀφωνίῃ laborante & sensu & motu priuata ex vteri affectu. Etsi vitiosè nostris in codicibus καταφρονέειν legitur. Sic etiam Erot. καταφρονεῖ κατανοεῖ exponit apud Hipp. quod est ad mentem aut intelligentiam rediit. Additque antiquos φρονεῖν dixisse τὸ νοεῖν. Eaque notione καταφρονεῖν τῷ παραφρονεῖν opponitur aut τὸ παραφρονεῖν, velut τὸ κατανοεῖν sæpe ex aduerso ponit Hipp. lib. Epid. in tota ægrorum œconomia. & κατανοεῖν καταφρονεῖν exponit Gal. vt antea scripsimus.

Κατὰ φύσιν dupliciter accipitur. Quædam enim secundum naturam inesse dicuntur, quòd sint naturæ munia aut opera, vt augeri, nutriri. Quædam etiam quòd necessitate omnibus à natura insint & ad naturæ opera sequantur, vt senectus. Galen. lib. περὶ μαρασμοῦ (pag. 375. 59.)

Καταχλιδᾶν idem quod κατατρυφᾶν, deliciari, luxu diffluere, καταχλιδοῦν videtur dici Hipp. ἐν παραγγελίαις (pag. 27. 14.) καταχλιδῶσι, deliciantur, delicias agunt, luxu diffluunt. De malis medicis dicitur, qui ob famam ab hominibus diuitibus sibi & existimationem conciliatam deliciantur, gloriantur, superbiunt, & luxu diffluunt.

Κατάχλοα exponit apud Hipp. Gal. in Exeg. ἄγαν χλοώδη, valde virentia. Ac nescio num locus lib. 7. Epid. (pag. 1215 C.) subindicetur, vbi tamen κατάχολα fortè pro κατάχλοα ὑποχωρήματα legitur, vt & γλισχρόχολα pro γλισχρόχλοα apud Hipp. legit Erot. & ὑπόχολα pro ὑπόχλοα sæpe legitur, aut ὑπόχλωρα.

Κατάψυξις, perfrictio, perfrigeratio, dicitur Gal. lib. de rig. trem. palp. (pag. 368. 46.) cùm refrigerationis sensus cum dolore sentitur, absque cutis & superficiei inæquali motu. Sic enim à rigore distinguitur. Hipp. verò κατάψυξιν perfrictionem, modò totius corporis, modò extremarum partium, indicat. in Prorrh. (pag. 216. 3. H. 81. A.) καὶ τὸ καταψύχεσθαι κακὸν [illegible]. Quin & perfrigerari itidem malum est, vbi extremarum corporis partium perfrictionem exponit Gal. Quod etiam reperitur Coac. (pag. 215. E.) Rursusque ibid. (pag. 218. 31. H. 82. B.) τὸ καταψύχεσθαι de extremorum perfrictione sic exponit Gal. τὸ δὲ καταψύχεσθαι δυνατὸν σημαίνειν, οὐ τὸ λελύσθαι τὸν πυρετόν, ἀλλὰ τὰ κάτω μέρη τοῦ σώματος ἧττον ἢ θερμὰ παραβαλλόμενα τοῖς ἄλλοις, ἵνα τὴν ἀναστροφὴν τῆς θερμασίας ἐκ τούτου τεκμαιρώμεθα, τὸ καταψύχεσθαι quod est perfrigerari, significare potest, non quidem solutam esse febrem, verùm corporis extrema cæteris collata minus esse calida, vt ex eo de caloris conuersione coniecturam sumamus. Rursus ibid. (pag. 178. 1. H. 69. D.) αἱ μετὰ καταψύξιος ἀκρασίαι, corporis iactationes & incontinentiæ cum perfrictione. Et rursus (pag. 179. 16.) H. ibid. F.) τὰ μετὰ καταψύξιος πτυαλίζοντα, crebræ sputationes cum perfrictione. Vbi κατάψυξις, an totius corporis, an verò extremorum perfrictionem indicet, incertum est, velut etiam in Coac. (pag. 172. D.) αἱ μετὰ καταψύξιος ναρκώδεες [illegible]. In corporis perfrictione, cum stuporis sensu, sanguinis detractio mala est. Et rursus ibid. (pag. 222. F.) κατάψυξις μεθ' ἱδρῶτος ὑπὸ κοιλίης ὑγρῆς, perfrictio cum sudore aluo humescente. Et lib. de rat. vict. in morb.

morb.ac. (p.94.45.H.397.16.) in spirituum interceptionibus καταψύξιες, corporis perfrictiones, humoribus concretis & fixis contingunt. Et lib.7.Epid. (p.1238.C.D.) κατεψύχθη, perfrigeratus est, toto corpore perfrixit.

Κατειλυμένος εἴσω ἐρευγμός, intrò conuoluta eructatio, in Coac. (p.221.A.)

Κατειλῆσαι φωνὴ, vide φωνὴ κατειλῆσαι postea.

Καταπλάκησαν legitur apud Hipp lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag 280.2.) καὶ αἱ μὲν ἀπὸ τοῦ ἥβης ἐς τε τὰς μαζούς, καὶ ὑπὲρ αὐχένα καὶ τοὺς ὑπερώμους ὑπερεξάμεναι καταπλάκησαν. Et aliæ quidem à pube in mammas, & supra mentum ac summos humeros protentæ connexæ sunt, complicatæ sunt, aut exporrectæ, contextæ sunt, à verbo καταπλέκομαι, vt sit aor.2.pass. Cornar. καταπλάκησαν diuagantur dixit, à verbo καταπλακάω, quod est decerro, diuagor, vt ἀμπλακεῖν. Hesych. ἀμπλακεῖν ἁμαρτεῖν exponit, & ἀμπλακών ἁμαρτών & ἀποτυχών, qui aberrauit. Idem καταπλακών, καταπλάξας καὶ διαμαρτών, qui aberrauit, deerrauit. Quæ omnia ἀπὸ τοῦ πλάζεσθαι & καταπλάζεσθαι descendunt, vt ex πλάνω πλανάω. Caluus καταπλατυνόμεναι leg. videtur, cùm dilatantur dixit.

Καταπλάσσειν vide καταπλὰξ antea.

Κατεργάζεσθαι, conficere, interdum etiam opprimere, profligare, exercere. In Coac (p.194.G.) de aqua inter cutem cui Leucophlegmatias nomen est. αἱ μὲν σιγῆς ἀθυμίαι καὶ ἀπανθρωπίαι ἐπιπολὺ αὐτὸν κατεργάζονται, animi desponsiones cum silentio ac hominum auersiones, eos ferè conficiunt. Incertum namque est num causam respiciat, ac velit ex animi abiectione & solitudine (quæ melancholiæ efficacissima signa sunt) hoc hydropis genus subnasci, num verò ægritudinis periculum indicet, & his casibus ægrotantem opprimi velit, an verò exerceri & profligari. vt κατεργασμένος exercitatum, profligatum & confectum significat.

Κατηρεμίζειν apud Erot. exponitur κατὰ φύσιν, κατὰ μέγεθος, secundum naturam, secundum magnitudinem. Verùm suspectam lectionem habeo, & in multis codicibus defecta est dictio cum asterisco, quod vitium suboler, cui nisi melioris codicis ope manus adhibere non est facile.

Κατ' εὐθὺ, vide Εὐθὺ antea.

Κατεχόμενοι & κάτοχοι dicuntur veteribus, qui recentioribus Catoche aut Catalepsi laborant, aut prehenduntur, vt scribit Gal. lib.4. de Caus. pulsuum (pag.114.v.56.) quasi detentos aut præpeditos dicas. Κατεχόμενα Gal. Comm.2. in Prorrh. (p. 189.25.H.71.H.) ὅ τι μὴ ἐμεῖ· δυσεμούμενα, ὅ καὶ παντελῶς ἰσχόμενα. de vrinis quæ ægrè excernuntur, aut in totum supprimuntur.

Κατείχετο γλῶσσα, lingua detinebatur, impediebatur, hærebat, neque expedite poterat. lib.5. Epid. (p.1154 H.) Significat instrumentorum voci destinatorum impedimentum ex nimio humorum affluxu.

Καταβολαί Gal. exponit in Exeg. ἀνακυκλήσεις ἀρχῶν παροξυσμῶν, per circulum repetentibus accessionum initiis, aut circularibus exacerbationum principiis. Verùm καταβολῆς, (vt alij cum Varino leg.) malim. Budæus nanque καταβολὴν pro accessionis principio dici Gal. annotat.

Κατενόει Gal. in Exeg. exponit ἐσωφρόνει, ἐδιανοεῖτο, intelligebat, sentiebat. κατενόει sæpe ponit Hipp. de mentis constantia, & ratiocinandi intelligendive integritate, in singulari ægrorum recensione lib.1. & 3. Epid. delirióque ac desipientiæ opponit. Et certè hæc Galeni expositio optimè mihi quadrare videtur libr.5. Epid. (pag.1151.F.) vbi tamen κατενόει legitur, vt mihi ex hoc vel simili alio loco vt ægr.8. lib.1. Epid. κατηλιεὶς pro κατενόει legisse videatur.

Κατηπιαλεὺς Erot. exponit apud Hipp. κατεσκελετευκός, inualidum, infirmum, debilitatum, adducto versu Homer. quem in Ἠπεδανὸς subnotauimus antea. Etsi quidam κατηπεδανὸς apud Erot. legunt.

Κατηρτεῖσθαι, ἐνδεικνυσθαι exponit Erot. apud Hippoc. Verùm cùm lib. de art. (p.641.31.H.817.C.) legatur, ἐὰν δὲ καταρτισθῇ ἀμεληθῇ ἑρμηνεύειν, quod est, cumque frustra tentata aut neglecta repositio fuerit, aut frustrati fuerint & neglecti in repositione articuli, hunc ab eo locum exprimi non est vero absimile, cùm etiam explicatio apprimè conueniat, vt sit, si verò reconcinnari non potuerint articuli. Nisi si quis aliter apud Erot. legendum existimet.

Κατήρτητο Gal. exponit in Exeg. καθεστήκει, ἠρεμεῖν, compositus erat & sedatus, ad mentem redierat, sibíque erat restitutus. Quod legitur libro primo Epid. ægr.8. πέμπτῃ πρωῒ κατήρτητο. Quinto die mane compositus erat, hoc est, ex mentis perturbatione ad se redierat, sibique restitutus erat. Est autem elegans metaphora à luxatis artubus quæ sibi restituuntur & in locum suum reconduntur, quod καταρτίζεσθαι dicitur. Vnde καταρτισμὸς de membrorum luxatorum restauratione ponitur. Quod ad mentem emotam & velut è sede constantiæ deturbatam accommodatum, eam ex perturbata & commota compositam & quietam significat, quomodo hominem commotum aut perturbatum, suæ menti restituere aut reponere Gallicè dicimus. Est & καταρτίζειν, concinnare, coaptare, componere, restaurare, vt & καταρτύειν. Vnde κατηρτισμένοι omnibus numeris compositi, absoluti, aut aptè concinnati dicuntur. Quod effecit vt quidam apud Gal. κατήρτυτο aut κατήρτιστο legere malint. Verùm κατήρτητο leg. omnia exemplaria tum manu scripta tum publicata, vt etiam lib. de rat. vict. in morb.ac. (p.98.44. H.399.7.) de phreniticis & desipientibus dicitur, οὐδὲν λέγουσι κατηρτημένον, nihil compositum aut concinnum dicunt. Quomodo etiam κατηρτημένον apud Herod. pro κατηρτισμένον annotatur.

Κατηφὴς, qui vultu est demisso & subtristi. In Coac. (p.179.A.) κατηφὲς πρόσωπον, vultus demissus, subtristis, superciliosus. Sic lib.7.Epid. (p.1217.A.) κατηφέες ὀφθαλμοί, oculi demissi, mœsti, tristes. Et rursus ibid. (p.1221.D.) τὰ ὄμματα κατηφέα, lumina demissa. Quò fortè respexisse Hesych. est existimandum, cùm κατηφέα, κάτω ῥέποντα & στυγνὰ exponit, lumina mœsta, tristia.

Κατήχησις est viuæ vocis instructio. ἐν παραγγελίαις (pag.18.25.) κατήχησις ἰδιωτέων idiotarum & popularium instructio, quæ fit viua voce Medici, dum plebeios ob symptomata morbi perterritos solatur & erigit.

Κατιλλώμεναι exponitur Gal. in Exeg. συνειλημμέναι, vinctæ, colligatæ. Quod vt mihi referri videtur ad eum locum libr.3. Epid. st. pest. (pag.422.48. H.1083.H.) vbi de vocibus agitur, ita scripturam istam suspectam reor, etsi eodem modo à Varino adfertur. Nam aut κατιλλόμεναι, aut κατειλλόμεναι leg. existimo, ab ἴλλω aut ἰλλέω quod est δεσμεύω, vincio, vt voces κατιλλόμεναι, hoc est, συνειλημμέναι, vinctæ, colligatæ, præpeditæ, & ex distillatione interceptæ intelligantur. Quam lectionem etiam vt agnoscunt illic quædam exemplaria, sic etiam veteribus Hipp. interpretibus contestatam ex Galen. Com. apparet, vt nostris etiam in locum Annotat. scripsimus, istiusque lectionis meminimus, vt & antea in ἰλλαίνειν, vbi & ἰλλομένην γλῶσσαν à Platone δεδεμένην à Simplicio explicari, diximus.

Καταιάδιον, dicitur Paulo scalper excisorius, quo vtitur in excindendo fœtu mortuo, c.74. lib.6. aciculam vertit Cornar. Videtur esse scalpellus acutus, ἀπὸ τοῦ καθεῖναι dictus, ab immittendo, quo etiam vtitur in diuidendo vteri abscessu, lib. 6. cap.73. Paulus κατιέναι autem, quod est demittere & descendere, Ionicè pro καθιέναι dicitur, vt κατίημι itidem pro καθίημι.

Κατ' ἰητρεῖον, vide Ἰητρεῖον antea.

Κατεχόμενοι continentes dicuntur, quibus aluus detinetur aut sistitur, aphor 33. lib 6. Epid. sect.8. quibus opponit τοὺς βραχὺ καθαιρομένους, eos qui parum repurgantur.

Κατοικίδιοι κατατάσιες, familiares & domesticæ extensiones, hoc est domi natæ & paratu faciles, quæque promptè expediuntur, & per ea quæ domi habemus administrantur, absque curiosa instrumentorum apparatu. libr. de art. (p.659 21. H 837.F.) εἰσὶ δὲ τ' αὖ τινες κατοικίδιοι κατατάσιες τοῦ σώματος. tales domestici sunt extendendi corporis modi.

Κάτοξυ νόσημα peracutus morbus dicitur Hipp. aph.7. lib.1. in quo statim symptomatum summi sunt omnia, quique continenter, celeriter & vehementer mouentur, & in quo summus vigor in primos morbi dies, hoc est primum quaternarium incidit, aut non vltra septimum differtur. vbi Gal. in Com. ἐπειδὴ καὶ κάτοξυ νόσημα τοῦτο φησὶν, τὸ αὐτίκα ἀκμάζον. αὐτίκα δ' ἀκούσειν περὶ τὴν πρώτην τετράδα, ἢ μικρὸν ὕστερον. Et certè peracutus morb. is fuerit, qui statim in summo vigore viget. Per statim autem, circa primum quaternarium, vel paulò post intelligendum. Morbi peracuti iidem valde acuti dicuntur Hipp. aph.10. libr.4. vbi etiam scribit Gal. ἐν δὲ λίαν ὀξέα νοσήματα νῦν ὁ Ἱπποκράτης κατέλεξε, ἃ πάλαι κατοξέα. καὶ μὴν καὶ ὅτι τῆς τούτων κρίσεως, ὅρος ἐστὶν ἡ ἑβδόμη, λέλεκταί μοι καὶ τοῦτο πρόσθεν. Quòd autem valde acuta morbos nunc vocauerit, quos prius peracutos appellauit, cuiuis est manifestum. Quinetiam horum indicationis terminum esse primam septimanam, id quoque mihi antea dictum est. Rursus idem Com. 3. in Progn. (p 257.49.) κάτοξυ νόσημα esse scribit, τὸ τὴν ζ' ἡμέραν μὴ ὑπερβαῖνον, ἀλλ' ἢ ἐν αὐτῇ, ἢ καὶ πρωϊαίτερον κρινόμενον, hoc est, peracutum morbum, qui septimum non transgrediatur diem, sed aut in eo, aut etiam maturius iudicetur. Author Definit. Med. (pag.394.50) κάτοξυ νόσημα πάθος ἐστὶ τὸ συνεχῆ καὶ φαντασίαν μείζω καὶ χαλεπώτερον τοῦ ὀξέος, ταχέως κρινόμενον ἐν ἡμέραις ἑπτά. τοῦτο καὶ ὀξύτατον προσαγορεύουσιν ἔνιοι τῶν ἰατρῶν. Morbus peracutus est affectus acuto vi & specie maior

& difficilior, qui ferè septem diebus iudicatur. Quem etiam acutissimum appellare solitus est Hipp.

Κατόπιν, pòst, postea, retro. libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 596. 46.) ἄριστον φάρμακον μαλθακτικὸν μετ' αὐτό, ἃ τὰ ὄπισθεν καὶ ἐς τοὔμπροσθεν. optimum est emolliens medicamentum ipsi retro & anteriore parte adhibitum. Rursus libro secundo, περὶ γυναικ. (p. 654. 32.) ἢ ὑποθυμιῆν τὸ κατόπιν γραολέντι, & postea ex graueolentibus suffitus adhibeto. Κατόπιν Hesych. exponit ὕστερον, ὀπίσθεν, pòst, pone.

Κατοπτὴρ instrumentum est chirurgicum ad diducendam sedem idoneum, quo quæ recondita sunt & intus latent, in conspectum veniunt, speculum inde à nostris chirurgis vocatum. Quo vtitur Hipp. lib. de fist. (pag. 884. D.) κατοπτῆρι κατιδὼν τὸ διαστολεῦς τὸν ἀρχόν. Vbi adhibito instrumento ad sedem diducendam idoneo (quod κατοπτὴρ dicitur) in ano quid perosum fuerit conspexeris. Rursus libro de hæmorrh. (pag. 893. F.) ἢν δὲ ἀνώτερος ᾖ ὁ καθιδὼν, τῷ κατοπτῆρι σκέψασθαι ἐξαναστάδην ὑπὸ τοῦ κατοπτῆρος. At si altius insederit tuberosa eminentia, per instrumentum dilatandæ sedi accommodatum, catopterem dictum, inspicere oportet, neque ab eo decipi. Quò sanè respiciens Gal. in Exeg. κατοπτῆρι, τῷ ὀργάνῳ τῷ διαστολεῖ exponit, διοπτρᾳ δὲ, διόπτρα, γυναικεῖα διαστολεύς. vt κατοπτὴρ dicatur instrumentum sedi dilatandæ idoneum, velut διόπτρα ad sinum muliebrem. Speculum ani & matricis chirurgi nostri vocant. διόπτραν Paulo dicitur ex Leonide cap. 78. libr. 6. instrumentum quo sedes dilatatur, quòdque ἕδρας διαστολεύς vocatur, quo etiam ad sinum muliebrem diducendum vtebantur. κάτοπτρον Erot. ἀμυλωτὸν exponitur, si modò vera est lectio, & non ἀνυλωτὸν potiùs legendum, vt μήλῃ διαστεῖλαι (διαστολέα exponit Gal.) intelligat, instrumentum & specillum quo aliquid dilatatur. Ex quo κατόπτρον pro κατοπτῆρι, apud Hipp. mihi legisse videtur Erot.

Κάτοχος aut κατοχὴ, affectus est cerebri cum graui sopore & totius corporis stupore & rigiditate quadam, in quo ægri immoti & omninò fixi manent, diductis palpebris, apertis oculis & obrigescentibus membris, velut qui catalepsi laborant, vt scribit Gal. Com. 2. in Prorrh. (p. 156. 10. H. 74. B.) vbi historiam memorat cuiusdam ex condiscipulis hoc affectu Catocho detenti. κάτοχον κατοχὴν recentiores medici & κατάληψιν vocauerunt, vt κατόχεις, κατεχομένους, eo affectu laborantes, vt scribit Gal. in Isag pulsuum (p. 6. 24.) & lib 4. de caus. puls. (p. 114. 57.) Aurel. quoque c. 10. li. 2. acut. scribit Catalepsin Philippo Catochen dictam fuisse. Sunt qui κάτοχον ex Galeno & Paulo κῶμα ἄγρυπνον, hoc est, peruigilem soporem esse dicant Halyabbas stupefactionem peruigilem vocat, vt scribit Manardus epist. 3. libr. 7. Gal. etiam lib. 13. Meth. med. (p. 182. 22.) κατοχὴν inter κωματώδη πάθη recenset. κάτοχοι sunt Hipp qui Catocho aut alto stupore detenti dicuntur in Prorrh. (pag 194. 10. H. 73. E.) ἄλλως τε καὶ ἢν κάτοχοι ἔωσιν). tum verò præcipuè si alto stupore (quem Catochum dicunt) deprehensi detineantur. Sunt etiam κάτοχα in Prorrh. (p. 197. 52. H. 74. E.) quæ altum stuporem (quem catochon dicunt) inferunt. Sic enim ibi Gal. κάτοχα τὰ παθήματα, τὰ τὴν κατοχὴν ἐπιφέροντα exponit, affectiones catochen inferentes. Quibusdam verò κάτοχα vocari scribit, τὰ βέβαια ἱδρυμένα, ἀλλὰ κατεχόμενα νοσήματα, morbos stabiles, firmos, ac firmiter inhærentes. Quomodo κατόχως παραφρονέοντες capi possunt pro his qui alto stupore (quem catochon dicunt) detenti, delirant, aut pro his qui vehementi & pertinaci delirio laborant, ex Prorrh. (p. 195. 56. H. 74. B.) & Coac. (p. 144. C.) Quæ certè phrasis est horum præsagiorum authori valde familiaris. Sic κατόχως ὀδυνώδεες sunt qui altu stupore (catochon vocant) cum dolore detinentur, aut qui graui, continuo, & pertinaciter inhærescente capitis dolore conflictantur, Coac. (p. 145. A.) κατόχως παροξυνόμενα σπασμώδεα τρόπον, in Prorrh. (p. 217. 38. & 53. H. 81. G. H. & Coac (pag 173. D.) quæ conuulsionis in morem cum catocho aut alto stupore affligunt, aut quæ grauiter aut pertinaciter conuulsionis in morem detinent, etsi aliter reperitur Coac. (p. 131. H.) κατόχως καυσώδεες, qui febre ardente cum catocho aut alto stupore detinentur, aut quos febris ardens grauiter affligit, iisque pertinaciter inhæret, in Coac. (pag. 213. C.) αἱ μετ' ἐκλύσιος κατόχως ἀφωνίαι. Vocis defectiones cum virium exolutione in catocho aut alto stupore detentis, in Prorrh. (p. 100. 51. H. 75. A.) & Coac. (p. 158. D.) Catochon autem altum stuporem dicimus, quòd in eo totius corporis, & quidam mentis stupor insit. Est nanque κάτοχος authori Definit. Medic. (p. 397 32.) ἀναισθησία ψυχῆς μετὰ πήξεως τοῦ παντὸς σώματος, mentis stupor cum corporis totius rigiditate. Cuius etiam tria facit genera.

Κάτω inferiorem aluum denotat, vt ἄνω superiorem. lib 4. Epid. (p. 1133. H.) κάτω σημεῖα, signa per inferiorem aluum & deiectiones edita dicuntur.

Κατωμίζειν est humerum supponere, aut in humerum sustollere, quod fit, cùm in alam ægri humero subiecto, eum sustollimus, aut super summum alterius stantis humerum, ægri ala collocatur, ad humeri articulum elapsum reponendum. Qui repositionis modus διὰ τοῦ κατωμισμοῦ fieri dicitur, hoc est per humerum suppositum. libr. de artic. (pag. 583 14. H. 782. A.) ἔστι δὲ καὶ ἄλλη ἐμβολὴ, ὡς κατωμίζοντα ἐς ὀρθόν. Est & alius restituendi modus, cùm in erecti & stantis humerum æger sustollitur. Et μείζω μὲν τοι δεῖ χρὴ ὁ κατωμίζοντα. Eum autem qui in humerum tollit maiorem esse oportet. Est igitur κατωμισμὸς in humeros sublatio, vt & κατωμίζειν in humeros tollere aut sustollere dicitur, i. quod ibidem exponit Hipp. ὑποθεῖναι τὸν ὦμον τὸν ἑωυτοῦ ὑπὸ τὴν μασχάλην ἐξεόν. sublatum humerum in alam subiicere. Et Gal. ὑποβαλεῖν τὸν ἴδιον ὦμον εἰς τὴν κάμνοντος ὑποθεῖναι μασχάλην, quod est, sublatum suum humerum in ægri alam submittere. Paulus verò cap. 114. lib. 6. ὑποβάλλειν τῇ μασχάλῃ τὸν ἰδίου ὦμον, suum humerum in alam subiicere. Supponitur autem alterius stantis in acutum porrectus aut sublatus humerus, in alam stantis ægri, sicque æger suspenditur ac velut alteri insidens paulum concutitur, & concutitur. κατωμίζων autem is dicitur qui excitatum humerum ægroti alæ supponit, & ægrum in suum humerum sustollit aut erigit, vt nostris cum in locum lib de art. Annot. scribimus. Quod subhumerare quidam verbum verbo reddentes, exponunt, quod est humerum alæ supponere.

Κατωτερικὸν φάρμακον, medicamentum, deorsum purgens, lib 5. Epid. (p. 1147. E.) φάρμακον κατωτερικὸν πιών. epoto medicamento deorsum purgante.

Καυμωσάδην Gal. in Exeg. κώμης scribit, hoc est subaudiendum esse vici, vt κωμοσάδην. Subnotari autem mihi videtur his verbis locus lib 4. Epid. (p. 1136. G. & 1137. C.) vbi tamen legitur, ὁ δὲ κατὰ μηδοσάδην, qui ad Medosadæ vicum habitabat. Et, τῷ κατὰ μηδοσάδην vel qui iuxta Medosadæ vicum habitabat. Vbi & μηδοσάδην quædam exemplaria manu scripta legunt, vt & κωμωσάδην quædam Exeg. exemplaria. Quin & μηδοσάδην legisse Erot. nostris in eum locum Annot. adscripsimus, cùm ὄνομα τόπου, hoc est loci nomen esse expressit. Καυμωσάδην locum libri eiusdem subindicat (pag. 1135. B.) vbi tamen κατὰ Σωσικλῆ legitur.

Καυληδὸν, hoc est caulis in morem fractura facta dicitur, cùm os per transuersum fractum est, eiusque partes à se inuicem recedunt, neque cohærescunt, vt scribit Gal. c. 5. lib. 6. Meth. med. Idem Comm. 2. in lib. de art. (p. 603. 37. H. 799. A.) ὅταν τοῦ κατεαγότος ὀστοῦ μηδὲν ὑπολείπηται συνεχὲς, διεστηκότων δ' ἀπ' ἀλλήλων τῶν μερῶν, ὡς κατὰ μηδὲν αὐτὰ συνέχεσθαι, τὸ εἶδος τοῦ κατάγματος οἱ νεώτεροι τῶν ἰατρῶν ὀνομάζουσι καυληδὸν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἱπποκράτης ἔφη, ἐπὶ τῆς κάτω γνάθου μὴ κατεαγυίης. Cùm fracti ossis nihil illæsum relinquitur, sed vtræque partes inter se recedunt, vt nullo pacto cohæreant, hanc fracturæ speciem recentiores Medici caulis in morem factam nominant, quandoquidem de inferiore maxilla dixit Hipp. si ea prorsus transuersa fracta non est. Quæ quidem denominatio ab ipso Hipp. fluxit, vt satis testatur Gal. & rectè scribit Gorr.

Καυλὸς caulis aut scapus in plantis dicitur, κατ' ἐξοχὴν verò de laserpitij caule exponitur à Gal. apud Hipp., vt & ὀπὸς de eius succo, ea lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 62. 26. H. 389. 33.) ἢ σίλφιον, ἢ ὀπὸς, ἢ καυλὸς, aut laserpitium, aut eius succum, aut caulis. vbi etiam Gal. de laserpitij succo & caule, quæ vehementem habent facultatem, disertis verbis sumendum monet.

Καῦμα æstum & æstuationem vehementem significat apud Hipp. vt aphorism. 13. lib. 7. ἐπὶ καύμασιν ἰσχυροῖσι σπασμὸς. Ex ardoribus vehementibus conuulsio. Vbi scribit Gal. interpretes nonnullos per καύματα febres vehementes intellexisse, quosdam etiam ambientis nos aëris feruorem, quosdam cauteria & eschatas, quorum omnium sententiam etiam probat. At Celsus cap. 7. libr. 2. καύματα ex eo aph. magnos corporis feruores vertit. Καυματώδεα γίνεσθαι καὶ αὐχμηρὰ, corpora æstuosa & squalida fieri æstate dicuntur lib. περὶ τῶν ὑγιεινῶν διαίτης (p. 30. 44. H. 337. 12.) Καῦμα etiam ardorem & inflammationem denotat in Prorrh. (pag. 190. 50. H. 72. D.) ἐν πλευρῇσι καῦμα ὀδυνῶδες. Lateris æstus cum dolore, partis illius inflammationem indicans, vt scribit illic Galen. καυματώδεα ῥίγεα, rigores cum æstu, aut æstuosi, ibidem (pag. 191. 1. H. ib.) malignì. Sic καυματώδεα διαχωρήματα æstuosas deiectiones, quæ cum æstu & feruore prodeunt, aut adustæ sunt, dicuntur in Coac. (p. 222. D.) vbi tamen κωματώδεα, vt aliàs sæpe his Prælagiis pro καυματώδεα legitur. (Quam etiam lectionem in Prorrh. testatur Gal.) vt etiam contra vitiosè καύματα pro κώματα leg. in Coac.

in Coac. (p.220.B.) παρέμενα ἐπιφαίνεται ἐπὶ κοιλίην χολώδεα, in aluo biliosa apparentes æstus. Vbi tamen καύματα ex Prorr. leg. monuimus.

Καῦσος febris ardens ex continuarum genere cum calore peturente & intensissima siti. Cuius ortum, caussam & signa amplissimè describit Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.87.40. H.396.7.) καῦσος δὲ γίνεται ὁκόταν ἀναξηρανθέντα τὰ φλέβια ἐν θέρει ἐπισπάσηται δριμέας καὶ χολώδεις ἰχῶρας ἐς ἑωυτά. γίνεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἐν πορείῃ μακρῇ, καὶ δίψῃ μακρῇ, ὁκόταν ἀναξηρανθέντα τὰ φλέβια, δριμέα καὶ θερμὰ ῥεύματα ἐπισπάσηται πρὸς ἑωυτά. γίνεται δὲ ἡ γλῶσσα τρηχεῖα καὶ ξηρὰ, καὶ μέλαινα σφόδρα. καὶ τὰ περὶ κοιλίην [illegible] ἄλγεα, τὰ δ' ὑποχωρήματα ὑγρὰ καὶ ὠχρὰ γίνεται, καὶ δίψα ἰσχυρὴ [illegible] καὶ ἀγρυπνίη· ἐνίοτε δὲ καὶ παραλογισμοὶ [illegible]. febris ardens oritur cum æstiuo tempore venulæ resiccatæ, acres & biliosos ἰχῶρας, hoc est tenues humiditates, ad se attraxerint. Magna autem ex parte oritur ex longa via longaque siti, cùm venulæ resiccatæ acres calidasque fluxiones ad se attraxerint. Lingua fit aspera, sicca, & admodum nigra, partium ad ventrem morsus cum dolore, deiectionesque liquidæ sunt & pallidæ, sitis vehemens vrget, & vigiliæ, interdumq; mentis alienatio. Rursus lib. περὶ παθῶν (pag.518. 41.) καῦσος δὲ ὅταν ἔχῃ, πυρετὸς ἔχει, καὶ δίψα ἰσχυρὴ, καὶ ἡ γλῶσσα τρηχείη καὶ μέλαινα γίνεται, [illegible] θερμότητος, καὶ τὸ χρῶμα ὑπόχολον γίνεται, καὶ τὰ πτύαλα χολώδεα, καὶ τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ γίνεται, τὰ δὲ ἔσω λίην θερμά, febris ardens cùm vexarit, febris detinet & sitis vehemens, linguaque aspera & nigra euadit à spiritus caliditate, color est aliquantulum biliosus, & sputa biliosa. Æger partibus exterioribus perfrigescit, interioribus verò admodum calet. Et paulò pòst: ἡ δὲ νοῦσος αὕτη γίνεται ἀπὸ χολῆς, ὅταν κινηθεῖσα ἐντὸς τοῦ σώματος καταστηρίξῃ. φιλεῖ δὲ καὶ ἐς περιπνευμονίην μεθίστασθαι. Hic autem morbus oritur ex bile commota & intus in corpore firmata. Solet autem in peripneumoniam aut pulmonis inflammationem verti. Atque de febre ardente pene eadem & plura scribuntur lib. 2. de Morb. (p.473.35.& p.483.34) & lib.3. (p.489.8.)& lib. περὶ κρισίμων (p 57. 51.) Ex quibus sanè perspicuum est igneum & peruretorem calorem cum siti inexpletili ac inexhausta, propria esse istius febris attributa, quod scribit multis in locis Gal. præcipuè verò Com.3. in lib 3. Epid. (p.424. 14.& 40.H.1085. D.) & Com. 2. (p.415.34.H.1078.G.)& Com.4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. Sic etiam febrem ardentem circumscribit Definit. Med. author (pag.395.54.) καῦσός ἐστιν ὁ μετὰ πυρώσεως πολλῆς γινόμενος [πυρετὸς] ἀκατάπαυστον μὲν ἠρεμίαν τῷ σώματι παρέχων, γλώσσας ἀποξηραίνων, μελαίνων, ἐπιθυμίας ψυχροῦ παρέχων. febris ardens quæ cùm multa inflammatione fit: nullam requietem corpori præbens, linguam resiccans, denigrans, & frigidæ desiderium afferens. καύσου duo statuuntur genera apud Hipp. vnum legitimum & exquisitum, alterum nothum & illegitimum. Quod etiam indicat his verbis Gal. Com. 4. in lib. de rat. vict. in mor. ac. (p.90.44. H.396.27.) τὸν καῦσον πυρετὸν εὑρίσκω τοὺς ἰατροὺς λέγοντας, ὅταν ἡ θερμασία διακαὴς ᾖ [illegible], ἄπαυστόν τε τὸ δίψος ἔχῃ. εἰ τοίνυν οὕτως ἔχει τοῦτο, τὸν μὲν ἄνευ τοῦ διακαοῦς τὸ σῶμα δίψαν πεπραϋσμένην ἔχοντα, καῦσον μὲν ἁπλῶς, ἀκριβῆ δὲ καὶ γνήσιον οὐ ῥητέον. ἐξ ἡμίσεος δ' ὄντα τοιοῦτον, οὐ χεῖρον ὀνομάζειν συντόμου διδασκαλίας ἕνεκα, νόθον καῦσον. ὥσπερ δὲ ἐπὶ τῶν τριταίων πυρετῶν εἰώθαμεν χρῆσθαι ταῖς προσηγορίαις, οὕτως ἀκουστέον τὰ δύο τῶν καύσων γένη, ὥσπερ καὶ τριταίου τις εἴποι δύο, τὸν μὲν ἀκριβῆ τε καὶ γνήσιον, ἕτερον δὲ νόθον, ᾧ τινα μὲν πάρεστι τῶν τούτου συμπτωμάτων, τινὰ δ' οὔ, febrem ardentem Medicos appellare inuenio, cum igneus calor hominem deurit, & implacabilis sitis vexat. Quod si res ita se habet eam quæ est absque calore peturente, & sitim mitem habet, febrem quidem ardentem simpliciter, exquisitam tamen & legitimam non dicimus. Dimidia autem parte talem, breuioris doctrinæ gratia, febrem ardentem notham non malè nominaueris. Ac quemadmodum in febribus tertianis his appellationibus vti consueuimus, ita febrium ardentium duo esse genera inaudiendum, velut si tertianarum duo genera quis statuat, vnum exquisitum legitimumque, alterum nothum & spurium, cui quidem nonnulla illius symptomata insunt, quædam verò minimè. Sic etiam Com.2. in lib. 1. Epid. (p.360 52.H.943. F.) καῦσον vocat Gal. ὁ κατὰ τὴν ἰδίαν λέγει τὴν κατασκευὴν, οὐ καθ' ὅ τι συμβέβηκε. febrem autem ardentem continuis apertissimè adiungit Hipp. lib. 1. Epid. vt & eam tertianis ὁμογενῆ facit Gal. lib. 2. de Cris. cap. 6. καυσώδη febrem ardentem Græci vocant, vt vertit Celsus ex aph. 58. lib. 4. cap. 8. lib. 2. Sic etiam nominatur Hipp. lib. 2. & 3. de Morb. vt & καυσώδεις dicuntur qui febre ardente laborant lib. 1. Epid. (p.360. 52. H. [illegible]) & in Prorr. (pag.191.25. H.72.F.) [illegible] καυσώδει, qui subortа febre exæstuant aut ardent. καυσώδεις enim illic idem quod καυσώδεις valent, vt scribit Gal. καυσώδης ὑποχόνδρια, ad præcordia exæstuans, lib. 4. Epid. (p.1131.E.) Sic καυσώδης dicitur aph. 2. sect. 6. lib. 6. Epid. æstuosum quiddam & fuliginosum, aut exustum, quodque ex calore ortum est. Quod ibi explicat Gal. τὸ γεγονὸς ἐκ τῆς θερμασίας, ὅπερ ἔστι λιγνῦς τις ἐκ τοῦ θερμαινομένου χυμοῦ σφοδρότερον, quod ex calore ortum est velut fuligo quædam succi vehementer calefacti. καπνώδης vocatur Gal. libro περὶ αἰσθητῶν (p.162.42.) ὁ τοῦ αἵματος συγκαιόμενος, καὶ οἷον λιγνὺς τοῦ αἵματος, fumus ac veluti fuligo exusti sanguinis. Quibus verbis fuliginosum excrementum intelligitur, quod λιγνυῶδες περίττωμα vocat Gal. lib.6. Epid. Καύσωμα τὴν πύρωσιν igocum, ardorem exponit in Exeg. Gal. apud Hipp. ea libr. 1. de Morb. minore. Verùm, vt ingenuè fatear, quinam sit liber primus de Morbis minor Hippocrati, nondum mihi satis compertum est.

Καυτὴρ cauterium (vt Plinius vocat) vel cauterem (vt loquitur Palladius) significat, & ferrum ignitum aut candens, quo fit vstio. Hipp. lib. de Hæmorrhoidibus (p.894.A.) καυτῆρα vocat fistulam æream, per quam ferrum candens ad vstionem in anum immittitur quam similem esse vult arundini vallatoriæ. Quem locum subindicans Gal. in Exeg. καυτῆρα exponit χάλκεον καλαμίσκον τινὰ τετρημένον κατὰ τὸν πυθμένα, δι' οὗ χρῆται ἐπὶ καυτηρίδιον διάπυρον καθιείς, æreum quendam paruum calamum in fundo perforatum, per quem immisso ferramento candente vstio fit. καυστῆρα tamen passim pro καυτῆρα apud Hippoc. legitur.

¶ **Κεάζω**, findo, diuido, vnde κεάσαι quod apud Hipp. Erot. exponit σχίσαι, findere, diuidere. Quod legitur lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 654.42.) In causis quæ vterum facilè emouent. καὶ ὑπὸ τῆς ἰσχνότητος, καὶ πτοίης, καὶ κεάσαι, & à saltu, & consternatione, aut lignorum sectione aut fissione. Rursus ibid. (pag. 658. 14.) ἢ πτοίηθῇ, ἢ κεάσῃ ξύλα. si consternata fuerit, aut ligna secuerit, diuiserit. Vbi tamen κεάσῃ legitur, vt suprà κεάσαι. Quem locum existimo ab Erot. expressum cùm κεάσαι [illegible], apud Hippocr. exponit, quod est ligare. Ita & apud eundem κεάσαι quædam exemplaria & σχίσαι habent. Verùm κεάσῃ, & σχίσῃ ex posteriore loco libr. 2. περὶ γυναικ. legendum existimo. Est autem κέασμα fractura & fragmentum, κλάσματα, κλάσματα, ῥήγματα, διαρρήγματα, exponit Hesych. Legitur & apud Hom. Il. υ. (vers. 387.) μέσσην κὰκ κεφαλήν. ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη. medium in caput. hoc in duas partes diuisum est.

Κεγχραμὶς, ίδος, ficus granum dicitur, quod milij granum & figura, & colore & magnitudine referat. Theoph. histor. plant. lib. 4. cap. 2. Ægyptiæ ficus fructum κεγχραμίδας οὐκ ἔχοντα scribit. Plinius libr. 13. cap. 7. ficum sine granis interioribus esse dixit. Idem libr. 15. cap. 19. ficus grana illa frumenta vocat. ficis mollis omnibus tactus, maturis frumenta intus. Hanc dictionem vsurpat Hippocr. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 586. 49.) ad purgatoria subdititia medicamenta. ἰσχάδα λαβὼν ἕψε ὅσον ἂν τὰς κεγχραμίδας ἀποβάλλῃ. Caricam coquito dum granula interiora abiiciat. Rursus ibidem (587.25.) ἄνευ τῶν κεγχραμίδων, sine granulis interioribus Sic libr. 1. de compos. med. κατὰ τόπ. (p 196.6.) ex Apoll. Gal. σῦκα σαρκὶ χωρὶς τῶν κεγχραμίδων ἀποβαλὼν ficus carne exemptis granulis excipito κεγχραμίδας ficus grana minuta, quæ sunt vice seminis, dici scribit Galen. libr. 8 simpl. med. in Mespilo.

Κεγχρίδες pro milio scribuntur apud Hipp. libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 572. 39.) vbi tamen κεγχρίδες vitiosè leg. & Caluus κάχρυας legit, cùm rosmarini flores exponat. Est autem κέγχρος milium, vnde κεγχροειδεῖς ἱδρῶτες, sudores milij ad instar, & milium referentes, ex Prognostico. Sic κεγχρώδεα τρηχύσματα ἐν τῷ χρωτὶ, οἷον ὑπὸ κωνώπων γενόμενα αἱ ἀδῆγματα ἴκελα. asperitates quædam miliaceæ, culicum morsibus ferè similes, in summa cute enatæ, lib. 2. Epid. (pag. 1020. C.) Quibus verbis papularum affectio quædam indicatur, quæ à sanguine tantùm concalefacto aut feruido, non maligna putredine affecto, ortum sumebat, cùm asperitatem solam, non etiam pruritum in cute excitarent. Quarum ortus ex eo salutaris fuisse iudicatur, quòd diebus criticis erumperent, & mulieres omnes ab exæstuante febrium ardentium incendio liberarent Sic lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 487. 7.) ὅκόσα τρηχύνεται κεγχρώδεα, quæcunque exasperantur ad instar milij. Quibus verbis miliaceæ in cute asperitates comprehenduntur. Licet quædam exemplaria manu scripta κεγχρώδεα illìc legant cum Asulano.

Κέδματα dicuntur diuturnæ in articulos, præcipueque in coxendicem defluxiones. κέδματα Gal. in Exeg. exponit, τὰ ἐκ ῥεύματος χρονίως διαθέσεις, ἤτοι περὶ τὰ ἄρθρα σύμπαντα, ἢ ἐξαιρέτως περὶ τὰ κατ' ἰσχίον. diuturnos ex destillatione affectus, qui scilicet circa articulos omnes; aut præcipuè circa coxam fiunt. Idem Com. 3. in lib. 6. Epid. (pag. 5 [illegible].13. H. 1185. C.) κέδματα λέγει τὰ περὶ

[illegible] κέδματα vocat decumbentes in crura fluxiones, easque potissimum quæ primam articulationem, quæ est iuxta coxendicem, occupant. Est & in Scholio quodam manu scripto Hipp. κέδμα ἡ χρονία νόσος τὰ [illegible]. κέδματα [illegible] diuturnam circa articulos affectionem significat, quibusdam verò & eam quæ partes genitales occupat. Quod certè Hesych. desumptum videtur, apud quem legitur κέδματα [illegible], κέδματα dicuntur diuturni affectus, & articulorum morbi, & genitalium partium quibusdam, apud Hipp. Varinus quoque, κέδματα τὰ χρόνια [illegible]. Diuturnos affectus κέδματα vocat Hippocr. Scriptum quoque est apud Psellum. κέδματα diuturni affectus existunt. Hanc autem dictionem vsurpat Hipp. aph. 21. sect. 5. lib. 6. Epid. & lib. 1. de morb. (p. 447. 20.) Lib. de aëre, loc. & aqu. (p. 293. 55. & ibid. 52.) Lib. de locis in homine (pag 412. 42. 45. 50.) & lib. 7. Epid. (p. 1240. D.) Erot. apud Hipp. [illegible] explicat, & κέδματα esse scribit τὰ χρόνια περὶ τὰ ἄρθρα [illegible]. diuturnos circa articulos affectus. Ex quibus [illegible] pro κέδματα quodam loco legisse apud Hipp. apparet, nisi potius κέδματα pro [illegible] apud Erot. reponendum videatur.

Κέδρινον cedrinum oleum significare videtur apud Hipp. aut cedriam dictam. Lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 572. 53.) [illegible] & pauxillum cedrinum oleum. Pro quo [illegible] scribitur lib. 2. περὶ γυναικ. (p 670. 51.) Verùm illic [illegible] aut [illegible] legendum existimo. Rursus [illegible] ponitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p 574. 47.) Quod etiam repetitur lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 618 A.) [illegible] autem pro cedria vsurpat Gal. lib. 2. comp. pharm. κατὰ τόπ. (p. 178. 19.) cum scribit mulieres rusticas caput reliquumque corpus cedrino illinere, quod etiam cedria facere scribitur lib. 1. [illegible] apud Hippoc. Erotianus [illegible] exponit. Commentatur etiam [illegible] Cedrus Cretica Hippocrati ad vteri constitutiones lib. περὶ γυν. φύσ.

Κεράμιον Hipp. effertur de vrina in matula reposita & reseruata, ad vrinarum subsidentium iudicium, vt lib. 1. Epid. ægr. 2. [illegible], minxit affatim subcrassum in matella depositum. Quibus verbis copiosas vrinas, crassas, nec residentes redditas fuisse, sed perpetuò turbidas & spissas iudicatur, vt suis nostris eum in locum annot. aperuimus. Vbi certè τὸ κεράμιον depositam in matella vrinam ac reseruatam, ad iudicium de turbidis ac crassis vrinis ferendum, aut etiam de residentibus [illegible], cui certè [illegible] iungat Hipp. quod non conquieuisse aut resedisse indicat. Sic ægr. 5. lib. 1. Epid. [illegible], vrinæ crassæ, turbulentæ, sub ipsa quæ depositæ non subsidebant. Et ægr. 2. lib. 3. Epid. [illegible]. Vrinas crassas, rubras reddidit, quæ in matella depositæ non subsidebant. Rursus ægr. 4. lib. 1. Epid. [illegible]. quale quid in turbulentibus vrinis videtur, quæ longo interuallo in matula depositæ conturbantur. Quibus spissas vrinas & densas significat, quales crescentes, sicas quæ diu depositæ fuerunt & subsederunt, commouerint aut conturbauerint.

Κεχρημένη φάρυγξ dicitur Hippocrati pro faucibus non tumentibus aut inflammatis, sed subsidentibus, lib. 2. Epid. (p. 1016. G.) φάρυγξ οὐ φλεγμαίνουσα [illegible] fauces nulla inflammatione tentabantur, sed subsidebant.

Κειμήλιον est pretiosa supellex recondita, aut opes reconditæ. ἐν νόμῳ Hipp. (p. 2. 30.) [illegible]. Imperitia malus est thesaurus, & malæ opes reconditæ.

Κεκλασμένη φωνή, vox confracta, fracta, peruersa, quæque ex resiccatione aut conuulsione vocis destinatorum organorum vitiata est, in puch. lib. 7. Epid. (p. 1229. E. F.) φωνὴ κεκλασμένη, [illegible]. vox fracta, clara tamen, & φωνὴ [illegible]. vox fracta, adeo vt non nisi ægrè exaudiretur, clara tamen. Vbi ex nimio ardore & resiccatione vocis destinatorum organorum, vox vitiata erat, & si fauce exprimeretur, qualis quæ populari voce quassa dicitur. Rursus ibidem (p. 1231. C.) ἡ φωνὴ κεκλασμένη.

Κεκραγμοί [illegible] exponuntur Erot. apud Hipp. hoc est clamosi vociferationes, ἀπὸ τοῦ κράζειν dicti, quod est clamare, & propriè coruis aut cornicibus tribuitur.

Κεκρύφαλος reticulum dicitur, quo mulierum crines continentur & religantur, [illegible] & [illegible] exponunt. Sic etiam Erot. apud Hipp. [illegible] exponit, additque id esse [illegible], capitis vinculum, adducto Homeri testimonio ex Il. χ. (v. 469.) [illegible] ἀναδέσμην, fasciam reticulumque & implexum redimiculum. Hesych. quoque κεκρύφαλον, [illegible] exponit. Vsurpatur autem hæc dictio Hipp. li. περὶ ἀφόρων (p. 678. 52.) κεκρυφάλῳ [illegible]. reticulo loto nihil olente deliget. Et rursus ib. 54. [illegible], postea mane exoluto reticulo. Vbi tamen τὸ κεκρύφαλον in omnibus codicibus legitur. Verùm lib. περὶ [illegible] (p. 262. 45. 49.) vbi eadem repetuntur, [illegible] κεκρύφαλον. legitur.

Κεκωμάσθαι Gal. apud Hipp. in Exeg. [illegible] exponit, quod est, profundo somno (quod κῶμα dicitur) teneri. Quod si coniecturæ locus est, existimo locum libr. 2. de Morb. (p 48. 47.) à Gal. subindicati, vbi [illegible] pro [illegible] facili lapsu legitur. Sic enim verè germanus erit sensus. [illegible]. Vbi verò sanguis non mouetur, fieri nequit quin corpus quiescat, & profundo somno velut comate teneatur. Quod ibidem [illegible] dicit, & attonitis attribuit. Etsi potest vulgaris lectio retineri, quâ significatur corpus hebescere, & sine sensu esse aut inualidum.

Κενεαγγείη quamlibet vasorum inanitionem significat apud Hipp. quæ siue ob euacuationem, siue ea sit sensui manifesta, siue occulta. Ideoque plerumque pro inedia & ciborum abstinentia sumitur. Gal. com. 2. in lib. de rat. vict. in morb ac. (p. 67. 46. H. 391. 11.) [illegible], propter vasorum inanitionem exponit, additque, [illegible]. Id enim propriè & primùm κενεαγγείη significat, eamque ob rem ciborum abstinentia frequenter κενεαγγείη dicitur, cum generis nomine in specie homines vti consueuerint. Rursus ib. (p. 68. 33. H. ib. 18.) [illegible] exponit, [illegible], hoc est, ob vasorum vacuationem quamlibet, siue propter excretionem sensui manifestam, siue ob cutis transpirationem, siue ob inediam contingat. Idem quoque Gal. com. ad aphor. 2. lib. 1. κενεαγγείην Hipp. vocare scribit [illegible]. omnem vasorum vacuationem ab euentu, quoniam in omnibus vacuationibus, vasa exinaniri contingat. Quod etiam ab eodem repetitur com. in sent. 31. lib. 1. περὶ χυμῶν. Κενεαγγείη pro vasorum inanitione quæ per inediam fit sumitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 45. 19. H. 385. 10.) [illegible], nulla die vasa per inediam exinanienda. Et rursus ibidem (p. 46. 4. H ib. 18.) [illegible]. & ne multa per inediam vasorum inanitio contingat. Lib. 3. de morb. (pag. 488. 31.) [illegible] aluus ex vasorum inanitione solutu sit facilis. Et lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 592. 29.) [illegible] ac præterea nulla inedia, aut vasorum inanitio incidat. lib. de art. (p. 684. 1. 2. H. 8. 16. G.) [illegible]. eos inedia vti peius est quàm non vti. Vbi Gal. [illegible] exponit, quod est cibo abstinere. Et rursus ib. (p. 652. 29. H. 892 F.) [illegible]. neque aliòqui inedia vti eis confert. [illegible], vasorum inanitio inopinata & quæ præter rationem accidit. Coac. (p. 217. B.) [illegible]. Impotentiæ quæ præter vacuationis rationem, & absque vacuatione contingunt. In Prorrh. (p. 83. 17. H. 70 E.)

Κενέβρεια, τὰ θνησιμαῖα κρέα h. e. morticinas carnes sic vocari apud Hipp. scribit Erot. adducto ex Aristoph. testimonio, qui etiam addit, forum in quo talia venduntur, κενέβρεια vocari, aut potiùs κανέβρεια, vt scribunt quædam exemplaria. Vsurpat etiam eam dictionem Aristoph. in auibus, vbi κενέβρεια Schol. τὰ θνησιμαῖα κρέα, hoc est mortuas carnes aut ex cadauere mortuo, exponit, & transpositis literis pro [illegible] dici scribit. Idemque loci Aristoph. ab Erot. in testimonium adducti meminisse videtur, [illegible]. Quod ex eodem etiam apponit Varinus. Κενέβρεια τὰ θνησιμαῖα [illegible] exponit Hesych. Plutarc. in quæst. natural. quæst 26. [illegible], cadauera vulturem mouent. κενέβρεια tamen Erot. legit, extra [illegible], neque adhuc apud Hipp. me legere memini.

Κενεὸν vacuum dicitur Hipp. vacuus locus qui cerebrum continet & interiorem caluariæ superficiem pertingit aph. 24 lib. 7. Κεινὸν χυτρίδιον, olla inanis, vacua, hoc est, pura & noua. Lib. de Vlceribus (p. 879. C.) χυτρίδιον χάλκεον [illegible] καινὸν, olla ærea aut fictilis noua, in quam nihil coniectum fuit. Vt [illegible] καινὸν dicitur Author. tabella noua & rasa, in qua nihil dum scriptum fuit. Κενεὸν etiam idem quod κενὸν, va-

cuum, inane, aut κάτοπον ἢ ἀφωρὶς, ἢ ἄχρηστον, inutile exponit apud Hipp. Gal. comm. 2. in libr. κατ' ἰητρεῖον (pag. 679. 33. H. 743. C) Additque quibusdam interpretibus κενὸν dictum fuisse apud Hipp. τὸ κενὸν χωρίον, h. e. inanem aut vacuum locum, quemadmodum alam, aut poplitem, aut inguen, quæ humero, genu, coxæ, opponuntur.

Κενεῶνες laterum mollitudines aut inanitates dicuntur Hipp. partes laterum inanes & molliculæ quæ præcordiis subtenduntur, in quibus ieiunum, mesenterium, & tenuia intestina continentur λαπάραι Græcis vocantur. κενεῶνας etiam totam illam alui inanitatem, quæ à costis ad ilij ossa subtenditur Hipp. significare scribit Gal. com. 2. in Progn. (p. 134. 43. H. 39. 19.) προσαγορεύειν γὰρ εἰκὸς ἐστὶν αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ μέρια κενεῶνας, ὅσα μεταξὺ τῆς τε τοῦ θώρακος ἐσχάτης πλευρᾶς ἐστὶ, καὶ τοῦ τῆς λαγόνος ὀστοῦ. ἔστι γάρ τοι καὶ κενὸν ὅπως φαίνεται τοῦτο τὸ χωρίον, εἰ παραβάλλοις αὐτὸ τοῖς ἄνωθεν αὐτοῦ μέρεσι καὶ κάτωθεν, ὀστώδεσιν ὑπάρχουσιν ἀμφοτέροις. ἔστι δὲ καὶ λαπαρὸν ἅπαν τοῦτο τὸ μέρος, ὅταν γε μὴ πρὸ ὀλίγου τις ἐμπεπλησμένος ᾖ σιτίων τε καὶ ποτῶν. καί μοι δοκεῖ καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὰ ταῦτα τὰ μόρια τοῦ σώματος ὀνομάζειν λαπάρας. Has enim ipsas partes, quæ thoracis extremam costam & osilium interiacent, κενεῶνας eum vocare est vero simile. Inanis quippe apparet omnis eiusmodi locus, si eum cum supernis infernisque partibus vtrisque osseis conferas. Est verò omnis illa pars mollis & flaccida, siquidem paulò ante quis cibis & potibus minimè se impleuerit. Ac mihi videtur Homerus eas ipsas corporis partes, eò quòd flaccidæ sint, λαπάρας appellare. Idem rursus comm. 2. εἰς τὸ κατ' ἰητρ. (p. 681. 31. H. 743. G.) ὀνομάζεται δὲ, ὡς ἔφην ἤδη, κενεὼν ὁ μεταξὺ τοῦ θώρακός τε καὶ τοῦ ἰσχίου ἅπας τόπος, ἀπὸ τοῦ κενὸς εἶναι, τουτέστι περιστηρίζεσθαι, οὕτως κληθείς. κενεὼν autem, vt modò dixi, vocatus locus medius inter os thoracis & coxæ, quòd κενὸς sit, hoc est, inanis & vacuus, id est, depressus. Rursus quoque com. 3. in li de art. (p. 626. 44. H. 319. B) κενεῶνα vocari scribit, τὸ μεταξὺ τοῦ τῆς λαγόνος ὀστοῦ, καὶ τῶν νόθων πλευρῶν χωρίον, ὅπερ δὴ καὶ κενὸν ὀστῶν ἐστιν, locum intermedium inter ilium ossa & costas spurias, quòd ossibus sit vacuus. Κενεῶνας ilia vertit Celsus cap. 7. lib. 2. dum hydropem ab ilibus oriri scribit, quod ἀπὸ τῶν κενεώνων dixit Hipp. in Progn. (p. 134. 29. H. 39. 19.) & Coac. (p. 180. B.) Cæl. Aurel. inania & celata loca vocat. cap. 33 li. 2. Acut. vt & Celsus inanis loca vertit ex Hipp. cap. 26. lib 5. cùm scribit. Præter hæc, malum vulnus est quodcunque in alis, vel feminibus, vel inanibus locis, vel in articulis, vel inter digitos est. Hunc enim locum ex Prorrh. 2. (p. 95 F.) mihi adumbrare videtur. τῶν δὲ χωρίων, μασχάλαι δυσιητότεραι, καὶ κενεῶνες τε καὶ μηροί. Ex locis difficilius sanantur alæ, laterum inanitates & femora. Κενεὸν exponitur Erot. apud Hipp. τὸ ἀπὸ τῶν πλευρῶν μέρος, ἕως τῶν λαγόνων, à costis pars ad ilia vsque. λαγόνας namque ilia dicuntur, quæ sunt partes sub vmbilico laterales ad ossa ilium collocatæ. Hanc verò dictionem sæpè vsurpat Hipp. vt in Coac. (pag. 190. B. C.) & lib. 2 Epid. (p. 1010. F.) lib. de art. (pag. 616. 36. H. 819. D.) lib. κατ' ἰητρεῖον (p. 681 20. H. 745. G.) Lib. 2. de Morb. (p. 480. 48.) vbi τοὺς κενεῶνας & τὰς λαπάρας simul iungit, vt & lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 540. 46.) frequens quoque huius dictionis vsus est in tota γυναικείων πραγματείᾳ, vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 563. 44.) & p. 565. 9. 43.) Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 591. 8) & (pag. 608. 42.) & (pag 609. 53.) & (p. 613. 36.) & (p. 619. 9.) Lib. etiam 2. (p. 638. 47.) & (p. 639. 20.) & (pag. 654. 15.) & (p. 665. 30.) ἔστι δ' ὅτι κενεὼν φαίνεται τὸ πλήρωμα τῆς γαστρός, ventris moles quandoque vacua & inanis apparet. Quem locum haud scio an Erot. apud Hipp. exprimat. Mihi certè κενεὸν pro κενεῶν leg. videtur.

Κενεὸν ἐν τῇ κεφαλῇ spatium capitis inane dicitur Hipp. aph. 51. lib. 7. spatium inane in ventriculis cerebri, aut aër cerebrum ambiens, quo commoto sternutamentum cietur.

Κενταυρεῖν pro κενταυρίου, vt κενταυρείου καρπὸς, centaurij semen, lib. 2. de Morb. (p. 482. 35.)

Κένωσις vacuatio dicitur, & est humoris detractio, quando æqualiter omnes humores vacuantur, quod quidem exquisitissimè præstatur per venæ sectionem, & secundum eam per malleolorum scarificationem, deinde per exercitationes, frictiones, balnea, & præterea ex accidenti per inediam. Gal. comm. ad aph. 17. lib. 2. ὅτι δὲ κένωσιν μὲν ἁπλῶς εἴωθε λέγειν ὁ Ἱπποκράτης ὅταν ὁμοτίμως ἅπαντες οἱ χυμοὶ κενῶνται, κάθαρσιν δὲ ὅταν οἱ μοχθηροὶ κατὰ ποιότητα κενῶνται χρή. Est autem memoriæ mandandum Hippocratem solitum esse κένωσιν dicere absolutè, cùm æquabiliter humores omnes euacuantur, κάθαρσιν verò, cùm qualitate molesti educuntur. Quod etiam iisdem verbis repetit Gal. com. in sent. 11. lib. 1. περὶ χυμ. Idem rursus com. 2. in Prog. (pag. 138. 11.) ὀνομάζει δὲ κένωσιν μὲν τῶν οἰκείων, ὅταν ὑπερβάλλῃ τῷ πλήθει. κάθαρσιν δὲ τῶν ἀλλοτρίων κατὰ ποιότητα. κένωσιν voco propriæ materiæ, vbi copia exuperat, eductionem, κάθαρσιν verò, vbi qualitate aliena est. Atque ea vt est plenitudinis remedium, ita τῇ πληρώσει opponitur aph. 22. lib. 2. & aph 13. sect. 8. lib. 6. Epid. & de solis humoribus dicitur, vt scribit Gal. com. 3. in libr. 6. Epid. (p. 475. 3.) τὸ μὲν τῆς κενώσεως ὄνομα κατὰ μόνων τῶν ὑγρῶν λέγεται. Euacuationis nomen de solis humidis dicitur. Quanquam Gal. extremo lib. 1. salub. (p. 232 2.) κένωσιν inanitionem vocat, quæ nutritioni & alimento opponitur, eamque duplicem constituit vnam excrementorum, alteram naturalis nostræ substantiæ assiduè defluentis, quæ nutritioni ex aduerso respondet, eamque etiam triplicem facit. Reliqua de variis τῆς κενώσεως generibus, appositissimè scripta sunt apud Gorr.

Κεραμίτης φάρμακον, vide τοῦ κεραμεοῦ.

Κερκὶς radius dicitur, quo medicamentum teritur & mouetur, velut rudicula aut pistillum, vt apud Gal. lib. 5. comp pharm. κατὰ τόπ. (p. 200. 46.) medicamentum Lamponis κερκίδι ἐρυθροῦ χαλκοῦ commouetur & agitatur, h. e. cum radio æris rubri, & in vas æris rubri transfertur, quò æris facultatem medicamentum imbibat, & efficax reddatur ad carnem resecandam & consumendam. κερκὶς verò aliàs περιστὴρ atque ὕπαρχος à Medicis appellatur, interdumque sæpè δοίδυξ, quod etiam cochleare significat. Κερκὶς etiam os alterum cubiti superius & minus aut breuius significat, de quo vide Gorr.

Κέρκωπες dicuntur versuti & notæ fraudulentæ homines, vt satis indicat prouerbium κερκώπων ἀγορὰ, Cercopum cœtus. Gal. in libello περὶ τῶν προγινωσκ. (p. 458 49.) pro impostoribus & veteratoribus sumit, aut vili hominum genere, qui publicè rerum emendarum aut diuendendarum quæstum ac mangonium facerent, & in Suburra circum meretricum cellas aut fornices sederent. Sic enim Σούβουρας κερκώπων dixit, pro impostoribus qui in Suburra erant: vbi tamen Βούβουρας vitiosè legitur nostris in omnibus exemplaribus, illudque etiam ab Interprete omittitur.

Κέρχνω, κέρχω, aut κερχνέω, exaspero significat, aut raucum ac strepitum gutturis sonum edo, & stridulam vocem habeo. Indeque κερχναλέον Hipp. significat, quod faucium asperitatem ac veluti stridulum gutturis sonum facit. Gal. in Exeg. κερχναλέον apud Hippoc. exponit κέρχνου ποιητικόν, quod κέρχνον facit, ὅταν δὲ ἤ τι τραχύτης ὀνομάζεται τῆς φάρυγγος, καὶ ὁ ἐν τῷ πνεύματι ψόφος. Sic autem vocatur faucium asperitas & sonus qui in pulmonibus editus. Idemque addit, τὸ κέρχνον, & τὸ κέρχνειν, & οἱ κερχνασμοὶ ex eadem analogia deducuntur, & cognatam habent significationem. Quibus sanè verbis mihi videtur Gal. locum lib. 7. Epid. exprimere (p. 1251. E.) ἦν περὶ ἀρτηρίαν καὶ φάρυγγα, ὑποτραχὺ κερχναλέον. Inerat ad arteriam & fauces stridula quædam asperitas inesset, hoc est, quiddam asperitatem excitabat, quæ sibilum quendam aut stridorem edebat. Dicitur etiam κερχναλέον, vt & ὑποκερχναλέον lib. 7. Epid (pag 1215. B) quod raucum quiddam & strepitum sonabat in pectore. Quanquam κερχναλέον scribitur in Exeg. pro κερχναλέον. Rursus κερχναλέα βὴξ περὶ φάρυγγα καὶ βρόγχον dicitur lib. 7. Epid. (p. ib. D.) tussis stridulam asperitatem aut sonum circa fauces & stertorem excitans. Et τὰ κερχναλέα, eiusmodi asperitas aut sonus, ibidem (p. 1217. D.) καὶ ἐν τῇ φάρυγγι τὰ πολλὰ κερχναλέα ὑπεσύριζεν. & in faucibus stridula asperitas plærunque sibilum quendam edebat. Est autem κέρχνος aut κέρχνον, faucium asperitas & raucus sonus qui fit ex angustia partium spiritalium humore quodam oppletarum, vnde tussis quædam irritatur. Sic τὸ κέρχνον dicitur Galeno δῆξίς τις ὑπότραχυς ἐρεθίζουσα κατὰ τὸν τράχηλον ἀρτηρίαν. mordsus quidam subasper arteriam irritans, in Exeg in dict. ἀρτηρίης κέρχνος. Idem quoque lib. 5. de sympt. caus. (pag 232. 55.) τὸ κέρχνον & τὸ κέρχνειν, pro strepero & stridulo sono sumit, qui tussim sæpè præcedit, leuemque ad eam propensionem facit, fietique scribit ex parua quadam faucium aspredine, interdum verò ex tenui aliquo exiguoque prorsus humore in asperis arteriis collecto. Est etiam κέρχνος τραχύσματα seu τραχύτης, aut ἐπαναστάσεις καὶ ἀνωμαλίαι τραχεῖαι, asperitas & inæqualitas aspera, aut extuberantia quædam. Ex Atticis κερχνώδη ἀγγεῖα dici scribit Erot. τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχοντα, vasa asperas inæqualitates habentia, adducto Sophoclis testimonio. Idem quoque apud Hipp. κερχνώδεα, τὰ τραχείας ἐπαναστάσεις ἔχοντα, asperas eminentias habentia exponit, addidque quosdam καρχνώδη & κεγχρώδη scribere. Verùm κερχνώδη malim, cùm κέρχνω vt κέρχνω, vt κερχνώδης ita κερχνώδης dicatur. Ac mihi videtur his verbis Erot. locum libr. 6. Epid. aphorism. 17. sect. 6. exprimere, vbi scribitur, τὰ ἐρεθίσματα. περὶ ὧν τὰ κερχνώδεα ἰέναι. Considerandæ veniunt irritantes fluxiones, ex quibus in vocem stridulam ex faucium asperitate desinunt, Illic enim κερχνώδεα, faucium asperitates aut exas-

perationes significant, aut vocem stridulam ex faucium exasperatione factam. Et Gal. in com. qui non ita pridem eius nomine in lucem prodierunt, τὰ κερχνώδεα illic faucium asperitatem intelligit, quæ tussim antecedit, vt nausea vomitum, fitque tum propter meatuum, tum propter bronchiorum pulmonis obstructiones. Spiritus namque cum obstruente pituita pugnans & obluctatus, sonitum quendam aut stridulum strepitum ciet, qui κέρχνος dicitur. Κέγχρος quoque cum Aristeis τὸ ξηρὸν significet, (vt scribit Erot. in dict. [illegible]) quæ sua inæqualitate fauces exasperant & resiccant, κερχνώδεα optimo iure vocantur. Quanquam etiam hac voce locus libelli [illegible] (pag. 427.7.) ex manu scriptis codicibus & Aldino, ab Erot. subnotari potest. Verùm nos illic ex melioribus exemplaribus antea κεγχρώδεα non κερχνώδεα legimus. Sic quoque κερχνώδεα βρώματα edulia fauces exasperantia, faucium asperitatem inducentia, qualia sunt pinguia & acida, dicuntur Hipp. lib. de art. (p.624.54. H 817.C.) vbi scribit Gal. τὰ κερχνώδεα esse τὰ τὸν φάρυγγα τραχύνοντα καὶ βραχέας βῆχας κινοῦντα, quæ fauces exasperant, & paruam tussim mouent, strepitumque in faucibus sonum faciunt. Addit idem quoque dici κερχνώδεα ἀπὸ τοῦ κέρχνου, quo nomine Ionibus κέγχρος, hoc est milium indicatur, quando videlicet in faucibus & gutture paruæ quædam asperedines milij granis similes sentiuntur. Ex eadem etiam significatione κερχνώδεες dicuntur, qui sonum stridulum aut raucam vocem & stridulam habet, aut faucium stridulam asperitatem Lib. de art. (p.612.14. H. 807.B.) δύσπνοοι καὶ κερχνώδεες dicuntur, qui difficulter & cum stridulo sono spiritum trahunt, in spinæ gibbo, ex angustia partium quæ sunt iuxta fauces & asperam arteriam, vnde spiratio parua & crebra contrahitur. Quanquam hic etiam κερχνώδεες stertorosi dici possint, quod τὸ κερχνῶδες ex hoc loco Galen. τὸ ῥέγχειν, aut τὸ ῥέγχειν exponit lib. 4. [illegible] (pag. 193.18.) ex lib. de rat. vict. in morb. ac. quoniam qui difficultate spirandi laborant ex angustia thoracis, aut crudis tuberculis in pulmonibus subortis. τὸ κερχνῶδες [illegible], stertorosam fortassis respirationem habeant, quæ paruum & densum spiritum complectitur. Quinetiam Gal. comm. 3. in lib. de art. (pag. 612.44.) [illegible], hoc est, eos qui prominulo sunt gutture, aut resupino capite dormiunt, κερχνώδη τινα ἀναπνοὴν habere & facilè stertere scribit. Quanquam idem postea (pag 615.2. H. 817.C.) ex eodem loco κερχνώδεα dici fine, scribit eos qui pulmonum duris & diuturnis tuberculis affecti difficulter spirant, & stridulam faucium asperitatem habent, ἀπὸ τοῦ κέρχνου, quod ipsam etiam τὸν κέρχνον includit, hoc est, sonum & sibilum quendam qui fit cum vel aliqua angustia, vel humiditas amplior, vel quod plerumque contingit vtraque, spirandi meatus occuparit. Et certè κερχνώδεα apud Hippoc. agnoscit Erot. in proœmio. κέρχνος etiam pro τὸ κέγχρον censetur apud Hipp. & stridulam faucium aut gutturis asperitatem in tussi indicat. lib 7. Epid (pag. 122. D.) καὶ τὸ κέρχνος, stridulaque faucium asperitas. Pro quo antea τὸ ῥογχῶδες ἐν τῷ φάρυγγι, stertorem in faucibus dixerat. Κερχναὶ quoque eidem idem quod κέρχνοι sonant, suntque stridulæ faucium exasperationes, & rauci aut creperi gutturis soni, in his qui pulmonum vitio & tussi laborant, a verbo κέρχνω, quod exaspero significat, nisi κέγχροι pro κερχναὶ legendum videatur, aut κερχνασμοὶ, quam vocem ex Hippoc. agnoscit Gal. in Exeg. Lib. 7. Epid. (pag. 1217.F.) καὶ βῆχες, καὶ οἱ κερχναί. tusses & faucium exasperationes stridulæ, hoc est, rauci & creperi gutturis sonitus aut crepitus, qui in tussi fieri solent coarctatis ac nimio humore oppletis respirationis instrumentis. Dicitur autem κέρχνειν & κερχνώδης Hipp. quod est exaspriari, vt libr. [illegible] (pag. 544.45.) καὶ ὁ φάρυγξ δοκέει κέρχνειν, & fauces exasperari videntur, aut asperum raucumque sonum edere. Vbi τὸ κέρχνειν neutraliter sumi videtur. vt & actiuè ibidem (p. 553.52.) καὶ κέρχνει αὐτόν, de saliua quæ faucibus hæret & ægrum exasperat, eique stridulam vocem facit. lib 2. de Morb. (p. 479.51.) κέρχνεται ὁ φάρυγξ, [illegible]. strident fauces & exasperantur, aut crepitum stridulumque sonum edunt, velut ex pingui aliquo. Dicitur & κέρχνος vt κέγχρος, vnde κερχνώδης aut κεγχρώδης deducitur. Lib. 4. Epid. (p. 1134 G.) ἐκέρχνει κατὰ σπλῆνα, de lienis duritie, tumore aut inæqualitate dici videtur, aut de murmure & strepitu qui illic obaudiebatur, etsi κατὰ πνεύμονα pro κατὰ σπλῆνα legit Cornar. vt nos ibi monuimus. τὰ ἐγκέρχνοντα πτύελα, sputa dicuntur Hippoc. quæ stridulam asperitatem in faucibus faciunt, adeoque sunt glutinosa & crassa, vt sibilum quendam aut stertorem edant, neque facilè educi queant, Lib. de rat. vict. in morb. ac.) pag. 79.14. H. 393.47.) οὐ γὰρ ἀνάγει μὲν τὰ ἐγκέρχνοντα. Nam si ea educeret quæ stridulam in faucibus asperitatem faciunt. ἀκέρχνος æger dicitur Aretæo in Pleuritide cap. 10. lib. 1. de cur. ac. cui sputum glutinosum non est, nec sonitum aut sibilum edit in gutture, verùm facilè procedit & expectoratur. Cæterùm κερχαλέον, σκληρόν, ξηρόν, διψαλέον, hoc est, durum, siccum, siticulosum exponit Hesych.

Κεφαλαία & κεφαλαλγία capitis affectus sunt ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, hoc est, à capite denominationem accipientes, & minoris ac maioris ratione inter se distantes. Est enim κεφαλαία inueterata & ægrè cedens κεφαλαλγία. Aret. cap. 2. lib. 1. [illegible] Si caput doleat repente obuia quaque de causa, aut etiam per plures dies, Cephalalgia hic affectus nominatur: Si verò longo tempore dolor affligere consueuit, & per longos frequentesque circuitus, & maior ac grauior accedat ægre curationem admittens, Cephalæam appellamus. Cuius etiam varias esse species ibidem scribit. Galen. lib. 2. comp. pharm. κατὰ τόπ. (pag. 181. v. 53.) ἡ λεγομένη κεφαλαία χρόνιός τις καὶ δύσλυτός ἐστι κεφαλαλγία, [illegible] Cephalæa dicta inueterata & ægrè cedens est cephalalgia, ex paruis occasionibus maximas habens exacerbationes, adeò vt neque strepitus, neque vehementiorum vocem, neque splendidum lumen, neque vini potum, neque odoramenta caput replentia ægri ferre possint, neque motum, verùm in quiete & tenebris, ob dolorum vehementiam decumbere velint. Velut enim à malleo pertundi sibi videntur. Quidam namque velut contundantur aut distendantur quæ circa caput sunt sensum habent, non paucis verò vsque ad oculorum radices dolor peruenit. Affert autem hic affectus quandoque quidem dolores continuos, interdum verò exacerbationes & interualla, siue ordinata, siue inordinata. Intermittunt enim aliquando eiusmodi exacerbationes, velut in comitiali morbo affectis, intermediumque est tempus aliquod, quod omninò incusari non potest. Manifestum est igitur in hoc affectu eam esse capitis naturam vt facilè patiatur, velut in κεφαλαλγικοῖς, hoc est capitis dolore laborantibus, verùm in his affectæ capitis partes ad maiorem debilitatem deueniunt. Et quidam ex ipsis ad membranas cerebrum inuoluentes dolorem sentiunt, quidam etiam ad membranam tantùm caluariam ambientem. Quæ etiam iisdem omninò verbis repetuntur lib. 3. de loc. aff (pag. 281.9.) Authori verò Definit. Medic. (pag. 397.59.) [illegible] Cephalæa est affectus qui circuitibus quibusdam intolerabilem capitis adfert dolorem, adeò vt aures sonent, & oculi rubore perfundantur. His quoque prominentes frontis venæ simul distenduntur, & rubor faciem occupat. Κεφαλαὶ εὔφοροι dicuntur aph. 19. sect. 6. lib. 6 Epid. capita quæ non facilè læduntur, sed benè ferunt & tolerant. Κεφάλαια etiam capita, summæ, aut scopi vocantur aut proposita libr. κατ' ἰατρ. (p. 697.54. H. 747. G.) κεφάλαια σχημάτων, figurarum capita & scopi. Vbi scribit Gal. [illegible] Quòd igitur figurarum capita pro scopis dixit, in quos intuentes, vnicuique parti accommodatam figuram reperiemus, manifestum est. Κεφαλοειδοῦς, κεφαλὴν ἔχοντος. caput habentis exponit apud Hippoc. Gal. in Exeg.

Κῆλαι dicuntur omnes scroti tumores, quos ramices aut hernias Latini nominant, vnde σαρκοκήλη, ὑδροκήλη, ἐπιπλοκήλη, ἐντεροκήλη, & ex ambobus plus æquo compositum nomen ἐντεροεπιπλοκήλη, recentioribus Medicis inuentum, & βουβωνοκήλη nominatur, Gal. libr. de tumor. præter nat. (p. 357.12.) qui etiam scribit

scribit Athenienses κῆλαι per α, pro κῆλαι dicere. Horum species sunt βουβωνοκήλη, ἐντεροκήλη, ἐπιπλοκήλη, ὑδροκήλη, πνευματοκήλη, σαρκοκήλη, κιρσοκήλη. Quibus addit Isogoges autor πωροκήλην & στεατοκήλην, & Defin. Med. author ψευδοκήλην. Præter hæc quidam etiam duobus generibus constant, vt ὑδρεντεροκήλη, σαρκοεπιπλοκήλη, & ἐντεροεπιπλοκήλη, & ἐντεροπωροκήλη, κήλη etiam dicitur authori definit. Med. (p.401.37.) πᾶς ὄγκος ἐν ὀσχέῳ omnis in scroto tumor.

Κηρίον fauum significat, cuius decoctum in aqua macerati sæpè propinat Hipp. in febre, vt lib.2. de morb. (p.475.5.6.) πίνειν δὲ διδόναι, κηρίον ἐν ὕδατι ἀποβρέχων εἶτα ἀποθλίβων πινέτω. fauum eecenter aqua maceratum propinato. Rursus ibid. (p. 480.41.) καὶ πίνειν διδόναι κηρίον ἐν ὕδατι ἀποβρέχων ὡς ψυχροτάτῳ, & fauum aqua gelidissima maceratum propinato. Quod etiam repetitur ib. (p.482 20.) Ac rursus lib.3.de Morb. (pag. 496.45.) κηρίον ξηρόν, ἴσον δύο κοτύλας, βρέχων ὕδατι, & αἰ σαρίδας γευέσθω, ὡς ἂν ὑπόγλυκυ γίνηται, εἶτα διηθήσας σέλινα ἐμβαλὼν, δίδου πίνειν. fauos siccos, ad duarum heminarum mensuram, aqua macerato, & contritos gustato donec aqua aliquantulum dulcis euadat, deinde excolatam, apij seminibus iniectis, propina. Libr.2. περὶ γυν. (p.643.47.) καὶ ὁ χρῶς εἰ τρέπηται & γίνηται οἷον ἀπὸ κηρίου. de fluore muliebri diu perseuerante, cùm color mutatur & fauo similis euadit (aut quodàmodo cereus, ἐπικηροειδὴς ibidem dicitur. A fauorum autem similitudine vlceris genus corporis cutem multis foraminibus perrodens, ex quibus humor melli similis effunditur, nomen sumpsit & κηρίον dicitur, Latinis fauus. Cerium vocat Pl.cap.2. & 3.lib. 20. & cap.7. li 23. Modò etiam capitis cutim afficit, & inter capitis vlcera reponitur Galeno li.1. κατὰ τόπ. & Paulo lib.3.cap. 3. & Aëtio cap.68.lib.2. tetrab.2. vbi & μελικηρίδα diei vult. Autor quoque Medici inter capitis affectus κηρίον & μελικηρίδα annumerat. (p.387.12.) Et Gal. lib.de tumor. præter nat. (p.356.59.) κηρία post ἀχῶρας annumerat, & paruos capitis tumores esse vult cùm multis foraminibus, ex quibus mellitus humor effluit, adeò vt ab achoribus foraminum magnitudine, & humoris erumpentis crassitie differant, vt scripsimus antea in achoribus. Authori defin. Med. (p 400.57.) κηρίον ἐστὶν ἕλκος συνεχεῖς ἔχον κατατρήσεις, ἐξ ὧν μελιτῶδες ὑγρὸν ἐκκρίνεται. fauus vlcus est multis foraminibus peruium, es quibus mellitus humor excernitur. fit etiam in musculosis totius corporis partibus, maximé tamen pilosis. faui duplex genus describit Celsus cap.26.lib.5. & sub μελικηρία comprehendit, si modò locus est integer, ac non potius μελικηρὶς legi debeat facili lapsu. Etsi μελικηρὶς tumoris genus est, in abscessuum genere numeratum Gal. li.de tum præter nat. & Aëtio cap.7. lib.4. tetrab.4. & Paulo cap.34. lib.4. Gal.lib. περὶ τῶν συνθετῶν (pag.473.41.) κηρίον genus vlceris capitis facit achoribus simile, præter quàm quòd maiora habet foramina & mellitum humorem continet. κηρίων vlcerum meminit Hipp.Prorrh.2. (p 95.F.) vbi viris adnasci scribit κηρία δεινά, fauos formidabiles, graues, periculosos & suspectos. Κηρία etiam placentas significant, vt in his senariis πυρῶν τι δεῖπνον κηρίων τ' ἀλφίτων, Οὐδὲν διοίσει ταῦτα γαστρὸς ἐν μυχοῖς. Cutem farius farciatis vel fauis, Nil different hæc ventris in secessibus. Et Hesych. κηρίον τὸ τῶν μελισσῶν, καὶ εἶδος πλακοῦντος exponit.

Κηρίαι exponuntur Erot. apud Hipp. & propriè dici scribuntur αἱ πλατεῖαι ἕλμινθες, lati lumbrici. Etsi pro κηρίαι quædam exemplaria κειρίαι apud Erot. legunt. An verò κηρίαι pro κειρίαι legerit apud Hipp. Erot. valde est arbitrarium.

Κήρωμα Ceroma, & significat vnguentum ex cera oleo subacta quo inungebantur palæstritæ, vnde Ceromaticus qui ceromate est inunctus apud Iuuenalem. Et ceromatico fert niceteria collo. κηρώματα apud Hipp. pro vnguentis aut ceratis sumuntur, lib. de rat. vict. in morb.ac. (p.107.41. H.402. 27.) οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ πρὸς τὰ ἄλλα ἀλγήματα τῶν πλευρῶν χλιάσματα πρὸς πόνους καὶ κηρώματα. Quod sic vertit Cæl. Aurel. cap.19. lib 2. Acut. Nihil etiam prohibet doloribus lateris adhibere tepores atque cerotaria.

Κηρόπισσος medicamentum ex cera & pice constans, aut nomen emplastri aut cerati ex cera & pice confecti, quo splenium illini iubet Hipp. aperta frontis cure, lib.2 de Morb. (pag. 467.41.) ἔπειτα σπλήνιον τῷ κηροπίσσῳ ἀλείψας. deinde splenium cera & pice illitum.

Κηρωτὴ Ceratum dicitur & est medicamentum consistentia medium inter emplastrum & vnguentum. Paratur autem mollè vt vnguentum Hippocrati, vt κηρωτὴ ὑγρὴ ἡ μαλακή, Ceratum molle aut picatum & Caragmaticum quo vtitur lib. de fract. (p.531.41. H.753.A.) Sic etiam pro vnguento molli sumitur lib. περὶ γυν. φύσ. (p.587.4.) vbi vnguentum molle ad os vteri illinendum parat ex anseris medulla, resina lentissima aut terebinthina, iisque in vnguento rosaceo ad mollem ignem liquefactis ceratum conficit. Quod etiam reperitur lib.1. περὶ γυν (p.620.19.) Verùm illic cera optimè apponitur quæ malè omittitur lib.de Natura muliebri.

¶ Κιγκλισμὸς & κίγκλισις paruam motionem & agitationem significat, vt exponit Gal.Com.1. in lib. de art. (p.596.57. H.791. H.) vbi enim scribitur, μικρὸς γὰρ ὁ κιγκλισμὸς τοῦ ἄρθρου τοῦ ἐν τῷ στήθει. Articuli enim in pectore parua est motio. τὸ κιγκλισμὸν τὴν βραχεῖαν κίνησιν explicat Gal. leuem motionem. Sicut κιγκλισμὸν in Exeg. ex hoc loco exponitur βραχεῖα συνεχὴς κίνησις ἀπὸ τοῦ κίγκλου τοῦ ζώου, breuis continuata motio ἀπὸ τοῦ κίγκλου animali. Erot. quoque κεκλισμὸς ἀκρωμίας, ἡ κίνησις τοῦ ἀκρωμίου, hoc est, summi humeri motio exponitur. Vbi satis apparet Erot. illud [τοῦ ἄρθρου] libri de art. ἀκρωμίου legisse aut ita exposuisse, cùm de iuguli articulo cum pectore sumi debeat, vt satis patet ex ipso Hippocr. & Gal. & Mochlico (p.842 D.) (vt nostris in eum locum libri de art. Annotat. admonemus) aut quod apud Hipp. scribitur, ἐξ ἧς τὴν τοῦ ἀκρωμίου σύζευξιν, τὸ ἀκρωμίου κιγκλισμὸν Erot. legisse. At certe necesse erit κιγκλισμὸν aliter sumi Erot. quàm Gal. cùm κίνησιν simpliciter exponat. Vterque tamen in notatione consentit. Erot. nanque κίγκλον esse scribit ὄρνεον εἶδος πολυκίνητον καὶ πολυπράγμον. Gal. etiam Com.1. in lib. de art. κίγκλον autem scribit κινεῖν συνεχῶς τὰ πυγαῖα πτερά, vnde Motacilla dicitur, quòd continuò pennas quas in cauda habet, moueat aut agitet, ideoque σεισοπυγίδα dici, Vocatur etiam ea ratione κινναίδιος, vt lib. 4. Comp. pharm. κατὰ τόπ. (pag 210. 28.) Hesych. quoque κίγκλον ὄρνεον ποιοῦν τὴν οὐρὰν κινοῦν exponit. Et Sudas ὄρνεον πολλάκις τὴν οὐρὰν κινοῦν. Inde verò fit κιγκλίζειν teste Hesych. quod idem exponit διασείεσθαι, σαλεύειν, μοχλεύειν, κινεῖν agitare, conuertere, morare, motu quassari & agitari. Dicitur & κιγκλίζεσθαι motu succuti, crebro motu agitari, de pathico cinædo, Theocr. Idyl.5. Vbi Schol. κιγκλίζειν σαλεύεσθαι καὶ κινεῖσθαι, καὶ τὸ ἰσχίον κινεῖν explicat, quod de impudico motu dicitur, & crissare & ceuere significat. Idem quoque παρὰ τὸ κλῶ, κίκλω & κίγκλος fieri scribit. Κιγκλισμὸν etiam dicit Hippocr. lib de art. (pagin.654.41. H.833 D.) crebram & leuem agitationem aut succussum, eadem omnino notatione qua antea κιγκλισμὸν, vbi Galen. τὴν ἐπὶ βραχὺ γενομένην διάσεισιν, hoc est, paruam & leuem agitationem exponit, quòd τὸ διασείεσθαι verbum, κατὰ τῆς βραχείας κινήσεως, de leui quadam motione vsurparit Hippocr. lib.de art. (p.601.18. H.797.E.) vt antea etiam scripsimus. Διακιγκλίσαι verò quid sit antea exposuimus suo loco.

Κίθαρος exponitur thorax apud Hipp. Sic Gal. in Exeg. κίθαρον θώρακα explicat. Et apud Erot. scribitur, κίθαρος παρὰ Δωριεῦσιν ὁ θώραξ καλεῖται. Hesych. verò κιθαρὸς exponitur στῆθος, πλευρά, καὶ ἰχθύς, pectus, latus, & piscis Apollini sacer, quem fidiculam vertit Gaza apud Arist. Plinius verò nomen Græcum retinet. Vsurpat hanc dictionem sæpe Hipp. lib.de loc. in homine, vt. (pag.409.44.) καὶ τὴν ἀποτελεύτησιν ἔχει ἐς τὸν κίθαρον, & in thoracem desinit. Vbi ventrem sumpsit Caluus. Rursus (pagin.412.15.) ἢν δὲ ἐς τὸν κίθαρον ῥυῇ, vbi autem in thoracem fluxerit. Et, μᾶλλον δὲ ῥεῖ ἐς τὸν κίθαρον, magis autem in thoracem fluit. Et (ibid.22.) ὅταν ἐς τὸν κίθαρον ῥέῃ. Et (pag.414.24) ὁπόταν δὲ ἐς τὸν κίθαρον ῥέῃ. Et (pagin. 415. 1. 4. 37.) τὸ δὲ πύον συνεστηκὸς ἐν τῷ πνεύμονι καὶ ἐν τῷ κιθάρῳ. pus autem in pulmone & thorace consistens. Et, ἅμα δὲ ἐκ τοῦ ἑλκωμένου ἐν τῷ κιθάρῳ καὶ τῷ πνεύμονι μᾶλλον ῥεῖ. simul autem ex vlcerata parte in thorace & pulmone magis fluit. Et, καὶ ὁ κίθαρος συγκεκαμμένος ἐστί. & thorax ea parte qua pus latet incuruatus est. Κιθαρὸς autem oxytonum scribitur Hesych. vt & in quibusdam Exeg. exemplarib. Dicitur verò κίθαρος thorax, quemadmodum κιθάρα etiam pectus & τὸ στῆθος, & χέλυς quoque eo significatu vocatur pars thoracis superior ad iugulum vsque vt postea etiam scribimus.

Κιλάδα τὰ φαυλώδη, quæ mali sunt moris, exponit Erot. apud Hipp. Sed mendum subesse existimo, & φαυλώδη aut φαυλίδια leg. spondeo, vt antea in φαυλώδης scripsimus.

Κικὶς pro κηκὶς ponitur, hoc est, pro galla, apud Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.575.21.) κικίδα λευκήν. Et lib. 1. περὶ γυναικ. (pag.605.37.) μολὼν ἴσον κικίδι σμικρῇ, depesso ad paruæ gallæ figuram efformato, hoc est, in pusillam glandem facto, aut gallæ paruæ magnitudine. Rursus etiam lib.2. (p.639.37.42.) Sic & κικὶς apud Theophr. pro κηκὶς scriptum est, lib.1.hist.plant. & lib.3.cap.6.

Κινέειν Hipp. mouere significat; generaleq; est vocabulum quo omnis medicorum præsidiorum materia continetur, causæque salubres comprehenduntur, quæ sumendis, admouendis, educendis & faciendis continentur. Neque verò hac

dictione solùm venæ sectio aut purgatio indicatur, sed etiam cætera præsidia concluduntur, vt aph. 20 lib. 1. & 29 lib. 2. cui quoque ἀτρεμίην ἔχειν, quod est quiescere, opponitur. Et aph. 21. libr. 1. κινεῖν omnem motum & quemuis conatum ad materiæ expulsionem & coactationem significat, siue sponte, siue arte fiat. πέπονα φαρμακεύειν καὶ κινεῖν, quæ concocta sunt medicamento purgante educere & mouere. Rursus aph. 51. lib. 2. κινεῖν omnem causam corpus alterantem, siue internam, siue externam, comprehendit. Nec verò κινεῖν Hipp. tantùm de purgatione effertur, sed & Arist. eodem significatu vsurpatur Polit. lib. 3. cap. 11. vbi de Ægyptiis scribit eos primis statim diebus purgationes vitasse, quod est Hippoc. decretis admodum consentiens. Eius verba sunt, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ τὴν τετρήμερον κινεῖν ἔξεστι τοῖς ἰατροῖς, ἐὰν δὲ [illegible]. Κινεῖσθαι quoque moueri, emoueri, dimoueri significat, & de ossibus effertur, quæ non ex toto, sed paulatim suis sedibus excidunt aut prolabuntur. vt de his quæ ex toto luxantur, Lib. de fract. (pagin. 549.38. H.760.F.) [illegible], quandoque aduatum os dimouetur, vbi τῷ ὀλισθάνειν opponitur. Sic [illegible] dicuntur Gal. Comment. 3. in libr. de fract. quæ paulùm emota sunt, quibus τὰ ὀλισθάνοντα opponuntur. Κίνησις omnem motum significat, & pro absurda in ægris motione sumitur, cùm aut mente turbati aut incontinentia corporis vexati, inordinatos & temerarios motus exercent, ῥιπτασμόςque iungitur, In Coac. (p 129. B.)

Κιρνάω, misceo, dicitur & κίρναμι & κίρνημι idē quod κεράω, vt apud Homer. κιρνὰς αἴθοπα οἶνον. Et apud Hipp. lib. 2. de Morb (pag. 472.45) [illegible], hoc miscens propinato. Lib. 2 περὶ γυναικ. (pag. 639.43) κιρνάναι δὲ χρὴ [illegible], miscere verò etiam a[illegible] vinum oportet. Vnde etiam [illegible] dicitur, vt lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 557.9.) [illegible], cum vino permiscere. Et lib. 2. περὶ διαίτης (p. 361. 2.) γλυκέα [illegible], dulcium mixtura.

Κιρσός varia dicitur, & significat omnem venam tumefactam aut dilatatam sanguine crasso & melancholico. Gal. Com. ad aph. 21. lib. 6. κιρσοί: [illegible] φλεβῶν τῶν ἐν τοῖς μηροῖς καὶ κνήμαις, [illegible] παχέος καὶ μελαγχολικοῦ πληρούμενος αἵματος. Varix est venarum quæ sunt in cruribus & femoribus dilatatio, quæ ex crasso & melancholico sanguine contingit. fit verò interdum ex sanguine flatulento, aut melancholico, vel puto, sua grauitate deorsum delapso, aut venis sua imbecillitate & mollitie distentis. Quod scribit Gal. lib. de tumor. præter nat. (p. 357.14.) [illegible]. κιρσοὺς δὲ καὶ [illegible] ἰατροί, [illegible]. κιρσοί, hoc est, varices etiam omnes alias dilatatas venas antiqui nominant. [illegible] quoque has vocant recentiores medici, addito a elemento cum a, nunquemadmodum Athenienses. fiunt autem & in cruribus varices, ob earum venarum quæ illic sunt imbecillitatem, magisque vbi crasso sanguine corpus abundat. Rursus lib. de atra bile (pag. 359.47.) [illegible]. Quinetiam quòd natura talem sæpe sanguinem in crurum venas deponit, quo tum distentæ, tum dilatatæ varicosæ redduntur, & huiusmodi venarum cutis temporis tractu nigrescit. In quibus verò sanguinis non melancholici illabentis sola copia, imbecilliores quæ illic sunt venas dilatat, nullo eiusmodi contingente casu, velut in his quibus melancholicos sanguis varices effecerit. fiunt autem varices in cruribus, testiculis, scroto, ima parte ventris sub vmbilico, atque etiam in temporibus, in palpebris quoque Aëtio authore, atque adeò in omni parte quæ venas habet, præsertim longè à fonte caloris dissita & deorsum prona. Pollux cap 21. lib. 4. κιρσὸν esse scribit οἴδημα φλεβῶν περὶ κνήμην ποδὸς, [illegible], venarum tumorem circa pedis tibiam, aut puerorum epigastrium, femur & scrotum. Quinetiam κιρσὸς simpliciter venarum in scroto eiusque tunicis tumorem & dilatationem significat, interdum etiam earum venarum tumorem quæ circa testiculos sunt. Quod testatur Paulus lib. 6. cap. 64. his verbis: [illegible], κιρσοὺς [illegible]. Vasa in scroto aut dartis membranis dilatata κιρσοὺς, hoc est, varices simpliciter nominant. Alia verò quæ testiculum nutriunt, si varicum instar dilatentur, huiusmodi affectum κιρσοκήλην, hoc est, varicosum ramicem nuncupant. Rursus cap. 82. ὁ κιρσὸς [illegible], [illegible] ἐν τοῖς κροτάφοις, ποτὲ δὲ κατὰ τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν τοῦ ὑπογαστρίου μέρος, ἐνίοτε δὲ περὶ τοὺς διδύμους, ἐν μάλιστα δὲ κατὰ τὰ σκέλη. Κιρσὸς venæ dilatatio est, interdum in temporibus, interdum in ima ventris parte sub vmbilico, nonnunquam etiam circa testiculos, præcipuè verò in cruribus. Etsi aliter sentit Celsus lib 7. cap. 18. In Coac. (pag 201 A) κιρσὸς περὶ κνήμην, varix in tibia, reponitur inter morbos qui post pubertatem affligunt. Κιρσὸς etiam κρίξος dicitur Polluci lib. 4. cap. 24. fortè verò κρίξις scribendum, quòd etiam κρισός dicitur, pro κιρσὸς, vt κρίκος pro κίρκος. κιρσὸς Hesych. significat [illegible], [illegible]. Vbi fortè κρισσὸν pro κρισσὸν legendum videtur, vt in κρίξις scripsimus.

Κίστη, ης, aut ἡ κίστις, ιος, & ιδος, cista dicitur & capsula in qua opsonia & cibaria reponebantur. Pollux lib. 10. cap. 46. κίστη δὲ [illegible], οὐκ ἄλλως ἀγγεῖα, [illegible], ἀλλὰ καὶ τῶν φαρμακοπωλῶν ἂν καλοῖτο, ὡς ἐν Ἀμφιαράῳ [illegible]. Ex quibus indicat cistas dici non solùm capsas in quibus cibaria & vestes reconderentur, sed etiam medicamenta. Hesych. verò κίστην esse dicit ἀγγεῖον πλεκτὸν εἰς ὃ βρώματα ἐτίθεσαν καὶ ἱμάτια, κιβωτίν. vas è vitili textum, in quo edulia & vestimenta condebantur. Aristoph. Schol. in Equitib. κίστην τὴν κιβωτὸν exponit, eamque addit differentiam, quòd κίστη εἰς ὑποδοχὴν [illegible], κιβωτὸς verò, ἱματίων καὶ χρυσοῦ. Idem quoque in Acharn. & κίστιν & κιστίδα dici testatur, vt satis eo loco Aristoph. patet, cùm scribit, [illegible]. Atque idem Schol. in eadem fabula scribit [illegible]. Suidas quoque κίστην & κιστοφόρον [illegible], additque [illegible] oxytonum etiam dici Aristoph. Est igitur κίστη & κίστις cistula aut cista, in qua cibaria reponebantur, vnde & κιστοφόρος qui cistam ferebat dicebatur. Sumitur verò κίστις apud Hipp. pro cista ærea, aut vase æreo in quo medicamentum asseruabatur, quemadmodum apud Pollucem testatam significationem scripsimus. Locus est in his quæ adiecta sunt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 635.52.) [illegible] χαλκῆν κιστίδα, [illegible], deinde resiccatis & in cista ærea repositis vtitor. Agitur enim de medicamento oculario, quod resiccatum in cistis aut capsula ærea recondi voluit. Sed illic scripta exemplaria omnia κιστίδα habent, cùm publicata omnia κιστίδα vitiosè legant.

Κίσσα pica dicitur aut vitiosa grauidarum appetentia, quæ fit læso ore ventriculi a prauis humoribus & iisdem excrementis imbuto ventriculo. Gal. Com. ad aph 61. lib. 5. Reliqua vide apud Gorr.

Κίων columella dicitur aut curgulio oblongior & præter modum auctus, quòd tunc columnæ similis euadit. Dicitur & κιονὶς idem affectus, cùm ex aliqua inflammatione leuiter æqualiter curgulio æquali crassitudine propendet. Aret. cap. 8. libr. 1. περὶ αἰτ. ὀξ. παθ. [illegible]. σταφυλὴ γὰρ [illegible], κίων δὲ γαργαρεὼν [illegible]. [illegible]. Corpus solidum in medio tonsillarum collocatum, ex palato propendens, κίων, hoc est, columna & curgulio vocatur. σταφυλὴ enim, hoc est, vua, affectus nomen est. Columella autem sua natura neruus est, sed humidus. In humido enim loco situs est. Curgulio igitur pluribus est obnoxius affectibus. Etenim inflammatione tentatos crassescit æqualiter à basi ad extremum finem vsque, in longitudinem protensus, & rubore suffusus. κίων autem, hoc est, columna huiusce affectus nomen est. Si in fine tantùm rotundus euadit, & cum magnitudine liuescit & subnigricat, σταφυλὴ, hoc est, vua, huiusmodi affectus cognominatur. Ei nanque & figura, & colore, & magnitudine in omnibus est similis. Idem quoque author eundem affectum κιονίδα vocat Cap. 8. libr. 1. cur. ὀξ. παθῶν, vt & Actuar. libr 2. περὶ θεραπ. [illegible] cap. 18. Inde etiam κιονικοὶ dicuntur Galen lib. 5. περὶ τῶν ἐπιδημιῶν (pag. 451.14.) columellæ vitio laborantes & obnoxij. Ad huius autem columellæ similitudinem κίων dicitur innata

innata quædam mulierum pudendis caruncula, vt libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.581.53.) ἢν ἐν τοῖς αἰδοίοισι δυσοσμίη ᾖ καὶ κίων ἐγγένηται. Si in pudendis grauis odor & columella innascatur. Quod etiam repetitur extremo lib.2. περὶ γυναικ. (pag 675.2.) ἢν κιών ἐν τοῖσιν αἰδοίοισιν ἐγγένηται. Vbi tamen κιών oxytonos scribitur, vt in Exegesi, sed κίων malim, vt columella pudendis innata intelligatur, quam secundam præcipit libr. περὶ γυναικ. φύσ. Etsi Galen. in Exeg. eum locum subindicans scribit, κιὼν τὸ ἐκ τῶν σητῶν ἄθροισμα τῶν τὸν σῖτον διαβιβρωσκόντων, ὧν ἕκαστον κιὼν ὀνομάζεται: vt sit κιών multitudo κιῶν & multi κίες, hoc est, vermes tritici grana erodentes. Et certè suspecta videtur lectio, vbi κιὼ scribitur dici eorum animalium vnumquodque, ac potiùs κὶς scribendum. Ac satis apparet eam significationem minimè Hipp. loco conuenire qui ex libr. 2. περὶ γυναικ. à Gal. subnotatur, eumque locum variè esse mutilatum, & ex libr. περὶ γυναικ. φύσ. integrum reponendum. Quod etiam vidit Cornar.

Κλαγγὴ, clangor, propriè gruum & anserum. Vnde κλαγγώδης φωνὴ, vox clangorosa & stridula, quæ fit ob resiccationem voci destinatorum instrumentorum, In Prorrhet. (pag. 176.50.H.68.H.) αἱ παρακρούσιες σὺν φωνῇ κλαγγώδει. desipientiæ cum voce stridula. Vbi scribit Galen. κλαγγώδη φωνὴν fieri ob resiccationem vocalium organorum, vt βραγχώδη, ob humiditatem. Quod etiam repetit Gal Commentar. in Prorrhet. (pag.185.20.H.71.B.) Locus autem Prorrhetici reperitur in Coac. Prænot. paulò aliter (pag.131.D.) Sic libr 7. Epid. (pag.1218.D.) κλαγγώδεες dicuntur qui vocem clangorosam & stridulam edunt. Rursus ibidem (ibid E.) ἦν πάνυ κλαγγώδης, multùm voce stridula erat. Rursusque ibidem (1210. D.) & ἐγένετο κλαγγώδης & vox stridula facta est. In Coac. (pag.208.B.) τὰ ἐξ ἐμέτων ἀσώδεα, κλαγγώδεα, ex vomitu anxietates cum voce clangorosa, quod in Prorrhet (pag. 176.27. H.68.F.) scribitur, τὰ ἐξ ἐμέτου ἀσώδεα, κλαγγώδεα φωνῇ. Ex vomitu anxietates, cum voce stridula. Sic enim ibi leg esse admonuimus nostris in Coac. annotat. Vbi tamen κλαγγώδεα ὄμματα omnia exemplaria, tum scripta, tum edititia habent. Vt mihi eum locum disertis verbis expressisse videatur Erot. cùm scribit Demetrium Epicureum valde hallucinatum, κλαγγώδεα ὄμματα existimasse dici Hipp. τὰ εὐκίνητα, hoc est, facilè mobiles oculos. Neque enim κλαγγὴ ad oculos, sed ad vocem referri debet, cùm sit (vt idem scribit) φωνῆς τις ἀναφώνησις, ὁποίαν μάλιστα ἐργάζεται ἔμετος ἀσώδης. ἔστι δὲ ἡ ἀρχομένη ἀπὸ βαρείας καὶ λήγουσα εἰς ὀξὺ, ὥσπερ ἀπαυδῶντός τινος. hoc est, vocis quædam eruptio, qualem maximè vomitus anxiosus concitat. Est enim vox quæ à graui tono inchoata, in acutum desinit, velut cùm quis loquendi facultate deficit. Addit verò idem Bacchium existimasse κλαγγώδη φωνὴν dici, τὴν συνεχῆ & ἀνέκλειπτον, hoc est, continuatam & minimè deficientem. Apollon. autem Citticum, τὴν μετ' ἐγκοπῆς καὶ ἀνωμαλίας, ἔτι δὲ ἀσαφείας. ὁποίαν μάλιστα συμβαίνει τοῖς μεθύουσι, hoc est, intercisam & inæqualem, præterea etiam obscuram, & qualem maximè temulenti edunt.

Κλάδος ramum ab arbore auulsum, aut taleam quæ implantatur significat, vt libr. περὶ φάρ. τρωμ. (pag. 242.48.) τρῶμα ἔχει ὁ κλάδος ἐν τῷ κατωτάτῳ πρὸς τὴν γῆν. Ramus vulnus habet in infima ad terram parte. Vtitur etiam ibidem (243. 11.12.

Κλάω & κλάζω frango, vnde κλάσις & κατάκλασις, quæ ad oculorum & palpebrarum distortionem aut peruersionem refertur, vt antea scripsimus. Sunt & κατακλάσιες τῶν ἄρθρων lib.6. Epid. vt videbis in κατάκλασις. κλᾶσθαι enim de membro quod reflectitur aut recuruatur dicitur, vt libr. de fract. (pag.529. 30.H.751.C.) ὁ ἄρθρον ἀνάκλασις κέκλασται, recuruata fit articuli reflexio. κλᾶσθαι etiam sæpe vsurpatur Gal. lib.2. de motu musculorum, in musculorum distortione aut reflexione, vbi ferè irrita & inanis est musculorum actio. Atque eo sensu libr. de fract. sumi potest, vt articuli reflexio in ea manus contentione fuerit fracta, hoc est, irrita & inanis, vt præ se ferret summam & validissimam contentionem. Qua intelligentia sumi etiam potest quod ibid. paulò post scribitur. κλᾶται ὁ ἀγκὼν ὕπτιος, cubiti flexura frangitur aut retorquetur, hoc est, in manu supina cubiti distentio inanis est & nullius roboris.

Κλαυθμυρίζειν est eiulare, flere, & de pueris dicitur qui plorabundi eiulant, in Progn. (pag.163.8.H.46.26.) quod ibi exponit Galen. τὸ κλαίειν μετ' ἐντάσεως σφοδροτέρας, flere cum magna spiritus contentione. Hinc κλαυθμώδεες ἀναπνοαί dicuntur aph.54.lib.6. luctuosæ spirationes & eiulabundæ, quæ fiunt interrupto spiritu, aut cum sonitu gemebundo & fletu, quasi suspiriosæ, veloti flentibus pueris accidit Etsi Erot. αἱ κλαυθμώδεες ἀναπνοαί, κατὰ τὸ συνεχές, hoc est, continuæ, translatione sumpta à flentibus pueris, dici scribuntur, eodem subnotato loco. κλαυθμώδεες ἐξυφωνίαι, vox acuta eiulabunda, planctum referens, luctuosa, plorabunda & suspiriosa, ex instrumentorum voci destinatorum resiccatione in febribus contingens. In Coac. (p. 159.D.) Quod aliter scribitur in Prorrhet. (p.185.19 H.71.B.) vbi ἐξυφωνίαι κλαγγώδεες dicitur. Etsi testatur Gal quædam exemplaria κλαυθμώδεες habere, eamque ex intensiore tristitia & grauiore affectu quàm vocem κλαγγώδη fieri, illaque esse longè deteriorem. κλαυθμώδεες autem ἀναπνοαί quæ sunt luctuosa suspiria & spirationes querulæ, interruptam ac intercisam spirationem designant, quæ aph 68 libr.4. designatur, estque qualis describitur Virgilio lib. 3. Georgic. --- atque attractus ab alto Spiritus, interdum gemitu grauis.

Κλεῖθρον, claustrum dicitur, aut locus angustus sub tonsillis ad gutturis aditum, idemque quod κλῇθρον, aut κληῖθρον Ionicè dictum. Sic enim Gal. apud Hipp. legit, cùm ei exponitur κλεῖθρον, ὁ περὶ τὴν κατάποσιν τόπος ὑπὸ τοῖς παρισθμίοις, locus ad gulam sub tonsillis. Libr. verò 2. de Morb. (pag. 470. 43.) κλεῖθρον legitur. φλεγμαίνει τὸ ὄπισθεν τῆς γλώσσης καὶ τὸ κλεῖθρον τὸ ὑπὸ τὸν βρόγχον. Linguæ posterior pars inflammatione tentatur, locusque sub tonsillis ad guttur, qui κλεῖθρον dicitur. Gutturis aditum Calius non male vocat, velut gutturis claustrum. Rursus ibidem (vers.55.) ὑποπυΐσκεται γὰρ ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ κλεῖθρῳ. vt plurimùm enim locus sub tonsilis ad guttur suppurat.

Κλέπτειν est fallere, decipere, aut clam subtrahere, vt κλέπτειν τὴν γνώμην, animum aut mentem fallere, iudicium subtrahere. Libr. 5 Epid. (pag.1150.F.) ἐκλέψαν δέ μευ τὴν γνώμην αἱ φαιαὶ, iudicium subtraxerunt futuræ, animum fefellerunt. Quem locum bis etiam adfert Erot. Sic συγκλέπτειν τὴν γνώμην dixit etiam Hipp. libr. de cap. vulner. eadem locutione (pag. 903. H.) συγκλέπτουσι γὰρ τὴν γνώμην καὶ τὴν ὄψιν τοῦ ἰητροῦ αὗται αἱ ῥαφαὶ ῥωγμώδεες φαινόμεναι. Ipsæ enim futuræ rimæ speciem referentes, medici iudicium atque oculos fallunt. Rursusque (ibi. F.) συγκλέπτει γὰρ αὐτὸ ἡ ῥαφὴ τρηχυτέρη ἐοῦσα τοῦ ἄλλου ὀστέου. (Sic enim ferè legunt meliores Interpretes cùm συμβαίνει vitiosè legatur.) Quod est, fallit enim sutura cùm sit reliquo osse asperior, hoc est, visum & specillum elodit aut fugit, teli vestigium latenter surripit & occultat, efficitque vt lateat. Quam etiam lectionem secuti sumus, etsi illic συγκλέπτεται ἡ ῥαφὴ cum Erot. lubenter legimus, vt nostris eum in locum Annotat. admonemus, vt sit, furtim subtrahitur ac surripitur sutura, adeoque latet vt clam se subducat minimeque dolum animaduertas, & eo nomine fallit aut decipit cùm quo loco subest minimè esse existimetur. Sic etiam κλέπτεται παραλογίζεται, hoc est, falsis rationibus decipit, exponit Erot. & κλέπτεται ἡ ῥαφὴ, vt & συγκλέπτεται ἡ ῥαφὴ eidem apud Hipp. explicatur. κλέπτεσθαι etiam ἡ αὐγὴ dicitur Hipp splendor clam subduci aut subtrahi ab oculis, vt libr.2. de Morb. (pag 464 43.) καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἰδόντι κλέπτεταί οἱ ἡ αὐγὴ, & intuenti splendor ex oculis ipsi subtrahitur & clam subducitur, hoc est, videndi acies ei paulatim imminuitur. Quæ phrasis etiam repetitur libr. περὶ ἐντὸς παθῶν (H.340.9.) ἐνορέοντι δὲ κλέπτεταί οἱ ἡ αὐγή. oculos autem intendenti, splendor eum fugit aut occultatur.

Κλεΐζω aut κλήζω, celebro, commemoro, alicuius rei famam spargo, commemoratione celebro aut in vulgus spargo. Hippocrat. libr. de art. (pag.614 22. H.808.B.) καὶ ταῦτα κλείζουσιν ἀεὶ, semperque ista in vulgus spargunt, commemoratione celebrant. Hesych. κλειζόμενος φημιζόμενος exponitur, in famam sparsus, celebratus.

Κλιμακὶς Gal. in Exeg. apud Hipp. τὸ πλάγιον ἐν τοῖς κλίμαξι ξύλον exponit, transuersi in scalis ligni. Atqui idem adscribit quosdam κλιμακὶς absque ι sic scribere, καὶ ὁ διὰ τῆς κλιμακίδος ἕτερα τις τοιαῦτα, & per transuersum scalæ lignum alia quædam huiusmodi. Qui locus legitur lib. de art. (p.584.8 H.782.G.) estque quintus reponendi luxati humeri modus. Vbi etiam κλιμακτὴρ dici videtur idem quod κλιμακὶς (ibid.v.13. H.ib.) χρὴ μὲν τοι καὶ ἐπὶ τοῦ κλιμακτῆρος ἐπιδεδέσθαι τι ἄνωθεν στρογγύλον. Ad scalæ tamen gradum aliquid rotundum alligari debet. Et rursus ibid. (p.585. 12. H.783.G.) & in fine lib. de art. (p.656 56.) vbi κλιμακτῆρα ξύλον πλάγιον vocat Hipp H.834.F.

Κλινοπετὴς, lecto decumbens æger, aut qui in lectum procumbit, & stare nescit, idemque qui κλινήρης dicitur Galeno Comment.1. in libr.1. Epid. (pagin.352. 37. & 353. 26) & cui ὁ ὀρθοστάδην ἀνακλινόμενος opponitur. Libr.7. Epid. (pag. 1223.B.) τίνων δὲ ἀρχὰς τῆς νούσου ὀρθοστάδην, ὅσοι μὴ πλέονας ἀποβαίνουσι

ἀλλὰ κλινοπετὴς ἦν. Tandem autem ſtare non poterat, nec calcibus incedere, ſed lecto decumbebat. Quod dicitur de ægrotis qui tumoribus ad genua & pedes affectus erat. Rurſus lib. 1. de Morb. (pag. 451.21.) πρίν τι λεπτυνθῆναι καὶ κλινοπετὴς γενέσθαι, ante quàm attenuetur & lecto decumbat. Et iterum ibidem. (pag. 454.20.) ἢν δὲ ἤδη λελεπτυσμένῳ καὶ κλινοπετεῖ ὄντι ῥαγῇ τὸ πύον. Si verò iam extenuato & lecto decumbenti pus erupeerit. Libr. etiam de vict. rat. in morb. ac. (pag. 116.12. H. 406.15.) ἢν δὲ κλινοπετὴς ᾖ, quòd ſi lecto decumbat.

Κλιντῆρα, τὴν κλίνην, lectum exponit Erot. apud Hipp. ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ κατακλίνεσθαι, quòd in ipſo recumbamus. Expreſſo nimirum loco (vt reor) qui legitur libr. 2. περὶ γυναικ. (pag. 655. 45.) καὶ τὴν κλίνην αἴρειν χρὴ ποιέειν τὰ ἀπὸ ποδῶν. (etſi καὶ τὰ ἀπὸ ποδῶν lubentius lego) & lectum à pedibus erigere oportet. Quod dicitur libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 564.35.) καὶ τὴν κλίνην πρὸς ποδῶν ὑψηλοτέρην κεῖσθαι, & lectus à pedibus altior iaceat. Quæ phraſis iiſdem verbis repetitur libr. περὶ ἀφόρων (pag. 687.24.)

Κλισμὸς lectum diſcubitorium aut in quo diſcumbitur ſignificat, & κλισμὸν κλίνην exponit Gal. in Exeg. apud Hippoc. ex libr. 2. περὶ γυναικ. nimirum locum ſubindicans qui legitur (pag. 657.34.) ἢ τὸ κλισμίον κεῖσθαι πρὸς ποδῶν ὑψηλότερον, & lectum à pedibus altiorem eſſe. Hac etiam dictione vtitur Hom. Il. θ. (verſ. 436.) & ι. (verſ. 200.) vbi κλισμοὺς Schol. exponit καθέδρας ἀνακλίσεις ἐχούσας. ſellas recubitorias vocant. κλισμοὶ, θρόνοι ἢ ἀνάκλιντρα exponuntur Heſychio.

¶ Κνάφος dicitur carduus fullonius quo pannos pectunt fullones & deſtringunt. Sumitur etiam pro officina fullonia & γναφεῖον, vt apud Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 640.13.) καὶ ἀπὸ τοῦ κνάφου τῶν καθαρμάτων ξυμμίσγων, & admixtis fullonis ſordibus, aut ſordibus ex officina fullonum, aut ſordibus ex carduo fullonum.

Κνήματα ξύσματα, hoc eſt, ramenta aut raſuræ exponuntur Gal. in Exeg. apud Hipp. Sed quædam exemplaria κνίσματα legunt, quomodo ſcribitur libr. περὶ φύσ. παιδίου (pag. 238.32.) μολύβδου κνήματα λεπτά, plumbi tenuia ramenta. Sic etiam κνῆσαι τὸ ξῦσαι quod eſt radere exponit apud Hipp. Gal. Legitur autem libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 545.8.) καὶ ἀριστολοχίας κνήσας ἐλάφου κέρατος ὅσον ἀστράγαλον ἰλαίου. & ariſtolochiæ raſi cerui magnitudine fruſtulum deraſum. Eſt & κνάω aut κνήθω ſcalpere, ſcabere, vt libr. de fract. (pag. 558.27. H. 765.F.) ἢ κνήθοιτο τῇ χειρὶ, aut manu ſcalpat. Hinc κνησμὸς pruritus & ſcalptus dicitur Hipp. aph. 4. ſect. 5. libr. 6. (pid. Vbi κνησμὸν exponit Galen. τὴν διὰ τῶν ὀνύχων ἐπιβολήν τε καὶ κίνησιν, ἣν ἐπὶ τῶν ὀδαξωμένων μορίων ποιοῦνται τὰ ζῷα φύσει, καὶ τοῦτο πᾶσιν ὑπάρχον αὐτοῖς. impetum & motionem per vngues effectam, quam in pruritores partes animantia faciunt, idque à natura omnibus illis ineſt. Sic κνησμώδεα σώματα, pruritum ſentientia corpora. In Coac. (pag. 188.F.) & κνησμώδεα, pruritus, aut affectiones pruriginoſæ, ibidem (pag. 221.E.) Et ἀλγέοντες αἰεὶ τοῦ κνησμοῦ, pro pruritu aut punctione, punctura, vellicatio, morſus, ibidem (pag. 192.D.) τοῦ κνησμοῦ τοῦ στήθεος, pectoris punctura, pruritus. Vbi tamen vitioſè κνήσμος in exemplaribus legitur.

Κνημαῖον, τὸ τῆς κνήμης, hoc eſt, tibialis, aut eius quod ad tibiam pertinet exponit Galen. apud Hipp. in Exeg. fortè pro κνημαῖον. Sic enim exemplaria meliora legunt.

Κνησίρα Erot. apud Hipp. exponitur ῥάκος χονδρὸν καὶ ἀραιὸν, δι' οὗ διηθοῦσί τινα ὡς δι' ἠθμοῦ, pannus rarus, per quem quædam velut per colum tranſcolantur. Vide κρησέρα poſtea.

Κνέωρον τὸ κνέωρον exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. Cneorum quod idem eſt ac Thymelæa, vt patet ex Dioſcor. cap. 173. lib. 4. & Plinio libr. 13. cap. 21. apud quem ſcribitur: Fruticem verò thymelæam, aut chamelæam, alij pyros achnen, alij cneſtron, alij cneoron vocant. Ex quibus vitium ſubolere Dioſcor. lectionem ſatis apparet, cùm paſſim legatur, οἱ δὲ χαμελαίαν, οἱ δὲ πυρὸς ἄχνην, οἱ κέστρον, οἱ δὲ κνέωρον καλοῦσι. Nam pro κέστρον κνῆστρον legendum eſt, cùm κέστρον betonica dicatur Dioſcor. cap. 1. lib. 4. & Plinio cap. 8. lib. 25. Cneoron quoque in coronamenta refert Plin. capit. 9. lib. 21. Κνῆστρον autem vſurpat Hipp. libr. 2. περὶ γυναικ. (pag. 630.3.) ἢ κνῆστρον ἑψήσας ἐν ὕδατι ποτῷ. aut cneſtrum in aqua potabili decoquito. Eoque vtitur ad pituitam & bilem repurgandam. Rurſus lib. 2. (pag. 662.49.) δύο πόσιας κνήστρου ἑψήσας κοτύλῃ ὕδατος, cneſtri potiones duas in aquæ hemina coquito, ad eluendum vterum inflammatione laborantem. Κνῆστρον κνηστῆρας exponit Erot. apud Hipp. adducto Nicandri teſtimonio, quod legitur in Ther. (verſ. 85.) Σιλφίου, ἢν κνηστῆρι κατατρίψαιο χαράκτῃ, δοίδυκος. Vbi Schol. poſitum ſcribit pro κνηστῆρος ἐδίοντες, qui δοίδυκες καὶ τρίβοι dicuntur. Eandem etiam dictionem vſurpat in Alex. (verſ. 308.)

Ἠ' ἰδαῖον κνηστῆρι κατατρίψαιο χαράκτῃ.

Σιλφίου. Vbi etiam Schol. τῷ χαρακτηριστικῷ κνηστῆρι, ἔχοντι μαχαίρας κατατετρημένας, δεῖ ξύειν, quod eſt radula in qua ſignum expreſſum ſit, velim cultro, contere, vel rade aut ſeca laſeris radicem oboli pondere. Eſt enim κνηστὴρ aut κνηστήριον (pro quo κνῆστρον per ſyncopen ſcribitur) idem quod κνῆστις, radula, aut inſtrumentum ferreum quo aliquid raditur, aut culter quo quid ſecamus, peculiariter verò quo coci caſeum ſecant aut deradunt, ἡ τυροκνήστις μάχαιρα, & compoſita voce τυροκνῆστις dicitur. Heſych. κνῆστις exponitur κνῆστις σιδηρᾶ, ξυστὴρ ἐν ᾧ ξύεται ὁ τυρός. Et Gal. in Exeg. κνῆστρον τῇ τυροκνήστει exponit. Vbi tamen vitioſè τῆς τυροκνήστου legitur. Additque idem ἔστι δὲ μαχαιρίδιον ᾧ ξύεται ὁ τυρός, hoc eſt, cultellus quo raditur caſeus. Quo certe ſignificatu, vt ſumitur apud Erot. minimè huic loco quem ex Hipp. adduximus libr. 2. περὶ γυν. conuenire cuiuis eſt manifeſtum. Ac ne κνῆστρον quidem apud Hipp. me adhuc legere memini. Et ſi quid hac in re coniectura valet, exiſtimo Gal. κνῆστρον pro κέστρον ex quibuſdam codicibus legiſſe libr. 1. περὶ γυν. (pag. 618.15.) etſi idem κέστρον in Exeg. exponit. Cæterum κνῆστιν Heſych. τὸ κνέωρον exponitur, verum κνῆστρον apud eum legendum exiſtimo, etſi κνῆστιν retinet Varin.

Κνίδωσις pungens pruritus & punctura pruriginoſa, aut vredo qualis ab vrtica excitatur, eſt κνησμὸς τῷ τῆς κνίδης ἢ ἀκαλήφης δήγματι ὅμοιος, pruritus vrticæ puncturæ affinis, qui vredo Plinio dicitur cap. 45. lib. 9. κνιδώσιες exponuntur Gal. apud Hipp. in Exeg. κνησμοὶ τινὲς κνησμώδεις εἰσὶ καὶ ἀπὸ κνίδης γίνονται. puncturæ quædam pruriginoſæ quales ab vrtica excitantur. Eam autem vocem vſurpat Prorrhet. 2. Hippocr. (pag. 109. G. & 110. A.) ναρκώδεις δὲ καὶ κνιδώσιες οἷσι διὰ τῆς κεφαλῆς διαΐσσουσι. Quibus autem torpores & prurigines pungentes per caput percurrunt. Et rurſus, παρὰ τούτων ἐπιπυνθάνεσθαι, εἰ καὶ ἐς τὴν γλῶσσαν ἄκρην ἀφικνεῖται ἡ κνίδωσις. ab iis ſciſcitari oportet num etiam ad ſummam linguam pungens ille pruritus pertingat. Rurſus etiam, αἱ κνιδώσιες δὲ καὶ τὰ μελαγχολικὰ ταύτῃσιν ἧσσον, ἢ τοῖσιν ἀνδράσιν. Pungentes tamen prurigines & atræ bilis vitia minus hæ quàm viri ſentiunt. Ac rurſus ibidem (pag. 113.C.) καὶ αἱ κνιδώσιες ἐν τῷ στήθει καὶ τῷ μεταφρένῳ οἱ ἐνεοῦσι. & num pungentes prurigines ipſis in pectore aut dorſo inſint. Vbi tamen κνηδώσιες legitur, vt apud Heſych. κνηδᾶται, δάκνεται, quod eſt mordetur, ab vrtica dictum, ſcribitur & exponitur, & κνηδῶντες, vt & κνίδα quibuſdam. Sed certe κνίδη & κνιδᾶται & κνιδῶντες malim, quòd κνίζειν vrticæ ſit proprium, hoc eſt, cum dolore pungere aut vrere. κνιδώσιας pruriginem ex Hipp. vertit Celſus cap. 8. lib. 2. vt noſtris in Prorrhet. 2. Annotat. oſtendimus.

Κνησμὸς pruritus aut prurigo dicitur. κνησιῶντα Gal. κνησμὸν exponit in Exeg. κνησμὸν etiam quidam legunt. Additque idem, ἔνιοι δὲ τὴν ξηροφθαλμίαν ἔκουσιν, hoc eſt, nonnulli lippitudinem ſiccam accipiunt. Sic enim Erot. κνησιῶντα ξηροφθαλμίαν exponit apud Hipp. Locus autem ſubindicatur libr. de loc. in homine (pag. 415.29.) ὅταν δὲ ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ σμικρὸν ῥέῃ, καὶ κνησιῶντα παρέχῃ. Cùm autem in oculos paulatim fluxerit pruritumque exhibuerit.

Κνῦμα apud Hipp. ἀπὸ τοῦ κνύω quod ξύω ſignificat, & idem eſt quod κνίζω, κνήθω & κνάω, raſura, punctio, vellicatio dicitur, & idem quod κνησμὸς aut κνίσμα, affrictus quidam cum dolore, & moleſta quædam vellicatio ac punctio leuis. κνῦμα etiam exponitur Sudæ ὁ ἠρεμαῖος κνησμὸς, leuis pruritus aut ſcalptura. Κνῦμα Gal. in Exeg. ὀνοματοποιηθῆναι ſcribit μιμήσει τοῦ ψόφου, hoc eſt factitiam eſſe vocem ad leuem quendam ſtrepitum & ſonum imitandum, ex eademque ſignificatione κνυζώμενον participium deduci, quod exponit ἠρέμα στενάζοντα eum qui leuiter ſuſpirat, & τὸ ἐπὶ τῶν κυνῶν κνυζηθμὸν, quæ ribundum canum vlulatum aut gannitum. Sic enim malo quàm κνυζηθμὸν ſcribere, quod faciunt exemplaria omnia. Eſt enim κνυζηθμὸς ποιά τις ἐπὶ κυνῶν φωνὴ, ἣ ποιὰ ἦχος, & proprie de canum vlulatu queribundo dicitur. Et Heſych. κνυζηθμὸς exponitur, ἰδίωμα ἦχου φωνῆς καὶ κλαυθμοῦ. Et κνυζᾶσθαι de canum vlulatu & puerorum vagitu dicitur. κνυζᾶσθαι quoque exponit Heſych. σιγηρὰ τῇ φωνῇ κλαίειν, ἢ κνυζᾶσθαι μωρὸν φθεγγόμενον. Sic enim apud eum legendum exiſtimo. κνυζήματα vocantur Ionibus τὰ μωρὰ ἀποφθέγματα, quæ garritus, vt ſcribit Sudas. κνυζηθμὸς μοχθηρὸν κλαίειν, exponitur Heſych. Et Galen. in Exeg. ὀνοματοποιηθῆναι factitiam vocem eſſe ex μιμήσει τοῦ ψόφου, ex ſono quodam ſcribit. Κνῦμα autem vſurpatur Hipp. de peſſulo plumbeo, qui in pudenda immiſſus moleſtam quandam punctionem aut affrictionem adfert, libr. 2. περὶ γυναικ. (p. 65

(p.650.13.) καὶ ἡ τὸ μολύβδιον καύσω ἀνώδυνον. Quod si pessulus plūbeus punctionē quandā appositus afferat. Vbi pro καύσωμα passim legitur. Interpres autem καῦμα legit ardorē exprimens. Potestq; etiā de leui pruriginea aut punctura accipi.

Κόγχη mensuram significat apud Hipp. quæ conchæ capacitatem æquet & mystra duo contineat siue drachmas sex ponderales. Lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.570.39.& 40) ὅσον κόγχην, quantum concha capit, aut quantum conchæ testa capit. Et lib.1. περὶ γυναικ. (pag.624.47.625.53) ὅσον κόγχην, conchæ mensura. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (p.670.55.) ὅ ἐμφύσιμον κόγχην. Gal. etiam in Exeg. κόγχον apud Hipp. positum pro κόγχην testatur & τὴν χήμην exponit. hoc est chemam, quæ est mensuræ genus quo etiam vtitur Hipp. vt scribemus postea. κόγχην κεραμίδα apud Gal. in Exeg. ex Hipp. vas figlinum accipiunt primæ notæ viri, vt ollam, seu testam conchæ similem indicet, aut concham testaceam seu figlinam. Verùm κόγχην κεραμίδα illic legendum existimo, cùm scribat Gal. οἷον μεῖον δοχεῖον τῆς κεραμίδος (Sic enim leg. censeo) vt velit Gal. innuere κόγχην κεραμίδα apud Hipp. nihilo plus significare, quàm si κεραμίδα vocem solam posuisset, quæ mensuræ genus est, & quantum conchæ testa maior capere potest, indicat. Atque iis sanè verbis locum lib.3. de Morb. (p.493.19.) exprimere videtur Gal. vbi scribitur, δοῦναι ἄρου τοῦ μεγάλου κόγχην κεραμίδα, ari magni concham, hoc est testam conchæ maioris, dato. Quod (ib.24.) ἄρου κεραμίδα dicit, & (p.495.20.) vbi etiam κόγχην & κεραμίδα simul iungit (v.34.) Sic etiam χήμην κεραμίδα, τὴν κοιλοτέραν κόγχην καὶ μείζονα, cauam testæ maiorem concham exponit Gal. in Exeg. apud Hipp.

Κοῖλα dicuntur partes oculorum concauæ quæ genis inferioribus subiacent, & vt plurimùm in prauo corporis habitu, & insignem cruditatem ex crapula ac ingurgitatione coaceruātibus, aut longum morbum trahentibus, sanguine defectis, hydrope ac lienis tumore laborantibus intumescunt. Isagoges author etsi eas cauitates quæ ex vtraque nasi parte insunt κοῖλα vocari scribit (p.376.2.) (quæ tamen veriùs κανθοὶ dicuntur, vt ex Rufo patet) sed & has quoq; quæ oculis subiiciuntur cauitates propriè magis κοῖλα dici testatur his verbis, ἑκατέρωθεν δὲ τῆς ῥινὸς, τὰ μὲν κοῖλα, ἰδίως δὲ τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, κοῖλα καλοῦνται, ἃ δὴ καὶ λέγονταί τινες κύλα. διὸ καὶ τοὺς δὲ τοῦτο ἐπαίρει ἐκ τῆς ἀπεψίας ἢ διαφθορᾶς. Ex vtraque nasi parte cauitates sitæ sunt. Quæ verò sunt sub oculis, propriè κοῖλα vocantur, indeque quidam etiam κύλα dicuntur. Hæc autem per morbos ex crudirate & implaciditate ac nausea attolli solent. Sic enim locus iste mihi legendus videtur, quòd κοῖλα propriè, Interdum etiam simpliciter ab Hipp. cauitates istas appellarī constet. Rufus verò ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων, genæ superioris superficiem κοῖλον, & partem inferiorem quæ ei respondet ὑπόκοιλον dici scribit. τὸ δὲ ἄνω βλεφάρου τὸ ἐπιπολῆς, κοῖλον. τὸ δὲ ἀναλογοῦν τούτῳ τὸ κάτω, ὑπόκοιλον. ὃ δὴ καὶ ἀνοιδίσκει ἐν τοῖς ὑδέρεσι, καὶ ἄλλως πονηρᾶς ἕξεως οὔσης, ἐπί τε χρονίαις αἱμορροΐσιν, καὶ ἐπὶ γυναικείου χρονίου ῥεύματος, ποτὲ δὲ καὶ ὀφθαλμίαις ἀρχομέναις καὶ δοκοῦσιν αἱ τοιαῦται ὀφθαλμίαι ἠπιώτεραι εἶναι. διὸ τοῦτο καὶ κοιλοιδιᾶν τὸ οἴδημα ὀνομάζουσι, ὅτι τῶν κοίλων οἴδημά ἐστι. Quod supra in superioris palpebræ superficie est, κοῖλον, hoc est cauum, & quod illi infernis proportione respondet, ὑπόκοιλον, hoc est, subcauum vocant. Id sanè & in aqua inter cutem, & alioqui in prauo corporis habitu, & in diuturnis hæmorrhoidibus, & antiquo muliebri profluuio, nonnunquam etiam incipientibus lippitudinibus intumescere consueuit. Huiusmodi autem lippitudines mitiores esse videntur. Propterea & id genus affectus, quoniam cauarum partium tumor est, Græcè κοιλοιδιᾶν dicitur. Eædem etiam cauitates κύλα Græcis vocentur. Et Hesych. κύλα exponit, τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, μῆλα, τὰ ὑπώπια. cauitates oculorum quæ palpebris subsunt. Vnde quoque κυλοιδιᾶν de earum partium tumore effertur quod est, οἰδεῖν τὰ κύλα. Et κυλοιδιόωντες ὀφθαλμοὶ Theocr Idyll. 1. qui exponuntur Scholiastæ οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. Etsi vitiosè quidam κυλοιδιόωντες legunt. Neque tamen ignoro viris doctissimis pro defixis oculis sumi ac prominentibus, velut è capite erumpentibus, quales tumentes oculos in Tiberio Tranquillum dixisse volunt. Κοῖλα autem pro cauitatibus quæ oculis subsunt sæpè vsurpantur Hipp. vt lib.2. de Morb. (pag.476 43.) καὶ οἱ πόδες οἰδίσκονται καὶ τὰ κοῖλα τῶν ὀμμάτων, & pedes cum cauitatibus oculorum intumescunt. Rursusque ibid. (pag.477 22.) καὶ τὰ κοῖλα ἐρυθρά. Vbi fortè κύλα τὰ μῆλα, vt exponit Hesych. sumi possunt, & κύλα τοῦ προσώπου ibid. (pag.478.53.) dicuntur. Interpretes tamen oculorum cauitates, vt semper intellexerunt. Rursus lib. περὶ γυναικ. φύσ. τὰ κοῖλα ἐπαίρεται oculorum cauitates attollantur, in fluore muliebri. Et lib.2. περὶ γυν. (pag.639.25.) καὶ τὰ κοῖλα ἐπαίρονται, & oculorum cauitates assurgunt. Rursus ibid. (pag 642.49.) τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐπανοιδεῖ. oculorum cauitates intumescunt. Et lib.1. περὶ γυναικ. (pag.605.26.) τὰ κοῖλα τοῦ προσώπου ἐρυθρὰ γίνεται. cauæ faciei partes rubræ existunt. Quod lib. περὶ γυν. φύσ. (pag.566.11.) τὰ κοῖλα τοῦ προσώπου ὑπέρυθρα, dicit. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς dicuntur Prorrh.2. (pag.11.D.) partes quæ oculis subsunt, & febres magnos prænunciare, ac ὑπερβολῇ ἐχόμενα, vehementer attolli, quemadmodum quoque superioris palpebræ tumor (κοιλοιδιᾶν Græci vocant) ὑποσπρὸς suspectus. aph.36. lib 6. Epid. sect.8. τὰ ὑποφθάλμια etiam τὰ κοῖλα vocat Hipp lib.2. περὶ γυν. (p.641 9) καὶ τὰ ὑποφθάλμια οἰδεῖ ἄμφω, partes sub oculis ex vtraque parte intumescunt. Et Coac. (p.137.C.) τὰ κατέρω ὑποφθάλμια, subtumidas oculorum inferiores genas significant. Erot. quoque ὑποφθάλμιον τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ, hoc est, oculi cauitatem apud Hippoc. exponit. Κοῖλον etiam vocatur cauitas in ima pedis planta, quæ suspensis tarsi ossibus efficitur, post calcem, quam πεδίον & planum pedis sequitur, quod πέδιον ποδὸς dicitur. Gal. Com.3. in lib. de art. (pag.638.13.) μετὰ γὰρ τὴν κατὰ φύσιν ἐσχηματισμένων ποδῶν, τὸ μέσον κοῖλόν ἐστιν, ὅπισθεν μὲν ὁριζόμενον τῷ τῆς πτέρνης πέρατι, κατὰ δὲ τὰ πρόσω, τῇ ἀρχῇ τοῦ πεδίου. Pedibus enim secundum naturam figuratis, in medio cauitas est, quæ à posteriore parte, calcis extremitate, à priore verò, soli initio, terminatur. Sic Ruf. Ephes. ἐν τῷ περὶ τῆς ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου. τὸ δὲ ἑξῆς κοῖλον. quod post calcem est, cauum dicitur. Auth. etiam Isag. (p.376.55.) τὸ δὲ ὑπὸ τούτῳ εὐθὺς ἐν μέσῳ κατωτάτῳ τοῦ ποδὸς κοῖλον. Quod sub planitie statim est in medio imi pedis, cauum dicitur. Qua notione sumendum est quod scribitur libro 3. Epidem. (pag.1153.H.) ἐν τῷ κοίλῳ τῷ κατὰ τὸ πέδιον τοῦ ποδός. & eam cauitatem quæ est ad planum pedis, quod πέδιον vocatur.

Κοιλίη ἡ κοιλία, venter dicitur, & vulgari significato pro aluo sumitur crebrò Hipp. & ventre inferiore in quem excrementa ciborum recipiuntur, vt aph.2. lib.1. & aph.14. lib.6. Sic κοιλίη ὑγρή, aluus humescens & liquida in Prorrh. (p.182.15. H. 70.C.) ἐφ' ἧς ὑγρὰ διαχωρεῖται, (vt scribit Gal.) bilem flauam synceram erumpentem, aut colliquationis excrementa indicat. Quod etiam repetitur Coac. (p.228.B.) κοιλίη ἐκταραχθεῖσα aluus perturbata aut commota (ib.A.) & κοιλίη ἐμπνευματωθεῖσα, aluus flatibus distenta, ib. (p.223.F.& p.145.)B.& κοιλίη ἀποληφθεῖσα, aluus suppressa, intercepta, (ib.C.) κοιλίη δυσώδης, aluus fœtida, (p.166.A.) κοιλίαι ἀγαθαὶ ὑπακούειν πρὸς τὰ ἐπιτηδεύματα, aluus institutis vitæ moribus probè obediens ac respondens, in Prorrh.2. (pag 92.D.) κοιλίη ξυνίσταται, aluus cogitur lib. περὶ ἑβδομάδων (p. 267. 23.) Eaque notione κοιλίην καταρρήγνυσθαι, aluus effundi ac perrumpere, crebrò apud Hipp. scribitur in Prorrh. & Coac. Sic ἡ κοιλίη ξηρὴ, aluus dura & adstricta, dicitur lib. de rat. vict. in morb. ac (pag.115.57. H 406.7.) & aph.25. lib.3. & κοιλίη πεπηγυῖα, aluus densa seu adstricta, lib. de rat. vict. in morb. ac (p.116.6.H.406.10.) Atq; eo significato vt sæpius ἡ κοιλίη sine addito effertur, ita & crebrò, ἡ κάτω κοιλίη, hoc est inferior venter, ponitur. ὁκόσοι κοιλίας τὰς κάτω θερμὰς ἔχουσι, qui aluum inferiorem calidam habent, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.123.51. H.405.26.) Et lib de aere, loc. & aqu. (p.282.14.) τὰς κοιλίας ἀτεράμονας ἔχειν καὶ σκληρὰς τὰς κάτω. ventrem inferiorem crudum & durum habere, hoc est, minimè lubricum. Cui etiam sæpe ἡ ἄνω κοιλίη distinctionis gratia opponitur. vt ibid. (v.15) αἱ ἄνω κοιλίαι ὑγρότεραι, ventres superiores fluidiores dicuntur. Quo nomine veteres interdum thoracem ipsum, nonnunquam etiam ventriculum in quem cibi recipiuntur, intellexerunt. Quod scribit Gal. Com.4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.114.7) his verbis, τούτων ἕνεκα συλλόγως ὑπενόησεν, διττοῦ μᾶλλον εἶναι λέγειν τὴν ἄνω κοιλίαν ἐνίοτε μὲν γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸν θώρακα τὴν ἄνω κοιλίαν ὀνομάζοντες, τὸ μετὰ τὸ διάφραγμα πᾶν τὸ τῆς τροφῆς ὄργανον, κάτω κοιλίαν προσαγορεύουσιν, ἐνίοτε δὲ ἄνω κοιλίαν ὀνομάζοντες, εἰς ἣν καταπίνομεν τὰ σιτία, ποτὲ μὲν τὰ μετ' αὐτὴν ἅπαντα. κοιλίαν μὲν καλοῦσι κάτω. ἐνίοτε δὲ μόνα τὰ παχέα τῶν ἐντέρων. εἰσὶ δὲ οἳ τὸ κῶλον μόνον ὀνομάζουσι τὴν κάτω κοιλίαν. His ita & non sine ratione enuntiatis, videndum est quidnam inferioris ventris nomine donet. Interdum enim veteres thoracem ventris superioris nomine appellantes, quod post septum transuersum est alimenti vas vniuersum, ventrem inferiorem nominant. Interdum autem ventrem superiorem appellantes in quem cibos deglutimus, nonnunquam quidem quæ ab eo sunt omnia, ventrem tamen inferiorem vocant. Interdum quoque sola crassa intestina. Sunt etiam nonnulli qui colon solum inferiorem ventrem nominant. Quod certè iisdem verbis repetitur Commen 2. in libro de humor. fecerant. 37. Vbi quoque scribit Gal.

Hipp. τῆς κοιλίης nomine ventrem inferiorem, & vasculum solum quod alimenta excipit, hoc est, ventriculum ipsum, in quo concoctiones fiunt, intellexisse. Cuius etiam facultates accommodatæ cum terra collatione aptissime declarat. Sic etiam aph. 18. lib 6 ventriculus κοιλίη dicitur, & lib. 5. Epidem. (pag 1162. B.) κοιλίη ἄνω. ἀφίκετο ἐς τὴν κοιλίην ὀϊστὸς ἄνω ἐπὶ χαλκοῦ. Aristippo in ventriculum sagitta magna vi & grauiter impacta. Vt ipsius etiam osculum ἡ κοιλίη ἄνω, & pars inferior, κοιλίη κάτω, vocatur aphoris. 29. libro 6. Epidem. sect. 5. κοιλίη ἄνω autem sæpe, pro thorace sumitur apud Hipp. vt aph. 58. lib 7. Vbi scribit Gal. ἄνω κοιλίην νυνὶ ὀνομάζει τὴν ὑπὸ τοῦ θώρακος περιεχομένην, ἣν ὁ πνεύμων κατείληφε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς ταύτην ἐκ τῆς κεφαλῆς ὁ κατάῤῥους φέρεται διὰ τῆς τραχείας ἀρτηρίας. Superiorem ventrem nunc vocat thorace circumscriptum, quem pulmo occupat, ideoque in hunc à capite destillatio per asperam arteriam fertur. Rursus lib. περὶ νούσων (pag. 522. 51.) ὅταν ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ἄνω κοιλίης κατάῤῥοος φλέγματος γένηται; quando ex capite & superiore ventre pituitæ destillatio facta fuerit. Et rursus ibidem (p. 523. 21.) τὸν δὲ κατάῤῥοον ἀπολαμβάνειν τὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ἄνω κοιλίης. destillationem ex capite & superiore ventre intercipito. Sic lib. 1. de Morb. (p. 447 47.) καὶ ἢν αἷμα ἐκ τρώματος ἢ φλεβὸς ῥυῇ ἐς τὴν ἄνω κοιλίην, ἀνάγκη τοῦτο πύον γενέσθαι. Si sanguis ex vulnere aut vena in superiorem ventrem fluxerit, eum in pus verti necesse est. Rursus ibid. (pag. 450. 24.) ὁκόσοι ἔμπυοι γίνονται τὸν πνεύμονα, ἢ τὴν ἄνω, ἢ τὴν κάτω κοιλίην. Quicunque pulmonem suppuratum habent, aut superiorem, aut inferiorem ventrem. Et ibidem (v. 25.) ἢ φύματα ἴσχουσιν, ἤν τι ἐς τῇ ἄνω κοιλίῃ, ἤν τι ἐς τῇ κάτω, aut tubercula, siue in superiore, siue in inferiore ventre habent. Rursusque ibid. (pag 451 46.) τὴν δὲ ἄνω κοιλίην ἔμπυοι γίνονται πολλαχῶς. pus autem in superiore ventre multis modis colligunt. Et rursus ibid (v. 53.) γίνονται δὲ καὶ τὴν ἄνω κοιλίην ἔμπυοι, καὶ ἐκ περιπλευμονίης ἰσχυρῆς γενομένης. Superiore autem ventre pus colligitur, etiam ex pleuritide vehementi. Atque ea notione κοιλίη simpliciter quandoque sumitur apud Hipp. pro thoracis capacitate, vt lib. 2. de Morb. (pag. 476. 37) vbi de purulentis agitur. πολλάκις γὰρ ἐκρήγνυται ἐς τὴν κοιλίην, καὶ αὐτίκα δοκέει ῥάων εἶναι, ὅταν ἐκ στενοῦ ἐς εὐρυχωρίην ἔλθῃ. Sæpe enim pus in ventrem prorumpit, statimque melius habere videtur, vbi ex angusto loco ad ampliorem venerit. (Quod enim illic τὴν κοιλίην, lib. 3. de Morb (pag 495 48) τὸν θώρακα ponit, idem explanans) Rursusque ibid. (p 477. 11.) ἐπὴν δὲ παντάπασι ξηρανθῇ ἡ κοιλίη. Vbi venter omnino resiccatus fuerit, hoc est, thorax interior pure vacuus & eo exhausto resiccatus. Et lib. περὶ παθῶν (pag. 5 7 35.) περὶ δὲ τῶν κατὰ κοιλίην νοσημάτων ἐνθυμέεσθαι χρὴ τάδε. De morbis qui circa ventrem contingunt, hæc considerare oportet. Vbi κοιλίης appellatione tum venter superior, tum inferior, continetur. In his namque morbis pleuritidem & peripneumoniam recenset, quæ thoracis cauum locum habent. Sic lib. περὶ ἑλκῶν (pag 870 A.) καὶ ποιεῖ ἐν κοιλίῃ τρώματα, & in ventris vulneribus. Vbi etiam κοιλίη vtrunque ventrem complectitur, ex Gal. mente lib. 4. Meth. med. Ac vt crebrò κοιλίη inferiorem aluum in qua excrementa continentur, significat Hip. sic interdum hæc dictio præ ermissa facilè subauditur. Vt lib 4. Epid. (pag. 1129 B.) καὶ λεπτὴ ἢ ἢ σκληρά. etiam si aluus lubrica sit aut dura. Et κοιλίη interdum pro alui recremento sumitur. Lib. 4. Epid. (p. ib. C.) οὖρον δὲ κοιλίη μετρίως ἄχροα. lotium & alui recrementum modicè decoloratum fuit. Κοιλίης quoque vox de omni corporis cauitate in profundo sita dicitur apud Hippoc. aph. 20. lib. 6. Vbi scribit Gal. κοιλίην absque articulo quosdam scribere, omnem corporis cauitatem intelligere volentes. Quibus ex verbis coniiciunt nonnulli apud Hippoc. κοιλίην cum de ventre, tum superiore, tum inferiore scribitur, non sine articulo præpositum esse. Quod tamen non vsquequaque perpetuum esse, exempla nobis supra proposita satis confirmant. Rursus lib. 2. περὶ γυναικ. [p. 606. 30.] καὶ νευρώδεα τῇ κοιλίῃ. Vbi vterum ipsum ἁπαλὴν ἐοῦσαν, καὶ εὐαίσθητον, καὶ νευρώδεα κοιλίην vocat Hippoc. hoc est, mollem, subtili sensu præditum, & neruosam cauitatem. Ac rursus aph. 15. lib. 1. κοιλίας omnes insignes viscerum cauitates aut capacitates, ominorum ventriculi, iecoris, thoracis, cerebri, potissimùm verò alui seu ventris inferioris, qui abdomine continetur, estque concoctionis penus, intelligimus. Quod etiam Philoth. testatur his verbis. κοιλίας λέγει τὴν τροφοδόχον καὶ πᾶσαν κοιλότητα ἐν βάθει κειμένην. τοῦ ἐγκεφάλου, καρδίης, ἥπατος καὶ τῶν ἄλλων. Ventres dicit, cibi receptaculum, omnemque cauitatem in profundo sitam, vtpote cerebri, cordis, iecoris, & aliorum viscerum. Et lib. de aëre, loc. & aq. [p. 281. 20.] κοιλίας cauitates singularum partium internæ dicuntur, ἅμα γὰρ τῇσιν ὥρῃσι καὶ αἱ κοιλίαι μεταβάλλουσι τοῖσιν ἀνθρώποισι. Vna enim cum temporibus etiam hominum ventres mutantur. Huiusmodi verò cauitates plures & variæ in corpore ponuntur, aut in quauis parte quæ carnem in orbem circumsitam habet, lib. περὶ τέχνης [pag. 6. 20.] Apud Erot. κοιλίη exponitur πᾶσα ἡ ὑπὸ τὰ διαφράγματα εὐρυχωρία, καὶ ἡ τοῦ θώρακος δὲ ἐνίοτε. καὶ ἡ μήτρα αὐτή, καὶ ἡ τῶν ἑλκῶν κοιλότης. hoc est, omnis post septum transuersum capacitas, interdum vero etiam thoracis cauitas, & venter ipse, ac vlcerum cauitas. Quæ certe postrema verba valde mihi suspecta sunt. Neque enim κοιλίην pro vlcerum cauitate apud Hip. adhuc me legere memini. Ac pro τῶν ἑλκῶν, τῶν ἐντέρων, lubentius reponam, vt internæ viscerum capacitates indicentur. Eidem etiam κοιλίη πυρετώδης, ἡ θερμοτάτη exponitur, h. e. venter calidissimus, nimirum (vt opinor) locum lib. de aëre, loc & aq. (p. 286. 23. 24.) subindicando. Et rursus κοιλίης ταραχὴ ἠλεκτρώδης, ἀντὶ τῆς λαμπρᾶς καὶ στιλβούσης, h. e. alui perturbatio succino similis, pro splendicante & relucente, ex lib. 4. Epid. (p. 1135 H.) vt supra scripsimus. τὰ περὶ τὴν κοιλίην intelliguntur Hip. aph. 22. lib. 7. omnia quæ ventre inferiore continentur, non ventriculus tantùm, aut vna ventris pars, verùm quæ eius cauitate comprehenduntur omnia vt etiam scribit Philotheus his verbis, καὶ οὗτος ὁ λόγος οὐ μόνον ἐπὶ τῆς τροφοδόχου κοιλίας ἁρμόδιος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παντὸς μέρους. Hic sermo non solùm ventriculo, qui cibi est receptaculum, sed & toti parti, h. e. omnibus quæ ventre inferiore continentur, competit. Qua notione etiam τὰ περὶ τὴν κοιλίην dicuntur aph. 26. lib. eiusd. Hinc κοιλιακοὶ vocantur qui ventriculi aut intestinorum imbecillitate laborant, quos ventriculosos Aurel. appellat cap. 3. lib. Tard. Pass. vt & ventriculosam passionem τὴν τῶν κοιλιακῶν διάθεσιν, ventricularionem verò cap. 17. lib. 3. Acut.

Κοινολογίη est medicorum concilium, collocutio ac communis consideratio, quæ fit pluribus medicis conuocatis, ad cognitionem de morbo inquirendam, ἐν παραγγελίῃσι (p. 27. 35.) vbi iubet ἑτέρους εἰσάγειν ὅπως ἐκ τῆς κοινολογίης ἱστορήσωσι τὰ περὶ τὸν νοσέοντα, καὶ συνεργοὶ γένωνται ἐς ἐπικουρίην βοηθήματος, cæteros conuocare, vt communi consilio de morbo cognitio exerceatur, illique ad præsidij facultatē suam opem conferant. Hanc κοινολογίην συννοσημάτων appellare videtur Hip. li. περὶ εὐσχημοσύνης (p. 14. 38)

Κοίτη cubile significat, lectum ac fulcrum, vt aph. 19. sect. 4. lib. 6. Epid κοίτη ἐν ψύχει, cubile in aëre frigido, vbi non solùm lectū in aëre frigido situm aut cubile indicat, verumetiam omnia quæ corpus refrigerare possunt, vt lintea, velamina, stragula, quæ ex linteis crassioribus & attritis fiunt. Item olea & vnguenta quæ refrigerandi & adstringendi vi sunt prædita, vt scribit Gal. in Com. Sic κοίτη etiam sumitur aph. 27. sect 8 lib. 6. Epid. neque tantùm cubile aut lectum, sed & mansionem aut habitationem significat. Hinc κοιτωνίτης cubicularius dicitur & qui cubiculo præest, apud Gal. li. περὶ τῆς ἀρχαιότητος (p. 455. 8.) quem, qui Atticismum sequuntur, κοιτωνοφύλακα vocāt.

Κόκκαλος nucem pineam antiquis significat, quæ & κῶνος & στρόβιλος dicitur, vt scribit Gal. Com. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p 106. 10. H. 401. 46.) ὁ μὲν γὰρ κόκκαλος ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενος, οὐχ οὕτως, ἀλλὰ κῶνος μᾶλλον ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἰατρῶν ὀνομάζεται, καθάπερ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν σχεδὸν ἁπάντων στρόβιλος. Coccalos enim ab eo dictus, non sic, sed potiùs conos ab antiquis nominatur, quemadmodum à recentioribus medicis propemodum omnibus strobilos. Eo autem vtitur Hip. cum melle ad ecligma parandum in pleuritide (ibid.) κόκκαλος καὶ σμύρνα ἐκλεικτὸν, hoc est, nucis pineæ nucleus & myrrha in ecligmate exhibentur. Quem locum exprimere mihi videtur Erot. cùm apud eum κόκκαλος ὁ στρόβιλος exponitur. Et eum quoque mihi adumbrare videtur Cæl. Aurel. cùm cap. 18. lib. 2. Acut. in Pleuritide, vitellum oui assum nucleis recentibus contritum atque decocto melli admixtum, ad sputum prouocandum exhibet. Rursus quoque Hippoc. lib. 4. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 107. 54. H. 402. 37.) ἀναπτυστικὸν περιπλευμονίῃ [scribit] κόκκαλοι, χαλβάνην ἐν μέλιτι ἀττικῷ. Peripneumoniæ ecligma, galbanum & nucleum pineum ex melle Attico. Quò procul omni dubio respexisse mihi videtur Gal. in Exeg. scribens, κόκκαλοι, οἱ μὲν πλεῖστοι τὸν πυρῆνα τοῦ στροβίλου. Διοσκουρίδης δὲ τὸν κνίδιον κόκκον, ὑποκοριστικῶς. hoc est, κόκκαλον plerique nucleum nucis pineæ accipiunt. Dioscorides verò apud Hipp. diminutiuè granum cnidium intelligi contendit. Quomodo etiam mihi accepisse videtur Aurel. in Peripneumoniam cap. 29. lib. 2. Acut. cùm scribit hunc locum Hippoc. subindicans. Hippoc. verò libro regulari, quem diæteticum vocauit, Peripneumoniæ inquit remedium aptandum ex cocco, atque galbano, atque Attico melle, vel

vel abrotano, ex aceto mulso atque pipere admixto, & helleboro nigro, nisi si pro cocco, coccalo, illic legendum videatur. Κόκκαλος etiam exponitur Hesych. ῥόμβος, στρόβιλος, πίτυς. Sed vitiosè κόγχαλος in nostris exemplaribus legitur. Hi autem nucis pineæ nuclei dicuntur Dioscor. πιτυΐδες cap. 88. lib. 1. & à Mnesitheo apud Athen. lib. 2. στροβιλίδες, sic etiam πιτυΐδας κόκκους & πιτυΐνα κάρυα ex Alexandro Myndio & Diocle Carystio.

Κόκκος granum quoduis in genere significat, sed sæpe Hipp. granum cnidium, idque per se & sine addito positum, vt scribit Gal. in Exeg. velut lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 632. 25. & 54.) κόκκον δοῦναι καταπίνειν. granum cnidium deuorandum exhibeto. Qua etiam notione κόκκοι crebrò dicuntur Hipp. vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 605. 39.) κόκκους ὀκλέψας, grana cnidia decorticata. Quod etiam repetit ibidem (pag. 631. 43.) & lib. 2. (pag. 660. 1.

Κόκκωνες dicuntur grana & acini mali punici. Hesych. κόκκωνες exponuntur οἱ κόκκοι τῆς ῥοιᾶς, καὶ ὅθεν ἰξός, grana mali punici & vnde viscum fit. Dicuntur etiam κόκκοι τῆς ῥοιᾶς grana mali punici Dioscor. libro 4. Ex eoque κοκκίζειν deducitur & κοκκίσαι. Vnde κοκκίσαι ῥόαν apud Aristoph. dicitur malum punicum suis granis spoliare & exuere, aut grana è malo punico eximere. Κόκκωνα Gal. in Exegesi exponit, κόκκον τὸν κοινῶς ὀνομαζόμενον, οὐ τὸν κνίδιον, ὃν καὶ αὐτὸν ἔστιν ὅτε κόκκον ἄνευ προσθήκης ὀνομάζει, h. e. granum aut acinum communiter dictum, non granum cnidium, quod etiam ipsum interdum sine adiunctione κόκκον vocat Hipp. κόκκωνα autem vsurpat Hipp. libro 1. περὶ γυναικ. (pag. 626. 9.) συμμίσγειν σκόροδα καὶ κράμβην κόκκωνά τε, allium & brassicam, granaque mali punici ammiscero. Sic enim Cornarius vertit, cùm tamen granum cnidium, aut Thymelææ grana accipiat Cordæus, quòd de suppressa lochiorum purgatione agatur. Vbi tamen κόκκονα per o, habent omnia exemplaria mendosè, vt satis patet ex Gal. qui haud dubiè hunc locum subindicat.

Κολάσαι est castigare, auferre, temperare, ἀποδοῦναι καὶ ταπεινῶσαι, quod est inuertere & supprimere exponit Gal. Com. 3. in libro de rat. vict. in morb. ac. (p. 80. 4. H. 394. 6.) cùm scribit τὸ ὀξὺ τὸ ἐν μέλιτι χολῶδες κολάσαι, hoc est acetum quod in melle biliosum est castigare, hoc est, auferre, & temperare, vbi ab Hipp. scribitur, τὸ γὰρ ἐν μέλιτι χολῶδες κολάζονται, hoc est, acetum mulsum quod parum acre est, quod in melle biliosum est, castigat aut temperat, frenat, reprimit, coercet, & moderatur.

Κόλλιξ ὁ κόλιξ, vt scribit Aristoph. Schol. est εἶδος ἄρτου στρογγύλου, panis cuiusdam rotundi species, κόλλαβον alij vocant, vt scribit Athen. lib. 3. ex Archestr. Annotatur ex Corintho κόλλιξ εἶδος ἄρτου στρογγύλου, ἐξ οὗ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. κόλλικας Gal. in Exeg. apud Hipp. τοὺς τροχίσκους exponit, & scribit ἐπὶ τῶν σμικρῶν ἄρτων dici Aristoph. in Acharnens. ex eaque comœdia κολλικοφάγε Βοιώτιε adducit, cùm tamen passim legatur apud Aristoph. κολλικοφάγοι Βοιωτίδιον. Κόλλικας quoque Paulus Aegin. cap. 57. li. 1. pro pastillis aut trochiscis sumit. Erot. verò κόλλικας ἄρτους εἶδος ὡς πλακουντῶν significans. Idcoque Aristoph. locum adducit, sed in codicibus nostris vitiosè adscriptum. κολλοφάγε enim pro κολλικοφάγε passim legitur. Idem quoque scribit nonnullis κόλλικας τὰ ἱερεῖα significare. Sed ἱερεῖα malim vt liba indicentur. κόλλικας etiam ὁ ἄρτος, ὁ ἴτριον apud Aristoph. in Ranis exponit Schol. κόλλικας scribit Varinus esse εἶδός τι ἐπιπεμμάτων τῶν τροχίσκων, ἢ τὰ μικρὰ ἀρτίδια. Hanc autem dictionem vsurpat Hip. lib. 5. Epid. sect. 6. (pag. 1056. F.) ad conceptum, κόλλικας ποιεῖσθαι, vbi pastillos vertimus. Idem quoque lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 545. 11.) εἶτα πλάσαι κόλλικας ἑξήκοντα, deinde pastillos sexaginta effingito. Quibus in locis passim κόλλικας per ι scribitur, verùm vitiosè, vt opinor. Vt ferè augurer apud Erot. κόλλικας pro κόλλικας scribendum esse, quemadmodum scribitur in Exeg. apud Gal.

Κολλύριον ὁ κολλύριον, Collyrium, medicamentum longum, rotundum, & in oblongam formam compactum cohærensque, ex succis, liquoribus, seminibus, fructibus & metallicis compositum, quod in vsum asseruabatur. Eo vtebantur intrò penitiùs immisso, vt in vulneribus aut fistulis, aut in sedis & vteri morbis, ad instar glandis aut pessi. Latinis Collyrium dicitur, vt Celso sæpe, qui fistularum collyria celebrat Gal. quoque, lib. 3. κατὰ τόπους (pag. 201. 49.) ad narium affectus ex medicamentis contusis & læuigatis collyriorum formas effingi præcipit, quæ in narium meatus immittantur. Atque ibidem (v. 57.) τὸ διὰ τῶν ῥοῶν, Collyrium ex malis punicis ad narium polypos commemorat. Rursus ibidem (pag. 188. 55.) collyria διὰ γλαυκίου & διὰ ὠχρᾶς auribus instillata celebrantur. Et collyria διὰ κάστορος καὶ ...... , & τὰ τοῦ Νείλου. Damocratis quoque ex myrrha, (pag. 189. 2. 3.) Rursus ibidem (pagina 196. a.) ex Apollonio κολλύρια ...... in aures immittuntur ad surditatem curandam, vt & collyrium ex nitro, ficu & sinapi, per Archig. ibidem (v. 33.) Sunt & oculis dicata collyria Libiana, Cygni, lib. 4. κατὰ τόπους (pag. 204. 55.) Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 609. 44.) τῶν μητρίων κολλύρια, ad vteros collyria effingenda præcipit, vbi dolor est à partu, ex amygdalis amaris tritis, oleæ teneris foliis, aniso, irione, origano & nitro. Hæc simul mixta & trita in vterorum collyria efformantur. De collyriis autem multa appositissimè Gorrh.

Κολοκυνθίδα ἀγρίην, τὴν κολοκυνθίδα exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. cucurbitam agrestem quæ colocynthis dicitur etiam Plinio. Eam autem vsurpat Hippocr lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 621. 8. & (pag. 626. 47.) Verùm κολοκυντίδα ἀγρίαν passim legitur, velut Athen. Atticos tantùm κολοκυντίδα dicere scribit.

Κόλπος sinus dicitur, vbi in medio carnosarum partium humor cum sanguinis affluxu consistit & putrescit, eaque pars os ad exitum habet, Gal. Com. 4. in lib. κατ' ἰητρεῖον (pag. 686. 6.) Rursus lib. de tumor. præter nat. (pag. 355. 11.) ὅταν ἀποδείρῃ τὰ σώματα τὸ πῦον, ἀποστήσῃ τε καὶ διαστήσῃ τῶν ὑποκειμένων τὰ περιέχοντα, κενωθέντος αὐτοῦ καθ' ὁντινοῦν τρόπον ἀδυνατοῦντα τὰ διεστῶτα τὴν ἀρχαίαν ἀπολαβεῖν σύστασιν, ὀνομάζεται τὸ πάθος κόλπος. Cùm pus corpora excoriat, abducitque & diducit ipsa continentia à subiectis partibus, deinde euacuato quoquo modò pure, quæ distant pristinam constitutionem recipere nequeunt, hic affectus sinus nominatur. Ac rursus lib. 2. ad Glauc. (p. 216. 59.) ὅταν δὲ πλείω ἀκόλλητος ᾖ τὸ δέρμα τοῖς ὑποκειμένοις σώμασι, κόλπον ὀνομάζουσι τὸ τοιοῦτον πάθος. Cùm longo tempore cum subiectis partibus cutis agglutinari nequiuerit, huiusmodi affectum sinum nominant.

Κόμμι gummi significat, & simpliciter positum gummi Arabicum denotat, eoque vtitur Hipp libro de art. (pag. 607. 10 H. 802. 33.) ἢ κόμμι ποσὸν ὀλίγον ὡσαύτως μίσγειν, aut gummi parum ad hunc modum immiscendum.

Κομψεύεσθαι est sese venditare, ostentui esse, ostantationem affectare, aut ostentationi seruire, eaque delectari. Id exponit Gal. χαριέντως τι πανουργεῖν, ad venustatem aut scitè aliquid facere, & Atticos scribit κομψεύεσθαι dicere, quod est venustè aut eleganter & industriè aliquid facere. Qua notione κομψευόμενος dicitur Hipp. qui venustè aliquid & cum ostentatione facit. Ibidem (v. 45. H. 832. G.) ὅστε γε τοῖσι τοιούτοισιν ἤδη κομψευόμενος, si quis huiusmodi ostentationem affectet, aut si quis ista venustè & eleganter factitet, aut huiusmodi industriam affectet, eaque sese iactabundè venditet. Quem etiam locum non absurdè mihi subindicare videtur Erot. cui κομψευόμενος πανουργευόμενος exponitur, hoc est, industriè & vafrè agens, ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὴν πανουργίαν κομψείαν ἔλεγον, καὶ τὸ συνετὸν κομψὸν ὡς καὶ Εὐριπίδης. quandoquidē & Attici vafrā industriā κομψείαν vocant, & versutum κομψόν, vt Euripides. Quin & Aristophan. Schol. ἐν ἱππεῦσι κομψοὺς δεινοὺς καὶ πανούργους exponit, quoniam antiquis κομψοὶ οἱ πανοῦργοι dicebantur. Et κομψὸν Hesych. inter alia significata πανοῦργον exponitur, vafer, solers, industrius. Et κομψεύεται, κολακεύει, σεμνύνεται, πιθανεύεται.

Κονδῖτον, conditum, vinum est cum aromatibus sacco percolatum, quod faciebant veteres ad vinorum commendationem. Alij œnomeli & mulsum, aut vinum mixtum esse credunt. Eo vtitur Gal. lib. περὶ εὐπορίστων (pag. 482. 50. 51. & 52.) Ibidem etiam Gal. συγκεραστὸν vsurpat, conditum seu mulsum intelligens. (p. 484. 5.) Eo etiam vtitur Moschion cap. 125. lib. περὶ γυναικῶν. Aurel. quoque cap. 1. lib. 5. Tard. Pass. conditum ex Diocle vsurpat & Latinis plerisque mulsum vocari scribit.

Κόνδυλος, tuberculum; nodus articuli in digitis formam præ se ferens. De dentis tuberculo ponitur lib. 4. Epid. (pag. 1125. H.) ἐν μέσῳ δὲ κόνδυλον εἶχεν. in medio quidem tuberculum habebat. Rursus ibidem (pag. 1131. E.) ὁ ἔσχατος εἶχεν ἄνωθεν τοῦ οὔλου δύο κονδύλους, extremus supra ad gingiuam duo tubercula habebat. Hinc κονδύλωμα est tuberculosa & callosa carnis excrescentia in ano, vteri osculo, interdum etiam in manuum ac pedum digitis coalescens. κονδυλώματα similia hæmorrhoidis tubercula vocat Aurel. cap. 11. lib. 2. Tard. Pass. Celsus cap. 18. lib. 6. κονδύλωμα tuberculum vocat quod ex quadam inflammatione nasci solet Authori verò Definit. Med. (pag. 401. 23.) κονδύλωμά ἐστι διανάστασις ῥυσώδης ἐπανάστασις μετὰ φλεγμονῆς. est exuberatio quæ in ani parte rugosa cum inflammatione excitatur. κονδυλώδης αἱμοῤῥοῒς dicitur vena sanguine fluens tuberosa, aut tuberculosam quandam habens eminentiam, lib. de Hæmorrhoid. (pag. 893. B.) & hæmorrhois intelligitur quæ callosam habet eminentiam & tuberculosam, carneo quodam tegumento vallatam. Interdumque κονδυλώδης simpl. dicitur (ibid. F.) vt hæmorrhois indicetur quæ tuberosam habet eminentiam, & ab ea quæ mori fructum refert distinguatur.

Κονία lixiuium interdum aut cinerem significat, interdum etiam calcem. κονία στακτὴ lixiuium dicitur, quod ex loto & excolato cinere fit, aqua videlicet infusa perstillante, vnde etiam στακτὴ vocatur. Gal. lib. 1. περὶ τόπ. (pag. 164. 15.) κονίαν στακτὴν & lixiuium liquidum quòd vltoriam habeat caliditatem, & substantiam tenuium-partium existentem, depilandis corporis partibus adhibet. Hinc κονιώδεα οὖρα sunt vrinæ lixiuio similes, hoc est colore rufo saturatæ, quæ viscerum impuritatem testantur, Coac. (pag. 233. G.) Intelligi etiam possunt vrinæ cinericiæ aue pulnerulentæ, ac veluti calce perfusæ & exalbescentes, quales quæ insignes obstructiones ex pituitæ crassæ copia testantur. Est & κονίαμα parietis incrustatio ac tectorium, aut opus albarium, quo parietes calce aut gypso dealbati inducuntur, & pro pariete albario opere illito ac dealbato sumi potest lib. 7. Epid. (pag. 1212. F.) ἐς τὸν τοῖχον ἐπὶ τὸ κονίαμα, Interdum etiam manum ad parietis tectorium extendebat, porrigebat.

Κοπιᾶν cessasse, quieuisse, & de calore febrili dicitur qui aliquantulum remiserat, lib. 7. Epid. (pag. 1207. D.) ἐδόκει δὲ κοπιᾶν ὀλίγον χρόνον, ὡς δόξαι ἐπιθερμαίνεσθαι. Videbatur autem modico tempore quieuisse, ita vt sibi incalescere videretur.

Κόπος lassitudo, dispositionis nomen est quæ relinquitur in corporibus ex immoderato motu. Est & αὐτόματος κόπος, lassitudo spontanea, huiusmodi dispositio quæ sine motu contingit, vt aph. 5 lib. 2. Vbi scribit Galenus, ὁ δ' ἐκ τῆς κινήσεως ἀμετρίας ἐν τοῖς τῶν ζώων σώμασι ... οὐ πάνυ ὁ κόπος, ἀλλὰ ... αὐτομάτους ... ὀνομάζεται. κόπος nō est nomē immoderatę motionis, verùm ingeneratę in animalium corporibus affectionis. Neque enim lassitudinū ea motu cōtractarum meminit, sed earū quę sponte cōtingunt. Cùm igitur absque motu talis contingit affectio, non absolutè lassitudo, sed spontanea lassitudo nominatur. Rursus Com. ad aph. 31. lib. 4 ... ὀνομάζουσι ... Lassitudines quasdam ob ... ὀνομάζουσι κόπους αὐτομάτους. Lassitudines quasdam ob multos quidem motus fieri supra iam dictum est, quæ absolutè & propriè lassitudines nominantur. Quidam etiam neque multis, neque vehementibus vsi motionibus, lassitudines sentire consueuerunt. Huiusmodi igitur lassitudines, non absolutè lassitudines, sed cum adiectione lassitudines spontaneas nominant. Κόποι verò non solùm lassitudines, verumetiam interdum labores & vehementiores motus indicant, vt aph. 12. lib. 6. Epid. sect. 2. ὅσοισιν ἐκ κόπου εἰς ἄρθρα ... atque ideo fortassis quòd ex lassitudinibus aut laboribus aliquid in articulos abscessit. Hinc κοπιώδεες πυρετοὶ dicuntur Hipp. Prorrh. (pag. 214. 18. H. 80. A.) & aph. 31. lib 4. & 73. eiusdem lib. febres laboriosæ, & quæ ex vehementibus motionibus excitatæ lassitudinis sensum inuehunt, interdum verò quæ sponte lassitudinis sensum inferentes, exoriuntur, vt exponit Gal. Com. 2. in lib. 6. Epid. (pag. 464. 54. 1169. G.) Quanquam eas ibidem dici mauult, quæ ex motibus & laboribus externis oriuntur (pag. 465. 18) κοπιώδεις etiam sæpe dicuntur, vt aph. 16. sect. 2. lib. 6. Epid. & aph. 51. sect. 7. κοπιώδεες βῆχες & πυρετοὶ, febres & tusses lassitudinis sensum inducentes. Sic quoque κοπιώδεες dicuntur ægri, qui lassitudinis sensum habent in Prorrh. (p. 182. 25. H. 70. C.) & κοπιώδεες lassitudinis sensum habentes vertit Celsus cap. 7. lib. 2. ex aph. 31. lib 4. Qui sæpè quoque κοπιώδεες scribuntur, vt Coac. (pag 146. G. & pag. 222. B.) Et κοπιώδεα πόνον πονεῖ, laborea perinde ac ex lassitudine, dixit Hippocr. ægr. 6. lib. 1. Epidem.

Κόπρος, ἡ κόπρον, ἡ κόπρανον, stercus significat, & est primæ concoctionis excrementum siccum. κόπρανα παλαιὰ, stercora vetusta, indurata & resiccata, velut conglobata & teretia, qualia σκυβαλώδεα dicuntur. In Coac. (pag. 152. E.) vbi publicata exemplaria κόπρανα, scripta verò κόπρια legunt. Hinc κοπριώδεα διαχωρήματα, stercorosum alui recrementum, ibid. (pag. 217. B.) & κοπρώδεα διαχωρήματα, stercoracea alui excrementa (ibid. 218. H.) κοπρημέοντες qui stercus vomitione reddunt libr. 2 Epid. (p. 1008. F.) Κοπρίων μελικηρίδων, τῶν ἀποπιεσμένων τοῦ κηροῦ, h. e. recrementorum ab expressis fauis reliquorum, exponit Gal. in Exeg. apud Hip. additque quosdam κηρίων pro κοπρίων scribere.

Κοπτὸν aut κοπτὴ dicitur pharmacum in placentulæ formam contundendo redactum, ita dictum quòd non coquatur sed contundatur, non longè abhorrens à pasta regia, quam martium panem vocant. Vtitur Diosc. lib. 2. cap. 125. de lino, αὐτὸ κοπτὰς μετὰ ... λαμβανόμενον, si pro placenta largius assumatur. Aëtius libr. 1. tetrab. 4. cap. 12. κοπτὴν διὰ ... Et κοπτὰς σησαμίδας, placentæ ex sesamo apud Artemid. lib. 1. cap. 74. Apud Athen. lib. 14. κοπτὰς inter secundas mensas & tragemata reponuntur. κοπτάριον autem placentula ex materia contusa diminutiuè dicitur, qualia sunt κοπτάρια ... apud Medicos, & quale κοπτάριον ad tussientes describit ex Asclep. Gal. lib. 7. περὶ τόπ. (pag. 264. 33.) vbi tamen vitiosè κοπτάριον scribitur. Sunt & κοπτάρια κοιλίας μαλακτικὰ ex cnico Dioscor. lib. 4. cap. 140. offulæ quas placentulas vocant, ad emolliendam aluum. Martialis quoque in Apophor. coptæ Rhodiæ meminit his verbis: Peccantis famuli pugno ne percute dentes, Clara Rhodus coptam, quam tibi misit, edat.

Κορδίνημα, vide σκοτοδίνησις postea.

Κόρη, puella, virgo, quæ nondum nupsit, aph. 4. sect. 4. lib. 6. Epid. ἡ Ἀγησίου κόρη ἡ παρθένος. Agesij filia adhuc puella. Cui etiam postea opponitur, γυνὴ δὲ γενομένη, mulier verò effecta. Sic Coac. (p. 106. H.) ταῖς κόραις eas quæ vterum gerunt opponit Hipp. ... Quæ puellæ erecta ceruice spirandi difficultate vexantur, iis vterum ferentibus mammæ pus colligunt. Est & κόρη, puella, filia, domestica famula, aphorism. 28. sect. 8 lib. 6. Epid. ἡ ... Hypotboi filia. κόρη etiam pupilla dicitur, & media iridis in oculo pars, per quam visus peragitur. Sic enim Author. Isag. definitur (pag. 375. vers. 59.) Et Ruso Ephesio ... κόρη, hoc est, quod quidem in oculi medio cernitur, pupilla aut visio, nuncupatur Prorrhet. 2. (pag. 102. C.) ... Nam si lachryma calida & salsa profluit, in pupilla & palpebris exulcerationis periculum est. Rursus quoque (ibid. G.) ... Pupillæ quoque cæsium aut argenteum aut ceruleum colorem nactæ, improbandæ sunt. Κόριον etiam apud Hipp. exponit Gal. in Exeg. ... herbam quæ hypericum nominatur. Additque ... habere fructum coriandro similem. Sic autem potiùs quidam scribunt, quàm κορίον, vt & κόρος potiùs quàm κορὸς ... exponit Gal. apud Hipp. è ramis adnata & noua germina. κόρος, νέα βλαστήματα, exponitur Hesych. nouellum germen, & κλάδος Sudæ. Est & κόρος ὑποχονδρίου, hypochondrij satietas, cibi repletio, libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 111. 54. H. 400. 8.) ... Quod de cibi repletione explicat Gal. his verbis: ... Potest etiam accipi de renitentia in tumore præter naturam.

Κόρυζα grauedo Latinis dicitur, cùm in nares è cerebro tenuis & crudus humor defluit. Gal. comm. 2. in Progn. (pag. 145. 2. H. 41. 25.) τὸ ... διὰ τῶν ῥινῶν ἐκκενούμενον ὑγρὸν λεπτὸν καὶ ἄπεπτον, ὀνομάζειν εἰώθασι κόρυζαν πάντες οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ, καθάπερ τὸ δι' ὑπερῴας κατάρρουν. Humorem tenuem & incoctum, qui per nares excernitur, veteres medici κόρυζαν hoc est grauedinem nominare solent, quemadmodum eum qui per palatum secernitur, κατάρρουν, hoc est, defluxionem. Idem lib. 6. de sympt. caus. (pag. 247. 7.) κόρυζαν dici scribit ὁπόταν τὸ περίττωμα εἰς τὰς ῥῖνας καταρρέῃ, vbi quod in cerebro superuacaneum est, in nares defluit. Celsus cap. 2. libr. 4. Aliud autem (quamuis non multum distans) malum, grauedo est. Hæc nares claudit, vocem obtundit, tussim siccam mouet, sub eadem salsa est saliua, sonant aures, venæ mouentur in capite, turbida vrina est. Hæc omnia κορύζας Hipp. nominat. Nunc video apud Græcos in grauedine hoc nomen seruari. κορύζας ea aphorism. 20. lib. 3. grauedines vertit Celsus cap. 5. libr. 2. Cæl. Aurel. cap. 17. lib. 2. acut. catarrhum ad nares κόρυζαν vocat. & catarrhum qui ad nares fertur. Κορυζώδεες ἀπὸ κεφαλῆς, qui grauedine capitis laborant. lib. 6. Epid. sect. 2. aphorism. 32. Et rursus κορυζώδεες ἀπὸ κεφαλῆς καὶ βραγχώδεες, aphorism. 6. sect. 3. lib 6. Epid. qui ex capitis grauedine & raucedine laborant. Sic autem dicuntur Hipp. qui ex propria capitis imbecillitate, grauedine aut destillatione in guttur & arteriam laborant, non autem ex aliis caussis externis, vt frigore, sole, æstu.

Κώρυκος aut κωρυκομαχία quid sit fusissimè docet Hieronym. Mercur. lib. 2. artis gymnasticæ cap. 4. κωρυκομαχία autem est pilæ cuiusdam lusus, follem quidam malè vertunt, de ea agitur apud Hipp. lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 364. 16.) & libr. 3. (pag 372. 39.) & (pag. 374. 3.) vbi tamen κωρυκομαχία semper legitur, vt & κώρυκος Athen. & Sudæ. Et κωρυκίδιον exponitur Hesych. ... etiam eidem exponitur θυλάκιον ἢ πήρα, sacculus aut marsupium, Sudæ ὁ θύλακος, saccul. Cælius Aurel. cap. 9. lib. ...

tard. pass. ἀκροχειρισμὸν volutationem in palæstra varia vocat.

Κορυφὴ capitis vertex dicitur, pars capitis summa, media inter occipitij & brechmatis ossa, vbi capillus in dextram aut sinistram vertitur. κορυφὴ est Rufo Ephes. τὸ ἐν μέσῳ καθ' ὃ δὴ μάλιστα εἰλοῦνται αἱ τρίχες. Polluci etiam μεσόκρανον dicitur, & τὸ τοῦ κρανίου ὄγκωμα, nimirum medium cranium, & ea capitis pars quæ in gibbum curuari incipit, suturaque Lambdoide, & eius additamentis distinguitur. Sic Hipp. libr. de cap. vulner. (p. 445. 45. 897. E.) τὸ ὀστέον τῆς κορυφῆς vocat os quod ad verticem est, & os occipitis intelligitur, vbi sutura Lambdoides in posteriorem capitis partem defertur. Quod valentissimum & robustissimum in vniuersa caluaria esse dicit. Hinc κορυφώδεα φύματα vocantur tubercula fastigiata, turbinata, in turbinem gracilescentia, & quæ in fastigium vergunt, aph. 12. sect. 2. lib. 6. Epid. εἰς ὀξὺ ἀποκορυφούμενα ἢ ἀποκορυφούμενα, h. e. in acutum fastigiata & turbinata, in acutum tendentia & elata, dicuntur in Progn. Κορυφώδεα Gal. apud Hip. in Exeg. exponit τὴν κορυφὴν τῆς περὶ τὸν ὀμφαλὸν συναγωγῆς, apicem eius quæ est ad vmbilicum collectionis. Etsi non parum mihi suspecta est illa lectio.

Κορώνη cornix, sic vocatur acuta ossis eminentia aut processus, ad similitudinem rostri cornicis Lib. de art. (pag. 598. 49 H. 794. F.) acutum cubiti processum aut eminentiam, κορώνην vocat Hipp. κόρωνον verò ibidem (pag. 199. 40. H. 797. B.) apophysin aut acutam maxillæ inferioris productionem quæ tendonem à temporali musculo recipit, & supra os iugale eminet. Ideò autem κόρωνον dicitur, quòd cornicis rostrum refert. κορώνη & κόρωνον dicitur lib. de ossibus, κορώνη etiam lib. 11. de vsu partium.

Κόσμος Hipp. est decretoriorum dierum series & ordo. In Progn. (pag. 155. 32. H. 44. 53.) γίνεται δὲ καὶ ὁ τῶν τεταρταίων κρίσεις ἐκ τοῦ τοιούτου κόσμου. Quartanæ conditio ex eodem ordine est, hoc est (vt exponit Gal.) quartanæ febris iudicationes ex numero circuitionum fiunt, non dierum. Vbi etiam idem scribit κόσμον dici Hipp. τὴν τάξιν τῶν κρισίμων ἡμερῶν, iudicatoriorum dierum ordinem. Vt enim ἀκοσμίας proprium est ἡ ἀταξία, ita τοῦ κόσμου τάξις. Quem etiam locum mihi haud dubiè exprimere videtur Erot. cùm κόσμου τάξιον apud Hipp. exponit additque vocem esse Atticam, & κοσμίους dici τοὺς εὐτάκτους, moderator & qui benè compositis sunt moribus, & κοσμητὰς τοὺς τῶν ἐφήβων εὐταξίας ἐπιμελουμένους, eos qui adolescentium morib. moderantur. Κόσμος etiam locum significat, vt libr. 2. περὶ γυναικ. (pag. 658. 6.) de vtero dicitur, ἐκ τοῦ κόσμου ᾖ, cùm suo loco motus est. Rursus ibidem (pag. 661. 53.) καὶ πάντα οἱ κατὰ κόσμον ἴῃ, omnia ritè & ordine procedent, benè succedent.

Κότινος oleaster, oliua syluestris, ἀγριέλαιος. Gal. in Exeg. apud Hip. κότινον ἀγρίαν ἐλαίαν exponit. κοτινάς ἐλαία, olea in oleastrũ inserta dicitur. At verò libr. 3. de Morb. (pag. 495. 14.) κοτινάς oleastri baccam significare videtur. νῆστι δίδου ἄνθος χαλκοῦ ἴσον κοτινάδι, ieiuno æris florem baccæ oleastri magnitudine exhibeto.

Κοτὶς Hipp. occiput & posteriorem capitis partem significat. Gal. in Exeg κοτίδι, τῷ ἰνίῳ, τῇ παρεγκεφαλίδι exponit, occipite, posteriore capitis parte. Locus est lib. 2. de morb. (p. 465. 23.) ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐν τῇ κοτίδι, hinc atque hinc in occipite. Quidam locum ad ceruicis neruum & τένοντα accipiunt, ac ceruicis cauitatem illam. Rursus eodem lib. (pag 468. 13.) ὀδύνη λάζεται ἐκ τῆς κοτίδος ἐς τὴν ῥάχιν, dolor ex occipitio ad spinam tendit. Et rursus ibid. (v. 27.) ἄλγημα δὲ τὴν κοτίδα, & dolor est in occipite. Et (v. 29.) καὶ τὴν κοτίδα: & occiput. Vbi exemplaria quædam Regia manuscripta malè ex Scholio quodam adscribunt, κοτὶς ἡ τῆς κεφαλῆς ἡ κορυφή. At κότις Hesych. κέρας est & ὀρχή.

Κοτύλη acetabulum & dearticulationis cauitas dicitur. Sic coxendicis cauitas os femoris excipiens, κοτύλη dicitur Gal. com. 2. in lib. de fract. (pag. 557. 18.) ex Hom. Il. ε. Idem etiam κοτύλας vocare medicos profundos sinus magnis oris & superciliis circundatos scribit com. 1. in lib. de art. (p. 585. 18 H. 783. F.) Sic κοτύλη propriè dicitur ossis cauitas profundior in quam alterum os inseritur, lib. de loc. in hom. (pag. 410. 54.) ἐν δὲ τοῖσιν ἰσχίοισιν ἄρθρα δύο εἰσὶν αἱ κοτύλαι κεκλημέναι, καὶ μηροὶ ἐν ταύτῃσιν ἐνήρθρωνται. In coxendicibus verò duo insunt articuli acetabula dicta, in quos femora inarticulantur. Ex eo genere κοτύλη mensura est liquidorum quæ hemina Aurel. dicitur, cap. 5. lib. 4. tard. pass. Lib. 7. Epid. (pag. 1208. B.) πίνοντι ἑφθὸν ὡς ὄνεια ἀθηναίας κοτύλας ἐννέα γάλα, epoto lacte asinino cocto ad heminas Atticas nouem. Est & κοτύλη αἰγιναίη hemina Æginetica aut Æginea, lib. περὶ γυν. φύσ. (pag 575. 11.) vt & κοτύλη ἀττικὴ ibid. (v. 34.) Κοτύλη apud Hom. etiam significat cyathum & poculi genus concauum, aut vasculum, μικρὸν κυλικίδα exponit Eustath. paruulum cyathum. Apud Athen. lib. 11. Apollodorus κοτύλην Homero esse dicit ποτηρίου τι εἶδος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. Vtitur Homer. Il. χ. (v. 494.) τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε· χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. Atque aliquis ex his qui misericordia mouentur, cotylam præbuit libandam Labiis extremis, palatum autem non madefecit.

Κοτυληδόνες sunt ora & fines vasorum ad vterum pertingentium, ex quibus secundæ dependent, quæ Latinè acetabula dicuntur, quòd scilicet eminentias ad concauarum in cirrhis polyporum partium similitudinem innascentes conceptionis tempore habeant. Per quæ sanguinis superuacaneum singulis mensibus ex toto corpore in vterum repurgatur. De quibus Gal. com. ad aph. 28. lib. 5. & lib. 1. de semine, lib. etiam de vteri dissectione, & lib. 14 & 15. de vsu partium. com. verò ad aph. 45. lib. 5. disertè his verbis quid κοτυληδόνες significent explicat. ἐνιοὺς γὰρ τοὺς τοιούτους μυξώδεα τὰ στόματα τῶν εἰς τὴν μήτραν καθηκόντων ἀγγείων ὑπάρχειν, ἐξ ὧν ἤρτηται τὸ χόριον, ἃ δὴ καὶ κοτυληδόνας ὀνομάζουσιν, ὥς που ἐν τοῖς μάλιστα περὶ τῶν κυνῶν ἀνατομαῖς ἐδείξαμεν... [illegible] αἱ κοτυληδόνες φλέγματος... Πραξαγόρας ἐν τῷ πρώτῳ τῶν φυσικῶν, κοτυληδόνες δὲ εἰσι τὰ στόματα τῶν φλεβῶν τῶν ἀρτηριῶν τῶν εἰς τὴν μήτραν φερουσῶν. Vero nonnunque est simile ora vasorum ad vterum pertingentium in his mucosæ pituitæ plena esse, ex quibus secundæ pendent. Quæ sanè ora acetabula nominauit (non vt quidam existimant) ipsis adnatas carnes glandulosas. Nam & ipse lib. primo de mulieribus ait: Si acetabula pituita referta fuerint, pauciora menstrua fiunt. Et Praxagoras libr. 1. de rebus naturalibus; Acetabula inquit, sunt ora venarum & arteriarum quæ feruntur ad vterum. At locus à Galeno adductus scribitur lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 610. 54.) & repetitur lib. περὶ γυν. φύσ. (p. 568. 41.) vbi & κοτυληδόνας vsurpat Hipp. vt & aphorism. 45. lib. 5. Multi verò κοτυληδόνας esse negant, quæ etiam opinio Gal. tempore inualuit, & ab eo multis locis est exagitata. Et ipse in Exeg. κοτυληδόνας esse dicit, τὰ στόματα τῶν εἰς τὰς μήτρας καθηκόντων ἀγγείων, ὡς καὶ τοῖς περὶ τῆς ἱπποκράτους ἀνατομῆς δέδεικται. oscula vasorum ad vterum peruenientum, velut in libris de dissectione Hippo. r. ostensum est. Erot. verò ipse (vt nec multi recentiores) hanc de vteri acetabulis opinionem non probat, cùm scribit κοτυληδόνας explicans: ... [illegible] ... Has non solùm Hippocrates verumetiam Diocles scriptis prodit esse in vtraque vteri parte cauitates quasdam hæmorrhoidibus similes, in quibus fœtus nutritionem fieri ait. At verò eos falsum tradidisse alias ostendemus. Est & κοτυληδὼν idem quod κοτύλη, cauitas illa in qua femoris caput vertitur, & acetabulum quoque dicitur. Aristot. libr. 1. histor. animal. cap. 13. τὸ δὲ ἐν τῷ ἰσχίῳ ἡ καλουμένη κοτυληδών. Et lib. 4. cap. 7. κινεῖται δ' ἡ στρέψις περὶ τὸ ἰσχίον, ἡ κοτυληδὼν ὡς. Libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν apud Hipp. (pag. 541. 45.) ἐκ τῆς κοτυληδόνος τοῦ ἰσχίου, ex coxæ acetabulo. Vt & paulò post (v. 54.) τὴν κοτυληδόνα τοῦ ἰσχίου τοῦ δεξιοῦ. Vbi tamen κοτυλίδα legisse Gal. in Exeg vocum Hipp satis apparet, qui τὴν κοτύλην τοῦ ἰσχίου exponit ex libr. 1. de Morb. maiore. Sic enim liber περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν in Exeg. semper adducitur. Idem quoq; κοτυλίδα ἐν τοῖς συγκειμένοις τοῦ μοχλικοῦ adfert, quod scribitur lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 274. 59.) & (pag. 279. 11.) vbi κοτυληδόνα & τῇ κοτυληδόνι τοῦ ὤμου, pro τῇ κοτυλίδι legitur, Gal. tamen τὴν κοτυλίδα legisse apparet.

Κουφίζειν alleuare, remittere, & de febrium remissione aut alleuatione dicitur Hippocrati, vt lib. 1. Epid (pag. 362. 21. H. 945. C.) μίαν μὲν ὑποκουφίζοντες, καὶ μίαν ἐπιπαροξυνόμενοι, vno quidem die nonnihil reouirentes, altero ingrauescentes. Rursus ibidem (v. 24. H. ib. D.) σμικρὰ ὑποκουφίζοντες, parũ remittentes Vbi scribit Gal. τὸ μὲν γὰρ κουφίζεσθαι δύναιτ' ἄν τις ἀκούειν τὴν ἀξιόλογον ἐνδοσιν σημαίνειν τοῦ πυρετοῦ, τὸ δ' ὑποκουφίζεσθαι μετριωτέραν. Nam κουφίζεσθαι potest quis intelligere effatu dignam significare febris remissionem, at ὑποκουφίζεσθαι, moderatiorem. τὰ κουφίζοντα μὴ κατὰ λόγον, quæ non secundum rationem leuant, aphorism 27. libr. 2. Sic κουφισμὸς febrium remissio & alleuatio dicitur Erasist. lib. 2. περὶ πυρετῶν. Et Aret. cap. 1. lib. 1. de cur. morb. acut. κουφισμὸς pro leuibus febrium continuarum remissionibus sumit. ξυνεχέες γὰρ πάντη φρενιτικοῖσι οἱ πυρετοὶ, καὶ οὐδὲ ἐνδόσιας μακρὰς, ἀλλὰ βραχείας καὶ ἀσήμους κουφισμοὺς ποιεύμενοι. febres enim suot phreniticis continuæ, neque longas remissiones habent, sed breues & latentes alleuationes faciunt.

Κούφως ἔχειν, leuiter aut mediocriter se habere, vt ægr. 4. lib. 1. Epid. καὶ τ' ἄλλα κούφως ἔχοντι, cùm cætera leuiter haberet. κουφότερα ἀλγήματα leuiores dolores, quibus ἰσχυρότερα, hoc est vehementiores & qui sunt periculosiores opponitur, aphorism. 7. lib. 6. κουφότατον ὕδωρ, aqua leuissima, aphorism. 26. libr. 5. τὰ μὴ θερμαίνοντα τὴν γαστέρα καὶ διαχωρέοντα ταχέως, quæ ventrem minimè

grauat, & citò permeat, exponit Gal. ὥσπερ καὶ βαρὺ λέγομεν τὸ ἐναντίον αὐτῷ, τὸ μὴ διερχόμενον ταχέως, velut contrà grauem vocamus, quæ citò non permeat. Κουφοῖ Erot. λύει apud Hipp. exponit, λύει τὰς ὀδύνας, dolores soluit, sedat. Quibus certè verbis locum lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 424.43.) ὀδύνας κουφοῖ, dolores soluit, exprimere mihi videtur, & ex aphor. 25. libr. 5. exponere. vbi tamen exemplaria omnia & Galen. etiam κουφοῖ leguntur, vt posteà scribimus.

Κοχλία cochlea, quæ κοχλίας dicitur Dioscor. cap. 11. lib. 2. & Gal. libr. 9. Simpl. Eius carne aut etiam muco vtitur Hipp. ad procidentem anum illinendum. Lib. de fistulis (pag. 888. C.) Est enim medicamentum valde desiccans & glutinans, idque citra morsum & aspritudinem. Sed illic κογχλίν fortè pro κοχλίν legitur. Est & κοχλίας ἀφρικανὸς cochlea Aphricana & Limacia, lib. 3. κατὰ τόπ. (pag. 191. v. 123.) Et rursus ibidem (pag. 193. 30.) λιβυκὸς κοχλίας ἀποζεννύμενος ἐν τῷ οἰκείῳ ὀστράκῳ, Aphricana cochlea aut Limacia in propria testa cum nardino aut rosaceo feruefacta, ad aurium dolores recentes adhibetur Asclep. apud Gal. Vbi tamen vitiosé ἀποσβεννύμενος pro ἀποζεννύμενος legitur. Cochleas Africanas combustas ad dysentericos commendat Plinius cap. 7. lib. 30 & ad testium vlcera earum cinerem cap. 8.

Κοχώνη Gal. in Exeg. exponit τὴν σύζευξιν τῶν ἐν τοῖς ἰσχίοις, τὴν πρὸς ἕδραν, commissuram coxendicis quæ est ad sedem. Idemq; addit, δι' ἣν καὶ πᾶς ὁ περὶ τὴν ἕδραν τόπος οὕτως ὀνομάζεται, propter quam tota circa sedem regio eo nomine vocatur. Quibus certè verbis Gal. mihi subindicare videtur locum libr. 1. περὶ γυν. (pag. 594. 1.) καὶ ὀδύνη λάψεται ποτὲ μὲν τὴν ὀσφὺν τε καὶ κοχώνην. Et dolor inuadet nunc lumbos & coxendicis iuncturam quæ est ad sedem. Vbi certè non infœliciter meo iudicio Cordæus, per hanc dictionem, non solùm vtriusque coxendicis, sed omnium quæ sunt circa sedem partium connexionem, sumpsit. Potest & subindicari locus libr. 5. Epid. (pag. 1143. G.) αἱ δὲ ὀδύναι οὐκ ἐξέλιπον, ἀλλ' ἔμπυον ἰσχε τι, τὸ ἰσχίον, καὶ τὴν κοχώνην, καὶ τὸ ἄκρον τοῦ βουβῶνος. Dolores verò non cessabant, sed tum coxendicem, tum illius iuncturam ad sedem (quæ κοχώνη dicitur) tum etiam inguinis loca, suppuratio occupabat. lib. etiam 2. περὶ γυναικ. (pag. 647. 31.) τὰς κοχώνας ἀλγεῖ, coxendices aut iuncturæ coxarum ad sedem dolent. κοχῶναι dicuntur Hesych. τὸ ὑστερον ὀστοῦν τῆς ῥάχεως πρὸς τῷ δακτυλίῳ, spinæ pars quæ vltimata os sacrum & sedem: additque quibusdam dici τὰ ἑκατέρωθεν τὰ ἐγκαθήμενα μέρη, eas partes quæ sunt vtrinque ad os sacrum. Idem etiam scribit τιθέναι καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, poni pro coxendice, & κόχωνα quoque τὰ ἰσχία exponit. Aristoph. & τὰς κοχώνας & τὰ κόχωνα dixit ἐν Ἱππεῦσι, vbi & annotat Schol. κοχώνην dici τὸν ὑπὸ τοῦ αἰδοίου καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῶν ἰσχίων, nimirum partes ad coxendicem & vtrunque femur pudendis subiectas.

¶ Κράδη ramum ficulneum aut surculum ficulnum significat apud Hipp. vt libr. de vlceribus (pag. 877. A.) κράδας ἐν ὀπῷ χλωρὰς χλωρόν, rami ficulnei cum succo corticem viridem. κράδαι exponuntur Gal. in Exeg. συκῆς οἱ ἀκρέμονες, fici rami aut virgulta, κράδας, οἱ μὲν τὰ τῆς συκῆς φύλλα, οἱ δὲ τοὺς κλάδους, hoc est nonnulli ramos capiunt apud Hipp. vt scribit Erot. Libr. περὶ ἑλκῶν (pag. 866. 7) κράδας περιγλυφεὶς τὰς ἐλαίας ξύλον, rami ficulnei decoratum corticem ad apposititia medicamenta adhibeto.

Κραίνω, perficio, effectum reddo, item desino & pertingo. Sic apud Hipp. libr. de art. (pag. 617. v. 3. H. 810. A.) κραίνουσι de spinalis medullæ inuolucris & ligamentis desinentibus aut ad exitum perductis, hoc est ad spinæ finem tendentibus dicitur. Vbi Gal. κραίνουσι, τελευτῶσι, hoc est, desinentibus exponit. In eamque rem Hom. citat. Sic enim apud Gal. legendum videtur, cùm exemplaria omnia vitiosa sint. εἰώθασι δὲ αὐτὸ ὁ Ἱπποκράτης τὸ τελευτῶσιν ὁμοίως τῷ ποιητῇ κραίνειν. εἴπερ οὖν κραίνειν γε καὶ οἱ τετελεσμένον ἐστι. Dixit autem Hipp. ipse desinentibus κραίνουσι, velut poëta. Hæc modo perficiam, finis quoque & exitus bis sit. Idem Gal. in Exeg. κραίνουσι λήγουσι exponit, hoc nimirum subindicato loco, quod etiam ex eodem loco annotauit Varinus. Erot. verò κραίνειν exponit ανύειν, δαπανᾶν, quòd sit κραίνω impero & regno, vt apud Homer. Odyss. θ. (vers. 391.) βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι Legitur etiam apud Hipp. in libello περὶ παρθενίων (pag. 563. 4.) αἱ ἀγχόναι κραίνουσι, strangulationes parant, perficiunt, expediunt, implent, hoc est sese strangulant. Et Hesych. κραίνουσι, πληροῦσι, περιέχουσι, ποιοῦσι, βασιλεύουσι exponit. κραίνω exponitur Varin. πληρῶ, ἀποτελῶ, idemque scribit dici propriè ἐπὶ τοῦ τελεσθῆναι, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῷ νεῦσαι ὑποσχέσθαι. Vt & ἐπικραίνειν dicitur Hesych. τῇ κεφαλῇ ἐπινεῦσαι, τελέσαι, hoc est capite annuere & perficere. Quo etiam respicit κραιαίνω & κραιαίνω, quod est promissa adimplere, exhibere & perficere. Vt κραίνω quasi καραίνω à κάρα deductum videatur, quod est capite annuere, eorum more qui promissum aliquod perficiunt. κραίνω quoque & κραιαίνω efficio, perfectum reddo, ad exitum perduco aut tendo significare videtur, quomodo quæ aliquid perficiunt aut perfectum reddunt, ad exitum ducere & ad finem tendere, ac veluti ad exitum vsque regnare videntur. Eoque modo apud Hipp. sumi posse videtur. Homeri Schol. κραίνουσι διαμένουσιν, ὑπάρχουσι, permanent, perseuerant, existunt, exponit. Κραίνω autem pro κρανῶ Ionicè dicitur, pro τελέσω, & ἐπικρανέω ἐπιτελέσω, ἐπιμελέσω exponit Hesych. & ἐπικραινάς ἐπιμελείας.

Κραιπάλα crapula, omnis capitis ex vino offensio dicitur Gal. com. ad aph. 5. lib. 5. κραιπάλας εἶναι ὅτι πάντες οἱ Ἕλληνες ὀνομάζουσι τὰς ἐξ οἴνου βλάβας τῆς κεφαλῆς, οὐδὲν ἧττον. ἔνιοι γοῦν οἴνου καὶ τὴν ἐτυμολογίαν ἐποιήσαντο τῆς κραιπάλης, ἀπὸ τοῦ κάρηνον πάλλεσθαι γεγονέναι φάσκοντες. Manifestum est autem omnes ex vino capitis noxias Græcis κραιπάλας vocari. Sic namque nonnulli nominis notationem fecerunt, ἀπὸ τοῦ κάρηνον πάλλεσθαι, quasi caput concuti aut percelli dicas. Plinius quoque lib. 23. cap. 1. ex capitis dolore & vertigine crapulam deductam esse testatur. Aët. lib. 4. κραιπάλην τὴν ἐξ οἴνου γενομένην ἀπεψίαν, hoc est cruditatem ex vino obortam esse dicit. Plato verò in Symposio cum cæteris, hesternam ingurgitationem crapulam vocat. Helucum Tertullianus, imprimis grauis scriptor, grauitatem capitis vino creatam nominat, cùm scribit: Liberum eundem apud Ægyptios Osirim, Harpocration industria hederatum argumentatur, quòd hederæ natura sit caput ab heluco defensare. Quod fortè ab eluo deducitur aspiratione addita, vt heluo ab eluendo dicunt, qui intemperanter bona sua eluendo in balneis, aut comessationibus, aut popinis consumit.

Κραμβίον brassicę decoctum significat lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 644. 9.) λελούσθω δὲ τὰς ὑστέρας τῷ ζωμῷ τοῦ κραμβίου. Locellos autem medicamento quod cum brassicæ decocto paratur, eluito. Quem locum subnotans Gal. in Exeg. κραμβίῳ κράμβης ἀφεψήματι, hoc est, brassicæ decocto, exponit. Erot. verò κραμβίον Siculis cicutam dici testatur, & Hesych κραμβίον τὸ κώνειον exponit.

Κρανέϊναι ῥάβδοι virgæ corneæ, bacula cornea, ex corno arbore ob soliditatem, lib. de frac. (pag. 566. 46. H. 771. H.) ἔπειτα κρανείνας ῥάβδους λαβὼν ἴσας μέγεθος ἀλλήλῃσιν ἐχούσας. Postea corneis virgis sumptis magnitudine inter se æqualibus.

Κρατεῖν, vincere, superare, moderari, continere, vt κρατεῖν τῆς κεφαλῆς, caput continere & moderari, de phrenitico dicitur qui vociferans caput semper agitabat neque continere poterat, libr. 7. Epid. (pag. 1210. G.) οὐ δυνάμενος δὲ κρατεῖν τῆς κεφαλῆς, neque caput continere poterat. Κρατεῖσθαι autem vinci, superari, & de cibis dictum eos immutari, concoqui, apponi & assimilari significat. Quod scribit Gal. comm. 5. in lib. 6. Epid. (p. 519. 15. H. 1185. F.) ἀκουστέον δὲ κρατεῖσθαι τὸ μεταβάλλεσθαι, πέττεσθαι, καὶ προστίθεσθαι, καὶ ὁμοιοῦσθαι τῷ σώματι. κρατεῖσθαι autem obaudiendum est immutari, & concoqui, & apponi, & corpori simile reddi. κρατεῖσθαι etiam significat à morbo expugnari aut superari, & ægri dicuntur ὑπὸ τῶν νοσημάτων κεκρατημένοι, deplorati, & qui morbis inexpugnabilibus ac desperatis laborant, quasi à morbis victi aut superati. Libr. περὶ τέχνης (pag. 3. 27.) τὸ μὴ ἐγχειρέειν τοῖσι κεκρατημένοισιν ὑπὸ τῶν νοσημάτων, deploratos non attingere (quod citat Gal. com. ad aph. 29. lib. 1.) Et rursus ibid (pag. 1. 17.) Et (pag. 6. 43.) de morbis obscuris & qui oculis conspicui non sunt. οὐ μὴν ὅτι ἄδηλα κεκράτηται, ἀλλ' ὡς δυνατὸν κεκράτηται. non ideò quòd occulti sint inexpugnabiles esse, hoc est attem aut cognitionem nostram superent, sed quoad fieri possit superentur, id est, cognoscantur & præsidiis subigantur, videlicet quantum ægrorum naturæ ad inuestigandum conferunt, & explorantium morbos ingenia, naturæ solertia ad perscrutandum valent.

Κρατεραύχενες qui valida sunt ceruice, aph. 2. lib. 6. Epid. sect. 1.

Κρατήρ paruus crater, lib. περὶ γυναικ. φυσ. (pag. 576. 16.) ἐγχέας ἐς κρατήρα, in craterem fundito. Vtitur autem ad vteri fotus faciendos, cuius vice aliàs ollam adhibet & χύτρον vocat, vt lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 673. 4. 33.)

Κρατυνέσθαι, firmari, stabiliri, corroborari, solidescere, ferruminari, de ossibus quæ coalescunt dicitur, Celsus conferuere ossa dicit cap. 10. lib. 8. de fract. (pag. 537. 1. H. 756. E.) ἐν τριήκοντα δὲ μάλιστα τῇσι ξυμπάσῃσιν κρατύνονται ὀστέα τὰ ἐν τῷ πήχει τὸ ἐπίπαν. Nam triginta ferè ad summum diebus cubiti ossa omninò coalescunt. vbi κρατυνέσθαι πωροῦσθαι exponit Gal. & Paulus cap. 100. lib. 6. Rursus quoque lib. de fract. (pag. 541. 57. H. 758. C.) κρατύνεται δὲ μάλιστα βραχίων ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσιν. firmatur autem brachij os diebus ferè quadraginta. Vbi etiam κρατυνέσθαι exponit Gal. τὸ πώρῳ συνδεῖσθαι τὰ κεχωρισμένα μέρη τοῦ συντριβέντος ὀστοῦ, separatas comminuti ossis partes callo colligari & ferruminari. Conferi ossa dixit Celsus cap. 7. lib 8.

Κραταιρίης robur, ætatis florentis & consistentis firmitudinem & vires

& vires indicat aphor. 19. sect. 8. lib. 6. Epid.

Κρίκεω Galen. in Exeg. ex Hipp. lib. 2. de Morbis maiore adducit, scribitque fictitiam esse vocem & τὸν μοχθηρὸν ἦχον significare, h. e. molestum & odiosum sonum. Verùm cùm Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, secundus de morbis maior passim citetur à Galeno in Exeg. vt multis exemplis iam confirmatum habuimus: mihi verò fit simile Galenum aliter legisse quàm exemplaria nostra scribant. Neque enim in toto libro περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν vocem [κρίκεω] scriptam reperias. Ac si coniectura vti, hac in re liceat, existimo Gal. κρίκειν pro κέρχνειν legisse, vt mihi videatur locus subnotari qui legitur (pag. 544. 45) καὶ ὁ φάρυγξ δοκεῖ κέρχνειν, & fauces strepitum quendam aut stridulum sonum edere videntur, in suppuratis ex tuberculis pulmonis. Quòd si κρίκειν legas, & fauces molestum quendam aut odiosum sonum edere videntur. In suppuratis enim ex tuberculis pulmonis fauces exasperantur, & raucum quiddam ac odiosum insonant. Sic apud Gal. in Exeg. κρίκειν, & ὑποσαρκοπαθοῦσι τὰ ὑποφατικὰ ἔχειν leg. existimo, vt κρίκειν vox sit fictitia, quæ molestum aut odiosum quiddam insonare indicet. Est enim κρέκειν, κρούειν, pulsare, & propriè τὴν κιθάραν κρέκειν significat, quod est citharam pulsare. Et Hesychius κρέκειν κιθαρίζειν exponit. Sic Aristoph. in auibus κρέκοντ' αὐλὸν dixit, ἀντὶ τοῦ λαλοῦσα, vt exponit Schol. Κρέκειν etiam impropriè τὸ ἠχεῖν significat, & κρέκοντες ἠχοῦντες exponuntur. Et Aristoph. in eadem fabula cygni πτέρυξι κρέκοντες dicuntur, alarum quassu & motu sonum cientes aut clangorem edentes. Hinc quoque κρίκελος exponitur Hesych. θρῆνος, fletus, ploratus aut eiulatus, qui & molestus ac odiosus quidam est sonus.

Κρέμασον κρέμασον, quod est suspendito, apud Hipp. exponit Erot. At verò apud Hipp. κρεμάσαι legitur lib. de art. (p. 583. 16. H. 782. B.) ὑποσχομένην ὅπως ἀμφὶ τὸν ὦμον τὸν ἑωυτοῦ κρεμάσας τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὴν μασχάλην. id in animum inducentem, vt ex humero suo hominem ala suspendat. Et rursus ibidem (pag. 653. 45. H. 832. G.) κρεμάσαι χρὴ τὸν ἄνθρωπον τῶν ποδῶν πρὸς μεσόδμην δεσμῷ ἰσχυρῷ. Hominem pedibus ex transuersa mediæ domus trabe, vinculo valido suspendatur. Vbi tamen mihi videtur Erot. κρέμασον pro κρεμάσαι χρὴ legisse, istumque locum subnotasse, vt ex aliis eius loci dictionibus explicatis satis apparet. Est & ἐκκρεμάμενος etiam lib. de art. (pag. 659. 53. H. 838 C.) ἐκ δὲ τοῦ σφυροῦ οἱ ἀγγήιον ὕδωρ ἐγχέαντας ἐκκρεμάσαι, ex affecto autem vas fictile aqua plenum appendendum. Et rursus (pag 660. 3. H ibid. D.) ἐκ δὲ τοῦ σιναροῦ ἐκκρεμάσαι βάρος ὅσον ἀρκέσει. Læso verò pondus quantum conuenire videbitur, appendatur. Rursus ibidem (p. 654. 9. H. 833. A.) ὡς ὅτι ἐλάχιστον χρόνον κρεμάμενος, vt quàm paucissimo tempore suspensus sit. Et (ibid.) ὅπου δὲ κρεμασθῇ, vbi verò suspensus fuerit. Et rursus ibidem (v. 23. H. ibid B) ταχὺ δὲ τὸ σῶμα τοῦ ἐκκρεμασθέντος ἐξαπίνης ἐκκρεμασθήσεται, repente ad suspensi hominis corpus appendere. Rursusque ibidem (v 25. H. ib.) αὐτό τε γὰρ τὸ σῶμα κρεμάμενον τῷ ἑωυτοῦ βάρει κατάτασιν ποιέεται, ὅ, τε ἐκκρεμασθείς. Nam & corpus ipsum suspensum suopte pondere extensionem facit, & qui appensus est. Et (pag. 657. 52. H. 836. B.) ὁ γὰρ πῆχυς τοῦ ἐκκρεμαννυμένου. Eius enim qui appenditur cubitus. Et (pag 658. 25. H. 836. H.) δεῖ μέντοι τὸν ἐκκρεμάμενον ἐπιστήμονα εἶναι. Eum tamen qui appenditur gnarum esse oportet. Est & κρέμασις suspensio. lib de art. (pag. 657. 52. H. 836. B.) ἡ δὲ κρέμασις οὐχ ἁρμόζει τούτῳ τῷ τρόπῳ τῆς ἐκπτώσιος τοῦ ἄρθρου. Huic autem luxationis modo suspensio minimè conuenit. Et (pag. 658. 40. H. 836. H.) ἀλλὰ περὶ μέσον τὸν μηρὸν καὶ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστέον τὴν ἐκκρέμασιν ποιέεσθαι. sed circa medium inter fœmineum & iuxta os sacrum appensionem faciat. Sic κρεμασμὸς etiam idem quod κρέμασις significat, nempe suspensionem, vt lib. de art. (p. 624. 3. H. 816. H.) κρεμασμὸς ἐς τῶν πλευρέων, costarum suspensio, vbi inedia vasa vacuantur, & tunc costæ suspenduntur, quæ ventris repletione moderata diriguntur & fulciuntur. Lib. de fract. (pag. 558 v. 26. H. 765. F.) ἐγκατακρεμάμενον τὸ κάτηγμα ἔχειν, suspensam fracturam tenere, aut fracturam dependêre.

Κρήγυον, bonum, vtile, cordi iucundum & gratum. Gal. in Exeg. κρήγυον τὸ ἀγαθὸν exponit. Erot. ἀληθὲς, additque nonnullis τὸ ἀγαθὸν significare, adducto Homeri testimonio Il. α. (v. 106.) μάντι κακῶν οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. Vtitur hac dictione Hippoc. in Coac. (pag 121. G.) ἀλλ' ἐστὶ γονάτων πόνος κρήγυον. Sed neque genuum dolor probari potest. κρήγυον Hesych. ἀγαθὸν, ἀρίδηλον, ὑγιὲς, explicat, quomodo etiam scribitur quibusdam exemplaribus apud Hippoc. At ferè omnes κρήγυον scribunt, quod etiam Homeri Schol. τὸ ἀγαθὸν exponit.

Κρῆθμος fruticosa est & foliosa herbula in maritimis & petrosis nascens, gustu salsa & amara, vnde abstergit & siccat, vrinas & menses ciens, κρηθμοῦ φλοιὸν, crethmi corticem ex vino ieiunæ propinat Hipp. in vteris aqua inter cutem laborantibus, cum pæoniæ granis & sambuci semine, lib. περὶ γυναικείων. (p. 563. 56.) Vt & aliàs vsurpat ad vteri dolores (ibid. pag. 573. 2.) & κρηθμοῦ ῥίζας, crethmi radices, (ibid. 572. 42.) vbi tamen κρήθμου passim legitur, quemadmodum apud Diosc. cap. 157. lib 2.

Κρημνοὶ apud Hip. exponuntur Gal. in Exeg. τὰ χείλη τῶν ἑλκῶν, οἳ ἐν τῷ περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον, καὶ τὰ πτερυγώματα τοῦ γυναικείου αἰδοίου, vlceris labra, velut lib. de locis in homine, & pudendi muliebris alæ. Sed apud Erot. κρημνοὶ pro κρημνοὶ scribitur, vbi τὰ χείλη τοῦ γυναικείου αἰδοίου explicat, hoc est labra aut margines pudendi muliebris. Pollux quoque libr. 2. vtrinque carnosa muliebris pudendi corpora, μυρτοχείλας, ἢ κρημνοὺς, ἢ πτερυγώματα dici scribit. Rufus verò Ephes. in primo τῶν περὶ ὀνομασίας μορίων μυρτοχείλας vocat vtrinque posita carnosa corpora (libr. verò secundo μυρτόχειλα) quæ nostræ ætatis medici πτερυγώματα, hoc est, alas nominant. Ea Euryphon κρημνοὺς, quasi dicas præcipitia, nominat. Varinus quoque annotat κρημνοὺς dici τὰ χείλη τῶν ἑλκῶν, καὶ τὰ πτερύγια τοῦ γυναικείου αἰδοίου apud Hipp. καὶ τοὺς ὀξυχέρους τόπους, eminentia ac prærupta loca. κρημνὸς verò præcipitium significat, aut locum pendentem, & fossæ aut fluminis marginem ac ripam. Et Hesych. exponitur ὄχθος, ὀξὺ χῶ πέτρας καὶ ὄρους, βάθος, χάσμα. margo, rupium ac montium prærupta altitudo, præcipitium & vorago. At locus qui à Gal. adducitur, scribitur lib. de loc. in homine (pag. 418. 44.) καὶ οἱ κρημνοὶ μεγάλοι ἔωσιν τοῦ ἕλκεος & vlceris labra magna extiterint, à similitudine quam habent cum riparum aut fossarum marginibus. Pro muliebris verò pudendi eminentiis etiam sumitur ibidem (pag. 423. 27) καὶ ἢν μὲν μὴ βάλληται τὸ στόμα αἱ μῆτραι, καὶ μὴ ψαύωσι τῶν κρημνῶν, καταπεπτωκυῖαι ἔξω, σμικρότερον νόσον ἔχει. Et quandoquidem vteri demisso suo osculo, muliebris pudendi labra minimè attingentes, foras transmoti fuerint, leuissimus est morbus. Rursus ibidem (v. 19.) ἐπὴν δὲ καταπεσοῦσαι ἐς τὸ ἔμπροσθεν, ἐμβάλλωσι τὸ στόμα ἐς τὸν κρημνόν. Vbi autem demisso in pudendi labra osculo, in anteriorem partem promoti fuerint. Ac rursus ibidem (v. 31.) ἔπειτα δὲ ὁ στόμαχος ὁ μήτρης ἐπιπωματίζει, ἐπὶ τὸ ἐμβαλόντα ἐς τὸν κρημνόν. deinde ex eo, quòd in pudendi labra incumbit, vtero obturato & velut operculo tecto.

Κρηπῖδες χῖαι, Chiæ crepidæ aut crepidulæ, calceamenti genus quo vtitur Hipp. lib. 4. de art. (pag 643. 48 H. 818 C.) ἐν κυλλώσεσι, & in his qui ab ortu vari sunt, aut quibus crus in exteriorem partem distorquetur, pes verò intrò conuertitur. Sunt autem crepidæ aut crepidulæ Gellio libr. 13. cap. 20. calceamenti genus quod Græci κρηπῖδας vocant. Idem soleas à Castritio Rhetore dictas innuit. Vnde soleatos dictos senatores qui crepidas haberent. Omnia enim fermè id genus, quibus plantarum calces tantùm infimæ teguntur, cætera propè nuda & teretib. habenis iuncta sunt, soleas dixerunt, nonnunquam voce Græca crepidulas. Idem quoque Gallicas vocatas innuit, & nouum verbum esse vult, quo tamen vsus est M. Tul. Antoniana secunda. Etsi quidam apud Tul. Gallicas lacernæ genus esse existimant, quo Galli pluuioso tempore vtuntur.

Κρησέρα cribrum pollinarium significat, per quod farina expurgatur. Κρησέρα Gal. in Exeg. est ὁ τῶν ἀλεύρων πτίσεως ἐκμασσόμενος. μάλιστα δὲ τὰς ὀθόνας αὐτὸ λέγει. Vbi certè pro ὁ τῶν ἀλεύρων πτίσεως, ὁ ἀλευρότηθος, aut ὁ ἀλεύρων σήθησις leg. vt sit vas illud & excussorium linteum per quod farina cribratur & excutitur, aut sacculus quidam lineus per quem farina transcolatur. Est enim ἀλευρότηθος Hesych. τὸ κόσκινον καὶ τὸ τὰ ἄλευρα διαττώμενον, cribrum & vas per quod farina excutitur & excolatur. Pollux lib. 6. cap. 11. ἀλευρότηθον esse dicit, cribrum aut excussorium pollinarium è lino, εἰ τε κοσκίνου κύκλῳ ἀντὶ τῶν σχοίνων λινοῦν τι ἐνδέοιτο ὡς ἐκκαθαρθείη τὰ ἄλευρα ἀκριβέστερον. si cribri circumferentiæ iuncorum loco linteum aliquod aptatum fuerit, quo purius farina expurgetur. Erot. κνησέρας pro κρησέρας apud Hipp legisse videtur, & κνησέρας esse dicit ῥάκος χονδρὸν καὶ ἀραιὸν δι' οὗ διηθεῖται τὰ διὰ σινδόνος. pannum rarum, per quem quædam veluti per colum transcolantur. Videtur autem locus lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 642. 30.) ab Erot. subnotari, in quo agitur de adianto siccato, tuso & per cribrum excusso, in vino nigro odorato exhibito. Vbi tamen vitiosè omnibus in exemplaribus ita legitur. ἀδίαντον ξηρὸν κόψας καὶ διασείσας δι' ἄκρου αἰρῶς, ἐν οἴνῳ διδόναι ἐν οἴνῳ μέλανι εὐώδει κεκρημένῳ. Nam pro δι' ἄκρου αἰρῶς διὰ κρησέρας, aut vt legit Erot. διὰ κνησέρας legendum existimo, vt sit per cribrum excussum & transfusum. Aut certè locus libr. περὶ ἀφόρων (pag. 680. 17.) ab Erot. subindicatur, vbi legitur: ἵππειον γάλα ἑψῆσαι ὡς διὰ κρήσρης ὡς λεπτοτάτης καὶ καθαρωτάτης. Sed pro διὰ κρήσρης διὰ κρησέρας aut κνησέρας legendum censeo, vt sit, Lac equinum coctum per tenuissimum & purissimum cribrum excolato. Codex Aldinus δι' ἄκρης ibi legit, vt libr. 2. περὶ γυναικείων, & asteriscum apponit, qui locum magis suspectum reddit. Exemplaria quædam manu scripta Regia διὰ κρησέρας legunt.

Κριθὴ hordeum dicitur, vnde κρίθινον ὕδωρ, aqua hordei, quam in

vehementi siti propinat Hipp. libr. de rat. vict. in morb. ac. (p. 106 18. H. 401. 47.) κρίθινον etiam quod est hordeolum aut hordei granum pro hordei decocto fuoit lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 380 53.) ὄϊος ὀπτὸν κριθῆς ὕδατι ἐκ τοῦ ἐπαιθρίου. caro ouilla cum hordei decocto sub dio per noctem exposito. Ibidem quoque κρίθιον dicitur, sed mihi suspecta est lectio. Est etiam κριθὴ tuberculum oblongum palpebræ cilio externa parte qua pili sunt obueniens, nobis à similitudine hordeolum dictum. Huiusmodi autem palpebrarum abscessus πόσθια quoque vocantur, hoc est præputiola, vt scribit Gal. lib. 4. comp. pharm. κατὰ τόπ. (pag. 110. 36. & 221. 50.) In Isagoge etiam scribitur (p. 386. 23.) κριθαὶ δὲ ἃ καὶ πόσθια λέγεται ὅταν τι ἐπὶ τῶν βλεφάρων περὶ τῶν τριχῶν ἐκπέφυκε παραμήκης ὅμοιον κριθῇ κατὰ τὸ σχῆμα φύηται. γίνεται δὲ καὶ ἄλλα μείζονα κατὰ μέσα βλέφαρα κριθαὶ λεγόμενα. Hordeolum verò, quod & præputiolum, dicitur cum parte interna palpebrarum iuxta corollas suppuratio oblonga figura hordeo similis oboritur. fiunt & alia quoque maiora in mediis palpebris eodem dicta nomine. κριθὴ authori Definit. Med. (p. 400. 19.) ἐστιν ὄγκος ... ἐπὶ τοῦ βλεφάρου ... κριθῇ ὅμοιον. Hordeolum est humoris circa palpebram concretio oblongior, hordeum referens Paulo libr. 3. cap. 22 κριθὴ ἐστι ... κατὰ τὸ βλέφαρον ... Hordeolum paruulum est abscessus tuberculum, oblongum, palpebræ cilio obueniens. Celsus lib 7. cap 7. In eadem palpebra super pilorum locum tuberculum paruum nascitur, quod a similitudine hordei a Græcis κριθὴ nominatur. Eoque significato hanc dictionem vsurpat Hippocr. lib. 2. Epid. (pag. 1010. G.) ἐπὶ τῷ βλεφάρῳ τῷ ἄνω κριθὴ ἐγένετο. in superiore palpebra hordeolum innatum est.

Κρίκοι annulum & circulum significat. Κρίκοι vocat Hipp. cartilagines ... quibus arteria aspera velut circulis constat, à quibus aspera & inæqualis euadit (βρόγχια dicuntur Gal. lib. 7. de vsu partium) In libello περὶ καρδίης (pag. 915. H) de ea loquens, κρίκοι ξυγκειμένη ... annulis inter se similibus constans, & in superficie in utroque rotunda apiata. Sic Celsus initio lib. 4. huiusmodi cartilagines circulos vocat cùm de aspera arteria ita scribit. Constat ea circulis quibusdam compositis ad imaginem earum vertebrarum quæ in spina sunt, ita tamen vt ex parte exteriore aspera, ex interiore stomachi modo læuis sit. inde autem fit κρικόω & ἐγκρικόω, quod est annulis traiicio, infibulo, aut fibulæ modo illigo & percitio. Hippocrat. lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag 179. 54.) ... costasque & vertebras ad spinam infibulauit, aut annulis traiecit, hoc est ad spinam annulorum modo connexuit aut illigauit. ἐγκρικώσας Erot. ἐνδήσας exponit, non enim est. Verum in exemplaribus nostris ἐγκρικώσας pro ἐγκρικώσας scribitur, vt rectè annotauit Henr. Steph. & ἐνδήσας pro ἐνδήσας, quod est illigauit, perinexuit. Sic & annotatum ex Corinthio Ionas ἐγκρικώσας τὸ ἐνδῆσαι dicere. Verùm ἐγκρικώσας vitiosè legitur. Κρίκοι etiam vocat annulos & circulos Hipp. in bibus coriaceis insutos ad distentionem cruris per virgas corneas moliendam, in Mochlico (pag. 868. D.) quos sinus & ansas appellat libro de fract. (pag. 560. 43. H. 771. G.) ἀγκύλας, in quas retinacula ex duplici aut simplici loro insinuantur.

Κρίμνον farina crassior dicitur, & crassiorem in modum aut negligentius molita, & quæ per cribrum laxiora habens foramina transmissa est. Dioscor cap. 112. lib. 2 κρίμνον esse scribit, ἀδρότερον τῇ κατεργασίᾳ τὸ ἄλευρον γινόμενον ἐκ τῆς ζειᾶς καὶ πυροῦ ἐξ οὗ ὁ πολτὸς γίνεται, crassiorem ex zea triticoque farinam ex qua fiunt pultes Gal. quoque libr 7. simplicium (pag. 94. 27.) κρίμνον vocari scribit τὸ παχυμερὲς τοῦ τε πυρίνου καὶ τοῦ ἐκ τῆς ζειᾶς ἀλεύρου, crassiorem ex tritico aut zea farinam. Idem in Exeg. κρίμνα exponit τὰ ἀδρομερέστερα τῶν ἀλφίτων, polentam crassiorem, hoc est crassiores hordei tosti partes, quæ grandiusculæ remanent, neque ad vnguem sunt in farinam molitæ. Rursus Com. 2. in Prog. (pag. 140. 43. H. 40. 38.) κρίμνα καλοῦνται τὰ τοῖς ἀλφίτοις ἐμφερόμενα τῆς πεφρυγμένης κριθῆς μόρια μεγάλα, διαπεφευγότα τὸ ὁλοσχερὲς τῆς ἐν τῇ μύλῃ κατεργασίας ἀκριβές. κρίμνα vocantur magnæ hordei tosti partes, quæ videlicet exactam molæ contusionem effugerunt. Et rursus ibidem, ἐν μὲν γὰρ τοῖς ἀλφίτοις τὰ μὴ κατατεθραυσμένα εἰς ἄκρως λεπτὰ μόρια, ταῦτα κρίμνα. In polenta namque quod in summè tenues partes comminutum non est, κρίμνον dicitur. Apud Hipp. autem sæpe vsurpatur in potu τὸ ἀπὸ τῶν κρίμνων ὕδωρ, aqua in qua farina crassior macerata fuerit. vt lib. 2. de Morb. (pag. 466. 12.) τὸ ἀπὸ τῶν κρίμνων ὕδωρ πινέτω. Et rursus (pag. 467 45) πινέτω δὲ τὸ ἀπὸ τῶν κρίμνων Et (pag. 470. 52.) πινέτω δὲ διδόναι τὸ ἀπὸ τῶν κρίμνων ὕδωρ. Et (pag. 475. 20.) διδόναι πίνειν τὸ ἀπὸ τῶν κρίμνων Et (pag. 483. 45.) ... πίνειν τὸ ἀπὸ τῶν κρίμνων. Et (pag. 484. 19.) ... τὸ ἀπὸ τῶν κρίμνων. Et lib. 7. Epid. (pag. 1212. D.) ... χυλοὺς καὶ τὸ ἀπὸ κρίμνων ὕδωρ. Quibusdam autem succos & aquam in qua farina crassior macerata esset, offerentibus. Et rursus ibidem (p. 1229. G.) ὁ πότος τὸ ἀπὸ κρίμνων, potus erat aqua in qua farina crassior macerata fuerat. Sic enim legendum diximus nostris eum in locum Annotat. cum ἀπὸ πιῶν passim legant omnia exemplaria. Quibus in locis farinam hordei crassiorem aqua maceratam eamque potui exhibitam intelligit. Cuius potionis formam describit lib. 3. de Morb. (pag 497. 12.) his verbis inter potiones refrigerantes. τῶν δὲ κρίμνων κριθίνων ἀδρῶν ἡμιχοίνικον, ὕδατι χοᾶ ἐπιχέας, ὁκόταν ἀνοιδῇ τὰ κρίμνα, τρίβειν τῇσι χερσὶν ἕως ἂν λευκὸν τὸ ὕδωρ γένηται. καὶ ἀδιάντου δραχμίδα ἐμβαλὼν, αἰθριάσας δίδου. farinæ hordei crassioris dimidiæ chœnici, affuso aquæ congio, vbi iam intumescunt crassiores farinæ partes, manibus terito dum aqua albescat, & iniecto adianti pugillo, sub dio expositum exhibeto. Sic lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 610. 1.) τὸ ἀπὸ κρίμνων, hoc est aquam in qua farina crassior sit macerata, ad refrigerandum propinat. Interdum quoque farinam cum aqua potui exhibet Hipp. vt lib. 2. de Morb. (pag. 474. 6.) ... πιεῖν ἄλφιτον καὶ ὕδωρ. Et rursus (pag. 481. 14.) καὶ τὴν ἡμέρην ταύτην πιὼν ἄλφιτον καὶ ὕδωρ. Κριμνώδεες ὑποστάσιες dicuntur Hipp. sedimenta in vrinis quæ hordei tosti non exactè moliti crassiores partes referunt, indeque perpetuò damnantur, quòd magnum internum incendium & sanguinis exassationem, vehementemque partium internarum colliquationem, summam perniciem, aut longam morbi protractionem denunciant, vt ostendimus nostris in lib. 1. & 3 Epid. Annotat. In Progn. (pag 140. 41. H. 40. 38.) κριμνώδεες ἐν τοῖσιν οὔροισιν ὑποστάσιες πονηραί. Sedimenta in vrinis crassioribus hordei tosti non exactè moliti partibus similia, mala sunt. Vbi eiusmodi sedimenta damnat Gal. quòd ex assato crasso sanguine & colliquatis inæqualiter carnibus contingant. ἐκεῖθεν πυρέσσουσιν ἐν τοῖσιν οὔροισιν κριμνώδεες αἱ ὑποστάσιες γίνονται, σημαίνει τὴν ἀρρωστίην πολυχρόνιον. febricitantibus si sedimenta hordei tosti non exactè moliti crassioribus frustulis similia in vrinis contingant, longam fore ægritudinem denunciant. Vbi scribit Gal. experientia contestatum esse huiusmodi subsidentias in vrinis summum portendere exitium, eosque qui in morbis eiusmodi vrinas habuerunt aut omnes morte fuisse præreptos, aut non nisi ægrè ac tardè longa morbi protractione liberatos. Idem lib. 1. περὶ κρίσεων (pag. 397. versic. 37.) κριμνώδεις ὑποστάσεις damnat quòd & cruditatem & alioqui perniciem portendant, quodque δυοῖν ὄντα διαθέσεων γνωρίσματα, συντήξεως ἀδρομερῶν, καὶ θερμασίας καυσώδους ἐκφρυγούσης τὸ αἷμα, hoc est, duas indicent affectiones, crassiorum partium colliquationem, & æstuosam caliditatem sanguinem torrefacientem. Ac rursus Comm. 5. in libr. 6. Epid. (pag. 514. 16.) κριμνώδεις ὑποστάσεις in vrina videri scribit, in partium corporis, ac præcipuè hepatis colliquatione. Quæ si sint crassiores, & duriores, non tamen albidæ, colliquescentis carnis in corpore notas præbent, sicut & nigræ lienis magis. ὑποστάσεις κριμνώδεις vsurpatur etiam Hipp. ægrot. 2. libr. 1 Epid. & ægrot. 3. libro tertio. Epid οὖρα λεπτὰ ποικίλα, ἐναιωρήματα ἔχοντα, κατὰ μικρὰ, οἷα κρίμνα στρογγύλα. Vrinæ tenues, in quibus varia inerant suspensa quædam in medio innatantia, hordei tosti non exactè moliti crassioribus fustulis ferè similia, genitaleque semen referentia Sic κριμνώδεες ἐρῶντες dicuntur in Coac. (pag. 161. H.) in conuulsionum suspicione, vrinæ quæ hordei tosti non exactè moliti crassioribus frustulis similia contineant, vt & κριμνώδεες οὖροι ibid. (pag. 210. H.) κρίμνα ἐξ ἀρίστων farinam crassiorem pruinis coctam significant lib 4. Epid. (pag 1136. C.) At κρίμνα ἀλφίτων ἀδρὰ cùm dicit Hipp. (vt scribit Gal. in Exeg.) τὰ μέγιστα τῶν ἀλφίτων δηλοῖ, crassiores farinæ aut polentæ partes, & quæ crassiorem in modum molitæ sunt indicat. Sic libro secundo περὶ γυναικ. (pag 639. versic. 38.) scribitur, κρίμνα ἐκ ἀλφίτων ἀδρὰ φώζειν. crassiores polentæ partes torrefacere. Et libr. 3. de Morb. (pag 496. 11.) κρίμνων κριθίνων ἀδρῶν ἡμιχοίνικον. farinæ hordei crassiorum & pleniorum partium chœnicem dimidiam. Κρίμνον etiam scribitur apud Hipp. & polentam ex crassiore farinæ parte minus exactè molitam significat, libr. περὶ γυν. φύσ. (pag. 572. 5.) κρίμνον ἐξερείκτον, polentam crassius fresam exponit Cornar. Sed locus mihi valde suspectus est, tum quòd κρίθιον legit Caluus, tum quòd lib. 1. περὶ γυν. (pag. 623. 46.) vbi remedium illud repetitur, pro κρίμνον ἐξερείκτον, πυροὺς ... ἐρείκων scribitur, & pro ἐξερείξας ἐξερεῖξαι aut ἐξερίξαι legendum existimo, ab ἐρείκω aut ἐρίκω. Ἐρίγμον certè legi posse aliquando existimaui, vt sit ἐρίγμον idem quod ἐρικτὸν aut ἐρεικτά. ἐρεικτὰ autem σῖτος ... καὶ ... & ἐρικτὸν ... Hesych. exponitur, triticum fractum, contusum, pistum, confractum aut fresum & bene subactum. ἐρίγμα pro ἔρεγμα, aut ἔρεγμα, quod est vsitatissimum, ab Aristoph. vsurpatum asseritur. Verum si ἔρεγμα legatur ἐξερεῖξαι vacare videbi-

videbitur. Locum quoque suspectum faciunt exemplaria manu scripta Regia, quæ ἀήμολα & λάμολα hoc loco legunt, nullo omninò sensu.

Κρίσις indicium aut iudicationem significat, & generali sua notione subitam omnem in morbo mutationem indicat, siue ad salutem, siue ad mortem fiat, siue in peius, siue in melius. Gal. Comm. ad aphorism. 13. lib. 2. ἡ μὲν κρίσις ὀξύῤῥοπός ἐστιν ἐν νόσῳ μεταβολὴ πρὸς ὑγείαν ἢ θάνατον. Iudicatio est subita in morbo ad sanitatem vel mortem commutatio. Rursus Comm. ad aphorism. 13. libr. 2. ὀλίγον [illegible] ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ τὰς μεταβολὰς ποιοῦνται μεγάλας, ὅπερ ἴδιόν ἐστι τοῦ κρίνεσθαι. τὰς γοῦν τοιαύτας μεταβολὰς ὑπὸ ἀθρόως ἐν νόσῳ γινομένας, [illegible] ὀνομάζει κρίσεις, [illegible] ἀθρόως [illegible] τῶν [illegible], ἢ ἀποθνησκόντων, [illegible] μεταβολὴν μεγάλην [illegible] ἐπὶ σωτηρίαν, ἢ ὄλεθρον, [illegible] ἀποθνησκόντων. [illegible] τὰς ὀξυῤῥόπους ἐν αὐτοῖς μεταβολὰς, ὡς αὐτὸς ἐδίδαξεν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐπιδημιῶν εἰπών. ἐπὶ σωτηρίαν, ἢ ὄλεθρον, ἢ ῥοπὴν ἐπὶ τὸ ἄμεινον, ἢ τὸ χεῖρον. Non abs re igitur breui tempore magnas faciunt mutationes, quod perinde est ac si iudicari dixeris. Siquidem mutationes huiusmodi cùm in morbo repente contingunt Hippocrates ipse iudicationes appellat, ægrotantibus ipsis interdum subitò sanitati restitutis, aut mortuis, interdum quoque magnam quandam ad salutem vel perniciem mutationem facientibus, qui tamen non subitò seruantur aut moriuntur. Adeo vt quatuor in ipsis repentinæ mutationes fiant, quas ipse lib. 1. Epid. his verbis edocuit. Ad salutem aut perniciem mutatio fit, aut in melius aut deterius propensio. Rursus quoque Com. 3. in Progn. (pag. 153. 57.) ὁ γὰρ [illegible] κρίσις [illegible] διηγήσεως [illegible], [illegible] τὴν ὀξύῤῥοπον ἐν νόσῳ μεταβολὴν, γινομένην [illegible] τέτταρσι τρόποις. ἢ γὰρ ἀπαλλάττονται τῶν νοσημάτων εὐθέως, ἢ μεγάλην μεταβολὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἴσχουσιν, ἢ ἀποθνήσκουσιν εὐθέως, ἢ χεῖρον ἴσχουσι πολλῷ. τὰς μὲν οὖν πρώτας δύο κρίσεις, ἁπλῶς ὀνομάζουσι κρίσεις. τὰς δὲ δευτέρας δύο, τὰ πολλὰ μὲν ἅμα προσθήκῃ, [illegible] κρίσιν ἢ μοχθηρὰν κρίσιν, ἤ τι τοιοῦτον [illegible] κρίσεως [illegible]. [illegible] χωρὶς προσθήκης ἁπλῶς. Nomen crisis in morbis vsurpatum, a foro translatum, repentinam in morbo mutationem indicat, quæ quatuor modis fit. Aut enim confestim à morbis liberantur, aut magam in melius mutationem habent, aut statim moriuntur, aut longè peius habent. Primas igitur duas crises simpliciter crises nominant, postremas duas vt plurimum cum additione, malam crisim, aut prauam crisim, aut aliquid id genus criseos nomine adiicientes, atque interdum sine additione simpliciter. Idem rursus ibidem (pag 154. versic. 8) κρίσιν esse scribit celerem quamuis mutationem, nec eam tantùm quæ fit ad salutem. τὸ δὲ ἐκ τούτων, ἢ τῷ διασῴζεσθαι τὸν ἄνθρωπον, ἢ ἀπόλλυσθαι δηλοῦντος [illegible] τὴν κρίσιν [illegible] αὐτὸν ἐπὶ [illegible] τὴν ὀξύῤῥοπον μεταβολὴν, οὐ μόνην τὴν ἐπὶ σωτηρίαν. Quod autem dicitur ex his superesse hominem, aut mori, id indicat eum crisim appellare celerem quamuis mutationem, non solùm eam quæ fit ad salutem. Sic κρίνεσθαι ibidem Hipp. dicitur tum de mutatione quæ ad salutem, tum de ea quæ ad mortem fit, cùm scribit: οἱ δὲ πυρετοὶ κρίνονται ἐν τῇσιν αὐτῇσιν ἡμέρῃσι τὸν ἀριθμόν. febres iisdem numero diebus iudicantur. Et rursus (pag. 155. versic. 6.) τούτων δ' ἐν ἀρχῇσιν [illegible] χαλεπώτατον διαγινώσκειν τὰ μέλλοντα ἐν πλείστῳ χρόνῳ κρίνεσθαι. Sed huiusmodi morbos, qui longiore tempore iudicari debent, ab initio perquam difficile est discernere. Vbi scribit Galenus κέχρηται [illegible] ἐπὶ ἀμφοτέρων [illegible] τὸ κρίνεσθαι, [illegible] τὸ ἀγαθὸν [illegible] ἐπὶ [illegible] τὴν μεταβολὴν [illegible]. Rursus hîc quoque τὸ κρίνεσθαι vsurpauit, tam de iis quæ ad bonum quàm de iis quæ ad malum mutationem faciunt. Et Comm. ad aphorism. 6. libr. 5. de tetano scribit Gal. [illegible] ὁ τέτανος ἐστιν, ὡς ἂν [illegible] ἐμπροσθοτόνου συγκείμενος, [illegible] αὐτὸν [illegible] ποιεῖσθαι κρίσιν. Tetanus morbus est peracutus nempe ex emprosthotono & opisthotono, hoc est in anteriorem aut posteriorem partem ceruicis tensione compositus. Ex quo ipsius breuior est iudicatio. Galenus etiam cap. 7. libr. 2. περὶ κρίσεων κρίσιν simpliciter vocat, τὴν ὀξύῤῥοπον τῆς νόσου λύσιν, subitam morbi solutionem. Atque eius commutationis morborum ex qua liberatur æger, tres modos facit, & tres etiam ex aduerso respondentes eius commutationis quæ ad perniciem tendit, & ex qua moriturus est æger. At initio lib. 1. περὶ κρίσεων crisis ambiguam notionem his verbis apertissimè declarat. [illegible] τὴν ἀθρόαν ἐν νόσῳ μεταβολὴν, [illegible] ἐπὶ τὸ βέλτιον [illegible], [illegible] τὴν προηγουμένην αὐτῆς ταραχὴν, [illegible] τὴν λύσιν [illegible] τοῦ νοσήματος, [illegible] ταύτας [illegible] ἀγαθὴν [illegible] ὀνομάζουσι κρίσιν, [illegible]. Siue subitam in morbo mutationem, siue solam ad melius inclinationem, siue perturbationem quæ antecedit, siue omnem morbi solutionem, siue eam tantùm quæ bono est, crisim velit quis nominare, hoc loco non est mei instituti, nisi obiter, distinguere. Quas vocis κρίσεως notiones libr. 1. de dieb. decret. etiam attingit Gal. cùm scribit (pag. 414. versic. 29.) ἡμεῖς μὲν δὲ τὴν [illegible] ἐν νοσήματι ταραχὴν ὀνομάζομεν κρίσιν, καὶ τελευτᾶν γε αὐτὴν τὰ πολλὰ μὲν εἰς σωτηρίαν, ἔστι δ' ὅτε καὶ εἰς ὄλεθρον τοῦ κάμνοντος φαμέν. Nos quidem adeò repentinam in morbo mutationem crisim nominamus, eamque ipsam vt plurimùm ad salutem, interdum verò ad ægrotantis interitum tendere affirmamus. Rursus ibidem (pag. 437 6.) οἱ μὲν γὰρ τὴν ἀθρόαν ἐν νόσῳ μεταβολὴν ἡγοῦνται κρίσιν, οἱ δ' οὐ [illegible] τὸ ἐπ' ἀγαθῷ, [illegible] τὸ τοιοῦτον ὀνομάζουσιν, ἔνιοι δὲ τούτων μὲν [illegible] ἀποτέλεσμα κρίσεως εἶναι φασίν. τὴν κρίσιν δὲ αὐτὴν τὴν μεταβολὴν [illegible] ἐν ὀξεῖ χρόνῳ [illegible] ἐξ αὐτῆς [illegible] τοῦ νοσήματος τῆς φύσεως γινομένην οὐκ ἔξωθεν. Nonnulli quidem repentinam in morbo mutationem crisim esse existimant, quidam etiam nisi ad salutem tendat, tale quid nondum crisim nominant: alij verò horum quidem vtrunque criseos opus esse dicunt. Crisim autem ipsam euidenter permutatam repentinam agitationem esse existimant, ex ipsa morbi natura non extrinsecus ortam. Et rursus (pag. 431. v. 3.) οἱ μὲν γὰρ ὁ προηγουμένην τῆς λύσεως τοῦ νοσήματος ὀξεῖαν ταραχὴν [illegible] τὸ τοῦ κάμνοντος σῶμα κρίσιν ὀνομάζουσι. Nam si subita in ægrotantis corpore perturbatio, morbi solutionem antecedens, crisis nominatur. Idem Com. 3. in libr. 1. Epid. has criseos notiones aptissimè declarat (pag. 382. 49.) ἐν ταύτῃ τῇ ῥήσει τὸ σημαινόμενον ὑπὸ τοῦ τῆς κρίσεως ὀνόματος ἐδίδαξεν, ὁ [illegible] τὴν ὀξύῤῥοπον [illegible] μεταβολὴν νοσήματος. ὅτι δὲ τετραχῶς ἡ μεταβολὴ γίνεται, σαφῶς αὐτὸς εἶπεν. ἐπὶ γὰρ σωτηρίαν, ἢ ὄλεθρον, ἢ ῥοπὴν ἐπὶ τὸ ἄμεινον ἢ χεῖρον, ἀξιόλογον δηλονότι. παρέλιπε δ' αὐτὸς εἰπεῖν τὸ ἀξιόλογον, ὡς ἐν τῷ κοινῷ σημαινομένῳ τοῦ τῆς κρίσεως ὀνόματος [illegible]. Quid κρίσεως nomine significetur hac dictione edocuit, quam quis breuiter repentinam morbi mutationem esse dixerit. Quòd autem quatuor modis mutatio fiat, manifestò dixit, nempe ad salutem, aut perniciem, aut ad melius vel deterius inclinationem, insignem videlicet. Prætermisit autem in oratione [insignem] quòd communi criseos significato contineatur. Rursus Comm. 2. in lib. 6 Epid. (pag. 464. 18.) κρίσιν δ' ἔκαστον νῦν ἐν ᾗ ὀξύῤῥοπος γίνεται μεταβολή τις ἀξιόλογος. Iudicationem autem intellexerunt in qua repentina quædam & insignis mutatio accidit. Et Com. 3. in li 3. Epid. (p. 435. 1.) καὶ γὰρ ὁ θάνατος [illegible] τῷ [illegible] σημαινομένῳ τῆς κρίσεως εἰς ἐδείχθη. Etenim generale κρίσεως significatum mortem complectitur, vt ostensum est. Et in Coac. (p. 155. E.) κρίσιν tam de ea quæ ad mortem tendit, quàm quæ ad salutem morborum immutationem facit, dicitur, vbi de lingua valde nigrescente scribitur, σφόδρα δὲ μελαινομένη ἐν τῇ [illegible] κρίσιν σημαίνει [illegible], valde autem nigrescens iudicationem decimo quarto die futuram indicat. Quæ certè præcipuæ criseos notiones ex ipso Hipp. haustæ sunt cùm scribit libr. 1. Epid. in fine sect. 3. δεῖ δὲ προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ εἰδέναι ἐν τοῖσι χρόνοισι τούτοισι τὰς κρίσιας ἐσομένας ἐπὶ σωτηρίην, ἢ ὄλεθρον, ἢ ῥοπὰς ἐπὶ τὸ ἄμεινον, ἢ τὸ χεῖρον. Animumque aduertere & nosse oportet his in temporibus futuras iudicationes ad salutem aut perniciem tendere, vel momenta in melius aut deterius facere. Et libr. περὶ παθῶν (pag. 518. 2.) κρίνεσθαι in morbis dicitur, quod est iudicari, ὅταν αὔξωνται αἱ νοῦσοι, ἢ μαραίνωνται, ἢ μεταπίπτωσιν ἐς ἕτερα νοσήματα, ἢ τελευτῶσιν, cum morbi augentur, aut marcescunt, aut in alium morbum transeunt, aut cessant. Sic κρίσις impropriè sumitur de morborum transpositione, vbi priori morbo alter morbus succedit, (vt & λύσις aph. 56. lib. 6.) In Coac. (pag. 121. E.) καὶ τοὺς [illegible] ῥίγεσιν [illegible] γινόμενα κρίσιν. atque eos qui subinde nouo rigore corripiuntur, succedentes tremores indicant. Est vbi quoque κρίσις apud Hipp. perfectam morbi solutionem indicat, & eam quæ extra omnem periculi est aleam, vt lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 46. 52. H. 385 35.) vbi scribit Galenus κρίσιν, dici [illegible] τὴν τελείαν λύσιν τοῦ νοσήματος, ἢ τὴν εἰς [illegible] ἀξιόλογον μεταβολὴν, ὡς ἤδη [illegible] παντὸς [illegible]. aut perfectam morbi solutionem, aut adeò insignem mutationem vt æger extra omne periculum constitutus videatur. Rursus Com. 2. in eundem libr. (pag. 57. 37. H. 387. 55.) κρίσεως [illegible], οὐ μόνον τὴν τελείαν ἀπαλλαγὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀξιόλογον μεταβολήν. κρίσεως nomine accepit non solùm perfecta liberatione morbi, sed & effatu digna mutatione. Sic κρίνεσθαι λύεσθαι significat Hipp. quod est solui, terminari, finiri, iudicari, in Progn. (pag. 122. 30. H. 37. 6.) cùm scribit: κρίνεται δὲ τὰ πλεῖστα ἐν ἡμέρῃ τε καὶ νυκτί. Huiusmodi autem vno die & nocte iudicantur. finiri dixit Celsus cap. 6. lib. 2. διαγινώσκεσθαι καὶ διακρίνεσθαι exponit Gal. libr. 3. de dieb. decr. (pag. 447. 14.) quod est dignosci,

discerni, diiudicari. Si enim ex causa aliqua externa facies cadauerosa extiterit, idipsum discernitur die vno ac nocte, quòd intra tempus affectio illa desinat & ad statum naturalem reducatur. ἀνασφραδέοντες ἐν ἡμέρῃ καὶ νυκτὶ πήξονται dixit Gal. Illic namque ἀνασφράδησιν ad statum naturalem reductionem indicat. Rursus cum scribitur in Progn. (pag. 139 vers. 51. H. 40. 32.) οὖρον δὲ ἄριστον ὅταν ᾖ λευκή τε ἡ ὑπόστασις, καὶ λείη καὶ ὁμαλὴ παρὰ πάντα τὸν χρόνον, ἔστ᾽ ἂν κριθῇ ἡ νοῦσος. Vrina illa optima est, in qua per omne morbi tempus ad iudicationem vsque sedimentum album fuerit læueque & æquale. μέχρις λύσιος τῆς νουσήματος, ad morbi solutionem vsque exponit illic Gal. Sic quoque lib. 1. de dieb. decr. (pag. 431. 10.) κρίσιν λύσιν exponit Galen. vbi & febres diarias vno aut altero die iudicari, hoc est solui & finiri scribit. Atque idem lib. 3. de dieb. decr. (pag 440. 3.) pro παύονται κρίνονται ex Progn. legit, vbi scribitur (pag. 154. 3. H. 43. 55.) οἱ τε γὰρ ἀσφαλέστατοι τῶν πυρετῶν, καὶ ἐπὶ σημείων ἀσφαλεστάτων βεβῶτες τεταρταῖοι παύονται ἢ πρόσθεν. febres enim saluberrimæ & quæ signis fulciuntur securissimis, die quarto aut antea desinere solent. Quod etiam iisdem pene verbis repetitur lib. περὶ κρισίων (pag 52. 38.) Κρίσις ἐστὶ ἡ ἀπάλλαξις τοῦ νοσήματος morbi solutio, ἐν παραγγελίαις (pag 28. 46.) cui etiam ἡ παξίας οἶος opponit. Quibus verbis morbi qui iudicatione minimè soluuntur, sed sensim desinunt & longi sunt, denotantur. τὸ κρῖνον, quod est iudicans, conferens aut beneficiens & molestiam leuans significat Hipp. aphor. 22. lib. 5. τὸ θερμὸν φίλιον καὶ κρῖνον, calidum amicum & iudicans, hoc est ad salutem conferens & eam consetuans. Ei namque τὸ κτεῖνον opponitur, τὸ ψυχρὸν πολέμιον καὶ κτεῖνον. frigidum inimicum & perimens. Et lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 56. 19. H. 387. 38.) τὰ κρινομώτερα ξυμφορώτερα, hoc est vtiliora, commodiora exponit Gal. Proth. 2. (pag. 87. E.) αἱ δὲ ὑγρότεραι τῶν διαχωρήσιων ἑβδομαῖαι ἢ θᾶσσον κρινόμεναι. At liquidiores alui egestiones quæ die septimo aut citius iudicio terminantur aut desinunt. Cuio. Celsus ab iudicij nomine aut criseos reformidat, vt eius loco finem morbi, aut procedens tempus ponat, & pro κρίνειν decernere, aut pro κεκρίσθαι solui aut finiri morbum. fortè quòd Latinis auribus insolens sit dictio, aut potiùs quòd iudicij seriem contemnat. Sic libr. 2. cap. 3. procedente tempore aluum contrahi, & lumbricos sub fine morbi descendere dicit, quod Hipp. in Progn. & Coac. περὶ κρίσιν ἰόντος τοῦ νόσου. Aurel. cap. 8. libr. 4. Tard. pass. properare iudicium dixit. Et cap. 6. lib. 3. vbi febris fuit atque decreuit. Et rursus ibidem vbi febris decreuit. Idem cap. 3. libr. 2. cuius febricula eo sudore finitur. Rursusque ibidem. Neque terrere debet ea febris quæ eodem die finita est. Et rursus cap. 4. habere sodores non per totum corpus æquales, quique febrem non finiant. Et cap. 6. Ex quibus causis interdum hæc species oritur, sed vno die finitur, quod κρίνεται dicitur in Progn.

Κρίσις etiam pro ipsa morbi accessione sumitur Hipp. aph. 19. lib. 1. vt illic scribit Gal. Etsi pro morbi vigore quoque sumi posse aut pro crisi propriè dicta, quæ est subita morbi immutatio, ibi fatetur Gal. Rursus idem Com. 2. in lib. 6 Epid. (pag. 464. 18.) κρίσιν quibusdam ὁ ἀκμὴ τῆς παροξυσμοῦ significare scribit. Sane qui pro accessionis vigore crisim etiam sumant aph. 19. lib. 1. Verùm Aret. vetustus imprimis scriptor pro ipso morbi vigore κρίσιν sumit, cùm scribit cap. 1. lib. 1. Cur. ac. πολλὸν πρὸ τῆς κρίσιος ἐν τοῖσιν ὀξέσι κενοῦν χρή, ἢ φαρμακεύειν, ἢ τοῖσιν ἄλλοισιν ἐρεθισμοῖσι χρῆσθαι. Multò enim ante iudicationes in acutis morbis euacuare, aut purgantia medicamenta sumere, aut aliis irritamentis vti oportet. Et rursus ibidem. ὑποστέλλεσθαι δὲ ἐν τῇσι κρίσεσι, καὶ ὀλίγον τι πρὸ τῆς κρίσιος. Verùm in ipsis iudicationibus & paulò ante iudicationes cibus subtrahendus. Et verò magna ea parte morbo in suo vigore consistente iudicationes fiunt, vt scribit Gal. Com. ad aph. 19. lib. 1. Qua ratione etiam κρίσιν pro accessione ipsa morborum meritò illic sumit Gal. Magna namque ex parte in accessionibus iudicationes contingunt, vt scribit Gal. libr. 1. & 3. de dieb. decret. & testatur aphorism. 13. lib. 2. Κρίσις quoque ἔκκρισιν & τὸ κρίνεσθαι ἐκκρίνεσθαι, quod est vacuari, excernere significat. Libr. de loc. in homine (pag. 418. 6.) μὴ δι᾽ ὥς ἂν τὸ σῶμα θάλλῃ πιπίσκειν φάρμακον. οὐ γὰρ κρίνονται οἱ μὴ σμικρόν. Medicamentum quoad corpus floridum est non propinandum. Neque enim vacuantur nisi modicum. Quod paulò ante ἐκκεκρίσθαι dixit. Sic Aret. cap. 2. libr. 2. Cur. acut. κρίσιν τῆς ἐν τῇ κοιλίῃ, alui excretionem, aut recrementorum vacuationem vocat. Neque absimili notione κρίνεσθαι οὖρον dicitur, cùm vrina per iudicationem profluit & excernitur. libr 4. Epid. (pag. 1131. B.) καὶ τὸ οὖρον ἐκρίθη, & vrina iudicatione est reddita. Κρίσις etiam Hipp. iudicium significat aphorism. 1. lib. 1. Galenus rationem exponit qua probantur ea quæ in arte tractantur, & λόγον vocat, & τὴν τῶν ἀποβαινόντων ἐκ πείρας διάκρισιν, hoc est rationem & de rei euentu per experientiam diiudicationem. Rursus ibidem Gal. κρίσιν λόγον esse scribit, ὁ λόγος δ᾽ αὖ ἡ κρίσις ἐστίν, ᾧ κρίνεσθαι παρ᾽ αὐτοῦ τὰ πρακτέα. iudicatio ratio est qua tanquam arbitra de iis quæ facienda sunt decernitur ac iudicium fit. Idem Empiricis τὴν κρίσιν significare scribit τὴν τῶν διὰ τῆς πείρας εὑρισκομένων βοηθημάτων διάκρισιν, hoc est, auxiliorum quæ per experientiam inuenta sunt delectum & diiudicationem.

Κρίσιμον quod decernit & iudicat dicitur, quodque ad iudicationem confert & est accommodatum. Sic libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag 56. v. 19. H. 387. 38.) τὰ κρισιμώτερα τὰ μᾶλλον κρίσιν ποιοῦντά τι τοῦ νοσήματος, ὅπερ ἐστὶν οὐ μᾶλλον ταὐτὸν τῷ ὠφελιμώτερα, exponit Gal. quæ magis ad crisim faciunt eamque promouent, quod perinde valet ac si vtilia dicas. Et Coac. (pag. 152. H.) τὸ κρίσιμον ad iudicationem faciens & conferens dicitur, vbi tamen publicata exemplaria χρόνιμον malè legunt. Κρισίμως διαλείπειν quod est iudicatoriè desinere exponit Gal. Com. 2 in lib. 1. Epid. (pag. 373. 49. H 956. F.) ἐν ἡμέρῃ κρισίμῳ παύεσθαι, καὶ μεθ᾽ ἱδρῶτος, ἢ τινος ἄλλου τῶν ὅσα κρίσιμά ἐστιν. die iudicatorio cessare & cum sudore, aut aliquo alio iudicatorio signo. Quæ autem signa sint κρίσιμα, & quæ signorum tantùm aut etiam causæ rationem habeant, habes fusissimè apud Gal. Com. ad aph. 12. libr. 1 & cap. 3. 7. 8. & 14. lib. 1. περὶ κρισίμων & cap. 4. lib. 3. deinde apud Gorrh. qui & quid sit κρίσιμος ἡμέρα abunde etiam explicat ex Galeno.

Κροκυδίζειν seu κροκυδίζειν est floccos seu pilos in veste aut subtegmine extantes legere ac vellere, quod est phreniticorum symptoma, vt καρφολογεῖν, Gal. Comm. 1. in Prognost. (pag. 118. vers. 57. H. 38. 4.) vbi Hippoc. καὶ χεῖρας κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλούσας, manus è veste floccos euellentes damnat. Celsus floccos in veste legere fimbriasve diducere dixit, cap. 6. libr. 2. καὶ κροκίδας ἀφαιρέειν, quod est floccos aut pilos tollere ac auferre dicitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 98. 43. H. 399. 5.) Aret. etiam in curat. phreniticis cap. 1. lib. 1. cur. ac. stragulas vestes glabras aut leues, hoc est sine pilis esse vult, ὡς μὴ κροκυδίζειν ἐπιθυμίη τις ἴοι, vt ne floccos ex vestibus legere in mentem subeat.

Κρόκη tramam seu subtegmen significat, sed sumitur apud Hipp. pro filo, lino aut tomento libr. 2. de Morb. (pag. 467 41.) συρράψας τὴν τομήν, κρόκῃ διπλῇ περιπλέξας πᾶσαν αὐτήν (de cutis in fronte sectione agens) totam sectionem duplici filo implicatam aut inuolutam (hoc est in arctum collectam) componito. Ac videtur κρόκη idem esse quod κροκίς. κροκίδα autem πορφύρεν, hoc est tomentum lanæ purpura infectæ in aures inflammatas & purulentas indit Androm. apud Gal. lib. 3. κατὰ τόπ. (pag. 192. 45.) etsi πορφυρεῶν vitiosè pro πορφύρεν nostris in exemplaribus legitur.

Κρόκινον seu κρόκινον ᾠὸν ouum luteum significat Gal. libr. 3. περὶ ἐκκρίσεων (pag. 451. 35. & pag. 453. 53. & pag. 457. 8.) ὁ λέκυθος dicitur, pro quo τὰ χλωρὰ τῶν ᾠῶν & τὰ πυρρὰ dicit Athen.

Κρότων ricinos dicunt Latinis, κίκι aut κίκιον Ægyptiis vocabatur, vt scribit Gal. in Exeg. vocum Hipp. in κρότωνος ῥίζα, qui locus legitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 670. 22.) τῆς κρότωνος ῥίζα περισεσυρμένη, ricini radix epota. Pro quo lib. περὶ γυναικ. φυσ. (pag. 573. 7.) ἢ καρποτονεδίῳ τὴν ῥίζαν δίδου πίνειν vitiosè scribitur. τῆς κρότωνος ῥίζαν enim reponendum videtur. Sed pro κίκι κίκι αἰγύπτιον scribit Hesych. Κρότωνας autem apud Hipp. exponit Gal. τὰ ἐν τῷ πνεύμονι χονδρώδη βρόγχια, cartilaginea pulmonis bronchia, & ex libro primo de Morb. maiore adducit. Legitur verò lib. 2. de Morb. passim inscripto (pag. 479. 51.) μετὰ δὲ πύον πτύει, καὶ οἷα ὀλίγος κρότωνας, καὶ αὖθις αἷμα. Agitur enim de asperæ arteriæ vulnere; in quo primis diebus sanguis expuitur, deinde pus, postea cartilagineæ pulmonis partes, bronchia dicta, reiiciuntur. Vlceris ricinos interpretes dicunt. Vitiosè autem omnibus in exemplaribus κρότωνες legitur pro κρότωνας vt Gal. legisse satis apparet. Sic quoque vitiosè apud Varinum κρότωνος pro κρότωνας legitur, vbi Gal. locum adducit.

Κρούματα in musica dicuntur toni qui pulsatis organis musicis eduntur, aut sonus quem pulsata instrumenta musica edunt. li. 1. περὶ διαίτης (p. 346. 16.) κρούεται τὰ κρούματα ἐν μουσικῇ, pulsatis instrumentis musicis sonus editur, pulsantur toni in musica dixit Cornar.

Κρύβδην clam, latenter, occultè. κρύβδην λάθρα exponit Hesyc. li. 1. περὶ γυναικ. (p. 610. 22. κρύβδην πίνειν) clam exedunt.

Κρυσταλλοῦνται χεῖρες, manus gelatæ, conglaciatæ, velut gelu frigidæ, lib. 7. Epid. (pag. 1217. B.) χεῖρες ὡς περ κρυσταλλοῦνται manus velut gelu frigidæ.

τὰ Κρύφια sunt animi sensa occulta, & occultæ ratiocinationes mentis libr. 7. Epid. (pag. 1240. E.) vbi tamen κρύφιμα vitiosè

vitiosè legitur, & κρύφιν aut κρυφαῖα legendum videtur.

Κρίθμον exponit Erot. apud Hipp. λάχανον ὅμοιον σελίνῳ, φυόμενον ἐγγὺς θαλάσσης, olus apio simile quod iuxta mare nascitur. Verum Erot. locus mihi suspectus est.

¶ Κτεὶς pecten dicitur & significat locum sub imo ventre iuxta pudenda, vbi pili inhorrescunt, aph. 80. libr. 4 ἢ ὀδύνη ἐμπίπτῃ ἐς τὸ ὑποχόνδριον, ἢ ἐς τὸν κτένα, & dolor in imum ventrem & pectinem incidat. Varinus κτένα ἐφήβαιον explicat. Pollux τρίχωσιν ἥβην τε vocat, pubem Latini dicunt. Iuuenalis, Inguina traduntur medicis iam pectine nigro.

Κτίζω condo, constituo, fabricor, ereo, significat & κτίζομαι condor, constituor, ereor, Hipp. lib. de art. (pag 618. 49. H. 810. C.) κύστις τε γὰρ καὶ γοναί, καὶ ἀρχοῦ ἡ χαλαρὸν ἐν τούτῳ ἔκτισται, Vesica namque, & partes naturales, recti que intestini laxitas eo in spatio constituta sunt, hoc est condita & facta. κτίσαι enim ἱδρῦσαι, statuere, constituere exponit Hesych. & κτίσμα ποίημα, opus conditum aut creatum. Est & κτίσις ἡ πρᾶξις τῶν κτιζόντων Varino pro ἔκτισται autem Gal. eo in loco ἔγκειται legit libro de vuluæ dissectione. At verò ἔκισται pro κέκτισται videtur positum abiecta consonante incrementi, idque Atticè & Ionicè, vt in ἐβούλευσα. Sic ἔκτημαι pro κέκτημαι positum annotat Eustath. Il. 1. εὐφωνίας gratia & ἐκτῆσθαι pro κεκτῆσθαι (v. 462.) Γλαυκῶπιν ἐκτῆσθαι ... apud Herodot. etiam annotatur ἐκτέαται ἱρὰ, & ἐκτέαται ὄνομα pro κέκτηνται, & ἐκτῆσθαι & ἐκτημένοι pro κεκτῆσθαι & κεκτημένοι.

¶ Κυάμου πλῆρος Gal. in Exeg. Dioscor. apud Hipp. hyoscyami semen intelligere scribit, velut lib. 2. περὶ γυναικ. vbi tamen passim in omnibus exemplaribus ὑοσκυάμου πλῆρος constantissimè retinetur (pag. 629. 18.) Sic ὑοσκυάμου πλῆρος potui exhibet libr. 2. de Morb. (pag. 474. 14.) & libr. 2. περὶ γυναικ. (pag. 665. 20.) Idem Gal. scribit κυάμου πλῆρος quosdam de faba Ægyptia intelligere, hoc est pro mensura sumere, vt sæpe occurrit apud medicos, sicque κύαμον αἰγύπτιον vsurpat Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 665. 50.)

Κύαρ Gal. in Exeg. exponit τὸ τῆς βελόνης τρῆμα, acus foramen. Itidem Hesych. τὸ τῆς ῥαφίδος τρῆμα, & τὸ τῆς κώπης τοῦ μύλου, manubrij foramen in mola trusatili. Pollux κύαρ vocari scribit in aure τὸ ἔσω τὸ κατὰ τὸ τρύπημα τοῦ ὠτὸς μόριον, interius auris foramen, lib. 2. Vsurpat hanc dictionem Hip. extremo lib. de rat. vict. in mor. ac. (pag. 116. vers. 47 H. 406. 42.) ad Trichiasin, διαθεὶς τὸ ῥάμμα τῇ βελόνῃ τὸ τὸ κύαρ ἐχούσῃ, immissum in acus foramen filum. Et libr. 2. de Morb. (pag. 471. 52.) ὅταν τε ποιήσῃς αὐτῶν μίαν ἀρχήν, ῥάβδον λαβὼν κασσιτερίνην λεπτήν, ἐκ τοῦ ἑτέρου κύαρ ἔχουσαν. Deinde vbi ipsorum principium vnum feceris, stanneam virgam tenuem altera parte foramen habentem, sumito. Rursus ibidem (vers. 53.) καὶ ἐπὴν λάβῃς διείρας διὰ τοῦ κύαρος τὸ λίνον ἕλκειν. ac vbi per foramen transmiseris, filum attrahito donec principium apprehendas.

Κύβιτον Gal. in Exeg. apud Hipp. explicat τὸ ὀλέκρανον ὅπερ καὶ ἀγκών, hoc est, os illud cubiti in brachij commissura extra eminens, & acutum illud cui innitimur, quod & ἀγκὼν dicitur. Dioscor. verò brachij condylum ita vocari ab Hipp. existimat. Sic & Pollux lib. 2. κύβιτον Hipp. dici scribit κατὰ τὴν ἔξωθεν συμβολὴν τοῦ πήχεως ὑπὸ τῷ βραχίονι, quam & ὠλένην & κύβιτον nominari tradit. Idem etiam ὀλέκρανον exponit extra extantem in brachij commissura gibbum; etsi quibusdam ὀλέκρανον vocari scribit τοῦ πήχεως τὴν ὑπὸ τῷ βραχίονι συμβολήν, κατὰ δὲ τὴν ἔνδοθεν κοιλότητα. Rufus quoque Ephes. libr. 1. περὶ ὀνομ. ἀνθρώπ. μορ. ὀλέκρανον esse quibusdam vult τὸ σύμπαν ἄρθρον τοῦ ἀγκῶνος, καὶ τὸ ὀξὺ ἐφ' ὃ κλινόμενοι στηριζόμεθα, hoc est totum articulum, qui & ἀγκὼν dicitur, & acutum illud cui reclinati innitimur. Additque Dores Siciliam incolentes κύβιτον appellare. Quod etiam Pollux ... Eidem rursus ἡ γωνία τοῦ ἄρθρου ἐφ' ἣν κλινόμενοι στηριζόμεθα, ... ὀλέκρανον esse scribitur. Et authori Isagog. (pag. 376. 13.) ἀγκὼν dicitur καθ' ὃ συγκάμπτεται ἡ χεὶρ ὅλη, ὅ τι ἔξω μέρος ... ὀλέκρανον ὀνομάζεται, qua manus tota flectitur, cuius exteriorem partem κορώνην & ὀλέκρανον nominant. Sic Hipp. ἀγκὼν vocatur ἐν ᾧ στηριζόμεθα lib de fract. (pag. 530. vers. 39. H. 752. C.) Quem locum explicans Gal. Com. 2. in lib. de fract. (pag. 555. versic. 56. H. 764. F.) ἀγκῶνα apertissimè nominare Hipp. scribit τὸ τοῦ πήχεως ἐξέχον, ... ὀλέκρανον ἢ κύβιτον. Est ergo κύβιτον apud Hipp. extremum illud vlnæ os acutum duos habens processus, quos κορώνας aut κορωνὰ vocant, quibus cauitas σιγμοειδὴς comprehenditur, in quam τοῦ βραχίονος τὸ γιγγλυμοειδὲς, hoc est brachij cauitas trochleæ similis, medio paruo condylo leuata inseritur, eamque diarthrosin efficit qua manus tota extenditur & flectitur. Idque totum interdum ἀγκὼν dicitur, interdum verò solam cubiti extremitatem acutam indicat Hipp. quam τὸ τοῦ ἀγκῶνος ὀξὺ vocat lib. de fract. (pag. 576. 25. H. 777. G.) & libr. de art. (pag 598. 45. H. 794. D.) & τὸ τοῦ πήχεως ὀστέον ὑπερέχον, aut τὸ ὀστέον τοῦ πήχεως τὸ ἐξέχον ἐς τὸ κοῖλον τοῦ βραχίονος, (ibidem pag. 575. vers. 49. 53. H. 776. F. & 56. H. 777. A.) hoc est os cubiti prominens, aut os cubiti quod in brachij cauum prominet. Erot. quoque τοῦ κυβίτου, τοῦ ἀγκῶνος apud Hipp. exponit, idque ex plurimorum authoritate. Bacchium autem τοῦ κυβοειδοῦς ὀστέου ἢ τῆς πτέρνης, hoc est pro ossiculo cubi formam habente aut calce accipere scribit. Verùm vt Exeg. locum explanemus, & ad Hipp. fontes deducamus, mihi certè eidetur Gal. locum lib. περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον (pag. 410. 40.) illis verbis expressisse, vbi scribitur. αὗται σὺν τῷ ὀστέῳ πεφυκυῖαι, παρὰ τὸ τοῦ ὀστέου ἄρθρον ἐμπροσθοῦνται ἐς τὸ κύβιτον. Hæ [appendices] cum osse cohærentes, iuxta ossis articulum in cubiti gibbum coarticulantur. Eoque in loco per τὸ κύβιτον Dioscoridem brachij condylum medium & minimum, vbi cauitas est trochleæ similis circa quam cubitus mouetur, intellexisse satis apparet. Id τὸ κορωνὸς κυλινδρῶδες ibidem Hipp. dicitur in manu scriptis exemplaribus, cùm publicata nostra admodum vitiosa sint, & τὸ κοῖλον τοῦ βραχίονος lib. de fract. (pag. 575. 38. & 53. 776. F. H.) & libr. de art. (p. 598. 46. 794 D.) de Mochlico (pag. 850. C.) Quod certè brachij commissuram & flexum facit, quæ & ἀγκοὶ & κύβιτον Polluci nominator. Erot. verò locus ibidem etiam bis exprimitur, nempe (pag. 410. 34. 35.) vbi scribitur. τοῦτο ὀστέον καὶ ἡ κερκὶς ἐς τὸ αὐτὸ συμβάλλοντα, ἄρθρον ἐν τῷ κυβίτῳ ποιοῦσι; & tunc tum os, tum radius in idem commissa, articulum in cubiti gibbo faciunt. Rursus, καὶ κερκίδα καλεομένην ποιοῦσιν, αὗται ἑωυταῖς ξυμβάλλουσαι ἐν τῷ κυβίτῳ ἔσω, & radium appellatum efficiunt hæ sibiipsis intus in cubito commissæ. Verùm κυβιτοῦ legit Erot. vt & κυβιτὸν apud Hesych. scribitur, & ἀγκὼν exponitur. Suidas verò etiam κύβιτον habet. Est tamen mihi non leuiter suspecta Erot. lectio. Neque enim Bacchium tam malè in Hipp. scriptis versatum existimo, vt quod de cubiti gibbo aut de brachij condylo dicitur, ad os calcanei κυβοειδὲς referat. Aut certè illa Bacchij expositio alium Hipp. locum adumbrare videtur, quem tamen nondum me legere memini.

Κυγχίδα Gal. in Exeg. apud Hipp. explicat τὴν τε σμικρὰν κύλικα, καὶ τὴν ἰατρικὴν πιθάκνην, hoc est, paruum calicem & doliolum medicum aut vasculum dolij figura. Sed pro κυγχίδα quidam κυλιχνίδα, quidam etiam κυχνίδα & κυχρίδα legunt. Verùm κυλιχνίδα genuinam scripturam reor. Est enim κυλιχνὶς idem quod κυλίχνη aut κυλίχνιον, & κυλικὶς, hoc est paruus calix & pixis medicamentaria. Hesych. κυλίχνη exponitur ... καὶ φιάλη. Idem κυλιχνίδας quibusdam esse scribit ... aliis ... ἀγγεῖα, aliis pyxidas ἰατρικάς, aliis ... Athen. lib. 11. Alcæum κυλιχνίδας ἀντὶ τοῦ κύλικας dicere scribit.

Κυκᾶν est miscere, confundere, perturbare miscellam facere, & propriè de liquoribus effertur, vnde κυκεὼν ducitur. Et Eustath. apud Homer. κυκᾶν idem quod ταράσσειν ... exponit. Erot. quoque apud Hip. κυκᾶν ταράττειν exponit, in dictione κυκεών. Vnde ἀνακυκᾶν & ξυγκυκᾶν, commiscere, permiscere. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 538. 38.) πινέτω ξυγκυκήσας ἅπαντα, hæc permixta ebibat, de floculenti cyceonis commixtione. Rursus lib. 3. de Morb. (pag 497. 16.) ὄνων τὸ λευκὸν κυκήσας ἐν ὕδατος χοῒ πινέτω. onorum candidum in aquæ congio agitatum bibat. Et rursus ibid. (vers. 18.) καὶ τὴν κοιλίην ὑπάγειν ... κυκᾶν. ægrum præterea ad subducendam aluum conturbat, concitat. Ac rursus in Epistolis (pag. 1284. 47.) τοὺς δὲ φάρμακα κυκῶντας. hos verò pharmaca miscentes.

Κυκεὼν Cyceonis poculum, miscellanea est potio & mixtura ex variis composita, quæ alimenti & potus rationem habebat. Interdum enim ex vino & melle, interdum etiam ex vino & ...co admista polentá, pultis quædam species media inter liquidiorem & solidiorem cibum, ac veluti quædam puls sorbilis conficiebatur. Antiqui enim mel, polentam, caseum & oleum vino admiscebant, variamque mixturam concinnabant, ac potionem pentaploa ex quinque rebus dictam, cuius meminit Athenæus lib. 11, Dipnosoph. Huiusmodi variam potionem sociis Vlyssis miscuisse Circen scribit Hom. ὀδυσ. κ. Idem quoque Il. λ. Cyceonis confectionem ab Hecameda apparatam commemorat. Et licet quid sit medium inter esculenta & potulenta, ibi tamen potui exhibetur ab Homero & vim sedandæ sitis habet. κυκεὼν δὲ λέγεται (vt scribit Homeri Schol.) πόμα ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος, καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος καὶ τυροῦ ἀναμεμιγμένον πόμα. Cyceon mixtura est ex vino, melle, polenta, aqua, & caseo. Hesychius quoque κυκεῶνα ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμεμιγμένον πόμα esse scribit. Apud quem

etiam cyceon ex variis herbarum succis aut medicamentis concinnata sorbitio esse dicitur, velut vsurpatur Hippocrati lib. 5. περὶ γυναικ. (pag. 667. 40.) Erot. apud Hipp. κυκεὼν exponitur πόμα μετ᾽ ἀλφίτων συγκεκραμένον, potio polenta permixta. Idemque ἀπὸ τοῦ κυκᾶν, τὸ ταράττειν, quod est permiscere nomen traxisse innuit. Nimirum lib. 6. Epid sect. 6. aph. 7. subindicans, vbi κυκεὼν ab Hipp. vsurpatur in dolorum allenandorum remediis. Ibi κυκεῶνα Gal. esse scribitur mixtura ex alimento & vino concinnata, in qua varia quidem temperabantur, vt mel, polenta, aliaque permulta, omnia tamen in cyceone cum vino concinnabantur. Videturque huius Cyceonis duplex fuisse apud antiquos species. Vilissimus quidam ex aqua sola & farina confectus, alter delicatior ex farina cum quouis alio liquore, vt vino, melle, agitata & cocta, addito etiam interdum caseo. Vtriusque meminisse videtur Hipp. & variam eius mixturam indicasse libr. 2. περὶ διαίτης (pag. 355. 50.) his verbis, κυκεὼν δὲ μόνος, ὁ ἐφ᾽ ὕδατι μὲν ψύχει καὶ τρέφει, ἐπ᾽ οἴνῳ δὲ θερμαίνει, καὶ τρέφει, καὶ ἵστησιν, ἐπὶ μέλιτι δὲ, θερμαίνει μὲν ἧσσον καὶ τρέφει, διαχωρεῖ δὲ μᾶλλον, ἢν μὴ ἄκρατον ᾖ τὸ μέλι· ἢν δὲ μὴ, οὐ διαχωρεῖ, ἀλλ᾽ ἵστησιν. Cyceon solus aqua temperatus refrigerat ac nutrit, cum vino autem calefacit, nutrit & sistit. Cum melle, calefacit quidem minus & nutrit, magis verò aluum subducit, si mel syncerum non fuerit, aliôqui aluum non ciet sed sistit. Vbi etiam cyceonas cum lacte parari & bene alere scribitur. Gal. etiam lib. 1. de alimentis (cap. de hordeo in ptisanæ præparatione, variam cyceonis mixturam subindicare videtur, cùm scribit: ἔνιοι δὲ καὶ μέλι καὶ κύμινον ἅμα τούτοις ἐπεμβάλλουσιν, κυκεῶνα τινὰ μᾶλλον, ἢ πτισάνην σκευάζοντες. Quidam etiam mel & cuminum cum his iniiciunt, cinnum quendam potius quàm ptisanam apparantes. Sic enim Latini κυκεῶνα cinnum vocant, variam & confusam Cyceonis mixturam. Vnde etiam concinnare dicitur, vt scribitur apud Nonium Marcellum, qui cinnum ex libro de oratore apud M. Tullium adfert. Vbi cum publicè legitur, vicinus amborum, Nonius vt cinnus legit, & mixtionem ex vtroque temperatam indicat. Plutarcho oratione 2. περὶ [illegible] ὁ τῆς συνηθείας κυκεὼν, ὥσπερ ὁ τῆς Κίρκης dicitur, hoc est, consuetudinis velut Circes poculum, vbi ad Homer. Circes poculum alluditur. Et Lucianus ἐν βίων πράσει κυκεῶνα pro rerum omnium confusione ex opinione Heracliti sumit. ταῦτ᾽ ἐστὶν ἅπερ ὀδύρομαι, καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδὲν [illegible] ἐς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται. Hæc sunt quæ deploro, & quòd nihil est solidum, sed quodammodo omnium in cinnum conuoluuntur, rerum omnium vastam confusionem & supinam ignorantiam denotans. Κυκεὼν autem simpliciter vsurpatur Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 64. 43. H. 390. 18.) οἱ δὲ καὶ κυκεῶνα ῥοφέουσιν, alij cyceonem sorbeunt. Et lib. 2. de Morb (pag. 474. 21.) in febre quartana κυκεῶνα ex aqua propinat. Rursus ibidem (pag. 478. 56.) μήτε κυκεῶνα πινέτω, neque cyceonem bibat. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 639. 44) κυκεῶνα διδόναι præcipit, ibique mixturam ex polenta, caseo caprino trito, & melle admixto fuisse indicat. Κυκεὼν etiam παχὺς, cyceon crassus, vsurpatur Hipp. qui potius cibi quàm sorbitionis vicem habeat, vt lib. περὶ γυναικ. αἰτ. (pag. 578. 2.) & lib 1. περὶ γυναικ. (pag. 610. 18. & pag. 615. 1.) Cui certè κυκεὼν λεπτὸς opponitur, quod tenuis sit bibique aut sorberi possit, lib 2 de Morb. (pag. 466. 45.) πρῶτον μὲν κυκεῶνα [illegible] λεπτόν. primùm cyceonem quidem tenuem aut liquidum bibat. Est & κυκεὼν ἄναλτος παχὺς, cyceon insulsus crassus, lib. περὶ γυναικ φύσ. (pag. 568. 39.) vt & κυκεὼν ἄναλτος simpliciter lib. 1. περὶ γυναικ (pag. 596. 23.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 661. 14.) Κυκεὼν ἀνθηρὸς est cyceon floridus aut floridus, & floribus conditus, velut ἀνθηρὸς οἶνος aut [illegible], ἀνθηρὸν κυκεῶνα citat in Exeg. Galen. ex libr. 2. de Morb. maiore, verùm legitur lib περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 538. 27.) & varia mixtura illic describitur ex pluribus herbis, & inter cætera admixto anetho & floribus, vino nigro dulci & austero polenta, & farina orobi, caseoque caprino veteri. Vbi etiam nominis notationem mihi exprimere videtur, cùm scribit ταῦτα ξυγκυκήσας ἐκπινέτω, hæc permixta ebibat. Nam & κυκεὼν à forma nomen traxisse videtur, ἀπὸ τοῦ κυκᾶν (vt vult Erot.) quod est commiscere, quòd in eo varia quædam edulia permisceantur. Verùm ἀνθηλὸν κυκεῶνα pro ἀνθηρὸν habent publicata omnia exemplaria, quemadmodum ἀνθηλὸν οἶνον citat Gal. etsi ἀνθηλὸν vitiosè scribatur.

Κύκλοι προσώπου faciei circuli dicuntur, hoc est malarum tumores rotundi τὰ μῆλα, malas ipsas exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. ex libro primo de Morbis maiore. Legitur autem lib. 2. de Morb. (pag. 478. 35.) καὶ οἱ κύκλοι τοῦ προσώπου ἐρυθροὶ, malæ ipsæ, aut malarum tumores rubent, in vlcere secundo asperæ. Sunt & τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν oculorum orbes & cauitates quæ oculos ambiunt Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1211. C.) τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐπῆρτο, oculi in orbem intumescebant. κύκλος pro κύκλος Ionicè dicitur, vt & Homero & aliis poëtis, Il. 1. βάλλ᾽ ἀμφὶ [illegible] κύκλα, ἀντὶ τοῦ κύκλους. τὰ κυκλόθεν, in circuitu, circunquaque. Libro septimo Epid. (pag. 1231. D.) οὖρα ἐρυθρὰ τὰ κυκλόθεν, vrinæ circunquaque rubræ, hoc est, in circuitu. κυκλέοντα περιειλοῦντα καὶ περιερχόμενον, hoc est circunuoluentem & circumeuntem exponit Erot. apud Hippocrat.

Κυλλὸν Hipp. significat luxationis speciem quæ extra vergit & intro incuruatur aut sinuatur, vt in tibia κύλλωσις dicitur cùm exteriorem in partem inclinatur, intus autem incuruatur & sinuatur. Varum Latini dicunt, cui βλαισὸν, quod valgum significat, opponitur. Libro de articulis (pag. 630. 20. H. 820. E.) ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ πόδες τὸ σφυρὸν ἐξαρθρήσαντες, ἢν μὲν ἐς τὸ ἔξω μέρος, κυλλοὶ μὲν γίνονται, ἑστάναι δὲ δύνανται· ἢν δὲ ἐς τὸ εἴσω μέρος ἐξαρθρήσῃ, βλαισοὶ μὲν γίνονται, ἧσσον δὲ ἑστάναι δύνανται. Simili quoque modo, si ad malleolum luxatio fiat, & in exteriorem partem inclinet, vari quidem fiunt, sed stare possunt. Quòd si interiorem in partem luxatio fiat, valgi quidem efficiuntur, minus autem stare queunt. Vbi scribit Gal. κυλλὸν de omni membrorum distortione intelligi, & præterea quibusdam τὴν τοιαύτην μόνην διαστροφὴν δηλοῦσθαι, ἐν ᾗ πρὸς τὴν ἔξω χώραν ἡ ῥοπὴ γίνεται τοῦ κώλου, eam distortionem significare, in qua exteriorem in partem membri inclinatio fit. Sic enim pro εἴσω ἔξω manifesto mendo legendum censeo. Quam tamen lectionem viri aliôqui doctissimi secuti sunt. Similiter quoque Comm. 3. in libr. περὶ ἀγμ. (pag 700. versic. 1. H. 748. D.) vitiosè legitur, καλοῦσι τὰ μὲν ἔξω ῥέποντα βλαισὰ, τὰ δὲ ἔσω ῥαιβὰ καὶ κυλλά, cum pro ἔξω ἔσω, & contra, legi debeat, quod tamen est ab Interpretibus præteritum. Dicuntur enim κυλλὰ quæ in exteriorem partem vergunt, quæ & ῥαιβὰ aut ῥαιβὰ, & ῥοικὰ, hoc est incurua, introrsum flexa. Et qui naturâ sunt cruribus incuruis ῥοικοὶ, qualem ducem Archil. expetit apud Gal. Comm. 3. in libr. de articul. (pag. 630. versic. 30. H. 820. E.) quòd ea figura firmam & optimam stationem faciat. Gal. quoque Comm. 4. in lib. de artic. (pag. 642. vers. 51. H. 827. E.) scribit, τὴν ἐπὶ τὰ ἔξω διαστροφὴν τοῦ σκέλους αὐτὸς ἔμπροσθεν ὀνόματι κύλλωσιν, ἐφ᾽ ἧς ἔφην συμβαίνειν ῥέπειν ἔσω τὸν πόδα. Distortionem cruris in exteriorem partem ipse antea κύλλωσιν nominauit, in qua dixi contingere vt pes intro conuertatur & inclinet. Id etiam satis indicat curatio κυλλώσεως illic ab Hipp. proposita, vt os tibiæ ad malleolum, quod extra vergit, interiorem in partem detrudatur, os verò calcis exteriorem in partem reponatur, vt in medio & pedis latere ossa quæ eminent, sibi mutuò occurrant. Sic κυλλοὶ incurui, & flexi dicuntur libr. de art. (pag. 627. versic. 37. H. 819. B.) καὶ ἀναγκάζονται κατὰ τὸν κενεῶνα ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον τὸ ἐκπεπτωκὸς κυλλοὶ εἶναι [illegible]. coguntur que ad lateris inanitatem aut prolapsum articulum incuruari & obliquari, hoc est incurui & obliqui esse. Etenim quibus caput femoris intro coxa excidit, ij corpus ad lateris inanitatem contrahunt & incuruant, cùm manu ad externam femoris regionem apposita corpus sinuant & obliquant. Ii etiam lib. de art. (pag 628. versic. 5. H. 819. C. D.) κυλλαινόμενοι κατὰ τὸν κενεῶνα dicuntur, ad lateris inanitatem incuruari, sinuari. In Mochlico verò (pag. 855. D.) κυλλαίνονται ἐν τῷ κενεῶνι. Qua notione κυλλὸν [illegible], hoc est flexum, inflexum exponit Hesych. Κυλλοὶ etiam vari vocantur quibus femoris articulus exteriorem in partem excidit, cùm iis pes interiorem in partem feratur, lib. de artic. (pag. 630. vers. 21. H. 820. E.) & ibidem (vers. 50. H. 821. B.) κυλλὸν πόδα vocat Hippocrat. pedem varum, cùm suo extremo interiorem in partem vergit. Rursus ibidem (pag. 631. vers. 43. H. 822. B.) ὁ μηρὸς κυλλότερος γίνεται, femur magis incuruatur, inflectitur, aut varum magis redditur & contrahitur. Est & κύλλωσις cruris distortio exteriorem in partem, cùm pes intrò conuertitur, Gal. Comm. 4. in lib. de artic. (pag. 642. v. 11. H. 827. E. F. Et ibidem (vers. 29.) & in Mochlico (pag. 858. F.) Indeque κυλλοῦν incuruum & flexuosum reddere significat, & de his dicitur, quæ adunca & flexa extendi nequeunt. Quem in vsum accommodatur Gal. Com. 3. in lib. de art. (p. 636. 24.) [illegible]. Huic verò affine ex magnis & duris cicatricibus contingere solet. Eæ enim cùm interiore in regione concrescunt partem incuruant & inflectunt. Ab exteriore verò, vitium (vt dixi) [illegible] efficiunt. Atque hinc [illegible]

dicitur

dicitur Hipp. in Coac. (pag. 219. D.) quæ ἐγκυλίῳ in Prorrh. aluus intumescens, protuberans, gibbosa, quòd τὰ κοῖλα sint interiore parte flexuosa & incurua, exteriore verò protuberent & gibbum faciant, qualia ferè sunt quæ intumescunt & intrò cauantur. Verùm ἐγκυλιομένη illic legendum esse ex Erot. nostris in eum locum Annotat. scribimus. Κυλλὸν etiam curtum, mancum, mutilum, contractum, debile & imperfectum apud Hipp. sæpe significat libr. de art. quomodo κυλλὸν τὸ οὖς dicitur auris curta & mutila libr. de art. (pag. 609. versic. 43. H. 805. H.)

Κυνάγχη aut **συνάγχη** angina dicitur, gutturis affectus cum suffocationis sensu & spirandi difficultate. Hippocr. in Progn. (pag. 158. 29. H. 45. 4.) κυνάγχας in tres species distinguit, primamque facit, vbi internorum gutturis musculorum inflammatio ægrum occupat, neque in faucibus aut ceruice tumor apparet, quæ omnium periculosissima est & citissimè necat, propriéque κυνάγχη nominatur. Secundam verò vbi tumor & rubor fauces occupat cum magno dolore, affectis internis faucium musculis, quam συνάγχην peculiari nomine recentiores appellant. Tertiam quoque vbi non solùm fauces sed & ceruicem rubor occupat, affectis externis τοῦ φάρυγγος musculis, quam παρασυνάγχην recentiores, Gal. etiam συνάγχην vocari scribit. At Gal. lib. 4. de loc. aff. cap. 5. κυνάγχας ab Hipp. vocari vult omnes gutturis affectus, qui deteriorem spirationem reddunt, easque in quatuor species distinguit. Primam quidem vbi interni faucium musculi inflammatione tentantur, quam propriè κυνάγχην nominant. Alteram cùm neque fauces, neque reliquæ oris partes, neque externarum partium vlla, verùm interni laryngis musculi inflammationem concipiunt, κυνάγχην peculiariter vocant (Paulus cap. 27. lib. 3. tertiam speciem facit) Tertiam cùm exteriores faucium musculi inflammatione laborant, παρασυνάγχη dicitur, & Paulo secundum genus constituitur. Quartum genus est vbi gutturis tum externæ tum internæ partes similiter affectæ sunt, & παρακυνάγχη nominatur. Sunt autem ista recentiorum nomina, cùm antiqui κυνάγχην aut συνάγχην tantùm appellarent, vt volt Gal. qui hæc distincta anginæ genera etiam agnoscit Comm. ad aph. 34. lib. 4. his verbis: λοιπὸς ὁ λάρυγξ ἐστὶν ὁ τὴν αἰφνίδιον πνιγμὸν ἐργαζόμενος πάθος, ἐπειδὰν στενωθῇ τι κατ' αὐτὸν ὁ τοῦ πνεύματος πόρος, εἴτ' οὖν αὐτοῦ μόνου ἅμα τῷ περιέχοντι χιτῶνι φλεγμαινόντων, ἀποκλείουσι δ' ὑπάρχουσι τὴν ὁδὸν τοῦ πνεύματος. ὀνομάζουσι δὲ ἔνιοι τῶν ἰατρῶν τὴν τοιαύτην διάθεσιν οὐ διὰ τοῦ σ συνάγχην ἀλλὰ διὰ τοῦ κ κυνάγχην, οἷς ἀρέσκει τὴν τοῦ φάρυγγος φλεγμονὴν διὰ τοῦ σ συνάγχην, ὥσπερ γε καὶ παρασυνάγχην καὶ παρακυνάγχην ὀνομάζουσι· παρασυνάγχην μὲν ὅταν τῶν ἔξωθεν τῷ φάρυγγι μυῶν γένηται φλεγμονή, παρακυνάγχην δὲ, ὅταν ἔξωθεν τοῦ λάρυγγος. Restat guttur quod subitam potest suffocationem efficere, quandoquidem tum intra ipsum coarctatur pulmonis meatus, tum musculi ipsius interiores vnà cum ambiente tunica inflammationem patientes, spiritus viam possunt intercludere. Huiusmodi autem affectionem nonnulli medici non per σ συνάγχην, sed per κ κυνάγχην nominant, quibus placet faucium inflammationem per σ συνάγχην appellare. Quidam etiam & παρασυνάγχην & παρακυνάγχην vocant. παρασυνάγχην quidem cùm faucibus adiacentium musculorum inflammatio fuerit, παρακυνάγχην autem, quando extra guttur inflammatio extiterit. Est & quintum anginæ genus vbi luxatæ ceruicis vertebræ ad anteriora prominent, cauumque efficiunt, pueris ex casu obuenientes (vt scribit Paulus) fereque incurabile. In eo musculi interdum soli qui cum vertebris communicant, tumore præter naturam afficiuntur, interdum etiam ibi tuberculum obnascitur, vel gula pariter vitiatur. Nonnunquam quoque musculi qui gulam gutturi coniungunt, quinetiam proprij aliquando gutturis musculi qui ipsum aperiunt, oblæduntur. Quod anginæ genus, etsi rarum est describitur tamen Hipp. amplissimè lib. 2. Epid. (pag. 1016. F.G.) & aph. 26. lib. 3. & 35. lib. 4. & Prorrh. (pag. 195. 19. H. 74. A.) & Coac. (pag. 162. a.) Gal. etiam commemorauit lib. 4. de loc. aff. & Com. 1. in Prorrh. (pag. 174. 36. H. 68 B.) Eam anginam propriè veteribus κυνάγχην fuisse appellatam scribit Aët. quòd propter luxatam ceruicis vertebram lingua sua radice emota & suis sedibus excedente, cogantur ægri aperto ore perpetuò hiare, & canum more linguam exerere. κυναγχικὸς vocat Hipp. lib. 2. Epid. & Gal. Com. 1. in Prorrh. Anginam (quam κυνάγχην vocat) duplicem statuit Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 95. 42. H. 397. 28.) pituitosam vnam, & alteram biliosam. Lib. etiam de Morb. 2. (pag. 464. 22.) κυνάγχη describitur, rursusque (pag. 469. 31.) triplex statuitur, & lib. 3. (pag. 490. 20.) κυνάγχη & παρακυνάγχη nominatur. Vt vel inde facilè colligas κυνάγχην veteres appellasse, omnem oris, faucium, & adiacentium partium affectum cum spirandi difficultate coniunctum, quod etiam scriptis tradidit Gal. κυνάγχην etiam vocat lib. de loc. in homine (pag. 71. 1. 419. 2.) quam συνάγχην aliàs, cuius etiam quatuor genera videntur obiter ab Hipp. attingi aph. a. lib. 6. Epid. sect. 7. & lib. 2. Epid. sect. 2. De angina quoque multa scribuntur Coac. (pag 167. G.) & pag. 175. A & postea) Est & propriè dictæ συνάγχης verè expressus typus ægr. 7. lib. 3 Epid. ἡ συνάγχη dicitur Gal. τῶν κατὰ τὴν φάρυγγα μορίων φλεγμονή, inflammatio partium quæ sunt circa fauces, Com. 4. in libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 92. 44. H. 396. 36.) Et auth. Definit. Medic. (pag. 397. 23.) συνάγχη ἐστὶ πάθος περὶ τράχηλον ὀξὺ, χαλεπὸν, πνιγμῷ τὸν κάμνοντα ἐξάγον. Angina est colli affectus acutus, grauis, ægrum præfocatione angens. aut, συνάγχη ἐστὶ φλεγμονὴ, τοῖς μὲν ἔξωθεν τοῦ τραχήλου, ὥστε ἐξοιδαίνειν τὰ μέρη, τοῖς δὲ ἔνδοθεν τῶν παρισθμίων, ὥστε συμπάσχειν τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα καὶ δυσπνοεῖν. Angina est inflammatio, his quidem extra collum, adeo vt partes intumescant, aliis verò intra tonsillas, ita vt simul quoque afficiantur respirationis instrumenta, & difficilis respiratio consequatur. Aret. autem author vetustus & grauis de angina sic scribit, cap. 7. lib. 1. Cur. ac. ἡ συνάγχη χρήζει [illegible] τὸ πάθος· ἀναπνοῆς γὰρ ὁ κίνδυνος δὴ τὰ πάθεα. [illegible] ὀργάνων τῆς ἀναπνοῆς ἐστι φλεγμονὴ, ἢ μοῦνον τοῦ πνεύματος πάθος, ἐφ' ἑωυτοῦ τὴν αἰτίην ἔχοντος. ὀργάνων δὲ, παρισθμίων, ἐπιγλωττίδος, φάρυγγος, γαργαρεῶνος, ἄκρης ἀρτηρίης. ἢν δὲ ἐπινέμηται ἡ φλεγμονὴ, καὶ γλώσσης καὶ γνάθων τῶν εἴσω, [illegible] τῶν ὀδόντων τὴν γλῶσσαν ὑπερβολῇ [illegible]. πίμπλησι γὰρ τὴν χώρην τοῦ στόματος, καὶ τὸ πλεῖον ταυτῆς ὑπὲρ τοὺς ὀδόντας ἐκχεῖται. συνάγχη δὲ καὶ κυνάγχη τόδε καλέεται, [illegible] καὶ ἐς ὑγιείην [illegible] τὰ ἐναντία ξυνίστη, ξύμπτωσις τῶν ὀργάνων, καὶ ἰσχνότης [illegible], καὶ πνὶξ καρτερὸν, [illegible] ἐς θώρηκα ἐς τὸ εἴσω [illegible] τὴν φλεγμονὴν ἀμφὶ καρδίην καὶ πνεύμονα. συνάγχην τήνδε καλέομεν, [illegible] καὶ ἄγχουσαν. Angina peracutus affectus est, spiritus enim compressio est. Cuius duo sunt genera. aut n. spirandi instrumentorum inflammatio est, aut solius spiritus affectus, qui ex seipso causam habeat. Instrumentorum quidem, tonsillarum, ligulæ, faucium, columellæ, summæ arteriæ. Si verò inflammatio depascitur, etiam linguæ & interiorum malarum, quo tempore propter inflammationis excedentem magnitudinem, linguam exerunt. Oris enim capacitatem implet, & quod in ea superfluum est, extra dentes exeritur. Hic affectus συνάγχη, quod est angina, & κυνάγχη, hoc est canina angina vocatur, vel quòd huiusmodi animalia assiduè hoc malo tententur, vel quòd etiam sanitatis tempore ea linguam exerere consueuerint. In altero autem genere contraria inesse solent, instrumentorum collapsio, & supra cuiusque naturam extenuatio, & violenta strangulatio, adeò vt ipsi in thoracis penetralibus sibi circa cor & pulmonem latere inflammationem existiment. συνάγχην eam vocamus, tanquam intrò vergentem atque augentem. Has duas species sic alibi describit, cap 7. lib. 1. cur. ac. δισσαὶ συνάγχης ἰδέαι [illegible] ξὺν θερμασίῃ καὶ μεγάλῃ [illegible], τῶν παρισθμίων καὶ ἐξογκώσιος, ἔξω, ἀτὰρ καὶ ἡ γλῶσσα [illegible] γαργαρεὼν, καὶ [illegible], ἐς ὄγκον ἀείρονται· ἡ δὲ ἑτέρη, ξύμπτωσις [illegible], ξὺν ἄγχει μέζονι, [illegible] τὴν φλεγμονὴν [illegible] μέχρι τῆς καρδίης [illegible]. Anginæ duæ sunt species. Vna quidem cum calore & magna tonsillarum inflatione & externo tumore. Quinetiam lingua, curgulio, & omnes circumcirca partes in tumorem attolluntur. In altera earum partium est collapsio, verùm interior compressio cum maiore strangulatione, adeò vt inflammatio intrò ad cor vsque pertingere videatur. De quatuor anginæ speciebus agit etiam Trall. lib. 4. cap. 1. & Actuar. lib. 2. περὶ διαγν. παθ. cap. 19. & Aët. cap. 47. lib. 4. tetrab. 2. vbi certè ex Gal. huiusmodi species, sed parum exactè, mihi describi videntur. Neque verò admodum sunt accurata, aut his quæ scripsimus consentanea, quæ de angina hunc in modum dicuntur Celso cap. 4. lib. 4. vt hoc autem morbi genus circa totam ceruicem, sic alterum æquè pestiferum acutumque in faucibus esse consueuit. Nostri Anginam vocant, apud Græcos nomen prout species est. Interdum enim neque rubor, neque tumor vllus apparet, sed corpus aridum est, vix spiritus trahitur, membra soluuntur, id συνάγχην vocant. Interdum lingua faucesque cum rubore intumescunt, vox nihil significat, oculi vertuntur, facies pallet, singultusque est, id ὡς συνάγχη vocatur. Illa communia sunt, æger non cibum deuorare, non potionem potest, spiritus eius includitur. Leuius est, vbi tumor tantummodo, & rubor est, cætera non sequuntur, id παρασυνάγχην appellant.

Κυνόδοντες, canini dentes quatuor, inter incisorios & molares sui, in vtraque gena duo, & singuli, radices singulares sortiti. Hi à

basi rotunda acuti, non lati, sed fastigiati desinunt, canum dentibus simillimi, cibum potiùs frangentes quàm incidentes. Incisores sequuntur eruptionis & generationis ordine, & in pueris nono, decimo, aut duodecimo mense erumpunt, plerunque, etiam decimo quinto & decimo septimo. Quo tempore cum acutiores sint, plus doloris inferunt, gingiuarum prurigines, febres, conuulsiones, & alui profluuia inuehunt. aphor. 25. libro 3.

Κυρβασία, pilei acuti genus, & tiara erecta, qua Persarum reges vtebantur. Vnde ὀρθὴ τιάρα dicebatur, ad discrimen τῶν ἐπικεκλιμένων τιαρῶν, tiaræ inclinatæ, quam ἐπιλελυγισμένην καὶ προσβεβλημένην εἰς τὸ μέτωπον, complicatam & in frontem inclinatam aut prominentem dicit Aristoph. Schol. in Auibus, eaque omnibus Persis vti licuisse scribit, erecta solis regibus relicta. κυρβασία Sudæ est ἐπικεφαλαίας εἶδος ἢ πῖλος, pilei genus in conum educti, aut cassidis cristatæ, à similitudine cristæ gallinaceæ. κυρβασία etiam est Hesych. κορυφὴ ἀλέκτορος, crista gallinacea, & ὀρθὴ τιάρα, qua soli Persarum reges vtebantur. Pollux cap. 13. lib. 7. κυρβασίας κίδαρις καὶ πῖλος vocari scribit. lib. verò 5. cap. 16. τιάρας, κυρβασίας, Persici pilei genus esse scribit. Verùm illic κυβασία legitur. Gal. in Exeg. vocum Hipp. κυρβασίην πῖλον ὀξὺν εἰς ὕψος ἢ τιάραν exponit. Erot. κυρβασίας, τῆς λεγομένης τιάρας, additque ex Hecatæi authoritate apud Comicos sic dici pileum barbaricum. Hanc autem dictionem vsurpat Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 666. 34.) vbi ad integendam mammam betæ folia ex linteo in pileum acutum consuto, imponit, ea magnitudine vt mammam contineat, ῥάψας ἐς ῥάκος ὡς κυρβασίην, linteum in sacculi formam consutum dixit Caluus.

Κυρέω, κυρῶ, τυγχάνω significat, euenio, contingo, nanciscor, consequor, incido. Eo verbo vsus est Hipp. lib. de art. (pag. 650. 30. H. 831. H.) καὶ μήπω κυρέῃ τὸ σῶμα τεθνεός. neque dum corpus emortuum fuerit. Hinc συγκυρέω, quo vtitur lib. 1. de morb. (p. 458. 42.) συγκυρέοι ὥστε ῥιγῶσαι μεθύοντα. continget vt rigor ebrium corripiat. Et rursus ἐν παραγγελίαις (p. 27. 40.) προσκυρέοντες ἑωυτοῖσι καταγελάσματα, seipsos ludibrio & deridendos exhibentes. Vnde ἐγκυρεῖν ἐντυχεῖν apud Herod. Polymn.

Κυρήβια Gal. in Exeg. ἄχυρα exponit, hoc est, glumas, paleas, & acera hordei, quæ decidunt dum torretur aut aqua maceratur. Idem etiam τὰ πίτυρα significare scribit, & τὰ τῶν κριθῶν ἀποβρέγματα, surfures & hordei purgamenta. Sudas verò κυρήβια exponit, τὰ ἄχυρα καὶ τὰ πίτυρα τῶν πυρῶν, vt non solùm hordei sed etiam tritici purgamenta intelligantur, quæ tum decidunt, dum vel aqua maceratur, vel torretur ad solem vel in furno. Erot. etiam καρύβιον, τῶν ἀχύρων καὶ πιτύρων, exponitur apud Hipp. apud quem καρύβιον pro κυρήβιον mendosè scriptum existimo. Idemque adscribit Atticam esse dictionem. Aristoph. Schol. in vespis, κυρήβια, πίτυρα, καὶ τὰ τῶν κριθῶν ἀποβρέγματα καὶ ἄχυρα exponit. Idem in Equit. κυρήβια esse scribit, ἔνθα αἱ κέγχροι ὀρύσσονται. Sunt autem κέγχροι αἱ λελεπισμέναι κριθαί, hordeum decorticatum, vt antea adscripsimus. Quam etiam significationem adducit Varinus, & κυρήβιον, πίτυρα, τῶν κριθῶν ἀποβρέγματα, τὰ ἄχυρα ἃ τῶν πυρῶν, indicare adscribit. Hesych. autem κυρέβια scribit, & τῶν κριθῶν τὰ ἀποβρέγματα exponit, καὶ κυάμων λέπυρα, fabarum cortices, & τὰ τῆς κέγχρου ἄλφιτα, farinam è milio. Quemadmodum & Pollux lib. 1. κυρήβια, τῶν πυρῶν τὰ φαυλότατα, repurgamenta & excrementa tritici exponit. Sunt etiam qui κυρήβια apud Hipp. legunt, vt Varin & Gorrh. atque eam lectionem ex Gal. afferunt. Verùm apud Hipp. κυρήβια legitur, vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 581. 22.) κυρηβίων τῶν ἀπὸ τῶν κριθῶν. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 657. 52.) κυρηβίων τῶν ἀπὸ τῶν κριθῶν. vbi hordei furfures & repurgamenta, quæ decidunt cùm aqua maceratur, intelliguntur. Legitur & apud Hipp. κυβήρια lib. 2. περὶ διαίτης (p. 356. 43.) κέγχρων χόνδροι, κυβήρια, ξηρὰ καὶ στάσιμα. Sed ibi mendum esse suspicor, & κυρήβια legendum, vt sint πίτυρα, aut κυρέβια, quæ τῶν κέγχρων ἄλφιτα exponit Hesych. κυρήβια autem ἄχυρα significare satis indicat locus lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 670 42.) vbi κριθαὶ ξὺν τοῖς κυρηβίοισι scribit. & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 582. 39.) vbi idem repetitur, κριθαὶ ξὺν τοῖς ἀχύροις dicit.

Κυρίαι ἡμέραι dicuntur dies indicatorij, in quibus rata sunt & firma de morbo indicia, & certa salutis aut mortis auguria. Gal. in Exeg. κυρίῃσιν ἡμέρῃσιν ἡμέραις ταῖς τὰ τοιαῦτα κρίνειν πεπιστευμέναις exponit, diebus quæ talia decernere certò creduntur. Quam locutionem vsurpat Hipp. lib. 1. de Morb. (pag. 450. 32.) ἢν περιπνευμονίῃ ληφθεὶς μὴ ἐκκαθαρθῇ ἐν τῇσι κυρίῃσιν ἡμέρῃσιν. Si inflammatione pulmonis correptus, diebus indicatoriis, aut qui talia decernere creduntur, non purgatus fuerit. Rursus ibidem (pag. 451. 53.) καὶ ἐν τῇσι κυρίῃσιν ἡμέρῃσιν μήτε σαπῇ μήτε πτυσθῇ. neque diebus iudicatoriis computruit, neque sputo repurgata est. Loquitur enim de pleuritide vehementi, ex qua suppurati euadunt. Et rursus (pag. 458. 16.) ὁκόσαι νοῦσοι κρίνονται ἐν τῇσι κυρίῃσι τῶν ἡμερέων. morbi qui diebus iudicatoriis decernunt. Et (pag. 459. 32.) καὶ ἢν μὴ ἐν τῇσι κυρίῃσι τῶν ἡμερέων σαπέντα πτυσθῇ. sique diebus iudicatoriis quæ computruerint expuantur. Alia verò notione dicuntur κυριώταται ἡμέραι libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 598. 38.) hoc est, dies valde accommodati & opportuni ad conceptionem, nempe vbi fluere menses desierint, vt tum tempus ad congressum sit valde opportunum & ad periculum de conceptu faciendum.

Κυρκανᾶν, miscere, turbare, confundere. κυρκανᾷ, κυκᾷ, ταράσσει, exponit Hesych. Sudas autem κυρκανᾶν, ταράσσειν, κυκᾶν. Sunt qui absque ρ scriptum aliquando inueniri contendant, vnde κυκᾶν pro κυρκᾶν, & ταραχὴ dicatur. κυρκανᾶται scribitur Hipp. libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 610. 38.) ἔστιν ᾗσιν κυρκανᾶται. quibusdam etiam interdum conturbatur, aut commouetur. Quem locum exprimens Erot. κυρκανᾶται ταράττεται exponit.

Κύρσον Gal. in Exeg apud Hipp. πρωκτὸν, hoc est, podicem exponit. Verum κύσσαρον pro κύρσον apud Gal. legendum existimo, aut certè in Hipp. κυσὸν pro κύσσαρον, Gal. legisse est censendum, itaque scripsisse. Est enim κυσὸς Hesych. ἡ πυγὴ podex, vt postea scribemus.

Κυρτώματα significant Hipp. tumores præter naturam, exuberantias & gibbositates, velut conuexitates quasdam. In Progn. (pag. 139. 59. H. 40. 25.) τὰ δὲ ἐν τῶν ὑποχονδρίων πόνοι τε καὶ τὰ κυρτώματα. Præcordiorum dolores & tumores, vbi scribit Gal. κυρτώματα τῶν ὑποχονδρίων ὀνόματι, ἃ ὀλίγῳ τῶν ἔμπροσθεν οἰδήματα προσηγόρευσεν. ἔστι δὲ ταῦτα πάντως οὐ κατὰ φύσιν ὄγκοι, χωρὶς δὲ φλεγμονῆς ἤτοι γενόμενοι πνευματώδεις, ἢ μᾶλλον ὅταν ὦσι πρόσφατοι. κυρτώματα præcordiorum nominauit, quæ antea οἰδήματα appellauit. Tales sunt omnes præter naturam tumores flatulentiæ sine inflammatione, idque potissimum si recentes fuerint. Sic κύρτωμα τῆς γαστρὸς ventris tumor ac gibbus in prægnante dicitur Prorrh. 2. (pag. 108. D.) Et κυρτὴ κοιλίη, aluus gibbosa, protuberans, intumescens, aut à flatibus distenta, lib. 4. Epid. (pag. 1183 C.) Et κυρτὸς σπλὴν, lien intumescens & incuruus, de lienis tumore lib. 2. Epid. (pag. 1015. H.) vt lienis περιφερὲς κύρτωμα rotundus tumor, ægr. 1. lib. 1. Epid. Sic κυρτοὶ vocantur, hoc est conuexi, qui ὑβοὶ καὶ κυφοὶ gibbosi. & τῷ κυρτῷ κοῖλον opponitur conuexo cauum, vt τῷ ὑβῷ καὶ κυφῷ λορδόν. Gal. Com. ad aph 46. lib. 6.

Κύσσαρος apud Hipp. podicem significat lib. περὶ ἐπικυήσιος (pag. 258. 27.) καὶ ἐς τὸν κύσσαρον ὁδὸς γίνεται ἀπὸ τῆς κοιλίης καὶ τῶν ἐντέρων. à ventre & intestinis via in podicem foras patet. Gal. libello εἰ ζῷον τὸ κατὰ γαστρὸς, hæc Hipp. verba exponens (pag. 409. 8.) κύσσαρον τὴν ἀρχὸν εἴρηκε, scribit, & podicem ac rectum intestinum explicat. Erot. verò κίσσαρον legit & κισσὸν exponit. Sed manifestum vitium deprehenditur. κύσσαρον enim & κυσὸν legendum apparet. Est enim κυσὸς Hesych. ἡ πυγὴ, podex & nates, ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Vnde & κυσολάμπτειν, & κυσοδόχος, & κυσόχηος, & κυσίας, ποτημίας, impudica nomina deducuntur. Hesych quoque κυσόχλιον τὸ ἀνδρογύναιον exponitur. Inde etiam deduci videtur κυσοθίζειν, quod est ὁμιλεῖν, congredi, coire, & κύσας φιλήσας, & κύσον ἐφίλησεν. & κύσαι τὸ σῶμα φιλῆσαι, vt exponit Hesych. Et apud Gal. in Exeg. vbi κύρσον πρωκτὸν exponit, fortè κυσὸν legendum, nisi κύσσαρον malis, vt antea diximus. Sunt verò qui κισσὸν scribunt, vt idem sit quod κύσθος. Et certè malè mereri de Hipp. mihi videntur, qui κίσσαρον pro κύσσαρον apud Erot. hederam exponunt.

Κύστιγγα Gal. κύστιν σμικρὰν, hoc est, paruam vesicam exponit apud Hipp. in Exeg. κύστις autem vesicam significat, quæ vrinam à renibus excipit, & foras excernit, cuius meminit aph. 75. 77. 79. 80. & 81. lib. 4. & in Progn. (p. 152. 20. & 39. H. 43. 42. 48.) & pag. 142. 27. H. 41. 1.) Interdum quoque vesicæ nomine, partes vrinariæ, hoc est, renes, vrinarij meatus, & penis ipse, Hipp. subaudiuntur, vt in Progn. (pag. 142. 27. H. ibid.) Sic enim Gal. cap. 7. lib. περὶ κρίσεων locum illum de vrinæ instrumentis accipiendum monet. Sic aph. 80. lib. 4. τὰ περὶ κύστιν πονεῖν, hoc est, partes ad vesicam attinentes laborare dicuntur, cùm partes quæ vesicæ vicinæ sunt & communicant, affectæ sunt, aut etiam quæ vrinæ reddendæ inseruiunt, vt renes, meatus vrinarij, & fistula vrinaria, aut vesica ipsa. κύστιν etiam antiqui totum inferiorem ventrem acceperunt, vnde ὑποχόνδριον dictum. Et Sudas κύστιν τὸ ὑπογάστριον, τὴν ὑποχόνδριον κοιλίαν, imum ventrem exponit, quod ibi sita sit vesica.

Κύφωσις, gibbus aut gibbositas, est vertebrarum spinæ vitium cùm in posteriorem partem conuertuntur, quæ & κύρτωσις, hoc est,

incur-

incuruatio etiam dicitur, vt scribit Gal. com. 3 in li. de art. (p. 610. 54. H 806 G.) ὕβωμα quoque vocat Hipp. (ibidem p. 612. 32. H. 807 C A. & τὸ κῦφος (p. 612. 12. H 807. A.) & κύφον (pag. 610. 42. H. 806. G.) & κυφᾶσθαι τὴν ῥάχιν. cùm gibbus posteriore parte fit, spinaque posteriorem in partem conuertitur (ibidem v. 1. H. ib.) Quem locum exprimens Erot. κυφοῦται ῥάχις. κυρτοῦται, exponit, h. e. incuruatur. κύφωσις etiam καὶ ῥάχεως κύφωσις dicitur, vt scribit Gal. com. 3. in lib de art. vbi & eius causas annumerat, vt & com. ad aph. 46. lib. 6. & aph. 35. lib. 4. κυφοὺς vocari Hipp. scribit Gal. com. ad aph. 46. lib 6. (quos omnes κυρτοὺς appellant, hoc est incuruos aut gibbosos. Sic κυφὸς γήραϊ dicitur Homero qui senio gibbosus euadit, Od. β. (v. 16.) de Ægyptio, ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην. Vbi scribit Eustath. γήραϊ additum ad discrimen eius qui naturâ gibbosus sit, & γυρὸς vocatur, vt Od. τ. (v. 246.) de Eurybate Vlyssis præcone, γυρὸς ἐν ὤμοισιν μελανόχροος, οὐλοκάρηνος. gibbosos habebat humeros, nigro erat corpore, & crispo capite. Dicitur enim γυρὸς qui humeris est teretibus, valdè extantibus & incuruis, ὁ στρογγύλους ἔχων τοὺς ὤμους, ὁ κυρτός, vt exponit Schol. fit autem κυφὸς aut κύφωσις, Hipp. h. e. gibbus etiam sanitatis tempore, aut natura, aut senio, aut doloribus & casu, vt scribitur lib. de art. (p. 620. 35. H. 812. G.)

¶ Κώδεις, κώδεια exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. hoc est capita & calices papaueris. Sed pro κώδεις exemplaria quædam κώδυα habent, & pro κώδεια κώδυα, vt Varinus. Est autem κώδυα ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή Hesych. Exemplaria etiam nonnulla pro κώδεια κώδυα habent. Verùm tunc κωδύα legendum esset. Est enim κώδυα caput fabæ Ægyptiæ.

Κώθων poculi fictilis genus est ampli & capacis, quo qui se compotando inuitabant, κωθωνίζεσθαι & κωθωνισμοὺς dicebantur. Huius crebra est mentio apud Athen. Celebratur etiam Mnesithei Atheniensis epistola περὶ κωθωνισμοῦ. Hesych. κώθων exponitur εἶδος ποτηρίου κεραμεοῦ. Apud Hipp. in Epist. (p. 1278. 47.) vas fictile in quo flores, folia aut radices conduntur significat, cùm scribit ad Crateuam, ὅκως δή οἱ φύλλα, ἢ ἄνθεα, ἢ ῥίζαι ἐν κώθωσι κεραμέοισι ἀπεστεγνωμένοισι, vt folia, flores & radices fictilibus nouis probè obturatis deferantur. κώθωνα κεραμεοῦν pro vasculo fictili ad cadmiam vrendam sumit Gal. li. 4. κατὰ γέν. (pag. 208. 48.) ἀναμβάτας κώθωνας ex Comico quodam meminit Athen. lib. 1. (p. 4.)

Κωλεὸς exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. τὸ κῶλον ἐν τῷ τρώματι καὶ βέλτιον ἐξαιρέσθαι, membrum in vulnere quod rectè extrahi potest. Verùm non parum mihi suspecta videtur hæc Gal. lectio. Ac videtur idem esse κωλεὸς quod κωλεά aut κωλῆ per contractionem. Hesych. κωλεά exponitur, μηρὸς χοίρειος, ἀγκύλη ἢ δέρμα χοίρου, σκέλος ὀπίσθιον, πτέρνα τὸ ἰσχίον. Quidam pernam seu perasonem interpretantur, vt idem sit κωλεὸς aut κωλεά quod κωλῆ. Et κωλῆ κωλεὸς exponitur Hesych. & κωλεοὶ ἀκροκώλια, hoc est petioli aut extremi pedes. κωλῆνας ὕειας vsurpat Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1227. B.) quos suillos petiolos vertimus, extremos pedes intelligentes, vt Celsus cap. 28. lib. 2. Κῶλα autem exponuntur Hesychio πόδες, σκέλη, ὀστᾶ, μηροί, κνῆμαι. Κῶλα verò crassiora intestina vocantur Hipp. lib. 6. Epid. aph. 6. sect. 4. & lib. περὶ ὀστέων φύσιος (p. 274. 14.)

Κωλοτεροδία excrementa stellionum aut lacertorum tunicis similia dicuntur, hoc est, variegata, & variis quasi guttulis respersa, li. 4 Epid. (p. 1139. C.) vbi καλοτεροδία tamen legitur.

Κῶμα, καταφορά exponitur Gal. apud Hipp. in Exeg. hoc est, in somnum delatio, ac de eo à se scriptum esse libellum testatur, in quo κώματος significationem apertissimè explicat, & κῶμα omnem καταφορὰν, tum somnolentam, tum vigilem, comprehendere indicat, eiusdem lib. cap. 3. Eandem quoque expositionem adscribit com. 2. in Prorrh. (pag 167. 51. H. 67. B.) ὡς γὰρ τὸ κῶμα περὶ τὰς ὕπνου καταφοράς, οὐ δυναμένων τῶν ἐχομένων τῷ συμπτώματι, τὰ τῶν ἐγρηγορότων πράττειν, ἀλλὰ κλείειν τε τὰ βλέφαρα δεομένων, ἐλπιζόντων τε κοιμηθήσεσθαι. συμβαίνει δὲ ἐνίοτε τούτων τισὶ μὴ δύνασθαι κοιμηθῆναι κλεισθέντων τῶν βλεφάρων, ἀλλ' ἀγρυπνεῖν ἐπὶ πλεῖστον ὅπερ ὠνόμασεν ὁ Ἱπποκράτης οὐχ ὑπνῶδες κῶμα. περὶ δὲ τοῦ σημαινομένου κῶμα βιβλίον ὅλον ἔχεις ἡμέτερον, ἐν ᾧ διὰ πλειόνων μαρτυριῶν ἀποδέδεικται, πᾶσαν ὀνομάζων καταφορὰν ὁ Ἱπποκράτης κῶμα. Ita vt κῶμα sit in somnum delatio, vbi, qui hoc detinentur symptomate, vigilantium munia obire nequeunt, sed tum palpebras claudere cupiunt, tum dormire sperant. Horum autem quibusdam interdum vsuuenit, vt clausis palpebris dormire nequeant, sed plurimùm vigilent, quod κῶμα non somnolentum vocauit Hippoc. De comatis autem significatione integrum habes nostrum libellum, in quo pluribus testimoniis demonstratum est Hipp. κῶμα omnem καταφορὰν vocare. Rursus com. 3. in Prot. (pag. 199. 22. H. 74. G.) περὶ προτέρου ὅλον ἓν βιβλίον ἐξηγησάμενοι τὸ σημαινόμενον περὶ τοῦ παρ' Ἱπποκράτει κώματος, ἐν ᾧ ἐπιδέδεικται τὸ σημαινόμενον ὑπὸ τῆς φωνῆς ταύτης ἐν τῷ κώματος, ἐν ᾧ ἐπιδέδεικται τὸ σημαινόμενον ὑπὸ τῆς φωνῆς ταύτης περὶ τὰς ὕπνου καταφοράς, ἐγρηγορέναι μὲν ἀναπεπταμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀδυνατούντων τῶν καμνόντων, οὐ μὴν ὑπνούντων γε, ἀλλ' ἐστὶν ὅτε καὶ ἀγρυπνούντων. Ad primam omnium huius libri dictionem exponendam, scriptus est à me libellus, cui nomen dedimus de Comate secundum Hipp. mentem. In quo ostensum est hac voce in somnum propensionem ac delationem significari, nequeuntibus quidem comate laborantibus apertis oculis vigilare, neque verò ex toto dormientibus, vbi eos clauserint, sed interdum vigilantibus com. etiam 2. in Prorrh. (pag. 180. 32.) δέδεικται γὰρ ἐν τῷ περὶ τοῦ κώματος ὁ Ἱπποκράτης ἐπί τινων τὰς ἀμφοτέρας ἀμφοτέρας τὰς καταφοράς, τήν τε καταφορὰν καὶ περὶ τοῦ κώματος. Etenim lib. de Comate demonstratum est Hippocratem vtrasque tum καταφορᾶς, tum κώματος appellationes eòdem referre. Et rursus com. 1. in lib. 3. Epid. (pag 401. 23. H. 1063. A.) ἐν ὅλον μέγα βιβλίον ἐξηγουμένοις τὸ σημαινόμενον ἐκ τῆς κῶμα φωνῆς, ἐν ᾧ δείκνυμι περὶ τὰς ὕπνου καταφορὰς οὕτως ὀνομάζειν ὁ Ἱπποκράτης. εἰς ὕπνον δὲ λέγω καταφοράς, ὅταν ἐγρηγορέναι μὲν ἀδυνατῶσιν οἱ κάμνοντες, ἐν ἀναπεπταμένοις ἔχοντες τοῖς ὀφθαλμοῖς, μύοντες δ' αὐτοὺς, ἢ τοι βαθέως ὑπνώσι, ἢ λεπτῶς, ἢ ἀγρυπνίαις συνέχονται. διὸ καὶ διορισμοῦ δεῖται, καὶ πολλῆς συνέσεώς τε καὶ τριβῆς ἵνα γνωσθῇ ἐπί τινος διαγνῶναι κωματώδης ὁ νοσῶν ἐγένετο. Integrum vnum libellum scripsimus, exponentes quid per vocem κῶμα significetur, in quo ostenditur in somnum delationem ita vocare Hippocratem. In somnum autem delationem voco, cùm ægri vigilare nequeant, non apertos habentes oculos, sed conniuentes, aut altis somnis, aut tenuibus, aut vigiliis detineantur. Ideoque distinctione opus est, multa etiam prudentia & exercitatione, vt assequaris quonam ex affectu æger comate prehendatur. Est autem, vt καταφορά, ita κῶμα duplex. Hipp. κῶμα namque dicitur βαρὺ, ὑπνῶδες, aut δυσεξέγερτον, grauis sopor & inexpugnabilis, cui λεπτοὶ καὶ μικροὶ ὕπνοι opponuntur lib. 3. Epid. in 1. oest. (pag. 428. 14. H. 1086. E.) quodque lethargicis est familiare, Vnde κωματώδεες ὕπνοι dicuntur Hippocrati Coac. (p. 147. D.) & ægr. 2. lib. 1. Epid. somni cum sopore aut profundi, à quibus non facilè excitator æger. Tunc enim κῶμα dicitur vt scribit Gal. com. ad aphor. 3 lib. 2. vbi difficilem habet expergefactionem, cùm alioqui somnus longus nominetur, quando solùm tempore excesserit modum naturæ conuenientem. Atque huiusmodi κῶμα lethargicas affectiones complectitur, præsertim si capitis affectiones, corporis totius perfrictiones, aut torpores & lentas sensationes ac grauitates coniunctas habeat, velut κωματώδεις νωθροί dicuntur Coac. (pag. 147. C.) & aliòqui solenne sit Prorrhetici authori κώματος nomine lethargum intelligere, vt scribit Gal. com. 3. in Prorrh. (pag. 219. 21. H. 82. E.) ἀρκεῖ δὲ ὁ συγγραφεὺς τῷ τοῦ κώματος ὀνόματι, μηδαμόθι χρώμενος ἐν ὅλῳ τῷ βιβλίῳ περὶ τοῦ ληθάργου προσηγορίας. Satis est autem huic scriptori κώματος nomen, cùm neutiquam in toto libro lethargi appellationem adscripserit. Sic Erot. κωματώδεες οἱ μετὰ κώματος καταφερόμενοι, cum sopore in somnum delati, aut altiore sopore & somno grauati exponuntur apud Hip. cui vox ista admodum familiaris est, κῶμα γὰρ ὁ ὕπνος, καὶ οἱ κοιμώμενοι οἷον μετὰ πολλῆς νωθρείας ἐν καταφορᾷ ὄντες, κωματώδεες λέγονται. κῶμα namque somnus & velut dormitio. Qui igitur cum quodam torpore somno grauantur, κωματώδεες dicuntur. Est & aliud κῶμα οὐχ ὑπνῶδες dictum Hipp. aut ἄγρυπνον, coma vigil & minimè somnolentum, quod phreniticis est familiare, videturque ex somno & vigilia mixtus esse affectus quidam, quem his verbis exprimit Hip. lib. 3. Epid. in st pest. (pag. 410. 46. H. 1083. B.) κωματώδεες ἐπὶ πολὺ, καὶ πάλιν ἄγρυπνοι. Sopore vt plurimùm detinebantur, rursusque peruigiles. Et rursus (ibid. p. 425. 10. H. 1085. E.) κατεῖχε δὲ ὅ τε κῶμα συνεχὲς οὐχ ὑπνῶδες, ἢ μετὰ πόνων ἄγρυπνοι. Eos autem aut perpetuus sopor non somnolentus detinebat, aut vigiliæ cum laboribus. Hanc etiam affectionem exponit Gal. libr. de comate cap. 3. & 4 & com. 3. in lib. 3. Epid. his verbis (pag. 425. 12. H. ibid.) ὅταν γὰρ ἐγρηγορέναι μὲν ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς οἱ κάμνοντες μὴ δύνωνται, μύοντες δὲ αὐτοὺς ἐλπίδι τοῦ κοιμηθῆναι διαμένωσιν ἐγρηγορότες, τὸ τοιοῦτον καλοῦμεν οὐχ ὑπνῶδες κῶμα. εἰ δὲ καὶ πόνος τις αὐτοῖς παρείη, προδήλως ἀγρυπνήσουσι μᾶλλον οἱ οὕτως ἔχοντες, ὡς μηδ' εἰς φαντασίαν ὕπνου τινὰ ἀφικέσθαι λεπτοῦ. γίνεται γοῦν τι καὶ τοιοῦτον τοῖς ὑπὸ κωματώδους, ὡς ἐν μεθορίῳ καθίστασθαι, τῶν τ' ἀκριβῶς ἐγρηγορότων, & τῶν κοιμωμένων. Vbi enim ægri apertis oculis vigilare nequeunt, sed spe dormiendi conniuent, vigiles tamen permanent, id κῶμα non somniculosum nuncupamus. Quòd si quis etiam labor adfuerit, manifestè vigilabunt magis hoc modo affecti, adeò vt ne in tenuis quidem somni suspicionem veniant. Si quidem istis qui hoc comate detinentur eiusmodi quippiam vsu venit, vt in medio tum exquisitè vigilantium, tum dormientium consistant. Hanc quo-

que affectum exprimit Gal. com. 3. in Prorrh. (p. 199. 37. H. 74. G.) & com. 1. in eundem lib. (p. 168. 20. H 67. B.) vbi hanc affectionem ex phrenitide & Lethargo mixtam esse scribit, & quibusdam Typhomaniam vocari, idque præter Hipp. mentem, vt & cap. 4. libr. de comate. Etsi idem Gal. in Isagogen pulsuum (p. 114. 51.) hunc affectum proprio nomine carere vult, ideoque adiunctis sibi signis eius notitiam petendam esse. At verò κώματος caussas aptissimè his verbis recenset Gal. com. 1. in li. 3. Epid. (pag 401. 28. H. 1063. A.) πολλάκις μὲν γὰρ ὑγρότητι πολλῇ τοῦ πρώτου αἰσθητικοῦ μορίου, καθ' ὃ καὶ τὸν ὕπνον ὀρθῶς Ἀριστοτέλης ἔδειξε γινόμενον, ὅπερ τοῖς κραιπαλῶσιν ἰδίως τῶν μεθυσθέντων γίνεται. πολλάκις δὲ διὰ μόνην ψύξιν. ἔστι δ' ὅτε καὶ δι' ἄμφω βαθύς τε καὶ κωματώδης ὕπνος. ἀλλὰ καὶ δι' ἀῤῥωστίαν δυνάμεως ὁ τοιοῦτος γίνεται διάθεσις, ὥστε οἱ παρειμένοι αὐτῶν, ὡς ἐπαιρομένα τὰ βλέφαρα συλλαβεῖν οἷοί τε εἰσὶ, καὶ συμβαίνει τοὺς οὕτως ἔχοντας ἐπὶ τὰ βλέφαρα συλλαβεῖν μὴ δυναμένους, μήτ' ἀνοίγειν μόνους τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἢ μηδ' ὅλως, ἢ βραχύ τι καταμύοντας, οὐδὲ ποτὲ ἐπαίρειν τὰ βλέφαρα δυναμένους, κατὰ σφυγμῶν διαγνωστέον ἀπὸ τῆς γινομένης δι' ὑγρότητα καὶ ψύξιν οἱ σφυγμοὶ μάλιστα διορίζονται ἀμυδρότατοί τε καὶ βραδεῖς, καὶ ἀραιοὶ καὶ σμικροὶ γινόμενοι. Sæpius namque propter humiditatem multam primùm sentientis partis (in qua somnum fieri rectè demonstrauit Aristoteles) κῶμα consequitur, vt nonnullis ebriosis vsu venit. Sæpiùs verò ob solum frigus. Interdum quoque ambabus his ex caussis profundus & cum sopore somnus incidit. Quinetiam propter virium imbecillitatem huiusmodi suboritur affectio, vbi adeò iam sunt emortuæ, vt apertas palpebras seruare nequeant. Ac ita affectis contingit vt conniuentibus oculis, aut nihil prorsus, aut parum dormiant, sed vigilent, neque tunc palpebras attollere queant. Quem quidem affectum, ab eo qui ex humiditate & frigiditate ortus est, potissimùm pulsus distinguunt, tum languidissimi & tardi, tum rari & parui. Ac rursus com. 3. in eundem lib. (p. 420. 47. H. 1083. B.) τὸ μὲν ἄμικτον ἀγρυπνίᾳ κῶμα, δι' ὑγρότητα καὶ ψύξιν ἐμάθετε ἐγκεφάλου γίνεσθαι, τὴν δ' ἄμικτον ἀγρυπνίας κώματι διὰ ξηρότητα καὶ θερμότητα· νυνὶ δ' ἐν ἀθροισθέντων τῶν χυμῶν, ὑγρότητα μὲν ἐπικρατοῦσαν ἐχόντων, οὐ μὴν δή γε δριμεῖαν ἄποιον, ὁ μὲν ὑγρότης τὴν κωματώδη διάθεσιν, ἡ δὲ ἐκ τῆς σηπεδόνος δριμύτης, τὴν ἀγρυπνίαν εἰργάσατο. τῶν ἐναντίων συμπτωμάτων ὑπ' ἐναντίων αἰτίων τὸ λέγειν γινομένων, κῶμα vigiliæ non permixtum, ex cerebri humiditate & frigiditate fieri didicisti, vigiliam verò comati non permixtam, ex siccitate & caliditate. Nunc igitur auctis humoribus, exsuperantem humiditatem habentibus, neque eam tamen prorsus acrem, humiditas quidem κωματώδη affectum, acrimonia verò ex putredine vigiliam effecit, contrariis euentis meritò ex contrariis caussis subortis. Rursusque ibid. (pag. 425. 56. H. 1085 E.) θαυμαστὸν οὐδὲν ἠθροισμένων ἐν τῷ σώματι χυμῶν ὠμῶν, ὡς τό γε διαχωρούμενον τὴν ἔνδειξιν ἐποιεῖτο. κωματώδεις τε ἅμα καὶ παραφρονοῦντας γενέσθαι. κωματώδεις μὲν, διά τε τὸ πλῆθος καὶ τὴν ψυχρότητα τῶν ὠμῶν χυμῶν, παραφρονοῦντας δὲ, διότι σηπόμενοι δριμύτητά τε καὶ θερμασίαν ἀνῆψαν. Nil igitur mirum est, collectis in corpore crudis humoribus, vt indicarunt excrementa, comate simul & desipientia prehensos fuisse. Comate quidem, propter crudorum humorum tum copiam, tum frigiditatem. Desipientia verò, propterea quod putrescentes acrimoniam & calorem gignebant. Iterumque ibid. (p. 428. 17. H. 1086. E.) βαρὺ κῶμα, τὸ δυσδιέγερτον ἀκουστέον εἶναι, τὸ τε μικρὸν καὶ λεπτοὺς ὕπνους ἔχειν, ἐναντίον εἶναι. ἐγίνετο δὲ τὸ μὲν πρότερον, οἷς ἐπεκράτει τὸ πάχος καὶ τὸ πλῆθος τῆς ψυχρᾶς ὕλης. τὸ δὲ δεύτερον, οἷς ἡ λεπτότης διεσήπετο μόνη. κῶμα graue, à quo quis non facilè excitetur obaudiendum est, cui contrarium est quod paruos & leues somnos habet. Quorum primum quidem, his quibus frigidæ materiæ copia & crassitudo exuperaret, accidebat, alterum autem, quibus tenuitas putrescens. Idem quoque initio Com. 3. in Prorrh. (p. 199. 32. H. 74. G.) γίνεσθαι δὲ καταφορὰν εἶπε, ὡς ἐν ἄλλοις τέ που ὑπομνήμασι, κἀν τοῖς περὶ τῶν πεπονθότων τόπων ὑπέδειξα. τὸ μὲν ὑπὸ πλήθους χρηστοῦ βαρυνομένου τοῦ ἐγκεφάλου, καθάπερ ἐπὶ τῶν μεθυσθέντων. ἔστι δ' ὅτε διὰ φλεγματικὸν χυμὸν, ἢ καὶ χωρὶς τοῦ χυμοῦ δυσλυτον ψύξιν. ὅταν δ' ἀγρυπνίᾳ ζευχθῇ τὸ κῶμα, δακνώδους μίξει χυμοῦ τὴν τοιαύτην διάθεσιν ἀπέδειξα γίνεσθαι. Oriri autem in somnum delationem, vt in aliis quibusdam commentariis, atque etiam in his qui sunt de locis affectis ostendi, partim quidem grauato ob vtilis succi copiam cerebro, non secus ac in ebriosis, interdum verò ob pituitosum humorem, vel etiam ob ægrè solubilem absque humore frigiditatem. vbi autem vigiliis κῶμα coniunctum fuerit, ex succi mordacis permixtione hanc affectionem fieri demonstraui. Quibus etiam similia scribuntur Gal. & amplioribus quidem verbis com. in sent. primam Prorrh. κῶμα autem ἀπὸ τοῦ κωμάζειν deducere videtur Gal. cap. 2. lib. de comate, quod est crapulæ & comessationibus indulgere, siue bacchari vinolentum, & proteruè temulentem esse, lasciuire & saltare; quòd & οἱ κωμάζοντες, & qui comate prehenduntur vigilent, siue (vt vult Gorrh.) quòd οἱ κωμάζοντες omnium facillimè eum in morbum incurrant, cum ex comessationibus & nimio vini potu præcipuè contrahatur. Hinc quoque κωμαίνειν deduci videtur, quod est sopore detineri, soporari, dormire aut dormiturire, νυστάζειν Hesych. exponit: Quam vocem vsurpat Hipp. lib 2. de Morb. (pag. 463. 50.) καὶ κωμαίνει, & soporatur. (Quem locum mihi subindicare quodammodo videtur Hesych. cum κωμαίνει νυστάζει exponit) Ac rursus ibid. (p. 468. 52.) τὴν δὲ ἡμέρην ταύτην κεῖται κωμαίνων, hoc die sopore detentus iacet.

Κώνειον cicuta, παρὰ τὸ κωνᾶν, quod est circumagi aut circumuertere, quòd epota vertiginem inducat. Gal. libr. quod animi mores temp. corp. sequantur (pag. 345. 28.) καὶ μὴν καὶ διά τι μανίας ἀντικρὺς ὀργανικόν τι κώνειον πιεῖν, ὃ καὶ τοιοῦτον ἴσθι περιττωμάτων ἀπὸ τοῦ πάθους ὃ πάσχει ὁρᾶν ὑπ' αὐτοῦ τὸ σῶμα. Quinetiam cur cicuta κώνειον dicta epota stultitiam pariat, inde etiam ab eo affectu deducto nomine, quod ab ea corpus affici video. Vsurpat autem eam dictionem Hipp. lib. 2. περὶ γυν. (pag. 668. 46.) (etsi μηκώνιον illic leg censeo) & 669. 14.) Rursusque lib. περὶ ἀφόρων (p. 681. 4.) κωνείου φύλλα fotu adhibet. Et libr. περὶ ἐπικυήσιος (p. 890. A.) κωνείου καρπὸς, cicutæ semen in cataplasmate ad sedem prociduam admouetur.

Κωνίας Gal. apud Hipp. οἶνον τὸν πισσίτην, vinum picatum exponit in Exeg. eiusque conficiendi modum hunc edocet. Iniicitur cum cortice in vas figlinum picea hemina dimidia, & vbi efferbuit quidam excolant, quidam etiam relinquunt. Sed fortè κωνίας οἶνος apud Gal. legendum, vt etiam scribit Varin. Etsi κωνίας vt αἰθαλίας dici potest. Dicitur autem κωνίας quòd κῶνος sit ἡ πίτυς καὶ ὁ πεύκης καρπὸς, vel potiùs fructus inuolucrum, στρόβιλος etiam nominatur.

Κωνώπων αἰμυδήγματα, culicum morsus dicuntur Hipp. de papulis & exanthematum genere, quæ in populariter grassantibus morbis & febribus ardentibus frequentissimè in cutem erumpunt, interdum verò maximum putredinis & venenatæ qualitatis speciem exhibent, est vbi etiam efferuescentem materiam sine vlla malignæ qualitatis significatione in cutem iudicatione deponunt. Qualia li. 2. Epid. (p. 1020. C.) in mulieribus celebrantur, easq; ab exæstuante febrium intemperie iudicatione liberasse commemorantur. ἐγένοντο δὲ ἐν τοῖσι θερινοῖσι πυρετοῖσι, περὶ ζ' καὶ η' καὶ θ' τρηχύσματα ἐν τῷ χρωτὶ κεγχρώδεα, οἷα ὑπὸ κωνώπων γινομένοισι μάλιστα ἴκελα αἰμυδήγματα. οὐ πάνυ κνησμώδεα. In febribus autem æstiuis circa septimum, octauum & nonum diem, aspredines quædam miliaceæ, culicum morsibus ferè similes, quæ tamen non admodum pruriebant, in summa cute subnascebantur. Rursus lib. 7. Epid. (pag. 1229. E.) fulloni cuidam in Syro adscribitur, καὶ ὅλον τὸ χρῶμα, ὡς ὑπὸ κωνώπων ἐγκατακεντηθέν, eiutum corpus velut à culicibus compunctum. Et paulò post in Pherecyde (ibidem 1230. G.) lethalia octauo die, ὡς ἀπὸ κωνώπων αἰμυδήγματα commemorantur. In Coac. quoque (p. 208. E.) anxietate laborantibus cum alui suppressione διὰ ταχέων ἐξανθεῖ οἷον κωνώπων κεντήματα, celeriter velut culicum puncturæ in cutem erumpunt.

Κώφωσις surditas, est auditus offensio, quæ duplex est, vna, ἐν ἕξει, quæ stabilis est & obfirmata, ex habituque contrahitur, altera ἐν σχέσει, quæ fugax est & leuis, ac repentè fit in febribus ex momentanea auditus obstructione, com. ad aph. 28. lib. 4. Idem Gal com. 1. in Prorrh. (p. 180. 11. H. 70. A.) γίνεται μὲν καὶ διά τινα χυμὸν εἰς τοὺς ἀκουστικοὺς πόρους σφηνωθέντα κώφωσις, οὐδὲν ἔχουσα κακόηθες. γίνεται δὲ ἐνίοτε καὶ τῆς ἀκουστικῆς δυνάμεως νεκρουμένης, ἣν ἐν τοῖς ὀξέσιν ἅμα καὶ ταραχώδεσι νοσήμασιν ὁρῶμεν συμπίπτουσαν. Surditas quidem oboritur ob humorem quendam in aurium meatibus impactum, eaque nihil maligni habet. fit quoque interdum etiam extincta audiendi facultate, quam in acutis simulque turbulentis morbis contingere cernimus, eaque perniciem minatur. κωφὸς surdū significat, & τὸν ἀμβλὺν, βεβλαμμένον, hebetem etiam, torpidum, torpescentem, mutum, inualidum, inefficacem. Et κωφοὶ exponuntur Gal. in Exeg. οἱ ἀμαυροὶ καὶ ἀδύνατοι, hebetes, languidi & debiles. Quam dictionem vsurpat Hippocr. lib. περὶ φυσῶν (p. 300. 44.) κωφοί τε τῶν λεγομένων, neque, quæ dicuntur audiunt. Et lib. περὶ σαρκῶν vulgò inscripto (pag 253. 40.) οἱ κωφοὶ ἐκ γενεῆς, ab ortu surdi, quem locum videtur Aristot. in suum vsum transtulisse, li. 4. hist. animal. Verùm his locis (vt satis constat) Gal. expositio parum conuenit. κωφὸς Hesychio dicitur ὁ τε λαλῶν, ὑπὸ ἀκούων, ἀναίσθητος, ἀδύνατος. Idemque κωφοὶ ἀναίσθητοι exponit. Est & κωφόω, & κωφάω. ac κωφῶ & κωφιῶ, obsurdesco ac torpesco. κωφεῖ verbum tertiæ personæ & tertiæ coniugationis, Gal. in Exeg. significare scribit apud Hipp. ἀμαυροῦν καὶ ἀμβλύνειν, quod est hebetar,

hebetat, obtundit. Quibus verbis locum lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p.424.43.) mihi subindicare videtur Gal. ὀδύνας κωφοῖ, dolores obtundit, vbi de aqua frigida agitur, vt sit quod scribitur ibidem (p.427.11.) ὀδύνην ναρκοῖ. Sic nanque Cornar. dolores stupefacit dixit. aph. verò 25. lib 5. ὀδύνην λύει dicatur. Eroc. tamen lib. περὶ ὑγρῶν χρήσ. κωφοῖ pro κωφοῖ legisse videtur, quod λύει, παύει καὶ ὀδύνας exponit. κεκωφῶσθαι vsurpatur, quod est torpescere, hebescere, sine sensu esse, lib.2. de Morb. (p.464.7.) μὴ κινεομένου δὲ τοῦ αἵματος οὐκ ἔστι τι μὴ οὐχὶ τὸ σῶμα ἀτρεμίζειν καὶ κεκωφῶσθαι Dum verò sanguis non mouetur, fieri nequit quin corpus quiescat & torpeat, aut hebescat, inualidum sit & inefficax. Agitur enim de attonitis, qui summa corporis impotentia ad mouendum laborant. Vbi tamen κεκωμῶσθαι ex Gal. legendum esse censemos, vt antea in ea dictione adscripsimus. κωφώδη Erot. apud Hipp. ἐκλελυμένα παρειμένα διὰ exponit. Verùm κωφωθῇ legitur lib. de loc. in homine (p.408.53.) τούτων ἡ μὲν ὑπὲρ ... παχυτάτη ... κωφωθῇ. Ea his quidem superior & crassissima, si lædatur, morbum facit. Rursus aph 60. lib.4. ὁκόσοισιν αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὰ ὦτα κωφωθῇ. Quibus per febres aures ob ... aut læsæ sunt, aut surditate sunt impeditæ & obstinctæ. Quod etiam reperitur libello περὶ χυμῶν (pag.55.43.) Sic κωφώδης & κωφοῦσθαι βλάπτεσθαι significat, vt κωφεὶ βλάπτει, & κωφωτὴς βλαπτήσις Hesych o exponitur. Idem κωφοῦται ἀναισθητεῖ exponit, vt & κωφὸς ἀναίσθητος, & κωφὰ ἀναίσθητα eidem dicitur. κώφωσις ἐμφραξεις scribitur Erot. apud Hipp. poni ἐπὶ παρεμποδισμοῦ, pro impedimento, etsi propriè auditui sit accommodatum: κώφωσιν verò pro surditate sæpè vsurpat Hip. in Prorr. & Coac. (p.146.H.148.H.147 D.E.) vbi etiam ὑπόκωφοι dicuntur qui surditate leui tentantur, vt & ὑπόκωφοι qui graui surditate laborant.

OECONOM. HIPPOC.

TO Λ.

Λάβη exponitur Gal. in Exeg. apud Hippoc. ἐπισημασίη, prima febrium accessionis significatio aut inuasio, μάλιστα δὲ ἡ ἐκ περιόδου, ac præcipuè quæ per circuitum repetit. Sic λῆψις accessionem Hippoc. significat, aut primum accessionis insultum, vt lib.1. Epid. (p.361.29. H 944.F.) οὐ πᾶσιν δὲ πάντα τὸν ἀπὸ τῆς πρώτης λήψιος. atque in his omnibus ritè & ordine à primo insultu ad quaternos circuitus processere. Et lib.5. Epid. (pag.1161.E.) & lib.7. Epid. (p.1235.A.) περὶ τὴν λῆψιν, in ipsa accessione, velut ὑπὸ τὴν λῆψιν, sob accessionis tempus dicitur M. Tullio ad Atticum. Rursus lib.1. de Morb. (p.453.40.) καὶ ὁ πυρετὸς ἐν συνεχέι λήψει. & febris assidua prehenderit. Sic λαφθεῖσα dicitur lib.4. Epid. (p.1123.A.) quæ accessione correpta est. τῇ Νικοστράτου ληφθείσῃ, Nicostrati vxori accessione correptæ. Et in Coac. (pag.128.F.) οἱ λαβόντες, accessione correpti. Et libr. περὶ κρισίων (55.12.) de febre ardente scribitur, καὶ ἢν ἐπὶ ... ἡμέρας λάβῃ ὑποστρέψας ὅσας τὸ πρῶτον, & si post reuersionem tot diebus quot prius renuerit. Rursus aph.26. sect.6. lib.6. Epid. λαμβανόμενοι, qui febribus corripiuntur. Est & λαμβάνειν apud Hipp. comedere aut sumere, vt libr.1. περὶ γυναικ. (pag.603.12.) καὶ μετέπειτα ἑψεῖν καὶ λαμβάνειν, deinde coquito & sumito, hoc est comedito. Quæ est vulgaris & plebeia locutio, quomodo etiam sumere capitur. λαμβάνεσθαι etiam pro ἀπολαμβάνεσθαι sumitur, & de vesicæ interceptione ac vrinæ suppressione dicitur Coac. (p.145.E.) αἱ δὲ κύστιες ἐν τούτῳ λαμβάνονται. verùm interim vesicæ intercipiuntur. Verùm ἀπολαμβάνονται habent publicata exemplaria, & suspectam illam lectionem ibi habuimus. Sic li.7. Epid. (p.1225.D.) ὀστέα ἐλήφθη, ossa intercepta sunt, hoc est, extanuationem senserunt, eaque sunt denudata, manifesta ac veluti deprehensa. Vbi tamen melius ἐλείφθη legatur, vt legit Cornar. vt ossa reliqua esse, superesse aut restare intelligantur, quæ popularis est, in extenuatis, loquendi formula.

Λαβὶς est forceps aut volsella qua callum in ore vteri extrahit Hip. li. περὶ ἀφόρων (p.687.7.) λαβίδι ὡς λεπτοτάτῃ, σκεψάμενος ὅκως ἥκιστα ἀνιηρῶς. Volsella tenuissima apprehensum extrahito, considerans vt leniter id fiat.

Λάβρως, rapidè, cum impetu, confertim significat. λάβρως dicitur Aret. de liberali & copiosa sanguinis ex naribus profusione, quod λαύρως Hipp. vt posteà scribemus. Lib.1. περὶ ὀξέων cap.10. αἱμοῤῥαγίη δὲ ἐκ ῥινῶν λάβρως, sanguinis è naribus larga profusio cum impetu succedit.

Λαγαρίζειν apud Hipp. exponunt interpretes lentum esse ac leniter flare. De austro enim scribitur libr. de Morbo sacro (p.308.14.) πρῶτον καὶ οὐκ εὐθὺς πνέει μέγας, ἀλλὰ λαγαρίζει πρῶτον. Quapropter etiam non statim vehementer spirat, sed primò lentus ac lenis est, hoc est, leniter spirat. Verùm mihi profectò non leuiter suspecta est lectio illa. Etsi enim λαγαρίζειν metaphoricè sumi potest pro leuiter spirare aut leui quodam & tectorio opere incrustare ac velum colorare, quod à placentis leuiter incrustatis translatum videri possit: existimo tamen, aut λαπαρίζειν, aut λαγγάζειν legi posse. λαπαρίζειν anim de austro dici potest, qui primùm leniter spirando omnia laxat, & mollia reddit. Et λαγαρὸς laxum, vacuum, mollem, non distentum, nec plenum indicat. Vt de corde scribit Hip. lib. περὶ καρδίης (p.269.3.) ἕτερον δὲ ἐν τῇ ... ὑπομείονος, καὶ λαγαρωτέρη πολλὸν τοῦ ἑτέρου. Sed & hic [ventriculus] prorsus capacior & longè altero laxior est. λαγγάζειν autem Hesych. ὀκνεῖν exponit, quod est, piger esse & lentus, quod & λαγγεῖν quibusdam etiam significare scribit. Auster verò λαγγάζειν dici potest quod primùm lentus sit ac leniter spiret, neque statim aërem compactum ac densum dissoluere aut laxare potest, sed temporis progressu. In quibusdam manu scriptis Hipp. exemplaribus adscribitur, λαγαρίζει, χρωματίζει, λάβρως γὰρ εἶδος πλακοῦντος, ex scholio quodam, id tamen sine authore. Vulgaria lexica λαγαρίζειν ἀφρίζειν exponunt Spumo. Sed Hesych. λαγαρίζει ὀξείζει explicat, si modò suspecta non est lectio.

Λαγνεία rem veneream significat & veneris vsum, coitum, concubitum, ita & λάγνευμα apud Hipp. vt aph.12. sect.5 lib.6. Epid. λαγνείη τῶν ἀπὸ φλέγματος νούσων ὠφέλιμον. Veneris vsus morbis à pituita confert. Sic lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag.550.34.) ἀπέχεσθαι λαγνείης dicitur, quod est rebus venereis abstinere. lib quoque περὶ φύσ. παιδίου (p.141.4.) ἐν τῇ λαγνείῃ, in ipso coitu & vsu venereo significat. Lib.2. περὶ διαίτης (p.362.12.) λαγνείη ἰσχναίνει, καὶ ὑγραίνει καὶ θερμαίνει. Venus extenuat, humectat & calfacit. Sic quoque λάγνευμα coitum indicat, vt lib. de natura pueri (p.248.12.) δίδυμα δὲ γίνονται ἀφ' ἑνὸς λαγνεύματος, gemelli ex vno coitu gignuntur. Inde quoque λαγνεύειν & λαγνεύεσθαι rebus venereis vti significat Hippocrati, vt lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.548 27.) ἢν γὰρ μεθυσθῇ ἀκαίρως, ἢ λαγνεύσῃ, ἢ ἄλλο τι ποιήσῃ μὴ ἐπιτήδειον. Si enim intempestiuè inebriatus fuerit, aut rem veneream exercuerit, aut aliud quid minimè commodum fecerit. Idem lib. περὶ γονῆς (pag.231.44.) ἐπὴν πλεονάκις λαγνεύσωμεν, σμικρὸν οὕτω μεθέντες, ἀσθενέες γινόμεθα, quòd vbi venerem exercuimus, tam pauca re emissa, imbecilles euadimus. Rursus ibidem (p.232.47.) ὁκόσοι δὲ παρ' οὖς τετμημένοι εἰσίν, οὗτοι λαγνεύουσι μὲν καὶ ἀφιᾶσιν, ὀλίγον δὲ, καὶ ἀσθενὲς, καὶ ἄγονον. Quibus verò ad aures venæ sectæ sunt, ij rem quidem veneream exercent, & semen emittunt, sed paucum, imbecillum & infœcundum. λαγνεύεσθαι autem dicitur li.5. Epid. (p.1149 D.) ὅκοτε λαγνεύοιτο, cùm venere exerceretur. At Gal. in Exeg. λαγνείην interdum ipsum semen significare apud Hip. contendit, vt li. περὶ φύσ. παιδίου, ita etiam & τὸ λάγνευμα. Quibus certè verbis locum libri de Natura pueri mihi subindicare videtur, qui legitur (pag.242.5.) καὶ γὰρ ὁ ἀνὴρ ἢν λαγνεύῃ πολλὰ, εὐρύτερα γενόμενα τὰ φλέβια μᾶλλον ἕλκει τὴν λαγνείην. Vir nanque vbi venere frequentius vtitur, ampliores effectæ venæ, semen magis attrahunt. Sic enim ἡ λαγνεία τὸ σπέρμα significare videtur, & Gorrh. pro λαγνείην γονὴν accipere mauult. Eadem quoque notione λαγνεία sumitur lib. περὶ γονῆς (qui illius pars esse videtur) (p.232.24.) καὶ ἀπομεταστάσιος αὐτοῦ ἴσχει ἰχῶρα μετὰ ... λαγνείη. & dum ab ipso excernitur, velut seminis quandam imaginem habet, etsi rem veneream interpretes intelligunt. Sic rursus paulò post λαγνεύειν non tantùm rem veneream exercere, verumetiam semen emittere significat. ἴσχει γὰρ τὸ ὑγρὸν οὕτω ὅπερ λαγνεύοντι. habet enim eundem humorem atque is qui semen emittit. Et ibidem πρὸ λαγνείης, ante seminis emissionem indicare videtur. Sic quoque ibid. (232.18.) οἱ δὲ εὐνοῦχοι διὰ ταῦτα οὐ λαγνεύουσι. Eunuchi autem eam ob causam semen non emittunt. λάγνευμα autem τὸ σπέρμα significat apud Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.557.55.) τὸ δὲ λάγνευμα ἔξεισιν ὑδαρὲς, ..., semen ipsius subcruentum prodit, videturque de seminis genitali, quod per venenta lu-

dibria in somno emissum est, intelligi. id ὀνειρώσσειν dicit Hipp.

Λαγὼν ὁ κενεὼν, τὸ ἰσχίον Hesych. exponitur, lateris inanitas & cauitas laxior inter coxas & coxendicem posita, ilia & partes laterales sub vmbilico ad ossa iliûm posita. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.545 54.) καταπίπτουσι δὲ καὶ ἐς τὸν ὦμον, καὶ ἐς τὴν κληῖδα, καὶ ἐς τὸν λαγόνα. Incidunt autem dolores & in humerum, & in iugulum, & ilia.

Λαγώπυρος herba est Hipp. lib. de vlceribus (p.878.D.) quæ cùm inaruit furfuribus est simillima, paruo folio, instar oleæ, longiore tamen, qua vlcus alit & cauum explet. Quidam Lagopum esse volunt, quæ sistit aluum è vino pota Plinio cap. 8 lib.26.& Dioscor. cap.17.lib.4. Eadem facultatis est desiccantis Gal. adeò vt aluum probè exiccet. λαγώπυρος dicitur Galeno in Exeg. ὁ λαγωπὸς τὸ καλούμενον βοτάνιον, si modò vera est scriptura, quam tamen non leuiter suspectam facit Varinus, vt scripsimus nostris in lib. de vlcerib. Annot. Sed pro λαγώπυρος quædam Exeg. exemplaria λάμπυρος legunt, vitiosè tamen, vt ostendit series alphabetica.

Λαγόφθαλμοι dicuntur medicia quibus per somnum oculus apertus manet, non secus ac leporibus, adeò sursum reducta palpebra, vt oculum totum contegere nequeat. Paulus lib.6. cap.10. λαγοφθάλμους καλοῦσι τοὺς τὸ ἄνω βλέφαρον ἀνεσπασμένον ἔχοντας. Lagophthalmos vocant quibus sursum reuulsa est palpebra. Author Definit. Medicarum λαγόφθαλμον πάθος ἐστὶν ἀνάσπασις τοῦ ἄνω βλεφάρου, ὥστε μὴ καλύπτειν ἐν τῷ κοιμᾶσθαι ὅλον τὸν ὀφθαλμόν. λαγόφθαλμον est superioris palpebræ retractio, adeò vt oculus dum clauditur, non totus contegatur (pag. 400.30.) Corn.Celsus cap.7.lib.7. Nonnunquam autem, nimium sub hac curatione excisa cute, euenit vt oculus non contegatur, idque interdum etiam alia de causa fit. λαγόφθαλμον Græci appellant.

Λάζεσθαι verbum est poëticum quod arripio significat, prehendo, corripio, accipio, & quo frequenter vtitur Hipp. vt lib.1. περὶ γυναικ. (pag.603.16.) ἢν δὲ ἆσθμα λάζηται. Quod si creber anhelitus prehenderit. Et rursus (p.605 4.) καὶ πῦρ μιν λάζεται, & ipsam ignis prehendit. Et (p.609.27.) καὶ λάζεται τὸ πῦρ σφοδρόν, & vehemens ignis corripit. Rursusque lib.2. περὶ γυναικ. (p. 639.26.) ἡ δὲ νοῦσος λάζεται, morbus hic corripit. Et (p.643.55.) καὶ ῥῖγος ἅμα δὲ λάζεται, simulque horror corripit. Et (pag.655. 51.) καὶ ὀδύνη λάζεται ἐς τὴν νειαίρην γαστέρα, & dolor in inferiore ventre corripit. Pro quo scribitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.564 40.) καὶ ὀδύνη λαμβάνει τὴν νειαίρην γαστέρα. Lib. quoque de Morb.2. (p.468.13.) ὀδύνη λάζεται ἐκ τῆς κεφαλῆς, dolor ex occipitio prehendit. Rursusque (p.485.27.) ὀδύνη λάζεται ὀξεῖα, dolor acutus corripit. Et rursus ibidem (ibid.47.) λάζεται δὲ καὶ ἄνδρα. virum etiam corripit. Et ibid. (486.34.35.) φλέγμα ἐσω λάζεται. Lib. etiam de loc. in homine (p.407.49.) ἐπὶ δὲ ξηρότερον πεφυκός, νούσοις λάζεσθαι, quod siccius est morbis obnoxium esse solet. Rursus ibidem (p.414 44.46.) καὶ πνεῦμα ἐκταῖον ἢ ἑβδομαῖον λάζεται. & difficilis spiratio sexto aut septimo die prehendit. Et ἢν δὲ ἐνναταῖον δύο ἡμέρας διαλιποῦσα λάζηται, quòd si nono die, duobus intermissis, prehenderit. Et rursus ibidem (p:410.25.& 26) πυρετὸς οὐ λάζεται. febris minimè corripit. Et, ἢν δὲ λάζηται, &, ἀπ' ἄλλου τινὸς λάζυσθαι. Inuenitur etiam λάζυμαι & λάζομαι pro λάζομαι apud Hipp. vt lib.1. περὶ γυναικ. (pag.59[illegible] 9.) τὸ σῶμα τῆς μήτρας οὐ λάζεται τὴν γονήν. vteri osculum semen non capit, non suscipit. Rursus ibid (pag. 604.16.) πόνος λάζεται ἰσχυρός, vehemens dolor corripit. Et lib.2. (p.661.52.) ἡ δὲ νοῦσος λάζεται, morbus autem corripit, à λάζομαι. Hesych. λάζεσθαι λαμβάνειν, & λαζύμεθα λαμβάνομεν, exponit.

Λαθραίως idem quod λάθρα significat, clam, occultè, latenter, clandestinè, non percepta rei alicuius causa de repente, ex improuiso. In Prorrh. (p.212 8.H.78.G.) λαθραίως τελευτῶσιν, repentè intereunt. Vbi Galen. λαθραίως ἐξαίφνης exponit, neque tamen satis id probare videtur. Sic λαθραίως κτείνειν latenter & ex improuiso necare dicitur in Coac (p.176.D.) & οὖρον λαθραίως ὑπιόμενον, vrina quæ clandestinè redditur & ægrum fugit, delirium indicat, ibid. (p.212.F.) λαθραίως etiam ἀπροαιρέτως denotat, inuitè, inuoluntariè, & de Lethargicis effertur, quibus inuitis & non sentientibus egestiones prodeunt, ibid. (p.137.C.) οὖρα καὶ διαχωρήματα ἀφιᾶσι λαθραίως. vrinæ atque alui recrementa clam & inuoluntariè prodeunt.

Λαῖλαψ est turbo & ventus procellosus. Aristot. in libello de Mundo λαίλαπα scribit esse πνεῦμα βίαιον καὶ εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω, ventum violentum, qui infernè sursum versus conuoluitur, turbinem & verticem appellat Budæus. Hesychio λαῖλαψ exponitur ἀνεμος σφοδρὸς μεθ' ὑετοῦ, venti vortex cum imbre. Hinc λαιλαπώδης ἀήρ, ὁ ἐπομβρος, cælum cum ventorum turbine nimbosum aut procellosum dicitur Hipp. lib. 1. Epid. (p.357.42.942.G.) Vbi λαίλαπες exponuntur Galeno αἱ ἐξαίφνηδιοι καὶ σφοδροὶ ἄνεμοι, καὶ μάλιστα ὅταν ὑετὸς ἅμα ἐν αὐτοῖς γένηται λαῖλαπες. repentini & vehementes venti, præcipueque si multam & largam pluuiam coniunctam habeant. Quem sanè Hipp. locum mihi subindicare videtur Erot. cùm λαιλαπώδεα exponit. Verùm λαιλαπώδης pro λαιλαπώδεα scribendum existimo, quod faciunt exemplaria quædam. Eidem verò λαῖλαψ dicitur ὄμβρος μετὰ σφοδροῦ ἀνέμου γινόμενος. imber cum vehemente vento exortus. Est & λαιλαπῶδες ὕδωρ, aqua procellosa, nimbosa, quæ damnatur Hipp. aph.17. sect.4. li.6. Epid.

Λαιμὸς gulam significat, & eam œsophagi partem interiorem, quæ in deuorandis cibis voluptatis sensum percipit, vt indicat Gal. Com.3 in li. de rat. vict. in morb. ac. (p.75.45.) ἐπὶ δὲ οὖν κατὰ τὸν καλούμενον λαιμὸν ἐπὶ τῶν καταπινομένων γλυκέων ἡδονὴ μεγίστη γίνεται, τοῦ κατ' αὐτὸ τὸ χωρίον σώματος οἰκείως ἔχοντος τῷ τοιούτῳ χυμῷ. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτ' ἐστὶ σῶμα, καὶ ὁ γαστρὸς ὁ ἔνδον χιτὼν, ὥσπερ γε καὶ ὁ τὴν γλῶτταν ἀμφιέννυς. ἀλλ' ἐν ταύτῃ μὲν ἐναργεστάτην ἔχει τὴν τῆς γλυκύτητος αἴσθησιν, ἐν δὲ τῷ λαιμῷ τὴν τῆς ἡδονῆς. Ac sanè in ea parte quæ gula vocatur, maxima ex dulcibus deuoratis exoritur voluptas, illius regionis corpore familiaritatem cum huiusmodi succo habente. Idem autem corpus est & ventriculi interior tunica, & linguam circumuestiens. Verùm in lingua quidem euidentissimum habet dulcedinis sensum, in gula verò voluptatis. Hinc Homero stomachum significat, vt scribit Pollux. quomodo etiam sumi scripsimus li. 5. Epid. (pag.1050.G.) vbi scribitur τῷ λαιμῷ ὕδωρ θερμὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχεῖν. Gula affecta calida caput perfundendum est. Qua etiam notione sumi videtur lib. περὶ καρδίης (p 268.34.)

Λαμβάνεσθαι vide λαβὴ.

Λαμπρὰ τὰ ἀφρώδεα exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. h.e. spumosa, λάμπη γὰρ ὁ ἀφρός. λάμπη enim spumam significat. Sic enim potius lego cum Varino & Henr. Steph. quàm λάμπην, quod habent omnia ferè exemplaria. Erot. nanque λάμπην significat τὸ ἐφιστάμενον τῷ διδολωμένῳ οἴνῳ ἐν τῷ ὄξει, ἔτι δὲ καὶ λυμαίνειν ἐλαίας οἷόν τι λίπος κολλῶδες, quod in aceto supernatat vino adulterato, adhæc pingue quiddam glutinosum quod oliuis muria conditis supernatat. Vnde λαμπώδη dicuntur τὰ ἔχοντά τινα ἐφιστάμενα ὅμοια λάμπῃ, in quorum summo spuma quædam innatat, aut quædam λάμπῃ similia. Sunt & λάμπαι Actuar. cap.18. li.1. περὶ οὔρων, bullæ quædam in vrinæ superficie innatantes veluti crassæ spumulæ quæ vino insident. λαμπῶδες autem οὖρον dicitur Hipp. in Coac. (p.148.A.) & Prorrh. (p.197.55.H.74.E.) vrina spumea aut spumam innatantem habens, aut splendens, limpida & coruscans. Collucet enim spuma & clara est. Et Gal. in Prorrh. λαμπῶδες ἀφρῶδες, hoc est, spumosum exponit, ὅτι λάμπειν ἴσμεν τὸ τοῖς οὔροις ἐπιπλέον λευκόν, siquidem album in vrinis innatans splendere nouimus, vt λαμπῶδες à nitore & candore ἀφρῶδες indicet. Idem quoque ibidem scribit τὸ λαμπῶδες ἀφρῶδες omnibus dici. At Erot. Bacchium reprehendit, qui λαμπῶδες λαμπρὸν & καθαρὸν, hoc est splendidum & purum, apud Hippoc. exponeret, & λαπῶδες non λαμπῶδες ex Hipp. legisse videtur, quemadmodum λαπῶδες etiam Gal. & λαμπῶδες apud eum agnoscit. & ἀπὸ τοῦ λάμπειν, & ἀπὸ τοῦ λάπτειν deduci scribit. Sunt verò qui λαμπυρὰ & λαμπυρὰ apud Hipp. pro λαμπρὰ legant. Dicitur etiam λάμπη & λαμπὼ Erot.

Λαμπρῶς, luculenter, splendidè, magnificè, clarè, manifestè, amplè, λαμπρῶς καταμήνια ἐπιφαινόμενα, menses luculenter apparere, Prorrh.2. (pag.91.D.) Λαμπροὶ etiam dicuntur Hip. lib. de aere, loc. & aq. (pag.295. 3.) qui colore sunt vegeto & bene habito, quibus tacitè lienosos & ictero nigro laborantes videtur opponere. ὅσοι ἂν ὑγιηροί τε ἔωσιν καὶ λαμπροί. Si incolumes sunt & benè habiti.

Λαμπτὴρ exponitur Gal. in Exeg. ὃν οἱ πολλοὶ φανὸν ὀνομάζουσι, quem φανὸν vulgò appellant, h.e. lucerna aut lampas, aut pharus quæ in turribus suspenditur, vt nauigantibus præluceat. Addítque Gal. apud Atticos præcipuè eo nomine id appellari, in quo ligna vrebantur lumen præbentia. Quin & δᾶδα & λύχνον λαμπτῆρα dici. Ex quibus apparet λαμπτῆρα esse laternam aut facem qua nauigia vtuntur, vt sibi & sequentibus præluceant. Eoque etiam nomine laternam dici conuiuiis à cœna redeuntibus prælucentem. Verùm quod Gal. adducit ex Hipp. lib.2. de Morbis maiore, id habetur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag.546. 44.) ἡ δὲ γαστὴρ διαφανὴς καὶ ὑπολάμπουσα ὥσπερ λαμπτὴρ. venter verò nimio humore tumidus ac pellucens velut laterna. Quamuis omnibus in codicibus λαπτὴρ vitiosè legitur.

Λαπάρα ὁ κενεὼν & λαπάραι dicuntur laterum inanitates, & ea corporis pars, quæ est inter nothas costas & ossa quæ ad ilia perti-

pertinent, quòd inanis sit & desideat. Gal. Com. 2. in lib. de fract. (p. 557. 21.) scribit λαπάρας dici propriè eam corporis partem quæ est supra ilium ossa. Idemque profitetur se Hipp. & Homeri vsu edoctum & morbi experientia asserere posse, λαπάρας dici eam partem quæ inter thoracis & ilium ossa subsidit. Ibidem quoque (v. 30.) λαπάρας vocari scribit eam corporis regionem ossibus vacuam, quæ est supra ilium ossa. Idem etiam Com. 2. in Progn. (p. 134. 47.) scribit eas partes quæ sunt ad laterum inanitates & κενεῶνες vocantur, ab Homero λαπάρας appellari. Rursus Com. 2. in lib. κατ' ἰητρ. (pag. 681. 22. H. 743. F.) τὰ λαπαρώτερα τοῦ σώματος, hoc est demissiores corporis partes Hipp. vocari scribit eas quæ eminentibus & extantibus opponuntur. κέκληκε γὰρ οὕτως [λαπαρώτερα] τὰ τοῖς ἐξέχουσι μορίοις ἐναντίως διακείμενα, τουτέστι τὰ κοιλότερα καὶ ταπεινά. καὶ γὰρ τὸ λαπαρὸν ἅπαν προσέσταλται. κυρίως μὲν οὖν τὸ λαπαρὸν φωνὴ σημαίνει τὸ κενὸν ὥσπερ καὶ τὸ λαπάξαι, τὸ κενῶσαι. ἔστι δὲ καὶ τὸ Ἴλιον ἐξαλαπάξαι συναπτόμενον τῷ ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, ὅπερ ἐστὶ τὴν πόλιν δηλοῖ καὶ λαπάρα τοῦ σώματος ὀνομάζεται τὰ μέσα [illegible], ὅσα μεταξὺ [illegible] λαγόνας ἐστὶν [illegible], ἐκ τῆς [illegible] μεταφορᾶς. [illegible] καὶ τὸ προσεσταλμένον ἅπαν ὀνομάζουσι λαπαρὸν, ἐπειδὴ τὸ κενὸν ἐξ ἀνάγκης προσέσταλται, τὴν μεταφορὰν ἀπὸ κοινοῦ συμβεβηκότος ποιούμενοι. Sic enim vocat quæ eminentibus contrario modo se habent, hoc est depressa & demissa. Omne enim λαπαρὸν depressum est. λαπαρὸν igitur propriè vacuum significat, vt & λαπάξαι exinanire. Nam quod Homero scribitur, Ἴλιον ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, quod est, Deuastare altæ bene condita mœnia Troiæ, vrbem diripere & euacuare significat. Et λαπάρας vocant eas corporis partes quæ inter ilium ossa & nothas costas mediæ sunt. Quin etiam id omne quod depressum est aut subsidit λαπαρὸν vocant, quia quod vacuum est necessariò depressum est, sumpta ex eo translatione quod communiter accidit. Sic λαπάττειν quod est emollire, soluere, κενοῦν καὶ προστέλλειν, vacuare & contrahere exponit Gal. Com. 2 in Progn. (pag. 135. 13. H. 39. 24.) & de ventris tumore subsidente effertur, vt cùm scribit Hipp. (ibid.) καὶ διάρροιαι ἐπὶ τὴν γαστέρα λαπάσσουσαι. alui fluor minimè ventrem emolliens aut vacuans. Quem certè locum mihi procul omni dubio exprimere videtur Erot. λαπάσσουσαι, μαλάττουσαι, κενοῦσαι exponens, & dictionem ἀπὸ τοῦ λαπάσσω deducens, quòd ventrem emollit, cùm potiùs λαπαροῦν ἀπὸ τοῦ λαπάσσειν alij deducant. Et eadem omninò notione scribitur lib. 4. Epid. (p. 1133. D.) μέρος τι ἐλαπάχθη, aliqua ex parte emolliuerunt, de tenuibus detectionibus, quæ progressæ tumorem hydropicum quadam ex parte emolliuerunt, euacuarunt & contraxerunt. Ac rursus (ib. F.) καὶ τὸ ἄνω οὐκ ἐλαπάχθη οὐδὲν, & superiores partes nihil emolliuit, h. e. superiores partes nulla ex parte sunt exinanitæ aut vacuatæ. Quam expositionem mihi adumbrare etiam videtur Erot. cùm ἐλαπάχθη ἐμαλάχθη apud Hipp. explicat, his nimirum subindicatis locis. Eo quoque significatu scribitur in Coac. (p. 151. A.) τὰ παρ' ὦς λαπάσσοντα βηχία μετὰ πτυαλισμοῦ ὄντα. tubercula ad aures emollient tussiculæ, quæ cum crebris suis salinationibus procedunt. Quod etiam repetitur in Prorrh. (p. 219. 21. H. 82. E.) sed pro λαπάσσοντα ἀπαλλάσσοντα scribitur (vt & aliàs sæpe ponitur ἀπαλλάσσειν pro λαπάσσειν, & idem quandoque significare antea scripsimus) quòd cùm huiusmodi tubercula emolliuntur, vacuantur, aut contrahuntur & subsidunt, ab his ægri liberantur & vindicantur. Sic etiam λαπάσσεσθαι, euacuari, emolliri, discuti, deprimi, subsidere, detumescere, exinaniri, euacuari & euanescere significat, & de abdominis tumore dicitur, aph. 28 sect. x. li. 6. Epid. περὶ τὸ ἦτρον ἐλαπάσσετο, circa abdomen emolliebatur. Et de tuberculis ad aures cùm intrò retrahuntur & disparent, aph. 1. sect. 4. li. 6. Epid. τούτων λαπασσομένων ὑποστροφὴ γίνεται. iis euanescentibus fit morbi reuersio. Vbi λαπάσσεσθαι προστέλλεσθαι & ἀφανίζεσθαι, quod est retrahi, reprimi, & euanescere explicat Gal. (Sed pro λαπάσσεσθαι ἀπαλλάττεσθαι ponitur lib. περὶ χυμῶν, & lib. περὶ κρισίων, vbi eadem sententia repetitur.) [illegible] τὸ ἦθος αὐτοῦ, τὴν κατὰ τὸ λαπάσσεσθαι φωνὴν ἐπὶ πάντα τὰ ὁπωσοῦν προστελλόμενα φέροντος, ἐπειδὴ κενότερα γίνεται. Iam verò sæpius didicistis illum consueuisse verbum λαπάσσεσθαι, ad omnia quæ vtcunque retrahuntur, referre, quandoquidem vacua magis redduntur. Idem quoque in Exeg. vocum Hipp. λαπαχθῆναι scribit significare κυρίως μὲν τὸ κενωθῆναι, ἤδη τοῦτο δὲ καὶ τὸ μαλαχθῆναι. propriè quidem vacuari, & inde quoque emolliri. Eaque notione scribitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 109. 42. & 43. H. 403. 49.) περὶ γαστρὸς, καὶ ἢν μὲν λαπαχθῇ δειπνεῖν. & si venter emollitus fuerit, h. e. exoneratus aut euacuatus, cœnare. Et rursum, ἢν δὲ μὴ λαπαχθῇ. sed si non emollitus fuerit. Rursusq; lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 12. 21.) de ventre, καὶ λαπαχθῇ τε καὶ ἐγχάρῃ, & emollitus fuerit, h. e. euacuatus, & conquieuerit. Sic λαπαρὴ κοιλίη dicitur in Progn. (pag. 138. 43. H. 40. 22.) mollis venter, mediocriter inanis & vacuus, aut minimè tensus & repletus. δεῖ δὲ ἐν παντὶ τῷ νοσήματι λαπαρὴν τὴν κοιλίην εἶναι καὶ εὔογκον. At verò in omni morbo ventrem mollem corporatumque esse necesse est. Vbi Gal. τὴν λαπαρὴν, συμμέτρως κενὴν, moderatè vacuum exponit, & τῷ τεταμένῳ ἢ πεπληρωμένῳ, extenso & repleto opponit. In lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 344. 25.) λαπαρὸν de ventris aut tumoris inanitate & vacuitate effertur in aqua intercute. πινέτω δὲ φάρμακον δὶς τῆς ἡμέρης, ἕως ἂν λαπαρὸς γένηται. Bibat autem medicamentum bis die, donec vacuus aut mollis euadat, h. e. vacuetur & inanitus, aut tumor subsidat. Rursusque ibid. (p. 346. 51.) ἕως ἂν ἐκκαθαρθῇ καὶ λαπαρὸς γένηται, donec expurgetur & mollis euadat, h. e. vacuus. Et lib. περὶ γυναικ. (p. 611. 31.) λαπαρὴ γαστὴρ in vteri hydrope dicitur venter mollis, qui subsidit & intumescenti opponitur. Neque multum dissimili phrasi λαπαρὸς dicitur, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 97. 47. H. 398. 20.) cui venter mollis est, liquidus & minimè durus. ἢν δὲ λαπαρῇ ἐόντι καῦσος ἐπιγένηται. At si liquidam aluum habenti febris ardens oboriatur. Rursusque Prorrh. 2. (p. 108. D.) λαπαραὶ dicuntur mulieres quibus ventris tumor subsidit, aut depressus est. λαπαρὸν τὸ κενὸν, vacuum & molle quod tenso opponitur, exponit Gal. lib. 2. περὶ δυσπν. (p. 183. 32.) & li. 3. (pag. 198. 1.) vt & ὑπολάπαρον, ὑπόκενον, aliquantulum vacuum & molle. Eoque sensu λαπαρὰ ὑποχόνδρια crebrò dicuntur Hipp. præcordia mollia, non tensa, vt in Coac. (pag. 166. F.) & lib. 1. Epid. (p. 1030. F. & lib. περὶ κρισίων (pag. 34. 43.) quæ μαλακὰ ibidem exponuntur (pag. 36. 20.) Quò sanè mihi respexisse videtur Erot. λαπαρὰ, ἁπαλὰ, hoc est, tenera & mollia apud Hipp. exponens. Quomodo etiam προσκεφάλαιον λίνεον, ἢ ἐρεοῦν, μὴ σκληρὸν, λαπαρὸν, sumitur lib. de fract. (p. 553. 34. 765. C.) hoc est puluinus lineus aut laneus, non durus sed mollis & laxus. Et lib. 2. de Morb. (pag. 469. 36.) γαργαρεὼν οὐ μέγας, ἀλλὰ λαπαρὸς, curgulio non magnus, sed mollis in angina scribitur, h. e. non durus aut tensus, sed sine inflammatione, vt lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 350. 43.) λαπαρὸς σπλὴν τῷ ἐξηρμένῳ, hoc est mollis lien tumido & duro opponitur. Et in Progn. (p. 130. 32. H. 41. 16.) ὑποχόνδριον λαπαρὸν καὶ ἀνώδυνον inflammato & tenso opponitur. Sic aph. 23. sect. 3. lib. 6. Epid. πλευρέων λαπαραὶ ὀδύναι, laterum dolores molles & laxi, h. e. sine inflammatione & tensione dicuntur. Ita nanque ibid. explicat Gal. ἀκούει τι ποιητὴς λαπαρὰς, τὰς ἄνευ φλεγμονῆς καὶ τάσεως ὀδύνας. molles dolores omnes intelligunt, sine inflammatione & tensione obortos. Neque absimili notione εἰλεὸς λαπαρὸς sumitur lib. 2. Epid. (p. 1056. D.) tenuioris intestini morbus leuis, mollis, non intensus & sine inflammatione, quem ἀτονοῦ vocat Aret. λαπαρὸς, ἰσχνὸς, προσεσταλμένος exponitur Hesych. & λαπάξαι κενῶσαι; & λαπάξειν ἐκκενοῦν, & λαπάσσειν, λαπάζειν, κενοῦν, & λαπάττειν, μαλάττειν, λαγαρὸς ταπεινός. At verò λαπάρας & λαπάρην aut λαπάρας pro lateris inanitate & mollitudine sæpe vsurpat Hipp. vt lib. 2. de Morb. (p. 483. 32.) καὶ ὀδύνη λαμβάνει ἀπὸ τῶν σπλάγχνων ἐς τὴν ὑπάτην γαστέρα καὶ τὴν λαπάρην. & dolor corripit, à visceribus ad imum ventrem & lateris mollitudinem. Et lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 549. 13.) καὶ ὀδύνη ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἰσχυρὴ ἴσχει, καὶ ἐς τὴν λαπάρην, καὶ ἐς τὴν κοιλίην, & dolor interdum contingit acutus, & ad lateris mollitudinem, & ad ventrem. Rursus lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 390. 37.) κατὰ τὴν λαπάρην ῥαγῶσιν, vt erumpant ad lateris mollitudinem. Et (v. 45.) καὶ ὀλισθάνει παρὰ τὴν λαπάρην, & allabantur ad lateris mollitudinem. Et (v. 51.) ὅταν προσκαθεζόμενον τὸ στόμα τῶν μητρέων τῇ λαπάρῃ. cùm vterorum osculum lateris mollitudini adhærescat. Et (v. 54.) μινύθει τὸ ὀξυτάτως κατὰ τὴν λαπάρην. conquiescit quod eminens fuit ad lateris mollitudinem. Et (v. 55.) διαπυεῖ κατὰ τὴν λαπάρην. suppuratio fit ad lateris mollitudinem. Ac rursus lib. de loc. in homine (p. 409. 42.) φέρεται δὲ ὑπὸ τὸν σπλῆνα ἐς τὴν λαπάρην τὴν ἀριστερὴν. fertur autem sub splenem ad sinistram lateris mollitudinem. Rursusq; ibid. (p. 414. 25. 26.) ὀδύνη ἔχει ἐς τὴν λαπάρην, καὶ ἐς τὴν κληῖδα τὴν ἐς τὴν λαπάρην. dolor occupat ad lateris mollitudinem, & ad claniculam, quæ spectat ad eam lateris mollitudinem. Et iterum ibid. [p. 415. 29.] τὴν λαπάρην ἀρχομένην πόνος ἔχει. lateris mollitudinem ad initia dolor occupat. Et [ib. 32.] ἐν τῇ λαπάρῃ σείεται; in lateris mollitudine concutitur. Et [ib. 56.] μᾶλλον δὲ κατὰ τὴν λαπάρην ἐν ᾗ τὸ πύον ἐστί. magis autem iuxta eam lateris mollitudinem in qua pus existit. λαπάρας autem vsurpat ibid. [414. 41.] καὶ ὀδύναι πολὺ ἰσχυρότεραί εἰσιν αἱ ἐς τὰς λαπάρας καὶ ἐς τὰς κληῖδας. doloresq; longè vehementiores sunt qui ad laterum mollitudinem & ad claniculas tendunt. Et lib. de flatibus [p. 298. 47.] ποτὲ δὲ περὶ τὰς λαπάρας. interdum etiam ad laterum mollitudinem. Est vbi quoque τὴν λαπάρην & τὴν κοιλίην iungit Hipp.

cùm tamen vtrunque de lateris inanitate dicatur, vt lib. περὶ νούσων (p 540.46.) ἢν δ' ὀδύναι πιέζωσιν αὐτὸν ἐς τὴν λαπάρην, καὶ ἐς τὰς πλευρὰς. Dolores cum premunt ad latus & lateris inanitatem Et lib. α de Morb. (p.480.48.) ἢν δὲ ὀδύνη ἴσχη τὸ μετάφρενον, καὶ τοὺς κενεῶνας, καὶ τὰς λαπάρας. & dolor dorsum occupat, & lateris inanitates, & latera. Atque eò mihi spectare Erot. videtur cum λαπάρην τὴν πλευρὰν apud Hipp. exponit, aut certè locum lib. de loc. in homine (p.415.29.) respicere, in quo λαπάρην τὴν πλευρὰν intelligere non est absurdum. Neque enim ea vt idem significantia coniungit, sed veluti disparata & diuersa. Λαπαρὸν etiam τῆς πλευρᾶς Hipp. significat id quod inter singula costarum ossa interiectum est, & eam lateris inanitatem ac mollitudinem quæ inter vtranque costam interiacet, vbi sunt musculi intercostales, li. de ar. (p 614.34. H.817. A.) (εἰ χρὴ ξυνεῖναι κατὰ τὸ λαπαρὸν τῆς πλευρῆς ἑκάστης ἀποτεταμμένον. Ductus enim qui per obtentam vnicuique costæ inanitatem feruntur. Vbi scribit Gal. λαπαρὸν δὲ [εἶπεν] τῆς πλευρᾶς ἑκάστης τὸ μεταξὺ τῶν ὀστῶν, καθ' ὃ καὶ οἱ μεσοπλεύριοι μύες εἰσί. Inanitatem autem (vocat) cuiusque costæ, quod inter ossa intercedit, vbi sunt musculi intercostales.

Λάπη pituitam tenuem significat Hipp. quæ ore reiicitur & saliuationis propemodum comes est, ideoque σιάλῳ ferè iungitur. Lib. α de Morb. (p 466.37.) καὶ ἐμέει σίαλα καὶ λάπην, & vomit saliuam & pituitam. Rursusq; ibid. (p 480 49.) καὶ ἐμέει ἄλλοτε λάπην & pituitam vomit. Et iterum (p.484 46.) καὶ ἐμέει ἄλλοτε ἄλλοτε καὶ χολὴν, καὶ σίαλα καὶ λάπην. interdumque diuersa vomitione reiicit, & bilem & saliuam, & pituitam. Rursusque (p.486.50.) [ἐμέει] ὅτε δὲ σίαλον καὶ λάπην. est vbi saliuam & pituitam vomit. Et lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p 534.31.) καὶ ἐμέει λάπην ὀξεῖαν & vomit pituitam acidam. Rursusque ibid. (p. 537.42.) ἀθρόον ἐμέει χολὴν, ποτὲ δὲ λάπην. bilem copiosam vomit, interdumque pituitam. Et iterum (p 557.39.) ἐνίοτε δὲ ἐμέει λάπην ὀξεῖαν, ἐνίοτε δὲ ἁλμυρήν. vomit interdum pituitam acidam, quandoque etiam salsam. Et (p.559.22.) λάπην ἐμέει ὀξεῖαν ὑπόσαπρον. pituitam acidam subputridam vomens. Rursus lib.2. Epid. (p.1028.E.) μικρὰ λάπη ἐμεῖν. tenui ferè pituitæ similis. Hanc verò dictionem Caluus apud Hipp. interdum bilem, interdum quoque spumam vitiosè vertit, vt mihi pro λάπην λαπάρην legisse videatur.

Λάπτειν est lambendo bibere & sorbere, more canum. Vtitur Hipp. lib. περὶ καρδίης (p.268 25.) λάπτουσα [ἡ καρδίη] τὸ πνεύμονος τὸ ποτόν. pulmonis potum lambens, hoc est sorbens & ebibens. Athen. lib.11. λάψαι ἀθρόως πιεῖν exponit, plenis se proluere poculis & affatim bibere. Idem lib.8. λάψαντες ἐκκενοῦν explicat, & κενώσαντες λαγαρὸν γενέσθαι, hoc est, exinanite & euacuare. λάπτειν Erot. apud Hipp. λαμβάνειν significare scribit, & pro λάπτειν λάζεσθαι Bacchium legisse. λάπτειν quoque exponit Hesych. ἀναλαμβάνειν, πίνειν.

Λάπτουσιν ὑγρὸν humidum Erot. apud Hipp. exponit, pro quo λάπτουσιν legunt exemplaria quædam, & λάμπουσι.

Λάρυγξ guttur, est suprema arteriæ pars, aut principium faucibus continuum, seu arteriæ asperæ caput. Sic enim Gal. Com. ad aph.34. lib 4. λάρυγγα τὴν οἷον κεφαλὴν τῆς τραχείας ἀρτηρίας, velut ostium aut caput asperæ arteriæ vocat. Et Pollux βρόγχου ἀρχὴν λάρυγγα esse scribit. Est autem præcipuum vocis instrumentum.

Λάσανον chytropum significat & ollarum sustentaculum. Est etiam olla culinaria & matella, aut vas exonerandæ aluo idoneum apud Horat. vnde λασανοφόρος dicitur qui λάσανον hero defert. Hesych. λάσανα exponit ἐπὶ χυτρόποδας καὶ τὰ ὑπόθετα τῶν μαγειρῶν, καὶ τὰς ἀφέδρας, ἔτι δὲ καὶ τὰ βάραθρα καὶ ἀποδυτήρια δημόσια. hoc est sellas familiares & cloacas ad deponendum ventris onus. Quod etiam innuit Pollux lib.10.cap.9. qui etiam lib. eiusdem cap.14. τὰς χυτρόποδας λάσανα vocatum significat. Aristoph Schol. in Pace λάσανα explicat τοὺς χυτρόποδας καὶ τὰ μαγειρεῖα ὅπου τῇ βιαίᾳ σκευάζονται μετὰ τὰς θυσίας κρέα. Idem etiam τὰς ἀφεδρῶνος μορίας indicare scribit. Λάσανον Hipp. lib. περὶ ἐπικυήσιος (pag.261.13.) pro sella familiari ad ventris onera exoneranda sumi videtur, aut tripode ollario, aut simili quadam in altum extructa sella, in quam puerpera desideat, vt fœtus sua grauitate dependens, sensim secundas extrahat. ἢν δὲ χωρίον [illegible] [illegible] μάλιστα [illegible] τὸ ἔμβρυον [illegible], καὶ [illegible], ὥσπερ ἐπὶ λασάνου [illegible] τὸ ἔμβρυον [illegible] τὸ βάρος ἔξω. At si secunda non facilè excidat, ea quoad fieri potest ad fœtum propendeat, puerperaque veluti super lasano collocetur. Sit autem in altum quid extructum & comparatum, vt fœtus propendens, suo pondere vnà secundam secum extrahat. Ibidem [illegible] [illegible] λασάνου [illegible], [illegible]. Quod si supra lasanum sedere nequeat,

in sella recubitoria perforata locetur. Vbi ἀδιάκλιτος δίφρος idem quod διακλιμεὶς Hipp. lib. de art. significat, aut διακλινόμενον & ἀνάκλιτον. Verùm vitiosè ἀδιάκλιτος δίφρος legitur nostris in exemplaribus. δίφρος simpliciter dicitur lib. περὶ γυναικείων. (586.40.)

Λάσιον, σινδόνιον, linteum exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. Erot. verò ἐδίσιον, qui & authoritate Theopompi & Artemidori Grammatici λασιοῦ ὕφος δασὺ [illegible], hoc est textum lineum villosum esse scribit. Sic Hesych. λάσιον ὕφος, τὸ δασὺ exponit, textum hirtum & villosum, vt sit λάσιον ὕφασμα, & λασιουργίας ἱστουργίας eiusmodi texti hispidi confectionem. Ac fortè λάσιον ab hispiditate dicitur, & idem quod λάσιον sonat, ac pro eo scribitur. Sunt autem λάσια Polluci lib.7.cap.16. τὰ μαλλοὺς ἔχοντα χειρόμακτρα, mantilia villosa & hirsuta, ὡς ἀπὸ τῆς δασύτητος, velut à pilositate aut hispiditate dicta, eademque esse σινδόνια ἐπιγεγραμμένα, lintea contorta tradit, adducta etiam Theopompi Comici ἐν ἀδυνάτοις authoritate. λάσιον autem scribitur Prorrh.2. (p.91.B.) τὸ δὲ στῆθος ἐπαινεῖν χρὴ τετράγωνον ἰὸν καὶ λάσιον. Pectus verò laudandum quadratum & hirsutum. Corpus quod maximè lati pectoris atque setosi est dixit Celsus, vt illic annotauimus. Ita vt λάσιον propriè σινδόνιον & ἐδίσιον significet, indeque hispidum & hirsutum.

¶ Λεβηρὶς serpentis exuuium, aut senium quod exuit significat. Plinio dicitur membrana siue senectus anguium vernatione exuta, cap.5 lib.29. & anguium vernatio quam exuunt, eiusdem lib. cap.6. aut vernatio anguium cap.4 lib.32. & anguinæ vernationis membrana, cap.3. lib.30. λεβηρὶς exponitur Hesychio τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας, ὃ ἀποδύονται, serpentis senium quod exuit. λεβηρίδα exponit Gal. in Exeg. τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας, serpentis senectam, apud Hipp. & quibusdam κόγχην κενὴν, hoc est inanem concham & vacuam significare adscribit. Erot. λεβηρίδες dicuntur ὑμενώδεις ἀποδύματα. & τὸ τῶν ὄφεων λεγόμενον γῆρας, veluti desquamatæ membranæ & derasæ, hoc est pelles depositæ & excussæ, & quod dicitur serpentum senectus (sic etiam γῆρας dicitur Nican. in Ther.) Idem λεβηρίδα adscribit Polemacho Grammatico parui animalis lepori similis nomen esse, quod Romanis Cuniculus dicitur. Verùm apud Erot. λεβηρίδες, ὑμενώδεις ἀποδύματος, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὄφεων λεγόμενον γῆρας, scribendum esse res ipsa clamat, cùm scribat Hipp. lib. περὶ γυναικ. (pag.625.41.) λεβηρίδος ὅσον ὀβολὸν τρίβων, ἐν οἴνῳ καὶ πίνειν. exuuij serpentis oboli pondus tritum in vino bibito. Vbi tamen λεβηρίδα legisse Gal existimo. Rursus lib.2. (pag. 667. 11.) ad impetigines ἐχίδνης λεβηρίδος viperæ spolij & exuuij meminit. Gal. quoque libro 3. κατὰ τόπους (pag.196.3.) ex Apollonio, in audiendi difficultate, γῆρας ὄφεως, anguium senectam ex aceto tritam, in aurem instillat, λεβηρίδα significans.

τὰ Λέγνα dicuntur Hipp. apud Gal. in Exeg. τὰ ἄκρα τοῦ στόματος τῶν ὑστερῶν, vteri osculi summæ & extremæ partes, per translationem. λέγνα enim vocantur τὰ περὶ τὰς ὤας τῶν ἱματίων, vestimentorum extremitates & oræ. Has autem vteri osculi extremitates aliàs ἀμφίβλια vocat Hipp. vt adscribit Gal. & nos antea docuimus. Idem etiam Gal. in dictione ἰχίφ, flexuosam vteri osculi eminentiam Hipp. λέγνα vocari scribit. λέγνον autem fimbriam quæ extremæ vestis oræ assuitur, aut ipsum extremum vestimentorum limbum & oram significat. λέγνα τὸ ἱμάτιον exponit Hesych. Eidemque λέγνον dicitur τὸ περιυφασμένον τῷ ἀμφιστρόφῳ (τῷ ἀμφιστρόφῳ tamen malim) quod extremæ vestis oræ attexitur vt fimbria aut instita, διότι ἐπὶ παχὺ περὶ τὴν ὤαν ἐκ ῥάμματος, quod ex sutura circa extremum limbum crassescat. Sic etiam λέγναι exponuntur Schol. Callim. hymno 3. αἱ ὤαι, τὰ λώματα, οἱ χρυσοῖ. ἀπὸ Ὁμήρου θυσάνους [illegible]. extremæ vestimentorum oræ, & quæ eidem sunt assuta & attexta, velut villi quidam aut fimbriæ. θυσάνους vocat Homer. Erot. autem τὰ λέγνα τῆς ὑστέρας apud Hipp. exponens, εἶναι τοῦτο τὰ ὀφρύα, hoc est supercilia sumi vult, quod λέγνα vocent antiqui τὰς τῶν ἱματίων ὤας, extremas vestimentorum oras & limbos, Callim. authoritate etiam in medium adducta. Vbi non dubium est quin is locus iudicetur quem paulò suprà expressimus, nimirum hymno 3. in Dianam (v.12.) καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι λεγνωτὸν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω. hoc est, & genuum tenus tunicam succingi fimbriatam, vt agrestes feras interficiam. Sic enim λεγνωτὸς χιτῶνα τὸν ὤας [illegible] ἔχοντα ex Erot. mente accipimus, hoc est tunicam limbo & instita prætextam, aut limbum in circuitu habentem & oram. Quo notione λεγνωτὸν ibi exponit Schol. τὸ ἔχον ὤας, ποικίλον τὰ [illegible] τοῦ ἱματίου. Ex quibus liquidò apparet Erot. codicem fœdissimè esse vitiatum, nec nisi melioris codicis ope facilè restitui posse. Quanquam (si coniectura valet) hunc totum Erot. locum sic legi debere existimem: [illegible]

τὴν ᾤαν ἔχοντα ἐπιπλεῖξ, λεγνωτὸν χιτῶνα. ἐντεῦθεν δῆλον ὡς τὸ λέγνον τὴν ᾤαν σημαίνει καὶ ὅλως τὸ πέρας. Existimaui etiam aliquando pro his verbis omninò certè deprauatis, [illegible] ἐπιπλεῖξ, ἢ κροσσωτὸν ἐπιπλεῖξ scribi posse. κροσσωτὸς enim simpliciter, χιτῶνα κροσσωτὸν ὁ λεγνωτὸν hoc est tunicam fimbriatam seu villis prætextam significat. Quod autem attinet ad locum Hipp. legitur lib 2. περὶ γυναικ. (p.656.10.) ἄκρα σχίζοντα τὰ λέγνα τῆς ὑστέρας, summas oris vteri oras & extremitates detrahens. Pro quo scribitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.564.51.) ἄκρας σχίζοντα τὰ ... , vt & lib. περὶ ἀφόρων (p.687.40.) ex quo locus lib. περὶ γυναικ. φύσ. mihi reponendus videtur, cùm ibi passim μακρὰ vitiosè legatur.

Λέγων, exponit Erot. apud Hipp. ἐκλέγων, καταριθμούμενος, colligens, discernens, diiudicans, enumerans, recensens. Idque confirmat authoritate Homeri ὀδυσσ. ω. (v.358.) αἱμασιάς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων. Sepesque colligens & arbores longas plantans. Rursus ibidem (v.412.) ἐν δ' ἀριθμῷ λέγε κήτεσιν. Nos autem primos recensuit inter cetos. Vbi etiam Schol. κατηρίθμει exponit, vt & præcedente versu. λέγε δ' ἀριθμὸν ... , hoc est, recensuit numerum. Sic Il. β. (v.125.) Τρῶας μὲν λέξασθαι καταριθμηθέντας exponitur, quod est Troianos quidem numerare. Etsi Eustath. ἐπιλέξασθαι explicat. Et rursus Il. γ. (v.176.) εἰ γὰρ νῦν ἐπὶ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι, si enim nunc apud naues numeremur omnes fortissimi, καταριθμοίμεθα significat, etsi ἐκλεγοίμεθα aut ἐπιλεγοίμεθα, ἢ συλλεγοίμεθα exponit Hesych. At verò mihi videtur Erot. locum Progn. initio expressisse, προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖσι νοσέουσι. Præsentiens enim ac prædicens apud ægros (Sic enim passim legitur apud Galenū quæ longè optima est lectio.) Verùm λέγων legit Erotianus, vt sit enarrans, enumerans aut recensens coram ægris. (Neque enim dubium est quin dictiones Prognostici ibi ab eo excutiantur.) Sic λέγειν eadem in re scribitur lib.1. Epid. (p.366.39. H.948 F.) λέγειν τὰ προγενόμενα, γινώσκειν τὰ παρεόντα, προλέγειν τὰ ἐσόμενα, μελετᾶν ταῦτα. Summa cura anniti oportet, vt præterita enumeres, præsentia cognoscas, & futura prædicas.

Λείβονται σπένδονται exponit Erot. apud Hipp. hoc est libant, aut immolantur & deuouentur.

Λειεντερίη læuitas intestinorum vertitur Celio cap. 7. libro 2. ex aph. 78. libro 7. & cap.8. libri eiusdem ex aph.43. lib.6. & Prorrh.1. Est autem quædam lubricitas intestinorum & continendi cibi impotentia, cùm cibi quales sumpti sunt citò reiiciuntur, quod ex facultatis retentricis imbecillitate prouenit, quæ ad omnes ventriculi aut intestinorum intemperaturas consequitur. Cuius caussas & essentiam sic describit Galen. Com. ad aphorism.12. libri 4. ὅταν ἐν τάχει τῶν ἐσθιομένων ἡ διαχώρησις γίγνηται τοιαύτη οἷα κατεπόθη, λειεντερίαν ὀνομάζουσι τὸ νόσημα. γίγνεται μὲν οὖν ἐπὶ τῇ τῆς καθεκτικῆς δυνάμεως ἀρρωστίᾳ ταῖς δυσκρασίαις δ' ἕπεται πάσαις τῶν κατὰ τὴν κοιλίαν ὀργάνων, τουτέστιν αὐτῆς τε τῆς γαστρὸς εἰς ἣν καταπινόμεθα τὰ σιτία, καὶ τῶν ἐκ ταύτης αὐτὰ διαδεχομένων τε καὶ διαπεμπόντων ἐντέρων. γίγνεται δ' ἔστιν ὅτε λειεντερία καὶ κατὰ τινα ἐπιπολῆς ἕλκωσιν, ὁμοίαν ταῖς ἄφθαις. Quando celeriter quæ comeduntur talia deiiciuntur qualia deuorata sunt, eum affectum læuitatem intestinorum nominant. Fit autem ex facultatis retentricis imbecillitate, & ad omnium quæ ad ventrem pertinent instrumentorum intemperaturas consequitur, hoc est, ipsius ventriculi, in quem cibos deuorando ingerimus, & intestinorum quæ ab hoc acceptos cibos transmittunt. Fit etiam interdum læuitas intestinorum ex aliqua superficiem occupante exulceratione illis simili quæ in ore fiunt, quas aphthas nominant Græci. Idem quoque Com. ad aph.1 lib.6. huius nominis notationem aptissimè his verbis ostendit, ἡ λειεντερία ταχεῖα διέξοδός ἐστι τῶν ἐσθιομένων τε καὶ πινομένων, τοιούτων ὑποχωρούντων οἷα κατεπόθη. συμπτωμάτων δ' αὖ τις αὐτὴν ἀφορίζόμενος εἴποι στέρησιν πέψεως, ὅτι κατὰ χροιάν, ὅτι κατὰ σύστασιν, ἢ ὀσμήν, ἢ ὅλως ἡντινοῦν ποιότητα. γινομένης ἐν τῇ γαστρὶ μεταβολῆς τῶν σιτίων. ὀνομάζεται δὲ τὸ πάθος οὕτως, ὑπονοησάντων τῶν πρώτως θεμένων τὴν προσηγορίαν αὐτῷ, διὰ λειότητα γενομένης τῆς ἔνδον ἐπιφανείας τῶν ἐντέρων, ὡς μηκέτι περιλαμβάνεσθαι τῶν ἐμπεριεχομένων ἐν αὐτοῖς, ὡς οὐ ὅτι κατὰ φύσιν ἔχει, τῇ τραχύτητι κατεχόντων αὐτά. Læuitas intestinorum celer est eorum quæ comeduntur aut bibuntur transitus, cùm talia deiiciuntur qualia fuerunt deuorata. Quod si breuius definire voles, dices priuationem esse coctionis, cùm nulla neque secundum consistentiam neque secundum colorem, aut odorem, vllamúe aliam omninò qualitatem, in ventriculo facta fuerit ciborum mutatio. Sic autem appellatus est hic morbus, quòd existimarent qui primùm talem ei imposuerunt appellationem, propter internæ intestinorum superficiei læuitatem ipsum fieri, ob quam in eis contentos cibos non amplius comprehendant, velut, cùm secundum naturam habebant, eos sua asperitate continebant. Rursus Com. ad aphor. 22. lib. 3. αἱ λειεντερίαι δὲ ταχεῖαι τε εἰσι, καὶ κατὰ πάντα ἀμετάβλητοι τῶν σιτίων διαχωρήσεις, ἐπειδὴ ἕλκωσιν ἐπιπολῆς κατά γε τὴν γαστέρα, ἢ κατὰ τὰ ἔντερα ... ἀφθῶν παιδίοις, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν παιδίων αἱ ἄφθαι γεννῶνται, ἢ δι' ἀρρωστίαν τῆς καθεκτικῆς δυνάμεως. ὧν τὸ μὲν πρότερον ἐπὶ δακνώδεσι χυμοῖς, ὁ λεπτοῖς τὴν σύστασιν, τὸ δὲ δεύτερον ἐπὶ δυσκρασίᾳ μεγάλῃ τῆς κοιλίας τε καὶ τῶν ἐντέρων γίγνεται. At læuitates intestinorum subitæ sunt & sine vlla omninò mutatione ciborum deiectiones, idque vel propter exulcerationem in superficie ventriculi aut intestinorum eodem modo factam, quo aphthæ in pueris, vel propter retentricis facultatis imbecillitatem. Quorum prius ex mordacibus & substantia tenuibus humoribus, secundum verò ex ventriculi tum intestinorum magna intemperie oriri solet. Rursus idem Com. ad aphor. 30. lib.3. læuitates quasdam intestinorum à frigida pituita fieri scribit, aliàs à sola intemperie quæ vim alui retentricem imbecillam facit, aliàs etiam ab vlcerosa quapiam affectione. λειεντερίην autem describit Hipp. libro περὶ παθῶν (pag.522.47.) & Prorrh.2. (pag. 105. B.) λειεντεριώδεες κοιλίαι, alui intestinorum læuitate laborantes, & propter læuitatem cibi incontinentes, aph 12. li. 4. vt & κοιλίη λειεντεριώδης in Prorrh. (pagina 213.33. H. 79.D.

Λειεντεριώδης: vide Λειεντερίη.

Λεῖον læue dicitur & quod sibi continuum est & cohærens, æquabilemque habet superficiem, & nulla ex parte diuulsam, velut ὑπόστασις λεία, sedimentum læue ac minimè diuulsum in bonis vrinæ notis annumeratur in Prognost. Sic τὸ γλίσχρασμα τῆς πτισάνης λεῖον, hoc est, viscositas ptisanæ læuis probatur libro de rat. vict. in morb. ac. (pagina 43.11. H 385 4.) vbi τὸ λεῖον εἰωνεῖσθαι τῷ τραχυτέρῳ scribit Galen. Vt verò τὸ λεῖον bonum est, sic interdum etiam in excrementis vituperabiles notas habet, velut & λεῖα διαχωρήματα συντήξιος in colliquationis excrementis ponitur in Progn. (pag. 138. 56. H. 40. 15.) Vbi scribit Gal. λεῖα δὲ γίνεται τὰ ὑπὸ τῆς ... τοῦ σώματος, ὁ διὰ τὸ ὁμαλὲς ... ἔχειν, ... διαπεπτῶσθαι ... , ὁ διὰ ἰσχυρὰν σύντηξιν, ὡς ... ὑπαλλαγῆναι. ... τὰ χρηστά, βελτίω ταῦτα ὁμαλῶς φαινόμενα. ... , τὰ μοχθηρά, χείρω καὶ ταῦτα ... , ὁμαλῶς ... τοιαῦτα. δι' ὅλων γὰρ ἑαυτῶν ... φαίνεται, τὰ μὲν τὸ τῆς φύσεως κόσμον ἐνδεικνύμενα, τὰ δὲ τὸ τῆς μοχθηρίας αἶσχος. At verò quicquid è corpore excernitur læue redditur, aut quia æquabilem habet concoctionem, adeò vt nulla eius pars naturæ alterationem effugerit, aut propter vehementem colliquationem, vt nulla illic materiæ pars impatibilis relicta sit. Vt igitur quæ bona sunt, ea meliora redduntur si æquabilia fuerint, ad eundem modum quæ mala, ea deteriora omnia euadunt, si talia æquabiliter fuerint. Per ea enim tota vtraque conspiciuntur, siquidem partim naturæ ornamentum, partim vitij turpitudinem demonstrant. λεῖον etiam depile, glabrum & læue significat, libro 3. Epidem. (pagina H.1090.G.) ἄτριχον exponit Galen. & hispido aut piloso opponitur. Rursus aphor 21. sect. 3. lib.6. Epid. λεῖον in toto corpore spectatur & cutis eo poris planitiem atque æquabilitatem significat, cui τὸ φριξῶδες, hoc est, horridum opponitur, quod cutis asperitatem & inæqualitatem indicat.

Λειποθυμία animi defectio, vt & λειποψυχία, verùm λειποθυμία vitalis facultatis exolutionem, vt λειποψυχία animalis, denotat. Quomodo autem inter se, tum verò à syncope differant, appositissimè apud Gorr. scriptum est, μέχρι λειποθυμίης ἄγειν, ad animi vsque defectum educere aphor. 23. libro 1. λειποψυχώδεα πονηρά, animi deliquia praua, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pagina 65.43. H. 391.3.)

Λειπυρίας πυρετὸς febris lipyria ex continuarum & valde malignarum genere, viscerumque phlegmone interna consistens, in qua interna vruntur, extrema verò frigent, vt scribit Gal. Comment 2. in Prognost. (pagina 136.10.) & Commen. ad aphor. 48. libro 4. Aëtius libro 2. tetrab. 2. cap. 89. ex erysipelate circa ventrem consistente lipyriam febrem accendi scribit, cùm tamen Galen. cap. 7. libro 2. de Cris. febrem ardentem perniciosissimam ex pulmonis, iecoris, ventriculi, & partium quæ intra thoracem & ventrem continentur erysipelate fieri velit. Meminit huius febris Hippocr. libro 2. de Morb. (pagina 479.20.) ἀπόλλυται ὑπὸ λειπυρίης, perit ex lipyria febre.

vbi tamen ἐκ λύσιος leg Caluus. In Epist. etiam περὶ ἐλλεβορισμοῦ (p.1288.19.) λειπυρειώδεες πυρετοὶ dicitur, vt & λειπυρίη simpliciter lib. περὶ φύσιος (p.55.15.16.18.) & lib.2. de Morb. (pag. 467.16) αὕτη ἡ νοῦσος γίνεται μάλιστα ἐκ λειπυρίης. hic morbus præcipuè ex lipyria febre ortum habet. Et si locus obscurus est & vadosus, & ἐκ λύσιος legit Caluus, vt etiam lib. περὶ κρισίμων. Vbi semper λειπυρίη non λιπυρίη scribitur. In Coac. (p.134.E.) τὸ λειπυριῶδες pro febre lipyria sumens, bile per choleram effusa solum scribit.

Λειπο vide Λιπο.

Λείφαιμος exanguis, qui sanguine deficitur, sanguinis inopia laborans, quo nomine etiam decolores donatur. Verùm καὶ ὁ χλοὸς & λειφαίμους simul ponit Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 114.50. H.405.51.) Vbi Gal. τοὺς λειφαίμους exponit, τοὺς ἐνδεῶς ἔχοντας αἵματος, οὐ μὴν ἤδη πω ἀχρόους ὄντας ἀκριβῶς. defectum habentes sanguinis, etiamsi planè decolores non sint. Lib 2. περὶ γυν. (p 643 8.) ἐὰν δὲ ἡ φύσις σπληνώδης, ἢ πιμελώδης λείφαιμος. Si verò natura lienosa fuerit, aut flatuosa & exanguis. Rursus ibidem (p.645.31.) ἢ λείφαιμος, aut exanguis. Vbi etiam ἄχροος iungitur, etsi λιφαίμως manifesto mendo passim legitur.

Λειχῆνες impetigines Latinis dicuntur, summæ cutis vitia cum asperitate quadam & leui prurit u, vix quædam ad psoram & fœdæ scabiei species. Ex serosis, tenuibus & acribus succis cũ crassis permixtis ortum habent Galeno, fereq; in mento consistunt, lib 4. Compos. pharm. κατὰ τόπ. (p.225.14.) [Greek text, largely illegible] ... ἐξερευνόντων εσφυιόνων. Impetiginosorum in mento tumorum affectio ex amato quopiam generatur humore, serosis nimirum ac tenuibus & acribus succis cum crassis permixtis. Eamque ob rem facilè in psoram ac lepram transit, indigetque etiam ipsa medicamentis vehementer resiccantibus. Rursusq; paulo post (p.226.15.) λειχῆνας τὸ τῶν γονίων ... [Greek text, largely illegible] ... Impetigines affectio in mente iniucundissima. Nam & pruritum, & affectarum partium circuntentionem, & periculum non modicum inducit. Proserpit enim interdum per totam faciem, oculosque contingit, sæpeque extremæ fœditatis causa existit. Celsus lib.5. cap.28. Lichenem papulam vocat, & in minorem & maiorem distinguit. λειχῆνας inter exanthemata recensentur Hipp. Prorrh 5. (p.424.25.114.D.) vt & cutis fœditates & vitia censentur potius quàm morbi lib. περὶ παθῶν (p.525.14.) Neque absimili modo λειχῆνες corporis profundum vitiosis humoribus in cutem erumpentibus expurgant, aph.20.lib.3. Sic etiam τὰ λειχηνώδεα ἐξαιρόμενα, impetigines tuberosæ, turgentes & in tumorem sublatæ, hoc est, cum pustulis & papulis dicuntur lib. 4. Epid. (p. 1127. C.) λειχῆνες etiam dicuntur in equis squamulæ anteriorum crurum sub armorum poplitibus in ipsis animalibus natæ, quas etiam χελιδόνας Græci vocant, Cæl. Aurel. Impetigines vel hirundines cap.4. lib.1. Tard. Pass. Ex ad Epilepsiam à tota substantia ab antiquis probabantur. Lichenen equi vocat Plinius cap.11. lib 28. & in equorum genibus ac super vngulas esse scribit. Sic Dioscor. cap.45. lib.2. λειχῆνες ἵππων εἰσὶ τύλοι ... [Greek text, largely illegible] ... Lichenes sunt in equorum genibus, & super vngulas in flexu harum partium indurati calli, qui triti & in aceto poti, comitialibus mederi traduntur.

Λέκιθος masc. gen. leguminis genus est & pisum significat, & τὸ ὄσπριον ... aut ad pisum & aracum tanquam genus quibusdam refertur. Quidam etiam esse Hipp. φακίδα existimant, λέκιθον ex lentis farina pulmentarium, aut lentium lomentum simpliciter positum indicare videtur apud Hipp. lib.5. περὶ γυν. (p.667.17.) Vbi λέκιθον Gal. in Exeg. vocum Hipp. explicat φακοῦ τὸ ἔνδον τοῦ λέπους lentem cui cortex detractus est & puramen, quòd tunc sit coloris lutei. Nisi si quis malit hanc Gal. explicationem ad lib. 1. περὶ γυναικ. (p 610.3.) referre, vbi scribitur, ... δὲ λεκίθῳ φακῶν, quod est, lentium farinæ aut lentium lomento [mali punici succum] aspergito. Sic enim λεκίθῳ φακῶν legendum censeo contra exemplarium omnium fidem. Vt mihi locus hic à Gal. expressus videatur, & apud eum λεκίθῳ φακοῦ, τὸ ἔνδον τοῦ λέπους libentius scribam, cùm Varinus λέκιθον φακοῦ aut φακῶν apud Gal. legisse videatur, & Cornar. sua interpretatione hanc lectionem secutus optimè fuerit, vt λέκιθος φακοῦ dicatur velut ... λέκιθος, & ... λέκιθος. Qua locutione vtitur Hipp. ... lib.1. περὶ γυναικ. adscriptis (pag.637.14.) & ptissanæ lomentum aut farinam intelligit. Vbi tamen λέκυθον per υ scribunt codices omnes, quemadmodum apud Hipp. scribendum multi existimant, cùm tamen passim per ε scribatur. Sic Gal. lib. de boni & mali succi cibis (pag.356.11.) λέκιθον esse scribit, τὸ ἐκ τῶν ἀποβεβρεγμένων ἀλεύρων ἑψόμενον ἐν ὕδατι προσεμβαλλομένου τοῦ λίπους, leguminum molitorum farinam aqua coctam & pinguedine aliqua conditam. Λεκιθώδης ὑπόστασις dicitur li 4. Epid. (pag. 1123.B.) quod subsidet in vrina oui luteum colore aut lentium farinam referens, hoc est, sedimentum subrubrum, quod sanguinem in hepate exassatum & torrefactum denotat. Sic sanguinem in hepate exassatum & torrefactum denotat. Sic λεκιθοειδὲς πύον; pus oui lutei speciem referens, li.5. de Morb. (pag.477.16.) Est enim ᾠοῦ λέκιθος ouorum luteum li.2. περὶ γυναικ. (p.675.55.)

Λεκίσκιον acetabulum paruum vertunt apud Hipp. interpretes li. de rat. vict. in morb. ac. (p. 117.9. H.407.8.) μήκωνος τῆς λευκῆς ὑποτρίψας ὅσον λεκίσκιον. Meconium albi sm tritum acetabuli parui mensura. Rursusque ibidem (v. 28. H. ib. v. 30.) μήκωνος λεκίσκιον ἀττικὸν στρογγύλον. Meconij acetabulum paruum Atticum rotundum. Pollux verò lib. 10. c. 23. apud Hipp. λεκάνιον legisse videtur.

Λελυγισμένα Erot. apud Hipp. exponit συνεστραμμένα, h.e. cōtorta. Epicles autem συμπεπλεγμένα, implexa, complicata, Bacchius συγκεκαμμένα, inflexa, quod magis Erotiano probatur, qui etiā ἀπὸ τῶν λύγων, h.e. à viminib. deductā dictionem vult, ἀπὸ τῶν εὐκάμπτων φυτῶν, quæ sunt flexibiles plantæ. Sic λελυγισμένα vitilium aut viminū modo flexibilia sonant, quòd sit λύγος Hesychio ἱμαντώδες φυτόν, planta quæ viminis aut vitilis vsum præbet, vt ἄγνος. Hac verò dictione existimo locum Hipp. subindicari qui scribitur in Mochlico (p.847. A.) ... ὅτι τὰ νεῦρα ἐν τῇ σιαγόνι, ἢ λελυγισμένα ... Eaciōū autem magis [maxilla] quòd nerui in obliquum etiam inflexi aut cōtorti conceduntur. Sic enim λελυγισμένα significat neruos viticis in morem flexibiles ac lentos, maximè esse idoneos vt ad quasuis extensiones cedant, non secus ac coria probè subacta & emollita, quæ plurimam extensionem admittunt, vt scribitur li. de art. (p.601.19 H.797.E.) quemadmodum nostra interpretatione in eum Mochlici locum asseruimus, simulque istum locum nostris Annotat. subindicauimus.

Λέμμα Erot. apud Hipp. est ὑπὸ δέρματος ἐκλελεμμένον. Significat & λέμμα idem quod λέπος, corticem, tunicam & id quod decorticando aufertur. Lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 641.44.) σικύας λέμματα, cucurbitæ cortices dicuntur.

Λεπάδες exponuntur Gal. in Exeg. apud Hipp. αἱ ταῖς πέτραις προσεχόμεναι κόγχαι, petris adhærescentes conchæ. quemadmodum etiam Hesych. λεπάδες sunt τὰ περὶ ταῖς πέτραις καθήμενα κογχύλια ὀστρέων ἐλάττω, petris adhærentia conchylia ostreis minora. Et Aristoph. Schol. in Pluto λεπάς est ὀστρέου εἶδος, & κογχύλιον ὁμιλῶν ταῖς πέτραις· ἐπ' αὐταῖς προσπλέκεται ..., ὅπου ... λαβεῖν. conchylium petris insidens, quod vbi adhærescit non facilè euellitur, neque capitur. Dicitur etiam eidem in Vespis λεπὰς κογχύλιόν τι ταῖς πέτραις προσπεπηγμένον. Lopades explicantur Nonio genus conchæ marinæ, ex Plauto in Parasito. Et Lopades etiam vsurpantur eidem Rudente act. 2. sc.1. λέπαι quoque scribitur Hesychio τὸ τῇ πέτρᾳ προσπεφυκὸς κογχύλιον.

Λεπὶς idem quod λέπος aut λέπισμα significat, corticem aut putamen & tunicam. Verùm pro squama plærunque sumitur, vt aph.81. lib.4. vbi λεπίδες squamulas indicant, quæ per vrinas redditæ vesicæ exulcerationem minantur. In Coac. (p 191 B.) λεπτὰ ὑπέρυθρα φλυκταινούμενα, tenues squamæ cum pustulis rubentes dicuntur. λεπὶς etiam simpliciter pro æris squama ponitur Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 614.14.) Hæc λεπὶς χαλκοῦ Dioscoridi vocatur, quam etiam λεπίδα velut ... Medicis vocari testatur Plinius cap.11. libr. 34. λεπὶς etiam Celso de ossium testa aut squama dicitur cap.3. lib.8.

Λέπος λεπίσματα exponit Erot. apud Hipp. hoc est, cortices teones detractas tunicas, ἀπὸ τοῦ λέπεσθαι εἰρημένα, hoc est, verbo λέπεσθαι quod est decorticari. Verùm non parum li pecta est hæc Erot. lectio, & quidam λέπη à λέπος, quod λέπισμα aut λέμμα significat legendum existimant. Ego ve etiam λέπεα apud Erot. non temere legi posse censeo, & su indicari locum Coac. superiore capite nobis expressum, quis ibi quoque λέπη pro λέπεα scriptum velit, & ab Er notati. Sunt qui etiam λέπας legant pro λέπος. Quæ ce dictio vsurpatur Hippocr. lib. 2. Epid. (pag. 1002.C) squamis aut cutis desquamatione quæ in porrigine aut i petigine affrictu velut decorticatur & decidit. Quid sit sem λεπὶς postea scribetur, & apparet λέπος pro λεπὶς Er scribere.

Λέπρη, lepra, fœdæ scabiei species est cum cutis asperitate profundiore, prurit u & squamis, cuius materia est humor melancholicus, multus, viscidus, crassus, acris, terrestris & siccus. Hæc ad Elephantem via est, & in quatuor differentias distinguitur sola qualitatis intensione & remissione differentes, subque Impetiginis nomine Celso comprehenditur cap. 28. lib. 5. Huiusmodi sanè pruritum cum summa cutis asperitate, καὶ οἷόν περ λέπρη τὴν ὄψιν ἦν, & visu lepræ similem, in quodam Athenis visum memorat Hippocr. lib. 5. Epid. (pag. 1144.B.) cum tanta totius corporis prurigine & cutis crassitudine, vt nulla ex parte apprehendi posset, tandem tamen balnearum calidarum in Melo vsu sanatum. λέπραι inter cutis vitia aut fœdatæ cutis affectiones numerantur Hippocr. aph. 20. lib. 3. aph. 28. sect. 3. lib. 6. Epid. Prorrh. 2. (pag. 114. D.) & lib. περὶ παθῶν (pag. 525.13.) Sic lepra quæ à Domino curatur in Euangelio, vitiliginosæ cutis deformitas quibusdam esse censetur, & vitiliginem eam vocat Arnobius de Domini miraculis hæc verba faciens. Vnus fuit è nobis, cuius fœdæ vitiligines iussioni obtemperabant. Et iterum, vitiligines, querquetas, atque intercutes morbos. Rursusque, Ille notas albicantium vitiliginum manu admota detersit. λεπρῶν τὴν κύστιν est vesicam fœda scabie laborare, ita vt sit scabra & aspera, lib. 5. Epid. (pag. 1146.G) Θεοφόρβῳ παῖς ἐλέπρα τὴν κύστιν. Theophorbi filio vesica fœda scabie (lepram dicunt) laborauit.

Λεπτὸν apud Hipp. quidam tenue intestinum accipiunt, quidam etiam os latum quod sacrum appellatur, vt scribit Gal. Com. 3. in Prorrh. (p. 205.45. H. 75. D.) eumque in sensum exponunt τὰ κατὰ λεπτὸν ἀλγήματα apud Hipp. Sed Galen. τὰ κατὰ σμικρὸν ἀλγήματα γινόμενα, τουτέστι τὰ ἀδηλοῦντα, exponit, h.e. dolores qui sensim fiunt & inuadunt, h. e. leues, tenues, vt κατὰ λεπτὸν idem quod σμικρὸν ἢ ἀδήλως indicet, leuiter & tenuiter. Neque absimili notione λεπτοὶ dicuntur οἱ κατὰ λεπτὸν τουτέστι σμικρῶς ἢ ἀδήλως πυρέσσοντες qui leuiter & tenuiter febricitant, qualem febrem βληχρὸν in Prorrh. vocat Gal. in Coac. (p. 128. H) οἱ ἐν ἀρχῇ λεπτοί, qui circa initia leuiter febricitant. Etsi λεπτοὺς alij τοὺς λελεπτυσμένους καὶ συντετηκότας, emaciatus & consumptos intelligunt. Rursus λεπτὸν tenue intestinum significat in Coac. (p. 191.B.) στρόφοι περὶ τὸ λεπτὸν ἐμπίπτοντες, ad tenue intestinum incumbentia tormina. Et iterum (pag. 512. D.) ἐκ κενεώνων μεθιστάμενα ἀλγήματα ἐς τὸ λεπτόν, ex laterum inanitate ad tenue intestinum migrantes dolores. Et (ib. G.) ὅσαι ἐκ γυναικείων περὶ τὸ ἄνω καὶ τὸ λεπτὸν πόνοι, αὗται τὰς κοιλίας ὑγραίνουσιν. Quibus ex muliebribus purgamentis dolores intenti ad superiorem ventris partem & tenuius intestinum excitati, aluos humectant. Rursusque (p. 169. B.) τὰ κατ' ὀσφὺν καὶ τὸ λεπτὸν χρόνια ἀλγήματα, lumborum & tenuioris intestini diuturni dolores.

Λεπτοὶ quoque dicuntur tenues, extenuati, graciles, toto corpore consumpti & colliquati ex hepatis inflammatione in Coac. (p. 189.F.) quales ξυντετηκότας Græcis vocari scribit Aret. cap. 13 lib. 1. περὶ αἰτ. καὶ σημ. χρον. παθ. Sic λεπτυνόμενοι ἢ λελεπτυσμένοι vehementer extenuatos significant, aut eos qui ad extremam deuenerunt imbecillitatem, quòd summa debilitas rarò citra corporis extenuationem accidat, aph. 23. lib. 4. & aph. 7. lib. 2. τὰ λεπτυνόμενα σώματα extenuata corpora. Et λεπτυσμὸς apud Hipp. aph. 21. sect. 3. lib. 6. Epid. est extenuatio, cui ἀνάθρεψις, hoc est, refectio aut recreatio opponitur, quæ Gal. παχυσμὸς dicitur. Est autem λεπτυσμὸς (vt scribit Gal. Com. 3. in lib. 6. Epid. (p. 486.19. H. 1176. A.) ὅλου τοῦ ὄγκου καθαίρεσίς τις καὶ σύμπτωσις, ἢ συνίζησις, ἢ ὅπως ἂν ἐθέλοις ὀνομάζειν· ὁ δὲ παχυσμὸς ἔμπαλιν, ὡς ὄγκου ἐπίδοσις. totius molis corporis detractio quædam, seu collapsio ac contractio, aut subsidentia, aut vtcunque appellare libet. παχυσμὸς verò aut crassitudo contrà, in tumorem sublatio. Quin eò quoque pertinet quòd λεπτὸν τὸ ἀραιὸν apud Hipp. significare scribit Gal. in Exeg. cùm ad cutis laxitatem extenuatio ac consumptio consequatur. λεπτὸν etiam quod in tenues partes est comminutum aut tritum, vt λεπτὴ γλήχων tenue pulegium, ὀρίγανος λεπτή, origanum tenue, hoc est, diligenter tritum, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 632.22. & 36.) λεπτὸς in succis aut humoribus, liquidum ac consistentiæ tenuitatem significat, velut in vrinis λεπτὸν ἀντὶ τοῦ ὑδατῶδες ponitur, vt scribit Gal. Comment. ad aph. 32. lib. 7. & vrinam tenuem, aquosam, & dilutam indicat. Huicque τὸ παχὺ & quod crassum est opponitur, vt in deiectionibus & vrinarum contentis. Sic lib. 2. de Morb. (pag. 466.46.) κυκεὼν λεπτός, cyceon tenuis & liquidus dicitur aut sorbilis, quique τῷ παχεῖ, hoc est, crasso ex aduerso respondet, eique qui neque sorberi neque bibi potest. Rursus ibidem (pag. 468.2.) κέγχρον λεπτὸν milium tenue vocat, liquidum aut adeo dilutum vt sorberi queat, & rursus ibidem (pag. 469. 3. & pag. 473.26. & 474.6.) Velut χυλὸν πτισάνης λεπτόν, ptisanæ succum tenuem & liquidum ibidem (pag. 464. 55.) & lib. 3. (p. 490.45.) λεπτὸν ῥάκος est linteum tenue & rarum, vel pannus, lib. περὶ ἀγμῶν (pag. 565.45.) & (pag. 566.37.) ἐν ῥάκει ὀθονίῳ λεπτοτάτῳ καὶ καθαρῷ, linteo tenuissimo filo puro illigatam. Rursus ibidem (v. 55.) ὀθόνια λεπτά tenuia lintea & rara non densa significant. Velut λεπτὰ scribit Gal. in Exeg. Hipp. interdum vocare τὰ ἀραιὰ quæ rara sunt, ὡς ἐν τῷ περὶ τόπων τῶν κατ' ἄνθρωπον. Qua certe indicatura mihi locus exprimi videtur qui scribitur (pagin. 412.36.) hunc in modum. ὁ δὲ ῥόος ἅτε ἀφ' ὑψηλοτέρου, καὶ λεπτὰ τὰ ἀντικωλύοντα ἔχων, ῥεῖ καὶ πιμπλᾶ ἰχώρων τὰς σάρκας. fluxio verò, vtpote ab altioribus procedens, & tenuia impedimenta obiecta habens, influit & carnes humiditate replet. Impedimenta tenuia, rara vocans, quæ paulò ante dixerat foramina ampliora habere, καὶ λεπτότερα τὰ μεταξύ, intermedia tenuiora & rariora. Λεπτοὶ etiam dicuntur tenues, acres, subtiles & ingeniosi, vt crassis, ignauis & inertibus opponuntur, lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 295.25.) ἔς τε τὰς τέχνας παχέες, οὐ λεπτοί, οὐδ' ὀξέες, ad artes crassi, non subtiles, non acres, de nimium corpulentis & humidis agens, quibus postea λεπτοτέρους καὶ ὀξυτέρους opponit; ingeniosiores & acutiores. Λεπτὸν quoque in vrinis crassis κατὰ σύγκρισιν pro mediocri sumitur collatione ad crassum, vt aph. 69 lib. 4. οὖρα λεπτὰ dicuntur, non tenues quidem vrinæ, sed tenuiores, collatæ ad crassas, & quæ sunt consistentis mediocri inter crassas & tenues. Sic aph. 46. lib. 5. præter modum crassæ mulieres ad conceptum λεπτυνθῆναι, hoc est, extenuari dicuntur, non quæ prorsus tenues euadunt, sed quæ mediocritatem habitus sunt consecutæ ad crassas collatæ.

Λεπύχανον Hipp. oui putamen & exteriorem testam significat, idemque quod λέπυρον, lib. περὶ φύσιος παιδίου (pag. 236.40.) ὥσπερ εἴ τις ἀπὸ ὠοῦ τὸ ἔξω λεπύχανον περιέλοι. Velut si quis ouo crudo externam tunicam aut putamen circumcirca adimat. Rursusque ibidem (pag. 247.35.) οὐδὲ πῖον λεπυχάνου τοῦ ᾠοῦ ὑγρὸν ἔνεστιν οὐδέν. nullus humor in oui testis inest. Aliòqui λεπύχανον in plantis corticem significat, vt ibidem (p. 242.27.) καὶ ἀπόλλυται ἐν τῷ φυτῷ πλὴν τοῦ λεπυχάνου, ὅ, τι στερεώτατον ἐστιν. ἔπειτα δὲ τὸ λεπύχανον σήπεται ἐν τῇ γῇ. & in plantam consumitur præter corticem, qui solidissimus existit. Rursus verò cortex in terra putrefactus.

Λεσχηνεύειν & λεσχηνεύεσθαι est otiosè & diutius confabulari, conferre cum aliquo, & à dictione λέσχη deducitur, quæ longam otiosorum confabulationem significat, vt apud Callim. in Epigram. ex Diog. Laërt. in vita Heracliti, ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. (Sic enim appositissimè ab Henr. Steph. repositum) Quem etiam mihi optimè æmulatus videtur Virgilius, Sæpe ego longos Cantando puerum memini me condere Soles. λέσχη etiam exponitur Hesych. ὁμιλία ἢ φλυαρία, vt & λεσχηνευομένου ὁμιλοῦντος Erot. apud Hipp. hoc est, confabulante & loquente. Quibus verbis subindicare mihi videtur locum li. 1. de Morb. (p. 454.9.) vbi scribitur, λεσχηνευομένου τε αὐτοῦ καὶ φρονέοντος πάντα φθίνοντα ὁμαλῶς ὥσπερ ἐκ τῶν ἄλλων χρόνων ξηραίνεταί τε καὶ ἀποψύχεται. ipso confabulante & intelligente, omnia non secus ac antea æquabiliter resiccantur & refrigerantur. Agitur autem de pulmonis vomica, ex qua laborantes alui profluuio, vt cæteros suppuratos, interire scribit, ac confabulantes prudentesque, hoc est, inter loquendum toto corpore resiccari & refrigerari. Eandem etiam dictionem vsurpat Hipp. lib. περὶ εὐσχημοσύνης (p. 24. 6.) μηδὲ πολλὰ λεσχηνευόμενον πρὸς ἰδιώτας, neque cum plebeiis multum confabuletur, de Medico agens. Vbi tamen exemplaria quædam manu scripta vitiosè λεσχηνευσάμενος vt & Aldinum, legunt. Rursus Prorrh. 5. (p. 88. C.) τὰ δὲ παισί τε καὶ μαθητῇσιν ἐλεσχηνευσάμην. partim cum eorum filiis & discipulis diu disserui, collocutus sum, contuli. Quem locum mihi omni procul dubio subindicare videtur Gal. in Exeg cùm ἐλεσχηνευσάμην ἐπὶ πλεῖστον διελέχθην, h.e. plurimùm & diu disserui exponit. Verùm vitiosè apud Gal. ἐλεσχηνευσάμην, partim etiam ἐλεσχηνευσάμην & ἐλεσχηνευσάμην, pro ἐλεσχηνευσάμην legitur. Hesych. etiam λεσχηνεῖ, ὁμιλεῖ, μυθολογεῖ exponit, h.e. colloquitur, confabulatur, vt λεσχηνευθέντα passiue, μυθολογηθέντα, φλυαρηθέντα. Sunt etiã λεσχήνευμα, nugæ, confabulationes, & idem quod λέσχαι, quæ sunt Hesych. φλυαρίαι, & πολλαὶ ὁμιλίαι. In Epist. Hip. (p. 1285. 28.) ὡς ἀνθρώποις οὐ τῶν τοιούτων λεσχηνευμάτων. non ignarus harũ nugarũ.

Λεύκη, quæ Leuce Celso dicitur lib. 5. vitiliginis & fœdæ scabiei soboles est, & cutis carnisque subiectæ præter naturam albedo, ideoque albicans vitiligo nominatur & albugo Gazæ. Ex malo corporis habitu excitatur, & facultatis nutricis lapsus est, pituitosum sanguinem, lentum & viscidum

gignentis. Sic λεύκη μεταβολή τις ἐπὶ τῆς χροιῆς ἐπὶ τὸ λευκότερον,
ὑπὸ γλίσχρου τε καὶ κολλώδους γινομένη φλέγματος. Leuce cutis quæ-
dam mutatio est ad albidius quæ ea viscosa glutinosaque pi-
tuita contrahitur. Paulus Ægin. lib.4. cap.5. λεύκας inter pe-
riculosissimos & difficillimos morbos accensentur Hipp. in
Prorrh. (pag.424.25. & 28. 114.D.) Est & λεύκη μὴ συγγενής.
Leuce minimè innata in Coac. (p.201.B.) quæ non ante pu-
bertatis tempus occupat. Λευκὰ etiam simpliciter apud Hipp.
menstruorum alborum profluuium indicant, vt ἐρυθρὰ ru-
brum. Lib.4. Epid. (pag.1128.H.) ἑτέρη λευκοῖς θυγατέρα ἔτε-
κεν, ἑτέρη ἐρυθροῖς. Quædam cum albo fluxu, filiam peperit,
quædam cum rubro.

Λευκαίου ῥίζαν, τὴν τοῦ δρακοντίου, dracunculi radicem apud Hipp.
exponit Gal. in Eaeg. Eam autem vsurpat Hipp. lib. περὶ γυναι.
φύσ. (p.571.50. & p.573.45.) Rursus lib.5. de Morb. (p.477.
49.) τὴν ῥίζαν τὴν λευκαίου καὶ τοῦ ἐλλεβόρου λείχειν, dracunculi ra-
dicem & veratri lingat. Λευκὸν quoque pro pituita sumitur lib.
περὶ φύσ. ἀνθρώπου (p.6.10. H.224.37.) καὶ γίνεσθαι γλυκὺ, καὶ πικρὸν,
καὶ λευκὸν, καὶ μέλαν. fierique dulce & amarum, & album & ni-
grum. Vbi Gal. λευκὸν τὸ φλέγμα, pituitam exponit, vt & μέλαν,
τὴν μέλαιναν χολὴν. bilem atram.

Λευκοίου καρπὸν, τὸ τοῦ ἴου λευκοῦ σπέρμα, hoc est, violæ albæ semen sic
dici apud Hipp. ex Dioscor. mente scribit Gal. in Eaeg. V-
surpatur autem Hipp. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.570.48.) λευκοίου
καρπὸν ὅσον ἐν τρισὶ δακτύλοις λαβεῖν, Violæ albæ seminis
quantum tres digiti capere possunt. Et rursus ibidem (571.
24.) λευκοίου τὸν καρπὸν ὅσον τοῖς τρισὶ δακτύλοις ἐπιλαμβανόμενος.
Rursusq; ibid (p.575.48.) & (p.581.45.) & (pag.587.34.)
Lib. etiam 2. περὶ γυναικ. (p.668.15.)

Λευκοφλεγματίη ἢ λευκοφλεγματίας aquæ inter cutem species quæ
ἀνὰ σάρκα vocatur. λευκοφλεγματίαν ἢ ὑποσάρκα dicit Celsus cap.
21. lib.3. Λευκοφλεγματίας autem dicitur ab alba pituita in to-
to corporis habitu & vasis redundante, vt scribit Gal. Com.
ad aph.76 lib.7. & com. ad aph 29. lib.7. his verbis: οὐκ ἔνδον
δὲ καὶ τινὲς ἄλλοι ἰατρῶν ὀνομάζουσι τινὰ λευκοφλεγματίαν ὕδερον, ὃ
[illegible] φλέγματι, ὃ [illegible] λευκὸν ὑπάρ-
χον [illegible] χυμῶν μεταβάλλοντος
[illegible] τὸ ἀκριβὲς τῆς χρόας. Consueuere alij etiam medici quandam a-
quæ intercutis speciem λευκοφλεγματίαν appellare, tanquam
quæ vel liuida pituita, vel secundum suam certe ipsius ra-
tionem alba semper manente, sed propter alios quosdam
admistos humores verum exactumque colorem mutante
constet. Quam certe nominis notationem Aurel. etiam am-
plectitur cap.8. libr.3. Tard. Pass. eamque λευκοφλεγματίαν
Græcè, Latinè verò intercutem nominat, etsi λευκοφλεγμα-
τίαν passim habent vitiosè scriptum exemplaria. λευκὸν φλέγ-
μα dicitur Hipp. aph.29 lib.7. & lib. περὶ κρισίων (pag.55.53.)
& lib.1. de Morb. (pag 447.28. & 36. & pag.449.12.) Lib.
etiam 2. de Morb. (pag.486.10.) Quemadmodum etiam
Aret. cap.1. lib.2. περὶ χρον. παθ. ἀνὰ σάρκα λευκὸν φλέγμα vocat,
in eamque hydropis speciem pueros propensiores facit. A-
liòqui sanè λευκὸν φλέγμα cachexiam quandam pituitosam
aut malum corporis habitum Hippoc. significat, in quo plu-
rima huiuscemodi pituita alba vel liuida ex aliorum quorun-
dam humorum commixtione, tum in vasis, tum in toto cor-
poris habitu coaceruata est, quæ hydropis quoddam est ru-
dimentum, ad eumque viam facit, vt aph.76. libr.7. & libr.
περὶ παθῶν (pag.520.50. & pag.522.15.) & libr. περὶ τῶν ἐντὸς
παθῶν (pag.543.17.) & lib. de aere, loc. & aq (p.284.4.) Sic
etiam Aurel. λευκοφλεγματίαν hydropis initium esse scribit.
Λευκοφλεγματώδεες in Coac. (pag.194.G.) qui huiusmodi hy-
dropis vitio laborant dicuntur, & λευκοφλεγματώδης lib.4.
Epid. (p.1121.H.) quæ pituita alba referta est, & λευκοφλεγ-
ματώδης ibidem (pag.1133 B.) ἡ ἕδρη λευκοφλεγματώδης, anus pituita
alba redundans. Et λευκοφλεγματίαι lib.3. Epid. st. pest. (p.429.
36. H.1090.G.) quibus ex frigida intemperie hepatis & par-
tium solidarum pituitosus sanguis per totum carnosum ge-
nus suffunditur, & in toto corporis habitu coaceruatur, ita
vt cutis omnis intumescat & inficiatur. Vbi scribit Gal. οἱ δὲ
λευκοφλεγματίαι [illegible]
[illegible]
[illegible] λευκοφλεγματίας
[illegible]. Leucophlegmatiæ. hoc est, qui alba pituita redun-
dant, (si quid meminimus earum quæ in libris de Tempera-
mentis dicta sunt) citra controuersiam frigido sunt tempe-
ramento. His carnosa corporis moles mollis est & quodam-
modo subtumida, propemodum vt aqua intercute affectis
quam Leucophlegmatiam vocant.

[illegible], penitus, in totum, exponit Gal. apud Hipp.
in Exeg. Erot. verò ἄρδην παντελῶς, perfecte.

§ Λήθαργος Lethargus cerebri morbus est ex pituita humidiore
& frigidiore cerebrum madefaciente illique putrescente. Vn-
de febrem lentam, marcorem, fereque inexpugnabilem dor-
miendi necessitatem comitem habet. Authori Definit. Med.
(p.597.20.) λήθαργός ἐστι καταφορὰ δυσδιέγερτος μετὰ ὠχρότητος καὶ οἰδή-
ματος φυσώδους, οὐκ ἄνευ ἀτονίας τῶν στερεῶν αὐτῶν καὶ τοῦ σφυγμικοῦ πνεύμα-
τος, γινομένη, [illegible] ἐπὶ βληχροῦ καὶ κακοήθους πυρετοῦ. Lethargus
est in somnum delatio inexpugnabilis, cum coloris vitio &
œdemate flatuoso, non sine ipsarum solidarum partium &
pulsifici spiritus imbecillitate proueniens, in debili ac mali-
gna febre. Phrenitidi prope contrarius est Lethargus, eandem
sedem occupans & materia contraria afficiens. Sic enim scri-
bit Gal. Com.1. in sent.1. Prorrh. φρενῖτις ἡ ἀκριβὴς καὶ ἀμιγὴς
ἑτέρῳ νοσήματι γίνεται χολῆς ξανθῆς καταλαβούσης τὸν τόπον ἐν ᾧ τὸ τῆς
ψυχῆς ἡγεμονικὸν ἐστι. λήθαργος δὲ, τὸν αὐτὸν τόπον ὑγραίνοντός τε καὶ ἐμ-
βρέχοντος φλέγματος. Phrenitis exquisita & nulli alteri morbo
permixta oritur cùm bilis flaua locum in quo princeps ani-
mæ pars residet prehenderit. Lethargus verò cùm locum
eundem pituita humectarit, & diluerit. Celsus etiam cap.20.
lib.3. Lethargum phrenitidi contrarium facit, quòd in illa
difficilis somnus, prompta ad omnem audaciam mens est:
at in hoc marcor & inexpugnabilis pene dormiendi necessi-
tas. λήθαργον Græci nominant. Atque id quoque genus acu-
tum est, & nisi succurritur, celeriter iugulat. Idem etiam
cap.1. lib.2. Lethargum vertit ex aphor.30. li.3. Vbi scribit
Gal. febres quidem Lethargicas in constante ætate fieri ex
humore pituitoso in cerebro coaceruato & accenso. Le-
thargum autem describit Hippocr. li.2. de Morb. (pag.484.
17.) & lib.3. (p.488.54.) Præcipuè verò totam Lethargi-
corum historiam accurate depictam habes in Coac. (pag.
157.B.)

Λῆμαι, sordes oculorum pituita concreta, lippientium oculorum
sordes, cùm lachryma & pituita concrescit. lemæ & gramiæ
Latinis dicuntur, eaque dictione vtitur Pl. cap.13. lib.25. Et
gramiæ Nonio sunt oculorum pituitæ, vnde gramiosi oculi,
qui λημῶντες ὀφθαλμοὶ, Prorrh.1. (p.101.G.) lippientes ocu-
li, vbi etiam λῆμαι sæpius vsurpatur, quam pituitam vertit
Celsus cap.6. lib.6. eamque modò crassam, quandoque etiam
pituitam sine addito, nos gramiam dicimus. Est autem pi-
tuita semicocta in oculis concrescens ex imbecillitate facul-
tatis naturalis oculum regentis, quæ redundans alimentum
& superfluum conficere non potest. Prouenit etiam ex tuni-
carum oculi imbecillitate & densitate, vt scribit Gal. Com.2.
in lib.1. Epid. (p.338.43. H.943.D.) vbi λημίαι dicuntur Hip.
sordes minutulæ lippientium oculorum, quæ λῆμαι in Pro-
gnostico, & λημίον μακρὸν in Coac. (p.153 B.) Gal. Com 1. in
Progn. (pag.114.34. H.37.19.) αἱ γὰρ λῆμαι γίνονται μὲν ὡς
ἴσμεν, καὶ διὰ τὸ τῶν ὀργάνων πάθος. ὡς ἐν ὀφθαλμίαις τε καὶ [illegible]
[illegible] γίνονται δὲ καὶ διὰ ἀρρωστίαν τῆς διοικούσης τοὺς
ὀφθαλμοὺς δυνάμεως φυσικῆς, οὐ δυναμένης ἐκπέψαι τὴν τροφὴν τῶν
ὀφθαλμῶν. ἐδείχθη γὰρ ἡμιπέπτου τροφῆς ἡ λήμη περίττωμα. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] Cæterùm le-
mæ quidem fiunt, vt constat, etiam ob instrumentorum affe-
ctionem, velut per lippitudines, & aliòqui nullum periculum
ostentant. fiunt verò etiam ob imbecillitatem naturalis facul-
tatis oculum regentis, quæ oculorum alimentum concoque-
re nequit. Est enim Lema (vt ostensum est) semicocti alimen-
ti excrementum. In lippitudinibus igitur tum propter copiam
humoris præter naturam, tum ob instrumentorum affectio-
nem, vero est simile, nequaquam recte concoqui eorum ali-
mentum. At vbi inopia manifesta est, quæ per cauitatem indi-
catur, causa quæ à plenitudine est omninò perit, sola autem
facultatis imbecillitas relinquitur, neque ea quæ ibei, sed ve-
hemens valde, & quæ paucum admodum oculorum alimen-
tum sufficienter concoquere nequeat. Hesychio autem λῆ-
μαι exponuntur αἱ περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν [illegible],
ἢ [illegible] τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι, hoc est, concreta in ocu-
lorum angulis substantia, aut effluens ex oculis sordes. Dici-
tur & λῆμα Varino λευκὸν ὑγρὸν τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς συναγόμενον, ἀμ-
βλυωπίαν [illegible]. album quoddam humidum in oculis
concretum, quod eorum hebetudinem facit.

Λημματισμοὶ dicuntur Hipp. qui occasionem prudenter & accom-
modatè arripiunt aut captant, lib. περὶ εὐσχημοσ. (pag.22.31.)
ὀξέες [illegible] καὶ λημματικοί, in occasione prudenter ca-
pranda appositi & accommodati.

Λημ

Λουοὶ sunt Hipp. alueí aut loculi quidam, hoc est, cauitates excauatæ, aut conceptacula quædam, in Mochlico (p. 865. A.) Sic autem vocat cauitates per totum scamnum Hippocraticum excauatas & incisas, trium digitorum latitudine & altitudine. [illegible] lib de art. λουοὶ exponuntur Hesych. βοθροὶ, πύελοι, καὶ αἱ τῶν ἁρματῶν δίφρων αἱ κοιλότητες, loculi, aluei, aut labra quædam & conceptacula, & cauitates in sellis curulibus, quibus fustes recondebantur. Sic apud Eustath. χώνη & λουὸς dicitur τὸ κοῖλον τοῦ ἁρματίου δίφρου, εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ ἡνίοχοι ἀπετίθεντο, cauum in sella curuli, in quod aurigæ fustes reponunt. Quin & mali nautici conceptaculum λουὸν Athen. lib. 11. vocari scribit. Pollux lib. 7. capit. 5. & libr. 10 cap. 24. in panificis & coqui vasis λουὸν reponit, & τὴν κάρδοπον seu τὴν μακτρίδα, τὴν μάκτραν seu σκάφην dici scribit, hoc est, alueum in quo panis subigitur. Idem lib. 10 cap. 31. in Georgicis vasis, βοθρὸν, πύελον, κάδισκον, λουὸν reponit. Quibus indicat λουὸν dici alueum & loculum, aut cauum quoddam ὄρυγμα & excauatum, siue ligneum, siue lapideum, aut reconditorium & conceptaculum quoddam. Ideoque Pollucis Interpres ob similitudinem lintrem vertit. Dicitur & λουὸς Varino ἀντὶ τὸ λουτῆρα, τὸ λουτήριον. λουὸς quoque est Hesych. & Polluci ὅπου αἱ σταφυλαὶ ἐμπατοῦνται, id in quo vuæ calcantur, lacus preli torcularij. Ad cuius instar λουὸς ab Anatomicis in capite vsurpatur, de quo vide Gorr.

Λῆρος delirium & leuem desipientiam aut mentis vacillationem significat Hipp. in Pythione lib. 3. Epid. vbi ληρῆσαι quod est nugari, leuiter desipere aut delirare, μικρῶς παραφρονῆσαι exponit Gal. qui etiam scribit. εἴωθε γὰρ αὐτὸς ἄλλοτε ἄλλοις ὀνόμασιν ἑρμηνεύειν τὸ πάθος τῆς παραφροσύνης, ληρῆσαι καὶ παραληρῆσαι, καὶ παραφρονῆσαι, καὶ παρακρουσθῆναι λέγων. ἢ πάλιν παρακόψαι καὶ ἐκστῆναι, μανῆναί τε καὶ ἐκμανῆναι. Est enim illis consuetum vt aliis atque aliis nominibus desipientiæ modum ostendat, ληρῆσαι καὶ παραληρῆσαι, καὶ παραφρονῆσαι, καὶ παρακρουσθῆναι, hoc est, nugari, delirari, desipere & mente emoueri dicens, vel alias παρακόψαι καὶ ἐκστῆναι, μανῆναί τε καὶ ἐκμανῆναι. quod est, vesanum vel amentem esse, vel insanire & vehementi furore esse percitum.

Λῆψις vide Λαβὴ.

§ **Λίβανος** interdum ipsa arbor thurifera dicitur, interdum etiam pro thure ponitur & ἀντὶ τοῦ λιβανωτοῦ. Sic apud Dioscor. cap. 82. lib. 1. λίβανος ἄῤῥην dicitur, thuriferæ arboris succus, qui praegnanti cortice inciso, guttæ rotunditate prosilit, & thus masculum vocatur. Plinio thuris guttæ nominantur lib. 12. cap. 14. παρὰ τὸ λίβω quod stillo significat. Apud Hipp. quoque lib. περὶ ἀφόρων (p. 265. 43.) λίβανος ἀντὶ τοῦ λιβανωτοῦ sumitur, & lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 621. 51.

Λιβανωτοῦ καρπὸν, hoc est, thuriferæ arboris fructum, scribit Gal. in Exeg. αὐτὸν ἴσως τὸν ὀνομαζόμενον οὕτως λιβανωτὸν, ipsum sic vocatum thus intelligi, quandoquidem eius plantæ semen in vsum venire non constat. Vbi λιβανωτὸς ἀντὶ τοῦ λιβάνου & pro thurifera arbore aut planta non temere sumitur. Sic λιβανωτὸν aut λιβανωτὶς, ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου Sudæ exponitur & Hesych. λιβανωτοῦ autem καρπὸν in locellos muliebres per clysterem immittit Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 669. 28.)

Λιβρῷ Gal. in Exeg. apud Hipp. ὑγρῷ exponit, hoc est, humido. Qua certe indicatura mihi Gal. exprimere videtur locum libri περὶ ἰητρείου (p. 692. 7. H. 745. E.) vbi passim legitur, κηρωτῇ μαλθακῇ καὶ λείῃ καὶ ὑγρῇ. Sed pro λείῃ Galenus adscribit quædam exemplaria λιβρῷ habere, idque sicco ex aduerso respondere. Quanquam eo in loco vitiosa admodum sunt Gal. exemplaria, & aliam lectionem affingunt Interpretes. Erot. verò λιβρῷ, σκοτεινῷ καὶ μέλανι exponit apud Hipp hoc est, tenebroso & nigro. Cumque ea dictio inter cæteras reponatur quæ ex lib. de aëre, loc. & aq. reperiuntur, & ab eodem exponuntur. Mihi videtur hac expositione locum lib. de aëre, loc. & aq. adumbrare (p. 290. 17.) vbi scribitur, τὸν ἀέρα χρῆσθαι οὐ λαμπρῷ, ἀλλὰ χνοώδει τε καὶ ὑγρῷ. Agitur de iis qui Phasim accolunt, quos præ aliis omnibus grauissimam vocem habere scribit, quòd aëre vtantur non puro aut sereno, sed obscuro & caliginoso admodumque humido. Ac pro ὑγρῷ λιβρῷ Erot. legisse existimo, facili admodum mutatione, vt aërem tenebricosum & sua densitate nigrum intelligat. Sic Hesych. λιβρὸν, σκοτεινὸν, μέλαν, δίυγρον exponit.

Λίβος Gal. exponit apud Hipp. in Exeg. ἐπίσταγμά τι τῶν ὀμμάτων ἐγχυματιζόμενον, oculorum quoddam instillamentum, quod oculis infunditur fieri autem scribit ἀπὸ τοῦ λίβειν, ὃ κυρίως δηλοῖ τὸ στάζειν δοκοῦν, quod propriè stillare indicare videtur. Vt sit λίβος idem quod λιβὰς, gutta aut stilla.

Λιβύῃ, Δήλῳ, Σκυθίῃ; Erot. his nominibus vult Hipp. tres orbis habitabilis plagas & regiones indicasse. Λιβύην μὲν ἀκριβῶς εἰπὼν, τὴν δὲ Ἀσίαν διὰ τῆς Δήλου, τὴν Εὐρώπην δὲ διὰ τῆς Σκυθίας. Africa certè apertè expressa, Asia verò per Delum, & Europa per Scythiam. Quibus sanè verbis haud dubiè locus Prognostici explicatur (p. 166. 20. H. 46. 48.) ὅτι καὶ ἐν Λιβύῃ, καὶ ἐν Δήλῳ, καὶ ἐν Σκυθίῃ φαίνεται τὰ προγεγραμμένα ἀληθεύοντα σημεῖα. Etenim tum in Africa, tum Delo, tum etiam Scythia proposita signa vera esse constat. Quod etiam exponens Gal. de omni regione scribit. οὐδὲν γὰρ ἄλλο δι' αὐτῶν ἐδιδάχθη, ἢ τὰ σημεῖα, τά τε ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ, ταὐτὸ καθ' αὑτὰ σημαίνειν ἑκάτερα ἐν ἁπάσῃ χώρᾳ, καὶ θερμῇ, καὶ ψυχρᾷ, καὶ εὐκράτῳ. Λιβύην μὲν γὰρ ὡς θερμὴν, Σκυθίαν δὲ ὡς ψυχρὰν, Δῆλον δ' ὡς εὔκρατον, καὶ μέσην ἀμφοῖν, ὅπερ παραδείγματος ἕνεκα ἐμνημόνευσεν. Nil enim aliud per illam docetur, quàm quòd signa tum bona tum mala idem per seipsa vtraque in omni regione denunciant, siue calida sit, siue frigida, siue temperata. Libyam enim tanquam calidam, Scythiam tanquam frigidam, Delum verò tanquam temperatam & inter vtranque medium exempli gratia commemorauit. Sic enim hunc Galeni locum legimus, quamuis exemplaria publicata aliter scribant.

Λιγνυώδης γλῶσσα, lingua fuliginosa, nigra, atra fuligine tincta, ex vehemente incendio, ægr. 12. lib. 3. Epid. post st. pest. in Larissæa virgine febre ardente laborante. Vbi Gal. τὴν λιγνυώδη γλῶσσαν vocari scribit, τὴν ὥσπερ κεχρωσμένην ὑπὸ λιγνύος τινὸς, ξηρὰν οὖσαν ἐξ ἀναθυμιάσεως, veluti fuligine quadam tinctam, siccam existentem propter exhalationem. Quem etiam locum mihi haud dubiè subindicare videtur Gal. in Exeg. vbi λιγνυώδης ἡ μελαινομένη exponitur, vt sit lingua fuliginosa nigricans. ἔστι γὰρ ἡ λιγνὺς μέλαινα, est enim fuligo nigra. Ex eodem quoque loco γλῶσσα λιγνυώδης exponitur Erot. μέλαινα καὶ τεφρώδης, nigra & cinerea, ἀπὸ τῆς λιγνύος, ἥτις ἐστὶ καπνώδης αἰθάλη, à fuligine quæ est fumosa fauilla. fit autem huiusmodi fuliginosa lingua (vt idem scribit) διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν φλόγωσιν, ob exuperantem inflammationem, velut in febre ardente, indeque admodum reficcata est. Sic aph 13. sect 5. lib. 6. Epid. αἱ γλῶσσαι ὑπὸ ἐγκαύματος λιγνυώδεες, valde reficcatæ linguæ ex succensa fuligine fiunt. Et in Larissæa Virgine λιγνυώδης ἡ γλῶσσα, ξηρὴ dicitur. λιγνυῶδες σίαλον est saliua fuliginosa & atra, in pulmonis morbo, lib. 2 de Morb. (p. 479. 33.) velut λιγνυώδεα πτύαλα, fuliginosa sputa dicuntur in Coac. (pagina 179. D.)

Λιθιᾷν calculo laborare de vesica dicitur aph. 79. lib. 4. & λιθιάσιος de calculi in vesica generatione in pueris aph. 26. lib. 3. Hæc enim pueris familiaris est ab edacitatem & voracitatem, quia non paucos humores crudos coaceruant, quarum pars crassior vesicæ fundum petens calculum gignit, tum etiam caloris vehementia vaporem ex materia crassa resoluens in his calculi causa est. De calculi in pueris generatione in vesica fusissimè & aptissimè scribitur Hippoc. lib. 4. de Morb. (pag 512. 17) vbi λιθίασις λιθὶς vocatur, (quæ calculatio dicitur Cæl. Aurel. cap 4 lib. 5. [illegible]) & λιθιᾶσις, ius de vesicæ calculo vsurpatur. Lib. quoque de aër. loc. & aq. (pag. 286.) calculi in vesica causæ explicantur, & λιθιῶντα παιδία & λιθιῶντες vocantur qui calculo in vesica conflictantur, qui etiam λιθιῶντες dicuntur. Sic λιθιῶντες calculosi sunt & qui calculo in vesica laborant; quos eo corporis habitu componi vult, vt calculus in fistulam vrinariam non illabatur, in Coac. (p. 192. H.) Rursus ibidem (p. 215. G.) λιθιῶσιν οὖρησις de calculi in vesica per vrinam exitu effertur, & λιθίδια οὐρεῖν. Λιθίασις autem definitur authori Definit. Med. (p. 398. 39) σύστασις ἐν κύστει λίθου, δι' ἣν κωλύεται ἡ τοῦ οὔρου ἔκκρισις. calculi in vesica ortus, quo prohibetur vrinæ excretio. aut, λιθίασίς ἐστι πάθος, διατάσεις τῆς κύστεως ἐπιφέρον. συνδιατείνεται δὲ αὐτοῖς τὸ ἦτρον, ἔσθ' ὅτε καὶ ἕως τῆς ἀκροποσθίας. ἐπιγίνονται δὲ αὐτοῖς καὶ ἰσχουρίαι, ὅταν [illegible] ὁ λίθος ἀποφράξῃ τὰς ὁδοὺς τοῦ περιττώματος. Lithiasis est affectus vesicæ distentiones inducens. Vnà verò eis imus venter distenditur, nec rarò ad præputium ea distentio pertingit. Succedunt iis quoque vrinæ suppressiones, vtique cùm prouectus lapis excrementi vias intercluserit. Est & λιθίασις in exteriore palpebra, cùm alba quædam & crassa callis & lapillis similia existunt & oculum pungunt. Sic autem definitur Isag. auth. (p. 386. 25) λιθίασίς ἐστιν ὅταν ἐκστραφέντων τῶν βλεφάρων ὅμοια πώροις περὶ τὰ βλέφαρα ὑπάρχῃ λευκὰ καὶ παχέα, καὶ τοῖς λίθοις ἐμφερῆ νύσσοντα τὸν ὀφθαλμόν. Lithiasis est cùm euersis palpebris, circa ipsas tofis similia alba & aspera existunt, calculisque similia oculum premunt. Cuius curationem adfert Aëtius tetrab. 2. lib 3. cap. 28. eamq; paulò aliter definit, his verbis: λιθίασιν ἐν βλεφάροις λέγουσιν, ὅταν ἐκστραφέντων τῶν βλεφάρων, πώροις ὅμοια περὶ αὐτὰ ὑπάρχῃ λευκὰ καὶ τραχέα ἰονθοις ὁμοιότροπα. Calculum in palpebris dicunt, cùm euersis palpebris, tofis similia circa ipsas extiterint alba & aspera, varorum speciê præ se ferentia. Verùm pro ἴονθοις fortasse λίθοις legendũ.

Λιθοκόλλα, lithucolla, est glutinum quo lapides inter se coagmentantur. Conflatur autem ex marmore, Lapide Pario, & taurino glutine. Valet ad defluuios ex palpebris pilos glutinandos, vt scribit Dioscor. cap. 164. li. 5. Quam ad rem etiam adhibetur Gal. li. 4. κτ̃ γεν. (p. 610. 32.) ex Heracl. Taren.

Λίθον μέλανα, ὃν καὶ μυλίτην ὀνομάζουσι πύχλακα, quem molarem silicem vocant, exponit Galen. in Exeg. apud Hipp. Quibus verbis locum lib. περὶ ἀφόρων (p. 680. 41.) mihi innuere videtur, vbi silicem ignitum vino retinguit ad fomentum per cucurbitulem excipiendum. ἔπειτα λίθον μέλανα διάφορον ἐμβάλλειν εἰς τὸν οἶνον. deinde lapidem nigrum candentem in vinum mittito.

Λιμαγχία est summa inedia & omnimoda abstinentia cum quis fame cruciatur, aut strangulatur, idem quod λιμοκτονία. λιμαγχίαν Aurelianus immodicam abstinentiam vertit cap. 5. lib. 1. Tard. Pass. Hinc λιμαγχέομενος est Hipp. qui fame & inedia cruciatur, qui imperatam à Medicis inediam subit, & cui à Medico summa est imperata inedia, in Prorrhet. 2. (pag. 86. A.) σφόδρα μὲν ὁ λιμαγχεόμενος εἰ πλείονα φάγῃ τι καὶ πίῃ. Imprimis quidem qui inedia cruciatur, si abundantiorem cibum & potum sumpserit. Sic λιμαγχεῖν & λελιμαγχημένοι dicuntur inedia confecti, fame macerari & coacti, quique summam inediam ferunt. Lib. 2. Epid. (pag. 1006. C.) καὶ ἐν τοῖσι λιμαγχικοῖσιν αἱ ἀσχετοῦντες. ἀπὸ τουτέων σκεπτέα. Ex his quoque videndi sunt quinam ad summam inediam ferendam moderatè se habeant. Et lib. de art. (p. 588. 10. H. 785. E.) καὶ γὰρ αἱ σάρκες τῶν μὴ ἀπὸ τέχνης ὀρθῶς λελιμαγχημένων, αἱ τῶν λεπτῶν μυξωδέστεραί εἰσιν, ἢ αἱ τῶν παχέων. Gracilium nanque carnis, qui non rectè ex arte inedia macerati sunt, quàm obesorum mucosiores sunt. Rursus ibidem (p. 660. 45. H 839. G.) λιμαγχεῖν est inediam ferre. ὅκως καὶ ἐν τῇ τῶν ἄρθρων ἐμβολῇ ... λιμαγχεῖν, καὶ ἄχρι ἑβδόμης. In omni verò articulorum repositione victu tenui & inedia etiam ad septimum diem vtendum. λιμαγχίαι vsurpantur Rufo Ephesio pro extrema inedie lib. περὶ τῶν ἐν νεφροῖς παθῶν in curatione inflammationum. οὐ μὴν εἰς ἅπαν αἱ λιμαγχίαι τότε συμφέρουσιν, ὥσπερ τοῖς ἄλλαις φλογμοναῖς, ἀλλά τι καὶ προσφέρειν, φυλάσσοντα τὰς παρακμὰς ὅτε τι χαλῶσι, καὶ ὅτε ἐπιτείνουσι. Neque verò sicut in aliis inflammationibus extremæ omninò inediæ bia conferunt, sed aliquid assumendum obseruata febrium remissione & intẽsione.

Λιμακώδεις exponuntur Erot. apud Hipp. λιμακώδεις, h. e herbidiores & viridiores, prati naturam magis referentes. λέγονται οἱ λιμακώδεις καὶ χλοώδεις καὶ ὑγροὶ τόποι. Sic dicuntur pratensia aut arboribus consita & plana loca. Sudæ quoque λειμακώδεις dicuntur οἱ σύμφυτοι καὶ εὔδενδροι τόποι, arboribus consiti loci. Verùm per ει diphthongum meliùs scribitur, vt à λείμαξ deducatur, quod idem quod λειμών. Sunt autem λειμῶνες Hesych. ὑγροὶ καὶ πόώδεις τόποι. & λείμαξ χωρίον ἐν ᾧ λειμών, ἢ χωρίον ... Sudæ verò σύμφυτος τόπος, ὁ κῆπος. Eam autem dictionem vsurpat Hipp. lib. de aëre, loc. & aq. (p. 289. 65.) αἱ δὲ λειμακώδεές τε καὶ ἑλώδεις [φύσιες ἐοίκασι] aliæ pratorum & paludum naturam referunt.

Λειμακώδεις οἱ ὑγροὶ καὶ βοτανώδεις, hoc est, humidi & herbidi exponuntur Gal. in Exeg. apud Hipp. Verùm λειμακώδης legitur per ει meliùs lib. de aere, loc. & aq. (p. 291. 65.) ἡ δὲ Σκυθέων ἐρημίη καλεομένη, πεδιάς ἐστι, καὶ λειμακώδης. At solitudo Scythica nominata, in planitie sita est, & pratis abundat. Rursus ibidem (p. 294. 50.) ὁκόσοι δὲ κοῖλα χωρία καὶ λειμακώδεα, καὶ πνιγηρά. Qui verò loca concaua, pratensia & æstuosa habitant. Ac fortè apud Gal. λειμακώδεις, ὑγροὶ καὶ βοτανώδεις legi potest, vt locus superior subindicetur.

Λιμοκτονεῖν est fame enecare & conficere, sed pro inediam imperare & præcipere, victuq; tenui vti sumitur apud Hipp. Sic lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 115. 58. H. 406. 8.) ἢν δὲ αἷμα τινὶ ξυμφέρῃ ἀφαιρέειν, ὑγιέα ποιέειν τὴν κοιλίην, καὶ οὕτως ἀφαιρέειν, καὶ λιμοκτονέειν. Quòd si alicui sanguinem detrahere confert, aluum solidam efficito, sicque detrahito, & inediam imperato. Rursus lib. περὶ παθῶν (p. 885. F.) ἐν τῇ θεραπείῃ δὲ προσχέειν ὕδωρ πολλὸν θερμὸν, καὶ λιμοκτονέειν. In hac verò curatione calida copiosa perfundere iuuat. & inediam imperare. Sic λελιμοκτονῆσθαι est inedia macerari & confici ac attenuari, lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 597. 10.) καὶ αὖθις λιμοκτονεῖσθαι, rursúsque inedia macerari. Rursus lib. 7. Epid (p. 1238. D.) ὁ τοῦ Θύνου υἱὸς ἐκ καύσου ἰσχυρῶς ἐλιμοκτονήθη. Thyni filius per febrem ardentem vehementer inedia confectus erat.

Λιμοκτονίη est omnimode abstinentia, & maceratio quæ fame fit, aut inedia, perfectaq; omninò abstinentia, vel quæ solo potu & ptisanæ cremore instituitur victus ratio. Sic enim eam vocat Hip habita ratione ad pleniorem cibum, lib. de rat. vict. in morb. ac (p. 102. 49. H. 400. 37.) ἀλλ' ὅμως ἐν πάσῃσι ... τῇ λιμοκτονίῃ. eum tamen in inedia conseruare oportet. Vbi scribit Gal. ἡ λιμοκτονία, μάλιστα μὲν ἀσιτίας παντελοῦς σημαντική. οὐ μὴν ἀλλὰ πολύ γε καὶ τοῖς πόμασι μόνοις διαιτᾶν. ὅπου δὲ καὶ μελικράτου καὶ χυλοῦ πτισάνης συγκεχώρηκε δίδοσθαι. δοκεῖ δέ μοι διὰ τοῦτο λιμοκτονεῖν λέγειν αὐτοὺς, ὅτι χρονίζουσιν αἱ ἐπιεικεῖς τῶν πυρετῶν ἀνέσεις ... ὡς ἐξαπατηθέντας τινὰς τροφὴν ἰσχυροτέραν δοῦναι, καὶ μάλιστα διὰ τὴν λειποθυμίαν. ὡς ἐκ τοσαύτης οὖν διαίτης ἡ διὰ τοῦ μελικράτου τε καὶ τοῦ χυλοῦ γινομένη ἐν πολλαῖς ἡμέραις, εἰρηται ὀρθῶς λιμοκτονία. Λιμοκτονίη enim præcipuè quidem perfectam abstinentiem significat, sin minus, eam saltem victus rationem quę potibus solis instituitur. Sic sanè & mulsam & ptisanę cremorem ris permisit. Mihi autem videtur eos λιμοκτονεῖν, h. e. inedia macerandos esse ob id dicere, quòd qui placidissimas habent febrium remissiones, in his longo tempore morentur, adeò vt decepti nonnulli cibum validiorem exhibuerint, idq; potissimùm ob animi defectionẽ. Quò fit, vt habita huius victus ratione, quæ per mulsam & ptisanæ cremorem multis diebus instituitur rectè λιμοκτονία dicta sit. Quinetiam lib. 7. Epid. in Thyni filio febre ardente vehementer affecto, eum copiosa alui deiectione, animi deliquio, multis sudoribus, infuso ptisanæ cremore enutrito, ἐλιμοκτονήθη adscripsit Hipp. Lib. 3. περὶ διαίτης (p. 370. 8.) in plenitudinis curatione scribitur, πλείονος δὲ χρόνου καὶ λιμοκτονίας δεῖ. Longiore autem tempore etiam inedia opus habet.

Λιμὸς & λιμώττειν, fames & famescere dicitur apud Hip. de extrema ciborum inopia, aliquando etiam de omni ciborum defectu, vt scribit Gal. Com. ad aph. 16. lib. 2. his verbis: λιμώττειν ... φασὶ, ὅσοι δι' ἀπορίαν σιτίων εἰς ἄκρον ἥκουσι πείνης. ... ἐπιπορεύοντ' αὐτὸς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐπιδημιῶν ... ἐν λιμῷ ... ἐγένοντο καὶ ... ὅταν ... λιμὸν ὀνομάζειν ... λιμὸς ... Λιμώττειν, h. e. famelicos esse eos dicimus qui propter ciborum inopiam ad extremam famem deueniunt. Sic enim Hip. ipse lib. 2. Epid. dixit. In Æno cùm propter famem leguminibus vesci cogerentur, crurum imbecillitate laborarũt. Quinetiam vehementem omnem cibariorum defectum, quamuis citra inopiam, vel ex consilio, vel ex præcepto fiat, λιμὸν nominare consueuit. Cùm igitur scribit, Aph. 59. li. 7. Molles carnes habentibus famem adhibeto, fames enim corpora exiccat. Et cùm in Prognostico ait, Interrogare oportet num is vigilauerit, an aluus admodũ liquida fuerit, an inedia aliqua eum oppresserit, de ciborum defectu λιμοῦ vocabulum offertur. Et nunc quoque sic dixit. Cùm fames vrget, labore abstinendum, quasi ita diceret. Qui nullum cibum sumpturi sunt, iis eo die nullum laborem imperare oportet. Λιμὸς quoque Hipp. aph. 21. lib. 2. non quæuis inedia aut fames, neque ex ciborum defectu appetentia dicitur, sed vehemens & insatiabilis ciborum auiditas, quam κυνώδη ὄρεξιν, hoc est, caninam appetentiam quidam nominant. Λιμὸς etiam pro ciborum inopia ac defectu sumitur lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 11. 20.) τὸ γὰρ τοῦ λιμοῦ μέγα δύναται ἰσχυρῶς ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὑγιῆναι, καὶ ἀσθενείην ποιῆσαι, καὶ ἀποκτεῖναι. famis enim portio plurimùm potest in hominis natura, tum ad sanitatem, tum ad imbecillitatem, tum ad mortem inferendam. Docetur enim quàm difficilis sit in ægris victus instituendi ratio, quæ non tantùm copia, verumetiam defectu non pœnitendos errores inducat, vt patet ex aph. 5. lib. 1. Et lib. de loc. in homine (p. 420. 6.) τῶν δὲ νοσημάτων ὅσα μὲν ἕλκεα ἐόντα ὑπερέχοντα τοῦ ἄλλου σώματός ἐστιν, ἅμα τοῖσι φαρμάκοισι καὶ λιμῷ χρὴ ἰᾶσθαι. Morbi quicunque vlcera existunt, & in reliquo corpore eminent, vnà cum medicamentis inedia quoque curandi sunt. Quin & Erot. λιμὸν apud Hipp. magnam cibariorum & alimenti inopiam significare testatur cùm illud Prog. (p. 102. 28. H. 37. 5.) λιμώδες τί ἔχει αὐτόν, αἰτεῖ τοῦ μεγάλα ... ἀπορία, exponit. Etsi vitiosa sunt omnia Erot. exemplaria & λιμώδης τις legunt.

Λινόζωστις mercurialis dicitur cuius iusculo ad aluum eluendam sæpe vtitur Hipp lib. 7 Epid. vt (p. 1210 F.) mercurialis sorbitiuncula ex aluo pituitosa, mucosa & graueulentia deturbat. λινοζώστιος ὕδωρ eiusdem decoctum aut iusculum vocat, eaque ad aluum subducendam vtitur, ibidem (p. 1226. F.) & p. 1234. D.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 654. 4.) vt herba tota ibidem (655. 52.) & aliàs sæpe in tota muliebrium tractatione.

Λῖπα τὸ ἔλαιον, oleum Gal. in Exeg. exponit ex li. περὶ γυναικ. Ea

autem

autem dictione interdum sola vtitur Hippocr. pro pingui aut oleo, vt lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 603. 55.) χρῖσθαι δὲ λίπα, etiam oleo inungi. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 649. 43.) χρῖσμα δὲ λίπα ἔστω, illitus sit oleum. Rursus ibidem (pag. 656. 55.) λίπα δὲ μὴ προσφέρειν, μηδὲ ἄλλο μηδὲ ἄλλο ἢ πῖον, μηδὲ λίπα ἔχειν, oleum verò ne adhibeto, neque aliud pingue, neque pinguedinem habens. Interdum etiam λιπαρὸν additur, & ἔλαιον λίπα αὐτὸ τὸ λιπαρὸν ἔλαιον pro oleo pingui ponitur, vt ibidem (pag. 657. 23.) ἐλαίῳ χρῖσαι λίπα τὰ χεῖρε, oleo pingui manibus illitis. (Quam tamen dictionem videtur neglexisse Cornar.) vt & apud Homer. Il. κ. (v. 577.) τὼ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ, hi autem loti & vncti pingui oleo. Quem etiam imitatus est Hesiod. (ἔργ. v. 520.) ἥτε λοεσσαμένη τέρενα χρόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ χρισαμένη, probèque lota tenerum corpus, pinguique oleo vncta. Sic quoque λίπ' ἀλείφεσθαι dicitur tum Homero, tum etiam aliis authoribus, quod Hesych. exponit ἐλαίῳ ἀλείφεσθαι, & λίπα τὸ ἔλαιον λιπαρόν. λίπα ῥόδινον etiam interdum ponit Hipp. pro oleo rosaceo vt lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 658. 3.) καὶ τὰ μηρὰ λίπα ῥοδίνῳ ἀλείφειν, & femora oleo rosaceo inungat.

Λιπαρὰ ὑποχωρήματα, pingues alui eiectiones; quales esse solent in febribus deurentibus & colliquationem denunciantibus, vt lib. 3. Epid. st. pest. (pag. 419. 38. H. 1090. H.) & ægr. 1. lib. eiusdem post st. pest. In Prognostico etiam (142. 9. H. 40. 52.) in vrinis λιπαρότητες αἱ ἄνω ἐφιστάμεναι ἀραχνοειδέες, pinguedines araneorum telis similes innatantes damnantur, quod rabem minentur.

Λιπαρῶς leuiter & molliter significat, vt lib. de art. (pag. 588. 46. H. 785. H.) χρὴ δὲ ἐκ ἀλαπάζειν τὸν ὦμον ἐνεῖναι καὶ λιπαρῶς. Humerus quoque blandè & molliter perfricandus. Hic enim λιπαρῶς μαλακῶς indicat, cùm ad emolliendos musculos frictio adhiberi videatur, ne quid ea inflammatione fit reliqui, vt scribit Gal. Sic postea μαλακῶς χειρὶ dicitus, quod hoc loco λιπαρῶς. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 616. 23.) ἑψῆν λιπαρῶς de his quæ molliter & blandè coquuntur dicitur, vt & (ibid. 21.) λάχανα λιπαρὰ ἑφθὰ, olera mollia, leniter cocta. λιπαρῶς Hesych. exponit ἀφθόνως, εὐτελῶς, lautè, splendidè, opimè, opulenter. & λιπαρῶς ἐλαφρῶς. Aliòqui λιπαρῶς ἐπιπόνως indicat, assiduè, accuratè. Sunt & λιπαραὶ ἐμπλαστροι, quæ lenia emplastra dicuntur Celso cap. 19. lib. 5. qui eius generis multa describit. Sic autem dicuntur quòd medicamentis pinguibus constent, vt adipe & oleis, ad eorum differentiam quæ ἄλιπαι vocantur. Plinius Græcam appellationem retinuit & Liparas vocat cap. 9. lib. 24. & cap. 6. lib. 33. Gal. lib. 2. περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ γένη (pag. 166. 48.) παρηγορικὰς λιπαρὰς, vsu cognita & experta emplastra lenia vocat, ex Archigene, quibus vtebatur ad achoras, hoc est, capitis vlcera manantia.

Λίριον Gal. in Exeg. apud Hipp. τὸ κρίνον, hoc est, lilium exponit. Idemque scribit oleum ex eo quibusdam λίρινον, aliis etiam σούσινον dici, quod & κρίνινον & σούσινον & ἀνθινον vocatur. Quæ sanè lectio mendosa est, pro qua αἰδηνον quidam, alij etiam αἰδηνον reponunt, quod λίριον τὰ αἰδη generali significatione exponantur Hesych. & Sudæ. Verùm λείριον melius scribatur, vetut Erot. qui λείρια apud Hipp. ἄνθη λευκὰ ... herbæ speciem quæ lilium vocatur, exponit. Additque Nigrum ... scribere Narcissum quibusdam λείριον vocari. Quod etiam memoratur Theoph. lib. 6. hist. plant. cap. 6. Et Sudas λείριον ab Atticis dici scribit τὸ ἄνθος τὸ ναρκίσσου, narcissi florem. At Dioscor. cap. 116. lib. 3. λείριον à quibusdam scribit κρίνον βασιλικὸν, hoc est, lilium regium vocari, quæ est lilij species. Ex qua vnguentum comparatur, quod quidam λείρινον, alij σούσινον nominant. Plinius Lirinum vnguentum vel oleum vocat, cap. 5. lib. 13. & cap. 4. lib. 23.

Λιτὸς ἀπλοῦς, εὐτελὴς exponitur Hesych. simplex, tenuis, vilis, minimè exquisitus aut elaboratus, veluti τὸ λιτὸν ἑψήσας, victus tenuis, vilis & frugalis dicitur. Sic λιτὰ τὸ ἐπὶ μόρου simplex & minimè curiosa ex moris compositio, non elaborata aut exculta, sed quæ ex simplici mororum succo & melle constabat, huius alias aut adstringentibus aut discutientibus adiectis, Gal. lib. 6. τῶν κατὰ τόπ. (pag. 249. 49.) ex Archig. Et ὁ διὰ κωδειῶν λιτὸς Critonis, confectio ex capitibus papaueris simplex, lib. 7. (pag. 261. 20.)

Λιχανὸς index digitus dicitur à λείχω quod est lingo, quoniam ad condimenta exploranda in obsonia immissus lingitur. Alij λιχανὸν ... dictum volunt, quòd inter hunc & pollicem magnus sit hiatus. Vnde λιχανὸς vocatur mensura interstitij inter pollicem & indicem Polluci. λιχανὸς δάκτυλος dicitur Hipp. lib. 5. Epid. (pag. 1159. B.) & lib. 7. (pag. 1220. E.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 618. 41.) & de τῶν ἀγμ. ... (pag. 673. 26. H. 742. B.)

Λιῶς, τελείως, perfectè exponit Erot. apud Hipp.

Λοβοὶ dicuntur Hesych. & Sudæ τὰ ἄκρα τῶν ..., omnium rerum summitates, propriè verò τὰ ἄκρα τοῦ ὠτὸς, imæ aurium partes carnosæ, pulpæ Latinis dictæ, Gaza fibram apud Arist. vocat. λοβοὶ etiam significant apud Gal. lib. 4. περὶ ... (pag. 211. 50. & 215. 14.) rosarum candidas in foliis partes, quas vngues & ... vocant. Quibus detractis ἀπονυχισθεῖσαι & ἐξονυχισθεῖσαι rosæ dicuntur (ibidem pag. 215. 37.) hoc est, exungues & resectis vnguibus, quod χωρὶς τῶν λοβῶν dixit Gal. λοβοὶ etiam hepatis fimmas & fibras significant, quas aruspices inspiciebant.

Λογισμοὶ in ægris sunt ratiocinationes & mentis agitationes, aut imaginationes, & variarum rerum explicationes, quæ animo obuersantur & in eius notione diuersis modis reponuntur, ita vt earum explicationes non nisi turbulentè agitent, & in varia rerum momenta propendeant, læso iam præcipuo functionum animalium organo, & affecta mentis præstantia, in qua mirabilis quædam vis rationis, cognitionis & prudentiæ inest. Qualiter in deliriis & somniis per febres vehementissimas ægris contingit, veluti ægr. 8. lib. 1. Epid. adscribuntur ἐνύπνια καὶ λογισμοὶ, somnia & ratiocinationes. τὰ περὶ λογισμὸν caussæ abditæ dicuntur Hipp. & quæ sola ratiocinatione deprehenduntur. & caussis externis & apparentibus opponuntur, quas φανερὰς vocant, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 101. 40. H. 399. 52.) ... Quare animum intendere debet medicos, ne qua eum lateat earum caussarum quæ manifestæ sunt, neque earum quæ ratiocinatione comprehenduntur. Has causas ab his solis percipi scribit Gal. qui artificiosa ratiocinatione vtuntur. Est & λογισμὸς ... ratiocinatio probabilis, præceptorum in arte complexio & cognitio, cui ... exercitatio aut vsus cum ratione opponitur, ... (pag. 25. 44.) Ibidem quoque λογισμὸς dicitur ... memoria quædam ea quæ sensu percepta sunt componens.

Λοιμὸς νεαρὸς, iuuenilis pestilentia, aut iuuenilis remeditatis pestilentia, recens pernicies. Sic vocat artis inexperientiam aut methodi ignorantionem quæ in tyro es cadit Hipp. ... (pag. 28. 21.) λοιμὸς Hesychio idem quod λοιμὸς νεὸς significat.

Λοπὸς cortex dicitur Hipp. corij exterior pars durior ac densior, ac veluti tergus, vt exponit Gal. Com. 2. in lib. de art. (pag. 604. 5. H. 799. D.) ... [alutæ Carthaginensis] cortex exterior satis fuerit. Vbi Gal. ... Perspicuum est autem quòd corij huius extimam partem, ideoque duriorem & densiorem, λοπὸν nominat. Rursùsque ibidem (p. 608. 34. H. 803 F) ... Deinde ex Carthaginensis corij cortice exteriore, pollicis latitudine aut quanta conuenit, incortice exteriore ... incisa habena, exteriore parte naribus, quà parte inclinans, agglutinanda. Idem in Mochlico (pag. 845. F.) ... Si quidem igitur cartilago desidet, detractam lintei lanuginem Carthaginensis corij cortice, aut aliqua alia re quæ non irritet conuolutam, in nares immittere oportet. Cortici verò ossa inter se eedentia agglutinare ac suspendere. Vbi tamen λόπον mihi videtur legisse Erot. & φλοιὸν, λέπισμα, exponere, hoc est, corticis seu squamæ, à verbo λέπω. Sic Hesych. & Sudæ λέπος est, τὸ λέπισμα, φλοιὸς, δέρμα λεπὸν, ξηρόν. omne putamen, cortex aut cutis exterior tenuis & sicca. λοποὶ etiam squamas aut desquamationes indicant, quæ in impetigine aut porrigine affrictu decidunt, lib. 2. Epid. (pag. 1002. C.) vt antea scriptimus.

Λορδὸς quod interiorem in partem inclinat aut recuruatur, & repandum dicitur, & κυφῷ καὶ κυρτῷ oppositum est, vt scribit Gal. Com. ad aph. 46. lib. 6. Hinc λόρδωσις spinæ affectio vocatur cùm ea anteriorem in partem inclinat aut recuruatur, cuius meminit Gal. ibidem & Com. ad aph. 35. lib. 4. & Com. 3. in lib. de art. (pag. 610. 53.) vbi λόρδωσιν τὸ ... spinæ anteriorem in partem peruersionem, eamque fieri ... vertebris in anteriora inclinantibus. λορδοῦν & λόρδωμα dicitur Hipp. velut ... lib. de art. (pag. 625. 21. H. 816. B.) ... vtrunque verò facit spinæ ad anteriora curuatio aut inclinatio. Et ibidem (p. 622. 34. H. 815. F.) ... Quòd si superiore magis parte spinæ in anteriora curuatio fiat. Et in Mochlico (pag. 853. H.) ... & spinæ introrsum inclinationes præ dolore intro luxa-

tionem fecisse videantur. At λορδὸν quod repandum est & introrsum inclinat significat, vt lib. de art. (pag. 612.27. H. 807. B.) καὶ οἷσί γε ἐς τὸ λορδὸν ὁ ἀγκὼν ... τὸν μέγαν σπόνδυλον λορδὸν τὸν αὐχένα ἔχειν. Quinetiam ceruicem ad magnam vertebram anteriorem in partem recuruatam habere coguntur. Et rursus ibidem (pag. 619.27. H. 810. D.) αὐτὸ δὲ τὸ ἄρθρον τοῦ αὐχένος λορδὸν ἐστι. Ipse verò ceruicis articulus anteriorem in partem inclinat. Quod repetitur in Mochlico (pag. 842. B.) Rursus quoque lib. de art. (pag. 622.54. H. 816. A.) ὅτι τὰ μὲν ἐς τὸ λορδὸν ῥέψαντα, ὀλέθρια ἐστι καὶ σινάμωρα. Quæ quidem anteriorem in partem curuantur, periculo & noxiæ esse obnoxia. Et lib. de fract. (p. 553.27. H. 763. C.) λορδὸν quod in anteriora sinuatur ac inflectitur, τῷ κυφῷ quod in posteriora protuberat opponit Hippocr. μήτε λορδὸν, μήτε κυφὸν εἶναι, neque in anteriorem, neque in posteriorem partem sumetur. Hinc λορδοῦσθαι & λορδοῦν, & λορδαίνεσθαι & λορδοῦσθαι dicitur Hipp. vt lib. de art. (pag. 620.29. H. 812. C.) ἢν δὲ λορδαίνωνται, ῥᾷον αὐτοί. si verò in anteriora recuruentur, hoc est, repandantur melius habent. Rursus ibidem (v. 30. H. ibid. D.) ... λορδοῦνται, in anteriora recuruati redduntur. Ac rursus ibidem (pag. 622.19. H. 814. D.) ὁ δὲ ἄνθρωπος πάντη μᾶλλον ἐλορδαίνετο ἢ συνέφερε. sed homo prorsus magis quàm expediret in anteriorem partem recuruabatur. Et (v. 49. H. 816. A.) ὅτῳ γὰρ ἄν τις μέζω προσβάλλῃ, τούτῳ μᾶλλον λορδοῦνται οἱ προσβληθέντες. Quò enim maiores cucurbitulæ adhibentur, eò magis anteriorem in partem recuruantur quibus eæ admouentur. Erot. apud Hipp. λορδαίνει legit & τὸ ἀποστρεφόμενον εἰς ἐναντίον τῷ κυρτῷ λορδὸν καλοῦσι scribit, ὃ δὲ καὶ ὑπτιὸν καλεῖ. Quæ sanè Erot. verba non minimum mihi suspecta sunt. Nam & λορδώτατον pro λορδαίνει legendum existimo, quòd Varinus ex Suda scribat, λορδὸν τὸ ἀπόκυρτον, καὶ λορδότατον τὸ ἀποστρεφόμενον ἐναντίον τῷ κυρτῷ, ὃ καὶ ὑπτιὸν καλοῦσι. Quæ certè explicatio maximè cum Erot. conuenit, eique lucem affert maximam. Existimoque his verbis Erot. expressisse locum libri de art. (pag. 612.27. H. 807. B.) supra annotatum, & pro λορδὸν τὸν αὐχένα, λορδαίνειν, aut melius λορδότατον αὐχένα legisse. Quibus enim supra septum transuersum gibbus fit, ij ceruicem ad magnam vertebram in anteriorem partem recuruatam & admodum repandam habere coguntur, adeò vt ἐξεχέβρογχοι, hoc est, gutturosi aut gutture prominente Hipp. dicantur. Reliqua orationis pars in qua ὕπτιον τὸ λορδὸν Hipp. vocari scribit planè vitiosa est, & pro ὕπτιον ὀξὺν reponi posse existimo, præsertim cùm λόρδωσις ὕβωσις ὀξεῖα, & ὑβώματα τὰ ὀξέα dicatur Hipp. in Mochlico (pag. 861. E. & pag. 863. G.) Quinetiam huic notioni non parum suffragatur aphorismus 46. lib. 6. si sic legatur, ὁκόσοι ὑβοὶ ... γίνονται, ἢ ἐξ ἄσθματος ἢ βηχὸς πρὶν ἡβῆσαι, ἀπόλλυνται, quomodo etiam legisse videtur Gal. in Comment. Vbi ὑβοὶ & ὑβωθέντες dicuntur quibus spina introrsum flexa pone exuberat.

Λοῦν non solùm τὸ λούειν quod est lauare & balneo vti, sed etiam τὸ αἰονᾶν, hoc est, perfundere ac irrigare apud Hipp. significare scribit Gal. in Exeg. Sic & λοῦσθαι duo significare apud eundem, & alia his similia & ab his deducta. λοῦν autem de balneo dici frequens est apud Hipp. in tota muliebrium πραγματεία, vt & lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 85. H. 393.) sic & λουτρὸν & λούεσθαι ibidem. At de partis alicuius vt capitis perfusione λοῦν & λοῦσθαι dicitur sæpe, vt lib. 2. de Morb. (pag. 465.8. 36. 43. & pag. 466.16. & pag. 468.5.9.19. & pag. 468.59. 44.54. 469.14.) Quæ significatio etiam frequens est in tota περὶ γυναικείων tractatione & lib. περὶ ἀφόρων. Sic & λουτρὸν & λοῦσις, & λουτὴρ, & λοῦσθαι & λοῖσμα, quæ ex eadem coniugatione pendent, & quorum vsus frequens est apud Hipp. Sic lib. de loc. in homine (pag. 418.37.) ἔπειτα τούτῳ λοῦ, inde perfundito. Rursusque ibidem (p. 419.20.) λοῦν in capitis ossis fracturis de fomentis dicitur ad dolorem mitigandum & sedandum, aut de vulnus detergentibus.

Λοχίη κάθαρσις exponitur Erot. apud Hipp. ἡ μετὰ τὸν τόκον γινομένη, hoc est, puerperij purgatio, quæ post partum fit. Sic enim lego apud Ero. contra omnium exéplarium fidem, quòd crebrò ἡ λοχίη κάθαρσις de puerperij purgatione & de partus repurgamentis dicatur. Vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 601.48.) καὶ ἢν οἱ φλεγματώδεες ἡ λοχίη κάθαρσις χωρέῃ, ac si ipsi pituitosa partus purgamenta procedant. Ac rursus ibidem (pag. 588.11.) εὔροα δὲ ... ἡ λοχίη κάθαρσις ... Hos autem meatus patentes efficiunt puerperiorum effluuia, qui purgationis cuiusdam speciem habet. Rursus ibidem (pag. 604.12.) ἢν δὲ ἀπὸ κεφαλῆς ἐλθὸν τὸ ῥεῦμα ἐς τὴν λοχίην κάθαρσιν τραπῇ. Si verò è capite fluxus procedens ad puerperij purgationem vertatur. Et rursus (ibidem pag. 605.13.) ἢν δὲ ἡ κάθαρσις ἡ λοχίη τὰς μὲν πρώτας ἡμέρας τρεῖς ἢ τέσσαρας χωρέῃ. Quòd si puerperij purgatio primis tribus aut quatuor diebus procedat. Et iterum (ibidem pag. 606.31.) καὶ μὴ ἀποχωρέωσι τὴν λοχίην κάθαρσιν, & [vteri] puerperij purgationem non emiserint. Et (607.16.) ἢν δὲ ὁρμήσῃ ἡ γυναικὸς λοχίη κάθαρσις ἐς τὴν κεφαλὴν. Si verò puerperij purgatio ad caput impetum fecerit. Rursusque (ibid. 24.) ἢν δὲ μὴ χωρέῃ ἡ λοχίη κάθαρσις κατὰ τὸ στόμα. Si verò puerperij purgatio per os non exeat. Sic lib. περὶ φύσ. παιδίου (pag. 239.21.) ἐν τῇ λοχίῃ καθάρσει ἀπόλλυται, in puerperij purgatione perit. Hæc verò sanguinis post partum secundum naturam vacuatio, quæ λοχίων κένωσις antiquis vocatur, vt scribit Galen. Comment. 3. in lib. 3. Epid. (pag. 434.7.) crebrò ἡ λοχίη aut λοχεία κάθαρσις dicitur, interdum ἡ κάθαρσις τῶν λοχίων, vt lib. περὶ φύσ. παιδίου (pag. 239.32.48. 240.1. 248.5.11.) Est vbi etiam κάθαρσιν crebèrrimè vocat & καθαίρεσθαι verbo donat, vt & menstruam fœminarum purgationem, vt videre licet in tota γυναικείων tractatione, præcipuè verò lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 604.13. & deinceps.) & pag. ibi. 47. 605.2.) & pag. 606.607. sæpe. & lib. περὶ φύσ. παιδίου (pag. 238.46.50.) & (pag. 248.6.) Et ægr. 2. lib. 3. Epid. post st. pest. καθάρσιες μὴ γενόμεναι de suppressis puerperij purgamentis dicitur. Quæ interdum λόχια & λοχεῖα crebrò vocantur Hipp. in muliebr. morb. tract. vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 601.6.17.48.) & (pag. 604.13.) & (pag. 605.2.12.) & pag. 606.33.43.) & (pag. 616.43.48.49.) & (pag. 619.19.23.) atque aliàs sæpe. Quomodo etiam ἡ λοχίων ἔμπειρος dicitur quæ partum & puerperij purgamenta experta est, & ἀτόκῳ opponitur, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 592.21.) Atque hæc λοχίη κάθαρσις veteribus celebrata, quòd puerperiorum profluuium purgationis quandam formam retineat, ex Erasistrati mente commemoratur Galeno lib. de atra bile (pag. 362.40.) his verbis: καθάπερ γε καὶ τὴν ἐν τοῖς περὶ ... μαρτυροῦντος τοῖς παλαιοῖς οὐ κένωσιν ἁπλῶς ὀνομάζειν τὴν διὰ τῶν ... οὐκ ἐκάλεσαν, ἀλλὰ κάθαρσιν, ὥσπερ γε καὶ τὴν διὰ τῶν καθαιρόντων γινομένην φαρμάκων. οὕτω γάρ πως καὶ τὴν λοχείαν κάθαρσιν ὠνόμασαν οἱ παλαιοὶ τῶν ἰατρῶν, οὐχ ἁπλῶς κένωσιν. Non secus ac lib. 2. de fe b. veterum consensionem secutus est cùm menstruam excretionem, non simpliciter vacuationem nominauit, sed purgationem, perinde ac eam quam medicamenta purgantia moliuntur. Sic enim veteres Medici λοχείαν κάθαρσιν, hoc est, puerperij purgationem, non simpliciter euacuationem nominarunt.

¶ Λύγξ ὁ λυγμὸς singultus dicitur Hipp. commune facultatis tum retentricis tum expultricis symptoma, aut motus ventriculi deprauatus, quo facultatis corpus regentis vi, quicquid tunicis quantitate aut qualitate molestum impactum est, conatur expellere, eiusdem ac vomitus generis. Galeno verò singultus motus est stomachi conuulsiuus, quo vitium altius eius tunicis aut ori inhærescens tentat expellere. Sic enim scribit Comment. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 105.54.) τὴν λύγγα εἰώθασι καὶ λυγμὸν ὀνομάζειν. εἰσὶ δὲ κινήσεις τινὲς τοῦ στομάχου σπασμώδεις. γίγνεσθαι δέ φασι δι' ἀμέτρου κένωσιν ἢ πλήρωσιν. λύγγα singultus λυγμὸν etiam nominare consueuerunt. Sunt autem motiones quædam stomachi conuulsoriæ, quas quidem fieri aiunt ob immoderatam vel inanitionem vel repletionem. Rursus Comment. ad aph. 39. lib. 6. λυγμὸς δὲ ... σπασμὸς, ὅταν ἰσχυρῶς τι ... ὃ κατὰ λόγον. ... τὸ γοῦν περὶ οὐσίας τοῦ παθήματος ... ἴσως ὁ σπασμὸς ὀνομάζειν αὐτὸ, ἀλλ' ὁ κινήσει τινά. ... Singultus verò tantisper concedatur stomachi conuulsio nominari, dum aliud erit orationis propositum. Cùm verò in hoc solum incumbemus, vt affectionis essentiam cognoscamus, præstiterit fortasse non conuulsionem ipsum nominare, sed quendam motum qui sit in eodem cum vomitu genere, verùm eo intentior & vehementior. Ex quibus certè patet varium fuisse Galeni de singultu sensum & alium ab Hippocratis mente, qui singultum & conuulsionem in eodem genere & causarum numero reposuit aph. 39. lib. 6. Atqui eidem Galeno singultus stomachi conuulsio nominatur. Sic enim scribit Comment. ad aph. 3. lib. 7. οἷόν τι πάθος τοῖς μυσὶν ὁ σπασμός ἐστι, τοιοῦτον ἐν τῷ στομάχῳ γίνεται ὁ λύγξ, ... ὅλην τὴν κοιλίαν, ... τὸ στόμα αὐτῆς καὶ τὸν στόμαχον, ... ἐν τοῖς ἐμέτοις ... ἀπαλλάττονται τῆς λυγγός. Qualis affectio musculis est conuulsio, talis est stomacho singultus, qui humoribus superuenit infestantibus totum interdum ventriculum, sæpius verò ipsius os & stomachum, quos vbi vomitione reiecerit, statim singultu liberatur. Rursus Comment. ad aph. 4. lib. 5. ἐν δὲ καὶ ὁ λυγμὸς σπασμὸς ἐστι στομάχου κατὰ τὴν ... γινόμενος ... Quòd autem etiam singultus sit stomachi conuulsio ex Hipp. mente, nos vtique nouimus. λύγξ verò dicitur sæpe Hipp. vt aph. 59. lib. 5. aph. 3.10. & 17. lib. 7. λυγμὸς quoque aph. 3. & 4. lib. 5. 13. & 39. lib. 6. Quin & apud Erot. λύγγες dicitur Hipp. vt pro λυγμὸς, λύγγας interdum legisse videatur, quemadmodum apud Gal. Comment. 4. in lib. de rat. vict. in morb.

in morb. ac. λύγγας pro λυγμοῖς exemplaria legunt. Hinc quoque λυγγώδεες singultuosi dicuntur qui continenter & assiduè singultiunt, in Coac. (pag. 123 F.) velut πυρετὸς λυγγώδης febris singultuosa, quæ & λυγγώδης quibusdam scribitur, in qua diu singultiunt ægri, aut per totum morbi decursum singultus exacerbatur, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 105. 50. H. 401. 41.) Sic enim λυγγώδη πυρετὸν his verbis illue exponit Galenus. ἤδη μὲν τοι καὶ τῶν πυρεσσόντων ἔνιοι λύζοντες ἔμετον ἰώδους ... χυμοῦ, ἐφ' ᾧ τελέως ἐπαύσαντο τοῦ συμπτώματος. ἀλλ' οὐχ οὗτος πυρετὸς ὁ καλεῖται λυγγώδης. δεῖ γὰρ ... τὸν λύγγα, ἢ καὶ δι' ὅλου τοῦ νοσήματος ... συμπαρεκτεινόμενον τοῖς πυρετοῖς, ἵνα λυγγώδης ὀνομασθῇ. Et sanè ex febricitantibus nonnulli cum singultu erodentem & acerrimum humorem vomitione reiecerunt, ex quo prorsus symptomate sunt liberati. At febris huiusmodi nequaquam singultuosa vocatur. Longo enim tempore permanere singultum oportet, aut etiam per totum morbum vnà cum febre intendi, vt singultuosa nominetur. Sunt & λυγγώδεες πυρετοὶ in calcis syderatione lib. de fract. (pag. 546. 35. H. 759. H.) & quæ cum insignis cuiusdam membri, vt femoris & brachij gangræna coniunctæ sunt (ibidem pag. 575. 40. H. 775. A.) vbi vitiosè λιγγυώδεες πυρετοὶ scribuntur, velut λυγμώδεες lib. de art. (p. 661. 19 H. 840. F.) pro λυγμώδεες aut λυγγώδεες, vt legitur in Mochlico (pag. 857. G.) Etsi nonnulli λυώδεες scribunt, eas febres sic dictas existimantes, quòd vnà animum cum corpore dissoluant. λύγξ κενὴ inanis singultus vocatur Thucydidi lib. 2. in pestilentiæ descriptione, qui nihil vomitione refunderet, nullumque humorem reiiceret. λύγξ δὲ τοῖς πλείοσιν ἐνέπεσε κενή. & plurimis inanis singultus inciderat. Vbi Schol. ἔστι γὰρ καὶ λύγξ πλήρης, ὡς καὶ ἡ ἐπὶ ταῖς ὑπερκαθάρσεσι ... aphorismum 39. lib. 6. nimirum subindicans. Aut certe inanis singultus intelligitur, qui ex inanitione fieret aut multa bilis per vomitionem reiectione, quæ & ore ventriculi demorso vehementem conuulsionem excitaret, præsertim cùm adscribatur σπασμὸν ἐνδιδοῦσαν ἰσχυρόν.

Λύζειν verò est singultire, aut se volutare & sese iactare. Qua notione scribitur Hipp. lib 3. de Morb. (pag. 490. 25.) καὶ λύζει καὶ ἀναΐσσει θαμινά, & crebrò se volutat ac exilit. Agitur enim de angina suffocatis, qui nullum decubitum ferre possunt. Et rursus (pag. 491. 41.) καὶ πρήσεται καὶ λύζει, & inflatur ac sese iactat. Quibus in locis ἀλύει legisse videtur Cornar. aut λύει. Hesych. n. λύει ἀδημονεῖ significat. Et Aristoph. Schol. Acharn. scribit λύζειν cum ζ ὀλολύζειν, quod est vlulare, denotare: absque ζ ἀλύειν & ἀδημονεῖν, anxium esse, animi angore aut anxietate affici & discruciari, quomodo interpretatus videtur Cornar. Caluus verò μύζει etiam legisse videtur, & ad ventrem retulisse. λύζει etiam Hesych. λυθύζει, κυλινδεῖ exponit, hæc Hipp. loca nimirum subindicans.

Λύειν, soluere, liberare & absoluere propriè dicuntur Hipp. quæ omninò ægrum à morbo per iudicationem liberant. Sic λύσις est integra & perfecta morbi absolutio, quæ simpliciter κρίσις nominatur. etsi quæuis morbi solutio κρίσις interdum vocetur, vt scribit Gal. lib. 1. & 2. de diebus decr. At impropriè etiam soluere morbus alteri succedens dicitur, cùm translatis aliam in partem humoribus, priori morbo alius succedit, qui priorem tollat. Quæ notio Hipp. est familiaris admodum. Sic varices vel hæmorrhoides si suboriantur μανίης λύσις, aph. 21. lib. 6. & ἐκστάσιας μανίης tollit, aph. 5. lib. 7. Denique febris ipsa, (quod maximè mirum videri potest) sæpè præsidio est, vt loquitur Celsus. Nam & præcordiorum dolores, si sine inflammatione sunt, finit, aph. 40. lib. 6. aut vehementem iocinoris dolorem soluit, aph. 52. lib. 7 & neruorum distentionem rigoremque (si postea cœpit) ex toto tollit, aph. 26. lib. 2. & ex difficultate vrinæ morbum tenuioris intestini ortum, si vrinam per calorem mouet, leuat, aph. 44. lib. 6. Et lib. 2. Epid. (pag. 1046. B.) ὁ μανίῃ ... λύσιν. Insanis morbum comitialem inuadendi consuetudine penè familiarem factum soluit, quemadmodum eam lectionem illic restituimus. τὸ μαν... πυρετὸς ... λύουσι. Insania febres acutas cum mentis perturbatione soluit. In Coac. (pag. 207. A.) ... Febrium ardentium tremores deliria soluit. In Coac. (pag. 136 B.) & lib. περὶ χυμῶν (pag. 55. 36. 42.) & aph. 26. lib. 6. Vbi scribit Galenus: ... λύεσθαι. ... ὁ τελείως ... τὸν ἄνθρωπον ... Impropriè igitur dixit febrem ardentem à delirio solui. Hæc enim quæ nonnullis succedunt, consueuit dicere Hippocrates soluere eorundem constitutionem, quæ perfectè hominem sanant, & minimè quæ alterum malum priore non minus periculosum gignunt.

λελυμένοι ἐξερύθρῳ χρώματι, prærubro colore liberati dicuntur, quibus color totius corporis flammeus & incendiosus concessit & subsedit. In Coac. (pag. 222. B.) Et λελυμένος solutus, expeditus, agilis, Prorrh. 2. (pag. 86. C.) ὀξύτερός τε ἂν εἴη καὶ λελυμένος μᾶλλον, acrior fuerit & magis expeditus, hoc est, agilior, & grauitate corporis solutus, quam adfert Veneris abstinentia, quæ pigros reddit, stupidos & immobiles, ναρκώδεας καὶ ἀκινήτους, vt scribit Gal. lib. 6. de loc. aff. (pag. 325. 3.) Sic λελυμένον στόμα, os solutum, expeditum, nec præpeditum, lib. 7. Epid. (pag. 1210. H.) vt λελυμένη γλῶττα καὶ ... dicitur Arist. cap. 11. lib. 1. Hist. animal. lingua absoluta & constricta, qualis est balbutientium. λελυμένως πυρέσσοντες qui mediocriter febricitant, & qui moderata aut mediocri febre tenentur, quã βληχρὸν vocat Gal. & θερμῷ opponit, in Prorrh. (pag. 194. 18. H. 73. F.) vbi λελυμένως πυρεσσ... exponit Gal. & Coac. (pag. 194 B.)

Λύειν etiam est soluere aut resoluere, quod de frictione dicitur Hipp. ἐν τῷ κατ' ἰητρ. (pag 697. 20. H 746. G.) ἀραιοῦν καὶ μαλάσσειν exponit Gal. rarefacere, laxare & emollire. ... σάρκα καὶ ὑγρὴν ποιεῖ, quod est carnem laxare & mollem reddere, lib. 2. salub. (pag. 234. 43.) & μαλάσσειν, λύειν, χαλᾶν, mollire, soluere, remittere, ibidem (pag. 235. 24.) In fracturarum curatione λύσις de vinculorum solutione dicitur, lib. de fract. (p. 537. 51. H. 756. F.) λύσις ἐν τῷ ἡμίσει τοῦ χρόνου, dimidio tempore soluto. Sic λύσις νεύρων καὶ ὀστέων, neruorum & ossium solutio, hoc est, dissolutio, remissio & laxitas aut mollities, quæ causa est vna luxationum. In Mochlico (pag 866. F.) vbi νῦσις vitiosè legitur. Solutionem autem pro dissolutione dico quemadmodum M. Tullius Tusc. 3 scribit Chrysippum ipsam ægritudinem λύπην quasi λύσιν id est solutionem totius hominis appellasse, & quomodo dixit Verg. soluuntur frigore membra. Eo etiam pertinet quòd in Exeg. Gal. ex Hipp. λύσιας explicat διαστάσεις καθ' ἃς διαλύονται ἀλλήλων τὰ ἄρθρα, hoc est internalla quibus articuli inuicem disiuncti sunt & soluti. Indeque λυσιγυῖα est membrorum fractio & dissolutio lib. de Loc. in homine (pag. 415. 37.) in suppuratis. καὶ λυσιγυῖα γίνεται, & membrorum dissolutio oritur. Et λυσσωματεῖν quod est exoluto esse corpore, dissolutum esse & languidum, lib. 5. Epid. (p. 1160. A.) & lib 7. (pag. 1233. F.) Est etiam λύσις διάλυσις, dissolutio, quæ dicitur propriè cùm substantia quædam ex corporibus nostris effluit, & fit quidam effluxus, quo materia collecta dissoluitur, éstque is solutionis modus communis non animantibus solùm, verùm quoque & anima carentibus. Qualiter in tumoribus præter naturam contingit, discussa per multum tempus ipsorum substantia, aph. 6. sect. 5. lib. 6. Epid. λύσις quoque καταμηνίων significat Hipp. menstruam purgationem liberam & solutam, non præpeditam aut suppressam, lib. περὶ ἐπικυήσιος (pag 259 38.) τὰς γὰρ πλείστας τῶν γυναικῶν ἀναγκαῖόν ἐστιν ἐν γαστρὶ λαμβάνειν μετὰ τὰ καταμήνια ἐπὴν ἡ λύσις. Plerasque mulieres necesse est in ventre concipere post liberam menstruæ purgationis solutionem, h. e. vbi à menstruis exolutæ fuerint. Vbi quidam ἐπὴν ... λύσις legunt, aut ἐπὴν ἡ λύσις. Rursusque (ibid. 48.) καὶ οὐχ οἷόν τε ἐν τοῖς ἀπάσαισί τι μᾶλλον ... ὅτε τὴν λύσιν τῶν καταμηνίων, ὅτε τὴν σύλληψιν τῶν ἐμβρύων. Ac neque minori ferè spatio menstruæ purgationis solutio contingere, neque fœtus conceptio fieri potest. Quem sanè locum mihi subindicare videtur Erot. cùm apud Hipp. καταμηνίων λύσιν ... ἐπίλευσιν, hoc est, accessum nouit scribit. Quin & λύσιν τῆς ... Ionibus dici annotatur ex Corintho.

Λύθρον puluerem sudore & sanguine permixtum significat, aut puluerulentum sanguinem. Hesych. λύθρον exponitur ἱδρὼς ... & τὸν ... φόνον, καὶ τὸ ἐξ αἵματος καὶ κόνεως μόλυσμα. Varinus λύθρον exponit μολυσμὸν τὸν ἐξ αἵματος. Cui λύθρος etiam φόνος dicitur, ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμὸς ... δι' ἱδρῶτος καὶ κόνιος. Et Homeri Schol. λύθρος est τὸ μετὰ κονιορτοῦ καὶ ἱδρῶτος αἷμα. λύθρα μητρῷα dicuntur Hipp. in Epist. (pag. 1284. 38.) vteri inquinamenta & repurgamenta aut locelli materni. ἐκ μητρῴων γὰρ λύθρων ἐξέθορε τοιοῦτος, ea maternis enim vteri inquinamentis talis prodiit.

Λύματα dicuntur purgamenta & sordes quæ abluendo deponuntur, tanquam λούματα, ὅπερ ἐν τῷ λύεσθαι ἀποβέβληται, vt scribit Eustath. λύματα dicuntur Hesych. τὰ ῥύμματα τοῦ σώματος, sordes quæ detergentur è corpore, vt λυμαίνεσθαι & λυμαίνειν, καθαίρειν. λύματα sunt etiam ventris purgamenta Sudæ. & λύματα καθάρματα exponit apud Hipp Erot. nimirum lib. περὶ ἀδένων subindicans (pag. 272. 30.) vbi fluxiones cerebri purgamenta esse scribuntur. ὅσα ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου λύματα ... hæ fluxiones cerebri sordes & purgamenta, cùm discedunt existunt. Inde λύμη, noxa, exitium, qua dictione crebrò vtitur Hipp. vt lib. de fract. (pag. 530 21. H. 752. B.) χωρὶς τῆς ἄλλης λύμης, præter aliud nocumentum. Et rursus ibidem (pag. 546. 29. H. 759. G.) ...

τῇ ἄλλῃ λύμῃ, præter aliam noxiam. Hinc etiam λυμαίνεσθαι offendere, noxiam afferre & exitio esse, vt lib. de art. (pag. 594. 29. H. 790 B.) οἱ πολλὰ ἤδη λυμηνάμενοι, qui multum noxiæ attulerunt. Et rursus ibidem (pag. 637. 54. H. 815. A.) ὡς μὴ μάλιστα λυμαίνωνται, vt ne plurimùm offendant. Et lib. de Morbo Sacro (pag. 307. 38.) ὅτι οὐχ ὁ θεὸς τὸ σῶμα λυμαίνεται quòd non Deus corpora affligit, aut noxia afficit. Quæ dictio etiam crebrò vsurpatur Hipp. lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρ.

Λυπρὰ λεπτὰ καὶ ξηρὰ χωρία exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. hoc est, gracilia & arida loca, vt gracile & aridum solum dicit Plinius lib. 17. cap. 15. cui opponit agrum lætum. Sic λυπρὰ γῆ tellus minimè læta dicitur, & quæ segetes minimè lætas profert, λεπτὴ Hesychius exponit. Plutarchus in Symposio septem Sapientum. τί λέγεις ὦ Ναυκρατῖτα; βασιλεύων τοσούτων Ἄμασις, κεκτημένος δὲ χώραν ἀρίστην πασῶν, ἐθελήσει ἐπὶ κώμαις ἀδόξοις καὶ λυπραῖς ἐκπιεῖν θάλασσαν. Quid ais Naucratita? tot hominibus imperans Amasis, tantumque ditionis optimæ cùm possideat, an velit obscurorum & sterilium pagorum gratia mare ebibere? Vbi etiam tenuium & vilium pagorum gratia, reddi potest, quemadmodum λυπρὰ εὐτελὴς exponitur Hesychio, σκοτεινὸ. ἀχρεῖα, vilis, obscura, & inutilis, aut minimè fertilis terra. Quòd verò attinet ad Hipp. locum, si quis coniecturæ locus est, non malè existimem Galenum λυπρὰ pro λεπτὰ legisse, lib. de aere loc. & aq. (p. 195. 9) vbi legitur, ὁκόσοι λεπτήν τε καὶ ἄνυδρον καὶ ψιλήν. Qui verò gracilia aquis carentia & nuda loca tenent. Alioqui necdum mihi planè constat quonam melius loco poni videatur.

Λυώδεες παραφρονητικοὶ exponit Gal. apud Hipp. quod mentem emouet, verùm λυσσώδεες multi apud Gal. legunt, quod est furibundum & ad insaniam adigens. λύσσα enim ἡ μανία dicitur παρὰ τὸ λύειν τὸν νοῦν, quòd mentem dissoluat. λυώδεες πυρετοὶ scribuntur Hip. in quibusdam exemplaribus extremo libro de art. (vt antea scripsimus) quòd vnà mentem cum corpore dissoluant huiusmodi febres. Quòd si quis hanc Galeni expositionem referat, haud dubiè λυώδεες & παραφρονητικοὶ legendum erit apud Gal. quòd lib. de art. adscribatur, γνώμας ἀπτόμενοι, hoc est, mentem tentantes.

§ Λωβέονται apud Hipp. pro λωβάονται aut λωβῶνται Ionicè scribitur & significat probro aut dedecore afficior, turpiter illudor, ludificor, decipior, aut aberro, aut damno afficior & lædor. Lib. de art.) pag. 605. 51. 802. 2.) αὐτοὶ πολλὰ μὲν δὴ καὶ ἄλλα λωβέονται, cùm in multis aliis turpiter illuduntur & ludificantur, aut probro & dedecore afficiuntur. λωβῶνται, ψεύδονται, καταισχύνουσι exponit Hesych.

Λωφῆ ἰχθυώματα, vide ἰχθύωμα antea.

Λωφᾷν est laxamentum aut alleuationem ac cessationem & requiem facere, interspirare, interquiescere, sedare facere, translatione facta à iumentis, quæ depositis è collo oneribus ab opere quiescunt, laborum leuamentum & requiem capiunt, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἀναπαυομένων ἐν τῷ λόφῳ ὅτε ἀποθῶνται τὸ ζυγόν. Apud Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 559. 29.) καὶ μάλιστα ἔπην ἡ ὀδύνη ἔχῃ, καὶ ποιεῖ λωφᾷν τὴν νόσον. ac præcipuè cùm dolor tenuerit, & morbi remissionem ac laxamentum facit; hoc est, morbum alleuat, morbique requiem facit, dixit Caluus. Significat etiam quiescere & cessare Hipp. vt lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 98. 23. H. 398. 50.) πάντα λωφᾷ, omnia cessant, sedantur aut quiescunt. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 643. 35.) ἢν δὲ μὴ λωφήσῃ ὁ ῥόος. quòd si non quiescat fluxus. Et lib. περὶ παθῶν (pag. 524. 9.) ὅταν δὲ λωφήσῃ ἡ ὀδύνη, vbi autem dolor quieuerit. Dicitur etiam λωφέω, vnde Hesych. λωφεῖ, ἠρεμεῖ, παύεται exponit. Idem quoque λωφῆσαι, ἀπὸ τοῦ τράχηλον τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι, esse scribit, & λωφᾶν, ἡσυχάζειν exponit. Idem λωφῶσι παύονται, & λωφήσῃ, παύσῃ, & λωφῆσαι, παῦσαι, ἀναπαῦσαι exponit.

OECONOM. HIPPOC.

TO M.

§ Μάγις dicitur Hipp. massa quædam & offa ex alliorum nucleis, caseo acri & polenta simul tritis & commixtis confecta, velut puls & massa quædam. μαγίδα exponit apud Hipp. Gal. in Exeg. τί, τὸ ἐκ μάγματος ἢ φύραμα, καὶ τὴν χειροπληθῆ μαζίσκην. velut massam quandam vel farinam aqua subactam, & offam, aut molem quandam manum complentem. Hanc autem dictionem vsurpat Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 652. 14.) καὶ ποιέειν μαγίδα. ac massam aut pultem efformato. Rursus lib. περὶ ἀφόρων (pag. 685. 15.) καὶ ἐκμάγματος ὅσον μαγίδα, & croci recrementum massæ manualis magnitudine. Dioscor. etiam ea vtitur dictione cap. 119. lib. 1. ἀποτίθενται ἀναπλάσαντες μαγίδας. in manuales massas aut offas reponunt. μαγὶς aliàs Polluci mactram significat ad panificium conficiendum lib. 6. & 7. cap. 10. & lib. 20. cap. 24.

Μαγνήσιος λίθος, Magnesius lapis quo vtitur Hipp. ad purgandam pituitam lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 543. 28.) ἢ τῆς μαγνησίας λίθου, aut Magnesium lapidem. Est autem Magnesius lapis Magnetis species teste Plinio libro 36. capite 16.

Μαδαρὸν depile, glabrum, vnde μαδαρότης glabrities. μαδαρὸν autem à verbo μαδᾶν, quod est nimio humore diffluere, madere, aut madidum esse, quod etiam μαδίζειν dicitur, vnde μάδησις, capillorum defluuium & glabrities. μαδᾶν verò ὑγραίνειν exponit Hesych. Vnde μαδαρὰ ἕλκεα dicuntur lib. περὶ χυμῶν (pag. 50. 36.) glabra vlcera, nimio humore diffluentia, putrida & fluida, & περιμάδαρα ἕλκεα, vlcera circumglabra, circumquaque fluida, aph. 4. lib. 6. & lib. 6. Epidem. de quibus postea. μαδαρὰ ὑφιστάμενα in vrina dicuntur lib 7. Epidem. (pag. 1230. C.) læuia aut glabra quæ subsident & iacta, hoc est, sedimenta quæ non cohærent inter se, sed sunt veluti dissipata & disiuncta. Impropria tamen est & insolens sedimentorum attributio.

Μάδησις etiam est capillorum defluuium, glabratio & depilatio, cùm pili è partibus decidunt. Lib 5. Epid. in st. pest. (pag. 422. 40. H. 1083. D.) μαδήσιές τε ὅλης τῆς κεφαλῆς ἐγίνοντο καὶ τοῦ γενείου. totius capitis & menti glabrationes contingebant. Rursus lib. 2. Epidem. (pag. 1002. C.) μάδησις τριχῶν dicitur, capillorum defluuium. At aph. 12. sect 6 lib 6. Epid μάδησις simpliciter. Quibus in locis μάδησις à μαδᾶν ferè legitur, vt μαδῶντα glabrum & depilem dicit Aristoph. in Pluto. Verùm μαδήσῃ meliora habent exemplaria, velut scribitur libro 2. περὶ γυναικ. (pag. 684. 49. 667. 2.) καὶ ἢν μαδέωσι, si capilli defluant, decidant. Est autem μάδησις in plantis cùm propter nimiam humoris copiam cortex radicis defluit, vt in corpore humano, cùm pili decidunt à nimio & prauo humorum in partem defluxu.

Μᾶζα maza dicitur, neque latinum nomen habet, nisi quis offam ex Plinio exponat. Fiebat autem ex farina hordei tosti humore aliquo conspersa, plebeiusque ac vulgaris cibus erat, & cruda cum defruto aut melle mandebatur, vt scribit Aët. Athen. lib. 14. δημοτικήν τινα καὶ κοινὴν τροφὴν ἐκ τῶν ἀλφίτων, μᾶζαν vocat, popularem quendam & communem cibum ex polenta hordeacea. Plutarchus ἐκ τῶν κριθῶν simpliciter mazam dixit, quæ ex hordeo fieret. Constat autem viliorem fuisse pane cibum, quòd hic ex tritico, maza ex hordeo pararetur. Sic enim lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 9. 40.) panem ex tritico, mazam ex hordeo fieri scribit Hipp. atque idem ferè semper τὸν ἄρτον & μᾶζαν inter se opponit, vt in his quæ adiecta sunt lib. de nat. humana (pag. 19 55. H. 228 38.) panem & mazam comedentes, & lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (pag. 30. 26. H. 337. 10.) Vere panem tollit, mazam, vt molliorem cibum concedit, & lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 10. 33. & 11. 11.) panem & mazam in victus ratione, vt sicciorem & humidiorem cibum inter se coniungit. Erot apud Hipp. μᾶζαν esse scribit φύραμα ἐξ ἀλφίτων γινόμενον, ποτὲ μὲν μετ' ὀξυμέλιτος, ποτὲ δὲ μετ' ὀξυκράτου, ἢ ὑδρομέλιτος, ἢ μεθ' ὕδατος. farinam hordei tosti humore aliquo subactam, siue oxymelite, siue posca, siue mulsa, aut aqua. Sic lib. de Cap. vulner. (pag. 907. B.) farinam hordei tosti aceto subactam & incoctam adeò vt maximè glutinosa & tenax reddatur, μᾶζαν ἐκ λεπτῶν ἀλφίτων vocat Hipp. mazam ex tenuissima polenta diximus. Rursus (ibid. 98. B.) εἶτα καταπλάσαι τῇ μάζῃ ἐπιδῆσαι, deinde cataplasmate ex maza imposito deligandum.

Μᾶζα ἄτριπτος dicitur Hipp. farina hordei tosti quæ nullo humore subacta est, aut minùs quàm oportet subacta, maza non multum subacta, aut nihil subacta. Cornar. apud Hipp. mazam vino dulci non emollitam aut subactam vertit. Sic Arist. Quæst. natur. sect. 21. quæst. 16. ἀτρίπτους ἄρτους vocat panes ex massa farinæ non subacta, aut minùs quàm deceat subacta. Huic verò μᾶζα τριπτὴ & φυρητὴ opponitur, hoc est, intrita & conspersa, vt patet ex libro 2. περὶ διαίτης, quæ τριπτὴ ideò dicitur, quòd interatur, eique humida quædam substantia admisceatur, eaque actu humida, vt mel, lac, vinum, oleum, vel sicca, vt semina aliqua, vel aromata. Cuius commixtionis

ratione

ratione ξηρὴ dicitur, vt altera μαλθακὴ καὶ ὑγρή. Quidam verò θρυπτὴν delicatam & suauiter conditam vocant, vt ἀθρυπτον vilem & plebeiam. At μᾶζα ἄτριπτος dicitur Hippocrati, quæ non est subacta, lib. 1. περὶ διαίτης (pag. 352. 43. & pag. 335. 57. & lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 348. 6.) & μᾶζα νεόστριπτος ξηρὴ, lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 355. 43.) sicca & trita, aut subacta, quæ exiccat quidem & alimentum plurimum corpori exhibet. Est & μᾶζα προφυρητὴ aut προφυραθεῖσα (ibidem 335. 27.) quæ aliquantò prius subacta est, cui τὴν αὐτίκα φυραθεῖσαν, quæ statim vt subacta est exhibetur, opponit, quam siccandi etiam vim habere scribit Hipp. Rursus (ibid. 49.) ἡ προφυραθεῖσα τριπτὴ dicitur, quæ priùs subacta trita est & emollita. Hæc nutrit minùs, magis autem per aluum succedit, & flatus inducit. Et lib. 3. περὶ διαίτης (pag. 368. 11.) μᾶζα προφυρητὴ ἀτριπτοτέρη, maza longo prius tempore subacta, vino dulci non emollita neque vllo alio humore dicitur, cuius vsum æstate imperat. Rursusque ibidem (pag. 373. 32.) χρήσθω δὲ μάζῃ προφυρητῇ τριπτῇ, vtatur autem maza antea subacta & trita, hoc est, vino dulci, aut aqua emollita. Et ibidem (374. 26.) μᾶζα προφυρητὴ [illegible] maza priùs subacta & conspersa, in his qui caliditate & siccitate laborant, vti consulit. Est & μᾶζα μαλθακὴ, maza mollis Hipp. in victu humido & molli, lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 551. 32.) φαγέτω μᾶζαν μαλθακὴν, mazam mollem edat. Et rursus ibidem (pag. 560. 29.) σίτῳ δὲ καὶ μάζῃ χρήσθω μαλθακῇ ἀτρίπτῳ. In cibo autem maza vtatur molli non multum subacta. Et lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (pag. 337. 18.) τοῦ δὲ θέρεος τῇ τε μάζῃ μαλακῇ χρῆσθαι, æstate autem cum maza molli nutriendum.

Μάζιον etiam parua maza dicitur Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 625. 1.) σικύου ἀγρίου τὸν ὀπὸν ἐς μάζιον ἀναπλάσσειν. Cucumeris agrestis succum ad instar paruæ mazæ efformatum. Pro quo lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 384. 13.) ἐς μάζαν ἐμπλάσσειν legitur, sed ἀναπλάσσειν forte leg. Μάζαν autem sæpe vsurpat Hipp. lib. περὶ διαίτης, & lib. 2. Epid. (pag. 1046. D.) & lib. 5. (pag. 1149. B.) & lib. 6. aph. 2. sect. 3. & lib. 7. (pag. 1227. B.) μάζαν exponit Hesych. ἄλφιτα πεφυραμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ, quomodo massam hordeaceam vertit Gaza apud Aristot.

Μακρόπνους exponitur Gal. apud Hipp. in Exeg. ἤτοι μακρὸν ἀναπνέων, ἢ διὰ μακροῦ, qui prolixè spirat, aut per longa interualla. Quam vocem vsurpat Hipp. lib. 5. Epid. (pag. 1025. C.) & aph. 9. sect. 2. lib. 6. Epid. & huic βραχύπνουν opponitur. At idem Galen. lib. 3. περὶ δυσπν. (p. 195. 40.) ex iisdem locis μακρόπνουν μακρόπνοιαν, hoc est, prolixam & longam spirationem, & quæ fit per magna interualla, videlicet raram & magnam exponit, his verbis: [illegible] οὔτε τὸν ἄνθρωπον μακρόπνουν, οὔτε τὴν δύσπνοιαν αὐτὴν ἤτοι ὀνομάσθαι, ὅτι τὸ διὰ μακροῦ χρόνου γινόμενον, τουτέστι τὸ ἀραιὸν πνεῦμα, καὶ προσέτι τὸ μέγα δηλοῦσθαι διὰ τῆς προσηγορίας ταύτης, ἐν τῷ δευτέρῳ δέδεικται λόγῳ. Hoc loco aut hominem ipsum longa spiratione vtentem, aut ipsam difficilem spirationem sic appellauit. Quòd verò hac appellatione spiritus per longa interualla factus, hoc est, rarus ac præterea magnus indicetur, secundo libro demonstratum est.

Μακροτέρως νοσέοντες, diutiùs morbum trahentes ægri, & qui longo tempore ægrotant. In Coac. (pag. 157. A.)

Μάλα, οὐ πάνυ significat, ferè, admodum, vt οὐ μάλα, οὐ πάνυ, non admodum, hoc est, raris, ἀραιῶς exponit Gal. Com. ad aphorism. 65. libro 5. & Com. in sent. 10. sect. 1. lib. 6. Epidem.

Μαλακὸν molle ἀντὶ τοῦ ὑγροῦ pro humido sumitur, vt lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (pag. 30. 41. & 43. H. 337. 18. 21.) μᾶζα μαλακή, & σῶμα μαλακὸν καὶ ψυχρόν, maza mollis, & corpus molle & frigidum, cui æstatis temperamentum ξηρὸν καὶ θερμὸν opponit.

Μαλακευνεῖν apud Hipp. est molliter recumbere & dormire, vt lib. περὶ ἐνυπνίων (pag. 379. 57.) μαλακευνείτω, molliter recumbat. Pro quo etiam ibidem (pag. 377. 35.) scribitur, ὕπνοισι μαλακοῖσι χρήσθω, quædam etiam exemplaria μαλακευνείτω, & μαλακοῖσι εὐδέτω, legunt. Vt lib. 3. περὶ διαίτης (pag. 373. 38.) καὶ μαλακευνείτω legunt. Vt lib. 3. περὶ διαίτης (pag. 373. 38.) καὶ μαλακευνέετω, hoc est molliter cubet, quod μετὰ pro μαλακευνείτω legitur, hoc est molliter cubet, quod μετὰ pro μαλακευνείτω legitur. μαλακευνείτω etiam λαχὰς ἐνταῦθα dicitur ibidem (p. 375. 30.) μαλακευνεῖν etiam aut μαλακευνεῖσθαι legi potest, vt sit μαλακευνεῖν idem quod μαλακευνεῖσθαι aut μαλακίζειν, & μαλακευνεῖσθαι idem quod μαλακευνεῖν.

Μαλάσσεσθαι etiam Hipp. emolliri & remitti significat, & dicitur de febre aut doloribus qui remittunt & sedantur. Sic ægr. 6. lib. 3. Epid. post st. pest. πυρετὸς ἐμαλάχθη pro febre remissa ponitur, cui πυρετὸς ἐπέτεινεν, hoc est, febris intendebatur, ibidem opponitur, & ægr. 5. antea. Et Coac. (pag. 178. E.) τὰ ἀλγήματα μαλάσσεσθαι, dolores emolliri pro remitti, dicuntur, vt & μαλθακαὶ ὀδύναι (ibid. G.) dolores molles ac remissi, & μαλθακαὶ ὀδύναι καὶ ὀξεῖαι inter se opponuntur libro 3. περὶ νούσων (pag. 493. 44. 49.) Μαλάκια verò apud Hippocratem Gal. in Exeg. vocari scribit, ὅσα τῶν ἐνύδρων ἄκανθαν οὐκ ἔχει, οἷον πολύπους καὶ τευθὶς καὶ σηπία καὶ ἀκαλήφη. Ταῦτα δὲ καὶ ἄναιμα καὶ ἀσπλαγχνά ἐστι, hoc est, in aquatilium genere quæ spinam non habent, velut polypus, lolligo, sepia & vrtica. Hæc autem neque sanguinem neque viscera habent. Idem quoque lib. 3. de aliment. fac. (pag. 348. 52.) μαλάκια καλοῦσι τὰ μήτε λεπίδας ἔχοντα, μήτε τραχὺ καὶ ὀστρακῶδες τὸ δέρμα, μαλακὸν δ' ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι. ἔστι δὲ ταῦτα πολύποδες καὶ σηπίαι καὶ τευθίδες, ὅσα τ' ἄλλα τοιουτότροπα. Mollia vocantur quæ neque squammas, neque asperam aut testaceam cutim habent, verùm mollem, velut homines. Huius autem sunt generis polypi, sepiæ, lolligines, & alia quæ sunt similia. Est & apud Arist. lib. 1. hist. animal cap. 6. τὸ τῶν μαλακίων γένος, οἷον τευθίδες, καὶ πολύποδες, καὶ σηπίαι. Mollia Plinius vocat lib. 9. cap. 28. eaque sanguine carere scribit, qualia sunt lolligo, sepia, polypus & cætera id genus. Apud Sudam μαλάχια esse dicuntur, ὅσα τῶν ἰχθύων ὀστᾶ οὐκ ἔχει, ἢ σηπία, πολύπους. ταῦτα δὲ καὶ ἄναιμά ἐστι, καὶ ἄσπλαγχνα. Vt μαλάχια apud Gal. legisse videatur Sudas, qui & μολάχια dici etiam testatur. Quin & Hesychio μαλάχος ἰχθύος exponitur. Quòd verò spectat ad Hipp. locum ex quo μαλακίσκων profert in Exeg. Gal. is certe (cùm coniectura hac id re nitendum sit) procul omni dubio mihi esse videtur qui scribitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 364. 3.) καὶ σιτίοισι μαλθακοῖσι, καὶ τοῖσι πολύποσι, καὶ τοῖσιν ἄλλοισι μαλθακοῖσιν. (Sic enim publicè legitur.) Verùm pro ἄλλοισι μαλθακοῖσιν, μαλακίσκοισι mihi legisse videtur Gal. vt cibos molles, polypos, aliosque pisces ex mollium genere, in vteri hydrope consulat Hipp. Sic rursus lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 611. 38.) eadem in re vitiosè legitur, καὶ πολύποσι, καὶ τοῖσιν ἄλλοισι μαλθακοῖσι. Vbi tamen, καὶ πολύποσι, καὶ τοῖσιν ἄλλοισι μαλακίσκοισι, ex superiore loco legendum censeo.

Μαλθακὸν idem quod μαλακὸν & molle & lene significat, vt lib. 3. Epidem. st. pest. (pag. 409. 13. H. 1082. A.) χειμὼν μαλθακός, hyems lenis, non aspera dicitur. Vbi Gal. ὑπτίως μαλθακὸν ἄνεμον τὸν θερμὸν vocat, & μαλθακὸν εἶναι, ὃς ἀναίσθητον ἔχει τὴν κίνησιν ἐν τῷ ἀέρι καὶ τοῖς νέφεσι hoc est, mollem Austrum, qui insensilem in aere & nubibus habet motum. Sic μάλαξις τοῦ πλεύμονος pulmonis lenitio & emollitio dicitur, cùm pulmo humectatur & sputum educitur, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 76. 3. H. 393. 6.) ὑδαρὲς μὲν οὖν ἀναγωγὸν καὶ πνεύμονος μάλθαξιν τὸ ὑδαρέστερον μᾶλλον ποιέει μᾶλλον. Aquosa igitur mulsa sputum magis educit & pulmonem emollit. Rursusque de eadem (pag. 75. 4. H. 392. 54.) πνεύμονά τε γὰρ μαλθακτικόν ἐστι καὶ πτύελα ἀναγωγὸν μετρίως. Pulmonem enim emollit, & sputum mediocriter educit. Resiccato namque pulmone sputum retinetur, & humectatione leni ad eductionem indiget. Ideoque in ptissanæ laudatione, τὸ γλίσχρασμα πλευρίτιδι μετρίως reponit Hipp. Idem quoque ὀξύμελι πνεύμονος μαλθακτικὸν esse scribit ibidem (p. 79. 15. H. 393. 49.)

Μαλθακὸς ἐλλέβορος, veratrum molle aut lene dicitur, lib. de fract. (pag. 572. 1. H. 775. E.) ad potionis qualitatem aut quantitatem relatione facta, vt aut exigua sit potio, aut lenis & imbecilla. Quod tamen in ambiguo esse ibidem scribit Gal. Sic τὰ πόματα μαλακὰ potiones molles & lenes dicuntur lib. 3. περὶ διαίτης (pag. 368. 12.) & ibid. 46. & rursus (pag. 373. 19.) πόματα μαλακώτερα καὶ ὑδαρέστερα simul iunguntur. Neque admodum dissimili notione μαλθακὸς οἶνος dicitur Hipp. vinum molle ac lene, quod est debile, ac generoso & potenti aut vinoso opponitur, vinique solam speciem habet, quale οἰνῶδες vocat Erot. & τῷ οἰνώδει opponit. Ideoque vinum album molle dicit Hip. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 539. 52.) οἶνος δὲ λευκὸς πινέτω μαλθακός, vinum autem album molle bibat. Et rursus (ibid. 58.) vinum Mendesium album μαλθακὸν scribitur. Et lib. 7. Epid. (pag. 1228. G.) καὶ οἴνῳ μαλθακῷ, cum vino molli. Rursusque lib. 1. περὶ διαίτης (pag. 352. 46.) vinum album molle, aquæ proximum vocat, quod est debile & minimè generosum. Rursusque lib. 2. (pag. 365. 30. 31.) potui aquoso οἶνον μαλακὸν coniungit. Et lib. 3. (pag. 374. 33.) οἶνον μαλακὸν ὑδαρῆ vocat. Et lib. 1. de Morb. (pag. 474. 47.) οἶνος μαλθακώτατος, vinum mollissimum quod in pleuritide conceditur. Alioqui vinum molle dicitur quod austero, aspero, insuaui & duro opponitur, qualia mollissima vina dicuntur Maroni, Georg. libro 1. mitia & lenia & potui tempestiua ac delicatissima. Contra verò de vino dixit Terentius, hoc durum est pater. Eodemque modo σκληρὸν & μαλθακὸν οἶνον inter se opponunt Græci vt Theoph. & Athen.

Μαλθακὸν πῦρ lentus ignis, lenis & mollis, quo vtimur ne medicamentum torrefiat aut vratur, lib. περὶ ἑλκῶν (pag. 876. C.) ἔπειτα ἑψεῖν μαλθακῷ πυρί, deinde igne molli coquito. Rursus lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 620. 18.) ταῦτα τῆξαι σὺν μύρῳ ῥοδίνῳ ἐπὶ πυρὸς μαλθακοῦ. hæc cum vnguento rosaceo ad lentum ignem liquefacito. Rursusque lib. περὶ ἀφόρων (pag. 686. 17.) ταῦτα ἀναμίξας καὶ ἑψήσας ἐπὶ μαλθακοῦ πυρὸς bis permixtis & in lentum

ignem coniectis. Gal. etiam lib 7. κατὰ τόπους (pag. 259. 22.) in decima arteriaca Andrion. primas accensas quibus medicamentum decoqui imperat, πῦρ μαλακὸν ἄκαπνον, mollem ignem minimè fumantem vocat.

Μαλθώδεα, μαλακτικὰ ἢ κηρώδεα, quæ emolliunt, aut cerea sunt exponit apud Hipp. Gal. in Exeg. μάλθη γὰρ ὁ κηρὸς, καὶ μάλιστα ὁ μεμαλαγμένος. μάλθη enim cera dicitur præsertim emollita. Hesych. verò μάλθη exponitur μεμαλαγμένος κηρός, cera emollita, & μαλακία καὶ τρυφή. Vnde Malthinus Horatianus, mollis & effœminatus, qui & μάλθων Græcis dicitur. Malthas veteres mulieres appellari voluerunt à Græco, quasi μαλθακὸς aut μαλακούς, vt scribit Nonius ex Lucilio proferens, Insanum vocat quem maltham ac fœminam dici videt. At μάλθα Polluci inter iudiciaria vasa reponitur, & etiam significat qua tabellæ iudicum illinebantur. Eidem etiam lib. 10. μάλθη pro cera sumitur, qua tabellæ scriptoriæ inducuntur. Maltha apud Festum Græcis est pix cum cera mixta. Apud Latinos autem maltha dicitur permixtio picis liquidæ, cum vnguine aut axungia, siue calce, ad strigmenti crassitiem, qua cisternarum, piscinarum, vel puteorum rimas aut lacunas cementant. Vnde malthare pro maltha inducere, & malthari quod maltha inducitur dixit Plinius lib. 36. cap. 24. qui etiam malthæ genus quoddam describit. Malthæ autem compositionem habes apud Palladium rei rust. lib. 1. cap. 17. Quòd verò attinet ad Exeg. lectionem, existimo Gal. μαλθώδεα legisse apud Hipp. Vbi μαλθακώδεα habent publicata exemplaria, vt lib. de vlceribus (p 880. C.) Illic enim emollientia & μαλακτικὰ quædam describuntur ex cera, resina, pinguedine, oleo & cæteris id genus.

Μάλιστα, maximè, ferè, propè, circiter, propemodum significat Hippocrati, vt quantitatem rei proximam quæ numero explicatur indicet, idemque quod ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ significet, aut coniecturam rei de qua sit sermo proximè ostendat, vt scribit Gal. Com. 2. in lib. de art. (pag. 603. 21. H. 799. A.) ὅτι οὖν καὶ θνήσκουσι δεκαταῖοι μάλιστα. Moriuntur igitur etiam hi quoque ferè decimo die, aut circiter decimum diem, ita vt etiam si nono aut vndecimo die mors contingat, nihilominus tamen vera sit oratio. Hanc autem huius vocis μάλιστα significationem veteribus vsitatam adductis ex Thucyd. exemplis illic probat Gal.

Μανδραγόρου ῥίζαν scribit Erot. Hipp. dici ἀνδραγόρου ἢ μανδραγόρας. μανδραγόρου autem ῥίζαν vsurpat Hipp. lib. de Loc. in homine (pag. 410. 19. 21.) & lib. περὶ σύριγγων (pag 890 C.) Lib. quoque 1. περὶ γυναικ. (pag. 621. 11.) mandragoræ radice & succo in pesso subditio vtitur.

Μανία, insania, furor dicitur, & est vehemens desipientia ac mentis alienatio absque febre, quæ fit ab humore bilioso exusto & acri, etsi aph. 40. lib 5. ex sanguinis copia in mammis collecta fieri scribitur, qui toto corpore feruidus & acris fertur. Gal. Com. 2. in lib. 1 Epid. (pag. 368. 23.) scribit Hipp. μανίας vocare τὰς ἄνευ πυρετοῦ παραφροσύνας, deliria citra febrem, quæ senibus contingebant ex imbecillitate & extinctione caloris natiui collectam in capite copiam per vomitus aut hæmorrhagiam excernere nequeuntis. Idem Com. 3. in lib. 3. Epid. (pag. 425. 55.) ἐν τούτῳ γὰρ μόνῳ διαλλάττει ἀπ' ἀλλήλων μετὰ πυρετοῦ τὴν φρενῖτιν [illegible] μανίας [illegible] πυρετοῦ. φρενῖτις μὲν γὰρ [illegible] μανίας [illegible] πυρετοῦ, [illegible]. Hoc enim solo quòd contineat cum febre inter phrenitidem cognoscimus, quòd nulla re alia a mania differt quàm febre. Mentis siquidem vtraque noxa est. Verum mania laborantium proprium est febre liberum esse, velut phreniticorum cum febre esse. Rursus Com. 1. in Prorrh (pag. 567. 40.) μαίνεσθαι μὲν γὰρ εἰώθασι λέγειν πάντας ἀνθρώπους τοὺς ἄνευ πυρετοῦ παραφρονοῦντας, φρενιτίζειν δὲ τοὺς ἐν πυρετῷ. μαίνεσθαι siquidem, hoc est, insanire omnes homines eos dicunt, qui citra febrem desipiunt, φρενιτίζειν verò qui cum febre id patiuntur. Sic μανικὸν in Progn. (pag. 127. 41. H. 37. 51.) de stridore dentium non consueto, pro vehementi mentis alienatione sumitur. Vbi scribit Gal. μανικὸν μὲν ὡς ἂν εἰ καὶ παραφρενιτικὸν ἰσχυρὸν εἰρῆσθαι. μανικὸν quidem, quasi vehementem quandam mentis alienationem dixerit. Ac rursus ibidem (p. 131. 6 H. 38. 37.) vbi scribitur, μανῆναι τοῦτον ἐλπίς, quod est, insania expectanda est, id de vehementi mentis alienatione accipiendum monet Gal. his verbis: ἐνταῦθα οὐχ ἁπλῶς ἔφη παραφρονήσειν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ μανήσεσθαι, σφοδρὰν τινα παραφροσύνην, [illegible] δηλῶν. Hoc loco non simpliciter dicit hominem deliraturum, sed insaniturum, vehementem quandam mentis abalienationem ex prædictis indiciis expectandam esse indicans. Idem quoque Com. in Prorrh. (pag. 276. 39. H. 68. F.) τὸ μανικῶς, ὁ μανιωδῶς παραφρονεῖν [illegible] σημαίνει τὸ σφοδρῶς, quod est, cum insania delirare, idem esse vult quod vehementer. τὸ μανικὸν verò Hipp. plerunque μανίαν indicant, vt aphorism. 20. & 22. lib. 3. & Prorrh. (pag 176. 28. H. 68. F.) & lib. 1. Epidem. (pagina 368. 14 H 949. A.) insaniam vertit Celsus ex aphorism. 20. lib. 3. cap. 2. lib. 1. τὰ μανικὰ νοσήματα exponit Galenus Com. ad aph. 22. lib. 3. vt τὰ μελαγχολικά melancholias eadem locutione. Μανία etiam interdum Hippocrati eam quæ propriè melancholia dicitur, significat, non eam insaniam quæ ex bile fit & furor vocatur. Qua notione accipitur aph. 21. lib. 6. vt exponit Gal. in Com. & aph. 56. lib. eiusdem.

Μάννα, manna dicitur, puluis est qui concusso thure colligitur, aut qui thuris concussu eliditur. Micas thuris concussu elisas diximus apud Hipp. libro 2. Epidem. (pag. 1014. G.) & lib. de art. (pag. 607. 9. H. 802. 32.) ex Plinio lib. 12. cap. 14. ἀπότριμμα τοῦ λιβανωτοῦ dicitur Gal. in Methodo medendi. & Com. 2. in libro de art. cuius inopia thure ipso vtitur. Eidem quoque libro 4. κατὰ γένη (pag. 207. 10.) esse scribitur τὸ ἀπότριμμα τοῦ ἀποτριβομένου κατὰ τὰ μεγάλα φορτία λιβάνου, id quod excussum est à thure confracto circa magna onera. Cùm enim thus vehitur aut agitatur, multa ex eo fragmenta decidant necesse est. Ideoque ab ipso thure differt, quòd paruam quandam adstringendi vim habeat, & quòd cum eo corticis thuris quædam etiam fragmenta appareant. Mannam ex Hipp thuris fuliginem vertisse videtur Celsus capite 5. libro 8. Μαννώδης est medicamentum ex thuris polline aut thuris granis & micis concussu elisis apud Hipp. libro 7. Epidem. (pag. 360 11, 1223. B.) ad oris tubercula. πρὸς τὸ στόμα μαννῶδες ξὺν τισιν ἄλλοισι μετρίως [illegible] ad os medicamentum ex thuris polline cæteris quibusdam ammixtis contulit. Medicamentum est adstringens, siccans, concoquens & digerens.

Μάννα etiam est quædam Arabica grani species, quæ mellitus quidam succus ab aëre concretus dicitur, & δροσόμελι aut ἀερόμελι nomine censetur Galeno libro 3. de fac. alim. Mel aërium aut roscidum quidam vocant, & ab Hipp. κέδρινον μέλι, mel cedrinum dici existimant, quòd plurimum cedris insideat. Nam & magna copia colligi in Libano monte concussis arboribus scribit Gal. vbi & crebras esse cedros satis notum est. Celsus mel Syriacum appellat, quòd in Syria maximè proueniat, cuius regionis mons est Libanus.

Μάντις vates, ariolus. sed μάντιες dicuntur Hipp. peculiariter augures & auspices quique ex auium volatu auguria captant, & vaticinantur, libr. de rat. vict. 10 morb. ac. (p. 40. 27. H. 384. 50.) & μαντικὴ vaticinatio quæ per auguria fiebat. [illegible] τὴν τέχνην φαίην ὁμοιοῦσθαι τῇ μαντικῇ. ὅτι καὶ οἱ μάντιες τὸν αὐτὸν ὄρνιθα, εἰ μὲν ἀριστερὸς εἴη, ἀγαθὸν εἶναι νομίζουσιν, εἰ δὲ δεξιὸς κακόν. atque in eo ferè ars ipsa vaticinationi quæ per auguria fiebat similis esse videatur. Nam & augures alitem eundem, si quidem sinister fuerit, bonum esse censent, si verò dexter, malum. Rursus ibidem, ἀλλ' ἔνιοι τῶν μάντεων τἀναντία τουτέων. verùm augurum nonnulli his contraria sentiunt. Vbi scribit Gal. [illegible] ὀρνίθων πτήσεως μαντευομένους, τοὺς οἰωνιστάς τε καὶ οἰωνοσκόπους ὀνομάζουσι, τούτους νῦν μάντεις ὠνόμασεν ὁ Ἱπποκράτης. [illegible] Eos verò qui ex auium volatu vaticinia captant, οἰωνιστὰς & οἰωνοσκόπους vocant, hos nunc μάντιας vocauit Hippocrates: quamuis ipsum μάντεως nomen & μαντικὴ de omnibus sic prædicentibus artibus proferatur. μάντιες namque vocantur & ἱεροσκόποι & οἰωνισταὶ, & qui appellantur χρησμολόγοι, & qui per signa, & qui per victimas futura præsentiunt. Adhæc χρησμολόγοι & θεομάντεις, hoc est, fatidici & diuini. Nonnulli verò etiam ὀνειροπόλους, hoc est, somniorum coniectores à poëta appellatos, inter μάντιας recensent. Verùm constat Hippocratem solos οἰωνιστὰς, hoc est augures, μάντιας appellasse, non secus ac poëta, qui in plærisque sui poëmatis partibus οἰωνιστικὴν τέχνην, hoc est auguralem disciplinam futurorum prænotionem esse ostendit, velut initio libri primi Il. inquit. Sed vatem aliquem consulamus, vel sacerdotem, vel etiam somniorum interpretem (etenim somnium quoque à Deo est) ἱερῆα quidem dicens τὸν ἱεροσκόπον. hoc est aruspicem, ὀνειροπόλον verò eum qui circa somnia versatur, μάντιν autem, τὸν οἰωνιστὴν scilicet, hoc est augurem. Neque enim ipsum prætermisit,

multis

multis in locis sui poëmatis ad res maximas diuinandi etiam per alites arte vsus.

Μαρασμὸς, marcor aut tabes, est corruptio viuentis corporis quæ fit ob siccitatem. Sic enim definitur Gal. initio libri de Marcore. Huius plures sunt species in his quæ secundum naturam sunt, & in ætatibus senectus. In affectibus verò præter naturam, febris marcida aut μαρασμώδης, affectio senectuti similis, quam senium ex morbo vocat Philippus. Est etiam μαρασμὸς ἐπικαυματώδης amburens, & συγκοπώδης, qui animi deliquium infert. Cumque corporis consumptio aut corruptio vita sit planè absoluta & consummata, altera verò adhuc fieri intelligatur: hinc duplex marcoris differentia existit, vnius quidem planè perfecti & consummati atque immedicabilis, qui ἀπὸ τοῦ μαραίνεσθαι dictus est, alterius verò nondum absoluti, sed ad maiorem consumptionem tendentis, qui ἐν τῷ μαραίνεσθαι dicitur. Est & μαρασμὸς calidus & siccus, qui hecticam μαρασμώδη significat, quomodo μαρασμὸς latius sumitur, vt libro de Marcore & cap. 11. lib. 1. de diff. feb. apud Gal. Aliòqui μαρασμὸς pro eo affectu sumitur qui ex siccitatis excessu prouenit, & ab hectica maratmode differt, eique affectui affinis est quem Philippus senium ex morbo vocabat, & mœrore vacua mors est, vt scribit Galen. cap. 10. lib. de diff. feb.

Μασάσσει, ψοφεῖ, hoc est perstrepit, sonitum edit, apud Hip. exponit Erot.

Μαρίλη est puluis carbonum Polluci, ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων, lib. 7. cap. 24. Aristoph. verò Scholiastæ ὁ ἀνθράκων τέφρα ἢ σποδός. Suidæ ὁ χνοῦς ἢ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων, puluis carbonum & prunarum accensarum, minutæ reliquiæ quæ in cinere reperiuntur, aut velut abditi sub cineribus igniculi & fomites, aut fauillæ. Sudas namque ἐναυσμὸν πῦρ exponit, Hesych. τὸ ἀπόψημα τῶν ἀνθράκων, carbonum ramentum. Gal. in Exeg. μαρίλη exponitur apud Hipp. ἡ ἐκ πολλοῦ θερμοσποδίη ὀνομάζεται, quæ multis θερμοσποδιὴ vocatur, hoc est calidis cineribus supposita fauilla. Erot. etiam μαρίλη θερμοσποδιὴ dicitur, addito Aristoph. in Acharn. & Hipponactis testimonio. Cui quoque μαρίλας οἱ φρυγανώδεις καὶ μικροὶ ἄνθρακες quibus iam vocari scribuntur, hoc est, ex aridis & surculosa materia succensi carbones, & minutæ prunæ. Quod etiam ex Cornario annotatur, qui quoque τὴν σποδὸν μαρίλην Ionas dicere adscribit. Eam autem dictionem vsurpat Hipp lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 648.55.) τὴν δὲ σποδὸν καὶ τὴν μαρίλην ἐν τῷ βοθρίῳ καταλιπεῖν, cinerem ac fauillam in fossa aut scrobe relinquito. Vbi apertissimum discrimen inter crassiores prunas, τοὺς ἀδροτέρους ἄνθρακας, τὴν σποδὸν, & μαρίλην, ponere videtur, vt μαρίλη medium quiddam obtineat, & fauillas cineri suppositas significet. verum apud Hipp. μαρίλην pro μαρίλην vitiosè legitur, quemadmodum & apud Erot. vitium subesse suspicor, & μαρίλην pro μαρίλην legendum, vt & apud Gal. vt Hipp. loco responueat.

Μαρμαρυγαὶ sunt splendores oculis obuersantes, incerti & discurrentes lucis splendores aut scintillæ, splendores vibrantes aut fulgores ante oculos coruscantes. μαρμαρυγαὶ exponuntur Erot. apud Hip λαμπηδόνες πυκναὶ καὶ οἷον ἀστραπαὶ πυκναὶ αἰφνίδιοι, πυρώδεες. crebri splendores, velut fulgores crebri, repentini, ignitì & coruscantes. Dicuntur ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν, quod vibrante splendore relucere indicat. μαρμαρυγαὶ vertit Cæl. Aurel. quædam præ oculis quasi prosplendentia macularum marmoris similia, quæ Græci amarygmata siue marmarygas vocant, cap. 4. lib. 1. Tard. pass. Et cap. 2 lib. eiusdem, ante oculos obuersantes quosdam marmorum maculis similes iactus. Ita vt marmarinas aut marmarigas pro marmarygas multi apud Aurel. legant, à μάρμαρος aut μαρμάρεος. Verum cum ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν aut μαρμαρύσσειν, & ἀμαρύσσειν (quod est micante & vibrante fulgore splendescere) deducere manifestum est. Hanc autem dictionem vsurpat Hipp. in Progn. (p. 162. 46. H. 46. 18.) ἢ μαρμαρυγαὶ προφαίνονται), aut splendores ante oculos obuersantur. Rursus lib. 7. Epid. (p. 1222. D.) μαρμαρυγαὶ ἐφαίνοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν splendores ante oculos obuersabantur. Et iterum (ibi. F.) καὶ τῶν ὀφθαλμῶν μαρμαρυγαὶ συμπαρῆσαν. & oculis obuersantes splendores comitari. Rursus in Epist. (p. 1277. 51.) ὑπολάμποντες δ᾽ αὐτοῖς οἱ τῶν ὀμμάτων κύκλοι καθαρόν τι φῶς, ὡς ἀστέρων μαρμαρυγαὶ δοκεῖν. Huius autem oculi puro lumine relucebant, vt stellarum micantes fulgores putares. Hinc μαρμαρυγώδεα ὄμματα dicuntur oculi fulgidos è se radios splendoris vibrantes, aut vibranti splendore coruscantes & micantes, libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 65. 39. H. 390. 54.) ὁ μαρμαρυγώδεα σφέων τὰ ὄμματα, aut ipsis splendores ante oculos obuersantur, aut oculi ipsi vibranti splendore coruscant. Quæ sunt sursum repentis humoris certissima iudicia. Sic enim illic scribit Gal. τὰ δὲ ὄμματα μαρμαρυγώδεα γίγνεται ἢ διὰ τὴν ἀπὸ γαστρὸς ἀναθυμίασιν, ἢ διὰ πλῆθος αἵματος ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναφερομένου. τούτων δὲ τὸ μὲν πρότερον ἀκαίρως ἐσιτισμένοις γίνεται, τὸ δὲ δεύτερον, ἢ δι᾽ αἱμοῤῥαγίαν κρίσιμον, ἢ παραφροσύνην ἐσομένην. μαρμαρυγώδεα ὄμματα. h. e. vibranti splendore coruscantes oculi fiunt, propter eam quæ à ventriculo fertur exhalationem, aut propter sanguinis ad caput sublati copiam. Quorum prius quidem interdum ob importunè oblatos cibos contingit: postremum verò propter eam quæ iudicatoriè impendeat sanguinis è naribus eruptionem, vel imminentem desipientiam. Sic rursus lib. de loc. in homine (pag. 414. 7.) μαρμαρυγώδης ὀφθαλμὸς dicitur qui ex fluxione illabente splendores obuersantes habet, & qui vibrante quodammodo fulgore micat. Et Prorrh. 2. (pag. 111 A.) in hæmorrhagiæ futuræ signis, μαρμαρυγῶδές τι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν φαινόμενον annumeratur, obiectum quiddam oculis splendicans, quædam ante oculos tanquam imagines obuersari, ex eo loco vertit Celsus cap. 7 lib. 2. Aret. etiam in Comitialis morbi impendentis accessione cap. 5. lib. de caus. & sign. morb. ac. adscribit κύκλοι μαρμαρυγαὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πορφύρεοι ἢ μέλανες ἢ πάντων ὁμοῦ συμμεμιγμένων, ὡς δοκεῖν τὴν ἐν οὐρανῷ τεταννύσθαι. oculis obuersantes in orbem splendores purpureos, aut nigros, aut omnes simul permixtos, vt in cœlo iris extensa esse videatur. Homer. verò Od. θ. (vers. 265.) μαρμαρυγαὶ ποδῶν metaphoricè dixit, τὴν ἐναλλαγὴν καὶ ταχεῖαν ποδῶν κίνησιν, tam celerem in cursu pedum alternationem & motum, vt iis μαρμαρύσσειν hoc est micare, aut vibrare veluti radij solares videantur, sumpta translatione à stellarum micatione aut vibratione quæ celerrimo motu fieri solet. Quem locum etiam ex Homero adscribit Erot. Idem quoque Homer. ὄμματα μαρμαίροντα dicit, oculos flagrantes, splendentes, de Venere il. γ. (vers. 397.) quæ μαρμαρυγώδεα vocat Hipp. λάμποντα exponit Hesych.

Μαρσίππιον, marsupium aut sacculus dicitur Hippocrati lib. de fistulis (pag 890. E.) quo anus fouetur. Scribitur etiam μαρσίπιον & μαρσύππιον, & Alex. Trall. μάρσιππον, sacculus quo partes dolentes fouentur.

Μάσθλης, ητος, ὁ μάσθλης significat Hesych. τὸ δέρμα, διφθέραν. ἱμάντα, pellem, corium, habenas aut lorum, & ὑπόδημα φοινικοῦν, puniceum calceamentum. μάσθλης Aristoph. Scholiast. Nubibus dicitur ὁ μεμαλαγμένος ἱμάς loram emollitum & maceratum. Vnde apud Aristoph. μάσθλης tropicè exponitur ὁ ἐλαφρὸς καὶ ἀπατηλός, ὁ μεμαλαγμένος καὶ κατατετριμμένος ἐν πονηρίᾳ, ὁ ἀπαλὸς καὶ πρόσφορος. Item ὁ πλανώμενος καὶ μηδὲ βέβαιον μηδὲ στερεὸν ἔχων, ἀλλ᾽ ἄλλοτε μὲν τοῦτο, ἄλλοτε δὲ ἐκεῖνο, εἰς πάντας τρόπους ἑλκόμενος. versipellis, versutis moribus, lubricus, futilis, audelio, verbero & audax. Quo nomine notatur ab Aristoph. Cleon in Equitibus. At μάσθλης apud Hipp. exponitur δέρμα à Gal. in Exeg. si modò vera est lectio, ac non potius δέρμα legendum ex Hesych. quod etiam animaduertisse videtur Cornar. Locus est apud Hipp. lib. 2. de Morb. (pag. 462. 30.) in pulmone ad latus adhærescente. ἢ τρίζει τὸ αἷμα ὥσπερ μάσθλης. & sanguis velut corium strider. Sed lanè locus mihi corruptus videtur, & τὰ στήθεα pro αἷμα legendum existimo, vt pectoris stridorem quendam aut veluti sonum intelligas. Velut lib. 3 de Morb. (pag. 489 33.) in pulmonis inflammatione, καὶ τὰ στήθεα ψοφεῖ ὥσπερ δέρμα. & lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 535. 19.) in pulmonis erysipelate, τὰ στήθεα φθέγγεται βρυχῶν. Stridulum enim & sonum quendam stridulum intelligit qui in thorace editur. Sic igitur lib. 2. de Morb. intelligetur pectus stridere, aut sonitum quendam edere, velut corium aut pellis. Neque enim δέρμας (quæ est Gal. expositio) huic loco satis aptè quadrare potest, & locum Gal corruptum esse satis apparet. Etsi Vatin. exemplaria publicata secutus, δέρμας apud Gal. legit.

Μάσσειν scribit Gal. in Exeg. non solùm significare τὸ φυρᾶν ἢ ζυμοῦν apud Hipp. quod est subigere aut pinsere, verumetiam τὸ ἐκθλίβειν exprimere, ex primo lib. de Morb. maiore. Verùm toto lib. 2 de Morb. qui passim à Gal. primus de Morb. maior nominatur, μάσσειν non reperias, sed ἐκμάσσειν (pag. 466. 28.) καὶ σπόγγους ἐν ὕδατι θερμῷ, βρέχων ἐκμάσσων, & spongias aqua calida maceratas & expressas, vt ἐκμάσσειν ἐκθλίβειν à Gal. exponi videatur. Sic enim haud dubiè hic locus exprimitur, quem etiam antea in ἐκμάξαι indicauit, & nos in ἐκμάσσειν vel ἀπομάττειν adscripsimus. μάσσω seu μάττω, aut μάσσομαι & μάττομαι, subigo, pinso, effingo significat, & φυρᾶσαι, φυρᾶσαι, καθαίρεσθαι exponit Hesych. Quin etiam tergere aut abstergere indicat, vt ἐκμάσσειν antea ex Hipp. adscripsimus. Est & μάσσω & μάσσομαι, tango, palpo, attrecto, vnde μάσσεσθαι, contrectando & palpando inuestigare aut explorare. Et Hesyc. μάσσεσθαι ζητῆσαι, quod est quærere exponit, vt μάσσασθαι ἅψασθαι, attrectare, & μαίεσθαι. Eustath. etiam μάσσεσθαι ἅπτεσθαι &

μέμνηται ὧδε ἔπαθον explicat. Quæ certè à μάω quod est ζητεῖν deducta videntur, vt & ἐπιμαίομαι antea. Gal. quoque in Ex. in dictione ἰθμαίνοι, ματεύειν ζητεῖν significare scribit. Hinc ἐπεμάσσατο & ἐπιμάσσεσθαι deducuntur, quod est iactus tangere & explorare, & Hom. admodũ est familiare. Sic Il. ρ. (v.564.) ἐπεμάσσατο θυμόν, τῆς ψυχῆς καθήψατο exponitur, de morte Patrocli, quæ Menelai animo penitus insederat, aut eius animo intimum mœrorem affixerat. Et Il. υ. (v.425.) ὅς ἐμόν γε μάλιστ' ἐπεμάσσατο θυμόν, ὅς μου καθήψατο τῆς ψυχῆς. ἢ καθήψατο exponitur. Apud Hipp. verò ἐμμασσώμενος libr. de art. (p.620.7.H.811.H.) ea notione sumitur, & manu in ventrem immissa & iniecta contrectans aut inuestigans dicitur, vt antea in eius dictionis expositione adscripsimus. Eaque significatione ἐμμασσώμενος ἐμβαλλόμενος exponitur Erot. & Hesych. ἐμμασσώμενος ἐμβάλλων, ψηλαφῶν, quod est veluti specillo immisso, aut re aliqua iniecta, velut manu aut digitis, inuestigare & explorare. Sic etiam ἐκμαστεύειν pro altè explorare & inuestigare ponitur apud Hip. vt postea adscribemus in Μάστευε.

Μασητῆρες μύες, musculi mansorij à mandendo appellati, lib. de art. (pag. 600. 11. H. 797. B.) Est enim propria eorum actio μάσησις, h. e. manducatio, quæ efficitur cùm dentibus molaribus subiectum cibum confringere ac conterere volumus. Quod præstant musculi, qui latis maxillæ partibus superiecti, in latus hac illac maxillam traducunt, vt scribit Gal. com. 2. in lib. de art. (pag. 600. 26. H. ibid.)

Μᾶσσον, μεῖον, hoc est plus, amplius, significare apud Hipp. in Prorrh. maiore scribit Gal. in Exeg. Verùm neque eo toto libro μᾶσσον legitur, sed μᾶλλον, pro quo μᾶσσον legisse Gal. apparet, eoque præcipuè loco qui legitur (pag. 86. B.) ἢ ἱδρώσει μᾶλλον ἢ πρόσθεν ἐν τῷ ταλαιπωρεῖν, & in fatigatione magis quàm antea sudabit. Aut rursus (ibid. C.) ἢ μεθυσθείς, ἱδρώσει μᾶσσον ἢ πρόσθεν. Quod si inebriatus fuerit amplius quàm antea sudabit. Quibus præcipuè locis hæc Galeni explicatio maximè quadrare videtur. Quin & Erot. hanc vocem ex Hipp. agnoscit, scribitq; Bacchium τὸ ἔλασσον exposuisse, Heraclium verò Tarentinum τὸ πλεῖον. Quæ certè explicatio locis adscriptis cum Galeno optimè conuenit, etsi Bacchij sensus refragari videtur.

Μαστοὶ mammæ dicuntur, quæ cùm pectoris pars sint, pro toto pectore sumuntur Hipp. li. 2. Epid. (p. 1031. B.) ἀπὸ βρωμάτων καὶ πομάτων οἱ ὦμοι καὶ οἱ μαστοὶ ἐμφυσῶνται. Ex eduliis & potibus humeri & mammæ intumescunt. Et rursus ib. (p. 1046. A.) φλέγματος καταῤῥόου ἐκ τῶν μαζῶν ἕλκουσιν οἱ ὀφθαλμοί. Pituitæ defluxionibus dum tentantur oculi ex mammis trahunt.

Μάστευε ζητεῖν significat apud Hipp. vt exponit Gal. com. 2 in lib. de art. (p. 604. 1. H. 799. B.) & ἐκμαστεύειν τὸ ἐν βάθει τι ζητεῖν, altè quid inquirere & inuestigare, aut immisso digito & quasi attrectando aut palpando inuestigare & explorare. Qua dictione vtitur ibidem Hipp. συνεχέως δὲ χρὴ περὶ τὴν γλῶσσαν ἐκμαστεύειν χρή. Subinde autem circa linguã digitis immissis explorare conuenit. Iubet enim medicum diligenter explorare digitis in os immissis in maxillæ fractura, num ossis pars altera super alteram excedat. Sic μάστευε aut μάστευσις pro μάστευε aut ματεῦν ponitur, aut ματεύειν quod est ζητεῖν & ζητεύειν. Et μάσσε Gal. ζήτησις exponitur apud Hip. & μαίομαι τὸ ζητεῖν, vt & Erot. qui ματεύειν ζητεύειν apud eundem significare scribit. Hesych. quoque ματεῖ ζητεῖ explicat. Ματεύω etiam & ματεύσω, aut ματεύσεις & μαστεύσεις pro ματεῦν aut ματεύειν ponuntur, & Hesychio ματεύει. ματεύσει, ζητεῖ exponitur. Quæ omnia inquirere, inuestigare, explorare denotant. Vnde ἐκμαστεύειν dicitur Hipp. eadem notione qua ἐκμάστευε antea, pro digitis immissis contrectare & sensim explorare, li. de art. (p. 608. 9. H. 805. D.) ἢ ἐκμαστευόμενοι εἰς τοὺς μυκτῆρας, & digitis in nares immissis contrectando, aut altè inquirendo. Pro quo ἐκμαστευομένοις dicitur lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 618. 41.) τῷ λιχανῷ δακτύλῳ ἐκμαστευομένῃ, digito indice explorando, leuiter inuestigando, inquirendo. Et certè cùm Hesych. ἐκμαστευόμενον, ζητοῦντα, ἰχνεύοντα exponit, hanc dictionem ex Hip. agnoscere mihi videtur, etsi pro ἐκμαστευόμενον apud eum vitiosè ἐκμασσευόμενος legitur. Eadem etiã notione καταμαστευόμενος dicitur Hip. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 534. 45.) καταμαστευόμενος πτερῷ ἐμεῖ, h. e. penna leuiter immissa attrectãdo, vomat, aut attrectatione leni per pennã facta. Quæ phrasis repetitur ibid. (p. 547. 55.) Pro quo καταμαστευόμενος πτερῷ eadem in re scribitur ib. (p. 537. 55.) nisi καταμαστευόμενος ex Gal. in dictione καταμασσάσθαι legere malis. Quæ certè omnia, eodem teste, ἀπὸ τοῦ μαστεύειν dicuntur quasi μαστεύειν, quod est puerorum more qui palpando & mammam contrectando eam quærunt.

Μαχαίριον gladiolus aut cultellus dicitur quo in excidendo vtuntur medici, eoque in fœtu extrahendo & incidendo vtitur Hipp. 1. lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 618. 44.) Caput enim τῷ μαχαιρίῳ diuidit. Lib. verò περὶ τῆς ἐγκατατομῆς ἐμβρύου (pag. 91. 6. E.) fœtum τῷ μαχαιρίῳ gladiolo exceat & incidit. Paulus lib. 6. cap. 74. spatha ad polypos excidendos idonea, aut scalpro & gladiolo acuto, aut aculeato cultello (πολυποξυστήριον vocat) in extrahendo fœto ad eam rem vtitur. μαχαίριον autem illud in extrahendo fœtu incuruum potiùs quàm rectum expetit Hip. lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 618. 39.) μαχαίρια τῶν περσέων dicuntur Archigeni apud Gal. lib 5. κατὰ τόπ. (p. 251. 45.) persicorum oss. aut nucleì, quæ paulò ante per περσέων ὀστέων τὰ ἔσω subindicarat.

Μαχαιρὶς etiam eadem significatione scalper excisorius aut scalpellus dicitur. Duplex autem est Hip. lib. 2. de Morb. (pag. 476. 53.) σπαθοειδὴς & ὀξυβελής. μαχαιρίδι enim σπαθοειδεῖ vtitur Hipp. in purulentorum cutis sectione inter costas, τῷ σμιλίῳ ἰατρικῷ γαστρώδει, exponit Gal. in Exeg. hunc locum subindicans, quasi latum scalpellum excisorium, aut pectorosum & ventrosum dicas. Sunt qui specillum latum vocant quemadmodum specillum exasperatum pro scalpello sumpsisse Celsus existimatur. Est autem scalpellus latus, quo medici in excidendo vtuntur, nouaculæ appellatur. Sunt tamen qui ξυροειδεῖ pro σπαθοειδεῖ apud Hipp. leg. contendant. μαχαιρίδι etiam ὀξυβελεῖ vtitur aut ὀξυβελὴς ibidem, dum scalpellum acutum interadigit, vt via puri fiat. τῷ φλεβοτόμῳ exponit Gal. & scalpellum quo venæ inciduntur significat. Eum autem panniculo obligatum, ita vt summa ipsius pars ad vnguis magni digiti mensuram expedita restet, intrò adigit & in thoracem intromittit, vt viam puri expediat. Duo etiam gladiolorum genera celebrantur, lib. περὶ ἰητροῦ, & quando μαχαιρίοις ὀξέσι καὶ πλατέσι, h. e. gladiolis acutis & latis vtendum sit docetur (pag. 20. 26.) Rursus μαχαιρίοις in summo incuruis, neque nimium acutis aut exilibus ad scarificationem vti iubet, ibidem (21. 6.)

§ Μεγάλη νόσος, h. e. magnus morbus Epilepsia vocatur Hipp. aph. 9. sect. 6. lib. 6. Epid. Sic enim ibi Gal. τὴν ἐπιληψίαν veteribus μεγάλην νόσον dictam fuisse testatur, eaque ratione Herculeum morbum Comitialem dictum, quò eius magnitudo indicaretur. Etsi illic exemplaria plurima tum publicata tum manu scripta ὑπὸ ποδὸς μεγάλης νόσου legunt, non ὑπὸ τῆς μεγάλης νόσου, vt Gal. quemadmodum ibidem indicauimus. Quo nomine non solùm Comitialis morbus, sed alij etiam nonnulli eo sensu insigniuntur.

Μεγαλόσπλαγχνοι sunt Hipp. qui magna & in tumorem sublata habent viscera, eiusmodíque affectibus obnoxia vt tumore aliquo præter naturam, aut scirrho, aut œdemate, aut inflammatione tententur. Præcipuè verò quibus viscus aliquod inflammatione laborat. Quemadmodum ex longo & diutius perseuerante iecoris dolore, tandemque in phlegmonem erumpente μεγαλόσπλαγχνος Ἀπολλώνιος dicitur Hip. ægr. 13. lib. 3. Epid. post st. pest. Sic quoque lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 7. 58. H. 393. 5.) τὸ μελίκρητον τοῖσι χολώδεσι τε καὶ μεγαλοσπλάγχνοισι, h. e. mulsa biliosis & visceris alicuius inflammatione laborãtib. noxia esse scribitur, μεγαλοσπλάγχνους enim ibi exponit Gal. τοὺς ἐν τοῖς νόσοις φλεγμονὴν ἔχοντας κατά τι τῶν σπλάγχνων, quibus in morbis viscus aliquod inflammatione affectum est. [illegible] (vt scribit) [illegible] τῶν φλεγμαινόντων [illegible]. Commune siquidem nomen hoc in loco, eorum qui inflammatione laborant proprium factum est. Neq; enim propter scirrhũ aut œdema febris incéditur. Constat igitur in morbis acutis, quorũ nunc ei sermo instituitur, cùm tumor in viscerib. exortus fuerit, id non scirrhi aut œdematis, sed inflãmationis symptôma esse. Hos autẽ in præsẽtia μεγαλοσπλάγχνους, h. e. viscerosos appellauit. Erot. quoq; apud Hip. μεγαλόσπλαγχνος exponit, ὁ διὰ φλεγμονὴν ἐν ὄγκῳ τὰ σπλάγχνα ἔχοντα, eũ qui ob inflãmationẽ in tumorẽ sublata habet viscera. Neq; ab simili notione μέγας σπληνὸς dicitur Hip. li. 2. Ep. (p. 1012. D.) ἐκείνῳ δὲ σπλὴν μέγας ἦν. huic splen magnus erat. Et rursus ib. (1015. F.) σπλὴν μέγας. Rursusq; in Prор. (p. 110. 58. H. 78. C.) cùm scribitur, οἷσι σπλὴν μεγάλῳ ἐκ δεξιῶν, veluti in lienis tumore aut inflãmatione ea nare dextra sãguis effluat. Sic enim illic μεγάλῳ [illegible], quod est sublato, tumefacto, aut inflãmatione vexato, sumit Gal. Et ὑποχόνδρια inflammatione vexata præcordia dicũtur aph. 18. sect. 2. li. 6. Ep. Alioqui certè μεγαλόσπλαγχνος generositatis aut virtutis specimen est, & antiquis magnis aut latis viscerib. prędità indicat, cuiq; eximiæ sunt omnes corporis functiones, quomodo [illegible] Euripidi dicitur. Quod etiam subindicare videtur Gal. co. 3. in li. de rat. vict. in morb. ac. (p. 74. 57. H. 392. 52.) illud Hip. exponẽs [illegible] Mulsa

magna

magna quidem ex parte biliosis & his qui in tumorem sublata habent viscera minus quàm non huiusmodi . ist ionia Sic enim ibi scribit; μεγαλοσπλάγχνοισι δὲ τοῦτο ἧσσον, οὐχ οἷς φύσει μεγάλα σπλάγχνα ἐστὶν, ἀλλ' οἷς ὑπὸ νούσου ἢ ὑπὸ σκιρρώματος ἢ φλεγμαίνοντα, ἢ οἰδεόμενα. μεγαλοσπλάγχνους autem hoc est viscerosos nunc dixit, non eos qui natura magna habent viscera, sed quibus ea affectu aliquo in tumorem sunt sublata, siue scirrho, siue phlegmone, siue œdemate vexentur. Sic Paul. μεγαλοσπλάγχνους τοὺς εὐπαθῆ τὰ σπλάγχνα ἔχοντας vocat, eos quibus viscera affectibus sunt opportuna, c.96. lib.1. Alia verò notione γλυκὺς μεγαλόσπλαγχνος σπληνὸς καὶ ἥπατος dicitur Hipp. lib. de rat. vict. in morb ac. (p.71.40. H.392.25.) Sic enim vocatur vinũ dulce quòd viscera hoc est lienem & hepar tumefaciat, eorumque tumorem augeat. μεγαλόσπλαγχνον illic exponit Gal. αὐξάνοντα τῶν σπλάγχνων τοὺς ὄγκους, h.e. viscerum tumores augentem. quod ei ratione crassitudinis quam habet accidit, propter quã tardè permeat, obstructiones gignit, visceraq; in molẽ attollit.

Μεγαλοφωνότατοι qui magnam edunt vocem & qui multum inclamare possunt, quòd sint amplo & lato thorace, ideoque calore natiuo plurimo sunt præditi. aph. 22. lib.6. Epid. sect.4.

Μέγεθος magnitudo, quæ propriè quidem in longitudine, latitudine & profunditate spectatur: verùm de longitudine sola dicitur Hipp. aph. 54. libr. 2. quam proceritatem corporis vocant, Celsus longam staturam dixit cap.1. lib. 2. μέγεθος δὲ σώματος ἐννεάζουσι μὲν ἐλευθέριον καὶ οὐκ ἀηδές. In traducenda iuuentute liberalis est & decora corporis magnitudo. Sic enim σῶμα μέγα, h.e. corpus magnum dici scribit Gal. τὸ κατὰ μῆκος μόνον ἐπὶ πλέον αὐξηθέν, quod in immoderatam longitudinem solam excreuit, cuius proprium nomen est τὸ μακρὸν, longum. μέγεθος etiam τὴν σφοδρότητα indicat, vt cùm de morbi aut febris magnitudine, aut accessionis vehementia dicitur. ἄμφω γὰρ συνήθη τοῖς ἰατροῖς ἐστι τὰ ὀνόματα, (vt scribit Gal. com. ad aphor. 12. lib. 1.) καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἐπιφέρουσιν αὐτὰ πολλάκις. ἐνίοτε μὲν μείζονα [illegible] τὸν πυρετὸν γεγονέναι τοῦ πρόσθεν, ἐνίοτε δὲ σφοδρότερον. Ambo enim hæc medicis sunt vsitata nomina, & pro eadem re ab ipsis sæpè vsurpata, vt cùm maiorem interdum febrem quam antea, interdum vehementiorem fuisse dicunt.

Μεθίησι apud Hip ἀφίησι, h.e. demittit, exponit Erot. idque significare potiùs contendit, quàm ὁρμᾶται, quod est irruit, vt exponit Bacchius. Hanc autem dictionem sæpius vsurpat Hip. lib. περὶ φύσ. παιδίου vt (pag. 235.47.) μεθίησι γὰρ [ξύλα] κατὰ τὴν τομὴν πνεῦμα. Siquidẽ per scissuram spiritum emittunt. [ligna] Rursusque ibid. (pag. 242 52.) καὶ βιαζόμενον ὑπὸ τῶν φύλλων, μεθίησι τὴν δύναμιν ἐς τὸ κάτω, ὃ ἐν αὐτῷ ὑπολείπεται διὰ τὴν βαρύτητα, & à foliis coactum vim ad inferiora demittit, quæ illic propter grauitatem residet. Et (pag. 245. 28.) οὕτω μεθίησιν ἐς τὸ δένδρεον ῥίζας ἀπ' αὐτοῦ λεπτάς Sic in arborem radices tenues demittit. Rursusque ibid. (245. 53.) πρῶτον τὸ πνεῦμα [illegible] ἐς ἑωυτὸ, καὶ μεθίησιν ἔξω. Et illa (genitura) primùm ad se spiritum trahit, & foras emittit. At parum his locis Bacchij expositio conuenit.

Μεθίστασθαι est transire, discedere, immutari, recidere, demigrare, transferri. Dicturque ferè de morbi depositione ac transitu, ac velut in alterum successione. In Coac. (pag. 139. A.) οἱ δὲ διαλείποντες καὶ λαμβάνοντες πεπλανημένως, φθινοπώρου μάλιστα, ἐς τεταρταίους ἐπιεικέως μεθίστανται. Quæ autem febres intermittunt, incertoque ac vago ordine prehendunt, eç præcipuè autumno, in quartanam ferè transeunt, aut mutantur. Quod in Progn. dicitur (pag. 161.41.45.51.) ἐς τεταρταῖον καταστήσεσθαι, in quartanam discessuram transituram. Et lib.1. Epid. (p.361.45. H.944. G.) νόσοι ἐς τεταρταίους γενέσθαι, secessus in quartanas fieri. Rursus in Co. (p.202. D.) μεθιστάμενα ἀλγήματα ἐκ [illegible] ἐς τὸ λεπτὸν, ea laterum inanitate ad tenue intestinum migrantes dolores. Et aph. 8. li.5. τοῖσιν ἐς ἐμπύημα μεθίσταται ij ad suppurationem vertuntur. Hinc μετάστασις humorum aut morbi transpositum ac depositionem indicat. Quæ quomodo ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως differat, antea ex Galeno ipso expressimus, in dictione ἀπόστασις. Est interdum μετάστασις pro ea morbi mutatione quam solutio cõsequitur sumitur, vt aph.7 lib. 5. τὰ ἐπιληπτικὰ μετάστασιν ἴσχει. Comitiales affectus mutationem accipiunt. Sic enim illic scribit Gal. [illegible] ὀνομάζονται μεταστάσεις νόσων, ὅταν ἐξ ἑτέρου μέρους ἐς ἕτερον μετέρχηται. [illegible] καὶ αἱ λύσεις [illegible]. [illegible] ἐκ τοῦ [illegible] [illegible] μεθισταμένων [illegible] τῷ [illegible] μόνον γὰρ [illegible] μεθισταμένων [illegible] τὸ εἶδος, ἀλλὰ καὶ [illegible]. Μεταστάσεις morbi propriè quidem nominantur, cùm ex vna in alteram partem malum demigrat. Per abusionem verò etiam solutiones sic vocantur. Ac mihi quidem certè Hipp. hoc loco in secundo significato appellatione vsus videtur. Neque enim solùm trãslatis in alias partes humorib. morbũ comitialẽ efficientib. soluitur affectio, verùmetiã omninò percuratis.

Μέθοδος via & ratio dicitur qua quid in arte inuestigamus. Est verò Hipp ὁδὸς, καὶ τὰ ὀρθῶς ἐχόντων διάγνωσις καὶ τῶν μὴ ἐχόντων ἔλεγχος. via & ratio qua quæ rectè se habent exploramus, quæ verò secus deprehẽdimus, aph.16. sect 3 li.6. Epid. Sic enim Methodus nuncupatur via ac ratio qua quæ in arte probè sunt inuenta & cõstituta exploramus, quæ verò minùs rectè redarguimus. Hac in arte medendi differendi viam ac diuidendi rationẽ, qua vniuersalium ac cõmunium differentias inuestigamus, deinde etiã ad infimas & particulares cuiusq; rei differẽtias progredimur, ὁδὸν vocat Hip. reliqui μέθοδον Hipp posteriores appellauerũt, vt illic scribit Gal. Est etiam μέθοδος ex opinione Methodicorum, cognitio apparentium communitatum, quæ ad Medicinæ finem (hoc est sanitatem) spectant aut conspirant. Gal. lib. de sectis ad eos qui introducuntur (pag. 12.46) vnde & methodici medici dicti sunt, qui (vt scribit Celsus in Proœm. Medicinam ita finiunt, vt quasi viam quandam, quam μέθοδον Græci nominant, eorumque quæ in morbis communia sunt contemplatricem esse contendant. Μέθοδος etiam apud Hipp. interdum secessum, transmigrationem ac digressionem significat, vt lib. περὶ ὀκταμήνου (pag.156.37.) [illegible] ἐμβρύων μὴ [illegible], ἀλλὰ κατὰ [illegible] τὴν μέθοδον [illegible]. At octimestres fœtus non grauiter ægrotantes, quique vna quapiam parte propter secessum aut digressionem malè afficiuntur. Sic enim μέθοδον illic sumit Com. μεταχώρησιν, h.e. secessionem ac demigrationem quam fœtus laxatis membranis facit, cùm in inferiorem vteri partem suo pondere procumbit, ibique alimentum sumit, ac aliquandiu (h.e. diebus quadraginta) perdurat, velut ibidem scribitur (pag. 255.35.) μεταβολὴν καὶ μεταχώρησιν sæpè vocat Hip. Calum certè per μέθοδον naturalẽ octaui mẽsis malignitatẽ & afflictionẽ accepit.

Μεθυπόστρωσις est strati permutatio dum lectus substernitur, lib. de fract. (pag. 551.45. H. 763. E.) [illegible] ἐν τῇσι μεθυποστρώσεσι. Maximè tamen est vsui cùm stratum substernitur, aut cùm stragula permutantur.

Μεῖον, ἔλασσον, h.e. minus, exponit Erot. Quam certè dictionem passim & sæpè vsurpat Hipp. vt lib. 1. περὶ διαίτης (pag 341.54.) καὶ ἐπὶ τὸ μεῖζον, καὶ ἐπὶ τὸ μεῖον. & ad maius, & ad minus. Et rursus, φθείρεται δὲ πάντα ὑπ' ἀλλήλων, τῷ μείζονι ἀπὸ τοῦ μείονος, καὶ τῷ μείονι ἀπὸ τοῦ μείζονος. αὔξεται δὲ τὸ μεῖζον, ἀπὸ τοῦ ἐλάσσονος. Corruptio autem mutuò inter se omnibus est, maiori à minore, & minori à maiore. Et augetur maius à minore. Vbi τὸ μεῖον ἔλασσον exponitur. Ac rursus ibid. (343. 4.) καὶ τὰ μὲν λαμβάνοντα πλεῖον ποιεῖ, τὰ δὲ διδόντα, μεῖον. Et quæ quidem accipiunt, plus faciunt, quæ verò dant, minus. Rursus (ibid 5.) μεῖον δὲ ποιοῦντα, πλεῖον ποιεῖ, & minus facientes, plus faciunt Et (ib. 9.) καὶ τὰ μὲν διδοῖ τοσούτῳ πλεῖον, τὸ δὲ λαμβάνει τοσούτῳ μεῖον. Et alij tanto plus dat, ab alio tanto minus accipit. Rursus (ib. 10.) καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τὸ μεῖον ἰόντα. Et quę quidem ad minus tendunt. Et iterum (344. 1.) ἀλλ' ἀμείβεται ἐκ τοῦ μείζονος ἐς τὸ μεῖον. sed transitio fit ex maiore ad minus. Rursusque ibidem (pag. 345.49.) μεῖον ποιεῦντες, πλεῖον ποιεῦσι & minus faciẽtes, plus faciunt. Et li. περὶ ἀρχαίης ἰητρ. (p. 11.9) πολλῷ μεῖον ἢ δύναιτο, verùm multò minus quàm possit. Et aliàs sæpè, vnde μείωσις corporis imminutio, dicitur, cui αὔξησις opponitur. li.1. περὶ διαίτης (p. 344 52. & 347.21.23.) & lib. 2. Epid. (p. 1006. C.) αἱ προσαυξήσιες καὶ μειώσιες inter se opponuntur. Est & μείωσις tempus illud in morborum circuitu, ἐν ᾧ τὸ μέγεθος ἀφαιρεῖταί τι τοῦ πυρετοῦ, in quo ea febris magnitudine quidpiam deminitur. Μειοῦσι etiam ἐλαττοῦσι, h. e. imminuunt exponit apud Hip. Erot. quod legitur lib. 2. Epid. (ibid.) αἱ προσαυξήσιες ἑκάστῳ ἃ μειοῦσι. & adauctiones quidnam cuique detrahant.

Μελαγχολικὰ dicuntur Hipp. aph. 14. li. 3. & lib. de aëre, loc. & aq. (p. 288.6.) morbi qui ex atra bile nascuntur, vt vertit Celsus c. 5. lib. 2. Sunt autem deliria cum tristitia & metu sine causa coniuncta, ex bile atra orta. Si enim timor atque mœstitia longo tẽpore perseuerent, μελαγχολικὸν τὸ τοιοῦτον, vt scribitur aph. 23. li. 6. hoc est (vt vertit Celsus c.7. lib. 2.) atræ bilis morbus subest. Idem namq; μελαγχολίαν bilem atram vertit c.1. li. 2. ex aph. 20. li. 3. quam per τὰ μελαγχολικὰ ibidem significauit Hipp. Author Definit. Med. (p. 397.57.) μελαγχολία ἐστὶ πάθος [illegible] [illegible] καὶ [illegible] τῶν φιλτάτων, [illegible] [illegible] τοῦ πυρετοῦ. [illegible] [illegible]. Melancholia affectus est mentem lædens cum vehementi tristitia, & amicorum auersatione, sine febre. Nonnullis verò, si multa bilis atra accesserit, stomachũ lædit, ita vt vomitione reiiciatur, simulque hoc modo mens vitietur. Melancholiæ genera tria describit Gal. cap. 6. lib 3. de loc. aff. & Paulus cap. 14. lib. 3. Μελαγχολικοὶ etiam quinam dicantur veteribus docet Aret. cap. 5. lib. 1. περὶ σημείων χρονίων παθῶν. Μελαγχολικ[illegible]

ἀλγήματα dolores melancholici dicuntur Hipp. qui à crassis & crudis humoribus fiunt, velut diu permanentes ac pertina- ces, quomodo apoplexiæ & conuulsiones μελαγχολικὰ νοσήματα vocantur aph. 56. lib 6. & aph 40. libr.7. Aut qui ex liuidis & denigratis humoribus oriuntur, quales fiunt ex crassiore & fæculento sanguine in partes illapso, Prorrh. 2. (pag.91.D.) in iis qui ex sanguinis eruptione superfuturi sunt, ἀλγήματα μελαγχολικὰ, ἐν τῷ τῷ νώτῳ καὶ ἐν τῷ στήθει, dolores melancholici in dorso & pectore fieri scribuntur. Sunt etiam μελαγχολικοὶ ἐξιστάμενοι Hipp. qui furiosa & vehementi mentis emotione percelluntur, in Prorrh. (pag. 175. 24 H. 68. C.) vbi scribit Galen. μελαγχολικὴν ἔκστασιν dici τὴν σφοδρὰν καὶ θηριώδη, γινομένην ἐξαρθρισθείσης(?) τὸν ἐγκέφαλον ξανθῆς χολῆς ἐπιπολάζουσης, hoc est melancholicam mentis emotionem vehementem & ferinam. fieri verò flaua bile cerebrum irrigante. Quæ etiam μελαγχολικὴ παραφροσύνη dicitur Galeno com.3.in Prorrh & per μελαγχολικὰ παραφρονήματα exprimitur Hipp. ibidem (pag. 210. 26.H. 78.A.) hoc est atrabilarias desipientias.

Μελάγχλωρος aut μελαγχλωρὸς qui nigro est colore aut cute nigra, atroque colore suffusus, ictero nigro laborat, aphor.27. sect. 5. lib.6.Epid. Pro quo μελάγχλωρος in quibusdam codicibus legitur vt scribit Gal. qui color est ex nigricante viridis sublureus & luridus. Quam etiam dictionem vsurpat Aretæus in Melancholia morbo laborantibus cap.5.lib.1. περὶ χρονίων παθ. ξυντρέπονται δὲ καὶ τοῦ σώματος ἐς πονηρὴν ἕξιν, χροιὴ μελάγχλωροι, ἢν μὴ διεξίῃ κάτω ἡ χολὴ, ἀλλὰ ἀναχέηται ξὺν τῷ αἵματι ἐς τὸ πᾶν. Corporis verò habitus in peius vertitur, color est ex nigricante viridis, nisi bilis infra descendat, sed per totum corpus vnà cum sanguine refundatur.

Μέλαινα simpliciter interdum Hipp. τὴν μέλαιναν χολὴν sæpè dictam libr. περὶ φύσ. ἀνθρ. hoc est bilem atram significat, vt libr. 2.de Morb.(pag.486.48.) μέλαιναν ἐμέει οἷον τρύγα. bilem atram vomit tanquam fæcem. Vbi tamen μέλαν legunt Interpretes. Quod etiam mihi subindicare videtur Gal.in Exeg. cùm scribit, μέλαινα, λέγεταί τι καὶ ὅ τινες ἄτερ ἀπὸ μελαίνης χολῆς συνισταμένου. Quibus quoque verbis hunc etiam locum haud dubiè exprimit, qui morbum ex atra bile conflatum describit, duplicem quidem, sed qui μέλαινα νόσος inscribitur. τὰ μέλανα verò dicuntur nigra excrementa, sanguis niger & veluti limus, ab atra bile differens. vt scribit Galen.lib.de atra bile (p.358.43. & Com.ad aph.21.lib.4.) Sic τὰ μέλανα ὑποχωρέοντα aphoris.25. lib.4.cùm nigra deiiciuntur, & μελαίνων διαχωρημάτων, in Prorr.(p. 212.26. H.78.G.& pag 213.54.H.79.F.) nigrorum deiectio & secessus, & μελαίνης διόδου, ibid.(p 211.32 H.78.E.) ac aliàs sæpè.

Μελαίνης ῥίζαι, τῆς τοῦ ἀσπαλάθου τοῦ ἀρωματικοῦ καλουμένου, exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. hoc est aspalathi aromatici vocati radicem. Quibus verbis locum lib 2. περὶ γυναικ. (pag 667.35.) mihi subindicare videtur. Μελαίνης ἀσπαλάθου legi apud Hipp. ex Dioscor. opinione debere scribit Gal. in Exeg. vt sit μελαίνης αἰξ, καὶ βοῦς μελαινὶς, capra aut vacca ex Melænis. Sunt autem μέλαιναι πόλις περὶ τὸ κρισαῖον πεδίον προκειμένη τῆς κριφίου, νομὰς ἀγαθὰς ἔχουσα καὶ εὐγαλακτοῦσα, ὥς φησιν ὁ Διοσκουρίδης. vrbs circa campum Crisæum, ante Criphium sita, pascuis optimis & lacte abundans, vt scribit Dioscor. Sunt etiam μελαιναὶ Stephano Arcadiæ vrbs & Lyciæ ex qua μελαινεὺς & μελαινίτης populatis dicitur. Crisæus autem campus in Phocyde situs est. Quod verò attinet ad locum Hipp. non dubium est quin ad id referatur quod scriptum est lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 608. 5.) μετὰ δὲ ταῦτα πινέτω βοὸς μελαίνης γάλα, ἀσιτεούσα εἰ οἷόν τε ἄν ἡμέρας μ'. postea verò lac vaccæ nigræ potui exhibere, ita vt cibo abstineat, si fieri possit ad dies quadraginta. Quod etiam eadem in re repetitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 580. 38.) Vult enim in periculoso sanguinis vomitu à partu solo lacte asinino & bubulo & sesamo trito in potu exhibito puerperam nutriri, quò vires celerius reficiantur. Vnde nemini mirum videri debet si lactis præstantiam & vaccæ ex Melænis potiùs quàm μελαίνης, hoc est nigræ, requirat Hipp. Verùm tunc βοὸς μελαινίδος γάλα ex Dioscor. lectione scribendum erit, vt huic loco respondeat, aut μελαινῆς à recto μελαινεὺς, quod est ἐκ μελαίνων. Quod certè non parum suspectam mihi Exeg. lectionem reddit, vt ne addam apud Varinum admodum corruptè legi.

Μελανίον scribit Gal. in Exegesi quosdam coniunctim scribere in Progn. vt sit τὸ μελανιοῦν, hoc est nigricans, quosdam etiam diuidere, χλωρὸν ἢ μέλαν ἐὸν, αἴ τι τοῦ ὄν. Locus est initio Progn. (pag.121.38.H.36.33.) καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ξύμπαντος προσώπου χλωρόν τε ἢ καὶ μέλαν ἐὸν ἢ πελιὸν, ἢ μολιβδῶδες. Et totius faciei color, aut niger aut pallidus, aut liuens, aut plumbeus.

Μέλαν φάρμακον quod est nigrum medicamentum, videtur esse atramentum scriptorium, aut pro eo sumi apud Hipp. quod etiam μέλαν γραφικὸν dicitur. Sic enim ex Hipp. Celsus & Paulus sumere videntur. Locus est lib.de Cap. Vuln. (pag. 908. B.) vbi in exploranda ossis rima, atramentum aut nigrum aliquod pharmacum superinducendum præcipit. δεῖ δὲ ἐπὶ τὸ ὀστέον τῖσαι τὸ μελάντατον, διαλύσαντα τῷ μέλανι φαρμάκῳ τῷ τηκομένῳ. super os medicamentum aliquod nigerrimum liquatum & humore aliquo subactum inducendum. Quem locum Celsus cap. 4. lib. 8. sic mihi expressisse videtur: At si ne tum quidem rima manifesta est, inducendum super os atramentum scriptorium est, deinde scalpro id radendum. Paulus verò cap.90.lib.6. φαρμακῷ τι μέλαν ὑγρὸν, ἢ καὶ αὐτὸ γραφικὸν ἐγχέοντες μέλαν, dixit, hoc est, medicamento aliquo nigro liquido, aut etiam atramento scriptorio infuso. Siue igitur atramentum scriptorium per hæc Hipp. verba, siue aliquod medicamentum nigrum ossi superinducendum præcipitur: Certum est locum illum à Gal. in Exeg. subnotari, cùm μέλαν φάρμακον exponit, his verbis: τοῦτο πῶς σκευάζεται, ἐν τῷ περὶ ἑλκῶν αὐτὸς ἐδίδαξεν, quod est, hoc quonam modo paretur, ipse in libro de vlceribus docuit. Vt certè colligendum sit hac notione medicamentum aliquod exprimi, cuius incerta sit compositio, cùm non satis explicatè illic aperiatur: Indeque apertissimè coniiciendum sit, aut librum de vlceribus defectum esse, aut aliquod aliud medicamentum ex illis quæ ibi describantur accipiendum, non autem atramentum scriptorium, cuius nulla illic omninò fit mentio. Etsi verò locus libri de Cap. Vuln. omninò vitiosus est, & asterisco subnotatus, satis tamen ex eo colligimus μέλαν φάρμακον ab Hipp. requiri, vt medicamento aliquo nigro liquido ad os affuso, exploremus quàm altè rima subeat. Quod siue Caricon sit, lib. de vlceribus descriptum siue aliud aliquod ex his quę illic describuntur, siue atramentum scriptorium, parum referre videtur. Describitur tamen etiam aliud φάρμακον μέλαν apud Hipp. in Nothis quæ adiecta sunt lib.1. περὶ γυναικ. (pag.635.11.)

Μέλαν τὸ κύπριον exponit Gal in Exeg apud Hipp. τὴν κυπρίαν σποδὸν, ᾗ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς χρῶνται. spodium aut cinerem Cyprium, quo ad oculos vtimur. Quibus verbis subnotari mihi haud dubiè videtur locus lib.1. περὶ γυναικ. (pag. 606.2.) vbi tamen vitiosè μελάνθιον τὸ κύπριον pro μέλαν in publicatis codicibus legitur. Quod etiam animaduertit Cornar. qui atramentum & spodium Cyprium vertit. Eius autem illic ad pessum vsus est, vt medicamenti desiccantis, & sine acrimonia aut morsu adstringentis.

Μέλαν Hipp. simpliciter veratrum nigrum significat lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 56 versic. 6 H.387.33.) μέλανι μὲν δαῦκον, ἢ σέσελι, ἢ κύμινον, ἢ ἄνισον, ἢ ἄλλο τι τῶν εὐωδέων μισγέτω. Veratro quidé nigro daucum, aut seseli, aut cuminú, aut anisum, aut aliud quid boni odoris admiscebis. Rursus ibidem (vers. 8. H. ibid. 36.) ἄγει δὲ μέλαν μὲν καλλίω καὶ κρισιμώτερα πεπλίου. πέπλιον δὲ μέλανος μᾶλλον φυσέων καταρρηκτικώτερόν ἐστι. Veratrum autem nigrum tum meliùs, tum ad iudicationem accommodatiùs quàm peplium ventrem soluit. Peplium verò veratro nigro meliùs flatus educit, perrumpere facit. Ibidem autem ἐλλέβορος μέλας dicitur, vt lib. περὶ ἑλκῶν (pag.878.G.879.C.)

Μελασμοὶ sunt Hipp. denigrationes & liuores à frigido contracti, aphorism. 17.& 20.lib.5.& lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag.425. 21.) nigritiem in vlceribus vertit Celsus cap. 1. lib. 2 Sunt & μελάσματα nigrores, & quæ nigricant aut partes corporis ex sanguine effuso nigrefactæ lib.de fract.(pag.547.38.H.760.B.) Sic μελάσματα sanguine extra venas refuso, per contusionem aut reseratos vasorum fines, fieri scribit Gal. lib. de Tumor. præter nat.(pag.356 23) Est & μέλασμα αἰδοίων, nigredo in pudendis, lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 426. 35.) quibus verbis pudendorum vlcera maligna & denigrata denotantur, ad quæ aceti vsum conferre scribit Hippoc. Eadem τὰ μελαινόμενα dici videntur libr. eodem extremo. Μελαινόμενοι δάκτυλοι καὶ οἱ πόδες, digiti & pedes nigrescentes, in Progn.(pag 136.55.H.39.38.) De quibus τὰ μελαινόμενα dicuntur Coac. (pag. 196.E.) vt τὰ μελανθέντα τοῦ σώματος ibid. F.& in Progn. pag. 137. 2.H.39. 45.) partes corporis nigrescentes. Et Prorrh. 2. (pag. 83.C.) μελανθέντες δάκτυλοι τῶν ποδῶν, digiti pedum denigrati & putrilagine corrupti, ita vt decidant. Quod expressit Celsus cap. 7. lib. 2. his verbis. Solent etiam in graui morbo pedes cum digitis vnguibusque nigrescere. Quòd si non est mors consecuta, & reliquum corpus inualuit, pedes tamen decidunt.

Μελάνθιον τὸ ἐκ τῶν πυρῶν, melanthium ex tritico, aut triticeum, quodq; in aruis & tritico nascitur, non verum sed pseudomelanthium dictum intelligi videtur apud Hipp. quo ad suppositirios pessos vtitur lib. 1. περὶ γυναικ. [pag. 619. 48. 621. 4.] & lib. περὶ ἀφόρων [pag. 683. 22.] vbi & febre:

articulorumque tumorem inducere, valde etiam mordax esse scribitur.

Μελεδαίνειν θεραπεύειν significat & ἐπιμελεῖσθαι, curare, curam habere aut agere. Verbum est Ionicum & Hipp. vsurpatum, vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag 598 26.) καὶ δὲ ὕστερον οὕτω μελεδαίνειν. vteros sic curato. Sic μελεδωνοὶ, ἐπιμελούμενοι. θεραπεύοντες, qui curam habet, aut curationem adhibet, exponit Gal apud Hipp. in Exeg. Quibus verbis locum Prorrh. 2. (pag 83. B.) mihi subindicare videtur τῷ ἰητρῷ τῷ μελεδαίνοντι, medico curanti. Rursusque ibidem (pag 85 A.) τὸν μελεδαίνοντα, eum qui curat, aut medicum vocat. Erot. μελεδαίνειν θεραπεύειν exponit & μεριμνᾷν. Quod etiam Ionibus dici annotatur ex Corintho. Μελεδαίνει quoque Hesych. φροντίζει exponit. Est & μελεδαίνεσθαι passiua voce sæpe vsurpatum Hipp. vt lib. περὶ γυν. φύσ. (pag. 239 27.) καὶ κινδυνεύσει ἀποθανεῖν, ἢν μὴ μελεδαίνηται ἐν τάχει. & de vita periclitabitur, nisi breui curetur. Et lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 594. 40.) ἐπὴν δὲ ὁ χρόνος πλείων γένηται, καὶ μὴ μελεδαίνηται. Tempore verò magis progressu si non curetur. Iterumque (ibid. 10.) καὶ ἢν μελεδαίνηται ἐν τούτοις, ὑγιὴς ἔσται. & si hæc curentur, sana euadet. Rursusque (pag. 616. 48.) τὰ δὲ ἕλκεα μὴ μελεδαίνηται. vlcera verò minimè curentur. Iterumque (pag 605. 18) ἢν ἄμυδι μελεδαίνηται, si citò curetur. Libro quoque περὶ ἄρθρων (pag. 675. 51.) καὶ ἢν μὲν ἐν ἀρχῇ μελεδαίνηται. & si quidem per initia curetur. Et rursus lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 594. 45.) καὶ ἢν μὴ μελεδαίνηται, neque curetur. Sic μελεδαινομένη quæ curatur, ibidem (pag. 589. 46.) & (pag. 593. 52 & 616. 55. & (pag 606. 27) Et μελεδαινόμεναι, quæ curantur mulieres, libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 578. 9) & lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 647. 24) Libr. quoque περὶ ἄρθρων μελεδανθῆναι, hoc est curari, sæpe vsurpatur, vt (pag. 675. 27. & (pag. ibid. 40. 676. 16 27. 36. 45) & lib 1. περὶ γυναικ. (pag. 664. 52.) Rursusque libr. 2 περὶ γυναικ. (pag. 657. 21.) ἄτοκοι δὲ πολλαὶ ἐκ ταύτης τῆς νόσου γίνονται, ἢν μὴ μελεδανθῶσι. Multæ autem, nisi curentur, steriles ex hoc morbo euadunt. μελεδανθῶσι tamen leg. malim. Idque iure suspectum videtur, cùm libr. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 565 26.) vbi eadem eo re ista repetuntur, hæc verba desiderentur.

Μελεδώνη cura, solicitudo, vel curatio dicitur Hipp. vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 604. 54.) πλείονος μελεδώνης δέονται, ὅκως μὴ αἱ τὰ ἕλκεα μεγάλα καὶ σαπρὰ γένωνται. maior cura adhibenda erit, ne vlcera magna & putria euadant. Rursusque ibidem (605 11.) καὶ δέονται πολλῆς μελεδώνης & multa cura indigent. Et lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 535. 8.) ἀλλὰ χρεία πολλῆς ἐστι μάλιστα μελεδώνης. Verùm quid maxima curatione opus est. Μελεδών exponitur Gal. apud Hipp. in Exeg. ἡ ἐπιμέλεια, cura & solicitudo, οὐχ ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἡ λύπη, non mœror aut tristitia quemadmodum apud Homerum. Idem quoque Comm in lib. de art. (pag. 588. 35.) μελεδώνας τὰς λύπας poetas vocare scribit, ὡς ἔδουσι τὰ μέλη ἐδίουσι καὶ κατεσθίουσι, quasi membra edant vel consumant. Qua in re nominis notationem secutus videtur, eaque ratione curæ edacea Latinis dicuntur, quòd corrodant & edant. Verùm apud Gal. in Exeg. μελεδώνη pro μελεδών leg. videtur, aut certè par est Gal. apud Hipp. μελεδωνὸς pro μελεδώνας legisse. Erot. quoque μελεδώνας θεραπείας, hoc est curationes exponit apud Hipp. Verùm μελεδώνας aut μελεδωνὸς pro μελεδώνας leg. existimo. Sic μελεδῶνες φροντίδες exponuntur Hesych. Μελεδὴ etiam dicitur Hipp pro μελεδώνη lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 617. 1.) χρὴ δὲ τὴν μελεδὴν ποιεῖσθαι ἐν τάχει. Curationem autem citò adhibere conuenit.

Μελεδωθῆναι Erot. μεριμνῶν, θεραπεῦσαι, hoc est, solicitudinum, curationum exponit. μελεδαίνειν γὰρ λέγεται τὸ μεριμνᾷν καὶ θεραπεύειν. Quæ certè eadem omnino annotantur ex Corintho apud Ionas dici, & à Varino adscribuntur. Ideoque non parum suspenas dici, & à Varino adscribuntur. Ideoque non parum suspectum Erot. codicem mihi reddunt, vt existimem ex Lexicographis aut Glossariis quibusdam decerpta esse, & superiori capiti [μελεδώνας] adscribenda aut velut interpretamentum quoddam assuenda. Neque enim hanc dictionem apud Hipp. me legere memini. Apud Herodot. Euterpe μελεδωνὸς eum cui rei alicuius cura demandata est significat, aut præfectum alicui negotio, qui & μελεδαίνων Vrania vsurpat.

Μελέτη curam, diligentiam, τὴν ἐπιμέλειαν significat Hipp. interdum etiam curationem. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 606. 28.) χρὴ δὲ τὴν μελέτην ἀτρεκέως ποιέεσθαι ἐκείνου τοῦ ἐν τῇ μήτρῃ. Vlcerum verò veteri exactam curationem facere oportet. Vlcerum verò veteri exactam curam adhibere. De quibus etiam ibidem dicitur (pag. 591. 25.) ἢ δέονται ἀκριβοῦς τῆς μελέτης adhibita cura opus erit. Rursus lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 559 15.) & (pag 560. 8.) καὶ δεῖται μελέτης πολλῆς, multa cura aut curatione indiget. Libr. quoque de fract. (pag. 557. 39 H. 756. H.) χρόνου τοσούτου μελέτην, καὶ τοσούτου ἐπιδέσιος. quamuis, nisi rectè procedant, curam omnem totamque vinciendi rationem corrumpere valeant. Vbi Gal μελέτην ἐπιμέλειαν exponit, additque huius loci aliam esse lectionem, χρόνου τοσούτου μελέτη ἢ τοσούτου ἐπιδέσιος οἷά τε διαφθεῖραι, ἢν μὴ ὀρθῶς ποιέηται. Quam fortè lectionem secutus videtur Erot. cùm apud eum μελέτη ἐνέργεια exponitur. Videtur enim omnis actio aut meditatio chirurgica damnari, quæ si negligentius adhibeatur, cætera quoque omnia quæ circa affectum iuxta artem rectè fuerant administrata, labefactare possit. Iterumque ibidem (pag. 465. H. 759. H.) καὶ ὀλίγης πάνυ σπουδῆς ἡ μελέτη Ac neque multum studium aut diligentiam requirunt. Vbi scribit Gal. μελέτην δὲ νῦν εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας εἴρηκε, κατὰ συνήθειαν τὴν Ἰώνων, πολλάκις ἐπὶ τούτου σημαινομένου, ἐν αὐτῇ χρώμενος τῇ προσηγορίᾳ. Constat autem ipsum μελέτην τὴν ἐπιμέλειαν ex Ionum consuetudine dicere, ipsumque sæpius in eo significato hac appellatione vti. Rursus etiam ibidem (pag 571 44. H. 773. B.) μεγάλα γὰρ μελέτην μέγα διαφέρουσι, καὶ φύσιες σωμάτων ἐπὶ πολλὰ πρὸς εὐφορίην. Curationes enim & corporum naturæ, quod ad ferendi lenitatem attinet, longè aliis aliæ præstant. Lib quoque de art (p 625. 35. H. 8 7. F.) καὶ ἢν μὲν αἷμα ἀποπτύῃ κατ' ἀρχάς, τεσσαράκοντα ἡμέρας τὴν μελέτην, καὶ τὴν ἐπίδεσιν ποιέεσθαι χρή. ἢν δὲ μὴ πτύῃ τὸ αἷμα, εἴκοσιν ἡμέρησιν ἀρκέσει ἡ μελέτη. Quòd si ab initio quidem sanguinem expuat, quadraginta diebus circa curationem & deligationem diligentia adhibenda, alioqui ferè viginti dierum curatio abundè est. Hinc μελετᾶν apud Hipp. ἀσκεῖν & ἐπιμελεῖσθαι interdum significat, curare, diligentiam adhibere, exercitationem, meditationem & animi cogitationem adhibere Velut libro primo Epid. (pag. 366. versi. 41. H. 948 F.) μελετᾶν ταῦτα. In his collocanda est opera, hoc est, in hæc artis præcepta tota animi cogitatione incumbendum. Vbi Gal. μελετᾶν ἀντὶ τοῦ ἀσκεῖν positum scribit, aliàs verò sæpe μελέτην τὴν ἐπιμέλειαν Hipp. dici. Iubet enim Hipp. Medicum circa præcipua artis præcepta meditationem adhibere, id idque tota exercitatione anniti, vt commodet, & ne quid offendat. Sic μελετῶ ἀσκῶ, ἐπιμελοῦμαι, exponitur Hesych. & μελέτη ἄσκησις. At libro περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, μελετᾶν curam aut curationem adhibere sæpe significat (vt pag. 548. 4) μετὰ δὲ τὴν κρίσιν τῆς νόσου μελετᾶν post autem morbi iudicationem cura suscipienda. Et (pag. 550. 4) τοῦτον οὕτως ἔχοντα μελετᾶν τοῖσιν αὐτοῖσι φαρμάκοισι καὶ σιτίοισι. hunc ita habentem iisdem medicamentis & cibis curato. Et (pag 553. 3.) καὶ τἄλλα μελετᾶν ὥσπερ καὶ τοὺς πρόσθεν ἰκτερικούς. De reliquo iisdem quibus priores arquatos curato. Et (pag. 554. 31.) τοῦτον οὕτως ἔχοντα μελετᾶν ὧδε hunc ita habentem sic curato. Et (pag. 556. 54.) τοῦτον μάλιστα μὲν κατ' ἀρχὰς βούλεσθαι μελετᾶν. hunc maximè quidem circa initia curare velis. Sic μελετᾶσθαι sæpe, curari, vt (pag 547. 7) καὶ εὐθὺς ἀρξάμενος μελετηθῇ, ac non confestim curatus fuerit, & pag. 549. 53. 551. 8 & (pag 552 31. 556. 10 558. 12.) & μελετώμενος qui curatur (p. 556. 5 11. 45.) atque alias sæpe. Libri verò 1. περὶ γυναικ. (pag. 598. 41.) μελέτη pro exercitatione Veneris sumitur, προθυμίην γὰρ ποιεῖ πολλὴν ἡ μελέτη. Alacritatem enim ita inducit Veneris vsus & exercitatio.

Μέλι κέδρινον, mel Cedrinum dici ut Hipp lib. de Vlceribus (pag. 876 B.) mel quod ex Cedris roris modo defluat & colligatur, cuius magna est copia in Libano monte, vbi cedrus est frequentissima. Idque coriis super terram extensis, & excussis arboribus in ollas & fictilia excipi, melque tosidum & aetium vocari testatur Gal. libr. 3. de alim fac. cap. de melle. Sunt qui mel simpliciter intelligant, & κέδρινον cedriam, cedri lachrymam aut liquorem capiant. Quidam etiam eo nomine mannam apud Hipp. designari contendunt, vt antea scripsimus.

Μελιχρόδης οἶνος vinum dulce & mellei dulcoris aut coloris, vt fuluum & flauum dicitur Hipp. aut melli ammixtum. Sic enim μελιχρόδεα οἶνον Gal. in Exeg. apud Hipp. exponit, οὐ μόνον τὸν ἡδύν, ἀλλὰ καὶ τὸν μέλιτι κεκραμένον non tantùm vinum dulce, verumetiam melle mixtum, ex libr. 1. de Morb. maiore. Legitur tamen apud Hipp. lib. 2. de Morb. passim inscripto (pag. 469. 4.) & οἶνον μελιχρόδεα οἶνον scribitur in omnibus exemplaribus. Apparet autem Galen. μελιχρόδεα legisse, quemadmodum apud Homerum sæpe scribitur, vt Il. ζ. (vers 258.). & Il. μ. (vers. 320.) & Il σ (vers. 545.) Est & μελιχρόδης οἶνος apud Hip. lib. περὶ παθῶν (pag 529. 42.) idem quod μελιχρὸς quod & μελίχρους Hipp. dicitur, vt postea scribemus.

Μελικηρὶς abscessus nomen est, & in tumoribus præter naturam annumeratur, humoremque melli similem continet, vnde etiam nomen sibi vendicat, Gal. lib. de tumor. præter nat. (pag. 355. 31.) & lib. 14. Meth. med. cap. 12. & Paulo cap. 54. lib. 4. & Aetio c. 7. lib. 16. Sic μελικηρίδα in abscessuum genere ex nimia humorũ redũdãtia recẽset Hip. Prorr. 2. (p. 113. C. Alioqui

μελικηρὶς vlceris species est cutim capitis perrodens, quod propriè ἀχὼρ nominatur, μελικηρίδα vocat Aëtius lib. 2. tetrab. 2. cap. 68. Author etiam Medici inter capitis affectus μελικηρίδα reponit (pag. 187. 32) Meliceriam nominat Celsus (si modò vera est scriptura) eamque duplicem describit cap. 28. lib. 5. Est etiam Meliceria eidem saniei vlcerum species quædam capite 26. lib. 5.

Μελίκρητον aqua mulsa est Hippocrati cuius facultas & vsus in morbis acutis definitur, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 74. 47. H. 392. 50.) Sed & μελίκρητον ὑδαρὲς αὐτὶ τοῦ μελικρήτου ὑδαρῆς, sæpe vsurpat Hippocrates, vt lib. 2. de Morb. (pag. 464. 54.) μελίκρητον διδόναι ἐπιπίνειν ὑδαρὲς, aquam mulsam aquosam insuper bibendam exhibere. Rursus ibidem 465. 9. πινέτω τὰ διουρητικὰ καὶ μελίκρητον ὑδαρέα, vrinam cientia ebibat & aquam mulsam dilutam. Iterumque ibidem (pag. 466. 11.) πινέτω δὲ μελίκρητον ὑδαρέα, bibat autem aquam mulsam dilutam.

Μελίχρο͂ος aut μελίχρους & μελιχρὸς οἶνος dicitur Hipp. vinum mellitum, dulce, cuique mel admixtum est. Sic enim μελιηδέα οἶνον μελίχροον dici apud Hipp. ex lib. 1. de Morb. maiore testatur Gal. in Exeg. Qui locus legitur lib. 2. de Morb. passim inscripto (pag. 465. 5.) καὶ ἐπιπινέτω οἶνον μελιχρὸν, & vinum mellitum, aut dulce superbibat (Sic enim illic legitur cùm μελίχροον legisse Gal. constet) Rursus lib. περὶ παθῶν (pag. 526. 39.) καὶ τὸν οἶνον μελιχρὸν παλαιὸν, λευκὸν, ὑδαρέα. & vinum mellitum, vetus, album, aquosum. Iterumque ibidem (pag. 528. 8.) καὶ οἱ μελιχροὶ παλαιοὶ τὴν κοιλίην ὑπάγουσι, & vina mellita antiqua ventrem subducunt. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 640. 52.) in fluore muliebri fuluo, vtitur οἴνῳ λευκῷ μελιχρῷ vino albo mellito & aquoso. Μελίχροον aliàs vocat, lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 540. 37.) οἶνον πινέτω λευκὸν Μενδαῖον μελίχροον. vinum Mendæum bibat album, mellitum. Et libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 616. 25.) οἴνῳ μελιχρόῳ, vino mellito. Vbi certè vinum mellei coloris sumit Cornar. non melleæ dulcedinis, quale est fuluum. κιῤῥὸν ibidem vocat Hipp. & libr. 2. περὶ γυναικ. (pag. 541. 1.) Sic μελιχροὺς ἐρινεάδας, χλωρὰ ἔχοντα μέλιτος καὶ κηροειδοῦς, hoc est, mellei coloris aut citrei poma montana exponuntur Schol. apud Theocrit. Idyl. 5. & ἡδέα, dulcia aut mellita. Et μελίχλωρον etiam Idyl. 10. τὰν ἰσχνὰν καὶ τὸ χλωρὸν μέλιτος, τουτέστι ἀπὸ χλωρὸν, flauam & mellei coloris exponunt. Etsi μελίχλωρον passim legitur apud Theocr. & μελανόχροα ὑπέρυθρα, καὶ οὐ λίαν μέλανα, hoc est, fuscam, non valde nigram illic explicat Scholiastes. Verùm Lucretium lib. 4. μελίχροον vt & Scholiasten legisse apparet, cùm de amatoribus amasiarum vitia extenuantibus scribit.

Nec sua respiciunt miseri mala maxima sæpe.

Nigra μελίχροος immunda & fœtida, ἄκοσμος. Qui certè locus non dubia fide illud Theocr. Idyll. respexisse videtur, vt doctissimè animaduertit Henric. Steph. in suis Annot. Melle autem vino commixto mulsum fiebat, vt docet Dioscor. & ex Massico vino & melle Attico optimum mulsum commendabatur, de quo Martialis,

Tam bene rara suo miscentur cinnama nardo,
Massica Theseis tam bene vina fauis.

Quin & apud Horat. Satyr. 4. libr. 1. serm. Aufidius forti miscebat mella falerno, Mendosé. Et mel vino commisceri docet Plutarchus lib. 4. Sympos. probl. 5. Sunt & μελιχροὶ κυαμοὶ Hipp. fabæ cum melle admixto, fabæ mellitæ, aut melle conditæ, lib. 7. Epid. (pag. 1211. D.) κυάμοισι δὲ χρῆσθαι μελιχροῖσι, fabis verò mellitis vsa. Et rursus ibidem 1212. B. κυάμοισι μελιχροῖσιν ἐχρῆτο. fabis cum melle vtebatur, in anhelosa difficultate spirandi laborante.

Μεμαθηκὸς, εἰωθὸς exponit Erot. apud Hipp. quod est consuetum. καὶ γὰρ ἡ μάθησις (vt scribit) ἔθους ἐστὶν ἄσκησις. Consuetudinis enim exercitatio est disciplina. Sic enim leg. existimo, cùm aliòqui vitiosa sit Erot. scriptio. Eam autem dictionem sæpiùs vsurpat Hipp. vt lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 100. 24. H. 399. 28.) μεμαθήκασι δὲ μακροὶ οἱ πυρετοὶ οὗτοι γίγνεσθαι Consueuerunt autem febres hæ protrahi Et rursus ibidem (pag. 110. 2. H. 404. 16.) τούτοις δὲ χρὴ πίνειν ἔλασσον ὁ μεμαθήκασι, hos autem solito minus bibere oportet. Rursusque lib. περὶ ἱερῆς νούσ. (pag. 276. 12.) ἔνθα ἂν αἱ ὀδύναι μεμαθήκωσι γίνεσθαι, vbi dolores fieri consueuerunt. Qui locus iisdem verbis reperitur libr. περὶ φύσ. ἀνθρώπ. (pag. 24. 6. H. 230. 3.) Eadem quoque notione hæc locutio sæpe ponitur apud Hipp. vt libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 109. 29. H. 403. 38.) πολλάκις γὰρ μεμαθήκασι ταὶ ἐκ κληΐδος ... καὶ βραχίονος ὀδύναι ἀφικνεῖσθαι, καὶ ἐπὶ ὀσφὺν καὶ ἰσχίον Sæpius enim dolores ex scapula & e jugulis flatulentis, & ad lumbos, & ad coxam venire consueuerunt Iterum ibidem (vers. 39. H. ibid. 44) οὐ γὰρ ἐνίοισιν οὐ μεμαθηκόσιν ἀριστᾶν. Nam qui prandere non iuerit. Rursusque ibidem (pag. 120. 25. H. 404. 24.) ἢ εἴ τι ἄλλο ἄλγημα ἦν, μεμαθηκὸς προσέχειν. & si quis alius dolor antea infestare sit solitus lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 12. 6.) ἢν ὅσα αὐτὸν ἃ μεμαθήκει ἅπαξ ἀναλίσκειν. si quantum cibi semel absumi consueuit. Et rursus (vers. 26. H. ibid. 7.) ἀριστᾶν μεμαθηκότος, qui prandere est solitus. Et iterum (vers. 33. H. ibid. 18.) τῷ μεμαθηκότι μονοσιτεῖν, semel tantùm cibum capere assueto. Et (vers. 37. H. ibid. 24.) ὁ δὲ μεμαθηκὼς ἀριστίζεσθαι. prandere consuetus. Sic etiam lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 532. 1.) ἔλασσον ἢ ὡς μεμαθήκει φαγεῖν, & minùs quàm consueuerit edat. Et rursus ibidem (pag. 541. 14.) ἃ μεμαθήκει ἐσθίειν, quæ comedere sit solitus. Et libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 593. 45.) καὶ ἀρχομένης μὲν τῆς νούσου, καθαίρεται τὰς ἡμέρας ἃς μεμαθήκει, οὐ πλέονας. initio quidem morbi, dies quibus consueuit, nec plures, purgatur. Et (pag. 597. 10.) ὁμιλείτω χρῆσθαι πρὸ τῶν ἡμερέων, ὡς μεμαθήκει τὰ ἐπιμήνια γίνεσθαι. Vomitionibus vtatur ante eos dies quibus menstrua fieri consueuerant. Et (pag. 912. 36.) ἵν' ἢν μάθῃ ὁ σπλὴν ἕλκειν ἐς ἑωυτὸν. vbi lien ad sese trahere consueuerit. Rursusque lib. 2. (pag. 646. 40.) πρότερον ἢ ὕστερον τοῦ μεμαθηκότος, prius aut posterius solito. Eadem etiam notione μάθησις τὸ σύνηθες quod est consuetum aut solitum significat Hipp. plebeia & vulgari locutione. Vulgus enim se non didicisse dicit, pro non consuesse. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 593. 8.) ὅταν κενεαγγήσῃ καὶ ταλαιπωρήσῃ πλείονα τῆς μαθήσιος. vbi euacuata fuerit, aut plus solito laborarit. Quod ibidem (591. 50.) de menstruis dicitur, ἢν πλείονας ἡμέρας τοῦ συνήθεος φοιτᾷ, si pluribus quàm consueuerint diebus decurrant. vbi Regia exemplaria manuscripta pro συνήθεος μαθήσιος legunt, quemadmodum etiã scribitur (p. 248. 28. 6. 2. 49.) καὶ ἢν πλεῖον τῆς μαθήσιος φάγῃ, vbi plus solito comederit.

Μεμιασμένον μεμολυσμένον, hoc est fœdatum, inquinatum exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, velut etiam apud Homerum. Quibus sanè verbis mihi videtur locus lib. de sacro morbo subindicari. (pag. 303. 31.) ἀλλ' οὖν ἢν τυγχάνῃ ὑπὸ ἑτέρου μεμιασμένον, ἤ τι πεπονθὸς. Verùm etiamsi contingat ab alio inquinari, aut aliquid pati. vbi etiam μιαίνεσθαι & μίασμα, de corporis inquinamentis, quibus expiantur homines & purgantur, sæpe ponuntur, vt ibidem (vers. 40.) καθαίρουσι γὰρ τοὺς ἐχομένους τῇ νούσῳ αἵματι, καὶ τοῖσιν ἄλλοισι τοῖσι μιάσμασιν ἔχοντας. Expiant enim morbo correptos sanguine, & aliis inquinamentis detentos, aut sceleribus contaminatos. Et (v. 30.) οὐ μέντοι ἔγωγε ἀξιῶ ὑπὸ θεοῦ ἀνθρώπου σῶμα μιαίνεσθαι. Non tamen existimo hominis corpus à Deo coinquinari, fœdari Et (v. 33.) ἐθέλοι ἂν ὑπὸ τοῦ θεοῦ καθαίρεσθαι καὶ ἁγνίζεσθαι μᾶλλον ἢ μιαίνεσθαι. Velit potiùs à deo expiari & purificari, quàm inquinari. Sic ibidem (v. 38.) μιαινόμενος, conspurcari, contaminari & coinquinari. Certum autem est μιαίνεσθαι ea notione crebro Homero vsurpari. At μεμιασμένον ab Erot. expositum apud Hipp. λοιμῶδες γεγονὸς, pestilentia infectum, aut pestilens effectum, huic certè loco parum conuenire mihi videtur: existimoque locum libri περὶ φυσῶν ab Erot. subindicari (p. 297. 8. 9) ὅταν οὖν [πνεῦμα] ἢ πλεῖον, ἢ ἔλασσον, ἢ ἀθροώτερον, ἢ μεμιασμένοισι νοσηροῖσι μιάσμασιν ἐς τὸ σῶμα ἐσέλθῃ, vbi is [spiritus] aut copiosior, aut parcior, aut cumulatior, aut inquinamentis morbidis infectus, corpus subierit, h. e. pestilentia corruptus, aut pestilens effectus. Sic enim νοσηρὰ μιάσματα πολεμίας τῇ φύσει vocat Hipp. in his quæ adiecta sunt lib. de natura hum. (p. 20. 23. H. 229. 2) [Greek illegible] exponit Gal. hoc est, expirationem totius substantiæ proprietate potius, quàm simplici qualitate corpori infestam. Et postea (pag. 297. 28) quoque huiusmodi μιάσματα, ἃ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει πολέμια ἐστὶν hominum naturæ inimica, vocantur. Apud Hesych. quoque μεμιασμένα μεμολυσμένα & μεμιγμένα exponuntur, hoc est, fœdata, inquinata & permixta.

Μεμωλυσμένους quidam τοὺς κατεψυγμένους, hoc est, perfrigeratos, nonnulli etiam τοὺς ἐσκιῤῥωμένους καὶ λιθώδεις, hoc est induratos & lapideos esse existimarunt apud Hipp vt scribit Gal in Exe.

Μεμήρυκεν etiam Gal. συνείλησεν, hoc est, conuoluit, exponit in Exeg. apud Hipp. ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων, à lanis quæ dum deducuntur aut nentur, in glomum conuoluuntur. Est autem μηρύειν stamen deducere & nere, ὑφαίνειν & κλώθειν exponitur & συνάγειν, quod & μηρύσασθαι ex Hesiodo dici annotatur. Sic & μήρυμα νῆμα dicitur filum seu stamen nendo deductum & in glomum aut licium glomeratum, pro quo μήρυγμα τὸ ἐκπεπτωκὸς exponitur Hesyc. & μηρυομένα ἐκπεπτωκότα. Quare non dubium est vitiatam esse Exeg. lectionem & μεμήρυκε legendum & μηρυομένων ἐρίων, ac post μελικηρὶς in serie alphabetica collocandum, vt fecit Cornar. Etsi μεμαρυκεν legitur lib. περὶ ἱερῆς νούσ. (p. 279. 22.) διακρίνας φλέβας μεμήρυκεν pro μεμήρυκεν. ægrè discretas venas conuoluit, deduxit.

Μεμοιρημένη vide in μέμορε postea.

Μενδήσιον μύρον vnguentum Mendesium, quo vtitur Archig. apud Gal. lib.

Gal. lib. 2. Com phar. κτ᾽ τόπ. (p. 183. 17.) in capitis dolore ex ebrietate. vbi etiam μενδήσιος οἶνος, vinum Mendesium commemoratur, vt Hipp. quoque libr. περὶ τῶν γυναικ. παθῶν (pag. 539. 18.)

Μένος, vim, vehementiam aut robur significat, vt τὸ οἴνου μένος, vini vis ac potentia, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 81. 46. H. 394. 51.) ἅπτεται γὰρ ἧσσον τὸ ἀπὸ τοῦ οἴνου μένος αὐτέου τῆς κεφαλῆς καὶ γνώμης. Hac enim ratione vini vis minus caput & mentem tentauerit. Est autem dictio poëtica Homeroque admodum familiaris.

Μεντάγρα ex Lichenum genere Latinè vsurpatum vocabulum (vt scribit Plinius) & ex dictione Græca & Latina compositum. Cùm enim Lichenes Tiberij Claudij Cæsaris principatu nouus & grauissimus morbus censerentur, quoniam à mento ferè oriebantur, ioculari primùm lasciuia (vt est procax natura multorum in alienis miserijs) mox & vsurpato vocabulo, mentagram appellauere, occupantem in multis totos vtique vultus, oculis tantùm immunibus, descendentem verò in colla, pectusque ac manus, fœdo cutis furfure. Plin. lib. 26. cap. 1. Mentagram autem esse ex Lichenum genere satis ostendit quod scribit Gal. lib. 5. κτ᾽ τόπ. (p. 127. 44.) in Ecdorio Lichenũ Pamphili. Etsi apud Gal. μαλτάγρας sæpius pro μεντάγρας vitiosè scribitur, vt patet ex Aëtio, qui Tetrab. 2. lib. 4. cap. 16. Pamphili Ecdorium etiam illud repereos, eo se visum & plurimùm profecisse scribit, ἐπιχρανάμενος ἐν πολλοῖς τῶν μεντάγρας λεγομένων, ὃ ἐστιν ἄγριος λειχήν. Qua etiam dictione iterum ibidem vtitur Aëtius in alio Ecdorio.

Μεσηγὺ ἐν μέσῳ, quod est in medio, exponit Erot. apud Hippoc. Verùm μεσηγὺ legitur passim & μεσσηγὺ, vt apud Homer. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 81. 48. H. 394. 34.) μεσηγὺ μέν τοι ἐξυμάλλεται καὶ πολλαπρόσω. Et lib. de art. (pag. 654. 10. H. 833. A.) εἶτα διδόντα τὸν πῆχυν μεσηγὺ τοῦ ἀσκίου καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροῦ ὀξέως στηρίζειν. deinde cubitum inter caput femoris elapsum & interfœmineum medium collocare debet. Et ibidem (v. 19. H. ib.) ἐνείρας τὸν πῆχυν μεσηγὺ τῶν μηρῶν. cubitum inter femora insertum. Rursus ibidem (pag. 655. 21. H. ib. H.) ἀλλὰ μεσηγὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ ἀσκίου. sed inter caput femoris & interfœmineum. Et rursus ibidem (pag. 598. 13. H. 791. G.) κατὰ δὲ τὸ μεσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων, iuxta medias autem scapulas. Atque aliàs sæpe μεσηγὺ non μεσηγὺ apud Hipp. legitur.

Μεσόκωλα dictum Hipp. scribit Gal. in Exeg. ὡς εἰ καὶ μεσόκωλον, quasi medium quiddam diceret. Verùm illud μεσόκωλα & μεσόκολον non parum suspecta sunt, tum quòd nusquam apud Hipp. reperias, tum quod exemplaria quædam Galeni, μεσόκωλον, ὡς εἰ καὶ μεσεντέριον ἔλεγεν, scribunt. Quæ neque tamen germana videtur lectio, sed ex qua certè veram coniecturam elicere queas. Nam & scribendum & legendum existimo, μεσοκώλια. ὡς εἰ καὶ μεσεντέριον ἔλεγεν, vt sit μεσοκόλιον, ac si μεσεντέριον diceret. Quibus sanè verbis hanc dictionem μεσοκόλιον ex aphor. 6. sect. 4. lib. 6. Epid. non aliter quàm in Commentario illius sententiæ explicat. Illic enim ἐκ τῶν μεσοκώλων ὡς εἰ ἐκ μεσεντερίων εἰρῆκε, scribit. Quòd velit Hipp. censuisse hominis intestina crassiora (quæ illic κῶλα dicuntur) ex mesocolis dependére, quasi mesenteriis dixerit, hoc est medianis quibusdam membranis ac velut interstitiis, quæ μεσόκωλα dicuntur. Nam μεσεντέριον nomen generalius esse scribit Gal. & tam ad tenuia intestina quàm crassa pertinere, & corpus illud membranosum crassum intestina connectens indicare. μεσόκωλον verò nomen ἰδιαίτερον esse, & ad crassiora tantùm intestina spectare; velut si quis eam mesenterij partem, quæ tenuia intestina connectit, μεσοένυστον vocaret, si vsus ferret, quod tamen μεσάραιον. quasi in medio tenuium intestinorum, aut ventre positum, dici potest, cùm sit ἀραιὰ Hesych. γαστὴρ καὶ λεπτὰ ἔντερα. Et re vera Gal. mesenterium illic bipartitum facit, ex duplici intestinorum differentia, etsi continuum sit, & omnia intestina vna perpetuitate connectens, cuius pars crassiora intestina complectens μεσόκωλα dicuntur. Μεσοκώλιον autem legitur etiam apud Hipp. lib. περὶ ἱερῆς νούσ. (p. 274. 15.) vbi quoque eadem sententia repetitur, vitiosè tamen scripta, vt ex ea patet.

Μεσόδμη dicitur trabs grandior transuersa, quæ ab vna domus parte ad alteram pertinet, aliasque trabes minores sustinet. Dictio est lib. de art. vsurpata (pag. 653. 48. & 51. H. 832. G.) κρεμάσαι χρὴ τὸν ἄνθρωπον τῶν ποδῶν πρὸς μεσόδμην δεσμῷ ἰσχυρῷ, μαλθακῷ δὲ καὶ πλάτος ἔχοντι. Homo pedibus ex transuersa mediæ domus trabe, vinculo valido, molli tamen & lato, suspendatur. Et rursus, χρὴ δὲ καὶ ἐπάνωθεν τῶν γουνάτων περιβεβλῆσθαι, πλάτει ἱμάντι καὶ μαλθακῷ ἀνατείνοντι ἐς τὴν μεσόδμην. Supra genua quoque insuper lorum latum ac molle, quod ad eandem trabem pertingat, circumdandum. Vbi Gal. μεσόδμην dici scribit τὸ μέγα ξύλον ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τοίχου ἐπὶ τὸν ἕτερον διῆκον, ὅ τι ἐν τοῖς τῶν πανδοχείων οἴκοις τοῖς μεγάλοις ἐν οἷς ἵστανται τὰ κτήνη, καὶ κατ᾽ ἀγροὺς ὁμοίως ἐν ταῖς γεωργικαῖς οἰκίαις, hoc est, tignum magnum transuersum, ab vno domus pariete ad alterum pertingens, quod in magnis diuersoriorum stabulis, nec non in agris, vbi iumenta manent, habetur. At in Exeg. vocum Hipp. μεσόδμη exponitur, ὁ καθ᾽ ἕνα οἶκον εἰς δύο μεμερισμένον διαζεῦγον τὸ δοκῶν ἕρκος, οἷον μεσόδομά τι ὄν. τινὲς δὲ καὶ τὸ ὑπερκείμενον στέγος μεσόδμην καλοῦσι. trabis moles & obstaculum domum duas in partes separantis, velut structura quædam media. Quidam etiam superimpositum tectum ita vocari volunt. Quibus in verbis οἷον μεσόδομά τι lego cum Cornar. aut μεσόδομόν τι ὄν, vt medium quendam murum aut ædificium, vel mediam potiùs structuram intelligas, cùm passim vitiosa sint Exeg. exemplaria. Μεσόδμαι & μεσόδμαι dicuntur Hesych τὰ μεσόξυλα. vel τὰ τῶν δοκῶν διαστήματα, trabium aut postium quædam separationes, ac velut intercolumnia. Est & μεσόδμη in nauibus ὁ ὀπὴ δι᾽ ἧς ὁ ἱστὸς ἐνίσταται. foramen in media naui cui malus inseritur. ἢ τὰ μέσα ξύλα τῆς σχεδίας καὶ τοῦ πλοίου, trabs transuersa pertusa per quam malus demittitur & à qua retinetur, aut ὁ ἱστοδόκη, ἵνα τίθεται ὁ ἱστὸς καὶ κλίνεται. Quam dictionem vsurpat Homer. ὀδυσσ. β. & γ. In domibus & ædificiis μεσόδμαι dicuntur τὰ μεσόστυλα κατ᾽ Ἀρίσταρχον, vt scribit Varin. καθ᾽ ἑτέρους δὲ τὰ μεταξὺ τῶν δοκῶν. οἱ δὲ τὰ διαφράγματα μεταξὺ τῶν κιόνων.

Μετὰ præpositio plerumque Hipp. ponitur pro μετὰ ταῦτα, deinde, posthæc idque Ionum more, vt scribit Gal. Com. 3. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 84. 15. H. 395. 19.) καὶ γὰρ ἐν τούτῳ τῷ βιβλίῳ καὶ ἐν ἄλλοις Ἱπποκράτης φαίνεται χρώμενος τῷ μετὰ προσθεὶς, κατὰ τὸ τῶν Ἰώνων ἔθος ἐλλειπτικῶς. Nam & in hoc libro & in aliis, Hipp. præpositione μετὰ pro Ionum consuetudine per defectum vti videtur.

Μεταβάλλειν, mutare, immutare, quod μεταλλάσσειν dicitur Hipp. ac præcipuè de victus ratione & temporum commutatione effertur, vt lib. περὶ ἀέρ. ὑδάτ. (pag. 10. 15. & 24. H. 129. 48. 51. 130.) διαιτήματα μεταβάλλειν, victus rationem immutare, & διαιτημάτων μεταβολὴ ibidem (vers. 12. H. 4.) quod μεταβάλλειν interdum simpliciter dixit Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1239. F.) ὁ μετέβαλλεν, de eo qui in victus ratione nihil immutauerat. Sunt & αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων αἱ διαδοχαὶ (vt exponit Gal.) hoc est temporum inuicem commutationes & successiones, aph. 1. lib. 3. quæ etiam μεταλλαγαὶ dicuntur. Μεταβάλλειν etiam ἀντὶ τοῦ μεταβάλλεσθαι apud Hipp. sumi videtur, quemadmodum Budæus ex Arist. adnot. libr. de Morb. sacro (pag. 306. 53.) ὅταν δὲ ἐξαπίνης μετὰ βόρεια πνεύματα νότος μεταβάλῃ. vbi de repente post Aquilonares ventos Auster mutatus fuerit, hoc est flare cœperit, aut tempestatem immutarit. Rursus ibidem (p. H. 308. 29.) καὶ τὸ σῶμα ποιέει αἰσθάνεσθαι καὶ μεταβάλλεσθαι ἐν τῇσι μεταβολῇσι τῶν πνευμάτων. & corpus sentire faciat, & immutetur ex horum ventorum alterationibus.

Μετακέρασμα significat apud Hipp. mediam quandam mixturam aut temperamentum. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 84. 12. H. 395. 19.) καὶ μετακέρασμα πολὺ ἐπιτηδεύειν. multa quoque mediæ mixtionis temperatura paranda. Sic enim vocat variam aquæ tepidæ mixturam, ac multas temperationes, cùm vna exactè sit tepida, altera minus, & tertia adhuc minus; sic paulatim ad frigidam declinando. Neque enim vult ægrum è solio statim ac repente ad frigidam transire, verùm paulatim eam mutationem fieri. Vbi Gal. μετακέρασμα κέρασμα mixtionem ac mixturam simpliciter exponit, additque μετακέρασμα aut μετὰ κέρασμα legi posse eadem notione. Quem sanè locum mihi subindicare videtur Gal. in Exeg. cùm μεταβάσιας ex lib. de rat. vict. in morb. ac. ἡ γλυκυτάτη σύγκρασις, hoc est, lactum temperamentum aut mixturam exponit. Vitiosam enim esse scriptionem illam satis apparet, & pro μετακέρασμα μετακέρασμα aut μετακέρασμα legendum, vt habent omnia exemplaria lib. de rat. vict. in morb. ac. Est autem μετάκερας Hesych. τὸ εὔκρατον ὕδωρ, ἢ χλιαρὸν, aqua temperata aut tepida, qualia sumitur apud Hipp. etsi vitiosè μετακέρας apud Hesych. scribitur. Nam μετάκερας, ατος, ex Athen. legendum apparet, qui scribit lib. 2. Ἀθηναῖοι δὲ μετάκερας καλοῦσι, τὸ χλιαρόν. ὡς Σώφρων Θύρσος, ὑδαρὲς (φησὶ) καὶ μετάκερας. Et lib. 3. idem ferè repetens, & ex Alexide in Locris, αἱ δὲ παῖδες παρέχουσιν, ἡ μὲν τὸ θερμὸν, ἡ δ᾽ ἑτέρα μετάκερας. Et ibidem ex quodam poëta. αἰσθάνομαι ὕδωρ ἔγχεον θερμὸν, ἄλλος μετάκερας. Vbi ὕδωρ μετάκερας, aquam temperatam & medij temperamenti significat, hoc est, ex frigida & calida mixtam & tepidam, aut lactei teporis ac temperamenti, vt sumit Gal. Sic etiam μετακέρασμα medium quoddam calidi & frigidi temperamentum dicitur Plutar. lib. περὶ πρώτου ψυχροῦ, ὅτι θερμὸν ὡς αὐτὸς, οὐ ψυχρὸν ἀλλὰ ψυχροῦ καὶ

X 4

... τὸ μεταξὺ ψύχεος καὶ θάλπεος, neque calidus ipse, neque frigidus, sed frigoris & caloris medium quoddam temperamentum & communio.

Μεταπτώσιες τῶν ὀμμάτων, pupillarum dimotiones, emotiones, transmotiones, Prorrh. 2. (p. 102 F)

Μετάπτωσις plærumque de morbo dicitur qui in aliam transmutatur speciem, quando priore cessante morbo alter superuenit, aut prior morbus in alium degenerat, velut pleuritis in peripneumoniam transmutatur, aphorism. 11. lib. 7. Interdum etiam de humorum transfluxu & transpositu effertur, vbi locum subinde commutant, vt Prorrh. (pag. 194. vers. 4. H. 74. B.) ἐκ νώτου ἐρεύγεται πυκνὰ ἰχῶρας μεταπίπτοντα, ex dorso crebri humores subinde locum commutantes. Sic de symptomatum in contraria permutatione, in Prorrh. (pag. 84. 1. H. 70. F.) ὀξέα ἐπ' ἀμφότερα ταχέως μεταπίπτοντα, celeres summutatum corporis in vtraque extrema permutationes. Et rursus ibid. (pag. 174. 39. H. 68. B) ἐν τοῖσι φρενιτικοῖσιν ἐν ἀρχῇ τὸ ἠπιώτερον, πυκνὰ δὲ μεταπίπτον, κακόν. In phreniticis initio moderatum esse, crebrò verò permutari, malum est. Rursus quoque ibidem (pag. 178. 11. H. 69. E) αἱ ἐν φρενίτισι πυκναὶ μεταπτώσιες. crebræ in phreniticis transmutationes. Quod certè ex humorum transfluxu ac transmutatione contingit, qui sua qualitate varia adferunt symptomata, variasque gignunt permutationes, μεταῤῥύσεις vocat Gal.

Μετάρσιος ὑφαιὰ, sublime eleuatum apud Hipp Erot. nimirum locum lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 647. 16.) subindicans. καὶ ἡ ἀναπνοὴ μετάρσιος. & respiratio sublimis insit. Est & μετάρσια πρόσωπα, facies eleuata tumida in tumorem sublata & inflata, lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 6,8. 21.) in nimio sanguinis fluxu χροιὴ ἐρυθρὴ & τὸ πρόσωπον μετάρσιον color aquæ modo exalbidus, & facies in tumorem sublata. Quod explicans Erot. scribit: μετάρσιον δὲ κυρίως μὲν τὸ ὑψηλὸν λέγεται καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ ἐπηρμένον εἰς ὄγκον ὠνόμασεν. μετάρσιον propriè quidem sublime aut elatum dicitur, per abusionem verò, quod in tumorem sublatum est nominauit. Sic lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 617. 27.) μετάρσιος ἡ κλίνη lectus sublimis aut elatus dicitur, ὀρθὴ, hoc est, rectum vocat lib. περὶ τῶν νούσων (p. 26. 30.)

Μετάστασις vide antea in μεθίστασθαι.

Μετασυγκριτικὰ medicamenta dicuntur quæ ex alto attrahere ac meatorum statum transmutare possunt. Sic enim μετασυγκριτικὴν δύναμιν in Thapsia exponit Dioscorid. cap. 157. lib. 4. vim ex alto extractoriam vocant: ὅπου τι δεῖ ἐκ βάθους ἑλκύσαι, ἢ μετασυγκρῖναι, hoc est, vbi ex imo aliquid euocandum est, aut meatuum laxitas alio transferenda est. Gal. cap. 25. libr. de simplic. med. hoc nomen Methodicorum sectæ attribuit, neque huic satis conuenire scribit, ijsque μετασυγκριτικὰ medicamenta dici quæ meatuum corporum statum transmutant, quibus ad diutina fluxione vexatos vtebantur, idque est μετασυγκρῖναι, & effectum μετασύγκρισιν. Μετασυγκριτικὴν autem facultatem habent præter medicamenta, plurima alia, vt varia gestationum genera, deambulationes, vocis exercitia, vnctiones, cucurbitæ, dropaces, insolatus, frictiones, psilothra, smegmata, sinapismi, vomitus ex raphanis, vires reficiens victus, balnea, vinum, varius cibus, vt scribit Paulus libr. 3. cap. 72. Est & μετασυγκριτικὴ θεραπεία metasyncritica curatio à Methodicis appellata, quæ in inueteratis affectionibus adhibebatur, cùm nihil proficerent reliqua auxilia, vt scribit Gal. lib. 2. Compos. pharm. κατὰ γένη (pag. 183. v. 8. Eaque se vti fatetur in intemperie partium frigida & humida, quæ per se inest, aut propter humorum frigiditatem. Sic Metasyncritica medicamenta veteres appellarunt, quæ videlicet exuccas, aridas & prope extinctas partes pristinæ naturæ reddunt, & (vt loquitur Aurel.) recorporant. Idem quoque μετασυγκριτικὴν recorporandi virtutem vocat cap. 4. lib. 3. Acut. & μετασύγκρισιν corporis nouationem, cap. 9. lib. 2. μετασύγκρισιν Celsus ἀνατρέψαι dicere videtur, vbi summam cutem relaxari, euocarique corruptum humorem & habitum corporis mutari expedit, cap. 17. lib. 1.

Μετεξέτεροι apud Hipp ἔνιοι alij, exponit Bacchius, vt scribit Erot. Verùm idem ἔνιοι melius esse scribit, quod est, nonnulli aut quidam, quemadmodum ex Herodoto lib. 2. adducit, τὴν ζειὰν μετεξέτεροι καλέουσι, zeam nonnulli vocant. Est autem Ionibus frequens dictio & ex Herodoto annotata. Ex Corintho quoque adscribitur μετεξέτεροι pro ἔνιοι Ionibus dici. Et ex Lexico Herodoti μετεξέτεροι, τινές. Hesych. quoque μετεξέτεροι exponitur, ἔνιοι ἢ ἕτεροι, quod quidam aut nonnulli dicimus. Vsurpatur autem crebrò hæc dictio Hipp. vt lib. de fract. (p. 545. 14. H. 759. E.) ἢν δὲ παχὺ καὶ σκληρὸν ὡς μετεξέτεροι ἔχουσιν. Si verò crassa & dura, velut, quidam habent. Et libr. de art. (p. 624. 42. H. 817. C.) ἐπεὶ δὲ οὐδὲ μετεξέτεροι ...

λίαν τῆς ἐσθῆτος σκέπης magis igitur tales noxias nonnulli contemnunt. Rursus ibidem (pag. 632. v. 48. H. 822. F.) τὸ δὲ ὑποδεδέσθαι μετεξέτεροι τὰς ὑποδέσιας οὐ δύνανται. Ac eorum quidem nonnulli calceum sibi induere nequeunt. Et rursus ibidem (p. 629. 26. H. 819. H.) χωλοῦνται γὰρ μετεξέτεροι μᾶλλον ἢ ἄγαν ἐκθηλυνόμενοι. Visus enim quidam ab effœminatione nimia liberat. Vbi scribit Galenus. ἐστι δὲ παρ' Ἡροδότῳ πολλάκις ἀκοῦσαι, ὅτι παρ' Ἴωσι τὸ μετεξέτεροι, τὸ παρ' ἡμῖν ἐνίοις σημαίνει ... πλεῖστοι. πολλάκις γὰρ αὐτῷ χρῆται, ... τὸ μετεξέτεροι. ... σημαίνει ... τοῦτο δηλοῖ. Ex Herodoto quidem discere licet nihil amplius apud Ionas μετεξέτερον quàm apud nos ἐνίους significare, vt & μετεξέτεροι, qua dictione sæpe vtitur, eaque rursus nihil amplius denotari manifestum est, quàm quòd nobis per ἔνιοι significatur, siquidem etiam nunc per hanc dictionem μετεξέτεροι tale quiddam indicat. Quæ sanè Gal. verba eò lubentius à me adscripta sunt quòd sint nostris in exemplaribus vitiosissimè transcripta. Rursus ibidem (p. 647. 22. H. 829 C.) ἐπιτίθεται δὲ πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ τῶν ἐναίμων μετεξέτερα. Ad talia autem accommodata sunt ex his emplastris alia quæ cruentis vulneribus imponuntur.

Μετέωρος, sublime, sublatum & suspensum dicitur, vt μετέωρα ἀλγήματα dolores sublimes & qui in superficie corporis fiunt, eos qui supra peritonæum fiunt & in externis partibus exponit Gal. illisque opponuntur qui in profundo corporis fiunt, & τὰ οὐ μετέωρα dicuntur, hoc est non sublimes sed alti, quique intra peritonæum fiunt, exponit Gal. Com. ad aphorism. 7. lib. 6. Sic τὰ ὑποχόνδρια μετέωρα sublata præcordia vocat Hipp. aphoris. 64. lib. 4 τὰ ἐμπνευματούμενα, φυσώδεα καὶ ἐπηρμένα, hoc est flatibus distenta & a flatibus in altum subuecta exponit Gal. Interdum verò τὰ εἰς ὕψος, in tumorem eleuata, tumida & inflammata, vt ægri. 8. lib. 1. Epid. Hinc μετεωρισμὸς tumorem in altum sublatum significat, & μετεωρίζεσθαι in tumorem efferri, lib. 5. Epid. (pag. 1153. E.) & Coac. (pag. 220. A.) μετεωριζόμενα κοιλίης οἰδήματα, ventris tumores in altum subuehuntur. Sic μετεωρισθεὶς ὑπὸ φύσης, à flatibus elatus aut subuectus, hoc est distentus & inflatus, lib. 4. Epid. (pag. 1136 C.) μετεωρισμοὶ etiam dicuntur ægrorum exurrectiones, dum exurgendo sese attollunt & resident, In Progn. (p. 36. 17. H. 934.) & Coac. (p. 196 E.) καὶ ἐν τοῖσι μετεωρισμοῖσιν ἐλαφρὸς ἦ, & cùm sese attollit, leuem esse. Vbi Gal. ἐξανιστάμενον exurgentem ægrum exponit.

Μετέωρα πνεύματα καὶ ῥεύματα sunt Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 95. 21. H. 97. 21.) in altum sublati & pendentes humores & spiritus, hoc est suspensi nec dum fixi aut congelati, sed adhuc ad fluxum aut vacuationem habiles ac comparati. ἀλλὰ χρὴ ... μετέωρον ὄντος ... Verùm his prius adhibitis fomentis inter initia vena secanda est, cùm adhuc sublati sunt, qui affligunt humores & spiritus, hoc est nondum fixi, stabiles aut congelati, velut in apoplexis & καταψύξεσι fieri scribit. Huiusmodi humores & spiritus ... δυσκίνητα, euacuationi minimè contumaces exponit ibi Gal. quibus etiam paulò post τὸ πεπηγὸς αἷμα καὶ ἀκίνητον καὶ στάσιμον, h. e. sanguinem fixum, immobilem & stabilem, opponit Hipp. Alioqui μετέωρον πνεῦμα sublimem & elatam respirationem eamque quæ sublato toto corpore & erecto thorace trahitur indicat, vt postea scribemus. Neque absimili notione τὰ μετεωριζόμενα vocantur humores sursum eleuati, exæstuantes & ebullientes, lib. περὶ διαίτης ὑγιειν. (pag. 15. 23. H. 338. 35.) cùm æstate τὰ μετεωριζόμενα ... suadet, humores eleuatos & in altum sublatos per purgationem infra educere. Libro etiam περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 16 2.) non longè ab hac translatione τὰ μετέωρα dicuntur humores corporis quasi penduli aut suspensi, cùm synceri sunt in corpore, necdum cæteris mixti aut temperati sedati sunt aut compositi, sed suis qualitatibus præpollent, nec dum aliorum temperatione sunt ... neque consistunt, verùm adhuc feruent & exæstuant ... τὰ μετέωρα ... ἄκρητα ... quamdiu autem hæc eleuata, cruda & intemperata fuerint. Hanc humorum eleuationem exaltationem Chymici appellare videntur. Huicque τὸ ... paulò post ibidem opponi videtur, quod est deiectum & prostratum esse, hoc est, compositum sedatum, quod humorum concoctione fit & temperatione. Tropicè etiam antiquis μετέωρος nuncupatur animi pendulus, qui est animo suspenso & incerto, aut in expectatione, necdum aliquid certi statuit. Quem in sensum scripsit Gal. Com. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 116. 10.) ... ὑπὸ τῆς ...

λαιῶν μετέωρον. Aut igitur oratio in qua affectus ostendebatur exempta est, aut qui ista scripsit oblivione tenebatur, videturque ei similis quem antiqui μετέωρον, hoc est animi pendulum appellant. Significat autem incerto adhuc animo esse scriptorem, qui affectum nondum expresserit, in quo medicamento sit opus aut elleboro vtendum animique dubium an hunc postea adscripturus sit, aut velut oblitum an antea scripserit. Sic μετέωρα πράγματα sunt res quarum euentus expectatur, & in expectatione esse dicuntur, translatione ducta ab his qui in aëre penduli hærent, aut his qui in alto nauigant & altum capessunt, Hi enim μετέωροι dicuntur, cùm valde in incerto nauigent.

Μετώπιον est vnguenti genus quoddam in Ægypto (vt scribit Dioscor. cap. 72. lib. 1.) quod Hipp. αἰγύπτιον μύρον vocatur, vt scribit Gal. in Exeg. Erot verò αἰγύπτιον μύρον apud Hipp. dici contendit τὸ ἀπὸ σμύρνης dictum, quod calefacit, quibusdam etiam Malabathrinum, aliis Mendesium, quod & oleum Ægyptium dici lib. 2. περὶ γυναικ. asserit. Gal. verò in Exeg. αἰγύπτιον μύρον λευκὸν Mendesium dici scribit. Αἰγύπτιον μύρον ἐκ σκευάζεσθαι ἐκ τῶν κεραμίων, καὶ ἐκ σμύρνης, καὶ ἐξ ἄλλων confici scribit Theophr. lib. περὶ ὀσμῶν. Ita vt μετώπιον idem quod νέτωπον apud Hipp. significare videatur, cuius crebra fit mentio in tota γυναικείων πραγματείᾳ & lib. περὶ ἐπικυήσιος, vt νέτωπον aut νετώπιον pro μετώπιον poni existimetur. Scribit enim Hesych. νέτωπον ὁ νετώπιον μύρον συντιθέμενον ἐκ πολλῶν μιγμάτων. τὸ δὲ νετώπιον, fortè pro μετώπιον. Sic μέτωπον apud Hipp. libro de loc. in homine pro μετώπιον aut νετώπιον poni certum est, cùm scribit (pag. 411. 4 τὸ ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐχεσθέν φάρμακον θερμὸν φύσει χλιαρὸν ποιήσαντα δεῖ τῷ μετώπῳ ἐγχεῖν. Et verò quem dolor affligit medicamentum natura calidum tepefactum & Metopio subactum infundendum. Illic enim νετώπιον aut μετώπιον legendum, cùm medicamentum aut vnguentum calidum ad auris fluxionem cum dolore adhibeatur, vt & lib. 5. Epid νέτωπον ad surditatem (pag. 1157. B) Μετώπιον autem dicitur vnguentum Ægyptium propter galbani mistionem (vt scribit Dioscor.) quod signum in quo galbanum enascitur Metopium vocant. Sumitur & μετώπιον pro oleo amygdalino quibusdam, quemadmodum sumit Caluus lib. de loc. in homine, etsi illic νετώπιον vt & Cornar. legisse videtur. Quod autem μετώπιον pro μέτωπον ex Hipp. lib. περὶ ἐπικυήσιος ascriptum annotant nonnulli, ibi certè νέτωπον legitur & pro vnguento sumitur, vt p. 265 49. 266. 54. & p. 265. 44.

Μέτωπον frons dicitur, pars capitis supra oculos sita & ad tempora vsque protensa. Inde μετώπου συναγωγὴ frons contracta, corrugata, caperata, phreniticis prænuncia, in Coac. (pag. 152. D.) Hinc quoque μετωπιαῖος ἱδρὼς frontis sudor vocatur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 663. 22) qua forma προμετωπίδιον appellatur frontale, & id quo equorum frontes ornantur.

Μεύσεν μασσᾶσθαι, ἐσθίειν, quod est mandere aut manducare, edere exponit Gal. in Exeg. vocum Hipp. Verùm hæc lectio non parum de tuendo mihi suspecta est, tum quòd extra seriem alphabeticam minimè suo loco sit posita, tum etiam quòd in multis exemplaribus variè scribitur. μεύειν enim quædam scribunt, nonnulla etiam μεύσεν, plurima verò μεύσαι, & Hesych. μύειν ἐσθίειν exponit. Quod necdum tamen apud Hipp. me legere memini.

Μήκων papauer, tum herbam, tum semen significat. Verùm Hipp. interpretes μήκωνα interdum papauer, interdum etiam peplum sumunt, quòd πέπλος μήκων ἀφρώδης dicatur Gal. & Dioscor. cap. 168. lib. 4. Sic in fine lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 117. 8. H. 407. 7.) ῥοφήματα δὲ μήκωνος τῆς λευκῆς ὑποτρίψας ὅσον ὀξυβάφου. Sorbitiones sumat peplum album tritum acetabuli parui mensura. Et lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 580. 26.) μήκωνος λευκῆς ὅσον πεμπτημόριον ἡμιχοινίκου, pepli albi quintam dimidiæ chœnicis partem. Rursus ibid. (p. 581. 20.) μήκωνα φρύξας ponit, peplum tostum, pro quo lib. 2. περὶ γυναικ. eadem in re μήκωνα λευκὴν scribit (p. 657. 50.) sed Corn. μήκωνα λευκὴν, peplum album legit, quemadmodum lib. 1. (p. 614. 53.) μήκωνα λευκὴν, peplum album exhibet Hipp. Rursus lib. 2. περὶ γυν. in fluore albo muliebri μήκωνα λευκὴν πιπίσκειν suadet, peplum album bibere (p. 641. 39.) & ibid (p. 639. 55.) μήκωνος καρπὸν in fluore muliebri rubro pepli semen cum polenta cribratum exhibet. Et rursus ibid. (pag. 645. 13.) μήκωνα τρίψας ὕδατος κυάθοις τρισὶ διδοῦ πίνειν. peplum tritum tribus aquæ cyathis maceratum propinato. Et ibid. (p. 643. 29.) μήκωνος τὸ κέλυφος, pepli corticem propinat. Et rursus ibid. (pag. 667. 35.) μήκωνα πλήρεα, peplum plenum. Lib. etiam περὶ γυν. φύσ. (pag. 576. 52.) τοῦ μηκωνίου πίνειν dicitur pro pepli aut meconij succo potu exhibito, quod eadem in re etiam repetitur lib. 1. περὶ γυν. (p. 611. 47.) Et lib. περὶ γυν. φύσ. (p. 577. 53.) τοῦ μήκωνος τοῦ λευκοῦ, pepli albi succum, pro quo μήκωνα λευκὴν eadem in re scribitur lib. 2. περὶ γυν. (p. 647 11.) Quibus in locis quidam papaueris succum aut semen sumunt, peplum tamen intelligere certè præstat. At μήκωνος ὀπὸς papaueris succus dicitur interpretibus lib. 2. περὶ γυν. (p. 670. 24. 27.) ὑπνωτικὸν μηκώνιον somnifer papaueris succus, & ἡ μέλαινα μήκων καὶ ἡ λευκή, li. 2. περὶ διαίτης (p. 357. 34.)

Μηκώνιον verò exponit Gal in Exeg. apud Hipp τὸν πέπλον καλούμενον ὃν καὶ μηκωνίτην ὀνομάζει peplum vocatum, quem & meconitem vocat. Μηκώνιον hydropicis ad educendas aquas exhibet Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 117. 25. & 32. 407. 30. 36) & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p 575. 18.) in deturbanda bile & pituita. Et lib. de fistulis (p. 887. F.) ad vacuandam pituitam μηκώνιον λευκὸν potu exhibet. Quo nomine peplos intelligitur, eamque in rem antiquis vsurpabatur. Etsi ea dictione quidam papauer spumeum & ἀφρώδες intelligi velint, quòd peplos Plinio li. 27. cap. 12. meconium aphrodes dicatur ex Dioscor. Quo nomine & μήκωνα ἀφρώδη, & μηκωνοειδῆ ab Aëtio dici, in potuque contra viperas commendari scribunt. Quod autem μηκώνιον μηκωνίτην ab Hipp. vocari asserit Gal. existimo locum li. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 535. 33.) ab eo subindicari, cum in pulmonis erysipelate ventrem purgat τῷ τοῦ πεπλίου, καὶ τῇ μηκωνίδι, καὶ τῷ κόκκῳ τῷ κνιδίῳ, potione ex peplio, peplo, & grano cnidio. Sic enim lego, cùm passim μηκωνίδος legatur, existimoque apud Gal. μηκωνίδα pro μηκωνίτην legendum. Quanquam μηκωνὶς aut μηκωνίτης lactucæ atræ, amaræ & lactentis genus quoddam est, sic dictæ à copia lactis soporiferi, quo somnum inducit non secus quàm μηκώνιον, & papauerea vi quadam est prædita. Cuius meminit Plinius li. 19. cap. 8 & li. 20. cap. 7.

Μηκώνιον etiam dicitur primum illud excrementum quod à pueris recens natis statim emittitur, colore sanguineum, valde nigrum & piceum, vt scribit Aristot. cap. 10. lib. 7. hist. animal. & μηκώνιον mulieribus vocari vult, quod Gaza papauerculum vertit, etsi meconium malim vt Pl. li. 28. cap. 4. Author quoque libelli quòd animal sit quod vtero continetur μηκώνιον vocat (pag. 409. 25) τὸ τε γὰρ μηκώνιον καλεόμενον περὶ ἐντέρων, ἐξ ὅλης τῆς τοῦ ἐμβρύου τροφῆς ἐστιν. Meconium enim dictum cùm excrementum sit, ex toto fœtus nutrimento est. Aëtio etiam cap. 4. serm. 4. Tetrab. 1. τὸ μηκώνιον λεγόμενον scribitur. Moschion cap. 67. excrementum illud puerorum τὸ ῥύπος vocat, quod Interpres Latinus meconium vertit, cum egonium vitiosè legatur. Quò sanè respexisse Hipp. in fine lib. de rat. vict. in morb. ac. vero est simile. cùm scribit: τὸ δὲ ἀπὸ τῶν σηρίων μηκώνιον ξυλλέγων, ξηραίνει καὶ θεραπεύει. At Meconium ex fætoribus collectum recondito ac curato. Quod etiam Plinius ad sterilitatem subdi vult.

Μῆλα τὰ προβάτεια, hoc est ouiculæ exponuntur Gal. in Exeg. apud Hipp. Verùm non parum mihi suspecta est lectio, tum quòd extra seriem alphabeticam ponatur hoc caput, tum quòd variant exemplaria & μῆλα legunt & τὰ προβάτεια. Quam lectionem vt germanam agnoscit Varin. & ex Gal. adscripsit. Significantur autem ea dictione ouillæ carnes, & subindicari mihi videtur locus libri περὶ παθῶν (pag. 518. 55.) ὑγιαίνουσι δὲ ἀσθενέσι τὰ μῆλα. Sanis & debilibus carnes ouillæ sunt accommodatæ. Quæ phrasis aliôqui etiam Hipp non est insolens. Sic li. 2. de Morb. (p. 477. 55.) σιτίοισι δὲ χρήσθω, ἢν μὲν οἱ πυρετοὶ ὀξέες ἔχωσι, κρέασι μηλείοισιν ἑφθοῖσι. Cibariis autem vtatur, si quidem febres acutæ tenuerint, carnibus ouillis elixis. Rursus ibidem (pag 478. 54.) σιτίοισι δὲ χρήσθω κρέασι μηλείοισι καὶ ὀρνιθίοισι, Cibariis autem vtendum, carnibus ouillis & auicularum Rursusque ibidem (pag 485. 44.) κρέασι δὲ ὀρνιθείοισι καὶ μηλείοισιν ἑφθοῖσι. Carnibus autem auicularum & ouium elixis. Eadem ratione μήλειον στέαρ adeps ouillus vocatur, libro περὶ γυναικ. φύσ. (p. 574. 18) & lib. 2. περὶ γυν. (pag. 671. 5.

Μηλιὰς στυπτηρίη alumen Melinum, hoc est ex Melo insula vna Cycladum aduectum, quod est Ægyptio proximum & optimum, vt scribit Plin cap. 15. lib. 35. & Hippocr. lib. de vlceribus (p. 875. B & 876. D. & pag. 879. F.) Verum μηλιὰς στυπτηρίη aut μηλιάς legendum potius, vt legitur lib. περὶ ἀφόρων (pag. 681. 26.) & μηλιὰς γῆ dicitur Theophr. & Dioscor. quæ & μηλιάς. Quemadmodum etiam legisse Gal. existimo, eoque referendum quod scribitur in Exeg. μηλιάς ἡ ἀπὸ μήλου τῆς νήσου. Etsi exemplaria quædam μηλία legunt, μηλίας etiam quædam perperam pro μηλιάς Alumen autem Melinum probat vt glutinans Celsus c. 2. li. 5. eoque ad vlcera vtitur Galenus ex Charixeno & Archigene lib. 5. κατὰ τόπ. (pag. 193 versic 46.) vbi tamen στυπτηρίας μηλιάς pro μηλιάς vitiosè legitur.

Μήλη specillum significat & instrumentum chirurgicum cuius

varius est in opere chirurgico vsus. Eo nanque vulnera pertentantur & explorantur, aut aliquid in corpore latens deprehenditur, interdum aliquid iungitur & extenditur, interdum extrahitur, finditur, infunditur, immittitur & respergitur, & pro vario munere diuersa sortitur nomina, vt officia. Μήλης communi nomine creberrime vtitur Hippoc. in tota γυναικείων πραγματεία in pertentando aut dilatando vteri osculo, μήλην διαστομωτρίδα ab eodem vocari annotat Gal. & διαστολέα, hoc est specillum diducens aut dilatans exponit. Lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 659 v.8.) τὴν μήλην ἐνθείς, hoc est, immisso specillo, in vteri osculo indurato & occluso, scribitur. Quod eadem in re iisdem verbis repetitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 577.38.) Rursusque ibidem (578.17.) in osculo vteri occluso, καὶ τὴν μήλην ἐνθεῖναι, & specillo immisso. ὑπαλείπτρῳ ἐνθεῖναι eadem in re ibidem dicitur (p.661.32.) Lib. περὶ ἀφόρων (p.679.53.) castorio cum vino specillum oblitum & lana inuolutum in vterum immittit. μήλην ἀμφιπλάσας, etsi ibi μῆλα aut μήλαν legisse videtur Cornar. Rursus ibidem (pag. 681.5.) τῇ μήλῃ ἀνοιγνύειν τὸ στόμα τῶν μητρέων, specillo vteri osculum aperire. Quam ad rem etiam glandibus plumbeis vtitur. Et rursus (pag. 685.39.) medicamento specillum oblinit ea crassitudine vt in vteri osculum immitti possit, τοῦτο περιπλάσσε περὶ μήλην, & hoc circum specillum obducito. Ibidem quoque (686.7.) μήλας διαπύρους specilla ignita in acetum & aquam marinam ad fouendum vterum immittit, non secus ac lib. 2. περὶ γυναικ. μύδρους διαπύρους massas candentes in vrinam intingit ad vteri fotum. Ac rursus (pag. 687.2.) in vterorum callo extirpando iubet ἐσωθεῖν τὴν μήλην, specillum immittere, deinde ἀναστρέφειν ἄνω καὶ κάτω τὴν μήλην ἕως ἂν σφακελίσῃ, specillum sursum ac deorsum conuertere, donec callus promineat. Lib. 7. Epid. (p.1211.G.) in quadam muliere maxillæ & dentes inter se coniuncti sunt ὥστε μὴ μήλην περᾶσαι, specillum vt immitti non possit. Lib. περὶ ἑλκῶν (p.881.G.) καὶ ἢν αἷμα ἀφαιρῇς τὸ αἷμα, τῇ μήλῃ μὴ καρτερῶς πιέζειν. Vbi sanguinem detrahis, specillum non admodum apprimito. Lib. de Cap. Vuln. (pag. 901.H.) εἰ δὲ μή, τῇ μήλῃ σκέπτεσθαι. Quod si oculis non pateat, specillo considerandum est. Et rursus ibid. (p.903.D.) διαρινέειν [illegible] ἐξαιρέοντα τὸ τρύπανον πυκνά, καὶ ἄλλως, καὶ τῇ μήλῃ [illegible] ὁδὸν τοῦ πρίονος. terebraque sæpius exempta, tum alia ratione, tum per specillum in ambitu terebræ via consideranda. Vt autem varia specillorum genera, h.e. tenuiora, crassiora & pleniora reperiuntur apud Hipp. ita & sæpe specilla stannea aut plumbea eidem celebrantur præcipueque in vteri malis. Sic lib. 2. περὶ γυναικ. (p.612.13.) in vteri hydrope scribitur, καὶ μήλην ποιησάμενος κασσιτερίνην ἐγκαθιέναι. specillum stanneum paratum immittito. Quod eadem in re dicitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.577.15.) καὶ μήλην ποιησάμενος κασσιτερίνην ἐνθεῖναι. Et lib. περὶ ἀφόρων (p 678.2.) in duro & occluso vteri osculo, ἀνοιγνύειν τὸ στόμα τῶν μητρέων μήλῃ κασσιτερίνῃ ἢ μολυβδίνῃ, osculum aperire specillo stanneo aut plumbeo. Vbi ad vterum plura specilla, aut plumbea, aut stannea apparata esse vult, vt primum tenuiori, deinde paulatim crassioribus vtendum sit. Ibidem quoque μήλην emolliente aliquo medicamento diluto & liquido intinctam esse vult, & τὰς μήλας ὄπισθεν πλατείας, vt specilla auersa aut posteriore parte lata sint præcipit, (vt κοίλας, h.e. caua, lib. περὶ ἐπικυήσιος) & longis lignis adaptata, ibique τὴν μήλην sæpius vsurpat. Quæ iisdem verbis repetuntur lib. περὶ ἐπικυήσιος (p 264 18.) Sic quoque lib. περὶ ἀφόρων (p.679.26.) vterum diducit μολυβδίνοις ἐλλυχνίοις, penicillis plumbeis in longitudinem octo digitorum ductis & fabricatis. Quinque autem parari vult, vt primum sit tenuius, alterum crassius, & reliqua deinceps crassiora. lib. περὶ αἱμορροΐδων (p. 891.G.) ferramenta septem octóue parari iubet extrema parte recurua, σπιθαμιαῖα τὸ μέγεθος, παχὺ δὲ ὅσον μήλης παχέης, h.e. quæ magnitudine palmum, & crassitudine specillum crassum exæquent, Lib. de fistulis (p.885.B.) μήλην κασσιτερίνην ἐπ᾽ ἄκρου τετρημένην specillum stanneum extrema parte perforatum in fistulam immittit, vt in id lini complicati caput inseratur, ibique sæpius τὴν μήλην αὐτὸ τὸ μηλωτίδος vsurpat. Quam enim illic μήλην adhibet Hipp. Paulus ἀμφίσμιλον & μηλωτίδα cap. 78. lib. 6. & author Isag. (389. 29. &c.) vocat. Et rursus ibidem (v.15.) in fistulam ἄνθος χαλκοῦ ἐπὶ [illegible] τῇ μήλῃ, hoc est, copiosum æris vsti florem per specillum immittit, pro τῷ μηλωτῷ κυαθίσκῳ aut τῇ μήλῃ [illegible], vt mihi legisse videtur Gal. per specillum auersum & specilli concauum. Lib. etiam 2. de Morbis in polypi curatione μήλην αὐτὴν τὴν μηλωτίδα vsurpat, vt (p.472.1.) [illegible] περὶ τὴν μήλην ξηρὸν ὀθόνιον, [illegible]. siccum linamentum specillo inuolutum indito. Ac rursus ibid. v.21. ad eandem curationem μήλην ἐντετμημένην, specillum insectum, fissum, & extrema sui parte in duo capita diuisum adhibet, χήλην ibidem vocat, μήλην δίκρουν κατὰ τὸ ἄκρον ἐντετμημένην ὥσπερ αἱ χηλαί, exponit Gal. specillum bisulcum aut bifidum in summo diuisum ad vngulæ similitudinem. Qua in re Paulus cap. 25. lib. 6. διπυρήνῳ, specillo bicipiti vtitur. Ad id verò respexisse mihi videtur Erot. cùm scribit μήλην ὑπὸ [illegible] τὴν μηλωτίδα. Nam hæc Hipp loca, præcipuè verò lib. de fist. (p 885.B.) disertis verbis innuit. Cùm autem rursus ab eo scribitur, [illegible] μήλην [illegible], αὐτὸ ὑπαλειπτρίῳ πλατεῖ, locus li. 2. περὶ γυναικ. [pag 661 32.] subindicatur, vbi ὑπάλειπτρον vocat, quod eadem in re μήλην lib. περὶ γυν. φύσ. [p. 578 17.] Est autem ὑπάλειπτρον specillum illitorium, aut omne id instrumentum quod ad illinendum est idoneum, velut μήλη, σπαθομήλη, & quæ διπύρηνα vocantur, hoc est specillum latum, velut spatha, aut gladiolus, aut rudicula, & quæ nucleata dicuntur, aut in summo duo habent capitula. vt exponit Gal. Comm. 2. in lib. de artic. [pag 608 v 25.] Illic enim Hipp. ad nasum fractum ὑπάλειπτρον παχὺ adhibet, Paulus lib. 6. cap. 91. τὸ μήλης πυρῆνα, specilli caput nuclearum, Celsus verò specillum subiectum. Rursusque ibidem [pag. 590. v. 55. H. 788. B.] in alæ vstione, ὑπάλειπτρον λεπτὸν, specillum illitorium tenue vsurpatur. Quibus ex locis cuiuis est manifestum ὑπάλειπτρον apud Erot. legendum esse, non ὑπαλειπτὴρ aut ὑπάλειπτον vt passim legitur. ὑπάλειπτρον autem μήλην ὑπαλειπτρίδα vocat lib περὶ ἐπικυήσιος [p. 265. 55.] specillum vnctorium, in vtero purulento. Est igitur μήλη communi notione Hippoc. tum specillum latum, tum tenue, tum etiam specillum auersum, quæ tamen adiunctis inter se distingui vult Gal. Sic enim in Exeg. vocum Hippocratis. μήλην διαστομωτρίδα, τὸν διαστολέα specillum dilatans exponit, & μήλην [illegible], τὴν τραυματικὴν μήλην, specillum vulnerarium, & μήλην ὠτικὴν, τὴν μηλωτίδα, specillum euricularium. Sic μήλῃ πλατείῃ τῇ σπαθομήλῃ h.e. rudicula aut specillo lato, apud eundem exponitur. & μήλης τῷ πλάτει, τῷ κυαθίσκῳ τῆς ὀφθαλμικῆς μήλης, specilli ocularis concauo & cyatho. Quæ certè omnia communem τῆς μήλης notionem aptè mihi distinguere & exponere videntur, non leuem tamen mendi suspicionem inicere, quòd veros fontes vnde ista educantur, nondum eruere licuerit. Lib. de rat. vict. in morb. ac. [p. 117. 39. H. 407. 31.] scribitur remedium ad aquas hydropicorum educendas, μηλαὶ τρεῖς τῷ πλάτει. squamæ æris specilla lata tria, aut specilla auersa tria. His enim verbis mensuræ genus cyathiscum in specilli extremitate cauatum continens designatur, quo vtimur ad ocularia medicamenta. Eumque locum in Exeg. à Gal. adumbrari existimo. Est autem κολονὶς specillum auriculare quo vtimur in aurium doloribus. Istud enim lana obuolutum, medicamento aliquo intinctum, doloribus aurium leniendis & confouendis admouetur initio libro 3. κατὰ τόπ. [pag 188. 9. & 12. Ibidem etiam κολωτρὶς dicitur [p. 196 42. 49. & 51.] Celsus capite 7. libr. 6. specillum auricularium vocat. Scribonius Largus auriscalpium. At τὸν μήλης κυαθίσκον quod est specilli concauum, Celso cap. 28. lib. 5. in Therionatis curatione auersum specillum dicitur, vt auriscalpium auersum Scribonio Largo cap. 227. Sic τὸν μήλης πυρῆνα, specilli nucleus aut caput summum, Celso cap. 21. & 27. lib. 7. etiam auersum specillum dicitur, etsi eidem parum inter se ista distinguuntur. μήλην etiam ad hæmorrhagiam adhibet Gal. lib. 4. κατὰ τόπ. & lib. 2. in sternutatoriis per μήλην in nares aliquid infundit, quæ ῥινεγχύτης vocatur. Hinc autem μήλωσις quæ est specilli demissio aut pertentatio deducitur, & μηλῶσαι, quod est specillo pertentare, aut specillum ad explorandum demittere. Hipp. lib. de fistulis (pag. 886 F.) pro μηλώσας τῇ μήλῃ, specillo antea explorandi causa immisso, aut demisso ante specillo. Et lib. 1. de Morb (pag. 448. 39.) καὶ [illegible] μὴ γνῶναι εἰ τὸ ὀστέον κατέηγε. & specillo in caput demisso non agnoscere num os fractum sit. Sic lib. de fract (pag. 568. 12. H 772. F.) μηλώσιος δὲ πάσης φυλάσσεσθαι χρή, omni autem specilli demissione est abstinendum. Rursus lib. de Cap Vuln. (pag. 901 B.) [illegible] ἐξελέγχειν [illegible] μηλώσιος. [illegible] ἐπὶ τοῦ ἔργου τὸ ἰσχυρόν. Deinde verò ratione & opere circa specillum res est exploranda. Neque enim admoto specillo vitium hoc ossis deprehenditur. Et rursus ibidem [illegible] τοῦ βέλεος ἐξελέγχει μηλώσας. Sed vbi teli vestigium remanet specillo deprehenditur.

Μιλήσιον εἶρος. Lana Milesia celebratur Hippocrati vt mollissima. lib. περὶ ἀφόρων (pag. 30.) [illegible] ἐν εἰρίῳ μιλησίῳ μαλθακῷ. in lana Milesia molli apponito. Rursus lib. περὶ ὄψιος (pag. 688. 46.) lana Milesia in eradenda palpebra ad detergendam saniem vtitur. [illegible] ξύειν βλέφαρα ὀφθαλμοῦ, ξύειν εἰρίῳ μιλησίῳ [illegible], καθαρῷ, [illegible]. Cùm verò oculi palpebras raseris, lana Milesia, crispa, pura, circumfusum [illegible] ra-

dios

dico. Verùm fortè μιλησίῳ legendum ἀπὸ μιλήτου celeberrima Asiæ aut Cariæ vrbe.

Μηλιάδος στυπτηρίας, τῆς ἀπὸ μήλου χαλκίτιδος, ἢ στυπτηρίας, exponit Gal. in Exeg Chalcitidis aut aluminis ex Melo insula, minitum locum lib. de vlceribus (p.877.F.) exprimens, vbi alumen Melinum & quod ex Melo insula vna Cycladum adfertur, quodque Chalcitis dicitur, quia ex lapide fiat, sumi vult Hermolaus Barbarus. Sed nos illic Melini crudi portionem diximus, & Meliam terram, Melinum Latinis dictum, accipi posse nostris in eum locum Annot. abundè probauimus.

Μηλιάδα etiam Gal. in Exeg. ex li. 1. de Morb. minore exponit, ex Melo Insula, quòd illic τὴν μηλιάδα dicat, τὴν ἀπὸ μήλου τῆς νήσου. Verùm non parum mihi locus de mendo suspectus est, neque (vt ingenuè fatear) quinam dicatur liber primus de Morb. minor. apud Hipp. satis adhuc mihi constat.

Μῆνιγξ membrana, propriè eam quæ cerebrum integit significat, & μῆνιγξ ὑμὴν ὁ τῆς κεφαλῆς exponitur Hesych. Lib. tamen περὶ σαρκῶν Hipp. μήνιγγα generaliore quodammodo notione sumit, & venis, stomacho, faucibus, ventri, intestinis, & partibus cauis attribuit, & τῶν χιτώνων differre videtur, quod μῆνιγξ ex tenuiore, siccioreque & solidiore materia fieri, χιτὼν verò crassiore existimetur. Sic cauarum partium exteriorem tunicam & ambientem χιτῶνα, μήνιγγα fieri scribit, cùm quod in circuitu est frigidum glutinositatem acceperit & a calido exustum fuerit, (p.249.26.& 31.) Simili quoque notione postea (v.54) μήνιγγα παχεῖαν, hoc est crassam cerebri membranam, temporis successu χιτῶνα euadere & in tunicam transire scribit.

Μοσυνχάνη exponitur Erot. apud Hipp. ὄνομα γυναικός, mulieris nomen, quod scribitur lib.2. Epid. (p.1009.G) Verùm illic μοσυνχάνην passim legitur, quam etiam lectionem agnoscit Galenus, vt scribemus postea.

Μήστωρ peritus artifex dicitur eamque dictionem vsurpat in Mochl. Hipp. (p.863.G.) Qui locus etsi procul omni dubio corruptus est, eumque quoad eius fieri potuit nostris cum in lib. Annot redintegrauimus: μήστορα tamen ab Hipp. significari satis indicat, quem εὐπαίδευτον καὶ μὴ ἀμαθῆ, hoc est, bene institutum neque imperitum vocat lib. de art. μήστωρ autem exponitur Hesychio βουλευτής, ἐπιστήμων, φρόνιμος, estque dictio Homero frequens, vt cum Hectora vocat μήστωρα φόβοιο, cuius virtute & consilio in fugam hostes vertuntur, ἐμπειρον πολέμου exponit Hesychius. Et Il. ν. (v.93. & 479.) μήστωρας ἀϋτῆς heroas Græcos vocat, hoc est pugnæ peritos, ἐμπείρους μάχης exponit Hesychius. Deducta autem videtur dictio à μῆδω quod βουλεύομαι exponitur Hesych. aut μήδω, quod eidem significat ἐργάζομαι, τεχνάομαι.

Μήτρη, vterus aut matrix, dicitur Hipp. χωρίον ἐν ᾧ ὁ σύλληψις γίνεται, locus in quo conceptus fit, Prorrh.2 (pag.106.E.) Sic autem dicta Aëtio c 1. li.4 tetrab.4. quod ea sit velut à matre omnia animantia oriantur, & (vt scribit Soranus) ὅτι μήτηρ ἐστὶ τῶν ἐξ αὐτῆς γεννωμένων ἐμβρύων, ἢ ὅτι τὰς ἐχούσας αὐτὴν μητέρας ποιεῖ. κατὰ δέ τινας, ὅτι μέτρον ἔχει χρόνου πρός τε κάθαρσιν καὶ ἀποκύησιν. hoc est, quòd mater est fœtuum qui ex ipsa nascuntur, vel quia matres efficit quæ ipsam habent, aut ex quorundam opinione, quòd constitutum habeat tempus ad purgationes & partus. Eadem etiam μητρῷον ὑστέρην vocatur aph.13. sect.5 li.6. Epid. pars vterina. Quemadmodum lib. περὶ φύσ. παιδίου (p. 247.4) μητρῷον significat quod vterinum est & maternum. τοῦτο δὲ ἐὰν ἀεὶ γίνηται ἐν φύσει καὶ ἐν γένει, μητρῷον σφίσιν ἐστίν. Quod ipsum si semper fiat & in natura & in genere, ipsis est vterinum, hoc est natiuum, innatum, à natura allatum & hæreditarium, aut ex vteri vitiosa conformatione procedens. Significat autem mulieribus paucitatem aut copiam purgationis menstruæ innatam esse & congenitam. Μῆτραι interdum τὰ ὕστερα Hipp. dicuntur, quæ Latinis secundæ, vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.584.12.) ἐκβόλιον ἐμβρύου καὶ μητρέων, medicamentum fœtum & secundas eiiciens quod ἐκβόλιον ὑστέρων dicitur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag.624.55.) & eadem in re repetitur. μήτρα etiam exponitur Gal. apud Hipp. in Exeg. κάλυμμα καὶ τῆς διαθέσεως ... ὀνομαζομένη. ἔστι δὲ ὄγκος τις ... operculum ac velut inuolucrum quoddam, quæ ... nuncupatur. Est autem varicosus quidam tumor, testiculo circa verticem incumbens. Verùm μήτρην scribere malim, vt faciunt nonnulli.

Μητρόπολις arx & sedes dicitur, vt lib. περὶ σαρκῶν vulgò inscripto (p.249.49) ὁ ἐγκέφαλος μητρόπολις τοῦ ψυχροῦ καὶ τοῦ κολλώδεος, cerebrum frigidi & glutinosi arx vocatur, & τὸ θερμὸν τοῦ λιπαροῦ μητρόπολις, calidum pinguis arx.

Μιλφώσις seu μίλφωσις, palpebrarum defluuium & glabretum, quod alio nomine μαδάρωσις dicitur Paulo cap. 22. lib. 3. & Actuar li.2. περὶ διαγν. παθῶν cap.7. Μίλφαι etiam vocantur Gal. lib. 4. κατὰ τόπ. (p.207.45) & lib. περὶ συνθέσ. φαρμ. (pag 477.29.) vbi tamen ... vitiosè legunt publicata exemplaria.

Μίλτος minium vocatur & rubrica Plinio cap.7. li.33. Lib de vlceribus (p.881.C.) μίλτον, rubricam ad πυρίκαυστα adhibet Hipp. quæ quòd exsiccet, detergeat, adstringat, leniat & emplastica vi sit prædita, valentissimum est ad igne ambusta remedium, eademque optimè vulneratis emplastris admiscetur. Est verò μίλτος σινωπικὴ celeberrima, quam rubricam sinopicam appellat Vitruuius cap 7 li 7. & minium sinopicum Marcell. Empir. de qua agit Dioscor. cap 111. li.5. μίλτον σινωπίδα vocat Crito apud Gal. li.5. κατὰ τόπ. (p.226. 5. & 7.) in ficosis menti papularum eruptionibus. Μίλτον verò Λημνίαν, quæ & σφραγὶς Λημνία & Λημνία γῆ dicitur, Celsum intelligere per minij glebam in torminum curatione (cap.15.li.4) quidam existimant, & pro rubrica Lemnia aut Armenia sumi. Quam etiam μίλτον Λημνίδα vocat Nicander in Ther. Vitruuius rubricam Lemniam aut minium Lemnium.

Μὶν dictio est enclitica & poëtica & ipsum aut ipsam significat, & τινὰ ... αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, vt scribit Hesych. Eam autem creberrimè vsurpat Hipp. vt lib.3 de Morb. (pag 488. 36 489.3.) καὶ κῶμα μιν ἔχει, & sopor ipsos detinet, vbi μιν αὐτοὺς multitudinis numero denotat. Et rursus βὴξ καὶ κῶμα μιν ἴσχει tussis & sopor ipsum detinet.

Μινύθειν & μινύθεσθαι, minuere aut imminuere, & μινυθῆναι, imminui significare apud Hipp. contrariumque esse τῷ αὐξάνεσθαι scribit Gal. li 2. περὶ διαιτ. (p.179.27.) indeque μινύθησιν imminutionem indicare, & passim vsurpari apud Hipp. hanc vocem eo significato vt repugnet τῷ αὐξάνειν. Sic μινυθῆσαι τὰς σάρκας καὶ παχῦναι opponitur lib. κατ' ἰητρ. (pag.697.20. H.746. G.) vt imminuere ei quod est incrassare aut carne implere. Vbi μινυθῆσαι ἰσχνῆναι exponit Gal. gracilem & extenuatum reddere. Et lib.2. περὶ ὑγιειν. μινυθήσιος τῆς σαρκὸς opponit Gal μινυθήσιας σαρκῶν citato carnium imminutionem significantem lib. de art. (p.637.41. H.824.G.) & in Mochlico (pag. 851. H.& 854 D. & 855 H) Sic μινύθησις senescentis ætatis inclinationem & virium diminutionem indicat, aph 29. sect 8. li.6. Ep. cui ἀκμὴ aut κρατῆσις opponitur, h.e. florentis aut consistentis ætatis robur aut firmitudo. Et li.4. Epid. (p. 1017.B) κίονές τε σμικρότεροι, μινύθησίν τινα παρεῖχον πονηρήν. eliquatæ columellæ, imminutionis prauam quandam significationem præ se ferebant. Est & μινύθησις πνεύματος spiritus imminutio lib. περὶ χυμῶν (p.48.11) quæ ægris imbecillitatem & ferè virium casum portendit. Et πνεῦμα καὶ μινυθῶδες ... exilis & imminuta respiratio: quæ omninò breuis est, vt explicat Gal li.2. περὶ δυσπν. & gl. 3. li.3. Epid. post st. pest. & li.2. περὶ γυναικ. (p.648.31.) etsi πνεῦμα μινυθῶδες legit Erot. & ἀσθενὲς καὶ ὀλίγον exponit, debilem & paucam respirationem. Velut μινυνθάδιος dicitur Homero Il. α. (v.352.) βραχύβιος καὶ ὀλιγοχρόνιος qui breuis & exigui est temporis. Μινύθειν quoque neutraliter sumitur & imminui, consumi, aut decrescere significat, & μινύθειν ἐλαττοῦσθαι exponit Hesych. quemadmodum μινύθει, ἐλαττοῦται, μειοῦται. Est autem verbum poëticum, eaque notione creberrimè vsurpatur Hipp. Vt li.1. de Morb. (p.451.30.) μαραίνονται καὶ μινύθουσιν ὑπό τε τοῦ πυρετοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ μηδὲν τρέφεσθαι. marcescunt & imminuuntur, tum à febre, tum eò quòd nihil alantur. Ac rursus ibid (v.32.) καὶ πρῶτον μὲν, τὰ ἐν τοῖσιν ἀκρωτηρίοισι μινύθει τε καὶ ψύχεται. primumque extrema quidem minuuntur & perfrigerantur. Et lib.2 (p.484. 32.) καὶ μινύθει & minuitur, consumitur. Rursusque ibidem [p.477.24.] καταλεπτύνεται τὰ ἄνω καὶ μινύθει. suprema extenuantur & minuuntur. Iterumque ibid. [p.487.7.] καὶ μινύθει & consumitur. Sic etiam ibidem [p.469 23.] scribitur, καὶ τοῦ σώματος παντὸς ἀκρασίη καὶ μινύθη, & totius corporis impotentia & diminutio. Vbi μινύθη [si modo vera est lectio] μινύθησιν denotat verùm μινύθει legi malim, vt sit imminuitur corpus aut decrescit, cùm emacrescit. Lib. quoque de art. crebrò hæc dictio vsurpatur, vt [p 630 43. H.821.A.] αἱ μὲν σάρκες ὅμως μινύθουσι. sed carnes tamen imminuuntur. Et [v.46. H.ib.B.] τὰ μὲν τοῦ ποδὸς ὀστέα μινύθει δὲ, pedis autem ossa minuuntur quidem. Et [v.50. H.ib B.] ἔτι ἂν ἧσσον ἐμινύθη τὰ τοῦ ποδὸς ὀστέα ... minus adhuc eius pedis ossa imminuerentur. Et [v.56. H.ib.C.] σάρκες μὲν τοι μινύθουσι πάσης τῆς κνήμης. carnes tamen totius cruris imminuuntur. Et rursus (p.631.23. H. 821.G.) μινύθουσιν αἱ σάρκες: carnes imminuuntur. Rursusque ibidem [p.637.43. H.824 G] ... καὶ μάλιστα μινύθει ... vel maximè minuitur. Et, οἱ δ' ἂν πλεῖστα χρέωνται τῇ βαδίσει, ... ἥκιστα μινύθουσι. Quod si incessu frequenter vtantur, iis minimum imminuuntur. Et, [p.641.4. H.826.F.] μινύθειν μὲν

τοὶ αἱ σάρκες αὐτῶν, carnes tamen vbique minuuntur. Rursusque extremo lib. de art. (p.661.1. H.840 A.) αὐτοῦ μινύθει δὲ [illegible] [illegible], femoris verò & tibiæ pars anterior prorsus minuuntur. Et (v.2. & 3.H.ib.) μινύθει δὲ τὰ ἔξω. exterior pars minuitur Et, μινύθει δὲ τὰ αὐτὰ ab anteriore parte imminutio sit. Quod repetitur in Mochlico (p.857.D.) Vbi etiam phrasis eadem sæpè repetitur, vt (p.852.A.) ἡ σάρκες μινύθουσι [illegible] μᾶλλον, ᾗ ἂν τὸ ἐκπαλμα. & carnes ex aduersa parte in quam prolapsio facta est, potissimum imminuuntur. Et (ib.D.) μινύθουσι δὲ σάρκες, μάλιστα δὲ ἔξω. carnes autem minuuntur, maximè tamen parte exteriore. Et (ib.) αἱ δὲ σάρκες [illegible] εἰς [illegible]) carnes tamen quo antè dictum est modo imminuuntur. Et (v.ib.E.) [illegible] ἧσσον μινύθει ἡ ὀστέα. infra etiam ossa minus imminuuntur. Et (853 D.) ἧσσον δὲ ἡ [illegible] [illegible], minusque quodammodo imminuuntur. Et (854 C.) σάρκες πάντοθεν [illegible] ἂν μινυνθῶσιν. totius cruris carnes in omnibus imminuuntur. Et (p.855.G.) μινύθει δὲ ἅπαντα. minimùm autem imminuuntur. Rursus ἐν τῷ περὶ ἰητ. (p.700.16 H. 748. G.) ὁ [illegible] ἐμινύθη quam suapte natura imminuta fuerunt Vbi etiam τὰ μινυθήματα dicuntur, quæ sunt diminuta aut imminuta, extenuatæ partes aut quiete & diuturno vinculo emaciatæ ac graciliores effectæ, alimentoque destitutæ, [illegible] ἢ [illegible] ib. explicat Gal. Eadem quoque notione Erot. apud Hippoc. μινυθήσεται [illegible] exponit, quod est extenuati sunt & graciliores effecti, aut de carnibus dictum eas imminutas & extenuatas fuisse significat. velut scribitur in Mochlico (p.850.A.) ὅσοι αἱ σάρκες αἱ περὶ τὸ ἄρθρον μινυνθῶσι [illegible]. (Sic enim lego) quibus carnes quæ circa articulum sunt, extenuatæ fuerint. Et lib.1. περὶ γυναικ. (p.603.5.) μινύθει τὸ αἷμα, sanguis minuitur. Sunt & μινυθητικὰ malagmata Cæl. Aurel. c p.1. lib.1. Tard.pass. quæ valent inductione propria ex alto causas detergere, nempe velut delendo extirpare aut imminuere.

Μιξαίθριοι aut μιξαίθρια exponitur apud Hipp. temporis serenitas hyemalibus pluuiis intermixta: aut temporis conditio ex hyemis serenitatisque natura permixta, & in qua interdum pluuiæ, vt plurimùm verò serenitas appareat. Lib. 1. Epid. (p. 357.39 H.942.G.) μιξαίθρια τὰ πλεῖστα. pluuiis & nimbus intermixta vt plurimùm serenitas. Sic enim eam dict onem exponit Galenus verbis, ὁ [illegible] [illegible] [illegible] . [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ἀπ' αὐτοῦ, μιξαίθρια τὰ πλεῖστα. Hyems igitur quam narrat, interdum largas habuit pluuias, interdum verò magnas ex interuallis, atque interea plærumque purus & serenus erat aër. Quippe hoc significat quod ab eo scriptum est, μιξαίθρια τὰ πλεῖστα, mistæ vt plurimùm serenitates. Est autem αἰθρία Aristot. li. de Mundo [illegible] [illegible] [illegible] ἀὴρ [illegible] ἢ [illegible], [illegible] [illegible] τῇ ὁμίχλῃ, aër serenus & apertus, innubilus & nubecula carens, nebulæ aduersatus.

Μιξόπυα οὖρα, vrinæ pure permixtæ partim purulentæ, lib. 1. Epid. (p.365.20. H.948.A.) μιξόπυα μετ' ὀδύνης, partimq; cum dolore purulentæ. Quòd si hæ humorum acrimonia tentatis vrinæ viis, neque id sine dolore.

Μίσυ cum chalcitide genere est cognatum, & cum chalcitide nascitur, easdemq; habet facultates, præterquam tenuiorum est partium. Ad oculares emplastra adhibet Hipp. in Nothis quæ adiecta sunt li. 1. περὶ γυναικ. (p.635 33.) μίσυ ξανθόν. misy peregrinum crebrò celebrat Crito apud Gal. lib.5. κατὰ τόπ. (p.126.41. & p 227.7) in pastillis ad Lichenas.

§ Μίσθω Erot. apud Hipp [illegible] [illegible] exponit, quod est monetur aut interficitur. Idemque ita scriptam esse lectionem apud Hipp. profitetur.

§ Μῆον apud Hipp. herbæ cuiusdam nomen est, cuius radicem ex vino tritam in Tetano propin. 2. li de rat. vict. in morb. ac. (p.108 40.H.408.17) Cæl. Aurel.cap.8. li.3 Acut. bryoniæ radicem vertit. Cornar. Mei radicem dixit. Caluus etiam [illegible] & μῆον legisse videtur.

Μελιβοίης ὄνομα τόπου, luci nomen esse apud Hip. scribit Erot. Verùm Μελιβοίη legitur lib 4. Epid. (p.1136.G.& 1137.C.)

Μερίσαι est in partes diuidere & dirimere, li.2. de Morb (p. 483 33.) in pectoris & dorsi suppurat one. [illegible] [illegible] [illegible] ἢ [illegible] μερίσαι [illegible]. hunc ante & retro vrito, ita vt vtrinque diuidas, hoc est, vt æquè vtrinque effluat, ex partibus vtroque loco, dixit Corn. satis obscurè. Et μερίσαι idem quod διαμερίσαι significare videtur. Etsi locus non parum mihi suspectus est, existimoque [illegible] μέρος, ὃ [illegible] leg. vt aliàs loquitur li.3. de Morb (p.488 52.) vt alterum, aut etiam vtrumque latus vrendum præcipiat. μερίσαι Hesych. [illegible], διελεῖν, quod est in partes dirimere aut diuidere exponit.

[illegible] procedere apud Hipp. exponit Corn. Coac. (p.200.E.) vbi de fistulis scribitur, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], procedunt, hoc est ad interiora perueniunt, sanieq; assiduè manant. Vbi [illegible] pro [illegible] sumitur, vt etiam ex Æschyli Prometheo annotatur. [illegible] autem [illegible], [illegible]. & [illegible], [illegible] exponit Hesych. venire, procedere, currere & longius excurrere. Quo sensu fistulæ intelligentur quæ altiùs procedunt, ad interiora perueniunt, longiùs excurrunt, cuniculos agunt, & in flexus sinuosos veniunt. Etsi nostris in eum locum Annot. locum istum suspectum habuimus, & [illegible] pro [illegible] sumi posse admonuimus, vt fistulæ deootentur quæ laborem aut molestiam exhibent, & dolore ac tædio graues sunt, aliasque huius loci lectiones & explicationes adscripsimus.

Μολίβδιον plumbeum aliquid significat apud Hipp. lib.de fist. (p.886.F.) [illegible] [illegible] [illegible] μολίβδιον [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]. & in fistulæ osculum plumbeum aliquod immittito, vt ne coalescat. Plumbeum autem aliquid in fistulam immittitur, quod latera distendat, ne coëant, internaque desiccet sua vi et plumbum. Quidam plumbeam glandem aut collyrium esse volunt. Neque secus μολίβδιον & μολίβδια aut μολίβδοι dicuntur in muliebrium morborum tractatione, fistulæ plumbeæ aut penicilli plumbei & pessi ad vteri osculum dirigendum & reserandum. Sic li. 1. περὶ γυναικ. (p.596.17.19.) μολίβδιῳ vtitur, hoc est fistula plumbea, quæ in sinum muliebrem immittitur, vt vteri osculum aperiatur ad sufficum recipiendum. Ac rursus ib. (597.17.) vteri osculum admodum conniuens [illegible] μολιβδίοισι, fistulis plumbeis aperiri præcipit. Iterumque lib.2. περὶ γυναικ. (p.647.53.) obuersum vteri osculum τῷ μολιβδίῳ dirigit, & occlusum deducit ibid. (p.659. 44.) Rursus ib. (p 650.10.) pessis plumbeis pluribus, & digitorum sex longitudine ad vteri suffitum vtitur, indicis digiti crassitudine, [illegible] [illegible] vocat, & μόλιβδοι & μολίβδια sæpius. μόλιβδοι etiam dicuntur ibid. (p.650.15. & 651.14.) & lib.1. περὶ γυναικ. (p 605.34) Lib.quoque περὶ ἀφόρων (pag. 679.26.) vterum diducit [illegible] [illegible] plumbeis penicillis ad octo digitorum longitudinem deductis. Iterumq; ibid. (p.681.8.) ad vteri osculum conniuens τῷ μολιβδίῳ vtitur & in glandem exacuit. Lib.2. de Morb. (pag. 472.5.& 13.) [illegible] & μολίβδους vocat, plumbeas lamellas aut massas. vel plumbea penicilla, quæ melle illita post extractum polypum in [illegible] immittuntur ad vlcus siccandum.

Μονόξυλα dicuntur nauigia ex ligno vno aut trabe cauata & fabricata. Hipp. lib. de aëre, loc. & aq. (pag.290.2.) de his qui Phasin accolunt. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. verùm nauigiis ex ligno vno cauatis sursum ac deorsum traiicientes nauigant, nisi monoxylis lintribus dicere velis, vt Plin. lib 6. cap.23. Vnius ligni lembulis huc & illuc nauigant, dixit Caluus. Vbi certè [illegible] aut [illegible] legere malim quàm [illegible]. Sunt & μονόξυλα πλοῖα Arriano nauigia eadem, ex vno ligno aut arbore cauata. Quæ subnauigia dicere videtur Liuius cùm scribit, Nouasque alias primùm Galli inchoantes cauabant ex singulis arboribus.

Μονοσιτεῖν est semel tantùm cibum capere, & de cœna intelligi videtur, cùm ei ἀριστᾶν opponat Hipp. lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p.12.48.53.) quod cœna antiquis pro vna cibatione esset. Eam autem dictionem ibi frequenter vsurpat, & lib. de rat. vict. in morb. ac. (vt p.45.48 H., 85.14.& 58 42.388.30.)

Μοτὸς seu μοτὶς linamentum vulnerarium dicitur, vel linteum carptum quod vulnerum cauis ad ea implenda inditur. Hesych tamen μοτὰ scribit & τὰ πληρώματα τῶν [illegible] [illegible] [illegible] exponit, hoc est lintea quibus vulnerum caua implentur Quemadmodum apud Homeri Schol. μοτὰ dicuntur, τὰ [illegible] τοῖς κοίλοις τραύμασιν ὀθόνια [illegible] [illegible] ἢ [illegible]. lintea quæ vlceribus cauis imponuntur, vt carne expleantur. Hinc μοτῶσαι πληρῶσαι Hesych. significat. μοτοῦ autem quinque sunt genera apud Medicos, vt recenset Isag. author. στρεπτός, ξυστός, πλαστός, ἐλλυχνωτός, [illegible]. Quibus indita sunt nomina partim à formis & figuris quibus effinguntur, partim à materia ex qua constant. Ξυστὸν enim rasilis à materia linteorum derasa dicitur πλαστός, ab eadem concepta. Quare aliquando simpliciter ξύσμα ἢ τίλμα τοῦ ὀθονίου, ratura aut vulsura, hoc est quod linteis derasum ac diuulsum est, pro iisdem linamentis ponitur. στρεπτὸς à figura nomen habet, & tortilis dicitur. ἐλλυχνωτὸς verò quòd ex ellychniis conficeretur, non quòd ad ellychnii seu funiculi lucernarum similitudinem contorqueretur. Nam priuatim materiem quandam fuisse, quæ ἐλλύχνιον vulgò Galeni tempore fuerit appellata, quòd ad lucernarum funiculos aptissima esset, patet ex Gal. lib.13. Meth. med. & 14. vbi ellychnia Tarsensia valdè commendat, quæ ex Tarso Ciliciæ comuehebantur, [illegible]

μοτὸς autem dictus est, quòd ad priapi seu mentulæ figuram formatus sit. Ac præter hæc linamentorum genera λημνίσκους vocari Celsus scribit li.7.cap.28. in longitudinem implicitum linamentum, & aliquando linamentum inuolutum & oblongum. λημνίσκους etiam vocat Paulus libro 6. cap.34. & Aëtius Tetrab.4. serm.2. capit.7. σφηνίσκος Paulo dicitur libro sexto, capit.47. & 91. linamentum ad cunei parui similitudinem intortum, vel quòd cunei modo ea quæ coniunguntur & adhærescunt separet. Gal. li.3. κατὰ γέν. (pag.202.19.) linamenti longi lycio imbuendi ad hæmorrhagiam, ex Heraclida meminit, quod μοτὸν μακρὸν vocat. Ibidem quoque linamenti ex ellychnio contorti mentio fit, vt & στριπτωτοῦ. Verùm illic στρέψαντα ἐλλύχνιον, pro ἐλλυχνιωτὸν malè legitur, vt & στρίπτον pro στριπτωτοῦ. Ibidem etiam ξυστὸς μοτὸς ponitur, sed χυστὸς pro ξυστὸς vitiosè scribitur. Illic quoque ex Asclepiade στριπτοῦ μοτοῦ, hoc est torti linamenti fit mentio. Μοτοὺς vulgò vocari τὰ ἐξ ὀθονίων τίλματα, hoc est, coocerpta linteorum fila, aut concerpta linamenta, quibus ad hæmorrhagiam vtuntur Chirurgi, scribit Galen. comm.2. in lib. κατ' ἰητρ. (pag. 688.4) Μοτὸς κασσιτέρινος κοῖλος, penicillus stanneus cauus, aut cannula stannea vsurpatur Hippoc. li.2. de morb. (pag. 477. 10.) ad educendum pus aquosum & viscosum è thorace. Qui eadem in re etiam ibidem (p.483.2.) μοτὸς κασσιτέρινος simpliciter dicitur, vt & μοτὸς κασσιτέρινος ναστὸς solidus penicillus stanneus, ad eam differentiam, ibid. (pag. 482. 43.) Est & μοτώματος ξυστοῦ linamentum contortum, aut linamenti in orbem conuolutio, in hæmorrhagiæ sistendæ consilio apud Hipp. aphor.3. sect.7. lib.6. Epid. ex eorum genere quos μοτοὺς στριπτοὺς vocant. Hinc quoque μότωσις linamentorum vsus aut per linamenta curatio dicitur lib. de art. (pag.610.19. H. 806.B.) πάντα τε μοτώσιος ἀπέχεσθαι χρή. omnique per linamenta curatione abstinendum. ἔμμοτα verò quinam dicantur, & quæ sint ἔμμοτα, antea exposuimus, & quosnam ἐμμότους μοτοὺς vocet Hipp.

Μόχλευσις authori definit. Med. (p.403.14.) ἐστὶ μεταγωγὴ ὀστοῦ ἢ ὀστῶν ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν τόπου, εἰς τὸν κατὰ φύσιν. ossis aut ossium à loco qui præter naturam sit, ad naturalem reductio. Dicitur & μοχλεία vt μοχλεύειν, quæ μόχλευσις Hipp. sæpè, per vectes molitio, impulsio & molitio simpliciter, & vectis vsus in fractis aut luxatis restituendis. Lib. de fract. (pag.331. 13. H.761. G.) ἐν κατατάσει καὶ μοχλεύσει. ex contentione & molitione. Rursus ibidem (p.369.34.& 37. H.773. C. D.) ὄνου τε περιαγωγὴ καὶ μόχλευσις, καὶ σφήνωσις. aselli circumactio, per vectem molitio, & cunei adactio. Et, ὥστε οὐκ ἀπόβλητος αὕτη ἡ μόχλευσις. quare negligenda non est hæc per vectes molitio. Vbi etiam μοχλεύειν & μοχλεύεσθαι & μοχλὸς vsurpatur. Et rursus (ibidem p.371.53. H.775.C.) ἡ μόχλευσις ἡ σὺν τῇ κατατάσει μετὰ τῆς κατατάσιος εὖ ἂν ξυλλαμβάνοι. his quoque per vectes molitio cum extensione benè opem ferre poterit. Rursus lib. de art. (p.585.9. H. 783.G.) τί γὰρ ἂν δικαίη μόχλευσις οὐχ ἀνακινήσειε; Quid enim iusta per vectes molitio non moueret? Et rursus ibidem (p.657.27. H.834.H.) ἅμα δὲ ἡ μόχλευσις ὑποδιδοῖ τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν simulq; per vectes molitio femoris caput in pristinam naturam retrudet. Iterumque ibid. (v.44.& 55. H. 836.A.C.) vbi etiam μοχλεύειν & μοχλὸς στρογγύλος sæpè vsurpatur, vt & ἀπομοχλεύειν & ἐκμοχλεύεσθαι.

§ Μυδᾶν est superfluo humore redundare, marcescere aut vitiari, ac putrescere, & de his dicitur quæ nimia aut putrifica vligine corrumpũtur & liquescunt. Vnde μύδησις βλεφάρων est palpebrarum vitium cũ nimio humore redundantes corrũpuntur & glabrescunt. Μύδησις authore Isagoges (p.386.21.) scribitur commune esse nomen iis omnibus quæ ex nimio humore aut putredine pereunt & defluũt: propriè tamẽ palpebris attribui, vbi humore superfluo redundantes & adipe tumentes, humorem assiduè emittunt. μυδᾶν pro μαδᾶν sumunt nonnulli, vt cùm nimio humore capilli defluunt, & glabrum quiddã euadit. μυδᾶν, βρέχειν, ὑγραίνεσθαι, σήπεσθαι, humore diffluere, madêre ac putrescere exponit Hesych. & μυδῶντες διυγχλαίνοντες σηπόμενοι, humore putrescentes, vt & μυδαλέον, διάβροχον καὶ ὑδαρές. Μυδῶσα σὰρξ dicitur Hip. caro in vlceribus nimia vligine marcescens, & nimio humore liquescens, fluxa & hebes, quæ ex redundante humore contracta est, li. de vlcer. (p.874. A.) & li. de cap. vuln. (p.909.D.) Et rursus (p.ib.F.) de membrana cerebrũ ambiẽte. ὡς μὴ ἐπὶ πουλὺ χρόνον ὑγρὴ ἐοῦσα μυδήσῃ τε καὶ ἐξαίρηται, ne si diutius madescat, nimis vuida marcescat, tũ intumescat. vbi etiã ὑπερμυδᾶν vsurpatur (p.912.G.) Lib. quoq; περὶ χυμ. (p.590.33.) ὅκως τὰ ἕλκεα μὴ μυδήσῃ. ne vlcera nimio humore vitientur & putrescant. Et ἀπὸ τοῦ μυδᾶν μυδὼν videtur dici Polluci, caro fungosa in vlcere fistuloso, in quo sinus sunt mucosi, oræ verò callosæ.

A verbo μυδᾶν μυδρίασιν deduci vult Gorr. Est autem μυδρίασις authore Isagog. (pag.387.11.) ὅταν ἡ κόρη τῷ μὲν χρώματι μηδὲν ἀλλοιῶται, πλατυτέρα δὲ ᾖ πολλῷ τοῦ κατὰ φύσιν, ὥστε ἐγγίζειν τῷ κύκλῳ τῆς ἴριδος καὶ ἐμποδίζειν τὸ βλέπειν. cùm pupilla colore quidem nihil euariat, naturali tamen statu longè est latior, adeò vt ad iridis circulum pertingat, & visum impediat. Quem iridis affectum sic describit Paulus lib.3. cap.22. ὅταν ἡ κόρη τῷ μὲν χρώματι μηδὲν ἀλλοιοτέρα φαίνηται, πλατυτέρα δὲ πολλῷ τῆς κατὰ φύσιν. καὶ ποτὲ μὲν ὁλοσχερῶς ἐμποδίζει τοῦ ὁρᾶν, ποτὲ δὲ ὀλίγον. καὶ τὰ ὁρώμενα αὐτοῖς πάντα δοκεῖ μικρότερα εἶναι, μυδρίασις μὲν τὸ πάθος ἐστὶν, αἰτία δὲ αὐτοῦ περιττωματική τις ὑγρότης. Cùm pupilla quidem colore nihil variat, longè verò quam pro naturali modo latior est, & quandoque quidem in totum visum impedit, quandoque etiam permultum, & quæ ipsis videntur minora esse apparent. Mydriasis quidem affectio est, causa verò ipsius excrementitius quidam humor. Celsus li.6. cap.6. id quod μυδρίασιν Græci dicunt, non multum ab oculorum resolutione distare scribit. Pupilla effunditur & dilatatur, aciesque eius hebescit, ac penè difficillimè genus id imbecillitatis eliditur. Reliqua de causis vide apud Gorr.

Μύδροι διάπυροι sunt Hipp. globuli aut lapides candentes, seu frusta ferri igniti, aut veluti massa candefacta & ignita. Lib.2. περὶ νούσ. (p.632.34.) fomentum ex vrina per massas ignitas aut globulos candentes tali fieri iubet. ἐπειδὰν δὲ ἀποψύχηται τὸ οὖρον, ἐμβάλλειν μύδρους διαπύρους ἐς τὸ οὖρον. Vbi verò lotium refrixerit, massas ignitas, aut globulos candentes immittes. Lib. quoq; περὶ φυσῶν (298.22.) de aëre, ἐξάψας δὲ καὶ μύδρον χθόνιον ἐν ὅλῳ τῷ σώματι τὴν θερμασίην ἐσκέδασε. accensusq; & ignitus in totum corpus calorem spargit. μύδρος exponitur Hesych. ὁ πυρώδης σίδηρος καὶ πεπυρωμένος λίθος, & σίδηρος πεπυρακτωμένος. Æschyli etiam Schol. σίδηρος πεπυρακτωμένος. μύδρος πυρώδης λίθος, lapidem ignitum exponit Suidas. Arist. lib. de mundo, de Ætna, Lipara & Æoli insulis, quæ ferri massas ignitas aut lapides eiaculantur, μύδρους ἀναφυσῶσι διαπύρους. ignitas glebas euomunt. Sic Anaxagoras Clazom. Solem μύδρον esse dixit.

Μύζειν de sono dicitur qui clausis labris ex naribus editur, qualis est gementium, mussare aut mussitare quidam dicunt, aut mutire. Significat etiam stridere & strepitum quendam ac rugitum edere. Et apud Hipp. sæpè de murmure aut stridore interno quem viscera edunt dicitur, & de ventris strepitu ac rugitu, vt lib.3. Epid. (p.1142.H. 1143.A.) ἀσίτῳ ἐόντι ἐς ὅλον, ἔμυζεν ἐν τῇ γαστρὶ ἰσχυρῶς, cum sine cibo perseueraret, strepitum vehementem in ventre percipiebat. Et, ἐπειτα σιτία βεβρωκὼς οὐκ ἔμυζεν χρόνον ἐπὶ πολὺ cùm cibum recens deuorasset, tum minimè strepitum sentiebat. Rursus lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.534.35.) μύζει περὶ τὰ σπλάγχνα, strepitum aut stridorem edit circa viscera, vbi de eo quod pingue est comesto agitur, quod circa viscera murmurat & rugitum edit. Exugi tamen a visceribus dixit Cornar. vt & superiorem locum de ventris suctu accepit, & crebrò μύζειν apud Hipp. de suctu interpretatur, quòd μύζω idem quod μυζέω aut μυζάω, hoc est sugo, exugo significet. Sic μύζω, θηλάζω, ἐκμυζῶ exponit Hesych. & μύζουσα θηλάζουσα. Ego verò de ventris rugitu & sono quodam lubentiùs intellexerim, quòd etiam ibidem βρέμειν, τρίζειν & βορβορύζειν, περὶ τῆς κοιλίας dicatur. Sic rursus Ibid. (p.551.4.) de strepitu & rugitu qui circum viscera editur in morbo regio, περὶ τὴν καρδίην καὶ τὰ σπλάγχνα μύζει, ad os ventriculi & viscera strepitus & rugitus editur. Vbi rursus etiã exugitur dixit Corn. & exemplaria manu scripta μύζει pro μύζειν leguntur. Ac rursus ib. (p.559.22.) καὶ ἐπὴν ἐπὶ πόσιν στῇ, μύζει & ἔμετον ἄγει. & vbi in his constiterit, strepitum edit & vomitionem ciet. Sic etiam lib.2. de Morb. (p.480.49.) καὶ τὰ σπλάγχνα μύζει, & viscera rugitum edunt. Et rursus ibid. (v.51.) & ὅταν τι φάγῃ, ἐπὶ τοῖσι σπλάγχνοισι μύζει. vbi quid ederit, in visceribus rugitum edit. Rursus ib. (p.484.25.) τὰ σπλάγχνα μύζει, viscera strepitum edunt. Quæ phrasis eadem reperitur ibidem (pag.487.2.) Lib. quoque περὶ κενώμ. (p.58.21.) in Ictero, ἐνίοτε μύζει τὰ σπλάγχνα ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. deinde vt plurimùm viscera strepitum edunt. Pro quo lib.3. de Morb. (pag.492.51.) τὰ σπλάγχνα ἀμύσσεται scribitur, viscera lancinantur.

Μύειν, conniuere, claudere, obstruere significat. De oculis συνεχῶς μύειν dicitur in Coac. (pag.155.B.) continenter conniuere, quod est nictare, & extremam virium imbecillitatem denotat, & neruorum qui genas oculorum mouent debilitatem. Estque nictatio in oculis idem quod tremor in reliquis membris. Μύειν, ξυμμύειν & χάσκειν inter se sunt opposita, vt conniuere, occludi, & dehiscere. Et ξυμμύειν de conniuente aut occluso vtero osculo sæpè effertur

Hipp lib. περὶ γυναικ. vt lib. 2. (pag. 648. 4. 5. & p. 658. 55. 659. 53. 44. & pag. 660. 33.) & aph. 51. & 54. li. 5. Sic etiam ἐμμύσαντο τὸ συστάμενον ex Dioscor. apud Hipp. exponit Gal. quod de vlcerib. dictum, conniuent, occlusa sunt aut coalescunt si-gnificat, vt antea scripsimus. Hinc etiam μυκὰ μύσις Galeno exponitur apud Hipp. h.e. præclusio, conniuentia. Etsi μύκα vitiosè legunt Exeg. exemplaria. Ex eaq; cognatione μεμυωμένοι σπλῆνες deducuntur, lienes clausi & obstructi, h.e. densi & constricti, duri & tumidi. li. de aëre, loc. & aq. (pag. 283. 46.) his qui aquas glaciatas & frigidas bibunt, σπλῆνας μὲν αἰεὶ μεγάλους ἔχειν καὶ μεμυωμένους scribit, lienes magnos & densos, constrictos, obstructos, h.e. tumidos & elatos, aut duros. Plenos dixit Corn. molestos Caluus, nescio quo iure. elatos in tumorem rotundum ad musculi similitudinem Zuingg. Verùm μεμυωμένους μεμυκότας dici posse existimo, vt clausos, obstructos & densos lienes intelligamus, quemadmodum μεμυωμένον μεμυκότων exponit Hesych. & μεμυκότων συνεστραμμένων & συνεσφιγμένων. Etsi omnino nihil suspecta est mihi ista lectio, & pro μεμυωμένους μεμαλυσμένους legisse Gal. existimo. eoque referri debere quod in Exeg. μεμαλυσμένους quibusdam τοὺς κατεψυγμένους, hoc est perfrigeratus, significare scribit, nonnullis etiam τοὺς ἐσκιρρωμένους καὶ λιθώδεις dici, hoc est, induratos & lapideos. Quæ expositio cùm probè huiusmodi lienibus conueniat, Exeg. lectionem profectò non parum suspectam facit, vt pro μεμαλυσμένους μεμυωμένους legi debere, quis existimet.

Μύκη quoque aut μύκης fungum significat. μύκητες verò vocantur in partibus vlceratis excrescentiæ quædam ex humorum crassitie enatæ, velut tuberosæ quædam eminentiæ, quas in palpebris, pudendis & reliquis exulceratis partibus oriri & μύκητας vulgò dici scribit Gal. com. 3. in li. 3. Epid. (p. 426. 31.) Idem li. 1. de loc. aff. (pag. 249. 26.) in fracturis capitis meninge affecta, τοὺς μύκητας enasci scribit, & sedis affectæ notam indicare. Sic ἐμυκώθη Gal. apud Hipp. ex plurimorum opinione, τὸ ὑπερόχας ἔχει χαλαράς, ὥσπερ καὶ οἱ μύκητες exponit, hoc est eminentias adnatas habent flaccidas & humoris plenas, ad instar fungorum. Vt à μύκη aut μύκης μυκοῦσθαι deductum videatur. Hinc quoque τὸ μυκῶδες ἕλκος apud Erot. pro μυκητῶδες leg. antea diximus, quod μυξῶδες exponit, mucoso humore madens & flaccescens ad instar fungorum. Eoque pertinere videtur quod scribitur lib. 2. de Morb. (pag. 478. 31.) in pulmonis vlcere ferundo, ἐμφαίνεται σκληρὰ, οἷον μύκης ἀφ' ἕλκεος, apparent dura quædam ab vlcere, velut fungus.

Μυκτὴρ, naris aut nares & nasus, vt cùm scribitur Prot. (p. 183. 28. H. 70. E.) μυκτὴρ ἐπὶ τουτέοισι ῥηγνύμενος, in his nasus erumpens, de hæmorrhagia, quod repetitur Coac. (p. 217. C.) vnde μυκτηρίζειν, deductum est quod χλευάζειν, καταγελᾶν exponit Hesych. irridere, subsannare, naso suspendere. Nasum enim (vt inquit Pl.) noui mores subdolæ irrisioni dicauere. Var. verò ἐξουθενεῖν, nihili facere. At verò μυκτηρίζειν apud Hipp. de hæmorrhagia sumi videtur & pro sanguinem narib. effundere, li. 7. Epid. (p. 1240. D.) ἀποστραφεῖσα ἐμυκτήρισεν. μυκτηρίσασα ἀπήλλαξε. auersa sanguinem ex narib. effudit, quo ex naribus effuso, permutata est.

Μύλη, mola, os latum est & rotundum genu superimpositum, à molæ asinariæ similitudine sic dictum, quod rotundum sit. Dicitur etiam patella & rotula, & ἐπιγονὶς aut ἐπιγονατίς. Gal. com. 2. in lib. κατ' ἰητρ. (p. 680. 53. H. 743. F.) vbi τὴν μύλην etiam vsurpat Hipp. vt & lib. de loc. in homine (p. 411. 13.) vbi τὴν μύλην genu superimponi scribit. Est etiam μύλη, mola, caro informis & moles carnea in vteris concreta, de qua agit Hipp. lib. 1. περὶ γυν. (pag. 618. 42.) & lib. 2. (p. 665. 18.) & lib. περὶ ἀφόρων (p. 684. 8. 9.) Plutarchus in Præceptis Connubialibus. τὰ δ' ἄμορφα κυήματα ἐκ διαφθορᾶς, καὶ σύστασιν ἐν ἑαυτοῖς ἐκ ἀφροδισίων λαμβάνοντα, μύλας καλοῦσι. Informes autem fœtus & carnia moles, quæ in vteris ex corruptione humorum concrescunt, molas vocant. Μύλον etiam scribit Erot. (in dict. ἐμυλώθη) Medicos vocare, τὸν ἐν τῇ ὑστέρῃ γινόμενον σκίρρον, ortum in vtero scirrhum. Μυλλαίνειν autem & μυλλαίνειν est, protensis labris os comprimere & contrahere, aut contorquere, vnde ἀπομυλλαίνειν dicitur. Vide ἀπομυλλαίνειν antea & ὑπομυλλαίνειν postea.

Μύξα dicitur authori definit. Med. (p. 392. 44.) ἀποκάθαρσις τοῦ ἐγκεφάλου, ὥστε κουφίζεσθαι τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς μέρος. Mucos expurgamentum cerebri, quo leuetur princeps animæ pars. Pollux μύξαν Hipp. esse scribit τὸ ῥεῦμα τῆς ῥινὸς, mucum qui è naribus effluit, vt sit eiusdem quod βλέννα generis, & è cerebro per nares & palatum descendit. Quod etiam tradit Gal. lib. 8. de vsu partium, licet μύξαν recentiorum vocabulum esse velit, vt κόρυζαν & βλένναν antiquorum. Cùm tamen Hipp. lib. de Morb. (pag. 468. 8.) μύξαν παχεῖαν & σαπρὰν, mucum crassum & putridum dixerit, quem antea βλένναν, aut vt ibi scribitur βλάσμαν. Etsi igitur μύξα ἡ κεφαλῆς ἀπόκλυσμα dicitur, & mucum significat ac lentum illum humorem & frigidum quo per nares cerebrum expurgatur, quique pueris maximè & iis qui humidiore sunt cerebro assiduè promanat: impropriè tamen quemuis pituitosum humorem significat, & interdum etiam de aliis succis dicitur. Sic cochlearum succus μύξα vocatur, & humor ille pituitosus & lentus qui naturaliter in articulorum acetabulis continetur, propriè μύξα nominatur Hipp. lib. de loc. in homine (pag. 411. 26.) mucus aut mucor, qui cùm purus sit & secundum naturam habeat, benè valentes & facilè mobiles articulos reddit: at si contra naturam succreuerit & redundarit, nimio humore articulorum ligamenta imbibens & lubricans, eorum prolapsiones facit. Sic aph. 59. li 6. μύξαι & mucores superuenientes femoris caput læue & lubricum reddentes, in causa sunt vt facilè sua cauitate excidat. Et aph. 45. lib. 5. vbi cotyledones & vteri acetabula μύξης h.e. lentoris aut mucoris plena sunt, abortionis primis mensibus periculum est: μυξῶδες ἰχὼρ hoc est mucosum humorem dici consueuisse scribit Gal. com. 3. in li. de art. (pag 625. 50. H. 817. G.) eum qui albus est & lentus, & in partibus exsanguibus ossibus & cartilaginibus articulorum coaceruatur, natura semicoctum quiddam relinquente, vbi ad eam imbecillitatem peruenerint, vt alimentum concoquere nequeant, non secus ac in oculis lippitudine laborantibus sordes colligitur. Inde μυξώδης σὰρξ mucosa caro sæpè dicitur li. de art. & μυξώδεα πτύελα, sputa mucosa, in Coac. (p. 179 D.) & μυξώδης κοιλίη, ib. (p. 140. E.) aluus mucosa & pituitosa reddens & μυξώδεα mucosa alui recrementa, ib. (p. 190. G.) Sic μύξα κοπρώδης, stercoraceus mucus dicitur Pror. 2. (p. 112. F.) alui recrementum mucosum, id quod excernitur mucosum vertit Celsus cap. 8. li 2. μύξα etiam dicitur Gal. com. ad aph. 59. li. 6. ὁ χυμὸς φλεγματώδης, pituitosus humor.

Μυξωτὴρ Hipp. nasus dicitur, quem alij μυξωτῆρας vocant, vt Pollux, & Galen. μυξωτῆρας sæpè. Lib 2. de Morb. (p. 468. 8) κατὰ τὸν μυξωτῆρα, ad nasum.

Μυοχάνη exponitur Gal. in Exeg. epithetum esse τῆς χασκούσης, h.e. biantis mulieris. Quòd si μυσιοχάνη scribatur, indicari τὴν ἐπὶ μυρίοις χασκοῦσαν, eam quæ inter sexcentas hiat. Quemadmodum certè scribitur li. 2. Epid. (p. 1009. G.) Quibus ex verbis satis apparet antiquam lectionem μυοχάνη fuisse, vt etiam in dictione στρουθάγχην apud Gal. scribitur, vt subnotauimus nostris in eum Hip. locum Annot. μυσιοχάνη autem scriptum esse apud Erot. antea scripsimus.

Μυρμηκίαι sunt verrucæ formicariæ, sic dictæ quòd si eradantur, constringantur, aut aliter attrectentur, sensum veluti reptantium aut mordentium formicarum inducere videntur, vnde formicationes Plinio vocantur cap 8. li. 30. Quibusdam verrucæ sessiles nominantur, quòd tota sua basi lata insideant, ad verrucarum pensilium differentiam, quas ἀκροχορδόνας vocant. Lib. περὶ ἰχθύων χρήσιος (p. 426. 36.) acetum cum sale μυρμηκίας ἀπαλείφει, verrucas formicarias attenuat. Hinc μυρμηκιᾷν & μυρμηκιᾶν cùm quis nimirum verrucis huiusmodi infestatur, qui & μυρμηκιασμοὶ dicuntur Gal. li. 3. περὶ συνθέσεως (p. 450. 36.) De his agitur apud Gal. li. 14. Meth. med. & Paul. li. 4. cap. 15. & Aëtium Tetrab. 3. serm. 4. cap 41. Celsus li 5. cap. 28. μυρμήκια neutro genere vocat, de his hunc in modum scribēs. Myrmecia autem vocantur, humiliora thymo, duriora; quæ radices altiùs exigūt, maioreq; dolorē mouent, infrà lata, suprà autem tenuia, minus sanguinis mittunt, magnitudine vix vnquā lupini modum excedunt. Nascuntur ea quoque, aut in palmis, aut in inferiorib. partibus pedum. Rursusq; Myrmecia latissimis radicibus inhærent, ideoq; ne excidi quidem sine exulceratione magna possunt.

Μύρον vnguentum significat, crebrò tamen pro oleo sumitur apud Hipp. vt li. περὶ γυν. φύσ. (p. 565. 53.) μύρον ῥόδινον, quod eadem in re li. 2. περὶ γυναικ. (p. 653. 42.) ῥόδινον ἔλαιον dicitur. Rursusque ibid. (p. 574. 19.) μύρον ῥόδινον, ἔλαιον ῥόδινον vocatur li. 2. περὶ γυν. (p. 660. 11. & p. 672. 4. 6.) & μύρον ῥόδινον (p. 672. 54.) Ac rursus ibid. (pag 575. 27.) quod μύρον simpliciter effertur, vnguentum rosaceum vertit Caluus, ideò fortè quòd paulò pòst ad suffitus μύρον ῥόδινον adhibetur, idem postea libro 2. περὶ γυναικ. eadem in re (pag. 668. 48. 50.) ἄλειφα ῥόδινον & ἔλαιον ῥόδινον dicitur. Et alioqui μύρον simpliciter positum pro vnguento rosaceo, aliàs sumitur, vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 585. 31.) μύρον ἑψῆσαι ἐν οἴνῳ. quod libro 2. περὶ γυναικ. (pag. 674. 44.) μύρον θερμὸν ἐν οἴνῳ dicitur. Vbi tamen μύρον & μύρον pro

pro myrti baccis legere malim. Sic etiam sæpe apud Hippoc. μύρον αἰγύπτιον de oleo effertur, vt antea docuimus. Et Erot. μύρον αἰγύπτιον, quod & Mendesium vocatur, ἔλαιον αἰγύπτιον dici lib. 2 περὶ γυναικ. (contra tamen Gal. mentem, vt antea subnotauimus) scripto tradidit.

Μύρον ἐπιβάλανον apud Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 575. 55.) oleum balsaminum vertit Caluus, & videtur esse balsami succus, qui olei specie effluit. Etsi locus non leuiter inspectus est, cùm hoc loco varient exemplaria, & μύρῳ τι ἐπιβαλανίνῳ, & μύρῳ τι ἀπὸ βαλανίνων legant, vt Asulanus. Cornar. verò vnguentum molle vertit, & μύρῳ τι μαλθακῷ ex lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 675. 25.) legisse videtur.

Μύρρας scribit Galenus in Exeg. apud Hippocr. ἀσπαλάθου σμύρνας dici. αὐτὰ δὲ αἱ χειμερίαι. duplicem autem esse scripturam, quod alia exemplaria, διὰ τὸ ρ χαλάσματα scribunt. Apud Hipp. tamen σμύρναν ferè semper scriptum reperias.

Μυρτίδανον τὸ λεγόμενον, quod dicitur myrtidanum scribitur esse Dioscor. cap 157. lib. 1. ἐπίφυσις ἀνώμαλος καὶ ἐχινώδης, ἐμφερὴς χρώματι, εἰσέτι χεῖρες περὶ τὸ τῆς μυρσίνης στέλεχος. quiddam myrto adnascens, inæquabile & verrucosum, & eiusdem coloris, quod perinde quasi manus myrti caudicem amplectatur. μυρτίδα dici nonnullis scribit Gal. lib. 7. de simpl. med. fac. ἡ μέν τοι τῆς μυρσίνης τι ἐκ τοῖς κλάδοις αὐτοῖς ἐπίφυσις ἐχινώδης, ἣν ἔνιοι μυρτίδα ὀνομάζουσι. Quod verò trunco & ramis adnascitur tuberosum, quam myrtada nonnulli nominant. Hæc ἐπίφυσις μυρτὶς Paulo vocatur, μυρτίδανον verò recte Oribasio Collect. Med. lib. 11. & ad Eunap. lib. 2. Quod etiam indicat Gal. in Exeg. qui Dioscor. sententiam secutus scribit: μυρτίδανον οἱ πλεῖστοι μὲν τὸ πέπερι. Διονύσιος δὲ ὁ Ἀναζαρβεὺς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὕλης ἐπίφυσιν ἀνώμαλον καὶ ἐχινώδη περὶ τὸ τῆς μυρσίνης στέλεχος. ὁ γὰρ μέντοι Ἱπποκράτης τὸν καρπὸν φυτοῦ ὀνομάζει ἐκ τοῦ φυτοῦ, ὅπερ αὐτὸς φησὶν ὑπὸ Περσῶν ὀνομάζεσθαι πέπερι. Myrtidanum plærique piper esse existimant, Dioscor. verò Anazarb. in primo de Materia Medica, agnatam quandam eminentiam inæquabilem & tuberosam circa myrti caudicem esse scribit. Hipp. tamen plantæ fructum sic nominat, quam Persis piper vocari dicit. Quibus verbis Gal. mihi locum lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 672. 15.) subnotare videtur, vbi scribitur; τὸ ἰνδικὸν ὃ καλέουσι οἱ Πέρσαι πέπερι, καὶ ἐν τούτῳ ἔνι στρογγύλον, ὃ καλοῦσι μυρτίδανον. Etsi ἐκ τοῦ ἰνδικοῦ φαρμάκου τοῦ ἰνδικοῦ malim ex lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 573. 52) & lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 630. 38.) Ex quibus satis patet Hipp. myrtidanum sumpsisse pro fructu rotundo plantæ quæ Indicum dicitur, & à Persis piper nominatur. Sic enim Exeg. lectio mihi emendanda videtur, vt pro ἀπὸ Περσῶν ὑπὸ Περσῶν legatur, quò propius Hipp. lectionem referat. Vbi etiam ὅπερ pro ὅπερ omnes Interpretes mihi legisse videntur, cùm ad καρπὸν referant, quòd ad τὸ φυτὸν retulisse Hipp. & Gal. satis constat. Nam etsi fructum piper dici satis appareat, quod per τὸ στρογγύλον etiam indicat Hipp Indicum tamen denotari quod Persæ piper vocant, & plantam esse quæ piper ferat & myrtidanum Hipp. fructum rotundum myrto similem, ex illa planta prouenientem, ipsa Hipp. lectio satis clamat. Etsi enim τὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἰνδικῶν & τὸ στρογγύλον alias πέπερι vocari scribit Hipp. nusquam tamen de myrtidano alibi id scribitur, cùm eandem sanè causam respiciant, nempe emollientium ad vterum subditiciorum pessorum materiam. Quod est, cur, vt myrtidanum plærique piper esse dicerent, & Dioscor. iunior ὁ γλωττολόγος myrtidanum fructum plantæ in India piperi assimilis, quod myrtum referret, esse existimaret, vt scribit Gal. & nos antea in Indico adscripsimus. Inde quoque factum esse existimo vt scripserit Plinius cap. 29. lib. 15. alium fuisse baccæ myrti vsum apud antiquos, ante quàm piper reperiretur, illius obtinentem vicem. Nam quòd myrtidanum piper diceretur, & fructum myrto similem (non myrti, quemadmodum vir quidam magni in re medica nominis existimauit) ferret, istud facilem errandi occasionem Plinio præbuit, vt myrti baccas piperis vsum apud antiquos obtinuisse putauerit. Quod fortasse Cubebis nostris vulgaribus attribui potest, quas myrtidanum esse, & ab Hipp. per τὸ ἰνδικὸν, aut τοῦ ἰνδικοῦ φαρμάκου τὸ τῶν ὀφθαλμῶν, non piperis nomine intelligi quidam contendunt, & à Theophr. piper rotundum appellari. Myrtidanum verò etiam pro planta sumi satis testatur quod scribitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 603. 38.) ἢ μυρτιδάνου κλωνία δύο ἢ τρία aut myrtidani ramuli duo aut tres, quos in partus difficultate cum vino exhibet, etsi illic μυρτιδίου legitur. At Plinio myrtidanum vinum est ex syluestris myrti baccis confectum, cuius parandi modum docet cap. 16. lib. 14. & Myrtiten Catoni vocari scribitur.

Μυσάττεσθαι, est abominari, auersari, detestari, vt detestandum & fœdum grauatè ferre, vt libro 1. de Morb. (pag. 477. 25.) καὶ μυσάττεται τὸ σίαλον, ὅταν ἀποχρεμψάμενος ἔχῃ ἐν τῷ στόματι & salinam abominatur, vbi eam exscreamus ore continet. De purulentis agitur, in quibus sputum purulentum grauiter olet, & fœtore est abominandum. μυσάττεται δυσχεραίνει exponit Hesych. hunc fortasse locum subindicans, vt indicetur apud Hipp. sputum ore contentum ad exscreandum esse molestum & suo odore graue. Sic μυσαττόμενον eidem dicitur βδελυττόμενον, ἀποστρεφόμενον. A μύσος forte deductum, quod scelus aut facinus detestandum significat μίασμα, βδέλυγμα, ἀποτρόπαιον exponit Hesych Qua dictione vtitur Hipp. lib. de Morbo Sacro (pag. 303 39.) ἀλλ' εἴ τι καὶ τυγχάνομεν ἔχοντες μύσος, τοῦτο ἀπορρυπτόμενοι, sed si quod antea scelus habemus, illud expiantes, purificantes, μίασμα ibidem vocat.

Μύτις, scribitur Gal. in Exegesi sic vocari τὸ ἐν τῷ σηπίας στόματι μέλαν, atramentum quod in ore sepiæ continetur. ἀλλὰ καὶ ἰχθύς τις ἀπὸ τοῦ Ἱπποκράτους ὠνόμασται. Sed & piscis quidam ab Hipp. eo nomine indicatur. Est autem μύτις apud Arist. cap. 1. & 2. lib. 4. hist. anim. in mollibus piscibus viscerum loco, sub ore, & per eam gula tendit. Mutin, retinet Gaza, quæ & Aristoteli μήκων & papauer vocatur. μυτὶς Hesychio scribitur, & exponitur τὸ μέλαν τῆς σηπίας ὅπερ ἐν τῷ στόματι ἔχουσα ἐκκρίνει, sepiæ atramentum quod ore continens excernit. Annotatur & μύτις dici piscis quidam fœminei generis non sine mare pastum quærens.

Μυττωτὸς apud Hipp. Gal. in Exeg. exponit ex Dioscor. mente ὑπότριμμα σκορόδων ἢ κρομμύων, intritum ex allio & cepa. pulmentum ex intrito allio & cepa diximus, nostris in lib. 2. Epid. Comment. Eum enim locum à Gal. in Exeg subindicari existimamus, vt & Erot. qui μυττωτὸν apud Hipp. Atticis dici scribit. ὑπότριμμά τι μετὰ σκορόδου γινόμενον, alliatum quoddam, aut intritum ex allio, idem addit apud Eupolim amylum dici, & quibusdam placentam ex oleæ confectam, aliis etiam ζῶον significare. Se tamen iis assentiri qui μυττωτὸν esse velint, τὸ διὰ σκορόδου τρῖμμα. Ductum autem esse nomen παρὰ τὸ μυσάττεσθαι τὴν δυσωδίαν, ὡς εἰ μυσαττὸν, ab abominando & graui odore, velut μυσαττόν. Pollux quoq, μυττωτὸν ὑπότριμμα ἐκ σκορόδων δριμὺ exponit, acre pulmentarium ex alliis, vt & Hesych. ὑπότριμμά τι διὰ σκορόδων, qui & propriè significare scribit, τὸ διὰ σκορόδων τρῖμμα τι ἐξ ἀρωμάτων πολλῶν συντιθέμενον, intritum quoddam ex alliis, multis additis condimentis Conficiebatur enim ex allio, porro, caseo, ouo, oleo, aceto vt scribit Aristoph. Schol. in Equit. Idem quoque in vespis μυττωτὸν propriè esse scribit, τὸ ἐκ σκορόδων καὶ τυροῦ καὶ ὄξους τρῖμμα, sicque dictum ἀντὶ τοῦ μυσωτόν τι, παρὰ τὸ μυσάττεσθαι αὐτοῦ τὴν ὀσμὴν, ab abominando & detestando eius odore. Dioscor. lib 2. cap. 182. τὸ ἐκ σκορόδων καὶ τῶν μελάνων ἐλαιῶν γινόμενον τρῖμμα, ἀγλῶσσον, μυττωτὸν, vrinæ ciendæ & ad aquam intercutem commodum scribit. μυττωτὸν igitur & μυσσωτὸν dicitur, vt apud Hipp lib. 2. Epid. (p. 1056. E.) ἐπὴν δὲ ἐμέῃ, καὶ μὴ πίῃ, μυττωτὸν δριμύ. Quòd si vomat neque bibat, pulmentarium intritis acre, quod ex intrito allio & cepa fit (myttoton vocant) apponito. Et libello περὶ ὄψιος (p. 689. 14.) ἐπὴν δὲ πάχος ἔχῃ οἷον μυττωτὸς, dum crassitudine intritum ex allio referat, de medicamento ad palpebrarum scabiem. Sic καὶ μυττωτὸς Theophr. ex lib. 9. hist. pl. cap. 4. Plinius lib. 19. cap. 6. per rutis pulmentaria cepisse videtur. μυττωτὸς etiam Athen. lib. 7. bis vsurpatur. μυσωτὸς quoque & μυσσωτὸς dicitur. Ex quo apud Hip. lib. de loc. in homine (p. 423. 44.) pro μυσωτῷ, μυσσωτῷ aut μυττωτῷ legendum indubitata est confessio. Vbi enim igitur de vteri morbis & illorum curatione, sic scribitur, ἐκ δὲ τῆς χειρὶ ἀπαλῶς ἢ ἀρχαίην, χρὴ δ' ὅ τι βόλοιτο τῶν κακωδέων, ἢ μυσωτὸν, ἢ ἄλλο τι τῶν βαρυόδμων καὶ κακῶς ὀζομένων. Si quidem solum processerit, & vlnis possit, quoduis ex graueolentium genere adhibendum, aut cedrus, aut pulmentum ex allij aut cepæ intrito, quod Mylotum dicimt, aut aliquod aliud ex grauiter & malè olentibus. Vbi Caluus μυλωτῷ pro μυσωτῷ vitiosè legisse videtur.

τὰ Μυχθώδεα ἐξαναφερόμενα πνεύματα dicuntur suspiriosæ spirationes quæ foras educuntur, & μετὰ μυχθισμοῦ ἔξω ἀναφερόμενα πνεύματα in Coac. (pag. 203. A.) & (pag. 206. B.) eædem quæ suspiriosæ expirationes. Quæ inæqualis dyspnœæ genus indicant, quod in ea quæ extra fertur latione intercisum est, interruptum, ac velut offensans, quodque elisum spiritum habet, ac in medio expirationis cursu deficientem, ingeminantique & reuocato similem. Eiusmodi autem difficilis spiratio facilè videtur in gemebundis puerorum suspiriis, cum in medio expirationis cursu subsistunt, interruptumque spiritum reuocant ac perficiunt, αἱ κλαυθμώδεις

αἰσθήσει dicuntur aph. 54. lib 6. & per ἀναπνοὴν πυκνὴν ἐν τῇ εἰσφορῇ exprimitur Hipp. lib. de rat. vict. in morb ac. aut per πνεῦμα ἀναπνεόμενον & ἀνατεταμένον. Ista verò difficilis spirationis suspiriosæ ac interruptæ species in ea quæ extra fertur spiratione spectanda, velut ea quæ lib. 2. & 6. Epid. celebratur διπλῆ ἔσω ἐπανάκλησις τῆς ἀναπνοῆς, duplex intro reuocatio veluti insuper spirantibus, ad intercisam inspirationem refertur. Huiusmodi autem interruptæ aut elisæ spirationes conuulsiones ferè denotant, & spiritalium instrumentorum duritiem ac resiccationem, facultatis animalis imbecillitatem, & magnum in intimis præcordiis conceptum incendium, vt patet ex Philisco & Dromeadæ vxore lib. 1. Epid. & Gal. Com. ad aph. 68 lib 4. & 54. lib. 6. & lib. 3. περὶ δυσπν. vt fusioribus verbis adscripsimus nostris in Coac. Prænot Annotat.

Μαλθώδης & μαλακώδης apud Hipp. ἀφανίζεσθαι, κατὰ βραχὺ μαραίνεσθαι, significat, sensim disparere, euanescere, hebescere, sedari & conquiescere, & sæpè tumoribus ad aures attribuitur, qui sensim & sine vlla recta significatione emolliuntur aut subsistunt. Sic lib. 7. Epid. de tuberculis ad aures euanescentibus & sensim disparentibus (p. 1208 A.) πάντα ἠμαλθώδη, omnia sensim disparuerunt. Ac rursus lib. 2. Epid. (pag 1011. C.) de parotidibus, παρὰ τὰ ὦτα ἠμαλθώδη legit Gal. Com. 2. in lib. 6. Epid. (p. 473. 46. H. 1170. G.) cùm exemplaria omnia ἐμαλθώδη habeant, quod est, sensim disparuerunt & contabuerunt lib. quoque 7. Epid. (p. 1236. B) de iisdem tumoribus ad aures, τῷ Ἐρατύλλου παιδίῳ ἠμαλθώδη παρὰ τὰ ὦτα ἀμφότερα. Eratylli puero ad vtranque aurem exorti tumores disparuerunt, euanuerunt. Et lib. 1. Epid. (p. 364. 37. H 946. H.) παρὰ τὰ ὦτα οἰδήματα μαλθώδεα, aurium tumores sensim euanescentes diximus, ibique manu scripta exemplaria secuti sumus, cùm passim μαλθώμενα, publicata legant, quædam etiam μαλακιζόμενα, absque vlla ratione. Quò certè referri debere existimamus quod scribit Gal in Exeg. cùm μαλθώδεα, κατὰ βραχὺ ἀπομαραινόμενα quod est paulatim emarcescentia aut extabescentia exponit: vt de aurium tumoribus effertur, qui paulatim & sine vlla recta significatione leniuntur aut disparent, nec ad suppurationem perueniunt, de quibus πολλὰ μὴ ἀποστάντα ibidem dicitur, & ἀσήμως ἠφανίσθη sect 1. Lib. quoque 4. Epid. (p. 1136. F.) de tuberculo ad aures, ἐμαλθώδη & illud sensim disparuit. Rursusque ibidem (p. 1139. A.) vbi μαλθώδη κακὰ passim legitur, μαλθώδεα κακά, cum Cornario legimus, & quæ sensim disparuerunt malum protendere diximus. Rursus lib. 7. Epid. (pag 1221. H.) de febrili calore conquiescente & euanescente, ὁ θέρμη περὶ τὰς ιζ' ἠμαλθώδη, ad decimum septimum calor conquieuit. Et (p. 1226. F.) ὁ θέρμη ἐντὸς τῶν κ' ἠμαλθώδη. Calor intra vigesimum disparuit, conquieuit. Et (1229. G) ἡ θέρμη ἠμαλθώδη ἐντὸς τῶν εἴκοσι. Μαλθώδης etiam de hebescente ac quodammodo euanescente ac veluti contabescente maris motu dicitur, aph 35. sect 2. lib. 6. Epid. κινηθὲν ἠμαλθώδη, vbi motus maris est conquiescit, vt impeditam ac veluti hebescentem, aut cessantem maris motionem indicet. Cui certe conuenire explicatio potest quam ἠμαλθώδη antea ex Gal. in Exeg. adscripsimus, nempe κατεμαράνθη. Hanc enim translationem ibid. etiam Gal. agnoscere videtur. Qui quamuis hanc dictionem ex lib. 2. Epid. de disparentibus & paulatim euanescentibus ad aures tumoribus exponat, celeris tamen mutationis veluti transmotationem ac cessationem, aut refrigerationem quandam indicare sic scribit: τὸ γὰρ τῆς ὀξείας κινήσεως καὶ μεταβολῆς σημαινόμενον καὶ ἀποψυχθὲν, ὅτων εἰρήκασιν. Eoque referri videtur quod μεμαλθωμένους scribit Gal. in Exeg. quosdam κατεψυγμένους, hoc est perfrigeratos accipere. Etsi μεμαλθωμένους passim, vt & ἠμαλθώδη omnib. in exemplar. apud Hipp. legitur ἀπὸ τοῦ μαλθώδους. ἠμαλθώδη tamen rectius scribi existimo. Sunt & τὰ ἐπικαίρια ἀκρίτως κατεμαλθώδησαν, in Prorrh. (p. 219 31. H. 82. F.) graues aurium tumores circa iudicationem sensim disparentes & dissoluti. τὸ γὰρ κατεμαλθώδησαν, τὸ κατὰ βραχὺ λύσιν ἐνδείκνυται. Hac enim dictione breuis solutio indicatur, vt illic scribit Galen. vbi etiam κατεμαλθώδησαν passim scribitur, & ὀξέως ἀφανισθέντα exponit Gal. vt & μαλθώσαι ἀφανίζειν significat Schol. Homer.

Μάλυζα exponitur Gal. in Exeg. τὸ σκόροδον ἁπλοῦν τὴν κεφαλὴν ἔχον καὶ μὴ διῃρημένην εἰς ἄγλιθας. allium simplex habens caput, neque in nucleos aut spicas diuisum. Additque idem quibusdam τὸ μῶλυ explicari. μάλυξ Erotiano est σκόροδον κεφαλὴ βαλῶδες ἔχον καὶ μὴ διῃρημένην εἰς ἄγλιθας, allij caput glebam referens, hoc est, in massam congestum, neque in spicas diuisum. Adscribitur etiam ex Psello μώλυζαι αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαί. Vsurpatur hæc dictio sæpius Hipp. vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 583. 8.) & (p. 584. 16.) lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 625. 4. & p. 630. 25) Rursusque lib. 2. (pag. 672 30. & p. 674. 5.) & lib. περὶ ἀφόρων. (p. 677. 3. & p. 685. 53.) licet quibusdam in locis μάλυζα pro μώλυζα vitiosè scribatur. Vt satis inde appareat μώλυζα apud Erot pro μάλυξ scribi debere, aut certe μῶλυ vt apud Gal. & μῶλυ pro μώλυζα Erot. leg.

Μωμητὸν μωμητέον apud Hipp. exponit Erot. h. e. reprehendendum, vt μῶμος ἡ μέμψις reprehensio dicitur, à μωμέομαι deductum, quod reprehendo, vitupero significat. Tritus est prouerbialis senarius, μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται. Hipp lib. περὶ τέχνης (p. 3. 1.) τὸ ὀρθῶς εἰρημένα διαβάλλειν, τὰ μὴ ὀρθῶς μωμέεσθαι, aut ad ea quæ recta sunt calumniandum, quæ verò non recta sunt reprehendendum. Rursus ibid. (p. 5. 48.) οὔτε μωμητῶν, οὔτ' αἰνετῶν δέονται. neque reprehensorum neque laudatorum indigent.

Μώνυχα ζῶα, solipeda animalia dicuntur, contracto vocabulo, velut μονώνυχα & μόνον ὄνυχα habentia, h.e. solipeda, & quasi solunguia aut solidunguia dicas. Talem enim in huiusmodi animalibus solida vngula obtinet locum, qualem in hominibus vnguis, h.e extremum pedem, Gal. Com. 1. in lib. de art. (p. 587 54. H. 78. B) μώνυχα apud Arist. Plin. solidam vngulam habentem vertit. Eiusmodi autem animalia vtrinque dentata sunt, ἀμφόδοντα vocat Hipp. lib. de art. (p. 587. 18. ib.) & Arist. ex quo vtrinque dentata vertit Plin. Ambidentia dici possunt, vnde bidentem dici scribit Festus, quæ duplicem habeat dentium ordinem, μώνυχας ἵππους sæpe vocat Homerus, solidam vngulam habentes equos, vt Il. ε. (v. 181. & 236. & 321.) quas ibidem κρατερώνυχας ἵππους, (v 329.)

Μώρωσις est fatuitas, stoliditas, stupiditas, mentis læsio qua vnà cum memoria ratio etiam perit. Aëtio Tetrab. 2. serm. 2. cap. 23 μώρωσιν τὴν νωθρότητα exponit Gal. Com. 1. in Prorrh. (p. 179. 58. H. 69. G.) h.e. torporem & stupiditatem ex eodem Hip. Nam quod ibi scribitur, κακὸν δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἰκτέρου μώρωσις quod est, quinetiam malo est ex morbo regio fatuitas, per alteram Prorrh. sententiam interpretatur. ἐν φρενιτικοῖσι λευκὴ διαχώρησις κακόν. ἆρ' ἦ γε τούτοισι καὶ νωθροὶ γίνονται, Albicans dejectio in phreniticis malo est. Num etiam his torpor contingit? Vbi νωθρότητα fieri scribit Gal ex frigidis, crassis, viscidis, ac in totum ægrè mobilibus humoribus, non tenuibus, caldis & acribus. Idem etiam τὰ μωρωτικὰ ex Prorrh. (pag. 197. 53. H. 74 E.) & Coac. (p. 147. H) exponit τὰ μώρωσιν ἐμποιοῦντα τῇ διανοίᾳ, quæ fatuitatem menti inducunt. Quam ibid. sic describit, αὕτη δὲ ἄνευ χωρεῖ παραφροσύνης ἐοικυῖα τοῖς φύσει μωροῖς ὁμοίως ἀπεργάζεσθαι τοὺς νοσοῦντας, ὁποίους ἔνιοι τῶν ἐγγηρώντων ὀνομάζουσιν γίγνεσθαι ... Ea autem est symptoma citra delirium ægros natura fatuis similes reddens, quales etiam nonnullos fieri nouimus ex iis qui consenescere dicuntur. Cui affectui similis quidem est, non eadem tamen, quàm ἄγνοιαν h.e. ignorantiam nominant. Eoque certe respicere videtur quòd μωρὰς ... τὰ αἰσθητήρια, h.e. sensus expertia exponit Gal. in Exeg. vt ad νωθρότητα referantur, & torporem aut stupiditatem inducentia indicentur. Sic μωραίνεσθαι aut μωροῦσθαι est fatuum reddi aut insipidum, hebescere aut languere, & de eo dicitur qui in officio languet, aut opus destinatum non satis idoneè exequitur, vt de corde dicit Hipp. lib. περὶ καρδίης (p. 562. 43.) ἐμωραίνεται ἡ καρδίη, cor hebescit & languet, h.e. insulsum ac fatuum efficitur. Et ἐκ τῆς μωρώσιος νάρκη, ex fatuitate torpor, ibid. Sic μωρὰ νεῦρα καὶ σκληρὰ γίνεσθαι ὑπὸ τοῦ πώρου, nerui hebetes & duri redditi à callo dicuntur lib. περὶ γονῆς (p. 232. 25.) quòd nequeant penem extendere aut remittere. De iis enim agitur quibus ex testium attritu genituræ viæ intercluduntur, aut callo obstructæ sunt, ideoq; nerui indurescunt aut torpescunt, neque arrigere possunt, pudendaq; elanguescunt ac veluti sunt emortua.

OECONOM. HIPPOC.

T O N.

§ **Νάρδος** nardinum vnguentum significat apud Gal. lib. 1. κατὰ τόπ. (p. 160. 45. 44. 53.) ex veterum phrasi. Sic enim de nardino vnguento tanquam de nardo scribit Diosc. ἔστι δὲ χρηστὴ ἡ λεπτὴ, &c, δύναμις δὲ αὐτῆς λεαντική. Et Horat. Nardi paruus onyx eliciet cadum, &c, Nardo vina merebere. Tibullus etiam, Iamdudum Syrio madefactus tempora nardo. Eandem quoque locutionem vsurp. Gal. lib. 3. κατὰ τόπ. (p. 187. 47.) ὠφελεῖ δὲ καὶ ἡ ἀρίστη νάρδος. prodest etiam optima nardus, h. e. nardinum vnguentum. Est eidem νάρδος ἁπλῆ, nardus simplex, h. e. nardinum oleum sine vllis spissamentis ac odoramentis præparatum, ibid. (p. 190. 49.) quemadmodum & λευκὴ dicitur Dioscoridi.

Νάρκη ἢ νάρκωσις, torpor, stupor aut sensus hebetatio. νάρκη Gal. li. 1. de Sympt. caus. ex sentiendi mouendique difficultate compositus affectus. νάρκη & νάρκωσις sæpè vsurpatur Hipp. vt aph. 5. sect. 1. lib. 6. Epid. νάρκη μηροῦ τοῦ κατ' ἴξιν femoris quod è directo est stupor. & νάρκη ἐν τοῖσι σκέλεσι, in cruribus stupor, lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 654. 36.) & νάρκη μετρίη ὀδύνας λύει, modicus torpor dolorem soluit, ex lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 427. 51.) & aph. 25. lib. 5. quod etiam adfert Gal. Com. 2. in lib. 6. Epid. (p. 458. 22. H. 1168. G.) νάρκωσις γνώμης, mentis stupor aut hebetatio, à calido cerebri substantia ob imbecillitatem dissoluta, lib. περὶ ὑγρῶν χρήσ. (p. 425. 19.) & aph. 16. li. 5. quod mentem hebetare dixit Celsus c. 1. li. 2. ἀτονίαν exponit Gal. Sic νάρκωσις κοιλίης, ventris torpor, segnities aut torpedo, aph. 1. sect. 3. lib. 6. Epid. h. e. ventriculi imbecillitas in coquendis cibis. Sic enim illic explicat Galen. νάρκωσιν δ' ἀκουστέον τὴν περὶ τὸ λεῖπον καὶ τροφῆς ἀρρωστίαν τῆς γαστρός. Torporem autem audiamus ventris in coquendis cibis imbecillitatem. Sunt & ναρκώσιες membrorum stupores & torpedines, aphor. 13. sect. 6. lib. 6. Epid. idem quod νάρκαι. νάρκαι καὶ ἀναισθησίαι torpores & stupores crebrò contingentes apoplexiam minantur eiusque sunt rudimenta quædam, in Coac. (p. 193. F.) quemadmodum ναρκώσιες καὶ ψύξιες, torpores & refrigerationes (ibidem ib. H.) & νάρκη χειρῶν cum capitis dolore absque febre, tenebricosa vertigine, & vocis tarditate, apoplexiam aut epilepsiam, aut etiam memoriæ læsionem inducit (ibid. p. 144. A.)

Ναρκώδεες exponuntur Erot. apud Hipp. οἱ ἀπεσκληρυμμένοι καὶ ἀναισθητοῦντες indurati & sensus expertes, h. e. torpescentes & stupidi effecti. Quod videtur ex Prorrh. sumptum (p. 213. 48. H. 79. E.) etsi aliàs sæpe vsurpatur Hipp. vt in Coa. (p. 145 G. & p. 203. E.) ναρκώδεες ἐκλύσιες, exolutiones cum torporis sensu (ibid. p. 206 F.) & αὐχὴν ναρκώδης ibid. (p. 163 C.) Addit autem Erot. ναρκώδεες dici ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος γεγονέναι νάρκης, ab affectu qui torpor dicitur, ad discrimen τῆς θαλασσίας νάρκης. Idem etiam ναρκῶσαι apud Hipp. exponit, πραΰναι χαλάσαι εἰς ἀναισθησίαν ἀγαγεῖν τὸ ἀλγηδόνος, quod est mitigare & quasi doloris sensum auferre. Quod ex aph. 5. sect. 2. lib. 6. Epid. in magnis ac vehementissimis solùm doloribus vsurpandum monet Gal. in quibus stupefacientibus medicamentis vtendum: cuique ἐπεγεῖραι opponit Hipp. quod excitare significat, & exolutas aut hebescentes sensationum & motionum facultates reuocandas indicat. Quod non exigui est in medicina vsus. Est & ναρκοῦν torpefacere, stupefacere, pro sedare ac tollere, lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p. 427. 11.) de frigida, ὀδύνας ναρκοῖ, dolorem tollit, h. e. stupefacit, quod aph. 25. lib. 5. ὀδύνας λύει dicitur. Erot. autem ἀντὶ τοῦ μαλάσσει positum esse scribit, ἐπειδὴ ἡ νάρκη βλάπτει αἰσθητικὸς ὤν, quandoquidem stupor sensus est compressio. ναρκωδῶς etiam dicitur in Prorrh. (p. 209. 38. H. 77. G.) quod ναρκωδέως lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 656. 50.) torpidè, cum torporis sensu.

Ναστὸς confertus dicitur, densè plenus, ac veluti pressus, non secus ac amphoræ quæ ad summum vsque plenæ sunt & pressæ ἀμφορεῖς νενασμέναι nominantur. Huic opponitur χαῦνος καὶ ἀραιὸς καὶ κοῦφος, laxus, rarus, & leuiter cauus. Sic Hipp lib. περὶ διαίτης (p. 274. 34.) maris & fœminæ corpora inter se opponens. τὸ μὲν ἄρσεν ναστὸν ἐστι, &c. τῆς ὄψιος καὶ ἐρείσει καὶ ἐμψαύσει τὸ δὲ θῆλυ ἀραιὸν καὶ χαῦνον, καὶ εἶναι ῥοῶδες ἐρείσει καὶ ἐμψαύσει. Mas enim confertim plenus est, ac vestiam instar tum visu tum contactu densus: fœmina vero rara & laxa ac veluti fluida, tum ad visum tum ad contactum. Vbi vitiosè ἀστὸν habent quædam exemplaria manu scripta vt & Aldinum, quod etiam ascensum appouit. ναστὸν, μεστὸν, πυκνὸν, πλῆρες μὴ ἔχον ἐπιδεχόμενόν τι exponit Hesych. ναστὸς ἀντὶ πλήρης ab Archig. ponitur & plenum significat, vt scribit Gal lib 4. de dignosc. puls. (p. 79. 36. Est & panis hoc nomine apud Græcos vt ibid. testatur Gal. ναστὸς ἄρτος ζυμίτης μέγας Polemarcho apud Athen. lib. 3. panis fermentatus magnus: Heracleon verò πλακοῦντος εἶδος, placentæ genus esse vult, quemadmodum apud eundem lib. 14. ναστὸς πλακοῦντος εἶδος dicitur ἔχον ἔνδον καρυκείας placentæ genus condimentis variis intus farctæ. Sunt qui ναστὸν sumant pro placenta ex melle, vuis passis, aliisque condimentis conferta & constipata, adeoque dura & solida, vt in ea nihil inanitatis aut spongiosæ laxitatis inesset, verùm omnia essent νενασμένα, inter se compacta & condensata.

Ναυτιώσιες φλεβῶν dicuntur Hipp lib. de fract. (p. 546. 49. H. 759. H.) venarum nauseæ, hoc est sanguinis ex venis refusiones, cùm venæ velut nausebundæ sanguinem effundunt aut euomunt, eleganti certè translatione à vomiturientibus petita, quasi venarum nauseabundarum refusiones dicas, quas etiam Hipp. ἐκχυμώσιας vocat, vt antea adscripsimus, & testatur Galen. Com. 2. in lib. de fract. his verbis, ναυτιώσιες εἴρηκεν ἰδίως ἀπὸ τῶν ναυτιώντων καὶ διὰ τὸ ναυτιᾶν, μετὰ τὸ ναυτιᾶν ἐμοῦσι. ναυσίαν γὰρ τὴν ναυτίαν ὀνομάζουσιν οἱ Ἴωνες. &c. χρὴ δὲ ὡς ἤμαθεν ἐκχυμώσιας ἐκάλεσε, ταύτας νῦν ναυτιώσιας εἶπεν, ὅταν αἱ φλέβες ἀποπτύωσί τι καὶ ἐξ ἑαυτῶν ἐκ τούτων αἷμα, βαρυνόμεναι διὰ τε τὴν φλεγμονὴν αὐτῶν ἀσθενείας, ἣν ἐκ τοῦ φλεγμαίνειν ἴσχουσι, καὶ διὰ τὸ πλῆθος τε καὶ τὴν κακίαν αὐτοῦ τοῦ αἵματος. ναυτιώσιας, hoc est, nauseationes propriè appellauit, ab iis qui nauseam patiuntur, ac propterea vomunt, facto nomine. ναυσίαν enim τὴν ναυτίαν (quam nauseam dicunt) Iones nominant. Ac fere quas antea ἐκχυμώσιας, hoc est exuccationes vocauit, eas nunc ναυτιώσιας, h. e nauseas dixit, cùm venæ sanguinem exuunt ac veluti vomitione refundunt, tum ex propria imbecillitate, quam ex inflammatione contraxerunt, grauatè tum ex ipsius sanguinis copia & prauitate. Quem etiam locum cum translatione mihi videtur agnoscere Gal. in Exeg. cum ναυτιώσιες exponuntur αἱ παρεκχύσεις τοῦ αἵματος, αἳ δὴ καὶ ἐκχυμώσιες ὀνομάζονται. μετωνόμασται δὲ ἀπὸ τῶν ἐπὶ ταῖς ναυτίαις ἐμούντων αἷμα ποιούμενα, hoc est sanguinis præterfusiones, quas sanè etiam ἐκχυμώσιας, hoc est, effusiones vocat. Translatum autem nomen est ab his qui inter nauseandum sanguinem euomunt.

Ναυτιλίη nauigatio, aph. 14 lib. 4. δηλοῖ δὲ καὶ ἡ ναυτιλίη ὅτι κίνησις τὰ σώματα ταράσσει. Nam vel nauigatio indicat motione corpus turbari. Quod etiam repetitur in Epist. Hipp. ad Democritum (p. 1287. 30.)

§ **Νεανικῶς** quod est iuueniliter apud Hipp. exponit Gal. σφοδρῶς, ἢ γενναίως, ἢ ἰσχυρῶς, vehementer, strenuè, fortiter, validè Com. 3. in Prorrh. (p. 173 42. H. 68. A.) Sic ibid. τὰ φρενιτικὰ νεανικῶς dicuntur αἱ σφοδρόταται φρενίτιδες, vehementes phrenitides, & Coac. (p. 131. B.) Et rursus νεανικαὶ αἱμοῤῥαγίαι fortes & vehementes sanguinis eruptiones dicuntur, in Prorrh. (p. 213. 36. H. 79 B) & νεανικαὶ περιψύξιες, magnæ & vehementes totius corporis perfrictiones in Coac. (p. 170. B) & νεανικὸς πνιγμὸς vehemens suffocatio ibid. (p. 175. A.) νεανικὸν autem pro magno aut vehementi ea forma dici videtur, qua masculam bilem pro magna posuit Persius Satyr 5. calido sub pectore mascula bilis intumuit. Etsi quibusdam videtur mascula bilis illic insaniam & bilis atræ furorem aut feruorem significare. Νεᾶνις autem iuuenculam, adolescentulam aut puellam iuuenilis ætatis significat, vt lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 641. 6.) ἢν δέ τις νεᾶνις ᾖ si verò sit iuuencula. Est & ἡ νεᾶνις ὁ παρθένος virguncula.

Νέβρα legitur apud Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 582. 29.) Verùm hæc lectio vitium subolet, & νεφρὰ legisse Cornar. apparet, aut νεφρίδιον ex lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 661. 38.) cùm adipem renalem verterit, in pesso subdititio ad conniuentem vterum. Caluus tamen narcissum interpretatur, & νάρκισσον legisse videtur. Est autem νεφρίδιον adeps renum quemadmodum apud Hom. Il. φ. (v. 204.) ἐπινεφρίδιον κείροντες, pinguedinem quæ renibus adiacet detradentes. ὁ περὶ τοὺς νεφροὺς λιπαρὸς exponit Schol.

Νείαιρα ἡ γαστὴρ exponitur imus venter, & τὸ ἔσχατον μέρος τῆς κοιλίας apud Gramm. Ruf. Ephes. ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὀνομ. μορ. τὸ κάτω τὴν ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν κοιλίαν dici scribit, ἣν καὶ νείαιραν Ὅμηρος καλεῖ. Quod etiam iisdem verbis scribitur Polluci libro 2. Νείαιρα exponitur Erot. apud Hip. γαστήρ. Idemque scribit Bacchium

τὸ κοῖλον accepisse, ἢ τινὲς τὴν κοιλίαν ὑπογαστρίαν, quod quidam inferiorem ventrem appellant. Inuenitur autem & νειαίρα simpliciter pro imo ventre apud Hipp. vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 564.29.) τὴν νειαίρην ὑπεγχεῖσθαι, imum ventrem perfundito. Et in Coac. (pag.215.H.) βάρος ἐν νειαίρῃ, pondus ad imum ventrem. Sæpissime verò τὴν νειαίρην aut νειαίρην γαστέρα ponit Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. & lib. περὶ γυν. & τοῖς ἰξύσι, τοῖς κενεῶσι, ἢ τὴν ὀσφυῦ, coniungit, interdum etiam τοῖς βουβῶσι, vt eam imi ventris partem intelligat, quæ ad laterum inanitatem & inguina protenditur. Sic etiam ἡ κοιλίη ἡ νειαίρη, vt & γαστὴρ dicitur lib.1. περὶ γυναικ: (pag 609. 51.) Aretæus quoque vetustissimus author νειαίρην γαστέρα vocat, cap. 1. lib. 2. περὶ ὀξ. παθ. ὁκοῖα φαίνεται ἀπὸ πνεύμονος εἰς τὴν νειαίρην γαστέρα ὑποχωρέοντα, qualia ex pulmone in imum ventrem depulsa videri possunt. Vbi interpres sacrum ventrem vertit. Verùm νειαίρην γαστέρα velut νεάτην, h.e. imum aut extremum ventrem dictum malim. Idem quoque cap 10. de vesica. ἐν γὰρ τῇ νειαίρῃ γαστρὶ κεῖται ἴζει. In imo enim ventre sita est. Sic quoque Homerus νειαίρην γαστέρα vocat, vt Il. ε. (v.539.) νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσε. Imo in ventre balheum pertransiit. Vbi Schol. νειαίρην τὴν νεάτην exponit, dicitq. esse τὸ ἔσχατον μέρος τῆς γαστρός. Rursus ibidem. (vers.616.) νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος. in imo ventre defixa est longa lancea.

Νειλέως φάρμακον ἐπιπαστὸν ὅδε nobile & laudatum omnibusque notum dicitur Galeno lib.1. κατὰ γέν. (p.182.59.) & malagmatia nomen habet, vt & apud Paulum lib.7. cap.18. Vbi etiam describitur. Meminit quoque Gal. ex Asclep. cap.5. lib.8. κατὰ τόπ. Hoc autem Emplastrodes valere ad reliquiarum inflammationum in præcordiis inueteratarum curationem scribit Gal. Dicitur que ἐμπλαστῶδες ad differentiam alterius ocularis quod in collyrij formam paratur, & describitur Paulo lib. 7. cap. 16. eiusque meminit Aet. serm.4. Tetrab.2. cap. 1.

Νεῖον τὸ νέον exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. quod nouum significat, aut nuper aduerbialiter, estque Ionicum pro νέον.

Νέοι iuuenes dicuntur, οἱ τὴν ἀκμάζοντες, pro adultis & ætate florentibus Hipp. vt aph. 45. lib.2. Lib. quoque περὶ ὑγιεινῆς διαίτης: (p 31.21. H.118 1.) scribitur τοῖς νέοις πεπηγότα ἔχειν τὰ σώματα, καὶ τὴν κρᾶσιν τὴν ξηρήν hoc est, iuuenum compacta esse corpora, & temperamentum siccum. Eosdem νεηνίσκους vocat Hipp. vt aph.19.lib.3. Quorum ætas ab anno 25. ad 35. terminatur; vt scribit Gal. Com. ad aph.9. lib 5. & 30. lib. 3. Etsi per τοὺς νεηνίσκους, illo aph. & adolescentes & iuuenes quidam subaudiri velint, quod fecit Celsus cap. 1. lib. 2. dum in vertendo eo aph. adolescentiam & iuuenes adscripsit.

Νεόμενον, τὸ νηχόμενον, ἀναχωρούμενον exponit Gal. in Exeg. apud Hipp h.e. quod innatat, quod venit aut accedit, ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι, quod est πορεύεσθαι, ἔρχεσθαι, ire, abire, venire & redire. Vtrunque autem annotat Gal. ex lib. 1. περὶ γυναικ. & vnum de secunda, alterum de fœtu dici. Verùm si nostris exemplaribus fides adhibenda est neutrum ibi scribitur, apparetque Gal. aliam secutum fuisse lectionem quàm habeatur publicatis in codicibus. Ac si coniecturæ locus est, existimo νεόμενον legi posse aut νηχόμενον περὶ τοῦ χορίου lib. 1. περὶ γυναικ. (p.609 2) vbi scribitur, αἱ μῆτραι τὸ αἷμα ἀνασπῶσιν ἐς σφᾶς αὐτὰς, ὅτι ὀλισθηρόν ἐστι καὶ χεόμενον, καὶ προσχέονται ὑπ' αὐτῶν, vt pro χεόμενον νεόμενον legisse Gal. existimem. hoc sensu. Et vteri secundam sursum retrahunt, vtpote lubricam & innatantem, & in seipsis detinent. Sic enim Gal. expositio probè mihi quadrare videtur, siue τὸ νηχόμενον, siue ἀναχωρούμενον, adhibeas, vt secundam siue innatantem, siue ad vteros sursum accedentem accipias. Et alioqui facilis lapsus est à χεόμενον in νεόμενον aut νηχόμενον. Etsi vulgata lectio χεόμενον tolerari potest, quæ secundam per vterum diffusam neque adhærescentem indicat. Quod verò scribit Gal. alteram ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου ibidem poni, id quonam loco satis aptè poni possit, me nondum reperisse palam ac ingenuè profiteor.

Νεόῤῥοφος dicitur qui recens sorbitionem sumpsit, vt νεόποτος qui recens bibit. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.856. H.395. 25.) καὶ μήτε νεόῤῥοφος μήτε νεόποτος λούεσθαι. Neque lauari debet qui recens aut sorbitionem aut potum sumpsit.

Νεοχμὸς nouus, recens, vt νεοχμοῦν τι καὶ νεωτερίζειν, quod est aliquid recenter mouere aut innouare, annotatur Ionibus dici ex Corintho. νεοχμὸς, νέος, πρόσφατος, καινὸς ὑπάρχων exponitur Hesych. & νεοχμὸν κίνησις πρόσφατος, innouatio, & νεοχμώσεις, νεωτερισμοί, μετακινήσεις. Νεοχμῶς item recenter significat, & recenti motu facto, aut aliquid innouando. Quam dictionem vsurpat Hipp lib. 1. περὶ γυναικ. (p.598.52.) μὴ δὲ λούεσθαι νεοχμῶς. neque recenter lauare, aut aliquid innouando, aut recenti motu facto. Vult enim humidiores mulieres nullo recenti motu agitandas esse aut stringendas, neque lauatione aliquid innouandum, ne in perniciem ruant. νεοχμὸν νεώτατον exponit Erot. apud Hipp. h.e. recentissimum, ὡς καὶ Ἀλκμαὶ ἐν Ἀμαρτιῶν. Verùm νεοχμὸν scribitur lib.2. περὶ γυναικ. (pag. 651. 36.) δεῖ δὲ νεοχμὸν ποιεῖν τὸ φάρμακον, medicamentum renouare, h.e. recentissimum adhibere medicamentum. Sed νεοχμὸν legisse videtur Erot. vt νεοχμοτάτην νεωτάτην exponit Hesych. Sic enim pro νεοχμάτην rectè reponit Henr. Steph. Νεοχμοῦν etiam quod est νεωτερίζειν annotatur ex Herodoto.

Νέτωπον vnguenti cuiusdam odorati ac sumptuosi ex multis aromatibus mixtura, qualia erant mulierculatum Romanarum vnguenta, spicatum, foliatum, Comagenum & Susinum. Id etiam νετώπιον dicitur. Hesych. νέτωπον ἢ νετώπιον, μύρον συντιθέμενον ἐκ πολλῶν μιγμάτων, οἱ δὲ μετώπιον. Pro quo forte μετώπιον legendum, vt idem sit quod μετώπιον antea nobis dictum. Huius autem vnguenti crebertima est apud Hipp mentio in tota muliebrium morborum tractatione, idq; sæpe ad vteros vehit & alia odorata adhibetur, velut lib. περὶ γυν. φύσ. (p 564. 17. & p.565.52. & p 568 40. & p.574.38. & 42. & p.582. 34. & p.584.20.) Et lib. 1. περὶ γυναικ. (p.605.47. & p.611. 30. & p.625.4.) Rursusque lib.2. (p.646.25. & (p.659.36. & p.660.13.) Lib. etiam περὶ ἐπικυήσιος (p.265 44. & p.ib.49. & 266 54.) Lib. quoque 5. Epid. (p.1157. B.) & lib.7. (p.1227. B.) νέτωπον ad surditatem curandam in aures infunditur quomodo etiam amaracinum, aut nardinum optimum oleum, aut laureum, aut irinum etiam & cyprinum, aut quæ sua tenuitate & calore crassos glutinososq; humores discecant & dissipat, in grauitate auditus in aures instillare conuenit. Quam ad rem μετώπιον etiam adhiberi li. de loc. in hom. antea adscripsimus. Ac videtur esse νέτωπον quod νίτωπον Erot. vocatur & exponitur apud Hip. τὸ ἐκ τῶν πικρῶν καρύων ἔλαιον, oleū ex nucib amaris. Neque enim νίτωπον apud Hip. legitur, apparetq; vitiatam esse lectionem, & pro νίτωπον, νέτωπον aut μετώπιον legendum Sic verò à nonnullis diligenter confici scribit. Nucum amararum chœnices Atticæ quatuor franguntur, & earum nucleus benè excceatus in pilam conijcitur & contunditur. Nomen habet olei amygdalarum amaratū. Sic μετώπιον frequenter pro oleo amygdalino sumi antea diximus, vt & pro vnguento Ægyptio.

Νεῦρον, neruus, pars est in corpore similaris, spermatica & exanguis, sensationis & motionis organum. Idque propriè neruis attribuitur, qui ex cerebro & spinali medulla exortum habent, quos τόνους Hipp. (vt scribit Gal. & postea docemus) vocat, Gal. τὰ προαιρετικὰ νεῦρα. τοῦ νεύρου autem significatio latè apud Medicos extenditur, & neruosa corpora, hoc est, exanguia, alba, & cauitatis expertia tum etiam quæ cum neruis similitudine quadam substantiæ communicant, complectitur. Quod scribit Gal. his verbis Comment. 1. in lib. 6. Epid. (pag. 443.33.) τρία γὰρ δὴ γένη σωμάτων ὁμοιομερῶν ἐν τοῖς ζώοις ἀναιμά τε καὶ ἀκοίλια φαινόμενα. τὰ μὲν ἐξ ὀστῶν, τὰ δ' ἐξ ἐγκεφάλου καὶ νωτιαίου, τὰ δὲ ἐκ μυῶν φυόμενα. ὀνομάζεται δὲ ὑπὸ μὲν Ἱπποκράτους νεῦρα τὸ μὲν πρῶτον αὐτῶν εἰρημένον συνδεσμὸς, τὸ δὲ δεύτερον, νεῦρον τε καὶ τόνος, τὸ δὲ τρίτον τένων. ἔνιοι δὲ νεῦρα πάντα καλοῦντες διὰ τὴν ὁμοιότητα, τὸ μὲν πρῶτον αὐτῶν γένος, συνδετικὸν εἶναι φασι, τὸ δὲ δεύτερον, αἰσθητικόν τε καὶ προαιρετικὸν, τὸ δὲ τρίτον ἀπονεύρωσιν ὀνομάζουσι. Tria enim sunt similarium corporum in animalibus genera, quæ tum exanguia, tum cauitatis expertia apparent. Quorum alia quidem ex ossibus, alia verò ex cerebro & dorsali medulla, alia ex musculis exortum habent. Horum primum genus ab Hippocrate quidem plærunque συνδεσμὸς, hoc est, ligamentum nominatur, secundum verò νεῦρον & τόνος, & tertium, τένων, hoc est, tendo. At quidam ista omnia neruos appellantes, propter eam quam dixi similitudinem, primum eorum quidem genus συνδετικὸν, hoc est, colligatorium esse dicunt, secundum verò αἰσθητικὸν καὶ προαιρετικὸν, hoc est, sensile & arbitrarium, tertium quoque ἀπονεύρωσιν, hoc est, neruearn propaginem nominant. Atque idem Gal. exanguia & alba corpora, vbi plurimùm tum distendi, tum in se contrahi videntur, velut vterus & vesica, neruosa dici contendit. Qua ratione & colis in hominum pudendia naturam, & vterum neruosum esse volunt. Quod etiam libro 15. vs. part. in humano pudendo affirmat Galen. quod propter eam quam cum neruis habet substantiæ similitudinem, neruosum esse constat. Neque absimili ratione neruos vocant in corde Aristot. quæ neruosa corpuscula dicuntur Herophilo, hoc est, membranosas extremitates in osculis cordis, vt scribit Galen. capite 6. libro 1. de Pl. Hippocr. & Plat. vbi eadem etiam de triplici neruosorum corporum genere scribit. Idem quoque de triplici neruorum differentia scribitur ab authore Definit. Med. (pag. 391. 49.) At verò simplici τοῦ νεύρου nomine plærunque ligamenta & copulas intelligit Hippocr.

quod

quod etiam antea ex Gal. scriptis testati sumus. Sic lib. de fract. (pag. 574. 25. H. 776. B.) scribitur, ἐξήρτηται μὲν γάρ τι καὶ τούτου τῶν νεύρων κατὰ τὴν κοινὴν ξύμφυσιν τῶν ὀστέων. Atque hoc tamen neruis in communi ossium coniunctione annexum est. Significat namque excedentem cubiti partem, hoc est, gibbum, connexum esse ligamentis, quæ articulationem illam continent, ea parte qua ossa, hoc est, cubitus & radius communem habent coniunctionem. Ac rursus ibidem (v. 37. H. ibid.) πλεῖον δὲ μέρος ἔχει τῆς ἐξαρτήσιος τῶν νεύρων ἐν τῷ βραχίονι τὸ λεπτὸν ὀστέον ἤπερ τὸ παχύ. Maiorem verò connexionis partem horum neruorum in brachio tenue os quam crassum habet. Quibus certe verbis ligamenta illa adeò lata vt crassæ membranæ esse videantur ossibus circumiectæ, intelligit, quæ ex inferiore brachij extremitate exorta, cubiti & radij capitibus innectuntur, ita tamen vt maiorem cubiti partem occupent. Vbi etiam scribit Gal. τοὺς συνδέσμους τοὺς οὕτως νεῦρα, καὶ νῦν καλεῖ ἅπαντας αὐτούς. Ligamenta nunc neruos nominauit, etiam vbique sic eos vocans. Rursusque, ταύτην ὅλην τὴν ῥῆσιν ἐνδείκνυσθαι νεῦρα καλεῖσθαι πρὸς αὐτοῦ τοὺς ὅλης τῆς διαρθρώσεως συνδέσμους. Hanc orationem dixi indicare neruos ab eo vocari totius articulationis ligamenta. Rursus etiam lib. de art. (pag. 617. 36. H. 810. B.) καὶ ἀπ' ἐκείνων νεύρων ἀποπεφύκασιν, ex eáque nerui exoriuntur. Quod de neruosis, validis & crassis ligamentis intelligitur, quæ cartilagini (quæ spinæ adnata est) induuntur. νεύρων ἀποβλαστήσιας συνδετικάς, hoc est, neruorum progerminationes copulatiuas, aut ligamentorum germen vocat Gal. Libro etiam de locis in homine etsi νεῦρα neruos eximiè denotant, pro ligamentis tamen sæpe sumuntur, vt (pag. 409. 54.) cùm scribitur. τὰ δὲ νεῦρα ξηρά τέ ἐστι καὶ ἀκοίλια, καὶ πρὸς τῷ ὀστέῳ προσπέφυκε. καὶ τρέφεται δὲ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τοῦ ὀστέου. Nerui autem sicci sunt & cauitatis expertes, & ossi adhærescunt, & ferè ex eo nutriuntur. Et rursus ibidem (410. 5.) τὰ δὲ νεῦρα συνέχει τὰ ἄρθρα, διατεταμένα τέ ἐστι περὶ ὅλον τὸ σῶμα. ἰσχύει δὲ μάλιστα ἐν ἐκείνοισι τοῦ σώματος, καὶ αἰεὶ παχύτατά ἐστιν, ἐν οἷσι τοῦ σώματος αἱ σάρκες ἐλάχισται εἰσι. καὶ τὸ μὲν σῶμα πᾶν ἔμπλεον νεύρων. Nerui autem articulos constringunt, perque vniuersum corpus extenduntur. Validi autem maximè illis in partibus corporis & semper crassissimi sunt, in quibus corporis carnes minimæ sunt. Et corpus quidem omne neruis plenum est. Et lib. περὶ τέχνης (pag. 6. 33) ἔνι δὲ πρὸς τούτοισι καὶ φλέβες πολλαὶ καὶ νεῦρα, οὐκ ἐν τῇ σαρκὶ μετέωρα, ἀλλὰ πρὸς τοῖς ὀστέοισι προστεταμένα, σύνδεσμος ἐόντα τῶν ἄρθρων. Præter hæc autem & venæ multæ, & nerui, minimè quidem in carne sublati, sed ad ossa ipsa protenti ligamentum sunt articulorum. Quibus in locis quid aliud per τὰ νεῦρα quàm ligamenta ipsa intelligas? Nam vt rectè scribit Gal. Com. 3. in lib. de fract. (pag. 574. 18. H. 776. B. ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἐκείνων [τῶν συνδέσμων] περὶ ὅλον εἶδος τῶν κυρίως ὀνομαζομένων νεύρων οὐδ' εἰς ὀστοῦν ἀναφέρεται. τῶν γὰρ συνδέσμων ἴδιον τοῦτο, καὶ δι' αὐτοὺς καὶ τῶν τενόντων, ὅτι κεκραμένην ἔχουσι τὴν οὐσίαν ἐκ συνδέσμου καὶ νεύρου. Quinetiam si à ligamentis discesseris, nullum ex iis qui propriè nerui nominantur, in os aliquod desinere constat, quippe cùm id ligamentorum proprium sit, sicut per ipsa etiam tendonum, quod mistam ex ligamentis & neruis substantiam habeant. Libro quoque περὶ σαρκῶν vulgò inscripto (pag. 251. 36.) νεῦρα pro ligamentis ponuntur, vt & ibidem (pag. 149 23.) νεῦρα σαρκί. Et lib. 1. περὶ διαίτης (pag. 344. 15.) cùm scribit in hominis conformatione partem seminis crassiorem & solidam non consumi ab igne in alimentum propter soliditatem, sed robur acquirere, & desinente humiditate consistere, & in ossa ac neruos transire. In Prorrhet. 2. (pag. 100. B.) τὰ νεῦρα τὰ συνέχοντα, nerui continentes articulos, & simpliciter νεῦρα pro ligamentis & neruis ponuntur. τὰ δὲ τρώματα τὰ ἐν τοῖσιν ἄρθροισι, μεγάλα μὲν ἐόντα, καὶ τελέως ἀποκεκομμένα τὰ νεῦρα τὰ συνέχοντα, εὔδηλον ὅτι χωλὰς ἀποδείξει. Magna autem vulnera quæ in articulis fiunt, si præcisi nerui sunt qui continebant, absque dubio claudos reddent. Rursusque, εἰ δὲ ἐνδοιαστῶς ἔχει ἀμφὶ τῶν νεύρων, ὅπως ἔχει. Sin dubium est quomodo nerui affecti sint. Iterumque, οἷσι δ' ἂν καὶ νεῦρον δοκέῃ ἀποκεκόφθαι, ἄριστα μὲν τὰ περὶ τὴν χωλείην προλέγειν, ἄλλως τε καὶ ἢν τῶν κάτωθεν νεύρων ᾖ τὸ ἐκλυόμενον. At quibus neruus excisurus speratur, iis maiore cum fiducia claudicationem prædixeris, idque tum maximè si quis neruorum inferiorum exolutus fuerit. Ac rursus, γνῶναι δὲ τοῖσι νεύροισι μᾶλλον ἐκκεκομμένον. Neruus autem excisutur his indiciis deprehenditur. Quæ cum de articulorum vulneribus dicantur, neruus pro ligamentis accipi manifestum est, & à Celso veri, vt nostris eum in locum Annotat. aperuimus. Quemadmodum & alias Celso nerui ligamenta Hipp. locutione nominantur, nempe cap. 11. lib. 8. Maxilla verò & vertebra omnesque articuli cùm validis neruis comprehendantur, excidunt, aut vi expulsi, aut aliquo casu neruis vel ruptis vel infirmatis. Sic quoque in Coac. (pag. 199. G.) scribitur eadem ferè in re. θνήσκουσι δὲ οἷς τὰ ἐντὸς νεῦρα, ἤν τέ τι τῶν λεπτῶν τιτρωσκηται, ἤν τε τῶν παχέων, ἢν ἐπικάρσιον ἡ πληγὴ γένηται καὶ μεγάλη. Intereunt vero quibus nerui interiores, siue tenuis aliquis, siue crassus, vulnus acceperit, si plaga transuersa fuerit & magna. Neruos enim crassos ligamenta intelligere præstat, quemadmodum etiam paulò antea (199. E.) νεῦρα ὅσα παχέα τιτρώσκεται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χωλοῦνται, καὶ λοξὰ τιτρωσκόμενα. μάλιστα καὶ τῶν μυῶν αἱ κεφαλαὶ, μάλιστα τῶν ἐν μηροῖσιν. Nerui quicunque crassi vulnus accipiunt, vt plurimùm claudos reddunt, præcipueque si obliquum vulnus fuerit ac in musculorum capitibus, præsertim femorum. νεῦρα enim παχέα hic ligamenta & tendones accipi manifestum est: Etsi Cornar. in superiore sententia per λεπτά & παχέα, tenuia & crassa intestina intellexit. In Mochl. etiam νεῦρα sæpius pro ligamentis accipiuntur, vt (pag. 866 D. & ibid. E. F.) in articulorum luxationibus, velut etiam disertis verbis lib. de art. (pag. 586. 31. H. 784. F.) ἑκάστου δὲ ἡ διαφορὴ ἐκ τῶν νεύρων ὁ σύνδεσμος, τοῖσι μὲν ἐπιδόσιας ἔχων, τοῖσι δὲ ξυντεταμένος ἐών. Plurimùm etiam discriminis habet neruorum colligatio quæ iis quidem remissa, illis verò intenta est. Et rursus ibidem. καὶ γὰρ ὑγρότητες τῇσιν ἄρθροισι γίνονται ἐν τῶν ἄρθρων, διὰ τῶν νεύρων τὴν σύμφυσιν, ἢν χαλαρὰ τὴν φύσιν, καὶ τὰς ἐπιτάσιας εὐφόρως φέρῃ. Etenim in articulis humiditas hominibus contingit, ob neruorum compagem, qui naturâ laxi sunt & faciliè intenduntur. Ex eadem verò cognatione νεῦρον ναρκῶδες, hoc est, neruus torpidus, ligamentum dicitur in Mochl. (pag. 842. F.) καὶ τὸ ναρκῶδες νεῦρον ὃ ἐκ τῆς διαφύσιος τῶν τοῦ πήχεος ὀστέων ἐν αὐτῷ ἐκπέφυκε καὶ τελευτᾷ. Quo etiam torpidus neruus, qui ex medio cubiti ossium intersticio enascitur, terminatur. His enim verbis ligamentum illud crassum, densum, validum & membranosum intelligere videtur, quod ex brachij fine inferiore exortum, cubitum cum radio, totam dearticulationem circumuestiens, connectit, maiore tamen parte cubiti posteriorem partem complectitur, vt scribitur lib. de fract. & nostris eum in locum Annotat. aperuimus. Eadem quoque notione ibidem (pag. 856. D.) scribitur. καὶ τὰ ναρκώδεα μετὰ τὰς φλεγμονὰς τάχιστα, τὰς φλεγμονὰς παρίεντα. Quæcunque etiam torpidum sensum habent, vbi inflammatio remiserit, quàm citissimè reponere optimum est. His enim verbis ligamenta mihi accipi videntur, quæ in articulorum emotionibus aut peruersionibus, suborta inflammatione, magnum facessunt negotium. ναρκώδεα autem dicuntur, quòd ligamentorum natura sensu careat, & dura sit aut solida, quomodo ναρκώδεες exponuntur Erotiano οἱ ἀπεσκληρυσμένοι καὶ ἀναισθητοῦντες, indurati & minimè sentientes, vt antea adscripsimus. Est & νεῦρον ἔναιμον, neruus sanguineus apud Hipp lib περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag 425. 48.) τοῦ δέρματος τὸ ἔξω, ὅτι συνεχὲς τῷ ἑωυτῷ καὶ νεύρῳ ἐναίμῳ. Externa cutis quoniam sibi ipsi & neruo sanguineo continua est: Vbi neruus sanguineus intelligi videtur panniculus carnosus, qui ab extremitatibus vasorum per subiectam carnem dispersorum oritur, & cutem constituit, adeoque illi continuus est, vt ab ea non nisi ægrè separari possit, efficitque vt cutis ipsa mediam quodammodo inter neruum carnemque substantiam sortita sit. Est enim veluti sanguine præditus neruus, qui sit inter carnem neruumque quiddam planè medium, & ex iis ambobus secum mixtis conflatum, neque durum aut penitus exangue, vt neruus, neque molle & sanguine abundans, vt caro. Ideoque cutis extremorum media, calidi, frigidi, humidi & sicci, ambientis frigiditatem & caliditatem ex æquo percipit, ab iisque promptè alteratur, frequentius tamen calidum ad voluptatem experitur, vt illic scribit Hipp. Hanc etiam vocem apud Hipp. agnoscit Erot. in Procemio. Idemque νεῦρον ἔναιμον exponens, ἀντὶ τοῦ τῇ φλεβὶ positam scribit. Nisi si quis apud Erot. vitium subesse existimet, & νεύρῳ ἐναίμῳ, & τῇ φλεβὶ legendum existimet, vt ei quem adduximus loco quadret. Neque enim aliàs me apud Hipp legere memini. Neque verò insolens videri cuiquam debet νεῦρα φλέβας dici antiquis, cùm φλέβας κοίλας, venas & arterias, ad differentiam τῶν φλεβῶν νευρωδῶν, h. e. neruorum, ab iisdem vocari satis constet. Ac Rufus Ephes. ἐν τῷ πρώτῳ περὶ αἰτιῶν τῶν σφυγμῶν scriptis tradiderit arterias antiquis vocatas νεῦρα.

Νεφέλη, nubes, nubecula, id dicitur in vrina quicquid summum petit, atque in eius superficie innatat, aut quod in vrina media suspensum est, velut nubes in aere. Sic enim νεφέλην αἰωρουμένην Hipp. dici, multis antea probauimus ex Progn. & Coac. Præcipuè verò νεφέλη sine addito dicitur nubecula alba, quæ in vrinis innatat, & laudabiles concoctionis notas habet. Vnde νεφελοειδέα οὖρα sunt Hipp lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 99. 27. H. 399. 25.) vrinæ nubeculas albas habentes, indeque concoctionem præ se ferentes, vt illic annotat Gal. Quibus etiam τὰ παχέα iungit Hipp. vt euidentiorem coctionis signi-

ficationem elicias, ad purgationem instituendam. Neque enim nisi concocta medicari vult. At verò in vrinarum contentis propriè νεφέλαι vocantur quæ per summam vrinam innatant, vt & ἐναιωρήματα quæ per eam mediam suspensa sunt sublimamenta, & ὑποστάσεις quæ in fundo subsident. Sic scripsit Galen. Com. 3. in Progn. (pag. 140.25.) πολλάκις μὲν, ὡς ἔφην, ἐφίσταταί τι τοῖς οὔροις ἄνωθεν, ὅπερ ἐγὼ νεφέλην ἰδίως ὀνομάζειν εἴωθα. quod in vrina supernatat, eam sæpe numero igitur (vt dixi) quod in vrina supernatat, ego nubeculam propriè vocare soleo. Translata autem est nubecularum ad vrinas appellatio, quòd eam habeant quam in circunstante nos aëre proportionis rationem, vt illic quoque scribit Gal. Nam & hæ circum ambiente eas humore sunt crassiores, vt illæ circumfuso aëre etiam densiores. Quam analogiæ rationem longè apertioribus verbis idem indicat Comment. 1. in lib. 3. Epid. (pag. 494.18. H. 1059. D.) τὸ τῆς νεφέλης ὄνομα [illegible] Nubis nomen ab aere translatum, de vrinis efferre solent medici, siue Hippocrates primus de specie aliqua sublimamentorum, vel vrinarum vsurpauerit, siue alius quispiam vrinis imposuerit. Quemadmodum igitur in ambiente nos aëre caliginosa interdum fit constitutio, eo nubibus atris condensato: interdum verò ipse purus & nubibus carens apparet, videturque per ipsum nubes quædam dispersæ, tuncque aër nubilosus dicitur, quo tempore nubium colorem neque exquisitè nigrum, neque lucidum, sed inter hos medium cernimus: Sic οὖρα & ἐναιωρήματα ἐπινέφελα, hoc est, vrinam & sublimamentum nubilosum vocare mihi videtur Hippocrates, quod neque colore album est, neque planè nigrum, verùm inter hæc medium. Νεφέλαι autem in vrinis quales probandæ sint, & quales damnandæ, describuntur Hipp. in Prog. (p. 141.8 & 142.14. H. 40. 41. ibi. 53.) & Coac. (p. 210. G.) Eædem etiam νεφέλαι interdum vocantur, vt νεφέλαι μέλαιναι nubeculæ nigræ in Coac (p. 213. G & 214 G.) Interdum quoq; ἐπινέφελον pro nubecula ponitur, vt aph. 71. lib. 4. & Coac. (p. 110. B.) ἐπινέφελον ἐρυθρὸν aut ὑπέρυθρον, nubecula rubra aut subrubra quarto die in vrina conspicua septimo die liberationem fore indicat. Etsi aliàs ἐπινέφελον nubilosum significat, vt antea ostendimus, ducta ab aëre translatione. Νεφέλαι Erot. apud Hipp. non solum in vrinis spectatum, sed exponuntur τὰ ἐφιστάμενα τοῖς διαχωρουμένοις [illegible] hoc est, supereminentia in deiectionibus subpinguia, interdum quidem pallida, interdum etiam flaua, vel alio aliquo colore infecta, ducta a nubibus quæ in cœlo sunt translatione. Quam expositionem etiam ad ἐναιωρήματα transtulit, idque in aluí egestionibus spectari voluit, cum ἐναιωρήματα ἐπινέφελον exponit, τὰ ἐφιστάμενα τοῖς οὔροις καὶ τοῖς διαχωρήμασι, καὶ [illegible] ποικίλα χρώματι κεχρωσμένα. hoc est, quod in vrinis & alui egestionibus superstat, ac veluti suspensum vario colore affectum est. Sic enim apud Erot. legendum esse antea monuimus, & re ipsa constat, cum ἐναιωρήματα ἐπινέφελον, ab τῆς νεφέλης Hipp. dici ea Gal. satis pateat, idque abunde doceat ipse Erot. cùm addit, νεφέλαι γὰρ ἰδίως καλοῦνται τοιαῦται ἐφιστάσεις. Nubes enim propriè vocat quæ hoc modo supereminent. Quæ lectio etiam causa est vt paulò ante in νεφελῶν explicatione apud Erot. τὰ ἐφιστάμενα, non vt habent exemplaria omnia τὰ ὑφιστάμενα, legerim. Etsi ista Erot. opinio, qua nubes & sublimamenta in deiectionibus apud Hipp. spectari contendit, non parum mihi insolens videtur, nec adhuc quonam probè quadrare possit a me (vt ingenuè fatear) satis animaduersum, quod tamen de ὑποστάσει disertissimis verbis est ab Hipp. expressum, vt scribimus postea, & multis exemplis contestatum ponimus.

Νεφέλαι nubeculæ in vitiis oculi annumerantur Prorrhet. 2. (pag. 102 G.) & inter cicatrices reponuntur ex pupillæ vlceribus enatas. vt νεφέλιον Paulo lib. 3. cap. 22. inter summas & superficiarias oculorum cicatrices recensetur, his verbis: καὶ ἐπιπολῆς [illegible] ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς [illegible] Summas in oculis cicatrices, quidam hoc solo nomine cicatrices, quidam etiam nubeculam vocant. At Hipp. auth. (pagin. 386. 31.) νεφέλιον ἐστὶν ἕλκος ἐπιπόλαιον καὶ μικρῷ μεῖζον ἀχλύος. Nubecula vlcus est superficiarium albugine longè minùs & album. Et authori Definit Med. (pag. 399. 54.) νεφέλιον ἐστὶν ἀχλὺς ἢ ἕλκωσις ἐπιπόλαιος ἐπὶ τοῦ μέλανος. Nubecula est caligo aut vlceratio in nigri superficie. Etsi Aëtio cap. 25. lib. 3. Tetrab. 2. sic ἀπὸ τῆς ἀχλύος distinguitur ac definitur. νεφέλιον καλοῦσι τὸ ἐπὶ τοῦ μέλανος βαθύτερον τῆς ἀχλύος ἕλκος καὶ μικρότερον, τὸ δὲ χρῶμα λευκότερον. Nubecula vocant in oculi nigro vlcus caligine profundius & minus, colore verò candidius.

Νεφρῖτις omnem renum affectum significat, siue is similaris sit, siue organicus, siue communis, eoque renes ipsi teneantur. Authori Definit. Med. (pag. 398. 39.) νεφρῖτίς ἐστι φλεγμονὴ νεφρῶν μετ' ἀλγήματος σφοδροῦ, ποτὲ δὲ καὶ δυσουρίας, καὶ ἰνωδῶν ἐκκρίσεων, ἢ ψαμμωδῶν, μετὰ αἵματος ὀλίγου. Nephritis est renum inflammatio, cum vehementi dolore, cui interdum coniuncta est vrinæ difficultas, cum fibrosis excretionibus, aut arenosis, aut modico sanguine. Peculiariter tamen νεφρῖτις pro renum calculo sæpe sumi videtur, (vt testatur author libelli de Dignotione renum affectuum) qui pronecta ætate ac declinante gigni soleat, quod etiam scribit Gal. Com. 3. in lib. 6. Epid. (pag. 480.35.) Sic νεφρίτιδες aph. 31. lib. 3. calculi & renum obstructiones sumuntur & exponuntur Gal. etsi quibusdam renum vlcera & inflammationes obaudiuntur, & renum vitia ac renum dolores ex eo aph. vertit Celsus cap. 1. lib. 2. Neque secus νεφρῖτις pro renum calculo peculiariter accipi videtur aph. 11. lib. 6. etsi alia renum vitia, vt vlcera & inflammationes, obstructiones ac dolores intelligi possunt. non aliter quàm per τὰ νεφριτικὰ renum affectus nempe inflammatio, abscessus, vlcera, calculi, obstructiones intelliguntur aph. 6. lib. 6. & aph. 4. sect. 8. lib. 6. Epid. νεφρίτιδα φθίσιν ex purulentis renibus contingere scribit Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 640.21.)

Νεφρῖτιν autem quid sit vide antea in Νέφρα.

Νεωτεροποιεῖν est rerum aliquid nouarum moliri, aut rebus nouis studere, aliquid innouare, apud Hipp. aph. 20. lib. 1. μηδὲ νεωτεροποιέειν, μήτε φαρμακείῃσι, μήτ' ἄλλοισιν ἐρεθισμοῖσιν. neque aliud quicquam innouare, neque medicamentis, neque aliis irritamentis, hoc est, nullo modo commouere neque innouare oportet, neque medicamentis purgantibus, neque aliis præsidiis aut irritamentis medicis. Quod etiam reperitur lib. περὶ χυμῶν (pag. 48.34.) Sic lib. 2. Epid. (pag. 997 A.) νεωτεροποιεῖσθαι dicitur innouari. ὅπως μή τι νεωτεροποιηθῇ ἐν τῷ ἄνω εἴδει. dum ne quid in sublimi illa natura innouetur, hoc est, in ambientis nos aëris statu. Quod νεωτερίζεσθαι quoque dicitur in Coac. (pag. 220. B.) ὅκου δέ τινος μὴ νεωτερισθέντος, dum ne quid aliud innouetur, aut aliud quid noui contingat.

¶ Νηδὺς ventrem aut ventriculum significat apud Hipp. præcipuè tamen inferiorem ventrem, τὴν κάτω κοιλίαν. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 88.35. H. 396 13.) de febre ardente, ἢ τὰ περὶ τὴν νηδὺν δηχθεὶς ἀλγέει. & ob ventris morsum dolet. Vbi Gal. δῆξιν ἐπὶ γαστρὸς καὶ κατὰ τὴν γαστέρα exponit. Rursus lib. περὶ γυναικείων. (pag. 581.48.) ἢν ἄσθμα ἐγγίνεται τῇ νηδύϊ καὶ ἄλγος. si ventris & dolor in inferiore ventre insit. Et lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 292. 19.) αἵ τε κοιλίαι ὑγρόταται [illegible] οὐ γὰρ οἷόν τε νηδὺν ἀναξηραίνεσθαι ἐν τοιαύτῃ χώρῃ. & ventres omnes, inferiores præsertim, omnibus lubrici. In hac enim regione venter inferior exiccari nequit Lib. περὶ σαρκῶν vulgò inscripto (pag. 252. 3. 8.) καὶ γὰρ αἱ φλέβες αἱ ἐκ τῆς νηδύος καὶ τῶν ἐντέρων. Venæ enim ex ventre & intestinis. Rursusque. τὸ δὲ λεπτότατον αἱ φλέβες ἕλκουσιν ἐκ τῆς νηδύος καὶ τῶν ἐντέρων τῶν ἄνωθεν τῆς νήστιος. Tenuissimum verò venæ trahunt ex ventre & intestinis supra ieiunum intestinum existentibus. Et lib. περὶ καρδίης (pag. 268.27.) πίνει γὰρ ἄνθρωπος τὸ μὲν πολλὸν ἐς νηδύν. Nam cùm quis bibit, maximam partem in ventrem demittit. At lib. περὶ τόπων, νηδὺς tum ventrem inferiorem, tum etiam ventriculum indicat. & omnem cauitatem internam, tam eam quæ est in similaribus corporis partibus, quàm quæ est in organicis, omneque spatium internum aut conceptaculum quod ventris in modum humorem aliquem continet. Sic igitur (pag. 6.17.) εἰσὶ δὲ αὗται, αἳ πρός τε τὰ ὀστέα τετράφαται καὶ τὴν νηδύν. Sunt autem hi qui ad ossa & ventrem pertingunt. Et quod deinceps sequitur. ἔχει δὲ τὸ σῶμα οὐ μίαν, ἀλλὰ πλείους. δύο μὲν γὰρ αἳ τὸν σῖτον δεχόμεναί τε καὶ ἀφιεῖσαι. ἄλλας δὲ τούτων πλείους, ἃς ἴσασιν, οἷσι τουτέων ἐμέλησεν. [illegible] Habet autem corpus non vnum ventrem, sed plures. Duo namque sunt qui cibum recipiunt & demittunt, aliique præter hos plures, quos hi norunt quibus ista curæ sunt. Quæcunque enim membra carnem in orbem circundatam habent, quam musculum nominant, ea omnia ventrem habent. Quodquid enim minimè coaluit, siue pellicula, siue carne tegatur, cauum est. Quem certe locum, varia tamen si non vitiata lectione,

lectione, subindicans Erot. [illegible] omnem ibi cauitatem significare vult. Rursúsque lib. περὶ τέχνης (pag. 7. 36.) [illegible], sunt partes omnes in ventre inferiore contentæ laborantes, aut affectus qui in internis spatiis consistunt. Ac rursus in ea parte libri de aër. loc. & aq. quæ vitiosè nostris in exemplaribus libro de vuln. cap. assuitur (pag 184. 31.) [illegible]. Quibus autem ventres inferiores molles & humidi.

Νηδυώδης verò δίψα ab hac dictione translata mihi videtur Hipp. in Coac. (pag. 146 C.) cùm scribit, κεφαλῆς ἄλγημα μέτριον μετὰ δίψης νηδυώδεος. Moderatus capitis dolor cum inexhausta siti. Sic enim scribendum existimo, cùm exemplaria omnia [illegible] legant, vt νηδυώδης δίψα intelligatur sitis immensa, vehemens, inexhausta, & quæ expleri nequeat, ac velut altè & in viscerum penetralibus concepta, quasi [illegible], aut [illegible]. [illegible] namque τὸ βαθὺ [illegible] Hesychio significat. νηδύα etiam cùm τὰ ἔντερα καὶ [illegible] dicantur, non erit prorsus à ratione alienum eam sitim intelligi, quæ in ventriculo atque imis viscerum penetralibus sedem habeat, ideoque altè infixa sit, nec facilè sedari possit, sed vehemens sit, neque vulgaris. Qua forte ratione [non peculiarem] ibi dixit Caluus. Cornar. verò quid per cibum capientem sitim intellexerit mihi satis non est perspectum. Ac certè istam lectionem in eo mihi secutus videtur, quòd νηδὺς dicatur ἡ τῶν σιτίων δεχομένη, ventriculus cibum suscipiens. Inter autem eas partes quæ sitim excitant eiusque sunt conceptacula, ventriculus non parum iuris habet, vt ex Gal. adscripsimus nostris in eum Coac. locum Annotat. cùm non parum quoque suspectam istam lectionem habuimus.

Νηνεμίη à ventis cessatio, aëris constitutio à ventis silens, serenitas & tranquillitas, velut [illegible], idem quod [illegible], aër sine ventis, in fine Il. 9. Νηνεμίη legitur apud Hippocr. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 698. 18.) & de imo ventre dicitur in fluore muliebri rubro, significatque à flatu aut ventis quietum esse. [illegible] & venter imus attollitur, & attenuatur, & tranquillus est. Verum inspecta non parum est mihi lectio illa. Caluus enim [illegible] legit. Cornar. verò impotentem esse ventrem dixit, vt mihi [illegible] legisse videatur, quod exponitur à Gal. in Exeg [illegible].

Νήπια dicuntur Hipp. pueri à conceptu in vtero vbi membrorum discretionem habent, ad quartum mensem vsque non completum vt aph. 1. lib. 4. quæ & ἔμβρυα etiam eidem nominantur generaliori nomine. Interdum etiam νήπιον vocatus eiectitius fœtus Hipp. à primo mense ad secundum, aut tertium mensem, vt summum. Interdum etiam qui non multo post conceptionem deiicitur, & admodum paruus est fœtus, velut ægr. 10. lib. 3 Epid. cùm scribit, γυναῖκα [illegible] τῇ πρώτῃ πῦρ ἔλαβεν. mulierè ex infantuli fœtus corruptione primo die ignis, hoc est, febris vehementissima prehendit. Nam neque in altera quæ sequitur & fœtum quinque mensium abortione deiecit, τὸ νήπιον addidit. Verùm scriptum est, [illegible]. Alteram ex abortiuo fœtu circa quintum mensem Occeti vxorem ignis prehendit. Quam significationem etiam indicat Gal Comment. 2. in lib. 3. Epid. (pag. 415. 30. H 1078. F.) his verbis: [illegible] hoc est, infantuli, vt hoc addito indicaret (ni fallor) paruum fuisse eiectitium fœtum. Appellant siquidem homines νήπια, hoc est, infantes, pueros non longè post conceptum. Ex translatione igitur videtur Hippocrat. valde pusillos fœtus sic appellasse. quippe hi potissimum corrupti enecantur. Rursus ibidem (pag. 416. 23.) [illegible]. νήπιον, hoc est, infantulum, intelligere oportet (vt dixi) fœtum vnius aut duorum mensium, aut longissimum trium. At nonnullis νήπια non solùm de fœtu aut conceptu dicuntur, verùm etiam de editis in lucem pueris qui adhuc fari nesciunt. qua notatione infantes etiam Latinis et Græcis νήπια vocantur, ἀπὸ [illegible] & [illegible]. Alij etiam eo nomine pueros donant, qui quartum, quintum & sextum annum attigerunt. Alij quoque ad annos pubertatis νήπια Hipp. dici volunt, aph. 4. lib. 6. Epid. sect. 1. cùm scribit: [illegible]. Puerorum fulgores cum pubertate in quibusdam mutationes habent. Quod etiam in Comment. significat Galen. ex interpretum Hipp. sententia & his Zeuxidis verbis: [illegible] vocat Hippocrat. pueros ad pubertatem vsque. Rursúsque: [illegible]. Idem author Zeuxis ipse νήπια dici ait omnes pueros, quoniam & Herophilus ita nominauit. Nempe ea de re hunc in modum scribit hisce verbis: Apparet Hippocratem νήπια dicere ad pubertatem, vsque neque recens natos tantùm ad quinque aut sex annos, vt nunc plærique dicunt. Satis autem videtur etiam Herophilus νήπια tantæ ætatis dicere cùm scribit: [illegible], h. e. pueritia non gignitur semen, neque lac, neque menstrua, neque conceptus, neque caluitium. In quibus tamen Herophili verbis (vt interim moneam) pudendum inest mendum in nostris codicibus. Nam [illegible] pro [illegible], vitiosè legitur, vt etiam nostra interpretatione assecuti sumus. At verò νήπια recens nati infantes intelliguntur Hipp. aph. 15. sect. 3. lib. 6. Epid. vt satis patet. [illegible]. Infantes tussicula si prehenderit cum ventris perturbatione & febre assidua.

Νῆσις à verbo νέω aut νῶ quod glomero significat, accumulo, aceruo, & [illegible] exponitur Hesych. accumulatio, aceruus, vt & [illegible] Sudæ, & νῆσις Polluci [illegible], filum ipsum, aut fili glomeratio. Eam dictionem vsurpat Hip. lib. de loc. in homine (pag. 416. 34.) [illegible]. Vbi in ventrem per gulam fluxio processerit, infra cumulatio fit &c (ibid. 39.) [illegible]. ad eundem verò modum vbi per multos dies accumulatio facta fuerit, curato Vbi certè νῆσις morbum ex humorum aceruo & cumulo fluxione factum significare videtur. Caluus compunctionem vertit, vt νύξις leg. videatur. Cornar. [illegible] pro νῆσις legit. Neque sanè mihi satis aptè quadrare videtur quòd quidam νῆστις pro νῆσις ibi scribi debere existimant.

Νηστεία ieiunium & cibi abstinentia, sed αὐτὴ ἡ [illegible] pro cibi parsimonia & paucitate sumitur aph. 13. lib. 1. γέροντες [illegible]. Senes facillimè ieiunium tolerant. Quod de his qui in extrema senecta sunt dictum non est, cùm cibi abstinentiam non ferant aut longas inedias, sed paucis & crebris cibis reficiendi sint. At summam in sumendis cibis parsimoniam & paucum cibum rectè ferunt qui [illegible] Gal. dicuntur.

¶ Νίτρον [illegible], nitrum rubrum vsurpatur Hipp. lib περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 573. 39 46.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag 651. 24.) Plinius lib. 31. cap. 10. in Ægypto nitrarias esse testatur, in quibus rufum nitrum depromitur, ex terræ colore. Nitrum quoque rubrum in smegmatis ad achoras & asperitates cutis vsurpat Gal. ex Critone lib. 1. κατὰ γέν. (pag. 170. 6. & 8.) Est autem nitrum succus concretus salis in modum, de quo amplissimè & o, timè Gorrh.

Νιφετὸς nix confertim & cum impetu irruens, niues confertæ. Lib. 4 Epid (pag. 1121 D.) μετὰ δὲ ταῦτα νιφετός, post hæc confertæ niues. Arist. libello de Mundo, [illegible]. Sic Hesych. νιφετὸς exponitur χιὼν ἡ κατὰ [illegible], nix tenuis confertim & crebrò decidens.

Νίωμις legitur vitiosè apud Erot pro [illegible] aut [illegible] vt antea scripsimus.

¶ Νομαὶ sunt vlcera depascentia & serpentia, nomas passim vocat Plinius, & mala corporis serpentia lib. 20. cap. 9. Vlcera sunt putredinosa & proserpendo depascentia, quæ vicinas partes erodunt & putrefaciunt, ἀπὸ τοῦ νέμεσθαι dicta De quibus agitur apud Hippocrat. Prorrh. 2. (pag. 98. A.) & lib. de vlceribus (pag. 879 F.) & Paulum lib. 4. & Aëtium Tetrab. 4. serm. 2. cap. 49. Νομὴ etiam distributio & fasciarum inuolutio in deligandi ratione dicitur, eoque nomine sæpe vtitur Hipp. pro fasciarum ab initio ad finem vsque inuolutione, vt scribit Gal. Com. 2 in lib. κατ' ἰητρεῖον (pag 678. 3. H. 743. C [illegible]. Quid verò νομὰς vocet ex ipso licet discere, qui sæpe hoc nomine vtitur, pro fasciarum ab initio ad finem vsque inuolutione. In fasciis siquidem vtrumque

fasciarum initium supra ipsam fracturam imponi iubet, exinde verò, primæ quidem distributionem sursum fieri, at secundæ, primùm quidem deorsum, deinde rursus sursum: νομὴν, hoc est, distributionem appellans quandam veluti fasciarum progressionem, quam ab initio ad finem vsque circum corpus ægrum inuoluendo efficiunt. Simile ergo quiddam in filo ἡ νομὴ, hoc est, distributio indicat.

Νόμος, lex, vt νόμος ἰητρικὸς dicitur Hipp. in Iureiurando lex quædam & iusiurandum Medicum, quo velut militiæ sacramento adigebantur rei Medicæ operam dantes, ne tam augusta sacra illotis manibus, nec nisi nomine dato tractarent, καὶ μαθηταῖσι συγγεγραμμένοις τε καὶ ὡρκισμένοις νόμῳ ἰητρικῷ & discipulis qui iureiurando medico fidem & nomen dederint. Sic ὁ ἐπιδέσιος νόμος deligationis lex in fracturis aut luxatis dicitur, quæ vinculorum præcepta in deligandi ratione continet. Quemadmodum enim in ciuitatibus leges dicuntur quæ quod agendum est imperant, aut quod agendum non est prohibent: Ita in deligandi ratione præcepta νόμοι dicuntur, quæ certò aliquid agendum aut non agendum docent, cum nullam in se coniecturam aut ambiguitatem habeant, sicut alia nonnulla quæ in arte Medica tractantur, vt scribit Gal. Com. 2. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον (pag. 677. 57 H. 743. A.) Eaque notione de deligatione scribitur Hipp. ibidem ἐν μὲν οὖν ταῦτα νόμος. Atque hæc quidem in his lex obseruanda est. Et in Mochlico (pag. 850. G.) ἐπιδέσιος ὁ νόμος dicitur. Et rursus (pag 861. F. H.) ἐπιδέσιος ὡς νόμος. Et lib. de fract. (pag. 538. 28. H. 756. G.) οὗτος ὁ λόγος ὥσπερ νόμος κεῖται δίκαιος περὶ κατηγμάτων ἰήσιος. Ista oratio velut quædam lex æqua de fracturarum curatione constituta est. Qui certè locus capiendus Erot. cum νόμος δίκαιος, λόγος συμφέρων, ratio vtilis exponitur. Sic ὁ νόμος ὁ ἀρθρικός: lex articularis vocatur lib. de art. (p 598. 54 H. 794. G.) iuxta quam deligatio luxatorum articulorum fieri debet, vt & in Mochlico (p. 850. E.) quæ & νόμος ἀρθρικὸς ibidem dicitur (pag. 858. F.) Νόμος etiam sæpe legitimum institutum ac receptum hominum vsu & consuetudine opinionem significat, quæ ratione humana comprehenditur, & cum natura rerum primordia constituit, eaque notione ab Hipp. τῇ φύσει sæpe coniungitur. Vt lib. 1. περὶ διαίτης (p. 341. 42.) in rerum naturalium declaratione scribitur, ὁ νόμος γὰρ τῇ φύσει περὶ τούτων ἐναντίος. Lex enim in his naturæ contraria est, quæ seorsim quidem omnia & diuina & humana inter se vicissitudinem habentia, sursum & deorsum commutatione quadam exprimit. Rursusque ibidem (pag 345. 4.) νόμον & φύσιν ponit rerum naturalium principia, ex quibus omnia in actum natura transfiguntur. νόμος γὰρ καὶ φύσις, οἷσι πάντα διαπρησσόμεθα. Lex enim & natura quibus omnia conficiuntur. Et, νόμον γὰρ ἔθεσαν ἄνθρωποι αὐτοὶ ἑωυτοῖσιν, οὐ γινώσκοντες περὶ ὧν ἔθεσαν. φύσιν δὲ πάντων θεοὶ διεκόσμησαν. Legem enim sibiipsis homines constituerunt, non intelligentes de quibus posuerunt. Naturam verò dij omnes exornauerunt. Rursus etiam lib de aëre, loc. & aq. φύσιν & νόμον sæpe coniungit Hippocr. & νόμον cum natura conspirare eique principium esse scribit. Sic (pag. 289. 50.) ὅκόσα δὲ μεγάλα ἡ φύσις ἢ νόμος διαφέρει. quæ verò plurimùm aut natura, aut legibus & institutis discrepant. Et rursus ibidem (v. 33.) τὴν μὲν ἀρχὴν ὁ νόμος αἰτιώτατος ἐγένετο τοῦ μήκεος τῆς κεφαλῆς, νῦν δὲ καὶ ἡ φύσις ξυμβάλλεται τῷ νόμῳ. Initio quidem lex & institutum in causa fuit, cur tam longis essent capitibus. Nunc verò natura cum lege consentit. Et ibidem (v. 36.) ἔχει δὲ περὶ νόμου ὧδε Legis autem ea est ratio. Ac rursus (pag 289. 42.) κατὰ τὴν ἀρχὴν ὁ νόμος κατειργάσατο, ὥστε τοιαύτην τὴν φύσιν γενέσθαι. τοῦ δὲ χρόνου προϊόντος, ἐν φύσει ἐγένετο, ὥστε τὸν νόμον μηκέτι ἀναγκάζειν. Hoc institutum initio effecit vt talis natura euaderet. Progressu verò temporis in naturam abiit, adeò vt ne amplius institutum adhibere necesse fuerit. Et (v. 58.) ὁ γὰρ νόμος οὐκέτι ἰσχύει, διὰ τὴν ὁμιλίην τῶν ἀνθρώπων. Neque enim lex per hominum incuriam vllam amplius facultatem habet. Rursus ibidem (290. 39.) διὰ ταύτας ἐμοὶ δοκεῖ τὰς προφάσιας ἄναλκες εἶναι τὸ Ἀσιηνὸν γένος, καὶ προσέτι διὰ τοὺς νόμους. His de causis totum Asiaticum genus mihi imbelle esse videtur, prætereaque propter leges & instituta. Et (v. 53.) ὥστε καὶ εἴ τις φύσει πέφυκεν ἀνδρεῖος καὶ εὔψυχος, ἀποτρέπεσθαι τὴν γνώμην ὑπὸ τῶν νόμων. Vt enim quisque forti & generoso natura est animo, ita legibus res bellicas pluriminum auersatur. Et rursus (pag. 291. 13.) de Scythicis mulieribus, οὐ μίσγονται ἀνδράσιν, ἄχρις ἂν τὰ ἱερὰ θύσωσι τὰ ἐν νόμῳ. Neque prius cum viris congrediuntur, quàm Deo patrio more & instituto sacra fecerint. Et (v. 46.) τὰ μὲν εἰς τὴν δίαιταν αὐτῶν οὕτως ἔχει καὶ τοὺς νόμους. Hactenus de victus ratione & eorum moribus dictum est. Ac rursus (294. 31.) διὰ τοῦτο εἰσὶ μαχιμώτεροι οἱ τὴν Εὐρώπην οἰκοῦντες, καὶ διὰ τοὺς νόμους. Ideo bellicosiores sunt qui Europam incolunt, tum etiam propter leges. Et (v. 39.) οὕτως οἱ νόμοι οὐχ ἥκιστα τὴν εὐψυχίην ἐργάζονται. Adeò leges non minimùm ad magnanimitatem conferunt. Et (vers. 55.) καὶ τὸ ἀνδρεῖον καὶ τὸ ταλαίπωρον ἐν τῇ ψυχῇ φύσει μὲν οὐκ ἂν ὁμοίως ἐνείη, νόμος δὲ προσγενόμενος ἀπεργάζοιτ' ἄν. fortitudo autem animi neque laboris tolerantia non similiter ipsis à natura inest. At vitæ institutum accedens hæc in eis efficit. Quibus ferè omnibus in locis νόμον & φύσιν coniuncta vt vides. ita νόμος proprium cuiusque regionis vitæ institutum, patrium suum ac consuetudinem vernaculam, legem, & mores significat. Sic enim Gal. lib. quòd animi mores &c. (pag. 349. 1.) hunc extremum ex lib. de aëre, loc. & aq. Hippocr. locum capiens, νόμον explicat, τὰ νόμιμα ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ τῆς βίου διαγωγῆς, ἃ δὴ καὶ τροφὴν καὶ παιδείαν καὶ συνήθειαν ἐπιχωρίαν ὀνομάζομεν. legitimum ac legibus præscriptum cuiusque regionis vitæ institutum, mores, educationem, quam patriam consuetudinem vocamus. Quò etiam mihi spectare Erot. explicatio videtur, qui νόμον, τὸν λόγον, ἢ τὸ νόμιμον, ἢ τὸ ἔθος significare scribit, nempe rationem, legitimam institutionem, aut consuetudinem. Sic enim pro τῶν νόμων, (quod habent omnia exemplaria.) τὰ νόμιμα legendum existimo, & aliòqui ab Erot. locum lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 289. 44) ista explicatione exprimi. Vbi quid per τὸ νόμιμον intelligi possit non satis perspicio. Νόμος quoque pro instituto & lege sumitur initio lib. περὶ γονῆς (pag. 231. 39.) νόμος μὲν πάντα κρατύνει. Lex omnibus dominatur. Et lib. de Morbo sacro (pag. 308. 44.) τὰ μὲν νόμῳ διαιρεόμενα, τὰ δὲ τῷ συμφέροντι αἰσθανόμενοι. hæc quidem partim instituto aut consuetudine discernentes, partim vtilitate percipientes. Rursusque ibidem (pag. 309. 12.) αἱ δὲ φρένες ἄλλως ὄνομα ἔχουσι τῇ τύχῃ κεκτημένον, καὶ τῷ νόμῳ. Præcordia verò temerè & fortuna quadam nomen sortita sunt, & ex instituto, aut consuetudine quadam νόμος verò & φύσις sæpe coniunguntur Hipp. lib. de Natura humana, vt (pag. 7. 41. H 215. 15.) ἐγὼ μὲν καὶ ἀποδείξω ἃ ἂν φῶ τὸν ἄνθρωπον εἶναι, καὶ κατὰ τὸν νόμον, καὶ κατὰ τὴν φύσιν, ἀεὶ ταὐτὰ ἐόντα ὁμοίως. Siquidem quæ hominem esse dixero, ea & secundum legem, & secundum naturam semper eodem modo se habere demonstrabo. Vbi Galenus κατὰ τὸν νόμον antiquis dici scribit, τὸ παρὰ τῶν ἀνθρώπων νομιζόμενόν τε καὶ δοξαζόμενον, hoc est, secundam communem & receptam hominibus opinionem, aut quod est hominum instituto & opinione constitutum κατὰ φύσιν verò τὸ κατ' αὐτὴν τῶν πραγμάτων τὴν ἀλήθειαν, quod re vera est, & in rerum natura ac veritate positum. Natura enim est rerum veritas, quòd hæc vbique sibi constet, vera & certa omnia faciat, nihilque fucatum. Vnde natiuum dolorem & calorem, pro vero, non acquisititio aut fucato ponimus κατὰ νόμον iuxta receptum morem dixit Cornar. Est autem κατὰ νόμον καὶ κατὰ φύσιν, opinione & re vera, hoc est, secundum existimationem nostram, approbationem aut communem consensum, & hominum opinione, cui re vera opponitur. Sic enim Galenus lib. 1. de Elementis (pag. 46. 57.) τὸ νόμῳ Democriti, νομιστὶ exponit, καὶ πρὸς ἡμᾶς, οὐ κατὰ τὴν αὐτῶν τῶν πραγμάτων τὴν φύσιν, hoc est, ex opinione, aut secundum existimationem nostram, non ex rerum natura. ἐτεῇ verò, quod παρὰ τὸ ἐτεὸν dicitur, ὅπερ τὸ ἀληθὲς δηλοῖ. & τῷ νόμῳ opponitur, κατὰ τὴν ἀλήθειαν. hoc est, re vera, quod κατὰ φύσιν Hipp. dicitur, ex rerum natura. Eadem verò rursus coniungit Hipp. lib. de Nat. hum. (pag. 11. 6. H. 226. 4.) ἅσσα δὲ ἂν φῶ εἶναι τὸν ἄνθρωπον ἀποφανεῖν αἰεὶ ταὐτὰ ἐόντα καὶ κατὰ νόμον καὶ κατὰ φύσιν. Dixi autem quæcúmque hominem esse dixero, ea me demonstraturum semper talia esse, & ex hominum opinione, & secundum naturam. Vbi etiam Gal νόμον exponit τὴν τῶν ἀνθρώπων δόξαν, ἣν ἔχουσι περὶ αὐτῶν, hominum opinionem & existimationem quam habent de rebus ipsis. κατὰ φύσιν autem, τὴν τῶν αὐτῶν πραγμάτων ἀλήθειαν, ipsarum rerum veritatem. Rursusque ibidem (v. 10. H. ibi. 6.) καὶ τουτέων μὲν πρῶτον κατὰ νόμον τὰ ὀνόματα διωρίσθαι φημὶ, καὶ οὐδενὶ αὐτέων τὸ αὐτὸ ὄνομα εἶναι, ἔπειτα κατὰ φύσιν τὰς ἰδέας κεχωρίσθαι. Atque horum primum quidem nomina iuxta receptam hominum opinionem distincta esse affirmo, neque vlli ipsorum idem nomen inesse, deinde species secundum naturam separatas esse.

Νομίμη ἐπίδεσις legitima deligatio dicitur Hippocrati lib. de art. (pag. 597. 37. H. 792. D.) ἢν οὖν τις τῇ μὲν ἐπιδέσει χρῆται τῇ νομίμῃ. Si quis igitur legitima deligatione vtatur. τὴν νομίμην ἐπίδεσιν τὴν πάντων συνήθη μὲν, legitimam deligationem omnibus vsitatam & consuetam exponit Gal. vt quæ lex quædam non scripta sit. In vitæ enim communione, consuetudines quædam & institutiones, quæ ab omnibus vsurpantur, legibus similes euadunt, & νόμιμα seu legitima instituta appellantur. Sic νόμιμα νόμιμα περὶ ἐπιδέσιος, sunt legitima de deligatione præcepta in Mochlico (pag 866. C.)

Νομοθετήματα τῆς φύσεος ὀνόματα dicuntur Hippocrati lib. περὶ τέχνης (pag. 3. 19. 20.) hoc est, nomina naturæ decreta aut instituta. τὰ δὲ εἴδεα, οὐ νομοθετήματα ἀλλὰ βλαστήματα. Species autem rerum,

rerum, non decreta, sed germina. Hoc est, nomina lege quadam naturæ sunt indita, & pro rerum natura legitimè imposita. Sunt enim nomina rerum existentium simulachra, cùm ab ipsis rebus ortum trahant. νομοθετήματα autem dicuntur, quòd sint ex composito, ab hominibus impositæ rerum notæ, vt scribit Arist. lib. de Interpr. Rerum autem species, ipsa natura ortum suum habentes, ipsius sunt germina non decreta.

Νοῦσος, ἡ νόσος, ἡ νόσημα, morbus. Definitur Galeno ἡ νόσος κατασκευή τις οὖσα παρὰ φύσιν, ἀφ' ἧς ἐνέργεια βλάπτεται πρώτως. Morbus quidam corporis status præter naturam, à quo actio primùm læditur, lib. de sympt. diff. (pag. 212. 13.) Vbi etiam an κατασκευή, an verò διάθεσις παρὰ φύσιν dicatur, parum referre scribit: Adeò vt νόσος quoque finiatur διάθεσις παρὰ φύσιν, ἐνεργείας ἐμποδιστική, affectio præter naturam actionem impediens, aut, παρὰ φύσιν κατασκευὴ τοῦ σώματος, ἣ αἰτία τοῦ βλάπτεσθαι τὴν ἐνέργειαν, corporis status præter naturam, qui in causa est cur actio lædatur. Ac rursus lib. de diff. morb. 1. (pag. 102. 33.) νοσήματα dicuntur esse αἱ διαθέσεις αἱ βλάπτουσαι τὰς ἐνεργείας πρώτως. Authori verò Definit. Medicarum (pag. 394. 36.) ampliori quadam notione, νόσος ἐστὶ δυσκρασία τῶν πρώτων κατὰ φύσιν, ἢ δυσκρασία τῶν ἐν ἡμῖν χυμῶν, ἢ τῶν φυσικῶν δυνάμεων παρεμπόδισμα, ἢ τροπὴ σώματος ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν, εἰς τὸ παρὰ φύσιν. Morbus est intemperies primorum quæ secundum naturam consistunt: Vel insitorum in nobis humorum intemperies: Vel naturalium facultatum impedimentum: Aut corporis mutatio ex eo quod secundum naturam, in id quod præter naturam se habet. Rursusque νόσος ἐστὶ δυσκρασία τῶν πρώτων, καθ' ἣν ἐπικρατεῖ τὸ ξηρὸν, ἢ τὸ θερμὸν, ἢ τὸ ὑγρόν. Morbus est primorum intemperies, in qua siccum, aut humidum, aut frigidum, aut calidum præualet. At verò generaliori quoque significato νόσος dicitur Hipp. lib. περὶ φυσῶν (pag. 296. 7.) ὅ, τι ἂν λυπῇ τὸν ἄνθρωπον, quicquid homini molestiam adfert. Reliqua tum de morbi essentia, tum de eius differentiis ex Galeno rectissimè & breuissimè perstricta habes apud Gorth.

Νόσημα κάτοξυ morbus peracutus apud Hipp. exponitur Gal. τὸ αὐτίκα ἀκμάζον, qui statim, hoc est, primo quaternario, aut paulò vltra, ad vigorem peruenit, aph. 7. lib. 1. vt antea scripsimus.

Νοσήματα ἔσχατα extremi morbi sunt Hipp. hoc est, maximi, & quibus nulli alij sunt acutiores, quique laborum & symptomatum summa habent omnia, aph. 6. lib. 1. Sic enim exponit Gal. νοσήματα ἔσχατα κέκληκεν ὁ Ἱπποκράτης τὰ μέγιστα, μεθ' ἃ οὐκ ἔστιν ἄλλα. ὅσα δ' ἂν πόνους πάντας ἔχῃ. Morbos extremos appellauit Hippocrates maximos, vltra quos alij non sint. Eiusmodi autem fuerint omnino peracuti.

Νοῦσος μαλθακωτέρα τῶν ἐσχάτων, morbus extremis mollior, hoc est, remissior dicitur aph. 7. lib. 1. aut qui à summè acutis recedit, & extremis aut acutissimis leuior est, aut qui ab extremis, hoc est, vehementibus casibus recedit, & à vigore longius abest.

Νοσήματα ὀξέα quænam sint vide postea ὀξέα νοσήματα.

Νόσημα ξηρὸν, morbus siccus dicitur, in quo nihil excrementorum excernitur, vt scribit Gal. Com. 1. in lib. de rat. vict. in Morb. ac. (pag. 46. 26. H. 385. 20.) vbi etiam pluribus modis νόσημα ξηρὸν esse scribit.

Νοῦσος ξυνεχὴς pro febre continua ponitur ægr. 6. lib. 3. Epid. post st. pest.

Νοῦσος μεγάλη, magnus morbus Epilepsia intelligitur Hipp. aph. 5. sect. 6. lib 6. Epid. οἱ ὑπὸ τεταρταίου ληπτόμενοι, ὑπὸ τῆς μεγάλης νόσου οὐχ ἁλίσκονται. Qui quartana vexantur à magno morbo non corripiuntur. Sic enim ibi legit Gal. & scribit: τὴν ἐπιληψίαν οἱ παλαιοὶ καὶ μεγάλην νόσον ἐκάλουν, καὶ παιδίον. Antiqui Epilepsiam tum morbum magnum, tum etiam puerorum morbum vocarunt. Sic lib. 2. Epid. (pag. 1046. B.) μεγάλα νοσήματος nomine morbum Comitialem intelligi scripsimus, in his verbis quæ hoc modo ex Hipp ipso reposuimus ἡ μανίη τοῦ μεγάλου νοσήματος ἐν ἔθει γενομένη λύει. furor magnum morbum, (quem Comitialem vocant) soluit, sed eum præcipuè qui ex inuadendi consuetudine penè familiaris factus est. Quod etiam reperitur libello περὶ χυμῶν (pag. 55. 36.) Rursus quoque lib. 2. Epid. (pag. 1046. B.) τάμνειν δὲ τὰς εἴσω τοῦ νοσήματος τοῦ μεγάλου ἐν τῇ ἐπιτάσει, λύσις ἰσχίων ὀδύνη, ὀφθαλμῶν διαστροφαί, τύφλωσις, ὀρχίων οἴδησις, μαζῶν ἄρσις. Venas verò interiores secare oportet, dum magni morbi, quem Comitialem vocamus, vehementia intenditur, quem soluunt coxendicum dolor, oculorum peruersiones, occæcatio, testium tumor & mammarum eleuatio. Celsus quoque fidelissimus Hipp. interpres Comitialem morbum magnum vocat cap. 7. lib. 6.

Νοσήματα πάγκοινα & ἐπιχώρια dicuntur morbi valde communes & vernaculi, ex ἐπιδημίων & populariter grassantium genere, qui multos populariter & communiter vna in regione occupant, ideoque communem quandam causam, vt aërem, cibum, potum vitiosum habent. De quibus agit Hippocr. lib. περὶ ἀέρων, &c. (pag. 281. 49.) & (pag. 281. 43.) & Gal. initio Com. tio lib. 1. Epid.

Νόσημα χαλεπὸν καὶ ἄφορον, morbus grauis & intolerabilis, qui fit ex functionum læsione vehementi, cui εὐηθὴς remissus & leuis opponitur, lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 11. 12) Νόσημα etiam ἐπικίνδυνον, ἰσχυρὸν, καὶ μέγα. morbus periculosus, vehemens, magnus, ibidem (pag. 11. 41.)

Νοῦσοι ἐπακτοὶ qui sint apud Hipp. scripsimus antea in Ἐπακτὸς νόσος.

Νόστος in ciborum genere dulcedinem aut suauitatem significat, & νόστιμα dicuntur quæ νόστιμα, τὰ γλυκέα, dulcia & vtilia, translatione sumpta à dulcedine patriæ & grato in eam reditu. Sic Eustath. scribit, οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ βρῶμα φασὶ νόστιμον, καὶ νόστον δὲ τὴν ἡδύτητα, ἐκ τοῦ ἡδέος τοῦ Ὁμηρικοῦ νόστου. Quam occasionem ex Homero sumpserunt posteri, quòd is νόστον γλυκερὸν vocem interdum & μελιηδέα. Apud Suidam νόστος παρὰ τῷ ποιητῇ [illegible] ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων, ὡς λέγει ἡ συνήθεια ἀναστροφῆς καὶ ἀνακομιδῆς, παρὰ τὸ τῆς πατρίδος γλυκύ. Νόστος quoque Hesych. præter commonem notionem, qua εἰς τὸν οἶκον ἐπάνοδον sine ἐπάνοδον, hoc est, in patriam reditum indicat, ἡ ἀπόδοσις τοῦ γεύσεως exponitur. Qua significatione πολύνοστα σιτία dicuntur Hipp. lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 361. 12.) quæ plurimùm succi vtilis habent, ac veluti maiorem reditum tribuunt, plurimumque in sese redeunt, vt vulgò dicitur. Scribit igitur Hipp. de iis quæ siccis & æstuosis locis proueniunt, ea omnia sicciora & calidiora esse, corporique robur amplius exhibere, διότι ἐκ τοῦ ἴσου ὄγκου βαρύτερα, καὶ πυκνότερα, καὶ πολυνοστότερα, ἢ τὰ ἐκ τῶν ὑγρῶν, καὶ ἀρδομένων, καὶ ψυχρῶν. quòd pari mole ac copia, grauiora sunt ac densiora, maioremque succi vtilis copiam in se continent, quàm quæ ex humidis locis, riguis & frigidis.

Νότιος, Australis, vt τὸ ἦρ νότιον, ver Australe aph. 11. lib. 3. & lib. 3. Epid. (pag. 350. 47. H. 938 D.) Vbi scribit Gal. dici τὸ ἦρ νότιον, οὐχ ὡς οὐδ' ὅλως ἐν αὐτῷ γενομένων τῶν βορείων, ἀλλ' ὡς ὀλίγων ἐν ἀρχῇ, καὶ οὕτως ὀλίγων ὥστε τὴν ὅλην κατάστασιν τῆς ὥρας εἰπεῖν νότιον εἶναι. Ver austrinum, non quia nullo pacto in eo Aquilones perflauerint, sed quòd paucissimi initio, adeoque pauci, vt totum illius temporis statum austrinum diceret. Sic τὸ φθινόπωρον νότιον, australis autumnus aph. 13. lib. 3. & νότιος χειμὼν hyems austrina aph. 12. lib. eiusdem, & αἱ νότιαι καταστάσεις καὶ βόρειαι, constitutiones austrinæ & boreales aph. 17. lib. eiusdem, quæ sæpe Hipp. τὰ βόρεια καὶ νότια dicuntur. Νότιος etiam humidus dicitur, quòd vt plurimùm auster sit humidus. Hinc καυσώδεες πυρετοὶ περὶ χεῖρας, febres ad manum humidæ, aph. 27. sect. 2. lib. 6. Epid.

Νοχελὸν videtur significare secundas morantes aut tardantes apud Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 626. 52.) in medicamento quod ἐκβόλιον vocat ex galbano. τοῦτο δύναται διαφθείρειν καὶ ἐκβάλλειν τὸ νοχελόν. hoc potens est secundas corrumpere & eiicere. τὸ χορίον, καὶ τὰ δεύτερα. Verùm νωχελὲς quidam melius scribi contendunt, vt tardantes aut morantes secundas intelligas. Est enim νωχελὲς βραδὺ Sudæ & Hesych. καὶ ὀκνηρόν. Hesych. quoque νωχελὲς ῥάθυμον, χαῦνον significat. νωχελεῖν quoque ἀθυμεῖν & βραδύνειν dicitur, vt νωχαλίζει βραδύνει. Caluus τὸ νοχελὸς partum enectum vertit.

Νύγμα ἢ νύξις punctura dicitur, & solutio continui in carne, ex telo acuto aut tenui, Galeno lib. de Constit. artis Medicæ, (p. 36. 31.)

Νυκτάλωπες præcipuo significato dicuntur nocturna cæcitudine laborantes, quique noctu nihil cernunt, sole occiduo obscurius, vt Paulus cap. 22. lib. 3. & Aëtius tetrab. 2. serm. 3. cap. 46. Lusciriosos aut nuscitiosos Latinis dictos volunt. Sunt enim Luscitiosi Festo qui parum vident propter oculorum vitium, quique plus vesperi vident quam meridie. Lusciosos vocat Varro qui vesperi non vident, & Nonius, qui ad lucernam non vident. Et Plinius lib. 28. cap. 11. Lusciosos νυκτάλωπας Græcis dictos vocat, quos idem lib. 8. cap. 50. interdiu quidem videre, sed noctu vesperive nihil, scribit. Quam significationem expressit Gal. in Exeg. cùm νυκτάλωπας exponunt οἱ τῆς νυκτὸς ἀλαοί, noctu cœci & nihil videntes. Sic Actuar. lib. 2. Meth. cap. 7. νυκτάλωπας δ' ἰατρικὸς φασιν οἳ ὑπὲρ γῆν μὲν ὄντος τοῦ φωτὸς βλέπουσι, δυναμένου δὲ ἀμβλυώττουσι· νυκτὸς δ' οὐδὲν καταλαμβάνουσι, ὑδρώσει· κοινῶς δ' ἄρα τοῦτο ὑγρῶν σύμπτωμα, ὃ τὴν μὲν ἡμέραν τῇ τοῦ φωτὸς ἀφθονίᾳ δυναστεύεται, νυκτὸς δὲ ἐπισκοτεῖ τὴν ὄψιν. Luscitiosos verò vernos appellant, qui interdiu cernunt, sed sole occiduo hebetius, noctu autem nihil vident. Vitium gignitur ex tenuium humorum colluuie, quam interdiu quidem luminis copia euincit, sed noctu visioni tenebras offundit. At Prorrh. 2. Hippocrati νυκτάλωπες contra dicuntur, qui noctu meliùs cernunt, interdiu verò deteriùs, cùm scribit, (pag. 110. E.) οἱ δὲ [illegible]

νυκτὸς ὁρῶντες, ὡς δὲ νυκτάλωπας ἀπελάσομεν. At qui noctu vident, quos nyctalopas nuncupamus. Qua notione νυκτάλωπες etiam Aetio agnoscuntur, cùm noctu quidem meliùs, interdiu verò deteriùs, & si Luna luceat, nihil cernant. Hoc tamen rarum eiusdem testatur, illud verò plurimis contingere. Et authori Definit. Medicarum (pag. 400.5.) νυκτάλωψ ἐστὶ πάθος ὀφθαλμῶν, ὡς ὀφθαλμῶν, δίχα φανερᾶς αἰτίας. συμβαίνει δὲ τοῖς οὕτω διακειμένοις, ἡμέρας μὲν μὴ ὁρᾶν, νυκτὸς δὲ βλέπειν. Nyctalops est oculorum affectus absque manifesta causa, cùm sic affecti interdiu quidem nihil cernunt, noctu verò vident. Vtranque verò significationem complexus est Isagoges author cùm scribit, (p. 587.16.) νυκτάλωπας δὲ λέγουσιν, ὅταν ἡμέρας μὲν βλέπωσιν ἀμαυρότερον, δυομένου δὲ ἡλίου λαμπρότερον, νυκτὸς δὲ ἔτι μᾶλλον· ἢ ἀνάπαλιν, ἡμέρας μὲν ὀλίγα, ἑσπέρας δὲ ἢ νυκτὸς οὐδ' ὅλως. Nyctalopas vocant, cùm interdiu quidem obscurius cernunt, sole autem occiduo clarius, at noctu multo magis. Aut contrà, interdiu quidem parum, vesperi autem aut noctu nullo modo. Quæ certe postrema significatio præcipua & magis communis videtur, adeò vt non malè apud Actuarium ἑσπερινὸς νυκτάλωψ, potiùs quàm ἑσπερινὸς, quidam scribi debere contendant. Νυκτάλωψ quoque vitij & affectionis nomen est vt videre est apud Paulum cap. 22. lib. 3. & Definit. Med. authorem. Quomodo etiam Hippocrati scribitur lib. 6. Epid. sect. 7. (pag. 148.47.H.1193.F.) νύκτες δὲ nyctalopas νυκτάλωπες. aliis quoque nocturnæ cæcitudines. Et rursus (v. 48.H ibid.) μᾶλλον δὲ νυκτάλωπες præcipuè verò nocturnæ cæcitudines. Quod vitium etiam νυκταλωπία aut νυκταλωπίασις dicitur, Latinis Luscitio. Est enim Luscitio Festo oculorum vitium quod clariùs vesperi quàm meridie cernit. Sunt & νυκτάλωπες in tussi lib. 4. Epid. (pag. 1138. G.) vt & lib. 6 Epid. quæ certe loca mihi videntur in Exeg. subindicasse Gal. Νυκτάλωπες dicuntur Galeno lib. περὶ τῶν ἐν νόσοις (pag 477 40.) qui aliis νυκτάλωπες. Cuius appellationis originem à vulpe sumptam esse videtur innuere Comment. Galeno attributus in lib. 6 Epid. quòd ea propter spiritus tenuitatem diuturno tempore videat obscurius. quoniam is à radiis solaribus liquetur ac dissipetur: nocte verò melius cernat, quod spiritus factus sit densior. Quodque vulpibus per diem contingit, id illis qui nocturna cæcitudine laborant, per noctem euenire, vt de die quidem videant nocte verò nihil. Verùm aliam nominis notationem sequutus videtur Gal. in Exeg. vocum Hipp.

Νυκτοειδὲς dicitur quod noctis speciem habet, sed Erot. apud Hipp. ἀντὶ τοῦ μέλανος, pro nigro positum scribit.

Νυστάζειν est nictare, dormiturire & capite nutantem dormitare. οἱ νυστάζοντες ὀφθαλμοὶ πάλλονται oculi nutantes velut nictantium, hoc est, oculi tremuli & assiduè ferè se mouentes, quales præ somnolentia dormiturientium lib 7. Epid. (pag. 1215.E.) Hinc νυσταγμὸς dormiturientium nictationem significat, & magnam dormiendi cupiditatem, in qua stantes etiam conniuent & dormitant τὴν ὑπνωτικὴν ἐν τῷ ὕπνῳ καταφορᾶς. lib. 6. Epid. s. & 4. aph. 15. ὕπνος ἐκ μειζόνων ἀνὴρ νυσταγμὸς. Somnolentorum nictatio, aut propter dormiendi cupiditatem nictatio, quæ stantibus adest, somnum profundum facit. Lib de rat. vict. in morb. ac (p. 109 40.H.403 45.) iis qui prandere non consueuerunt, si pransi fuerint, νυσταγμὸν, hoc est, dormitationem adesse scribit. Sic lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 12.5) eos qui præter consuetudinem prandium sumpserint, χάσμην τε καὶ νυσταγμὸν καὶ δίψος πλείονα dicit, hoc est, oscitare, somnoléros & siticulosos esse.

§ Νωθροὶ torpescentes aut torpidi dicuntur, quique torpore aut stupore laborant, fereque κωματώδεσι, hoc est, sopore graui tentatis iunguntur, in Prorrh. (p. 201.46 H.75.H. & p. 208.21.77. D.) Νότοι νωθροὶ austri membris tarditatem inducentes, sensus tardantes vertit Celsus cap. 1. lib. 2. ex aph. 5. lib. 3. pigros & graues reddentes, qua ratione plumbeus auster vocatur Horatio saty. 6. lib. 2. Νωθροὶ σφυγμοὶ, tardi pulsus & lenti in Lethargicis, Coac. (p. 137 C.) Est & νωθρὴ καταφορὰ, segnis in somnum delatio aut torpida lib 3. Epid. in st. pest (pag 415.49.H. 1085. G.) αἱ πρὸς χεῖρα νωθραὶ dicuntur Coac. (pag 206 C.) mulieres quæ ad manus contactum torpescunt, eas intelligens quæ febre lenta conflictantur, & ex magna mensium profluente abundantia tabescunt, exarescunt, & tandem suppuratæ euadunt. Hinc νωθρότης torporem aut stuporem indicat, cerebro frigidis, crassis, viscidis, & ægrè mobilibus humoribus imbuto, vt scribit Galen. Com. 1. in Prorrh. (pag. 175.13.H.68 C.) aut ex immoderata cerebri humectatione aut refrigeratione, aut ex vtraque, vt idem scribit Com. 2. (pag. 191.28.H.72.F.) Vbi etiam quibusdam τὴν δυσκινησίαν τοῦ σώματος, hoc est, corporis immobilitatem ac stuporem intelligi per νωθρότητα tradit. Νωθρότης ἐν φρενιτικοῖς, torpor in phreniticis admodum periculosus est, velut scribitur in Prorrh. (pag. 174.52.H 68.C.) & Coac. (pag. 130 D.) Sic quoque lib. 3. Epid. phreniticos ἐν νωθρῇ καταφορᾷ periisse scribit. αἱ ἐκ ῥίγεος νωθρότητες, torpores rigori succedentes mentis abalienationem suspectam faciunt, in Prorrhet. (pag. 181.6 H.70.A.) Velut in Coac. (pag. 115. E.) τὰ νωθρώδεα ῥίγεα κακοήθεα, rigores cum torpore malignum quiddam denunciant. Νωθρὴ etiam idem quod νωθρότης significat in Prorrh. (pag. 214.6.H.79.H.) & Coac. (p 151.G.) Vbi quoque νωθρότης exponitur eadem in re (p. 172.C.) & à Gal. Com. 3. in Prorrh. (p. 214.11.H.79.H.) Νωθρώδεα οἰδήματα, torpescentes tumores aut cum torpore, in Coac. (pag. 125. E.) & νωθρῶς κωματώδεες sopore cum torpore detenti. ibidem (pag. 118.F.) iidem qui νωθροί. Νωθρὸς ἀνακομίζεσθαι quod est lentè reficere, ἐν χρόνῳ πλείονι καὶ λαπαρῶς, hoc est, longiori tempore & sensim exponit Gal. aph. 7. lib. 2. cui διὰ ταχέων καὶ ἀθρόως, celeriter & plenius opponit, quod ὀλίγως ibidem dicitur, repente, breuiter.

Νῶτον dorsum dicitur, & posterior pars est corporis à ceruice deorsum & deorsum tendens. νῶτον dicitur Rufo Ephesio ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας τῶν μορ. τὸ ὀπίσθιον ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τοῦ μεταφρένου, pars corporis posterior à ceruice ad metaphrenum vsque. νῶτον apud Hipp. scapulas sæpe vertit Celsus, cùm tamen dorsum, scapulas spinam & lumbos complectatur. Prorrh. 2. (pag. 112. D.) quod scribitur ἐς νῶτον ἀφικνέονται, ad dorsum pertingunt, ad scapolas tendunt dixit Celsus cap. 8. lib. 2. Rursusque in Prorrh. (pag. 109. B. C.) καὶ ἐς τὸν τράχηλόν τε καὶ ἐς τὸ νῶτον ὀδύνη ἀποβαίνει si dolor in ceruices ac scapulas transit, dixit Celsus ibidem. Et οἱ ξυντείνοι ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐς τὸν τράχηλόν τε καὶ τὸ νῶτον, aut à capite ad ceruices scapulasque peruenit.

OECONOM. HIPPOC.

TO Ξ.

§ Ξενοπρεπὲς peregrinum, externum, nouum quodque ab vsu communi recedit, & quod consueto opponitur. Sic enim accipitur apud Hipp. lib. de fract (pag. 527 34. H.750. E.) τὸ γὰρ ξενοπρεπὲς οὔπω ξυνιέντες εἰ χρηστὸν, μᾶλλον ἐπαινέουσιν ἢ τὸ ξυνῆθες, ὃ ἤδη οἴδασιν ὅτι χρηστόν. Quod enim peregrinum est, needum constat an vtile sit, consueto, quod iam norunt vtile esse, anteponunt. Quem etiam locum communem aliàs celebrat Gal. vt scripsimus nostris in eum locum Annotat. At Erot. ex hoc loco τὸ ξενοπρεπὲς ἐξηλλαγμένον exponit, quod est immutatum aut nouam formam adeptum, idemque quod αἰνιγματῶδες. τὸ ξενοπρεπὲς etiam ἐν Παραγγελίαις (pag. 26.45.) pro hospitij iure sumunt interpretes. χρήσιες ἔσονται νοσέοντος ὀξέως, τὸ ξενοπρεπὲς καὶ τὸ ἐνδημον προσφέροντες. Etsi ægroti nonnulli id expetunt, hospitij ius & facilem mali depulsionem causantes. Vbi tamen ξενοπρεπὲς & ἔνδημον videntur inter se opponi, vt lib. de fract.

Ξενοτάτην ὡς μάλιστα τὴν ἐπιρροὴν, aëris, quem inspiramus influxus quàm maximè peregrinus. In his quæ adiecta sunt lib. de Nat. hum. (p. 229.11.) τοῦ δὲ πνεύματος, ὅπως ῥεῦμα ὡς ἐλάχιστον ἐς τὸ σῶμα ἐσίῃ, καὶ ὡς ξενοτάτη ἔσται προμηθέεσθαι. Prouidendum verò quàm paucissimus aëris influxus in corpus ingrediatur, & vt quàm maximè peregrinus exstat. In morbis enim ab aëre, eius quem inspiramus influxum quàm parcissimum, & inspirationem quàm minimam consulit. Alij ξυνοτάτην quam familiarissimum aëris influxum explicant, prouiderique volunt, vt nostræ substantiæ maximè familiaris reddatur, sicque corrigatur & alteretur.

§ Ξηραίνειν siccare significat, & de his dicitur quæ per ea quæ extrinsecus admouentur discutiuntur, idemque est quod discutere aut dispergere. aph. 4. sect. 2. lib. 6. Epid. χυμοὺς, τοὺς μὲν ἐξάγειν, τοὺς δὲ ξηραίνειν. Succi hi quidem expellendi, illi verò exiccandi. Vbi Gal. ξηραίνειν exponit διαφορεῖν τοῖς ἔξωθεν ἐπιτιθεμένοις φαρμάκοις, per extrinsecus admota medicamenta discutere. Ξηρὸν siccum duplex ponitur Gal. lib. de Marcore (pag. 375.10.) terreum & igneum, quale plurimum nostræ conformationis initio adest, non terreum, cùm molle esse oporteat. Ξηρὴ mulier dicitur

dicitur lib. 4. Epid. (p. 1129. A.) cui in morbo magna ex parte aluus resiccata fuit. ξηρὰ διετύλει τὰ πολλὰ. sicca magna ex parte permansit. ξηραίνοι δύσπνοοι, arescentes cum difficultate spirandi in Prorrh. (pag. 208. 21. H. 77 D.) ξηραίνονται δύσπνοοι in Coac. (pag 189. C.) dicuntur, qui in ta e cum multo crudo sputo & spirandi difficultate arescunt.

Ξυγγενὲς νόσημα, connatus morbus, innata & congenita ad morbum propensio, habitudo, & aptè comparata ad morbum quendam natura. Prorrh. 2. (p. 83. G.) ὅτῳ εἰδείη εἶναι τὸ νόσημα τοῦτο ξυγγενὲς ἐόν. si quis nouerit quibus innata est ac congenita ad hunc morbum propensio. Sic ξυγγενικὴ φθινώδης dicitur innata ad tabem propensio, & promptè ad eam comparata natura, ægr. 6. lib. 3. Epid. Ex eadem cognatione ὁ ξυγγενὴς effertur Hipp. etsi insolente phrasi, qui connatos & congenitos morbos habet, veluti morbum comitialem, podagram, tabem Prorrh. 2. (pag 89. C.) ἢν γὰρ ξυγγενὴς, τούτων δὲ νοσημάτων ἐόντων δυσαπάλλακτον ἐστι. Qui nanque connatos habet morbos istos, eum ab his non facilè vindicari posse compertum est.

Ξυγγραφὴ significat quicquid literis consignatur & scripto mandatur. In Iureiurando Hipp. ξυγγραφὴ est stipulatio & contestatio quædam, ac veluti sponsio, quam iureiurando se seruaturum promittit. ἐπιτελέα ποιήσειν, κατὰ δύναμιν καὶ κρίσιν ἐμὴν, ὅρκον τόνδε καὶ ξυγγραφὴν τήνδε. me hoc iusiurandum & hanc stipulationem pro viribus & iudicio meo integrè seruaturum. Rursus ibidem ξυγγραφὴ syngrapham aut veluti pactum ea syngrapha significat, & literas sponsorias. ἄνευ μισθοῦ καὶ ξυγγραφῆς, absque mercede & syngrapha.

Ξυγκαταγηράσκειν consenescere, de morbis diuturnis aut doloribus dicitur, qui diutius perseuerant, vt li. 1. περὶ γυναικ. (pag. 641. 37.) ἔστι χρόνια ξυγκαταγηράσκοντα, labores consenescunt, hoc est, diutius perseuerant. Sic ξυγγηράσκει ὁ νοῦσος, morbus consenescit, lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 547. 12)

Ξυγκατακεκαυμένα διαχωρήματα, alui recrementa exusta, ægr. 2. li. 3 Epid. κάτω δὲ κοιλίης ἐξῆλθεν ξυγκατακεκαυμένα ὀλίγα. Ex aluo verò exusta non pauca demisit. Sic ægr. 4. li. 1. Epid. κοιλίη ξυγκατεκαύθη, σμικρὰ διῄει. aluus adusta, pauca demisit. Non absimili locutione γλῶσσα ἐπεκαύθη, lingua exusta fuit, de resiccata & adurente sæpe effertur Hipp. vt ægr. 5. li. 1. ægr. 2. li. 3. & 10. li. eiusdem post st. pest.

Ξυγκληρίαι παθημάτων, sunt affectuum inter se commercia, consortia & coniunctiones, cùm affectus inter se consociantur. lib. 6. Epid. aph. 2. sect. 7. vbi de tussi quæ pulmonum inflammationi & anginæ coniungebatur, scribitur. ὡς γὰρ γέγραπται, οὕτως αἱ ξυγκληρίαι τῶν παθημάτων ἦσαν. Ac veluti scriptum est ita affectuum commercia se habebant. Alij ξυγκληρίας intelligunt fortuitum affectuum euentum ac sortem, vt accipiatur de iis affectibus, qui forte ita contigerunt, quasi sorte ducti sint.

Ξυγχώρησις, concessio, indulgentia in cibis ægro largiendis; ἐν παραγγελίαις (pag. 28. 36.) ξυγχωρεῖν ἐγχωρεῖ τινα. Indulgentia morbum protogat, cui opponit [illegible] δίαιταν, pressam & concisam victus rationem.

Ξυλάριον aut ξυλίσκον paruum lignum dicitur, lib. περὶ ὀψίων (pag. 678. 7.) [illegible] ξυλαρίοισι μακροῖσι [illegible], deinde lignis paruulis oblongis adaptato, quod de specillis intelligitur. Libello περὶ ἐπικυήσιος eadem in re ἐπὶ ξύλου dicitur. ξυλήφια verò etiam eadem quæ ξυλάρια dicuntur Hipp. eodem lib. περὶ ὀψίων (pag. 682. 44. 683. 3. 5. 7.)

Ξύλλογος θεραπείης, collectitia curandi ratio, sermones medicorum & concilia, quæ de curandi ratione fiunt, ἐν παραγγελίαις (p. 28. 28.) [illegible] θεραπείης ξυλλόγου, non vt cum illis de curandi ratione conferrem. κοινολογίην ibidem vocauit (pag. 27. 35.) cùm iubet medicos alios accersiri, ὅπως [illegible] κοινολογίης ἱστορίαν περὶ τὸν νοσέοντα. quò collatis inter se sermonibus, de his quæ ad ægrum faciunt anquiratur & cognitio exerceatur.

Ξυμβολαὶ τῶν ὀστέων, ossium commissuræ aut iuncturæ, quæ vt plurimùm capite & acetabulo continétur. li. de art. (p. 660. 4. H. 838. D.) [illegible] ὅτι [illegible] ὀστέων αἱ ξυμβολαί εἰσιν, αἱ [illegible] κεφαλὴ καὶ κοτύλη. Imprimis igitur nosse cõuenit. ossiũ omniũ iuncturas vt plurimùm ex acetabulo & capite cõstare.

Ξύμη legitur apud Galen. in Exeg. & exponitur κνησμὸς pruritus. Verùm ξύσμη legendum esse postea dicemus in ξύω.

Ξύμμηροι sunt femora inter se iuncta & coeuntia, femora inter se contracta & sociata, præcipuè parte superiore quæ carnosiora sunt & prope se contingunt. Inferiore enim parte in angustum tenuantur lib. de art. (pag. 659. 5. H. 837 D.) ξύμμηροι etiam dicuntur in Hippiatria, qui contractis inter se sunt femoribus, velut διαβεβηκότες qui diducta femora habent.

Ξυμπάθεια per consensum affectio, affectus communicatio. ἐν παραγγελίαις (p. 28. 48.) [illegible] ξυμπαθείης [illegible] ὀχλέει quandoquidem affectio per consensum ex mœrore inducta, vexat.

Ξυμπεπτωκέναι est cùm vasa ex inanitione aut euacuatione in sese cõsidunt, neq; amplius plenitudine distenta turgescunt. Sic ξυμπίπτοντες dicuntur quibus moles corporis succulenta, tum vasa ipsa vacuata & exinanita in sese concidunt. li. 4. Epid. (p. 1129. B.) καὶ οὐ ξυμπεπτώκασιν, & in quibus corporis moles non subsidit. Qui etiã ibidẽ οἱ ξυμπίπτοντες dicuntur. ξυμπεπτωκότες quoq; vocantur aph. 5. sect. 7 li. 6. Epid quib. ex multa vacuatione atq; inanitione moles corporis aut vasa in se cõsidunt, quiq; exhausto omni humore aut consumpto resiccati sunt & exocci. Eadẽ notione ξυμπτώσιες, κενώσιες, vacuationes, extenuationes & inanitiones intelliguntur aph. 3. li. 1. cùm vsq; eo vacuatio procedit, vt vasa in sese prorsus considant, quibus αἱ ἐπ' ἄκρον εὐεξίαι, hoc est, plenior corporis habitus ad summum plenitudinis gradum perductus soluitur.

Ξυμφέρειν est cõferre & vtile esse aut accommodatũ. Sic τὰ ξυμφέροντα χωρία conuenientes loci & conferentes, aut accõmodati ad educendos humores, & ad purgationes idonei, aph. 21. li. 1. & li. de humor. (p. 48. 38.) τὰ ξυμφέροντα χωρία κενώσιος, ad euacuationem accommodata loca explicat Gal. intestina, ventrem, vesicam, vterum & cutem vniuersam, ad hæc palatum, nares, quãdo scilicet cerebrũ expurgãdũ est vel per sanguinis profluuiũ indicatur morbus. Quib. τὰ ἀσύμφορα χωρία opponit, inutiles ac minimè idoneos ad euacuationem locos, eos qui aliquem habuerint in corpore principatum, & ad quos humores noxij absque noxa deduci non possunt. ξυμφέρει etiam perfero ac tolero significat, vt lib. 7. Epid. (pag. 1207. G.) ὁ γλῶσσα δὲ τὸ μαλθακὸν ξυνήνεγκε, lingua laxitatem pertulit, hoc est, diu laxa, rara, soluta & lenta, hoc est, balbutiens permansit.

Ξύμφυσις ἢ σύμφυσις. est naturalis ossiũ vnio ac connexio, coalitus, iunctura, compago aut cohærentia, qua ossa inter se vniuntur. Lib. de art. (p. 605. 1. 2. 3. H. 800. A.) ἢν δὲ ἡ κάτω γνάθος κατὰ τὴν σύμφυσιν τὴν κατὰ τὸ γένειον διασπασθῇ. Quod si maxilla inferior, quã ad mentũ cohæret, diducatur. Et, μίαν δὲ αὐτὴ ξύμφυσιν ἐν τῷ κάτω γνάθῳ [illegible] τῇ ἄνω πολλαί. Vnica autem hæc est in inferiore maxilla iũctura, at in superiore multæ. Vbi ξύμφυσιν pro συμπεφυκότων ponit Hipp. cùm in superiore maxilla ossa per συμφύσιας iungantur. Rursus, ἢν οὖν διασπασθῇ ἡ κατὰ τὸ γένειον σύμφυσις. Si ergo discedat quæ in mento iunctura est. Ac rursus ibidẽ (p. 649. 4. H. 830. C) μὴ κατεηγότος τοῦ ὀστέου, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν ξύμφυσιν διεσπασμένου. nõ fracto quidẽ osse, sed in ipsa iũctura auulsio. Vbi ξύμφυσις pro ossium inter se commissura aut cõnexione in articulis sumitur. Eadem notione ξυμφυὴ dicitur Hippocrati cõmunis inter se ossiũ cõnexio, cùm bina inter se ossa coniungũtur, vt in articulis, li de fract. (p. 576. 44. H. 778. E.) οὐδὲ γὰρ ἄλλη οὐδεμία φύσις ξυμφυὴ [illegible] ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν ἱδρυνθῆναι. Neq; enim vlla alia duorũ inter se ossiũ connexio, vbi dimota est, facilè in pristinam sedem restituitur.

Ξυναγωγέες musculi adducentes aut adstrictorij dicuntur Hipp. lib. περὶ ἰητρεῖου (p. 278. 35.) πιέζοντι τοὺς ξυναγωγέας, musculos adstrictorios comprimens, vbi podicis σφιγκτῆρα intelligere videtur.

Ξυναλδαίνεσθαι vide in Ἀλδαίνω.

Ξυναποθνήσκειν cõmori, dicitur de morbis diuturnis qui cũ ægris cõsenescũt, & ad mortẽ vsq; comitãtur, vt aph 39. li. 2. & aph. 7. li. 5. τὰ πολλὰ ξυναποθνήσκει, ferè cõmoriũtur. Quod χρονίζειν dicitur aph. 28. li. 3. diu perseuerare aut inueterascere cõsueuerũt. συγκαταγηράσκειν quod est cõsenescere exponit Gal. Com. ad aph. 7. li. 5 vt & Aretæus c. 5. li. 1. Curat. ac. de morbo comitiali scribit. ἢν γὰρ ὑπερβάλλῃ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίης, ξυγγηρᾷ τε καὶ ξυναποθνήσκει. Nã si ætatis florẽ excedit, vnà cũ ægro inueterascit & cõmoritur. Sic li. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 534. 20.) καὶ ὡς τὰ πολλὰ ἐν τούτοισι ξυναποθνήσκει. & plurimùm in multis ad mortẽ comitatur. Et (535. 6.) πολλάκις δὲ καὶ συναποθνήσκει. plærũq; verò vnà cum ægro consenescit. In Coac. (p. 144. C.) οὐ ξυναποθνήσκει τούτῳ. id non comitatur ad mortem. Item Prorrh. 2. (p. 95. F.) de cancris occultis, καὶ ξυναποθνήσκουσι, & ad mortem comitantur.

Ξυναραχνοῦσθαι est tenuibus venis ad instar telarum araneæ intertexi & obduci. Lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 662 34.) καὶ ὁ τράχηλος ξυναραχνοῦται, vteri ceruix tenuibus venis araneæ telarum similibus intertexitur aut obducitur. Verùm suspecta lectio videtur, tum quòd lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 566. 38.) vbi ista repetuntur, nil tale scribatur, tum quod aliam longè lectionem secutus sit Caluus, qui contrahi dixerit.

Ξυναυλισθῆναι est vnà commorari, stabulari, congregari, conuenire, metaphora ducta à gregibus, cùm eiusdem generis in vnum stabulum congregantur. Eleganter sumitur Hipp. ἐν παραγγελίαις (pag. 26. 27.) de artis principiis & comprehensione, cùm ex multis singularium obseruationibus eodem se modo habentibus, vniuersalium fit complexio. ὅτε γὰρ [illegible] τῶν ὁμοίων [illegible] ξυναυλισθῆναι, [illegible]

τέχνης προσδέχεται, ἢ ἐς ταὐτὸ ξυναναδεδέχθαι. Sic enim existimo vniuersam artem commonstratam fuisse, quod ex vnoquoque singulari perfecta obseruatio facta fuerit, & ad eadem congregata, hoc est, in idem conuenerit ad vniuersalem rationem reuocata fuerit, dixit Zuingg. Cornar. ξυναναδεδέχθαι legisse videtur, quòd consonantia in idem concurrerit, dixerit.

Ξυνέρεισις ὀδόντων, dentium collisio, confertio, connexio, cum dentes inter se illiduntur, innituntur, stabiliuntur aut firmantur. Lib. 7. Epid. (p. 1205. F.) pro quo ὀδόντας συνήρειδε scribitur lib. 5. Epid. (p. 1162. F.) dentes conterebat. Lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 670. 10.) καὶ τοὺς ὀδόντας συνερείδει, dentes conserit. Et lib. de Morbo sacro (p. 305. 23.) οἱ ὀδόντες συνερείδονται, dentes inter se cohærent, conseruntur, constringuntur aut colliduntur. pro συνερείδονται. Sic lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 646. 9.) τοὺς ὀδόντας ξυνηρεισμένους dentes consertos & cohærentes habet pro ξυνηρεισμένους vitiosè legitur ab [illegible]. Quod exponit Erot. ὑπερηρεισμένους τοὺς ὀδόντας καὶ [illegible] ἔχει, dentes consertos, inhærentes & constrictos habet. Verùm apud Erot. τοὺς ὀδόντας [illegible] legitur. Quædam exemplaria etiam [illegible] legunt, vt sit tertia persona Ionica pluralis numeri præt. perf. pass. pro [illegible] quod significat [illegible]. In Coacis etiam (pag. 157. A.) ὀδόντας συνερείζειν ὁ [illegible] dicitur, quod est dentes inter se contendere & dentibus stridere. Verùm συνερείδειν illic legere malim, vt sit, dentes inter se collidere & conserere.

Ξυνεσταλμένη δίαιτα, victus ratio pressa, contracta & tenuis, & in qua cibus subtrahitur, cui ξυγχώρησιν, h. e. concessionem & indulgentiam opponit Hip. ἐν ἀφηγγελίῃ. (p. 28. 35.) Sic lib. de art. (p. 624. 51. H. 817. C.) τῇ διαίτῃ ξυνεστάλθαι dicitur, victus rationem contractam esse, pressam & subductam, & media extenuari. τῇ τε γὰρ διαίτῃ ξυμφέρει ξυνεστάλθαι. victus enim rationem contractam esse confert, h. e. de victus ratione detrahendum aut subducendum. Lib. 7. Epid. (p. 1215. G.) ξυνεσταλμένη πρὸς καρδίαν πνῖγμα dicitur coarctata suffocatio & contracta, h. e. coarctationis, contractionis, aut compressionis sensum in ore ventriculi inducens, ex humorum copia grauato & compresso, vnde & vomitiones consequebantur. Barbari strictura stomachi vocant.

Ξυνθαλπεῖν, confouere, calfacere, sic dicitur ventriculus cibos, cum moderato calore ad eos concoquendos vtitur, fouet & amplectitur, & tepefactos coquit. Lib. περὶ διαίτης ὑγιεινῆς (pag. 55. 48. H. 359. 28.) [illegible] ξυνθάλπειν [illegible] ἐσιόντα σιτία. Cunctam enim ventriculum ciborum ingestorum copiam calfacere non posse. Et rursus (v. 52. H. 53.) [illegible] μάλιστα ξυνθάλπουσα ἡ κοιλίη, [illegible]. Hoc enim modo ventriculus maximè calefiat, cibosque conficiat.

Ξύνθεσις compositio, ars tota medica dicitur libello περὶ παρθενίων (p. 562. 24.) ac forte eo nomine tota de morbis muliebribus tractatio intelligitur, quæ illic inuicem sibi cohærere videtur, & esse quasi quoddam totius operis promœmium.

Ξυνιέναι apud Hip. exponit Erot. συννοῆσαι, considerare, animaduertere, in animum inducere, & ex lib. περὶ τῶν ἄρθρων in medium adducit. Verum προξυνιέναι illic legitur (p. 74. 20. H. 392. 45.) [illegible] inspicere autem animaduertere oportet quòd superiora omnia & quæ circum vesicam sunt minus lædet, si dilutius vinum fuerit. At ξυνιέναι quod est intelligere, scire, cognoscere, à verbo ξυνίημι frequês est apud Hip. vt lib. de fract. (p. 535. 57. H. 755. B.) ἐς πολλὰ δὲ εὔχρηστον τὸ ξυνιέναι, quod intelligere quidem ad multa conducit. Et li. de art. (p. 596. 9. H. 791. C.) ξυνιᾶσι δὲ οὐδ' [illegible] ἁπλῶς ἐπιδέοντες. Ac neq; forte intelligunt qui simpliciter deligant. Et rursus (p. 622. 53. H. 816. A.) [illegible] δὲ ξυνιέναι χρὴ περὶ τούτων [illegible]. In vniuersum igitur de his de quibus in summa dictum est, sciendū. Rursusq; (p. 637. 51. H. 824. H.) [illegible] ξυνιέ[illegible]. Hæc enim intelligere eiusdē est sententiæ. Et (v. 53. H. 825. A.) ξυνιέντα [illegible] εἰς τὰ ἀνίατα ἐλθεῖν. intelligendo, quo pacto ne ad incurabilia deueniant, prohibenda sint. Et (v. 35. H. ibid.) δεῖ δὲ καὶ τὰ ἀνίατα ξυνιέναι, ὡς μὴ μάλιστα λυμαίνηται. Incurabilia verò etiam cognoscenda, vt ne maximè offendant. Et lib. de fract. (pag. 527. 34. H. 750. E.) τὸ γὰρ ξυνηθὲς [illegible] ξυνιέντες οἱ χειρ[illegible]. Quod enim peregrinum est, nondum intelligentes an bonum sit.

Ξυνίστημι & συνίστημι, denso & cogo aut spisso significat, vt aph. 17. li. 3. αἱ βόρειοι [illegible] τὰ σώματα ξυνιστᾶσι. Aquiloniæ tempestates corpora densant & cogunt, corpus spissare dixit Cels. c. [illegible] lib. 2. Sic ξυνιστάμενα de excrementis dicitur quæ coacta sunt & consistunt, non liquida, aut fluida & tenuia, li. 4. Epid. (p. 1137. A.) [illegible] ξυνιστάμενα, vbi verò cogi aut consistere cœperit. Et li. 7. Epid. (p. 1225. C.) de aluo quæ densatur & cogitur, fluētiq; aut humectæ opponitur. [illegible] μέλαιν ξυνιστάμενα, & aluus interdum humecta erat, rursusq; consistebat, h. e. restitabat. Sic in Progn. (p. 137. 32. H. 39. 54. & p. 149. 29. H. 41. 49.) ξυνεστηκότα διαχωρήματα sunt coacta & compacta alui recrementa, cōstantes deiectiones non diuulsæ, sed cohærentes & figuratæ, consistentiā habentes neq; duram, neq; diffluentem aut liquidam, verùm coniunctā & mollē. Quam consistentiam esse secundū naturā his verbis edocet Gal. [illegible] κατὰ φύσιν, ὅσον μήτε σκληρὸν ἁπλῶς, ὥσπερ ὡς λιθώδη, μηθ' ὑγρὰ τελέως ὡς διαλύεσθαι διαρρεῖν, ἀλλὰ μέχρι τοσούτου μαλακά, μέχρι τοῦ μόνον ἔτι συνεστάναι. Consistentiam igitur naturalē habet deiectio, vbi nō prorsus dura est, velut lapis, neq; perfectè humida vt diffluere queat, sed adeò mollis vt coacta maneat. ξυνιστάμεναι [illegible] φωναί dicuntur Coac. (p. 159. F.) vocis defectiones quæ soporem quendam constituunt, efficiunt, aut cū sopore consistunt.

Ξύνοδος congressum, congressionem, communicationem aut consensionem cerebri cum reliquis partibus significat, lib. περὶ ἀδένων (pag. 273. 23.) καὶ ἄλλη ξύνοδος ἐς τοῦτο πάσης τοῦ σώματος. Hinc altera pendet corporis congressio. Indicat enim cerebrum per neruos reliquis corporis partibus communicare. ἔχει γὰρ τόνον (vt inquit) h. e. vim intendendi & contrahendi totius corporis, vt rectè legitur nostris in codicibus. Quod scitè etiam animaduertit & doctissimè explicauit Zuingg. suis in Hip. Schematibus. Sic enim paulò ante scriptum est: ὁ ἐγκέφαλος σπᾶται καὶ ἕλκει τὸν ὅλον ἄνθρωπον cerebrum conuellit & totum hominem trahit.

Ξυνομολογηθῆναι consentire, conspirare, conuenire, vt aph. 49. sect. 8. lib. 6. Epid. ἅμα ταῦτα πρὸς ἄλληλα ξυνομολογηθῆναι χαλεπόν. istaque simul inter se conuenire est difficile.

Ξύντασις ὑποχονδρίου hypochondriorum aut præcordiorum contensionem indicat, cum inflammatione partis alicuius intra peritonæum contentæ apud Hipp. vt ægr. 2. 3. 8. & 10. lib. 1. Epid. & ægr. 2. li. 3. quæ additis quibusdam notis ab eodem interdum circumscribuntur, ita vt phlegmones magnitudinem & vehementiam aut lenitatem denotent, vt fusissimè scripsimus nostris in ægr. 2. lib. 1. Epid. Annot. Sic ξύντασις ὑπολάπαρος præcordiorum contensionem submollem, subinanem, subuacuam & flaccidam significat, h. e. sine tumore aut renixu, nullis hypochondrij partibus propria inflammatione laborantibus, ita vt hac veluti circunscriptione inflammationis vehementia plurimùm eleuetur ac leniatur, cùm suæ distentionis nullas externas notas habeat, vt videre est ægr. 2. lib. 1. & 3. Epid. & nos illic ex Gal. mēte plurib. verbis docuimus. Ibi nanq; ὑπολάπαρος κενεών, καὶ οὐ μετ' ὄγκου exponitur à Galen. vt distensio quidem mollis & sine vllo tumore, velut inanis & sine renixu intelligatur, non secus ac Erot. ξύντασις ὑπολάπαρος, ἀντὶ τοῦ ὑφειμένως καὶ χωρὶς βίας, h. e. submollis & sine vehementia, his subnotatis locis explicatur. Est & ξύντασις ὑποχονδρίου inflammationem subindicans in Prorrh. (p. 219. 24. H. 82. F.) vt indicat ibi Gal. cùm scribit, ὁ μὲν σὺν φλεγμονῇ δηλοῦν διὰ τὸ προστιθέναι ταῦτα. Quod etiā repetitur in Coac. (p. 165. G.) in tuberculorū ad aures eruptione. Velut & ξύντασις ὑποχονδρίου οὐ μετ' ὀδύνης, hypochōdrij contētio sine dolore, quæ nullā phlegmonen internam subindicet, ponitur li. 1. Epid. (p. 967. 33. H. 948. H.) in profluuij sanguinis per nares denunciatione. ξύντασις τραχήλου ceruicis contensio cum capitis grauitate & dolore, Plethoricæ concursionis indicia sunt in Sileno lib. 1. Epid. & humorum copiam crassitudinemque prænunciant.

Ξυντεκμαίρεσθαι συντεκμηριοῦσθαι exponit Ero. apud Hip. quod est per signa cōicere. Τέκμαρ enim & τεκμήριον propriè σημεῖον, h. e. signū dicitur. ξυντεκμαίρεσθαι autem vsurpat Hip. in Progn. (p. 122. 26. H. 37. 3.) ἢν μὲν οὖν ἐν ἀρχῇ τῆς νούσου τὸ πρόσωπον τοιοῦτον ᾖ, καὶ μήπω οἷόν τε ᾖ τοῖσιν ἄλλοισι σημείοισι ξυντεκμαίρεσθαι. Quòd si per morbi initia talis facies appareat, nec dum ex aliis signis coniectura fieri possit. Sic aph. 9. li. 1. συντεκμαίρεσθαι δὲ χρὴ καὶ τὸν νοσέοντα, εἰ ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς νούσου. Quin & ex ægroto coniecturam facere oportet, num is cum præscripto victu sufficere possit ad morbi vsque vigorem.

Ξυντήξιες ὠμῶν, crudorum colliquatio, vbi cruda attenuantur & comparantur ad concoctionem. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 101. 29. H. 402. 22.) ἀλλ' ἐπειδὰν ξυντήξιες ὠμῶν γένωνται. Verùm vbi crudorum colliquationes factæ fuerint, hoc est cruda attenuata extiterint & colliquata.

Ξυντιταίνειν idem quod ξυντείνειν, contendere, distendere, lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 637. 40.) καὶ ἐς τὰς μηροπαγίας περὶ τοὺς μηροὺς ξυντιταίνει. Verùm τοὺς μηροὺς lego potius, vt sit, & ad suras femora contendit. Etsi aliter sumunt interpretes.

Ξυντόμως, celeriter, breui, compendiosè. Lib. 5. Epid. (p. 1154. A.) ὀφθαλμὸν ὑγρὸν ἐρρήγνυτο ξυντόμως. breui oculus conuulsus.

Ξυντρέχειν cōcurrere inter se aut cōtrahi. De musculis dicitur qui ossib. fractis inter se cōcurrūt, ac in seipsos cōtrahūtur. Lib. de fra. (p. 571. 32. H. 775. C.) καὶ μὲν [illegible] μύες, musculiq; in seipsos

in seipsos non concutiant, non contrahantur. Quod ibidem ξυνάγειν colligare dicitur. Solent enim in fracturis contracti musculi veluti fractum membrum colligare præcipue vbi otia plurimùm tutes se cesserunt, ideoque operosior & laboriosior extensio videri.

Ξυνήτροφοι νόσοι sunt morbi vnà nobiscum educati, connutriti, velut assueti, h.e. diuturni. Sic enim explicat Gal. τοὺς ἐκ πολλοῦ χρόνου κατὰ τὸ σῶμα τῶν ἀνθρώπων διαμένοντας, eos qui longo interuallo in corpore perseuerant. Com. in aph.6. sect.5. lib.6. Epid. Sic lib. de aëre, loc. & aq. (pag.283.42.) ξυνήτροφον νόσημα, morbus familiaris & consuetus dicitur his qui aquas palustres & lacustres in vsum adhibent, quod de lienis tumore & duritie effertur. Ξυνήτροφον etiam quod connutritum indicat οἰκεῖον exponit Gal. Com.3. in lib. de fract. (p.565.52. H.770.G.) accommodatum, aptum, idoneum, familiare, cōsentiens, conueniens. Vbi ξυνήτροφος ὑπὸ τῆς ἔξω scribitur, quod perfusioni est accommodatum, aut imbui aptum, h.e. quod perfusioni extrinsecus factæ non repugnat, sed familiare est, eamque admittit. ξυντρόφως ἔχειν ibid. dicitur (pag.570.50. H.773 H.) pro conuenit, aut commodum est. Vbi Gal. ξυντρόφως ἀντὶ τοῦ οἰκείως, accommodatè, conuenienter, congruè poni scribit.

Ξυστρέμματα dicuntur Hipp humorum collectiones, concretiones induratæ ac tubercula, aut tumores, ἀπὸ τοῦ ξυστρέφεσθαι quod colligi, durari, densari, aut concrescere significat, vt scribetur postea in συστρέφεσθαι. Prorrh. 2. (p.112.G.) ξυστρέμματα σκέπτεσθαι ἢν τι ἐν τῷ ἰσχίῳ, καὶ ἐπανερέσθαι εἰ ἐς τὸν βουβῶνα ἡ ὀδύνη ἀφικνεῖται. animaduertere oportet, num aliquid vspiá in coxa concrescat, percontarique num ad inguen dolor perueniat. Vbi ξυστρέμματα συστροφὰς significant, quas φύματα καὶ σκληρίας exponit Gal. hoc est, duras humorum collectiones aut concretiones. omnem humoris coitum dixit Celsus. Huiusmodi tubercula dura & cruda collectiones vocat Cæl. Aurel. libro 2. acut. capite 17. Rursus lib.7. Epidem. (pag.1231.A.) ξύστρεμμα pro tumore, tuberculo aut duritie iuxta lienem collecta ponitur. κατὰ σπλῆνα ξύστρεμμα ἀνώδυνον. circa lienem durities doloris expers. Et lib. 4 Epid. (pag.1139.A.) de alui excrementis quæ concretiones quasdam aut durities conuolutas ac conglobatas referebant, ξυστρέμματα οὐ χρηστὰ ponuntur, hoc est, concreta quædam non proba. Sic libro 2. Prorrh. (p.91.E.) ξυνεστραμμένον τι, quiddam concretum, contortum, compactum aut conglobatum significat. Interrogari nanque tabidos iubet, εἰ καὶ ξυνεστραμμένον τι καὶ μικρὸν ὀδμὴν ἔχον ἀναβήσσουσι. num quid concretum & modicè olens tussi reiiciant. Illud autem indicat induratam quandam & densatam pituitam aut grandinosam, adeoque resiccatam vt digitis atteri vix queat. Nempe lib. 2. de Morb. (p.478.25.) in phthoë pus tussi reiici scribit quodammodo grandinosum quod digitis attritum durum sit. Lib. quoque de Morbo sacro (pag.304.48.) ἀλλὰ ξυστραφῇ τῷ ἐγκεφάλῳ, sed in cerebro concrescat, colligatur, cogatur.

Ξύω, rado, derado, distringo. Vnde ξύσματα, ramenta, destrigmenta, & quæ quasi stringendo derasa, detritaque exsudantur, & radendo exeruntur. Sic Dioscor. c.162. lib.2. χυλὸς τῶν ξυσμάτων, succum ex cucurbitæ strigmentis intelligit, vt exponit Pl. lib. 20. cap.3. qui etiam ξύσματα destrigmenta aut ramenta ibidem vocat. Atque eadem forte ratione Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag.552.46.) ξύον τῶν σαρκῶν, succum ex intritis carnibus cum vino albo propinat, veluti ex ramentis carnium expressum succum. Etsi ξύον τρίβον significare potest, vt & ξύον exponit Hesych. Quem locum Cornar. nescio quo iure, de defrictis à carne sordibus ex vino albo epotis intelligere videtur. Melius enim de carnium intritarum succo aut succi carnuncula accipi videtur, cùm paulò antea καὶ ἀπὸ χυλασμάτων dixerit, & illic χυλάσματα ἀντὶ τοῦ χυλοῦ sumatur, pro carnium succo, aut ptisanæ succo, vt aliàs sæpe χυλὸς apud Hipp sumitur. Vbi tamen χυλάσματα in omnibus exemplaribus scribitur, non nisi suspecta admodum scriptura. Inde quoque ξυστικὸς χυμὸς deducitur, succus stringēdi aut radendi vim habens. vt de pomis immaturis scribit Athen. lib.3. χυμόν τι ἀναδιδόασιν εἰς τὸ σῶμα τὸν ἀναδιδόμενον ξυστικόν, succumque stringendi vi præditum in corpus deferunt. Rursusque ibid. ξυστικὸς δὲ γίνεται χυμὸς ἐξ αὐτῶν ὡς ἀπεφήνατο Πραξαγόρας. Succus ex ipsis fit stringendi vi præditus Praxagoræ dictus. Atque idem ξυστικὸς videtur dici qui στυπτικὸς adstringendi aut spissandi vim habens.

Ξύσματα verò sunt ramenta & rasuræ superficiei, superioris intestinorum, qualia deraduntur ab humoribus acribus & biliosis. Hip. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.80.18 H.394.8) de oxymelite, ξύσματα ποιέειν scribit, h.e. ramenta efficere. Vbi Gal. ἐλκώσεως γάρ τινος ἐπιπολῆς ἔνδειξίς ἐστι ξυσματώδεις διαχωρήσεις. Vlceratio quædā est superficiaria ramentosa affectio. ξύσματα strigmenta apud Hipp. vertit Celsus cap.8. lib.2. si sanguis & strigmenta descendunt. Illud Prorrh. 2. (p.104.D.) vertens, αἷμα δὲ καὶ ξύσματα διαχωρέοντα. Et rursus (ibi.F.) αἱματώδεά τε καὶ ξύσματα διαχωρέοντα. Hinc ξυσματώδεα διαχωρήματα sunt deiectiones strigmentosæ aut ramentosæ, quæ secum strigmenta aut intestinorum ramenta deuoluunt, à pituita assata & resiccata, aut interna intestinorum tunica ab ardente calore & acri in ramenta scissa & derasa. In Progn. (p.139.22. H 40.19.) & lib. περὶ κρισίων (p.54.12.) Et Coac. (p.210.G.) ξυσματῶδες διαχώρημα in genere exitialiū deiectionum reponitur. Et lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.74.1. H.392.46.) ξυσματώδεα διαχωρήματα dicuntur ramentosiores deiectiones, quales sunt in dysenteria, & qualia δυσεντεριώδεα διαχωρήματα ξυσμάτια μέλανα καὶ χολώδεα, paruula strigmenta & ramenta nigra & biliosa vocantur lib.7. Epid. (pag.1231.C.) Est & ξυσματῶδες ὑπόστασις ex eadem denominatione, sedimentum in vrinis ramenta referens, & partium solidarum & vasorum à feruore colliquatorum consumptionem significans. lib 4. Epid. (pag 1143.B.) Sunt enim ξύσματα eiusmodi solidarum partium ac vasorum contabescentium superficiales partes abrasæ.

A ξύω quoque deducunt ξύσις, ξυσμὸς & ξυσμή, voces Hipp. vsurpatæ, vt lib. de rat vict in morb. ac (p.81.9. H.394.17.) ξύσις τοῦ ἐντέρου, rasura aut abrasio intestini. ξυσμὸς autem pruritum & κνησμὸς significat, vt aph.31. lib.4. ξυσμοὶ τοῦ σώματος ὅλου, pruritus totius corporis fiunt in senibus ob superfluitatum in corporis cute aceruatarum copiam, quæ ob cutis frigiditatem difficilem habent euacuationem. fiunt quoque ob salsæ pituitæ ad corporis superficiem delatæ abundantiam. Et lib. de loc. in hom. (p.415 21. & 25) ἐν τῷ πνεύμονι ξυσμὸς ἐγγίνεται. pruritus fit in pulmone. Rursus lib 5 Epid (pag 335.37. 1144 B.) ἄνθρωπος ξυσμῷ εἴχετο πᾶν τὸ σῶμα. quidam pruritu totius corporis detinebatur. Vbi etiam κνησμὸν postea explicat, (ibid.) eum scribit, οὗ δὲ ἀπὸ τοῦ κνησμοῦ ἀπηλλάγη pruritu liberatus est. Quem etiam locum adducit Erot & ξυσμῷ κνησμῷ exponit. Nisi si quis apud Hip. & Erot. ἀντὶ τοῦ κνησμοῦ ξυσμῷ legere malit. Qui etiam libello περὶ ὄψιος (p 689.8.) vbi legitur καὶ κνησμὸν ἔχει ξυσμὸς legunt exemplaria Regia manu scripta. Et ξυσμὸς Hesych. κνησμὸς exponitur. ξυσμὴ etiam idem quod ξυσμὸς aut κνησμὸς significat, & vsurpatur Hip sæpe, vt lib 2. de Morb (p.480.10.) καὶ ξυσμὴ ἔχει, & pruritus detinet, pro quo rursus ibid. (pag.482.9.) καὶ ξυσμὸς ἔχει scribitur. Et lib.3 περὶ νούσων (p.369.16.) καὶ τὸ σῶμα ξυσμὴ λαμβάνει. Quibus ex locis scriptum videtur à Gal. in Exeg. vocum Hipp. ξυσμὴ ὁ ἐπιπολῆς κνησμός. Etsi ξύμη vitiosè pro ξυσμὴ omnibus in exemplaribus legitur.

Ξυστὴρ est scalpellus rasorius quo os raditur Hipp. ad dignoscendum ossis vitium, quod alioqui non satis conspectui patet. lib. de Cap. vuln. (p.907.D.) Eo etiam vtitur Galen. in simplicibus fracturis li.6. Meth. med. (p.104.47.49. & 105.3.) Sed eius generis multos scalpellos requirit, vsque ad angustissimos procedens, & ξυστῆρας στενοὺς vocat. Paulus quoque lib.6. c.90. ξυστῆρα in simplici fractura vtitur. Et Celsus in rima non manifesta, inductum super os atramentum scriptorium, scalpro deradendum suadet, cap.4. lib.8. vt & Paulus. ξυστῆρες dicuntur ἐκκοπεῖς στενοί, vt antea scripsimus in ἐκκοπεύς.

Ξύστρα etiam dicitur scalptum rasorium chirurgicum, quo Gal. se ad rimas vsum fatetur. Alioqui ξύστρα strigilem significat & στλεγγὶς Hesych. dicitur & Polluci c.30. lib.3. instrumentum quo se in balneis, palæstra & gymnasiis destringebant. Est & ξύστρα aurifusorium specillum, ὠτεγχύτην vocant, auricularium clysterem Celsus & strigilem vocat. Sic enim c.7 lib. 6. medicamentum in aurem commodissimè tepefactum per strigilē instillat. Etsi illic cum Budæo strigilem legi malim, quemadmodū apud Vitruuium lib.4. c.4. & lib.5. c.7. Quamuis alij strigem ex vetustis codicibus legunt. Quæ lectio ex Græco defluxit. Sic enim catapultæ canaliculum vocat Vitruuius, & σῦριγξ græcè canaliculum significat. Gal. lib.3 κατὰ τόπ. (pag 188.10.) medicamentum ad aures instillandum commodè præparat, quemadmodum in ξύστρᾳ. Rursus ibidem Archigenes (p.190.51.) ἢ ἐλλέβορον λευκὸν λεῖον μετὰ ῥοδίνου χλιαρὸν ἔγχει ἐν ξύστρᾳ. aut veratrum album cum rosaceo tritum tepidum per strigilem infunde. Et rursus ibid. (p.191.9.) διὰ ξύστρας ἐνστάζε. per strigilem instillato. Et ibid. (v.12.) γάρον θερμαίνων διὰ ξύστρας. garum calefactum per strigilem instilla. Et (vers.52.) στέαρ ἐν ξύστρᾳ χλιαίνων ἐνστάζε. Sciuri adeps in strigili tepefactus instillatur. Et (v.24.) καὶ ζέσας διὰ ξύστρας ἐγχυμάτιζε, feruefactum per strigilem infundito. Quibus in locis per strigilem auricularium clysterem accipiunt, atque haud scio an strigem dici velint.

OECONOM. HIPPOC.

TO O.

§ ΟΑ, τὰ ὀᾶ [illegible] scribit Gal. in Exeg. vocum Hipp. vt sint τὰ ὄα sorba, à multis ὦα dicta. Nimirum idem scribit lib. 2. de alimen. fac. (p. 327. 30.) [illegible] primam dictionis ὦον syllabam veteres Atheoienses per o solum scribere & efferre. Ac mihi videtur Gal. ex lib. 2. περὶ διαίτης (p. 360. 22.) vbi ὦα [illegible] legitur, ὄα legisse ex veteri lectione. Sunt autem τὰ ὄα sorba, & arboris fructus quæ etiam ὄα & ὄη, Latinis sorbus dicitur. De qua scribit Gal. lib. 8. de simpl. med fac. (p. 102. 30.) [illegible] arboris nomen est quæ & Sorbus, (cuius fructus ὄα & sorba vocantur, à multis ὦα addito ω) adstringentis particeps est qualitatis. ὄα [illegible] dicuntur Diosc. lib. 1. cap. 174. sorba nonnum matura colorem luteum referentia. ὄα exponitur Hesych. [illegible] arbor fructum ferens, cuius quoque fructus ὄα dicuntur, sorba, & pellis ouina. Suidæ ὄα [illegible] exponitur, [illegible] ὄα. fructus arborei genus pomis paruis simile, quod & pomorum genere comprehenditur. quemadmodum & Hipp. [illegible] reponitur libro 2. περὶ διαίτης.

§ Ογκος tumorem significat Latinis. Græcis autem definitur [illegible], spatium in latum, longum, & profundum. Est etiam ὄγκος [illegible], incrementum supra naturam, Gal. in libro de Tumor. præter nat. (pag. 353. 24.) Hinc ὀγκοῦσθαι & ὀγκοῦσθαι est tumescere, efferri in tumorem & turgescere. Et [illegible] κοιλίη annotatur Erot. apud Hipp. aluus intumescens & in tumorem sublata. Scribit denique: [illegible] Atticè dicitur valde efferri, aut tumido & elato esse animo. At Hippocrates ὀγκωμένην κοιλίην dicit, aluum citò in tumorem sublatam. Vbi tamen [illegible] & [illegible] apud Erot. legitur [illegible] tamen Hesych. legitur & exponitur, [illegible] elata esse ceruice & efferri. Idemque [illegible] exponit [illegible], tumidum, inflatum, superbientem. Quod autem ad Hipp. locum ab Erot. subnotatum attinet, existimo eum esse qui legitur in Coac. (pag. 219. D.) Vbi tamen [illegible] notatis in codicibus legitur, quod significat aluum citò protuberantem & gibbosam, hoc est intumescentem, quod τὰ κυρτὰ dicantur quæ interiore parte sinuantur & curuantur, exteriore verò protuberant & gibbosa sunt, vt [illegible] nominentur quæ ὀγκωμένην in Prorrh. (p. 202. 2. H. 75. C.) Vbi eadem sententia repetitur. Verùm Erot. patet [illegible] pro [illegible] legisse, vt etiam nostris in Coac. Annotat. scribimus.

Ογχη Erot. & [illegible] pro φέρειν, quod est ferre, apud Hipp. scriptum esse testatur.

§ Ὀδαξησμοὶ [illegible] sunt gingiuarum stimulantes pruritus [illegible] dentitione puerorum, cùm dentes eruptionem molientes pungunt & configunt gingiuarum carnes, ex aph. 25. lib. 3. dentientium gingiuarum exulcerationes vertit Celsus. [illegible] exponit Gal. pruritum quendam cum pauco dolore. Commorsionem gingiuarum dicit Hermol. Barbarus apud Diosc. Sic [illegible] vocat Plato in Phædro, gingiuarum pruritum & molestiam. ὀδαξᾶσθαι autem aut ὀδαξᾶν, quod est [illegible], cum pruritu mordeci, quemadmodum vsurpetur apud Hipp. antea scripsimus in Ἀδαξᾶσθαι. Quin & ὀδαξᾶσθαι apud Hipp. agnoscit Erot. ab [illegible], vt scripsimus antea in [illegible].

Ὀδμώδεα dicuntur Hippocr. graueolentia, fœtida, idem quod [illegible]. Lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 590. 39) [illegible] purulenta grauiter olentia procedent. Rursusque (p. 594. 26) [illegible] & multa graueolentia ac purulenta prodibunt, ab ipsis [illegible] iam secedentia. Et iterum (p. 595. 1.) [illegible] neque graueolentia æquè ac illa fiunt.

[illegible] est dentes producere & emittere, diciturque de dentitionis tempore aph. 25. lib. 3. Est & libellus Hipp. περὶ ὀδοντοφυΐης, de dentitione, de dentium productione aut emissione. Vbi ὀδοντοφυοῦντα παιδία dentientes pueri dicuntur (pag. 267. 27. 28. 31.) & ὀδοντοφυΐην de dentium eruptione, quando in pueris dentes primùm pullulare incipiunt, [illegible] dixit Gal. Com. ad aphorism. 25. libro 3. ὀδοντοφυΐας aliàs vocatur hoc dentitionis tempus, & per [illegible] expressit Hipp. aphorism 29. sect. 8. lib. 6. Epidem. dentium expulsiones, eruptiones, pueritiam significans, vt illic scripsimus: ὀδόντας [illegible], dentes inter se collidere ac dentibus stridere dicitur in Coac. (pag. 157. A.) quanquam [illegible] lego potius vt antea scripsimus) & Progn. (pag. 127. 40. H. 37. 52.) Quod mortem aut insaniam prænunciat quibus præter consuetudinem accidit. Est & ὀδόντων [illegible] dentium syderatio ibidem (pag. 157. B.) Ὀδόντες [illegible], sunt dentes permutatim & alternis variantes ac distracti, neque inuicem è regione respondentes, sed hinc & illinc prominentes, cùm non rectè respondent, neque superni inferni, neque incisorius incisiui, neque canini caninis, neque molares molaribus, sed os veluti distractum ac peruersum videtur, aph. 2. sect. 1. lib. 6. Epid. De triplici autem dentium ortu agitur apud Hip. lib. περὶ σαρκῶν vulgò inscripto (pag. 251. 42.) Quidam nanque in vtero matris generantur. Alij iam in lucem editis pueris & lactentibus. Reliqui vbi iam solidioribus vtuntur alimentis velut ad septennium. Sunt & ibid. (pag. 252. 19.) ὀδόντες [illegible] duo, dentes sapientiæ dicti anno vigesimo octauo geniti, interdum verò citiùs, interdum etiam tardiùs vt anno decimo octauo, vigesimo, aut vigesimo sexto. Hos Plinius genuinos vocat, & ad octogesimum annum enasci scribit. Ὀδὼν verò pro ὀδοὺς (quod Ionicum esse testatur Eustath.) vsurpatur Hip. lib. 5. Epid. (pag. 1153. D.) [illegible] dens ex sinistra parte inferior. Et lib. 4. Epid. (p. 1138. G.) [illegible] quibusdā etiā dens excisus fuit.

Ὀδόντα etiam vocat Hip. secundam colli vertebram totam h. e. dentem propter tornatum illum processum canino denti omninò similem, qui secundo ceruicis spondylo proprius & ex eius media internaque sede erumpens, in primum spondylum insertur, & cum occipitis cauitate per diarthrosin iungitur. Hanc apophysin [illegible] à similitudine nuclei, quidam etiam [illegible] & [illegible] vocant anatomici, Hip. verò (vt scribit Gal. c. 8. lib. de Ossibus ab ea parte tota secundam ceruicis vertebram ὀδόντα nominat. Quibus certe verbis locum lib. 2. Epid. (pag. 1016. G.) mihi subindicare videtur in quo de angina agitur his verbis: [illegible]. Cuidam verò affectus ipse paulò infra os, cui dentis nomen est, pertingebat, cui nec ita præceps erat. Et rursus, [illegible] si dentem appellatum non attingeret. Quam certe appellationis rationem apertissimis verbis exponit Gal. Com. 2. in Prorrh. (p. 195. 41.) ex li. 2. Epid. depromens his verbis: [illegible]. Manifestum autem existit quòd secūdam vertebram totā peculiariter dente vocaūt, vel solū illius processum illum, quem quidā dentiformem, alij planè dētem, quòd canino denti quodāmodo similis videatur, appellant. Rufus lib. 4. de loc. aff. (p. 187. 43.) anginam lib. 2. Epid. exprimens. [illegible]. Quinetiam quoniam circa primas sit vertebras, quarum secunda dentiformem processum dictū habet, ex qua à nonnullis dens appellata est. Hanc quoque [illegible] appellationem ex Hip. Iul. Poll. & Ruf. Ephes. agnouerunt, verùm perperam primæ ceruicis vertebræ, ab Hipp. tribui existimarunt. Ex quibus scripsit ille li. 2. [illegible]. Ex vertebris autem prima quidē quæ cum ceruice flectitur, [illegible] nominatur. Hipp. verò dentem eam vocare videtur. Rufus verò [illegible] lib. [illegible]. Primam verò ceruicis vertebram Hipp. dentem mihi vocare videtur. Hanc autem secundam ceruicis vertebram Hippoc. lib. de art. (pag 612. 27. H. 807. B.) [illegible] vocat, cùm scribit, [illegible]

τὸν μέγαν σπόνδυλον, λορδὸν τὸν αὐχένα ἔχειν. Coguntur autem etiam ceruicem ad magnam vertebram repandam habere. Sic enim eam ibi exponit Gal. ἐξ ὧν τεκμαίρεται ἄν τις μέγαν σπόνδυλον ὀνομάζειν αὐτὸν τὸν δεύτερον, ὃς χωρίον μάλιστα ἐκεῖνα πρόσω, καὶ πάλιν ὀπίσω ἀνακεχωρηκέναι. Ex quo conijcere quispiam possit secundam vertebram magnam ab eo vocari, quæ & in priorem partem maximè procedere potest, & in posteriorem partem inde recipi.

Ὀδοντάγρη etiam Hipp. sunt volsellæ euellendis dentibus idoneæ libello περὶ ἰητρεῦ (p. 21. 19.) quarum vsum simplicem nulliusque negotij esse dicit.

Ὀδύναι παλαιαὶ dolores vetusti sunt apud Hipp. aph. 7. sect. 1. libr. 6. Epid. dolores qui iam pridem extiterunt, aut qui diu perseuerant, vt ὀδύναι νεαραὶ dolores recentes, proximè excitati, aut citò desinentes. Item ὀδύναι ψυχραὶ dolores frigidi, qui frigoris sensum inferunt, aut qui calefacientibus mitigantur. Pariter ὀδύναι θερμαὶ dolores calidi, caloris sensum facientes, vel qui à frigidis leniuntur. Ubi dolores pro affectionibus ipsis ea quibus dolores mouentur, ... Hipp. sumi testatur Gal. vt & aph. 6. lib. 2. Ὀδύνην ἀπεργάζεσθαι ... insupputabilem facere, de frigido dicitur aph. 20. lib. 5. & lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p. 427. 29.) ὀδυνώδεα ἀσήμαντα ποιέει. Ὀδύναι ἐν τοῖσι σπλάγχνοισι, viscerum dolores in viscerum obstructionibus, cùm sinus hepatis stipata viarum angustia à crassis & infixis humoribus distenduntur, lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (pag. 37. 11. H. 339. 52.) ὀδύναι ναρκοῖ exponit Erot. apud Hip. minuit, & ἀπὸ τοῦ ναρκοῖ positum scribit, ἐπειδὴ ἡ νάρκη θλῖψις αἰσθήσεώς ἐστι, quòd stupor sit sensus compressio. Quibus verbis locum lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 427. 11.) mihi subindicare videtur, vt antea scripsimus, etsi ὀδύνας legit Erot. cùm illic ὀδύνην habeant omnia exemplaria. De doloris verò differentijs ex Hipp. & Gal. amplissimè & doctissimè Gorrh.

¶ Οἱ enclitica dictio frequentissima est apud Hipp. pro αὐτῷ aut ἑαυτῷ, sibi aut ipsi, idq; Ionicè, vt crebertimè apud Hom. Lib. 4. Epid. (p. 1120. E.) ὀρθὰ περὶ τὰ ὦτά οἱ ἀμφότερα. ipsi ad vtranque aurem tubercula sublata sunt. Rursus ibi (p. 1121. G.) ἐξ ἐπισχέσιός οἱ κοιλίης, ipsi ex suppressione. Et rursus (p. 1139 A.) ὕπνοι ὅσοι οἱ somni ipsi aderant. Et li. 5. Epid. (p. 1142. D.) ἐχώρησεν αἷμά οἱ συχνόν. multus ei sanguis profluxit. Et rursus (p. 1145. D.) ἐπεὶ τὰ ἐπιμήνια δυσκόλως οἱ ᾔει. cùm menstrua ipsi expeditè prodibãt. Et 6. epid. aph. 5. sect. 3. σπλὴν οἱ φύσει μέγας. lien ei natura magnus erat, de muliere. Et rursus aph. 12. sect. 5. ὡς ἀπιόν τί οἱ ἐξιέναι. vt ipsi aliquid effluere videatur. Lib. de fract. (p. 607. 48. H. 802. 52.) κάρτα γάρ οἱ ἡ ῥὶς καθίσταται ... Quod certe in versione ipsa elegãtissimè vacat, aut per (tibi) Latinè aptissimè exprimitur. Nam & tibi maximè nasus fractus restituitur, conformatur.

Οἰνάνθη τῆς ἀγρίας ἀμπέλου ... exponit Erot. apud Hip. hoc est bryoniæ dictæ. ἔστι δὲ ἀγρίας ἀμπέλου εἶδος, est autem vitis agrestis genus. Verùm οἰνάδος quædam exemplaria legunt apud Erot.

Οἴδημα in genere Hipp. & antiquis medicis omnem præter naturam tumorem complectitur, siue cum dolore, siue sine dolore coniunctus sit, cùm recentioribus medicis tumorem mollẽ & indolentem peculiariter significet, vt multis locis scribit Galenus Com. ad aph. 34. lib. 4. οἱ παλαιοὶ ... οἴδημα καὶ τὸν ὄγκον ... ὅτι περὶ τὴν ... ὄγκων ... ὀδυνώδεις ... φλεγμονάς ... ὀδυνώδεις καὶ σκληρούς ... σκίρρους ... ὀδυνώδεις καὶ μαλακούς ... καὶ τούτους ἰδίως οἰδήματα. Veteres promiscuè tumorẽ omnem οἴδημα & ὄγκον appellabant. Neq; verò latet nos triplicem esse tumorum differentiam. Aut enim cum dolore existũt, quas recentiores φλεγμονὰς appellant, hoc est, inflammationes, aut absque dolore & duri, quos scirrhos vocant, vel sine dolore & molles, quos propriè οἰδήματα appellant. Proptereaq; (vt idem addit Gal.) ab antiqua veterum appellatione in tantũ recesserunt quatenus omnes præter naturam augmentationes sub œdematis vocabulo non complectuntur. Atq; idem rursus Com. ad aph. 65 li. 5. τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους ὁ Ἱπποκράτης οἰδήματα ὀνομάζειν ... φλεγμονῶν ... φλογώσεως ... Tumores præter naturam οἰδήματα vocat Hippocr. sub quibus etiam inflãmationes continentur: quanquam & hoc ipsum phlegmones nomen veteres omnes de phlogosi potiùs dixerunt, etiãsi sine tumore cõsisteret. Et Com. ad aph. 66. li. 5. ... παρὰ φύσιν ὄγκον ... λέγοντος τὸ οἴδημα. Antea verò à me dictũ est de omnibus præter naturam tumoribus œdema ab eo dici. Rursus idem Com. 1. in li. 6 Epid. (p. 443. 10. H. 1164. D.) ... Ἱπποκράτης ... οἰδήματα ὀνομάζειν, ἐάν τε ἀνώδυνα ... τυγχάνωσιν ὄντες, ὡς ὀνομάζουσιν ἰδίως σκίρρους, ἐάν τε ὀδυνώδεις ὦσιν, ὡς ὀνομάζουσιν ἰδίως φλεγμονάς, ἐάν τε ἀνώδυνοί τε καὶ χαῦνοι, καλοῦσι δὲ μόνους τούτους οἰδήματα. Videtur enim Hip. semper (vt sæpius est demonstratum) omnes præter naturam tumores œdemata appellare, siue dolore careant & duri sint, quos propriè scirrhos nominant, siue dolorem inferant, quos phlegmonas vocant, siue absq; dolore molles & laxi sint, quos solos œdemata appellant. Et rursus com. eodem (p. 451. 40. H. 1165. C.) ... προσηγορίᾳ τῶν οἰδημάτων ... παρὰ φύσιν ὄγκων ... Vsus est autem hoc loco œdematis appellatione, in communi tumorum præter naturam significatione, vt antea dictum est. Et com. 5. in lib. 6. Epid. (p. 478. 35.) ... πολλάκις οἴδημα καλεῖν ... παρὰ φύσιν ὄγκον, εἴ τε φλεγμονώδης, εἴ τ' ἐρυσιπελατώδης, εἴ τε σκιρρώδης εἴη ... χαῦνον ὄγκον οἴδημα καλοῦντων. Sæpius autem iam dixi œdema ipsum vocare omnem tumorem præter naturam, siue phlegmones siue erysipelatis siue scirrhi naturam referat, recentioribus solum tumorem laxum œdema vocantibus. Rursusq; idem com. 3. in lib. κατ' ἰητρ. (p. 699. 1. H. 748. B.) οἰδήματα ὀνομάζειν εἴωθεν Ἱπποκράτης τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους. οἱ δὲ μετ' αὐτὸν οὐ φλεγμονὰς καὶ σκίρρους καὶ τὰ καλούμενα ὑπ' αὐτῶν ἰδίως οἰδήματα ... φλεγμονὰς δὲ ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζει τὰς φλογώσεις ... Œdemata Hippocrates omnes præter naturam tumores vocare consueuit, cum ceteri posteriores in inflammationes & durities, & ea quæ peculiari nomine ab eo vocata sunt œdemata, eos distinguãt. Phlegmonas verò Hipp. φλογώσεις, h. e. incensiones nominat, vnde etiam nomẽ calidis tumoribus est impositum. Præter hos aliud quoq; est erysipelas dictum, quod incensum quidem semper, cum tumore autem non semper est. Et com. 1 in Progn. (p. 131. 39 H. 38. 38.) οἰδήματα μὲν οὖν εἴωθε καλεῖν τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους ἅπαντας ... ἰατρῶν ... ὀνομάζονται ὄγκοι ... μαλακὸς ... ἰδίως ὀνομάζουσι ... Ἱπποκράτης ... οἴδημα καλεῖ ... φλεγμονὸς ὄνομα ... φλογώσεως ... Œdematis nomine omnem præter naturam tumorẽ vocare solet, recentioribus medicis vnum tantummodo sic vocantibus, qui premendo dolore vacat & mollis est. Quam verò rursum recentiores propriè phlegmonem nominant, hanc Hippocrates composita dictione durum & dolentẽ tumorem vocat. Phlegmones enim nomine φλόγωσιν h. e. incẽsionem comprehendit.

Οἰδήματα etiam dicuntur Hipp. tumores indolentes & digitis cedentes, neque simpliciter οἰδήματα, vt recentioribus, verùm cum addito, τὰ οἰδήματα μαλθακὰ καὶ ἀνώδυνα, καὶ τῷ δακτύλῳ ὑπείκοντα. tumores molles, indolentes & digitis cedentes. in Progn. (p. 132. 28. H. 38. 51.) & Coac. (p. 164. C.) vbi μαλθακὰ καὶ ἀνώδυνα simpliciter vocantur. Quam appellationis rationem etiam in Hip. & antiquis agnoscit Gal. com. 1. in Progn. (pag. 132. 31. H. 38. 51.) ... ἰδίως οἱ νεώτεροι τῶν ἰατρῶν οἰδήματα ... λέγοντες τὰ μαλακά ... μαλθακὰ τῶν οἰδημάτων ... ἀνώδυνα ... μαλθακοῖς ... ἀνώδυνα γάρ ἐστι τὰ μαλθακά ... ὁ Ἱπποκράτης ... ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπείκοντα ... ἐν τῷ μαλθακῷ. Hæc sunt quæ propriè recentiores medici œdemata vocant, quæ satis est antiquis interdum appellare οἰδήματα μαλθακὰ, h. e. tumores molles, nonnunquam etiam ἀνώδυνα addunt, quod est indolẽtes. Quoties verò istud prætermittunt, tanquã cũ molli intelligatur, omittũt. Molles enim tumores dolore vacant. Nũc verò Hip. non id solùm adiecit, verùm τὰ ὑπείκοντα quod est digitis cedentia, quod quidem in dictione μαλθακὰ contineri videtur.

Οἰδήματα etiam ἀντὶ τῶν ἐμπυημάτων dicũtur & pro suppurationibus, aut tumoribus qui in suppuratione abeunt, & eruptioni sunt proximi accipiuntur, vomicas vocant. In Coac. (p. 183. A.) τὰ μὲν οὖν χρονίζοντα τῶν οἰδημάτων, tumores ergo qui diutiùs perseuerant, pro quo legitur in Progn. (p. 149. 4 H. 45. 35.) ὅκόσα μὲν οὖν ἐγχρονίζει τῶν ἐμπυημάτων. Quam etiam lectionem illic secutus est Cornar. Sic aph. 15. lib. 6 Epid. sect. 1. ἐν ὤμοισιν ... οἰδήματα dicuntur tumores in humeris suppurationes facientes lib. de vlcer. (pag. 873. F.) ὅταν δὲ οἴδημα γένηται περὶ τὸ ἕλκος, ἀφλεγμάντου ἐόντος τοῦ ἕλκεος, χρόνῳ ὕστερον, ... ὑπόπυον ἔχει τὸ οἴδημα. Quoties circa vlcus tumor accesserit, absque vlceris inflammatione, in eo temporis progressu pus subsidet.

Οἶδος, οἴδημα exponit apud Hip. Erot. h. e. tumorem. Quam dictionem crebrò vsurpat Hipp. vt lib. de fract. (p. 560. 55. H. 767. D.) ἀνάγκη γὰρ τοῦ οὕτως ἐπιδεομένου τὸ οἶδος ἐξαείρεσθαι ἐπ' αὐτὸ τὸ ἕλκος. Necesse enim est, vt ei qui ita deligatur, tumor in ipso vlcere attollatur. Rursusq; ib. (p. 561. 32. H. ib. E) ἀναγκάζονται δὲ διὰ τὸ οἶδος ἐπικαταπλάσσειν. Coguntur autem ob tumorem cataplasma

imponere. Vbi scribit Gal. οἶδος δὲ ἐνδεικνύει οἴδημα λέγων, ὡς δὴ τὸ λέγειν ποιεῖν. διὰ τὴν κακὴν ἐπίδεσιν ἐκ τοῦ ἕλκους γεγενημένον, τὸ ἐκθλιβόμενον τὸ αἷμα, τὸ παρὰ φύσιν ὄγκον ἐργάζεται. τοῦτο γὰρ οἶδος τε καὶ οἴδημα διὰ ἔθους ὀνομάζειν αὐτῷ. οἶδος οἴδημα nempe, hoc est tumorem dicens, hoc sensu. Ob prauam deligationem ex vlceris parte factam, expressus sanguis, tumorem præter naturam efficit, quem οἶδος & οἴδημα ex consuetudine appellat. Rursus lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 646.16.) ὅταν οὕτως ἔχῃ, τῇ χειρὶ ἀπώσασθαι ἀπὸ τοῦ ἥπατος περιαγαγεῖν τὸ οἶδος. Cùm sic babuerit, tumorem ab hepate manu leniter detrudito.

Οἴησις opinio aut opinatio dicitur Hipp. lib. περὶ εὐσχημοσύνης (p. 23.10.) & speciosam artia orationem absque experientia significare videtur. οἴησις γὰρ, μάλιστα ἐν ἰητρικῇ, αἰτίην μὲν τοῖσι ἐπικεχρημένοισιν, ὄλεθρον δὲ τοῖσι χρεωμένοισι ἐπιφέρει. Opinio enim maximè in Medicina eam adhibentibus in crimen vertitur, his verò qui ea vtuntur perniciem adfert. Sic τὸ οἴεσθαι, quod est opinari, & τὸ ποιεῖν, inter se opponere videtur, cùm scribit. τὸ γὰρ ἤδη τεχνικῶς, τὸ ποιῆσαι δὲ, ποιῆσαι ἀτέχνου διαπράξιος ὀνομάζεται. τὸ γὰρ οἴεσθαι μὲν, τὸ φρονεῖν δὲ, ἀμαθίης καὶ ἀτεχνίης σημεῖόν ἐστι. Quod enim ex arte dictum est, non autem factum methodum inartificialem arguit. Nam opinari quidem, non item facere, ignorantiæ & imperitiæ indicium. Dicitur ergo οἴησις Hipp. eorum opinio, qui ἑωυτοὺς ἐν λόγοισι πίσυνοι τεχνικοῖς ... εἰδέναι ... τὸ ἐκ ... θεῖον, qui sermonum vniuersalium scientia & artis præceptionibus inflati aut confisi, sibi persuadent se singulare quoque artia opus per experientiam nouisse.

Οἰκίας Erot. apud Hipp. ex lib. περὶ γυν. φύσιος, ἐπ' ἄλλως exponit, additque, οἱ δὲ φίλας, quod significat quosdam φίλας exponere. Verùm suspecta mihi est Erot. lectio, & pro ἐπ' ἄλλως ἐπ' ἄλλος legendam esse apparet, vt pro οἱ δὲ φίλας, οἱ δὲ ἰδίας. Locus autem Hipp. legitur (pag. 236. 28.) γυναικὶ οἰκίας μουσουργῷ ... καλλίστη. M. lier nobis familiaris perelegantem habebat fidicinam, aut vt alij, Vxori meæ perelegans erat fidicina. Galenus autem libr. 1. περὶ σπέρματος, & libr. περὶ κυουμένων διαπλάσεως οἰκείας pro οἰκίας legit, verùm οἰκίης potiùs lego.

Οἰκονομία περὶ τῶν νοσούντων, ægrotum procuratio, est accommodatus eorum quæ ab arte medica suggeruntur vsus & administratio, velut dispensatio quædam, & rectè gubernandorum ægrotorum facultas, quam rectè explicat Hipp. aphorism 33. libr. 6. Epid. sect. 2. in eaque administranda medici diligentiam requirit.

Οἶμος, via, vt lib. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 23.28.) τοῖσι ἐς τὴν παραπλησίην οἶμον ἐμπίπτουσιν, in consimilem viam ingressis, aut incedentibus.

Οἰναρίνη σποδὸς cinis sarmentitius, aut sarmentorum vitis apud Hipp. lib 2. περὶ γυναικ. (pag. 668. 54.) ἐπὶ σποδίῃ οἰναρίνῃ, in cinere sarmentorum vitis. οἴναρα enim vt & οἰναρίδες pampini vitium vt & sarmenta dicuntur, οἰναρίδων, ἀμπέλου κλαδῶν, sarmentorum vitis, exponit Gal. in Exeg. nimirum loco libr. 2. περὶ γυναικ. (pag. 673. 47.) subindicato, vbi ἐπὶ οἰναρίδων legitur, supersarmenta vitium. οἰναρίδες exponuntur Erot. κλήματα τῆς ἀμπέλου, idque Atticè, οἴναρα verò τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα, vitis folia.

Οἰνιάδαι exponit Erot. πόλις αἰτωλίας, κειμένη παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ ἀχελῴου, Ætoliæ ciuitas ad Acheloi fluminis ostia sita. Verùm οἰνιάδας aut οἰνιάδαι apud Erot. legendum existimo, quemadmodum Stephano οἱ οἰνιάδαι πόλις ἀκαρνανίας παρὰ τῷ ἀχελῴῳ dicitur. Apud Hipp. verò οἰνιάδαι dicuntur libr. 5. Epid. (pag. 1142. F.) Σκόμφος ἐν οἰνιάδῃσι. Scomphus in Oeniadis. Et rursus (ibi.) Φοῖνιξ ἐν Οἰνιάδῃσι. Et (ibi. H) Πυθόδωρος ἐν οἰνιάδῃσι. Et (ibid.) ἐν Οἰνιάδῃσιν ἀνὴρ νοῦσον εἶχεν. In Oeniadis quidam morbo tenebatur. Et (1143. F.) Εὐπάλαμος ἐν Οἰνιάδῃσιν. Et (1144. A.) Λύκων ἐν Οἰνιάδῃσι.

Οἰνοβαρεῖν, οἰνοῦν quod est bibere exponit Erot. apud Hip. sed de vini potu dicitur, vt οἰνοῦσθαι vino impleri significat.

Οἰνηρὴ ἰητρείη vinosa curatio, quæ fit cum fasciæ vino imbuuntur, & fracturæ vino perfunduntur ac fouentur, vt lib. de fract. (p. 571. 22. H. 774. G.) ἰητρεύειν δὲ τὰ τοιαῦτα σπλήνεσι καὶ τῇ οἰνηρῇ ἰητρείῃ, ὥσπερ καὶ πρόσθεν γέγραπται τῶν ἀποκαυλισθέντων ὀστέων. eosque plagulis & vinosa curatione, sicut antea de recollisis ossibus scriptum est, curare oportet.

Οἰνόγαλα potionis genus quod ex vino & lacte mixtis parabatur. Cuius meminit Hippoc. lib. 7. Epid. (pag. 1250 B.) & choleram morbum gignere scribit. Quidam vinum egelidum & tepidum veluti lac, ac lactei teporis, per οἰνόγαλα accipiunt, quòd γαλακτῶδες id significet apud Medicos. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 629. 51.) colocynthides syluestres duas ἐν οἰνογάλακτι maceratas ad vteri collutiones adhibet. Et illic ἐν ἄνευ γάλακτι legit Cornar. Et ibid (pag. 628. 46.) easdem colocynthides ἐν οἴνῳ ἢ ἐν γάλακτι maceras.

Οἶνος vinum, est vuæ succus iam feruendo coctus, calefaciens & siccans Hipp. libr. 2. περὶ διαίτης (pag. 358 40) Cuius etiam variæ & qualitates & differentiæ ibidem annumerantur, vt & lib. περὶ παθῶν (pag. 528. 8. & ibid. 41.) & lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 71. 39. H. 392. 41.)

Οἶνος ἀνδρεῖος exponitur Erot. apud Hipp. ἰσχυρὸς, ἢ ὁ ἀπὸ ἄνδρου τῆς νήσου vinum generosum aut ex Andro insula. Vide ἀνδρεῖος οἶνος antea.

Οἶνος ἀνθοσμίας quid sit Hipp. diximus antea. Vide Ἀνθοσμίας οἶνος.

Οἶνος ὁ ἀπὸ δᾳδὸς, vinum tædaceum quodnam sit apud Hipp. Vide δᾳδὸς.

Οἶνος ἀποζεσθείς vinum feruefactum ad malignorum humorum contemperationem adhibetur Hipp. aph 7. sect. 6 libr. 6. Epid. Vinum abunde calidum exponit Gal. aut ita coctum vt σίραιον dictum æquare videatur, quod humorum acrimoniam temperant.

Οἶνος γαλακτώδης quidnam sit apud Hipp. lib. 6. Epid. Vide γάλα antea.

Οἶνος δευτερίας, vinum secundarium, libr. 2. de Morb. (p. 486 49.) ὅτε δὲ ἀπὸ ... τὸν δευτερίην, interdum velut vinum secundarium.

Οἶνος διηθημένος, καὶ ἀποψυχόμενος, καὶ ἀποθειούμενος, vinum diffusum, perfrigeratum & excolatum dicitur apud Hipp. (lib περὶ παθῶν (pag. 528. 41.) quò tenuius & debilius reddatur. Vina verò excolata saccata dicuntur & saccis percolata. Vnde Plinius lib 19. cap. 4. vina inueterari saccisque castrari quiritatur. Idem cap. 22. lib. 14. vt plus vini capiatur, saccis vires frangi scribit. Et lib. 10. cap 17. anisum saccis quoque additum cum amaris nucibus vina commendare vult. Sic enim apud eum legunt quidam. Vina autem crassiora, qualia erant Massica aut Marsica, sacco lineo percolare maiores consueuisse, præter Lucretium, Horatium, Martialem, ex instituto docet Plutarch lib. 6. Sympos. qu. 7. vbi vino excolato, veluti quadam purgatione, fœce detracta, vngues despoliati, vinumque per colum diffusum effœminari elegantissimè scribit. Scribonius Largus cap. 122. falerni non saccati mentionem faciens, valentius intelligit, & cuius vires sacco non erant fractæ aut castigatæ. σακκίας οἶνοι dicuntur & ἀποσηθημένοι Theophr. libr. 6. de caus. plant. cap. 24. vina moralia vertit Gaza, velut acie vini ac robore tanquam ferocitate exuta & moribus temperata. Vinum enim saccis sparteis percolatum, viribus fractum est & castigatum. Vinum autem diffusum transuasatum dicitur, quòd in amphoras & cados apothecarum ad asseruandum fusum esset. Cui non absimile est vinum apud nostrates transuasatum vernaculè dictum, quod ex vasis ipsis in cados per tubos scorteos deposita fœce transfunditur vere primo aut bruma ipsa serenissima. Quod ob vetustatem fieri, quæ diffuso quæritur, & vino maturitatem & suauitatem adfert, idque in solo Mediomatricorum nostrorum tractu, multis est iam sæculis obseruatum. Diffusi verò vini ita meminit Hor.

Vina bibes iterum Tauro diffusa Et Iuuen.

Ipse capillato diffusum consule potat.

Et Ouid. 5. Fast.

Quæque puer quondam primis diffuderat annis,
Promit fumoso condita vina cado.

Et Martialis lib. 2.

Cæcuba saccentur, quæque annus coxit Opimi,
Condantur parco fusca falerna vitro.

M. quoque Tullius lib. 2. de finibus, vinum diffusum è pleno Oenophoro ex Lucilio scribit in deliciis esse. Etsi illîc defusum, h. e. deorsum in pateram & poculum fusum, legit Turnebus. Vino diffuso doliare vinum opponitur, quod quia nouum est & durum, ἀγροικότερον, agrestius dicitur Plutarcho quæst. 1. lib. 4. sympos. & τῷ αἰθρίῳ καὶ ἡμερίῳ, vino veteri & miti fragrantissimo ex aduerso respondet.

Οἶνος ἴσον ἴσῳ πινόμενος, vinum pari aquæ portione temperatum epotum veteribus vsitata phrasi dixit Hip aph. 56. lib. 7. qua moderatam temperaturam indicat. Sic enim eam mixturæ rationem ibi his verbis explicat Gal. τὴν συμμετρίαν τῆς κράσεως αὐτὸς ἐδήλωσεν εἰπών, οἶνος ἴσον ἴσῳ πινόμενος. ἱκανῶς γὰρ ἐθέλει τὸ μὲν ... λυπουμένων ... ἀπάγειν ... χωρὶς τοῦ ... σφοδρῶς ... ῥώμῃ τῆς τοῦ οἴνου φορᾶς, τὸ δὲ ... δριμύτητα. Temperationis autē modū indicauit his verbis, vinū pari aquæ portione mixtum epotum. Æqua enim aquæ portione vinum temperari vult, vt hoc quidem tātùm molestæ materiæ propellat & vacuet, quantum violēto vini impetui est cessurū, reliquum verò humorum acrimoniam contemperet. Sic lib. 2. Epid. (pag. 1040. D.) οἶνον πίνειν ἴσον ἴσῳ dicit, vinum æquali aquæ mixtura propinandum. Et rursus ibidem (pag. 1053. F.) οἶνον ἴσον ἴσῳ. ad humorum contempe-

temperationem. Huiusmodi verò vinum ἰσόμοιρον οἶνος eidem vocatur li.2. de Morb. (p.474.4.) quod in febre exhibetur. Eam autem miscendi rationem per ἴσον ἴσῳ expresserunt antiqui, vt videre licet apud Athen. li.10. Quem mixturæ modum multi de meraciore potu sumendum contendunt etiam apud Hipp. aph.56. lib.7. Quo sensu prouerbialem illam iactatam cautionem Græcam sumunt, quæ monet bibenda quinque vel tria, sed minimè quatuor. Quòd enim quatuor bibere vetat, ea temperatio est duorum aquæ cyathorum, ad duos vini, quæ potto antiquis meracior videbatur. Alij eam temperationem de vna vini parte ad quatuor aquæ sumunt, quam caueri volunt, quòd ea mixtio vino & voluptatem adimat & salubritatem. Qua de re multa Athen. li.10. & Plutarch. sympos. li.3. quæst.9.

Οἶνος κέδρινος, vinum cedrinum apud Hipp. li. περὶ γυναικ. φύσ. (p.582.32.) & lib.2. περὶ γυναικ. (p.670.35.)

Οἶνος μαλθακὸς aut μαλακὸς, vinum molle, vide μαλθακὸς ἰλλέβορος & μαλθακὸν οἶνος.

Οἶνος μελίχροος aut μελιηδὴς, vide μελίχροος οἶνος.

Οἶνος μένδαιος μελίχρος, vinum Mendæum mellitum, lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.540.47.) Et rursus ib. (p.541.26.) οἶνος μένδαιος λευκὸς, vinum Mendæum album, & (p.542.11. & p.545.32.)

Οἶνος οἰνώδης, vinum vinosum, generosum, valens & potens, quo sæpè vtitur Hipp. vt libr. de loc. in homine (p.418.48.) ἀλλ' οἴνῳ οἰνώδει τρέφε, sed vino vinoso nutrito. Rursus lib.1. de Morb. (p.470.40.) καὶ ἐπιπινέτω οἶνον οἰνώδεα ἀκρητέστερον, & vinum vinosum meracius superbibat. Et (p.484.2.) ἐπιπίνειν οἶνον λευκὸν οἰνώδεα, in febre singultuosa. Et (p.ib 20.21.) & (p.486.26) Et lib. περὶ παθῶν (p.527.17.) ἐπιπίνειν δὲ οἶνον οἰνώδεα. Sic li.2. περὶ γυναικ. (p.644.32.) ἐπιπινέτω δὲ οἶνον μέλανα παλαιὸν οἰνώδεα, vinum autem superbibat nigrum vetus vinosum. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag.62.42. H.389 52.) γλυκύν τε καὶ οἰνώδεα οἶνον coniungit, & (pag.71.1. H.392 29.) vt & rursus (v.39 H.ib.22.) γλυκὺς οἶνος ἧσσον καρηβαρικός ἐστι τοῦ οἰνώδεος, vinum dulce vinoso minus caput grauat & tentat. Rursusque ibidem (p.108.31. H.403.7.) in Tetano οἶνον οἶνον κρητικὸν οἰνώδεα suadet. Quibus in locis Erot. οἶνον οἰνώδεα, οὐχ ὥς τινες, τὸν ἁπαλὸν καὶ μόνην ἔμφασιν οἴνου ἐμπεριέχοντα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν αὐστηρὸν καὶ εὔτονον, exponit, hoc est, non vt quidam, molle & solam vini speciem præ se ferens, sed potiùs austerum & valens. Vbi tamen non parum suspecta mihi Erot. lectio videtur. Nam ἰσχυρὸν non αὐστηρὸν legendum existimo, vt sit οἶνος οἰνώδης, ἰσχυρὸς & εὔτονος, vinum generosum, robustum & valens, cui ἁπαλὸς, ἀσθενὴς & ὑδατώδης opponitur. Sic enim Gal. locum illum Hipp. lib. de rat. vict. in morb. quem Erot. in medium adduxit, exponens scribit, ὀνομάζεται δὲ ὁ μὲν ἰσχυρὸς οἰνώδης, ὁ δ' ἀσθενὴς ὑδατώδης. ὁ γὰρ ὑδατώδης οἶνος πλεονεκτεῖ μᾶλλον, ὥσπερ ὅταν ἐν τινι δυνάμεως σφοδρότατον ἐμπεριέχοντα, οἰνώδεα καλοῦμεν. ὥσπερ γε καὶ τὸν ἐναντίον ὑδατώδη, τῷ ὕδατι μάλιστα κατὰ πάντα ἐοικότα, καὶ τῇ λεπτότητι, καὶ τῇ χροιᾷ, καὶ τῷ ἀόσμῳ, καὶ τῷ μὴ θερμαίνειν ἐπιφανῶς. Appellamus autem robustum vinosum, imbecillum verò aquosum. Nempe vinum vbi aquam longè superat, idque si in aliquo vehementissimum esse videbimus, iure vinosum appellabimus, sicuti & contrarium aquosum, aquæ per omnia simile, tenuitate & colore, & odoris carentia, & non manifesta calefactione. Etsi verò γλυκὺν οἶνον καὶ οἰνώδεα ἀντιδιαστελλόμενος (vt loquitur Erot.) inter se opponere videtur Hipp. αὐστηρὸς tamen οἶνος τῷ γλυκεῖ secundum gustum opponitur, estque in eo genere vini differentia. Apparet autem ex Erot. mente quosdam apud Hipp. οἰνώδεα οἶνον, ἁπαλὸν & debile velut aquosum sæpè sumpsisse, quòd is ὑδαρέα aliquando addat, vt lib.2. de Morb. (pag.475.27.) καὶ ἐπιπίνειν οἶνον λευκὸν οἰνώδεα, ὑδαρέα. vinum album vinosum, aquosum insuper bibat. Et rursus (pag 474.46.) καὶ πινέτω οἶνον λευκὸν, οἰνώδεα, ὑδαρέα ὀλίγον. & bibat vinum album vinosum aquosum paucum. Et (p.475.21.) καὶ ἐπιπινέτω οἶνον λευκὸν ὑδαρέα Et (483.46.) καὶ ἐπι- (pag.484 2.) καὶ οἶνον ἐπιπίνειν λευκὸν οἰνώδεα. Lib. etiam περὶ παθῶν (pag. πίνειν οἶνον οἰνώδεα, λευκὸν, ὑδαρέα. 526.31.) πίνειν οἶνον οἰνώδεα, παλαιὸν, λευκὸν, ὡς ὑδαρέα. Quibus in locis odoratum quidam vertunt, vt ὀσμώδεα legisse videantur. Est & οἶνος οἰνώδης πράμνιος apud Hipp. lib.1. περὶ γυναικ. (pag.610.6.) καὶ ἐπιπίνειν οἶνον οἰνώδεα πράμνειον. superepoto vino vinoso pramnio.

Οἶνος σιραιός, sapa dicitur. Erot. apud Hipp. οἴνῳ σιραίῳ, τῷ ἑψημένῳ λεγομένῳ exponit, sapa dictio. Quod certè legitur lib.1. περὶ γυναικ. (pag.616.34.) de vteri vlceribus, καθίζειν δὲ χρὴ αὐτίκα οἴνῳ σιραίῳ, statim autem sapa colloere oportet. Et rursus libro 2. (pag.665.44.) ἐν οἴνῳ τῷ φυρμῷ σιραίῳ, & sapa subigere.

Οἶνος συκίτης, vinum sycites ex ficubus, quod fit caricis maceratis vt docet Dioscor. li.5. cap.41. Eius meminit Plinius li.14. cap.16. & Galen. li.6. κατὰ τόπ. ex Archig. in tonsillarum aut columellæ inflammatione sycites vinum calidum adhibente (p.249 35. & 57.)

Οἶνοι ἀσταφίδος λευκοί, vina alba ex vuis passis, li.3. de Morb. (pag. 497.7.)

Οἶνος τεθαλασσωμένος, vinum cui marina aqua admixta est dicitur, & θαλασσίτης οἶνος, aut θαλάσσιος. Cui opponitur οἶνος ἀθάλασσος, vinum cui marina aqua non est ammixta, quod & ἀπεθάλαχυτος οἶνος dicitur Gal. lib.12. Meth. med. velut Chium maris expers dicit Hor. Satyr.8. li.2. Serm. Marinæ autem aquæ miscendæ rationem docet Dioscorid. lib.5. & Columella lib.12. cap.25. Huiusmodi vinum marina ammixtum Plin. salium vocat cap 8. lib.14 eiusque genera septem facit. Cornelius quoque Celsus Græcum salsum vocat cap.24. lib. 5. quod marina aqua est permixtum, vt integrum quod ἀθάλασσος dicitur. Cap. etiam 6. lib.1. salsum simpliciter vocat. Græcorum autem id inuentum erat, qui ignobilia quidem vina & minimè generosa aqua marina condiebant, vt scribit Gal. lib.12. Meth. med. Quam mixtionis rationem etiam explicat Plutarch. quæst. nat. quæst.10 οἴνου autem ἀθαλάσσου meminit Gal. ex Archigene lib.4. κατὰ τόπ. (p.219.54. & p.221.3, & 9 & Athen. lib.1. vt τεθαλασσωμένου meminit Gal. com 4. in li. de rat. vict. in morb. ac. (p.87.56.)

Οἶνος τόρνιος, vinum Tornium lib.2. de Morb. (p.476.21.)

οἰνοφλυγίη, vinolentia, ebrietas, vini nimius potus. Qua dictione vtitur Hipp lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.548.16.) γίνεται δὲ ἀπὸ κρεωφαγίης βοείων κρεῶν, καὶ ἐξ οἰνοφλυγίης. Oritur autē ex esu bubularum carnium & temulentia. Rursus ib. (p.550.34.) ἀπέχεσθαι δὲ λαγνείης καὶ οἰνοφλυγίης. Abstinendum à Venere & ebrietate. οἰνοφλυγίαι μέθαι exponuntur Hesychio, vt & οἰνόφλυξ μέθυσος, vinosus, ebrius, temulentus, qui vinum eructat aut ebullit. Pror.1. (p.83.G.) οἱ γὰρ οὕτως οἱ ἄνθρωποι οἰνόφλυγες ὦσι. Si enim huiusmodi ebriosi aut temulenti fuerint.

Οἰνωπὸν χρῶμα, vinosus color, qualis vuarum maturescentium cùm ex rubro nigricant & splendent, aut in purpuram & nigrum transitus fit. Ad nigrum enim quædam est via in fructibus maturescentibus, qui tunc succos vinosos habent, vt scribit Arist. libello περὶ χρωμάτων cap.5. Idem quoque eiusdem lib. cap.4. οἰνωπὸν χρῶμα ex nigri synceri & impermixti temperatione cum splendentibus æris fulgoribus fieri scribit, & in racemorum vuis maturescentibus spectari. Gaza apud Theophr. li.3. hist. plant. cap.16. & 17. fuluum vertit, & lib.9. cap.13. cæruleum & cum rubro coniungit. οἴνοπα βοῦν exponuntur apud Hom. Od. ν. πυῤῥοὶ, διὰ τὸ οἶνον ἐρυθρὸν, vt scribit Eustath. Dicuntur etiam οἴνοπες μέλανες, διὰ τὸ μέλαν οἶνον, eaque ratione sæpè οἴνοπα πόντον vocat Hom. οἴνοπα μέλανα, οἰνώδη τῇ χροιᾷ exponit Hesych. Hipp. li.7. Epid. (p.1208.D.) οἰνωπὰ χρώματα in dysenteria ponit, alui que recrementa impensè rubra & quodammodo ex rubro nigricantia sumit, eaque subrubris coniungit. At lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p 563, 29.) & libro 2. περὶ γυναικ. (p.638 38.) οἰνωπαὶ γυναῖκες aut οἰνωποὶ dicuntur, quas inter albidas & nigras medias facit, subfuscas vertit Caluus.

Οἶος στόμα, γόλλαν προβάτου, ouis gulam apud Hipp exponit Erot. adduque, οἶς γὰρ τὸ πρόβατον, & κοινῶς δὲ τοῦ ἀνθρώπου, quod est, ouem πρόβατον dici, & στόμα communiter homini attribui. At pro στόμα, στόμαχον quædam habent exemplaria.

Οἰσοφάγος exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ὁ τῆς γαστρὸς στόμαχος, παρὰ τὸ εἴσω φάγος τις ὤν. ventriculi osculum, quasi intro deuorans, vel παρὰ οἰοφάγος τις ὤν, quasi solus comedens dictus, vt quidam legunt. Est enim vitiata publicatorum codicum lectio. Via autem est cibi per quam in ventriculum cibus & potus feruntur, inde assumpto nomine quòd ea ferat. Videtur verò mihi Gal. lib. Hipp. περὶ ἀνατομῆς significare, in quo scribitur [p.916.B.] οἰσοφάγος δὲ ἀπὸ γλώσσης τὴν ἀρχὴν ποιεύμενος, ἐς κοιλίην τελευτᾷ, ἣν δὴ καὶ ἐπὶ πεπτικῆς κοιλίης, στόμαχον καλέουσι. Gula autem à lingua initium sumens, in ventriculum desinit, quam in concoquente ventriculo στόμαχον, hoc est, osculum nominant. Aut vt legit Cornar. ὃν δὴ καὶ ἐπιθύμιος κοιλίης στόμαχον καλέουσι. quam sanè significanter ventriculi στόμαχον, hoc est, osculum vocant. Οἰσοφάγου etiam meminit Hipp. lib. de loc. in homine [pag 409.14.] ἡ δὲ μίαν φλέψ παραθέουσα παρὰ τὸν οἰσοφάγον, τελευτᾷ δὲ μεταξὺ τοῦ τε βρόγχου καὶ τοῦ οἰσοφάγου. Caua autem vena finitur velut gula, consistit autem inter guttur & gulam. οἰσοφάγον autem stomachum etiam Latinis dici testatur Corn. Celsus cap.1. & 5. lib.4 & M. Tullius lib.2. de nat. deorum scribens: Linguam autem ad radices eius hærens excipit stomachus, quò primùm illabuntur ea quæ accepta sunt ore. Is vtraque ex parte tonsillas attingens, palato ex-

tremo atque intimo terminatur. Atque is agitatione & motibus linguæ cùm depulsum & quasi detrusum cibum accipit, depellit. Et paulò pòst: Paulò suprà quàm ad linguam stomachus annectitur. Vbi stomachus pro gula & œsophago accipitur.

Οἴσυπη aut οἴσυπος propriè est sordes ouium, seu fimus ouillus apud Hipp. Erot. enim οἰσύπην αἰγὸς sic apud eum exponit. οἱ γὰρ ὄϊς τὰ προβάτων κοινῶς λέγουσι τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου. Ouis enim οἶς. οἰσύπη propriè dicitur ouillum excrementum. Ouis enim προβάτου dicitur. Additque Hipp. κατὰ χρηστικῶς οἰσύπην vocare, τὸ τῆς αἰγὸς διαχώρημα, caprillum excrementum. Inde quoque οἰσυπηρὰ ἔρια dici, τὰ μετέχοντα τοῦ οἰσύπου, ὁ τοῦ οἰσύπου. Vtroque enim modo dicitur. Quibus certè verbis locum lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 668 41.) explicare mihi videtur, vbi in locellorum suffitu τὸ ἀγνώμενον οἰσύπη αἰγὸς ξηρὰ, hoc est, sordes seu fimus ouillus siccus, præcipuè lanæ circa nates adhærescens, adhibetur, seu sordes quæ lanæ ex fimo ouillo adhærescens. Sic Gal. in Exegesi οἰσύπη αἰγὸς (eodem nimirum subindicato loco) exponitur, ὁ περὶ τὰς θριξὶ τῆς αἰγὸς ἐμπλεκόμενος ἐν τῷ ἕδρᾳ ῥύπος, καὶ μάλιστα τοῖς περὶ τὰς ὄρρους συνισταμένοις ῥύπος, sordes circa capræ pilos ad nates consistens. Etsi apud Gal. οἰσύπη pro οἰσύπη quibusdam in exemplaribus legitur. Quemadmodum Hesych. οἴσυπαι, προβάτων ἀπίσεις, ῥύπος, & Suidæ apud Herodotum, οἴσυπη, ῥυπαρὰ προβάτων ἔρια exponuntur. Annotatur ex Corintho apud Ionas οἰσύπην significare τὸ τῶν ῥυπαρῶν προβάτων ἔριον, ὃ τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου, lanam sordidam aut succidam, vel stercus ouillum. Verùm οἰσύπη vitiosè pro οἰσύπη legitur. Et in Lexico Herodot. οἰσύπη ῥυπαρὰ προβάτων ἔρια dicuntur, sordes ouium lanis adhærescens. Qua significatione scribitur apud Herodot. lib. 5. vbi de Libyæ populis agitur. τῶν παιδίων τῶν σφετέρων οἰσύπη προβάτων καίουσι τὰς ἐν τῇ κορυφῇ φλέβας. At οἴσυπος Hesychio exponitur ὁ τῆς αἰγὸς ῥύπος, caprarum sordes, quam etiam significationem testatur Erot. frequentius autem οἴσυπος dicitur ouium sordes earum lanis adhærescens, aut etiam pinguedo quæ ex iis sordibus exprimitur. Vt Dioscor. cap. 84. lib. 2. οἴσυπος dicitur τὸ ἐκ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπος, succidarum lanarum pinguitudo, eiusque extrahendæ rationem docet. Quam etiam ex eo transcripsit Plinius cap. 2. lib 29. Vbi quoque scribit ipsas sordes pecudum sudoremque feminum & alarum adhærentes lanis (œsypum vocant) innumeros prope vsus habere. Quin & œsypi meminit quod ex Atticarum ouium lanis colligitur, vt & Ouidius,

Oesypa quid redolent, quamuis mittantur Athenis,
Demptus ab immunda vellere succus ouis?

At pro οἴσυπος, ὕσσωπος & ὕσωπος sæpè vitiosè scribitur, tum apud Latinos, tum apud Græcos, vt & ὑσσωπηρὰ ἔρια pro οἰσυπηρὰ, quæ ῥυπαρὰ, hoc est lanæ sordidæ dicuntur & œsypum redolentes, aut œsypo imbutæ & succidæ, quòd sudoris sordibus & succo sint imbutæ, aut quòd tales primùm succiduntur & detondentur. Ἔρια πίονα & παχέα dicuntur Hipp. πῖνος enim lanarum sordes & œsypum significat, & πίνος ῥύπος dicitur Erot. vnde πιναρὰ ἔρια. οἰσυπηρὰ ἔρια etiam vocantur Hipp. lib. de vlcerib. (p 881. H.) vt & οἰσυπίδες ibid. (pag 876 D.) & οἰσυποδίς τὰ (pag. 879 E) Est & οἰσυπὶς idem quod οἰσύπη, & lanarum sordem aut lanam sordidam & succidam significat. Nam & Galen in Exeg. οἰσυπίδας exponit προβάτων ῥύπον, ὅμοιον ἔρια ῥυπαρά. Vbi etiam in quibusdam exemplaribus adscribitur, οἰσυπίδες προβάτων ῥύποι συνεστραμμένοι. δηλοῖ δὲ καὶ ἐρίου ῥυπαροῦ πόκον. vt οἰσυπίδες dicantur ouium sordes collectæ & conglobatæ, aut lanæ sordidæ tomentum, aut glomeratus & collectus quidam cumulus, si modò vera illa scriptura est, ac nisi potiùs πόκον legendum videatur, vt concinnata & carpta lana, ac velut promissior concinnata accipiatur. οἰσυπίδες autem adhibentur Hipp. lib. de vlceribus (pag. 877. E.) in medicamento ad cruenta vulnera, vbi lanam succidam vstam aut lanarum succidarum tomentum carptum intelligi diximus, simulque huius loci submonuimus.

¶ Ὄκλασις idem quod ὄκλασμα, genuum flexio, cùm quis genibus flexis in suras & talos sedet aut subsidit. Sic enim hanc dictionem exponit Erot. apud Hipp. additque, ὀκλάσαι λέγεται τὸ ἐπὶ τοὺς πόδας καὶ τὰς πτέρνας καμφθέντα τὰ γόνατα καθίσαι. ὀκλάσαι dicitur flexis seu submissis genibus in suras & talos subsidere. Vsurpatur autem hæc dictio ab Hipp. lib de art. (p. 660. 51. H. 839. H.) ἐν ὀκλάσει ἀφεῖναι τὸ σῶμα, vt corpus genibus flexis in suras & talos subsidat permiseris. Vbi tamen ἀφιδρῦσαι prò ἀφεῖναι vitiosè legitur in quibusdam exemplaribus. Vt & in Mochl. (pag 857. C.) vbi eadem locutio repetitur, ἐν ὀκλάσει ἀφεῖναι pro ἀφιέναι. Hinc ὀκλὰξ τὸ ἐπὶ γόνυ & in genua flexus dicitur. Qua dictione vtitur Hipp. libello περὶ αἱμορροΐδων (p. 893. B.) καθίσας οὖν τὸν ἄνθρωπον ὀκλὰξ ἐπὶ λίθων δύο, σκόπει. Homine igitur genibus flexis supra duos lapides collocato, anum inspice. Vide μετοκλάζειν Homero Il. ν. (v. 281.) est incuruaris & flexis genibus sedere, & de viro timido dicitur qui ἐγκλίνει τὰ γόνατα διὰ δειλίαν μετοκλάζων.

Ὀκνεῖν, quod est, cunctari, pigrari, ignauum aut segnem esse in aliquid agendo, μὴ δύνασθαι exponit Erot. apud Hipp. non posse, hoc adducto loco, ὅτι κατοκνέουσιν ὀρθοῦσθαι, vt in dirigendo corpore ignauiter se gerunt, pigri sunt aut segnes, hoc est erigere se nequeunt. Quod legitur in Mochl. (pag 852. D.) pro quo scribitur lib. de art. (pag 629. 39 810. A.) οἱ μὲν πόνοι καταβλακεύουσι περὶ διόρθωσιν τοῦ σώματος, in dirigendo corpore negligenter se gerunt, vt sit κατοκνεῖν καταβλακεύειν apud Hipp. idem etiam ὀκνῆσαι εὐλαβηθῆναι apud eundem exponit, quod est reueritus est, metuit, aut metu est deterritus, aut aliquid aggredi recusauit. Sic li. de rat. vic. in morb. ac. (p. 58 45. H. 388. 34.) eos qui præter consuetudinem bis die cibum capiunt, ἀδυνάτους καὶ ὀκνηροὺς esse dicit, hoc est debiles & pigros, quique oppressis viribus opus aggredi detrectent & refugiant. Hinc ἀόκνως impigrè, promptè, alacriter, lib. de art. (p. 608. 10. H 803. D.) διορθοῦν ἀόκνως, promptè dirigere. Et rursus (v. 50. H. 804. A.) πλὴν τὴν διόρθωσιν πλὴν πρώτην ἀόκνως χρὴ ποιέεσθαι μηδὲν ἐλλείποντα, primaque illa directio impigrè facienda, nihil prætermittendo.

Ὄκρις exponitur Galeno in Exeg. vocum Hipp. ἐξοχὴ προμήκης, eminentia aut prominentia oblunga. Sed melius ἄκρις scribatur, vt Varino, velut ἄκρις, summum cacumen, aut montium & rupium eminentia (vt in ἄκρις antea scripsimus, vbi etiam locum Hipp. in quo ἄκρις reponi debeat subnotauimus.) Sunt enim αἱ ἄκραι, ἐξοχαί. Ab ὄκρις autem ὀκριώδης deducitur, eminentias prælongas habens. Quam dictionem vsurpat Hipp. lib. de art. (p. 606 26. H. 802. 23.) πᾶσι γὰρ τοῖς πάνυ ὀκριώδης ἡ ῥίς, καὶ ὀκριωδεστέρη πουλὺ γίνεται. In iis enim nares callo obducuntur, & prominentiam quandam oblongiorem habent. Significat autem nares fractas obducto callo longiùs quodammodo prominere, nisi id vinculo coërceatur & repellatur dum callus gignitur. Ὀκριόεις etiam ab ὄκρις deducitur, ἔχων ἄκρας καὶ ἐξοχάς, vt exponit Eustath. qui habet acutas eminentias, aut oblungas prominentias. Vt λίθον ὀκριόεντα Homero Il. θ. (v. 327.) & μάρμαρον ὀκριόεντα Od. ι. (v. 499.) marmor prominentias habens acutas Sic enim legisse videtur Hesych. etsi μαρμάρῳ ὀκρυόεντι legitur, & Schol. τραχεῖ explicat, quamuis apud eum ὀκριόεντι vitiosè scribitur, pro ὀκρυόεντι aut ὀκριόεντι. Alij ὄκρις τραχὺν λίθον exponunt, lapidem asperum, vnde & ὀκριόεις Hesych. ὁ τραχὺς λίθος, lapis asper, & ὀκριάζειν τραχύνεσθαι, & ὀκριώδης τραχυώδης, asperari seu exasperari exponitur, & ὀκριόωντο, ἐτραχύνοντο, ὠργίζοντο apud Homer. idem explicat, additque id metaphoricè dictum esse ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἐχόντων λίθων, à lapidibus multa cacumina habentibus. Sed idem ὀκρυόεν, τραχὺ, σκληρὸν, στερεὸν, ὀργίλον asperum, durum, rigidum, & ὀκριόεντα τραχέα, & ὀκρυόεντα ἐτραχύνοντο scribit. vnde apud Hipp. ὀκριωδεστέρην ῥῖνα aliquando asperiores effectas nares vertunt interpretes, quòd illa callosa prominentia nares exasperet. Dicitur etiam ὀκρυόεν φοβερὸν Hesychio rigidum, horrendum, & ὀκρυόεντα φρικτὰ, χαλεπὰ, ex Il. ζ. (v 344.) vnde apud Homer. Il. ε. (v 740.) de ægide Palladis, ἐν δ᾽ ἔρις, ἐν δ᾽ ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή. in quibusdam codicibus ἐν δὲ ὀκρυόεσσα legitur, vt & legit Scholiastes, qui φοβερὰν exponit, horrendas minas. Ὄκρις scribit Varinus, ἐξοχὴ ἠπείρου ἀπὸ τοῦ ὑπερέχειν. Ὄκρις Erot. exponitur τραχύτης asperitas, pro quo ὄκρις scribendum diximus antea in ὄκρις, & ad Hipp. locum retulimus. Alióqui hanc vocem Erot. esse prætermissam mirari subit.

¶ Ὀλερὸς θολώδης ἢ μέλας, graueolens aut nigrum exponit Gal. in Exeg. vocum Hipp. ἀπὸ τοῦ τῆς σηπίας ὄλου (ὀλοῦ tamen malim) Sepiæ enim attramentum ὀλὸς aut ὄλος & θολὸς dicitur. Vnde existimo Gal. ὀλερὸν legisse quod θολερὸς scribitur apud Hipp. in vulgatis exemplaribus, vt lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 607. 30.) in menstruæ purgationis retentione πτύαλον θολερὸν ponitur, quod sputum graueolens aut nigrum dici potest. Nam & θολερὸν θολώδης exponi scribit Gal. in fine com. 2. in Pror. Idem etiam ὀλώδεα θολερὰ apud Hipp. exponit, vt dicemus posteà. ὀλερὸν, βορβορώδες, τεταραγμένον exponitur, hoc est, cœnosum, turbulentum. Quam significationem dictioni θολερὸν antea adscripsimus. ὄλερον tamen vitiosè scribitur apud Hesych.

Ὀλιγοψυχίη φύσις ἡ γυναικείη, natura muliebris ignaua magis, hoc est animi pusilli & imminuti. Lib. περὶ παρθενίων (p. 562. 33.) vbi etiam ἀθυμοτέρη iungitur, vt significet mulierem animo

magis

magis remisso, deiecto, ac pusillo quam vitum.

Ὀλιγοφόρος οἶνος, vinum aquosum & paucam ferens aquam, quodque vt bibatur minima eget aquæ mixtione, ideoque tenue est & debile. Cuius meminit Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.77 4. H.393.13.) de multis agens, ἀτὰρ καὶ οἴνῳ λευκῷ καὶ λεπτῷ καὶ ὀλιγοφόρῳ, καὶ ἀνύδρῳ, ὃ μὲν ἰσχυρότερόν ἐστιν, ὃ δὲ ἀσθενέστερον. Sed & vino albo, tenui, paucifero & moduro, quodammodo est validius, quodammodo etiam debilius. Vbi scribit Gal. καλεῖται γὰρ ὀλιγοφόρος ὁ [illegible] χρῄζων εἰς τὸ πιεῖν [illegible] ὕδατος [illegible] ὀλιγοφόρος οἶνος [illegible]. Vocatur enim vinum pauciferum, quod vt bibatur minima indiget aquæ mixtione. Contrario vero modo multiferum nominatur, quod vt bene temperetur multa aqua indiget, perinde ac si dicas, quod ad temperatam mixtionem multam aquam ferre potest. At vinum pauciferum exolutum & imbecillum & ad potum inutile existit, si multa aqua dilueris.

Ὀλιγοψυχίη cùm quis pusillo est animo, verùm λειποψυχίαν significare videtur lib.7. Epid. (p 1213.B.) vbi animus deficit, & paruum animi deliquium. καὶ ἔστιν ὅτε ὀλιγοψυχίην εἶχεν. interdumque paruum animi deliquium detinebat.

Ὀλισθαίνειν, quod est prolabi, excidere, & toto loco moueri, dicitur de articulis aut ossibus quæ luxantur & excidunt, suisque sedibus ex toto elabuntur, quod ἐξαρθρεῖν dicitur: Quamuis quidam de articulatione quæ paululum tantùm e toto naturali sede excessit ὀλισθάνειν dici contendant, & ἐξαρθρεῖν significare, vt scribit Gal. Com.1. in lib. de fract. (p.549.39. H. 760 F.) Hac notione scribit Hipp. initio libri de articulis ὤμου δ' ἄρθρον ὀλισθαῖνον ἐς τὴν μασχάλην, humeri articulum in alam prolapsum, cùm humeri caput eo sinu in quo recipitur, ex toto mouetur. Quæ luxatio maxima est cùm tota sua sede excidit. Sic ὀλισθήματα dicuntur Hipp. integræ ossium elapsiones & luxationes, ἐξαρθρήματα verò paruæ, ac velut extorsiones. Sic enim exponit Gal. Comm. 3. in lib. de fract. (pag.572.46. H. 775.H.) ὀλισθήματα videntur dici Celso cùm ossa toto loco mota sunt, ἐξαρθρήματα verò, vbi paulùm excesserunt, cap.14. lib.8. Authori Defini. Med. (p.405 7.) ὀλίσθημα dicitur [illegible] cum ossa, quæ vel articuli vel coagmentationis beneficio mouentur, extra naturam sunt delata. Est & ὄλισθος Hippocrati idem quod ὀλίσθησις aut ὀλίσθημα, in Mochl. (pag.852.A.) δακτύλου δὲ ἄρθρου ὄλισθος [illegible] Articuli digiti luxatio facilis quidem cognitu, scriptione non indiget. Alioqui ὀλισθηρὸν lubricitatem significat, & de sputo dicitur quod lubricum sit & λεῖον, facileque educitur neque alicubi hæret, vt libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag 79 13. H.393.48.) de oxymelite, [illegible] καὶ ὀλισθηρὸν ἐμποιέει. Quod si quæ stridulam in faucibus asperitatem faciunt educeret, & lubricitatem induceret. Vbi etiam de faucium aut gutturis lubricitate sumi potest, quò faciliùs sputum expuant, ac necubi in via hæreat. Sic ibidem (pag.47.v.54. H.385.46.) τῆς πτισάνης τὸ ὀλισθηρόν, hoc est ptisanæ lubricitatem commendat, quæ efficit ne hordeum deuoratum in via ad thoracem, hoc est, in gula ipsa, alicubi resistet aut adhærescat. Ideoque ibidem ὀλισθηροτάτην τὴν πτισάνην, lubricissimam ptisanam, & maximè coctam probat. Et libr. de art. (pag 588 2. H.785. D.) totum articuli locum in macilentis à muco ὀλισθηρὸν hoc est lubricum esse scribit.

Ὀλισθράζοντα ὀλισθάνοντα apud Hipp. explicat Gal. in Exeg. prolabentia, excidentia. Verùm vbi vulgò ὀλισθάνοντα legitur, ὀλισθράζοντα legisse videtur Gal. vt lib. de fract. (pag 575.9 H. 776.C.) [illegible] Verùm vbi extrorsum & introrsum prolapsa sunt. Et lib de art (pag 641. 24 H. 817. A.) [illegible], articuli qui excidunt & elabuntur.

Ὁλκάδες exponuntur Erot. apud Hipp. [illegible], naues onerariæ. Quæ dictio vsurpatur lib. περὶ σαρκῶν (pag 296. 30.) ὁλκάδες [illegible], naues etiam onerariæ immensæ magnitudinis, [illegible] efficiuntur. Ὁλκάς exponunt Hesych. [illegible].

Ὁλκὴ attractionem significat, vt libr.1. περὶ γυναικ. (pag 610. 29.) ὁλκὴν ποιέειν attractionem facere, de medicamento, cuius apposito naribus odor attrahitur. Quod libr. περὶ γυναι. φύσ. eadem in re dicitur (pag.570 8.) [illegible] ore & admotis naribus medicamentum odorem attrahere.

Ὁλκὸν dicitur quod trahitur & ducitur, & in varias partes tractum sequax est, non diuellitur aut dissipatur, sed perpetuum est, velut quæ lenta sunt & tenacia aut glutinosa, quale est viscum, vt scribit Gal. Com.2. in lib. de art. (pag.607.20. H. 802.50.) Hinc εὐόλκιμον ἄλευρον ibidem dicitur Hipp. farina quæ facilè ducitur & sequax est, hoc est lenta & tenax. Idem Gal. lib.2. de loc. affect. (p.266.12.) ὁλκιμον ἧπαρ [illegible] ex Archig. exponens, scribit ὁλκιμον vsitata significatione [illegible], hoc est viscidum indicare, vt viscum, quodque vna parte tracta, per ipsam reliquum illi continuum attrahere potest. Sic pastam ex frumento ὁλκιμον dici, maximè si accuratè subacta fuerit, ex hordeo vero aut milio minimè sic vocari, quod duci aut trahi nequeat. Qua significatione ὁλκιμος [illegible] hepatis dici nequeat. Proinde ὁλκιμον quibusdam dici scribit, cùm hepar vel inflammatum, vel induratum iugulum detrahit, quibusdam etiam diuturnum, alijs quoque moderatum. Alijs quoque ὁλκιμον βραδὺ καὶ βαρὺ, hoc est tardum & graue significare, vel τὸ βάρους ἔμφασιν ἔχον, quod grauitatis speciem præ se fert. [illegible] vsu enim receptum, vt de grauitate ὁλκὸ dicatur.

Ὀλοκονῖτις exponitur à Gal in Exeg. [illegible], herba quædam agrestis oleracea. lib.1. περὶ γυναικ. (p.626.4.) ὁλοκονίτιδος τῆς γλυκείης ῥίζα scribitur, Holoconitidis dulcis radix, veluti bulbus, & parua vt oliua. Quidam dulichinum esse existimant.

Ὀλὸν τὸ μέλαν τῆς σηπίης, hoc est sepiæ atramentum exponit Gal. apud Hippocratem in Exeg. [illegible] verò scribit Varinus. Ὀλὸς autem Hesych. dicitur τὸ μέλαν τῆς σηπίης, vt ὀλὸς Sudæ & idem quod θολὸς sepiæ atramentum. At ὀλὸς pro θολὸς mihi videtur legisse Gal li 2. de Morb. (pag 486.50.) aut certe locum l.4. Epid. (pag.1127 E.) subtrusit alse, [illegible], similia sepiæ atramento purgatione electa sunt, hoc est atra & nigra. (Etsi [illegible] vitiose illic scribitur) vt ὀλὸς & ὀλὰ dicatur. Hinc [illegible] θολερὰ ἃ μέλανα, exponit apud Hipp. Gal. atra vt sepiæ atramentum aut turbida.

Ὀλοχλωρὸν αἷμα sanguis integer, sanguis quatuor humores complexus intelligi videtur. lib. περὶ τροφῆς (pag.381.54) & inter ea recensetur ex quibus mortuorum signa sumantur.

Ὀλοφλυκτίδες φλυκταιναι exponuntur Gal. apud Hipp. & Erot. hoc est pustulæ. Quibusdam etiam [illegible] dicuntur, (vt idem addit) nonnullis [illegible], [illegible] ζῳυφίοις [illegible], papulæ animalculis insectis similia. Lib. 2. περὶ γυναικ. (p.673 37.) vbi legitur [illegible], quod est, & pustulæ per totum eatum corpus fuerint. Vbi ὀλοφλυκτίδες quidam ex codicibus Vaticanis legunt. Dicitur & ὀλοφλυκτὶς Hesych. φλύκταινα pustula. Verùm idem ὀλοφλυκτίδα potius quam ὀλοφλυκτίδα probare videtur, quamuis non parum mihi videtur suspecta apud eum lectio. Nam cùm scribat [illegible] (fortè φλύκταιναι melius scriberetur) [illegible] dici, etsi Erot. explicationem applicet videtur, apud Erot. tamen [illegible] potius quàm [illegible] legerim.

Ὄλυνθοι, fici immaturæ, grossi aut grossuli Latinè dicuntur. Quorum succo ad vteros pellucodos vtitur Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.566.37.) τὸ ἀπὸ τῶν ὀλύνθων, grossorum succus. ibidem (pag.568.48) ὄλυνθοι χειμερινοὶ grossi hyberni sæpe dicuntur Hipp. vt libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.574.23.) & lib.1. περὶ γυναικ. (p.627.33) & li.2. (pag.641 43.) deprehensis tamen in his hyeme grossos dicit Plinius li.15. cap.8. ὄλυνθοι ἐρινεοὶ etiam dicuntur Hipp. grossi, vt li 2. περὶ γυναικ. (p 639.53.) qui & ἐρινεοὶ aut ἐρινεὰ vocantur etiam Dioscor. cap.186 li.1. quamuis Gal. li.8. de simpl. med. ἐρινεὸν ab ὀλύνθοις distinguat, & ἐρινεὰ in ficu agresti vocet, & ὀλύνθους in satiua, vt & Theophr.

¶ Ὁμαλύνειν, complanare, leuigare, exæquare, adæquare & ad æqualitatem redigere. De his dicitur quæ vbi exasperantur aut eminent, ad æqualitatem reducuntur. Libr. περὶ συρίγγων (pag 893.F.) de catoptere & instrumento quo sedes dilatatur διοιγνύμενος γὰρ ὁμαλύνει τὴν κονδύλωμα. Vbi enim aperitur tuberculum exæquat. vbi tamen διοιγνύμενος vitiosè legitur. Nam διάγειν & συνάγειν, vt διέχειν & συνέχειν opponuntur apud Arist. ὁμαλὸς æquabile, æquale & iustum etiam interdum significat, & δίκαιον & ὁμαλὸν simul iungat Hippoc. libr. de fract. (p.567.35. H.772.A.) [illegible] & extensionem iustam & æquabilem præbuerint. Vbi scribit Gal. ὁμαλὸν ἐστὶ τῷ δικαίῳ continere, & τὸ δίκαιον ad duorum comparationem referri, ἴσον verò & ὁμαλὸν de vno quod æquabilitatem seruat dici. ὁμαλῶς, ὁμοίως, æqualiter, similiter exponit Erot. apud Hipp. Verùm quòd idem ex lib.4. Epid. eius dictionis vsum addit, non leuiter suspectum est, nisi pro ὁμαλόν τι ἁπαλὸν legisse videatur. Sic enim habent exemplaria nostra lib.4. Epid. (p.1133.D.) [illegible]

καὶ αὐτὸ ἐστι περὶ τὸ λῆξιν ὁμαλὲς τὸ ὑπερεξορμέον. Erat verò etiam id ipsum dextra parte quodammodo æquabile, protuberans. Ea autem in significatione sæpius vsurpatur Hipp. vt aph. 12. lib. 6. Epid. sect. 1. καὶ τὸ ὁμαλῶς ξυμπεπαινόμενα, æquabiliterq; maturescentia. Et lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 99. v. 33. H. 399. 19.) περιεσταλμένου ὁμαλῶς, æqualiter contecto corpore. Atque aliàs sæpe.

Ὁμαρτέω, sequor, eo vnà cum, quo verbo sæpe vtitur Hom. Hip. li. 2. de Morb. (p. 483. 8.) οὐχ ὁμαρτέει πῦον, pus non sequitur. ὁμαρτεῖν, συντυχεῖν, ἀκολουθεῖν, συνακολουθεῖν exponit Hesych.

Ὁμιλέειν colloqui significat, interdum consuetudinem habere aut commercium, conuersari. Interdum etiam de ossium cohærentia dicitur, & adhærere, cohærere, inseri, simul esse & contingere significat. Sic lib. de art. (p. 580. 23. H. 780. E.) ὁμιλέει δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὠμοπλάτης πλάγιος. Brachium autem lati scapularum ossis cauo obliquum inseritur. Hoc enim loco Erot. τὴν ὁμιλίαν πρόσθεσιν καὶ γειτνίασιν, appositionem, viciniam significare scribit. Et ὁμιλία de ossium inter se cohærentia, συντάξει aut συνθέσει dicitur. Gal. quoque Com. 1. in lib. de art. (p. 580. 34.) ὁμιλεῖν antiquis esse διαλέγεσθαι quod est colloqui scribit, interdumque τὸ συνεῖναι ἀλλήλοις ἢ συνουσιάζειν, simul conuenire, consuescere, aut conuersari. Quem in sensum locum illum Hipp. vsurpat, & apud Hom. sumi contendit Il. σ. (v. 539.) ὡμίλευν δέ, ὥστε ζωοὶ βροτοί, ἠδ' ἐμάχοντο. non secus ac viui conuersabantur aut depugnabant. Verùm hoc in Hipp. loco ὁμιλέειν cohærere aut adhærere certius mihi significare videtur, vt τῇ φιλοσοφίᾳ ὁμιλεῖν, philosophiæ adhærere, aut operam dare dicitur ex Platone, & τοῖς φιλοσόφοις ὁμιλεῖν ex Plutarcho. Erot. apud Hipp. ὁμιλίαν etiam significare contendit, τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀναστροφήν, commercium aut conuersationem cum hominibus, παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι, eo quòd vnà versentur. Qua notione mihi sumi videtur quod scribitur lib. περὶ ἰητροῦ (p. 19. 22.) δίκαιον δὲ, πρὸς πᾶσαν ὁμιλίαν εἶναι. Iustum autem ad omnem conuersationem esse conuenit. Quem sanè locum per [ὄνδεσιν] mihi subindicare videtur Erot. Deinde etiam τὴν πρόσθεσιν καὶ γειτνίασιν, appulsitionem & viciniam. Quem in sensum adductum ex lib. de art. Hipp locum capoint. Denique τὴν τέχνην, velut cùm scribitur apud Hipp. ταύτην τὴν τέχνην, οὐ μόνον λόγῳ εἰδέναι χρὴ, ἀλλὰ καὶ ὁμιλίῃ. hanc artem non solùm ratione, verumetiam vsu exercere oportet. Quod cùm ex lib. περὶ ὀφρύος τόπων adducat Erot. vitiuo non leuiter subolet. At verò scribitur lib. de art. (pag. 589. 44. H. 787. C.) καὶ ἐν ἀρχῇ μόνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμιλίῃ ὁμιλέειν. Ac neque satis est hanc artem tantùm ratione nosse, sed & in vsum exercitatione traducenda est.

Ὄμμα apud Hipp. oculum & aspectum significat. Vnde ὄμματα ἀπιζόντα, vide Ἀπιεῖ. antea.

Ὄμμα ἀχλυῶδες, vide Ἀχλὺς antea.

Ὄμματα ἐκλελοιπότα, vide ἐκλελοιπότα ὄμματα antea.

Ὄμματα ἐξέρυθρα, prærubri oculi, sanguinis erupturi signum, in Prorrh. (p. 213. 30 H. 79 D.)

Ὄμματα ἐπίχρουν ἔχοντα. vide ἐπίχρουν ἔχοντα ὄμματα.

Ὄμμα θρασὺ καὶ κεκλεισμένον, oculus ferox & clausus, aspectus ferox, truculentus cum clausis oculis, phreniticorum indicium. In Prorrh. (p. 191. 48 H. 72. F.) ὄμμα θρασυνόμενον etiam dicuntur, qui ferociente & truculento sunt intuitu, fixis & immotis oculis, vt qui carocho detinentur, ibid. (p. 195. 56. H. 74. B.) ὄμμα θρασυνόμενον, in Coac. (p. 144. C.) ὀμμάτων θράσος, oculus truculentus & ferox, delirium portendit, aph. 19 sect. 1. lib. 6. Epid. Est & ὀμμάτων ἰλλώδης θράσος, oculorum distortorum ferocitas, h. e. oculi peruersi cum ferocitate, lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 607. 44.)

Ὄμματα καθαρώδεα, vide καθαρὸς antea.

Ὄμματα κοιλώδεα, vide κοῖλος.

Ὄμματος κατάκλασις, vide κατάκλασις ὄμματος.

Ὀμμάτων κίνησις ὀξεῖα, oculorum velox ac præceps motio, in phreniticidis denunciatione, in Coac. (p. 153. A.) idem quod ὀφθαλμοὶ ἀποδινούμενοι, instabiles, volubiles, & inordinatè ac pertinaciter moti oculi. In Progn. συνεχὴς κίνησις dicitur. Sic enim scribitur (p. 131. 6. H. 38. 37.) ἢν γὰρ αἱ ὄψιες συνεχέως κινέωνται, μανῆναι τούτους ἐλπίς. Si enim obtutus crebrò moueatur, insania expectanda est. Lib. 6. Epid. sect. 1. aph. 19. ῥίψιες ὀφθαλμῶν dicuntur, & in delirij signis reponuntur.

Ὄμματος ὀρθότης, rectus oculorum obtutus & intentus, in phreniticis, Coac. (p. 155. A.) Idem indicare videtur quod ἀτενὲς βλέπειν, aut ὄμμα θρασὺ, quod frequenter in phreniticis visitur, at Hipp. cùm ex horrido & ferociente obtutu intentam oculorum aciem erigunt ægri.

Ὄμμα πεπηγὸς, obtutus fixus aut concretus, in Coac. (p. 155. A.)

Ὄμματα πεπονημένα, oculi malè affecti, li. περὶ χυμῶν. (p. 47. 47.)

Ὁμοεθνίη, gentilitas, cognatio, est partium corporis inter se consensio, qua altera alteri affectum communicat, & quadam inter se mutua consensione conspirat. Lib. de loc. in homine (p. 408. 30.) οὕτω δὲ ὅ,τι ἂν τι πάθῃ τὸ σμικρότατον, ἀναφέρει πρὸς τὴν ὁμοεθνίην, ἕκαστον πρὸς τὴν ἑωυτοῦ, ἤν τι κακὸν, ἤν τι ἀγαθόν. Eaque minima pars quicquid tandem pertulerit, ad cognationem & gentilitatem refert, vnaquæque ad suam, siue bonum, siue malum id fuerit. Cognationem autem præcipuè habent eæ partes inter se, quæ eadem partium temperie inter se consentiunt. Rursus ibid. (v. 32.) ἔθνος τοῦ σμικροτάτου, cognatio aut gentilitas minimæ partis dicitur, quæ est ei cum toto corpore, & qua toti minima pars consentit. In quibusdam manu scriptis Regiis Hipp. exemplaribus ex Scholio quodam adscribitur. ὁμοεθνίη ἡ τοῦ σώματος συμμετρία καὶ ὁμοιοτροπία. Lib. etiam 2. περὶ γυναικ. (p. 663. 52.) μάλιστα δὲ καὶ οἱ μαζοὶ ἀείρονται μετὰ τῆς ὁμοεθνίης. præcipuè verò mammæ gentilitate & cognatione quadam cum pectore attolluntur.

Ὁμοιότροπα φάρμακα dicuntur medicamenta conformia & viuismodi, quæ similiter eodemque temporis spatio purgant, non hoc citius, aut alterum tardius. Libr. de rat. vict. in morb. ac. (p. 56. 7. H. 387. 36.) καίτοι καὶ τὰ μισγόμενα οὐκ ἀλλοίως ὁμοιότροπα πάντα ἐστίν. quanquam & quæ inter se miscentur vnius sunt generis neque dissimiliter agunt. Sibi similigena vertit Augel. cap. 9 lib. 2. Acut. Gal. verò illic ὁμοιότροπα esse medicamenta exponit ὁμολογοῦντα ταῖς δυνάμεσι, καὶ κατὰ μηδὲν στασιάζοντα. ὁ γὰρ τοι στάσις ἐν ταῖς μίξεσι τῶν καθαιρόντων γίνεται φαρμάκων, οὐχ ἅμα ταῦτα τὸ μὲν χολὴν, τὸ δὲ φλέγματος ἢ κενωτικὸν, ἀμφότερα γὰρ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἀλλ' ὅταν τὸ μὲν ταχέως, τὸ δὲ μετὰ πολὺ τῆς προσφορᾶς ποιήσηται τὴν κάθαρσιν. ἀνώμαλος γὰρ ... γίνεται ... Quod est, facultatibus conuenire, & in nullo controuersia esse. In purgantium enim medicamentorum permixtione controuersia fit, non quando hoc quidem (verbi gratia) bilem, illud verò pituitam vacuauerit (ambo namque eodem tempore vacuari possunt) verùm cùm hoc quidem celeriter, illud verò longo post sumptionem tempore purgationem promouere cõsueuit. Sic namque eorum quæ ingesta sunt inæqualis fit vacuatio. Inæqualem verò dico cùm iam altera desinente, iterum alterius vacuationis initium exoritur. Nempe quod celerius purgare medicamentum consueuit, id ex alio quippiam simul vacuat, adeò vt quod ipsius exiguum relictum est, imbecillum existens, longè etiam tardius propriam inchoet purgationem.

Ὁμολογέειν, consentire, συμφωνεῖν καὶ ἁρμόττειν exponitur Gal. Com. 2. in lib. κατ' ἰητρ. (p. 681. 11. H. 743. G.) οὐδὲ ἄλλο τί ἐστιν ἢ συμφωνεῖν καὶ ἁρμόττειν ὁμολογεῖν ἔφη, οἵ τε γὰρ ὁμολογοῦντες ἐν ἔργοις καλοῖς, οὐ μόνον οὐδὲν ἐναντίον πράττουσιν ἢ λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ συμπράττουσι. Perspicuum autem est quod ὁμολογέειν dicit τὸ συμφωνεῖν καὶ ἁρμόττειν, quod est conuenire, congruere. Qui enim honestis in rebus consentiunt, ij non modo contrarij nihil faciunt aut dicunt, verùm etiam vnà operam præstant. Sic ὁμόλογον σημεῖον dicitur, signum consentiens, morbo respondens, quodque adesse consueuit, velut indubitatum aut certum. Velut pedum tumor pus expuentibus valde consentiens ponitur in Prorrh. 2. (pag. 112. E.) καὶ γὰρ τοῦτο σημεῖον τούτοισι ὁμόλογόν ἐστι.

Ὁμορροθεῖν, est vnà strepitum & vocem edere aut consentire ac concurrere in vnam actionem, vt remiges cùm vno velut consensu remigant ac remos attollunt. ὁμορροθεῖν ὁμοῦ ἐλαύνειν καὶ συμφωνεῖν exponit Hesych. quod de remigibus dicitur, τὸ ὁμοῦ καὶ συμφώνως ἐρέσσειν vno consensu remigare. Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 598. 42.) καὶ ἢν τὸ ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἰὸν ὁμορροθῇ κατ' ἰθὺ τῷ ἀπὸ τῆς γυναικός. tum si quæ à viro prodeunt recta concurrerint cum eo quod à muliere prodit, hoc est, si viri semen cum mulieris semine concurrat, vnaque in emittendo semine simul consentiat, expeditior est ad conceptum via, vt vno & eodem impetu cum mulieris semine feratur. Neque verò hoc loco prætereunda est Cordæi industria, quæ non ita pridem publicatis in eum lib. doctiss. Commentariis commodum apparuit, in quibus huius dictionis vim, & similitudinis ἐνέργειαν amplissimis verbis explicat.

Ὁμορρυσμὸς idem quod ὁμοῖος ῥυσμὸς, similis tractus & eadem species, & dicitur de iis quæ inter se similitudinem habent, & ex iisdem specie inter se connectuntur aut constituuntur, vt in libello περὶ καρδίης (pag. 915. H.) de arteria, κρίκοις συγκειμένη ὁμορρύσμοις, ex annulis inter se similibus composita, constans aut eiusdem speciei ac figuræ. Est enim ῥυσμὸς σχῆμα ἢ τύπος. Sunt qui ὁμορρυσμὸν inter se finitimum & conterminum explicant,

cent, quod ὁμοῦ δ' ἐγγύς, καὶ ὁμορα πλησίον καὶ παραζυγα exponatur Hesych. Sic κύκλοι ὁμοουρεῖς circulis rotundis inter se finitimis significabit. Indeque ὁμοουρισμὸς similitudinem aut viciniam denotat. Sic ibid. (916.A.) τὸ δ' ἧπαρ ὁμοουρισμὸν μὲν ἔχει τοῖς ἄλλοις ἅπασιν. Hepat autem cum aliis omnibus similitudinem habet aut cognationem, aut cæteris omnibus vicinum est & finitimum. Neque tamen tam viciniam quàm affinitatem & cognationem significat, qua cæteris omnibus vtilitatem & nutrimentum impertit. Ac rursus (ib.B.) νεφροὶ δὲ ὁμοουρισμοί, renes verò inter se similes. Qua dictione substantiæ totius ac naturæ similitudo indicatur. Et rursus (ibid.) σπλὴν ὁμοουρισμὸν ἔχων ποδὸς, splen cum pede humano similitudinem & cognationem habet. Et (ibid.) ἀπὸ δὲ κοιλίας πέφυκεν ἔντερον ὁμοουρισμὸν, ventriculo adhæret intestinum sibi simile. Vbi vnum tantùm intestinum agnoscit Hipp. quod κῶλον dicitur, ideoque ὁμοουρισμὸν vocat, quod sibi sit simile & substantiæ similitudine sibi cognatum.

Ὁμότεχνος eiusdem artis opifex & socius, qui probè artem quam profitetur callet. Dicitur de bono medico, qui non tam nomine quàm re artem medicam profitetur, ἐν παραγγελίαις (p. 27.56.) ἐφ' οἷς οἱ ἰητροὶ ἀγαθοὶ ἀκόλουθοι ὁμότεχνοι ἐκλήθησαν. quibus bonus medicus excellit, & eiusdem artis opifex nuncupatur. Sunt præclara artis opera, quibus existimationem suam & artis nomen tuetur, & artis socius & collega dicitur.

Ὁμόφυλον & ἀλλόφυλον, quod est eiusdem generis & diuersi, cognatum & peregrinum ac alienum dici potest, aut societas & cognatio, ac diuersitas. Libr. de aëre, loc. & aq. (p.289.7.) μήτε ὁμόφυλον, μήτε ἀλλόφυλον, ἀλλὰ τῆς ἡδονῆς κρατίστη. vbi significat Asianos neque sui generis, neque alieni societate teneri, sed sola voluptate ad libidinem duci. ὁμόφυλα dicuntur eiusdem generis & ordinis, aut finis, congeneria. Lib. de nat. hum. (pag.8.53.H.225.22.) ἔπειτα οὐδ' ἂν τὰ ὁμόφυλα ἔστι μίγνυται. deinde non generarist quæ diuersi generis inter se miscentur. Vbi τὰ ὁμόφυλα exponit Gal. & οἰκειότητα τῆς οὐσίας ἔχοντα, quæ inter se familiaritatem substantiæ habent.

Ὁμαλότης, æquabilitas aut læuitas dicitur, & superficiei æqualitas, læuor, complanatio, aut æquata quædam planicies. Lib. de Capitis Vulner. (pag.896.C.) ἡ ὁμαλότης ἐστὶν intelligitur caluariæ superficies exterior læuis, quæ cute tegitur, tum interior quæ membranam cingit. Libr. de fract. (p. 528. a. H. 750.H.) ὁμαλότητα vocat Hipp. partium totius manus æquabilitatem, qua membra tum internam, tum externam rectitudinem inter se obseruant. Quidam συνεχεῖς, alij συνεχῶς καὶ ὁμαλότητα, hoc est, partium inter se continuitatem & æquabilitatem intelligunt. lib.1. περὶ γυναικ. (pag.607.8.) ὁμαλότης χροιῆς καὶ λεῖος de vteri læuitate dicitur.

Ὀμφάκιον est succus vuæ acerbæ. Omphacij epuloticei descriptio est apud Hipp. lib. de Vlcer. (pag.875.F.) Eius vsus est ad inueterata & recentia vulnera, tum auris & capitis vlcera & ad cutem quæ colis glandem tegit.

Ὀμφαλητόμος aut ὀμφαλοτόμος obstetrix dicitur, quæ vmbilicos infantibus recens natis præcidit. ὀμφαλοτόμος Hesych. ἡ μαῖα exponitur & ὀμφαλοτόμοι αἱ μαῖαι Sudæ, obstetrices, quòd vmbilicos infantibus præcidant. ὀμφαλητόμος ἡ μαιεύτρια etiam Polluci. Eam dictionem vsurpat Hipp lib.1. περὶ γυναικ. (p. 608.55.) ἢν ῥαγῇ ὁ ὀμφαλὸς ἢ ἀπαθῶς ἀποτάμῃ ἡ ὀμφαλητόμος. si vi ruptus vmbilicus fuerit, aut per imperitiam ab obstetrice resectus. Vbi tamen passim in exemplaribus Hipp. ὀμφαλητόμος legitur, vitiose vt apparet. ὀμφαλητόμος enim Ionicè ἀντὶ τῆς μαίας dici annotat Eustath.

¶ Ὀνειρώσσειν cùm somniare significet, peculiariter tamen apud Medicos per somnium Veneris imaginatione tentari indicat, & inter somniandum semen profundere lib. 2. de Morb. (p. 479.15.) καὶ ὀνειρώσσει, & semen in somnis profundit. Et lib.1. περὶ διαίτης (p.552.36.) καὶ πάντως ὀνειρώσσειν. eos in somnis Veneris ludibriis exerceri necesse est, vbi tamen simpliciter somnia videre dixit Cornar. Rursus li.2. (p.359.38.) στρύχνος ἐξονειρώσσειν οὐκ ἐᾷ. solanum Veneris ludibria per somnum sedat, aut semen in somnis effundere non permittit. Libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag.557.54.) πολλάκις δὲ καὶ ὀνειρώσσει. sæpe verò insomniis Venereis exagitatur. Ac rursus ibid. (p.555.55.) ἐξονειρώσσει θαμινά, per somnum frequenter semen effundit. Libr. etiam 4. Epid. (p.1239 E.) Νίκιππος ἐν πυρετοῖσιν ἐξωνείρωσσε. Nicippus per febres Veneris imaginationes habuit. Inde ὀνειρωγμοὺς libidinum imaginationes vocat Pl. cap.7. li 20. & insomnia Veneris cap. 50. li.56. secutus Dioscor. li 3. cap. 148. de nymphæa. Onirogonus (fortè pro onirogmos) vocatur Cæl.Aurel. cap.5. li.5. Tard. Pass. cùm per somnos inanibus visis affecti ægrotantes seminis lapsu vexantur.

Ὀνίδες, ὄνου ἀφόδευμα stercus asininum, fimus asininus. Pollux lib.5. ὄνου ἀφόδευμα ὀνίδες φασίν, ὀνθὸν. & dicit Sudæ τὰ τῶν ὄνων ἀφοδεύματα, ἃ ἔνιοι ὀνθυλεύματα λέγουσι. Vtitur sæpe Hip. in tota muliebrium morborum tractatione, vt libr. περὶ γυναικ. φύσ. (p.583.1.2) ad fluxum muliebrem, vbi tamen ὀνίδα, pro ὀνίτα, legisse videtur Caluus, (vt & aliàs eodem in libro) cùm origanum vertat. Est enim ὀνῖτις origani quædam species cuius meminit Plinius li.20. cap.17. Et Nicandri Schol. Alexipharm. ὀνῖτιν vocari scribit, τὸ ὀρίγανον ἡράκλειον, ὃ καὶ οἱ ὀνῖτιν καλοῦσιν. Dicitur & ὀνῖτις Dioscor. lib.3. cap.35. & 33. vitiosè fortè pro ὀνῖτις. Rursus Hipp. lib.2. περὶ γυναικ. (p.667.48.) ἡμιόνου ὀνίδα, hoc est muli stercus vstum, tritum, & vino odorato dilutum propinat in fluore muliebri, (vbi tamen vngulæ ex mula cinerem perperam sumpsit Caluus) pro quo ἡμιονίδα scribit lib. περὶ γυν. φύσ. (p.585.30.) si modò vera est lectio, ac non ἡμιόνου ὀνίδα legendum. Vbi etiam ὀνίδας ad suffitum vteri adhibet Hipp. (p.585.13.) ὀνίδα quoque vsurpat Gal. lib. περὶ τῶν εὐπορίστων. (p.477.43 & p.478 28.)

Ὀνόματα φύσιος νομοθετήματα, nomina naturæ decreta, & lege quadam naturæ indita, aut pro rerum natura legitimè imposita, cùm sint rerum natura existentium simulachra. lib. περὶ τέχνης (p.3.19.)

Ὄνος axis, & ὀνίσκος axiculus, paruus axis, asellus etiam & sucula dicitur, quæ est machina tractorij generis apud Catonem vt testatur Budæus. Ὀνίσκους axiculos vocat Hipp. per quos extensionem moliri licet, lib. de fract. (pag.551.1.H.761 F.) vbi Gal. ὄνους τοὺς ἄξονας, & ὀνίσκους τοὺς μικροὺς ἄξονας vocari scribit forma diminutiua. Rursus ibidem (pag.569. v.33. H.773. C.) ὄνου περιαγωγή, axis versatio in firmissimo machinamento ponitur. Vbi etiam ὄνους & ὀνίσκους τοὺς ἄξονας exponit Gal. Ac rursus lib. de art. (pag.615.32. H 808.G) ἢν ἀπὸ τροχιλίας τὰ χαλάσματα ᾖ ὅπλα, ἢ ἀπὸ ὄνου, si à trochlea vel ab axe funes laxentur. Illic enim ὄνος dicitur axis ex quo funis demittitur ad concussionem per scalam faciendam. Et ὀνίσκους τοὺς ἄξονας vocari scribit Gal. Atque iterum ibidem (pag.656.v.5. H. 854. A.) ὀνίσκους ἔχειν ἑκατέρωθεν, vt asellum vtrinque contineant. Vbi etiam Gal τοὺς ὀνίσκους ἄξονας vocat. Ὄνος quoque Erot. apud Hipp. exponitur ὁ ἄξων, axis. [illegible] forté ob conuersionem motus in orbem. Et ὄνοι δὲ λέγονται οἱ ἄξονες dicuntur Gal in Exeg. vocum Hipp. vt ὀνίσκοις [illegible], per axium circumactionem extendere, aut sucula versata & circumducta extensionem facere. Ὀνίσκοι etiam porcelliones vocantur apud Cæl. Aurel. cap.4. lib.1. Tard Pass animalia quæ humectis & aquosis locis sæpe nascuntur, populariter suculæ quoq; dicuntur aut millepedæ.

Ὄνυξ vnguis, pars propriè dicitur in digitis extima, dura & lata, qua firmiores ad apprehensionem redduntur, de qua amplissimè Gorr. Ὄνυχες λεπροί, leprosi vngues & scabri, quibus confert acetum cum sale, libr. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p.426. 36.) Per translationem autem ὄνυξ etiam dicitur Aurel. cap. 32. lib.2. Acut. in oculi circulo nata macula albida, quæ in vnguis similitudinem nascentis vel crescentis lunæ cornibus respondens, paulatim sumit augmentum. Ὄνυξ quoque in oculi vitiis ponitur autori Definit. Med. (pag 400. 1.) & est συλλογὴ πύου κατὰ τὸ μέλαν μετὰ φλεγμονῆς πρὸς τὸ εἶδος παραπλησία ὄνυχι. puris collectio in nigro oculi cum inflammatione, secundum iidem, vngui assimilis. Alióque nomine eidem ὄνυχες vocatur. Paulus lib.3.c.22. ὄνυχα vocari scribit, cùm membrana cornea purulenta efficitur, nunc altius, nunc in superficie, ita vt pus vnguis resecti figuram imitetur, indéque nomen mutuetur. Ὄνυξ etiam vncum aut vncinum ferreum significat ad extrahendum fœtum mortuum, quemadmodum & vngues ferrei dicuntur. Quam ad rem eo vtitur Hipp. lib. περὶ ἐπικυήσιος, (pag.261.6) ἔχειν δὲ χρὴ πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ ὄνυχα ἐπὶ ἀκρῷ τῷ μεγάλῳ. Ad ea verò administranda vnguem pollici adaptare oportet. Vngue etiam ferreo velut vnco veteres ad ἐμβρυουλκίας καὶ ἐμβρυοτομίας vsos testatur Gal. in Exeg in dictione Ἰχθύην. Sic autem vocatur huiusmodi instrumentum, quod incuruum sit. & ad volucrum aduncos & recuruos vngues accedat. ἐλκυστὴρ καὶ ἐμβρυουλκός, & ἐμβρυοθλάστης etiam appellatur.

¶ Ὄξος acetum dicitur, vinum putredine acidum effectum. Ὄξος λευκὸν acetum album sæpe vsurpat Hipp. vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.574.39. & p.587.23. & rursus lib.2. περὶ γυναικ. (pag. 674.17.)

Ὀξὺ acutum & celer indicat, quodque promptè & celeriter mouetur. Sic ὀξὺ τὸ κατεπεῖγον καὶ σφοδρὸν, ὡς μηδεμίαν ποιούμενον ἀνάπαυσιν, vrgens, vehemens, & quod nullam intermissionem facit, dici scribit Gal.lib.2.de loc.aff. (pag.266.18.) eique τὸ βραδὺ opponit. ὀξύτερον σφυγμὸν καὶ πυκνόν, masculus aut cele-

ritus concreuit & coaluit, aph. 35. sect. 2. lib. 6. Epid. Et ὀξὺ τα-χέως significat ap. Hom. Il. ε. (v. 680.) εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε κορυθαιόλος Ἕκτωρ. nisi statim intellexisset galeam quatiens Hector. Sic etiam ὀξέως apud Hipp. sæpe pro ταχέως ponitur, vt li. 3. Epid. in st. pest. (p. 427. 26. H. 1086 B.) πολλοὶ μὲν ὀξέως ἀπώλ-λυντο. multi quidem celeriter peribant. Et ὀξέως κτείνει in Prorrh. dicitur (p. 202. 41. H. 75. D.) celeriter & repente in-terficere, quodq; subitum & repentinum adfert exitium. Ac rursus ibid. (p. 193. 4. H. 73. B.) ὀξέως μεταπίπτειν, celeriter per-mutari, locum subinde commutare, vbi ὀξέως ταχὺ exponit Gal. Quod etiam repetitur in Coac. (119. A.) qua notione ἐν ὀξεῖ pro ὀξέως ponitur ibid. (pag. 122. F.) ἀναθερμαινόμενος ἐν ὀξεῖ. celeriter ad calorem reuocari. & (pag. 127. D.) ὀλέθριον ἐν ὀξεῖ. præceps periculum denunciant. Ὀξέως etiam repente interdum indicat, in Coac. (pag. 102. E.) πολλὰ ὀξέως ὁρμῶντα multa celeriter aut repentè cum impetu feruntur. Ac rursus ib. (pag. 219 D.) φλεγματώδεες ὀξέως διαχωρήματα, alui egestio repentè pituitosa, quæ cum tensione intestinorum difficulta-tatem denunciat. Interdum quoque valdè significat. In Prorr. (p. 194 52. H. 74. A.) ὀξέως ὀλέθριον, valde perniciosum, quod præceps exitium minatur. & ὀξέως ἐκστάντες, vehementer & acutè mente emoti, in Coac. (p. 130. H.) & in Prorrh. (p. 175. 33. H. 68. D.) Est & ὀξὺς præceps, labilis, qui facilè mouetur aut mutatur, interdum etiam acer, vehemens, & ad obeun-das actiones promptus. καιρὸς ὀξὺς, occasio præceps & labilis aph. 1. lib. 1. & ὀξεῖαι αἱ φύσιες τῶν πυκνοσάρκων, præceps & labilis eorum natura qui bene sunt habito corpore & denso, hoc est athletico habitu, quòd facilè in perniciem labitur, καὶ ταχεῖαι ἐφ' ἑκάτερα, contra ubi τι περὶ αὐτὰς ἴσον καὶ ἡσυχάζον, in contraria celeriter mutatur, neque eodem habitu diutiùs permanere potest, libr. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p. 36. 29. H. 339. 38.) & aph. 3. libr. 1. ὀξεῖαι αἱ καθάρσιες præcipites & celeres purgationes, in Coac (p. 136. D.) ὀξεῖα κοιλίη πρὸς τὰ φάρμακα, aluus quæ facilè & celeriter medicamentis mouetur, usque obtemperat, Prorrh. 2. (p. 89. E.) Celsus ventrem medicamentis moueri dixit. Rursus ibidem (pag. 86. B.) ὀξύτερός τε καὶ ἐργαστικώτερος ἐν τοῖσι γυμνασίοισι, in obeundis exercitationibus acrior & effica-cior dicitur. At iterum (ib. C.) γυναικὶ δὲ χρησάμενος ἅπαξ ὀξύτε-ρος τ' ἂν εἴη vxore verò semel vsus & acrior fuerit, hoc est ad obeundas actiones firmior, promptior, valentior. Est & ὀξὺ πυρίη, lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 649. 5. 6.) fomentum acutum, ca-lore nimio pungens ac mordax. ὀξεῖαι ῥιπτασμοί, vehementes corporis iactationes, repentinæ, acres & celeres. lib. 7. Epid. (pag. 1213 B.) Ex his verò significationibus ὀξέα νοσήματα di-cuntur sæpissimè Hipp. morbi acuti, qui magni sunt, celeres, quique celeriter mouentur & ad vigorem perueniunt, & su-bitò in præceps labuntur exitium. Quam nominis notatio-nem diligentissimè excutit Gal. in fine lib. 3. de dieb. decr. (p. 450. 33.) Atque idem Com. 1. in lib. 6. Epid. (pag. 454. 20. H. 1165. F.) significat, cùm ὀξέος πυρετοὺς exponit δριμεῖς καὶ ταχεῖς, acres & celeres, quod celeriter moueantur & suum prodant calorem, sic scribens: τὸ δὲ ὀξέος ἐπὶ τὸ ταχέως ἀναφέρειν τῆς χλιαρᾶς θερμασίας, ὑπὸ συντομίας τι περὶ ἑαυτοῦ κίνησιν ποιεῖν, οὐκ ἔστιν οὐ χρὴ, καθόπερ ὀξέος τινὸς ἐνδείξ[…] δριμέως, ἐν ἴσῳ τῷ ταχέως, ὀξέα τε νοσήματα λέγομεν, ὅσα ταχέως διεξέρχεται τὰς ἰδίους καιροὺς ἄχρι τῆς τε-λευτῆς. Dictionem autem ὀξέος, quod est acutæ, de calore ce-leriter manui occurrente, & motionem suam velocem osten-dente, accipere te oportet, quemadmodum acutos aliquos dicimus acres, quod idem est ac si celeres intelligas. Acutos etiam morbos dicimus, qui celeriter in finem vsque sua per-transeunt tempora. Et Com. ad aph. 13. lib. 2. τὰ ὀξέα νοσήματα μεγάλα τε ἐστὶ καὶ πρὸς τὴν ἀκμὴν ἀφικνούμενα διὰ ταχέων, acuti mor-bi dicuntur, qui magni sunt, & ad vigorem celeriter perue-niunt. Ac libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 39 v. 20. H. 384. 6.) ὀξέα νοσήματα sunt Hipp. ἃ τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων κτείνει, magni & periculosi morbi, quique plurimos necant, ὅσοι πυ-ρετοὶ τὸ ἐπίπαν ξυνεχέες ἐόντες, κτείνουσι, quusque ferè febres comi-tantur assiduæ, & periculum creant. Quod etiam scribit Gal. Com. ad aph. 19. lib. 2. & aph. 7. lib. 1. & aph. 5. lib. 7. & aphor. 54 lib. 6. In Prognostico quoque (pag. 129. vers. 30. H. 38. 13.) ὀξέα νοσήματα dicuntur, ὅσα σὺν πυρετοῖσιν ἐστὶ, quibus febris coniuncta est. Vbi acutos morbos exponit Gal. ἐφ' ὧν ἤτοι διὰ τὸ μέγεθος τοῦ πυρετοῦ, ἢ διὰ τὴν ἰδίως ὀνομαζομένην φλεγμονὴν οἱ κίνδυνοι γίνονται. in quibus aut propter febris vehementiam, aut propriè dictam inflammationem, pericula imminent. Qua de re & acutorum morborum natura plura scripsimus nostris in li. 1. Epid. Annotat. sect. 3. Eaque notione morbus acutus dicitur Latinis, magnus & vehemens, aut acer & ve-lox. Hor. Si latus aut renes morbo tententur acuto. Celer morbus etiam dici potest, vt celeres passiones Aureliano. Sic

ὀξὺς Ἄρης Homer. Il. δ. (v. 352.) ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. Vbi Schol. exponit, ὁ ταχὺ ἐν τοῖς φόνοις ἔχων τὴν ὁρμήν. Quo sensu a-cuta bella dixit Horatius, & M. Tullius acre & difficile cer-tamen.

Ὀξὺ etiam simpliciter ac sine addito apud Hipp. positum, gra-uem febrem aut dolorem subindicat, li. 4. Epid. (p. 1129. C.) ἦτρου ἔντασις ἑκατέρωθεν, ἐς ἰθὺ, μέχρις ὀμφαλοῦ ξὺν ὀξεῖ. Imi ven-tris contensio ex vtraque parte, in directum, ad vmbilicum pertingens, cum graui febre. Caluus dolorem & febrem sub-intellexit.

Ὀξύγλυκυ aut ὀξυγλυκὺς, est cremor fauorum decoctus, aut de-coctum fauorum aceto mixtorum. Quibusdam mella, aut a-cetum mulsum dulce, nobis mulsa acida, aut aqua mulsa acida dici potest: fit autem (vt scribit Gal. Com. in li. 2. de fract.) (p. 548. 3. H. 760. B.) in Græcia hoc modo. faui melle expressi in ollam mundam aquæ plenam iniiciuntur ac macerantur, dein-de eatenus decoquuntur, quoad satis visum fuerit, vt faui hu-morem omnem quem in se habuerint, decoctura in aqua de-posuerint. Postea ita recondunt & seruant, vtunturque æsta-te ad sitim sedandam aqua admixta. Idem Com. 3. eundem in lib. (p. 572. 30. H. 775. F.) ὀξύγλυκυ ἀπόμελι dici scribit, & in Græcia parari melle aceto admixto. Ex fauis quoque mace-ratis & coctis adiecto melle & aceto commixto, tantisper ta-men simul decocto, quoad vtriusque qualitates vniantur, & aceti vis retundatur. Parari etiam quoddam dulcius, & quod-dam acidius ibid. scribit. Idem Gal lib. 4. salub. ἀπομέλιτος con-ficiendi rationem docet ex vna aceti parte, duabus mellis, & aquæ quatuor simul incoctis, vbi neque fauorum vlla fit men-tio. At ἀπόμελι cùm sit mellis decoctum, sub se veluti genera quædam, ὀξύμελι, ὀξύγλυκυ, & ὑδρόμελι continere videtur. Ὀξύγλυκυ verò mulsa acida dici posse videtur, quòd Diosc. lib. 5. cap. 17. fauorum decoctum à melle aqua elutorum & maceratorum, (quod à quibusdam confici ac seruari solet) ὑδρόμελι vocari scribit. Ὀξύγλυκυ in potu adhibet Hipp. li. de fract. (pag. 547. 52. H. 760 B.) vbi aquam mulsam acidam (ὀξυγλυκὺς vocant) diximus. Rursus ibidem (pag. 572. 11. H. 775. F.) ὀξύγλυκυ εὐῶδες vsurpat, acetum mulsum dulce odo-ratum, aut mellam odoratam. Quam potionem aquæ instilla-tam, in biliosis naturis adhibet. ὀξύγλυκυ etiam in potu adhi-bet lib. de art. (pag 662. 15. H 840. H.) & Mochl. (pag 858. A.) vt & lib. 2. Epid. (pag. 1025. D.) ποτὸν ἰσχυρὸν ὀξύγλυκυ. In potu erat acetum mulsum. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 651. 49.) ὀξυγλυκεῖ, hoc est, aceto mulso aut fauorum cremore pisces cartilagineos & obsonia incoquit. Et ibidem (662. 25.) mer-curialis & brassicæ decoctum fauorum cremore aut aceto mulso (ὀξυγλυκεῖ) conditum exhibet. Est & ὄξος γλυκὺ acetum dulce, quo in pleuritide vtitur Hipp. lib. 3. de morbis (p. 495. 22.) acetum mulsum etiam dici potest.

Ὀξυθυμίη præceps & acerba iracundia, excandescentia, & ὀξύ-θυμος qui nulla iusta de causa in iracundiam erumpit, iræ im-potens, & natura ad iram procliuis. Ὀξύθυμος Gal. Com. 2. in lib. 1. Epid. (p. 375. 9.) frigidiore temperamento præditus es-se scribitur & δυσθυμοτέρους, quales sunt mulieres quæ leui de causa facilè commouentur, neque iræ aut animo moderari queunt. Ideoque ὀξυθύμους θυμοειδέσι ibidem opponit, quòd θυμοειδέες ἄνδρες sint & virili animo & rerum humilium con-temptores. At ὀξύθυμοι μικρόψυχοι, neque generoso aut virili animo præditi. Hos per ὀργίλους indicauit Hipp. lib. 1. Epid. vt & ὀξυθυμότεροι ἐπιμιμνήσκοντες καὶ ὀργιλώτεροι, promptiores & ad iracundiam proniores exponuntur Gal. Com. ad aph. 25 sect. 4. lib. 6. Epid. eosque fieri scribit vbi ventriculus calidior fuerit, non calido natiuo sed acquisititio & præter naturam. Ὀξυθυμίην vsurpat Hipp aph. 4. sect. 4. lib. 6. Epid & aph. 8. sect. 5. & lib 2. Epid. (pag. 1037. F.) ἐπιμελεῖσθαι ὀξυθυμίην ἐμ-ποιεῖν adhibenda diligentia est vt præceps acerbaque iracun-dia inducatur. Et lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 532. 18.) φυ-λασσέσθω δὲ καὶ βοὴν καὶ ὀξυθυμίην, vitet etiam vociferationem & iracundiam Lib. 1. περὶ διαίτης (p. 353. 6.) ὀξύθυμον τῷ βραδέι, h. e. lento & tardo opponit Hipp.

Ὀξὺ pro ὀσφύϊ, hoc est, lumbo, positum apud Hipp. agnoscit Erot. Verùm non parum suspecta mihi videtur lectio, & ἰξυῖ legendum existimo. Bis enim antea idem Erot. ἰξυῖ apud Hip. ὀσφύϊ exponit, ex Mochl. vt adscripsimus, aut ὀξυῖ pro ἰξυῖ legisse videtur.

Ὀξύμελι potio ex melle, aceto & aqua mixta, acetum mulsum, aut mulsum acetosum dicitur. Cæl. Aurel. apud Hipp. mul-sum ex aceto passim vertit, vt cap 19. lib. 2. ac. (bis) & cap. 18. lib. 3 ac. & cap. 4. lib. 1. Tard. pass. mulsum ex aceto con-fectum. Eo vtitur Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 78. 52. H. 393. 43.) vbi ὀξυμέλιτος appellationem per [τὸ μελίκρητον]

non

non parum suspectam facit. Potu quoque id exhibet in pleuritide (p.107.9. H.402.6) quem locum exagitat Aurel. Idemque videtur esse quod ὀξυμελίκρατον lib. de loc. in homine (p. 416.3.) in pleuritide exhibitum, aut ὄξος γλυκύ lib.3. de Morb. etiam potu in pleuritide sumptum (p.495.22.) Oxymelitos autem formam habes apud Hipp lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 558 55.) nempe potionem ex melle, aceto & aqua mixtam. Cuius variam cōficiendi rationem habes apud Gal. li.4. salub.

Ὀξυρεγμίη acidum ructum significat, cuius causa est pituita, præsertim acida, in ventriculo contenta, aut sine ea, ventriculi intemperies frigida, vt scribit Gal. Com. ad aph.1. lib.6. vbi ὀξυρεγμίας ὀξείας ἐρυγάς etiam exponit. Idem Comm.2. in lib. de rat. vict. in morb. ac (p.59.14. H.388.35.) ἐμάθομεν δὲ ὅτι διά τε τὴν ψύξιν τῆς γαστρὸς αἱ ὀξυρεγμίαι γίνονται, καὶ διὰ φλέγμα πολλάκις ἀθροιζόμενον ἐν αὐτῇ, καὶ διὰ πλῆθος σιτίων, εἰ καὶ συμμέτρων εἴη ποτε, ἀλλὰ ψυχρῶν τῇ δυνάμει. Quod autem ructus acidi fiant, & propter ventriculi frigiditatem, & propter pituitam sæpius in eo coaceruatam, & propter ciborum copiam, aut, siquidem moderati sint, potestate frigidorum, didicimus. Vsurpatur autem hæc dictio Hipp. aph.1. lib.6. Quæ sententia repetitur lib.2. Epid. (pag 1015.E.) Et rursus (ib.F.) ὅκου δὲ καὶ ὀξυρεγμίαι, λειεντερίην λύουσι. fortè etiā intestinorum læuitatem acidi ructus soluunt. Et lib. περὶ διαίτης 2. (p.359 22.) πράσον ὀξυρεγμίην παύει. porrum ructum acidum sedat. Quod etiam de coriandro scribit (ib.29.) καὶ τὴν ὀξυρεγμίην παύει. Et lib.3. (p 103 59.371. 25.) ὁ σῖτος ἐρυγγάνεται ὠμός, ἄτερ ὀξυρεγμίης. cibum crudum eructat citra ructum acidum. Et rursus (p.104.18. 372.13.) εἰσὶ δὲ τινὲς οἷσιν ἐς τὴν ὑστεραίην ὀξυρεγμίαι γίνονται. Sunt autem quibus postridie ructus acidi fiunt. Lib. περὶ παθῶν ὀξυρεγμίαι dicitur (p.527.31.53.528.4) Quibus sanè ex locis ὀξυρεγμίην, τὴν τοῖς ἀπεπτοῦσι παρακολουθοῦσαν ὑποξίζουσαν ἐρυγήν, acidum ructum, qui eos qui non concoquunt, subsequitur, apud Hipp. exponit Erot. Hinc etiam ὀξυρεγμιώδης dicitur li.2. Epid. (p.1019. G.) quod ὀξυρεγμίην parit. τὸ ἔναιμον καὶ τὸ ὑπόχολον ὀξυρεγμιῶδες. Qui naturâ sunt sanguinei & aliquantulum biliosi, acidis ructibus conflictantur. ὀξυρεγμιώδεες etiam sunt aph.33. lib.6. qui acido ructu laborant. Vbi Galeno ὀξυρεγμιώδεες exponuntur, οἱ ὀξείας ἔχοντες ἐρυγάς. Quam dictionem quoque vsurpat Hipp. lib. de rat. vict in morb. ac. (p.58.46. H.388.35.)

Ὀξυφλεγμασίη acuta & vehemens inflammatio quæ fit à succenso sanguine. Libello περὶ παρθενίων (p.563.1.) ὁκόταν δὲ πλησίον ᾖ, τότε ὑπὸ τῆς ὀξυφλεγμασίης μαίνεται. His autem sic se habentibus, præ acuta quidem & vehementi inflammatione insanit.

Ὀξυφωνίη κλαυθμώδεες, vox acuta, eiulabunda & planctum referens, in Coac. (p.159.D.)

§ Ὀπισθότονος est partium posteriorum distentio, aut conuulsio in posteriora. Supinus raptus dicitur Cæl. Aurel. cap.6. lib.3. acut. & raptus posterganeus. ὀπισθοτόνους Celsus rigores qui caput scapulis annectunt vocat cap.11. lib.8. Opisthotoni tria sunt notabilia exempla lib.5. Epid. (pag.1159.C.D. quæ etiam repetuntur lib.7. Epid. (p.1220. F.G) Ὀπισθοτονώδεες qui in scapulas rigescunt, & posteriorum partium distentione tentantur, quam opisthotonum dicunt, in Prorrh. (p.195.56. H. 74 B.) & Coac. (p.144 C.) iidem ὀπισθοτονικοὶ vocantur, lib. 5.Epid. (p.1151.G.) ὀπισθοτονώδης ῥῖγος. rigor cum posteriorum partium distentione, rigor cùm ceruix in scapulas deiecta est & retrorsum contracta, aut in humeros incuruata. In Coac. (p.120.G.) ὀπισθοτονώδεα πυρετήδια, febres cum posteriorum partium distentione. In Coac. (p.175.A)

Ὀπισθοχειμῶνες sunt frigora quæ ad extremam hyemem fiunt, quæq; cæteris plærunq; duriora sentiuntur. Lib.1. Epid. (p. 357.41. H.941.G.) ὀπισθοχειμῶνες μεγάλοι, extremæ hiemis frigora magna fuere Eandemq; dictionem vsurpat lib περὶ χυμῶν (p.50.25.) ὅταν δὲ χειμέριον γένηται ἦρ, καὶ ὀπισθοχειμών. cùm ver hybernum fuerit, & extremæ hyemis frigora senserit.

Ὅπλα instrumenta & funes significant apud Hipp. lib. de art. (p. 615.32. H 808.G.) τὰ χαλασθέντα ὅπλα, laxati funes. Gal. in Exeg. vocum Hipp. ὅπλα exponuntur σχοινία ἀπὸ στυππείου, ἢ λίνου, ἢ καννάβεως, funes ex stupa, lino aut cannabe confecti. Erot. verò apud Hipp. Bacchium reprehendit, quòd ὅπλα exposuerit τὰ σύντονα σχοινία, stupeos funes (vt stupea vincula dixit Maro Æneid.2) vult enim ὅπλα κυρίως dici τὰ ἐν ταῖς ναυσὶ διακρατοῦντα ὀρθὸν τὸν ἱστὸν σχοινία, funes nauticos malum rectum continentes. Quemadmodum etiam Hipp. lib. de art. (p 659.28. H.837.G.) ὅπλα vocauit nauticos rudentes. Vbi Gal. ὅπλα vocari scribit τὰ κατὰ τὰς ναῦς σχοινία, nauium rudentes. & δῆλον ὅτι νεῶν ὁ Ἱπποκράτης ἐμνημόνευσεν ὅπλα μετὰ λέξεως, τὰ ἐν ταῖς ναυσὶ σχοινία. τὰ δὲ ἔξω τῆς χρείας ἐν ταῖς πόλεσι καὶ κατ' ἀγρόν, διὰ τῆς κοινῆς προσηγορίας ἐδήλωσε σχοινία. Constat nunc Hippocratem cùm ὅπλα dixit rudentes nauticos intellexisse. Eos nanq; qui in vrbibus & in agro habentur, communi appellatione per σχοινία significauit. Quod etiam Homer. testimonio contestatum facit Gal. qui etiam ὀδυσσ. ξ. funem nauticum νεὸς ὅπλον vocat. ὅπλα tamen communiter instrumenta tum bellica, tum nautica dicuntur quemadmodum & Latinis arma cunctarum artium instrumenta vt annotat Seruius, quod ex Eustath. sumpsisse videtur, qui ὅπλα nominati scribit πάσης τέχνης καὶ ἐπιστήμης ὀργανικῆς ἐργαλεῖα, quælibet artis cuiuscunque instrumenta. Pollux quoque lib.1. cap 9 ὅπλα dici ea Xenoph. in Oecon. scribit, τὰ σύμπαντα σκεύη, quæuis instrumenta. De instrumentis nauticis dixit Maro Æneid.5. Colligere arma iubet validisq; incumbere remis, ex armorū bellicorum translatione. Sic de rusticis instrumentis Georgic. li.1. quæ sint duris agrestibus arma. Et lib.1 Æneid. cerealia arma expediunt, de instrumentis quib. cerealia semina comminuuntur & in farinam redigūtur.

Ὀπὸς simpliciter & per se ὁ τοῦ σιλφίου κατ' ἐξοχήν exponitur Gal. apud Hipp. silphij aut laseris succus, quemadmodum & καυλός, eùm tamen communi notione succum aut humorem alicunde expressum indicet. Quæ Gal. explicatio ad lib. de rat. vict. in morb ac. refertur (p.62.26. H 389.33.) vbi σίλφιον ὀπός, καυλὸς ponitur & de lasere intelligitur, eius succo & scapo. Rursus lib 2 de morb. (p.474.15.) καὶ ὀποῦ τρεῖς κυάμους, laseris succi trium fabarum quantitatem. Et (vers.26.) ὀποῦ δύο κυάμους. laseris succi fabas duas. Idem quoque ὀπὸς μηδικὸς dicitur Gal. in fine lib.2. κατὰ τόπ. succus Medicus, Syrenæus, vt & Cyrenaicus. Sæpe vero ab Hipp. ὀπὸς σιλφίου nominatur, vt lib.7. Epidem. (p.1218.G.) & lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.545.7. & 26 & p 547.45.) & lib.2 de Morb. (p.474 5. & p.476.14.) & lib.3. (p.495 14. & 16.) Est vbi ὀπὸς non solùm laseris succum sed & ipsum silphium & laserpitium indicat. Et Gal. ὀποῦ καρπὸν apud Hipp. σιλφίου σπέρμα, silphij semen exponit, quod folium singulariter & Magydaris quibusdam vocatur. Quod videtur referri ad lib.1. περὶ γυναικ. (p.624.57.) vbi καρπὸν ὀποῦ legisse videtur Cornar. cùm tamen exemplaria omnia habeant συκαίου καρπὸν ὀπόν. Ὀπὸς etiam veteribus de fici & caprifici lacteo succo effertur, quo coaguli loco ad lac spissandum vtebantur. Sic lib.4. de Morb. (pag.510.9.) ὀπὸν ad lac cogendum & inspissandum immittit Hipp. Vbi certe ambiguum est an laseris succum & Cyrenaicum intelligat, an vero succum alium quendam lac stringentem & condensantem. Et Empedoclea apud Plut. lib. περὶ φιλαδελφίας ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐγόμφωσε καὶ ἔδησε. Vt sunt densando opportuna coagula lacti. Quod ad Homeri imitationem dictum est. Sic enim scribitur Il. ε (v.902.) ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν ὑγρὸν ἐόν. Vt cùm lac album coagulum cogens congelauit, molle existens. Quod etiam de lacteo fici succo dicitur Dioscor. li.1. cap.184. & 185. & Plinio cap 7. li.23. qui & ὀπὸς vocatur. Et Eustath. in Homeri locum, ὀπὸν exponit τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς lacteum fici succum, & τὴν πυτίαν, coagulum. Neque secus ὀπώδεα ὑγρὰ. fici ea Theoph li.1. hist. plant. cap. 19. Plinio lacteus succus dicitur li.15. cap.28. & quod πολυόπου δένδρου li.4. hist plant cap.1. Plinius li 13. cap.7. ficum multo lacte abundare scribit. Qua forte notione ὀπώδεα οὖρα dicuntur Hipp lib.7. Epid. (p.1216 F.) lacteæ & albicantes vrinæ, quod pituitam multam crudam & vitream præ se ferant. Intelligi quoque etiam videntur vrinæ succum & serum plurimum referentes, velut quæ multam crudam humorum copiam, & frigidi pituitosique humoris multitudinem denotant. ὀπὸς enim τῶν χυμῶν genere censetur, & à Plat. in Tim. plantarum succis annumeratur, quod etiam testatur Gal. lib. 1. de simpl. med. fac. cap.18. Quod igitur eiusmodi vrinæ, quales sunt dilutæ, crudi succi & seri plurimam copiam continerent, ὀπώδεες, veluti succosæ & serosæ accipi possunt.

Ὄπωπα εἶδον exponit Erot. apud Hipp. quod est vidi. Qua dictione vtitur lib. de art. (pag.579.7. H.780.B.) ὅτι ἐγὼ ἐς τὸ ἔμπροσθεν οὐδέπω ὄπωπα. Verùm neque in anteriorem partem vnquam vidi. Sed Erot. codices οἶδα vitiosè legunt. ὄπωπε, ἑώρακε, εἶδε, ἐθεάσατο, exponit Hesych.

Ὀπωπαὶ dicuntur oculorum ossa Hippocrati, lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag.274.3) κεφαλῆς ξὺν ὀπωπῇσιν ὀκτώ. capitis cum oculorum ossibus octo.

Ὀπώρη pars æstatis vltima dicitur, in qua cùm fructus maturescere soleant, pro fructibus ipsis accipitur, interdum verò pro autumno & fructibus autumnalibus. Lib 5. Epid. (pag. 1151.A.) ἐσθίων ὀπώρην, ex pomorum esu. Et rursus ibid. (p. 1155.D.) ὀπώρη γλυκέα, poma dulcia. Rursus lib.7. (p.1250. B.) ὀπώρη fructus autumnales & poma indicat, cùm pomorum nomine mora & nuces Plinius censeat, & Martialis nuces spineas. ὀπώρη μήλων malorum aut pomorum fructus, lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 545.32.) in causis hydropis ex

liene. καὶ ὀπώρην ἐσθίει πολλὴν φάγῃ. & poma multa aut malorum fructus multos ederit. Ac rursus ibidem (546.2.) ἐπὴν δὲ ἡ ὀπώρη ᾖ καὶ φάγῃ ταύτης. cùm verò pomorum tempus aduenerit, eaque comederit. Et (pag. 558.10.) λαμβάνει ἡ νοῦσος ὀπωρινὴ μάλιστα μετοπώρου καὶ ὀπώρης οὔσης. morbus prehendit autumno præcipuè & fructuum tempore. Et rursus ibidem (pag. 555.5.) in caussis quarti stuporis attonitive, quem Typhon vocant. ἐπὴν τις πλησθῇ παντοίης ὀπώρης. cùm quis se fructibus autumnalibus omnis generis expleuerit. Sic enim fructus autumnales molli cortice & foris non lignoso, qui pomorum genere censentur comprehendit. Et rursus ibidem (v.4.) autumni tempus indicat. γίνεται μὲν τὰ πολλὰ ἐν ὀπώρης χαιρῷ. fit hic morbus autumni quidem tempore, vel fructuum & pomorum tempore. Et (v.15.) ὁ δὲ ὑπὸ τὴν ὀπώρην ληφθεὶς τῇ νούσῳ. Qui verò sub autumni tempus morbo correptus est.

Ὀργᾷν est ardenter appetere, & ad aliquid cum impetu ferri, cupiditate aut libidine incendi, turgere. ἐπιθυμεῖν, ὁρμητικῶς ἔχειν, vt exponit Hesych. propterèque de animantibus dicitur, quæ libidine turgent & quodam eius impetu concitantur, seu quæ ardentissimè coitum appetunt, & abstinere nequeunt, ideoque turgere aut tumere dicuntur. Ex qua translatione terra ὀργᾷν dicitur cùm semina appetit aut turget, & gignere ac parere cupit. Quod dixit Virg. Georg. 2. Vere tument terræ & genitalia semina poscunt. Sic Erot. ὀργᾷν τὴν γῆν φησὶ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ καρποῦ dicit, cùm terra turget, & fructus ac germina aut flores producit. Eademque notione tumescunt arborum gemmæ cùm frondes parturiunt. Neque absimili translatione tumere negotia, & tumorem rerum dicit M. Tullius epist. 4. & 5. li. 14. ad Att. de eo rerum statu qui in bellum aut tumultum erumpat, & aliquid perturbationis afferat. Ex Scholio quodam adscribitur, ὀργᾷν, ὁρμητικῶς ἐπιθυμεῖν περὶ συνουσίαν. [illegible] ὀργῇ ἐκβεβλημένος [illegible]. Eodem etiam tropo ὀργᾷν ad humores corporis transfertur, qui inordinatè mouentur, & ab vna in aliam partem impetu feruntur & decurrunt, ideoque medicamento purgante indigent, velut manum porrigente & ad exitum deducente. Quod multis locis scribit Galenus præcipuèque Comm. ad aphor. 21. 22. lib. 1. his verbis: τὸ δὲ ὀργᾷν, ἀπὸ τῶν ὀργώντων ζώων μετενήνεκται ἐπὶ τοὺς χυμούς. [illegible] ὀργᾷν vero quod est ad coitum impetu ferri, ab animantibus in Venerem concitatis ad humores translatum est. Nam quemadmodum ea quæ ferre non possunt quodammodo titillata atque impulsa, & stimulata ab eo sensu assectus impotentia: sic & humores plerumque dum motu rectuntur concitatiore, & ab vna parte ad aliam transiliunt, statim initio morbi non conquiescunt, concitantes & titillantes, nec quiescere sinunt, sed & ipsi mouentur & transfluunt, tantoque motu ægrum infestant [illegible]. Com. ad aphorism. 1. lib. 4. ὀργᾷν, σπαργᾶν καὶ ὁρμᾷν exponit, quod est vrgere, impellere & impetu ferri. μετενήνεκται γὰρ ἀπὸ τῶν ὀργώντων ἐπὶ συνουσίαν ζώων [illegible]. Translatio enim appellatio est ab animantibus ad coitum incitatis. Cùm enim redundantes humores mouentur & per totum corpus feruntur, nondum corporis aliqua parte firmati, tunc ad eos expellendos incitatur natura, atque aliquo qui velut manum porrigat, & hunc humorum motum ad aluum deducat indiget. Et Com. ad aph. 10. lib. 4. [illegible] ὀργᾷν φησὶν ὁ Ἱπποκράτης ἀπὸ τῶν ζώων μετενήνοχε τῶν [illegible] συνουσίᾳ [illegible] ἐπιθυμίας [illegible] σπέρματος ἀπόκρισιν. [illegible] Ἱπποκράτης ὀργᾷν ὀνομάζειν εἴωθεν. Dictum a me etiam antea Hippocratem verbum ὀργᾷν ab animalibus ad Venerem incitatis ad humores transtulisse, cùm ea ardenti quadam cupiditate mouentur ad seminis excretionem. Siquidem ostensum est in libris de semine fœminam quoque in coitu semen excernere. Quando igitur vel toto corpore similis huic animantium concitatæ ad seminis emissionem libidini, fuerit naturæ impetus ad excretionem redundantium humorum, vel si non toto corpore, at certe partibus principalibus, eiusmodi naturæ quæ molesta sunt expellere gestientis motum consueuit Hipp. per verbum ὀργᾷν appellare. Idem etiam Com. in sent. 15. lib. 2. de humor. ei attributo, verbum ὀργᾷν scribit propriè de animantibus dici solere, quæ ad rerum Venerearum vsum impelluntur. Nunc verò ad eos translatum esse morbos, qui properant, celeriterque mouentur: præcipuè autem cùm sensus ægroti hominis ab inordinata humorum spirituumque agitatione quodammodo irritatur. ὀργᾷν autem turgere significare, vrgere & impetu ferri ad excretionem, aut ad exitum festinare, & humoribus attribui ad exitum paratissimis & vrgentibus scribitur à Gal. Com. 2. in lib. 6. Epid. (p. 460.14.) [illegible] ὀργᾷν φασί. Etenim in paratissimis ad excretionem & ad euacuationem properantibus humoribus, tum hic, tum in aliis aphorismis, ὀργᾷν voce vsus esse videtur. Qua significatione interdum propriè vtitur Hipp. vt lib. de fract. (pag. 564.5. H. 769. D.) [illegible] καὶ ὀργᾷν φαίνεται. Pus enim copiosum ex vlcere fluit, & turgere videtur, hoc est, gliscere & ad exitum aut excretionem festinare, vt à parte vitiata expellatur, ἐπείγεσθαι πρὸς τὴν ἔκκρισιν exponit Gal. Dicitur autem de parte vlcerata, cùm vlceris labra non committuntur, sed dehiscunt & dissident, & in affecta parte motionis cuiusdam latentis in interioribus sensus est. Sic lib. περὶ γυναικ. (p. 610.40.) οὐδὲ ὀργᾷ ἔτι ὁρᾶν. hoc est, neque incitatur ad coitum aut eum appetit. Et lib. περὶ φύσ. παιδίου (p. 241.35.) καὶ αἱ θηλαὶ ὀργῶσι, & papillæ turgescunt in lactis significatione, hoc est, foras prodeunt & quodammodo gliscunt aut erumpunt. Rursus Prorrh. 2. (pag. 97. A.) [illegible] si eo sponte ferri contingat, hoc est, si forte ad sanguinis profusionem irritentur aut cieantur, moueantur aut gliscant. Qua notione ὀργῶν αἷμα (ib. B.) dicitur, sanguis gliscens & erumpens, aut ad profusionem concitatus (etsi omnes codices ὀργῶντος pro αἵματος vitiosè legunt. Sic ὀργῶν σῶμα dicitur plethora laborans corpus humoribus turgidum & feruens. Eaque significatione tubercula ὀργᾷν dicuntur Gal. Com. 2. in lib. 6. Epid. (pag. 466.41.) quæ in acutum tendunt & humoris acrimonia ad eruptionem irritantur. [illegible] Iam verò de tuberculis audiuistis, quod quæ in acutum fastigiantur & quasi turgent, à calidis humoribus ortum habent, contraria verò à frigidis. Eas autem turgere, ex pruritu & dolore dignoscere licet. At verò figuratam eam dictionem plerumque vsurpat Hipp. vt lib. περὶ χυμῶν (p. 48.37.) & aph. 22 li. 1. & aph. 1. & 10. li. 4. & li. 1. περὶ γυναικ. (p. 605.27.)

Ὀργάσαι Gal. in Exeg. apud Hipp. ἀναμῖξαι, συγκεράσαι, hoc est, permiscere, contemperare aut subigere exponit, nimirum aph. 6 sect. 2. lib. 6. Epid. subindicans, vbi ὀργάσαι passim legitur. cui certe eandem expositionem adhibet, etsi in Comment. ὀργᾷν plerùmque legere contendit, vbi tamen eam lectionem minus affectatam & ab Hipp. loquendi consuetudine remotam profitetur. Quam certe amplexus mihi videtur Erot. cùm ὀργάσαι, τὸ ὁρμὴν ἔχειν πρός τι, exponit, hoc est, ad aliquid impelli aut incitari. Et ὀργάσαι [illegible] quod est ad consistentiam humida cogere & ad excretionem præparare. Quæ certe expositio optimè huic Hipp. loco conuenit, & cum ea quam ὀργᾷν & ὀργάσαι aut ὀργάζειν antea tribuimus ex Hesych. in dictione Ἀνοργάσαι. Animaduertendum tamen est Erot. exemplaria nonnulla ὀργάσαι pro ὀργάσαι scribere, eaque propius ad ὀργάσαι accedere.

Ὀργασμὸς etiam (velut ἀπὸ τοῦ ὀργάζειν quod μαλάξαι exponit Gal. [illegible] & φυρᾶσαι Hesych.) legitur apud Hipp. libro περὶ χυμῶν (pag. 47. 39.) & præparationem significat aut emollitionem, subactionem & permixtionem. Videturque inter ea annumerari quæ medico sunt curanda, & eorum quæ vacuari debent præparationem quandam & subactionem subindicare. Concitationem dixit Cornar. ab ὀργᾷν. Vbi annotatur ex quodam Scholio manu scripto in exemplaribus Regiis manu scriptis Hippoc. ὀργασμὸς, μαλαγμός. [illegible] ὀργάσαι τὰ ὑγρὰ [illegible]. Quæ certè optimè quadrant cum his quæ antea scripsimus in dictione ἀνοργάστου. At verò Comment. Gal. attributi ὀργασμὸν ab ὀργᾷν deducunt, quod de humoribus ad excretionem paratissimis & ad eu-

euacuationem properantibus dici scribitur. Quam expositionem illic secutus est Cornar.

Ὄργια, μυστήρια exponit apud Hipp. Erot. sacra, mysteria. Vtranque tamen vocem reperio apud Hipp. ἐν τῷ πρεσβευτικῷ in Epist. (pag. 1295.39.) μυήσαντες τὰ δήμητρος καὶ κόρης μυστήρια καὶ ὄργια, καὶ τὸν πατέρα καὶ ἐμὲ δημοσίῃ. publicè patrem meque Cereris & Proserpinæ mysteriis ac sacris initiantes. Rursus ἐπιστήμης ὄργια, scientiæ sacra dicuntur ἐν νόμῳ (p.2.38.) πρὶν ἢ τελεσθῶσιν ὀργίοισιν ἐπιστήμης, priùs quam scientiæ sacris initientur.

Ὀργίλοι iracundi, iidem qui ὀξύθυμοι antea dicti sunt, suntque præcipitis iræ & acerbæ, qui nullo negotio nulloque habito rei discrimine in acerbam iracundiam feruntur, & implacabiliter commouentur, ob rationis imbecillitatem. Quale quid mulieribus contingit & rationis impotentibus, qui leui ex offensione eaasperantur. Gallicè imitata aliquantulum Græcæ vocis significatione ὀξύθυμοι dicuntur [*qui s'aigrissent & se piequent aisement*] Ea verò notione ὀργίλοι sumuntur, li. 1. Epid. (p.372.21. H.955.E.) in frigidarum naturarum recensione. Vbi ὀξύθυμοι videtur leg. Gal. Alioqui eos qui in vehementem ferocientis animi impetum & excandescentiam proni sunt significant, quæ est calidioris cordis nota, vt satis indicauimus Com. nostris in li.2.Epid.

Ὀρεινοπονίη, montanna labor, vnde ὀρεινοπόνοι dicuntur qui ex montibus ligna, lapides & id genus alia grauia in vrbes conuehunt, quasi montea pulsantea aut fodientes. Ea dictione vtitur Hipp. aph. 15. sect.3. li.6. Epid. Vbi scribit Gal. ὀρεινοπόνους ὀνομάζουσιν οἱ ἕλληνες τοὺς ὁπωσοῦν ἐκ τῶν ὀρῶν εἰς τὴν πόλιν κατακομίζοντας, εἴτε ξύλα, καὶ λίθους, ἢ τι τοιοῦτον. ὀρεινοπόνους Græci nominant quodlibet ex montibus in vrbem deferentes, vt ligna, lapides, & alia id genus.

Ὀρθόκωλον σχῆμα est dearticulationum rigida figura, cùm ob durum tumorem catendentibus musculis obduratis, inflectentes non cedunt. Ὀρθόκωλον alij vocant, sicque scribitur apud Gal. Comment.3. in lib. de art. (pag.636. vers.21.) cùm meliùs ὀρθόκωλον scribatur, quod dicitur quando articulus perpetuò intenditur nec inflecti potest. Sic enim ὀρθόκωλον medicis dici scribit Gal. cùm aliquod membrum ita catenditur vt inflecti nequeat.

Ὀρθόπνοια est erectæ ceruicis spiratio, quòd qui ea spirandi difficultate laborant erecti spirare cogantur. Sic enim Celsus cap.4.lib.4. ὀρθόπνοιαν dici scribit spirandi difficultatem, cùm non nisi recta ceruice spiritus trahitur. Est enim tam vehemens spirandi difficultas, vt qui ea affecti sint, decumbere suffocationis metu nequeant, ideoque erecta ceruice & thorace spirare cogantur. Huius causa est pulmonis eiusque vasorum angustia, aut ea aliqua inflammatione, aut aliquo humore in pulmonis cauis contento spiritum occludens. Gal. Comment.2 in Prorrhet (pag.195. vers.6.) ὀνομάζουσι δὲ καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ὀρθόπνοιαν εἶδός τι τῆς δυσπνοίας [illegible], ἐν ᾧ πνίγονται κατακείμενοι, καὶ μᾶλλον ἐξαρκοῦσιν ὀρθὸν ἔχοντες τὸν θώρακα κατὰ μηδενὸς ὑπερηρεισμένον μετάφρενον. [illegible] γὰρ εἰς τὸν πνεύμονα τῆς τραχείας ἀρτηρίας τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ λάρυγγος ἐχούσης, ὅταν μὲν ἀνατείνωμεν ὀρθὸν τὸν θώρακα, σὺν τῷ τραχήλῳ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν ἐξευρύνεσθαι συμβαίνει, καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς διασχίσεις ἁπάσας τὰς εἰς τὸν πνεύμονα κατασχιζομένας [illegible] καὶ τὴν ἔνδον αὐτοῦ χώραν αὐξάνεσθαι. διὰ τοῦτο μὲν οὖν κατὰ τὰς περιπνευμονίας ὀρθόπνοια γίνεται κἀν τοῖς [illegible] ἀσθματικοῖς [illegible]. δι' αὐτὸ δὲ τοῦτο κατὰ τὰς χαλεπωτάτας κυνάγχας, ἐν ᾗ φλεγμαίνοντες οἱ τοῦ λάρυγγος ἔνδον μύες, ἀποφράττουσι τὴν ὁδὸν τῆς ἀναπνοῆς. [illegible] γὰρ καὶ τοῦτο τὸ πάθημα κατακειμένων αὐξανομένης τῆς στενοχωρίας. Ὀρθόπνοιαν autem vocat ipse, tum cæteri omnes, id difficulter spirandi genus, in quo decumbentes suffocantur, vixque erecto thorace sufficiunt, dorso nulli rei innixo. Arteria enim aspera à summo gutturis initium habente in pulmonem diuisa, cùm thoracem quidem rectum catendimus, arteriam asperam cum collo dilatari contingit, omnesque eius propagines, quæ ex ea in pulmonem diuiduntur, atque interim et regionem internam augeri. Ob eam igitur causam ὀρθόπνοια in pulmonis inflammatione & in asthmaticis dictis affectibus oritur. Eamque etiam ob causam & in grauissima anginα, in qua interni laryngis musculi inflammatione affecti viam respirationis intercludunt. Hic enim affectus decumbentibus intenditur, incrementum accipiente angustia. Rursus Com.4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.93.28. H.596.42.) ὀρθόπνοιαν ξηρὴν Hipp. exponens, idem scribit. ξηρὰν δὲ ὀρθόπνοιαν εἴρηκεν, τὴν χωρὶς πτυσμάτων, ἢ οὐχὶ βήξαντα, ἰσχυρὰν οὕτω δύσπνοιαν, ὡς μὴ φέρειν τὴν κατάκλισιν, ἀλλὰ πνίγεσθαι [illegible] ὁμαλῶς, ὡς ἂν συνεχοῦς γίγνεσθαι [illegible] τὸν πνεύμονα κοιλιῶν τοῦ πνεύματος, αἳ πρὸς τοῦτο πάσχουσι κατακειμένων μὲν μᾶλλον, ὀρθῶν δ' ἧττον, ἀνατεινομένων γὰρ ὁμαλῶς πάντων ὀρθῶς τῶν κατὰ τὸν θώρακα, διὸ καὶ καλεῖται ὀρθόπνοια. προσηκόντως δ' αὐτῆς ἐούσης μὲν ἀπὸ φλεγμονῆς τοῦ σπλάγχνου, καθάπερ ἐν περιπνευμονίαις, ἐούσης δὲ τῶν ἀρτηριῶν πεπληρωμένων, φλεβοτομίας δεῖσθαι φησὶ τοὺς ὀρθόπνοιαν πάσχοντας, μὴ τοῖς ὁ ἄθροισμα. Siccam autem ὀρθόπνοιαν, hoc est, erectæ ceruicis spirationem dixit, eam spirandi difficultatem sine sputis aut absque tussi, adeò vehementem vt decubitum æger ferre non possit, verùm suffocari videatur. Quam fieri didicisti ob angustiam earum capacitatum quæ in pulmones spiritum deferunt, quæ quidem id patiuntur decumbentibus ægris magis, minus verò stantibus, nimirum rectè residentibus omnibus thoracis partibus, ideoque ὀρθόπνοια vocatur. Quæ cùm fiat interdum quidem ob visceris inflammationem, vt in peripneumonia, interdum verò oppletis arteriis, sanguinis missione eos indigere dicit qui orthopnœa affecti sunt, quibus quidem minimè collectam fuerit. Eiusmodi autem erectæ ceruicis spirationis typus eleganter describitur ab Hipp. lib.7. Epid. (p.1111.C.) his verbis: ὀρθόπνοια δὲ καὶ ἄσθμα τούτων, καὶ πνίγμα ὥστε ἔτι ἀπὸ τοῦ πνεύματος, ὥστε [illegible] καὶ κλίνην κατακεῖσθαι δὲ οὐχ οἷόν τε ἦν, ἀλλ' εἴ ποτε καὶ ὕπνος λάβοι ἡμέρης, καθήμενον ἦν. Erectæ ceruicis spiratio eiusmodique anhelatio erat, interdumque à spiritu strangulabatur, adeò vt perpetuò in lecto desidere cogeretur, neque decumbere posset, sed si qua somni incideret opinio, eum desidendo caperet. De orthopnœa multa alia habes in dictione ἄσθμα.

Ὀρθοπρίονι, τῇ χοινικίδι exponit Gal. in Exeg apud Hipp. modiolo aut terebello cauo. Est enim χοινικὶς Græcis, χοινίκιον Celso, modiolus aut terebra caua, qua in secandis caluariæ ossibus vtebantur antiqui, eademque ὀρθοπρίων nominatur. Ac nescio an Gal. apud Hipp. lib. de cap. vuln. (pag.912.G.) ὀρθοπρίονι legerit, vbi tamen passim scribitur: ἔστι δὲ κίνδυνος κῆδος [illegible] τὴν μήνιγγα ἀφαιρέειν ὑπὸ τῆς μήνιγγα [illegible], τὸ ὀστέον, πρίσας ἐν τῷ ἔργῳ τῷ πρίονι τὴν μήνιγγα. Aliud quoque periculum subest, si os ad membranam sectum protinus auferas, ne in ipso opere terebra membranam vulneret. Est & alterum terebræ rectæ & acutæ genus, quod [illegible] aut τρύπανον dicitur, & τρύπανον [illegible].

Ὀρθοστάδην aduerbium est apud Hipp. quod in erectum stando significat, aut eorum more qui erecti stant, & de leuiter ægrotantibus dicitur, qui erecti & obambulantes placidè morbum circumferunt, necdum decumbere coguntur, velut grauibus morbis afflicti, ea quo decubitus morbi initium circumscribendum esse monet Gal. cap.6. li.1. περὶ κρίσεων. Est autem dictio Hipp. & valde popularis quam sic explicat Gal. Com.2. in li 1. Epid. (p.352.35. H.938.E.) μετεξέτεροι δ' ἦσαν οὕτως, ἐπὶ τὸ πολὺ [illegible]. οὕτω καὶ ὀρθοστάδην ἀεὶ [illegible] τοὺς ἀνθρώπους, ὅπερ ἐστὶ φέρειν αὐτοὺς ἀλύπως, περιερχομένους, καὶ πράττοντας τὰ συνήθη, καὶ μὴ καταναγκαζομένους κλινήρεις γενέσθαι, καθάπερ ἐν τοῖς σφοδροτέροις νοσήμασι. Verùmautem optimo moderatissima erant tubercula, ob eas quas diximus causas, adeò vt erecti & stantes homines ab iis asl gererentur, hoc est, ea ferrent sine molestia obambulantes & consueta munia obeuntes, neque decumbere cogerentur, velut in vehementibus morbis. Sic rursus ibid. Gal. (pag. 353.25) vbi [illegible] exponit, [illegible] τὰ συμπτώματα τοῖς πλείστοις τῶν καμνόντων [illegible] τουτέστιν ὀρθοστάδην, οὐδ' ὀρθοστάδην ἀλλὰ [illegible] αὐτῶν [illegible]. Hæc itaque symptomata plurimis ægris laboriosè contigisse, hoc est, implacidè, ita vt nec recti & obambulantes facile sustinerent, sed ea eas plurimi decumberent. ὀρθοστάδην ἄπυροι, qui erecti & stantes à febribus vacant. li.1. Epid. (p.352.14. H.938.E) (& p.360.26. H.943.F.) Et οἱ ὀρθοστάδην τοῖς κατακειμένοισι opponuntur ibid. (p.361.55. H.944.G.) hoc est, erecti & obambulantes decumbentibus, velut ibid. (p.365.5. H.948.A.) τοὺς ὀρθοστάδην, τοῖς ἐπὶ τῆς κοιτῶνος, opponere quibusdam videtur. Et li.3. Epid. in st. pest. (p.418.41. H.1089 C.) [illegible] ὀρθοστάδην. Ex his pauci ex hydrope recti & obambulantes moriebantur. Rursus ibidem (v.49. H.ib.D.) πολλοὶ μὲν κατεκλίθησαν, οἱ δ' αὖτ' ὀρθοστάδην ὑπεφέρον, multi quidē decubuerunt, partim verò erecti & stantes perferebāt. Est & ὀρθοστάδην [illegible] erectum & stantem obambulare & circumire. qua locutione vtitur Hipp ægr. 9. li.1. Epi & Aret. c.9 li.1. περὶ παθῶν καὶ αἰτιῶν ὀξέων. Hinc ὀρθοστατεῖν dicitur rectum stare & se erigere Lib.2. Epid. (p.10 7. D.) καὶ ὀρθοστατεῖν οὐκ ἠδύναντο, erigere se ij haudquaquam poterant.

Ὅρος, terminus, finis dicitur, & apud Hipp ὅρος τῆς [illegible], hoc est, confinium exponit Erot. Eam autem vsurpat dict. in 6 aph. 17. sect 6. li.6. Epid. τὰ [illegible] ὅρος [illegible]. considerandæ veniunt irritantes fluxiones, ea quibus in vocem stridulam ex faucium asperitate desinant. hoc est, quæ faucium asperitate & voce stridula circūscri[illegible] enim

πνεῦμα aut aliud quid tale subaudiri posse videtur, fluxiones namque in fauces, stridulus & creperus sonus circumscribit ac definit. Rursus ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον (pag.687 48. H.744.G.) ὅρος τῆς μάλιστα τῆς συμπιέσιος. maximæ compressionis contactus terminus statuitur. Lib. etiam de art. (pag.650.14.H.831.H.) τὰ δὲ ὀστέα βραδέως ἀφίσταται, ᾗ ἂν τὰ ὅρια τῆς μελασμοῦ γένηται. Ossa autem tardè abscedunt, qua parte denigrationis termini extiterint. Et rursus ibidem (vers.17.H.ib.) χρὴ δὲ ὅλα τὰ κάτωθεν τοῦ σώματος τῶν ὅρων τοῦ μελασμοῦ ὄν. Oportet autem corporis partes infra terminos denigrationis sitas.

Ὅροι sunt definitiones & artis præcepta, sententiis & aphorismis comprehensa, ad vsum necessaria, ἐν παραγγελίαις (pag. 28.23.

Ὁρμὴ, motus, conatus & appetitio vertitur à M.Tullio lib. de Nat. deorum, aut animi appetitio à qua impellimur ad aliquid agendum. Est etiam naturalis appetitio qua ad id quod visum est mouemur. καθ' ὁρμὴν, κατὰ προαίρεσιν, ὃ βούλονται, hoc est ex arbitrio & voluntate, exponit Gal. Com.2. in Progn. (p 136.30.)

τὰ Ὁρμῶντα ἢ ἐνορμῶντα σώματα dicuntur Hipp. quæ cum impetu in nobis mouentur, & impetum faciunt, aph. 19. li.6. Epidem. sect.8. Quibus tertia in nobis spirituum substantia significatur, ex qua corpus nostrum constituitur. Hac autem appellatione spirituum in nobis impetus & motus, eorumque vis ac naturæ tenuitas exprimitur, qua celerrimè quaquauersum feruntur, in omniaque quantumuis densa & crassa repente se insinuant. Quod etiam his verbis innuere videtur Gal. libro περὶ ῥίγους (p.366.26.) ἐνορμῶντα δὲ τὰ πνεύματα. πάντῃ γὰρ διεξέρχεται τοῦ σώματος ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, ῥᾳδίως τε καὶ ἀκωλύτως. Quæ verò impetum faciunt, sunt spiritus, quaquauersum enim temporis momento facilè & citra impedimentum corpus peruadunt. Quidam etiam non temere, istam appellationem, ad vim potiùs & vehementiam aut incursionem quàm naturæ tenuitatem referunt.

Ὀρνιθίαι, Ornithiæ venti quasi auiarij, qui verno tempore spirant, & aquilonij sunt toto genere, vt scribitur libello de Mundo: οἱ δὲ ὀρνιθίαι καλούμενοι, ἐαρινοί τινες ὄντες ἄνεμοι, βορέαι εἰσὶ τῷ γένει. Ornithiæ quasi auiarij, venti quidam dicti sunt, ex Aquilonio genere, verno tempore inualescentes. Plinius lib.2. cap.47. fauoniis annumerat, nomenque sortiri scribit ab hirundinis viso & auium aduentu. Etesias aliquando Ornithias dici idem etiam contendit. Aristoph. schol. Acharn. Ornithiam ventum dici scribit, quod aues ad terram sternat & deiiciat suo frigore. Meminit Hipp. lib 7.Epid. (p.1236.B.) vbi ventum frigidum esse testatur. οἱ ὀρνιθίαι ἔπνευσαν πολλοὶ καὶ ψυχροί. Ornithiæ autem multi & frigidi spirarunt. Interpretes tamen ὄρθιαι legerunt.

Ὀρόβιον pro erui farina sumi videtur apud Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.576.4.) & lib.1. περὶ γυναικ. (p.632.49.) vt sit ὀρόβιον ἄλευρον. Cornar. eruum decoctum vertit.

Ὀροβοειδέες ὑποστάσιες, orobi similia sedimenta in vrinis, quæ hepatis colliquationem indicant, vt scribit Gal. Comm 5. in lib. 6. Epid. (p.514.16.) aut sanguinem crassum in renibus aut hepate exassatum. Com. ad aph 76. lib.4. Quod certe ex febre præsente & cruditate aut concoctione discernitur, vt scribit author libelli de vrinis cap.26.

Ὀρεινοειδέος pro ἐλαιοειδέος scriptum esse apud Hipp. testatur Gal. in Exeg & à Dioscor. ὀρεινοειδέα appellari τὴν ἐν ὄρεσι γινομένην, eam quæ in montibus nascatur. Sumpta est lectio ex lib.1. περὶ γυναικ. (p.626.4) vt supra ostendimus.

Ὀρούω, irruo, impetum facio, impetu feror, irrumpo, ὁρμῶ, & ab ὄρω deriuatur. ὀρούσῃ ὁρμήσῃ exponit Hesych. & ὀρούσαι ὁρμῶσαι, melius tamen ὁρμῶσαι, vt sit irruere & impetu ferri. Hanc dictionem vsurpat Hipp. lib.1. περὶ γυναικ. (p.607.21.) τὰ ἐπιφαινόμενα πρῶτα ὀρούσῃ ἄνω, de virgine cui menses primùm comparentes sursum impetum fecerint, aut per superiora proruperint. ὀρούσῃ ὁρμήσῃ exponit Gal. in Exeg. nimirum hoc subindicato loco. etsi ὀρούσῃ & ὁρμήσῃ leg. exempl. publicata.

Ὀῤῥὸς πίσσης, serum picis dicitur lib. de vlcer. (p.877.A.) ὀῤῥὸς πίσσης, τὸ ὑγρὸν τὸ τῆς πίσσης exponit Erot. apud Hipp. eo nimirum subindicato loco. Intelligitur autem humidum illud picis serosum, aut picis liquidæ tectementum quod supernatat, velut serum lactis. Dum enim pix coquitur, expansa supra cortinam vellera eius halitu madescunt, quæ deinde in vas exprimuntur. Id πισσέλαιον dicitur Dioscor. cap.79. li.1. Gal. verò πισσάνθος, picis flos. Hic enim li.1. κατὰ γέν. (pag.162.28.) quod pici liquidæ supernatat & incumbit πισσάνθος, picis florem dici scribit, quod tenuium magis quàm pix est partium, tum compage, tum etiam facultate. πισσέλαιον autem mixturam quandam ex oleo & pice liquida vocat, qua vtebatur ad pilorum radices. Rursus quoque πίσσης ὑγρῆς ὀῤῥὸς dicitur ibidem Gal. (pag.165.46.) qui & lib.3. (pag.195.21.) ex Apollonio πίσσης ὀῤῥὸν ad aures purulentas infundit. Idem etiam lib.2. de simpl. med. fac. cap.25. πισσάνθος esse scribit, quod oleosum in pice liquida supernè fluit, idque verè picis florem dici. At Scribon. Larg. cap.40. ad aurium dolorem picis florem adhibet, & πισσέλαιον dici testatur, idque esse vult quod excipitur dum pix coquitur, lana superposita eius vapori. Adeò vt picis flos idem quod picis serum esse videatur, quod etiam ὀῤῥοπίσσαν dicitur, quoque Paulus ad vteros conclusos vtitur cap. 74. lib.3. Huius etiam meminit Aët. lib.6. cap.69. Addit porro Erot. ὀῤῥὸν dici Hipp. lib.1. περὶ γυναικ. & lib περὶ παθῶν, lactis serum quod superstat his quæ in caseum coguntur. Quibus nimirum verbis subnotatur locus lib.1. περὶ γυναικ. (pag. 601.54. & 613.51.) & lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 38. 35. H.383.41.) Qua significatione etiam ὀῤῥὸς accipitur Hipp. lib.4. de Morb. (pag 508.48. & pag.510.12.) Est & ὀῤῥὸς Hesych. τὸ ὑδατῶδες καὶ ἀφιστάμενον τοῦ γάλακτος.

Ὀῤῥωδέειν est metuere, formidare, & ὀῤῥωδεῖν, ἀγωνιᾷν, φοβεῖσθαι, exponit Erot. apud Hipp. Sic ὀῤῥωδεῖ, φοβεῖται, δειλιᾷ, exponitur Hesych. & ὀῤῥωδοῦντες φοβούμενοι. Est autem ὀῤῥωδεῖν verbum Homer. quod ἰλλαίνεσθαι exponit Eustath. indeque deductum etymon existimat, quòd bruta animantia in metu caudam subter femora contrahant. οἱ γὰρ ἰλλαινόμενοι κύνες, ὑποστέλλουσι τὸ κατ' ὄῤῥον. καὶ τὰ ἄλογα δὲ ὑποστέλλουσι τὴν οὐρὰν ὅτε ἰλλαίνονται. ἐκ τοῦ προσκολλᾶσθαι αὐτοὺς τὸν ὀῤῥὸν, τὸ τὸν ὄῤῥον ἰδίειν, ὃν οὐραῖον οἱ ἰδιῶται φασίν. Quam notationem etiam sequutus est Hesychius cùm scribit: οἱ γὰρ δεδοικότες ἱδροῦσι τὸν ὄῤῥον, ὅ ἐστι ἱδροῦσι, ὅ ἐστι σημεῖον τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχιν. Qui enim metuunt, inscirca inter fœmineum aut os sacrum loca sudant. Et Aristoph. Scholiastes ὀῤῥωδεῖν εἰλλαινόμενον exponit, ἀπὸ τοῦ τὸν ὄῤῥον ὑφάλλειν ἰδίειν. Est autem ὄῤῥος vt scribit Gal. in Exeg. τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τὸ πέρας, ὅπερ καὶ ὀῤῥοπύγιον καλεῖται, hoc est, ossis sacri extremum, quod etiam ὀῤῥοπύγιον appellatur, & est vltima spinæ pars qua vertebræ desinunt, in auibus manifestior, ex quo cauda enascitur. τὸ ἔσχατον τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχιν exponit Hesych. & τὴν οὐρὰν Eustath. οὐραῖον Gal. vt statim docebimus. Est & ὄῤῥος Polluci lib.2. linea quædam velut sutura, subter colem, medium scrotum intersecans, per πυγὴν ad anum vsque tendens, quæ τράμις & ἀνδρὼν nominatur. Ὄῤῥος etiam exponitur Hesych. ὁ τράμις, οὐχ ὥς τινες τὸ ἰσχίον. Rufus Ephes. ἐν τῷ περὶ ἀνθρώπου μορίων, ὄῤῥον appellari scribit, lineam inter pudenda medium, quæ & τράμις vocatur. Ὀῤῥωδέειν autem vsurpatur Hipp. lib. de fract. (pag 563.57. H. 769. C.) οὐ χρὴ ὀῤῥωδέειν τὸν τρόπον τῆς ἰητρείης, curationis modum formidare non oportet. Et lib.1. περὶ γυναικ. (pag 600.40.) ὀῤῥωδέειν χρὴ τὸ ἔμβρυον ἀμβλῶσαι ῥαγέντων τῶν ὑμένων, metuendum ne ruptis membranis fœtum abortione excutiat. Rursus Prorrhet. 2. (pag 97. B.) μὴ ὀῤῥωδέειν, neque formidare. Et lib. 1. περὶ γυναικ. (pag.618. 41.) καὶ ὀῤῥωδέειν ὅπως μὴ ψαύσῃς τῆς ὑστέρης. ita vt caueas ne vterum attingas. Lib. de fract. (pag.555.4. H.764.C.) ἢ τινα ἕλκωσιν ὀῤῥωδέων, aut exulcerationem aliquam metuens. Ὀῤῥωδίων Gal. in Exeg. exponit τῶν ἄχρι τοῦ ὀῤῥοῦ ἐκτεινομένων, hoc est ad extremum vsque ossis sacri extentorum. Quibus verbis subindicare mihi videtur locum lib. de rat. vict. in morb. ac. (pagina 108. 27. H. 403. a.) vbi tamen scribitur, σπωμένων καὶ ξηραινομένων τῶν τενόντων τῶν οὐραίων. hoc est, vellicatis & resiccatis iis qui ad ossis sacri extremum pertinent tendonibus, quasi caudalibus tendonibus. Sic enim ibi exponit Galen. τοὺς ἄχρι τοῦ οὐραίου καλέσας οὕτως. ὀνομάζουσι δὲ οὐραῖον τὸ πέρας τοῦ ὀστέου, vbi extremum spinæ & ossis sacri intelligas, quod ὄῤῥος & οὐροπύγιον aut ὀῤῥοπύγιον & οὐρὰ in animalibus dicitur. Sic enim ὄῤῥον exponit Aristor. Schol. in Pluto τὸ ἔσχατον τῆς πυγῆς ὀστοῦν, ἐξ οὗ ἡ οὐρὰ τῶν ζώων φύεται.

Ὀρφνῶδες tenebricosum, obscurum, nigrum & atrum significat apud Hippocrat. in Progn. (pagina 161. 41. H. 45. 55.) ἢ καὶ ὀρφνῶδές τι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν φαίνηται. aut tenebricosum quiddam ob oculos obuersari. Vbi Galen. τὸ μέλαν exponit, & nigrum quendam ac fuliginosum vaporem ex bile flaua exassata in cerebrum sublatum intelligit. Erot. verò ὀρφνῶδες apud Hippoc. σκοτεινὸν exponit, tenebricosum. ὄρφνη γὰρ λέγεται ὁ σκότος, ὄρφνη dicuntur tenebræ. Hesych. quoque ὄρφναι, ὄρφνη, σκοτία, νὺξ μέλαινα, tenebræ, nox atra & nigra. & ὀρφνόν, μέλαν, σκοτεινόν. Hinc ὀρφναίη, σκοτεινή, μέλαινα, vt apud Homer. Il. κ. νύκτα δι' ὀρφναίην, per obscuram noctem. Repetitur etiam hæc dictio in Progn. (p.162. 45. H.46.17.) αὐτὸ δὲ τὸ ὀρφνῶδες τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν φαίνεσθαι. pro eo quod nigra quædam ante oculos obuersantur. Vbi etiam Gal. δοκοῦντα ὀρφνώδη dicuntur visa obscura & nigra,

vt &

vt & χολὴ ὀρφνώδης, bilis atra & nigra, Comm. 4. in li. 6. Epid. (p. 492. 48.) καὶ γὰρ ἰώδης ὁμοῦ χολὴ, καὶ ἐρυθρὰ, καὶ μέλαινα, καὶ ὀρφνώδης. Etenim æruginosa bilis vomitione reiicitur, & subrubra, & nigra, & atra.

Ὄρχις testis aut testiculus, corpus est glandulosum, molle, album & teres, generationis principium. In testem quandoque apud Hipp. iudicatione humor deponitur, velut in febre ardente lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 91. 26. H. 396. 33.) καὶ ὄρχις ἐν τοῖς καυσώδεσι κρίσιμον. testis intensus iudicationem præ se fert. Et in diuturna tussi testium tumor solutionem indicat. Sic enim accipiendum esse diximus quod scribitur li. 2. Epid. (p. 999. F.) οὐδὲ βῆχες χρόνιαι, ἢν ὄρχιος οἰδήσαντος παύονται, vt nec si diuturnæ tusses, vbi testis intumuerit, desinunt aut cessant. & ὄρχις οἰδήσας ἀπὸ βηχέων, testis ex tussi intumescens. Vbi thoracis & partium spiritalium cum genitalibus communionem ac consensionem multis Hipp. exemplis confirmauimus. Ὄρχεις καὶ αἰδοῖα συνεσπασμένα, in vehementibus doloribus & mortis significatione, testium & genitalis conuulsio, in Progn. (p. 137. 9. H. 39. 45.) & Coac. (pag. 196. F.) Et ὀρχίων ἐπάρματα, testium tumores in nimia vomitionis contentione, ibidem (p. 209. C.) Ὄρχεα Galen. in Exeg. apud Hipp. ὄσχεος, hoc est, scrotum exponit. Verùm ὄσχεα pro ὄρχεα legendum existimo, eumque subindicari locum quem in dictione ὄσχεον subindicabo. In quibusdam etiam exemplaribus ὄρχεον scribitur.

Ὀρχομένιον vsurpatur Hipp. lib. de vlcer. (pag. 879 F.) Incertum verò est an adarce aut adarcion intelligatur, quod plurimum inter arundineta lacus Orchomenij innascitur, an verò calami cortex vstus accipiatur, qui etiam tenuium est admodum partium, valdeq; deterget, exiccat & digerit, ideoq; ad alopecias est efficax. Orchomenij lini meminit Pl. li. 19. cap. 1.

Ὄσπρια legumina dicuntur, itaq; vocari scribit Gal. li. 1. περὶ τροφῶν δυνάμεως (p. 314. 14.) ὅσα τῶν Δημητρίων σπερμάτων οὐκ ἐξ αὐτῶν ἄρτος γίνεται, κυάμους, πισοὺς, ἐρεβίνθους, φακοὺς, θέρμους, ὄρυζαν, ὀρόβους, λαθύρους, ὦχρους, φασήλους, τῆλιν, φακόν, cerealia ea semina ex quibus panis non fit, fabas, pisa, cicera, lentes, lupinos, oryzam, eruum, cicerculas, aracos, eruiliam, phaselos, fœnumgræcum, lentem, reliquaq; id genus. Quorum in numero fabas primo loco collocat Gal. quæ per excellentiã ὄσπρια dicuntur Clem. Alex. Stromatum li. 3. quòd sic appellari veterib. in vsu fuerit. Quin & Athe. versus li. 9. ἐδόκει μετ' ἰχθῦς, ὄσπρεον δὲ μετὰ κρέας, de faba intelligi debet, quã viridẽ his quoq; temporib. homines post carnes loco bellariorũ esitãt, quãq; etiamnũ hodie vulgo Græcorũ ὄσπρειον passim vocari scribit doctiss. Mercurialis cap. 5. li. 4. variarum lectionũ. ὄσπρια δὲ πάντα φυσώδεα, καὶ ὠμὰ καὶ ἑφθὰ, καὶ πεφρυγμένα. Legumina omnia flatulenta sunt tũ cruda, tũ cocta & tosta, vt scribit Hip. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 110. 43. H. 404 29.) Eaq; omnia ventrem implere ægreq; concoqui tum cruda tum cocta scribit Gal.

Ὀστεοκόπος lassitudinis differentia est, in qua ommiũ partes quæ in alto corpore sunt positæ, vt musculi circa ossa positi, & tendones ossibus adhærentes, neruiq; in musculorum capita inserti, ex nimio motu contusionis & phlegmones sensum habẽt. Exercitatione enim nimia huiusmodi partes excalfactæ, quippiam ex circũfusis sibi excrementis in imũ corpus attraxere, vnde ex penitiore sensu intimarum partiũ, quodq; circa ossa affectio hæreat, ὀστεοκόπος lassitudinis inflammationis sensum habentis species nominatur, vt scribit Gal. li. 3. salub. (p. 249. 2.) quasi ossium dolor aut lassitudo. Qualem affectionem in febre ardente ascribit Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 88. 20 H. 396. 9.) καὶ πυρετὸς πολὺς ἴσχει, καὶ τὸ σῶμα ὥσπερ ὑπὸ ὀστεοκόπου ἐχόμενον, κοπιᾷ καὶ ἀλγεῖ. & febris multa detinet, corpusq; velut ossium lassitudine occupatum, delassatur & dolet.

Ὀστέον, os, pars est corporis maximè terrestris, ideoque durissima & siccissima & frigida. Quanquam, ossa esse calida ex Empedocle velit Albertus Magnus lib. 3. de Animal. Ossa autem sunt corporis fulcra, & partes alias omnes tanquam fundamenta sustinent. De iis libellus est apud Hipp. περὶ ὀστέων φύσιος inscriptus, parum integer, in quo etiam adscribuntur quædam, quæ Mochl. assumunt, de ossium natura. Ossium multæ sunt affectiones apud Hipp. Est ὀστέον ἀποκοπὲν & ὀστέα διαστάντα, vt antea scripsimus in dictione διάστασις. Sic ὀστέον διεστεὸς dicitur os disiunctum, disparatum, de caluariæ osse in cerebri inflammatione, cùm à membranis quibus colligatur, præcipuè qua parte suturæ sunt, separatum est, istaque vnitatis solutione maxima mortis periculum imminet. In Coac. (pag. 148. C.) οἷσι δὲ διατμηθεῖσι τῶν κατεηγότων ἀπέστη ἢ ἐρράγη τὸ ὀστέον, διαφθείρονται. Quorum ex numero hi pereunt, quibus per sectionem os disiunctum visum fuerit. Est & ὑποπελαζόμενον ὀστέον, os desidens, aut medium desidens, de quo antea etiam scripsimus. Ὀστέα τῶν μηρῶν συριγγώδεα ἐξίσχει, ossa parum fistulosa, aut in fistulam cauata, excesserunt, li. 5. Epid. (p. 1155 A.) Ὀστέον πυρετῶδες os febrile aut igneum dicitur lib. de vuln. cap. (pag. 908. F.) ex malè curata superiecta carne, aut inflammationem concipiente, nimisque adstricta. Vbi etiam licet animaduertere os iisdem quibus carnem affectionibus obnoxium esse, inflammationi, suppurationi & abscessui.

Ὄστρακον de testa figulina dicitur, velut lib. 2. de Morb. (pag. 476. 25.) ὄστρακα ἱπνοῦ, testæ furni candentes in lac bubulum aut caprinum immittuntur. Et lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 576. 16.) per ὄστρακα θερμὰ fornaceorum conficitur. Vt rursus (pag. ibid. 43.) in fomento sicco ὄστρακα panno aliquo inuoluta adhibentur. Sunt & φακοὶ ὀστράκινοι, lenticulæ testaceæ & vaporaria lenticulara testacea, ex quibus iniecta aqua calida fotus paratur, (ibid. vers. 45.) vt eandem ad rem ὀστράκινα ἀγγεῖα, vasa testacea adhibentur, etiam ibidem (pag. 585. 52.) & (p. 668. 21.)

Ὀσφὺς propriè dicitur pars totius spinæ quinque vertebris crassissimis maximisque constans, inter dorsum & os sacrum media, quæ aliàs ἰξὺς nominatur. (Nam & ἰξὺν ὀσφὺν exponit apud Hippoc. Erot.) Latini lumborum nomine designant, partem qua cingimur denotantes. Sumi verò pro tota spina videtur apud Hippoc. lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag. 425. 35. 37.) vbi inter partes frigidas reponitur cum dorso, pectore & præcordiis. Coxas sæpe vertit Celsus, eoque nomine ilia interdum comprehendit, vt cap. 7. lib. 2. cùm hydropis originem ex coxis fieri scribit, quod Hippocr. in Progn. ἐξ ὀσφύος dixit. Rursusque ibidem ex coxarum doloribus manentibus suspectum hydropem facit. Hipp. aphor. 11. lib. 4. & in Coac. (pag. 167. G.) ὀσφύος ἄλγημα apponit. Rursus quod ibidem scripsit Celsus, Si à coxis, & ab inferioribus partibus dolor in pectus transit, ex Progn. sumptum est. (pag. 153. 1. H. 43. 33.) αἱ δὲ ὀδύναι αἱ ἐν τῇ ὀσφύϊ τε καὶ τοῖσι κάτω χωρίοισιν, ἢν τῶν φρενῶν ἅπτωνται, καὶ τὰ κάτω ἐκλείπωσι. Dolores circa lumbos & inferiores sedes affligentes, si iis relictis præcordia attigerint.

Ὄσχεον & ὄσχεος, ὁ τὰ ὄσχεα scrotum significat, estque extrema testiculorum tunica, multis rugis & media tunica distincta, quæ vulgaribus bursa dicitur. Pollucei lib. 2. ὄσχεος τὸ τῶν ὄρχεων ἀγγεῖον exponitur, quod Celso lib. 7. cap. 18. ὄσχεον dicitur, & scrotum vocari scribitur. Sic Hesych. ὄσχεα exponit μαρσίππια, ὃ τὸ τῶν διδύμων ἀγγεῖον. ὄσχη verò etiam Hipp. dicitur, vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 564. 39.) ἐκκρέμανται ὥσπερ ὄσχη. Et lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 655. 51.) eadem in re, ἐκκρέμανται ὥσπερ ὄσχη, velut scrotum dependent. Ac rursus ibidem (pag. 671. 50.) vbi viceri extra prominent, τὰ νεῦρα καὶ τὰ καλεύμενα ὄσχη χαλᾶται, nerui & quæ scrota vocantur laxentur, demittantur. (Sic enim leg. videtur, cùm passim ὄσχαι & ὄσχει vitiosè legatur.) Existimoque pro ὄσχη ὄσχεα Gal. legisse, quod ὄσχεον exponit, etsi pro ὄσχεα ὄρχεα vitiosè scriptum est, vt antea diximus. Dicitur etiam ὁ ὄσχος Hipp. vt li. 2. de Morb. (pag. 483. 15.) οἰδίσκονται τήν γαστέρα καὶ τὴν ὄσχην, in hydrope venter & scrotum intumescunt. Et rursus ibidem (pag. 486. 13.) οἰδίσκονται αἱ κνῆμαι καὶ ὁ ὄσχος, tibiæ & scrotum intumescunt. Et (vers. 20.) καὶ τὴν ὄσχην ἀποτάμνειν, & scrotum pertundito. Rursusque lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 543. 54.) καὶ τὰς ἐν τῇ ὄσχῃ φλέβας σχάσαι τὰς παχυτάτας, & venas scroti crassissimas tundito. Et iterum (544. 45.) ἢν δὲ τὸ οἴδημα καθιστῆται ἐν τῇ ὄσχῃ. Si verò tumor in scroto constiterit. Ac rursus ibidem (pag. 556. 21.) μάλιστα δὲ ὄσχη. præcipuè verò scrotum. Videtur etiam ὁ ὄσχος dici Hipp. li. 7. Epid. (pag. 1218. B.) si modò vera est lectio. ἕδρη ἔξω ἐς τοὺς ὄσχους. sedes extra ad scrotum prolapsa est. Sic enim habent omnia exemplaria. Verùm ἐς τοὺς ὄρχεις legere malim, ex lib. 5. Epid. (pagina 1155. G.) Et in Coac. Prænot. (pag. 205. H.) τὰ περὶ τοὺς ὄσχεας οἰδήματα, tumores qui circa scrotum contingunt. Etsi ὄσχεα passim scribitur, quod suspectam lectionem facit, & dubitationem mouet, num ὄσχαι dicantur idem quod τὰ ὄσχεα Gal. in Exeg. nimirum flexuosa vteri osculi exuberantia. Sic namque in Exeg. scribitur, ὄσχαι. τὰ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδῆ ἐπαναστήματα, hoc est, circa os vuluæ flexuosæ aut pampiniformi eminentiæ, quæ & ἀμφιδέαι & τὰ λίχνα etiam Hipp. vocantur. ὄσχος γὰρ καὶ μόσχος, τὰ κλήματα καὶ αἱ ἕλικες. ὄσχος enim & μόσχος palmitem, surculum aut malleolum viteum significat & ramum tenellum, seu sarmenta & pampinos. Vnde ὀσχοφόρια dicuntur festa quibus ramulos vitis racemis onustos pueri gestabant apud Athenienses quasi ramalia. ὄσχος etiam ὄσχη & ὄσχιον aut ὄσχεον vocatur. ὄσχεα enim Hesych. exponit κλήματα βοτρύων πλήρη, vitium sarmenta vuis & racemis onusta. Animaduertendum tamen est Exeg. exemplaria quædam ὀσχεῖα pro ὀσχεῖοις scribere.

Ὠτίδες Gal. in Exeg. vocum Hipp. τὰ ὄρνις, hoc est, auiculæ exponit, quam ὠτίδα per ω vocat Arist. & Xenophon ὀτίδα per ο. Sic etiam Erot. ὠτίδες exponit, ὄρνις εἶδός ἐστιν, ἣ τινες ὠτίδα καλοῦσι. Idemque in dictionibus ab ω incipientibus ὠτίδες ἢ ὀτίδες apud Hipp. exponit, & vtroque modo legi scribit, auiculæque genus esse scribit, quæ plurima in Thracia aut Macedonia reperitur. Auis tarda Plinio ex Hispania dicitur cap. 22. lib. 10. & Græci otida vocant. Galeno lib. 3. de aliment. facult. (pagina 343. 30.) eiusmodi aues ὠτίδες ἢ ὠτίδες dicuntur, nisi ὀτίδες ἢ ὠτίδες scribere malis pro vario scriptionis genere. Quam etiam varietatem Erot. lectio indicare videtur, etsi eius codices fœdissimè sunt viciati. Quin & ὠτὶς ὀρνέα εἶδος exponunt Hesych. Vulgus Gallicum huius auis nomen à Græcis retinere videtur, cùm outardam nominat, quòd circa τὰ ὦτα, duo πτερύγια habeat, teste Aristotele. Quæ etiam appellatio à Latinis defluxisse videri potest. Verùm etymum Græcum ὠτίδα per ω legi debere, vt ferè semper legitur, indicat. Quo magis miror Gal. apud Xenoph. ὀτίδα legisse, cùm exemplaria omnia ὠτίδα legant, vt & Athen. lib. 9. ex eodem loco. Locus autem apud Hipp. legitur lib. de Morbo sacro (pag. 302. 9.) ὀρνίθων δὲ ἀλεκτρυόνος καὶ τρυγόνος, ὠτίδος [ἀπέχεσθαι κελεύουσι.] Ex volucribus autem, à gallo & turture & aue tarda abstinere iubentes. Vbi tamen animaduertendum est ὠτίδος legisse Gal. & Erot etsi hic vtranque scripturam amplexus videtur.

Οὔατα interdum apud Hipp. aurium inflammationes indicant, vt aph. 14 sect. 6. lib. 6. Epid. aut eas quæ circa aures fiunt. αἱ παρ' οὔατα, καὶ οὔατα τὰ πολλὰ τριταῖα κρίνεται. Inflammationes quæ circa aures fiunt, & ipsarum quoque aurium inflammationes, plærunque tertio die occidunt.

Οὐδὸς ὁ, ianuæ limen, lignum seu saxum in ima ianuæ parte quâ in ædes intratur, παρὰ τὸ ὁδεύειν, vt scribit Eustath. Hom. Il. Θ. (vers. 15.) de orco, ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. æneum limen. Hesych. οὐδὸς est βαθμὸς ὁ πρὸ τῆς θύρας, sed est etiam ὁδός. Suidæ quoque οὐδὸς βατήρ, φλιὰ siue βαθμὶς exponitur, & τὸ ἔδαφος τῆς θύρας & οὖδας. solum, pauimentum, quod etiam τὸ οὖδας & οὖδας dicitur. Qua significatione sumi videtur apud Hipp. lib. de art (p. 659. 38. H. 837. H.) τῆς κλίνης τοὺς πόδας πρὸς τὸν οὐδὸν ἐρηρεῖσθαι. lecti pedes ad ianuæ limen offirmari debent, aut ad pauimentum. Et rursus ibidem (v. 48 H. 838. B.) αὐτὸ τὸ οὐδοῦ τε καὶ τοῦ ξύλου τοῦ παρατεταμένου loco liminis & ligni appositi.

Οὖλα τὰ gingiuæ dicuntur, carunculæ quæ dentibus sunt circumpositæ. οὖλα αἱ περὶ τὰς τῶν ὀδόντων ῥίζας σάρκες, vocantur Ruso. Pollux verò οὖλα vocari scribit carnes quæ extra dentes ambiunt, vt quæ intra, ἕνουλα. Eo autem nomine donari scribuntur ob carnis mollitiem & teneritatem. οὖλον γὰρ τρυφερὸν καὶ ἁπαλὸν exponit Hesych. Et Erot. apud Hip. οὖλα οἷον, τὰ ἁπαλὰ exponit, Idem etiam apud eundem οὖλα ὀρόβιον τὸ πυρρὸν significare scribit, quibusdam verò, τὴν ἰσομεγέθη ὀρόβῳ ἀκροχορδόνα verrucam orobo magnitudine æqualem. οὖλα pro gingiuarum tumore & vitio ponuntur Hip. li. 2 de Morb. (p. 464. 28.) καὶ οὖλα καὶ γλῶσσα. In tonsillis & gingiuæ & lingua vitium sentiunt. οὔλων ὀδαξησμοὶ gingiuarum pruritgines aph. 25. li. 3. Et οὖλα πονηρά, gingiuæ malæ ac vitiatæ in lienosis, Prorr. 2. (p. 111. C.) in quibus etiam gingiuas exedi scribit Paulus cap 49 li. 3. οὖλαι etiam dicuntur Hipp. li. 7. Epid. (p. 1238. H.) καὶ οὔλων ὑπερσάρκωσις, in gingiuis excrescens caro, etsi ὤμων vitiosè leg. exemplaria, pro quo tamen οὔλων legitur li. 5. Epid. vbi id repetitur (p. 1162. D.) οὖλαι etiam κριθαί, h. e. hordeola apud Hipp. exponit Erot.

Οὐλομελίη integram, absolutam, solidam, vniuersamque, cuiusque rei naturam significat apud Hipp. vt li. de art. (p 591. 15. H. 788. C.) περὶ οὐλομελίης ἀδένων γεγράψεται, de tota & absoluta glandularum natura scribetur. τὴν ὁλόκληρον φύσιν τῆς τῶν ἀδένων φύσεως exponit Gal. Et lib. περὶ ἀδένων (p. 270. 50.) περὶ δὲ ἀδένων οὐλομελίης ὧδε ἔχει. de glandularum integra & absoluta natura sic se res habet. Rursusque (p. 271. 39.) καὶ ἐρέω περὶ ἀδένων οὐλομελίης τραχήλου, dicam de tota natura glandularum colli. Quibus ex locis οὐλομελεῖς. ὅλαι φύσεις exponit Erot. apud Hipp. etsi οὐλομελεῖς apud eum vitiosè scribitur. Rursus lib. περὶ τροφῆς (p. 381. 41.) κατὰ δὲ οὐλομελίην πάντα. Quod dicitur de generali quadam partium cognatione, qua inter se omnia consentiunt. Vbi κατὰ μέρος opponitur, & partium particularem inter se cognationem ac consensionem in alimento significat. In Epist. quoque (p. 1286. 24.) οὐλομελίην τοῦ σκήνεος ponit, vniuersam corporis naturam medico esse considerandam scribens. Hesych. οὐλομελὴν adverbialiter sumitur, & καθόλου, συλλήβδην, in vniuersum, & tota comprehensa, exponitur. Qui etiam addit alios sumere ... ὅλον φύσιν, τὸ γὰρ ὅλον οὖλον λέγει. Sic οὐλομελίη omnium membrorum perfectionem & absolutionem significabit, vt & οὐλομελὴς dicitur omnibus membris absolutus. οὐλομελὲς apud Hesych. οὐλομελεῖ. quidam reponunt. quod exponitur ὑγιὲς, ὁλόκληρον, sanum, integrum, omnibus membris absolutum. Qua significatione scribitur apud Hipp. lib. περὶ καρδίης (p. 269. 14.) τὴν μὲν γὰρ καρδίην ἴδοις ἂν ἐκ ῥιπιδίου οὐλομελῆ. Cor enim ex toto ventilari cernas. Nisi si οὐλομελῆ idem quod οὐλομελίη aduerbialiter positum videatur, quod καθόλου exponitur.

Οὐλοφυὴς etiam scriptum reperitur apud Hipp. libello περὶ ἀνατομῆς (p. 916. C.) vbi pro οὖλα aut ὅλα aut οὐλομελὲς positum videtur. οὖλος enim pro ὅλος, & οὖλα pro ὅλα Ionicè eodem libello scribitur. κοιλίη δὲ ὑπάρχει προσκειμένη κατ' εὐώνυμον μέρος οὐλοφυὴς ὅλη νευρώδης. Ventriculus autem ad sinistram iecori adiacens totus neruosus est, h. e. tota sua substantia, tota sua natura, & integra aut absoluta natura, vt οὐλοφυὴς idem quod οὐλομελὴς aut οὐλομελίη indicet. Sic apud Hesych. οὐλοφυὴς, ὁλομελὴς exponitur, si modo rectè scribatur.

Οὐ πάνυ τι, non admodum, omninò non, h. e. rarò, significat apud Hip. vt aph. 70. li. 5. ὑπὸ σπασμῶν οὐ πάνυ τι ἁλίσκονται. conuulsionibus non admodum capiuntur. Rursus aph. 72. li. eiusdem. οὐ πάνυ τι πνευματώδεες εἰσιν. non admodum ventosi sunt, h. e. rarò. Vbi scribit Galenos, διὰ τοῦτ' οὖν προσέθηκε τῷ λόγῳ, τὸ οὐ πάνυ τι, τὸ μὲν διηνεκὲς τῆς ἀποφάσεως κωλύων, ἐνδεικνύμενος δὲ ὡς τὸ πολὺ γίνεσθαι τὸ προειρημένον. Iccirco igitur sermoni addidit [οὐ πάνυ τι] h. e. non admodum, perpetuitatem quidē negationis interpellans, indicās autem magna ex parte fieri quod prius dixerat. Et rursus aph. 33. li. 6. οὐ πάνυ τι πλευριτικοὶ γίνονται, non valde laterali morbo corripiuntur. Vbi etiam scribit Gal. τὸ γὰρ οὐ πάνυ τῶν σπανίως γιγνομένων ἐνδεικτικόν ἐστιν. Quod enim dicitur οὐ πάνυ, ea quæ rarò fiunt indicat.

Οὐραῖον, vide ὀρρόδιον antea.

τὰ Οὐράνια cœlestia, aërem exponit Gal. Com. 3. in li. 1. Epid. (p. 376. 30. H. 959. A.) τὴν ἰδίαν τοῦ περιέχοντος κρᾶσιν, peculiarem aëris temperiem.

Οὐραχὸς dicitur Medicis aut οὐραχὸς, in fœtu meatus vrinarius in medio vmbilico situs, à fundo vesicæ exoriens, & in allantoidis cauitatem insertus, per quē vrina fœtus defertur in allantoidem tunicam. Est autē οὐραχὸς apud Hipp. li. περὶ καρδίης (p. 269. 5.) cordis mucro aut finis. οὐδὲ τῆς καρδίης ψαύει τὴν ἐσχατιήν, ἀλλ' ἐγγὺς τελεῖ τὸν οὐραχὸν, καὶ στερεός ἐστιν, ὥσπερ ἔξωθεν σφυρηλατημένον. neque vltimam cordis partē attingit, sed cordis mucronem postremum relinquit, solidus item est, & tanquā foris affusus. Vbi quidā pro οὐραχὸν nō malè οὐρίαχον reponendū existimant. Est enim οὐρίαχος ferrum in ima hastilis parte affixū, quod σαυρωτὴρ Grecè dicitur. Sed fortè apud Hip. non malè τὸν οὐραχὸν pro τὸ οὐραχὸν legatur, quod ἔσχατον exponit Hesych. vt cordis summus mucro intelligatur. Et certe τὸν οὐραχὸν expressisse videtur Cornar. cùm cordis caudam dixit. Est autem οὐραγὸς Hesychio ὁ οὐραγὸς ὁ ἔσχατος ἡγεμὼν, extremi agminis ductor, καὶ τοῦ ἀριστεροῦ κέρατος φύλαξ, & sinistri cornu custos.

Οὐρέειν τὴν γονὴν, geniturā serosam reddere, saniosam facere. Lib. περὶ ἀφόρων (p. 680. 6.) ἀνάγκη τὴν γυναῖκα ταύτην οὐρέειν τὴν γονὴν ταύτην [τὴν γονὴν] necesse est mulierē hanc penitus serosam reddere, aut sero diluere. Idem quod διουρέειν. Vide διαρρέουσα antea. Aliòqui οὐρέειν vrinā reddere & effundere significat, vt aph 75 li. 4. ἢν αἷμα ἢ πῦον οὐρῇ, si sanguinē aut pus per vrinam reddat. Vbi scribit Gal. οὐρεῖν aliud esse quàm οὐρῆσαι. Illud enim plurium dierū aut mensiū perstantē mictionē denotare, hoc paucorū. Sed vitiū est in publicatis exemplaribus quæ οὐρῆσαι pro οὐρέειν legunt. Sic enim scribēdū: τὸ μὲν γὰρ τὸ οὐρεῖν ... οὐρεῖν.

Οὐρεὺς exponitur Erot apud Hip. ὁ ἡμίονος, mulus, idque Ionicè pro ὀρεύς. adducto in medium Homeri testimonio, οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο ex Il. α. (v. 50.) mulos quidem primùm inuasit.

Οὐρήθρα, vrinæ fistula aut meatus vrinarius, à vesicæ ceruice ad extremū vsque penē porrectus, ideoque fistula penis dicitur, vrinæ fistulam vocat Celsus ca. 8. li. 2. ex aph. 82. li. 4. & 57. li. 7. ἐν τῇ οὐρήθρῃ φύματα φύεται, in vrinaria fistula tubercula oriuntur. τὸν πόρον οὐρητικὸν, h. e. meatum vrinariū explicat Galen in Comm. Eadem dictione vtitur Hipp. li. περὶ ἀέρων ὑδάτων (p. 539. 39.) & ὁκόταν ἐξίῃ διὰ τῆς οὐρήθρης ἡ ψάμμος, atque vbi per vrinæ fistulam arena prodit aut exit. Et ὀδύνην ἰσχυρὴν ἐμποιεῖ ἐν τῇ οὐρήθρῃ, dolorem vehementem in vrinæ fistula exhibet.

Οὐρήματα ἀντὶ τοῦ οὖρα, dictio est vsurpata in his quæ adiecta sunt lib. de Nat. humana (p. 230. 52. 231. 2.) ὁκόσοισι δὲ αἱματώδεα μόνον τὰ οὐρήματα. Quibus vrinæ tantùm cruentæ sunt. &, ὁκόσοισι δὲ ἐν τῷ οὐρήματι παχὺ εἴη. quibus vrina crassa. Verùm hāc dictionē neque ex Hipp. neque ex Polybo agnoscit illic Gal.

Οὔρησις pro mictione interdum vsurpatur Hipp. vt οὔρησις αἱματώδης, cruenta mictio in dorsi & pectoris dolore, in Coac. (pag. 162. H. & οὔρησις δυσκολίη, mictio molesta & difficilis, in Prorrhet. (pag. 205. 52. H. 76. D.) & Coac. (pag. 171. A.)

Et

Et οὖρα γονοειδέα (ibidem 175 A.) vrinæ genitale semen referentes & opisthotonum soluentes deposita multa pituita viscida, lenta, frigida, & albuminea. Sic ἀφρώδεες οὐρήσιες, spumantes mictiones in Prorrh. (pag. 106. 38. H 76 H.) & ὑμενώδεες οὐρήσιες, membranosæ mictiones, in Coac. (pag 214. G.) quæ conuulsiones prædicunt.

τὰ Οὐρέομενα interdum etiam dicuntur vrinæ Hipp. aut quæ per vrinam redduntur. In Coac. (pag. 216. C.) τὰ οὐρέομενα μὴ ὑπομνησάντων, vrinæ quæ non commonefactis aut admonitis effluunt. Et lib. 7. Epid. (pag. 1217. C.) τὸ οὐρεόμενον τῷ κάρφει εἵλκετο, vrina festuca trahebatur, quod glutinosam & viscidam in vrina pituitam præ se ferebat.

Οὐρητῆρες propriè dicuntur meatus vrinarij qui à renibus ad vesicam ducuntur, vt scribit Galen. lib. 2. de Loc. malè affect. (pag. 251. 28.) Verùm οὐρητὴρ videtur sumi pro οὐρήθρα & fistula vrinaria in Coac. (pag 192. H.) vbi scribitur, οἱ λιθιῶντες χυμαινόμενοι, ὅτε τὸν λίθον ἐπὶ ἀποπεσόντα πρὸς τὸν οὐρητῆρα. Calculosi eum corporis habitum aut positum nacti, vt lapis in meatum vrinarium non illabatur.

Οὐρητικώτατος, qui maximè meiit & optimè vrinam reddit, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 113. 11. H. 405. 19.) in hydropis curatione, vbi calida & acria in victus ratione consulit, vt æger optimè vrinam reiiciat. οὕτω γὰρ ἂν οὐρητικώτατος εἴη, καὶ ἰσχύοι μάλιστα. Ita enim tum maximè meiet, tum valebit.

Οὖρον, vrina, est ὑγρὸν τροφῆς περίττωμα, humidum alimenti excrementum Aristoteli, Hipp. verò & Gal. humorum qui in venis continentur serosum excrementum, potulentorum materia, & potus excretio. Qua certe ratione Hipp. Prorrhet. 2. (p. 88 A.) vrinam potui tum copia, tum crassitie respondere iubet, & pro potionis modulo exire. Hucque pertinere videtur quod scribitur aph. 14. sect. 5. lib. 6. Epid. οὖρον ὁμοιόχροον βρώματι καὶ πόματι. Vrinam cibi & potus colorem referre. Tum etiam aph. 13. sect. eiusd. γλῶσσα οὔρου σημαίνει. Lingua serum quale sit indicat. Vbi Galen. τὸ οὖρον explicat, ἤτοι τὸ κυρίως οὕτως ὀνομαζόμενον ὃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀποκρίνομεν, ἢ τὸν τῶν χυμῶν ὀῤῥόν, hoc est, vel propriè ita appellatum, quod singulis diebus excernimus, vel humorum serum. Ad eandem quoque sententiam refertur quod ab Hipp. scriptum est lib. περὶ τροφῆς (pag. 383 20.) ὑγρασίη τροφῆς ὄχημα, humidum alimenti vehiculum. Quod cum de humiditate quæ cibum aut etiam alimentum in corpus vniuersum peruehit, accipiatur à Gal. Comment. 3. in lib. de rat. vict. in morb. ac. & lib. 4. vs part. de eadem quoque serosa aut potulenta materia quæ in venis innatat, & tandem in vesicam ad excretionem permeat, & vrina dicitur, intelligi debet. Hinc etiam Gal. Comment. 3. in lib. 3. Epid. (pag. 400. 38.) τὸ οὖρον, ὡς ἂν ὀῤῥὸς ὢν τῶν κατὰ τὰς φλέβας χυμῶν, vrina dicitur velut humorum serum qui venis continentur. Cuius quidem variæ differentiæ secundum proprias procreatorum humorum qualitates, vnà cum succorum generatione, in corpore naturaliter se habente cùm fiant, vt scribit Galen. Comment. 5. in lib. 6. Epid. (pag. 514. 21.) minimè mirum cuiquam videri debet, si ex vrinis erectæ aut prostratæ salutis certa & indubitata petantur auguria. Adeoque in omnibus morbis à Medicis non temerè consuluntur, vt earum quoque statum in oculorum affectibus inspiciendum aut in considerationem adhibendum monuerit Hipp. Prorrhet. 2. (pag. 103. A.) Vrinarum apud eundem variæ multisque locis dispersæ affectiones leguntur, quas ὡς ἐν τύπῳ hîc subnotabimus.

Οὖρα αἱματώδεα, vrinæ cruentæ, in Coac. (pag. 180. F.) τὰ ἐξέρυθρα prærubræ exponuntur Gal. Comment. 1. in Prorrhet. (pag. 179. 44. H. 69. G.) & in multis ex nephritide laborantibus conspici dicuntur. Rursus οὔρησις αἱματώδης, cruenta mictio in dorsi & pectoris dolore, ibidem (pag. 162. H.) Iterumque ibidem (pag. 213. C.) in lateris dolore laborantibus οὖρον αἱματῶδες. Lib. quoque. 3. de Morb. (pag. 489. 25.) in febre ardente οὖρα αἱματώδεα annotantur. Et lib. 2. (pag. 474. 34.) in pleuritide scribitur, καὶ οὐρεῖ αἱματῶδες, vt & rursus ibidem (pag. 481. 29.) in pleuritide dorsali, καὶ ἡμέρῃ τρίτῃ ἢ τετάρτῃ οὐρεῖ αἱματῶδες, & die tertio aut quarto vrinam cruentam reddit. Et lib 4. Epid. (pag. 1133. A.) ἐρράγη οὖρα αἱματῶδες, vrina cruenta prorupit. Quibus ex locis οὐρεῖ αἱμαλῶδες pro αἱματῶδες apud Hipp. legisse videtur Erot. quibusdam in exemplaribus. Sic enim apud eum scribitur. οὐρεῖ αἱμαλῶδες, ὃν ἔοικεν αἰτιᾶσθαι ἐν... οὐρεῖ αἱματῶδες. ἐν δὲ τοῖς πλείοσιν, αἱμαλῶδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματῶδες. ὠνόμασται γὰρ ἀπὸ τοῦ αἱμάλωπος, ὅ ἐστι συγχύσεως ... In nonnullis exemplaribus scriptum inuenimus οὐρεῖ αἱματῶδες, in plurimis verò αἱμαλῶδες, quod idem valet ac αἱματῶδες. Dictum autem est ἀπὸ τοῦ αἱμάλωπος, hoc est. à sugillato, quod est cruenta quædam circumscriptio, aut suffusus quidam cruor, vt plurimùm ex plagis circum corneam oculi tunicam contingens. Verùm quædam Erotiani exemplaria οὖρα αἱμαλώδεα, & οὖρα αἱματώδεα, pro οὐρεῖ αἱμαλῶδες & αἱματῶδες habent.

Οὖρα ἀκατάστατα, vrinæ instabiles, non subsidentes. confusæ, non subsistentes, sed turbulentæ. Et sunt ἀκατάστατα τὰ ὑπ' ἀταξίας, καὶ μὴ καθιστάμενα, ex genere τῶν ἀνατεταραγμένων καὶ θολερῶν, returbidarum & turbulentarum, quæ magnam humorum & spirituum conturbationem, plurimamque crudioris succi cum flatibus permisti, à calore præter naturam in venis agitationem indicant, vnde capitis dolores & deliria sæpe imminent. In Prorrhet. (pag. 179. 33. H. 69. G.) οὖρα ἀκατάστατα, ἐξέρυθρα, ἐναιωρήματα, ἐκστατικά. vrinæ instabiles, prærubræ, cum sublimamentis confusis, mentis emotionem minantur, significantque vrinas turbulentas, cum sublimamentis confusis, in quibus quod per vrinam fertur, crassum est, omninoque conturbatum & confusum, nullam firmam aut stabilem sedem seruans, sed plurimùm à calore & flatibus agitatum, totam vrinam conturbat, vt antea ex Galeno ipso contestati sumus, in dictione ἀκατάστατος. In Coac. quoque (pag. 149. F.) οὖρον ὑπέρυθρον, ἀκατάστατον, ἐναιωρεύμενον, ἐκστατικόν. Eademque dici videntur παχέα οὖρα ἐρυθρά, οὐ καθιστάμενα, in Hermocrate lib. 3. Epid. quæ etiam delirium portendunt.

Οὖρον ἀμμῶδες, vrina arenosa, sabulosa. in Coac. (pag. 195. F.) in qua τὰ ψαμμώδεα ὑφίσταται, arenulæ subsidunt, aph. 79. lib. 4.

Οὖρα τῶν ἀνυπομνησθέντων, vrinæ quæ non nisi commonefactis ægris redduntur, quæ mentis captæ sunt indicia, & phrenitidem prænunciant, vt ægr 4. lib. 1. Epid. Eodem quoque modo τὰ οὐρέομενα μὴ ὑπομνησάντων ὀλέθρια, vrinæ quæ inuitis nec admonitis effluunt, perniciem denotant, in Prorrh. (pag 178. 49. H 69. E.) & Coac. (pag. 216. C.) & phrenitidem indicant, vt ægr. 12 lib. 3. Epid.

Οὖρα ἀνατεταραγμένα vrinæ perturbatæ & returbidæ dicuntur, quæque talea perseuerant, nec resident, eædemque θολερὰ οὖρα sæpe vocantur Hipp. καὶ παχέα, καὶ μὴ καθιστάμενα, vt scribit Gal. Com. 1. in lib 3. Epid. (p 400 43. H. 1062. G.) Aphorism. 70. lib. 4. τὰ οὖρα ἀνατεταραγμένα οἷα ὑποζυγίων, vrinæ perturbatæ, quales veterini generis, capitis dolorem prænunciant. Libro etiam 7. Epid (pag. 1238 G.) οὖρον ἀνατεταραγμένον οἷον τὸ τῶν ὑποζυγίων dicitur, vrina returbata qualis veterini generis, in qua sedimenta densa & returbida erant, eademque vehementem capitis dolorem cum febre, vehemens delirium, mortemque cum conuulsionibus prænunciat. ἀνατετραμμένα etiam οὖρα ibidem vocantur hoc est commutatæ vrinæ, nisi si quis ἀνεστραμμένα legere malit, quæ & eædem sunt, & à Gal apud Hipp. agnoscuntur Com. ad aphor. 70. lib. 4. si modò non viciata sit lectio, vt satis antea indicauimus ex Gal. in Exeg vocum Hipp. in dictione ἀνεστραμμένα. Dicuntur autem ἀνεστραμμένα οὖρα, vrinæ commutatæ & veteribus interpretibus obuersæ; vulgi more, quo crassæ & returbidæ vrinæ significantur. οὖρον ἀνατεταραγμένον ὑπόπυον, in Coac. (pag. 171. B.) & οὖρον ἀνατεταραγμένον μετ' ἱδρῶτος ὑποστροφὴν significat, ibidem (pag. 213. F.) Eas autem vrinas returbidas interdum variis affectionibus denotat Hippocr. In Prorrh. (pag. 179. 3. H. 69. E.) & Coac. (pag. 216. C.) οὖρον οἷον οἱ πλεῖστοι ὑποστάντος ταραχθείσης, dicitur vrina qualia vbi subsidentiam conturbaueris. At ægr. 4. lib. 1. Epid. οὖρα παχέα λευκὰ οἷα γίνεται ἐκ τῶν καθισταμένων ὅταν ἀναταραχθῇ κείμενα πουλὺν χρόνον, οὐ καθίσταται. vrina crassa, alba, quale quid in subsidentibus vrinis videtur, quæ longo interuallo in matula depositæ & resupinatæ returbantur, non subsidebat. Et ægr. 11. eiusdem libri. οὖρα παχέα, λευκά, θολερά, οἷα γίνεται ἐκ τῶν καθισταμένων, ὅταν ἀναταραχθῇ. vrinæ crassæ, albæ, turbulentæ, cuiusmodi esse solent quæ subsederunt, vbi in matella depositæ returbantur. Vbi etiam additur, οὐ καθίσταντο, neque subsidebant. Et ægr. 3. lib. 3. οὖρον θολερόν, οἷον ἐκ τῶν καθεστηκότων γίνεται, ὅταν ἀναταραχθῇ.

Οὖρα ἀπέστη, vrinæ defecerunt, abscesserunt, hoc est suppressæ sunt. Quæ phrasis est Hipp. crebra, vt ægr. 14. lib. 3. Epid post st. pest. vbi tamen ἐπέστη ex membranis manu scriptis & reconditis legimus.

Οὖρον ἀραχνιῶδες, vrina araneorum telis similia quædam habens, hoc est, quæ supra innatantem pinguedinem habet, & colliquationem indicat, ex Prog. (pag. 142. 9. H. 46. 53.) & aph. 35. li. 7. In Coac. (pag 213. G.)

Οὖρον ἀφρῶδες ἐφ' αὐτὸ ὑφιστάμενον, vrina spumans in sese subsidens, iam factum sudorem indicans. In Coac. (pag. 214. E.)

Οὖρα ἄχροα, vrinæ decolores, hoc est, aquosæ, quæ tenuibus sæpe coniunguntur in phrenitidis denunciatione, vt ægr. 13. 14. & 15. lib. 3. Epid. post st. pest. In Coac. (p 215. G.) οὖρα ἄχροα.

μέλανα, ἐναιωρεύμενα, μετ' ἀγρυπνίης καὶ ταραχῆς, φρενιτικά. Vrinæ decolores, nigra in medio suspensa habentes, cum peruigilio & perturbatiua, phrenitidem denunciant.

Οὖρα βορβορώδεα, vrinæ cœnosæ, aut fœtidæ, aut quæ crassitudinis quantitatem denotant, vt ex Numisiano & Dionysio exponit Gal. Com. ad aph. 69. lib 4.

Οὖρον γονοειδές, vrina semini genitali similis, glutinosa, viscida, à multa pituita & humore crasso ac glutinoso, qui etiam festucis adhærescebat, in muliere conuulsione mortua. lib. 7. Epid. (pag. 1217. C) Sic οὖρα γονοειδέα, vrinæ genitale semen referentes, & multam viscidam, lentam & frigidam pituitam deponentes, opisthotonum soluunt, In Coac. (pag. 175. A.) Et lib. 2 Epid. (pag. 1028 D.) sedimentum in vrina. ἔστι δὲ γονοειδές, ἔστι ἀνόμοιον, neque genitali semini simile, neque dissimile. De huiusmodi autem vrina plurima ex Hipp. sententia scripsimus nostris in ægr. 1 lib. 1. Epid. Annotat.

Οὖρα δασέα, vide Δασέα οὖρα antea.

Οὖρα διαφανέα, vide Διαφανέα antea.

Οὖρα διέξοδος ὑαλοειδής, vide ὑαλοειδὴς διέξοδος postea.

Οὖρα διεστεῶτα, vide Διεστεῶς antea.

Οὔρησις δυσαλγής, mictio molesta & difficilis, in Prorrh. (p. 205. 31. H. 76. D.) & Coac. (pag. 172. H.)

Οὖρα ἐξυμωμένα, vide Ζυμώδης antea.

Οὖρον ἔκλευκον, vrina exalbida & valde candicans, In Coac. (pag. 213. C.)

Οὖρα ἐλαιώδεα, vrinæ oleosæ, quæ imminens acutorum morborum periculum, & febrium perniciosissimarum maximum incendium, tandem etiam corporis colliquationem indicant, ægr. 11. & 12. lib 1. Epid. & ægr. 13. & 14. li. 3. Epid. post st. pest. vbi multa de oleosis vrinis earumque gradibus ex summorum medicorum opinione scripsimus. οὖρον ἐλαιῶδες ἀρξάμενον πρὸ ῥίγεος, vrina oleosa ante rigorem uncta, In Coac. (pag. 211. F.)

Οὖρον ἐναιωρούμενον, vrina cum sublimamentis per mediam vrinam innatantibus, ex flatuosa multa materia & feruore sursum repente euecta, vnde delirium & capitis dolor imminet. In Coac. (pag 150. F.) & Prorrh. (pag. 179. 33. H. 69 G.) Qualia sublimamenta sæpe in Epid. annotat Hip. vt ægr. 12. lib. 3. post st. pest. ἐναιώρημα μετέωρον vocat, & ἀχλυῶδες addit. Et ægr. 2. lib 3. εἶχεν ἐναιώρημα, ἀχλυῶδες.

Οὖρα ἐξέρυθρα, vrinæ prærubræ & sanguineæ, quæ summam renum intemperiem ac concentricis imbecillitatem indicant. In Prorrh. (p. 179. 43 H 69. G.) vbi eas his verbis explicat Gal. ἐξέρυθρα δ' ἄρα, διαφέρει μὲν δ' ἄνω τῶν ὑπερύθρων, ἃ κατὰ τὸ προγνωστικὸν εἴρηται, χρόνου μὲν εἶναι σημεῖα, οὐ μὴν τοι κινδύνου. τίνα δ' ἄλλα νοήσει τις ἐξέρυθρα, ἢ τὰ καλούμενα πρὸς ἁπάντων αἱματώδεα, πολλοῖς τῶν νεφριτικῶν οὐρεόμενα; καὶ εἴπερ ταῦτα βούλεται δηλοῦν, ἀνάλογόν τι σημαίνει τῷ πρόσθεν εἰρημένῳ, καθάπερ ἐδείξαμεν ἐξέρυθρον. ὥσπερ οὖν ἐκείνην ἔφαμεν ἥπατος ἀρρωστοῦντος γίνεσθαι, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐπὶ νεφρῶν κακοπραγούντων οὖρον ἐξέρυθρον ἐρεῦμεν γίγνεσθαι. Prærubræ autem vrinæ à subrubris differunt quidem, quas in Prognostico diuturnitatis, non periculi signa esse pronunciauit. Quas verò aliàs intelligat quis prærubras, quàm quæ ab omnibus vocantur cruentæ, & à multis nephriticis redduntur? Atque si istas indicare voluit, simile quiddam ei significat quod antea dictum est, ventris prærubra proluuies. Quemadmodum igitur illam malè affecto hepate fieri diximus, ita prærubram vrinam renibus suo munere perperam fungentibus effici affirmamus. Idem quoque Com. 2. in eundem lib. (pag. 189. 34.) ἐξέρυθρα οὖρα καὶ ὑπέρυθρα differre inter se scribit, & ἐρυθρὰ in medio quodammodo constituit. At verò Com. 1. in lib. 3. Epid. p. 400. 22 H 1062 G.) τὰ ἐρυθρὰ οὖρα καὶ ἐξέρυθρα τῶν ὑπερύθρων numero ex Prognostico comprehendit.

Οὖρον ἐξέρυθρον ὑπόστασιν ἰώδεα κατακεχυμένον, vrina, in qua prærubra efflorescentia æruginosa continetur, In Coac. (pag. 211. E.) & Prorrh. (pag. 189. 20. H. 71. H.)

Οὖρον ἐξυδατωμένον ἐξ ἀκρίτου λίπος ἔχον, vrina diluta indiscretam quandam habens pinguedinem, quæ celerem liberationem denotat. In Coac. (pag. 210. A.) Videtur autem intelligi vrina sanorum quæ supernatantem habet concretam quandam superficiem, velut quæ lacti aut iusculo refrigerato superinducitur, & Græcis γραῦς dicitur, cuius meminit Gal. lib. 4. salubr.

Οὖρον ἐξ ὑποστάσιος διεσπασμένον, vrina diuolsum habens sedimentum, in Coac. (pag. 210. H.) magnam in corpore perturbationis inæqualitatem, & naturæ a flatibus inceturbationem significans.

Οὖρα ἐπίπονα, vrinæ laboriosæ, molestiam & negotium aut dolorem exhibentes, In Prorrh (pag. 189. 6 H 71. H.) τὰ μετὰ πόνου διαχωρούμενα, quæ cum dolore excernuntur exponit Gal & τὰ μετὰ πόνου κενούμενα, quæ laboriosam habent vacuationem

(ibid. pag. 203. 56.) οὖρα etiam ἐπίπονα adscribuntur ab Hipp. in feb. ardente, lib. 3 de morb. (pag. 489. 15.)

Οὖρα ἐπ' ὀλίγον πεπαινόμενα, vrinæ paruo tempore concoctæ, In Prorrh. (pag. 216. 3. H 81. A.) & Coac. (pag. 151. B.) οὖρον ἐξαίφνης παραλόγως ἐπ' ὀλίγον πεπαινόμενον, φλαῦρον. vrina de repente præter rationem paulatim concocta, vitiosa. In Coac. (pag. 211. E.)

Οὖρα ἐρυθρὰ vrinæ rubræ in medio τῶν ὑπερύθρων καὶ ἐξερύθρων collocatæ, In Prorrh. (pag. 189. 35. H. 71. H.) & Com. ad aph. 71. li. 4 & Com. in ægr. 1. li. 3. Epid. οὖρον ἐρυθρόν, οἷά περ ταραχθέντων ἐστί τινῶν ὑποζυγίων, vrina rubra, returbida, qualis veterini generis, vehementem capitis dolorem cum febre, vehemens delirium, & mortem cum conuulsionibus significans, lib. 7. Epid. (pag. 1238. G.)

Οὖρον ζοφῶδες, vrina tenebricosa aut caliginosa dicitur, translata ad vrinas aëris nos ambientis affectione. Qua certè attributione vrina valde crassa & turbulenta intelligitur, quæ magnam humorum ab exæstuante incendio succorumque feruentium exagitationem præ se fert, vehementemque perturbationem. In Coacis (pag 223. C.) in pleuriticis οὖρον αἱματῶδες & ζοφῶδες adscribit, vrinam cruentam & caliginosam. Sic lib. 4. Epid. (pag. 112. 3. C.) οὖρον οἷον τὰ ζοφώδεα. vrinam velut tenebricosa conuenientem intelligit. Vbi ea de re quædam scripsimus, & nostris in ægr. 1. lib. 3. Epid. Annotat. quanam verò ratione ζοφώδες οὖρον dicatur pluribus expressimus, vt etiam plenius docemus nostris in Coac Annot.

Οὖρα θολερά, vrinæ turbidæ & returbatæ sæpe dicuntur Hipp. neque subsidentes vt li. 5 Epid. (p. 363. 38. H. 945. F.) οὖρα πάχος μὲν ἔχοντα, θολερὰ δέ, οὐδὲ καθιστάμενα, οὐδὲ ὑφιστάμενα. vrinæ crassitudinē quidem habentes, sed returbidæ, nihil subsistētes, neque subsidentes. Et ægr. 2. lib. 1. Epid. οὖρα θολερὰ μέλανα, vrinæ returbidæ, nigræ. Ægro quoque 3. lib. 3. Epid. οὖρον θολερόν, οἷον ἐκ τῶν καθεστεώτων γίνεται, ὅταν ἀναταραχθῇ. vrina turbida, cuiusmodi fit ex his quæ vbi subsederunt commouentur. Et lib. 2. Epid. (p. 1028. D.) οὖρον δὲ παχὺ καὶ θολερόν, vrina autem crassa & returbida. Huiusmodi autem vrina in crudorum morborum initiis visitur, magnamque humoris crudi copiam & putredinem denotat, vt pluribus scripsimus nostris in ægr. 2. lib. 1. Epid. Annotat. vbi & quænam dicantur θολερὰ οὖρα ex Gal. mente expressimus.

Οὖρα θρομβώδεα, vrinæ grumosæ, inter crassas repositæ, quæ in grumos confictam & conformatam subsidentiam habent, aut in quibus contenta diuulsa & inæqualia grumos faciunt. Quales vrinæ in febribus ex crudis multis & frigidis succis orta apparent, aph. 69. lib. 4. vbi Gal. per θρομβώδεα significari scribit τὸ τῆς ὑποστάσεως ἀνώμαλόν τι καὶ διεσπασμένον, ὡς καὶ κατὰ περιγραφήν τινα φαίνεσθαι πολλὰς συστάσεις αὐτῆς ὥσπερ θρόμβους, hoc est, subsidentiæ inæqualitatem, & diuulsionem adeò vt secundum quandam circumscriptionem earum multæ concretiones velut grumi appareant.

Οὖρα κατακεχυμένα exponit Gal. Com. 2. in Prorrh. (pag. 189. 25. H. 71. H.) ἤτοι μόγις ἐκκρινόμενα, ἢ καὶ τελείως ἰσχόμενα, vrinas quæ vix excernuntur, aut quæ omninò supprimuntur. Etsi οὖρα τὰ ἐρυθρὰ ὑποστάσεις κατακεχυμένα accipi possunt, vrinæ in quibus contentæ rubræ quædam efflorescentiæ apparent.

Οὖρα κονιώδεα, vrinę cineritiæ, aut puluerulentæ, aut velut calce perfusæ & exalbescentes, quales quæ ex pituitę crassę copia obstructiones insignes testantur In Coac. (p. 213. G.) Aut certe κονιώδεα οὖρα dicuntur vrinę lixiuio similes, hoc est, colore rufo saturate, quę viscerum impuritatem significant.

Οὖρον λαθραίως αὐρούμενον, vrina quę clandestinè redditur & ægrum fugit, perniciosa. delirium namque significat. In Coac. (pag. 212. F.)

Οὖρον, λαμπρῶδες aut οὐρηθὲν, quodnam dicatur apud Hipp. vide λαμπρά antea.

Οὖρον λευκὸν καὶ κατακεχυμένον διαφανές, vrina alba, perspicua effusa, in Phreniticis In Coac. (pag 211. E.) & aphorism. 72. lib. 4. Est autem eiusmodi vrina aquosa & diluta, extremamque cruditatem indicat, aut bilem rapi ad superiora. Est & οὖρον λευκὸν οἷον ὑποζυγίου, vrina alba, qualis in veterino genere visitur. In Coac. (pag. 213. F.)

Οὖρα λεπτά, sunt vrinę tenues, quę & aquosę & albę dicuntur, extremamque cruditatem denotant, & venosi generis desperatam concoctionem pręse ferunt, quales quę extremè tenues sunt & οὖρα λεπτὰ καὶ ἄχροα sępe iunguntur Hipp. velut lib. 1. Epid. (pag. 315. 17. H. 940. G.) οὖρα λεπτά, καὶ ἄπεπτα, καὶ ἄχροα. vrinę tenues, & crudę, & decolores. Et rursus ibidem (p. 363. 38. H. 945. E.) οὖρα δὲ πλείστοισι τουτέων ἢ λεπτὰ ἢ ὠμὰ καὶ ἄχροα. Horum autem plurimis vrinę aut tenues erant, aut crudę & decolores. At sunt οὖρα λεπτὰ εὔχροα, vrinę tenues, benè coloratę,

quę

quę coloris bonitate commendantur, & eam vrinarum tenuitatem habent, quę cum mediocritate consistere possit. Quales in febribus continuis mitioribus & placidis, quæ etiam concoctionem iudicatione subindicabant, annotantur ab Hipp. li. 1. Epid. (pag. 356. 2. H. 941. A. B.) οὖρα τε τοῖσι πλείστοισι εὔχροα μὲν καὶ καθαρὰ, λεπτὰ δὲ καὶ μετὰ χρόνον περὶ κρίσιν πεπαινόμενα. vrinæque plurimia bene coloratæ & puræ erant, sed tenues, & quæ tandem sub indicationis tempus concoquebantur. Ac rursus ibidem (pag. 370. 35. H. 953. C.) οὖρα δὲ τοῖς πλείστοισιν, εὔχροα μὲν, λεπτὰ δὲ, καὶ ὑποστάσιας ὀλίγας ἔχοντα. Plurimis verò vrinæ bene coloratæ, tenues autem & pauca habentes sedimenta. Eadem quoque ratione οὖρα λεπτὰ, εὔχροα adscribuntur ægr. 6. & 14. lib. 1. Epid. & ægr. 5. li. 3. Epid. & ægr. 7. 8. & 14. post st. pest. Qua de re plura scripsimus nostris in ægr. 14. li. 1. Epid. Annotat. Hac autem notione οὖρα λεπτὰ exponuntur Galeno Com. ad aph. 69. lib. 4. non vrinæ simpliciter tenues, sed ex comparatione ad crassas & grumosas collatæ, tanquam mediocritatem adeptæ, ac inter vtrumque excessum, hoc est crassas & omninò tenues, mediæ. Sic enim scribit: τὰ παχέα δ' οὖρα [illegible] ὀλίγα τὰ παχέα ἐστὶν οὖρα, ὡς ἂν μόγις διεξερχόμενα τῆς οὐρήθρας. ὁπόταν οὖν ἀθρόον ἐκκενωθῇ τὸ πλεῖον τῆς τοιαύτης κακοχυμίας, ἅμα δὲ καὶ πεφθῇ τὸ [illegible] ὑπολειπόμενον, τηνικαῦτα λεπτότερα πολὺ τῶν πρόσθεν. [illegible] οὐ πάντως ἁπλῶς, ὡς Ἱπποκράτης εἶπε λεπτά. τὰ γὰρ κατὰ φύσιν οὐχ ἁπλῶς ἐστι λεπτὰ, καθάπερ οὐδὲ παχέα. μέσα δ' ὑπάρχοντα τῆς ὑπερβολῆς ἑκατέρας ὄντα, παχύτερα μέν ἐστι καὶ λέγεται τῶν ὑδατωδῶν, λεπτότερα δὲ τῶν θρομβωδῶν. Non absque autem ratione vrinæ crassæ copia paucæ sunt, vt quæ ægrè tenes permeent. Vbi ergo maior pars huiusmodi cacochymiæ simul quidem euacuata fuerit, tum reliquum simul concoctum, tunc multò prioribus tenuiores excernuntur. Sic enim eas appellare præstabit, non tenues absolutè, quemadmodum dixit Hippocr. Quæ enim secundum naturam habent, non simpliciter tenues existunt, vt neque crassæ: sed cùm inter vtrumque excessum mediæ sint & symmetræ, aquosis quidem crassiores sunt & dicuntur, grumosis verò tenuiores.

Οὖρα μέλανα, vrinæ nigræ in phrenitidis aut furoris suspicione, in Prorrh. (pag. 200. 26. H. 75. A.) Vbi μέλανα οὖρα & ὑπομέλανα ex Dioscor. opinione legit Gal. Quod etiam repetitur in Coac. (p. 146. H.) Sic ægr. 11. lib. 3. Epid. post st. pest. in furiosa mentis perturbatione cum muliebrium suppressione, οὖρα μέλανα λεπτὰ adscribit Hipp.

Οὖρα μεσόκρου ἀναστάσεως continens, vide μεσόκρου antea.

Οὖρον οἷον ἐν τῇσιν ὑποστάσεσι ταράξιας, vrina qualis vbi subsidentiam turbauerit, In Coac. (pag. 216. C.) & Prorrh. (pag. 178. 50. H. 69. E.) Ea autem crudorum humorum à flatibus agitationem indicat.

Οὖρα οἷα ἵππου, vrina qualis veterini generis, lib. 4. Epid. (pag. 1123. C)

Οὖρον ὡς ὄνου: vrina qualis asini, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 604. 34.)

Οὖρον οἷον ἐρεβίνθου πλύμα, vrina erui lotuæ similis, in splenicis, quæ ex nigro & fuluo mixta videtur, melancholico biliosoque humore simul permixto. Lib. 4 Epid. (pag. 1128. F.) & lib. 7. Epid. (p. 1226 D.)

Οὖρα οἷα τὰ πολυχρόνια, vrinæ quales quæ morbi diuturnitatem præ se ferunt, quales sunt tenues & dilutæ, quæ multum tempus ad coctionem postulant, lib. 7. Epid. (pag. 1207. F.)

Οὖρα ὀπώδεα, vide Ὀπὸς antea.

Οὖρον οἷον ὑποζυγίου, vrina qualis est veterini generis, hoc est crassa & returbida, In Coac. (pag. 157. C.) & aph. 70. lib. 4. & lib. 7. Epid. (pag. 1238. G.)

Οὖρα παχέα, vrinæ crassæ, hoc est returbatæ & non subsidentes. Sunt enim παχέα οὖρα ex genere τῶν μὴ καθισταμένων, ἀλλὰ τεταραγμένων καὶ θολερῶν, velut ægr. 11. lib. 1. Epid. & ægr. 2. li. 3. Epid. Dicitur etiam οὖρον παχὺ Hipp. aph. 76. lib. 4. vrina crassa quæ secundum naturam est & mediocris, non simpliciter crassa, sed in comparatione ad maximè tenuem & crudam, velut media interdum extremorum agnominationem sumunt. Sic enim illic exponit Gal. his verbis. ἐγχωρεῖ οὖν ἡγοῦμαι παχὺ οὖρον εἰρῆσθαι πρὸς αὐτοῦ, τὸ σύμμετρόν τε καὶ κατὰ φύσιν. [illegible] τὸ τοῦ σύμμετρον [illegible] αἱ κατὰ τὰς ὑπερβολὰς [illegible] λεπτοῦ, καὶ γινώσκομεν ὅτι [illegible] αἱ κατὰ τὰς ὑπερβολὰς [illegible] ὀνομάζονται τοῖς ὀνόμασι τῶν ἄκρων. πρὸς μὲν τὸ τελέως παχὺ, λεπτὸν ὀνομαζόμενον, πρὸς δὲ τὸ λεπτὸν ἐσχάτως, παχύ. Potest igitur, vt puto crassa vrina ab Ipso dici, quæ mediocria est & secundum naturam. Hæc enim tenui quodammodo opponitur. Neque nos latet propriè quidem excessuum oppositiones ita dici; per abusionem verò & medium & symmetrum vtrisque extremorum nominibus vtitur, cùm ad summè quidem crassum, tenue, ad summè verò tenue, crassum appellatur. Ita οὖρον παχὺ καὶ λεπτὸν ibidem exponit Gal. Eadem etiam notione οὖρον παχὺ καὶ λεπτὸν, ἀλλὰ μετρίως συνεστώς, vrina non tenuis, verùm mediocrem habens consistentiam explicatur Gal. Com. ad aph. 77. lib. 4.

Οὖρα πέπονα, vrinæ concoctæ, exponuntur in Prorrh. (pag. 203. 58. H. 75 G.) τὰ παχέα καὶ λευκὰ, crassæ & albæ, quandoquidem eiusmodi subsidentia in verè concoctis vrinis conspicitur. Nam returbidæ quales veterini generis, concoctæ non sunt. Ibid. quoque (pag. 189. 4. H. 71. H.) τὰ πέπονα οὖρα, τὰ πυώδεα καὶ παχέα ἔχοντα, hoc est purulentas vrinas & crassas exponit Zeuxis, in quo à Rufo Ephesio reprehenditur, cùm vtrobique non πέπονα οὖρα, sed ἐπίπονα legendum sit.

Οὖρον πιτυρώδεας ἔχον ὑποστάσιας, vrina furfuris similia habens sedimenta, In Coac. (pag 213. G.)

Οὖρον πυῶδες propriè dicitur vrina purulenta, quæ pus admixtum habet, & vesicæ, renum, aut etiam superiorum partium mitescentem ac subsidentem inflammationem indicat, & abscessus materiam per vrinam depositam. Sic enim in Progn. scribitur (pag. 152. 35. H 43. 46.) & Coac. (pag. 192 F.) de vesicæ inflammatione, λύει δὲ οὖρον πυῶδες ἐλθὸν, λευκὴν καὶ λείην ἔχον ὑπόστασιν. Soluit autem morbum vrina purulenta reddita, album & læue habens sedimentum. Gal. quoque Com. 3. in Prorrh. (pag. 206. 42. H. 76. H) πυώδεις οὐρήσεις exponit eas mictiones quæ pus admixtum habent, his verbis: αἱ μὲν γὰρ πυώδεις οὐρήσεις, ἐάν γε κυρίως ἀκούσωμεν, καὶ μὴ καθάπερ εἴωθεν ὁ τοῦ βιβλίου συγγραφεὺς ἀκύροις μεταφοραῖς ὀνομάτων χρῆσθαι, πύον ἀναμεμίχθαι τοῖς οὔροις δηλοῦσι. Purulentæ enim mictiones, siquidem propriè inaudiamus, neque quemadmodum huius libri author in propriis nominum translationibus, vti consueuit, pus vrinis permixtum esse significant. At verò impropriè αἱ πυώδεις οὐρήσεις exponuntur Gal. lib. 3. in Prorrh. (pag. 206. 47.) αἱ τῶν ὠμῶν καὶ παχέων οὔρων ἐκκρίσεις, crudarum & crassarum vrinarum excretiones. Quemadmodum etiam οὖρον πυῶδες impropriè vrina purulenta mihi sumi videtur in Coac. (pag 140. E.) pro crassa, alba, & quæ multum sedimentum concoctione deponit crassumque & crudum succum morborum materiam, naturæ procuratione cunctam solutione excernit. Qualis celebratur aph. 74. lib. 4 & in Archigenis puero, aph. 2. sect. 4. lib. 6. Epid. & in Progn. (p. 149. 54. H. 43. 46.) & emissa per vrinas abscessuum materia, ab iis vindicat, præcipuè si die iudicatorio absolutionem fecerit. Sic enim accipienda videtur vrina, quæ inter solutionum signa & causas numeratur, potiùs quàm quæ concocta dicitur, & quæ laudabile sedimentum continet. Etsi enim magna est pueris cum vrinæ subsidentiâ affinitas, & sæpius à Gal. celebrata, (vt Com. 1. in Progn. & lib. 1. de diff. f. b.) eam tamen commendationis notam quam in Progn. celebrat eum laudabili subsidentia per purulentam vrinam non exprimit in Coac. Hipp. cùm eam etiam nominatim addat, vt illic satis patet. Verùm intelligit vrinam crassam, albam, cum copioso sedimento, quæ concoctam morbi materiam solutione deponit, & iudicatione liberat. Qua de re plura scripsimus nostris in sent. 151. Coac. Annotat.

Οὖρα σποδοειδέα, vrinæ dicuntur cinerem colore referentes, hoc est albicantes & cineritij coloris quales sunt crudæ & dilutæ, li. 7. Epid. (pag. 1221. B.) οὖρον ἀπ' ἀρχῆς ὠμὸν, σποδοειδές. vrina ab initio cruda, cinerem colore referens.

Οὖρα στεατώδεα, vide Στεατώδεα οὖρα postea.

Οὖρα στρυφνὰ, vrinæ acerbæ, quæ plurimam crudi humoris copiam continent dicuntur li. 7. Epid. (pag. 1216 F.)

Οὖρα ταραχώδεα, vrinæ turbulentæ cum crassis iunctę, quę variam humorum cacochymiam vacuant, ægr. 1. li. 3. Epid. post st. pest. Rursus ibidem in statu pest. (pag. 420 40. H. 1083. B.) οὖρα ταραχώδεα, vrinæ turbulentæ, adscribuntur, quę variam per renes humorum corruptelam deponunt. Sic enim ibi ταραχώδεα exponit Gal. τὰ μετὰ δήξεως καὶ πόνου διεξιόντα, hoc est cum morsu & dolore exeuntes vrinas.

Οὖρον τεφρῶδες, vide τεφρῶδες οὖρον postea.

Οὖρον τρίζον, vrina stridens, quę meatuum interceptionem & vasorum obstructionem à crassis humoribus, permixta flatuum copia, indicat. Eadem medicamentis ęgrum indigere significat, aut male affectam esse vesicam, Prorrh. 2. (pag. 88. B.)

Οὖρον ὑαλῶδες, vide ὑαλῶδες οὖρον postea.

Οὖρον ὑδατῶδες, vrina aquosa & diluta, quę aquam colore repręsentat, & cruditatem denotat, aut humorum ad superiora momentum, velut in phrenitide & tuberculorum ad aures denunciatione. Sic οὖρον ὑδατῶδες insanię signum ponitur in Prorrh. (pag. 213. vers. 3. H. 79. A.) & Coac. (pag. 159. H.) Et οὖρον ὑδατῶδες ἐναιωρήματα λευκὰ ἔχον, vrina diluta cum sublimamentis albicantibus, in parotidum denunciatione, ibid. (pag. 150. F.) οὖρον ὑδατῶδες liberaliorem potum, aut corporis

colliquationem, quodque renutriri non possit indicat Prorrh. 2. (pag. 88. A.) Hæc diluta vertitur Celso, & liquida, interdum etiam tenuis & diluta, vt cùm scribit cap. 6. lib. 2. In pueris verò quæ tenuis & diluta est, deterrima. Illud enim ex Progn. (pag. 142. 43. H. 40. 49.) sumptum est. παισὶ δὲ τὰ λεπτὰ καὶ ὑδατώδεα. Idem etiam scribit cap. 4. lib. 2. Diluta quoque atque alba vitiosa est, sed in phreniticis maximè, ex aph. 72. lib. 4. Et c. 7. eiusdem libri. Vrina quoque quæ in homine sano parum liquida est, circa aures futuram aliquam suppurationem esse denunciat.

Οὖρα ὑμενώδεα, pelliculosæ & membranaceæ mictiones, membranarum speciem referentes, quæ multam crudam, frigidam, crassam & flatulentam materiam continentes, returbatę membranis similia tamenta conuehunt, aut quæ viscidam & frigidam pituitam membranis similem vacuant, & aetuosi generis colliquationem suspectant. Eædem in Coac. conuulsiones minari scribuntur. (p. 119. C.) vbi quidam ἀφρώδεα, aut πιώδεα, aut ἀραιώδεα ex Prorrh. legunt pro ὑμενώδεα. ὑμενώδεα οὖρα etiam conuulsionem prædicere scribitur, ibidem (p. 213. F.)

Οὖρον ὑποζυγίου, vrina veterini generis, de qua antea scripsimus.

Οὖρον χαλαζῶδες, vrina grandinosa, in Coac. (pag. 212. F.) οὖρα χαλαζώδεα γονοειδὲς διεχεόμενον, vrina grandinosa, genitali semini quid simile effundens. Vrina est quæ pituitam multam vitream & albuminosam, crassam, confertam & compactam vacuat. In qua ex materiæ crassitudine & caloris immoderatione, compacta quædam & grumosa apparent, genituræ similia & grandinosa. Qualia visuntur in morbis perniciosissimis ex ambigua humorum permiatione, & Hippocrati ἐναιωρεύμενα στρογγύλα γονοειδέα, aut τὰ ἐρίμ... γονοειδέα dicuntur in Epid. ægr. 1. lib. 1. & ægr. 3. lib. 3. huiusmodique vrinæ magnas habent perniciei denunciationes, & deliria ac conuulsiones prædicunt.

Οὖρον ψαφαρῇ τρηχύτητι τεταραγμένον, vrina tenui asperitate returbida, In Coac. (pag. 214 D.) videtur intelligi vrina quæ tenui & molli quadam asperitate returbatur, aut subobscuram & tenuem quandam habet perturbationem.

¶ Ὀφθαλμίη est adnatæ oculorum tunicæ inflammatio, à copiosiore sanguine in eam confluente. Ὀφθαλμίαι ῥοώδεες dicuntur apud Hipp. lib. 1. Epid. (pag. 358. 19. H. 943. D.) Lippitudines fluidæ, quæ multum habent humorum affluxum. ὑγραὶ hoc est humidas exponit Gal. ὡς ἀπὸ καταστάσεως ὑγρᾶς γεγονυίας, ex constitutione aëris humida ortum habentes. Quibus certè opponuntur ὀφθαλμίαι ξηραὶ aph. 12. & 14 lib. 3. lippitudines aridas vocat Celsus lib. 2. cap. 1. in quibus lemæ sunt siccæ & aridæ, nullaque decurrit humiditas ad oculos. καὶ ἄνευ ῥεύματος exponit Gal. eas quæ fiunt sine fluxu. Eæ quoque lippitudines intelliguntur, quæ fiunt à bile aut pituita salsa in cerebro collecta, deinde per frigus in oculos imbecillas defluente. Ὀφθαλμίαι φθινώδεες dicuntur aph. 16. lib. 3. lippitudines quæ oculorum tabem aut extenuationem adferunt, per immoderatas siccitates consumpto eorum humore. Sic enim per eas, τὸ περὶ τῶν ὀφθαλμῶν φθινῶδες, oculorum tabem accipiendam esse monet Gal. vt significetur eas ad oculorum φθίσιν terminari, vnde atrophia hoc est alimenti penuria, & siccitas maior existit, quàm naturæ conueniat, etiam cum pupillæ angustia. Etsi illic pro φθινώδεες multi morbos tabificos accipiant, & ὀφθαλμίας ξηρὰς intelligant, vt etiam scribit Galen. Ὀφθαλμίας lippitudines apud Hipp. vertit Celsus c. 1. lib. 2. ex aph. 11. 12. 14 & 16. lib 3.

Ὀφθαλμὸς oculus dicitur totum visionis instrumentum, aut pars corporis organica per quam visio exercetur. Quibus autem partibus instructus oculus visionem exerceat, aut quænam sit earum partium actio & vsus, eleganter & appositissimè docet Gorrh. ex Gal. Huius plurimæ sunt affectiones apud Hipp. ὀφθαλμοὶ ἀτενέες ἐκλάμποντες, oculi intentè refulgentes, qui fixi & immoti splendescunt, dicuntur in Prorrh. (pag. 210. 41. H. 78. B.) ἐκλαμπόμενοι ἀτενέες ὀφθαλμοὶ in Coac. (pag. 173. C.) vocantur (etsi vitiosa est publicatorum omnium codicum scriptio) velut ἀτενίζοντα ὄμματα li. 5. Epid. (pag. 1162. D.) & lib. 7. (pag. 1217 H.) & ἀτενίζοντες κεκαρωμένοι ὀφθαλμοὶ, oculi sopore grauati rigentes, (ibid. A.) ὀφθαλμοὶ ... ἀτενέες, ... apud Areth. in Tetano cap 6 lib. περὶ ὀξ. παθ. sunt oculi ferè rigentes & qui ægrè circumuoluuntur. & ὀφθαλμοὶ ἀτενέες ἐκδεδινημένοι, oculi intenti & in profundo conuoluti, cap 6. li. 1. θεραπ. ὀξ. παθ. Sunt autem huiusmodi oculi delirij indices, vt patet ex Prorrh. & Coac.

Ὀφθαλμοὶ ἐκπεπρησμένοι, vide ἐμπεπρησμένοι ὀφθαλμοὶ antea.

Ὀφθαλμοὶ ἐξέχοντες ἢ ἐγκοῖλοι, oculi exerti aut caui, In Progn. (p. 124. 29. H. 37. 20.)

Ὀφθαλμῶν ἴλλωσις, vide ἰλλαίνειν antea.

Ὀφθαλμοὶ πλάζοντες ... τοῖς νυστάζουσι, oculi natantes, quales nictantium, hoc est qui parum apparent, fereque clauduntur, quales in dormiturientibus & præ somnolentia nictantibus visuntur. Qui enim nauigio cursum efficiunt, celeriter transmittunt & prætereuehuntur, nauigioque vecti semper mouentur, velut dormitorientium oculi. lib. 7. Epid. (p. 1215. E.) ὀφθαλμῶν στέρησις, oculorum orbitas, priuatio, cœcitas, in morbi καταστάσει solutione, Coac. (pag. 166. D.)

Ὀφθαλμὸς oculus dicitur deligationis species Hipp. quæ oculo adhibetur vbi procidentiæ metus est, aut quæ superimponuntur contineri volumus, à sede quæ vincitur nomen habens, lib. κατ' ἰητρ. (p. 675. 43. H. 742. F.) Cuius meminit etiam Gal. lib. de fasciis et attributo.

Ὀφθαλμοὶ πεπηγότες, oculi fixi, rigidi aut rigentes, concreti, lib. 1. Epid. sect. 1. aph. 16. ἀκινήτους immobiles & immotos explicat Gal. significantque absolutam motricis facultatis extinctionem.

Ὀφθαλμοὶ ἰλλώδεες ῥυπώδεες, vide ῥυπώδεες ὀφθαλμοὶ, postea.

Ὀφθαλμοὶ αὐχμηροὶ, oculi squallidi & squallentes ex nimia siccitate, li. 6. Epid. sect. 1. aph. 16. In Progn. ὄψιες αὐχμῶσαι dicuntur, & li. 5 Epid. (pag. 1162. C.) ὄμματα αὐχμηρά.

Ὀφίασις vitium est in pilis capitis & capillorum denudatio, cùm certis spatiis in serpentis similitudinem decidunt. Sic dicta quòd serpentis, quem ὄφιν appellant conuolutionum instar, per capitis cutem serpat, areæ Latinis dicuntur. Gal. lib. περὶ τῶν συνθέσεων (pag. 474. 6.) Ὄφιος κόπρος, serpentis semen, vsurpatur Hippocrati ad suffitus vteri in sanguinis fluxu, lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 640. 13. 17.)

Ὀφρυοειδὴς legitur apud Hipp. & cauernosum exponunt interpretes, libello περὶ ἀνατομῆς (p. 916. A.) de pulmone. τεφρώδης χροιὴ τυχὼν στίγμασιν ὀφρυοειδὴς κατατετρημένος, φύσει οἷον τεθολωμένος, cinericium colorem nactus, notis cauernosis compunctus, & naturaliter perforatus. Verùm mendosam esse lectionem suspicor, & pro ὀφρυοειδὴς, ὀρφνώδεσι legendum existimo, vt significet pulmonem notis quibusdam subobscuris & nigricantibus fusci coloris compunctum esse. Est enim in pulmonis colore inæqualitas, vt subfuscus quidam candicante robore color inesse videatur, & præterea notis veluti quibusdam stigmatibus fere nigricantibus distinctus.

¶ Ὀχετοὶ, ductus, canales, effluuia, riui dicuntur Hipp. & viæ per quas vrina & stercus per aluum effluit, lib de art. (pag. 613. 9. H. 816. B.) οἱ γὰρ ἐντεῖνον τοὺς ὀχετοὺς τοὺς κατὰ τὴν κοιλίην, οὐδὲ κωλύει εὐροεῖν τὰ ὄντα τῇ ἔξω κύρτωσις. Neque enim gibbus in exteriorem partem riuos qui sunt in ventre intendit, neque prohibet quo minus bene fluere possint. Vbi Gal. τοὺς ὀχετοὺς τοὺς κατὰ τὴν κοιλίην, καὶ ὀχετοὶ, τόν τε κατὰ κύστιν, καὶ τὸν κατὰ τὴν ἕδρην, hoc est effluuia & exitus circa vesicam & circa sedem, exponit. Quem mihi locum subnotare videtur Erot. cùm ὀχετοὺς, καὶ ὀχεύσεις τῶν ὑδάτων, aquarum effusiones, apud Hipp exponit, adducto Homeri testimonio ex Il. φ (v 257.) ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. Quemadmodum enim qui riuos ducit à fonte nigræ aquæ. Rursus lib. de art. (pag 624. 34. H. 817 A.) οἱ γὰρ ὀχετοὶ οἱ κατὰ τὸ λαπαρὸν τῆς πλευρῆς ἑκάστης παρατεταμένοι. Riui enim circa mollitudinem vniuscuiusque costæ obtentam. Vbi ὀχετοὺς τὰς ἀρτηρίας καὶ τὰς φλέβας exponit Gal. arterias & venas, quòd per eas tanquam per ductus aliquos sanguis conuehatur. Lib. quoque 6. Epid. sect. 3. aph. 4. ὁ ἱδρὼς ὁ ῥέων σταγόσιν, ὡς ἐξιὼν ὥσπερ ἐξ ὀχετῶν, dicitur sudor guttatim effluens, qui velut ex aquæ ductibus emanat, cœca cutis spiramina & meatus intelligens ex quibus sudor erumpit.

Ὄχλος, molestiam & negotium significat, vt lib. de art. (pag. 616. 2. H. 809. B.) ὄχλον πολλὸν παρέχειν, multum exhibere negotij aut molestiæ, quod dicitur de eo negotio quod multum exhibetur in ea quæ per scalam fit concussione. ὄχλοι etiam dicuntur perturbationes quæ fiunt in ægris, & vehementes naturæ motus, qui aliquando morborum solutiones efficiunt, vt apho. 32 sect. 6. li. 6. Epid. & li 4. Epid. (pag. 1121. C.) ὄχλοι περὶ ἑκταίην καὶ ἑβδόμην, circa sextum & septimum perturbationes. Interdum quoque alui perturbationem significat, vt aphoris. 12. li. 6. Epid. sect. 6. Hinc ὀχληρὸν quod molestum est & infestum indicat, ὀδυνηρὸν, dolorem inferens exponit Gal. in fine Com. 2. lib. de art. (pag. 610. 32. H. 806. C.) Et Erot. apud Hipp. ὀχλώδεα ὀχληρὰ, hoc est molesta, & quæ molestiam aut dolorē exhibent exponit. Quod certè vsurpatur Hip. li. de fract. (p. 546. 25. H. 759. G.) & (p. 549. 44. H. 760 F.) τὰ περὶ αὐγὰς ὀχλώδεα, quæ oculorum aciem perturbant, & tenebricosa quæ circum oculos obuersantur, in hæmorrhagiæ futuræ indiciis, dicuntur in Prorrh. (pag. 215. 25. H. 80. E.) περὶ αὐγὰς ἐνοχλεῖν, in Coac. (p. 149. C.) circa oculorum aciem perturbationem facere. Lib. etiam 2. Epid. (pag. 996 B.) de ascaridibus, καὶ ὄρθρου νύκτωρ ὄχλον

[illegible]. Itaque affligunt, vt plurimùm hac diei parte.

¶ Ὄψις id quo cernimus & videndi acies effunditur significat, pupillamque per quam præcipuè spiritus visorius viam facit. Prorrh. 2. (pag. 102. E.) [illegible] ὄψις. per rimam prominens & extans pupilla. Et rursus (ibi l. F.) [illegible] ὄψιν [illegible], pupillam sede motam esse. Et (ibid.) [illegible] ὄψεων, pupillarum emotiones. Et (ibid.) [illegible] ὄψιος βλάπτει [illegible]. insignem facit noxam pupillæ acies si exulceretur. Rufus etiam Ephesius [illegible] ὄψις [illegible] dici scribit, τὸ [illegible] βλέπομεν, quod in medio cernitur. Et alibi, [illegible] ὄψεις, [illegible] ὄψιν [illegible] βλέπομεν. Sic aciem ipsam qua cernimus pupillam vocari scribit M. Tullius li. 2. de nat. deorum. Nos pupillæ aciem dicimus. Prorrh. 2. foramen spiritu visorio plenum & vnde videndi potentia effunditur, intelligentes. Atque id videtur esse quod Rufo γλήνη dicitur & simulachra recipit, eaque tria, ὄψις, κόρη, γλήνη, pro pupilla sæpe ponuntur. ὄψιν speciem ibi non absurdè vertit Caluus. Ὄψις etiam pupillam indicat lib. 4. Epid. (p. 1136. F.) [illegible] ὄψεις [illegible] pupillæ vlcerantur. Et (p. 1133. C.) [illegible] ὄψις [illegible], vbi pupillā, aut etiam oculorum aciem, aut etiam totam oculi partem ex qua obtutus pendet, cæsiam redditam significat. Sic ὄψις interdum totum oculum, aut oculi aciem & visionem ipsam indicat. ὄψιες [illegible] & θαλασσοειδέες, pro oculis ceruleis & qui maris colorem referunt, ponuntur, lib. [illegible] ὄψιος (p. 688. 1.) Sunt autem corruptæ visionis species. Totam verò oculorum partem quæ genis aut palpebris regitur ὄψις sæpe significat. In Progn. (p. 124. 27. H. 37. 10.) [illegible] ὄψιας, aut lemæ ac sordes circa oculos appareant. Quanquam hîc obtutum ac oculorum aciem quidam intelligunt. Et Celsus oculorum angulos expressit. Rursus ibid. (v. 29. H. 21.) [illegible] ὄψιες [illegible]. de oculis & eorum aspectu squallido & obscuro. In Coac. (p. 153. B.) [illegible] ὄψιας [illegible], & oculos crebrò dispicere. Et rursus ibid. (p. 165. A.) [illegible] ὄψιες [illegible], si frequenter moueantur oculi. Quod etiam ex Progn. desumptum est, (pag. 131. 6. H. 38. 37.) Lib. etiam 3. Epid. in st. pest. 426. 15. H. 1085. H. [illegible] ὄψιας, quæ oculos corrumperent. Et lib. [illegible] (p. 15. 53.) [illegible] ὄψιν [illegible], rumpunt & perrodunt oculum ambientem tunicam. Sunt & ὄψιες [illegible] apud Hip. ægrorum aspectus facies, differentiæ formæ & modi, h. e. morborum genera & species, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 401. 30. H. 399. 50.) [illegible]. Variæ sunt autem ægrorum facies. Vbi scribit Gal. [illegible] ὄψιας [illegible], hoc est, facies dixit velut differentias, aut modos, aut formas ægrotantium autem, hoc est, morborum ægrotos affligentium. Et rursus, ὄψεις [illegible] ὀφθαλμοῖς [illegible] διαφοράς. facies igitur ægrorum dixit, quandoquidem eos oculis intuentes, differentias inuenimus. Est & ὄψιν [illegible] Hipp. lib. de art (p. 616. 2. H. 809. B.) multam ostentationem excitare, multum apparatum exhibere, hoc est ostentui esse aut ostentationi, & in speciem multa facere.

Ὄψον, obsonium significat proprieque vocatur [illegible], vt scribitur apud Athen. lib. 7. hoc est, quicquid in cibum igne apparatur, vel quòd [illegible]. Apud Plutarchum Symmacho lib. 4. συμπος. quæst. [illegible] ὄψον [illegible]. quicquid cibum reddit suauiorem, & [illegible], optimum censetur obsonium, quod maximè cibi appetentiam detinet. Iure tamen quodam inter omnia obsoniorum genera pisces τὸ ὄψον nomen obtinent apud antiquos; vnde φίλοψοι & ὀψοφάγοι dicti sunt, qui piscibus præ cæteris cibis delectantur, vt scribunt Plutarch. & Athen. ὄψα θαλάσσια sæpè dicuntur Hipp. velut Plutarcho [illegible] θαλάσσιον ὄψον, marinum obsonium maximè in precio. Lib. 1. [illegible] (pag. 606. 10.) [illegible] ὄψοισι θαλασσίοισι [illegible] & obsoniis marinis potiùs vtatur quàm carnibus. Rursus ibidem (pag. 615. 46. 49.) ὄψῳ [illegible], nulloque obsonio, præterquam vino nigro meracio vtatur. Vbi inter obsonia vinum ab eo repositum videtur. Et, [illegible] ὄψῳ [illegible] & quolibet obsonio.

OECONOM. HIPPOC.

TO Π.

Πάθος generale nomen est apud Medicos multaque significat. Vniuersaliter quidem πάθος passio dicitur, omnis motus qui ab altero in alterum fit. Et veteribus quidem omnis motus extrinsecus etiam qui naturaliter se habet, siue in loco, siue in qualitate fiat, πάθος nominatur. Ergo cùm motus sit, neque ex eorum numero quæ esse absolutè dicantur, situm in mutatione ac alteratione, & in ipso (vt dicam) fieri generationem habere manifestum est. Quod fusissimis & disertissimis verbis explicat Gal. lib. 2. Meth. med. Vbi quid πάθος & διάθεσις distent inter se, luculentissimis verbis ostendit, (p. 48. 46.) [illegible] Quod verò propositum nobis in hac disputatione maximè fuit, prope iam definitum est, nempe aliqua in generatione, & mutatione, & alteratione, & vt semel dicam, in motu ipsam essentiam habere, quædam etiam in substantiæ ipsius constantia. Sanitas igitur & morbus, & quicunque symptomatum eaurumque affectus sunt vel habitus, ex permanentium numero sunt. Actiones verò omnes, & alterationes in quacunque re fuerint, in ipso fieri essentiam suam possident. Et corpus secundum quodcunque mouetur, secundum id patitur, motusque eius πάθος est. Veteres sanè motus omnes qui naturaliter se habent, neque actiui sunt, πάθη, hoc est, passiones nominant, sicuti etiam actiones ipsos actiuos motus. Eo modo & ipsas sensuum alterationes Plato πάθη, hoc est passiones, appellat. At iunioribus, nescio qua opinione, de solo eo qui præter naturam sit motu, id nomen vsurpatur. Ac veteribus quidem πάθος priuatim de omni extrinsecus motu dicebatur, nunc verò etiam per abusum affectus qui ex passione iam prouenêre, nec amplius in motu sunt, πάθη appellant. Non tamen diuturnior aut ægrè solubilis habitus affectus sic nominatur, vt neque morbus. Rursus lib. de diff. symp. (p. 212. 25.) πάθος & πάθημα qua ratione [illegible] διαθέσεως distet optimè his verbis edocet. [illegible] Etenim in summa, ipsum affici quodammodo idem quod pati est, differtque passio ab affectu, motu. Cessante enim eo quod alterabat, quæ in passo iam remanet alteratio, affectus eius est: ita scilicet vt in vertendo, & mutando, & alterando, & mouendo, passio generationem habeat: in eo verò quod manet, & in subiecto corpore reseruatur, affectus constet. At ipsum quoque permanentem affectum Græci πάθος nominant, veluti etiam quod iam fecit, nec etiamnum facit, αἴτιον, hoc est causam. Quanquam neque hoc absoluto sermone causa est, nec qui manet affectus, simpliciter passio, sed exactè loquenti, affectus facta quidem passio est, non autem quæ adhuc fit. At generaliori quoque nomine πάθη & παθήματα dicuntur, quæcunque præter naturam in corporibus nostris generantur, vt scribit Gal. comm. 1. in lib. 1. Epid. (p. 354. 42.

H.940.F.) καλῶν δὲ παθήματα πάντες οἱ ἕλληνες, ὅσα παρὰ φύσιν ἐν τοῖς σώμασιν ὑμῶν μένει. Et lib.3. de Præsag. ex puls. (pag. 138. 15.) πάθος μὲν ὀνομάζω νῦν ἅπαν τὸ παρὰ φύσιν. πάθος quidem nunc voco quicquid est præter naturam. Quod etiam fusioribus verbis circumscribit lib.2. Therapeut. Meth. (pag 48.58.) τὴν γὰρ ἐναντίαν ὑγιείᾳ διάθεσιν, ὑφ' ἧς ἐνέργειαν λέγομεν βλάπτεσθαι, νόσημα μόνον προσαγορεύομεν, εἴ τι πολυχρόνιον, εἴ τι ὀλιγοχρόνιον, εἴ τ' ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ γίγνοιτο. τὰς δ' ἄλλας ἁπάσας τὰς προηγουμένας τούτων, ἐν αἰτίας λόγῳ, διαθέσεις παρὰ φύσιν, αἰτία τοῦτο μόνον, οὐ πάθη. τὰς δ' ἑπομένας ταύταις, ἐὰν μὲν ἐνεργείας ὦσι βλάβαι, συμπτώματά τε καὶ πάθη. κατὰ ταῦτα δὲ καὶ τὰς ἀμέτρους ἐκκρίσεις, ἢ ἐπισχέσεις. ὅσαι δὲ διαθέσεις, ὥσπερ καὶ ἡ ἄχροια, πρὸς τῷ τοῦ πάθους τε καὶ τοῦ συμπτώματος ὀνόματι, διαθέσεις ὀνομάζομεν, ὥσπερ οὖν καὶ εἰσί. Contrarium enim sanitati affectum, quo lædi actionem dicimus, morbum tantùm appellamus, siue diuturnus hic, siue breuis sit, siue momento duret. Ex reliquis affectibus, qui præter naturam sunt, & eos præcedunt, causæque rationem obtinent, causas tantùm, non πάθη, dicimus. Qui illas sequuntur, si actionum offensæ sunt, & symptomata & πάθη. Eodem modo & immodicas vel inanitiones, vel retentiones. Quæ verò affectiones sunt, veluti vitiosus color, præter πάθος & symptomatis appellationem, etiam affectiones nominamus, ita nimirum vt sunt. At verò πάθος ἢ πάθημα veteribus de morbo dici ibidem restatur Gal. his verbis (pag. 49.11.) δῆλοι δ' εἰσίν, ἢ νόσον, ἢ νόσημα λέγειν, ὥσπερ οὖν πάθος, ἢ πάθημα. καὶ μὲν δὴ καὶ ἔστι τὸ πάθος ὄνομα, ὃ κατὰ τῶν νοσημάτων ἐπέφερον οἱ παλαιοί, ὥσπερ καὶ τὴν ἀρρωστίαν, καὶ τὴν ἀσθένειαν, ὡς ἐδείξαμεν καὶ τοῦτ' ἐν τοῖς περὶ τῶν ἰατρικῶν ὀνομάτων, καὶ ὡς οὐδὲν διαφέρει λέγειν ἀρρωστίαν ἢ ἀρρώστημα. νόσον autem an νόσημα dicas nihil interest, vt nec si πάθος aut πάθημα. Atqui πάθος nomen de morbo veteres dixisse, quemadmodum & ἀρρωστίαν & ἀσθένειαν, hoc est, infirmitatem & imbecillitatem, ostensum nobis est in iis quæ de Medicis vocabulis scripsimus, vt & nihil referre dicere aut ἀρρωστίαν, aut ἀρρώστημα. Quin & ipse Hipp. πάθος de morbo tum acuto tum diuturno vsurpat, vt patet ex aph.4. & 24. lib. 1 & 28. lib. 3. vbi etiam scribit Gal. quosdam existimare τὸ τοῦ πάθους ὄνομα κατὰ τῶν χρονίων μόνων λέγειν αὐτόν. hoc est, πάθος nomẽ de solis morbis diuturnis ei dici. M quoque Tullius πάθη morbos vertit lib.3 de finibus & quæst. Tusc.3. vt & animi perturbationes, & motus animi turbatos, lib.1. de off. quas Latini ægritudines vocant. Idem etiam motus concitatos rationi non obtemperantes nominat, vt formidines, libidines, iracundias, misereri, inuidere, gestire, lætari, & cætera id genus. Sunt & παθήματα apud Hipp. ea quæ morbis accidunt, velut symptomata, attributiones & affectiones quædam, vt lib 1. Epid. (p.369.28. H.951.E.) ἦν δὲ τῶν καυσωδῶν τὰ παθήματα. Inerant verò in febribus ardentibus affectiones huiusmodi. Et li.2. Epid. (pag. H.1016. F.) ἦν δὲ τῶν κυναγχικῶν τὰ παθήματα τάδε. Erant autem eorum qui ex angina laborabant affectiones huiusmodi. Scribitur & πάθη Hip. ἀπὸ τοῦ πάθους lib.1 περὶ γυναικ. (pag. 604.45.) διαλείπει δὲ ἄλλῃ ἄλλῳ χρόνῳ, ὅκως τι καὶ τὰ τοῦ σώματος ἔχοι, καὶ τὰ τοῦ πάθους. Intereunt autem aliæ alio tempore, prout corpus & affectio se habet. Πάθος autem definitur authori definit. Med. (pag. 394. 40.) παραποδισμὸς κατὰ φύσιν ἐνεργείας πρὸς ἢ πόνον. functionis alicuius naturalis aliquatenusve impeditio. οἱ δὲ Ἡροφίλειοι οὕτως. πάθος ἐστὶ τὸ μὴ διαπαντὸς ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ λυόμενον, ἀλλ' ἐν ἐλάττονι δὲ ποτὲ, καὶ ἐν πλείονι. Herophyli verò sectatores hoc modo. Affectus est qui non semper eodem modo soluitur, sed in breuiore quandoque, interdum & longiore. Quod tamen sic legunt quidam. πάθος λέγουσιν οἱ Ἡροφίλειοι εἶναι τὸ εὔλυτον καὶ εὐκίνητον, οὗ τὴν αἰτίαν ἐν ὑγροῖς εἶναι. Herophili sectatores πάθος esse dicunt, quod nullo negotio soluitur & facilè mouetur, cuius essentia in humoribus consistit.

Παίδευσις institutionem & doctrinam significat, vt lib. περὶ χυμῶν (pag 47.28.) παίδευσις ἐμέτου, τῶν δι' ἕξεδρα, vomitionis institutio aut eorum quæ per inferiora subducuntur. Vbi quæ medico sunt instituenda ac facienda, aut etiam prohibenda in considerationem adhibentur. Vnde castigationem vertit Cornar. quòd illic adscribantur multò plura auertenda ac prohibenda, quàm instituenda.

Παιδία dicuntur Hipp. pueri infantes & adhuc lactentes, aph. 33. sect.5 lib.6. Epid. τὰ βρέφη exponit Gal. vt παιδία νεογνὰ καὶ ἀμφιδρομίας, aph.24. lib. 3. Etsi etiam παιδία vocat Hip. ad pubertatem vsque, vt aph.27. & 18. lib. eiusdem.

Παιδίον πάθος, hoc est puerilem morbum agnoscit & exponit apud Hip. Erot. Quibus sanè verbis locum lib. de aëre, loc. & aq. (pag.281 47) mihi subindicare videtur, vbi scribitur: τοῖσι δὲ παιδίοισι ἐπιπίπτειν σπασμοὺς καὶ ἄσθματα, ἃ νομίζουσι τὸ παιδίον ποιεῖν, καὶ ἱερὴν νοῦσον εἶναι. Verum παίδιον aut παιδίον leg. existimo, vt πάθος aut νόσημα subaudiatur, hac notione. Pueris verò conuulsiones & suspiria superuenire, quæ existimant puerilem morbum efficere, & sacrum morbum esse. Hunc enim illius loci sensum sequitur Gal. com.1. in lib.6. Epid. (p.447.6.) etsi παιδίων πάθος legit. Sic autem apud eum scribitur: τὸ δὲ ἐπιληψίας πάθος ἤτοι κατὰ φυσικὴν γίνεται δυσκρασίαν, ὅταν ὑγρὸς ὁ ἐγκέφαλος ἱκανῶς ᾖ, καὶ τηνικαῦτά γε καὶ παιδίων ὀνομάζεται τὸ νόσημα, καθάπερ αὐτὸς ἐδήλωσεν ἐν τῷ περὶ ὑδάτων, καὶ ἀέρων, καὶ τόπων, ὧδε γράψας· τοῖς παιδίοις συμπίπτειν σπασμούς τε καὶ ἄσθματα, ἃ νομίζουσι τὸ παιδίον ποιεῖν, καὶ ἱερὴν νοῦσον εἶναι. κατὰ ταύτην τὴν ῥῆσιν σαφῶς ἐστιν ὑπακουόμενον διὰ τὸ παιδίον πάθος, ὡς εἶναι τὴν λέξιν τοιάνδε, ἃ νομίζουσι τὸ παιδίων πάθος ποιεῖν, καὶ ἱερὴν νοῦσον εἶναι. Comitialis affectus, vel à naturali intemperie prouenit, cum humidum valdè est cerebrum, tuncque puerorum morbus nominatur, quemadmodum ipse in libro de aëre, locis & aquis, ita scribens significauit. Pueris contingere conuulsiones & suspiria, quæ existimant puerorum morbum efficere, & sacrum morbum esse. In his verbis clarè patet subintelligendum esse affectum, vt sermo talis sit, quæ existimant, puerorum morbum efficere, & sacrum morbum esse. Quam etiam lectionem iterum sequi videtur Gal. com.5 in lib.6. Epid. (pag. 516.4.) cùm scribit: οὐ μὴν φαίνεταί τι παισὶ τὰ πάθη ταῦτα γινόμενα, πλὴν τῆς ἐπιληψίας, ἣν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο πρὸς τῶν παλαιῶν ὀνομασθῆναι συνέβη παιδίων πάθος. Verùm pueris hi affectus contingere non videntur, præter morbum comitialem, quem propter id ipsum à veteribus puerorum affectum nominari contingit. Eo tamen in loco apud Hip. τὰ παιδία ποιεῖν, videtur legisse Corn. & τὸ θεῖον ποιεῖν Zuingg. At vt παίδιον legam facit Erot. qui cùm παιδίον πάθος exponit, scribit, παιδείαν νῦν τὴν παιδοτροφίαν, ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πελίᾳ φησί, λευκὸν αὐτὴν ὧδ' ἐπαίδευσεν γάλα. παιδείαν nunc vocat puerorum educationem. Vnde Sophocles in Pelia ait, album ipsam hoc lac educauit. vt παιδείαν leg. existimem apud Erot. cùm παιδίαν omnia habeant exemplaria, & fortè παιδίον πάθος.

Παιδοποιῆσαι apud Erot. est παιδοποιῆσαι liberos procreare, suscipere, cùm apud Hip. ἢ παιδοκτιστῆσαι ἢ παιδοποιῆσαι exponit. κτίσαι γὰρ τὸ ποιῆσαι, κτίσαι enim facere aut creare significat.

Παλαιστὴ mensura quatuor digitorum, palmus aut dodrans. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.575.1.) σικύου ἐντεριώνην ὅσον παλαιστήν, cucumeris syluestris medullam dodrantalem, aut palmi magnitudine. Ac rursus ibid. (7.) σικύος ὅσον παλαιστή. παλαιστὴ exponitur Hesych. τὸ τεττάρων δακτύλων μέτρον.

Πάλη & παιπάλη farinam tenuissimam & florem significat, quod in farina est tenuissimum & candidissimum, aut tenuissimum farinæ pollinem. Vnde πάλη ἀλφίτου polentæ flos aut pollen dicitur, aut farinæ tenuissimus pollen. Hesychio πάλη dicitur ἄλευρον καὶ σποδός, τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου. Lib.1. περὶ γυναικ. (p. 614.54.) καὶ πάλη ἀλφίτου, & tenuissimo polentæ polline admixto. Vbi tamen πάλῃ vitiosè legunt exemplaria. Rursus li. 2. (p.638.4.) πάλη ἀλφίτου ἐφ' ὕδατι, polentæ tenuissimus pollen ex aqua. Ac rursus ib. (p.667.33.) ξὺν πάλῃ ἀλφίτου πῖνε. cum tenuissimo polentæ polline propinato. Et li.5. Epid. (p.1010. E.) πάλην ἐς ῥοιῆς χυλὸν ἀλφίτων ἐπιπάσσουσα. tenuissimo farinæ hordeaceæ polline mali punici succo macerato. πάλην σεσέλιος, seselis tenuissimum pollinem vocat Hipp. li.1. περὶ γυν. (p.620.55.) πάλη dicitur Erot. τὸ λευκότατον καὶ λεπτότατον τοῦ ἀλφίτου, quod est in farina candidissimum & tenuissimum, cùm πάλην ἀλφίτου apud Hipp. exponit. Verùm πάλη aut πάλην ἀλφίτου apud Erot. leg. crediderim ex his locis quos ex Hipp. adduximus. Sic παιπάλη ἀλφίτων dicitur Gal. li.2. κατὰ τόπ.

Παλίγκοτος & παλιγκοτεῖν valdè poetica & Ionica sunt vocabula, & de recrudescentibus doloribus aut quasi iterum excandescentibus malis dicuntur. κότος enim doloris acerbitatem & amarulentiam significat, quæ ex indignatione & iracundia concipitur. Et παλίγκοτος Aristoph. interpreti exponitur, ἐξ ὑποστροφῆς ὀργίλος πάλιν, rursus excandescens, qui animo est iracundo & offenso. παλίγκοτα τὰ κακοήθη παθήματα, affectus qui recrudescunt & maligni fiunt, exponit Gal. com.2. in li. de fract. (p.547.40. H.760.A.) & παλιγκοτεῖν, τὸ αὖθις πάλιν κακοηθέστερον γίνεσθαι, recrudescere, rursus malignum fieri aut excandescere. Vbi scribit Hipp. σημεῖα δὲ τάδε, ἢν παλιγκοτέῃ, ἢ οὔ. Signa sunt hæc, recrudescant nec ne. Et rursus, κίνδυνος παλιγκοτῆσαι, periculum est ne recrudescant, h.e. ad pristinam malignitatem redeant. Rursusq; (p.548.11. H.ib.B.) ἢν δὲ μὴ μέλλῃ παλιγκοτεῖν τὰ ἐκχυμώματα. si autem futurum non est vt sugillata recrudescant. Et (v.19. H.ib.C.) ἐν πᾶσι τοῖσιν ἐκχυμώμασι τοῖσι μὴ μέλλουσι παλιγκοτεῖν. in omnibus sugillatis non futurum vt crudescant. Libr. quoque 2. περὶ γυναικ. (pag. 663. 18.) ἢν δέ τι παλιγκοτήσῃ, si quid recruduerit. Et lib. de art. (pag. 598.54. H.794.G.) παλιγκοτέστατος ὁ ἀγκών, rursus maximè excandescit cubiti gibbus. Et (p.599.29. H.796.E.) παλίγκοτα, quæ rursus excandescunt, rursus commouentur, quòd bene

non sint reposita. Quæ etiam repetuntur in Mochlico (p. 850. E. 851. G.) παλιγκοτέοντα vocantur lib. de art. (pag. 610. 34. H. 806. C.) αὐτίκα δὲ τῶν παλιγκοτεόντων, ὁ σίδηρος διὰ χρόνου καὶ περιγίνεται. In omnibus autem iis quæ rursus excandescunt, ferramentum candens vtraque parte traiicere abunde suppetit. Hinc παλιγκότησις & παλιγκοτίη, offensio & recrudescentia. lib. de fract. (pag. 598. 15. H. 772. G.) τὰ ἕλκεα γὰρ ἐν τρίτῃ καὶ ἐν τετάρτῃ ἡμέρῃ ἐπὶ τοῖσι πλείστοισι τῶν τρωμάτων ἔστι τὰ παλιγκοτώτατα. In totum enim plerumque vulnera tertio & quarto die recrudescere consueuerunt. Et lib. de loc. in homine (pag. 422. 3.) καὶ ὑπὸ πάντων παλιγκοτίας πάσχει, & ab omnibus offensiones percipit, de corpore cuiuis offensioni obnoxio. Erot. apud Hip. παλιγκοτέοντα φιλυποστρόφοις νοσήμασι exponit, hoc est, morbis qui facilè reuerti solent. Quod legitur lib. 2. Epid. (pag. 1017. A.) βραχὺ δὲ τι τοῖσιν πᾶσι παλιγκοτωτάτοισιν κροτάφοι θερμοί. Atque horum quibusdam paulùm dolores exacerbantur, quibus tempora incalescebant. Etsi in omnibus codicibus παλιγκοτώτατοισιν vitiosè legitur. Sed nos ex Gal. lib. 4. de loc. affect. & Erot. παλιγκοτέουσιν reponendum esse admonuimus. Lib. 4. Epid. (p. 1148. F.) ἐπαλιγκότησε de morbo qui recrudnit & exasperatus est, dicitur.

Παλίμβολον νόσον, morbus mutabilis, vagus, non firmus, nec sibi constans, qui facilè mutatur & in diuersum trahitur aut fluctuat. aphorism. 16. sect. 6. lib. 6. Epid. Vbi Gal. commentarius eum morbum intelligit, qui speciem leuationis facit, sed tamen intus malignus est. παλίμβολος autem dicitur qui fluxa est fide, non firma, nec sibi constat, sed facilè in diuersa vertitur, de homine lubricæ fidei, inconstantis & fluctuantis animi, quique veteratorio est & vafro aut doloso ingenio. Hesych. verò exponitur πανοῦργος τις καὶ ὁ κίβδηλος, ἀντάλλαγος ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον μεταβαλλόμενος. Dicitur & παλίμβολον Varino, ἀβέβαιον, ἄπιστον, & παλίμβολος, ἀστάθμητος, ἀνεπιστρεπτόφρων, refractarius, ex Suida.

Πάλιν, rursus, contrà significat, vt aph. 53. lib. 5. vbi scribit Gal. σημαίνοντος δὲ τοῦ πάλιν ἐν τοῖς τοιούτοις λόγοις δύο, τὸ μὲν ἕτερον ὁ συνῆθες τῷ προειρημένῳ διαθέσει, τὸ δ' ἕτερον, ὅπερ καὶ δι' ἄλλης λέξεως εἰώθασιν ἑρμηνεύειν λέγειν. ἀληθέστερόν γε μοι φαίνεται, καὶ κατὰ τὴν Ἱπποκράτους γνώμην τὸ δεύτερον σημαινόμενον. Cùm verò duo in eiuscemodi locutionibus significet πάλιν, vnum quo antedictæ coniungitur affectioni, alterum quod per aliam dictionem ἔμπαλιν efferre consueuerunt, verius mihi & Hip. menti conuenientius secundum significatum esse videtur.

Παλινδρομεῖν est recurrere, intro redire, recursare, & de humoribus qui intrò redeunt dicitur, eandemque originem repetunt, aut abscessibus accommodatur, qui ex humorum interno recursu aboleantur, detumescunt aut subsidunt. In Progn. (pag. 151. 19. H. 43. 27.) ἢν δὲ ἀφανίζωνται καὶ παλινδρομέωσιν αἱ ἀποστάσιες. Quod si abscessus deleantur & intrò recurrant. Vbi παλινδρομεῖν his verbis explicat Gal. εἰς τὰ πολλὰ δὲ τὸ ἀφανίζεσθαι τὰ τοιαῦτα εἴωθε συμβαίνειν, μεταρρεόντων τῶν ἐργαζομένων αὐτὰ χυμῶν, ἤτοι γε εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ὅθεν ὡρμήθη, ὅπερ ἰδίως ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζει παλινδρομεῖν, ἢ καί τινας ἄλλους ἐν τῷ βάθει τοῦ σώματος ὄντας. Vt plurimùm autem talia deleri euenire solet, refluentibus humoribus qui ea committunt, aut eundem in locum vnde impetum fecerunt, quod propriè Hipp. παλινδρομεῖν appellat, aut ad alia quædam loca in profundo corporis posita. Iterumq; de abscessibus ibid. (p. 161. 32. H. 45. 54.) καὶ δὲ ἀποστάσιες αἱ διὰ τοῦ χειμῶνος μᾶλλον γινόμεναι, χρονιώτεραι τε παυόμεναι, ἧσσον τε παλινδρομέουσι. Sciendum verò abscessus hyeme potiùs contingere, & tardius desinere, minusq; repetere. Quod etiam repetitur in Coac. (pag. 139. A.) Rursus lib. 1. Epid. (p. 364. 12. H. 946. G.) (de abscessibus) ἀλλὰ ταχὺ παλινδρομεῖν ἐς ξυντεῖνες ἐπὶ τὸ χεῖρον. sed qui celeriter intro recurrerent, & in deterius caderent. Et Prorh. 2. (pag. 83 F.) καὶ δῆλα ἐόντα, ὅτι παλινδρομέουσι αἱ ἀποστάσιες. & cùm manifestum foret id quod abscedere natum est, intrò non reuersurum. Et rursus ibid. (p. 91. C.) παλινδρομίη ἀποστάσιος, abscessus recursus aut reuersio. παλινδρομεῖ, ἀναστρέχει, ὑποστρέφει, recurrit, reuertitur, exponit Hesych.

Παλινδρομιή rursum subsidentia, de humoribus qui rursum subsidunt, ac in sese velut redeunt dicitur lib. περὶ χυμῶν (p. 47. 27.) & μεταπειρισμῷ opponitur, eleuationi aut sublationi.

Παλίνσκια Gal. in Exeg. τὰ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεστραμμένα, hoc est à sole auersa exponit apud Hip.

Παλίρροια dicitur Aret. retrogradus humorum cursus, vt in cholera morbo, cùm biliosa euomuntur, cap. 4. lib. 2. cur. acut. ὅκως ἴσχῃ τὴν παλίρροιαν, vt retrogradus humorum cursus cohibeatur. Et rursus, ἐς τὴν παλίρροιαν χέειν, vt retrogradum humorum fluxum coerceat.

Παλμὸς palpitatio, dicitur Gal. lib. de tremore, conuuls. & palp. (pag. 365. 6.) κίνησις ἀβούλητός τε καὶ ἄκων ἐπαιρομένων τε καὶ καταστελλομένων τῶν παλλομένων μορίων. motus inuoluntarius & inuitus partium quæ duo palpitant, attolluntur & deferuntur. Rursusque ibid. (pag. 366. 3.) διάτασίς τις καὶ συνίζησις παρὰ φύσιν. quædam distentio ac confidentia præter naturam. Lib. verò 5. de sympt. caus. (pag. 230. 41.) παλμὸς ἐστὶ μὲν διαστολὴ παρὰ φύσιν, ἐν ἅπασι δὲ γίνεται τοῖς μορίοις ὅσα γε διαστέλλεσθαι πέφυκε. Palpitatio est dilatatio quidem præter naturam, & fit in omnibus particulis quæ distendi & dilatari natura possunt. Cuius quidem causa est spiritus crassus, vaporosus, caliginosus & copiosus, transitum non habens, & partem in qua consistit distendens ac attollens, vt ibidem scribit Gal. Locus verò in quo fit, est cauitas corporis insignis & pars natura sua mollis, vt distendi & rursum subsidere facilè possit. Authori quoque definit. Med. (pag. 396. 24.) παλμός ἐστιν ἔπαρσις καὶ ὕφεσις σώματος εἴκοντος καὶ μὴ ἀντιτυποῦντος, ὑπὸ πνεύματος γινόμενος, οὐκ ἀεὶ παρακολουθῶν, ἀλλὰ κατὰ χρόνους τινὰς γινόμενος. Palpitatio, est cedentis corporis & non renitentis elatio ac submissio, quam spiritus efficit, eaque non semper durat, sed quibusdam temporibus efficitur. Et aliter quoque παλμός ἐστιν ἔπαρσις καὶ ὕφεσις σωμάτων μυωδῶν, ὑπὸ πνεύματος ἀποτελούμενος, οὐκ ἀεὶ μένων, ἀλλὰ κατά τινας χρόνους. palpitatio, est elatio submissioq; corporum musculosorum, à spiritu facta, quæ non semper durat, sed certis temporibus excitatur. Hanc verò παλμοῦ notationem sæpius vsurpat Hippocr. vt cùm scribitur ægr. 2. lib. 1. Epid. παλμὸς ὑποχονδρίου, præcordiorum palpitatio. Et ægr. 3. lib. 3. Epid. παλμὸς περὶ ὀμφαλὸν διατελέων, continens ad vmbilicum palpitatio. & παλμοὶ δι' ὅλου τοῦ σώματος, palpitationes totum corpus occuparunt, ægr. 4. lib. 1. Epid. & ægr. 4. lib. 3. post st. pest. Et παλμὸς καρδίης, cordis palpitatio, ægr. 16. lib. 3. Epid. post st. pest. Et παλμώδεες δι' ὅλου dicuntur in Prorrh. (pag. 179. 6. H. 69. F.) quibus palpitationes toto corpore sentiuntur. Et παλμώδεες πόνοι, dolores cum palpitatione ibid. (p. 181. 13. H. 70. A.) quod etiam repetitur in Coac. (pag. 167. C.) Est etiam vbi veteribus παλμὸς pro pulsu & arteriarum percussu accipitur, velut in Prorrh. (pag. 214. 35. H. 80. B.) ὁ ἐκ τῆς κοιλίης παλμὸς, de vehementi arteriæ magnæ quæ ad spinam adiacet motu dicitur, quod etiam repetitur in Coac. (pag. 167. A.) Et quod scribitur in Progn. (p. 131. 4. H. 38. 34.) de hypochondriorum inflammatione, ἢν δὲ καὶ σφυγμὸς ἐνῇ ἐν τῷ ὑποχονδρίῳ, pro σφυγμὸς παλμὸς scriptum esse in multis exemplarib. ibidem testatur Gal. & com. 3. in Prorr. simulq; de magnæ arteriæ pulsu accipi. Sic ὁ κατὰ τὰ ὑποχόνδρια παλμὸς, palpitatio quæ fit in præcordiis, & in delirantibus quibusdam apparet, Agathino σφυγμὸς dicitur, non secus ac euidentium ad manum arteriarum motū pulsum vocamus, vt scribit Gal. li. 4. de diff. puls. (p. 50. 14.) Et Ægimio Eleo παλμὸς pro quouis arteriarum motu accipitur, vt etiam ibi scribit Gal. (v. 18.) & li. 1. de diff. puls. (p. 8. 20.) Eademq; notatione παλμὸς ἰσχυρὸς φλεβῶν σφαγιτίδων, venarum iugularium vehemens palpitatio pro pulsatione sumitur, in Coac. (p. 161. E.) ex quo vehementem inflammationem designat Hip. ex aspectabili arteriarum motu aut percussu: etsi proprio quodam modo palpitatio significari potest, ex congesto in partem aliquam cum sanguine flatuoso spiritu, qui exitum nullum habeat.

Παλύνειν, aspergere, conspergere significat, ἐπιπάσσειν, & propriè de farina dicitur, vt ἄλφιτα παλύνειν, polentam aspergere. Significat interdum miscere & humectare, διαβρέχειν & ἀναφύρειν, aut μίσγειν. Erot. apud Hipp. παλύνειν ἐπιπάσσειν exponit, quod est aspergere, additque Homeri testimonium, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, ex Odyss. ξ. Polentam albam inspergebat, vbi Schol. διέβρεχε exponit. Ac certè mihi videtur Erot. apud Hipp. (subindicare locum li. 1. περὶ γυν. (p. 623. 51.) & ἄλφιτα παλύνειν legisse hoc est, polenta aspersa, aut polentæ pollinē aspersum, vbi tamen ἄλφιτ' ἀναπαλύνειν in omnib. exemplarib. vitiosè legitur, & ἐπιπαλύνειν fortè legerat Gal. vt in dictione ἀναπαλύνειν scripsimus. Pro quo etiam lib. περὶ γυναικ. (p. 572. 12.) ἄλφιτα ἐπιπαλὰς scribitur. Sic Hesych. παλύνας, τὸ κονίειν ἢ γῆν ἐπιβαλεῖν τῷ λογιζομένῳ χυτλοῦν exponit (sic enim pro χυτλοῦν quod vitiosè scribitur leg. censeo) quod dicitur de terra quæ mortuis inspergitur aut iniicitur, & qua mortui obruuntur. Dici autem & de farina idem adscribit adducto Homer. testimonio ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, quod μίσγειν exponit, ex Odyss. κ. (vers. 520.) Est & apud Hom. Il. ι. (vers. 160.) πολλὰ δ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνεν, vbi ἐπέμισγεν, ἔπασσεν exponit Schol. παλύναι etiam ἐπιπάσαι quod est inspergere apud Hip. in Exeg. exponit Gal. Et annutatur ex Cotinnio παλύνει τὸ ἐπιπάσσειν Iones esse. παλύνειν συμπάσαι καὶ πάσαι exponit Plutarch. quæst. 4. lib. 2. Sympos. quæst.

Παμμιγέες ἀτυχίαι omnigenum infortunium & omnigenam calamitatem significat, ἐν παραγγελίαις (pag. 28. 21.) γίνεται πάντων

παμμαχος ἀτυχῶν, in omne genus infortunij æger incidit, omni calamitatis genere tentatur.

Πάμπαν παντελῶς exponit Gal.comm.1.in lib.de nat.hum.(p.3.45. H.224.6.)& lib.1. de elementis (p.51.26.) omninò, in totum, prorsus Et ὁ πάμπαν, ὡς παντελῶς, non μηδ᾽ ὅλως, nulla ex parte. Rursus ibidem (p.10.10.) eos reprehendit Gal. qui ὁ πάμπαν apud Hippocr. τὸ μηδ᾽ ὅλως exponunt. Neque enim ὁ πάμπαν in totum negat. Velut aph.19.lib.2. ὁ πάμπαν ἀσφαλέες αἱ προαγορεύσιες, non omninò certæ prædictiones dicuntur, quòd multæ firmæ sint, non tamen omnes, & quòd paucæ exceptæ sint. Et Gal.com.ad eum aph.non omnibus inesse certitudinem significari vult, sed paucas falsas esse.

Πάμφορος omnia ferens, omnium ferax. Πάμφορος ἡ φύσις νοσημάτων natura omnis generis morborum ferax, in Coac. (pag. 201.B)

Πάναξ herba cuius succus ὀποπάναξ dicitur. Verùm Archig. apud Gal. κατὰ τόπ. lib.2. (pag.180.17.) πάναξ pro panacis radice posuit, idque negligenter, vt ait Gal. non pro opopanace, quod ab ea non paruo caliditatis excessu differt. Πάνακες autem vsurpat Hippocr. lib.2. περὶ γυναικ. (pag.670.20.27.) & diuersa Panacis genera describit Dioscor.lib.3.cap.55.56 & 57.)

Πανάνδοι ὕπνοι, dicuntur in Coac. (pag 195 A.) somni sermonem aut vocem omninò intercipientes, hoc est, tranquilli, minimè turbulenti, & cum omni silentio. Vbi codices quidam & Cornarius ὑπαναυδοι legunt, quòd somnos aliquantulum vocem intercipientes, aut sine voce dixerit, quales sunt sumni alti, profundi. Verùm illic ἄναυδοι pro πανάνδοι leg. duximus. pro quo νήδυμοι ὕπνοι quidam legunt, quæ locutio Homero familiaris est. νήδυμος autem ἡδὺ & βαθὺ Hesychio exponitur.

Πάντη πάντως, omni ex parte, vsquequaque, quaquauersus, planè, prorsus, penitus, lib.de fract.(p.553.51.H.763.F.) omni ex parte rectum.

Παντοδαπά, varia, omnis generis, omnigena, cuiusquemodi. Lib.5. Epid.(p.1160.B.) καὶ ἐλλεβορισθεὶς ἤμεσε παντοδαπά. veratri potio cuiusquemodi edixit, hoc est omne genus humores. Sic M. Tullius lib. 2. de finibus. Cùm enim fertur quasi torrens oratio, quamuis multa cuiusquemodi rapiat, hoc est, multa, varia, & omnis generis. παντοδαπαὶ νόσοι, omnis generis morbi & diuersi, in his quæ adiecta sunt ad lib.de nat.hum. (pag.19.1.H. 228.44.)

Παντοῖον, omnigenum, cuiuscunque generis varietatem tenuium humorum & serosorum excrementorum in morbis difficilibus indicat, apud Hip. & multas ac innominatas humorum species ac transmutationes, vt cùm bilis flaua, æruginosa, glastea, & ἰσατώδης, aut rubra aut porracea apparet, vt scribit Gal. com.1.in lib. de nat.hum (pag 6.31 H.224.37.) Rursus ibid. (pag.13.32.H.226.54.) παντοῖον ab Hippocr. additum in stirpibus dicit Gal. vt varias humorum differentias & species indicaret, non solùm varias pituitæ differentias.

Παῦω, vide Οὐ παύω antea.

Παραβλαστάνειν germinare, & aliquid excrescens adnasci significat. Lib.de rat.vict.in morb.ac. (p 104.3.H.401.8.) καὶ βλέφαρον τὸ ἕτερον παρὰ τὸ ἕτερον παραβλαστάνει. & palpebra ad alteram palpebram germinat, vbi scribit Gal. [illegible] Quod autem dicitur palpebram alteram germinare, obscurum est, vtrumne voluerit indicare, quandam ex earum parte exortam coalescentiam, vel carnosum quoddam germen, ex altera quidem enascens, sed ad alteram extensum.

Παραγγελίη præceptionum & consiliorum breuem aut aphoristicam comprehensionem significat, quibus ars Medica instituitur & edocetur, in iureiurando Hipp. cui ἀκρόησις opponit ibidem Hipp. nempe explicatam præceptorum enarrationem & diexodicam. Sic παραγγελίαι dicuntur præceptiones ad instruendum Medicum, tum ad artis vsum, tum ad cognitionem, ἐν παραγγελίαις.

Παραγγέλματα verò sunt præcepta ad instruendam officinam Medicam initio lib. περὶ ἰητρ. Rursus ibidem (pag 19.29) τὰ ἐς τὴν ἰητρικὴν τέχνην παραγγέλματα, præcepta sunt quæ ad artem Medicam pertinent, ex quibus artifex esse queat, consilia dixit Gorrh. Lib. περὶ εὐσχημ. (p.25.22.) παραγγέλματα sunt præcepta quibus paret ægrotus. ὅκως πίῃ παραγγέλματα [illegible], vt præceptis citra amarulentiam vtatur.

Παραγωγαὶ sunt adductiones, vt ossium παραγωγαί, cùm ossa adducuntur aut coaptantur. Lib.de art.(p.599.6.H.795.B.) αἱ παραγωγαὶ τοῖς θέναρ, cùm volis manuum ossa adducuntur, coaptantur. quod repetitur in Mochlico (pag.350.H.) Sic lib.de fract. (pag.554.4 H.763.G.) παραγωγαὶ ῥηΐδιαι τῶν ὀστέων, ossa facilius adducuntur, tractantur, ossa repositu faciliora. Quæ verba ibidem explicare videtur Hipp. cùm dicit, [illegible] ioreosioni magis cedentia.

Παραίτησις apud Hip. ἐν παραγγελίαις (pag.28.50.) auersationem, recusationem significat, Cornar. subterfugium. Zuingg. indulgentiam & concessionem vertit, vt gratiam, veniam, aut indulgentem concessionem significet, nempe quando ægro indulget & aliquid concedit Medicus.

Παρακέντησις, compunctio dicitur, & est curationis ratio qua aqua hydrope laborantibus exinitur, scalpello in peritonæum adacto Cuius sectionis multis locis meminit Hip. vt lib. περὶ παθῶν (p.522.29.) & lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.544 545.) & lib. de locis in homine (p.417.) & aph.8.sect.7 lib.6.Epid & aph. 27.lib.6 Est & παρακέντησις curationis genus per compunctionem in suffusione, terebratos oculos vocat Cæl. Aurel. cap. 5. lib. 1. Tard. pass. cùm ad latus bulbi in oculo acus traijcitur. Paracentesis dicitur Plinio lib.25.cap.13.

Παρακοπὴ desipientia dicitur & delirium quod in febris vigore commouetur, & pro leui mentis emotione sumitur, etsi interdum omnem mentis alienationem amplectatur, vt in Coac. (p.124.A.) At Gal.com.1.in lib.3.Epid.(pag.392.30.) παρακοπὴν tantam παραφροσύνην facit, cùm scribit. [illegible] Desipientiæ enim magnitudinem aliàs aliis nominibus ipse indicare consueuit, ληρῆσαι & παραληρῆσαι, & παραφρονῆσαι, & παρενεχθῆναι, quod est desipere ac delirare inquiens, aut rursus παρακόψαι & ἐκστῆναι, quod est mente emoueri, & μανῆναί τε & ἐκμανῆναι, quod est furore aut insania percitum esse. Sic quoque ægr.5.lib.3. post st.pest. παρακοπὴ & mentis ταραχή, hoc est alienatio & perturbatio coniunguntur in casu valde repentino & ad exitium properante.

Παράκρουσις de leui mētis emotione & delirio dicitur, vt παραπαίειν, παραλέγειν, παραληρῆσαι, ληρῆσαι, παρενεχθῆναι. παρακρουσθῆναι, παρακροῦσαι. Quæ omnia leue deliriū & mentis concussionē indicat. Sic παρακρούσιες sunt desipientiæ & leues mentis percussiones, in Prorrh. (pag.176.51.H.68.H.) & Coac. (pag.131.D.) & ægr.1 lib.1.Epid. πάντα παρέκρουσε, prorsus delirauit. Erot. quoque παρακρούσιν propriè veteribus dici scribit, τὸ ἐπ᾽ ὀλίγον παραφρονεῖν, breui tempore desipere aut delirare. Idem παρακρουστικόν, παρακινητικὸν apud Hipp. exponit, quod delirium portendit Quam dictionem sæpius vsurpat Hip. vt aph.19.sect.1.lib. 6.Epid. ὄμματος θρασὺ παρακρουστικόν. Oculus ferox & truculentus delirium portendit. Et Coac. (pag. 149.C.) ἦχοι μετ᾽ ἀμβλυωπίης, καὶ κατὰ ῥῖνας βάρος, παρακρουστικόν. Aurium sonitus cum visus hebetudine, & ad nares grauitatis sensu, delirium præsagiunt. Etsi in Prorrh. (pag 176.42.H.68.G.) vnde ea sententia deducta videtur, ἐξίστασθαι μελαγχολικῶς, non παρακρουστικόν ponitur, quod cum de leni delirio dicatur, illud furiosam & vehementem mentis emotionem indicat. Nam & ibid. (1.53.H. ibid. H.) αἱ παρακρούσιες & τὰ ἐξιστάμενα opponuntur, vt leuis desipientia furiosæ & vehementi insaniæ. Rursus quoq; in Prorrh. (p.177.34.H.69 C.) ἆρά γε καὶ παρακρουστικὸν τὸ τοιοῦτον; Num verò tale quid delirium portendit? Et aph.27.sect.3.li.6.Epid. τὰ στρογγυλούμενα πτύαλα παρακρουστικά, rotunda sputa delirium portendunt. In Prorrh. (pag.174.15.H 68 B.) τὰ ἐν ὀξέσι κατὰ φάρυγγα ὀδυνώδεα ἰσχνά, σμικρά, πνιγώδεα, παρακρουστικά. Vbi fauces in morbis acutis dolent, graciles sunt, paruæ, & suffocantur, delirium portendi oportet.

Παρακύπτειν est se prono corpore inclinare aut incuruare ad aliquid aspiciendum, aut propius cognoscendum. Translatitiè autem de allij caule veluti specillo dicitur, cùm in interiorem fistulæ partem incubuerit, demissus fuerit ac demersus, aut cùm anum interiorem penetrarit, lib. de fistulis (pag.884 E) ἐπὴν παρακύψῃ ἐς τὸν ἀρχόν. vbi in anum incubuerit, inciderit, aut vbi se in anum inclinauerit.

Παράλαμψις exponitur Gal.in Exeg.vocum Hip. [illegible] resplendens cicatrix in oculi nigro, quòd aliquanto crassior sit ægide. Quibus verbis haud dubiè locus Pror.2. subnotari mihi videtur (p.102.H.) vbi vitiosè exemplaribus in omnibus παράλαμψις legitur [illegible]. Quòd si in oculi nigro resplendens cicatrix orta sit, nigri aliquid dealbat, ita vt si diu perseueret & aspera & crassa, etiā aliquod vestigiū postea relinquat. Sic enim eum locum legendum scribimus nostris eam in sententiam. Annotat. παράλαμψις autem à latere splendens dicitur.

Παράλημψις

Παραλέγειν, delirare, desipere, aliena aut absurda loqui significat, sermone vacillare, & de leui delirio aut desipientia dicitur, qualia ebriosis aut temulentis contingit. Gal. com. 2. in lib. 1. Epid. (p. 371. 40. H. 954. E) τὸ παραλέγειν exponit, ὅπερ ἐστὶ τὰ παρὰ φύσιν λέγειν, τουτέστι παραφρονεῖν, quod est absurda loqui, & desipere, leuemq; cerebri offensionem indicare scribit. Idem quoq; li. 3. de diff. f. (p. 197. 25.) ex lib. 4. Epid. παραλέγειν de breui desipientia Hipp. dici testatur his verbis: ἐπειδὴ δ' ἐπὶ ὀλίγον τὸ παραφρονεῖν ἐστὶ βραχύ, ἐνεδείξατο αὐτὸ τῷ παραλέγειν ...... Imprimisq; ipsa senis dictio breuem desipientiam indicat, de ea nempe παραλέγειν, quod est delirare, extulit. Qua dictione vti solet, cùm paruam offensionem significare vult, vt sæpiùs ostensum est. Atq; idem etiam com. 3 in lib. 1. Epid. in Metone, παρέλεγεν, ἐλάλει exponit, quod est aliena aut præter rationem locutus est. Quam historiæ seriem retexens lib. 5. περὶ δυσπνοίας (p. 185. 40.) hanc desipientiam magnam cum temulentorum & ebriosorum delirio similitudinem habere scribit, adeò vt nullam morbosam delirij affectionem indicaret. Erot. etiam παρέλεγε apud Hip. παρέληρε, quod est delirabat, exponit. Quam dictionem sæpius vsurpauit Hip. vt ægr. 7. lib. 1. Epid. & ægr. 5. & 11. lib. 3. & ægr. 2. 3. 11. 13. 14. 15. 16. lib. 3. post st. pest.

Παραληρεῖν desipere, delirare significat, & de leui delirio & mentis emotione dicitur Hipp. vt ægr. 6. lib. 3. Epid πάλιν πολλὰ παρελήρει, rursus multum delirauit. παράληρος, μικρᾶς παραφροσύνης ἐστὶν ὄνομα, paruæ desipientiæ nomen est, vt scribit Gal. com. 3. in lib 3. Epid. (p. 424 49 H. 1085. D.) Qua dictione ibidem vtitur Hipp. ...v. 20. H. ib. οὐδὲ παρελήρει, neque delirabant, & ægr. 7. lib. 3. Epid. post st. pest. παραλήρησις etiam deliria aut deliramenta significant, vt ægr. 9. lib. 3. Epid. post st pest. οἱ παραλῆροι τι μείους ἦσαν, deliria sunt imminuta.

Παράλιον exponitur Gal. in Exeg. apud Hip. εἶδος τιθυμάλλου, tithymalli species. Qui & addit παράλιον vocari etiam brassicam quandam quasi marinam. Est & παράλιος τιθύμαλλος Dioscorid. cap. 165. lib. 4. ἐν φύεται ἐν παραθαλασσίοις τόποις, quòd nascatur in maritimis locis, quem tithymalida aut Mecona quidam appellant. Huius meminit Theoph. lib 9. hist. plant. cap. 2. & Pl. lib. 26. cap. 8.

Παραλλάξιες ὀστέων, ossium alternationes, alternatim permutationes & emotiones, vbi aliud super aliud effertur, aut ossa inter se cesserunt (vt loquitur Celsus) aut pars ossis super alteram excedit, aut ossis partes fractæ alternatim variant. Lib. de fract. (pag. 552. 35. H. 762. E.) ἢν μεγάλαι αἱ παραλλάξιες ἔωσιν, si pars ossis aliqua multum super alteram efferatur, aut magnæ sint ossium alternationes. Rursus ibidem (p. 571. 51. H. 775. C.) ἢν μὴ πολλὴ ἡ παράλλαξις ᾖ τῶν ὀστέων, neque multum ossa inter se cesserint. παρηλλαγμένα ὀστέα dicuntur ibidem (v. 29. H. 774. H.) ἢν ἀμφότερα τὰ ὀστέα κατεηγότα ἢ παρηλλαγμένα ἰητρεύηται) vbi vtraque ossa fracta & inter se cedentia curantur. Et rursus (p. 569. 38. H. 773. D.) ἢν δὲ ἄρα τι ὀστέον τι ἄνω παρηλλαγμένον. Quod si sanè pars ossis quæ super aliud effertur. In Mochlico quoque παραλλάξιες ossis inter se cedentia dicuntur (pag. 845 F.) τῷ λοιπῷ δὲ καὶ παραλλάξιας παρακολλᾷ. cortici verò ossa inter se cedentia agglutinare. Παραλλάγματα ibid. in (pag. 866. A.) sunt alternata & partium inter se alternationes, immutationes, aut peruersiones, vbi alia super aliam effertur. Et lib. de art. (pag. 598. 8. H. 792. G.) παραλλάγματα vocantur partes iuguli fracti quæ inter se cesserunt, vbi altera super alteram effertur. Etsi meliores codices illic παρηλλαγμένα, non παραλλάγματα habent. Eadem notione παραλλαγαὶ μυῶν καὶ νεύρων, musculorum & neruorum alternationes & immutationes, aut emotiones significant, cùm à priore situ & naturali in alium traducuntur, lib. de art. (pag 601. 28. H. 797. F.) & παραλλάσσοντα ἀλλήλων, inter se cedentes ferulas dixit lib. de fract. (p. 577. 44 H. 779. G.) quæ alternantes, & vt altera super alteram excedat, apponuntur. Παρηλλαγμένοι ὀδόντες sunt dentes permutatim & alternis variantes, aut distracti, neque mutuum è regione respondentes, sed hinc & illinc prominentes, cùm neque superius inferis, neque incisiui incisiuis, neque canini caninis, neq; molares molaribus respondent, sed os quasi distractum & peruersum videtur, vt antea scripsimus, ex aphorism. 2. sect. 1. lib. 6. Epid. At translatiuè dicitur παράλλαξις φρενῶν, mentis emotio, aberratio, & desipientia, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 88. 36. H 396. 16.)

Παραλόγως, præter rationem & temere significat, præter expectationem, præter opinionem, vt ὅσα παραλόγως λαθεῖσα ... & temerè & præter rationem soluta in Prorrh. (pag. 188. 56. H. 24. G.) Vbi Gal. τὸ παραλόγως sic exponit: τὸ δὲ παραλόγως ὅμοιον, τὸ δὲ ἀλόγως πολλάκις, ὅ τε ἐν πολλοῖς εἴρηται χεῖρον ἢ καὶ ... μηδ' ἱδρῶτος γενομένου, μήτε ἐμέτου, μήτε διαχωρήσεως, ἀλλὰ μηδ' ἀποστάσεως κρισίμου, λυθείσης ... τῆς διαθέσεως, ἀλλὰ τῷ τὴν αἴσθησιν ἀμαυρωθῆναι. Quid verò παραλόγως indicet, sæpius quidem multis in locis dixi, neque tamen alienum est, nunc etiam commemorare, cum neq; sudore oborto, neq; vomitu neq; alui deiectione, neq; etiam abscessu aliquo iudicatorio, solui sitim contingat, non quòd affectio cessauerit, sed quia sensus elanguerit. Quem in sensum etiam καὶ κατὰ λόγον exponit Gal. com. ad aph. 27. lib. 2. & τὰ οἰδήματα παραλόγως ῥιζοῦντα dicuntur li. 2. Epid. (p. 1034. B.) Sic & οὖρα ἐξαίφνης παραλόγως πεπαινόμενα φλαῦρα, in Coac. (pag. 211. E.) Vrinæ de repente præter rationem concoctæ, vitiosæ. Et ὅλως τὰ παραλόγως πέπονα ἐν ὀξεῖ φλαῦρα. Ac in totum quæ in morbo acuto vrina præter rationem cocta est, vitium denotat, (ibid.)

Παραλοξαίνεσθαι est obliquari & in obliquum ferri, quod de vteris effertur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 578. 55.) ἢν παραλοξαίνωνται αἱ μῆτραι, si vteri obliquentur. Quod repetitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 655. 20)

Παράλυσις neruorum resolutio, priuatio est sensus & motus in toto corpore, vel parte quadam. Eadem πάρεσις & παραπληγία dicitur, vt testatur Aret. cap. 7. lib. 1. περὶ χρονίων, vbi earum quoque differentias appositissimè circumscribit. παράλυσις autem propriè dicitur motus priuatio, vt scribit Gal. lib. 4. de loc. aff. cap. 10. Quod etiam testatur Aret. his verbis: παράλυσις δὲ, ὡς ... κινήσεως μοῦνον, ... τὸ ὄνομα. Paralysis autem motus tantùm ferè est actionisque defectio. Quomodo autem paralysin ἀπόπληξιν nomine quandoque donarit Hip supra ostendimus in apoplexia. De paralysi agit Celsus cap. 27. lib. 3. & amplissimè Gorrhæus.

Παραμινύθειν τὸ τῆς αὔξης τοῦ ἐμβρύου, fœtus augmentum dimittere, negligere, prætermittere, detrectare, aut missum facere vteri dicuntur, lib. 1. περὶ γυναικ. (p 600. 11.) cùm hiante vteri osculo, sanguinem qui ad fœtum alendum ex toto corpore defertur, singulis mensibus effundunt & demittunt. Sic παραμινύθειν τὸ αἷμα κατὰ μῆνα vteri dicuntur, (ibid. 15.) sanguinem singulis mensibus demittere.

Παραμινύθειν, imminuere, diminuere. li. 1. περὶ γυναικ. (p 599. 14.) ἢν παραμινύθωσι τὸ αὔξησιν τοῦ ἐμβρύου αἱ μῆτραι, vbi vteri fœtus augmentum imminuerint, hoc est de augmento detraxerint, & fœtus magnitudine capere non possint. παραμινύθειν τὸ αὔξος τοῦ ἐμβρύου, fœtus augmentum diminuere, ibid. dicuntur (600. 11.)

Παραμπίσχομαι idem quod παραμπίσχω, aut ἀμπίσχω, obuelo, obtego, obduco, inuoluo. Lib. de sacro morbo (pag. 301. 40.) οὕτως τοίνυν παραμπισχόμενοι καὶ προβαλλόμενοι τὸ θεῖον τῆς ἀμηχανίης, τοῦ μὴ ἔχειν ὅ,τι προσενέγκαντες ὠφελήσουσιν, ὡς μὴ κατάδηλοι ἔωσιν, ὁ ἐδὲν ἐπιστάμενοι, ἱερὸν ἐνόμισαν τοῦτο τὸ πάθος ... Hi certè cùm non haberent quod oblatum prodesset, consilij inopiæ diuinitatem prætendentes, ne inscitiam suam proderent, hanc affectionem sacram esse censuerunt, hoc est, diuinitatis obtentu ac prætextu suam inscitiam celabant, & diuinitate suam imperitiam obducebant, obuolubant, aut contegebant. Hic enim ἀμηχανίην eandem esse quam paulò antè ἀπειρίην vocauit, satis patet, etsi ἀπειρίην quidam legunt. Itaque mihi hic locus exponendus & legendus videtur. Estque hic locus quem apud Erot adumbrari existimo, cùm παραμπισχόμενοι παραμφιαννύμενοι, hoc est, velantes, contegentes, obducentes, exponitur. Qui etiam addit ἐρεῖ δὲ καὶ τὴν ἀμπεχόνην, ὅ τις ἐστὶ παραπέτασμα, quæ indumentum, vestimentum aut integumentum significat.

Παρανδρούμεναι ὥρας τοῦ γάμου, nubiles anni, & instans nubendi tempus, & virilitatem propè attingens. Lib. περὶ παρθενίων (p. 562. 35.) αἱ δὲ παρθένοι ὁκόσῃσιν ὥρη γάμου παρανδρουμένῃσι. At virgines quibus propè instat nubendi tempus, aut quæ ad nubiles annos & virilitatem prope accedunt, hoc est, quæ prope sunt maturæ viro, & virilitatem aut maturam viro ætatem ingrediuntur. Est autem ἀνδροῦσθαι viriles annos attingere & viro coniungi. ἀνδρωθεῖσα nam ne αἰδοῖ συνουσίασα, quæ cum viro congressa est dicitur Hesych. & cui virginitatem vir eripuit. Idem ἀνδρώθη exponit συνεγένετο. Quam dictionem antea exposuimus. Vitiosè autem in vulgatis Hipp. codicibus ὥρη γάμου pro ὥρας legitur.

Παράνοια dementia, delirium. In Progn. (p. 159. 28. H. 45. e2.) ἢν δὲ ἐς τὸ πνεύμονα τράπηται, παράνοιάν τε ποιέει. si verò ad pulmonem vertatur, dementiam facit.

Παραξύνεσις ἢ παρασύνεσις, falsa intelligentia, error, non quilibet, neq; quælibet ignorantia, sed probabilis & quæ vero proxima est falsaq; in iudicando mentis perspicacia, aut hallucinatio Lib. de art. (p. 589. 43 H. 787. C.) παραξυνέσιος δὲ ἔχει οὐκ ὀλίγον πολλὰ τῶν τοιούτων. In his tamen admodùm multa hallucinatio subest. Vbi scribit Gal. οὐχ ἁπλῶς ἅπασαν ἄγνοιαν ὀνομάζει παρασύνεσιν, ἀλλὰ τὴν

παρακειμένην τι ἢ τὴν ἀπεικάζουσαν τῇ γνώσει. Non quamuis absolutè ignorantiam παρασυνέσιν nominat, sed eam quæ adiuncta est & vicina cognitioni. Rursus ib. (p.590.3.H.ib.D.) παρασυνίοντι δὲ ἢ ἐν τούτῳ ἔχει τι ἄ. In quo quidem aliqua etiam hallucinatio subest. Iterumq; ib. (p.626.53.H.819.A.) πολλαχοῦ δὲ ἢ ἄλλα τὰ τοιαῦτα παρασυνίειν ἔχειν. Multū verò & aliàs circa hæc hallucinari contingit. Vbi etiam scribit Gal. ἐν τῷ παρασυνιέναι οὐχ ἁπλῶς τὴν ἀγνοίαν, ἀλλὰ τὴν παρακειμένην τῷ ἀληθεῖ, ἢ διὰ τοῦτο πιθανὴν, ἐνδεικνύειν οἴεσθαι, λέλεκται μοι πρόσθεν. Quòd παρασυνίειν non simpliciter errorem, sed eum qui vero adiacet, & propterea probabilis est, vocare consueuerit, antea mihi dictum est. παρασυνίειν quoque τὴν ἀπάτην exponit Gal. li.9. de Plac. Hip.& Plat.c.5. erroneam intelligentiam & deceptionem dicunt, cùm præter idquod verum est intelligamus & aberremus.

Παρατάσσειν pro παραψαύειν aut παραψᾶν poni apud Hipp. quod est leniter & sensim contrectare, & manu velut admota contingere scribimus in Παραψᾶν.

Παραπληγίη & παραπληξίη idem sonant, & leuem partium sydetationem aut resolutionem significant, cùm pars vna corporis motum sensumque amittit, humore in eam ex apoplexia aut epilepsia depulso, aut aliunde in eam impacto & neruos obstruente. Gal com.2.in li.1.Epid.(p.368.21.H.949.A.) παραπληγίας μὲν καλεῖ, τοὺς ἐξ ἀποπληξίας εἰς τι μόριον κατασκηψάσας παραλύσεις, Παραπληγίας quidem nominat decumbentes ex apoplexia in partem aliquam neruorum resolutiones, παραλύσεις dictas. Quas per τὰ παραπληκτικὰ ibidem significauit Hip. Rursus lib.1.Epid.st.3.(p.368.25.H.950.H.) παραπληγίαι, hoc est, partium resolutiones adscribuntur Hippocrati, in quibus multi citò interibant, ac præter consuetudinem lethales erant. vbi scribit Gal. κατὰ μὲν τοι τὰς παραπληγίας ἀπέθνησκον, ὥς φησιν ὁ Ἱπποκράτης εἰπὼν, ἢ γὰρ ἄλλο τι οἷον ἀποθνήσκειν ἦν, ἐν ἔτει τῷ ξηρῷ ζήτημα, διὰ τὸ αὐτὸ τι συνιδεῖν. γιγνομένην παραπληγίαν. εἰ γὰρ τις συνήθως γινομένη, κατασκήπτει μὲν εἰς μέρος ἀποπληξίας, οὐ μὴν ἀναιρεῖ γε τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἡ κατὰ τὸν ἐνεστηκότα καιρὸν ἐπιδημήσασα παραπληγία, θανατώδης ἦν, ἅτε κατεψυγμένης ἱκανῶς τῆς κεφαλῆς. Verùm ex partium resolutionibus interibant, ipso dicente Hippocrate, satis morbus hic populariter grassabatur, perinde atque insolentes, propter paraplegiam quæ præter consuetudinem accidit. Quæ enim consueto more fit, in partis resolutionem decumbit, neque tamen hominem tollit. At verò quæ præsenti tempestate grassata est paraplegia, lethalis erat, nimirum refrigerato admodum capite. lib.4.de rat. vict. in morb. ac.(p.94.49.H.397.19.) παραπληγικοὶ dicuntur Hipp. qui partium resolutione ex fluxione laborabant, defixis in aliquam partem ex apoplexia aut epilepsia humoribus. Vbi etiam scribit Gal. ὁπότε δὲ δι' ὅλα γίγνονται τοῦ σώματος οἱ σπασμοί, ἢ σφόδρα ἀγαθοί γε, ἢ συμφέροντες εἰσὶ ὅ τι χαλεπώτατοι γὰρ ὅλον τὸ σῶμα, πάντα τὰ μέρη θερμαίνοντες, ὥστε τὸ μὲν διαφορηθῆναι τοῦ πλήθους, τὸ δὲ ἀπωσθῆναι πρός τινα τῶν ἀκυρωτέρων μορίων, ἐν οἷς ὅταν διαλύηται· σφηνωθῇ, τὴν παραπληξίαν ἐργάζεται· δέδεικται γὰρ ὡς οὕτως ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζει τὰς ἐξ ἀποπληξίας ἢ ἐπιληψίας εἴς τινα τῶν ἀκυρωτέρων μορίων ἀποσκηψάσας παραλύσεις. ὁπότε δὲ ἢ χωρὶς σπασμοῦ ἡ ἀποπληξία γένοιτο, εἰς μορίου παράλυσιν ἐνίοις ἐτελεύτησε τὸ πάθος ὃ παραπληξίαν καλεῖ. Interdum autem toto corpore conuulsiones fiunt, atque interdum bono sunt & conferunt. Nam totius corporis concussu omnes partes calefaciunt, ita vt copia partim per cutim digeratur, partim in aliquam non præcipuam partem expellatur. In quam vbi ita impacta fuerit vt dissolui non possit, paraplexiam facit. Demonstratum enim est ita appellare Hippocratem eas resolutiones quæ ex apoplexia vel epilepsia in aliquam partem non præcipuam decumbunt. Interdum etiam facta absque conuulsione apoplexia, in partis resolutionem nonnullis morbus desiit, qui paraplexia appellatur. Ac rursus ibid. Gal. τόποι δ' εἰσὶ τῆς τε παραπληξίας τε ἢ ἐπιληψίας, ὅταν εἰς τοὺς ἀποληγόντας τόπους τὰς πληρωθείσας φλέβας ἐμπέσῃ τὰ ῥεύματα. His autem tum paraplexiæ tum epilepsiæ succedunt, cùm in loca oppletas venas continentia fluxiones inciderint, hoc est, hepar, cor, & venam cauam. Ex quibus satis apparet παραπληγίαν aut παραπληξίαν dici partis alicuius resolutionem, apoplexiæ aut epilepsiæ succedentem, humore in eam partem incumbente & impacto. Licet Gal com.3. in Prorrh. (pag.209.12.H.77.E.) παραπληγίαν & παραπληξίαν videtur distinguere, quòd παραπληξία sit totius & vniuersalis quædam resolutio, παραπληγία verò partis vnius. Sic enim ille scribitur: τοῦτο γὰρ ἰσχυρὰ νοσοῦ φαίνεται, διὰ τὸ τὴν παραπληγίαν τοῦτο πάθος ἑνὸς μορίου τοῦ σώματος, ὁποῖον ἐστὶν ἡ παραπληξία τοῦ παντὸς. τοῦτο γε ἐναντίαν ἐστὶ κατά γε τὴν κίνησιν αὐτὴν πάθημα, ὁ σπασμός. Hæc enim rationem quandam habere videtur, propterea quòd παραπληγία talis sit affectio vnius partis corporis, qualis est παραπληξία totius, huicq; aduersissimus sit secundum motionē affectus conuulsio. Verùm ibi mendū esse suspicor & pro παραπληξία ἀποπληξία leg. esse existimo, quemadmodū etiam idē Gal. scribit. com eodem (p.257.32.H.81.G.) τὰς παραπληγίας ἔμαθες ὅτι πάντως πάθος ἑνός ἐστι ἐν τῶν ζώων μορίων, ὁποῖον τοῦ παντὸς σώματος ἐστι πάθος ἀποπληξία. (Sic enim hūc locū reponimus cùm mirè sudatus sit nostris in exēplaribus.) Paraplegias vnius partis corporis affectū talem esse didicisti, qualis est totius corporis affectus apoplexia. Quod etiam fusius docetur ab autore defin. Med. in distinctione apoplexiæ & paraplexiæ (p.397.37.) Eaq; notione τὰ παραπληγικὰ & παραπληγικῶς vsurpantur Hipp. vt leues partiū & & membrorum sydetationes indicent, vt aph. 1. sect.7. li.6. Epid. vbi eo sensu frequens est ea dictio Et li. Epid. (p.1012 D.) ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, σκέλος δὲ ἀριστερὸν παρελύθη παραπληκτικῶς, manus dextra & crus sinistrum leuiter sunt resoluta. Rursus ibid. (p.1020 F.) παραπληγίας leues membrorum sydetationes significāt. Et παραπληκτικοὶ dicuntur in Prorr.(p.217.31. H.81.G.) leuiter sydetati ac resoluti. Eodem quoq; sensu παραπληκτικὸν τρόπον effert Hipp. vt leuis & cuiusdam partis resolutionis modum indicet. In Prot.(p.209.1.H.77.E.) τὰ παραπληκτικὸν τρόπον παραλύονται, quæ leuis sydetationis modo resolutionis sensum inferūt. Et ægr.13.li.1.Epid. δεξιὴ χεὶρ παρελύθη μετὰ σπασμοῦ, παραπληκτικὸν τρόπον. manus dextra est resoluta non sine cōuulsione, quando in partiū resolutionib. aut leuio. sydetationib cōtingere solet. Eandē etiam partium resolutionē & παραπληγίας per ἀποπληκτικὰς λελυμένας intelligit Hip. in Prorr. (p.194.18 H.73.F.) vt antea scripsimus, & illic iudicat Gal. ὅτι δὲ ἐπὶ τὰς ἰδίως παραπληγίας λεγομένας ἀφικνοῦνται, ἐφ' αἷς ἀκινησίας, ἢ ἀναισθησίας μορίου τινὸς κατασκήπτει τὸ νόσημα. Nōnulli verò ad propriè dictas paraplegias transferūt, in quib ad partium aliquarum immobilitatē, sensusq; priuationem decumbit morbus. Sic παραπληκτικοὶ dicūtur authori de fin. Med.(p.397.40.) οἷς ἢ μόνα τὰ δεξιὰ, ἢ τὰ ἀριστερὰ παρέσεις γίνονται, quibus solæ dextræ partes aut sinistræ resoluuntur aut relaxantur. At verò παραπληγίαν pro παραλύσει vsurpat Gal li 4. de loc.aff.(p.286.2.& 16.) cùm scribit: ὅτ' ἂν μὲν οὖν ἀμφότερα τὰ μέρη τοῦ ἐγκεφάλου, τό τε δεξιὸν, ἢ τὸ ἀριστερὸν κατὰ ταῦτα τι χωρίον ᾖ πεπονθότα, τὰς ἀποπληκτικὰς ἐπιφέρει κινδύνους· ὅτ' ἂν δὲ θάτερον μόνον, εἰς παραπληγίαν τελευτᾷ. Cumq; hoc in loco vtraq. cerebri pars, tam dextra, quam sinistra afficitur, ne apoplexia hominē rapiat periculū est, vbi verò altera tātùm, in paraplegiam, h.e. paralysim finiri solet. Et rursus: ἢ ταύτῃ ἢ διὰ δὲ ἴσχει δὲ μὲν ἡ ἀποπληξίας λύσις ἡ καλουμένη παραπληγία πάνυ πολλάκις. Arqui solutæ apoplexiæ creberrimè succedere solet vocata παραπληγία, hoc est, παράλυσις & resolutio. Apoplexia enim plærunque in partis resolutionem desinit, vt quotidie videre licet in opere medico.

Παράρματα dicuntur Gal. com.2. in li. de art (p.604.52.) περιῤῥήγματα τῶν ἀμφιεσμάτων, ὅσα ἐκ ῥαπτόντων αὐτά. indumentorum resegmēta, aut quę ab indumētis detrahētur, ab iis qui ea cōsuūt, velut texturarū exordia fimbrias vocāt. Galli [lisieres] Quæ sanè ob mollitiem cōtinendis aut constringendis deligationib. superponuntur, ἐπιβλήματα vocat Hip. velut superiectamenta.

Παρασείσματα sunt concussiones corporis, & inter exercitationes reponuntur lib.2. περὶ διαίτης (pag.363.55.)

Παρασκευάζεσθαι instructum esse, apparatum habere, vt li. de fract. (p.568.4.H.772.E.) παρεσκευάσθαι εἰρίοισι, lana instructum esse, hoc est, lanam apparatam habere. Hinc παρασκευὴ apparatus & præparatio. & προπαρασκευαὶ dicuntur Hip. præparationes quib. corpus ante sorbitionem exhibendam apparatur, vt doloris lenitio, venæ sectio, purgatio, clysteres, balani, si horum necessitas ingruit. Libr. de rat. vict. in morb. ac.(p.57.39.H.388.1.) αἱ δὲ προπαρασκευαὶ ἢ τούτων παραπλήσιοι ποιητέαι ἐοῦσιν ἔμπροσθεν. His autem præparationes quales dictæ sunt faciendæ.

Παραστάτας Gal. apud Hipp. τὰς ἐπιδιδυμίδας exponit, ex libello de venis qui adiectus est Mochlico. verùm locus legitur lib. περὶ ὀστέων φύσ.(p.278.36) τὴν τε αὐτὴν, ἢ τοὺς ὄρχιας, ἢ τοὺς παραστάτας ὀρθίζουσι, πολυπλόκοισι λεπτῇσι τισὶ, στερεῇσι ἢ ἰνώδεσι φλεψίν. In vesicam etia, & testes, ac adstites radices agu, multiplicib. intextis, tenuibus, ac solidis & fibrosis venis. vbi παραστάτας intelligit proprias & intimas testiū tunicas, duras & crassas, illis omni ex parte contiguas ἐπιδιδυμίδας dictas, in quas vasa spermatica multis ambagibus delata inseruntur & anfractuosis circumuolutionibus adhærescunt, in earumq; ac testium substantiam absumontur, surculis aliquot tenuib. in suam peritonæi apophysin sparsis. παραστάται autem adstites dicuntur, testi vtriq. superimposita corpora, testis alterius quodam effigie, in superiorem testis partem inserta, quā spermatica vasa coëunt & cōmiscentur, in pyramidem efformata, quæ cum testibus facultate conspirantia, semen primo exceptum & imperfectum apparant. De quibus vide Gorth.& Gal. lib. 2. de semine.

Παραστέλλειν, est cursum retinare, cohibere, sistere, reprimere, propul-

propulsare, compescere & inhibere. Lib. 5. Epid. (p. 1157. C.) στυπτηρίη ἐν ἀρχῇ παραστέλλει. alumen per initia cursum cohibet, hoc est, humorum cursum sistit & retinet.

Παρασπάσματα ἐν τοῖσι προσώποισι, oris distortiones & peruersiones dicuntur, cùm faciei partes quædam velut oculus, aut nasus, aut labrum, contrahuntur aut distorquentur. Oris torturam vulgus Medicorum vocat, Græci σπασμὸν κυνικὸν, & conuulsionis caninæ nomine Latinè donatur. In Prorrh. 2. (pag. 423. 21. 111. G.) τὰ δὲ ἐν τοῖσι προσώποισι παρασπάσματα ἢν μηδενὶ ἄλλῳ τοῦ σώματος ἐπικοινωνῇ, ταχέως παύεται, ἢ αὐτόματα ἢ πρὸς ἀνάγκην. Oris peruersiones quæ nulli corporis parti consentiunt, celeriter, aut sua sponte, aut ex necessitate, sedantur. Oris resolutio Celso dicitur, cap. 8. lib. 2. cùm scribit: Oris resolutio etiam, aluo cita finitur.

Παρασύροντα βέλεα, tela quæ in transuersum trahunt, & transuersum feriunt, aut in latus ducuntur. Lib. de cap. vulner. (pag. 902. G.) τὰ δὲ πλάγια τὰ ἐστὶν παρασύροντα βέλεα, tela quæ in obliquum distrahunt, hoc est, quæ à latere os feriunt, & in latus ducuntur. παρασπῶντα tamen malim, vt sit, quæ in obliquum distrahunt, vellicant, lanciuant. παρασύρω, παρασπῶ, exponit Hesych & περισύρω. παρασπῶ.

Παραχεῖαι pro παρέχειν, porrigere, præbere, exhibere. Li. de fract. (p. 529. 52. H. 751. E.) τὴν χεῖρα παραχεῖαι. manum porrigere, exhibere. De vulnerato dicitur, qui manum deligandam & curandam medico porrigit. Sic παρέχειν πολλὴν ὄχλον, πολλὴν δόξαν, ἢ λόγον, pro παρέχειν, dicitur, li. de art. (p 616. 1. H. 809. B.) multū negotium exhibere, multum apparatum aut ostentationem excitare, multam opinionem de se præbere & sermonem.

Παραχίδες ὀστέων, ossium fragmenta, aut fissorum ossium segmenta, ossium restæ quæ ab his separantur & abscedunt, à παραχίζω quod est diffindo. Lib. de fract. (pag. 559. 29. & 51. H. 766. F.) ἢ μὴ ἐπίδοξος ὁ δεσμὸς παραχίδας ὀστέων ἀποστῆναι. nec metus est vt fragmentum aliquod ab osse recedat. Et rursus, οὐδ' ὁ τρόπος ὁ τοιοῦτος τῆς ὁδοῦ, οἷος παραχίδας ὀστέων ἐπίδοξος εἶναι. neq; fracturæ modus is est, vt ossium fragmenta expectari debeant. fissum ossis dici potest, vt iecoris fissum dicit M. Tullius li. de Diuin. Et fissum, aut os fissum sæpè dicit Celsus cap 4. lib. 8.

Παρὰ τὰ ὦτα interdum dicuntur simpliciter Hipp. tumores ad aures sublati & abscessus, interdū etiā παρ' ὦτα, quæ ἐπάρματα παρὰ τὰ ὦτα aliàs sæpe efferuntur. In Prorr. (pag. 216. 3. H 81. A.) οὖρα τοῖσι παρ' ὦτα ταχὺ καὶ ἐπ' ὀλίγον πεπαινόμενα in tumoribus ad aures vrinæ celeriter & paulatim concoctæ. Et rursus (v. 13. H. ibid.) ἆρα τούτοισι καὶ τὰ παρὰ τὰ ὦτα; videndum num in his tumores ad aures expectandi sint. Rursusque (v. 16. H. ib. C.) παρ' οὖς ἆρα ἐπὶ τούτοισι ἐλπίς; num in his abscessus ad aures sperare oporteat? quod in Co. Pr. (p. 121 A.) dicit: ἐλπὶς δὲ ἐπὶ τούτοισι καὶ τὰ παρὰ τὰ ὦτα. Et (v. 24. H. 81. C.) ἆρα τὰ παρ' ὦτα τούτοισι ὀδυνώδεα ἐπ' ὀλίγον; videndum num in his abscessus ad aures cum paruo dolore excitentur. Quod dicitur in Coac. (p. 211. A.) καὶ τὰ παρ' οὖς ἐπώδυνα. Ac rursus in Prorrh. ibi. (v 47. H. 81. E.) ἐν τοῖσιν ἀγρύπνοισιν ἀγχώδεσι τὰ παρ' οὖς μάλιστα. In peruigiliis cum anxietate ad aures abscessus maximè obueniunt. Iterumque (p. 217. 17. H. ib. F.) κωφώσιες ἐπιεικῶς τὰ παρ' ὦτα. Ex surditate abscessus ad aures contingere consentaneum est. Et (v. 31. H. ib. G.) τὰ παρ' ὦτα φλαῦρα τοῖσι παρακρουστικοῖς. In leuiter syderatis abscessus ad aures malo sunt. Et (p. 218. 10. H. 82. A.) ὦτα παρ' οὖς. deinde abscessus ad aures excitant. Et (v. 32. H. ib. C.) οἱ τὰ παρ' ὦτα μεγάλα ἴσχοντες. magni ad aures abscessus enascuntur. Et (v. 47. ib.) ἐν τούτοισι τὰ παρ' οὖς ἐπανίστασθαι. in his tuberculorum ad aures exortum sperare oportet. Rursusq; (p. 219. 3. H. ib. D.) τὸ παρ' οὖς ἀνίστησι. tuberculum ad aures excitat. Quod παρ' οὖς ἔπαρμα dicitur in Coac. (p. 220. D.) Et iterum (v. 11. H. 82. D) τὸ παρ' οὖς ἀπαλλάσσει. ab abscessu circa aures liberat. Et (v. 23. H. ibi. F.) τὰ παρ' οὖς ἐπαίρει. tubercula ad aures promouēt. Sæpè verò aliàs τὰ παρ' οὖς effert Hipp. vt Coac. (p. 147. 150. 151.) quæ τὰ παρ' οὖς ἐπάρματα, interdum τὰ παρ' οὖς ἐπαρθέντα dicuntur in Prorr. (p. 217. 1. H 81. F.) ad aures sublata, in Coa. (p. 165. B.) τὰ παρ' οὖς ἀνιστάμενα. Et (167. E.) τὰ παρ' οὖς ἐπαρθέντα. Li. 4. Epid. (p. 1131. D.) οἷσι καὶ οἷσι παρὰ τὰ ὦτα ἐπῆρθη. At quib. ad aures tubercula exorta sunt. Rursus (p. 1139. B.) οὐ παρ' οὖς οὐδὲν ἐξήρθη. nihilq; ad aures sublatum fuit. Li. quoq; 2. Epid. ægr. 10. τὰ δὲ παρὰ τὰ ὦτα, ὅτι ἀνίσταται, οὔτε ἐκοπίασεν. Quæ ad aures excitata erant tubercula, neq; conquiescebant, neq; suppurabant. Et rursus, ἀνέστη τὰ παρὰ τὰ ὦτα. tubercula ad aures conquieuerunt. Item eod. li. (p. 374. 49 H. 958. B.) οἷσι δὲ παρὰ τὰ ὦτα ἐγένετο. Quib. tubercula ad aures enascebātur. Vbi tamen περὶ τὰ ὦτα legit Gal. li. 2. de dieb. decr. (p. 437. 16.)

Παραφάσσειν est sensim admota manu, ac velut fallente aut aberrante contingere, & leuiter contrectare, idq; dicitur de contrectatis locis muliebribus, vbi os vteri distortum, aut in ischion prolapsum retorquetur & reuellitur. παραφάσσειν autem nō secus ac ἐσφάσσειν dicitur, quod est immissa manu, aut immisso digito contingere & contrectare. Quæ sanè sunt in tota muliebrium morborū tractatione admodum familiaria, verùm vitiosè corrupta. Vt li. περὶ γυν. φύσ. (p. 565. 55.) κελεύειν παραφάσσουσαν ἀφέλκειν τὸ στόμα τῶν ὑστερέων. iubeto vt admota manu os locellorum attrahat. Vbi παραπάσσουσαν, pro παραφάσσουσαν, aut παραφάσουσαν legitur, vt ibid. (p. 578. 30.) τῷ δακτύλῳ ἐσφάσσουσαν, quod est, immisso digito, dicitur, etsi ἐσφάσσουσαν malim. Sic quoq; li. 1. περὶ γυν. (p. 597. 25.) παραπαλαφῆσαι τῷ δακτύλῳ legitur, pro παραφηλαφῆσαι aut παραψηλαφῆσαι. (Quod vitium etiam repetitur li. 2. περὶ γυναικ.) (p. 647. 51.) velut, ἀναψαφῆσαι τῷ δακτύλῳ ἰθῦναι τὸ στόμα τῶν ὑστερέων scribitur li. 2. περὶ γυν. (p. 653. 1.) eadem in re, hoc est, in vtero ad coxam conuerso, pro eo quod παραφάσσουσαν scripsit li. περὶ γυναικ. φύσ. Rursusq; idem vitium subesse videtur lib. 2. περὶ γυναικ. (p 655. 28.) vbi scribitur, τῷ δακτύλῳ παραρράξαι, pro παραφάσαι. Est autem παραφάσαι Galeno, παραψαῦσαι μετ' ἠρεμίας, admota manu contingere aut contrectare, ὥσπερ τὸ ἐσφάσαι, εἰσβαλόντα τὴν χεῖρα ἅψασθαι, velut ἐσφάσαι est intrò immissa manu contingere. Id autem de muliebrium locellorum contrectatione dicitur, ὅπου δὴ καὶ τοὺς κρυπτοὺς τόπους τοὺς κατὰ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, παραφάσεις ὀνομάζουσι. Indeq; occultos muliebris pudendi locos, παραφάσεις nominant. Vt παραφάσαι, ἐσφάσαι, & παραφάσεις, τὸ ἀφὴ ὄνομα in se contineāt, ideoq; cum spiritu aspero scribātur, quemadmodum discriminis causa spiritus in medio poni solitos ex antiquis libris discimus. Per παραφάσιας autem mihi procul omni dubio Gal. indicare videtur locum li. 2. περὶ γυν. (p. 663. 26.) vbi παραφάσιας vitiosè legitur. Sic autem scribendum. καὶ ὀδύνη ἴσχει τὸ ἦτρον, καὶ τοὺς βουβῶνας, καὶ τὰς ἰξύας, καὶ τὰς παραφάσιας, & dolor imum ventrē vexat, & inguina & lumbos, & occultos pudendi locos. Quem etiam locum rectè animaduertit Corn.

Παραφάσθαι παραφρονεῖν, quod est desipere, ὡς καὶ ἀλλοφάσσειν, velut aliena loqui, apud Hip. exponit Gal. addidque tenui spiritu scribendum, non aspero, vt παραφάσαι, quòd in hoc τὸ ἀφῆς ὄνομα contineatur.

Παραφέρεσθαι & παραφορά de leui desipiētia aut delirio dicūtur Hip. & παρακρούειν, παραφρονεῖν, παραληρεῖν exponit Gal. com. 1. in li 3. Epid. (p 392. 10.) Sic παραφέρεσθαι, παραφέροντες & παρακρούοντες exponuntur Gal. com. 2 in Prorrh (p. 191 43. H. 72. F.) Et lib 2. Epid. (p. 1020. A.) παραφοροι leuiter mente aberrantes & emoti dicuntur ex somnis cum sopore, vt li 4. Epid. (p. 1136. H.) καρωθεὶς παραφερόμενος ἐξ ὕπνου, sopore detentus ex somno, perperam mente mouebatur. Eror. quoq; παρακρουσθέντα apud Hip. exponit, ὑποκρουσθέντα εἰς παραφορὰν, desipiētia vexato. Quod legitur in Prorr. (p. 177. 12 H. 79. A.) & repetitur in Coac. (p. 217. H.) Vt sunt tamen multi ac varij desipientiæ gradus, ita & παραφέρεσθαι majorem quàm leuis desipientiæ mentis emotionem, & ad insaniam aut furorem gradum quendam aut accessionem significare videtur apud Hip. ægr. 13. lib. 3. Epid post st. pest. vt illic indicauimus. Cùm enim primùm παρέλεγε, adscripsisset, deinde etiam παρεφέρετο, postremò ἐξεμάνη, βοή, ταραχή, addidit, quæ sunt magna insaniæ argumenta, & ad furorem aditus amplissimi. Sic παραφορὰν de phreniticorum insania effert Aret. c. 1. li. 1. cur. ac. ἀγαθὸν δὲ πρὸς αὐγὰς παρεγεῖραι τὸ καὶ πραΰνειν τὴν παραφορὴν. Ad lucem autem resipiscere placariq; insaniam bono est. Lib. 4. Epid. (p. 1123. C.) ὁ πρῶτος παρενεχθεὶς, qui primus mente abalienatus est, aut insaniit. παράφοροι ἐπιδέσιες, deligationes errabundæ, errantes, quæ huc & illuc vitiosè feruntur, dicuntur li. de art. (p. 596. 12. H. 791. D.) παράφορον γνώμην in Prot. quod mentem emouet, aut mentis alienationem præsagit, indicat (p. 181. 13. H. 70. A. Quod repetitur in Coac. (p. 167. C.)

Παραφρονῆσαι delirare, & de delirio quod in febris vigore ac statu accidit, quodque momentaneum est, dicitur. Gal. com. 1. in Prorrh. (pag. 167. 41.) τὸ δὲ ἐν ἀκμῇ σφοδροῦ πυρετοῦ παραφρονῆσαι, παρακόψαι τε καὶ παρενεχθῆναι, καὶ παραληρῆσαι, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παραφρονῆσαι καλοῦσι. At verò in febris vehementis vigore delirare, παρακόψαι & παρενεχθῆναι, & παραληρῆσαι, quod est, mēte percelli, moueri, & delirare, idq; etiam παραφρονῆσαι, hoc est, desipere vocāt. Idem quoq; li. 3. loc. aff. (p. 276. 52.) ὅσαι δὲ ἐν ταῖς ἀκμαῖς τῶν πυρετῶν γίγνονται παραφροσύναι, κατὰ συμπάθειαν αὗται τὸν ἐγκέφαλον ἐγκάπτουσιν, οὐ κατ' ἰδιοπάθειαν ἔχουσι, καὶ διὰ τοῦτο παραπαῖσαι μὲν καὶ παραφρονῆσαι καὶ παρακόψαι τούτους, οὐ μόνον οἱ ἰατροὶ λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται. Delitia autē quæ per febrium vigores accidunt, non propria cerebri affectione, sed per consensum fiunt. Proindeque eos παραπαῖσαι quidem & παραφρονῆσαι, & παρακόψαι, quod est delirare, desipere, & mēte emoueri, non solùm Medici, sed priuati quoq; dicere consueuerunt. At verò παραφροσύνη deprehēditur, φθεγγομένων τε καὶ πραττόντων οὐδὲν ἑπόμενον λόγῳ, vt scribit Gal. com. ad aph. 14. li. 7. h. e. dissentanea & à ratione aliena agentibus & loquentibus. Sunt & παραφροσύναι μετὰ γέλωτος καὶ μετὰ σπουδῆς, desipientiæ quæ cum risu fiunt & cum studio, aut

scrib. aph. 53. lib. 6. παραφροσύνη ἑκτικὴ etiam dicitur Galeno, vt ἑκτικοὶ γίνονται φρενίτιδες, cum dementia cerebri corpus & substantiam occuparit, adeò vt elui aut sanari nequeat, quemadmodum febris hectica dicitur, quæ solidas corporis particulas occuparit, com. 2. in Prorrh. (p. 180. 49.)

Παραφυάς, άδος, dicitur id quod adnascitur arbori, surculus, soboles, adnatum, germen, ramulus & propago. παραφυάδες sunt παραβλαστήματα, appendices velut stolones, Hipp. lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 279. 35.) de venæ propaginibus & ramulis. καὶ τὰ παραφυάδας ἀπεσχισμένας, & propagines in multas venas transmisit, hoc est, ramulos in multiplices venas diuisit. procursus & agnationes dixit Caluus. Ibidem quoque (pag. 277. 21.) ἀποφυάδας dixit ramulos & germina.

Παρὰ φύσιν, præter naturam, præter modum & supra modum significat, vt aph. 44. lib. 5. αἱ παρὰ φύσιν λεπταί, quæ supra modum tenues existunt dicuntur. Vbi scribit Gal. ἀλλὰ τὸ παρὰ φύσιν λεπτὰ, τινὲς μὲν ὥσπερ ὑπέλαβον, ὡς ὁ Νουμησιανὸς, ἐπὶ τῶν ἑαυτῶν φύσιν ὁ κύουσα εἶναι γεγενημένης λεπτῆς, τινὲς δὲ τὸ ὑπερβαλλόντως φασὶ σημαίνεσθαι, ἐνδεικνυμένου τοῦ Ἱπποκράτους, ὡς οὐχ αἱ μετρίως λεπτυνθεῖσαι τοῦτο πάσχουσιν ἐξ ἀνάγκης, ἀλλ' ὅσαι κατὰ πολὺ λεπτυνθῶσιν ἰσχυρῶς. Sed & illud παρὰ φύσιν λεπταί, hoc est, præter naturam tenues quidam vt Numesianus accipiunt, vt præter suiipsius naturam prægnans sit extenuata. Quidam supra modum significare dicunt, indicare volente Hipp. quòd non eæ quæ mediocriter extenuatæ sunt, id ex necessitate patiuntur, sed quæ magnopere sunt extenuatæ. Rursus com. ad aph. 46. libr. eiusd. τὸ παρὰ φύσιν διχῶς ἀκούειν χρὴ κἀνταῦθα. τινὲς μὲν τὸ ὑπερβαλλόντως ἀκούεσθαι νομίζουσι, τινὲς δὲ τὸ παρ' αὐτὴν αὐτῆς τῆς κυούσης τὴν φύσιν. Illud etiam παρὰ φύσιν hoc loco bifariam accipiunt, quidam supra modum significare existimantes, alij verò præter ipsius grauidæ mulieris naturam.

Παρέδρεία, assessio, associatio, vt ἡ παρέδρεία τῆς ἐπιγενομένης, affectionis associatio commectio, vehementia & assiduitas, hoc est, quando morbus maximè viget & remediis renititur. ἐν παραγγελίαις (pag. 27. 36.)

Παρεῖναι, adesse, instare, de morbi vigore & statu dicitur, lib. 6. Epid. sect. 8. aph. 44. ἐς οὓς τόπους ἐτράποντο, ἄρχοντο, παρεῖναι. ad quos locos conuersi sunt, quo tempore cœperunt, affuerunt.

Παρειρύεσθαι τὸ στόμα, os perperam distractum est, li. 3. Epid ægr. 1. vbi παρειρύεσθαι ἐμφαντικῶς exponit Gal. vt conuulsionis & contractionis speciem sub oculos ponat. Est enim παρειρύσθαι aut παρεῖρύσθαι, σπασθῆναι, aut διεστράφθαι, & εἰρύσθαι ἕλκεσθαι interpretatur Gal. in Prorrh.

Παρελύθη apud Hip. Erot. de resolutione dextræ corporis partia exponit, quoniam παρέλυσις γίνεται μάλιστα περὶ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ σώματος μάλιστα γεγενημένην. παράλυσιν propriè vocat, eam quam dextra corporis parte maximè contingit. Sic scribitur ægr. 13. lib. 1. Epid. δεξιὴν χεῖρα παρελύθη μετὰ σπασμοῦ, manus dextra resoluta est, nō sine conuulsione. Et li. 2. Epid. (p. 1012. D.) ἡ χεὶρ ἡ δεξιὴ, καὶ σκέλος δὲ ἀριστερὸν παρελύθη, manus dextra & crus sinistrum resolutione sunt tentata. (Etsi quod de crure sinistro additur, Erot. opinionem eleuat.) Rursus lib. 4. Epid. (p. 1138. F.) παραλυθέντες αὐτέων μίαν τὴν δεξιὴν ἀμφότεροι. sola manu dextra resoluti sunt ambo. At de toto corpore παρελύθη ponitur li. 5. Epid. (p. 1146. H.) καὶ παρελύθη ὅλος. & totus resolutus est. Et aph. 29 sect. 8. li. 6. Epid ἤν τι παρελύθη ἐν χειμῶνι. veluti si quid hyeme resolutione tentatum sit.

Παρεμπλησθῆναι quod adimpleri significat, verbum est Erasistrato familiare, quo tensionem ex plenitudine indicabat, illudque plenitudinis indicium ponebat. Eo vtitur sæpè Gal. libello de plenitudine, vt (pag. 347. 21. & 348. 47. 57.)

Παρέμπτωσις quasi dicas intercidentiam aut interuentionem, Erasistrato dicitur, cùm in plethora venæ succo distentæ nouam alimenti aggestionem capere nequeunt, & superuacaneum humorem in arterias corriuant, iis nimirum quæ in venis abundant irruptionem eò capientibus Gal. lib. de plen. (pag. 346. 48.) vbi Erasistrati verba profert & reprehendit.

Πάρεξ, extra, præter. lib. de alimento (p. 383. 14.) πάρεξ ὀστέου καὶ νεύρου, excepto osse & neruo. πάρεξ, χωρὶς, δίχα, exponit Hesych.

Πάρεξις, exhibitio, porrectio, cum se æger medico exhibet ad exactam morborum dignotionem, ἐν τῷ κατ' ἰητρ. (p. 672. 15. H. 741. H.) ἐν παρέξει, in exhibitione. Vbi Gal. τὴν παρέξιν exponit, ἵνα παρέχωσιν οἱ νοσοῦντες ἑαυτοὺς τοῖς ἰατροῖς εἰς ἀκριβῆ διάγνωσιν τῶν παθῶν cùm se ægrotantes medicis exhibent ad exactam morborum dignotionem habendam. Rursusque ibidem (pag. 694. 16. H. 746. A.) πάρεξις δὲ καὶ διάθεσις. Exhibitio autem & dispositio. Vbi etiam scribit Gal. ὅτι πάρεξις ἐστὶν ὁ κάμνων ἑαυτὸν παρέχει τῷ ἰατρῷ θεραπευθησόμενον, ἔμπροσθεν εἴρηται. exhibitionem esse cùm seipsum æger medico curandum exhibet, antea dictū est. Sic παρέχειν dicitur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 551. 6.) qui se medico committit vt curatur. ἢν δέ σοι παρέξῃ καίειν αὐτόν. & si se exhibuerit, hoc est si se tibi commiserit cum vrito. Παρέχεσθαι etiam perhiberi significat, prodi, deprehendi, vt lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 17. 13.) de caseo, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἰσχναίνουσι ξυμφέρειν θαυμασίως παρέχεται. immò gracilibus mirum in modum conferre perhibetur.

Παρεξόδιον ἀρμενιστήριον apparatus simplicior & frugalior Medici, ad peregrinationes comparatus, & quo vtatur inter peregrinandum, quando magnus apparatus ad itineris longinquitatem maximo esset incommodo. lib. περὶ εὐσχημοσ. (pag. 24. 20.)

Πάρερμα assulcimentum significat, stabilimentum & firmamentum. fimbria quibusdam dicitur, & de panniculis intelligitur, qui fascias cingunt, quò firmiores sint & tutiores, παρέρματα antea diximus libr. κατ' ἰητρ. (pag. 691. 10. H. 745 C.) καὶ παρέρματος περὶ τὰ ἀλλὰ τοσαῦτα ὥστε μὴ πιέζειν. Tot itidem sint stabilimenti circumuolutiones, vt ne comprimant. Rursus ibidem (v. 56. H. ibid. D) παρέρματα δὲ ἐρμάζειν, μὴ πιέζειν. Stabilimenta verò fulciant, non comprimant.

Πάρεσις, membrorum remissio, laxatio, resolutio, languor & defectio, idem sonat quod παραπληγίη. Lib. 4. Epid. (pag. 1136 H.) παράλυσις & πάρεσις simul iunguntur, membrorum dissolutio & relaxatio aut remissio. πάρεσις sæpe vsurpatur Aret. cap 7. libr. περὶ χρονίων παθῶν, vt cùm scribit, ἀποπληξίη, παραπληγίη, πάρεσις, παράλυσις, ἅπαντα τῷ γένει ταὐτά. ἢ γὰρ κινήσιος, ἢ ἁφῆς, ἢ ἀμφοῖν ἐστιν ἔκλειψις, κοτὲ καὶ γνώμης, κοτὲ δὲ καὶ ἄλλης αἰσθήσιος. Apoplexis, paraplegia, paresis, paralysis, omnia genere eadem sunt. Aut enim motionis, aut tactus aut vtriusque defectio est, interdum etiam mentis, interdum quoque reliquorum sensuum. Rursus ibidem παραπληγίη δὲ, πάρεσις δὲ ἁφῆς καὶ κινήσιος, ἀλλὰ μίης τινὸς ἢ χειρὸς, ἢ σκέλεος. Paraplegia autem est tactus motionisque remissio, sed in membro vno, vtpotè manu, vel crure. Et iterum, παράλυσις δὲ, ὡς ἔχομεν, κινήσιος μούνης, ἐπιφανής τις πάρεσις. At resolutio motionis tantùm est actionisque defectio aut relaxatio. Idem πάρεσιν in vesica propriè ponit, scribens ὁ κύστιος δὲ οὔρων σχέσιες ἢ ἀκρασίης, πάρεσις τῆς κύστιος. Vrinæ autem in vesica aut suppressio, aut retinendi impotentia, πάρεσις propriè dicitur.

Παρ' ἑωυτῷ εἶναι καὶ παρὰ σφίσιν εἶναι dicuntur Hipp. qui apud se sunt & sibi constant, intelligentia & mente valent. In Prorrh. (pag. 210. 41. H. 78. C.) οὔτε παρ' ἑωυτοῖσιν εἰσίν. neque sibi constant, aut neque apud se sunt, hoc est, his mens è sede constantiæ deturbatur. Vbi illud sic exponit Gal. τὸ παρ' ἑωυτοῖσιν, ὅπερ χρόνον, παρὰ σφίσιν αὐτοῖς εἶναι. οὐδὲν γὰρ ἄλλο περὶ τῶν παραφρονούντων ὑποθέσεων λέγουσι, τὸ, τὸ παρὰ σφίσιν αὐτοῖς εἶναι, καὶ παρ' ἑωυτοῖσιν εἶναι. τὸ δὲ μὴ εἶναι παρ' ἑωυτοῖσιν, τουτέστι μὴ κατανοεῖν, ἀλλὰ περισπᾶσθαι τὴν γνώμην τὴν διάνοιαν. Quidam pro παρ' ἑωυτοῖσιν, παρὰ σφίσιν αὐτοῖς, scribunt. Sed quod vtraque oratio, & παρὰ σφίσιν αὐτοῖς εἶναι & παρ' ἑωυτοῖσιν εἶναι, quod est apud se esse, de his dicatur, qui intelligentes sunt, omnibus constat. Illud autem μὴ εἶναι παρ' ἑωυτοῖσιν, est non intelligere, sed mente aberrare, distrahique iudicium. Quæ sanè phrasis eodem modo repetitur in Coac. (pag. 273. C.) Rursusque in Prorrh. (pag. 181. 7. H. 70. A.) οἱ πάνυ παρ' ἑωυτοῖσιν, non multum sibi constant, exponit Galen. οἱ πάνυ τὴν διάνοιαν ὄντες ἀβλαβεῖς γίνονται, quod est, hi non admodum integra sunt mente. Ac rursus ibid. (pag. 195. 27. H. 73. C.) τῷ παρ' ἑωυτῷ, hoc est ei qui sibi optimè constat, Gal. κατανοοῦντι καὶ σωφρονοῦντι, hoc est intelligenti & sapienti exponit. quibus verbis mentem bene valere significatur.

Παρηγορεῖν, mitigare, lenire, idem quod πραΰνειν. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 756. H. 392. 55.) μελίκρατον βηχὸς δὲ παρηγορικὸν dicitur, quod tussim mitiget aut leniat. Rursus de aqua ibidem (pag. 81. 46. H. 394. 32.) οὔτε γὰρ βηχὸς ἐστι παρηγορικὸν ἐν τοῖσι περιπνευμονικοῖσι. Neque enim in morbis pulmonis tussim, sedat aut lenit. Ac iterum ibidem (pag. 79. v. 16. H. 393. 49.) de oxymelite, οὐδὲ αὖ παρηγορήσειεν τὸν πνεύμονα, neque pulmonem leniet.

Παρηθέομαι, excolor, colo transmittor aut transfundor & percolor. De aluo dicitur quę plurimùm egerit & transmittit lib. περὶ ἐπιδημιῶν (pag. 267. 56.) κοιλίη δὲ πυκνῶς ὠμὰ ἐκ παιδίου παρῆθε. aluus autem frequenter crudum à puero transmisit. Vbi suspecta mihi videtur lectio, & pro παρῆθε, παρηθεῖται aut παρηθεῖτο legendum censeo. Rursusque (ibid. 40.) τοῖσι τὰ πολλὰ παρηθεῦσι δ' αἱματώδεα καὶ ἄπεπτα κατὰ κοιλίην, qui sępe cruenta & cruda per aluum transcolant, hoc est egerunt. Vbi tamen παρηθεῦσι vitiosè legitur.

Παρήκουσι, quod est, pertingunt, pertinent, perueniunt, exponit Erot. apud Hipp. παρατείνονται, porriguntur, protenduntur. Legitur autem apud Hipp. ea notione libr. de loc. in homine

homine (p.410.30.) παρὰ δὲ τὸ ὀστέον πτερύγια δύο παρήκουσι. Iuxta os autem appendices duæ porriguntur, prodeunt exit Cornar. Rursusque (ib.36.) παρὰ δὲ τὸν πῆχυν πτερύγια παρήκει λεπτὰ πάνυ τέσσαρα. Ad vlnam vero pertingunt appendices quatuor valde tenues. Et rursus (411.1.) παρὰ δὲ τοὺς μηροὺς πτερύγια δύο παρήκουσιν. Iuxta femora autem appendices duæ protenduntur. Atque ea forma παρήκειν, quâ ἐξήκειν illic dicitur (410.46.) οὐκ ἐξήκουσιν ἐς τὸ ἄρθρον, in articulum non desinunt. Et rursus (411.2.) ἐς δὲ τὸ ἄρθρον οὐδέτερον ἐξήκει. & neutra ad articulum pertingit, procedit.

Παρθένιον τὸ μικρόφυλλον, Parthenium minuta habens folia, herba thymia curis, quæ glandem regit, persanans. lib. de vlceribus (pag.877.F.) Quem mihi locum videtur subindicare Galenus in Exeg. cùm scribit, παρθένιον τὸ σμικρόφυλλον] ἐκαλεῖτο δὲ παρθένιον καὶ ἡ αἰθοπίς, καὶ ὁ ἑλξίνη, καὶ ἡ λινόζωστις, καὶ τὸ ἀμάρακον. ἀλλὰ καὶ Διοσκουρίδης, μήποτε, φησὶν, ἀκουστέον εἶναι τῆς ἑλξίνης, ἢ τῆς λινοζώστεως τὸ εἶδος τὸ σμικρόφυλλον. Vocatur autem Parthenium & Anthemis, & Helxine, & Linozostis, & amaracum. Sed & Dioscorides, nunquam inquit, intelligenda est, aut Helxines, aut Linozostis species, per τὸ σμικρόφυλλον. Anthemida autem & Linozostin Parthenium dici, aut amaracum, scribit Dioscurid. cap.155. lib.3. & 191. lib.4. Perdicium etiam Celso Parthenium vocatur cap.33. lib.2. & Artemisia Plinio lib.25. cap.7. ab Artemisia Mausoli vxore denominata, quæ antea Parthenis dicebatur.

Παρθένον θυγατέρα exponit Erot. apud Hipp. cùm scribit, παρθένον νεῦν τὴν θυγατέρα λέγει. Virginem nunc filiam intelligit quòd etiam παρθένος dicatur non solùm filia, verumetiam quæ virginitatem vouit, & nuptiis abstinet, παρθένον autem vsurpat Hippocrat. libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.564.20.) τὴν δὲ παρθένον πείθειν συνοικῆσαι ἀνδρί. Virginem autem persuadere oportet vt viro iungatur. Quod etiam repetitur lib.2 περὶ γυν. (p.646.18.) sed pro συνοικῆσαι συνοικεῖν legitur. Et ægr.7. li.3. Epid.post st pest. ἐν ἀβδήροισι τὴν παρθένον.

Παρίσθμια tonsillæ Latinis dicuntur, glandulæ duæ ad radicem linguæ appositæ, valde fungosæ & spongiosæ, in vtroque oris latere singulæ paulò supra laryngem sitæ, saliuam copiosam continentes, & partes continuas humectantes. Glandulæ simpliciter dicuntur Celso cap.1. lib.2. ex aph.26. lib 3. barbaris amygdalæ, & aliis ἀντιάδες. ἀπὸ τοῦ ἀντικεῖσθαι ἀλλήλοις, vt παρίσθμια, παρὰ τὸ παρακεῖσθαι τῷ ἰσθμῷ. Est autem ἰσθμὸς pars illa quæ os & gulam interiacet, teste Galeno Com. ad aphorism.26. lib 3. Lib. περὶ ἀδένων (pag.271.40.) παρίσθμια dicuntur eo hi glandulæ, earumque vsus est vt à capite incumbentem fluxionem recipiant. παρίσθμια etiam sunt earum glandularum affectos, cùm vel inflammantur, vel supra naturalem modum augentur & veluti resiccantur, cibique & potus ac spiritos iter impediunt, vt scribit Paulus cap.30. lib. 6. Sic aphoris.26.li.3. παρίσθμια tonsillarum inflammationes significant, vt partis nomine interdum eius affectio denotatur. Vbi παρίσθμια exponit Gal. φλεγμοναὶ τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων. Locorum ad Isthmum attinentium inflammationes. Idem etiam in libello de Tumor. præter nat. (p.357.v.31.) παρίσθμια dicit φλεγμονὰς τῶν κατ᾽ αὐτὴν τὴν φάρυγγα σωμάτων. corporum quæ sunt in faucibus inflammationes. Ideoque interdum παρισθμίων nomine inflammatio solius tunicæ ventriculo & faucibus totique ori communis accipitur, interdum etiam musculorum illi tunicæ subiectorum, vt scribit Galen. Comm. ad aphorism.26 lib.3.

Παρκεχώρηκα, præcedentia, præterita, lib. de fract. (p.552.v.14. H.762.B.) καὶ τὰ ἄλλα πάντα παραπλησίως χρὴ ἰητρεύειν, ὥσπερ καὶ τὰ παρκεχωρηκότα. Reliqua omnia simili modo, vt præterita, curanda sunt.

Παροξυσμὸς exacerbatio dicitur, estque Galeno Com. in aph.12. lib.1. totius circuitus tempus deterius ad vigorem vsque. Sic enim scribit: ὁ παροξυσμὸς δὲ ἅπαν ἐστὶ χρόνου τὸ χεῖρον μέρος τῆς ὅλης περιόδου, τὸ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς εἰσβολῆς ἄχρι τῆς ἀκμῆς, ὥσπερ γε τὸ λοιπὸν τὸ τῆς παρακμῆς ἄμεινον. Hoc autem loco paroxysmum, totius circuitus deteriorem partem obaudire par est, quæ à prima inuasione ad vigorem vsque extenditur, quemadmodum reliquum inde, declinationem totius periodi meliorem partem dicere conuenit. Qua notione παροξυσμὸς sumitur aphorism.11. & 12. lib.1. vt exponit Gal. lib. de Temp. morb. (p.382.45.) quandoquidem tota periodus in duo maiora tempora diuiditur, accessionem scilicet & remissionem. Aëtio verò cap.8. lib.1. Tetrab.2. παροξυσμός ἐστι κίνησις νοσήματος μερικὴ ἀπὸ τῆς ἀνέσεως. μερικὴ δὲ κίνησις εἴρηται, πρὸς διάκρισιν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀπὸ ἀνέσεως. Paroxysmus est motus morbi particularis à remissione ad deterius. Particularis verò motus dictus est, ad distinctionem vniuersalis morbi augmenti. παροξυσμοὶ etiam pro crisi sumitur aph.13. lib.2. quòd in paroxysmos & accessiones magna ex parte iudicationes incidant, (vt scribit Gal. lib.1. de dieb. decr.) vt κρίσεις pro accessionibus audiuntur aphor.19. lib. 1. παροξυσμοὶ verò accessionem sæpe vocat Celsus cap.5 lib.3. alij exacerbationem.

Παροξύνεσθαι de morbo accrescente & ingrauescente dicitur, velut de morbis qui ex reciduis recrudescunt, & seipsis grauiores fiunt aut commouentur, lib.4. Epid. (pag.1139 D.) πρὸς αὐτὰ παροξυνόμενα. Et παροξυντικὰ quæ mali incrementum significant, aut malum intendunt, in Prorrh. (pag.186.12. H. 71.C.) & Coac. (pag 218 H.) Et τὰ παροξυνόμενα σπασμώδεα τρόπον, quæ conuulsionis in modum commouentur aut ingrauescunt, in Coac. (p.191.H.) Sic παροξύνειν est incitare, commouere, irritare, vt lib. de fistulis (pag 889.E.) παροξύνειν τὸν πταρμὸν, ad sternutamentum ciendum & commouendum, dicitur. Et παροξύνεσθαι, commoueri, concitari, prouocari, lib.4. Epid. (p.1127.D.) περὶ τὰς ιδ᾽ ἐς κρίσιν ἡ ἔδει ἀρξάμενα παροξύνεσθαι. In decimum quartum diem iudicatio prout debebat, ab initio commouebatur, hoc est, ab initio visa est iudicatio in decimum quartum diem procedere debere.

Παροχέτευσις, deriuatio, est humoris vacuatio per vicinam partem. Curationis genus humoribus conueniens, cùm humores vacuandi non ad eum locum diriguntur, ad quem eos ferri oportebat, non tamen procul admodum à conueniente, neque ad eum qui maximè contrarius apparet, sed per viciniam deducuntur. Cuius leges tradit lib. περὶ χυμῶν Hipp. (p. 47.16.) παροχετεύειν ἐς κεφαλὴν, ἐς τὰ πλάγια, ᾗ μάλιστα ῥέπει. Deriuatio in caput, in latera, quà maxime vergit. Quem locum fusissimis verbis exponit Gal lib.4. Meth med. Et vt adhuc fluentium humorum reuulsio, sic eorum qui in partem impacti sunt, deriuatio medela est, vtrumque autem euacuationis genus iubet Hipp. per communes venas fieri. Deriuationis quoque leges eiusque absolutos numeros habes apud Hipp. aph.5. sect 2. lib.6. Epid. παροχετεύειν, ἀντισπᾶν ἐν τοῖσιν ἄνω, ἐν τοῖσιν ἐναντίοισιν. Deriuatione vti oportet, vbi reuulsioni aliquid confestim concesseris, & renitentis emollire. Cuius sententiæ explicationé ex pluribus Galeni locis quoad potuimus planam fecimus nostris in eum locum Annotat. Vbi etiam deriuationem optimè declarat his verbis Gal. παροχέτευσιν δὲ ὀνομάζειν εἴωθεν ὁ Ἱπποκράτης, ὅταν χυμός τις ἀθρόος κενώσεως δεόμενος, μὴ καθ᾽ ὃ δεῖ χωρίον φέρηται, καὶ μήτε πάνυ πόρρω τοῦ προσήκοντος, μηδ᾽ εἰς τὸν ἐναντιώτατον τόπον, ἀλλ᾽ ὥσπερ εἰ δι᾽ οὔρων ὁρμώσας ἐκκενοῦσθαι, κακοπραγούσης κύστεως, ἢ νεφρῶν. παροχετεύειν γὰρ ἄμεινον ἐστι ταῦτα διὰ τῆς γαστρὸς, ὥσπερ εἰ διὰ γαστρὸς τὴν ὁρμὴν ἔχοι φέρεσθαι κακοπραγούντων ἐντέρων. ἐναντίον γὰρ ἐπὶ τούτων εἰς οὖρα προτρέψομεν ἄγεσθαι τὸν χρῄζοντα κενώσεως χυμόν. ἐπὶ δὲ γυναικῶν ἐνίοτε διὰ μήτρας, ἢ κατὰ τοὐναντίον, ὅταν ἡ διὰ μήτρας φορὰ γίνηται, εἰς οὖρα καὶ γαστέρα παροχετεύομεν. Deriuationem quidem appellare consueuit Hippocrates, cùm humor aliquis purgatione indiget, neque quò oportet fertur, neque tamen valde procul à conueniente, neque in remotissimum locum, vt si per vrinas vacuari cœperit, malè affecta vesica aut renibus. Tunc enim per aluum deriuare satius fuerit. Non secus ac si per aluum impetus feratur, viciatis intestinis. In his enim contrà, humorem vacuationis indigentem ad vrinas dirigemus. Et in mulieribus nonnunquam ad vterum, aut contra, interdum vteri profluuium ad vrinas & aluum deriuabimus.

Παρωνυχία aut παρωνυχὶς, Latinis reduuia aut rediuia dicitur. Est autem abscessus ad vnguium radices natus. De quo Paulus lib.3. cap 81. ἡ παρωνυχία ἀπόστασίς ἐστι παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ ὄνυχος συνισταμένη. Paronychiam appellant abscessum qui ad radices vnguium coit. Huius curationem scribit Hipp. lib.2. Epid. (p.1056 E.) παρωνυχίας, κηκὶς μέλαινα ἐν μέλιτι. Ad reduuiam galla nigra cum melle facit. Quam curationem etiam incunti reduuiæ accommodat Paulus. Id verò esse videtur quod panaritium Barbari vocant. Paronychia Plinius neutro genere appellat, cap.8 lib.28.

Πασταλίτης apud Gal. exponitur in Exeg. ὁ κεγχραλέτης, milij molitor, qui milium mola frangit. Sunt tamen qui miliaceum exponunt. πάσταλος γὰρ ὁ κέγχρος. πάσταλος milium significat. Verùm pro πάσταλος παιπάλη apud Gal. legit Varin. Sic παιπάλη exponitur apud Sudam ἀλευρώδης, τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου, tenuissima farina, quæ & παιπάλη dicitur. Hesych. πασπάλην exponit, τὸ μικρὸν, rem vulgatam & minimam, additque, οἱ δὲ κέγχρον, ἢ ἄλευρα κρίθινα, quidam milium, aut farinam hordeaceam.

Πασσαλίσκῳ, τῷ σμικρῷ πασσάλῳ exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. hoc est, paruo palo, ὑποκοριστικῶς, voce diminutiua. Etsi pro πασσάλῳ quidam πασσαλίῳ male legunt. Est enim πασσάλῳ

& πασσαλίσκος diminutiuum à πάσσαλος, quod palum aut clauum ligneum significat, vt πάσσαξ & πάσσαλον à πάσσος. Vnde πασσαλεύω, πασσάλῳ exponitur Hesych. Quod autem attinet ad locum Hipp. is mihi à Gal. subindicari videtur qui legitur libro secundo, περὶ γυναικ. (pag. 671.6.) πασσαλίσκῳ ἢ μηλωτῇ ἀνοίγειν, quibus verbis dentes consertos paxillo aut radio aperire iubet, vt paulò pòst (ib. 13.) καὶ τοὺς ὀδόντας διαγαγὼν πασσάλῳ, & dentes palo diducens.

Πάσα exponitur Hesych. βρῶμα ἐκ τυροῦ ἀνάλου μετὰ σεμιδάλεως καὶ σησάμου συνωνζυμένον, edulium ex caseo insulso, simulagine & sesamo confectum. Et ὄσπρος ἑφθοῖς μεμιγμένον, pulmentum ex fresis leguminibus farina mixtum. Quod etiam scribitur Eustath. sed πασσὰ legit, idemque ἐπίπασμα ἀπὸ τὰ ἄλφιτα dici scribit, forsan παρὰ τὸ πάσσεσθαι, quod farinæ conspergerentur. πάσα quoque iusculum farina mixtum seu conspersum significat. Et Iulius Pollux πάσται ex Aristoph. pro ζωμὸς ἀλφίτων adfert. Apud Hipp. πασὰ legitur libro περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 554.51.) cùm de piscibus coctis loquitur. ἰχθύων δὲ χρήσθω τῶν ἑφθῶν ..., ..., ἐφθὸν δὲ ὀριγάνῳ πασά. Vbi pisces coctos origano conspersos intelligere videtur. Ideóque δι' ὀριγάνου πασσὸν melius legatur, etsi πασὰ habent omnia exemplaria. Sunt etiam πάσσειν τὰ ποικίλα ἐμπαίσματα, variè tuteata, vt annotat Schol. Homer. παρὰ τὸ πάσσειν, quod ποικίλλειν significat apud Homer. Il. χ. (v. 441.) ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε, hoc est. in [tela] florida pigmenta & variegata intexebat, inspergebat.

Πατανὸι φοίνικες, vide Φοίνικες πατανοί, postea.

Παύσασθαι quod cessare significat, de tumoribus præter naturam dicitur, cùm disparent aut euanescunt, quod ἀφανισθῆναι dicit Hipp. in Progn. (pag. 151 versic. 29. H. 43. 27.) vbi scribit Gal. τὸ ἀφανισθῆναι τινὰ τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων ..., ... σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. ... τὸ παύσασθαι. τὸ δὲ ἀφανισθῆναι, τὸ διὰ τάχους παύσασθαι καὶ τῶν ἐξαίφνης ... ἀφανισθῆναι quod est deleri, aliquem tumorem præter naturam, non idem quod παύσασθαι, hoc est cessare, significat. παύσασθαι enim generalius quiddam indicat, ἀφανισθῆναι verò, citò cessare ac velut repente. Rursus in Progn. (p. 161. versl. 31. H. 45. 54.) τοῦ χειμῶνος hyeme χρονιώτερον παυομένας dicit, hoc est abscessus serius desinere. In Coac. (pag. 139. A.) eadem in re, παύονται βραδύτερον. At Celsus cap. 7. lib. 2. quod Hipp. ἀφανίζεσθαι aut παύσασθαι dicit, subsidere vertit, cùm eum Hipp. locum obscuris admodum verbis, sic conuertit. Si quid etiam abscessit, & antequam suppuraret, manente adhuc corpore in solita febre subsedit, periculum affert primùm furoris, deinde interitus. παῦλα etiam quietem & cessationem indicat, & pro accessionis declinatione sumitur li. 7. Epid. (p. 1211. F.) μετὰ δὲ τὴν παῦλαν ταύτην.

Παφλάζειν est æstuare & feruere, & à sonu fictum, de maris æstu dicitur, vnde ad sermonem translatum, eum impeditum & velut bullantem indicat, iisque accommodatur, qui lingua offensant, interruptumque sermonem præcipitant, aut eundem sæpius reuocare coguntur. Ea dictione vtitur Hipp. lib. 2. Epid. (p. 1040 C.) ὅσοι τῇ γλώσσῃ παφλάζουσι, quicunque inter loquendum hæsitant. Quem locum repetit libro περὶ χυμῶν (pag. 55. 32.) vbi tamen paulò aliter legitur. Eundemque mihi significare videtur Gal. in Exeg. cùm scribit: παφλάζοντες, ὀνοματοπεποίηται, τοὺς πταίοντας καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι δηλῶσαι βουλόμενος. fictitium nomen est, quo significare voluit eos qui inter loquendum offendunt, sermonemque sæpius reuocant. Quo de sermonis vitio etiam φλάζοντες ab Hipp. scriptum annotat Gal. in Exeg. cùm φλάζοντες exponit ἀσαφῶς καὶ ἀδιαρθρώτως φθεγγόμενοι, obscurè & inarticulatè loquuntur, fictitiumque itidem nomen esse addit. vt mihi in alterutro Hipp. loco φλάζοντες etiam legisse videatur Gal. Est autem φλάζω ferueo & strepo, & παφλάζω, ἀφρίζω, proprieque de maris æstuantis aut fluctuantis sonitu dicitur. παφλάζοντα Hesych. ἠχοῦντα, ἀναβράζοντα, θερμαίνοντα exponit Varin. ἀναζέοντα, ταράσσοντα. Et παφλάζει, βράζει, ἀφρίζει, Hesych. παφλάζειν quoque de balbutientibus & inter loquendum hæsitantibus vsurpat Aret. cap. 7. lib. 1. περὶ χρονίων. ἔστι ὅτε δὲ ἀμφοτέροισι ξυμπεσοῦσι παφλάζει. interdum verò ambobus labiis collapsis balbutiunt & inter loquendum hæsitant.

Παχετὸς laqueum significat apud Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 658. 13.) vbi de vinculis in fluxu muliebri brachiis iniiciendis scribit: καὶ παχετὸν περιτείνειν ὑπὲρ τῶν ἀγκώνων, καὶ τῶν ἰγνύων ὑπὲρ τῶν γουνάτων, ita vt laqueum ad superiores cubitorum & poplitum partes supra genua iniicias. Caluus verò παχετὸν pro crassiore vinculo sumit, vt παχετὸν παχύτερον intelligas, quemadmodum apud Hesychium πάχετον πάχυτερον vitiosè pro παχύτερον exponitur. Sic enim per syncopen τὸ υ & ρ fieri scribit Varin.

Πάχος de corporis mole & crassitudine dicitur Hipp. vt aph. 35. lib. 2. πάχος ἔχειν, crassitudinem habere partes ad vmbilicum & imum ventrem attinentes vult. Cui τὸ λεπτὸν καὶ ἐκτηκεσθαι, extenuari & contabescere opponit. Sic aphor. 44. lib. 2. παχέες σφόδρα sunt valde crassi, carnosi & corpulenti, quibus ἰσχνοὶ graciles opponuntur. Et aph. 25. lib. 3. οἱ παχύτατοι τῶν παίδων, crassissimi pueri dicuntur, qui pleno sunt corpore & superfluitatibus abundante. Sic mulieres παρὰ φύσιν παχεῖαι, admodum crassæ & corpulentæ non concipiunt aphor. 46. lib. 5. Et τὸ παχυνθῆναι quod est crassescere, τοῖς λεπτοῖς tenuibus & gracilibus opponitur aphoris. 44. libr. eiusdem. Et γυνὴ παχεῖα mulier crassa, corpulenta dicitur lib. 5. Epid. (p. 1153. B.) & lib. περὶ ἑλκέων (p 262. 30.) Hinc παχυσμὸς, hoc est crassitudo, est Gal. Comm. 3. in lib. 6. Epid. (pag. 486. 20.) εἰς ὄγκον ἐπίδοσις, corporis moles, aut in tumorem sublatio. cui λεπτυσμὸς opponitur. Et παχυσμὸς virilis & florentis ætatis robur ac firmitudinem indicat, aph. 29. sect. 8. lib. 6. Epid. Est & παχῦναι incrassare, quod de medicamentis obstruentibus, quæ sanguini fluenti adhibentur, dicitur aph. 17. sect. 3. lib. 6. Epid. vt etiam παχυντικὰ eiusmodi incrassantia & obstruentia medicamenta vocantur.

¶ Πέζα malleolum aut pedis plantam significat, quibusdam etiam imam plantam. Polluci pars quæ tibiæ subiacet, πέζα dicitur. τὸ δὲ ὑπὸ τῷ κνήμῃ μέρος, καλεῖται σφυρὸν καὶ πέζα. Πέζαι adscribuntur Gal in Exeg. ex lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 662. 45.) vbi legitur, καὶ οἱ πόδες οἰδίσκονται, καὶ αἱ πέζαι μάλιστα. & pedes intumescunt, præcipueque malleoli. Idemque adscribit Zenodotum ἐν ταῖς ἐθνικαῖς λέξεσι, tradere Arcadas & Dores πέζαν vocare pedem. Hippocrati verò πέζας videri dici, aut imam pedis plantam & planitiem, quæ πέδιον dicitur, aut malleolos. Cornar. apud Hipp. pedum extremitates sumpsit, Caluus talos.

Πειθήμονες ὀδμαὶ, odores obsequentes & parentes, hoc est in corporis vsum facilè cedentes, quique vires & spiritus citò recreant aut reficiunt. aph. 14. sect 8. lib 6. Epid.

Πεινῶν, esuriens, famem tolerans. πεινῶντα Gal. exponit Com. 3. in lib. 6. Epid. (pag. 485. 44.) τὸν ἐνδείας αἰσθανόμενον, eum qui famem sentit ex vacuatione ciborum & exinanitione. Est enim πεῖνα esuritio aut fames, suctionis in ventriculo ob alimenti penuriam sensus.

Πειρᾶσθαι pro πειρᾶσθαι legitur apud Hipp. lib. de art. (pag. 637. 20. H. 824. C.) quod est, conari, tentare & experiri. ἢν γὰρ πειρᾶται καὶ ἐπ' ὀλίγον τῷ ποδὶ ὀχεῖσθαι. Si nanque vel paulululm conetur hoc pede ferri. Sic enim legunt omnia publicata exemplaria, pro πειρᾶται. Manu scripta verò πειρᾶσθαι, à verbo medio πειράομαι, vt apud Homer. Il. α. (v. 302.) εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι. Et Il. β. (v. 73.) πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι. Sic πειρώμενος legitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 655. 30.) quod eadem in re πειρώμενον effertur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 578. 20.) Rursusque lib. 1. περὶ γυναικ. (pag 612 5.) πειρώμενον scribitur, & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 577 8.) eadem in re πειρώμενος.

Πελάζειν appropinquare significat, à πέλας, quod ἐγγὺς, hoc est prope indicat. Inde πελάσαι, ἐγγίσαι apud Hipp. exponit Erot. πέλας γὰρ τὸ ἐγγὺς λέγεται. Idemque πελάσαι etiam ἐγγίσαι exponit, etsi hîc πελάσαι & ἐγγίσαι (vt antea) quædam habent exemplaria. Libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 603. 6.) μάλιστα δ' ἀναπνεῖ πυκνὸν ἐπὴν τόκου πελάζῃ. præcipuè verò frequentem habet respirationem vbi partui vicina est. πέλας etiam Hesychio ἐγγὺς, πλησίον, significat, prope, & πελάζειν, ἐγγίζειν, πλησιάζειν, vt πελάσαι, ἐγγίσαι, πλησιάσαι. Etsi πλαζίζειν pro πελάζειν vitiosè scribi puto. Α' πέλας autem πλησιαίτατον & πλησιαίτατα deductum est, quod proximè significat. Libr. 1. περὶ γυναικ. (pag 616. 36.) τὸ πλησιαίτατον χωρίον δάκνῃ, proximum locum mordeant, vbi quædam exemplaria πλησιαίτατον legunt.

Πελεκῖνος pelicini dicuntur Hipp. Dioscor. verò lib. 3. cap. 146. hedysarum aut pelecinos, hoc est securidaca. Ea verò inter segetes & hordea nascitur, vt idem scribit, frequentius autem in aphacis nasci cernitur, quod etiam tradit Theophrast. lib. 8. hist. plant. cap. 8. Ideóque ab Hipp. οἱ ἐν σίτῳ πελεκῖνοι vocantur lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 663. 48.) quòd in segetibus nascantur, vt scribit Plin. lib. 27. cap. 12. Locus autem Hipp. de semine intelligitur, quod in siliquis fertur corniculorum modo aduncis. Id autem amarum est & subacerbum. Ideóque vteros flatu distentos & semen non retinentes iuuare potest, idque præcipuè cum myrrha, vt mirum subeat cur scriptum sit à Dioscor. cum melle ante coitus subditum, concipiendi spem adimere: Nisi fortè pro ἀτόκιον τῶν δ'ὁκεῖ, εὐτόκιον legendum sit.

Πελιδνὸς liuidum significat, color est ad nigrum tendens ex rubro, qualis sanguinis sub cute ex ictu aut plaga collecti. Vnde etiam πελιδνὰ dicuntur Gal. lib. de Tumor. præter nat.

quos

quos Latini Liuores nominant, ex ecchymomatum genere, rubri & nigri in medio. πελιδνὸν etiam aut πέλιον nigrum & fuscum exponunt, Latini Liuidum, qualis est plumbeus color, inter nigrum & pallidum medius. Sic enim πελιδνὸν ἐστὶ τὸ μεταξὺ τὸ χλωρότητος καὶ μελανίας εἰωθεὶ μολυβδοῦσθαι, Schol. Thucyd. lib. 2. Gal. Com. 2. in lib. de fract. (p. 548. 40.) πελιδνὸν facit colorem medium inter nigrum & floridum, hoc est rubrum aut flauum, fierique scribit floridis coloribus in nigrum abeuntibus, vel ex nigro in album cedente, dum scilicet in pus conuertitur. Inde verò πελιδνοῦσθαι, aut πελιοῦσθαι, aut etiam πελιαίνεσθαι liuescere, aut liuorem contrahere dicitur. lib. de fract. (p. 548. 33. H. 760. C.) ὅσα δὲ ξὺν σκληρύσμασι πελιοῦται, κίνδυνος μὴ μελανθῇ. Quæ verò cum duritie liuescunt, vt nigrescant, periclitantur. Et lib. 5. Epid. (p. 1162. B.) ἐπελιώθη τὸ ὀστέον, os liuorem contraxit. Ac rursus (ibid.) πελιαινόμενα τὰ ὀστέα, liuefacta ossa aut liuorem contrahentia. In Progn. (p. 136. 46. H. 39. 37.) οἱ ὄνυχες καὶ οἱ δάκτυλοι πελιδνοὶ, vngues & digiti liuorem contraxisse dicuntur. Et rursus ibidem (v. 55. H. ib. 40.) μελανθέντες δὲ παντελῶς οἱ δάκτυλοι καὶ οἱ πόδες, ἧσσον ὀλέθριοι τῶν πελιδνῶν εἰσι. At omninò nigri, tum digiti, tum pedes, minus quàm liuentes periculum portendunt. Rursusque ib. (p. 128. 18. H. 37. 55.) ἕλκος πρὸ τοῦ θανάτου πελιδνὸν dicitur, hoc est vlcus ante mortem liuidum effectum. vbi scribit Gal. πελιδνὸν colorem non longè distare à nigro, & ab humore melancholico exuperante fieri. Et, ὅτου δὲ καὶ ἡ βλάβη, πελιδνὸν μὲν ἡ μείζων ἐργάζεται. πλησίον γὰρ ἐστὶ τοῦτο τοῦ μέλανος. ἐρυθρὸν δὲ καὶ χλωρὸν, ἡ ἐλάττων. Pari verò modo læsio quoque maior, liuidum quidem efficit colorem, non enim longè distat à nigro, minor verò rubrum aut pallidum. τὰ πελιδνὰ sunt liuores Hipp. in Coac. (p. 126. H.) quæ aliàs πελιώματα dicuntur, vt aph. 37. sect. 8. lib. 6. Epid. & Coac. (p. 181. H.) πελιώματα ἀπὸ πλευρῆς, ad costam liuorea. Liuida dicit Plinius li. 27. cap. 4. quæ πελιώματα Diosc. lib. 5. cap. 25.

Πέλιον quoque aut πέλειον, aut πελιὸν, liuidum significat, vt in Progn. (p. 121. v. 38. H. 37. 33.) καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ξύμπαντος προσώπου χλωρόν τε καὶ μέλαν ἐὸν, καὶ πελιὸν, ἢ μολυβδῶδες. Et color totius vultus aut niger, aut pallidus, & liuidus, aut plumbeus. Rursusque ibidem (p. 125. v. 50. H. 37. 29.) ἢν δὲ καμπύλον γένηται, ἢ πελιὸν, ἢ ὠχρὸν βλέφαρον, ἢ χεῖλος. Si palpebra aut labrum retorqueatur, aut liuore suffciatur, aut palleat. Pro quo πέλιον aut πέλλον, aut etiam πελλὸν, quidam legunt. Et Erot. apud Hipp. πέλλον ὑπόφαιον, hoc est, subfuscum exponit, additque nonnullos ignoratione ductos πελιὸν aut πέλιον scribere. Idemque ex Sophocle ἐν Ποιμέσι & Ἀμφιαράῳ adducit, ἀπὸ τῆς πέλλας τε ὑμνῳδὸς βοὸς φαίνω. Vbi etiam quædam exemplaria πέλλον & πέλνον legunt. Sic etiam Gal. πέλλα, πελιδνὰ, ὑπόπυρρα, hoc est liuida, subfulua exponit apud Hipp. eademque πελιδνὰ ab eodem vocari scribit, pro quo πελιδνὰ habent quædam exemplaria. Zenodotum etiam ἐν ταῖς ἐθνικαῖς λέξεσι annotare Sicyonius πέλλον vocare τὸ πυρρόν. Ex quibus πέλλα pro πελιδνὰ Gal. apud Hipp. legisse suspicor in Progn. (pag. 124. v. 28. H. 37. 18.) ἢ τὰ λευκὰ ἐρυθρὰ ἴσχωσιν, ἢ πελιὰ ἢ μέλανα φλέβια ἐν αὐτοῖσιν ἴσχωσι si quæ in ipsis alba esse debent rubescunt, aut in iisdem venulæ liuescunt aut nigrescunt. Hesych. verò oxytonum scribens πελλὸν, φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ exponit, fuscum colorem liuido similem. Et πελλὴν, κούφην καὶ φαιὰν τὸ χρῶμα, leuem & colore fuscam. Plinius libro decimo, cap. 60. Ardeolarum tria genera facit, leucon, asteriam, pellon, ex Aristot. cap. 1. lib. 9 hist. animal. vbi Græca nomina retinet & πέλλον intelligit, subnigro, seu fusco, aut liuido colore.

Πέλματα dicuntur Hipp. soleæ ex corio aut plumbo, quæ in pedis luxatione ad imam pedis plantam adhibentur, in Mochl. (p. 858. G.) ὀθόνια πολλὰ, ἢ πέλματα, ἢ μολύβδιον προσεπιδεῖν, μὴ χρῷ. lintea copiosa, soleæ, aut lamina plumbea minimè ad cutem alligata. Vbi πέλμα dicitur quod ἴχνος lib. de art. (pag. 643. 20. H. 827. H.) solea ex corio aut plumbo. πέλμα etiam ea in significatione Latinis solum dicitur. Martial. lib. 9. de sutore. Et mordere luto putre vetusque solum. πέλμα quoque partem imam & plantam pedis significat, quæ solum etiam vocatur, vt solorum callum vocat M. Tullius Tusc. 5. ex Anacharsyde.

Πεμφιγώδεες πυρετοὶ, sunt febres flatulentæ, inflatæ, spirituosæ, spiritibus affluentes, in quibus per cutim aëreum quoddam effluuium sentimus, nonnunquam halituosum, nonnunquam etiam siccum, aph. 17. sect. 1. lib. 6. Epid. Etsi enim varia est eius vocis significatio, eam tamen potius illic sequi videtur Gal. Quanquam significari ea voce interdum scribit febrem quæ cum pustulis erumpit, ideòque pestilentem, interdumque etiam eam quæ exilientium & manui occursantium scintillarum speciem præbet, interdum quoque eam quæ mentem tentat, pro varia τῆς πέμφιγος interpretatione, quam ibidem aperit. πεμφιγώδεες πυρετοὶ explicantur Gal. in Exeg. ὅσοι νοτώδεις μετὰ καὶ ὑγρότητος, ἢ καὶ πνευματώδεις. hoc est, febres madentes & humidæ, à vaporoso plurimo effluuio exhalante, febresque diariæ obaudiuntur, quæ accensis spiritibus oriuntur. Authori Definit. Med. (pag. 395. 56.) πεμφιγώδης πυρετὸς dicitur, ὁ διὰ τὸ ἐπιτείνειν τὴν θερμασίαν φλυκτίδας περὶ τὸ στόμα ἀποτελῶν, quæ ob calorem intensum pustulas in ore excitat. Est & πέμφιξ Vatino πνοὴ, ψυχὴ, καὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες. Quas significationes etiam Gal. attingit. Quidam πεμφιγώδη πυρετὸν dici volunt, synochum non putrem, qui fit à sanguinis feruentis copia, suo feruore ac ebullitione venas distendentis & inflantis. Quam ideo Practici febrem inflatiuam vocant.

Πεντάφυλλον quinquefolium duplex album & nigrum agnoscit Hipp. lib. de vlceribus (pag. 880. B.) & album ad præcisos neruos adhibet. Pentaphylli etiam radicea vsurpat Hipp. lib. 2. de Morb. (pag. 474. 1.) & lib 3 (pag 497. 10.) Apud Erot. πεντεφύλλα, βοτάνης ὄνομα exponitur. Sed fortè πενταφύλλου legendum, aut πεντάφυλλον, vt habent meliora exemplaria.

Πεπασμὸς maturationem significat & concoctionem eorum quæ sunt præter naturam, præcipueque in morbis dicitur de eorum quæ in corpore redundant ad moderatam quandam temperiem deductione. Sic lib. 1. Epid (pag. 365. v. 29. H. 948. E.) πεπασμοὺς τῶν ἀπιόντων σκοπεῖσθαι scribitur, eorum quæ exeunt concoctiones spectandas esse. Vbi scribit Gal. πέψις γάρ τις ἐστὶ τῶν παρὰ φύσιν, ὁ πεπασμὸς τοῦ νοσήματος. Nempe coctio est quædam eorum quæ sunt præter naturam, morbi maturatio. Ac rursus lib. 1. Epid. ibidem (v. 59 H. ib F.) πεπασμοὶ ταχυτῆτα κρίσιος καὶ ἀσφάλειαν ὑγιεινὴν σημαίνουσι. Concoctiones celeritatem iudicij & certam salutem denunciant. Lib. ἀέρων (pag. 47. 9. 10.) πλὴν ἂν οἱ πεπασμοὶ ἐκ τῶν χρόνων, nisi quorum maturatione ex temporibus expectantur. Et, οἱ πεπασμοὶ ἔξω, ἢ εἴσω ῥέπουσιν. Maturationes aut intrò, aut foras vergunt. In cuius quidem sententiæ explicatione eadem fere scribuntur ab authore eorum Commentariorum qui circumferuntur, quæ à Gal. Com 2. in lib. 1. Epid. Sciendum autem est, morbi maturationem esse concoctionem quandam eorum quæ præter naturam sunt: ipsam verò concoctionem esse deductionem quandam eius quod concoquitur, in naturam concoquentis. Πεπασμὸς etiam de morborum concoctione accipitur Hipp. aphorism. 6. sect. 5. libr. 6. Epid. νοῦσοι ξυντρόφοι ἐν γήρᾳ λύονται, καὶ διὰ πεπασμὸν, καὶ λύσιν, καὶ ἀραίωσιν. Morbi verò nobiscum educati, in senectute, & maturatione, & solutione, & rarefactione desinunt. Vbi scribit Gal hac voce omnem ad mediocrem temperiem deductionem significari. δηλονότι τοῦ πεπασμοῦ πᾶσαν ἀγωγὴν ἐπὶ τὴν σύμμετρον κρᾶσιν, ὡς ἐπὶ τῶν πεπαινομένων ἰδεῖν ἔχεστι καρπῶν. Cùm πεπασμὸς omnem ad commoderatam temperationem deductionem significet, vt in maturescentibus fructibus conspicitur. Priuatim verò de sputorum aut vrinarum concoctione etiam πεπασμὸς dicitur li. 1. Epid. de phthisi laborantibus (pag. 355 26. H. 940. H.) οἷσι δ' ἐπ' ὀλίγον πεπασμὸς ἦν. his neque modica concoctio aderat. Et ægr. 2. lib. 3. post st. pest. οὔτε γάρ τις πτυάλων πεπασμὸς ἐγένετο. neque aliqua sputorum concoctione fiebat. Rursus eodem lib. in st. pest. (p. 418. 1. H. 1086. D.) πολλὰ δὲ καὶ τὰ οὖρα πονηρὰ ἦν τῶν ὀπισθεν. οὔτε γὰρ πάχος, οὔτε πεπασμὸς, οὔτε καθάρσιας χρηστὰς εἶχεν. Multum etiam vitiosæ vrinæ redditæ erant. Nam neque crassitudinem, neque concoctionem habebant, neque probe expurgabantur. Iterumque aphorism. 7. sect. 3. lib. 6 Epid. de grauedinis & raucedinis concoctione. ἰσονὴς γὰρ πεπασμὸς καὶ κρίσις ἅμα καὶ ἀπόστασις. Ipsa namque maturatio & indicationis simul & excretionis rationem habet. vbi πεπασμὸς de puris mutatione aut suppuratione dicitur, de quibus πέψις Galeno lib. 1. de diff. feb. (pag 314. 56.) & cap. 8 lib 5. de simpl. med. fac. Sic πεπαίνεσθαι, ἐκπυΐσκειν suppurari & in pus verti indicat aphor. 23. sect. 2. lib. 6. Epid. ὅσοισι πεπαίνεσθαι δεῖ, ἐγκατακλείεσθαι δεῖ. Quæ maturationem desiderant, ea occludi conuenit. Ex supra autem annotatis locis apud Hipp. πεπασμοὶ exponuntur hoc modo Erot. κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν δενδρίνων καρπῶν, ὅταν ἐξ ὠμότητος πέπειροι οἱ καρποὶ γίγνονται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμετέρων σωμάτων, ὅταν οἱ χυμοὶ πεπανθῶσι. Hæc vox propriè de arborum fructibus effertur, cum ex immaturitate maturitatem adepti sunt. Per abusionem verò de nostris corporibus, cùm humores concocti fuerint. Videndum tamen est quædam Erot. exemplaria πεπασμὸν γίνονται πεπασμοὶ legere. πεπασμὸς igitur idem quod πέπανσις erit Erotp. pro qua etiam vsurparit Aristot. lib. 4. Meteor.

Πεπασμένη νοῦσος, concoctus morbus, ad maturitatem perductus, de

quo πεπασμὸς antea dicebatur. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 64.v.50.H.390.25.) πρὶν πέπονα γενέσθαι τὴν νοῦσον. priùs quam morbus maturus euadat. Vbi scribit Gal. εὔδηλον δ' ὅτι πέπονα ἐκάλεσε νόσον, τὴν πεπεμμένην. Constat autem omnibus quòd maturum vocat morbum concoctum. Rursusque ibidem (pag.65.18. H.390.39.) ἢν πρὶν πέπονα γενέσθαι τὴν νοῦσον, προθυμηθῇ πτισάνην ῥοφεῖν ὁ κάμνων. si antè quàm morbus maturus euadat, æger ptissanam hordeaceam sorbeat. Libr.2. Epid. (pag 1024.A.) τὸ πλῆθος λαυρότερον ἢ πεπαίτερον dicitur, sputum copiosius & magis coctum.

Πεπηγὸς ὄμμα, fixi oculi, immoti & stabiles, in Prorrh. (pag.184. v.56.H.71.A.) πεπηγότα τὰ σώματα concreta & compacta iuuenum corpora, lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p.31.22. H.338.3.)

Πεπιεσμένοι, pressi, hoc est vexati, libr.4 Epid. (pag.1139.F.) ὑπὸ ἰητρῶν πεπιεσμένοι τῷ ποτῷ, à medicis potu interdicto vexati. Hic enim de ægris agitur qui siti oppressi, nimis inconsultè à Medicis, aut sua sponte à frigidæ potione arcebantur.

Πεπλανημένως, errabundè, vago & incerto ordine, de his dicuntur Hipp. quæ nullum statum seruant ordinem, velut de febribus errabundis quæ nullum certum circuitum aut accessionum tempus habent, sed valde inordinatè occupant aut tenent. Lib.1.Epid. (pag.356.20. H.941.B) ἄλλοτε ἄλλοι δὲ παροξυνόμενοι πεπλανημένως interdumque alij vagis quodammodo & errabundas accessiones habebant. Et ægr.6. lib. eiusdem τὸν ἔλαβε πεπλανημένως. incerto & vago ordine febris prehendit. Quod est (vt illic scribit Gal.) ἄνευ τῆς κατὰ περίοδον τάξεως, ὡς ποτὲ μὲν, εἰ οὕτως ἔτυχε, διὰ τρίτης ἢ τετάρτης ἡμέρας παροξῦναι, ποτὲ δὲ διὰ πέμπτης ἢ ἕκτης, sine vllo circuitus ordine, nimirum (verbi gratia) si interdum quidem tertio vel quarto die febris occupatit, interdum etiam quinto vel sexto. Rursusque ægr.1.lib.3. Epid. post sr pest. σμικρὰ πάλιν ἐπύρεξε, καὶ διὰ παντὸς πεπλανημένως. rursus parum febricitauit, idque perpetuò inordinatè. Sic ἀτάκτως & πεπλανημένως simul iungit Hipp. de his quæ valde inconstanter fiunt, vt lib.1. Epid. (pag.361. v.58. H.945.D.) ῥίγεα δὲ πάνυ ἀτάκτως καὶ πεπλανημένως ἐγίνοντο. His omnibus rigores incompositè & inordinatè contingebant. Rursus ib (p.356.v.41.H.941.C.) de febribus quæ nullum statum dierum iudicatoriorum ordinem seruabant, sed sine vlla indicationis lege soluebantur, πεπλανημένως τε καὶ ἀκρίτως ἐξέλειπον. errabundè & sine vlla iudicatione desinebant. Et (p.363.49. H.945 F.) καὶ πάνυ ἀτάκτως καὶ πεπλανημένως, καὶ ἀκρίτως, τὰ πλεῖστα διετέλει γινόμενα. Valdeque incompositè & errabundè, atque citra iudicationem horum plurima perseuerabant. Quibus τάσιν εὐτάκτως κρίνεσθαι opponit Hipp. ibid. (pag.361.14. H.944 F.) quod est valde ordinatè iudicatione solui.

Πέπλιον καὶ πέπλος facultate & genere affinia sunt medicamenta, bili & pituitæ deturbandæ ab antiquis Medicis vsurpata. Quas facultates iisdem tribuit Dioscorid. cap.168. & 169.li.4. Ruf. verò Ephes. in fragmento τῶν καθαρτικῶν eorum vites his verbis celebrat: πέπλος καὶ πέπλιον ἰσχυρότερα μὲν τὴν ἰδίαν ἀλλήλων, ἐν τῷ καθαίρειν, τὰ δὲ φλεγματώδη καὶ χολώδη, μετὰ φυσῶν κατὰ πλῆθος, καὶ ξηρανθέντα καθαίρει πρᾳέως. Peplus & peplium figuræ cognatione proxima, in purgando pituitam & bilem cum flatibus pro copia, etiam sicca, benignè purgant. Actuar. quoque li.5. Method. Med. ea medicamenta post bilis atræ & pituitæ eductionem, flatus disrumpere testatur, in primisque flatulentis affectibus auxilio esse, iis, præcipuè qui melancholiæ præbent exordium. Quinetiam lienis inflationes, vteri & laxioris intestini iuuare. Hipp. autem lib de rat. vict. in morb. ac. aluum peplio vt veratro nigro purgat. Vbi etiam scribit Gal. peplium bilem atram, vt veratrum nigrum educere. πέπλιον δὲ μᾶλλον φυσῶν ἐστι καταρρηκτικώτερον. Peplium autem veratro nigro potentius flatus disrumpit, vt ibidem scribit Hipp. (pag.56.v.9) Quem locum ex Hipp. celebrat Aët. cap. 26. lib. 3. Tetrab.1. Libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 535. 32. in pulmonis erysipelate aluum peplio purgat Hipp. Rursusque ibidem (pag 536.53.) in prima Tabis specie pituitam peplio per aluum deiicit. At verò lib. 6. Epid. sect. 8. aphorism.40. Adamantum bile atra vexatum peplio exhibito purgat. Quo sumpto bilem atram vomitione interdum reiectam scribit. Vbi διὰ πεπλίου πόσιν, frequenter aut multum exhibitum peplium significat. Peplos autem vsurpatur Hipp lib.2. Epid. (pag.1028.C.) in Scopo lienis tumore vexato & præcordiorum atque imarum ventris partium magna à flatibus distentione. πέπλος δοθεὶς, ὑπὸ τὰ ὑποχόνδρια ἀπῆκε. Peplos exhibita præcordia quidem alleuauit. Et lib. περὶ γυναικείων (pag.265.32.) πόαν ἣν καλέουσι πέπλον, herbam quæ peplos appellatur, ad vteri osculum emolliendum commendat. Libro quoque septimo Epid. (pag.1239.E.) sub

μηκωνίου nomine ad expurgandam pituitam & bilem peplo vtitur, vt etiam in fine libr. de rat. vict. in morb. ac. ac aliàs sæpe in tota γυναικείων tractatione, tum μήκωνος, tum μηκωνίου, & μηκωνίδος nomine, vt in μηκώνιον antea scripsimus. Ex supra adscriptis autem Hipp. locis πέπλιον exponitur Gal. in Exeg. vocum Hipp. ὅπερ καὶ πέπλις καὶ ἀνδράχνη ἀγρία quod etiam peplis & portulaca agrestis vocatur. Quæ nomina ex Dioscor. desumpta sunt cap.169. lib.4. & à Plinio lib.20. cap.20. commemorata. Idem etiam Gal. scribit, πέπλος, τὸ αὐτὸ καὶ χαμαισύκη, καὶ μήκων ἀφρώδης, καὶ μηκώνιον. Peplus, idem & chamæsyce, & papauer spumeum, & meconium vocatur. Quod etiam scribit Plinius capite 12. lib.27. Erot. autem πέπλος est apud Hipp. βοτάνης εἶδος, ἣν ἔνιοι πέπλιον ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ σύμφυτον. herbæ species, quam nonnulli peplium, quidam etiam Symphytum vocant.

Πέπονα ἱρὰ, vide ἱρὰ πέπονα, antea.

Περαιωθεῖσαι Erot. apud Hipp. exponit, εἰς ἀλλήλας συνιζάνουσαι, ὡς ἑκατέρας λαβεῖν τέλος, hoc est mutuò in sese contractæ, vt vtraque finem accipiat. Legitur autem apud Hipp. lib. περὶ ὀστέων φύσ. (p.275.33.) ἐντεῦθεν δὲ, διοχίδες ἐς ἰθὺ ἑκατέρωθεν διελθοῦσαι δι' ὀστέων καὶ σαρκῶν περαιωθεῖσαι ἀλλήλαις. Inde verò rami in vnam quanque rectitudinem inferuntur, per ossa & carnes mutuò traiecti. Est autem περαιοῦσθαι transmitti, traiici aut penetrare, Prognost.25.lib.2. (pag. 140. H.40.19.) vt lib. de artic. (pag. 590.48.& 49. H.788.A.) χρὴ δὲ διαφανέσι χρῆσθαι, ὡς ἂν τάχιστα περαιωθῇ κατὰ δύναμιν. τὰ γὰρ παχέα βραδέως περαιούμενα, εὐρυτέρας τὰς ἐσχάρας ποιέει. Candentibus quoque ferramentis adurendum, quò quàm celerrimè fieri potest penetrent. Crassiora nanque cùm tardiùs penetrent, latiores crustas resoluunt.

Πέρδονες idem quod πορδὴ, ventris crepitus. In Prognost. (pag. 139.vers.28. H.40.31.) φῦσαν δὲ ἄνευ ψόφου μὲν καὶ πέρδονος διεξιέναι ἄριστον. flatum quidem sine sonitu & crepitu excerni optimum. Quod ἄνευ ψόφου πέρδονος legitur in Coac. (p.196.G.)

Περητρείῳ exponitur apud Gal. in Exeg. vocum Hipp. τρυπάνῳ τῷ εὐθεῖ καὶ ὀξεῖ. ἔστι γὰρ καὶ ἕτερον ὁ χοινικίς. hoc est, terebello recto & acuto. Est enim aliud quod χοινικὶς dicitur, nempe modiolus, quod est terebellum cauum. Sonat autem περητρεῖον, id quo perforare aut transfodere possumus quasi perforatorium, vt τρύπανον περητρεῖον dicatur terebrum rectum & acutum ad ossa maiora traiicienda & perforanda, diuersum ab eo quod cauum est, & modiolus nominatur, (χοινικὶς Græcis aut χοινίκιον Celso cap.3. lib 8.) Existimo autem à Gal. indicari locum Hipp. libri περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag.544.54.) in aqua inter cutem ex pulmonis vitio. Vbi explorare iubet vero in latere finctuet, deinde τάμνειν τὴν πλευρὴν τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς νεάτης ἄχρι τοῦ ὀστέου, εἶτα τρυπῆσαι τρύπανον τρυπανίῳ τρυγληπτρείῳ. hoc est, costam tertiam ab vltima ad os vsque secare, postea terebra caua vltra perforare. Sic enim vertit Cornar. Verùm τρυπάνῳ περητρείῳ mihi legisse videtur Gal. vt terebra acuta ad os traiiciendum & viam aquæ inter cutem faciendam, vius fuerit, non terebra caua quæ ad patula ossa, non spatiosa adaptatur, vt scribit Celsus. Deinde mihi etiam vitium subesse videtur. Nam τρυγληπτρείῳ aut τρυγλοδυτείῳ legendum suspicor, non τρυγληπτρείῳ, quòd τρύγλη, τρῆμα, hoc est foramen significet, eòque nomine terebellum indicetur quod cauernam pectoris subeat, aut foramen faciat, potiùs quàm cauum aut foratum. Sic enim huius vsus ad aquam emittendam commodior fuerit. Apud Varin. autem σιτητείῳ malè legitur, totusque locus vitiosè apud eundem vitiatus est.

Περίαπτα aut περιάμματα dicuntur medicamenta, quæ corpori alligata noxam ab eo depellunt, malaque amoliuntur, vt quæ collo & brachio alligantur ad febres. amuleta Latinis vocantur, siue id efficiant iuxta medicam rationem, siue mirabili quadam contrarietate, quæ homines lateat, suum effectum præbeant. Qualia multa ad capitis dolorem ex Archig. recensentur à Gal. lib.2. κατὰ τόπους (p.183.23.) περιάμματα verò esse ea quæ corpori obligantur sonant, rectè tamen ea comprehendunt, quæ capiti coronæ modo imponuntur, aut capiti obligantur, & contactus ratione capitis dolori medentur. Quomodo Plin. li.27.cap.11. de hippoglossi ligulis dixit. Capitis dolorem corona ea his imposita minuit. Quod dixit Dioscor. li.4. cap.132. δοκεῖ δὲ ἡ ῥίζα περίαμμα τῶν χοιράδων φυλακτήριον. Gal. autem ea περιάμματα reiicit, quæ non vi quadam medica, sed ignota quadam ratione, aut latente quadam efficacia, mirabilique contrarietate hominibus incognita, aliquid efficere dicuntur.

Περιβλέψιες, sunt delirantium ac phreniticorum circumspectiones, & instabiles oculorum intuitus. Lib. 7. Epid. (pag 1222. H.) καὶ δείματα, καὶ περιβλέψιες. & terrores, & circumspectiones. Rursus

Rursus ibidem (1113.F) καὶ περίσκεψις βραχεῖα, breuisque circumspectio. Ib. (pag. 1210.H.) ἐμπερίσκεψις dicitur.

Περιβολὴ vestitum significat & cultum exteriorem Hipp. lib. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 22. vers. 42.) ἐκ τε γὰρ περιβολῆς καὶ τῆς ἐν ταύτῃ εὐσχημοσύνης. Ex cultu enim ipsius que venustate & elegantia. περιβολὴ etiam dicitur Hipp. de humorum excretione quæ totum corporis ambitum cingit, & in corporis superficiem decumbit, per eamq́ue morbum depellit, velut in exanthematibus & pustulis, reliquisque corporis vitiis contingit, cùm natura circumuisse quâ potest, in corporis planitiem morbum proiicit ac veluti circumfundit. Sic scribitur li. 2. Epid. (pag. 1002.C.) καὶ ἦν οὐκ ἀξίως τῆς περιβολῆς τῆς νόσου. & si non indignè morbos excretio ii respondeant. Quemadmodum etiam li. 1. Epid. (pag 364. v. 36 H 946. H.) quædam exemplaria legunt, ἐξανθήματα μικρὰ, καὶ οὐκ ἄξια τῆς περιβολῆς τῶν νουσημάτων. Papulæ paruæ, quæ nec satis pro dignitate morborum excretioni respondeterent, hoc est non satis erant morbis exhauriendis aut soluendis. Pleraque enim exemplaria pro τῆς περιβολῆς, τῆς ἐκφύσεως legunt, vt ibidem adscripsimus. Περίβολος ambitum, septum aut amictum indicat, eoque nomine περίβολος dicitur Hipp. & capsula cordis aut tunica aut ipsum vndique ambiens, lib. περὶ καρδίης (p. 263. 52. 169. 8.) circuitum & vallum vocat Caluus, Cornar. amiculum.

Περιγίνεσθαι est superesse, superiorem euadere, superstitem esse, h. e. seruari, morbo liberari & periculo eximi. Quod certè superiores naturæ vires indicat, morboq́; euicto ægrum superstitem fore. In Progn. (pag. 137. 1. H. 39. 44.) ὥστε τὸν ἄνθρωπον περιγενέσθαι, ita vt æger superstes sit futurus, hoc est, conualiturus. Lib. 1. Epid. (pag. 370. 3. H 951. H.) ἐς δυσεντεριώδεα μετάστασιν περιεγίνοντο, in difficultatem intestinorum delapsi, periculo sunt exempti. Ea nanque ad tormina morbi conuersione, liberatos & seruatos ægros fuisse significatur. Et lib. 3. Epid. in puella cui vox ex abrupto loco decidenti defecerat. περιεγένετο, seruata est, euasit. Qua notione etiam sæpe vsurpatur Aret. vt capit. 6. libr. 1 περὶ ὀξ. ἀτὰρ καὶ ὅδε ὀλίγα περιγίνεται. Verùm & hæc rarò admodum euadit. Et cap. 7. περιγίνονται μὲν, ξὺν πόνῳ δὲ καὶ κινδύνῳ. euadunt quidem, sed cum dolore & discrimine. Est & περιγίνεσθαι superesse, restare & superfluere, vt de cibis dicitur qui superfluunt & superant, caloremque natiuum copia opprimunt, lib. περὶ τροφῆς (pag. 259. 8) καὶ αὐτὴ τὸ βάθος ἐστὶ τὸ ἱκανὸν τῆς τροφῆς καὶ μὴ περιγίνεσθαι. & pro eo quòd tanta copia alimentum ingeri oportet, quæ satis sit, non superfluat, hoc est, quæ calorem natiuum non opprimat, sed ab eo superetur.

Περίγλισχρα dicuntur quæ omni ex parte sunt glutinosa, aut lentores, quæque humiditate pituitosiore sunt obducta, & à calore reficcata, aph. 53. li. 4. ὁκόσοισιν ἐπὶ τῶν ὀδόντων ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν περίγλισχρα γίνεται. Quibus in febribus circa dentes lentores oriuntur, à nimia humoris crudi, crassi, glutinosi in ventriculo abundantia, aut à cerebro in os destillante, & à calore concreto & reficcato. Rursus li. 4. Epid. (pag. 1138. D.) οἷσι δ' ἐπὶ ὀδόντων περίγλισχρα γίνεται. Quibus autem dentes lentore vndiquaque obducuntur.

Περιγραφὴ est rudis quædam delineatio, aut deformatio rudior rei cuiuspiam. περιγραφαὶ dicuntur Hipp lib. περὶ εὐσχημοσ. (p. 22. 39.) externa ornamenta & lineamenta, quibus sophistæ deprehenduntur & cognoscuntur. ἴδοι δ' ἄν τις αὐ καὶ ἐν ἐσθῆτι, καὶ τῇσιν ἄλλῃσι περιγραφῇσι. Eos autem ex vestitu & aliis lineamentis quis cognoscere possit. Circumstantias dixit Zuingg.

Περιδὰς exponit Erot. apud Hipp. ἐκ περιδὸς ἀμφοτέρωθεν συγκεκαμμένον μηνοειδὲς, ὅπερ δὲ περιφερές. quod est, vtrinque inflexum aut incuruum lunæ in modum. Nonnulli verò rotundum. Quibus verbis vitiosum esse Erot. codicem, satis apparet, & pro περιδὰς, περιφερὴς leg. vt postea scribemus. Varia etiam scriptura vitium suspectat. Nam πέριδας non περιδὰς, quædam habent exemplaria, alia etiam πέριδας. sed vtranque scripturam deprauatam esse satis constat.

Περιεῖναι facultatem superesse significat, integrum esse. Lib. de Cap. Vuln. (p. 912. G.) ἢν δὲ ἀρχῆς περιῇ τὸ σῶμα περιεῖναι. si per exordia curationem suscipere integrum est. si cum a initiis ab initio susceptæ facultas superest, aut abunde licet curationem ab initio suscipere.

Περιεκτικὸν Erot. apud Hipp. σωτήριον, salutare exponit. Verùm mendum subesse suspicor, & legisse Erot. contendo περιεστηκός, aut περιεστικόν, vt legitur in Prognost. (pag. 149 56. H. 43. 12. 13.) vt sit περιεστικῶν σημείων, σωτηρίων, salutaribus signis, vt postea scribemus in περιεστικός. Alioqui περιεκτικὸν quod comprehendit aut complectitur significat. Quæ significatio minimè conuenit Erot. expositioni. περιεκτικὸς τὸ περιέχειν, ἢ ἐπέχειν, exponit Hesych.

Περιεπαθεῖν ὑγιὲς, malè tractari, malè affici, aut exagitari, Prorrh. 2. (pag 105. D.) ἔστι δὲ μᾶλλον τοῦ προγινώσκειν τὰς ἡλικίας ὅσαι φιλέουσι τούτων κακῶς περιέπεσθαι. At qui eas ætates quas ab hoc morbo malè affici diximus, non attingit.

Περιεργίη superflua curiositas dicitur, superuacaneus & ambitiosus labor, superflua anxietas, aut superuacanea operositas. Libr. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 12. 21.) αἱ γὰρ πολλαὶ περὶ περιεργίην φαίνονται γεγενημέναι. Multæ nanque ad ambitiosam quandam operositatem comparatæ apparent. Eas autem artes intelligit, quæ ad nullum humanæ vitæ vsum referuntur, sed inanibus nugis & sophistica disputatione potius quàm vera & solida sapientia intumescunt. Rursus (ib 42.) οὐ γὰρ διδακτὸν τὸ μανικὸν, οὐδὲ περίεργον. de bonis medicis dicitur, quibus non est excogitatus apparatus, neque ad ambitionem aut superfluitatem comparatus. Iterumque (ib. 43.) ἀφελὴς ἡ περὶ περιεργίην παρουσίη, frugalitatem minime ad ambitionem aut superfluitatem comparatam significat, vt ἀπερίεργος (ib 46.) vocat, minimè curiosos. Et (pag. 14 9) μηδὲν περίεργον ποιεῖν, μηδὲ μεγαλοφανῶς, medicum iubet nil curiosè aut nimis anxie & ambitiosè facere neque cum nimio studio & animi agitatione, ne nimium studium aut diligentia diffidentis animi suspicionem iniiciat. Sic ἐν παραγγελίαις (pag 28 8.) ὀδμὴ περίεργος, odor affectatus, & in cultu corporis nimis curiosè quæsitus, fugiendus.

Περιεστικὸν apud Gal. vide postea in Περιγίνεσθαι.

Περιεστικὸν νόσημα dicitur Hipp. morbus salutaris & ex quo ægri liberantur & superstites euadunt, quique τῷ ὀλεθρίῳ & exitiali opponitur. Qua dictione sæpius vtitur in Progn. (pag. 149. 54. & 55. H. 43. 12. 3.) σκοπεῖσθαι δὲ χρὴ καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐν τῇσι νούσοισι τῶν περιεστικῶν σημείων. spectatur autem morbus fore salutaris ex omnibus salutaribus signis. Et (pag. 136. v. 38. H. 19 42) ὅ τι καὶ ἄλλο τι τῶν περιεστικῶν περὶ τούτοισι σημείων ἐπιφαίνεται. adiuncque alia quædam indicia quæ securitatem pollicebantur. Vbi τὰ περιεστικὰ σημεῖα, salutaria signa & certam salutem promittentia dicuntur. Rursusque ibidem (pag 145. 21. H 41. 31.) πτύαλον περιεστικὸν, salutare sputum in pulmonis inflammatione promittitur, si non multo permixtum sanguine, sed flauum, inter initia excernitur. Sic περιεστικῶς διακείμενος æger dicitur, qui ex morbo seruari & liberari debet, vt rursus ibidem (p. 159. 50. H 45. 39.) ὅστις δ' ἂν ἐν πυρετῷ μακρῷ περιεστικῶς διακειμένου τοῦ ἀνθρώπου. In longa febre, ex qua tamen æger seruari debet. περιεστικὸν νόσημα Gal. Com 3. in Progn. (pag. 161 49.) vocari scribit Hipp. non lethalem morbum aut exitiosum. τὸ μὴ θανατῶδες νόσημα, κέκληκε δὲ περιεστικὸν ἐν ὅλῳ τῷ λόγῳ. Idemque Gal. lib. 1. de diebus decr. & Com. 1. in lib. de rat. vict. in morb. ac. περιεστικὰ νοσήματα, hoc est morbos salutares vocat, in quibus iudicatio secundum criticorum dierum seriem futura est. Lib. 1. Epid. (pag. 382. 12. H 964 A.) τὸ περιεστικὸν νόσημα τῷ θανατώδει opponitur, cùm scribitur, περὶ δὲ τῶν ἐφημερευόντων δοκιμάζειν καὶ σκοπεῖσθαι, τίνα νοσήματα ὀξέα καὶ θανατώδεα, ἢ περιεστικά. Quæ secum animo reputans, perpendendum considerandumq; quodnam præceps periculum & mortem portendat, aut quodnam superstitem ægrum fore indicet. Rursusque in fine lib. 1. Epid. (pag. 441. vers. 42.) μακρὸν δ', τὸ νόσημα καὶ θανάσιμον, μακρὸν δὲ, τι καὶ περιεστικόν. Et quisnam morbus diuturnus sit & exitium afferat, aut quisnam diuturnus & ex quo ægri euadant. περιεκτικὸν Erot. σωτήριον, hoc est, salutare exponit apud Hipp. Verùm περιεστικὸν leg. existimo velut legitur lib. 1. Epid. & Prognost. in multis publicatis codicibus, aut περιεστηκὸς, vel certè περιεστικῶν pro περιεστικῶν, vt legitur in Prognost. & σημείων subintelligatur, tuncque σωτηρίων leg. foret. Περιεστηκὸς autem est participium, à præterito περιέστηκα verbi medii περιίσταμαι. Περιεστικὸν νόσημα dicitur Authori Definit. Med. (pag. 394 56.) ὅταν ὁ κάμνων ἀσφαλῶς ἐξ αὐτοῦ σώζηται. Salutaris morbus qui nunquam interimit.

Περιηγὲς circumactum & rotundum significat & κυκλοτερὲς. περιφερὲς exponit Hesych. Potest & γραμμὴν significare & καμπύλον, curuum aut recuruum. Vtitur Hipp. ea dictione libello περὶ σαρκῶν (pag 915 H) de arteria, κρίκοις ξυγκειμένη ὁμοίοισι, περιηγέων ἁπτομένη. annulis inter se similibus constans, & rotundis aptata. Illic enim ἁπτομένη idem quod ἡρμοσμένη aut συναρμοζομένη mihi significare videtur, annexa, aptata & composita. Alii interpretes τῇ περιηγέων ἁπτομένῃ κατ' ἐπίπεδον ἀλλήλων legunt, vt sit, annulis rotundis in superficie se mutuò contingentibus.

Περιθάλπειν τὴν σύριγγα ὕδατι θερμῷ, fistulam aqua calida circumdare, hoc est, circumabluere, libro de fistulis (p. 885. E.)

Περιίστασθαι est deuenire, cedere, euadere, circumagi, circumscribi & terminari. Libro tertio, Epid. in st. pest. (pag 429 v. 29. H. 1089. G.) καὶ εἰς ὕδρωπα περιίσταται. & ad aquam intercu-

rem deueniebant, in hydropem terminabantur. Rursus in Coac. (pag.134.C.) ἐς φρενιτικὸν περιΐσταται, in phrenitidem cedit, transit, deuenit, degenerat. Et rursus ib. (pag.194.C.) οἷσιν ἐκ νοσημάτων ἐς ὕδρωπα περιΐσταται. Qui ex morbo aliquo ad aquam intercutem deuenerunt, aut, quos aqua inter cutem ex aliqua ægritudine circumuenit. Et libri περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag.545.54.) περιΐσταται ἀπὸ φλέγματος μάλιστα ἐς ὕδρωπα λευκὸν. A pituita in aquam inter cutem transitus fit hoc modo. περιϊσταμένη ὥρη, temporis circumstantis aut circumacti ratio dicitur lib. de nat. hum. (pag.17.40. H.227.47.) & temporum vicissitudinaria mutatio, cùm tempus in aliud commutatur & degenerat. κατὰ δὲ τὴν ὥρην περιϊσταμένης, ποτὲ μὲν πλείω γίγνεται αὐτὰ ἑωυτῶν, ποτὲ δὲ ἐλάσσω. Pro temporis autem circumstantis ratione, nunc magis augescunt, nunc imminuuntur singula ipsorum. Vbi τῆς ὥρης περιϊσταμένης exponit Gal. κατὰ τὰς ὡρῶν μεταβολάς. pro temporis anni vicissitudinaria transmutatione. τὸ γὰρ ὑπὸ τῆς ὥρης περιϊσταμένης, ταὐτὸν δηλοῖ τῷ μεθισταμένης, ὅπερ ἐστὶ μεταβαλλούσης τε καὶ καθισταμένης εἰς ἑτέραν τινὰ τὴν ἐχομένην αὐτῆς. Hæc enim verba [pro temporis circumstantis ratione] idem significant, quod transmigrantis, hoc est mutati, & in aliud quoddam sibi proximum transeuntis.

Περικαέες sunt qui circumcirca ardent, totoque corpore magnum ardorem sentiunt. In Prorrh. (p.203.46. H.75.H.) οἱ ἐξ ὀλίγου ταχέως περικαέες, qui celeriter exuruntur, καὶ ὀξέως exponit Gal. In Coac. (p.143.C.) οἱ περικαέες πρὸς χεῖρα, qui ad manus contactum circumcirca ardent, quales qui febribus ardentibus exuruntur. Rursusque ibidem (pag.155.C.) πρὸς τὴν ἁφὴν οὐ περικαέες, qui ad manus contactum & in attrectando nullum ardoris sensum præ se ferunt. De febre ardente perniciosa laborantibus dicitur, cùm interna ardent, externa corporis planities friget, velut aph.48. lib.4. Sunt & πυρετοὶ περικαέες μὴ ἐνδίως febres confestim deurentes aph.17. sect.1. lib.6. Epid. febris ardentis genus, in quo admota manu continens calor circumcirca sentitur, à calore febrili, nempe maximè propria febris essentia, desumpta differentia. His febribus καὶ ὀξὺ πρὸς τὰς βληχροὺς, ξηροὺς, opponit Hipp. in totum debiles apparentes & aridos, quæ sunt ad manum mites, intus verò æstuosæ.

Περικεκαμμένοι exponuntur apud Hipp. Galeno in Exeg. περικεκαμμένοι, γρυποὶ καὶ ἐπικαμπεῖς, inflexi, adunci, incurui.

Περίκλασις contorsionem aut perfractionem significat, & fractura κατὰ περίκλασιν dicitur Galeno Com.2. in lib.de fract. (pag.543.12.) vbi fit cum tibia media perfringitur, cum insigni vulnere nudatis ossibus, vt in palæstrite accidit quem commemorat Gal.

Περικλύδην dicitur de circumaffusa aqua, tùm aliquid aqua vndiquaque abluitur aut perfunditur. Lib.1. περὶ διαίτης (p.352.50.) κινδυνεύει δὲ χλιαρῷ ὕδατι περικλύδην μᾶλλον ἢ χρίεσθαι. aqua tepida autem circumaffusa potius perfundatur, quàm vngatur.

Περικνήμια sumuntur Hipp. pro tibia aut partibus quæ tibiam circumdant, lib.3. Epid. st.pest. (pag.421.49. H.1083.F) οἷσι δ᾽ ὅλος ὁ μηρὸς, ἢ τὸ περικνήμιον ἐψιλοῦτο. Quibusdam etiam femur integrum, aut tibia, denudabantur. vbi quædam exemplaria, τὸ περὶ κνήμην, pro περικνήμιον habent.

Περίλυποι valde tristes sunt Hipp. qui ob longam inediam, deinde sumptum multum repentinum cibum, summopere mœsti & tristes redduntur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag.65.38. H.390.53.) περίλυποί τε καὶ πικροὶ γίγνονται. valdeque tristes & amarulenti euadunt. δυσθύμους καὶ λυπηρὰς, hoc est, valde mœstos & tristes, exponit Gal. eosque sic euadere scribit, post longam inediam nimio & valido cibo distento aut grauato ventre.

Περιμάδαρα ἕλκεα. vlcera vndique glabra, circumcirca læuia, depilia, aphorism. sect.8. lib 6. Epid. & aph.4 lib 6. vbi vitiosè περιμάδηρα aut περιμάδην legitur, cùm περιμάδαρα leg sit. Est enim μαδαρὸς læuis, glaber, depilis, raro capillitio, & Hesych. ἀμαδαρὸς, φαλακρός. Erot. περιμάδαρα ἕλκεα, ὑπόκαλα & ἄπεπτα, aut ἄποπα exponit, pro quo ἄτριχα legunt exemplaria quædam. Cuius expositionis meminimus in ἕλκεα περιμάδαρα antea.

Περίναιον aut περίνεον vocat Hipp. partem corporis inter anum & pudendi initium, vbi vesicæ collum situm est, spatiumque inter anum & pudendum intercedens. Interfœmineum aut fœmen quibusdam dicitur. Cæl. Aurel. capit.3. libr.5. Tard. Pass. περίναιον pubem aut pectinem vertit, & veretri initium cap.4. Galenus Com.2. in lib. de frac. (pag.550.12. H.761. D.) περίνεον vocari ab Hipp. scribit, τὸ τοῦ σώματος ἡμῶν ἐκεῖνο τὸ μέρος ὃ μεταξὺ τῆς ἕδρας ἐστὶ, καὶ τῆς ἀρχῆς τῶν αἰδοίων, nostri corporis partem, quæ inter anum & genitalis initium media interiacet. Idem Com.4. in li.de art. (pag.654.15. H 833.A.) τὸ περίναιον vocari scribit, quòd ἐν τῷ μεταξὺ est medium, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἐκφύσεως αἰδοίου ἐκτέταται πρὸς τὴν ἕδραν. ἐν αὐτῷ δὲ καὶ ὁ τῆς κύστεως ὁ τράχηλος τέτακται. quod à pudendi exortu ad anum pertinet, in quo etiam vesicæ collum situm est. Eam dictionem sæpe vsurpat Hipp. lib.de art. vt & aph.80.li.4. vbi περίνεον τὸ μεταξὺ τοῦ αἰδοίου τόπον Philotheus esse scribit, partem inter anum & pudendum intermediam. Lib.1. περὶ γυναικ. (p.624.13.) χελώνης θαλασσίης τὸ περίνεον, hoc est, testudinis marinæ partem intermediam inter anum & pudendum combustam & tritam ad conceptum vsurpat. Περίνεος etiam dici vt περίνεον testatur Gal. cum in Exeg. vocum Hipp περὶ τὸν περίνεον explicat, addit que, ἔστι δὲ ὁ τόπος ὁ μεταξὺ τοῦ ὀσχέου καὶ τῆς ἕδρας, ἔνθα τῆς κύστεως ὁ τράχηλος. Est autem locus inter scrotum & sedem, in quo vesicæ collum situm est. Περίνα etiam & περίνεον τὰ αἰδοῖα dici vult Hesych. ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ περινέος θεῖς.

Περικλυσμοῦ Gal. in Exegesi vocum Hipp. exponit, περικλύζει, περιχέει, circumluit, circumnatat, vt & περικλύσματος, περιχύσεως, circumluuionis, perfusionis. Vbi etiam quædam exemplaria addunt, περιχύματα, περικλύσματα.

Περιεξύσας idem etiam ἐν κύκλῳ περιαμύξας exponit, quod est, qui circumrasit, circumscarificauit.

Περίοδος circuitus dicitur, estque veluti morborum ambitus quidam aut circulus, cùm morbi ex iisdem ad eadem, per eundem ordinem, velut circulum quendam feruntur. Sic enim περίοδον vocat Gal.lib.de Tempor. morb. (pag.380.23.) καὶ πάντων γὰρ ὅσα ἐστὶν ὅτε τὰ περιοδικὰ λύεται αὖθις ἐπιγίγνεται τῷ νοσοῦντι. πολλάκις δ᾽ ἔστιν ὅτε καὶ τρίτον, καὶ τέταρτον, καὶ πέμπτον δὲ ἐπαγγελλομένης τῆς νόσου κατά τινα κύκλον ἐκ τῶν αὐτῶν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, διὰ τῆς αὐτῆς τάξεως. ὀνομάζουσι δὲ τὸν τοιοῦτον κύκλον ἅπαντες οἱ ἰατροὶ περίοδον. Ac interdum omninò prædicta iterum rursus ægroto contingunt, plærumque etiam tertiò, quartò & quintò, morbo iterum per circulum quendam, ex iisdem ad eadem, eodem etiam ordine oberrante. Huiusmodi autem circulum singuli medici περίοδον hoc est, circuitum appellant. Est autem tempus ab initio accessionis vnius ad alterius initium, quod in tertiana pura duobus diebus totidemque noctibus absoluitur, estque circuitus quidam, aut similis ad idem reditus. Gal. Com. ad aphorism.12. li.1. ὅτι δὲ περίοδον καλεῖ τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁμοίαν ἐπάνοδον, εὔδηλον ὅτι παντί. Constat autem vnicuique eum circuitum vocare similem ad idem reditum. Est & περίοδος Proclo, ἡ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ κίνησις. ab eodem in idem motus. Aut, ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁμοία ἐπάνοδος, similis in idem reditus aut recursus. Quod quidem circuitus tempus intensione & remissione perficitur Sic enim περίοδός ἐστι authori Definit. Med. (pag.396. versic.12.) ὁ ἐξ ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως ἐν νοσήμασι χρόνος. hoc est, tempus in morbis ex intensione & remissione constans. Rursusque (pag.402. v.59.) περίοδός ἐστι τεταγμένου χρόνου ἀμοιβή τις, vicissitudo quædam aut alternatio ordine dispositi temporis. Circuitum vocat Celsus, cùm scribit, tertianarum quartanarumque certum esse circuitum & finem integrum, cap.5. lib.3. Nos morborum ambitum, circuitum & conuersionem dicere possumus, non secus ac M.Tullius περίοδον verborum ambitum, circuitum, & orationis conuersionem vocat. περίοδος autem interdum sumitur Hipp. pro accessione ipsa. veluti totum pro parte, quemadmodum aph.59.lib.4. τριταῖος ἀκριβὴς κρίνεται ἐν ἑπτὰ περιόδοισι. Exquisita tertiana septem circuitibus terminatur. Sic enim περιόδους θανατώδεας exponit Gal.Com.3. in Progoost. (pag.155.37.) Quod etiam scribitur in Coac. (pag.140.C.) Περίοδοι etiam deambulationes & circuitus significant, cùm obambulando longis confectis spatiis ad eundem locum fit reditus. Quem obambulandi morem Herodico tribuit Plato initio Phædri. Cuius etiam meminit Hipp. aph.23. sect.3. lib.6. Epid. ὁ Ἡρόδικος τοὺς πυρεταίνοντας ἔκτεινε περιόδοισι. Herodicus febricitantes obambulationibus conficiebat. Vbi περιόδους vocare Hippocr. scribit Gal. τὰς βραδείας περιπάτους ἐπὶ πλεῖστον χρόνον ἐκτεινομένους, lentas deambulationes in longius tempus protractas. Ac rursus ibid. τὸ πυρετῷ δὲ πολέμιον περίοδοι. febris obambulationibus est inimica. Sic Prorrh.2. (p.105.C.) τῇσι περιόδοισι χρῆσθαι. deambulationibus vti. Et lib.de rat. vict. in morb. ac. (p.59.28. H.388.42.) βραδείας συχνὰς περιόδους ἀπανύσῃ. Vbi multos circuitus lentè obambulando absoluerit, aut multa spatia confecerit, vt loquitur M. Tullius. Vbi etiam Gal. περιόδους βραδείας, ἡσυχαίους περιπάτους exponit, quod est lentè deambulare. Lib.quoque 7. Epid. (p.1238.E.) scribitur, ἐκ περιόδου καὶ ποτοῦ ἀπεψίη ξυνέβη. ex deambulatione & potu cruditas contigit. Περίοδοι etiam dicuntur in alimento Hipp. circuitus & motus alimenti, qui à circumferentia ad centrum, aut è centro ad

tro ad circumferentiam feruntur, & ab externis partibus ad internas, & contra, libr. περὶ τροφῆς (pag.381.30.) περίοδοι ἐς πολλὰ σύμφωνοι, circuitus ad multa consoni vtiles sunt. Vbi de alimenti puerorum motione, tum intra, tum extra vterum agitur. Sunt & περίοδοι ignis tres corporis facultatibus respondentes, libr. περὶ ἐνυπνίων (pag.376.47.) Astrorum quidem primus circuitus externus, per exteriora fertur, sensum motumque à cerebro per neruos corpori per externa obiecta conferens, circuitus scilicet animalis facultatis, astrorum primi mobilis naturam referens. Quorum influxu inferiora omnia æthercam quandam vim concipiunt. Solis alter circuitus medios, tam internis quàm externis inseruiens, vitali facultati proportione respondens, & vitam omnibus partibus è corde per arterias immittens, fouens & conseruans, Solis, quem caloris vitalis authorem ferunt, motum obliquum in Zodiaco referens. Tertius circuitus Lunæ humidi matri respondet, & ad interiora seu interiores cauitates fertur, naturali facultati similis, ex hepate & reliquo ventre alimentum in vniuersum corpus per venas transfundens. Eosdem triplices ignis circuitus eleganter explicat Hippoc. lib.1. περὶ διαίτης (pag.344.29.45.) Lib. verò περὶ τροφῆς aptissimè adumbrauit, per ξύῤῥοια μία, Lunæ circuitum & naturalem facultatem exprimens, per ξύμπνοια μία, Solis circuitum & vitalem facultatem, per ξυμπαθέα μία, astrorum & reliquorum fixorum sydcrum, circuitum, animali facultati ex cerebro respondentem.

Περιωμοπεπαίνης, circumcirca immaturus & crudus, de tumore dicitur, qui omni ex parte durus est, lib 4. Epid. (p.1133.C.)

Περίπατος, obambulatio, deambulatio, pro exercitatione sumitur aphorism. 10. sect. 3. lib.6. Epid. ψυχῆς περίπατος φροντὶς ἀνθρώποισιν. Cura ac meditatio hominibus pro animi exercitatione est.

Περιπλέειν, circumfluitare, innatare, est nimio humore diffluere & delabi aut laxari, quod de fasciis dixit Hipp. lib. de fract. (pag.531.40.H.753.B.) quæ nimia cerati liquidi copia imbutæ diffluerent & relaxarentur. ὡς μὴ περιπλέῃ τὰ ἐπιδέσματα, ne deligamenta circumfluitent.

Περιπνευμονίη ἢ περιπνευμονίη pulmonis inflammatio dicitur, cum febre acuta, spirandi difficultate, thoracis grauitate, sputo subcroeeo, & malarum rubore. Grauissimus sanè affectus, & qui interdum ex se oritur nullo præcedente affectu, interdum etiam distillationibus, tussi, anginæ, asthmati & pleuritidi succedit. Aret. cap.1.lib.2. περὶ ὀξ. παθ. ἀλλ' ἔστιν, ἢν καλέομεν περιπνευμονίην, φλεγμονὴ τοῦ πνεύμονος, ξὺν ὀξεῖ πυρετῷ, ἢν ξυνέσῃ ἀντίτυπον βάρος τοῦ θώρηκος, ἀπονίῃ, ἢν μοῦνος φλεγμαίνῃ πνεύμων. Ea est quam Peripneumoniam Græci vocant, pulmonis inflammatio cum febre acuta, quam interdum thoracis grauitas comitatur, cum doloris carentia, si solus pulmo inflammationem sentiat. Authori Definit. Med. (pag.397. 41.) περιπνευμονίη ἐστὶ φλεγμονὴ πνεύμονος μετὰ πυρετοῦ ὀξέος, καὶ δυσπνοίας, γίνεται δὲ ἐπ' αὐτῇ καὶ ἐρυθρὰ τὰ μῆλα. Peripneumonia est inflammatio pulmonis, cum febre acuta, & spirandi difficultate. In his qui eo morbo laborant, malæ quoque rubræ fiunt. De ea agit Hipp. multis locis præcipuè verò lib. de loc. in homine (pag. 414. 38.) & libris de Morbis, vt lib. 1. (pag.459.25.) & libr. 2. (pag. 475.29.) & libro 3. περὶ παθῶν (pag.518.4.) libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 533. 16.) vbi πλευμονίη dicitur, quæ Latinis Pulmonia. Libello περὶ κρισίμων (p.58.26.) lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag.106. 31. H.401.48.) In Prognost. (pag.149.150. & 151. H.43.5.19. 30.) Et Coac. (179. 180. 181.184.) vbi ξηραὶ περιπνευμονίαι dicuntur qui in Peripneumonia parum aut nihil expuunt. περιπνευμονικὸς Celsus apud Hipp. Pulmonis dolores vertit, vt cap.1. & 6. libr.2. ex aphorism.30. lib.3. & Prognost. Interdum etiam pulmonum vitia, vt cap.7. libr.2. ex aph.11. li.7. Idem verò cap.7. lib.4. morbum peripneumonicon vocat, vbi de eo ex professo agit.

Περίπλυσις κοιλίης, alui proluuies aut proluuium dicitur Hipp. cùm aluus multis tenuibus & liquidis diffluit ac veluti perluitur. περιπλύνω enim idem quod περικλύζω sonat, quod est perluo aut circumluo. Cùm igitur aluus tenuia, liquida & cruenta affatim demittit, κοιλίης περίπλυσις ἐξέρυθρος dicitur Hipp. in Prorrh. (pag.168.56.H.167.C.) alui prærubra proluuies. Quod hepaticis accidit, hepatis imbecilla retentrice facultate & vitiata sanguificatione. Id testatur Gal. in Com. vbi eam etiam dictionem his verbis explicat. περιπλύσεις δὲ ὀνομάζει κοιλίης, τὰς τῶν λεπτῶν κατὰ τὴν οὐσίαν ὑγρῶν διαχωρήσεις, ὥσπερ εἰ καί τις ὕδατι κοιλίαν αἱμαγμένην, ἐκχέοι τὸ ὕδωρ. οὕτω δὲ καὶ χολώδεις λέγονται περιπλύσεις, ὅταν δὴ αἱ ἐξ ὕδατος ἐχόντων καὶ χολῆς ὀλίγης μιχθείσης, τοιαῦτα φαίνηται διαχωρούμενα, ἀῤῥωστίᾳ δὲ τῆς καθεκτικῆς δυνάμεως τοῦ ἥπατος, ὡς τὰ πολλὰ δὲ τοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς αἱματοποιητικῆς τὸ σύμπτωμα τοῦτο γίνεται, ἔστ' ἀναλόγως περιττώμασιν ἀνάλογον. Alui autem proluuia appellat tenuium secundum essentiam humiditatum deiectiones, veluti si quis aluum sanguinè conspersam affusa aqua abluerit. Sic etiam biliosa proluuies dicitur, cùm quod excernitur tale apparet, quale ex aqua & pauca bile simul mixtis contingit. Ex imbecillitate autem hepatis retentricis facultatis, atque vt plurimùm cum ea sanguificæ, hoc symptoma contingit, superfluis quæ per vomitionem redduntur proportione respondens. In Coac. autem (p 141.B.) κοιλίης περίπλυσις ἐξέρυθρος dicitur. Ac rursus ib. (p.218.F.) ἐξέρυθρον ἐν περιπλύσει διαχώρημα, prærubrum in alui proluuie excrementum. Et in Prorrh. (p.201.21. H. 75.C.) ἄχολοι περιπλύσιες εὐηθέστεραι. non biliosæ alui proluuies benigniores, vbi aluus liquida & aquosa demittit. Et ὑποπεριπλυθεῖσα κοιλίη, aluus aliqua proluuie tentata, aliquo modo eluta. ibidem. Aret. etiam in primis nobilis author cap. 5. lib.1. περὶ ὀξ. in epilepsiæ remissione κοιλίης περίπλυσιν, alui proluuiem annotauit, h.e. præcipitem alui inanitionem & deiectionem quæ sponte fertur.

Περιποδίην Gal. in Exeg. vocum Hipp. τὴν ἐν κύκλῳ ὑπὸ πόδας οὖσαν καὶ κάτω exponit, h.e. circularem sub pedibus & infra existentem. Qui locus quonam referatur, non planè mihi constat. Videtur tamen τὴν ἐπίδεσιν intelligere & deligationem quæ pedi accommodetur, qualem περὶ τὸν πόδα περιβαλλομένην vocat lib. de fract. (p.545.46 H.759 F.) calcis deligationem catagmaticam, aut qualem pedi luxato ad directionem supponi velit, vt quæ pedi optimè quadret. περὶ πόδα enim dici scribit Hesych. τὸ ἁρμόζον, quod optimè quadrat & conuenit, velut pedi calceus, sumpta inde translatione. Idem περιπόδιος ἀντὶ τοῦ ἁρμόζοντος sumi testatur, & περὶ πόδα τὸ ἡρμοσμένον exponit, ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων. Et Pollux lib.7. cap.21. περίποδα dici scribit ὑποδήματα ἁρμόζοντα. Ac certè suspicor huius vocis explicationem apud Gal. apponi, tanquam variæ cuiusdam lectionis apud Hipp. adscriptionem & expositionem. Cuius generis est ferè totius Exeg. Gal. maxima pars, vt cuinis penè constat.

Περίπτωσις, casum aut fortuitam occasionem significat, estq; vox Empiricis propria, qua indicabam occasionem fortuitam, ex qua morborum remedia depromerentur, in quæ ex improuiso incidissent, estque vna Empirices species Gal. in Isagog. ad sectas (pag.10. 32.) Hipp. ἐν παραγγελίαις (p 26.1.) eam dictionem vsurpat, cum λογισμὸν laudat, h.e. eam ratiocinationem ἥτις ἐκ περιπτώσιος ποιεῖται τὴν ἀρχήν, quæ ex sensitiua aut fortuita occasione principium sumit, hoc est, ex his quæ ipso sensu vera esse deprehenduntur & per inductionem colliguntur. Rursusq; (ib.28.) προσέχειν οὖν δεῖ περιπτώσει τῇ τῶν ἐπιτυχόντων. animum igitur adhibere oportet occasioni fortuitæ, quæ plærunque se offert. Est & περιπίπτειν ἰατροῖς, in medicos incidere, medicis se committere, & curandum se exhibere, libr. περὶ τέχνης (p.7.1.) εἰ γὰρ ἠπίσταντο, οὐκ ἂν περιέπιπτον αὐτοῖς. Si nanque certò scirent, ipsis se non committerent. Quod ad Medicos refert Corn. cùm non malè de morbis dicatur. Sic lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p.9.28) πόνοισί τε ἰσχυροῖσι καὶ νούσοισι περιπίπτοντες, καὶ διὰ ταχέος θνήσκοντες, grauibus doloribus & morbis obnoxij, ex quibus breui morerentur.

Περιπύημα circumcirca pus collectum. lib.4. Epid. (p.1138.H.) circum dentes suppurationem factam significat.

Περίῤῥεψις est vinculi inclinatio, propensio, & circumcirca declinatio, cùm in alteram partem vinculum deuergit aut declinat. li. κατ' ἰητρεῖον (p.690.45.H.745.C.) μηδὲ περίῤῥεψιν, neque vinculi in alteram partem propensionem afferat. Vbi scribit Gal. ἡ δὲ περίῤῥεψις, ἀπὸ τοῦ περιῤῥέπειν τὴν ἐπίδεσιν μέρος, ἤτοι τὸ δεξιόν, ἢ τὸ ἀριστερὸν ὅλην τὴν ἐπίδεσιν ὀνομάζεται. τοῦτο δὲ αὐτὸ περιῤῥέπον, ἀμετρίᾳ τοῦ πλήθους αὐτῶν γίνεται. περίῤῥεψις autem quasi deuersionem dicas, quòd in alteram partem, vel dextram, vel sinistram, tota deligatio declinet, nominatur. Id quod fit ex immoderata fasciarum copia.

Περιῤῥοιδὲς in vtranque partem reflexum, inflexum, aut perfractum, vel vtrinque recuruum dicitur Hippoc. libr. de art. (pag 598.14.H.792.H.) ὡς περιῤῥοιδὲς ᾖ τὸ στῆθος ὡς μάλιστα, quò pectus quam maximè in vtranq; partem reflectatur. Vbi Gal. περικεκλασμένον exponit, velut in Exeg. περικεκλασμένον ἐφ' ἑκάτερα, vtrinq; perfractum. Erot. verò ἐκ περιῤῥοιδὲς ἐγκεκλιμένον μηνοειδῶς· ἔνιοι δὲ περιφερές. h.e. vtrinq; inflexum lunæ in modum, quidam etiam rotundum. Sed non dubium est apud Erot. vitium, cùm περίδρομον pro περιῤῥοιδὲς legatur. Eam autem dictionem Gal. com. in lib de art. ex Hom. adfert, Od. χ. (v.84.) verùm deprauatè. Sic enim legitur, περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ Κάππεσε δινηθείς. Vbi περιῤῥηδὴς exponitur ἐῤῥαπισμένος, aut περιτετραμμένος, circonquaque aspersus. Schol. verò περικλασθεὶς ἢ περιῤῥαγείς,

vt sit περίῤῥοδις quasi περίῤῥοχις pro περίῤῥοχος, à περιῤῥέω. Quibusdam etiam περίῤῥυτος aut περίῤῥοος exponitur, vt idem annotat Schol. tuncque περίῤῥοδος ferri potest, quomodo scribitur apud Hesych. Verùm περίῤῥοδις malim cùm eidem περισσωμένως exponatur. Malè quoque apud Varin. περίῤῥοδις scribitur pro περίῤῥοδις. Eandem quoque dictionem vsurpat Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (p.659.50.) ὡς ἂν περίῤῥοδις ᾖ τὸ σῶμα. Vbi περίῤῥοδις τὸ ἐῤῥαντισμένον, h.e. circunquaque aspersum, aut circunquaque irrigatum, aut vngoento madens & diffluens corpus significare potest: etsi corpus quod in alterutram partem delabitur sumunt interpretes, in camq; causam vestes laneas aut lineas molles coxis supponendas monet Hipp.

Περιῤῥήξιες τοῦ σώματος, corporis abruptiones quæ circuncirca fiunt, cùm ossa corrupta & syderata, aut carnes emortuæ circuncirca abrumpuntur, lib. de art. (p.650.21. H.831.G.) & Mochl. (860.D)

Περίῤῥοιαι significant Hipp. circonfluos humorum effluxus, cùm ex vniuerso corporis ambitu affluentes humores in aluos & cauitates idoneas ad repurgationem, velut per emissaria quædam deponuntur, atque ita totum corpus superflua humoribus, modò per aluum, modò per vesicam aut renes, interdum etiam per vomitum, atque alia corporis effluuia effluunt, ac veluti per ἐκροίας repurgant. Has ἀποστάσιας κατ' ἔξοδον vocare videtur Hip. Lib. 1. Epid. (p.358.54. H.943.E.) περίῤῥοιαι μετὰ πόνου χολώδεις, ξυσματώδεις, πυώδεις, καὶ στραγγουριώδεις dicuntur circunflui non sine dolore humorum affluxus biliosi, strigmentosi, purulenti, & qui vrinæ difficultatem faciunt. Vbi περίῤῥοιας sumere videtur Hipp. pro his humorum allunionibus quæ per vesicam & renes totum corpus expurgant, & morborum molestiam alleuant, cùm aliòqui περίῤῥοιαν significet Hipp. circunfluum humorum affluxum, qui per aluum erumpit. Sic lib. 1. Epid. ægr. 4. πολλὰ διῆλθε μετὰ περιῤῥόου χολώδεος. multa prodierunt cum bilioso affluxu. Et ægr. 16. lib. 3. post st. pest. ἀπὸ δὲ κοιλίης πολλὰ κόπρανα διῆλθε, σὺν περιῤῥόῳ πολλῷ. Aluus stercora multa demisit cum magno humorum affluxu. Quo nomine vndique delatorum humorum eruptionem per intestina factam, & effluxionis impetum per aluum effusum significat. Et lib. 7. Epid. (p.1230.D.) ὑγρὸς περίῤῥοος est humidus humorum affluxus, cùm biliosa plurima per secessus effluunt. In Coac. (pag. 221. G.) ἐν περιῤῥόῳ dicitur, in circunfluo humorum affluxu. Quo nomine defluxionem ex toto corpore in aluum secedentem intelligit. Velut libr. περὶ χυμῶν (p.47.36.) ἄνω περίῤῥοιαι sunt recrementa corporis quæ circunquaque confluunt. Aliòqui περιῤῥεῖν defluere & decidere indicat, vt lib. 3. Epid. in st. pest. (p.421.49. H.1083. F) πολλοῖσι δὲ ὁ βραχίων καὶ πῆχυς ὅλος περιέῤῥυη. Multis siquidem brachium ac cubitus totus defluebat, h.e. decidebat, aut prolabebatur.

Περισκελὲς φάρμακον, medicamentum durum, asperum, molestum, mordicans, irritans, non blandum. Lib. de vlcer. (pag. 870. C.) ἀλλὰ ξηρὸν εἶναι ὡς μάλιστα φαρμάκῳ μὴ περισκελεῖ. sed quam maximè siccet, medicamento non molesto. μὴ δακνηρῷ, μηδ' ἐρεθιστικῷ σφόδρα. non mordaci, non valdè irritante, exponit Gal. lib. 2. ad Glauc. (p.210.57.) vt monuimus nostris in lib. de vlcer. Annot. Rursus lib. 2. περὶ γυν. (p.664.20.) καὶ φαρμάκοισι μὴ περισκελέσι, καὶ ἀχθεινοῖσι κουφοῖς. vbi subditiis medicamentis non molestis aut asperis, aut grauibus, sed leuibus, ad purgandum vterum vti iubet. Περισκελέες αἱ ὀδύναι, dicuntur dolores graues & fortes ab interpretibus, lib. περὶ φυσῶν (pag. 55.49.) Verùm locus non parum mihi suspectus est, & περισκελέας legendum videtur ex Coac. (pag. 166.D.) vt nostris in eum locum Coac. Præf. Annot. adscripsimus. Etsi περισκελὴς Hesych. σκληρὸς, δύσχρηστος exponitur, durus, intractabilis, præfractus, prædurus. Sic περισκελῆς φρένες, præfracta mens, prædurum pectus, quod nullis verbis aut precibus emollitur aut flectitur.

Περίσκληρα φύματα, circunquaque dura tubercula, & in ambitu dura, aphor. 12. sect. 2. lib. 6. Epid. Vbi scribit Gal. in com. ὀνομάζει δὲ περίσκληρα τὰ τὸ μέσον ἑαυτῶν ἔχοντα μαλακὸν καὶ διαπυΐσκον, ὅσον δὲ ἐν κύκλῳ τούτου σκληρὸν καὶ δυσπεπτόν, ἢ ὅλως ἀπεπτόν. Circunquaque dura verò vocat quæ in medio eorum mollia sunt, & ad suppurationem tendunt, quod autem est in ambitu durum & ægrè aut nequaquam ad suppurationem tendit. τὸ ψυχρὸν δέρμα περισκληρυνόμενον, frigidum cutem dotat, obdurat. σκληρὸν ὑπάρχειν explicat Gal. com. ad aphor. 26. lib. 5. Quod reperitur lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p.417.28.)

Περισσαὶ ἡμέραι dies impar dicitur Hipp. cui ἀρτίαι opponitur, aph. 6. lib. 4. ἢν μὴ ἐν περισσῇσιν ἡμέρῃσιν ἀφῇ ὁ πυρετὸς, ὑποστρέφειν εἴωθεν. Nisi diebus imparibus febris dimiserit, ferè reuerti solet. Rursus libello περὶ κρισίων (pag. 55.14.) ὑποστρέφειν δὲ καὶ πυρετὸς ἢν μὴ περισσῇ ἡμέρῃ ἀφῇ. Ter repetere febris solet, nisi die impari dimiserit. Lib. 4. de Morb. (p.505.30.) ἢν δὲ μεθῇ τὸ πῦρ ἐν τῇσι περισσῇσι τῶν ἡμερέων, καὶ ὑγιὴς γίνεται ὁ ἄνθρωπος, καὶ θνήσκει. Si febris diebus imparibus dimiserit, tum quis sanus euadit, tum etiam moritur. ἡ περισσὴ ἡμέρη, χρήσιμη vocatur lib. 2. Epid. (p.1046.3. C.) & κρίσιμος in Progn. & Coac. Et Gal. com. in aph. supra adscriptum ἐν κρισίμοις ἡμέρῃσι legere mauult quàm περισσῇσι.

Περίσσωμα superuacaneam copiam & materiam, aut redundantiam, ac superfluam plenitudinem significat, aphor. 16 lib. 6. Epid. sect. 5. περισσώματος σημαῖον, superuacaneam quandam copiam redundare indicat, salsus humor linguæ imbutus. Redundantis enim in corpore salsuginosi cuiusdam humoris notam præ se fert.

Περιστέλλειν est contegere, obuoluere, cooperire, circuncirca inuoluere, & amiculis contegere. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.99.42. H.399.19.) ad calorem augendum & coctionem iuuandam corpus quiescere iubet ἀλείφοντα καὶ περιστέλλοντα ὁμαλῶς, vngentem & corpus æqualiter contegentem, aut vestimentis obuoluentem. Sic περιστέλλεσθαι est pannis contegi & conuolui, ac de extremorum & tanta corporis perfrictione dicitur Hipp. vt calidi innati depopulatio aut pernicies immineat, vt scribit Gal. lib. 3. περὶ δυσπνοίας (p.196.40.) Idem etiam in Exeg. περιστέλλεται exponit apud Hipp. τοῖς περιβλήμασιν ἑαυτὸν ἐκάλυπτε. hoc est, amiculis aut indumentis sese contegebat. Quod legitur lib. 2. Epid. (p.1015.G.) & ægr. 3. lib. 3. Epid. ac rursus ægr. 15. lib. 3. Epid. post st. pest. ἀεὶ περιεστέλλετο, semper pannis contegebatur. Περιεσταλμένον ὑστέρῃ ἀμφὶ τὸ ἔμβρυον, vterus circa fœtum obuolutus, aut circuncirca inuolutus, hoc est, fœtum comprehendens & complexus dicitur lib. 1. περὶ γυναικ. (p.603.9.) Est & περιστολὴ amictus compositus, lib. περὶ εὐσχημοσύνης (p.24.42.) cuius meminisse vult Medicum in ingressu ad ægrum.

Περιστρέφεσθαι quod est circumuolui, περιστρέφεσθαι circumconuertere explicat Gal. com. 3. in Prorrh. (p.216.30.) & ex Homero, περιστρέφεται κυκλωδῶς, περιστρέφεται.

Περισφάλλεσθαι est oberrare, elabi, circumuagari, li. de art. (p.584. 10. H.781.G.) περισφάλλεσθαι τὸ σῶμα κινδυνεύει, ἢ τῇ, ἢ τῇ. periclitatur corpus ne in hanc vel in illam partem oberret, elabatur. Vnde περισφαλσις dicitur circumactus, circumuagatio, oberratio, circumductio. Vnus reponendi articuli modus, cùm obertando & circunducendo articulus luxatus reponitur, vbi præcipuè commissura laxa est, & acetabulū exiguum labrum habet, quod fieri cōsueuit in humeri & coxæ capite, cùm excidit & reponitur. Quia enim paruo momento caput vel in ipsam dearticulationem vel extra delabitur, id circumagendo aut circumobertando & κατὰ περισφαλσιν fieri dicitur, vt scribit Gal. com. 1. in li. de art. (p.581.27.) & com. 4 (p.655.9.) ἀμφισφαλσις ibidem vocat Hipp. (p.654.47. H.833 D.) Paul. Ægin. περιστροφὴν καὶ περιφορὰν, cap. 1 .8. li. 6. vt quidā apud eum legunt, sed περισφαλσιν malim. Dicitur & ἐν περισφάλσει ἐμβολή, cubiti luxati repositio, cū oberrando & circunducendo reponitur, li. de art. (p.599.11. H.795 C.) & in Mochl. (p.851.B.)

Περίτασις circuntensio, vt περίτασις κοιλίης, aluus circuntensa, in Coac. (p.219.D) & Prorrh. (pag. 202.2. H.75.C.) Περίτασις προσώπου, faciei circontensio, in ardore & resiccatione, cui iungitur σύμπτωσις, contractio & collapsio, li. 4. Epid. (pag. 1134.B.) Etsi publicata exemplaria περίστασις habent, quæ θλίψιν angustiam & afflictionem significare potest, sed περίτασιν malim, vt in Coac. loco supra adducto. περίτασις τοῦ δέρματος τοῦ σώματος, cutis corporis circuntensa. Lib. etiam 4. Epid. (p.1159.B.)

Περιτενὴς, περιτεταμένον, apud Hip. exponit Erot. hoc est, circuntentum. περιτενὴς valdè tentus, contentissimus & rigidissimus dicitur. Lib. de art. (p.620.25. H.812.C.) περιτενέος γενομένου τοῦ δέρματος ᾗ τέτρωται, cùm ea parte qua vulnus contigit, cutis circuntenta sit. Atque haud scio num apud Erot. περιτενὴς & περιτεταμένον legendum sit.

Περίτηξις μυξώδης, mucosa cliquatio, cùm in hydrope ex ilibus, alui fluor diuturnus est, cruda & mucosa non sine morsu egerens. Quod fit propter intestinorum, ieiuni, ventriculi, & mesenterij inflammationem, ex qua iecur ipsum in consensionem trahitur, & ad hydropem res deuenit. In quo cruda & incocta alimenta velut onere grauantia deiiciuntur, quæ ea bilis copia & phlegmones ardore corrupta, morsum & rosionem inferunt, naturamque ad excretionem irritant, & profluuij habent diuturnitatem. Cùm verò neque dolorem leuent, neque tumorem, sed cum dolore & morsu excernantur, rectè περίτηξιν vocat Hippoc. velut erosionem quandam & ex morsu cliquationem. In Coac. (p.194.C.)

ἄλλου ἐς τοὺς ὑδρωπας ὑδέρω περιέστη, τούτοισι κοιλίη ξηρὴ σπυραθώδεας ἔρχεται μετ' περιέξιος μυξώδεος. Quos ex aliqua ægritudine hydrops circumuenit, iis aluus resiccata caprinis stercoribus similia deiicit, cum mucosa eliquatione.

Περιτόναιον aut **περιτόνειον** dicitur membrana totum ventrem inferiorem cingens & continens. Cùm enim huic toti obtendatur eumque contineat, inde nomen accepit. Abdomen Celsus vocat cap.1.li.4. cùm scribit: Ipsa autem ilia inter coxas & pubem imo ventre posita sunt, a quibus ac pube abdomen sursum versus ad præcordia peruenit, ab exteriore parte euidenti cute, ab interiore læui membrana inclusum, quæ omento iungitur, περιτόναιον autem à Græcis nominatur. Quibusdam etiam aqualiculus vocatur. Iul. Pollux περιτόναιον tunicam esse scribit à renibus totum ventrem inferiorem & intestina, continentem. ὁ δὲ ἀπὸ τῶν νεφρῶν ἐπὶ πάντα τὰ ἔντερα χιτὼν, περιτόναιον καλεῖται. Idemque rursus lib.2. [illegible] ὑμήν, περὶ τὸ ὑπογάστριον συμπεφυκὼς, περιλαμβάνει κοιλίαν καὶ ἔντερα, καὶ πάντα τὰ ἀπὸ διαφράγματος τόπον μέχρι [illegible]. Rufus verò in τῷ περὶ ὀνομασ. μορ. καὶ ὁ ἀπὸ τῶν νεφρῶν ἐπὶ πάντα τὰ ἔντερα χιτὼν τείνων, περιτόναιον. Hipp. lib.7. Epid. (p. 1215.G.) περιτόναια in plurali dixit. σφόδρα συνεπληρώθη, καὶ ὄσχεος, καὶ σκέλεα, καὶ περιτόναια. valde oppletum est scrotum, crura & abdomen.

Περίττωμα corporis recrementum significat, & quicquid in corpore est superfluum & ex nutritione redundat, in alendo corpore non assimilatum, nec confectum. Quod scribit Gal. li. 1. Salub. (pag.221.32.) [illegible] In quo opere si quid nec confectum, nec prorsus assimilatum est, id corpori nec adnascitur accrescitve & per ipsius laxitatis intus spatia tanquam superuacaneum errat, vnde nomen quoque rectè à maioribus ei termo περίττωμα Græcè est inditum.

Περιτυχεῖν ἰητρικῇ, est fortuitò in medicinam incidere, hoc est, feliciter & successu optimo, fortuitò tamen, opus factitare medicum. Quod de iis dicitur, qui absque vllius Medici opera curati sunt, & fortuitò medicinam experti sunt. Lib. περὶ τέχνης (p.3.54.) δοκέει δέ μοι δή τι καὶ ἰητρικῇ μὴ χρεωμένους ἰητρικῇ περιτυχεῖν. videtur autem mihi fieri posse, vt & qui medicis non vtuntur, in medicinam incidant. Et rursus, ἀλλ' ὅτι [illegible] θεραπεύοντες ἑωυτούς. sed quia contigit ipsis eadem curatio. Vbi περιτυχεῖν habent exemplaria manuscripta Regia, hoc sensu, sed quia inciderunt in idem curationis genus, aut, fortuitò idem curationis genus offertur.

Περιφοράδην ὁδοιπορέειν, est ambulare crus circumuoluendo aut circumagendo, h.e. in orbem transferendo & circunducendo. Quod iis accidit, quibus femoris caput coxa excidit, quique ad inguen dearticulationem flectere nequeunt. Ij enim ambulationem exteriorem in partem circunferunt, aut circumagendo transferunt, velut boues. κυκλοτερῶς περιφέρειν, aut κυκλοτερῶς μεταφέρειν, aut ἔξω περιφέρειν, exponit Gal. com.3. in li. de art. (p.627.H.819 B) &, τὸ σκέλος ἰσχίον κατὰ τὴν ἔξω [illegible] χώραν, quid est crus circumferre & circumagere, exteriorem in partem adducendo conuertere. In Mochl. (p 852.D.) ὁδοιπορέουσι δὲ περιφοράδην ὡς βόες. crus autem circumagendo aut circunducendo ambulant, velut boues. Et lib. de art. (pag. 627. 10.H. 619.B.) ὅτι ὁδοιπορέειν περιφοράδην τοῦ σκέλεος, ὥσπερ τοὺς βοῦς [illegible]. in crus circunducendo ambulant, velut boues.

Περίχολα διαχωρήματα sunt alui excrementa circumbiliosa, hoc est bile circonfusa & respersa. In Prorrh. (p.187.19. H 71.E.) vbi Gal. exponit, τὰ περιξ αὐτῶν ἔχοντα χολὴν τῇ συστάσει λεπτήν. h.e. in ambitu tenui bile respersa. Eiusmodi autem deiectiones περιχόλους dici scribit, id est in ambitu & superficie coloratas. Idem verò in vrinis τὸ περίχολον aliud significare vult, nempe abunde biliosum. [illegible] Rursus in Coac. (p.217 B.) περίχολον διαχώρημα ἀφρῶδες, circumbiliosum & spumans alui recrementum dicitur, quod est in ambitu biliosum, & caloris copiam indicat. Et iterum (ib.G.)

Περίχυτα circunfuso humore aut circuncirca affuso, & est aduerbium, quo vtitur Hipp. lib. περὶ παθῶν (p.5.8.18.) τὸ ἄλφιτον τῶν κριθέων ἀποβρέχων περίχυτα [illegible], hoc est, polenta ea hordeo circumcirca asperso & decorticato, aut hordeo humore circumcirca affuso pisto & pinsito. Quod hordeum perfusum & non madefactum dicitur, cui αἱ κριθαὶ διάβροχοι [illegible] opponuntur, hordeum humore maceratum & madefactum.

Περίψυξις perfrictionem significat, interdumque totius corporis, interdum etiam extremorum corporis, cùm summa cutis planities, aut corporis extrema circuncirca perfrigerantur. Galen. com.3. in Prorrh. (p.211.29.) περιψύχεται δὲ ὁ μὲν ἐν τοῖς ἄκροις μόνοις, ὁ δὲ καθ' ὅλον τὸ σῶμα, χαλεπωτέρα δ' ἀληθῶς περίψυξις ἐστιν ἡ καθ' ὅλον νόσημα. Cùm verò sit perfrictio quædam extremorum, quædam etiam totius corporis, maiorem sanè molestiam ea exhibet, quæ circa totum corpus contingit. Et rursus ibidem (v.48.) [illegible] περίψυξις [illegible], ὅλου τοῦ σώματος, ἢ τῶν ἀκρωτηρίων μόνον. velut equidem perfrictio aut totius corporis, aut extremorum tantùm, quæ ægrè ad calorem reuocatur. Quod effecit vt τὸ περιψυχόμενα, cum totius corporis perfrictione verterimus, in Prorrh. (p. 211.25.H.78.E) Ac rursus ibid. (p.213.16.H.79.B.) ἐν κρισίμοις περιψύξεσι. in perfrictionibus totius corporis, quæ die indicatorio contingunt. Et in Coac. (p.118 B) οἱ ἐκ ῥίγεος περιψυχόμενοι, qui ex rigore corporis perfrictione detinentur. Sic περιψύχεσθαι & περίψυξις de extremorum perfrictione dicitur Hipp. vt ægr 3.lib 1. Epid. ἑβδόμῃ περιέψυξε. septimo corporis summa perfrixerunt. Et ægr. 1. & 2. libr. 3 post st. pest. περιέψυξε μὲν, ταχὺ δὲ πάλιν ἀνεθερμαίνετο. Corporis quidem summa perfrixerunt, sed mox recaluit. Quam extremorum perfrictionem περίψυξιν attribuit Gal. cap. 1. lib. περὶ καύσωνος, eique τὸ διαθερμαίνεσθαι opponi scribit. Quæ phrasis crebra est apud Hipp. Dicitur & περιψυχθεὶς πυρετὸς febris perfrigerata, in qua corporis extrema perfrigerantur, & interna calor depascitur, vbi circumfrigent ægri. In Prorrh. (p. 173.12. H.67.G.) [illegible] ἐν ὑποχονδρίοις, πυρετοῦ περιψυχθέντος. Relicti in præcordiis æstus cum febre perfrigerata. Et rursus ibid. (pag.207.35. H.77.C) περιψύξιες τοῦ σώματος, summi totius corporis perfrictiones non sine febre. Quæ Gal. exponit, [illegible] περιψύχεται, τὰ δὲ βάθη τοῦ σώματος αἴσθησιν ἔχοντα πυρώδους θερμασίας. Perfrictiones exterioris corporis superficiei, intus aut in se briles caloris sensum habentes. Rursusque ibid. (p 189.54 H.72.A.) [illegible] περιψύξιες summi totius corporis perfrictiones, quæ in diebus iudicatoriis cum rigore & corporis inquietudine citra sudorem fiant. Aret. etiam περίψυξιν pro extremorum perfrictione vsurpauit cap.6. lib.1. curat. acut. in Tetano.

Περιωδυνίη vehementem & circunintensum partis dolorem interdum significat apud Hipp. quemadmodum ὤτων περιωδυνίας, grauissimos aurium dolores diximus lib.2 Epid. (pag.1056.D.) Et περιωδυνίη de vehementi ac acerbo capitis dolore dicitur lib. περὶ παθῶν (p.516 58.59.) οἶνον δὲ μὴ προσφέρειν, ἕως ἂν ἡ περιωδυνίη παύσηται. [illegible] περιωδυνίη ἰσχυροτέρη γίνεται. Vinum non offeratur donec dolor conquieuit. Cùm enim caput calidum effectum vinum attraxerit, vehementior dolor euadit. Sic κεφαλὴν πονέοντα καὶ περιωδυνέοντα. capite dolentem & vehementer laborantem interpretantur, aph.10.lib.6. Et περιωδυνίην de capitis dolore vehementer vexato dicitur lib.3. de Morb. (pag.488.4.) vt & περιωδυνέει lib.5. Epid. (pag.1145.D.) Et lib.5. Epid. (p.1149. D.) περιωδυνίαι ἰσχυραί, de vehementi muliebrium locorum dolore dicitur, vt & ibid. (1 51.C.) de vehementissimis totius corporis doloribus. Sic περιωδυνώδης de vehementi hepatis dolore affectum aph.52.lib.7. & Galen. σφοδρῶς ὀδυνώδης exponit. Rursus in Coac. (pag.189 G.) οἷσιν ἧπαρ [illegible] περιωδυνέον, quibus hepar vehementer dolet, diximus. περιωδυνίας σφοδρὰς oculorum intensissimos dolores, oculum totum ambientes vocat Gal libr [illegible] (pag 477.4.) & ad Solonem (p.439.11.) de aurium doloribus περιωδυνίας dicit, vt & Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag.117.22. H. 407.23.27.) de oculorum doloribus περιωδυνίας & τοὺς περιωδυνέοντας, oculos dolentes. Et rursus ib. (p.107.17. H.402. 42.) τῶν φρενῶν περιωδυνίαι septi transuersi dolores dicuntur. Rursusq́, (p.92.57. & 93.1. H.396.44.45.) [illegible] φρενῶν περιωδυνίαι, supra septū transuersum dolores, & ἥπατος περιωδυνίας, iocinoris dolores. Et περιωδυνέων dolore vexatus, ibid. (p.107. 53.H.402.40.) [illegible] περιωδυνέων εἴη. Latus dolenti inter initia dum dolor vrgeat.

Περκνὸν apud Hippocratē & nigrū significat, li de cap. vuln. (p 911. E.) vbi de osse per inflammationē corrupto & vitiato scribitur, ἔσται περκνὸν, & nigrū euadit. Sic περκνὸν μέλαν exponit Erot. hoc subiudicato loco Hesych. μελανὸν ἢ ποικίλον, varium & variis notis distinctū. Eadē etiā περκνὸς μέλας & χλωρὸς exponitur, vt & Sudæ & Varin. μέλας κατάστικτος, qui variis notis distinctus est. Quidam περκνὸν accipi volunt quod [illegible] apud Homer. dicitur. Verùm Arist. hist. anim. lib 9. cap.32. inter [illegible] & μέλανα distinguere videtur. Ex quo apud Plin. lib.10.cap.3. inter aquilarum genera, [illegible] nigra exponi videtur. Vnde & περκάζειν ductū est, quod de vuis nigrescentibus vbi pingi & maturescere incipiunt dicitur. Quod rectius [illegible]

manare videtur. Quidam autem apud Hipp. περκνὸν, hoc est asperum, pro περκνὸν legunt. At verò inde manifestum esse vitium deprehenditur in Exeg. vocum Hipp. apud Gal. cùm περκνοὶ, μελαινόμενοι, πελιδνοῦντες, hoc est nigrescentes, liuescentes exponitur, cùm περκναὶ leg. sit, vt habent quædam exemplaria, aut περκνὸν, & μελαίνεσθαι & πελιδνοῦν, hoc est nigrescens & liuescens, pro quo malè περκνὸν legisse videtur Gorr. Ac si mihi coniectura in re tam arbitraria vti licet, existimo Gal. περκναὶ pro πελιδναὶ legisse, lib. περὶ αἱμορροΐδων (p. 891. H.) cum de hæmorrhoidibus scribitur, ὑπερέχουσι γὰρ ἐς τὸ ἔσω τοῦ ἀρχοῦ [illegible] πελιδναί. interiore enim ani parte extant, velut acini vuæ liuescentes. Huic enim loco aptissimè conuenire hæc lectio & Gal. expositio potest.

Περνὰς Erot. apud Hipp. πωλῶν exponit, h. e. vendens, aut venum exportans, adducto Homeri testimonio ex Il. χ. (v. 45.) κτείνων καὶ περνὰς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων, interficiens & vendens insulas in remotissimas. Participium à περνάω vel πέρνημι, quod significat vendo, vel in aliam longinquam regionem venum exporto. περνάω, vt περάω, πέραν τινὸς καὶ μακρὰν τῆς οἰκείας πωλῶ, venum exporto. περνὰς πιπράσκων exponit Schol. apud Hom. Et Hesych. περνᾶν ἐμπωλεῖν, & πέρνησι, πωλοῦσι.

Περόνη Gal. in Exeg. exponit apud Hipp. ποτὲ μὲν ὅλον τὸ κῶλον, ποτὲ δὲ [illegible], ποτὲ δὲ τὴν ἐπίφυσιν [illegible]. hoc est, interdum quidem os totum membri, interdum verò quod ossi adnascitur, quandoque etiam eius exuberantiam. At verò totum autem os dupliciter indicat apud Hipp. Nam interdum pro exteriore osse tibiæ, quod suram, aut fibulam appellant, sumitur. Est vbi etiam radium, qui cubito in brachio iungitur, significat, vt lib. de loc. in homine, (p. 410. 33.) [illegible] infra quidem radio coarticulatæ sunt. Et (v. 34.) [illegible] τῆς περόνης ἐς τὸν ἀγκῶνα. supra autem radium paululum in cubiti gibbum. Et (ibid.) [illegible] commissa, articulum in cubiti gibbo faciunt. Et (v. 41.) [illegible], ipsæ vtræque commissæ ad radium. Et (v. 42.) [illegible] radium appellatum faciunt. Pro fibula verò περόνην vsurpat Hipp. lib. περὶ ὀστέων φύσιος (p. 274. 26.) [illegible] partim in carnes, partim in fibulam, in magnum digitum. Et rursus (v. 41.) [illegible] alius in fibulam. Et lib. de art. (p. 642. 42. H. 827. G.) [illegible] contra verò os fibulæ è directo in exteriorem partem repellatur. Vbi tamen περόνη, non περόνη, cum Gal. & interpretibus leg. dicimus, & os calcis vertimus. Et Gal. in com. os tibiæ externus περόνην Hipp. dici testatur, vt & comm. 2. in lib. de fract. (p. 549. 9.) & com. 3. (p. 573. 58.) Pro epiphysi autem & eo quod ossi adnascitur περόνη sumi videtur lib. de loc. in homine (p. 410. 50.) [illegible] Iuxta os autem appendices duæ prodeunt. Et (v. 36.) [illegible] Iuxta vlnam verò appendices prodeunt tenues valdè quatuor. Et (v. 38.) [illegible] Et ad cubiti gibbum quidem duæ appendices consistentes, supra ex ossis hærent. Et (v. 45.) [illegible] Appendices verò hac parte teneræ existentes. Et verò pro appendice, & pro eius protuberantia, περόναι sumi videntur, ib. (411. 15.) [illegible] Iuxta tibiam autem appendices duæ procedunt, quæ infernè ad malleolos pedis finiunt. Et (411. 1.) [illegible] Iuxta femora autem appendices duæ protenduntur, altera intus, altera foris. Quod de nodosa illa ossis protuberantia intelligi videtur, adeoq; hunc mihi locum ab Erot. subnotari augutor, cùm περόνας exponit, [illegible] hoc est, περόνας nodosas ossium eminentias. Sic nunc ponitur. Interdum verò pro radio hanc dictionem ponit. Diagoras verò Cyprius inquit, περόνας eum appellare neruos voluntarios. Illic autem voces libri de locis in homine ab Erot. explicari satis constat, ex dictionibus [illegible]. Quod autem apud eundem Erot. scribitur [illegible], idq; pro expositione ponitur, manifestum esse vitium apparet, cùm neque admodum consentiant exemplaria, & quædam [illegible] & [illegible] scribant, quædam etiam περονᾶν & [illegible], quod est fibulare aut fibula nectere, & terebrare. Sunt etiam περόναι Hesych. τὰ [illegible].

[illegible] exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. [illegible] vinum annuum superioris, velut ex anno superiore restans, quemadmodum [illegible] appellat τὸν αὐτοετίζοντα, vinum bonum & eiusdem anni. Verùm περυσινὸς & περυσίας fortè legendum videtur, quòd πέρυσι, anno præterito, anno proximè elapso significet & περυσινὸς καρπὸς, fructus anni superioris dicatur Theoph. hist. plant. lib. 3. cap. 12. Πέρυσι etiam ὁ [illegible] χρόνος exponitur Hesych.

Πεσσὸς φθόριος, pessus abortiuus, talus vuluæ subditititus ad corrumpendum fœtum, est medicamentum corrumpendo fœtui idoneum suppositum. In iureiurando Hipp. ὁμοίως δὲ οὐδὲ γυναικὶ πεσσὸν φθόριον δώσω. Similiter neque mulieri talum vuluæ subdititium ad corrumpendum fœtum exhibebo. Quid autem sit πεσσὸς, vide apud Gorr.

Πεταλώδεες ὑποστάσιες, foliosa sedimenta, aut squamis & laminis similia, in Progn. (p. 140. 41. H. 40. 39.) Vbi scribit Gal. huiusmodi sedimenta solidarum corporis partium inæqualem colliquationem indicare. Idem com. ad aph. 76. li. 4. πεταλώδεα οὖρα, h. e. in vrina foliorum similia quædam inesse scribit, vesica resoluta aut excisa, vt & aph. 81. eiusdem libri, laminis aut squamulis similia vesicæ exulcerationem denotant. Idem Gal. com. 5. in li. 6. Epid. (p. 514. 17.) τὰ πεταλώδη in vrinis vesicæ colliquationem indicare scribit. Et lib. 1. de loc. aff. (pag. 249. 7.) τὰ μὲν πεταλώδη τοῖσιν οὔροισιν [illegible] τῆς κύστεως ἑλκώσεως. Quæ per vrinam foliis similia feruntur, vesicæ exulcerationem significant. Quod etiam repetit lib. 6. (p. 313. 58.) ferè autem πεταλώδη καὶ πιτυρώδη οὖρα iunguntur, vt in Progn. & lib. de Temp. totius morbi (p. 387. 53.) Sunt autem τὰ πέταλα aut πίταλα, vt scribit Hesych. φύλλα, folia, aut, vt Eust. ait, [illegible] φύλλα, expansa folia. Actuar. autem lib. περὶ οὔρων, πέταλα δ' [illegible] hoc est, folia aut laminas vocari nouimus, quæ & longitudinem & latitudinem habent, non etiam euidentem profunditatem.

Πεφυκέναι est affectum esse & aptum, aut aptitudinem habere, [illegible] exponit Gal. com. in aph. 3. li. 3. Sic aph. 2. & 3. li. 3. [illegible] naturæ & morbi dicuntur, qui melius aut peius affecti sunt, aut aptiores habentur, & bene aut malè se habent.

Πέψις, coctio, in proprio significatu, est (vt scribit Gal. com. 1. in libr. Epid. (p. 365. 36.) [illegible], hoc est, eius quod coquitur, in coquentis substantiam deductio quædam. Corpore enim secundum naturam se habente, cùm id quod concoquitur coquenti familiarem naturam adeptum fuerit, totius substantiæ quæ concoquitur fit mutatio & alteratio, aut maximæ eius partis, semicocta modico nobis superfluente. At in his quæ præter naturam se habent, hoc est aliena sunt à natura tum permutantis, tum alterantis, quod quidem adsimulatur paucum est, semicoctum verò superfluum multum. Hanc certè eorum quæ præter naturam sunt ad mediocre temperamentum deductionem, ac velut naturæ euictionem, Gal. πέψιν & πεπασμὸν vocari Hipp. scribit. Verùm generaliore quodam significato πέψις eidem etiam nominatur, vt cùm [illegible] dicitur, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 65. 38. H. 390. 53.) Cuius quidem coctionis vniuersaliores notiones explicat Gal. in Commentario, vt & libr. 1. de diff. feb. (pag. 324. 56.) & cap. 8. lib. 5. de simpl. med. fac. vbi etiam πέψις etiam dicitur, cùm natiuo calore externum euincente & superante, fit quædam putredine permixta concoctio, aut eorum quæ vitiosa sunt moderatio & mitigatio quædam, vt in pure & vrinæ hypostasi, ac morborum coctionibus contingit. Sic πέψις Empedocli σῆψις quædam dicebatur, vt testatur Plutarch. quæst. nat. quæst. 2. [illegible] πέψις [illegible] ὡς Ἐμπεδοκλῆς μαρτυρεῖ, λέγων

Οἶνος ἀπὸ φλοιοῦ πέλεται σαπὲν ἐν ξύλῳ ὕδωρ. h. e. coctio autem videtur esse putrefactio, velut Empedocles testatur,

In ligno putrefacta aqua fit sub cortice vinum.

De tota autem, tum veræ, tum impropriæ coctionis natura & caussis appositissimè multa Gorrh. ex Gal.

Πηδήσιες φλεβῶν, venarum saltus, aut percussus, quemadmodum venarum percussum dicit Plinius, pro arteriarum pulsu, cap. 51. lib. 7. Lib. Epid. 7. (pag. 1221. B.) πηδήσιες δὲ φλεβῶν περὶ κροτάφους [illegible]. venarum autem percussus ad tempora detinebat.

[illegible] scribit Gal. in Exeg. τὸν [illegible] significare. Hipp. autem lib. de Hæmorrh. & fistulis eo nomine τὴν ἕδραν, hoc est anum, vocare. Qui certè locus suspectus est, & memoriæ lapsum continet. Neque enim ea vox ibi legitur. Eam tamen videtur agnoscere apud Hipp. Erot. & τὴν ἕδραν exponere. Sed vitiosè apud eum [illegible] pro [illegible] aut [illegible] legitur.

Sic

Sic autem apud eum scribitur: πηρίνα, τὸ ὄσχεον φασὶν οὕτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς, παρὰ τὸ εἰς ἐν πήρᾳ φυναι, ἢ ἐξ ἐλάφοιο ἢ πηρίνα θορῶσαν. Quæ omninò vitiosissimè scripta sunt, vt ex Sudæ verbis patet: πηρῖνα, τὸν ὄσχεον φασὶν οὕτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικὸς, παρὰ τὸ εἶναι ἐν πήρᾳ, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς φησί. ἢ εἰ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν πηρῖνα θορῶσαν. Quod est, πηρῖνα, scrotum sic vocari ait Antigonus Grammaticus, quòd sit ἐν πήρᾳ, hoc est in sacculo. Quemadmodum & Nicander in Ther. Aut etiam cerui scrotum genitale incidens. Est autem versus 586. apud Nicand. in Ther. vbi πηρῖνα legitur. Interpres tamen πηρῖνα legit, & significare scribit: ποτὲ μὲν τὸ ἀγγεῖον τῶν διδύμων, ποτὲ δὲ τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοίου, ἐξ οὗ ἡ σπερμάτωσις γίνεται, h.e. interdum testiculorum vasculum, quod est scrotum, interdum pudendi extremum, vnde semen profluit. Indeq; θορῶσαν πηρῖνα, genitale pudendum, τὴν σπερματώσουσαν exponit Schol. θορὸς γὰρ τὸ σπέρμα, πηρὶς verò cæteris ὁ ὄρχις dicitur, testiculus, quasi σπορίς, παρὰ τὸ σπείρειν δι' αὐτοῦ τινα. πηρὶς exponitur Sudæ τὸ αἰδοῖον & πηρὶς, ὄρχις, καὶ τὰ αἰδοῖα Hesych. De loco autem Hipp. nondum liquet.

Πηροῦσθαι est membro aliquo captū esse, mutilari, debilitari, oblædi, mancum esse aut mutilum. Eaq; dictione crebrò vtitur lib. περὶ γονῆς Hipp. vt (p.234.53.54.) in caussis mutilati fœtus aut parte aliqua corporis capti. τὸ δὲ πηρωθὲν ἐν τῇσι μήτρῃσι παιδίον φημὶ αὐτὸ, ὁ φλασθὲν πηρωθῆναι τῆς μητρὸς πληγείσης κατὰ τὸ ἔμβρυον. Mutilatum autem in vtero puerum existimo, aut quòd collisus sit ex matris circa fœtum plaga. Rursusque ib. (235.1.) ταύτῃ πηροῦται τὸ παιδίον, ea parte puer mutilatur. Et (3.) ὁ ἑτέρῳ τρόπῳ τοιῷδε πηροῦται παιδία. Quin & ob aliam huiuscemodi caussam pueri mutilantur. Et (v.5.) ἢν δὲ ἐν τῇσι μήτρῃσι κατὰ τὸ χωρίον, καθότι δὴ ἐπηρώθη στενὸν ᾖ, ἀνάγκη ἐν στενῷ κινουμένου τοῦ σώματος, πηροῦσθαι κατ' ἐκεῖνο τὸ χωρίον. Cùm in vtero locus is in quo mutilatus fuit angustior fuerit, corpus dum in angusto mouetur, iuxta illum locum mutilari necesse est. Et (v.11.) ἔτι δὲ ἐκ πεπηρωμένων ἀνθρώπων ὑγιέα τίκτονται τὰ παιδία. Quòd autem ex mutilatis hominibus sani & integri gignuntur pueri. Et (p.235. 13.) ἔχει γὰρ τὸν ἀριθμὸν πάντα τὰ πεπηρωμένα τῷ ὑγιεῖ. Habet enim mutilum omnes partes ad numerum quas & sanum. Et (v.17.) ἀσθενέστερον δὲ τὸ κατὰ τὸ πεπηρωμένον, imbecilliorem genituram parte mutilata habent. Et (ibid.) ὁ θαῦμα δή μοι δοκεῖ καὶ πεπηρῶσθαι, καθάπερ ὁ τοκεύς. Vt proinde mirum mihi minimè videatur, si fœtus ipse mutiletur sicuti parens. Rursus lib. de art. (p.641. 15.)H.826.G.) πηροῦνται τὰ σκέλεα. ij crure capiuntur, vt membris & oculis capti dicuntur. Hinc πήρωσις debilitatem, mutilationem & membri alicuius oblæsionem indicat, vt ibidem (v.29.H.827.B.) μείζους καὶ ἐπιδηλοτέρας τὰς πηρώσιας καὶ κακώσιας ἔχει τὰ τοιαῦτα. maiores & manifestiores debilitates & oblæsiones hæc habent. Et (v.31. H.ib.C.) μείους καὶ ἀσινέστεραι αἱ πηρώσιες γίνονται τούτοισι minores magisq; innoxiæ his debilitates contingunt. Sic πήρωσιν debilitatē vertit Plinius ex Theophr. ἔνιαι δὲ πηρώσεις οὐκ εἰς φθορὰν γίνονταί τισιν, ἀλλ' εἰς ἀκαρπίαν. Quibusdam debilitas sterilitatem, non necem affert. πηρὸν τὸ ἐστερημένον, parte aliqua captum & priuatum exponit Hesych: vt & πήρωσιν βλάβην, λύπην. πηραὶ τὰ σκέλεα, cruribus mutilatæ, priuatæ, aut captæ, hoc est, claudæ, dicuntur, li.2. περὶ γυναικ. (p.647.46.) ἄτοκοι δὲ πολλαὶ καὶ πηραὶ τὰ σκέλεα πολλάκις γίνονται. Steriles autem multæ & cruribus captæ plærunque euadunt, hoc est, claudæ. Sic enim lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.567.51.) χωλαὶ, pro πηραὶ τὰ σκέλεα scribitur. Rursus ibidem (648.6.) πεπηρωμένον τὸ στόμα τῶν ὑστερέων, os vteri oblæsum & vitiatum significat, hoc est, conclusione & auersione dutum effectum. πηροὶ sunt Erot. οἱ ἐμπηροῦντες, læsi parte aliqua & mutilati, κατὰ πόδας, καταβεβλαμμένοι, oblæsi.

Πηχέδιον, τὸν ταῦρον exponit Erot. apud Hipp. οἱ δὲ σκίμνον. Βακχεῖος δὲ διάβασίν τινα. taurum, hoc est, proximum sub scroto locum, alij σκίμνον, spatium inter anum & scrotum interiectum. Bacchius autem transitum quendam. Verùm διάφραγμά τινα forte legēdum, quod significat interstitium aut interuallum quoddam interiectum. Est autem ταῦρος Polluci lib.2. proximus sub scroto locus, cùm scribit: τὸ δὲ μετὰ μὲν ὀσχεόν, ὑπὸ δὲ τὸν καυλὸν διὰ τοῦ ὀσχέου μέσου ὑπὸ τὸν ὑποκειμένον ταῦρον εἰς δακτύλιον καλούμενον, σκίμνον ὀνομάζεται καὶ τράμις καὶ ὄρρος. Quod est: Suturæ autem simile, quod sub cole per medium scrotum sub tauro nominato in podicem desinit, σκίμνον & τράμις & ὄρρος appellatur. Auth. verò Isag. (p.376.34.) ταῦρος nominatur, τὸ διάστημα μέχρι τῆς ἕδρας, pars ea quæ à scroto ad sedem vsque producitur. Sic Eusthat. ταῦρος exponitur τὸ ὑπὸ τὸν ὄσχεον, seu ὄρρος, pars ea quæ interiecta est inter scrotum & anum. Quanquam ὄρρον & τράμιν latius accipere videtur Pollux. ταῦρος etiam latius accipitur Sudæ & exponitur τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, virile pudendum. Vnde ἀταύρωτος ἢ παρθένος apud Tragicos Polluci dicitur, virgo integra, non corrupta, quæ nondum virile pudendum experta est. Sic enim ἀταύρωτη apud Aristoph. exponitur Sudæ, ἁγνή, ἄμικτος, ἄζευκτος γάμου, casta, integra, nondum complexum virilem aut nuptias experta. Sic λασιταυροι à Comicis sugillantur, οἱ περὶ τὸν ταῦρον δασεῖς, veluti λασιόταυροι, qui ea parte quæ taurus nominatur, sunt hirsuti aut hispidi, quod de salacibus aut ad Venerem pronis dicitur, & insigniter mutoniatis. Quòd verò ad Hipp. locum attinet, nondum mihi liquere palam profiteor, neque etiam sine labis suspicione Erot. locum scriptum existimo.

Πῆχυς, cubitus, interdum totam eam partem significat apud Hip. quæ inter manum & cubiti gibbum protenditur, interdum alterum ex duobus ipsius partis ossibus longius, quod cubitus priuatim & vlna vocatur, vt scribit Gal. Com.2. in lib. de fract. statim initio. τινὲς μὲν τῶν ἐξηγησαμένων τὸ βιβλίον, ὡς κατὰ τὸν ἐπιπροσθεν λόγον, ἀνόμαζον πῆχυν ἐνίοτε μὲν ὅλον τὸ μέσον ὃ μεταξὺ τῆς κατ' ἀγκῶνα καὶ καρποῦ τε καὶ ἀγκῶνα διαρθρώσεως ἐστιν, ἐνίοτε δὲ τῶν κατ' αὐτὸν δυοῖν ὀστῶν τὸ μακρότερον. οὕτως αὐτὸς ὀνομάζειν βραχίονά φασι τὸ μεταξὺ ὂν τῆς κατ' ὦμον τε καὶ ἀγκῶνα, καὶ τὸ περιεχόμενον ὀστοῦν ἐν αὐτῷ. Nonnulli eorum qui hunc librum exposuerunt, non secus ac in superioribus πῆχυν, h.e. cubitum, appellabant, interdum quidem totum membrum quod est inter manus & cubiti gibbi dearticulationem, interdum verò ex duobus eius membri ossibus, id quod est longius. Ita brachium appellare Hippocratem dicunt, membrum quod est inter humeri & cubiti articulum, & os quod in eo membro continetur. Qui certè locus vitiosè nostris in exemplaribus legitur. Rursus Com.4. in lib. de art. (p.648 10.H.829.F.) ὥσπερ ὅλον τὸ μεταξὺ γόνατος καὶ ἀστραγάλου, κνήμην ὀνομάζει, συγκείμενον ἐκ δυοῖν ὀστῶν, οὕτως καὶ τὸ μεταξὺ βραχίονος καὶ καρποῦ, πῆχυν, οὐδὲ τοῦθ' ἓν ἁπλοῦν ὑπάρχον, ἀλλ' ἐκ δυοῖν συνθετον. ὀνομάζεται δὲ τὸ μὲν ἕτερον αὐτῶν κερκίς, τὸ δὲ ἕτερον ἰδίως πῆχυς. Sicut totum id quod inter genu & talum est, ex duobus ossibus constans, tibiam appellat: ita quoque quod inter brachium, & primam palmæ partem intercedit, πῆχυν, h.e. cubitum vocat: quod neque ipsum vnum & simplex existit, sed ex duobus ossibus est compositum, quorum alterum radius, alterum cubitus propriè appellatur. Hanc verò totam partē duobus ossibus constantem Celsus cap.1. li.8. brachium vocat, & os superius & breuius, radium, longius & inferius, cubitum. At πῆχυς pro toto eo membro sumitur Hipp. lib. de fract. (p.531. 18.H.752.H.) τῶν δὲ ὀστέων τοῦ πήχεος ὧν, μὴ ἀμφότερα κατεήγῃ. Quando autem cubiti os vtrunq; fractum non est. Et lib. de art. (p.648.1. H 829.F.) ὁ αὐτὸς δὲ λόγος ἢν καὶ τὰ τοῦ πήχεος ὀστέα τὰ παρὰ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς ἕλκεος γενομένου ἐξίσχῃ. Eadem verò ratio est, si ossa quoq; cubiti ad articulum manus vlcere facto emineāt. Propriè verò pro cubito aut vlna sæpius vsurpatur li. de fract. vt (p.528.55.& 56.H.751.C. ἢν γὰρ βραχίονος τὰ γιγγλυμώδεα ἐν τῷ τοῦ πήχεος βυθῷ, ἐν τούτῳ τῷ σχήματι ἐρείδον, ἰθυωρίην ποιεῖ τοῦτο ὀστέον τοῦ πήχεος, καὶ τὸ τοῦ βραχίονος, ὡς ἓν εἶναι τὸ πᾶν. Hoc enim habitu brachij pars cardinem referens, in cubiti sede innixa, cubiti & brachij ossa perinde in directum distendit, quasi totū vnum sit. Et rursus (p.520.11.H.752.A.) ἐν φαίνεται τὸ ἐξέχον ὀστέον τὸ παρὰ τὸν καρπὸν, ὃ ὁ σμικρὸς δάκτυλος κατ' ἰθυωρίην ἐστὶ τοῦ ὀστέου, ἀφ' οὗ καὶ τὸ τοῦ πήχεος οἱ ἄνθρωποι μετρέονται. ex eo quod os ad manus iuncturam prominens iuxta paruum digitum, è directo illius ossis situm videatur, ex quo homines cubitū metiuntur. Et (v.22.H.ib.B.C.) τὸ γὰρ ὀστέον τὸ παρὰ τὸν καρπὸν ἐξέχον τὸ κατὰ σμικρὸν δάκτυλον, τοῦτο μὲν τοῦ πήχεός ἐστι. Os enim ad manus iuncturam, iuxta paruum digitum prominens, id quidem ad cubitum pertinet. Et (v.24.H.ib.C.) ὅθεν τὸν πῆχυν οἱ ἄνθρωποι μετρέουσι ex quo cubitum homines metiuntur. Et (v.45.H. ib.D) ὅθεν ὁ πῆχυς μετρεῖται, vnde cubiti modus desumitur. Rursus ibidem (p.539.39.H.757.A.) ὁ δὲ ἄλλος πῆχυς μετέωρος ᾖ, quod autem in cubito est reliquū dependeat. Et (v.56.H.ib.) τὸ πλεῖστον τοῦ πήχεος, maximam cubiti partem. Et rursus (p.540. 55.H.757.E.) ὥστε ξυμμέτρως χρὴ ὕψος τὸν πῆχυν πλάγιον πρὸς ὀρθὴν γωνίην. tam moderata altitudine, quæ obliquè collocato cubito ad rectum angulum respondeat. Atque aliàs sæpe, vt lib. de loc in homine (p 410.36.) παρὰ δὲ τὸν πῆχυν φλέβες παρατείνουσι λεπταὶ πάνυ τέσσαρες. Iuxta cubitū verò appēdices valde tenues quatuor procedūt. Sic quoq; πῆχυς Iulio Polluci totum mēbrum duobus ossibus cōstans significat, cùm scribit li.2. ὁ πίπτων πῆχυς ὀστᾶ δύο ἔχει, τὸ μὲν ὑπερκείμενον, τὸ δὲ βραχύτερον. Et rursus, τὰ μέν τοι περὶ τὸν πῆχυν δύο ὀστᾶ, τὸ σμικρότερον κερκὶς ὀνομάζεται. καὶ περιπήχεος, οἱ τὸ μείζονας ἔχοντες τοῦ πήχεως περιπηγνύειν, ὁ καὶ περιπήχεις ... Vbi & propriā & generaliorē τοῦ πήχεος significationē habes. Est & πῆχυς mēsuræ nomē pedis vnius & dimidij, aut digitorū quatuor & viginti, qua rerū interualla dimetimur, vnde πηχυαῖος, cubitalis, lib. de fract. (p.540.49. H. 757.D.) ξύλον πηχυαῖον, lignū cubitalis lōgitudinis, aut cubitale,

Πίαλος pinguis, idem quod πίαλος, lib.2. περὶ γυναικ. (p.649.42.) pessi subditicij conformantur ἐκ τῆς πίαλος δαδὸς ἐκ ποιοτάτης, ex pingui teda, quæ sit quàm pinguissima. Cornar. albicantem tædam legit, quod πιαλὸν oxytonum Hesych. πεμάλευκον exponat, quòd pinguia omnia ferè sint alba.

Πιαίνειν est pinguefacere, incrassare & obesum reddere, Lib.1. περὶ γυναικ. (p.609.9.) καθῆραι τὸ σῶμα καὶ πιᾶναι, corpus purgare & pinguefacere. Huic tenue & macilentum aut ἰσχνὸν opponitur. Inde πιαντικὰ dicuntur quæ pinguefaciunt & obesant edulia, vt lib. de loc. in Homine (p.418.27.) in icteri curatione. ἐπὴν ὑπεξαλέσῃς τρίψει καὶ λουτροῖσι καὶ πιαντικοῖσι. Vbi susceperis, balneis & pinguefacientibus eduliis nutrito.

Πίαρ ex, quit Erot. apud Hipp. τὸ λιπαρώτατον καὶ γλυκύτατον. καὶ πίειρα, τὸ λιπαρόν hoc est, pinguissimum & maximè dulce, & πῖαρ pingue. Sic enim apud Erot. ex melioribus codicibus γλυκύτατον pro γλυκύτατον legendum censeo, quod ἡδύτατον exponitur, quod est dulce & suaue. πῖαρ autem vsurparunt Hipp. lib. περὶ φύσ. παιδίου (p.241.47.) [illegible] τὸ πῖαρ εἰς τὸ [illegible] quod est pinguissimum prosilit in omentum & carnem Vbi πῖαρ idem quod ibidem πιαρὸν dicitur, hoc est, pingue, significare videntur, itaque sumunt interpretes, at Erot. idem quod τὸ πίοτατον ibidem dicitur. Rursusque ibidem (pag.245.19.) [illegible] At verò arbores non fructiferæ, in se pinguitudinem non habent. Et lib 2. περὶ γυναικ. (p.672.37.) σύκου τὸ πῖαρ, fici pingue significat, idemque quod σύκου τὸ πῖον aut τὸ πῖον alibi dicitur. Et lib. de vlceribus (p.878 D.) ἰσχάδος τὸ [illegible] Caricæ quàm siccissimæ pars interior pinguis, mellis instar. πιαρὸν verò pro pingui & αὐτὶ τοῦ πίονος aut τοῦ πιότατος, sumit Hipp. lib. περὶ φύσ. παιδίου (p.241.45.) [illegible] Sic etiam si venter pinguitudinem in se habeat à cibis ac potibus. Et (242.5.) [illegible] ampliores autem factæ [venæ] à ventre pinguitudinem trahentes, in mammas distribuunt. Quod facit vt πιαρὸν, non πῖαρ, τὸ λιπαρὸν exponendum censeam apud Erot. Est & πίειρα δύναμις apud Hipp. eodem lib. (p.242.35. 345. 11. 14.) pinguis facultas, etsi πιερὰ interdum legitur. πῖαρ etiam legitur apud Homer. αὐτὶ τοῦ πίονος. Quid autem sit πῖον dicetur postea.

Πίεσμα retrimentum cuiusque rei post expressionem relictum dicitur, quod etiam ἐκπίεσμα vocatur. [illegible] πίεσμα, retrimentum quod expresso irino vnguento superest Galeno li.2. κατὰ τόπ. (p.184.39.) μυροβαλάνου etiam πίεσμα & ἐκπίεσμα dicitur, retrimentum quod ab expressa glande vnguentaria reliquum est, idem quod ἀποθλίμμα. Est autem fæx illa quæ expresso succo relinquitur, & magma vocatur Celso cap.5. li 6. Quod Galenus lib.6. de simpl. med. esse scribit τὸ [illegible] ἀποθλίμμα τὸ γεῶδες καὶ σκληρὸν. terrestre & durum ab expressa glande vnguentaria relictum. Cuius magnus vsus est ad smegmata contra asperitates & pruritus, vt scribit Dioscor. lib.4. eoque vtitur Criton apud Gal. lib.1. κατὰ γέν. (p.170.6. & 8.) in smegmate ad achoras, furfures, asperitates & scabies. Magma illud terreum & amarum quod oleo expresso est reliquum, incidit, terget, contrahit, stipat, idque sæpe ad scirrhos accommodat Gal. Dicitur etiam πίεσμα, non tantùm retrimentum quod expresso succo remanet, sed & succus ipse, velut apud Dioscor. lib 1. cap 107. de baccis lauri, τὸ δὲ πίεσμα αὐτῆς ὠταλγίαις καὶ δυσηκοΐαις βοηθεῖ. Et Gal. lib. 2. κατὰ τόπ. ex Archigene ad caput rigandum δαφνίδων ἐκπίεσμα adhibet. Idem lib. 3. (pag.197.37.) in aurium inflammatione ex Apollonio βαλάνου πίεσμα infundit. Quibus locis πίεσμα expressum succum significat.

Πιεστὴρ instrumentum est chirurgicum quo vtitur Hipp. ad contundenda ossa capitis in extrahendo fœtu mortuo lib.1. περὶ γυναικ. (p.618.15.) quod contusorium vocat Cornar. Calius pressorium, verbi, vnde dictum est hoc nomen, notationem secutus. ξυμφλάσαι τῷ πιεστῆρι, quod est, aut instrumento quod contundat, aut constringat, colliditu, ex lib.1. περὶ γυναικ. subindicare mihi videtur Gal. in Exeg. vocum Hipp. cùm πιεστῆρι τῷ ἐμβρυοθλάστῃ [illegible] exponit, hoc est, instrumento quod ἐμβρυοθλάστης appellatur à fœtu confringendo aut contundendo. Idem etiam θλάσιν (aut potiùs θλάστην) Gal. dicitur, cùm θλάσιν (aut potiùs θλάστην) τὸν ἐμβρυοθλάστην, ὅπερ καὶ πιεστῆρα καλοῦσιν exponit, hoc est, instrumentum fœtui confringendo idoneum, quod πιεστὴρ vocatur. Idque nominis ex lib.1. περὶ γυναικ. vsurpatum Hipp. agnoscit. Est autem instrumentum ad apprehendendum fœtum à premendo aut stringendo dictum, ex quo vulsellam apud Hipp. nonnulli vertunt. Sic Paulus cap.74. li.6. in extrahendo fœtu, caput per forcipem dentibus aut ossibus extrahendis commodam contundit, ὀδοντάγραν & ὀστάγραν vocat, & συνθλᾷ δι' ὀδοντάγρας ἢ ὀστάγρας, quod ξυμφλάσαι τῷ πιεστῆρι dixit Hipp. & ξυμφλάσαι simpliciter lib. περὶ ἐγκατατομῆς (p.914.F.) & συνθλάσαι lib. περὶ ἐπικυήσιος (p.561.9.)

Πιθηρὰ γῆ dicitur lib. de aëre, loc. & aq. (p.295.19.) terra læta & pinguis, ὅκου μὲν γὰρ ἡ γῆ πιθηρά τε καὶ μαλθακή. Vbi enim terra pinguis est & mollis. Verùm πίειρα legendum videtur, vt sæpe eandem dictionem vsurpauit lib. περὶ φύσ. παιδίου.

Πικέριον βούτυρον exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. Erot. verò πικερίου βουτύρου. Idemque annotat Aristoph. in suis Commentariis Thoantem Ithacensem scriptum reliquisse, apud Phryges πικέριον καλεῖσθαι τὸ βούτυρον. πικερίῳ autem legitur apud Hipp. lib.1. περὶ γυναικ. (p.614.10.) [illegible] τῷ πικερίῳ. vbi vteros eluit medicamento quod cum butyro paratur. Et rursus lib.2. (p.643.26. & 644.12 & p.663.44.) πικέριον autem ibidem (p.633.23. & p.644.13.)

Πικροὶ dicuntur amarulenti, iracundi, quales redduntur longiore inedia, quæ sanguinem acriorem & biliosiorem reddit, aut quibus bilis amara & acrior in stomacho colligitur, & os amaricat, præsertim per famem. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag.65.39. H.390.53.) Vbi πικροὺς Galenus ὀξυθύμους exponere videtur, hoc est, iracundos & iræ præcipitis. Sic enim scribit: [illegible] Sed & amaros eos fieri ait, non dissimiliter videlicet ei quod ante dictum est. Velut enim nonnulli ex atra bile mœsti fiunt, ita etiam alij vehementer excandescunt, velut eis coaceruata in stomacho bile. Aut etiam eam quæ in ipsorum ore ex eiusmodi bile fit amaritudinem, indicat, cùm eos amarulentos fieri dicit. Sic πικρὸν, quod est amarum, bilem flauam denotat lib. de Natura humana (p.6.19. H.214.37.) & Gal. πικρὸν, τὴν ξανθὴν χολὴν exponit. Et lib. περὶ [illegible] (p.16.16.) [illegible] ξανθὴν χολὴν vocari scribit Hipp.

Πικρόχολοι, biliosi dicuntur Hipp. & qui bile amara aut flaua abundant. Sic enim quod scribitur li. de rat. vict. in morb. ac. (p.71.41. H.392.25.) de vino dulci, [illegible] πικροχόλοισι. neque igitur accommodatum est biliosis naturis, explicat Gal. [illegible] [τὴν πικρὰν ἢ ξανθήν.] Ideoque πικροχόλους appellat Hipp. eos qui eiusmodi bile abundant, h.e. amara & flaua. Et rursus ibidem (p.81.25. H.394.25.) [illegible] ὀξύτητες πικροχόλοισι μᾶλλον, ἢ μελαγχολικοῖσι συμφέρουσι. acredines ab aceto biliosis naturis magis quàm atrabilariis conducunt. Vbi scribit Gal. πικροχόλους φύσεις ὀνομάζει, τὰς [illegible] Biliosas naturas vocat, eas quæ amarum succum, qualis est bilis flaua, gignunt. Lib. etiam de fract. (p.572.11 H.775.F.) καὶ ἢν μὲν πικρόχολος φύσει ᾖ. & si naturâ plurimam bilem amaram coacervet. Sic enim πικροχόλους illic exponit Gal. [illegible] Quanam igitur ratione nunc picrocholos exhibet, nisi scilicet picrocholos alios esse quàm biliosos existimet? Sed quòd eos qui plurimam bilem flauam coaceruant, picrocholos appellet, nemo est qui nesciat. Πικρόχολοι verò τὰ ἄνω sunt Hipp li. de rat. vict. in morb. ac. (p.60.50. H.389.17.) qui superioribus partibus, h.e. in ventriculo, plurimam bilem amaram coaceruant, quibus mediam molestissimam esse scribit Hipp. Quos illic sic exponit Gal. [illegible] Cur autē non simpliciter οἱ πικρόχολοι dixit, sed addidit τὰ ἄνω? Nēpe quòd bile flaua, quā & pallidā & amarā nomināt, in superiore vētriculo inostante, eos iure optimo superioribus partibus picrocholos dicimus. Cùm verò per sedē subit, picrocholos partibus inferioribus vocamus. Atque ea naturæ sunt quibus bilis in stomachum per meatū quendā defertur, in eoque redundat. Quibusdā nanque bilis per meatum quendam in stomachū defertur, de quibus agit Gal. lib. de Temper. Eaque variis morbis obnoxia est natura. Quam his verbis adumbrat Gal. Comm.2. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.61.50.) [illegible]

δι' ἄλλας ὑπάρχουσι αἰτίας. De his autem quibus bilis flaua sursum enatat, antea est dictũ, quòd meatus bilem ipsam deferens ex iecore in intestini principiũ, quod ventris ἔκφυσιν nominãt, differentem habeat structuram. Interdum enim quibusdam ab eo in ventrem portio aliqua procedit. His quidem igitur biliosum excrementum enatat, aliis verò deorsum totum defertur. Quale quid de Paulo Rhet. & Eudem. Philos. ibidem narrat Gal. Est autem ὁ πικρόχολος χυμὸς, amarus humor, bilis simpliciter dicta, aut flaua, & pallida & amara, vt scribit Gal. Comment. ad aph. 32. lib. 7. vbi & χολώδη simpliciter vocat. Idem etiã πικρόχολος χυμὸς sua leuitate ad os ventriculi sublatus, & sua acrimonia lancinans, καρδιωγμὸν dictum facit, hoc est, oris ventriculi morsum, eumq; vomitione subuertens, bilis refusiones, quas ἀποκαθάρσεις χολῆς Medicis vocari scribit ex Thucyd. Gal. Com. 3. in Progn. (p. 162. 4.) Idẽ quoq; πικρὸς χυμὸς καὶ ὠχρός τε καὶ ξανθὴ χολὴ dicitur Gal. lib. 2. κατὰ τόπ. (pag. 177. 46.) vnde πικρόχολοι homines, qui eiusmodi humorem plurimum coacernant meritò nominantur. Qui cùm toto corporis habitu admodum sint vitiato, οἱ πικρόχολοι τὰ αἰεὶ, αἰτὶ τῶ οἱ ὀξύχολοι, exponuntur, Erot. apud Hipp. ex lib. de rat. vict. in morb. ac. διὰ τοῦτο ὀξεῖς καὶ ὀνείρατι οἱ γὰρ χολώδεις ἔχοντες τὸ στόμαχον, βλάπτονται ὑπὸ τῆς ἀσιτίας τὸν στόμαχον. Quæ sanè Erot. verba (si modò sunt integra) de iis accipienda mihi videntur, quibus bilis toto corpore plurima redundat, præcipueque in ventriculum defertur, vnde acriores, ad omnia redduntur, facileq́ue commouentur. Quibus namque bilis ventriculo adiacet, iis ille inedia offenditur.

Πίλοισι apud Hipp. sic exponit Erot. πίλοι καλοῦνται παρὰ Λάκωσι τὰ σκεπάσματα σκιᾶς χάριν πεποιημένα. πῖλοι vocantur Laconibus tegumenta vmbræ gratia comparata, siue ea ad totum corpus, siue ad caput solum referantur. Sunt enim πῖλοι τὰ ἐξ ἐρίου πιλητὰ ἐνδύματα, ex lana compacta indumenta, velut coactilia quædam, siue corpori aptentur, vt subuculæ quædam laneæ, aut thoracica quædam lanea, siue pedibus aptẽtur, caloris gratia, vt vdones & socculi lanei, siue capiti tegumenti causa imponantur, vt pilea aut galeri ea lanis coactilibus confecti, (feltra vernacula lingua vocant) Etsi eo nomine quicquid est ex lanis compactum, in quacunque corporis accommodetur, intelligi potest. Quo modo etiam πῖλοι dicuntur tapetes spissi & ea lana crassa compacti, quales sunt in nobili supellectile. Medici aut Persici tapetes, qui πιλητὰ στρώματα dici possunt, quæ Iurisconsulti coactilia, ex lanis coacta aut compacta appellant. Vnde πιλοποιοὶ οἱ τοὺς πίλους ποιοῦντες, coactiliarij, qui nimirum coactilia siue subcoacta compingunt, aut ex pilis & lanis coactis pileos conficiunt. Est & πιλῶ seu πιλοῦν, lanas cogere & compingere, indeque πίλημα lanam coactam velut feltrum nobis, indicat. Est & lanæ globulus conuolutus, aut lanæ fasciculus, lanaque coacta, qua liquore aliquo imbuta & conspersa, partes dolentes fouentur. Quemadmodum Gal. lib. 2. Compos. med. κατὰ τόπ. (pag. 174. 38.) ex Apollon. in dolore capitis ea plaga, adhibet πιλήματα μαλακῶν ἐρίων ὄξει καὶ ῥοδίνῳ περιβρεγμένα, molles lanarum fasciculos aceto & rosaceo conspersos. Rursusq́ue lib. 3. (pag. 190. 56.) ex Archig. fotus aurium δι' ἁπαλῶν πιλημάτων, per mollem lanam cõuolutam idem admouet. Vbi tamen Cornar. ἁπαλῶν πιλημάτων legisse videtur. Idem lib. 13. Meth. med. τῷ δ' ὅλῳ κώλῳ περιβαλλομένῳ πιλήματος ἐλαίῳ θερμῷ διαβεβρεγμένου. toti membro circundato penicullo oleo calido macerato. Vtitur etiam lib. 8 Meth. dicitque interdum πτύγμα ἐρίου, lana complicata, & δίπτυχον ῥάκος, bis complicatus peniculus, lib. 10. Meth. & σφαῖρον ἐρίου, lana conuoluta, vt & πλάτος ἐρίου vocat lib. 3. κατὰ τόπ. quòd in modum πλακὸς latus sit lanæ hapsus aut penicillus. Paulo σύγραμμα ἐξ ἐρίου dicitur cap. 72. lib. 3. Celso lanæ hapsus c. 26 li. 7. πίλημα ζωστήρ Hesych. σκέπασμα Sudas exponit, vt significet velamen aliquod aut tectorium, sacculi aut crumenæ modo paratum, aut cingulum aliquod quo pars corporis fouenda constringatur ac contegatur. Quòd autem attinet ad locum Hipp. is mihi videtur ab Erot. subindicari qui legitur lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 291. 31.) de Scythis qui Numades vocantur quod non in domibus sed in curribus degant. αἱ δὲ ἅμαξαι αἱ μὲν ἐλάχισται τετράκυκλοι, αἱ δὲ ἑξάκυκλοι. αὗται δὲ πίλοις περιπεφραγμέναι. Sunt autem currus, quorum minimi quatuor rotis, reliqui sex circunducuntur, qui & coactilibus ex lana crassa compactis sunt circumsepti. Luto obturati dixit Cornarius, vt πηλοῖς potiùs legerit quàm πίλοις. Quam etiam lectionem secutus videtur Caluus. πίλοισι autem legit Erot. quamuis etiam πίλοις ferri possit adiectiuè, quod πιλωτοῖς exponit Hesych. Sudas verò πίλους πιλωτοὺς, hoc est, ex lana crassa constipatis aut condensatis. πίλους tamen meliùs substantiuè ex Erot. sententia.

Πίνειν de epoto medicamento effertur aph. 33. lib. 6. Epid. sect. 8, ἢν δὲ πιόντες τι, veluti an epoto medicamento.

Πινώδεα Erot apud Hipp. exponit, ῥυπαρῶς, hoc est, sordidis, & de lanis succidis aut ouium succo & sorde imbutis intelligitur. πίνος γὰρ ὁ ῥύπος, hoc est, sordes & illuuies. καὶ πιναρὰ ἔρια cùm dicit Hipp. (addit Erot.) τὰ οἰσυπηρὰ, hoc est, lanas œsypo aut ouium sordibus inquinatas, aut succidas obaudire oportet. Sæpius tamen apud Hipp. εἰρία πινόεντα reperias, quod idem significat quod ῥυπαρὰ, vt lib. 1. de Morb. (pag 455. 53.) ἐρίοισι πινώδεσιν οἴνῳ βρέχων ἐπιδεῖν, lanas succidas aut sordidas vino imbutas deligato. Ac rursus ibidem (pag. 467. 43.) ἔριον πινόεν ἐπιδεῖν, lanam sordidam superimpositam. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 666. 41.) καὶ ἐρίῳ πινόεντι ὡς μαλακωτάτῳ ἀναλαβεῖν, & lana sordida quàm mollissima excipito. Sic enim quàm ὡς μαλακωτάτῳ legi malim, quod passim legitur. Πινώδεσι ἐρίοισι autem legitur apud Hipp. lib περὶ χυμῶν (p. 47 41.) lanas ab ouili succidas vertit Cornar. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 666. 21. 22.) ἔριον πινωδέστατον & πινῶδες dicitur lana sordida & maximè sordida, & ἔριον ῥυπαρὸν πινῶδες (ibid. 36.) Πῖνος etiam & πῖνον scribitur, quemadmodum apud Athen. lib. 10. πῖνον, οἶνον κρίθινον, vinum ea hordeo confectum vocare Aristot. lib. περὶ μέθης, quo qui inebriantur, non vt reliqui temulenti in omnem partem concidunt, sed supini tantùm aut proni. βρῦτον etiam dici τὸν κρίθινον ibidem testatur Athen. alij ζῦθον vocant, cui respondet vulgo Cereusia. Paulus verò vinum quod ex sordibus vellerum elutis conficitur πῖνον appellari existimat. Addit etiam Erot. πῖνον ea quibusdam Comment. dici τὸν σπίλον, hoc est, sordem, maculam & inquinamentum. σπίλος tamen Sudæ exponitur ῥύπος, μολυσμὸς, & Hesych. σπῖλος ῥύπος ὑγρός.

Πῖον significat apud Hipp. quod in sanguine aut alimento dulce est, pingue ac iucundum, aut suaue, quodque in calidioribus naturis promptissimè incenditur & amarescit, in frigidioribus verò congelatur & in pinguitudinem condensatur. Quod eleganti similitudine lactis indicat lib 4. de Morb. (pag 508 45.) vbi quod leue est, pingue & dulce in lacte supernatans, πῖον vocat, & βούτυρον dici scribit, idque in homine bilem respondere & in superficie consistere sua leuitate facit. Idemque aph. 13. sect. 5. lib. 6. Epid. τὸ δὲ χολῶδες ἀπὸ πίονος biliosum autem à pingui. Et aph. 3. sect. 6. eiusdem libri: καὶ οἷσι τὸ πῖον χολὴ ξανθή. Et quibus quidem pingue abundat, bilis flaua gignitur. Quarum in explicatione sententiarum scribit Gal. πίονα δὲ ἀκούειν οὐ μόνον τὸ λιπαρὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ γλυκὺ, καὶ ὅλως τὸ ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἔχουσιν ἡδύ. πίονα autem obaudire oportet, non solùm quod pingue est, sed etiam dulce, omninoque quod in iis qui secundum naturam se habent est suaue. Indeque translatum esse, vt πίονα ἀρούρας καὶ χώρας dicerent, vberem ac pinguem terram ac regionem, nempe eorum fructuum feracem, qui nobis cùm valemus iucundi sunt & cum voluptate assumuntur. Idem etiam Com 6. in lib 6. Epid. (pag. 521. 2. H. 1192. A.) scribit, ὅτι τὸ πῖον οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ λιπαροῦ καὶ πιμελώδους εἰρῆσθαι χρὴ νομίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γλυκέος παντὸς, ὡς ἐμπεριέχεσθαι τῷ λόγῳ καὶ τὸ μέλι, καὶ τὸ σίραιον, ὅπερ ἕψημα καλοῦσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν ἄνθρωποι. Quod τὸ πῖον non existimare oportet de pingui aut vnguinoso tantùm dici, sed etiam de omni dulci, vt etiam ea oratione & mel, & quod σίραιον dicitur, (Græci in Asia ἕψημα vocant) comprehendatur. Ex ea autem pinguioris & leuioris sanguinis aut alimenti portione bilem generari docet Hipp lib. 4. de Morb. (p. 507. 36.) disertissimè autem Gal. Comment. 5. in lib. 6. Epid. (pag. 513. 39.) & lib. 2. De Cris. cap. 12. & lib. 2. de fac. Natur. cap. 9. & cap. 12. lib. 2. de diff. feb. Lib. quoque περὶ φύσιος παιδίου (pag. 34. 34.) πῖον sumitur pro eo quod in sanguine dulce est aut pingue, cùm scribitur: ἀπὸ γὰρ τοῦ πίονος διαθερμαινομένου καὶ λευκοῦ ἐόντος τὸ γλυκὺ θλιβόμενον ἀπὸ τῆς θέρμης τῆς ἀπὸ τῶν μητρέων, ἀποθλιβόμενον ἔρχεται ἐς τοὺς μαζούς. Ex pingui enim concalefacto & albo existente, quod dulce est pressum est ab vteri caliditate, expressum ad mammas procedit. Est & σύκου τὸ ἔσω τὸ πῖον, quod in ficu est dulce, aut ficus pinguedo interna, lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 573. 40.) Et ibidem (pag. 587. 25.) λαβὼν σύκου λευκοῦ πίονος ficus albæ pingue. Et lib. 1. περὶ γυναικ. (pag 610. 32.) τοῦ σύκου τὸ πῖον, ficus interiorem pulpam dulcem & pinguem significat, ὃ σύκου τὸ ἔνδον ibidem dicitur. Et rursus ibidem (pag. 629. 40.) σύκου παλαιοῦ τὸ πῖον, veteris ficus pingue. Et (pag. 630 26.) σύκου τὸ ἔνδον. τὸ πῖον, quod ibidem (pag. 633. 29.) τὸ πῖον dicitur, vt & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 573 37.) συκεοφύλλων τὸ πῖον, foliorum fici pingue, aut pinguiora fici folia. Quod etiam πῖαρ interdum vocatur, vt antea scripsimus.

Πεπίσκοντα πιπίζοντα Erot. exponit apud Hip. quod est, propinantem, potui præbentem. Legitur autem lib. de Loc. in homine (pag. 417. 3. 8.) φάρμακον πιπίσκοντα, medicamentum potui exhibendo. Et ἔνδοθεν θερμαντήρια φάρμακα πιπίσκοντα διαθερμαίνειν. potui exhibitis calefacientibus medicamẽtis, intus calefacere.

Sic sæpe ea notione πιπίσκειν φάρμακον medicamentum propinare aut potui exhibere ibidem dicitur, vt (ibid. 27.) φάρμακον πιπίσκειν. & (pag. 418. 6.) & aliàs sæpe eodem lib.

Πισσάνθος picis flos, quid sit diximus antea, vide ἐρβὸς πίσσης.

Πισσέλαιον, oleum picinum aut picatum, compositum esse pharmacum ex pice liquida cum oleo permixta, quo capillorum radices illinunt mulieres agrestes in Asia, scribit Galen. lib. 1. Compos. pharm. κατὰ τόπ. (pag. 165. 28.) idque diuersum esse ab eo quod πίσσανθος dicitur. Idem etiam lib. 5. κατὰ τόπ. (p. 178. 10.) compositum esse medicamentum ex pice liquida & oleo scribit, quo agrestes & ruri degentes homines in Asia cedrini inopia vtebantur, caput, syncipur, & frontem illinentes in intemperie frigida & humida. Huic autem & cedrino, interdum plus, interdum minus olei admiscebant, in quantum virium ipsarum vehementiam exsoluere volebant. πισσέλαιον autem idem quod πίσσανθος esse videtur Dioscor. & Scrib. Largo. Vide ἐρβὸς πίσσης antea.

Πίσσα ἑφθή. pix cocta admixtis aromatibus in lana ad pessos adhibetur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 605. 35.) πίσσαν τὴν ἑφθὴν ... εἰρίῳ, ἀρώματα ξυμμίξας. Quæ eadem πίσσα ἡδυντή, hoc est, pix aromatibus condita dici videtur. Sic enim ἡδυντὴν πίσσαν, τὴν ἀρωματισμένην apud Hipp. exponit Gal. additque, ἕψεται δὲ ὕδατι καὶ ἀρώμασι, hoc est, aqua & aromatibus eoquitur. Ea autem vtitur Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 632. 41.) πίσσαν ἡδυντὴν ἀλεῖφαρ, picem aromatibus conditam confusam. Et rursus (p. 672. 12.) σμύρναν ὡς ἀρίστην, καὶ ἁλὸς χόνδρον, καὶ πίσσαν ἡδυντὴν τρίβειν λεῖα καὶ ποθῆναι Myrrham optimam & salis granum, picem etiam suauibus odoribus conditam terito & apponito. Sic etiam πίσσαν ἡδυντὴν exponitur Erot. ἡδυντὴν πίσσαν λέγει τὴν ἠρτυμένην. hoc est, conditam & apparatam. Verùm πίσσαν ἡδυντὴν apud Erot. lubentius legam, quemadmodum etiam apud Gal. Solenne enim est Erot. & Gal. disertis ferè Hipp. verbis vti, eandemque ipsam literam adducere. πισσάριον etiam idem quod πίσσα somitur apud Gal. lib. 6. κατὰ τόπ. (pag. 550. 38.) ex Archig. τοῖς ... πισσαρίου μετὰ ὕδατος ... His qui suffocantur picem cum aqua & nitro potui exhibeto. Quod etiam illic reprehendit Galen. & πισσάριον πίσσαν exponit.

Πισσηρὴν κηρωτὴν Erot. exponit apud Hipp. τὴν τετραφάρμακον ὀνομαζομένην, Tetrapharmacum appellatum. Est autem Tetrapharmacum emplastri nomen Medicis, putri mouendo maximè accommodatum, cui etiam adhibetur Ceratum picatum. verùm non iisdem viribus, ideoque vlceribus quæ inflammationem sentiunt & ad dolores mitigandos adhibet Hipp. vt scribit Gal. Comment. 3. in lib. de fract. (pag. 560. 15. H. 766 H.) Constat autem Ceratum picatum ea cera rosato aut oleo liquata & pice arida vt scribit Gal. Comment. 1. in lib. de fract. (pag. 531. 49.) πισσηρὴν autem interdum simpliciter effert Hipp. vt lib. de fract. (pag. 559. 45. H. 766. H.) ὁ πισσηρὴν ἐπιδέοντες. aut ceratum picatum imponentes. Et rursus (pag. 565. 42. H. 770. G.) ἐπὶ δὲ αὐτὸ τὸ ἕλκος ἐπιτιθέναι χρὴ πισσηρήν. Supra vlcus autem ceratum picatum imponendum. Et lib. de art. (pag. 608. 49. H. 803. H.) ἀλλ' ἐπὶ μὲν τὰ ἕλκεα ἐπιτιθέναι πισσηρήν. Sed vlceribus ipsis ceratum picatum imponendum. Ac rursus li. 2. περὶ γυναικ. (p. 656. 10.) in vteri procidentia, χρίειν τῇ πισσηρῇ, cerato picato illinito. Interdum quoque πισσηρὴν κηρωτὴν vocat, vt lib. de fract. (p. 561. 45. H. 767. H.) ἐπὶ γὰρ αὐτὸ τὸ ἕλκος πισσηρὴν κηρωτὴν χρίοντα. Ipsi vlceri illito cerato picato. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 663. 51.) ... κηρωτὴν πισσηρὴν προστιθέναι ξὺν ῥητίνῃ, aut ceratum picatum adhibeto cum resina, in vteri inflammatione. Quod effecit vt πισσηρὴν κηρωτὴν quidam legant apud Erot. Alia etiam exemplaria πισσηρὴν, habent, & κηρωτὴν exponunt.

Πίσυρες τέσσαρες significat, hoc est, quatuor, sed dictio est poëtica & obscura, nec satis explicata primis temporibus vt scribit Gal. lib. 4. de diff. puls. (pag. 44. 54.) vt in Homer. versu Il. ψ. (vers. 171.) πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους, quatuor procera ceruice equi. Sic enim leg. postulante metro, cum vitiosè legatur apud Galen. πίσυρες ἐριαύχενες. Sic Il. ω. (vers. 233.) πίσυρας δὲ λέβητας, quatuor lebetes.

Πιτυΐδα, πιτυΐνην ῥητίνην, hoc est resinæ pineæ exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. Sunt & πιτυΐδες nuclei pineatum nucum quos in κώνοι gerunt, κόκκαλοι dicuntur Hipp. vt antea scripsimus & ... πιτυΐνην ῥητίνην in sulbitu ad vterum vsurpat Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 671. 27.)

Πιτύλοις, εἰρεσίαις ἢ κώπαις, hoc est, remigiis aut remis, exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. Est autem πίτυλος propriè strepitus seu sonitus aquæ remo percussæ, aut cùm vno consensu & remorum impulsu sonitum in aqua cient nautæ. πιτύλους, τὰς ... τῶν ὑδάτων ... exponit Hesych. Est & πιτυλίζειν manibus gesticulari easque crebrò ciere, earumque eiusmodi motus pitylisma dicitur Iuuenali. πιτυλίζειν inter corporis gymnasia recenset Gal. lib. de san. tuenda. 2.

Πίτυρα, furfures dicuntur, quod excussa tenui farina in tritico molito relinquitur. ... πιτύρων, hoc est, furfurum decoctum per aluum infusum ad aluum detergendam & eluendam exhibet Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1227. A.) Ab eorum similitudine πίτυρα ἐν τῷ οὐρήματι ἐπιθεῖσθαι dicuntur, hoc est, veluti furfures in vrina innatare, & vesicæ scabiem significare, in his quæ adiecta sunt ad lib. de Natura humana (pag 27. 54. H. 531. 2.) Sic aph. 77. lib. 4. πιτυρώδεα συνεξουρέεσθαι, furfures vnà cum vrina exire. πιτυρώδεες ὑποστάσιες, furfuraceæ subsidentiæ in vrina dicuntur in Progn. (pag. 140. 42. H. 40. 41.) quæ furfuri bene moliti tritici similia subsident, & febris deurentis incendium, totius corporis colliquationem, sanguinis exassationem, aut vasorum consumptionem, aut vesicæ scabiem denotant, vt scribit Gal. in Com. & ad aph. 77. lib. 4. Eadem πιτυρώδεες ὑποστάσιες in pleuriticis certissimam mortem denunciat, in Coac. (pag. 213. C.) Hinc quoque πιτυρώδεες vocantur, furfurosi, οἱ πίτυρα συνεχῶς ἐν τῇ κεφαλῇ γεννῶντες, quibus assiduè furfures in capite gignuntur vt scribit Gal. Com. 3. in lib. 6. Epid. (p. 478. 51. H. 1175. B.) Vbi id esse capitis symptoma ob propriam eius temperiem idem etiam tradit, secundum naturam habentibus se humoribus. Vnde etiam πιτυρωδεστέρα ἡ κεφαλή, caput porriginosum affectum dicitur Prorrh. 2. (p. 109. C.) Et τὰ πιτυρώδεα porriginem significant lib. 4. Ep. (p. 1151. F.) πιτυρίασις hic affectus dicitur, porrigo Latinis & eleganter farream nubem Q. Serenus vocauit.

¶ Πλάδος Hipp. significat superfluam ac redundantem humiditatem, quæ partem languidam, fluxam & humore flaccescentem reddit, ideoque debilem. Lib. 1. Epid. (pag. 360. 21. H. 943. F.) πᾶσι πάντοθεν πολὺς πλάδος. omnibus vndiquaque diffluebat humiditas multa. Vbi scribit Gal. τὴν ... ὑγρότητα πλάδον εἰώθει ὀνομάζειν. Superfluam & redundantem humiditatem πλάδον nominare consueuit. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 62. 19. H. 389. 47.) de vino aquoso & diluto, ὁ μὲν πλάδον τι ἐν τοῖς ἄνω κοιλίης ἐμποιέει. Hoc quidem humiditatem redundantem in superiore ventriculo inducet. Vbi πλάδον Galen. exponit, ... ὑγρότητα καὶ ἀτονίαν, hoc est, humiditatem & imbecillitatem. Idem Com. 3. in lib. de rat vict. in morb. ac. (p. 80. 19. H. 394. 7.) scribit, τὴν ὑπὲρ τὸ κατὰ φύσιν ἐγκεχυμένην ὑγρότητα τοῖς μορίοις, ἴσμεν αὐτὸν ἀεὶ πλάδον ὀνομάζοντα. Nouimus quidem eum semper πλάδον vocare, eam quæ supra id quod secundum naturam est, partibus innascitur humiditatem. Lib. de fract. (p 564. H. 769. D.) πυκνότερον οὖν μετατιθέναι δεῖ τὸν πλάδον. Frequentiùs igitur ob nimiam humiditatem religandum est. Vbi scribit Gal. οὕτως οὖν εἰώθει ὀνομάζειν τὴν περιττὴν ὑγρότητα, εἴτε λεπτὴν κατὰ τὴν σύστασιν ὑπάρχουσα εἴτε παχυτέραν οἷον, ὥσπερ νυνὶ ἐστι τὸ πῦον. Sic igitur nominare consueuit redundantes & superfluas humiditates, siue ex tenuibus, siue ex crassioribus humoribus constent, cuiusmodi nunc pus est. Lib περὶ ἀδένων (p. 571. 1. 3.) οὔτε πλάδος ἐστὶν ἐν τῷ σώματι, nimia humiditas non est in corpore. Et, οὐκ αὖ ἐπιγίγνεται πλάδος ὀπίσω, non superueniet in posterum nimia humiditas. Ac rursus (p. 271. 28.) αἱ ἀδένες ἀναπιέζομεναι τὸν πλάδον. humectationem nimiam ex intestinis exprimentes glandulæ. Eodem etiam libro περιουσίην τοῦ ὑγροῦ & πλεονεξίην vocat. Quibus ex locis πλάδος exponitur Erot. ... mollis & flaccida, ac perhumida corporis affectio, in qua caro minimè firma est, sed inanis & fungosa. Hinc πλαδᾶν est nimio humore diffluere, & πλαδαρὸς, mollis, flaccidus & laxus dicitur. χαῦνος καὶ ὑγρὸς exponit Suidas. Hesych. ποτνιὸν, ... χαῦνον, ... ὑγρὸν, πλαδαρόν ... Et πλαδῶσαν ὑγρὴν, & πλαδῶσαι ὑγραὶ, ... αἱ σάρκες αἱ μὴ ἐστερεωμέναι, quibus carnes sunt molles & humidæ, & minimè firmæ ac solidæ, sed velut inunctæ ac lubricæ. Πλαδᾶν verò vsurpat Hipp. lib. de aëre, loc. & aq. (p. 287. 14.) οὐ γὰρ οἷόν τε τοῦ ἦρος τοιούτου ἐόντος μὴ οὐ πλαδᾶν τὸ σῶμα καὶ τὴν σάρκα. fieri enim nequit cùm tale ver existat, quin corpus & caro nimio humore diffluant, aut nimio humore flaccescant. Vbi tamen Gal. Com. ad aph. 11. lib. 3. pro πλαδᾶν ... legit. Rursus ibidem (p. 288. 12.) ... ἐς τὸν χειμῶνα ἀφικνέονται, οὐ πλαδῶντες ἀλλ' ἀπεξηρασμένοι. Exiccantur enim & ad hyemem perueniunt, minimè humore nimio diffluentes, sed resiccati. Sic enim legendum ex Gal. ad Comment. 14. li. 3. aphoris. cùm admodum fœdata sint omnia nostra exemplaria. Eadem notione τὰ πλαδῶντα sunt quæ madescunt & humectantur, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 46. 32. H. 385. 26.) τὰ μὲν γὰρ θᾶσσον καὶ μᾶλλον πλαδῶντα, ταχύτερον σημαίνει κρίσιος. Quæ celeriùs magisque madescunt, indicationis denunciant celeritatem. πλαδαρὸς in ptisana dicitur quod in ea est humidum & madidum, libro de rat. vict. in morb. ac. (p. 43. 12. H. 385. 5.) Quemadmodũ etiam πλαδαρώτερον διαχώρημα ibid.

ibid.(pag. 74. 1. H. 392. 45.) sunt humentiores & madidiores deiectiones: & rursus ibid (pag. 80. 18. H. 394. 7.) de oxymelite, ὀστέρω μὲν τοι τοῦ ἐντέρου μέρει πλαδαρώτερον. partem quidem intestini imam humentiorem reddit. Lib. περὶ τῶν ἐν τῇ κεφ. (pag. 553. 42.) πλαδαραὶ σάρκες sunt carnes flaccidæ, fluidæ, nimio humore imbutæ, cùm humorem omnem exorbuerunt. Et lib. de art. (pag 647. 18. H. 829. D.) πλαδαρὸν καθάρσις τῶν ἑλκέων dicitur, nimio humore abundans vlcerum purgatio, quæ fit per medicamenta minùs æquo exiccantia, quæque amplissimam saniem in vlceribus colligunt. πλαδαρώτερον πτύαλον sputum nimia humiditate redundans, hoc est, liquidius, lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 595. 45.) Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 13. 41.) πλαδαρὸν inter saporum nomina recensetur, insipidum rectè vertit Gorrh. quod est humoris aquei proprium. Fluidum Cornar. quod humiditate multa excrementitia diffluit & flaccescit. Rursusque (p. 14. 19.) ibidem πλαδαρὸν τῷ στρυφνῷ opponitur. τὸ μὲν θερμὸν ἐὸν στρυφνὸν, ἄλλο δὲ θερμὸν πλαδαρόν. calidum quidem acerbum, illud verò insipidum. Et (ibid. 23.) ἢ τὸ θερμὸν καὶ στρυφνὸν, ἢ τὸ θερμὸν καὶ πλαδαρόν. calidum ne acerbum, an calidum insipidum. Et (ibid. 24.) τὸ ψυχρὸν πλαδαρὸν, τῷ ψυχρῷ στρυφνῷ opponit, frigidum insipidum, frigido acerbo. Et (ibid. 29.) τὸ στρυφνὸν τῷ πλαδαρῷ opponere videtur.

Πλανᾶσθαι est vagabundè oberrare, sensim & leuiter obambolare. Sic enim πλανώμενος apud Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 69. 11. & 12. H. 391. 45.) εἰ πλανώμενος ἰητρεύοιτο, εἰ ἀτρεμίζοιτο βαδίζων ἠρέμα, si obambulans curetur, hoc est, seorsim & quietè obambulet, aut huc & illuc sine ordine circumeundo exponit Gal. Hinc πλανώδεα Erot. dicuntur τὰ μὴ κατὰ τάξιν γινόμενα, quæ inordinatè aut sine vllo ordine fiunt. Etsi quædam exemplaria apud Erot. πλανωδέστατα legunt. Ex quo πλάνητες πυρετοὶ λέγονται (addit Erot.) οἱ μὴ κατὰ τάξιν φοιτῶντες. febres erraticæ dicuntur quæ nullo seruato ordine inuadunt. Sunt autem πλάνητες πυρετοὶ, febres erraticæ quæ inordinatis accessionibus repetunt, & nullum certum habent circuitus ordinem. Incertas febres vocat Celsus, ex aphoris. 22. lib. 3. cap. 1. lib. 2. & vagas cap. 5. lib. 3. nos erroneas aut errones dicere possumus, quod per omnes febrium species vagentur, ac nullam certam febris alicuius, siue simplicis, siue compositæ speciem referant, iis quæ febres periodicæ, quas statas Plinius appellat, opponuntur. Qua dictione vtitur Hipp. libro primo Epidem. (p. 361. vers. 1. & 54. H. 943. F. 944. G.) & (p. 382. v. 54. 965. E.) πλανῆτες etiam eidem dicuntur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 593. 48.) πυρετοί τε ἐπιγίνονται πλανῆται, ὀξέες, febres succedunt errabundæ, acutæ. πλάνης etiam vocat ibidem (594. 41.) cùm scribit, καὶ πυρετὸς ἐπιλήψεται πλάνος (si modò vera est lectio) & febris errabunda corripiet. Verùm πλανῆτα malim, vt leg. exemplaria quædam manu scripta. Et libello περὶ καρδίης (pag. 562. 54.) ὁκόταν δὲ πληρωθέωσι ταῦτα τὰ μέρεα, καὶ ῥῖγος ξὺν πυρετῷ ἀΐσσει πλανήτας τοὺς πυρετοὺς καλέουσι. quando verò hæ partes [cor & septum transuersum] fuerint oppletæ rigor cum febre exorgit, has febres Græci errabundas vocant. πεπλανημένον ῥῖγος dixit in Progn. (p. 160. 41. H. 43. 31.) de febre quæ nullo seruato ordine sed errabundè & vagè intermittit & prehendit, quod πεπλανημένως effert li. 1. Epid. (p. 336. 10. H. 941. B.) ἄλλοισι ἄλλως ὡς περιξυνάψαι πεπλανημένως, alij interdum vagas & errabundas accessiones habebant. Et rursus (v. 41. H. ibid. C.) ἀλλὰ πεπλανημένως τε καὶ ἀκρίτως ἐξέλιπον. sed errabundè & sine vlla iudicatione desinebant, de his febribus quæ statum dierum criticorum ambitum aut ordinem non seruabant, verùm sine vlla iudicationis lege soluebantur. Sic etiam ibidem (p. 362. 27. H. 945. D.) ἀτάκτως & πεπλανημένως simul iungit, ῥίγεα πᾶσιν ἀτάκτως καὶ πεπλανημένως ἐγίνετο. rigores omnibus inordinatè & errabundè contingebant. Rursusque ibid. (p. 563. 49. H ib. F.) καὶ πάνυ ἀτάκτως καὶ πεπλανημένως, καὶ ἀκρίτως τὰ πλεῖστα τούτων διατέλει γινόμενα. valdéque incompositè & errabundè, atque citra iudicationem horum plurima permanebant. Quibus ἀτάκτως περιόδους ibidem opponitur. Sic ægr. 1. li. 3. Epid. post st. pest. σμικρὰ πάλιν ἐπύρεξε, καὶ διὰ παντὸς πεπλανημένως. rursus aliquantulum febricitauit, idque perpetuò inordinatè. Quod dictum est de febre quæ ægrum modò occupabat, modo remittebat, idque admodum inordinatè. Sic enim quod sequitur id explicat, ἄπυρος τὰ μὲν, τὰ δ' οὔ. partim quidem à febre liber, partim verò non.

Πλαταμὼν exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ὕφαλος πέτρα, λεία, ταπεινὴ, περὶ ἣν πλατύνεται τὰ κύματα. petra in mari prominens, læuis, humilis, circa quam fluctus dilatantur. Hesych. autem πλαταμὼν est τόπος πλατὺς καὶ μέγας ἐπιθαλάττιος, locus marinus latus & magnus, quibusdam etiam λεωπετρία, & ὀλισθηρὰ πέτρα, hoc est, petra paulùm è mari prominens, lubrica & læuis, ad quam fluctus maritimi expanduntur ac dilatantur. Dicitur etiam de littore amplo & lato, aut fouea maritima: propriè tamen ἐπὶ θαλάσσης ἐχίνος καὶ πέτρας ὑποκειμένας, vt scribit Suidas.

Πλάται τοῦ ὠμοπλάτου Erot. exponit apud Hipp. hoc est, scapulas, Celsus scoptula operta vocat, cap. 1. li. 8. Eam autem dictionem hac notione vsurpat Hipp. libro de Loc. in homine (pag. 410. 28.) de clauicularum articulis, τὰ δὲ περὶ τοὺς ὤμους, κεκλιμένα περὶ τὰς πλάτας. alios verò ad humeros reclinatos ad scapulas. Et rursus (ibid. 31.) αἱ περὶ τὰς πλάτας τῷ ὀστέῳ προσπεφυκυῖαι, ὑποκάτω ἔχουσι. quæ ad scapulas ossi adnascentes, infra coarticulatæ sunt. Iterumque (ibid. 29.) αἱ δὲ πλάται περὶ τὰ γυῖα ἄρθρωνται. Scapolæ verò ad membra coarticulantur. Scapulas etiam πλάτας antiquis vocatas testatur Pollux, cùm scribit libro 2. τὰς δ' ὠμοπλάτας εἰσὶν οἳ καὶ ἐπινώτιος καὶ πλάτας ἐκάλεσαν. Alioqui eidem πλάται dicuntur latiores costæ, vbi scribit, καὶ τὰ μὲν τῶν πλευρῶν ἐστενῶσθαι. τούτων δὲ πλάται μὲν τὰ εὐρύτερα, ἃ καὶ ἀλλήλαις συμπίπτει· τὰ δὲ στενὰ, κοινά, ἃ ῥάχει κοινωνεῖ. Quin & Hesychio πλάται τῶν σπονδύλων τὰ πλατέα exponuntur, omnia ad similitudinem τοῦ πλάτους dicta. Est etiam πλάτη extrema & latior remi pars, palmula Latinis vocatur.

Πλεκτάνη, πλέγμα, hoc est plexum aut complicationem significat. Et πλεκτάναι dicuntur polypi brachia aut cirrhi, quibus inexplicabili nexu vincit, ea quæ apprehendit, flagella Ouidio, interdum etiam crines vocantur. πλεκτανέων apud Hipp. Gal. in Exeg. πλεγμάτων explicat, & ἀποφυσιῶν περιπλεκτικῶν, quod est, plexuum, aut circumplicantium appendicum. Nimirum subindicans locum libri περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 278. 31.) αὐτὸ δὲ ἐπιτεταγμένον διὰ τῶν προσθηκῶν πλεκτανέων, ἐς ταὐτὸ ξυνάγει. Ipsa verò tanquam præcipiens per denullos cirrhos in idem cogit. Vbi tamen ἐπιτεταγμένον & ξυνάγον legitur. Sed nos ἐπιτεταγμένα ex Cornar. aut ἀποτεταγμένον cum Aldino codice legimus, vt sit, velut statuens, mandans, sanciens, aut præcipiens, velut præses imposita dixit Cornar. Cirrhos autem hic intelligit (plicationes dixit Cornar.) circumplicantes apprehensiones, & veluti plexus quosdam, aut (vt exponit Gal.) circumplicantes appendices & neruosas fibras, quibus vicinæ partes apprehenduntur & implicantur. Πλεκτάναι etiam dicuntur vteri cornua Eudemo, aut sursum versus vtrinque processus mammillares, cirrhis polyporum similes, quæque illic reuoluta implicantur vasa exterius vterum sustinentia. Quod etiam testatur Pollux lib. 2. τὸ δὲ μήτρας αἱ ἐπὶ τὰ ἄνω καὶ τὰ πλάγια ἐκφύσεις, κεραῖαι καλοῦνται καὶ πλεκτάναι. Hinc πλεκτανοῦσθαι deducitur, quod est instar cirrhorum spargi & implicari. Lib. περὶ ὀστέων φύσ. (p. 279. vers. 48.) ἐπὶ δὲ πολύρριζος διὰ τοῦ ἥπατος πεπλεκτανωμένη. multasque radices instar cirrhorum in hepar dispergit, hoc est, multas radices instar cirrhorum ac plicationum per hepar dispersas habet, vt dixit Cornar. cum radicibus multis ramulos mittent, Caluus.

Πλέννα idem quod βλέννα, & ἡ μύξα exponitur Gal. hoc est, mucus, & πλεννηραὶ μυξώδεις, hoc est, mucosæ, apud Hipp. Πλένναι etiam μύξαι dicuntur Hesych. Vide βλέννα antea.

Πλεονασμὸς in diuidendo dicitur, non solùm cùm extra rei naturam quæ diuiditur excurrimus, sed cùm in enumerandis speciebus plures ponuntur quàm institutum requirat, ita vt aliquid redundet aut superfluat. Gal. initio li. de diff. feb. eos qui in differentiarum generibus enumerandis inutiles differentias addiderunt, πλεονάσαντας, hoc est, redundantes ac superfluos vocat.

Πλευμονᾷν est pulmonis vitio laborare ex eóque tabescere. Li. 2. de Morb. (p. 477. 18.) ὅταν πλευμονᾷ, cùm quis ea pulmonis vitio tabescit, illic enim agitur de suppuratis & ex empyemate tabescentibus. Vbi tamen Gal. in Exeg. πλευμονᾷ non πλευμονᾷ leg. videtur, quod exponit πλευμώδης γίνεται, ἢ φθίνει, pulmonis vitio laborat, aut tabescit. Eidem quoq; πλευμονίας exponitur apud Hipp. φθόη, tabes, ἢ πλευμώδης πάθος, pulmonis affectus aut vitium, vnde πλευμώδεις dicuntur Aret. pulmonarij, qui pulmonis vitio laborant, c. 12. li. 1. περὶ χρονίων παθ. qui etiam τὸ πνευμῶδες asthmatis speciem facit.

Πλευρέων πόνοι laterum dolores dicuntur aphorism. 23. li. 3. acerbissimi interdum dolores qui in intercostalibus musculis, aut costarum carnosis partibus fiunt, à pituita crassa, lenta & viscida (quæ in flatus resoluitur) aut etiam à frigido externo, ita vt notham pleuritidem efficiant; non autem ij qui in succingente membrana oriuntur, & veram pleuritidem constituunt. Alioqui laterum dolores pleuritidem veram, vt Latinis, indicant, & ὀδύνη πλευροῦ pro pleuritide sumitur initio li. 2. de rat. vict. in morb. ac. H. 387. 4.

Πλευρῖτις, pleuritis, aut morbus lateralis, dicitur inflammatio τοῦ ὑπεζωκότος, hoc est, tunicæ costas succingentis, ad quam febris vehemens & continua sequitur, difficultas spirandi, dolor lateris

punctorius, tussis, & pulsus durus ac tensus. Hæc enim omnia veram & exquisitam pleuritidem circumscribunt, vt multis locis testatur Gal. Omnia autem pleuritis de genere inflammationum censetur, vt scribit Gal. Comment. ad aphorism. 1. lib. 1. & Com. ad aphor. 33. li. 6. Aret. cap. 10. li. 1. περὶ ὀξ. παθ. ὑπὸ τῇσι πλευρῇσι καὶ τῷ νώτῳ καὶ τῷ ἔνδον θώρηκι ἄχρι κληίδων ὑμὴν λεπτὸς ... ὑπέζωκε ... ἢν τῷδε φλεγμονὴ γένηται, πυρετὸς καὶ βὴξ ... πλευρῖτις τὸ πάθος καλέεται. Sub costis, dorso, & intra thoracem ad iugula vsque, membrana tenuis & firma, ossibus adhærescens substrata est, succingens nomine. In ea cùm suborta inflammatio fuerit, febris adest cum tussi & variis sputis. Hic affectus πλευρῖτις, hoc est, lateralis morbus vocatur. Authori verò Definit. Med. (pag. 397. vers. 42.) πλευρῖτίς ἐστιν ὀδύνη πλευρᾶς ἐ ... ὑπεζωκότος, διατείνουσα μέχρι κλειδὸς καὶ ἀκρωμίου καὶ ὠμοπλάτης ... μετ' ὀξέος καὶ συνεχοῦς πυρετοῦ, μετ' ὀδύνης νυγματώδους ... καὶ δυσπνοίας καὶ βηχός. Pleuritis est dolor lateris membranæque succingentis ad iugula vsque, summum humerum & scapulas extensus, cum febre acuta & continua, simúlque cum dolore pungente, horrore, spirandi difficultate & tussi. Istæque sunt veræ & exquisitæ pleuritidis notæ, quam etiam ementitur inflammatio quæ externos thoracis musculos occupat, tum intercostales, tum eos qui ab humeris ad thoracis superiores partes deducuntur, eaque pleuritis notha dicitur. Eius etiam generis censetur septi transuersi phlegmone, quæ interdum veræ pleuritidis imaginem præ se fert, vt & flatus plurimi locis intercostalibus conclusi. Quæ etiam pleuritidis nomine donantur, vt scribit Aret. cap. 10. lib. 1. Cur. ὀξ. παθ. his verbis: ... πλευρῖτις ... ἐπὶ ... πυρετοῦ ... πλευρῖτιδας ... Verùm apud vetustiores etiam Medicos, species quædam concubitus pleuritis seu lateralis morbus vocabatur, bilis excretio cum dolore lateris & exigua febre, aut etiam sine febre. Huiusmodi sane affectus, nomen quidem pleuritidis, rem vero non obtinet. Quinetiam spiritus nonnunquam in latere collectus, sitim & dolorem prauum, mollemque calorem excitat. idque ignari homines pleuritin nuncuparunt. Apud Hippocr. verò pleuritidis differentiæ statuuntur, πλευρῖτις ξηρὴ & ἄπλυτος, & πλευρῖτις ἐν νώτῳ. De quibus, vt de vera pleuritide pluribus apud eum locis agitur, præcipuè verò lib. 1. de Morb. (pag. 458. 36.) & lib. 2. (pag. 474. 30.) & lib. 3. (pag. 493. 27.) & pag. 493. 39.) Lib. περὶ παθῶν (p. 517. 40.) Lib. de loc. in homine (pag. 414. 31.) & (pag. 417. 39. 44.) Lib. 2. & 4. de rat. vict. in morb. ac. In Coac. (pag. 177. 178. 179. & ægr. 8. lib. 3. Epid. post st. pest. & lib. 5. (p. 1142 F.) & aph. vlt. sect. 3. lib. 6. Epid.)

Πλῆθος multitudinem aut copiam significat redundantis in corpore humoris alicuius. sæpe tamen ἀντὶ τῆς πληθώρης sumitur, quæ est æqualis omnium humorum in corpore redundantia, aut sanguinis omnes humores complexi, & κατὰ τὴν ἐπικράτειαν dicti, vt loquitur Gal. Sic πληθώρη dicitur Erasist. τὸ κατὰ τὰς φλέβας πλῆθος, & de ea plenitudine sumitur, quæ penes vasorum capacitatem spectatur, non virium facultatem, vt idem scribit Gal. Rursus quoque lib. περὶ πλήθους (pag. 351. 23.) πλῆθος πληθώρην vocari scribit, esseque πλεονεξίαν χυμῶν ἐν ὅλῳ τῷ σώματι συνισταμένην, hoc est, redundantem in toto corpore humorum consistentiam, quæ spectatur humoribus vel per totum corpus, vel plurimas & præcipuas partes redundantibus, siue id in venis, siue in carnoso genere tantùm contingat. Ac rursus ibidem (pag. 352. 03.) πλῆθος esse dicit πλεονεξίαν τῶν καθ' ὅλον τὸ σῶμα τοῦ ζώου χυμῶν, humorum in toto animalis corpore exuperantiam. πλῆθος autem duplex ibid. facit Gal. τὸ μὲν πρὸς τὴν ἰσχὺν καὶ δύναμιν, quæ plenitudo ad vires dicitur, & tandiu durat quandiu quod corruptum est vacuatum, reliquos humores in pristino & naturali habitu tuetur. Ast vbi tanta accessit corruptio vt non possit per naturæ concoctionem ad pristinum bonitatis habitum reduci, κακοχυμία dicitur Gal. Com. ad aphorism. 17. lib. 2. Est & πλῆθος τὸ κατὰ τὸ ἔγχυμα, aut πρὸς ἀγγεῖα, & πρὸς τὴν ὑποδεχομένην χώραν, ad vasorum capacitatem, ὃ (vt loquitur Gal.) τῇ ἀδεκτέῳ χώρᾳ μετρεῖται, hoc est, quæ pro loci eam capientis capacitate definitur. Sic Com. ad aphorism. 17. lib. 2. τὸ πλῆθος in nostris corporibus duplex statuit Galen. ἓν μὲν ὡς πρὸς τὴν τῶν ἀγγείων εὐρυχωρίαν, ἕτερον δὲ ὡς πρὸς τὴν διοικοῦσαν αὐτά. vnum quidem velut ad vasorum capacitatem, alterum verò velut ad eam quæ nos regit naturam.

Πληθύω, multus sum, redundo. In Coac. Prænot. τὸ δ' οὖρον πληθύει, vrina autem tenuis redundat, affluit multa, abundat.

Πλειάδες idem quod πλειάς, sydus septem stellas in Tauro continens Latini Vergilias vocant, & apud Hipp. Vergiliarum occasum significat, qui finis est autumni. Sic enim scribit Gal. Com. 1. in lib. 1. Epid. (p. 350. 35. H. 938. C.) ... φθινοπώρου ... πλειάδος δύσιν, ... ὀνομάζει καὶ πλειάδα, ... Quod autem Vergiliarum occasum autumni finem esse nouerit, quem compendiaria voce πλειάδα appellat, manifestè indicauit. Apud Hipp. ὑπὸ πλειάδα sæpe ponitur pro autumni fine, vt initio lib. 1. Epid. (pag. 346. 44. H. 938. C.) & (pag. 357. 27. 942. G.) ... μέχρι πλειάδος δύσιος, καὶ ὑπὸ πλειάδα. Talia autem contingebant ad Vergiliarum occasum vsque, & sub ipsas Vergilias.

Πλημμυρὶς apud Hip. humiditatis abundantiam significat, seu veluti inundationem quandam aut restagnantem humiditatem. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 81. 51. H. 394. 36.) de aqua sputi eductionem promouente, πλημμυρίδα γὰρ ποιέει τινά. inundationem enim quandam inducit, hoc est, humiditatis abundantiam. Sic enim πλημμυρίδα illic exponit Gal. πλῆθος ὑγροῦ τινος, & rursus (pag. 83. 12.) πλῆθος ὑγρότητος. Id autem ex translatione dictum est, cùm πλημμυρὶς idem sit quod πλημμύρα, hoc est, æstus maris accedentes aut affluentes, cùm mare æstuans seu intumescens, inundansque affluit & accedit, vt ἄμπωτις, æstus maris reciprocantes, refluentes aut remanentes dicuntur, aut maris reciprocatio & recessus. πλημμυρὶς Hesych. exponitur, ἔφοδος τῆς θαλάσσης, ἡ πλήρωσις. Indeque πλημμυρεῖν, inundare, restagnare, aut exundare significat, vt apud Hipp. lib. περὶ ἱερῆς νούσου (pag. 306. 55.) ὥστε πλημμυρεῖν τὸ φλέγμα, ita vt pituita redundet. Rursusque ibidem (307. 28.) καὶ πλημμυρεῖ ὑπὸ τοῦ φλέγματος, præ pituita inundat, pituita redundat aut plenum est [cerebrum] Atque hunc locum mihi videtur subindicare Hesych cùm πλημμυρεῖ, πίμπλαται exponit. Eidem quoque πλημμυρεῖν, ... πιμπλάμενον significat.

Πλήμνην τροχοῦ χοινικίδα exponit Galen. in Exeg. apud Hipp. hoc est, rotæ modiolum. Verùm πλήμνην legisse videtur Gal. si modo vera est scriptio. Quam etiam vocem agnoscit Eustath. scribens πλήμνην per pleonasmum τοῦ μ factum esse. Eam autem vocem vsurpat Hipp. lib. de fract. (p. 549. 55. H. 760. G.) ἢ γὰρ πλήμνην κατορύξαντα. Vel enim defosso rotæ modiolo. Rursusque ibidem (p. 550. 1. H. ibid. H.) τὸ ξύλον πρὸς τὴν πλήμνην ἄκρον ἐνθέντα ἀνακλᾷν, lignum summa eius parte in modiolum immissa reflectere. Ac rursus ibidem (v. 33. & 35. H. 761. E.) πλήμνην ἄλλην ὑπὲρ κεφαλῆς κατορύξας. altero rotæ modiolo ad caput defosso. Et, τὸ ξύλον σφίξαν ἐς τὴν πλήμνην, ligno in rotæ modiolum defixo. Et (vers. 45. H. ibi.) ... ἀντὶ τῶν πλημνῶν. Quin si lubet, modiolorum loco. Gal. verò in Com. scribit πλήμνην Ionibus dici τὴν καλουμένην χοινικίδα τοῦ τροχοῦ. πλήμνας Erot. apud Hipp. exponit, τὰς χοινικίδας τοῦ τροχοῦ δι' ὧν ὁ ἄξων στρέφεται, hoc est, rotæ modiolos in quibus axis vertitur. Quæ interpretatio ex Homeri Schol. in Il. ε. desumpta videri potest, nonè tamen adscripta. Neque enim axis voluitur, sed rota cum radiis ei infixis circum ipsum axem immotum. Vt melius legatur περὶ τὸν ἄξονα στρεφομένας. Hanc autem dictionem ex Mochlico adduxisse mihi videtur Erot. (pag. 864. H.) ἢ πλήμνας κατορύξας, aut defossis humi rotæ modiolis. Hesych. πλήμνας describit, τὰς περιεχούσας τὸν ἄξονα χοινικίδας, modiolos axem complexu suo ambientes. Eidem etiam est πλήμνη ἡ χοινικὶς τοῦ τροχοῦ ἢ ὁ ... , ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Ex quibus constat πλήμνας dici foramina aut fistulas quæ axi inseruntur, & circa eum voluuntur, quibus affixi sunt radij. Vtitur ea dictione Homerus, quod etiam testatur Gal. Il. ε. (v. 726.) & Il. ψ. vers. 339.) Pollux πλήμνην esse scribit, τὸ περιστρεφόμενον τῷ ἄξονι, quod circum axem voluitur.

Πληρωθῆναι est refici & recreari cibo, aut renutriri potiùs, quàm impleri, aph. 11. lib. 2. Illic enim περὶ τῶν ἀναθρεψίων δεομένων, de his qui renutritione indigent agitur, vt scribit Gal. & materiæ ex qua à morbo recreantur differentiæ explicantur. πλήρωσιν autem & κένωσιν quàm variè dicantur, exponit Gal. lib. 3. de Diff. pulsuum (pag. 37. 10.)

Πλησμονὴ plenitudinem significat & omnem nimiam ciborum abundantiam ac satietatem, cui fames opponitur, vt aph. 4. lib. 2. πλησμονὴ etiam dicitur Gal. Com. ad aph. 17. lib. 2. ὁ πλείων τροφὴ τῆς τοῦ σώματος φύσεως. copiosius alimentum quàm corporis naturæ conueniat. Interdum etiam πλησμονὴ ἀνατροφὴν indicat, & simplicem refectionem naturæ consentaneam, vt cùm scribit Gal. Com. ad aph. 22. lib. 2. ex contrariorum inter se oppositione, ... πλησμονὴν ... πλησμονῆς ... Sic etiam si propter repletionem oriatur morbus, statim eam repletionem vacuare oportet: sicuti si

propter

propter euacuationem, reficere quàm celerrimè conuenit. πλησμονὴ & κένωσις inter se opponuntur aph. 22. lib. 2. & lib. περὶ φυσῶν (pag. 296. 9.) Vbi πλησμονὴ αὐτὶ τῦ πλήθεος sumi videtur, vt & apud Gal. cap. 4. lib. περὶ πλήθους. πλησμονῶδες μελίκρητον, mulsa hypochondria replens dicitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 78.33. H. 393. 30.) εἰ μὲν τῷ ῥοφήματι χρέοιτο πτισάνης, ἐπιπίνειν δὲ μελίκρητον, ἄγαν πλησμονῶδες ἂν εἴη καὶ φυσῶδες. Si quis igitur post ptissanæ sorbitionem mulsam superbibat, valde replet & inflat.

Πληχάδες, gressuram significat & locum inter duo crura medium, quo videlicet in diductione feminum, gressuum vicissitudines deambulando efficiuntur. Locus est medius inter anum & naturale, aut intermedia crurum & feminum pars, quę πληχὰς dicitur. Gal. Com. 2. in lib. de fract. (pag. 557.35. H. 765. D.) πληχάδα τὸ μεταξὺ τῶν δύο σκελῶν χωρίον, locum inter duo crura medium exponit. Et Com. 4. in lib. de art. (pag. 654. 34.) τὸ μεταξὺ τῶν βουβώνων ἐφ' ὅλον μέχρι αἰδοίου?, totam eam partem quæ est inter inguina vtriusque cruris, cuius media pars περίνεον, hoc est, interfemineum dicitur, quæ est intercapedo à pudendi exortu ad anum pertinens, in qua vesicæ collum situm est. Idem in Exeg. in dictione διαπεπληχυμένον, πληχάδα τὸ μεταξὺ τῶν σκελῶν esse scribit. Pollux etiam lib. 2. πληχάδας esse vult τὸ μεταξὺ τοῦ αἰδοίου? ... καὶ ὄρχεως καὶ μηροῦ. Et Ruf. Ephes. πληχάδα τὸ μεταξὺ ... καὶ περιναίου?, καὶ μηροῦ vocat. Vbi tamen ... vitiosè pro περιναίου scribitur, vt patet ex Polluce. Homeri quoque Schol. in fine ὀδυσσ. ζ. πλίχας esse scribit, τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα, cutem sub pudendis inter vtrunque femur. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ πλίσσεσθαι, quod est gradiri & gressus glomerare, βηματίζειν Eustath. exponit, Hesych. διαβαίνειν. Et apud Homer. ὀδυσσ. ζ. (vers. 318.) πλίσσοντο πόδεσσι, διέβαινον exponunt Schol. & Pollux. Rufus etiam τὸ διαπλίσσοντες διαβαίνοντες. Ind. quę πλίγμα & πλὶξ deducitur, quod gradum passum & gressum significat, βῆμα Eustath. exponit. Hinc ἀμφίπληξ apud Sophoclem pro ἀμφίβολον?, hoc est circum, ponitor, vt annotat Pollux & Rufus. Sed animaduertendum est apud Pollucem & Rufum ἀμφίπληξ, & διαπλίσσοντες, & πλίσσοντο, & πληχάδα scribi, & apud Hesych. πλίσσοντο, vt & apud Gal. & διαπεπληχὼς & ἐκπεπλῆχθαι, & apud Hipp. πληχάδα, pro πλιχάδα, διαπεπλίχθαι, ἐκπεπλίχθαι, & πλίσσεσθαι. Quod forte inde natum videtur, quòd πλίσσεσθαι Aeolicè dicatur pro πλήσσεσθαι, pedibus terram pulsare, aut pedibus pulsando sonitum excitare, aut intento cursu gradiri, quòd scribat Eustath. αἰολικῶς dici πλίσσεσθαι, τὸ σπουδαίως? τρέχειν ἢ βηματίζειν. Πληχάδα autem vsurpat Hipp. lib. de fract. (pag. 557. 13. H. 765. D.) τὸ ἄρθρον τὸ κατὰ τὴν πληχάδα ἐκπεπτωκός?. articulus ad locum inter crura medium, qui gressura & πληχὰς dicitur. Et lib. de art. (pag. 631. 42. H. 822. B.) ὁ μηρὸς πρὸς τὴν πληχάδα ὠλισθηκώς?, femur ad locum inter crura medium, qui gressura & πληχὰς dicitur, hoc est, qua crurum gressus fit, aut qua crura diuaricantur. Quid autem sit πλίσσεσθαι antea scripsimus in ἐκπεπλῆχθαι. Gal. in Exeg. ἀπὸ τοῦ πλήσσειν, hoc est, à feriendo, πλάστιγγας νάρθηκας, ferulas apud Hipp. exponit, quòd ad feriendum sint accommodatæ, quæ etiam πλάστιγγες dicuntur.

Πλωάδες κλεῖς, iugulum fluitans aut innatans. hoc est, veluti summa parte fluctuans, dicitur Hipp. lib. περὶ ἄρθρ. (pag. 597. 8. H. 791. H.) καὶ χεῖρα μὲν ὁ κλεὶς πρὸς τὸ τοῦ ὤμου ἄρθρον πλωάδες ἐστί. Sed iugulum quidem proximè ad humeri articulum fluitat. Quo significatur clauiculam ipsam inatra humerum inanem ac spatiosam quandam cauitatem habere, ac veluti fluitare & innatare, nullique firmamento inhærere, ideoque summa parte commissam veluti fluctuare, vt nostris in eum locum lib. περὶ ἄρθρ. Annot. scripsimus. πλωάδες autem τῷ ἀστήρικτος exponit. illic Gal. hoc est, instabilis & firmamento carens. Quod certe ob frequentem quam habet clauicula cum summo humero motionem dictum est. Qui locus haud dubiè significatur Erot. cùm πλωάδες exponitur ex Euryclis sententia, εὐρύχωρον χάσμα ἔχουσα καὶ τῷ ἐμπλέουσα. spatiosam & amplam laxitatem habens, ac velut innatans. Quædam verò exemplaria manu scripta pro πλωάδες, ἀστήρικτος adscriptum habent. Quod certe glossema esse ex Gal. appositum satis constat, quòd vox ista translata & vetusta videretur, cùm alioqui communibus maximeque vsitatis nominibus vti sit solitus Hipp. vt ibidem etiam indicat Gal.

Πλῦμα loturam significat & aquam in qua aliquid elutum sit. σταιτὸς ἀλεύρου πλῦμα, in sorbitione suppuratis exhibet Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 117. 9. H. 407. 9.) Et lib. 7. Epid. (pag. 1229. H.) in febre ardente propinatur πλῦμα ἀλεύρου ἑφθόν, farinæ lotura cocta, hoc est, aqua in qua farina elota fuerit. Lib. de art. (p. 606. 37. H. 802. 28.) τῷ ἀλεύρῳ τῷ σητανίῳ, τῷ πλυτῷ vtitur Hipp. hoc est, farina horna eluta, quæ ex tritico eloto,

aut macerato, aut verò aqua macerato fieret, vt illic docet Gal.

¶ Πνεῦμα apud Hipp. & omnes Medicos aëream quandam substantiam & æthéream significat, quæ tertiam nostrę substantię ex qua constamus, portionem efficit, & spiritus dicitur. cuius naturam, ortum, causas & differentias doctissimè persequitur Gorrh. Sic lib. περὶ τέχνης (pag. 6. 23.) cauitates corporis internas & spatia inania πληρέεσθαι πνεύματος, spiritu & aëre refertas esse scribit Hipp. aut vapore quodam aëreo, quem πνεῦμα vocat lib. περὶ ἰητροῦ (pag. 20. 53.) Est enim aër in corporis cauitatibus & inanibus illis spatiis conclusus, qui à calido natiuo superatus & victus, cum eodem perpetuò commiscetur, ad omnia munia subeunda deducitur & diffunditur. Lib. περὶ φυσῶν πνεῦμα duplex esse scribit Hipp. (pag. 296. 24.) & spiritus qui corpora subeunt, φύσας dici, qui verò extra corpora feruntur, aërem. Eaque notione πνεύματος nomen sæpe vsurpatur Hipp. vt cùm scribitur (ibidem) arbores radicitus euelli, & mare vndis exæstuare διὰ τὴν βίην τοῦ πνεύματος. Et cùm tribus rebus animantium vita teneatur, cibo, potione & spiritu (vt scripsit M. Tullius lib. 2. de nat. deorum) huius triplicis alimenti nomina ponit ibid. Hipp. σιτία, ποτά, πνεύματα. Et, quicquid est sub cœli concauo, πνεύματος ἔμπλεόν ἐστι, spiritu impletur. Quin & quòd idem hyemis & æstatis causa est. Et quòd Solis, Lunæ & astrorum omnium cursus, διὰ τὸ πνεῦμά ἐστι. Et, τῷ πυρὶ τὸ πνεῦμα τροφή, ignis nutrimentum spiritus. τοῦ δὲ πνεύματος τὸ πῦρ στερηθὲν, οὐκ ἂν δύναιτο ζώειν. Absque spiritu ignis viuere nequit. Et quod mare μετέχει τοῦ πνεύματος, spiritu non caret. Lib. etiam περὶ ἱερῆς νούσου (pag. 306. 53.) πνεύματα βόρεια, aquilonares venti dicuntur. Et, quòd puer inter plorandum μὴ οἷός τε ᾖ τὸ πνεῦμα πάλιν ἀνελκύσαι, spiritum citò reuocare non potest. Ac rursus, ἄφωνός? ἐστι ... τὸ πνεῦμα οὐχ ἕλκων, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ἠρέμησεν?, voce defectus spiritum non trahit, sed spiritus quiescit. Sic ibidem ἐν τῇσι μεταβολῇσι τῶν πνευμάτων, in ventorum permutationibus frequenter pueros morbo comitiali corripi scribitur. Lib. 6. Epid. aphoris. 16. sect. 2. ruiles siccæ contingunt οὐ τῷ θερμῷ?, ἀλλὰ τῷ πνεύματι, non à malignitate, sed à vento, flatu & aëre externo frigido, vbi πνεῦμα Gal. exponit τὸν περιέχοντα ἀέρα, καὶ τὸν εἰσπνεόμενον ἔξωθεν ἀέρα ἱκανῶς ψυχρόν. ambientem nos aërem & externum inspiratum abundè frigidum. Rursus aphorism. 15. sect. 8. lib. 6. Epidem. τὰ ἐπιπίνοντα? καὶ σιτέοντα πνεύματα, eos qui irruunt & intrant spiritus, in considerationem adhibet Hipp. externi aëris nos ambientis vim ac mutationem in victus ratione animo reputans. Et rursus aphorism. 18. eiusd. sect. πνεῦμα aërem externum & spiritum vocat, cuius secundum qualitates immutationem, cùm in tota victus ratione, tum ægrorum, tum sanorum plurimùm possit, animaduertendam præcipit. Lib. 2. Epidem. (pag. 1025. B.) τὰ πνεύματα ὑποχονδρίων dicuntur de flatibus qui corpus peruadunt & præcordia distendunt, vt ibidem adscripsimus, quemadmodum & πνευματώδεες dici Hipp. περὶ τῶν ἐμπνευματουμένων, ἢ οἳ πνευματοῦνται γαστέρα. hoc est, de his qui flatu distenduntur, multis exemplis probat Galen. lib. 3. περὶ δυσπν. (pag. 397. 10.) Lib. quoque 2. περὶ διαίτης πνεῦμα sæpe pro aëre externo & vento vsurpatur Hipp. (pag. 353. 354.) vt & aliàs sæpe.

Πνεῦμα etiam sæpe τὴν ὅλην ἀναπνοὴν significat apud Hipp. hoc est, totam respirationem, quæ aëris inspiratu & expiratu constat, vt multis locis testatus Gal. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 48. 21. H. 386. 1.) καὶ πνεῦμα πυκνότερον γίνεται, & densior fit spiratio, ἡ ἀναπνοὴ πυκνοτέρα γίνεται, exponit Gal. additque, καλεῖ δὲ τὴν ὅλην ἀναπνοὴν πνεῦμα κατὰ τὸ συγγραφικὸν ἔθος? ..., καὶ τοῖς τῶν ἰδιωτῶν. Rursusque ibidem (pag. 97. 10. H. 398. 4.) καὶ ἡ ἀνάκλησις? τοῦ πνεύματος πυκνὴ καὶ βιαία ... γίνεται, spiritusque reuulsio frequens & violenta accedit. Vbi scribit Galenus: πνεῦμα, καὶ τὴν μὲν τὴν ἀναπνοὴν δευτέρας ἐκπνοῆς, καὶ τὴν μετὰ τὴν ἐκπνοὴν δευτέρας ἀναπνοῆς ... πνεῦμα hoc est, spirationem vocat, tam eam quæ inspirationi succedit expirationem, quàm inspirationem quæ expirationem sequitur. Vtroque enim modo frequens spiratio contingit. Sic etiam (ibidem) in angina τὸ πνεῦμα σμικρόν, τὴν ἀναπνοὴν μικρὰν διὰ τὴν στενοχωρίαν τοῦ πόρου, respirationem paruam ob meatus angustiam, explicat Gal. In Progn. (pag. 119. 18. H. 38. 7.) cùm scribitur, πνεῦμα δὲ πυκνὸν ἐὸν πόνον σημαίνει. frequens quidem spiratio dolorem indicat. Ibi scribit Gal. πνεῦμα μὲν ὀνομάζει κατὰ τόνδε τὸν λόγον ὁ Ἱπποκράτης, ὅλην τὴν ἀναπνοήν. πνεῦμα quidem hoc loco vocat Hipp. totam respirationem. Quam significationem etiam amplectitur lib. περὶ δυσπν. & Com. ad aph. 68. lib. 4. πνεῦμα νῦν ἀκούειν αὐτὸν λέγειν, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ προγνωστικῷ, τὸ κατὰ τὴν ἀναπνοὴν. πνεῦμα eum dicere nunc intelligendum, velut in Prognostico, ipsam respirationem. Eandemque huius

vocis explicationem huic loco adhibet Erot. apud Hipp. cùm scribit, πνεῦμα τοῦ ὑ αἰανοῦ, δι' ἂν φασι πνεῦμα πυκνὸν μετ' ὀλίγον ἀπνοιήσ. Gal. quoque Com. 4. in lib. 6. Epid. (p. 491. 29. H. t. 179. H.) πνεῦμα τὴν ἀναπνοὴν ὀνομάζοντι αὐτὸ πολλάκις ἐνόβαλον. πνεῦμα ipsam respirationem Hipp. vocare sæpius audiuimus. Est & πνεύματος κατάσχεσις, spiritus detentio, cohibitio, inter corporis exercitationes reposita, lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 364. 17.) Quo nomine tota respiratio, expirationem & inspirationem complexa, continetur. Quam notionem apud Hipp. crebriorem esse, in τοῦ πνεύματος differentiis paulò pòst enumerandis facilius elucescet.

Πνεῦμα etiam simpliciter & sine addito positum apud Hipp. difficultatem spirandi crebram & frequentem significat, vt multis ex ipso Hipp. exemplis ex li. 4. Epid. probat Gal. li. 3. περὶ δυσπν. (pag. 197.) Quod etiam his verbis ibidem exprimit (pag. 198. 25.) τὸ γὰρ πνεῦμα μόνον ἁπλῶς ὑπὸ Ἱπποκράτους ἐν ταῖς τῶν νοσημάτων ὑπ' ἀρχὴν συνδρομαῖς, ἀντὶ τῆς δυσπνοίας, [illegible] πνεῦμα enim solum & per se in morborum concursionibus ab Hipp. scriptum, pro difficili respiratione sumi ostensum est, in qua spiritus est densior. Idem quoque in Exeg. πνεῦμα sæpius δύσπνοιαν apud Hipp significare testatur. Sic lib. 6. Epid. sect. 2. aph. 11 πνεῦμα pro difficili spiratione sumitur, quæ quàm conueniat naturaliter maior est & concitatior. ἢν πνεῦμα ἐγκαταλείπηται, si spiritus intus deficiat. Vbi scribit Gal. πνεῦμα δ' ἐγκαταλείπεσθαι νῦν ἀκουστέον τὸ [illegible] τοῦ κατὰ φύσιν Spiritus certè nunc audiendus, qui quàm naturaliter conueniat, maior est. Idemque τὴν ἀναπνοὴν [illegible] exponit, hoc est, vehementiorem & crebriorem respirationem. Quem in sensum hoc exemplo etiam vtitur Gal lib 3. περὶ δυσπν. Rursusque aphorism. 5. sect. 3. libro 6 Epidem. πνεῦμα per se positum difficilem spirationem, crebram & incitatam indicat, vt etiam scribit Gal. libro 3. περὶ δυσπν. In Comment. verò eiusdem sententiæ id sic explicat: [illegible] πνεῦμα τὸ [illegible] ταῖς ἡμέραις γεγονέναι [illegible], [illegible] δύσπνοιαν ἁπλῶς [illegible] [illegible] δυσπνοίας [illegible] Ita verò πνεῦμα [illegible] qui scribitur spiritus decimo die adfuisse, obscuritatem parit, num simpliciter quamlibet spirandi difficultatem significet, num solam incitatam & valdè crebram spirationis speciem. Quidam verò plurimum flatum in ventre collectum esse hac dictione indicari existimant. Rursus lib 4. Epid. (pag. 1119. E.) ἔσχε τι πνεύματος, quandam difficilem respirationem habuit. Sic enim explicat Gal. lib 3. περὶ δυσπν. Et rursus ibidem (1131. A) πνεῦμα οὐ λέλυτο spirandi difficultas soluta non est. Lib. 5. Epid. (pag. 1153. B.) πνεῦμα δὲ ἐπείγετο. difficultas spirandi instabat, hoc est, vrgebat. Lib. 7. Epid. (pag. 1211. C.) καὶ πνιγμοὶ ἔστιν ὅτε ὑπὸ τοῦ πνεύματος, interdumque ea difficultate spirandi suffocationes aderant. Et (ibid. D.) καὶ τὸ πνεῦμα ἔληξεν. spirandi difficultas desiit. Et (ibid.) πνεῦμα τὸ ἐνδεὲς ἦσσον. difficultas spirandi mane minor. In Coac. (pag. 130. B.) ἐν πνεύματι, cum difficultate spirandi diximus, itaque legimus ex codicibus manu scriptis, cùm ἐμπνεύματι legant publicata omnia exemplaria. Lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 670. 25) καὶ πνεῦμα ἔχει, & difficultate spirandi tenetur, eamque intelligit quæ crebra est & densa, quæque asthmati coniungitur, vt in Agesij puella, aphorism. 4 sect. 4. lib. 6. Epid. Sic quoque lib. de loc. in homine pro spiritus angustia & difficili spiratione sumitur in peripneumonia (pag. 414. 43.) καὶ πνεῦμα ἐν τῇ [illegible] λαμβάνει. & spirandi difficultas sexto aut septimo die prehendit. Ac rursus ibidem (415. 21.) καὶ [illegible] πνεῦμα ἔχειν. idque difficilem respirationem facit. Et (ibi. 31.) καὶ πνεῦμα ἔχει, spirandi difficultas vrget. Et (vers. 34) πνεῦμα μέγα ἔχει magna spirandi difficultas adest. Et (ibid 53) καὶ πνεῦμα [illegible], & spirandi difficultas periculosa.

Πνεῦμα ἀλιζόμενον, spiritus coaceruatus & confertus dicitur, hoc est, spiratio concitata, magna & densa, qualis in hypochondriorum tumore, aut viscerum ex insigni cacochymia distentione, contingere solet. In Coac. (pag. 171. G.) Ab ἀλίζεσθαι autem deducitur, quod coaceruari & congregari significat, & crebrò Hipp. vsurpatur, vt antea scripsimus.

Πνεῦμα ὥσπερ ἀνακαλουμένῳ dicitur Hipp. ægr. 1. lib. 1. Epid. spiratio intro reuocanti & ingeminanti similis, interruptæ & elisæ spirationis genus, quæ interna quadam reuocatione duplicem sonum facit, & intercisum spiritum iterato quodammodo cursu continuat & resarcit. Hæc eadem πνεῦμα προσκόπτον & προσπταῖον dicitur Hipp. spiratio offendens, intercisa, interrupta & elisa, eidemque indicatur per διπλῆν τὴν ἐπαγωγὴν τῆς εἰσπνοῆς lib. 2. Epid. (pag. 1025. C.) & Coac. (pag. 159. H.) & per πνεῦμα ὑποδιπλασιάζον (p. 1015. G.) De qua plurima scripsimus Com. nostris in lib 2. Epid. & Annot. in lib 1. Epid.

Πνεῦμα ἀνω φέρον, est spiritum ducere & trahere, & de magna spiratione dicitur quæ multam spiritus copiam efflat, in ea quæ sursum fertur latione aut expiratione, & internam aliquam phlegmonem aut incendium denotat. Quem in sensum sumi potest quod scribitur Prorrh. 2. (97. A.) τὸ μὲν πνεῦμα ἀνήγαγον. spiritum quidem duxerunt, hoc est, vehementer & altè spiritum traxerunt. Sic in Coac. (pag. 195. D.) πνεῦμα ἔξω ἀναφέροντας ἐκστάσεις dicuntur, vehementes mentis emotiones, in quibus ægri vehementem spiritum efflant, magnamque copiam expiratione reddunt. Quod etiam intrò conceptum incendium & magnum æstum indicat. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 106. 52. H. 401. 50.) πνεῦμα ἄνω φερόμενον est spiritus qui sursum fertur, in ea quæ sursum fit spiritus latione & expiratione, & ἀντὶ τῆς ἐκπνοῆς sumitur. καὶ τοῦ πνεύματος ἄνω φερομένου πονέῃ, si dum spiritus sursum fertur doleat æger, quæ est spirandi difficultas quæ in expiratione spectatur, & vt scribit Gal. μάλιστα κατὰ τὴν ἐκπνοὴν γιγνομένην, & in pleuritidis symptomatis ponitur.

Πνεῦμα ἀνελκόμενον, elata spiratio & sublimis, & quæ sursum tollitur, quæque sursum sublato thorace & spatulis ducitur. In Prorrh. (pag. 195. 19. H. 74. A.) οἷς πνεῦμα ἀνέλκεται, quibus spiritus sursum trahitur, aut qui spiritum trahunt. Vbi scribit Gal. δοκεῖ δέ μοι τὸ ἀνελκόμενον πνεῦμα, τὸ ἄνω ἑλκόμενον λέγειν, [illegible] καὶ τῆς [illegible] λόγον [illegible] τὸ, τὸ ὀρθόπνοον, καὶ τὸ μετέωρον, ὅταν τοῖς ἄνω μέρεσιν ὁ θώραξ μεγάλην ποιῇ τὴν ἀναπνοὴν [illegible], ὡς φαίνεσθαι κινουμένας τὰς ὠμοπλάτας. Videtur autem mihi τὸ ἀνελκόμενον πνεῦμα dicere, τὸ ἄνω ἑλκόμενον, quod superiore oratione, τὸ ὀρθόπνοον, & τὸ μετέωρον dici asserui, cùm thorax inter inspirandum superioribus partibus magnam efficit respirationem, ita vt scapulæ moueri videantur.

Πνεῦμα ἀνασπώμενον αὐτίκα, subinde reuulsa ac retracta spiratio, interruptum ac interceptum spirationis genus, subindeque elisum ac velut intro reuocatum indicans, quo spirationis actio interciditur quasique deficit, & ea nimia organorum siccitate neruorum distentionem minatur, ea aph 68. li. 4. de quo scripsimus nostris in ægr. 1. lib. 1. Epid. Annotat. idémque ferè indicat quod spiritus intrò reuocanti aut geminanti similis, πνεῦμα ὥς περ ἀνακαλουμένῳ antea dictus est. Neque huic absimile est πνεῦμα ὑπὸ σπασμοῦ [illegible] in Coac. (p. 162. D.) & Prorrh. (pag. 195. 10. H. 74. A.) spiritus qui velut ex conuulsione ducitur, nempe in angina coarctatis spiritus angustiis, ea musculorum laryngi & gulæ incumbentium affectione. Sic enim interceptis spiritus viis, & pulmone ob necessitatem vehementer attrahente, spirituque per angustias violenter subeunte, strangulantur ægri, fitque conuulsiua quædam spiratio.

Πνεῦμα ἀραιὸν, μέγα, spiratio rara & magna, quæ delirantibus inest veluti propria, vt scribit Gal. lib. 1. περὶ δυσπν. Com. 1. Prorrh. (pag. 172. 55.) & patet ex ægr. 1. 2. 11. lib. 1. Epid. & ægr. 15. & 16. lib. 3. Epid. post st. pest. De qua antea scripsimus, in dictione ἀραιὸν, multóque plura nostris in lib. 1. Epid. Annot. ex Gal. sententia.

Πνεύματα ἄσημα, spiratio obscura, quæ non apparet, hoc est, exigua & intercepta dicitur Hipp. aph. 12. sect. 7. lib. 6. Epid. qualis in vuluæ strangulatu, syncope, animi deliquiis & moribundis cernitur, ad spiritus defectionem (ἄπνοιαν vocant) accedens, & omnimodam caloris natiui extinctionem ac refrigerationem indicat. Gal lib. 3. περὶ δυσπν. (pag. 198. 47.) ex hoc Hipp. loco πνεύματα ἄσημα explicat, [illegible] spirationem quæ neque apertè apparet, neque nobis manifesta est.

Πνεῦμα βηχῶδες, spiritus tussiculosus, cùm inter respirandum quiddam in asperam arteriam deriuat, quod tussim mouet & respirationem offendit. Difficultas est spirandi cum inani tussiendi cupiditate. In Coac. (pag. 126. B.) & (pag. 221. A.) πνεύματι βηχώδει, cum spiritu tussiculoso.

Πνεῦμα διὰ πολλοῦ χρόνου, respiratio quæ fit ex longo interuallo, in Progn. (pag. 129. 15. H. 38. 9.) idem quod τὸ ἀραιὸν significat vt explicat Gal. lib. 2 περὶ δυσπν. (pag. 178. 38.) & com. 1. in Pror. (pag. 171. 55.) Idem etiam denotat πνεῦμα διὰ χρόνου, vt etiam ibid. explicat Gal. (p 180 40.) quam phrasin vsurpat Hip ægr. 15. & 16. lib. 3. Epid. post st. pest.

Πνεῦμα μανότερον καὶ λειότερον, spiritus rarior & læuior, cùm ex crebra & difficili aut turbulenta respiratione, rarior fit, remissior ac placidior, in Coac. (pag. 152. A.)

Πνεῦμα μέγα, magna respiratio, in qua totus thorax secundum tres dimensiones plurimùm ampliatur, & magnum internum incendium denotatur, eamque sæpè ponit Hip. præcipuè verò in Progn. & Coac. (pag. 135. E.) & (pag. 165. H.) Huic πνεῦμα μικρὸν opponitur. in Hipp. disciplina.

Πνεῦμα μετέωρον, spiratio sublimis & elata dicitur, quæ sublato toto thorace, erectaq; ceruice trahitur in magna spiritus angustia, velut

velut in angina, peripneumonia, pleuritide & suspiriosis. Sic enim μετέωρον dictum scribit Gal. com. 1 in Prorrh. (p. 177. 40.) [illegible], quod sublimes thoracis partes ad spiritum ducendum mouere conspiciuntur. Eademque notione ἀπόχειρον & [illegible] idem dici testatur. Idem quoque lib. 4. de loc. aff. (p. 292. 54.) Hipp. μετέωρον πνεῦμα intelligi scribit τὸ τοῖς μετεώροις μέρεσι τοῦ θώρακος [illegible], spiritum sublatis sublimibus thoracis partibus inspiratum. Rursus com. 2. in lib. 3. Epid. (p. 410. 13. H. 1075. G.) in muliere anginosa eodem sensu μετέωρον πνεῦμα dicit: [illegible]. Apparent siquidem in ita affectis summæ thoracis partes ad scapulas vsque motæ, eamque ab ipso dici spirationem sublimem est rationi coniunctum, quæ fit non solùm in anginosis, verùm etiam & in peripneumonicis & in empyicis dictis affectionibus. Ibidem quoque μετέωρον πνεῦμα dici posse scribit, quòd coarctatis in anginosis spiritus & aëris externi viis, ægri ad attrahendum spiritum toto thorace violenter moueantur, & ad eum ducendum erigere se cogantur. [illegible]. In angina verò, quæ spiritus sunt conceptacula in pulmone, quibus spiritum ducimus, reclusa sunt & patent. Sed inflammatis summi gutturis musculis, angustia fit in primo externi aëris ingressu, quem inspirando attrahimus. Adeò vt etiam hic, alia quidem de causa, similiter tamen respirationis vsus expleri nequeat, velut in suspiriosis, suppuratis & pulmonum vitiis contingebat. Ideoque qui suffocantur cum impetu exurgere coguntur, & toto thorace magna vi externum aërem attrahere. Eaque ratione in his qui angina laborant τὸ μετέωρον πνεῦμα dici quis censeat. Potest etiam dici [illegible], hoc est, quod se erigere velint, vt idem significet τὸ μετέωρον πνεῦμα, quod in Prognostico ὀρθόπνοια, id est erectæ ceruicis spiratio. Quam etiam notionem mihi videtur complexus Gal. lib. 3. περὶ δυσπν. (pag. 196. 44.) cùm πνεῦμα μετέωρον in angina laborantibus esse scribit: [illegible], spiritum qui in præclusis faucibus hæret & subsistit, neque ad thoracem peruadit, eaque spiratio parua est & crebra, vt ibidem docet. Quæ quidem significatio, quòd ex sensu ipso & re externa, non medica, ducatur, à superiore diuersa videri potest. Est & alia τοῦ μετεώρου πνεύματος notio ex Sabino à Gal. adscripta, qua sublimem respirationem vocabat, [illegible], hoc est, quæ summis naribus fiebat, cùm præcluso animæ aditu, spiritum ducendo pinnas narium mouent ægri. Quod quidem his qui suffocantur, vel ab angina, vel peripneumonia, vel suppuratione, contingit, ac præterea etiam iis qui infirma admodum sunt facultate, velut moribundis. Quam significationem etsi Gal. sugillat, eam tamen mihi quodammodo exprimere videtur Hipp. in Olympiadæ vxore velut morti vicina, lib. 7. Epid. (pag. 1221. D.) πνεῦμα μετέωρον [illegible], spiratio sublimis, quæ naribus trahebatur. Sic πνεῦμα μετέωρον vsurpat lib. 2. Epid. (pag. 1017. A.) [illegible] μετέωρον. Respiratio his non admodum elata, neque sublimis. Rursusque ibidem (1050. A.) [illegible]. respiratio non admodum elata. Ac rursus ægr. 7. lib. 3. Epid. Et aphor. 2. sect. 7. lib. 6. Epid. πνεῦμα [illegible], spiratio vnà sublimis erat & elata, in qua spiritus vix ac nisi erecta ceruice trahebatur. Vbi Commentarij qui Gal. nomine circumferuntur spirationem sublimem exponunt, quæ sublimiorum thoracis musculorum motu fieret, & magnam subesse angustiam significaret. Rursus etiam lib. 7. Epid. (pag. 1222. C.) [illegible], sub noctem spiratio sublimis euadebat. πνεῦμα autem μετέωρον paruam & crebram esse spirationem probat Galen. extremo lib. 1. περὶ δυσπν. De qua multa etiam scripsimus nostris in lib. 1. com. & Annot. in lib. 3. Epid.

Πνεῦμα μυκτῆρσι, vide in Μυκτῆρ antea.

Πνεῦμα μυχθῶδες, vide τὰ Μυχθώδεα [illegible], antea.

Πνεῦμα προσκόπτον, spiratio offendens, offensans & subsistens, quæ in medio interrupta subsistit, quæque vel intrò delata, vel extra emissa interrumpitur ac eliditur, aph. 68. lib. 4. Vbi exponit Gal. [illegible], spiritum, qui vbi offendit, hoc est, media respiratione sistitur & interrumpitur. Spiritum in faucibus elisum dixit Celsus cap. 7. lib. 2. Huiusmodi spirationem offendentem & interruptam sic explicat Gal. libr. 4. de loc. affect. (pag. 293. 16.) [illegible]. Est & alia difficultatis spirandi species, cùm velut intercumpitur breui quadam quiete thoracis actio, nonnunquam inspirando, nonnunquam etiam expirando, siue huiusmodi symptoma contingat ob affectum thoracis musculorum conuulsioni similem, siue ob caloris copiam, qua æger cogitur continenter vel inspirare vel expirare.

Πνεῦμα προσκόπτον, idem quod προσκόπτον, spiratio offendens & concisa. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 65. 48. H. 391. 2.) πνεῦμα [illegible], spiritus offensans & intercisus in ea quæ fit sursum latione. Vbi scribit Gal. [illegible]. Difficultas quidem spirandi, in qua spiritus offendit, ob cibum intempestiuum potius quàm ob indigentiam contingit. Spiritum enim inter inspirandum offendere, ac veluti sisti, tum angustiam, tum conuulsionem indicat. Quem etiam locum explicat Gal. lib. 3. περὶ δυσπν. πνεῦμα [illegible] etiam vsurpat Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 590. 9.) & lib. 2. (pag. 669. 13.) in vteri strangulatu.

Πνεῦμα ἐπίχειρον, spiratio visui exposita, prompta, expedita, omnibus conspicua & nota dicitur, spiratio sublimis & elata, velut ad manum prompta, vt quæ sublatis scapulis & thoracis superioribus partibus fiat, qualis in suspiriosis & iis qui suffocantur manifestè deprehenditur. Idem quod πνεῦμα μετέωρον, antea dictum significat. In Prorrh. (pag. 177. 32. H. 69. C.) [illegible] ἐπίχειρον, spiratio omnibus conspicua, qualis est in his qui suffocantur. Quod reperitur in Coac. (pag. 138 H.) Cuius nominis notionem his verbis explicat Gal. comm. 1. in Prorrh. [illegible]. Estque ex vitatum talem spiritum [illegible], hoc est apparentem aut conspicuum, dicere. Quicunque enim talem spiritum inspirant, totas scapulas mouere conspiciuntur, adeò vt per vestimenta manifestè motus appareat, velut superioribus thoracis partibus ipsis validè actionem obeuntibus. Non temerè igitur hoc loco talem spiritum ἐπίχειρον vocauit, quem lib. 2. Epid. μετέωρον, hoc est, sublimem. ἐπίχειρον quidem, quoniam ad manum conspicitur, hoc est, promptè, & facilè, his qui ægrum inuentunt, cùm etiam nobis sit consuetum τὸ ἐπίχειρον opponere [illegible], hoc est, latentibus & non apparentibus; μετέωρον verò, hoc est, elatum ac sublimem, quoniam qui ita respirant, sublimes thoracis partes mouere conspiciuntur. Hanc etiam spirationem innuere mihi videtur Hipp. lib. 7. Epid. in peripneumonia laborante (pag. 1215. E.) πνεῦμα πρὸς χεῖρα πονηρόν, spiritus ad manum, malus. Sic enim spiratio nota & vulgaris intelligitur, quæ quòd omnibus sit prompta & expedita, velut ad manum, πρὸς χεῖρα dici videtur, non secus ac ἐπίχειρον πνεῦμα.

Πνεῦμα πυκνὸν, spiratio crebra, densa & frequens, dicitur, difficultatis spirandi species, quæ partim cum magna, partim cum parua sæpè coniungitur apud Hipp. vt videre est apud Gal. lib. 3. περὶ δυσπν. vbi illius causas amplissimis verbis explicat, adductis pluribus etiam Hipp. locis. Eam verò sæpissimè vsurpat Hipp. præcipuè verò lib. de rat. vict. in morb. ac. in Progn. Coac. Prænot. Libr. etiam 3 de Morb. (pag. 491. 14.) & (pag. 496. 16.) Et lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 545. 22.) Et lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 603. 4.) & lib. 2. (pag. 664. 6.) in vteri exerptelate. Lib. 4. Epid. (pag. 1130. H.) Et lib 7 (pag. 1211. E. F. 1212. C.) Libr. 2. Epid. (pag. 1018. C) in Scopo,

πνεῦμα ἐπίπονον, respiratio subsequens, ex præcordiorum contensione, tumore & dolore. Cuius loci etiam meminit Gal. lib. 3. περὶ δυσπν.

Πνευματώδεες dicuntur Hipp. spirituosi & anhelosi, quique ob thoracis angustiam, aut interceptas animæ vias aërem liberum haurire nequeunt, ideoque crebram & paruam respirationem habent, iidemque πνευματίαι dicuntur lib. de rat. vict. in morb. ac. Sic enim explicat Gal. libr. 3. περὶ δυσπν. (pag. 197.) Vbi etiam interdum πνευματώδη eum qui flatibus aluum distentam habet, aut qui ilibus est tumidis & inflatis, significare scribit, idque ex libr. 4. Epid. testimonio Hipp. comprobat. Qua notione πνευματώδεας exponitur Gal. in Exeg. ὁ, τὸ ἐμπνευματούμενον ἢ ὁ δύσπνους, flatibus distentus, & difficultate spirandi laborans. Quod enim scribitur lib. 4. Epid. (pag. 1129. E.) mihi his verbis subindicare videtur Gal. vbi πνευματώδης dicitur, tum anhelosus, tum inflatus. Sic enim de eo scribit Gal. lib. 3. περὶ δυσπν. [illegible] Vtrunque enim licet, tum ipsum difficultate spirandi laborare, ob hypochondriorum affectus, tum ei etiam ventrem flatibus distendi. Rursus ibidem (1131. F.) πνευματώδης ὑποχόνδρια dicitur, quæ præcordia inflata habet & flatibus distenta, cùm tamen etiam suspiriosa & anhelosa sumi possit, quæque crebram & paruam spirationem traheret. Sic enim vtranque explicationem huic accommodat Galenus lib. 3. περὶ δυσπν. (pag. 197. 44.) [illegible] Atqui & post hanc non longè progressus, hunc in modum narrare incipit. Temenei soror πνευματώδης. Potest enim difficulter spirans obaudiri, potest etiam, vt multi enarratores existimant, distenta habens hypochondria dici. Ac magis probo, forteque est necesse, flatibus distentam iuxta hypochondria potiùs, quàm difficulter spirantem dici. Paulùm igitur narrando progressus, & quodammodo meliùs spirabat, inquit, velut iam prædixisse ipsam difficulter spirasse. Quòd autem πνευματώδεας eos sit solitus appellare, quibus densus est spiritus, dictum quidem est antea, sed & nunc etiam est manifestum. Rursus enim iam in peius vertebant quæ huic mulierculæ contingebant, & circa decimum sextum diem cum crebra spiratione mortuam fuisse dicit. Rursus quoque ibid. (1132. H.) πνευματώδης dicitur suspiriosus & anhelosus, quique crebrum & densum spiritum traheret, ex præcordiorum tumoribus, vt etiam explicat Gal. lib. 3. περὶ δυσπν. vbi tamen πνεῦμα, non πνευματώδης legisse videtur. Sic quoque ibid. (pag. 1133. C.) πνευματώδεες οὐ σφόδρα, non admodum anhelosi dicuntur, qui ex mollibus & vacuis hypochondriis difficultate spirandi non valdè premerentur. li. etiam de rat. vict. in morb. ac. (pag. 114. 50. H. 405. 51.) πνευματώδεας vocat Hipp. anhelosos & suspiriosos ob thoracis angustiam. Vbi eam quoque dictionem his verbis exponit Gal. πνευματώδεες [illegible] πνευματώδεες enim vt plurimùm per se vocant eos, qui aëre inter respirandum indigent, interdum verò etiam inflatos, quos ibidem Hip. φυσώδεας appellare videtur. Eodem lib. (p. 103. 12. H. 400. 48.) πνευματώδεες dicuntur spirituosi, aut flatibus distenti. Sic enim πνευματώδεες illic exponit Gal. vt significet, [illegible] siue flatuum copiam quibus venter totus distenditur, siue magnam & crebram respirationem. At πνευματώδεες aph 72. lib. 5. sunt flatulenti tantùm & flatibus distenti, φυσώδεες. Sic enim eos exponit Gal. [illegible] dici nunc existimandum illos qui spiritus flatuosi copiam circa ventrem coaceruant, qui per ructus vel flatus excernitur vel remanet, & continentes partes distendit. Πνευματίαι verò sunt apud Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 49. 24. H. 386. 19.) anhelosi quique multum & frequenter spirant ob thoracis angustiam, velut pleuritici, de quibus scribit: ταχὺ γὰρ πνευματίαι γίνονται. breui enim anhelosi fiunt. Sic enim exponit Gal. libr. 3. περὶ δυσπν. Etsi πνευματίας etiam dici πνευματώδεας scribit, & τοὺς [illegible] τὴν γαστέρα, hoc est, eos quibus venter flatibus distentus est, significare. Iidem etiam πνευματώδεες vocantur in Prorrh. (pag. 118. 30. H. 88. B.) οἷον πνευματουμένοισιν ἐοῦσιν. in anhelatoribus & spirituosis. Vbi πνευματουμένους dici scribit Gal. τοὺς μέγα καὶ πυκνὸν ἀναπνέοντας, ἐπειδὴ [illegible], eos qui multum & frequenter respirant, quandoquidem sic eos appellat Hip. lib. de rat. vict. in morb. ac. (Sic enim μέγα, πολὺ significare scribit Gal. lib. 3. περὶ δυσπν. [illegible].) Sic quoque πνευματίαι dicuntur aphor. 5. sect. 7. libr. 6 Epid. anhelatores quique frequentem & multum spiritum trahebant, ex crebra in thoracem fluxione. Etsi qui flatibus distenta habent hypochondria illic sumi possunt. πνευματίας enim illic exponit Gal. extremo lib. 3. περὶ δυσπν. ἤτοι τοὺς ἐμπνευματουμένους, ἢ τοὺς ἀσθματώδεας.

Πνευμώδεες mihi videntur dici apud Hipp. iidem qui πνευματίαι aut πνευματώδεες, anhelosi, difficultate spirandi laborantes, & multum ac crebrum spiritum trahentes, aphorism. 4. sect. 4. lib 6. Epid. ἐν δὲ νόσῳ πνευμώδεσιν, βοῆς, ὀξυθυμίης. Difficultate autem spirandi laborantibus, aut anhelatoribus, clamore & procliui iracundia abstinendum. Sic enim contra omnium mentem eum locum exposuimus ex Gal. sententia, cùm πνευμώδεας accipiat eos quibus respirationis organa affecta sunt.

Πνευστιᾶν est crebrò spirare, anhelare, & frequentem spiritum ducere. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 556. 25.) πνευστιᾷ ἰσχυρῶς, vehementer anhelat. Et lib. 7. Epid. (pag. 1213. E.) ὡς τι ξυνάγειν τὸ σῶμα, καὶ ξυγκαλύπτεσθαί τι καὶ πνευστιᾶν, vt corpus contraheret, contegeret, & anhelans spiraret.

Πνῖγος æstum pleniorem ac veluti suffocantem significat, & de calore æstiuo dicitur quo penè suffocamur, vnde θέρος πνιγῶδες æstas suffocans. Lib. 3. Epid. in st. p. st. (pag. 419. 34. H. 1082. A.) πνίγεα μεγάλα, æstus suffocantes multi. Vbi scribit Gal. φύσει γὰρ οὔσης ἀεὶ τῆς θερινῆς ὥρας θερμῆς, ὅταν ἄπνοια προσγένηται, πνῖγος ἐξ ἀνάγκης ἕπεται. Nam cùm æstas natura perpetuò sit calida, vbi ventorum cessatio accesserit, æstus præfocans necessariò consequitur. πνῖγος, θάλπος, καὶ καῦμα exponit Hesych. Lib etiam 5. Epid. eadem vsurpatur dictio (p. 1161. G.) πνίγεα μεγάλα, æstus præfocantes magni. πνῖγος etiam πνίξιν aut πνιγμὸν significat, hoc est suffocationem, vnde πνιγώδεες φάρυγξ in Prorrh. (p. 194. 52. H. 74. A.) fauces suffocantes aut strangulantes, in quibus præcluditur spiritus & φωνὴ πνιγώδης, vox strangulabunda, ibid. (p. 195. 19. H. ibi.) & πνιγώδεα γυναικεῖα, strangulatum inducentes menses, in Coac. (pag. 169. H.) & τὰ κατὰ φάρυγγα πνιγώδεα, & τὰ ἐν φάρυγγι ἀλγήματα πνιγώδεα, faucium præfocantes dolores, in angina, pro quibus πνὶξ & πνιγμὸς dicitur Hipp. vt aph. 34. lib. 4. Est autem πνὶξ strangulatus & strangulatio, & subitam internecionem ex spirandi defectu indicat, qui oritur ex spirationi dicatorum instrumentorum angustia, vt illic scribit Gal. πνὶξ quoque aut πνιγμὸς ὀρθόπνοιαν significat & difficultatem spirandi, quę fit arrecto thorace & scapulis ac distento collo, cùm ex præclusione animæ reclinati ægri absque strangulatu & suffocatione respirare nequeũt. Sic enim πνιγμὸς ἐν φάρυγγι dicitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 103. 50. H. 400. 51.) Pro qua suffocatione in huiusmodi angina, in qua nullus faucium tumor adest, ὀρθόπνοιαν ponit in Progn. & li. 4. de rat. vict. in morb. ac. (p. 96. 43. H. 397. 55.) Eademq; notione scribitur in Coac. (p. 125. G.) πνιγμὸς ἐν ὀξέσιν ἰσχνῶν, ὀλέθριον. In præcipitibus morbis, strangulatus gracilescentibus faucibus, perniciem minatur. Pro quo etiam πνῖγμα ponitur Hipp. in angina li. 7. Epid. (p. 1215. F.) & (p. 1235. G. & (p. 1238. C.) & (p. 1217. D.) βὴξ μετὰ πνίγματος, tussis strangulabunda, aut cum strangulatu, quæ etiam βὴξ πνιγμώδης ibidem dicitur.

¶ Ποδεὼν dicitur quod ex vtre propendet & eminet, per quod liquor in vtrem infunditur, aut petiolus in vtre pendulus, per quem liquor infunditur & effunditur. Lib. περὶ παθῶν (pag. 521. 48.) πρὸς ποδεῶνα ἀσκίου, ad vtriculi eminentem extremitatem & propendulum petiolum, fistula alligatur, ad immittendum flatum & distendenda intestina, vt deinde sublatus venter, in sanando volulo. Quod per follem fabrilem fieri præcipit libr. 3. de Morb. (pag. 491. 52.) Annotatur ex Herod. Euterpe, τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς ποδεῶνας dictos pro obice quo obstruitur vter, ne vinum effundatur, duos aut tres vtrium propendulos petiolos dicunt.

Πόλιον exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. τὴν ἔχουσαν τὸ φύλλον ὅμοιον ἀμπέλῳ τὴν φύσιν, ὡς τὸ τῆς καλουμένης ἀμπελίδος εἶδος hoc est, herbam folium habentem viti simile naturâ, vt eiusdem ampeli appellatæ species. Verùm non satis sibi constant exemplaria, cùm quædam οἴνῳ pro ἀμπέλῳ legant, quod vitis pampinum aut folium significat.

Ποσταυδ

Ποιητικὴ μαρτυρίη, testimonium ac ostentatio poëtica, & quæ ficta est ad auram popularem captandam, ἐν παραγγελίῃσι) pag. 28.15.) μὴ μέντοι γε μετὰ μαρτυρίης ποιητικῆς. hec tamen id cum testimonio ac ostentatione poëtica fiat.

Ποικίλλοντα ὑποχόνδρια dicuntur hypochondria variantia, quæque subinde varias sustinent affectiones, & in contrarias transmutantur, in Prorrh. (pag. 197.52.H.74.E.) & Coac. (pag. 147.H.) ποικίλλοντα verò exponit Gal. τὰ συνεχῶς ἐπὶ τἀναντία συμπτώματα τὰς μεταβολὰς ποιούμενα. quæ continentes in contraria symptomata mutationes sustinent.

Πολυχεύς, πολυφάγος exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. hoc est multivoro. Nam & ἔχευε apud Callim. ἀντὶ τοῦ κατέφαγε, hoc est, vorauit, positum adscribit.

Πολύκαρπον τὸ κραταιόγονον ὀνομαζόμενον exponit Gal. in Exeg. Cratæogonum nuncupatum. Vsurpat autem Hipp. li. 1. περὶ γυναικ. (pag. 615.18.) ad abluenda & detergenda vteri vlcera.

Πολύκνημον, frutex est surculosus, foliis origani, flore pulegij, multis geniculis dependentibus, paruis, veluti acinorum corymbis, odore acri, iucundo, qui calfacit & desiccat ordine secundo. Vsurpat etiam Hipp. ibid. ad eadem vteri vlcera, & πολυκνήμου φύλλα fotu & suffitu vtero malè habenti adhibentur. lib. περὶ ἀφόρων (pag. 686.10.12.)

Πολυώνυμα σπία, vide Νέκος antea.

Πολυοφθαλμὸς herba, quæ & βουφθαλμὸς dicitur, vim habens siccandi & eandem quam tussilago, eaque ad vlcera cum lauationibus coniuncta vtitur Hipp. lib. de art. (pag. 649. 20. H. 830.D.)

Πολυποσίη multam vini potionem, non aquæ. indicat Hipp. aph. 7. lib. 7. ἐκ πολυποσίης ῥῖγος. ex multa vini potione rigor. Vbi scribit Gal. ὅτι μὲν ἡ πολυποσία πολλοῦ πόσιν οὐχ ὕδατος ἀλλ' οἴνου δηλοῖ, πρόδηλον παντί. Quòd quidem multa potio, vini, non aquæ, potionem indicet, cuiuis manifestum. Sic lib. 1. de morb. (pag 458.38.) πόσιες, vini potiones significant in pleuritide.

Πολύπους, polypus, est Gal. libr. 3. compos. pharmac. κατὰ τόπ. (pag. 200.25.) ὄγκος παρὰ φύσιν ἐν ταῖς ῥισὶ γινόμενος, ἐοικὼς κατὰ τὴν τῆς οὐσίας ἰδιότητα τῇ τοῦ πολύποδος σαρκί. πρόδηλον οὖν ὅτι παχέων καὶ γλίσχρων χυμῶν ἔγγονόν ἐστι τὸ πάθημα, καὶ διὰ τοῦτο μικτῆς ὕλης δεῖται φαρμάκων. ὡς τὸ μὲν τι στύφειν αὐτῶν δύνασθαι, τὸ δὲ τέμνειν καὶ λεπτύνειν, τὸ δὲ διαφορεῖν καὶ πυκνοῦν. Tumor præter naturam, qui in naribus generatur, polypi marini carni assimilis, substantiæ proprietate. Manifestum igitur hanc affectionem ex crassis & viscosis humoribus ortum ducere, ideoque mixtæ materiæ medicamentis indigere, vt videlicet partim adstringat, partim secet & extenuet, partim etiam discutiendi, exsiccandi & condensandi vim habeat. Quod autem de proprietate substantiæ illic dicitur, quoniam est abundè à Paulo Ægineta explicatum cap. 25. lib. 6. vbi polypi curationem exequitur, eius de polypo verba adscribam. ὁ πολύπους ὄγκος ἐστὶ παρὰ φύσιν ἐν ταῖς ῥισὶ συνιστάμενος, ὀνομασμένος ἀπὸ τοῦ θαλαττίου πολύποδος ὁμοιότητος, ὅτι τε τῇ ἐκείνου προσέοικε σαρκί, καὶ ὅτι ταῖς ἰδίαις πλεκτάναις ὥσπερ ἐκεῖνος ἀμύνεται τοὺς θηρεύοντας, διαλαμβάνων τὰς χεῖρας αὐτῶν, οὕτω καὶ τὸ πάθος τοῦτο τῶν κεκτημένων ἐμφράττει μυκτῆρας, δυσχερῶς ἀναπνεῖν παρέχον κατά τε τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν διάλεκτον. Polypus tumor est præter naturam in naribus consistens, à marini polypi similitudine nomen adeptus, tum quòd illius carni sit assimilis, tum verò etiam quòd velut ille suis cirrhis aut brachiis venantes vlciscitur, manus ipsorum apprehendens: ita & hæc affectio ægrotorum nares obstruit, efficitque vt & difficulter respirent, & ægrè sermonem exprimant. Quo loco mihi vitium subesse videtur, & ἀντιλαμβάνων τὰς χεῖρας αὐτῶν lego, vt etiam reliqui interpret. mihi appositissimè reddidisse visi sunt. Gal. etiam lib. de Tumor. præter nat. (pag. 357.52.) ἀλλὰ καὶ οἱ πολύποδες, ἤτοι φλεγμονῆς, ἢ φύματος, ἤ τινος βλαστήματος, ἢ ὅπως ἄν τις ἐθέλοι ὀνομάζειν, ἐν μυκτῆρσι συνισταμένου ἀποτελοῦνται. φλεγμαίνουσι δ' εἰσὶ καὶ ὑγροί, διὰ τὸ χωρίον. Verùm & polypi, aut inflammatione, aut tuberculo, aut aliquo germine, aut quomodocunque quis nominare velit, in naribus suborto, fiunt. Inflammationem autem concipiunt, & humidi sunt, ob loci naturam. Huius verò naturam abundè Celsus describit his verbis, cap. 8. libr. 6. Polypus est caruncula, modò alba, modò subrubra, quæ narium ossi inhæret, & modò ad labra pendens, narem implet, modò retrò per id foramen, quo spiritus à naribus ad fauces descendit, adeò increscit, vt post vuam conspici possit, strangulatque hominem, maximè Austro aut Euro flante, fereque mollis est, raro dura, eaque magis spiritum impedit, & nares dilatat, quæ ferè καρκινώδες est, itaque attingi non debet. Cuius quoque curationem persequitur cap. 10. lib. 7. vt & Paulus cap. 25. libr. 6. πώλυπος dicitur Hipp. (ac fortè πώλυπος Aeolicè, vt scribitur lib. περὶ παθῶν (pag. 517.29.) vt πωλύπους Atticè quemadmodum scribit Athen. libr. 7.) eiusque quinque differentias statuit, & curationem proponit. lib. 2. de Morb. (pag. 471. 472.)

Πολυσχιδίη δογμάτων, præceptionum varietas & multifida sectio, aut multiplex diuisio, ἐν παραγγελίῃσι (pag. 28.32.) qua dictione cognitionis & methodi difficultatem ac varietatem indicat, cui χειροτριβίας ἀπτομένων, experientiæ firmitudinem ac stabilitatem coniungendam monet. Verùm illic πολυσχιδίην lego, velut πολυσχιδίας & πολυτροπίας morborum, eorum multiplices sectiones & varios mores vocat libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 39. 1. H. 383.49.) τὰς μέν τι πολυτροπίας τὰς ἐν ἑκάστῃ τῶν ἰδεῶν, καὶ τὴν πολυσχιδίην αὐτέων, οὐκ ἠγνόουν. Eorum tamen singulorum varios modos ac multiplices diuisiones non ignorauerunt nonnulli.

Πόματα, potiones, inter debiliores cibos & concoctu faciles reponuntur lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 10.24.) & post ῥοφήματα, sorbitiones collocantur.

Πομφοὶ exponuntur Gal in Exeg apud Hipp. ἐπαναστάσεις τοῦ δέρματος ἐχούσας τι αἵματος καὶ πλαδαραί, καὶ ἐρυθραί. eminentiæ cutis tumidæ, simulque humore redundantes & rubicundæ. Quibus verbis subindicare mihi videtur Gal. locum lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 641. 49.) καὶ ἐν τῇσι κνήμῃσι πομφοὶ αἴρονται, in tibiis eminentiæ tumidæ, laxæ & rubicundæ exurgunt. Vbi tamen πολφοὶ legunt exemplaria quædam manu scripta. Quam lectionem etiam amplexus videtur Erot. cui πόλφοι, βολβοὶ exponuntur, ex Metagene, & βρῶμά τι ποιὸν ὄσπριον, edulium quoddam ex pulte. Sed πολφοὶ potiùs lego. Indicat autem Erot. maximè propriam huius vocis significationem, quæ huic Hipp. loco nisi per similitudinem quadrare nullo pacto queat. πολφοὶ enim βολβοὶ antiquis dicebantur, vnde & πολφοφακή, quæ βολβοφακή Athen. nuncupatur libr. 4. edulium ex bulbis & lente compositum. Sunt & πόλφοι Poll. lib. 6. cap 9. μεμιγμένα ἐκ σταιτὸς, ἃ τοῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλλον, offæ quædam tenues & oblongæ ex pasta, quas leguminibus iniiciebant, ex quibus πολφοφακῆν quibusdam nominatam esse vult. Hesych. quoque πόλφοι exponuntur, τὰ ἐκ τῶν χέδρων ἢ τῆς φακῆς ἑψήματα, (si modò vera est lectio,) vt facilè coniicias ex fresis aut torrefactis leguminibus incoctum fuisse edulium quoddam. Verùm πολφοὶ vt βολβοὶ potiùs legam. πομφῶν etiam meminit Hipp. lib. 2. de Morb. (pag 485. 54.) καὶ ἐκπίμπλαται πομφῶν, ὡς ὑπὸ κνίδης. & tumidis cutis eminentiis, velut ab vrtica infestu, impletur.

Πομφόλυγες inde dictæ videntur, quæ sunt bullæ à spiritu flatuoso in humore contento, excitatæ & eleuatæ. Sic πομφόλυγες exponuntur Hesych. αἱ ἐν τῷ ὕδατι γινόμεναι οἰδήσεις, ἢ φυσήματα ὕδατος. πομφόλυγες ἐν τοῖσιν οὔροισιν ἐφιστάμεναι, bullæ huiusmodi in vrinæ summo insidentes, longum futurum renum morbum prædicentes, aph. 34. lib. 7.

Πονηρὸς prauus & vitiosus dicitur, vt πονηρὴ τροφή, prauum aut vitiosum alimentum aph. 36. lib. 2. μοχθηρὰν τροφὴν exponit Gal. vitiosum cibum, qui solet vitiosum sanguinem gignere. Sic πονηρεύεσθαι quod est malè aut prauè affici, dicitur de aluo Hipp. sæpe, quæ ob facultatis naturalis imbecillitatem probè suas actiones non obit, verùm effunditur & erumpit, & cruciatibus aut torminibus distorquetur. Velut in Prorrh. (pag. 213.8. H. 79.B.) ὅσοισιν αἱμοῤῥαγίαι πολλαί, ἐγχρονίζουσι χρόνῳ κοιλίαι πονηρεύονται. Quibus sanguinis eruptiones diu perseuerant, iis temporis progressu aluus prauè afficitur, hoc est effunditur aut humectatur. Idem enim hic πονηρεύεσθαι quod καθυγραίνεσθαι aph. 27. lib. 4. vel Gal. interprete. Qua dictione etiam omnem vitiatæ facultatis naturalis errorem comprehendi vult Gal. cùm debilitato calore natiuo crudos humores plurimos & flatus gignit, aut humorum acrimoniam aut copiam, qua aluus perturbatur & malè habet. Quod etiam repetitur in Coac. (pag. 139. C.) Et rursus ibid. (158. E.) τούτοισι κοιλίαι πονηρεύονται, iis alui malè afficiuntur. Rursusque ibid. (pag. 149. G.) τάχα δὲ καὶ κοιλίη πονηρεύεται τούτῳ, de aluo quæ cum torminibus erumpit & diffluit, quod καταῤῥήγνυται dixit in Prorrh. (pag. 179. 36. H. 69. G.) Iterumque ibid. (pag. 154. C.) κοιλίης πονηρίην vocat malignam ventris affectionem cùm cerebro acri & feruente materia oppleto, pars in aluum deturbatur, in eoque transitu aluum lancinat, cruciatu & torminibus afficit. Eandemque phrasim effert de aluo torminibus malè affecta, ibid. (pag. 219. C.) Quemadmodum & πονηρευομένη κοιλίη in lethali dysenteria dicitur ibid. (220. E.) de aluo humorum acrimonia effusa. & (222. D.)

Πόνος Græcis laborem & dolorem significat, vt scribit M. Tull. Tuscul. 2. in quo tamen Græcos velut verborum inopia laborantes irridet, quod vtrumque vno nomine

comprehendant. Quæ etsi inter se sunt finitima, in quo tamen differant idem ostendit. πόνος etiam apud Hipp. variam habet notionem, & Erot. πόνος τρία σημαίνει, τὴν γυμνασίαν, oempe exercitationem, vt cùm scribitur sect. 4. lib. 6. Epid. aph. 20. [illegible] ὑγιείης, ἀκορίη τροφῆς, ἀοκνίη πόνων. Valetudinem exconsulere, citra satietatem cibis vesci, & alacritas ad labores. Deinde etiam αὐτὴ ἡ ὀδύνη sumitur cùm scribitur aph. 46. lib. 2. δύο πόνων ἅμα γινομένων μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, &c. [illegible] ἡ βλάβη, hoc est pro noxa aut læsione sumitur cùm scribit aph. 1. libr. 2. ἐν ᾧ νοσήματι ὕπνος πόνον ποιέει, θανάσιμον. Quo in morbo somnus noxam facit, mortale. Quæ certè notiones sunt Hipp. omninò frequentissimæ, & Gal. testimonio apud eum contestatæ. Nam & πόνος vehementem motionem & exercitationem, πόνους τὰ γυμνάσια exponit Gal. lib. 2. salubr. in his Hipp. locis, πόνοι σιτίων ἡγείσθωσαν. aphor. 28. sect. 4. lib. 6. Epid. Labores cibos præcedere debent, & aph. 5. sect. 6. lib. eiusdem. πόνοι, σιτία, ποτὰ, ὕπνοι, ἀφροδίσια, πάντα μέτρια. In labore, cibo, potu, somno, rebus Venereis mediocritas omnis adhibenda est. Quo etiam respicere Erot. explicatio potest, cui πόνοι αἱ [illegible] exponuntur. Sic & aphorism. 9. sect. 5. lib. 6. Epid. πόνος [illegible] ἄρθροισι καὶ σαρκί. Labor articulis & carni confert. Vbi Gal. in Comment. tres illas τοῦ πόνου significationes ab Erot. expressas attingit & sua interpretatione accommodat. [illegible] Labores, otia, somni. Vbi Comment. qui Gal. nomine circumferuntur, annotant hic πόνον nomine, τὰ γυμνάσια & exercitationes vsurpari. Aegr. 7. lib. 3. Epid. febrem ἐκ κόπων καὶ πόνων, ex lassitudinibus & laboribus insuetis cœpisse scribitur. vbi πόνοι τὰ γυμνάσια exponit Gal. Et aph. 16. lib. 2. πονέειν, laborare & vehementer moueri significat. Vbi quoque scribit Gal. [illegible] Laborem hoc loco vehementem motionem intelligere oportet, quam exercitationem vocant. In quem sensum exponit etiam aphorism. 28. sect. 4. libr. 6. Epid. de quo supra diximus. Et lib. 5. salubr. (pag. 275. 15.) πόνον illic [illegible], conuenientem cuiusque corpori & moderatam exercitationem etiam significare scribit. Rursus πόνοι γυμνάσια significant aph. 49. lib. 2. vt exponit Gal. Com. ad aphorism. 50. libri eiusdem, vt & πονέειν, γυμνάσιοις χρῆσθαι, exercitatione vti, aphor. 31. sect. 5. libr. 6. Epid. & libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 69. 13. H. 391. 49.) & (vers. 46. H. 392. 2.) [illegible]. Si ex multa quiete ad ampliorem laborem de repente deueniat. Et li. 2. περὶ διαίτης (p. 362. 39.) πόνος ξηραίνει. Labor & exercitatio exiccat. Πόνος quoque dolorem sæpissimè significat apud Hipp. vt & labor Latinis, velut aph. 44. & 45. libr. 4. ἐς τὰ ἄρθρα πόνοι, ad articulos labores. vbi Gal. ὀδύνην ἢ βλάβην exponit. Sic etiam πονέειν dolere, vt aph. 48. libr. 2. κάμνειν & ἀλγεῖν explicat Gal. fatigari & dolere. Et aph. 32. & 33. lib. 4. Vbi etiam scribit Gal. [illegible]. Si quidem πόνος & vehementem motum, & dolorem, & noxam significat, quemadmodum antea est demonstratum, sanè liquet quod verbum πονεῖν, tum vehementiore motu vti, tum dolere aut noxam pati indicabit. Eaque notio tam frequens est in Epid. vt testimonio nullo egeat, vt cùm scribimus ægr. 4. lib. 1. Epid. [illegible] & cùm scribitur [illegible], vt ægr. 12. & sæpe aliàs. Libro sexto Epid. aph. 8. sect. 8. οἱ πόνοι ἐν [illegible]. Labores certis temporum circuitibus fiunt, de partus doloribus qui circa fœtus editionem contingunt, sumpsimus. Illâ enim sententiâ tempus in quo fœtus ex vtero prodit significatur, quemadmodum illic scripsimus, & lib. 2. Epid. vbi eadem sententia reperitur. At verò tertium τοῦ πόνου significatum quo αὐτὴ ἡ βλάβη sumitus, & omnem noxam aut quicquid offensionem facit, indicat, etiam Hipp. crebro est vsitatum, velut aph. 1. lib. 2. vbi πόνος βλάβην σημαίνει, vt scribit Gal. quo etiam sensu sumitur ab Erot. Et aph. 7. lib. 1. [illegible] aut extremos dolores, aut labores intelligimus, aut extremas etiam offensiones. Sic enim ibi πόνους sumit Gal. [illegible]. Rursusque aph. 46. lib. 2. πόνος pro tristi & molesto sensu accipitur, etsi eum locum pro dolore sumi scripsit Erot. Et aph. 11. sect. 8. lib. 6. Epid. πόνοι labores indicant qui toto gestationis tempore grauidas offendunt & eas molestant, siue in fœtus conformatione, perfectione, motu, abortione aut editione id contingat. Et Comm. qui Gal. nomine publicantur, eo loco πόνους βλάβας καὶ ὀδύνας capiunt, & quamuis grauidarum offensionem. Quo sensu etiam sumuntur lib. 2. Epid. vbi id repetitur, & libr. 7. Epid. (pag. 1229. A.. Lib. de natura humana (p. 10. 45. H. 225. 54.) de humore aliquo secreto, & in ea parte in quam nimia copia effusus fuerit dolorem & noxiam inferente. [illegible]. Verùm etiam eum locum in quo constiterit, & in quem nimia copia effusus fuerit, dolore & labore afficit, hoc est, grauat, offendit & vexat. Libro quoque de rat. vict. in morb. ac. (pag. 67. 40. H. 391. 12.) vbi scribitur, [illegible] πόνοι. Sic exponit Gal. [illegible]. Quædam etiam ob laborem, siue propriè dictum, qui idem est ac dolor, siue vt dixerit quispiam, malam affectionem, qua in acutis morbis ægri vexantur. Rursusque ibid. (pag. 69. 52. H. 392. 7.) [illegible] minus corpus offendit. Quæ verba exponens Gal. scribit. [illegible]. πόνος autem hoc loco ei læsionem indicat, multas in genere læsiones vniuersaliter comprehendens. Πόνοι interdum quoque affectiones dolores excitantes indicant, & pro his accipiuntur, velut sunt tumores præter naturam, aut inflammationes. Quo sensu scribitur in Coac. (pag. 152. G.) [illegible] pro his viscerum tumoribus præter naturam, aut inflammationibus quæ dolores faciunt & in pus vertuntur. Sic pro affectione dolorem excitante πόνον sumit Gal. Com. ad aph. 6. lib. 2. & scribit, πόνους [illegible]. πόνους interdum vocare consueuit affectiones in quibus dolore afficimur. Quem in sensum explicat aphorism. 7. sect. 1. lib. 6. Epid. & πόνους exponit [illegible] ἐρυσίπελας, φλεγμονὴν, καὶ τραῦμα, καὶ θλάσμα, καὶ ῥῆγμα, καὶ σπάσμα, [illegible] affectiones ipsas quæ cum dolore fieri consueuere, vt erysipelas, inflammationem, vulnus, contusionem, ruptionem, conuulsionem, & quicquid est huiusmodi. Πόνος [illegible] lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 109. 9. 403. 30.) in his qui veratri potione purgandi non sunt, capitis dolor diuturnus & soluto difficilis sumitur Galeno, πόνος ἐν κεφαλῇ χρόνιος καὶ δύσλυτος. [illegible] πόνος.

Πορεύεσθαι quod est procedere, prodire, de purgationibus menstruis effertur aph. 60. lib. 5. sed quæ larga copia & manu effluunt. Sic enim [illegible], si purgationes cursum suum teneant, explicat Gal. [illegible] plurali numero elatum, & τὸ πορεύεσθαι quod sequitur, non paucum sanguinem esse qui excernitur indicant, neque semel, sed sæpe & multum effundi.

Πόσθια dicitur tuberculum paruum palpebræ cilio adnascens, quod alio nomine κριθὴ vocatur, à similitudine ad hordei figuram, Gal. lib. 4. Com. pharm. κατὰ τόπ. (pag. 250. versic. 36. & pag. 221. 49.) Est autem κριθὴ Paulo [illegible] abscessus paruus, oblongus, ad palpebræ extremum, ταρσὸν dicunt, adnascens.

Πόσις potio dicitur, sed de vini potione intelligitur Hipp. libro primo de Morb. (pag. 458. 38.) in pleuritide, [illegible] ἰσχυραί, potiones confertæ & vehementes, hoc est, copiosæ & validæ, de vini haustu. Sic [illegible], intempestiuiorem vini potum diximus, ægr. 13. libro tertio Epid. post st. pest. Et aph. 7. libro septimo, [illegible] multam vini, non aquæ, potionem indicare disertis verbis exprimit Gal.

Ποσῷ, ὀλίγῳ exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. verùm ποσῷ melius legatur, vt & ὀλίγῳ τινὶ habens exemplaria quædam, vt sit, modico quodam.

Ποταίνια, πρόσφατα οἱ Δωριεῖς, recentia vocant Dores scribit Gal. in Exeg. Qua dictione vtitur Hipp. libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 62. versic. 35. 389. 44.) [illegible]. Et quid faciat polenta recens iis qui non assueti sunt, & alia,

alia, his qui recente vti cõsueuerunt. Vbi scribit Gal. τὰ δὲ πρόσφατα ποτάινια κέκληκε τῇ τῶν Ἰώνων φωνῇ, καὶ τῇ τῶν παλαιοτέρων. recentia ποτάινια dici Ionum & prisca lingua. Libr. περὶ γυναικείων. (pag. 568. 7.) ἄλφιτα ποτάινια πινέτω, polentam recentem bibat. Vbi tamen ποτάμια vitiosè legitur. Et rursus (pag. 572. 22.) ἄλφιτα ποτάινια ἀναμίξας, polentam recentem admixtam. Libr. quoque eodem (pag. 581. 4.) ἔπειτα λαβὼν σάρκα ποτάινιον προσθεῖναι. deinde carnem recentem supponere, quod de carnis recentis frustulo pudendo muliebri indito dicitur. Quod libro secundo, περὶ γυναικ. (pag. 675. 5.) ξηρὰ ποταινίη σαρκὶ προστιθέσθω dicitur. Sic libro secundo περὶ διαίτης (pag. 359. 38.) vbi ἀνδράχνη ποταμία passim legitur, portulaca fluuiatilis, ποταινίη haud scio an scribendum sit, quòd προσχωσθέν, hoc est sale condita ac macerata statim ex aduerso opponatur. Erot. etiam ex Bacchio ποτάινια τὰ πρόσφατα indicare scribit. Et annotatur ex Corintho τὰ πρόσφατα, ποτάινια, Ionum dialecto dici Hesych. verò ποτάινιον exponit, νέον. πρόσφατον, οἱ δὲ ξένον ἐγγύς. Est autem ποτάινιος, ἐγγὺς καὶ σύνεγγυς φανείς, vt πρόσφατος, recens & modò dictus.

Ποτὶ apud Hipp. præterea, insuper, maximè, præcipuè significat, & sermonem auget, vt scribit Gal. veluti lib. de art. (pag. 651. versic. 9. H. 832. D.) ἀλλὰ μᾶλλον ἐς τὸ ἄνω ποτὶ, καὶ ἐς τὸ περιξ ἀπορραγῇ. sursum tamen magis vergat, idque præcipuè, quoad circumcirca ex toto abruptum fuerit. Vbi scribit Gal. δῆλον δ' ὅτι καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ῥῆσιν αὔξειν βουλόμενος τὸν λόγον, ἐχρήσατο τῇ ποτὶ φωνῇ, ὡς εἰ καὶ οὕτως εἶπε, μηδὲ μετέωρον μένειν, μηδὲ ἐς τὸ κάτω ῥέπειν, ἀλλὰ μᾶλλον ἄνω, καὶ μάλιστα ὅταν τελέως ἀπορραγῇ τὰ σαπέντα. Patet autem quòd in hac oratione Hipp. sermonem augere volens [ποτὶ] dictione visus fuerit, perinde ac si ita diceret, vt neque suspensum sit, neque deorsum vergat, sed sursum magis, idque præcipuè cum putrefactæ partes circumcirca ex toto abruptæ fuerint. Rursusque ibid. (pag. 617. 9. H. 824. A.) κατὰ δὲ τὸν βουβῶνα δοκέει τι ἡ σὰρξ λαπαρωτέρη εἶναι ποτὶ καὶ ψαυομένη. Ad inguen verò; caro aliquanto mollior sentitur, præcipuè etiam si contrectatur. Vbi quoque scribit Gal. ὥσπερ καὶ πρόσθεν ὅτι τῇ φωνῇ [ποτὶ] χρῆται ὁ Ἱπποκράτης, ὅταν αὐξῆσαι βουληθῇ τὸ λεγόμενον. ἔστι γὰρ ὁ λόγος τοιόσδε, κατὰ βουβῶνα δοκεῖ τι ἡ σὰρξ λαπαρωτέρα θεωμένοις, καὶ πολὺ μᾶλλον εἰ ψαύοι τις τῇ χειρί. Dictum etiam à me antea est Hipp. solere hac voce [ποτὶ] vti cùm rem augere voluerit. Est enim huiusmodi oratio: Ad inguen mollior quodammodo caro esse inspicientibus videtur, idque etiam multo magis, si locum quis attingat. Iterum quoque (p. 620. versi. 20. H. 812. B.) ποτὶ καὶ κατὰ τὸ στῆθος. maximè etiam ad pectus. Et rursus ibidem (pag. 611. 25. H. 806. G.) ποτὶ δὲ καὶ διὰ ἀνωτέρω τῆς φρενὸς τοῦ προφρένου κυρτῶται, præcipuè verò vbi supra septi iuncturam in gibbum curuantur. Sic enim illic legit Gal. contra omnium exemplarium fidem. Vt & rursus ibid. (pag. 587. 31. H. 785. B.) legit Gal. ποτὶ καὶ πρὶν ἰσχυροτέρη τὴν βοτάνην, præcipuéque alta herba prius ad maturitatem deuenit. Vbi exemplaria omnia ὅτι legunt. Ποτὶ quoque ποτὶ significare hoc est Aliquando apud Hipp. annotat Gal. in Exeg.

Ποτὸν conuiuium & compotationem significat, lib. 5. Epid (pag. 1159. H.) ὅτι τε ἐς ποτὸν ὡρμᾶτο, cùm ad conuiuium prodiret, progrederetur. Sic etiam sumi potest quod scribitur, ægr. 2. libro primo, Epid. ἐκ κόπων, καὶ ποτῶν, καὶ γυμνασίων ἀκαίρων. ex laboribus, compotationibus & exercitationibus intempestiuis diximus.

¶ Πρῆγμα aut πρᾶγμα pro varia rerum natura, varias habet notiones apud Hipp. In lib. Progn. (pag. 118. vers. 7. H. 36. 8.) τὰ τῶν νοσεόντων πρήγματα dicuntur, quæ in rem ægrorum fiunt, & iis sunt vsui, ægrotum res & quæ ad eos spectant, τὴν τοῦ νοσήματος κατάστασιν καὶ φύσιν, morbi constitutionem, conditionem & naturam exponit Gal. Verùm hac dictione Hipp. omnem ægri statum intelligere videtur, & omnia quæ circa ægros fieri debent & geruntur, cum iuuat medicum, qui rectè prædicturus sit, facilè fidem facturum se optimè ægrotum res & quæ in eorum vsum sunt tenere, ac morbi naturam & conditionem diligentissimè pernoscere, quaque huic ratione aut via succurrendum sit. Sic lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 598. 24.) Medicum vult σκεψάμενον ἐς ὅλα τὰ πρήγματα τῶν γυναικῶν, res omnes mulierum diligenter expendere, & in eas intentum esse, qui omnium osculi vteri humiditatem rite & ordine sit curaturus, siue quid ex vniuerso corpore mouendum sit, siue ex vteris ipsis, siue vtroque modo. Vbi mulierum conditionem & statum, quæque ad eas spectare videntur omnia, aut illis sunt vsui, & in earum rem sunt, obaudire possumus. Possunt & mulierum negotia & actiones intelligi, quæque ab ipsis efficiuntur munia in totius vitæ genere & instituto, quæ ipsam morbi causam fouere videntur. Libro etiam de rat. vict. in morb. ac. (pag. 61. 55. H. 389. 25.) πρῆγμα totum morbi decursum ac constitutionem indicat. οὐτ' ἐξαπίνης οὐδὲν τι ἄλλο τῷ πρήγματι μεταβάλλοντα ἐπὶ τὰ, ἢ ἐπὶ τά. Neque de repente quicquam in hanc vel illam partem immutare in toto negotio licet, hoc est, in toto morborum decursu, in quo mutationes magnæ & intempestiuæ magnopere cauendæ sunt. Est & πρῆγμα res & negotium de quo quæritur, aut propria rei natura quæ in quæstione versatur. Lib. quoque eod. (pag. 64. 40. H. 390. 23.) οὐ γὰρ οἰκειοτέρη ἐπὶ τῷ πρήγματι περὶ οὗ πλεῖστός μοι λόγος εἴρηται· ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρῆγμα ἐπικαιριζέτω ἐπὶ διδάξιεν. Neque enim ei rei de qua multum sermonem fecimus est similis, verùm res ipsa valde opportuno erit documento. Et libr. περὶ ἀφόρων (pag. 678. 49.) καὶ σιτίων ἀπεχέσθω τῶν μὴ ξυμφερόντων τῷ πρήγματι, & cibis abstineat, qui ad id quod quæritur non conducunt, hoc est ad institutum negotium, conceptionem videlicet. Quod iisdem verbis repetitur lib. περὶ ἐπικυήσιος (pag. 265. 12.) Libr. περὶ φυσῶν, (pag. 297. 10.) περὶ μὲν τοῦ ὅλου τοῦ πρήγματος, ἀρκεῖ μοι ταῦτα. De hac quidem tota re, hæc sufficiant, hoc est de spiritus vtilitate & aëris, quæ est affecti ad rem quæstio. Et lib. de art. (pag. 610. 12. H. 806 B.) τῷ δὲ πρήγματι τῷ τοιούτῳ οὐδεμία βλάβη συμβαίνει, nulla tamen ex huiusmodi sectione huic rei noxia imminet. Eadem notione τοῦ πρήγματος εἶδος dicitur Gal. rei de qua quæritur species & valde propria ac specifica rei essentia, quæ ea maximè propriis constituitur differentiis, libr. 1. de diff. feb. (pag. 325. 19.) ἴδιον μὲν γὰρ οὐδὲν, εἰ καὶ μὴ τὸ τοῦ πράγματος εἶδος, ἀλλὰ τὸ γ' ἀληθές γε καὶ ἀπαραβάτων, οὐδὲ τούτων πρόσεστιν, ἴδιον δὲ ὅμως καὶ ἀχώριστον σημεῖον. Agitur namque de propriis febris diariæ signis, quæ etsi rei formam minimè constituunt, (quòd ex proprietate quæ omni, soli & semper inest, cuiuscunque rei natura & essentia circumscribatur) certissima tamen sunt atque inseparabilia huiuscemodi febrium signa. πρήγματα etiam molestias & negotia significant, quemadmodum scribitur in Progn. (pag. 150. 50. H. 43. 17.) πρήγματα πολλὰ παρέχειν, & repetitur in Coac. (pag. 180. H.) quod est multum negotij facessere, aut multum molestiarum exhibere. Qua notione etiam πρηγμάτων nomine, res, difficultates, & negotia, aut rerum gerendarum actiones sumi possunt aph. 28 sect. 8. libr. 6. Epid. non secus ac apud Terent. Adelph. res pro molestiis ac perturbationibus sumuntur. Ego, quia non rediit filius quæ cogito? Quibus nunc solicitor rebus? Etsi in hoc loco, Hipp. per πρήγματα causæ manifestæ & externæ accipiuntur, quæ animum mouent & afficiunt, aut mœrore, aut gaudio, aut metu, aut confidentia, aut spe, aut desperatione, eumque huc & illuc momento impellunt, velut per ὁρμὰς causæ internæ. Ex quibus quomodo affectus sit animus considerandum monet ea sententia Hipp. & mentis intelligentia, vt per se valeat & constet, quod vt plurimùm ab eiusmodi causis tum internis, tum externis, non parum conturbetur & commoueatur. πρῆγμα etiam sæpe rem, negotium, circa quod actiones humanæ versantur significat in Epist. ab Hipp. scriptis, vt (pag. 1274. 31.) πεισθεὶς ἐπείγειν τὸ πρῆγμα. persuasus, id quod erat, rem vrgere. Et (pag. 1275. 48.) ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν ἀνθρωπίνων πρηγμάτων ὑπερφρονέοντες. sed sunt qui humanas actiones despiciunt & pro nihilo ducunt. Et (1277. 1.) ἐπείγει γὰρ τὸ πρῆγμα. Vrget enim res ipsa. Et rursus (pag. 1277. 7.) de Democrito, καὶ οὐ παύεται γελῶν ἐπὶ παντὶ πρήγματι, neque ridere cessat in omni negotio. Vbi πρῆγμα rem seriam, grauem, & studio aut opera dignam indicat, vt Democriti risus absurdus visus fuerit. Quemadmodum etiam lib. περὶ ἐνυπνίων (pag. 376. 17. ἐν δικαίῳ πρήγματι, in re iusta & seria dicitur, quo nomine hominum officia, actiones & munia quotidiana intelliguntur. Neque absimili locutione τῇσι χερσὶ πραγματευομένη phrenitica scribitur, libr. 7. Epid. (pag. 1225. F.) quæ manibus negotiosè & laboriosè plurima moliebatur. Et τὰ πρηγματεύεσθαι ποιέειν Prorrh. 2. (pag. 105. C.) est res consuetas obire & gerere, actiones procurare, aut muniis solitis perfungi. πρῆγμα ὑγρὸν quicquid est humidum, aut humidam naturam significat libr. περὶ φυσῶν (pag. 299. 23.) vbi de sanguinis extra propria conceptacula effusi mutatione agitur. οὐ γὰρ ἐκ φύσιος ὁ πρόσω πορευόμενος τὰς ὁδοὺς ὑγρῷ πρήγματι, καὶ ἰόντι κατὰ ῥόον ἔχοντι. Neque enim humidæ naturæ vt sursum progrediatur facilis est via, verùm accliuis & ardua, vt neque cuiuis alteri grauitatem habenti. πρήγματα κοινὰ lib. 2. Epid. (pag. 998 C.) ea quæ vulgò in morbis fiunt, diximus, naturalis facultatis in coctionibus operam & πραγματείαν intelligentes. ἐν νόμῳ etiam Hipp. (pag. 2. 36.) τὰ δὲ ἱερὰ ἐόντα πρήγματα, ἱεροῖσιν ἀνθρώποισι δείκνυται. res sacræ sacris hominibus

demonstrantur, quibus significantur scientiæ adyta & mysteria à quibus arcentur prophani. Atque haud scio an huc accommodari Erot. expositio queat, qua προύγματα apud Hipp. κτήματα, hoc est, possessiones significari scribit.

Πράμνειος exponitur Gal. in Exeg. οἶνός τις οὕτως ὀνομαζόμενος μέλας καὶ αὐστηρὸς, vinum quoddam hoc nomine, nigrum & austerum. Cuius meminit Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 610. 6.) & lib. 2. (pag. 667. 15. & pag. 669. 35.) Huius mentionem facit Hom. Il. λ. (vers. 638.) Athen. lib. 1. vinum hoc esse crassum & multi alimenti scribit. Nicandri Schol. οἶνον πράμνιον dici scribit ἀπὸ ἀμπέλου πραμνίας, ἢ καὶ [illegible].

Πρασοειδὴς dicitur apud Hipp. quod est coloris viridis aut prasini, & porraceum colorem referens, vt πρασοειδέα τὰ διαχωρήματα, virides deiectiones & porraceæ, in Progn. (pag. 139. 22. H. 19. 40.) & Coac. (pag. 210. G.) quæ à bile æruginosa tinctæ sunt. Est & πρασοειδὲς τὸ ἐμεόμενον, vomitio porracea, in Progn. (pag. 142. 55. H. 41. 7.) & πρασοειδὴς ἔμετος, in Coac. (pag. 297 F.) viridis vomitus dicitur Celso cap. 4. lib. 2. vt & χολὴ πρασοειδὴς bilis viridis eidem nominatur cap. 6. lib. 2. quæ est bilis porracea aut prasina, porri colorem referens, quæ fit (vt scribit Gal. Com. 2. in Progn.) ex alimentorum quorundam cruditate, aut ex olerum esu: Interdum etiam immoderatiore calore venoso genere affecto in ventriculum influit.

Πρεσβῦται sunt Hipp. aph. 31. lib. 3. qui γέροντες dicuntur, senes & qui vltimam ætatem agunt, vt scribit Gal. in Com. quanquam inter πρεσβύτας & γέροντας quidam distinguunt, vt πρεσβύτας intelligant eos qui sunt in primo senio, γέροντας autem decrepitos & in vltima ætate. Sic πρεσβύτεροι in Coac (pag. 138. H.) sunt qui γεραίτεροι dicuntur in Progn. ætate florentibus collati, & qui trigesimum quintum annum superant, quique in primo senio sunt constituti, & ὠμογέροντες vocantur. Alioqui πρεσβῦται senes quoscunque indicant, vt aph. 41. & 42. lib. 2. & 6 lib. 6. πρεσβύτερα ἔμβρυα seniores conceptus dicuntur aph. 1. lib. 4. verùm ex collatione tantùm ad νήπια, velut in Progn. (pag. 163. vers. 11. H. 46. 29.) τὰ πρεσβύτερα τῶν παιδίων dicuntur pueri qui primum septennium superant.

Πρηεῖς πυρετοὶ, febres sunt mites, quæ est febrium differentia ex caloris essentia desumpta, aphorism. 17. sect. 1. lib. 6. Epid. quibus δακνώδεες τῇ χειρὶ, ad manum mordaces opponuntur. Sunt & πυρετοὶ πρηεῖς apud Hipp. sect. 2 lib. 1. Epid. (pag. 363. 6. H. 948. A.) & in continuis, πρηεῖς ἀρχόμενοι, καὶ τὸ ὅλον ἐπιδιδόντες ἀεὶ, ibid. (pag. 362. 22. H. 945. D.) per initia mites, sed quæ in totum perpetuò increscerent.

Πρηνὴς exponitur à Gal. in Exeg. apud Hipp. τὸ πρὸς τὴν γῆν νενευκὸς, in terram propendens & pronum. Sic πρηνὴς exponitur Hesych. ἐπὶ τὸ πρόσωπον πεπτωκὼς, qui in caput aut vultum propendet, pronus, decliuis, qui & πρανὲς dicitur communiter, cui ὕπτιος opponitur, supinus, vt in Mochl. (pag. 850. E.) Libr. de fract. (pag. 526. 58. H. 750. B.) ἐπὶ τὸ πρηνὲς ῥέπειν dicitur, quod est in pronam partem vergere, idem quod καταπρηνίζειν ibid. (pag. 527. 57. H. 750. H.) & pag. 575. 51. H. 776. G.)

Πρῆσμα exponitur Gal. apud Hipp. in Exeg. ἐμφύσημα, inflatio, & πρήσιος ἐμφυσήσεως, inflationis, & πρησθέντα τὸ ἐμφυσηθέντα, valde inflatum. vide quæ scripsimus in Ἀχλυώδεα antea.

Πρίειν est serrare, aut serra secare, idem quod πρίζειν, & de dentibus dicitur in Progn. (pag. 127. 40. H. 37. 32.) ὀδόντας πρίειν, quod dentibus stridere dixit Celsus, vnde πρίσις ὀδόντων dentium stridor in Prorrh. (pag. 181. 23. H. 71. B.) πρίων autem vt & πρίων apud Hipp. sæpe serram aut terebrum indicat, & ossis sectionem aut forationem per terebram, vt lib. de vulner. cap. (pag. 900. G. H) interdum etiam sectionem per terebram serratam, quæ terebræ teretis & serræ vsum facit, vt ibid. (pag. 912. 913.) vbi etiam ἐκπρίειν & ἐμπρίειν & πρίειν sæpe ponitur. Alioqui terebra acuta vtitur Hipp. & τρύπανον vocat ibid. (pag. 911. B.) & pag. 913. F.) Est & πρίων χαρακτὸς terebra caua, aspera & serrata, qua ad excidenda ossa ad membranam vsque vtitur Hipp. ibid. (pag. 913. C.) estque ea terebra χοινικὶς Græcis, & χοινίκιον Celso modiolus vocatur, & terebræ rectæ, quæ τρύπανον dicitur, opponitur. Eadem quoque ὀδοντωτὸς πρίων nominatur Gal. in Exeg. Hæc terebræ & serræ vsum habet, trepanis vulgaribus non absimilis, ideóque ossa forat & excidit. Ideóque eius vsus est in ossibus imbecillioribus & tenuibus, velut paruum terebrum in puerorum ossibus adhibet Hipp. Eius vsum rectè describit Celsus capit. 3. libr. 8. Quidam interpretes πρίονα χαρακτὸν terebram acutiorem accipiunt. Sed cùm τρυπάνῳ opponatur, quæ terebra est recta & acuta, melius caua, & exsculpta dicetur. Potest & χαρακτὸς dici, quòd impressa manu agatur, faciatque ei similem ambitum, qui in angustiorem orbem modiolo imprimitur. Est enim quidam premendi modus (inquit Celsus) vt foretur & circumagatur, quia si leuiter imprimitur, parum proficit, si grauiter, non mouetur. Apud Gal. autem annotantur duo serrarum genera, vnum μαχαιρωτὸν, pro serra quæ machetæ formam habet, ea polit & læuigat ὀδοντωτὸν, alterum, pro serra dentata, quæ incidendo altiora crenularum vestigia relinquit.

Προαγόρευσις prædictio, prænunciatio, aph. 19. libr. 2. τῶν ὀξέων νοσημάτων οὐ πάμπαν ἀσφαλέες αἱ προαγορεύσιες. In morbis acutis non omninò certæ sunt prædictiones. In Progn. (pag 118. 36. H. 36. 26.) καὶ τοὺς ἀποθανουμένους τε καὶ σωθησομένους προγινώσκων καὶ προαγορεύων. tum morituros, tum victuros præsentiens, ac prædicens.

Προακμάζοντες, qui in ea ætate sunt quæ vigorem antecedit, estque adolescentia ipsa, fortéque iuuentus accipienda est in qua ob exuperantem calorem, maior humorum acrimonia & copiosior sanguis inest. Virilis autem ætas etiam pro vigore sumitur. In Coacis (pag. 221. D.)

Προαυξέα παιδία, pueri adultiores, prouectiores, aut qui paulò ampliùs increuerunt, aut ætate processerunt, dicuntur Hipp. lib. de art. (pag. 642. 21. H. 827. F.) ἢν καὶ προαυξέεσι γενομένοισιν ἤδη παιδίοισι ξυμβῇ. aut etiam iam ætate progressis pueris casus inciderit. Vbi Gal. προαυξέα exponit, τὰ ἐπὶ πλέον αὐξημένα, eos qui paulò ampliùs increuerunt, quorum non æquè ac tenellis infantibus ossium natura formari ac fingi potest. Idem in Exeg. scribit, προαυξέας, νόσους ποιὰς οὕτως ὀνομάζει, τὰς τοῖς προβεβηκόσι κατὰ τὴν ἡλικίαν γινομένας, ὅτι καὶ αὐτοὺς οὕτως ἴσως καλεῖ τοὺς προβεβηκότας. προαυξέας morbos quosdam vocat, his qui iam ætate progressi sunt obuenientes, quòd & ipsos ætate prouectos quandoque sic vocet. Quibus verbis aphor. 25. sect. 5. libr. 6. Epid. mihi significare videtur Gal. atque ibi προαυξέας νόσους ex quibusdam exemplaribus legisse, cùm tamen ὀπαυξέας legerit in Com. vt antea exposuimus. Sunt & προαυξέοντες libr. 2. Epid. (pag. 1006. C.) corporis adauctæ moles, ex quibus de totius temperamento æstimatio fieri debet, vbi & προαυξέων etiam dicuntur quibus ea corporis moles increuit.

Πρόβατα quasuis pecudes & pecora significant, cùm alioqui eo nomine oues designentur. Sic Gal. Com. 1. in lib. de art. (pag. 587. 24. H. 784. H.) πρόβατα dici Hipp. scribit, ἅπαντα τὰ βοσκήματα, pecudes aut pecora omnia, vt & apud Hom. Il. ξ. (vers. 124.) πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσαν. Multa sunt illi pecora. Vbi Galen. πρόβατα ἀγέλας βοσκημάτων indicari vult, hoc est, pecudum gregem & armentum, eaque notione hanc dictionem priscis vsurpari. Et Schol. ibid. scribit priscos quadrupedes omnes πρόβατα dixisse, vt & Hesych. τὰ τετράποδα, quadrupedes exponit. Indéque προβάσεις apud Hom. Odyss. β. (vers. 75.) reditum & prouentum qui ex pecoribus prouenit significat, πρόσοδος exponit Schol. ἀπὸ τοῦ προβαίνειν vnde peculiariter πρόβατα dicta videntur. προβάσεις quoque pecorum possessionem aut armentorum gregem indicat, & τὰ τῶν τετραπόδων προβαίνοντα, vt scribit Eustath. τῶν τετραπόδων κτῆσιν exponit Hom. Schol. vt & Hesych. τὰς τῶν βοσκημάτων κτήσεις. πρόβατα etiam apud Hipp. Erot. quadrupedes omnes exponit, cùm scribit: πρόβατα, οὕτω καλεῖ κοινῶς πάντα τὰ τετράποδα ζῶα. πρόβατα nunc communiter vocat quadrupedia omnia. Quam certè dictionem multis in locis ea notione vsurpat Hipp. vt lib. περὶ φύσ. παιδίου (pag. 248. 16.) ὁμοίως δὲ καὶ τὰ πρόβατα, δενδρεά τε καὶ τὰ ὄρνεα. Eodem modo se habent pecudes, & feræ & volucres. Hîc enim pecudum genus indicat, vt & lib. περὶ σαρκῶν (pag. 250. 49.) ἐκ [illegible] οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ πρόβατα. Et celerrimè tum homines tum pecudes, vbi natæ sunt, aluum exonerant. Et lib. de aere, loc. & aq. (pag. 291. 40.) ἕπονται δὲ αὐτοῖσι καὶ τὰ πρόβατα, καὶ αἱ βόες, καὶ οἱ ἵπποι. Eos autem sequuntur & pecora, & boues, & equi. vbi oues tamen accipiunt interpretes. Sic libr. de Morbo sacro (pag. 302. 24.) οὐ γὰρ ἄλλα αὐτοῖς ἐστὶ πρόβατα ἴδια, ἢ αἶγες καὶ βόες. Neque enim alia vlla ipsis sunt pecora, præter boues & capras. (Sic enim legit Gal. Com. 1. in lib. de artic. cùm προβάτων passim legatur) Et si ibid. (pag. 307. 32.) πρόβατα oues significare videntur. [illegible] Idipsum autem quis vel maximè cognoscet ex ouibus hoc morbo correptis. Vbi etiam pecudes intelligi possunt. Libri quoque περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 544. 41.) [illegible], ἢ ἐν προβάτοισιν. Videntur autem talia

talia potiùs hominibus contingere quàm pecudibus. De tuberculis pulmonis agitur quæ pecudibus & quadrupedibus fiunt, vt illic scribitur, vnde hydrops nascitur. Lib. de artic. (pag. 587. 15. H. 784. H.) ὅτι πάντων τῶν προβάτων βόες ὅτι μάλιστα πονέουσι ταύτην τὴν ὥρην. quòd ex omnibus pecudibus, boues, hoc tempore quàm maximè laborant. At verò ib. (pag. 608. 23. H. 805. F.) ἐγὼ δέ ποτε πνεύμονος προβάτου ἀποταμὼν ἐνέθηκα. Ego verò aliquando pulmonis ouilli frustulum resectum imposui. Sic enim de pulmone ouillo in nares fractas immittendo sumpserunt interpretes, cùm de aliis pecudibus etiam accipi queat. Velut lib. περὶ αἱμοῤῥοΐδων (pag. 893. C.) ὥσπερ γὰρ χαλεπώτερον, ὅταν προβάτου δερομένου τὸν δάκτυλον μεταξὺ τοῦ δέρματος καὶ τῆς σαρκὸς παρείρειν. Neque enim maiore negotio id fiet, quàm si dum pellis oui detrahitur, digitum inter pellem & carnem medium immittas. Etsi de quauis pecude intelligi potest. Similiter etiam lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 641. 48.) in fluore muliebri albo. προσεπιῤῥέει οἷον προβάτου οὖρον. Defluit velut vrina ouilla, dixit Cornar. cùm de alia pecude etiam accipi possit.

Πρόβλημα obiectaculum dicitur (vt loquitur Varro) aut obiectus, (vt Corn. Tacitus) obex, quod prætenditur & opponitur ad aditum obstruendum. velut Æn. 8. de saxo illo quod Caci speluncam obstruebat, dixit Virgil. fultosque emunit obice postes. Et Ouid. lib. 1. Fast. Ille aditum fracti præstruxerat obice montis. Sic membrana quæ collo vteri & osculo adnata conceptum impedit, os obstruit, & semini genitali aditum præcludit, πρόβλημα vocatur Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 58.. 10.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 599. 5.) γνώσῃ δέ τοῦτο, ἐπὴν ἐσφέρουσα τὸν δάκτυλον, ἅψῃ τοῦ προβλήματος. Id verò cognouetis, si digito ad attrectandum immisso, obiectaculum aut obicem attigeris. Quæ lectio faciliorem lib. 1. περὶ γυναικ. scriptionem facit, & verò emendat. Sic enim leg. videtur. γνώσῃ δέ, ἐπὴν τὸν δάκτυλον ἅψῃ τοῦ προβλήματος. Cognosces autem, si quod obtenditur digito attigeris.

Προβολὴ, proiectura dicitur & prominentia, quicquid prominet aut prætenditur. Sic προβολὴν τῶν χειλέων λεπτὴν dicitur lib. de artic. (pag 587. ver. 21. H. 785. A.) in reliquis pecudibus quibus ad depastionem labra tenuia prominent & prætenduntur. Lib. de Vuln. Cap. (pag 895. B.) προβολὴ ossis in capite eminentia aut extantia dicitur, cùm os quod in capite rotundum est, præter aliud prominet & extat. Sic enim ibidem sese explicat his verbis Hipp. ἀλλ' ὅτε μὲν ἔχει ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς προβολήν, ᾗ δὲ προβολή ἐστι, τὸ τοῦ ὀστέου ὑψηλὸν στρογγύλον παρὰ τὸ ἄλλο. Verùm cuicunque parte anteriore caput prominentiam habet, quæ fit, cum os quod rotundum est, plus reliquo eminet. προβάλλεσθαι prætendere aut prætexere significat, profiteri, ac proponere, velut proposita quæstione differere. Lib. περὶ εὐσχημοσ. (p. 22. 19.) οἱ προβαλλόμενοι τὴν σοφίην πρὸς πολλὰ τῶν χρησίμην: qui sapientiam ad multa esse vtilem proponunt.

Προβουλεύοντες exponuntur ab Erot. apud Hipp. προγινώσκοντες καὶ προφυλαττόμενοι, prænoscentes, præscientes & præcauentes. Sic in Progn. (pag 118. 35. H. 36. 24.) ἐκ πλείονος χρόνου προβουλευόμενος, longè ante singula præuidens, consultè perpendens.

Πρόγνωσις, præsensio, præcognitio, non tantùm futurorum dicitur, verùm etiam præsentium & præteritorum, vt indicat Hipp. scribens in Prognost. (pag. 118. 4. H. 36. 1.) προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖσι νοσέουσι, τά τε παρεόντα, καὶ τὰ προγεγονότα, καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι. Præsentiens enim ac prædicens apud ægros, tum præsentia, tum præterita, tum etiam quæ futura sunt. vbi πρόγνωσις tribus temporibus attribuitur, neque tantùm esse futurorum dicitur, vt explicat etiam in Com. Gal. & initio lib. 1. de præcogn. ex pulsibus. Prædictionis quoque & prænotionis vim tribus temporibus attribuit Hipp. lib. 1. Epid. (pag. 366. 39. H 948. F.) λέγειν τὰ προγενόμενα, γινώσκειν τὰ παρεόντα, προλέγειν τὰ ἐσόμενα. Præterita vt enarres, præsentia cognoscas, & futura prædicas animaduertendum est. Quod etiam ibidem indicat Gal. in Com. πρόγνωσις quoque & γνῶσις, tam rebus quæ certò fiunt & ratæ sunt, quàm incertis attribuitur, etsi vt plurimùm futuris accommodatur & firmis, vt scribit Gal. in Progn. (pag. 119. 48.) εἴθισται δὲ καὶ τὴν ὡς τὰ πολὺ περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι ἐλπίδα, καὶ τὴν ἀσφαλῆ προλέγειν προγνῶσιν. Moris est autem vt plurimum spem de futuro & certam nominare πρόγνωσιν præsensionem, præcognitionem. Prognosin autem præsciam significationem vocat Cæl. Aurel. cap 8 lib. 4. Tard. Pass.

Προδιαγινώσκειν est prænunciare, præmonere, prius discernere. Libro περὶ εὐσχημοσ. (pag. 24. 40) προδιαγινώσκειν οὖν χρὴ τὸ ἐκβησόμενον ἐκ τῆς ἐμπειρίης, de euentu igitur per experientiam præmonere oportet, hoc est, euentum experientia cognitum prænunciare. De morbi salutaris aut exitialis euentu dicitur, cuius præcognitio vsu & experientia solùm comparatur, camque prædicendam monet. προδιαγινώσκειν priùs cogitare dixit Caluus, prius discernere Cornarius.

Προεκρήγνυσθαι est ante tempus erumpere, diciturque Hipp. de præcoci & præmatura crisi aut morbi solutione, cum nulla adhuc appâret morbi concoctio, vbi natura humorum copia aut qualitate irritata, in immaturam iudicationem erumpit, & malam crisim tentat. Sic enim de morbis inconstantibus & malè iudicantibus scribitur lib. περὶ χυμῶν (pag 50. 51.) ἐὰν προεκρηγνύηται, ἢ προαποκρίνηται, ἢ ἐγκαταλείπηται. si prærumpant, aut priùs excernantur, aut intus relinquantur. Quòd enim ante tempus erumpere aut excerni anticipent, ἄκριτα fiunt, hoc est nullam aut prauam habent iudicationem Quod etiam intus relinquantur, φιλυπόστροφα fiunt, & recidiuas minantur. Ideóque προεκρήγνυσθαι & προαποκρίνεσθαι simul iunxit Hipp. vt alterum explicaret. προεκρήγνυσθαι enim quid non opportunè fieri, & iudicationis tempus præuenire significat, malumque denunciat, quòd vnà etiam cum noxiis humoribus, irritata natura bonos & benignos effundat, vt scribunt Comm. in librum de humor. Gal. attributi, & repetitur libro tertio de Dieb decret. (pag 447. versic. 31.) Idemque lib. περὶ τῶν προγνωστικῶν (pag 459. 23) huius vocis notionem aperit, eùm præoccupantem crisin hac voce significat, his verbis: διὸ ἂν καὶ ὅτι προεκρήγνυται πολλάκις ἡ κρίσις ἡ φθάνουσα τὴν προσδοκωμένην. In quibus ostensum est quòd sæpe præuenit iudicatio diem quæ rectò morbum iudicatura est. Eaque notione προκαταλαμβάνειν dixit Hipp. & lib. 2. Epid. (pag. 999. E.) τὰ προκαταλαμβάνοντα ἐν οἷσιν καιροῖσιν ὑποστροφαὶ ἐν ᾗσιν, ἰσχναί. Quæ præmaturam iudicationem dum adhuc cruda sunt occupant, morbo in reuersiones faciunt, in minus, omninò malam aut prope nullam solutionem portendunt. προεκρήγνυσθαι etiam temporibus intempestiuis & ante tempus occupantibus attribuit Hipp. vt initio sect. 2. lib. 1. Epid. χειμῶνες προεκρηγνύμενοι, tempestates ante tempus erumpentes, aut frigora intempestiua & quæ tempus præoccupant

Προεξαδυνατοῦντες, qui admodum fractis sunt viribus; & ex magno morbo valde fracti ac debilitati, quasi prædebilitati; nisi quòd præpositio ἐξ mali incrementum facit. In Prorrh. (pag 173 15. H. 67. G.) αἱ τῶν προεξαδυνατησάντων παραφροσύναι dicuntur desipientiæ quæ iam admodum fractis viribus succedunt, quæ oriuntur cerebro pessimè admodum affecto, ideóque maximè suspectæ sunt. Quod etiam repetitur in Coac. (pag. 131. E.) Qui verò sint προεξαδυνατοῦντες his verbis explicat Gal. in Prorrh. μείζονα γάρ τι τὴν δύναμιν ἀῤῥωστίας ἐνδείκνυται τὸ προεξαδυνατοῦντες ὄνομα, προσκειμένης τῆς ἐξ προθέσεως τῷ προαδυνατοῦντι, ὃ καὶ αὐτὸ καθ' αὑτὸ βλάβην ἱκανὴν σημαίνει τῆς δυνάμεως. Hoc προεξαδυνατούντων nomen magnam quandam facultatis imbecillitatem indicat, propter adiunctam ἐξ præpositionem nomini προαδυνατούντων, quod etiam per se insufficientem facultatis noxam significat. Idem quoque Com. 3. in Prorrh. (pag. 200. 54.) προεξαδυνατοῦντας προκεκμηκότας τὴν δύναμιν, & μὴ ἐκλύοντας exponit, hoc est, valde defatigatos, viribus fractos & debilitatos, & qui viribus sunt exolutis, prælanguidos aut prælanguentes vocant. In quo etiam animaduertendum est προεξαδυνατούντων legisse Gal. in Prorrh. veterem tamen lectionem προεκλυθέντων esse, & codicibus manuscriptis contestatam, Erotianique authoritate confirmatam, de qua suspicionem quoque iniicit Gal in Commentar. Quam etiam vocem antea exposuimus in Ἀπαυδᾶν.

Προεξευκρινεῖν est aliquid diligenti præmeditatione adhibita & cum iudicio agere, aphor. 24. lib. 1. diligentem præmeditationem, cautionem, rectumque iudicium adhibendum ad purgantium medicamentorum vsum significat. Quo quidem verbo, diligentiam ipsam & ægrorum præparationem complectitur, quæque in instituendis purgationibus recto animi iudicio præuidentur.

Προθυμεῖσθαι est aliquid proposito animo & magno studio suscipere aut instituere, aliquid diligenter & promptè curare, elaborare, aniti, affectare, alicui rei propensius vacare ac studere. In Coac. (pag. 124 A.) προθυμεῖσθαι τι πρῆγμα μὴ εἰθισμένον, aliquid propensius curare & magno studio eniti non prius consuetum. Hinc προθυμίη, alacritas, animositas, & ad res agendas promtitudo ac animi propensio, quæ calidi natiui copiam indicat. παιδία προθυμότερα εἶναι τῇ ἰσχύϊ. pueri alacriores, animosiores, promptiores, viuidiores, aphorism. 13. lib. 1.

Προΐστασθαι est præesse, adesse, prosistere, quasi antecellere ac dominari, adstare & quasi vrgere. Lib. 5. Epid. (pag 1153. B) πνεῦμα δὲ προΐστατο. difficultas spirandi prosistebat, hoc est, præerat, dominabatur & antecellebat aut adstat & instabat,

ac vigebat, vt προἱσταται melius legatur. Apud Dioscor. cap. 11. lib. 2 προϊστάμενον γλισχρότης, lentorem adhærescentem, sequacem & collectum qui veluti præest ac dominatur significat. Annotatur & apud Arist. sect. 4. Quæst. Natur. quæst. 30. προϊσταται χολὴ αὐτοῖς πολλάκις, iis sæpe bilis prosistit dixit Gaza, hoc est, adest, excellit, præstat ac dominatur. Etsi προσίσταται quidam illic legunt, vt sit obsistit, malè afficit, molesta est. Ea ratione πρόστασις humorum præstantia & excellentia dicitur, eumque qui cæteris præstat ac dominatur significat, vt scribimus postea.

Πρόσω Gal. exponit apud Hipp. in Exeg. ἐξαίφνης, repente, subitò, videturque vox esse Ionica qua etiam vsus est Herodot. in cuius lexico προσωτέρω εὐθὺς exponitur, hoc est statim, continuò. Sic etiam Hesych. πρόσω, εὐθὺς, ἐξαίφνης significat, vbi tamen exemplaria mendo carere non videntur.

Προκαταρκτικὰ αἴτια ἢ προηγούμενα, causæ antecedentes, vel antegressæ, vel antepositæ dicuntur M. Tullio lib. de fato, & externæ, quæ in nostra sunt potestate.

Προμηκεσι μαχαιριδίῳ τῷ φλεβοτόμῳ, exponit Gal. in Exeg. apud Hip. hoc est, scalpello venis secandis accommodo. Exempl. tamen quædam προμήκει pro προμηκεσι legunt, vt sit scalpello oblongo & acuto. προμήκεα enim σιδήρια dicuntur Hipp. (vt scribit Gal. Com. 2. in lib. de artic.) ferramenta oblonga & mucronata, minimè rotunda & capitulata, sed his similia quibus ad interpunctiones vtuntur, quæ τοῖς φλεβοτόμοις opponuntur. Quem in sensum hunc Hipp. locum lib. de artic. (pag. 590. 42. H. 787. H.) hoc loco accommodant σιδηρίοισι δὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα καίειν μὴ παχέσι, μηδὲ λίην φαλακροῖσι, ἀλλὰ προμήκεσι. ferramentis autem ista adurenda sunt non crassis, neque admodum lævibus aut glabris, sed oblongis. Verùm hunc totum Exeg. locum non parum suspectum habeo, neque quonam rectè loco positum restitui possit mihi adhuc est satis compertum. Suspicionem auget Vat. qui προμήκει μαχαιρίδι apud Gal. legit, forte pro προμήκει.

Πρόκλησις est prouocatio aut inuitatio quædam, & sensuum ad externa reuocatio. Lib. περὶ εὐσχημοσύνης pag 415. 34.) διὰ τοῦτο γὰρ ἀπὸ τοῦ θυμοῦ εἴδωλα καὶ προκλήσιες, ἀπὸ δὲ τῆς ψυχῆς διεξόδους καὶ ἀποτροφαί. Vbi προκλήσιες illecebras, sensuum titillationes, aut ad externa euocationes significant, vt ἀποτροφὰς auersationes, intro reuocationes, ac veluti inhibitiones. Libro quoque περὶ εὐσχημοσύνης. (pag 24. 8.) νομίζω γὰρ τοῦτο δεῖν εἶναι ἐς πρόκλησιν θεραπείης. (Sic enim legunt exemplaria manu scripta, & interpretes) Hoc enim necessitate coactus facere videbitur ad curationis prouocationem, vt dixit Cornar. Caluus eleganter curationis illicium vocauit: vt Medici nimia garrulitas, velut quædam ad curationem inuitatio aut denunciatio videatur, qua ad se populares allici: & captat, iisque se quodammodo obtrudit. Exempl. tamen publicata πρόσκλησιν habent, hoc est curationis aduocationem. Est enim πρόσκλησις aduocatio, ad opem ferendam vocatio, παράκλησις Hesych. exhortatio. Quo sensu hoc loco πρόσκλησις θεραπείης dicetur curationis aduocatio, vt sua loquacitate ineptæ suæ curationi subueniat Medicus, eamque sua nugacitate tegat.

Προκρίνεσθαι vide προσκρίνεσθαι antea.

Προκώνια ἄλφιτα significant Hipp. farinam ex hordeo recenti & tenero, libro secundo περὶ γυναικ. (pag 638 5) Quem locum subindicans Gal. in Exeg. τὰ ἐκ τῶν νέων ἔτι καὶ ἁπαλῶν κριθῶν exponit, ex recenti adhuc & tenero hordeo confectam farinam: sic dictam quòd ex hordeo recenti fieret prius quàm in conos componeretur, ideòque exponit, τὰ πρὸ τοῦ τὸν κῶνον συνθεῖναι, prius quàm in conos extrueretur. κῶνος enim dicitur Gal. strues illa, quæ ex ligno erecto in areas componitur maximeque humidis in locis, circa quam in metæ & coni figuram fructus adornantur. Scribit tamen idem Gal. προκώνια ἄλφιτα quosdam accipere, τὰ ἐκ τῶν ἀφρύκτων κριθῶν, farinam quæ ex hordeo non tosto fieret. Ipse verò τὰ ἐκ τῶν νέων κριθῶν ἄλφιτα sumit. Pollux etiam τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν. Hesych. πρόκωνα exponit. τὰ ἐκ τῶν μὴ πεφρυγμένων κριθῶν ἄλφιτα, vt & Vat. in quo tamen mendum esse existimo, cùm μὴ πεφρυγμένων legendum videatur. Idem quoque Vat. προκώνια, πυροὶ μέλιτι πεφρυγμένοι exponit, & ex Aristoph. Gramm. & Crate τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν, scribitque ex tritico & hordeo fieri Autoclidi, Demoni quoque in τῷ περὶ θυσιῶν, προκώνια δὲ κρίθινα κατεργασμένα μετ' ἀρωμάτων, hordeum confractum aut contusum cum aromatibus. Vnde προκώνια quidam suffimentorum genus esse credunt ex Etym. apud quem etiam προκώνια πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι, ἢ ἐν ἡλίῳ ὠπτημένοι, significant, triticea melle illita & confecta, aut in sole tosta, quasi πυροκώνια dicta. Apud Hipp. libro περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 581. 20.) πυροὺς προκωνίας triticum recens exponunt. Caluus verò hordeum recens tostum. Pro quo libro secundo περὶ γυναικ. (p. 657. 49. πυροὺς πεφρυγμένους vitiosè legi videtur.

Πρόμαλος plantæ species apud Hipp. cuius meminit Eupolis ἐν αἰξὶ, vt scribit Erot. Verùm apud Erot. φύξας vitiosè, pro φώξας legitur. Subindicat enim locum libri 2. περὶ γυναικ. (p. 667. 47.) vbi in fluxus muliebris remediis πρόμαλον φώξας καὶ τρίψας ἐν οἴνῳ δίδου (scribit Hipp.) promalum tostum aut tritum in vino exhibeto, vbi myricam vertunt interpr. Rursus ib. (p. 670. 43.) πρόμαλον vsurpat Hipp. Verum non parum mihi suspectus esse ille locus, tum quòd exemplaria manu scripta πεύγμαλον ibidem vitiosè quoque legant, tum quod lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 582. 39.) πρίσβαλλ eadem in re scribatur, non πρόμαλον. Πρόμαλος exponitur Hesych. μυρίκη ἢ ἄγνος. Vnde πρόμαλον myricam accipiunt apud Hipp. & myricam esse contendit Herm. Barbar. in suis Coroll. ad Dioscor. quæ & ad muliebria profluuia, & mulieribus fluxione vuluæ opportunis in desessionibus adhibetur Dioscor. Plutar. probl. 1. lib 4. Sympos. πρόμαλον ponit in cibo caprarum apud Eupolim, vbi myricam exponunt interpretes. Verùm aliud quiddam esse suspicionem facit, quòd μυρίκην ibidem etiam apponat Plutar.

Προμηθεῖσθαι apud Hipp. exponit Erot. προβουλεύεσθαι, φροντίζειν, prouidere, curare, animo agitare. Quo sensu sumi potest quod scribitur lib. de fract. (p. 557. 39. H. 765. D.) καὶ τῶν δὲ τῶν νεαρῶν προμηθεῖσθαι χρή: idque semper prouidendum in admouendis ferulis. Et lib. de art. (p. 594. 26. H 790. B.) ὡς καὶ προμηθεῖσθαι τῶν ὤμων τῶν ἐκπεπτωκότων. ita vt humerorum prolapsorum curam habeant, aut humeris prolapsis prouideant aut prospiciant. Ac rursus ib. (p. 595. 30. ib. G.) καὶ εἰ πάνυ προμηθοῖο. & si valde quis prouideat, aut curam adhibeat. Rursusque (p. 621. 34. H. 815. G.) μόνον προμηθεόμενον, id solùm prouidentem. Et (p. 650. 29. H. 831. H.) προμηθεόμενος ὅκως μὴ τρώσῃς, dum prouideas vt ne vulneres. Et (v 35 H. 832. A.) ἀλλ' ἐπὶ τὸ προμηθέστερον ἔδοξέ μοι τι ποιῆσαι. sed vt consultius quid fieret visum est Libr. 1. περὶ γυναικ. (p 617. 52.) προμηθεόμενος ταῦτα, hæc animo reputans, agitans, prouidens, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 46. 54. H. 385. 34.) ὡς καὶ τὸ εὔπορον καὶ τὸ ἄπορον προμηθῇς. ita vt ad dicturam paritatem & imparitatem animum attendas.

Προμυλλαίνειν est productis labris os contrahere ac comprimere, aut protensa labra contrahere. προμυλλαίνων, προτείνων ἔξω τὰ χείλη, exponit Gal. in Exeg. quod est, labra protendens, aut vbi labra prominent. Quod legitur lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 17. 53.) προμυλλαίνειν δὲ ἢν συστείλας, πιέσῃς τὰ χείλεα, vbi labra foras produxeris & contraxeris, aut compresseris, aut vbi protensis labris os contraxeris & compresseris. Gorr. vbi iunxeris os & constrinxeris, labraque compresseris, dixit, quòd μύλλον sit Hesych. παίζειν. Verùm exemplaria omnia publicata προσμυλλαίνειν legunt, manuscripta verò προμυλλαίνειν cum Gal. in quibus etiam προδιαστρέψας in margine apponitur, velut dictionis explicatio quædam, quod malè in contextum à quibusdam assumitur, pro eoque προδιαστρέψας legendum existimo, vt labiorum protensorum distortionem quandam significet, quòd μύλλον διεστραμμένον indicet, & ἀπομυλλαίνειν διαστρέφειν, intorquere, incuruare. Gal. quoque in Exeg. προμυλλαίνει, προπέπτωκεν, προέχει εἰς τοὔμπροσθεν, exponit, procidit, prominet anteriorem in partem, labiorum more quæ propendere sinuntur. Vnde ἀπομυλλαίνειν προβάλλειν τὰ χεῖλη συνηγμένα significat, labra adducta protendere. vide ἀπομυλλαίνειν antea.

Προμύσσειν emungere significat, & tropicè pecunias extorquere, aut mercedem exigere. ἐν παραγγελίαις (p. 26. 44.) κρέσσον οὖν σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προμύσσειν. Itaque longè est latius à morbo seruatis exprobrare, quàm perniciosè babentes emungere: boc est, præstat lethaliter affectos ægros non exacta pecunia humaniter seruare, quibus tunc ingratitudinis nota inuri possit, quàm perniciosè affectos pecuniis emungere. Præconturbare dixit Cornar. Caluus etiam præturbare & præcutere.

Πρόνοια prouidentia, prænotio, quæ ἀντὶ τῆς προγνώσεως ponitur, pro prædictione & præsensione initio Prog. vt scribit Gal. πρόνοιαν ἐπιτηδεύειν, prouidentiam instituere, adhibere, prouidentia vti.

Πρόξενοι Erot. apud Hipp. exponit & antiquis dici scribit, τοὺς ἐν ἄλλαις πόλεσι μένοντας, καὶ οἷς ξενίας ὑποδεχομένους καὶ φροντίζοντας φίλων μετ', ἐν ὅσοις δὲ πολιτῶν. eos qui cùm in aliis ciuitatibus degerent, amicos hospitio exciperent, eorumq; curam haberent, aut res procurarent, qui ciues non essent. Πρόξενοι vocantur, qui peregrinos hospitio excipiunt, iisq; hospitalitatis officiū præstant, idq; præcipuè si publico non priuato nomine fiat.

Προσαγορεύεσθαι

Προορισμὸς est præfinitio & quædam ante definitio, cùm quid ante definitur aut circumscribitur, ἐν ὅρκῳ. (pag. 26.31.) χρὴ δὲ ποικίλον τῶν προσφερομένων τῷ νοσέοντι, καὶ προορισμός. Vtilis autem varia eorum quæ ægro offerri debent præfinitio. Vbi in morbis remediorum varietatem antè ægro definiri & circumscribi vult. Variam prædestinationem eorum quæ ægro offeruntur dixit Corn.

Προπετὴς exponit Erot. apud Hipp. προπετῆ procliuem, qui pronus fertur. Additque eam dictionem cum translatione sumi. καὶ γὰρ ἐν τῷ βίῳ προπετεῖς ἀνθρώπους λέγομεν τοὺς μὴ κατέχοντας ἑαυτοὺς, ἀλλ' ὥσπερ πρὸ καιροῦ προπίπτοντας ταῖς πράξεσι. Nam & in vitæ institutis homines προπετεῖς (h.e. præcipites ac temerarios) dicimus, qui se ipsos non continent, neque sibi ipsis moderantur, sed velut inconsideratè sese in actiones præcipitant. Quis notione προπετῆ exponi: Hesych. προπετὴς πρὸ τοῦ λογισμοῦ. At προπετὴς æger dicitur Hipp. procliuus, qui pronus ad pedes fertur aut ruit, in Prognost. (p. 126. ver. 35. H. 37.41.) εἰ δὲ καὶ προπετὴς γίνοιτο. Quòd si procliuus fit, pronus aut præceps ad pedes feratur. Id enim exponit Hipp. ἐκ τοῦ καταρρέειν ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τοὺς πόδας. Quod totum Celsus capessit cap. 6 lib. 2. Vbi deorsum ad pedes subinde delabitur. At in Coacis. (p. 197. A.) dicitur, ὁ δὲ καταρρέειν προπετὴς ἐπὶ πόδας. Lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 617.26.) φυλασσόμενος ὅκως μὴ προπετὴς ἔσται ἡ ἄνθρωπος. ea cautione adhibita vt ne mulier prona aut præceps feratur. Lib. de artic. (p. 580.4. H. 780. D.) πέφυκε γὰρ ὁ τοῦ βραχίονος προπετὴς ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος. Natura enim comparatum est, vt brachij caput in anteriorem partem procliue sit, procliuum feratur. Et ib. (p. 612.29. H. 807. B.) ὡς μὴ προπετὴς ἦ αὐτοῖσιν ἡ κεφαλή. vt caput iis minimè sit procliuum. Et rursus ibid. (p. 615.26. H. 808. G.) μήτε αὐτοὶ προπετέες ἔωσιν. neque ipsi præcipites ruant. Atque etiam ibid. (pag. 602. 26. H. 798. G.) προπετέστεραι αἱ γνάθοι dicuntur maxillæ quæ magis procidunt. Prorrh. 2. (p. 106. F.) μὴ προπετὴς χωρίον, non propensus locus aut procliuis, minimè procliuus, de vtero quem minimè procliuum esse ad conceptum oportet. Προπετὴς quod procliue est & propensum indicat lib. περὶ ἰητροῦ (p. 29.16.) τὸ γὰρ προπετὲς καὶ τὸ πρόχειρον καταφρονεῖται. Nimia enim procliuitas & promptitudo despicitur, promptitudo & facilitas dicitur Cornar. Hæc verò videntur τῇ σεμνότητι opponi & grauitati quam in Medico requirit. Sic προπετὴς propensionem temerariam, præcipitem & præproperam in adhibendis remedijs effusionem indicat, quæ in Medico despectui est & vilescit, quamuis magnopere conducat, si grauitate condiatur. Potest etiam proteruiam & effusam loquacitatem significare, quæ taciturnitati opponitur, quamque in Medico ibidem commendat. Sic προπετέως petulanter ac proteruè, aut præcipitanter denotat, eorum more qui præcipites sunt ac temerarij. Lib. 4. Epid. (p. 1136. G.) καὶ ἐκγλωσσότεροι προπετέες, qui petulanti & effrenata linguæ incontinentia aut volubilitate sunt præditi, quales ebrij, qui nimium effusè verba profundunt, & in balbutientium genere continentur.

Προπυουμένοις dici videntur lib. 7. Epid. (p. 1240. D.) qui pus primis diebus colligunt. προπυουμένοισιν ὀπτὸν [illegible] μετὰ μέλιτος. In his qui pus crudum primis diebus colligunt & expuunt, salsa cum melle exhibita conueniunt. Etsi alis est codicum omnium lectio.

Προῤῥήσιες, προῤῥήματα, prædictiones, prædicta, (velut Veiorum prædicta pro prædictionibus dicit M. Tullius lib. 2. de Diuinat. & Astrologorum prædicta, & Chaldæorum natalitis prædicta, & diuina prædicta libro de fato) Initio Prorrh. 2. τῶν ἰητρῶν προῤῥήσιας ὁ ἐπαγγέλλοντες ἀρχαί τε καὶ καλαὶ καὶ θαυμασταί. Prædictiones Medicorum referuntur permultæ, & præclaræ, & admiratione dignæ. Rursus ibid. (p. 83. C.) καὶ τ' ἄλλα τοιουτότροπα προῤῥήματα λέγεται ἐν τοιούτῳ τῷ εἴδει. Atque talia multa huius generis prædicta narrantur. Πρόῤῥησις etiam sumitur Hipp. pro ea artis persuasione, qua ex præceptionum cognitione absque exercitatione & artis vsu intumescunt Sophistæ, libri περὶ εὐσχ. (p. 23.35.) τοιαύτη ἡ πρόῤῥησις ἀνωφελὴς [illegible]. huiusmodi prædictio nihil solatij ad intelligentiam adfert, hoc est nullius est vsus. Eandem οἴησιν, opinationem ibidem vocat, & λογισμὸν πιθανὸν, ratiocinationem probabilem, ἐν παραγγ. (p. 25.41.43.) & πιθανὴν ἀνάπλασιν λόγου (p. 26. 50.) probabile rationis figmentum dicit Corn. Verum orationem ad probabilitatem effictam significare potest, cui τριβὴν opponit, vsum & artis exercitationem.

Προσὶς pro πρὸς δὲ positum apud Hipp. ex Gal. adscribunt quædam Exeg. exempl. idq; extra ordinem alphab.

Προσάγειν admouere, adhibere, aducere, offerre, exhibere, & de cibis admouendis dicitur Hipp. aphorism. 3. sect. 3. lib. 6. Epid. προσάγειν ὕδωρ [illegible] fullas assas offerre, quod προσφέρειν exponit ibidem Gal. Sic προσάγειν & προσαγωγαὶ sæpe efferuntur Hipp. de cibo paulatim & sensim exhibendo, qui etiam de quauis ciborum admotione & auctione dicantur, vt & προσαγωγὴ τῇ ἀφαιρέσει opponitur lib. περὶ ἐντέρων. (p. 377.9. & aliàs sæpe) Ibid. (576.31.) καὶ σιτία σιτίοισι κούφοισι προσάγειν ἐς ἡμέρας πέντε. & cibos leues adhibere ad dies quinque sensim adiiciendo. Et rursus (ib. 36.) καὶ τοῦτο ὀλίγον προσάγων πάλιν ἐς τὰς πέντε ἡμέρας, eamque partem sensim rursus ad dies quinque adiice. Iterumque (ib. 54.) ἐξ ὀλίγου προσάγειν, sensim adiiciendo. Et (ib. 55.) προσάγειν ἐς πέντε ἡμέρας. sensim adiiciendo ad dies quinque rursus exhibere. Et (577.17.) αὖθις προσάγειν πρὸς τὰς πέντε, rursus cibos sensim adiicere ad dies quinque. Rursus ibid. (p. 378.2.) ἐμέσαντα δὲ προσάγειν ἐς ἡμέρας πέντε, & post vomitum quinque diebus sensim adiiciendo exhibere. Et (ib. 3.) καὶ ἐμέσαντα πάλιν προσαγέσθω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. & à vomitu rursus eodem modo cibus sensim adiiciendo adhibeatur. Rursusque (p. 379.18.) ἔπειτα προσάγειν ἐξ ὀλίγου. deinde sensim adiectione facta cibum exhibere. Et rursus (ib. 51.) καὶ τῷ σιτίῳ τῷ μαλακῷ τε καὶ κούφῳ προσάγειν ἐμέσαντα. & à vomitu alimentum molle & leue adhibere. Et (ib. 55.) καὶ προσαγαγεῖν ἐς ἡμέρας πέντε, σιτίοισιν ὡς κουφοτάτοισι καὶ μὴ πολλοῖσι μηδὲ δριμέσι. & cibos quam leuissimos, non multos neque acres, ad dies quinque sensim facta adiectione accipere. Et (p. 380.20.) καὶ προσάγειν ἐν τῇσι ἡμέρῃσι. Rursus (p. ib. 26.) καὶ ἐμέσαντα προσάγειν ἐς τὰς ἡμέρας πέντε. & post vomitus sensim adiectione facta ad dies quinque cibum exhibere. Sic libro primo περὶ διαίτης προσαγωγὴ & προσάγειν ponitur vt (p. 351.52.) & lib. 3. (p. 370.24.) & (ib 54.) προσάγειν κατὰ τὸ αὐτὸ. Eodem modo cibi sensim exhibendi. Et (371.1) ὥστε προσάγειν ἕως τὸ σῶμα κομίσηται. deinde cibi sensim exhibendi quo corpus reficiatur. Et (371.20.) προσαγαγεῖν ἐς ἡμέρας τέσσαρας ad dies quatuor cibum exhibere. Et (ib. 22.) προσάγειν πρὸς τὸ ἔθος. ad cibum consuetum adducens. Rursus (p. ib. 34.) ἐλλέβορον πίσαντα προσάγειν. epoto veratro cibos exhibere. Et (372.3.) καὶ προσαγέσθω κατὰ τὸ αὐτό. & idem cibus exhibeatur. Qua etiam notione ἐν προσαγωγῇ quid fieri dicimus, quod sensim & per interualla fit, veluti ea accessione aut additione quadam, ac paulatim facto progressu augetur, perpetuoque & continuo opponitur. Sic lib. 1. Epid. (p. 368. versic. 52. H. 950. H.) καύματα μεγάλα καὶ οὐκ ἐν προσαγωγῇ, æstus magni dicuntur, qui non sensim aut per interualla fierent, sed tum perpetui, tum vehementes. Et lib. 2. Epid. (p. 1020. E.) [illegible] δὲ τὸ [illegible] ἐν προσαγωγῇ [illegible] μᾶλλον. Calido verò quicquid huiusce est generis, sensim magistro edit. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 44.49. 85.15.) [illegible] ἐν προσαγωγῇ δὲ [illegible] καὶ πλεονάκις δὲ διδόναι. His verò qui semel tantùm cibum sumere consueuerunt, semel quidem quod satis est primo die cibus exhibendus est, deinde sensim quoque adiectione facta si fieri potest his bis dandus. Vbi id ipsum sic exponit Gal. αὐξανόμενον μὲν ἀπὸ τοῦ ἅπαξ, κατὰ βραχὺ δὲ προελθόντα ἐπὶ τὸ δίς. τὸ γὰρ ἐν προσαγωγῇ τοῦτο δηλοῖ. Vbi ab eo quod semel est auspicatus fueris, & sensim progressu facto ad bis processeris. Id enim ἐν προσαγωγῇ, veluti paulatim accessione facta, indicat. Et rursus ib. (p. 8 in. versl. 35. 89.15.) ὡς ἐν προσαγωγῇ ἀφικνεῖσθαι εἰς τὸ ἔθος. vt paulatim accrescente accessione ad consuetudinem reditus fiat. Vbi exponit Gal. ἐν προσαγωγαῖς, τουτέστι κατ' ὀλίγον εἰς τὸ παλαιὸν ἔθος ἐπανελθεῖν hoc est paulatim ad veterem consuetudinem redeat. Libro 6. Epidem. sect. 2. aphor. 18. ἐν προσαγωγῇσι τἀναντία προσάγειν Contraria sensim adiectione facta inducere oportet. Vbi ἐν προσαγωγῇ κατὰ βραχὺ, hoc est, sensim & paulatim exponit Gal. Mutationes itaque ad contraria sensim ac paulatim fieri præcipit Hipp. veluti accessione sensim accrescente, quod eas subitas ac repentinas non ferat natura. Et lib. 7. Epid (p. 12 9. F.) περίπατοι ἐν προσαγωγῇσι. deambulationes sensim auctæ sunt. Li. etiā de fract. (p. 538.26. 756. G.) ἔπειτα [illegible] ἐν προσαγωγῇ ἀνακομίζεσθαι. Deinde tamen sensim reficiendi sunt. Vbi etiam scribit Gal. τὸ δὲ ἐν προσαγωγῇσι [illegible] τὸ κατὰ βραχύ. Sic lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 645.24) ὑπὸ δὲ τὰς ῥῖνας θυμιᾶν τὰ κάκοδμα ἐν προσαγωγῇσι. ad nares verum graueolentium suffitus adhibeto sensim progrediendo. Libro περὶ χυμῶν (p. 50. 50.52.) μεταβολὰς ἐν προσαγωγῇσι, hoc est, sensim progressu facto fieri probat. Et lib. περὶ σαρκῶν (p. 576.38) καὶ περιπάτοισι πολλοῖσι καὶ ὀξέσιν ἐν προσαγωγῇσι χρῆσθαι & multis deambulationibus ac velocibus sensim adiectione facta vtendum. Eandem locutionem vsurpat Aret. in Cur. Letharg. cap. 2. lib. 1. Cur. ac. ἐν προσαγωγῇσι δὲ τὸ καστόρειον θερμαίνει. Castorium autem sensim adhibitum calfacit. Et Gal. libro secundo, κατὰ γένος (pag. 186 13.) οὕτως ἐν προσαγωγῇσι χωρήσω. ita sensim in eorum vsum progredior.

Πρὸς ἀνάγκην, coactè, ex necessitate. De aluo adstricta & intercepta dicitur, quæ nil nisi coacta aut medici cura & industria sollicitata reddit. In Prorrh. (p.183.v.27. H.70.E.) κοιλίαι ἀπολελαμμέναι, σμικρὰ δὲ μέλανα σπυραθώδεα πρὸς ἀνάγκην διδοῦσαι. Vbi aluus intercepta est & arctè conclusa, paruaque & nigra caprarum stercoribus similia, nec nisi coacta, emittit. Quod ibi exponit Gal. μετὰ τοῦ πραγματεύσασθαί τι τὸν ἰατρὸν, ὅ ἐστι κλυστῆρος, ἢ βαλάνου. τὸ γὰρ πρὸς ἀνάγκην τοῦτο σημαίνει. hoc est, adhibita Medici opera, vel per clysterem, vel per glandem. Id enim [ex necessitate] significat. Quod repetitur in Coac. (p.217.C.) Ac rursus in Prorrh. (p.201. ver.19. H 75.B.) κοιλίη πρὸς ἀνάγκην ὑγρὰ χαλῶσα. dicitur aluus ex Medici industria liquida demittens. Vbi Gal. πρὸς ἀνάγκην, μόγις exponit, τουτέστι μετὰ τοῦ πραγματεύσασθαί τι τὸν ἰατρὸν, quod est, vix & ægrè, adhibitaque Medici industria. Rursusque ib. (p.202.2. H.ib.C) κοιλίης ἀφεστῶσα πρὸς ἀνάγκην ὑγρὰ χαλῶσα. aluus circumtensa, ex Medici industria liquida demittens. Quæ repetuntur in Coac. (p 219.D.) In Prognost. (pag.135. ver.20. H.39.28.) καὶ ὁ κατὰ τὴν διαχώρησιν εἰ μὴ σκληρά τι καὶ πρὸς ἀνάγκην, nihilque nisi dura aluus deiicit, idque coactè. Et rursus ib. (p.152 vers.22. H.43.46.) καὶ αἱ κοιλίαι ὁ διαχωρέουσιν ἐπὶ τῶν τοιούτων, εἰ μὴ σκληρά τι καὶ πρὸς ἀνάγκην. Neque in his alui deiiciunt nisi dura, idque coactè. Et lib.2. Epid. (p.1023. F.) κοιλίη ἀπολελαμμένη οὐδὲν πρὸς ἀνάγκην, aluus intercepta nil nisi coacta reddebat.

Προσαναγκάζεσθαι etiam quod est cogi, adstringi & allidi de linteis dicit Hipp. in deligandi ratione, cum vulneratæ parti aut fracturæ ita imponuntur, vt coacta sint, & adeò adstricta aut appressa vt dolorem moueant. Lib. κατ' ἰητρεῖον (pag 677 43. H 743.A) προσαναγκάζεσθαι δὲ ὡς μὴ non cogantur. vbi scribit Gal. σημαίνει δὲ αὐτὸ δοκεῖν τε προσαναγκάζεσθαι τὰ ὀθόνια ἤτοι καὶ σφοδρῶς περιβεβλῆσθαι τοῖς πεπονθόσι μορίοις, ὡς ὀδύνην παρέχειν. Significat autem linteum προσαναγκάζεσθαι, quod est coactum esse, ita arctè laborantibus partibus conuolutum esse, vt dolorem exhibeat.

Προσάρματα, alimenta, cibi dicuntur & ciborum exhibitiones, à verbo προσαίρειν quod προσφέρειν, cibum offerre, exhibere significat. Et προσάρματα τὰ σιτία expon. Erot. apud Hipp. Aph. 15. lib.1. καὶ τὰ προσάρματα πλείω δοτέον, etiam plura alimenta dari debent. Libro quoque περὶ χυμῶν (p.48.32.) τοῖσιν ἐν τῇσι περιόδοισι παροξυνομένοισι τὰ προσάρματα μὴ διδόναι. In his qui accessiones per circuitus habent, nulla alimenta offerri debent. Quam dictionem per προσθέσιας ibidem explicare videtur, & aphorism.19. lib 1. & per προσθέσιας aphorif.11. lib.eiusd. Sic lib 1. Epid. (p.382.12.H 964.A.) καὶ τισι προσαρτέον, ἢ οὔ, & cuinam exhibendus sit cibus, nec ne. Hanc enim lectionem amplexi sumus, cùm alia exemplaria προσαπτέον legant. Et lib. περὶ εὐχυμων. (p.85.4.) ἐν τοῖσι προσάρμασι τῶν προσφερομένων. in eorum assumptione quæ exhibentur aut ingeruntur, vt pharmacorum aut ciborum. Hinc quoque πρόσαρσις ciborum exhibitionem significat Hipp. & προσφορὰ exponitur Erot. Quæ dictio vsurpatur lib. de rat. vict. in morb ac. (pag.57.40. H. 388.3.) περὶ δὲ ῥοφημάτων προσάρσιος οὕτως γινώσκω. De sorbitionis igitur oblatione sic sentio. Et rursus ib. (v.54.H.ib.14.) καὶ ἐν γε τῇ μεταβολῇ ἡ πρόσαρσις τῶν ῥοφημάτων ἔτι μᾶλλον. & ex mutatione eorum quæ per os ingeruntur oblatio multo magis. Quod efficit vt apud Erotianum πρόσαρσις & προσφορὰ melius legi putem, quod illic dictiones lib. de rat. vict. in morb.ac. explicentur. Vbi etiam προσαίρεσθαι de ciborum oblatione effertur. (pag.69 45. H.391.55.) ἢν ἐκ πολλῆς κενεαγγείης ἐξαπίνης πλεῖον τοῦ μετρίου προσάρηται. si ex multa vasorum inanitione repente plus iusto cibum quis ingerat.

Προσδέχεσθαι τὰ ἰήματα, curationes admittere, suscipere, assumere, accipere. lib de artic. (pag.650.55. H.831.C.) In Mochl. etiam (pag.860.F.) προσδέχεσθαι ταῦτα χρή. hæc admittenda sunt.

Προσδιεξειλεῖσθαι vide προσδιεξειλεῖσθαι antea.

Προσέρχεσθαι accedere, adire, de mulierum congressu dicitur & ad mulierem accedere significat, cum eaque congredi aph. 19. sect.3. lib.6. Epid. οἱ δ' ἐπὴν προσέλθωσι. quidam vbi accesserint, aut ad mulierem accesserint.

Προσέχειν adhærescere significat, permanere & perseuerare, vt Prorrh.2. (pag.94.C.) ὁ βῆχες ξηραὶ χρόνιαι προσέχουσιν, aut tusses siccæ, trahentes perseuerant, permanent, adhærescunt. Eaque notione προσέχει ἡ νοῦσος, ἀντὶ τοῦ ἐγχρονίζει positum apud Hipp. lib.2. de Morb. maiore scribit Galen. in Exeg. Quod legitur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 537.18.) in secunda Tabis specie. αὕτη ἡ νοῦσος προσέχει τρία ἔτεα τοῖσι πολλοῖσι μέχρι τριῶν ἐτέων. hic morbus multis ad triennium perseuerat. Quæ locutio eodem in lib. admodum familiaris videtur. Vt (p.535.5.) αὐτὰρ ἐπὴν γέρως προσέχει. sed ad senectutem vsque adhærescit aut perseuerat, quod priùs dixerat ξυμπαραμένει καὶ οὐ μάλα ἐκλείπει. Rursusque (p.556.21.) οὐκ ἐκλείπει ἀλλὰ προσέχει, non relinquit morbus sed perseuerat. Et (p.558.22.) εἰ δὲ μὴ προσέχει καὶ ἄχρι τῶν δέκα ἐνιαυτῶν. aliòquì ad decem annos perseuerat. Et (pag. 562.1.) ὁ δὲ νοῦσος προσέχει τὸ μακρότατον ἄχρι τεσσαράκοντα ἡμερέων. morbus autem vt longissimè perdurat diebus quadraginta. vt vel inde satis appareat lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν à Gal. in vocum Hipp. expl. lib.2. de Morb. maiorem citari. Quod etiam confirmant aliæ dictiones, quarum explicationes adfert idem Gal. κυνάγχη, αἰθαλόν, διαδέρς. Etsi semel eundem librum περὶ ἐμπύων indicatura cohonestat. προσέχειν etiam τὰ πνεύματα dicuntur venti qui vrbes perflant, & flando perseuerant, lib. de aëre, loc.& aq. (p 283.17.) οὐ γὰρ προσέχουσι τὰ πνεύματα ἃ τι προσέχουσιν αὐτοῖσιν καὶ προσκεῖνται. Non enim perseuerant venti. Qui verò perseuerant ipsisque incumbunt. Est & προσέχειν attendere animum & aduertere, vt lib.2. de Morb. (pag.475. 39) ἢν δὲ μὴ, ἐς τὰς ὀκτωκαίδεκα προσέχειν. sin minus, ad diem duodeuigesimum animum attendito, diem duodeuigesimum obseruato, expectato, attendito.

Προσήκουσα τῷ Θεοκλῆ. Theoclis affinis, cognata, & quæ Theoclem cognatione aut propinquitate attingebat, lib.7. Epid. (pag. 1316.C.)

Πρὸς ἡμέρην, appetente die, diluculo, mane, sub diem. ægr. 3. lib.3. Epid. post st. pest. ἤδη δὲ πρὸς ἡμέρην σμικρὰ ἐκουφίσθη. Iam verò appetente die paulò leuius habuit.

Προσηνὲς, mite, lene, placidum, benignum & iucundum significat. lib de rat. vict. in morb. ac. (p.43.21.H 385.4.) τὸ γὰρ γλίσχρασμα αὐτοῦ λεῖον, καὶ συνεχὲς, καὶ προσηνές ἐστι. Nam & ipsius viscositas læuis, continua & benigna aut iucunda existit. vbi προσηνὲς exponit Gal. ἐναντίον ὑπάρχον τῷ ἀηδεῖ, ὅπερ τὸ μετὰ τοῦ λυπεῖν ἀηδίαν τινὰ ποιοῦν. quod immiti iniucundoque opponitur, hoc est, & ei quod cùm sumitur insuauitatem quandam facit. Inde προσηνέστερον mitius, leuius, placidius dicitur lib. de fract. (p.533.49. H.752 D.) καὶ γὰρ προσηνέστερον καὶ εὐσθενέστερον. Sic enim leuius & firmius hærebunt. προσηνὲς Hesych. non solùm ἁπαλὸν, ἡδὺ, exponit, sed & ἐπιεικὲς, εὐμενὲς, πρᾶον, χρηστόν.

Προσηρτημένα sunt appendices, appensa, retinacula, lib. de fract. (p.566 41. H.771.G.) ἐκ δὲ τῆς πλάγιης ἑκατέρῃ διπλᾶ ἑκατέρωθεν ἔχει προσηρτημένα, tum à latere vtraquæque geminas vtrinque habeat appendices. Alij προσηρμοσμένα legunt, adaptata, accommodata retinacula.

Προσθετὸν apud Hipp. eam mulierem significat cui medicamenta subdititi aut pessi naturalibus apponuntur, quæ inde πρόσθετα sæpè vocantur, vt & προσθεῖναι & προσθέσθαι de huiusmodi subditiriis medicamentis appositis dicitur. Sic ægr.4. lib.1. Epid. προσθεμένῃ δὲ ταῦτα μετ' ἐκουφίσθη. Ex subdito autem pesso ista quidem alleuata sunt. Vbi eam dictionem hunc in modum exponit Gal. τὸ δὲ προσθεμένῃ, μετὰ τοῦ βάλανον ὅταν τύχῃ γεγραμμένον, οὐδενὸς ἔχει τὸ σημαινόμενον, ἄνευ δὲ τοῦ προσθέσεως, ὅ τοι ὑπακούειν χρὴ τὴν βάλανον, ὥς τινες βούλονται, ἢ πεσσὸν παρηγορικὸν ὀδυνῶν τε καὶ φλεγμονῶν. προσθεμένῃ autem dictio, cùm ei βάλανος quidem adscripta fuerit, quid denotet manifestam habet significationem. Cùm verò sine addito apponitur, aut glandem subaudire oportet, vt volunt nonnulli, aut pessum qui dolorem leniat & inflammationem tollat. Rursus ægr.5. eiusdem lib. προσθεμένῃ δὲ ταῦτα μετ' ἐκουφίσθη. Quæ quidem omnia ex subdito pessu alleuata sunt. Vbi scribit etiam Gal. προσυπακούειν δ' ὅτι καὶ βάλανον ἢ πεσσὸν, ἐπὶ τοῦ προσθεμένῃ δυνατόν ἐστι προσυπακούειν. Quod autem huic dictioni προσθεμένῃ, vel glandem, vel pessum subaudire possimus, antea dictum est. Rursus lib.4 Epid. (p.1131.C.) προσθεμένῃ οὐδὲν ἐξ ἀλεύρου καὶ μύρου ξυνέβη ταχέως ἀναλυθῆναι καὶ παύσασθαι. Quos ex subditirio medicamento odorato ex farina & vnguento, statim discuti & desinere contigit. Ex quibus colligitur προσθεῖναι simpliciter & πρόσθετον de medicamento subdititio, tum glande, tum pesso dici. Sæpè verò & glandem ab Hipp. denotari & exprimi, vt lib.1. περὶ γυναικ. (p.620.24.) & lib.2. Epid. (p.1028.C.) atque aliàs sæpè, vt & πρόσθες ἐν εἰρίῳ aut προσθεῖναι de subditicio medicamento in vellere naturalibus apposito, creberrimè dicitur in tota γυναικείων tractatione. Sic quoque ibid. ægr.4. lib.1. ἐξανίστατο βάλανον προσθεμένη, dicitur. Subdita glande ad desidendum exurrexit. Et lib.7. Epid. (pag.1239.E.) ἡ προστεθεῖσα ἐκ τῆς χολῆς, glans ex felle sobdita, supposita. De pessis verò vtero subditis vtrunque simul effertur. lib.5. Epid. (pag.1245.D.) προστεθεῖσα προσθετὰ εὐώδεα πρὸς τὰς μήτρας adhibiti pessi odorati vtero. Et προσθετὰ simpliciter aut προσθεῖναι lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.565.57.38) Et libr. περὶ ἐπικυήσιος (pag.262.26.) ἀπὸ προσθετῶν. ex appositis ad vuluam. (quod

etiam

etiam repetitur lib. περὶ ἀφόρων (p 677.2.) Et rursus ib. [261.40.] τὰ εὐώδεα προσθέσθαι πρὸς τὸ στόμα τῆς μήτρης. odorata ad vteri osculum apponere. Et [ib.18] τὰ εὐώδεα προστιθέναι, odorata apponito. Et lib. de loc. in homine (p.423.424.) sæpius προσθετὰ apponit Hipp. eorumque conficiendorum rationem edocet. Qua significatione etiam πρόσθεμα vt πρόσθετον dicitur Hipp. pro medicamento in vellere per pessum subdito. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.582.11.) ταῦτα χρὴ πρόσθεμα ποιέειν, hæc medicamento subdita, supposita, hoc est, ad medicamentum subdititium comparata. Et rursus ibid. (pag.583.19.) ἐν εἰρίῳ μαλθακῷ πρόσθεμα προστιθέναι. in vellere medicamentum ad subdititium pessum comparatum apponito. Et lib. 1. περὶ γυναικ. (p.599.5.) πρόσθετα ποιέειν, hæc apposita, aut supposita, (vt loquitur Plinius.) Quod lib. περὶ ἀφόρων (p.680.51.) μαλθακὸν πρόσθετον dicitur, eadem in re. Qua notione προσθέσιας etiam vocat Hipp. αἱ ἀπὸ τῶν προσθέτων, lib. 1. περὶ γυν. (p.596.7.) τὰς δὲ πυρίας ποιέειν καὶ τὰς προσθέσιας. fomenta autem & subdititia medicamenta paranda. Etsi προσθέσιος de ciborum oblatione dicuntur aph. 19. lib. 1. & lib. περὶ χυμῶν (p.48.31.) vt & προστιθέναι aphorism. 11. lib. 1. atque aliàs sæpè.

Πρόσθιον pudendum virile significat lib. 5. Epid. (pag.1146. G.) in vesicæ scabie. καὶ ἔτριβε τὸ πρόσθιον, & mentulam confricabat, atterebat. Verùm πόσθιον legendum censeo, vt extremum pudendum & summam mentulam significet.

Προσίσταμαι, sisto, inhibeo, compesco, propello, vt lib. de vlcer. (p.873. H.) τὰ ἀφεστεῶτα προσιστάναι, quæ abscesserunt inhibere spongiis alligatis, hoc est, humorem in abscessibus redundantem sistere, inhibere, & propellere siccantibus medicamentis, vt quæ abscesserunt sese contingant, aut coalescant aut glutinentur. Sic enim omnes exponunt interpretes. Potest & hic προσιστάναι significare assirmare, firmiter collocare, h. e. adurgere, atque its quæ abscesserunt cogere, vt sese contingant & coaptentur. Quæ enim abscesserunt, vbi nulla inflammatione, sorde, aut humore tenentur, aptari inter se & adhærescere debent, mutuoque se contingere vt glutinentur & sedem attingant, h. e. subiectam abscedenti corpori partem, cui assirmari ac insidere pars quæ adducitur debet. Qua notione προσιστάναι sumi potest. Est enim προσίσταμαι insto, vrgeo, vt li. 2. περὶ γυναικ. (p.665.1.) ἢν δὲ ἡ ὀδύνη προσίστῃ, si verò dolor vrgeat. Et li. 1. περὶ γυναικ. (p.593.4.) ἢν δὲ πνὶξ προσίστῃ ἐξαπίνης. Si suffocatio repente sursum instet, procedat, vrgeat, instet, qua significatione προσίστασθαι frequenter vsurpatur Hip. Vt li. 2. de Morb. (p.481.35.) ᾗ ἂν ἡ ὀδύνη προσίστηται, qua parte dolor constiterit. Lib. περὶ ὀδοντοφυΐης (p.567.45.) ὁκόσοισιν ἐν τῷ θηλάζειν τῶν παιδίων βὴξ προσίσταται quibus infantibus, dum lac sugunt, tussis instat, vrget. Lib. 7. Epid. (p.1235. A.) καὶ πνῖγες προσίσταντο ἅμα ὑστερικαί. & vteri strangulatus simul instabant, vrgebant, infestabant. Lib 2. περὶ γυναικ. (p.645.9.) ἢν πρὸς τὴν καρδίην προσιστάμεναι πνίγωσιν αἱ ὑστέραι. Si vteri ad cor adurgentes strangulatum inducant. Quod repetitur li. περὶ γυναικ. φύσ. (p.581.40.) itaque ibi leg. Et rursus (p.670.44.) ἄνω προσιστάμεναι πνίγωσι. cùm sursum procedentes, strangulant. Quod etiam repetitur li. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.583.13.) Et ἄνω προσίστασθαι de vtero aut dolore dicitur qui sursum procedit ac instat li. περὶ γυναικ. φύσ. (p.578.15.) & li. 1. περὶ γυν. (p.661.29.) De vtero verò ibidem (p.647.2.) προσίσταται σκληρή ὡς σφαῖρα. & durus instat velut globus. Est etiam προσίστασθαι inhiberi, supprimi, obfirmari. vt li. 1. περὶ γυναικ. (p.595.47.) προσίσταται ἡ κοιλίη, venter supprimitur, inhibetur. Et li. 7. Epid. (pag.1226. G.) ἰχὼρ προσίσταται, sanies sistitur & supprimitur.

Προσίσχειν, admouere, applicare, adhibere. Lib. de art. (p.626.47. H.819 A.) προσίσχουσι τὸν ὑγιέα πόδα πρὸς τοῦτον, pedem sanum ad hunc, hoc est læsum, applicant, admouent, h. e. conferunt. προσίσχειν verò idem quod παρίσχειν significat lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.562.1.) ὁ δὲ νοῦσος παρίσχει τὸ μακρότατον ἄχρι τεσσαράκοντα ἡμερέων. Hic verò morbus, vt longissime, ad dies quadraginta perseuerat.

Προσκαθίζειν, assidere, incumbere, adhærere. ἐν παραγγελ. (16.34.) πάντα γὰρ τὰ πάθη διὰ πολλὰς συστάσιας καὶ μεταβολὰς μετὰ τοῦ προσκαθίζειν. Affectiones enim omnes propter multas casuum circumstantias & mutationes, diuturniore quadam mora adhærescunt, hoc est diutiùs inhærent.

Προσκαυλοῦν est in caulem aut scapum transire & redigi. Lib. περὶ φύσιος παιδίου. (p.278.38.) ἐστιθέναι αὐτοῖσι τὸ παχύτατον καὶ ὀρθότατον ἀνάπαλιν τραπὲν, προσκαυλοῦται, ὅπερ ἐστὶν αἰδοῖον. Inde crassissima & rectissima eius pars retro versa, caulem facit, quod est pudendum. Hoc est, in caulem transit, & penem constituit, qui καυλὸς etiam dicitur & virga.

Πρόσκλασις, vide antea Πρόκλασις.

Προσκεφάλαιον, ceruical, puluinar, aut puluinus qui capiti aut membro fracto, vt cruri, supponitur. Lib. de fract. (p.553.34. H.763. C) μάλιστα δὲ ξυμφέρει προσκεφάλαιον, ἢ λίνεον, ἢ εἰρίνεον, μὴ σκληρὸν, λαπαρὸν, μέσον κατὰ μῆκος ποιήσαντα, ὑποθεῖναι. Maximeq; confert puluinum, aut lineum, aut laneum, non durum, sed mollem, in medio per longitudinem subiicere. Ibi κεφάλαιον vocat Gal. Rursus li. 1. περὶ γυναικ. (p.617.51.) προσκεφάλαιον μηδὲν ἔστω τῇ κεφαλῇ capiti nihil substernatur, nullus puluinus. ὑποκεφάλαιον paulò post dicitur (618.1.) Et lib. περὶ ἀφόρων (p.687.1.) ὑπὸ τὰς ὀσφῦς μέσας ὑποθεῖναι προσκεφάλαιον. lumbis mediis puluinum subiicito. Lib. 7. Epid. [p.1211. G.] καὶ προσκεφάλαιόν τι ψυχρὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ στήθει προσεῖχε. Et puluinum quendam frigidum, qui capiti suberat, etiam pectori admouebat. Vbi tamen προσκέφαλόν τι vitiosè legitur, quod illic monuimus.

Προσκυρεῖν est nancisci, consequi. ἐν παραγγελίαις [p.27.40.] προσκυρέοντας ἑωυτοὺς ἐς κατάγελων nactos vt ipsis illudatur. ludibrio & derisui seipsos exponentes, hoc est, sese deridendos propinantes. Quod tamen aliter sumpsit Cornar. προσκυρεῖν Hesych. exponit προσεγγίζειν prope accedere, appropinquare. προσκύρησις ἀκέσιος, medendi authoritas, de medico aut arte medica, ibid. [28.8.] idem quod ἀνακοίνωσις lib. περὶ εὐσχημοσ. [pag.24.42.]

Πρόσοδος accessum significat, sed pro congressu cum muliere & concubitu sumitur aph. 19 sect. 3. lib. 6. Epid. ἐν τῇσι προσόδοισιν. in mulierum congressibus. Sic enim eam dictionem exponit Gal. τὸ μὲν τῇσι προσόδοισιν ἅπαντες ἤκουσαν ἐπὶ τῆς πρὸς γυναῖκας μίξιος. Hanc quidem vocem [προσόδοισιν] omnes ferè de coitu cum muliere intellexerunt.

Προσπεπτωκότα ἐπιδέσματα, fasciæ fracturæ adhærescentes, non prorsus laxæ, neque omninò arctatæ aut adstrictæ, sed membro occursantes & adhærentes. Lib. de fract. [pag.536.3. H.755. C.]

Προσπεπηγμένα μύξης, sunt mucosæ concretiones sedi affixæ & adhærescentes, aut compacta & agglutinata mucosa quædam, quæ anum circundant, eiusq; procidentiæ causa sunt. Prorrh. 2. [p.106 B]

Προστασις præstantiam significat, dominatum, excellentiam, principatum, dignitatem, & apud Hipp. humorum dominium aut abundantiam, vt eum qui cæteris in corpore præstat & antecellit indicet, qui colore deprehenditur in lingua. Inde enim ad humorum dignotionem deueniendum monet Hipp. aphor. 15. sect. 5. lib. 6. Epid. γλῶσσα ἐπίχροια τῆς προστάσιος. Lingua humorum præstantiam colore refert. Vbi Gal. eam dictionem obscuram esse fatetur, & eum humorem qui linguam imbuit eiq; dominatur intelligit, siue ex ventriculo refundatur, siue in lingua concretus sit, siue eam leuiter & extrinsecus circumcirca imbuat & alluat. A verbo προΐστασθαι deducta dictio, quod præesse, præstare & antecellere significat, vt πρόστασις humorum excellentiam ac præstantiam, eumque qui cæteris dominatur ac præstat indicet. Scribitur etiam lib. de loc. in homine [pag.414.3.] πρόστασιν ποιέειν τῇ σαρκὶ πρὸς τὸ ὀστέον, facere vt caro ad os insistat aut adhærescat. Indicat enim crebras sectiones efficere, vt vacuatis per vulnera superfluis humoribus, caro naturali habitu ad ossa insistat ac adhæreat. Vbi Cornar. carnis ad os extensionem dixit, vt à προτείνεσθαι deduxerit. Sed ibi fortasse melius πρόσθεξιν legas, vt contactus ossis à carne intelligatur.

Προστατεῖν νόσου, morbo præesse, de Medico dicitur, qui curando ægro præficitur ac præest, ἐν παραγγελίαις [p.28.24.] ἰητροῦ προστατέοντος νόσου. dum medicus morbo præest. Quod ἐπιστατεῖν ibid. dicitur [27.7.] τοιούτων ἐπιστατέειν, ægris præesse, præfici. Et rursus ibid. (p.28.27.) τοῖσι μὲν οὖν τοιούτοισιν ὅπου ἂν ἐπιστατέοιμι talibus igitur vbi præessem, aut si talibus præficerer, aut si horum in curando collega essem.

Προστέλλεσθαι quod est reprimi, de tumoribus præter naturam dicitur cùm detumescunt, intrò recurrunt, aut reprimuntur ac disparent, quod est ἀφανίζεσθαι & λαπάσσεσθαι. Sic λαπάσσεσθαι προστέλλεσθαι exponit Gal. initio com. 4. in li. 6. Epid. Non absimili locutione repressus fœtus dicitur M. Tullio libr. de claris orat. qui temporis iniuria in lucem emitti non potest, sed velut intro concluditur & retinetur. τὰ προσεσταλμένα ἰσχνά graciles explicantur Gal. com. in lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag.31.14. H.337.36.) & (33.36 H.338.38.) & siccis semper ibidem iunguntur.

Πρόστιμον, mulcta pœna legibus irrogata, idem quod ἐπιτίμιον. Hipp. ἐν νόμῳ (pag 2.3) πρόστιμον γὰρ ἰητρικῆς μούνης ἐν τῇσι πόλεσιν οὐδὲν ὥρισται, πλὴν ἀδοξίης. Soli enim Medicinæ in vrbibus nulla legibus est præfinita pœna aut sancita, præterquam ignominiæ. Vbi exemplaria quædam manu scripta ζημία in

margine adscribunt, quod sit velut explicatio quædam.

Προσ[illegible] vide Προσ[illegible] antea.

Προσφέρειν vt propriè de ciborum oblatione dicitur & iis quæ in alimentum cedunt, & τὰ προσφερόμενα, sæpe tamen ea dictione externa præsidia & auxilia, quæque circa ægrum parantur & admouentur, intelliguntur, vt ea quæ circa partem affectam diutius adhærescere oportet, quæ [illegible] (vt loquitur Hipp.) lib. περὶ ἰητρεῖου (p. 19. 52.) [illegible] cuiusmodi sunt, quæ illic exprimit, deligaturæ, medicamenta, circumposita vlceri lintea & cataplasmata. Eadem προσφέρε[illegible] & προσφορὰ vocantur Hipp. Lib. de Inc. in homine (p. 421. 51.) [illegible] τὸ σῶμα ὑπὸ τῶν προσφερομένων, corpus à cibis vincitur. Sic enim legunt meliora exempl. Rursus (ib. 54.) [illegible] de balneo calido adhibito effertur. [illegible] dum corpus adhibitam calidam superet. Et (412. 20.) [illegible] σῶμα τῶν προσ[illegible] κρατέῃ. Cùm enim corpus oblatum cibum superauerit. Vbi & verbo προσφέρειν & προσφέρεσθαι vtitur, & τῶν προσφερομένων dictione. Lib. de rat vict. in morb. ac. (pag. 18 43. H. 383. 46.) [illegible] περὶ [illegible] τῶν προσφερομένων [illegible]. iis cum maiore medici dignitate quæ singulis exhiberi debent percurrunt. Vbi non solùm cibaria & alimenta, sed quæ ægris adhibentur externa præsidia capiuntur. Lib. 5. Epid in st. post. (pag. 427. 24. H. 1089. B.) [illegible] τὰ προσφερόμενα [illegible]. Atque ad ea quæ adhibebantur non facilè habebant. Vbi scribit Gal. [illegible] λέγει, [illegible] προσφέρεται τὰ [illegible], [illegible] προσφερόμενα, hoc est oblata, intelligi possunt in communi auxilia omnia, & priuatim quæ eduntur & bibuntur. Rursusque ægr. 5 lib. 3. Epid. post st. post. τῶν δὲ προσφερομένων [illegible]. nihil est adhibitis remediis profectum. Sic enim ibi τῶν προσφερομένων nomine τὰ [illegible] intelliguntur. Vbi etiam Gal. eo nomine phlebotomiam quibusdam comprehendi scribit. Et lib. de vlcer. (p. 881. H.) [illegible] προσφέρειν [illegible], deinde adhibito accommodato medicamento. προσφορὰ ciborum oblationes significant aph. 33 lib 2. [illegible] πρὸς τὰς προσφοράς, bene se habere ad ea quæ offeruntur, hoc est, cibos. [illegible] προσφορὰς exponit Gal. Et lib. 1. Epid. (p. 375. 45. H 959 A.) morborum prænotiones fieri vult, ἐκ τῶν προσφερομένων, ἐκ τοῦ προσφέροντος. ex iis quæ ægris offeruntur, & eo qui offert. Et rursus ibidem sect. 3. [illegible] τὰ προσφερόμενα [illegible]. & quinam cibus exhibendus sit.

Πρόσφυσιν connexio, cohærentia, annexio & iunctura. Lib. περὶ [illegible] (p. 324. 5.) [illegible] λαμβάνει ἐς τὴν πρόσφυσιν τοῦ ἰσχίου. dolor coxæ aut coxendicis connexionem aut iuncturam occupat. Et lib. de art. (pag. 611. 24. H. 806. G.) [illegible] τῶν προσφύσεων [illegible]. præcipuè verò quæ supra septi connexionem in gibbum curuantur. Sic enim legit Gal.

Πρὸς χεῖρα ad manus contactum significat, phrasisque est Hipp. familiaris qua quid exploratum & velut ad manū indicat. Sic πυρετοὶ πρὸς χεῖρα λεπτοί. febres ad manus contactū leues dicuntur ægr. 15. lib. 3. Epid. post st. pest. Et aph 41. sect. 8. li. 6. Epid. οἱ [illegible] πυρετοὶ αὐτίκα πρὸς τὴν χεῖρα λελυμένοι εἰσί. Deurentes febres statim ad manus contactum semper solutæ apparent. Manu namque febrium ardentium solutio cognoscitur, cùm caloris mordacitas & acrimonia remisit, quæ & sola manu interdum percipitur. Li. 7. Epid. (pag. 1215. E.) πνεῦμα πρὸς χεῖρα πονηρὸν dicitur, spiritus ad manum malus, hoc est, spiratio conspicua, expedita & vulgaris omnibusque nota. πρόχειρον [illegible] vocatur Hipp. vt antea exposuimus [illegible] Gal. exponit Comm. 1. in Prorrh. (pag. 177. 32. H 69. C.) In Coac. (p. 206. C.) αἱ πρὸς χεῖρα [illegible], quæ ad manus contactum torpescunt intelliguntur, quæ febre lenta ac leui conflictantur, & ex magna mensium abundantia tabescunt & exarescunt. Est & πυρετὸς πρὸς χεῖρα βληχρός, febris ad manum debilis lib. 1. περὶ γυναικ. (pag 605. 8)

Πρόσχημα rei status & occasio dicitur. Lib. de vlcer. (pag. 881 H.) [illegible] πρόσχημα [illegible], pro occasione vertimus, hoc est, pro vlceratæ partis & scalpro pertusæ ratione ac statu figuram & formam vertunt interpretes. πρόσχημα etiam legunt exemplaria quædam. Qua voce quod magis idoneum est medicamentum & velut delectum significari potest.

Πρόσω αὐτὸ [illegible] positum apud Hipp. scribit Erot. hoc est ante, aut anteriore parte. Qua certe notione mihi sumi posse videtur lib 4. Epid. (pag. 1122. F.) [illegible] τὸ δέρμα [illegible] τοῦ ἕλκεος [illegible]. Vndique ab vlcere cutis est extenuata anteriore parte. Indicatur enim anteriore capitis parte vndique circa vlcus ad sinistram, cutem fuisse extenuatam, cum vlceris labia intumescerent, etsi vltra vlcus vndique illic vertimus.

Sic enim aliquoi πρόσω vltra iodicat, vt rursus ibi (p. 1135. H.) καὶ πυρετοὶ γλίσχροι [illegible] ὁ πρόσω [illegible]. febres leniæ tenebant, non tamen vltra septem dies. Et rursus lib. 1 περὶ γυναικ. (pag. 589. 20.) [illegible] αὐχένα πρόσω τοῦ αἰδοίου [illegible], aut ceruicem vltra pudendum sitam. Et iterum (ibid. 28.) [illegible] τοῦ αὐχένος πρόσω τοῦ αἰδοίου κειμένου cùm ceruix vltra pudendum sita sit, hoc est extra pudendum propeodeat. Rursus aphorism. 23. sect. 6. lib. 6 Epid. [illegible] πρόσω ἐνιαυτοῦ [illegible]. Quartana non vltra annum progreditur. Sic enim Gal. Commentarij, aut qui eius nomine circunferuntur, & omnes interpretes exponunt; Nos tamen quartanam non ante anoum finiri diximus, quòd maximè sit popularis ista sententia & longo medendi vsu comprobata, quartanam vix ante annum, aut non nisi commutata melioris anni temperie, solui. At verò lib. 2. περὶ νούσων (pag 463. 51.) τὸ πρόσω disertissimès verbis [illegible] punitur, eique [illegible] opponitur. [illegible] ἐγκέφαλος [illegible] ἐς τὸ πρόσω [illegible] ἐς τὸ ὄπισθεν. Et cerebrum ad anteriorem magis capitis partem situm est, quàm posteriorem. Et lib. de art. (pag. 599. 15. H. 796. C.) [illegible], in anteriorem partem & inferiorem trudat. Quod etiam repetitur in Mochl. (p. 851. F.) Sic Gal. com. ad aph. 26. lib. 5. τὸ [illegible] interiorem corporis partem πρόσω hoc est anteriorem explicat, ad τὸ [illegible] referens.

Προσωδέστερον si sine ι subscripto legatur [illegible], hoc est grauecolentius significare scribit Gal. in Exeg. cum ι verò subscripto, [illegible], hoc est tumidius, [illegible] τὸ οἴδημα, quo modo sumi scribit libr 2. de Morb. maiore. Verùm apparet esse memoriæ lapsum, aut falsam iudicaturam. Neque enim toto lib. περὶ τῶν [illegible] (qui liber 2. de Morb. maioris nomen habet apud Gal. legitur.

Πρόσωπον facies & vultus in homine, pars anterior capitis caluæ subiecta, frontem, oculos, nares, genas, os, mentum & auriculas comprehendens. πρόσωπον [illegible] dicitur Hipp. facies bene habita & optimè colorata, sanis similis, in qua spiritus & sanguinis copia succulentam molem facit, in Coac. (pag. 135. F.) & (p. 166. F.) Ibidem etiam (p. 152. D.E.) [illegible], vultus bene coloratus & floridus in morbis acutis suspectus est, vt in Prorrh. (pag. 185 30. H. 71. C.) vbi πρόσωπα [illegible] vocat Gal. Est & [illegible] πρόσωπον, vultus demissus in superciliosus, in Coac. (pag. 179. A.) vt antea scripsimus. πρόσωπον χρηστόν, bona facies in magnis morbis laudatur, aphor. 26. sect. 2. lib. 6. Epid. facies quæ minimùm à naturali recedit, non quæ nihil omninò concidit, aut extenuata est, sed quæ pro morbi ratione & dignitate extenuatur. πρόσωπα sunt rerum facies & eminentia, lib. 2. de Morb. (p. 464 44.) [illegible] τὸ ἥμισυ τῶν προσώπων [illegible]. & dimidiatas rerum facies ibi videtur cernere.

Προταριχεύειν est præmacerare, prius sale exiccare, sed pro simplici ταριχεύειν sumitur, & inedia ægros exiccare aut macerare significat Hipp. quo vocabulo abstinentiæ ac inediæ importunitatem plus iusto macerantem indicat, & in Medicis quibusdam sui temporis redarguit, qui ægros per morborum initia fame cruciabant, quod etiam factitabant Diætetici Gal. ætate Lib de rat. vict. in morb. ac. (p. 57. 50. H. 385. 7) [illegible] ἀπὸ [illegible] ἀρχαὶ τῶν νούσων προταριχεύσαντες [illegible] δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ἢ καὶ πλείονας. Per initia enim morborum ægros ipsos duobus aut tribus, aut etiam pluribus diebus præmacerantes, hoc est exiccantes & inedia cruciantes. Cuius dictionis notionem explicat Gal. Com. 2. in eundem lib. (pag. 65. 54) [illegible]. [illegible] ταριχεύσαι [illegible]. Eos igitur qui per morborum initia ægrotos in omnimoda inedia conseruant, si ad vigorem morbi vsque hanc victus rationem retinere possint, nemo culpauerit. Cùm verò id facere non possint, quod interposito tempore ægrorum vires dissoluantur, eos inedia malè vti constat, cùm ægros inedia præmacerent, & ante tempus exiccent. Hac enim dictione [προταριχεύσαντες] inediæ importunitatem plus æquo corpus exiccantem euidenter demonstrat. Quo enim tempore tenuiorem victum exhibere oportet, impendente vigore, in eo cibum dare manifestè coacti sunt, quòd ægros immoderata inedia exiccauerint, quod ταριχεύειν dicitur. Sic Gal. lib. 4.

lib. 4. Meth. med. (pag. 76. 29. irridetur Thessalos, qui primum diatriton inuenit, hoc est tridui inediam, quòd laborantes ὑπεισχνοῦντο δι' ὅλας τρεῖς λιμοκτονήσειν ἡμέρας, totis tribus diebus fame confectos prorsus arefecisse.

Προτάσιες πνευμάτων, spirituum protensiones dicuntur Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 92. 56. H. 396. 42.) hoc est, spirationis offensiones ac interruptiones. Illic enim τὰ προτεταμένα πνεύματα, τὰ δὲ ἐγκοπτόμενα, exponit Gal. protensas spirationes, velut interruptas, de quibus πνεῦμα προσπταῖον ἐν τῇ ἄνω φορῇ eodem lib. dictum est, spiratio offendens in ea quæ sursum fit spiritus delatione.

Προτεταμένοι προτείνοντες, hoc est protendentes expon. apud Hip. Gal. in Exeg.

Προτρέπεσθαι μεταβάλλειν, quod est transmutare, exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. nimirum (vt opinor) hunc locum subindicans qui legitur in his quæ adiecta sunt ad lib. de Nat. hum. (pag. 20. 21. H. 228. 50.) ἐν τε τῇ φαρμακείῃ προτρέπεσθαι, ἔν τε τοῖσι διαιτήμασι, quod est contrariam tum medicamentorum tum victus rationem instituere. Sic enim vult morbum oppugnandum esse, vt ei contraria instituas, & ei tum contrariarum qualitatum transmutatione, tam causam morbi oppugnando, quam curationem & victus rationem instituendo te opponas, quasi curatione ipsa & victus ratione morbo terga vertas. Morbus enim tum vel maximè oppugnatur, cùm vel curationem contrariam, vel victus rationem instituis & transmutas, quod ibidem μεταβάλλειν dicit Hipp. Gal. verò προτρέπεσθαι τῇ φαρμακείῃ ibidem dici scribit ἀντὶ τοῦ προσφέρεσθαι τοῖς νοσήμασι ἐξ ὑπεναντίας, quod est morbis contraria adhibere, aut morbis contrario modo se opponere, hoc est, morbis contrariam tum medicamentorum, tum victus rationem adhibere & instituere. Idemque Gal. communi locutione dici apud Asiaticos scribit, ὁ δεῖνα τῷ ἀνθρώπῳ προσφέρεται ἤτοι χρηστῶς, ἢ φιλικῶς, ἢ ἀπίστως, ἢ ἀπηνῶς, cùm quis aliquo commodè, aut amicè, aut perfidè vtitur, aut cum aliquo agit, aut erga aliquem affectus est, eumque beneuolè aut amicè, aut perfidè & inhumaniter tractat. In quo videndum est Gal. τῇ φαρμακείῃ προτρέπεσθαι legisse, cùm passim ἐν τε τῇσι φαρμακείῃσι, aut ἐν τῇ φαρμακείῃ legatur. Est & προτρέπεσθαι cieri, incitari, prouocari, aut propelli, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 73. 45. H. 392. 39.) ἀλλ' ὅμως ὁ κατὰ τὴν κύστιν κάθαρσις ὑπ' αὐτοῦ γινομένη, ῥύεται ἢν προτρέπηται ὡς δεῖ. Quæ tamen ab ipso per vesicam fit expurgatio, liberat, si vti deoet, propellatur, h. e. si vrinam vt debet cieat & prouocet. Etsi quædam exemplaria προσφέρηται pro προτρέπηται leg.

Προϋγραίνειν est præhumectare, & corpora humectatione ad hellebori sumptionem præparare, aph. 13. lib. 4. Sic autem præparantur copiosiore cibo & quiete.

Προφανής, manifestus, apertus, vnde προφανῆ τὰ στόματα vterorum oscula aperta & nimis hiantia dicuntur lib. 1. περὶ γυν. (pag. 598. 20.) ὅσαι δὲ διὰ τὴν στομάτων προφάνειαν τὴν ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν μὴ ἴσχουσι ἐν γαστρί. Quæ propter conspicuorum aut apertorum osculorum causam prohibentur, quò minus concipiant, osculorum hiantium dixit Cornar. Sic ἐκ προφανοῦς apertè significat & palam.

Πρόφασις Hipp. sæpe dicitur causa vera, euidens & manifesta, interdum etiam simpliciter omnis causa, interdum quoq; leuis quædam occasio, vel ficta quædam causa. Sic enim scribit Gal. com. 1. in lib. 1. Epid. (p. 352. 17. H. 938. E.) ὀνομάζει δὲ προφάσεις ὁ Ἱπποκράτης, ἐνίοτε μὲν ὡς ἴδιον ἐστὶ τοῖς πολλοῖς, ἐπὶ τῶν ψευδῶς λεγομένων αἰτίων φέρων τοὔνομα, πολλάκις δὲ καὶ φανερὰ αἰτίας οὕτως καλῶν, καί ποτε καὶ ἁπλῶς πάσας. προφάσιες vocat Hipp. interdum (vt moris est multis) falsis & fictis causis nomen attribuens, sæpius autem causas manifestas ita vocat, & interdum omnes simpliciter causas. Vbi apud Hipp. legitur, ὥσπερ τὰ ἐξ ἄλλων προφασίων, velut tumores qui ex aliis causis ad suppurationem ducuntur. Idem quoque Gal. com. 3. in lib. 1. Epid. (p. 385. 43.) καλεῖ γὰρ ἀεί τι ὅσα προφάσεις τὰ φανερὰ τῶν αἰτίων. Nempe quis valde propriè προφάσιας dixerit, euidentes causas. Libr. de rat. vict. in morb. ac. (p. 49. 5. H. 386. 10.) διὰ ταύτας οὖν προφάσιας. ob has igitur causas. Vbi scribit Gal. in πολλοῖς ὀνομάζει καὶ αἰτίας προφάσιας ὁ Ἱπποκράτης οὐ μόνον τὰς τῶν ἄλλων αὐτοματισμῶν αὐτὸ λέγοντες. Quòd sæpe causas προφάσιας nominat demonstratum est in his quas in alios ipsius libros scripsimus enarrationibus. Rursusque ibidem (pag. 92. 55. H. 397. 3.) leuem occasionem & causam euidentem significat, & forti causæ opponit Hipp. ἢν ὑγιαίνοντι τινὶ ξυμβῇ ἄνευ προφάσιος, ἢ ἄλλης αἰτίης ἰσχυρῆς. si sano id absque vlla occasione aut alia forti causa contigerit. Vbi scribit Gal. πρόφασιν μὲν λέγει τὴν φανερὰν αἰτίαν. Et rursus ibid. (p. 101. 36. H. 399. 52.) ὅπως μὴ διαλάθῃ τις τῶν προφασίων, vt ne vlla manifesta causa lateat. Vbi quoque scribit Gal. ἐμάθομεν ἐν ταῖς φανεραῖς αἰτίαις ὀνομάζειν προφάσιας. Quòd euidentes causas προφάσιας nominat didicimus. Quibus opponit Hipp. τὰ κατὰ λογισμόν, causas abditas, & quæ sola ratiocinatione deprehenduntur. At idem com. 4. in eundem lib. (p. 115. 16.) προφάσιας vocari scribit, non simpliciter causas euidentes & manifestas, quemadmodum multis est vitiatum, cùm ab aliqua manifesta causa corpus affici contingit, verùm propriè occasiones eas ex quibus corpus iam morbosè antea comparatum in morbum incidit: veluti si iam ad morbosam dispositionem comparato corpore, febris aut alius quiuis morbus ex cursu, venatione, intemperantia, refrigeratione, Venere, cæterisq; id genus oriatur, hæ potiùs occasiones & προφάσιες, quàm causæ dici debent. Sic πρόφασιν leuem sæpe occasionem accipit Hipp. vt ægr. 5. lib. 5. Epid. μετὰ δὲ προφάσιος πῦρ ἔλαβε, ea leui occasione igne, hoc est, febre vehementi, correptus. Vbi quoque scribit Gal. καὶ μὴν ἐστὶ καὶ τοῦτο σαφέστερον, ὥσπερ καὶ τοῖσιν ἀνθρώποις ἔθος ἐστὶ τὰ μικρὰ τῶν αἰτίων προφάσιας καλεῖν, ὅταν καὶ αὐτὸς ἐστί τι προϋπάρχον, ὃ τοῦτο δηλοῦται. Atqui quòd proprio quodam modo, non secus ac omnibus est contritum, ita & ipse interdum leues causas προφάσιας appellat, etiam est demonstratum. Illic namque πρόφασιν sumit Gal. pro leui causa & occasione, ex qua iam morbosa in corpore præexistente affectione, æger in febre incidit. Idemq; com. 3. in lib. 5. Epid. (p. 421. 19. H. 1083. C.) quod μετὰ προφάσιος dicit Hip. ex leui occasione, ἀντὶ μικρᾶς ἀφορμῆς, ὡς προφάσιας ὀνόμασεν, exponit. Rursusque ibid. (p. 422. 15. H. ib. F.) de vlceribus quæ μετὰ προφάσιος constiterunt, ἐπειδὴ καὶ πολλὰ δὲ ἕλκεα, ὅτι μικρὰ ὅπως ἀπὸ τῆς ἔξωθεν αἰτίας συνέστη, exponit Gal. quibus ea opponit quorum αὐτόματος ἐστὶν ἡ γένεσις. Etsi verò πρόφασις per se causam euidentem & externam indicat, sæpè tamè disertis verbis φανερὴν πρόφασιν exprimit Hip. in Progn. (p. 150. 33. H. 43. A.) ἄτερ φανερῆς προφάσιος ἄλλης, absq; vlla alia occasione manifesta. Vbi etiam scribit Gal. προφάσιας εἴωθεν ὀνομάζειν ὁ Ἱπποκράτης τὰς φανερὰς αἰτίας. Et aph. 41. lib. 2. ἄνευ φανερῆς προφάσιος. & aphor. 45. & 55. lib. 5. προφάσιες φανεραί vocantur Prorrh. 2. (p. 99. A vers.) Vbi etiam πρόφασις per se causam externam & manifestam denotat (p. 100. G.) cui τὸ ἀπὸ αὐτομάτου opponit, quod sponte & ab interna aliqua causa fit. Rursusq; ib. (p. 109. B.) ἄνευ προφάσιος, sine causa vertit Celsus cap. 8. lib. 2. velut πρόφασις quamuis causam & occasionem significat aph. 12. lib. 3. & 58. lib. 7. ἄνευ προφάσιος, sine vlla manifesta causa valet in Coac. (p. 169. G. 170. B.) quemadmodum Thucyd. lib. 2. dixit: τοὺς δ' ἄλλους ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως, ἀλλ' ἐξαίφνης ὑγιεῖς ὄντας. alios autem nulla externa ex causa, verùm repentè, sanos & valentes. Sic enim ibi πρόφασις externam morborum causam denotat, cui τὸ ἐξαίφνης opponit, quod ἀπροφασίστως exponit Schol. Velut lib. 7. Epid. (p. 1212. F.) ἡ δὲ πρόφασις ἔδοξεν ἐκ ῥίγεος μετὰ λουτρὸν γενέσθαι morbi autem occasio ex horrore post balneum nata esse visa est. Eaque notione πρόφασις causam morborum externam indicat libr. περὶ ἱερῆς νόσου (p. 303. 42. 43. & p. 304. 5.) Gal. com. 2. in lib. de fract. (pag. 553. 29. H. 762. H.) euidentissimas causas & veras προφάσιας Hipp. dici scribit, non fictas aut falsas, de quibus etiam hoc nomen vsurpari consueuit. Quod etiam repetit eodem libr. com. 3. (p. 571. 31. H. 774. F.) vbi ea dictione vtitur Hipp. ἐπὶ τῆς δὲ τῆς προφασίων. & διὰ οὖν ταύτας τὰς προφάσιας. ob has igitur causas. Et lib. de art. (pag. 612. 53. H. 807. C.) ἡ πρόφασις τοῦ κυφώματος. gibbi occasio & causa euidens & manifesta. Sic lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 597. 15.) ἐστὶ τῇσι τὸ στόμα τῶν ὑστερέων πρόφασις. his vteri osculum causa est manifesta. Et rursus (ibid. 21.) ὅσα ἐναντία τῇ προφάσει. quæ causæ manifestæ repugnent. Rursusque ibid. (pag. 598. 18.) καὶ ὑφηγεόμενον τὰς προφάσιας ὡς χρή, ἐξ ὧν αἱ νοῦσοι γίνονται. & ducto initio a manifestis causis, vt decet, ex quibus morbi oriuntur. Lib. 2. Epid. (pag. 1037. G.) ἀλλ' ἐπὶ τὴν πρόφασιν ἀνελθεῖν, καὶ τὸ προφάσιος τὴν ἀρχήν. Verùm ad causam ipsam & causæ primordia deueniendum fuit. Libr. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 12. 17.) ἀνάγκη δὲ χρὴ διὰ τινας προφάσιας ταύτας τὰ δεινὰ ξυμβαίνειν. Videndum verò quænam sit horum causa. Et rursus ibidem (pag. 14. 34.) διὰ ταύτας τὰς προφάσιας, istas ob causas.

Πρόβλημα Gal. βλάστημα, hoc est germinationem aut germen exponit apud Hipp. in Exeg. Qua dictione nobis videtur locum lib. 7. Epid. exprimere (p. 1234. E) vbi legitur, γλῶσσα λιπαρή, ἔχουσα ἐκ δεξιοῦ τοῦ ζύμωμα προβλήματα, lingua nitens erat, dextra parte habens concretionem quandam lupinò similem. Sic enim vulgata lectio ferri potest, vt admitam tuberculosam quandam concretionem ex febrili incendio intelligas. Apparet tamen Gal. πρόβλημα meliore fortuna & sentu legisse. Ὑπόζωσμα dicitur in Coac. (p. 156. A.)

Προχωρεῖν significat expeditum esse, ad manum esse aut accómo-
datum & commodum Lib de fract. (p. 553.13. H. 763. A.) καὶ τῷ
ἄλλῳ πρὸ τῆς διαχρήσιος προχωρέειν, ἐών πρό γε προχωρέῃ. etiam
quiddam ea violentiis, quod commodum sit, admoliri opus
est. Hinc προχωρέοντι ἐς ἄφοδον. progressus ad aluum exoneran-
dam, dum æger ad desidendum progreditur aut procedit, lib.
de fract. (pag. 551.46. H. 763. E.) καὶ ἐν τῷ ἐς ἄφοδον προχωρέοντ-
ι. ac dum ad desidendum æger progreditur, fortè προχωρέοντ-
ι leg.

Πρωϊαίτερον exponit Erot. apud Hipp. πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ, ante op-
portunum tempus, hoc est, tempestiuius, maturius. Qua di-
ctione vtitur lib. 2. Epid. (pag 998. B.) εἰ πρωϊαίτερον ἐστὶ. num
maturiùs, nec ne. Et rursus (ibi. C.) ὃ ἂν εἴωθεν τι ἐπὶ πρωϊαί-
τερον. Et in circuitibus quod maturiùs contingit. Pro quo
πρωϊαίτερον interdum effert Hipp. vt lib. 2. Epid. (pag. 1012 G.)
καὶ ἄλλοθι πρωϊαίτερον, ἢ ὀψιαίτερον. Quin aliàs quoque tardiùs aut
maturiùs. Et lib. 4. (pag. 1127. B.) καὶ τὸ πρωϊαίτερον σκεπτέον. viden-
dum an maturiùs redeant Et rursus ibi. (p. 1138. B.) καὶ τὸ πρωϊαίτε-
ρον καὶ ὀψιαίτερον. & quod maturiùs aut seriùs. Et rursus aph. 26.
sect 6. li. 6. Epid. τό τ' ἐπὶ πρωϊαίτερον τοῦ ἔτεος. tum etiam ante tem-
pestiuum anni tempus Et, ὥσπερ τοῖσι καθ' ἡμέρην πρωϊαίτερον λαμ-
βανομένοισιν, ἢ ὀψιαίτερον. haud aliter quàm in iis qui quotidie aut
citiùs corripiuntur.

Πρωὶ τοῦ ἦρος, ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ ἦρος positum scribit Erot. quod est ante
ver. Sic enim apud eum legi debere apparet, quod est etiam
ab aliis annotatum, aut πρὸ pro πρωῒ, quod est Atticum. πρωῒ
τοῦ ἦρος autem sæpe ponitur ab Hip. vt lib. 1. Epid. (p. 351. 39.
H. 938. D.) πρωῒ μὲν τοῦ ἦρος ἅτε τῆς ἐπιστάσιος ὑπεναντίης γενομένης.
ante ver quidem quòd superior status subcontrarius fuerit. Et
rursus ibid. (p. 338. 11. H. 942. H.) πρωῒ δὲ τοῦ ἦρος πολλοί τινες καὶ οἱ
πλεῖστοι διῆγον δυσφόρως. Ante ver autem plæriq; omnes grauiter
& molestè vitam traduxerunt. Et (p 368. 58. H. 950. H.) πρωῒ δὲ
τοῦ ἦρος ἤρξαντο καῦσοι. Ante ver autem febres ardentes cœperūt.
Et li. 3. Epid in st. pest. (p. 419. 32. H 1083. A.) πρωῒ δὲ τοῦ ἦρος ἅμα
τοῖσι γενομένοισι ψύχεσιν ἐρυσιπέλατα πολλά. Ante ver autem vnà
cum frigorib. consecutis, ignes sacri plurimi. Ac rursus ibi. (p.
424. 1 H 1085. D) ἤρξαντο μὲν οὖν οἱ καῦσοι πρωῒ τοῦ ἦρος. Ante ver
quidem febres ardentes cœperunt Quibus in locis tamē πρὸ τοῦ
ἦρος leg. exemplaria multa Rursusq; (p. 428 50. H 1089. D.) πρωῒ
δὲ τοῦ ἦρος ἔθνησκον οἱ πλεῖστοι τῶν κατακλιθέντων. Ineunte autem vere
eorum qui decubuerunt plæriq; perierunt. Sic πρωῒ τοῦ θέρεος
ἀρξαμένου Ante æstatis initium, dicitur lib. 1. Epid. (p. 353. 39.
H. 939 E.) Et rursus, πρωῒ τοῦ φθινοπώρου, ante autumnum, (pag.
357. 19. H. 942 F.) Erot. autem exemplaria mendosa esse satis
testatur dictio πρωῒ, quæ certè vacare videtur.

Πταρμός, sternutatio, sternutamentum, violenta est per nares
spiritus à cerebro expulsio, cuius causas adfert Hipp. aph 51.
lib. 7. de eoq; agit aph. 35. lib. 5. & aphor. 13. lib. 6. & fusissimè
Gorr. Hinc πταρμικὰ sunt sternutationem cientia aut sternuta-
toria. Lib. 7 Epid (p. 1238. F.) πταρμικὰ προστιθέμενα. sternutamen-
ta cientia sunt naribus admota.

Πτέρνα, calcis os dicitur, Latini calcaneum & calcem vocant,
omnium pedis ossium longè maximum. Lib. 5. Epid. (p. 1133.
G.) νεηνίσκος ὀδύνας περὶ πτέρνην. adolescentem calcis dolor ce-
pit. lib. de fract. (p. 544. 41. H. 759. D.) ἐπεισῆξαν τῇ πτέρνῃ ἰσχυ-
ρῶς. in calcem vehementi impetu firmati sunt. Et rursus ibid.
(p 543. 14 H. ib E.) τὸ δέρμα τὸ ἀμφὶ τῇ πτέρνῃ. cutis circa cal-
cem. Hinc πτερνοβάται dicuntur, qui calci inter ambulandum
insistunt, lib. de art. (p 640. 14. & 15. H. 826. C.)

Πτερυγώδεες exponuntur Erot apud Hipp. οἱ μακροτράχηλοι καὶ ἐπὶ
πολὺ πλατέα ἔχοντες τὰ στήθη καὶ ἐξέχοντα. qui oblongo sunt collo,
& vt plurimùm lata & eminentia habent pectora. Quibus
verbis mihi locum lib. 3. Epid. in st. pest. (p. 429. vers. 35. H.
1090. G.) designare videtur Erot. in quo tabidorum naturam
eo nomine sugillat Hipp. qui ea vitiosa thoracis conforma-
tione & angustia in tabem incidunt. His enim quòd angusto
& stricto sint thorace, scoptula operta tergo alarum instar
prominent & extant, vnde πτερυγώδεες, quasi alati dicuntur.
Quos iis verbis scitissimè circunscribere mihi videtur Aret.
grauissimus imprimis author, cap. 8. lib. 1. περὶ σημείων χρονίων
παθῶν. ὠμοπλάται ἀνωφερέες ὅλαι, ἶκαι πτέρυγες ὀρνίθων. scapulæ
totæ extantes & eminentes, velut auium alæ. Has verò na-
turas pressiùs quodammodo describit Com. 2. in lib. 1. Epid.
Gal. (p 354. 36.) cùm in tabidorum censu eas referens scribit:
τοὺς δ' ὑπεξέχοντας φανερώτατον, ὅταν ὁ θώραξ στενὸς ᾖ καὶ ἀβαθὴς ἐς
τοσοῦτον, ὡς τὰς ὠμοπλάτας ἐξέχειν ὄπισθεν δίκην πτερύγων. ὀνομάζου-
σι δὲ πτερυγώδεις ὀνομάζουσι τοὺς τοιούτους. Apertissimè autem tales
cauiunt, quando thorax adeò angustus est & minimè profun-
dus, vt scapulæ alarum instar retro promineant, vnde etiā πτε-
ρυγώδεις, quasi alatos eos nominār. Et li. 3. Epid. Com. 3. (p. 430.
21.) ἐν μὲν γὰρ τοῖς φθινώδεσι νοσήμασιν ἅμα τοῖς προειρημένοις, καὶ τοὺς
πτερυγώδεας ἔγραψεν, οὐ διὰ τὴν κρᾶσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν μοχθηρὰν διάπλα-
σιν τοῦ θώρακος, ἑτοιμότερον ἔχοντας εἰς φθίσιν ἐμπεσεῖν, ὅπως δὲ αὐτ-
οὺς καὶ τὴν διάπλασιν αὐτῶν τῇ συμφύτῳ θερμότητι. Nam & vnà cū præ-
dictis, inter tabidorum morbos, πτερυγώδεας, h. e. alatos adscri-
psit, qui non propter temperaturam, sed ob vitiosam thoracis
affectionem in tabem promptè incidunt. Ipsius autem cōfor-
mationem calorem natiuum sequi par est Ex quo scriptum est
ab Hipp. aph. 9. sect. 3. li. 6. Epid. τὰ φυσώδεα συναίτια ἐν τοῖσι πτε-
ρυγώδεσι. καὶ γὰρ εἶεν φυσώδεες. In his qui alarum instar scapulas
habent retro prominētes, flatus simul causa est. Sunt enim fla-
tulēti. Et rursus aph. 14. sect. eiusdē, ὅσοι πτερυγώδεες φύσει ἀσθε-
νέες, δι' ἀδυναμίην τῆς ὁρμῆς. Quicunq; alata latera naturā ha-
bere dicūtur, idq; ea causæ imbecillitate contingit. Vbi certè
quinā πτερυγώδεες dicantur disertissimis verbis exprimit Gal.
ὀνομάζουσι δ' ὅτι πτερυγώδεες οὗτοι ὑπὸ τοῖς ἰατροῖς ὀνομάζονται, τοὺς ἰκανῶς
ὁμοίως πτέρυξι τὰς ὠμοπλάτας ἔχοντας ἀνεστηκυίας τε καὶ προεχούσας αὐ-
τοῖς. Scitis autē Medicis consuetū esse eos πτερυγώδεις voca-
re, qui auiū alarū instar scoptulas opertas prominentes retror-
sumq; productas habent. Et rursus, τίνας μὲν ὀνομάζουσιν οἱ ἰατροὶ
πτερυγώδεις ἐμπροσθεν εἴρηται. μεμαθήκατε δὲ καὶ ὅτι πρὸς φθίσιν ἐπιτή-
δειοι τυγχάνουσιν ὄντες οἱ τοιοῦτοι, διὰ τὸ στενὸν τῶν θωράκων. Quoinā
Medici πτερυγώδεις, h. e alatos nominent, antea est dictū. Di-
dicistis autem ex li. 3. de morb vulgaribus, tales ad tabem ex-
positos esse. Sic autem dicūtur πτερυγώδεις φύσει ἀσθενέες Hipp.
hoc est habere pectora alata naturâ, quibus pectus est angu-
stum & latera velut ab alis compressa, ideoq; & scapulæ exta-
tæ & retro prominentes. Quam nominis notationem apertè e-
tiam declarat Gal. li. 2. de Temper. (p. 76. 25.) ὅταν δὲ καὶ τὰ περὶ
τὰς ὠμοπλάτας αὐτοῖς ἄσαρκα τελέως ᾖ, καὶ γυμνὰ καὶ προὔχοντα δίκην πτε-
ρύγων, ὀνομάζονται μὲν αἱ τοιαῦται φύσεις ὑπὸ τῶν ἰατρῶν πτερυγώδεις.
Quando verò quæ circa scapulas ipsis sunt, planè sine carnē
& nuda fuerint, ac alarum more promineant, eiusmodi natu-
ræ Medicis quidem alatæ dicuntur. Idem quoque lib. de Caus.
morb. (pag. 210. 18.) ῥὶς δ' ὀξεῖα, & κρόταφοι συμπεπτωκότες, καὶ
ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, καὶ τὰ κατ' ὠμοπλάτας καὶ βραχίονας οἷον ὥσπερ πτέρυγες
ἔξωθεν αἰωρούμεναι, τοῖς φθίνουσι φαίνονται. Nasus verò acutus &
collapsa tempora, & oculi concaui, & quæ circa scapulas
sunt & brachia in tabidis instar alarum extra prominentia &
eleuata apparent. Hanc certè corporis constitutionem ad
tabem maximè comparatam in se videtur agnoscere M. Tul-
lius in Bruto, his verbis: Erat eo tempore in nobis summa
gracilitas & infirmitas corporis, procerum & tenue collum:
Qui habitus & quæ figura non procul abesse putatur à vitæ
periculo, si accedit Labor, & laterum magna conten-
tio.

Πτέρυξ τοῦ πνεύμονος dicitur Hipp. pulmonis ala, hoc est, lobus,
in Coac. (p. 181. G. H.) Vbi ἡ ἄνω πτέρυξ, & ἡ μέση, καὶ ἡ κάτω po-
nitur, vt quam partem dolor pertingit, eam superiorem, me-
diam aut infimam alam, hoc est, lobum nominet.

Πτερύγιον paruam alam significat, ea cuius similitudine etiam πτε-
ρύγιον Medicis esse dicitur oculi vitium, quod vnguis Latinis
dicitur. Gal. lib. de Tumor. præter nat. (pag. 357. 36.) τὸ πτε-
ρύγιον (est scribit) βλάστημα τι τοῦ ἐπιπεφυκότος ἔξωθεν ὑμένος τοῖς
ὀφθαλμοῖς, ὃς ἀπὸ τοῦ κανθοῦ ἀρχόμενος ἐπὶ τὸν στεφάνην προ-
έρχεται. germina adnatæ oculis extrinsecus membranæ, quæ
à circumossali delata ad coronam pertingit. Authori Isag. (p.
386. 35.) πτερύγιον dicitur, ὅταν ἐπὶ πλεῖον ἑλκωθέντος καὶ ὑπερσαρκή-
σαντος τοῦ λευκοῦ, ὑμὴν λεπτὸς καὶ νευρώδης ἐπιδράμῃ τὸν ὀφθαλμόν, ἀρ-
ξάμενος ἀπὸ τοῦ κανθοῦ ἕως τοῦ μέλανος καὶ τῆς κόρης ἐφάψηται. cùm
albo oculi præter modum exulcerato & carne oppleto, mem-
brana tenuis & neruosa in oculum excutit, & ab angulo
exoriens ad nigrum vsque & pupillam pertingit. Sic enim
potiùs lego. At auth. Definit. Medic. (p. 400. 31.) πτερύγιόν ἐστιν
ἰσχνοῦ σώματος ἐπίφυσις ... corporis excrescentia
quæ corneæ adhærescit. Hoc quidam nominis Græci nota-
tionem secuti, pinnulam, alij vnguem vocant, velut Corn.
Celsus cap. 7. lib. 7. Vnguis verò, quod πτερύγιον Græci vo-
cant, est membranula neruosa oriens ab angulo, quæ nonnun-
quam ad pupillam quoque peruenit, eique offi. it. Sæpius à
narium, interdum etiam à temporum parte nascitur. πτερύγιον
etiam vocatur in pedum aut manuum vnguibus carnis incre-
mentum, vnguis partem operiens. Celsus cap. 18. lib 6. In di-
gitis recedere ab vngue caruncula cum magno dolore con-
sueuit, πτερύγιον Græci appellant.

Πτῆναι à verbo πτήσσω, quod est metu costrahor, exhorresco,
expauesco, perterreor, & πτῆναι pro πτῆξαι ponitur apud Hip.
li. 2. περὶ γυναικ. (p. 634. 42.) καὶ ἀπὸ τῆς ὀρχήσιος καὶ πτῆναι, ea saltu,
ex animi cōsternatione, h. e. si exhorruerit, expauerit. Rursusq;
ibid. (p. 658. 14) ἢν πτῆναι ἢ κινήσῃ ξύλα, si exhorruerit aut li-
gna

gm dimiserit. Vbi tamen πίονα malè legitur, vt priùs πτίσσει pro πτίξει aut πτίσσεται. πτίξει ἀπαλύνει exponit Hesych. & πτίξον εἰς φίβον ἄγαγε.

Πτίλοι dicuntur Medicis qui crassas, callosas ac rubras, glabras & pilis nudatas genas habent ac palpebras. Gal. lib. 14 Meth. med. πτίλους vocat quibus periere ciliorum pili, καὶ τοὺς ἀποβαλόντας τὰς ἐκ τῶν βλεφάρων τρίχας, οὓς ὀνομάζουσι πτίλους. Verùm πτίλοι videntur dici quibus palpebrarum pili vbi decidunt, noui alij permutatim succrescunt, quòd πτίλωσις sit Auth. Isag. (p. 386. 29.) ὅταν ἄλλαι μὲν ὑποφύωνται, αἱ κατὰ φύσιν συμπτωθῶσι, νυγμοὺς παρέχουσιν. cùm alij quidem [pili] subnascuntur, naturales verò defluentes & confracti, dolores iis quæ punguntur similes exhibent. At verò πτίλωσις dicitur Paulo cap. 22. lib. 3. παχύτης τῶν βλεφάρων τυλώδης, ἐρυθρά, οἷς συμβαίνει πολλάκις καὶ τὰς τρίχας ἀποβάλλειν. crassitica palpebrarum callosa, rubicunda, quibus etiam persæpe pilorum defluuium contingit. Auth. Definit. Med. (p. 400. 33.) πτίλωσίς ἐστιν ἀπὸ δριμέος τινὸς ῥεύματος ἀπόπτωσις τῶν βλεφάρων. palpebrarum casus ab acerrimo fluxu proueniens. Vnde πτίλοι aut etiam πτιλοὶ dicuntur. Hesych. namque πτιλὸς, ὁ μαδαρὸς καὶ λελοιπότας τοὺς ὀφθαλμοὺς exponitur. De iis etiam agitur apud Gal. lib. 4. κατὰ τόπ. ex Archig. (p. 221. 7.)

Πτισσόμενον ἢ πτισάνη hordeum pistum aut cortice exutum dicitur, & Sudæ exponitur ἀποπεπτισμένη κριθή, quòd hordeum tundendo degluberetur, & suo cortice perpurgaretur, itaque reponeretur. Cuius apparatum describit Gal. lib. 1. de alim. fac. & elegantissimè Gorr. πτισάνη simpliciter apud Hipp. integram ptisanam non colatam hordeaceam significat, quã etiam interdũ ὅλην πτισάνην, interdũ quoq; κριθώδεα vocat lib. de rat. vict. in morb. ac. vt etiam ibid. testatur Gal. (p. 47. 17. H. 385. 37.) ἐάν τε ὅλας, ἐάν τε κριθώδεας, ἐάν τε ἁπλῶς πτισάνας εἴπῃ, ἓν καὶ ταὐτὸν ἐκ τῶν τριῶν σημαίνεται λέξεων, τὰς ὁ[illegible], πτισάνας δηλονότι. [illegible] Siue totam, siue hordeaceam, siue ptisanam simpliciter dixerit, vnum & idem his tribus dictionibus significatur, vnoquoq; nempe ptisanam nõ colatam indicãte. Post decoctioné nanq; si quis eam colauerit, deinde si seorsum succum reponens, eum exhibuerit, is neque tota, neq; hordeacea, neq; simpliciter ptissana vti dicetur, sed solo ptissanæ cremore. Rursus ibid. (p. 65. 12. H. 390. 33.) κριθώδεα πτισάνην appellat. [illegible] Prorsus igitur ignorant qui hordeacea vtuntur ptissana. Vbi etiam ei χυλὸν succum aut cremorem opponit Hip. οὔτ' αὖ οἱ τῷ χυλῷ χρεώμενοι. neq; item qui solo vtuntur cremore. Et rursus ibid. (v. 19. H. ib. 40.) [illegible] χυλῷ χρέεσθαι. si æger ante morbi concoctionem ptissanam hordeaceam sorbeat, cremore vti consuetus, lib. 2. Epid. (p. H. 1050. F.) πτισάνη παχεῖα vocatur. καὶ πτισάνην παχεῖαν διδόναι & ptissanam crassam, hoc est, non colatam apponito. Est & πτισάνη πυρίνη, ptissana triticea, sic dicta alica integra, præparata aut condita cum mulso, aut vino, siue dulci, siue adstringente, siue cum oleo & sale, interdumq; cum aceto. Quæ interdum etiam χονδροπτισάνη vocatur. Diocles verò & Philotimus, ac veterum nonnulli hoc modo præparatam alicam πτισάνην πυρίνην vocabant, vt scribit Gal. lib. 1. de alim. in χόνδρῳ, etsi nomé istud apud antiquos ratum fuerit. Hipp. lib. περὶ παθῶν (p. 527. 7.) χόνδρον & πτισάνην πυρίνην exhibet [illegible], ad reficiendas vires in cibis. Vbi alicam plurimùm coctam, deinde colatam atq; ita præparatam vt ptissanæ succo colato ad sorbitionem sit persimilis, per χόνδρον intelligere videtur, alicam verò integram per πτισάνην πυρίνην. Idem li. 1. περὶ γυν. (p. 617. 39.) πτισάνης πυρίνης χυλὸν, triticeæ ptissanæ succum, vt emollientem, ad partum educendum exhibet.

Πτοιώδεες dicuntur terrore perculsi, metu consternati, perterrefacti, pauidi, lib. 6. Epid. aph. 29. sect. 2. [illegible] quod in pauidis & perterrefactis est huiusmodi, hoc est pauidos facit & terrore perculsos. Vbi πτοιώδεες Gal. πτοηθέντας κατὰ φόβον, hoc est metu perturbatos exponit. Verùm Erot. constat apud Hipp. πτυόδεες legisse (quod est magis Ionicum) Id enim explicans scribit, [illegible] ταραχήν, οἱ δὲ, τὸν φόβον. πτοίαν quidam periculum esse volunt, quidam perturbationem, alij metum. πτοίας ἢ πτόης Hesych. ταραχὴν exponit & φόβον. Ad Erot. lectionem propius accedunt publicata exemplaria quæ πτυώδεες pro πτυόδεες vitiosè legunt. Est autem πτοιέω idem quod πτοέω metu consterno, perterrefacio, aut stupidum & attonitum reddo. Vnde πτόησις Gal. δειλίαν in huius sententiæ Com. exponit, vt & Hesych.

Πτυαλισμὸς est crebra & frequens sputatio aut oris saliuatio, cùm os continenter saliua redundat. Qua voce vtitur frequenter Hipp. vt li. de rat. vict. in morb. ac. (p. 109. 10. H. 403. 31.) & ægrota li. 2. Ep. & Coac. (p. 138. D.) & (p. 151. A.) vnde etiam πτυαλίζειν dicitur de crebra sputatione, vbi os saliuatione impletur, quod vomiturientibus accidit. In Coac. (p. 208. G.) οἱ ναυτιώδεες [illegible] πτυαλίζουσιν ἐμέουσι. Vomiturientibus os antea crebra saliuatione impletur. Vomitiones enim tenuta saliuationes præcedunt, propter communioné tunicæ interioris ventriculi, quæ ori continua est, vt scribit Gal. Com. 1. in Prorrh. (p. 179. 20. H. 69. F.) Et πτυαλίζοντες ib. (p. 130. G. 131. F.) & (p. 162. G.) πτυαλισμὸς dicitur in Progn. (p. 149. 14. & 17. H. 42. 42. 46.) & Pror. (p. 219. 11. H. 82. D.) & p. 174. 40. H. 68. B.) Vbi scribit Gal. ὁ πτυαλισμὸς γίνεται [illegible] τὸ στόμα τῆς γαστρὸς ἄρρωστον [illegible] ἐμπεπλησμένον ὑγρῶν [illegible] φρενιτικῶν [illegible] δακρύων ἀναλόγως. Crebra autem oris saliuatio & propter os ventriculi ex humiditate imbecillum, & propter cerebrũ humoribus refertum oritur, ex quibus etiã nonnihil in os cõfluit, tenui lachrymæ quæ ex oculis inflammatione laborantibus emanat assimile. Inde quoq; πτυαλίζειν idẽ quod πτυελίζειν messus ibi (p. 179. 17. H. 69. F.) τὰ ἐν φρενιτικοῖσι μετὰ ῥίγεος πτυαλίζοντα. Crebræ in phreniticis sputationes cum perfrictione. Quod exponens Gal. scribit: [illegible] Quoniã nihil aliud significari per vocem πτυαλίζοντα licet suspicari, nisi sæpiùs spuere, vel os continenter sputo impleri, eam ob causam tum ego, tum cæteri omnes, qui librum exposuerunt, ita intelleximus.

Πτύγματα dicuntur complicati panniculi & in linus conuoluti, à verbo πτύσσω, quod est plico, qua voce vtitur sæpe Cælius Aurel. vt c. 1. & 4. lib. 1. tard. pass. & c. 13. li. 2. Plagulas etiam vocat cap. 2. lib. 3. & multiplicata lintearmina, siue pannos.

Πτύελον sputum dicitur & indicat excrementum illud quod tussiendo ore reiicitur Gal. li. 1. περὶ κρίσεων c. 5. πτύελον propriè dici vult quod est secundum naturam & sputum laudabile, concoctum & nulla praua aliqua qualitate affectum. Quod verò sanguine aut vtraque bile permixtum fuerit, aut spumosum, aut alia vitiosa qualitate affectum πτύσμα hoc est sputationẽ potiùs vocari. Quod tamen discrimen non æquè ratum est Hipp. qui reliquas etiam non laudabiles sputi affectiones πτυέλῳ attribuit. Nam & in Progn. & Coac. ἀφρῶδες πτύελον dicitur, & χλωρὸν, & αἵματι ξυμμεμιγμένον & ξανθόν, & πελιδνὸν & ἰῶδες, & γλίσχρον, & στρογγύλον, in Coac. (p. 179. C. D.) & Prog. (p. 144. 11. H. 41. 20. 21.) Rursusq; ibid. (p. 145. 39. H. ibid. 33.) πάντα δὲ πτύελα πονηρά ἐστιν, ὅσα ἂν τὴν ὀδύνην μὴ παύῃ. Sputa omnia praua sunt, quæcunque dolorem non sedant. Vbi etiam πτύελον δυσκατάδετον (p. 147. 22. H. 42. 6.) & πυῶδες vocatur (p. 150. 46. H. 43. 22.) Et lib. 2. Epid. (p. 998. C.) πτύελα ἰδρώδεα appellantur sputa cruda & tenuia, quæ cum dolore educuntur. Et πτύελα ἰώδεα, γλισχρὰ, λιγνυώδεα, sputa æruginosa, viscosa & fuliginosa, in Coac. (p. 179. D.) vt & μυξώδεα πτύελα, (ibid.) mucosa, & σπασμώδεα πτύελα, sputa conuulsionibus familiaria aut conuulsoria, ibid. (p. 73. B.) πτύελον γλυκαινόμενον, sputum dulcescens in pleuritide suppurationis indicium, ibid. (pag. 178. E.) πτύελον ὑποσαπρὸν, intus subputridum sputum, ibid. (pag. 189. D.) πτύελα σαρκοπυώδεα, sputa carnium purulentarum instar, quæ insigne pulmonis vlcus præ se ferunt, in muliere tabida, libro 4. Epidem. (pag. 1121. G.) quæ σαρκοειδέα πτύελα vocat Aret. cap. 10. li. 1. περὶ ὀξέων παθῶν. πτύαλον etiam vt πτύελον crebrò effertur Hipp. vt videre licet in Coac. (p. 178. 179. sæpe) & aphoris. 27. sect. 3. li. 6. Epid. πτύαλα στρογγυλούμενα, rotũda sputa deliriũ portẽdentia, & aph. 21. sect. 6. li. eiusdem.

Πτύρεσθαι idem quod πτοιεῖσθαι, consternari, expauescere, & propriè equis attribuitur, qui perterrefiũt. Hip. li. 1. περὶ γυν. in abortionis causis (p. 600. 35.) καὶ πτύρηται, & consternato sit animo, consternetur, aut expauefacta fuerit, πτύρεται Hesych. exponit φοβεῖται, δειλιᾷ, sed & ἐκπλήττεται, σείεται, ταράσσεται.

Πτύσις etiã expuitio dicitur Hip. vt aph. 29. lib. 3. πτύσιες αἵματος sãguinis spuitiones aut sputa. Et πτύσιες πυώδεες, in totũ purulentæ spuitiones in pleuritide, Coac. (p. 177. A.) à verbo πτύω quod expuo significat. πτύειν tamen apud Hipp. nouè sputum mouere & excreationem concitare indicare videtur, li. 2. περὶ διαίτης (p. 358. 44.) de vinis, οὔτε οὐρητικοί, οὔτε πτυελώδεες. neque vrinam cient, neque saliuam faciunt aut educunt.

Πτύσματα etiam sputa vocat Hipp. & ea quæ spuuntur, multis in locis, vt aphorism. 11. li. 5. ἢν τὸ πτύσμα ἐπὶ πῦρ ἐπιβαλλόμενον. si sputum quod tussi reiiciunt. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 65. 41. 390. 55.) καὶ πτύσματα λεπτὰ, καὶ ἁλυκὰ, καὶ ἀκρητόχροα [illegible], & sputa tenuia, salsa, & colore syncera colorata

de crudis sputis. πτύσματα ὑπὸ ... μέλανα, sputa velut ex vino nigro, hoc est, ex rubro nigricantia, & quæ calore igneo exassata ad nigredinem tendunt, velut vinum nigrum ex rubro nigricat. Aut velut fæces ea vino nigro, vt præter colorem fæculenta etiam appareant. In Coac. (p.184.B.) Vbi etiam πτύσματα ποικίλα, ὑπόχλωρα, στρογγύλα, ὁ ποικίλα, ὑφαιμα, μίλανα, λευκοειδέα dicuntur. πτύσματα αἰθυρά, τὰ ἐρυθρὰ καὶ ὑφαιμ... exponit Gal in Exeg. apud Hip. ea lib 6. Epid. aph. 4 sect. 4. vt antea scripsimus. Dicitur & πτυσμὸς, sputatio, expuitio, lib. 7. Epid. (p 1216 F.) Πτύσματα περὶ κρίσιων (p. 191.55) Hip. vocari scribit sputa vitiota qualitate affecta, aut humore aliquo permixta, & ea quæ in malis recensentur potiùs quàm ἀπλᾶ. Verùm neque hoc perpetuum esse apud Hipp. apparet ex lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 107.48. H. 402.18.) Vbi πτύσματα πέπονα vocantur quæ paulò antea πέπονα ἀπλᾶ, sputa concocta & matura.

Πυθμενόθεν Gal. in Exeg. apud Hipp. exponit ὑπὸ ὅλως, nullo modo. ... ταλαιπωρίου ἐκ ... fallere ... τελέως, ἢ παντάπασιν, ἢ ἐξ ἀρχῆς, ἢ παντελῶς. facta autem vox est à vasorum fundo, vt funditus sonet, perinde ac si dixisset integrè, perfectè, omninò, ea initio, aut prorsus. Erot etiam hanc dictionem exponens scribit Bacchium in secundo ἐξ ἀρχῆς dicere, esse autem potiùs ... in ... Dictam autem esse πυθμένος, ex imo & velut ex profundo. Quibus sanè verbis vtrumque mihi ... ἀπὸ τοῦ πυθμένος à fundo. Quibus lanè verbis vtrq; mihi locum lib. de rat vict. in morb ac. subindicare videtur (p. 65. 12 H. 390.32.) πυθμενόθεν μὴ ... ἴσασιν. Prorsus igitur ignorant, aut nullo modo sciunt. Vbi scribit Gal. πυθμενόθεν μὴ, ὅτι τὸ παντελῶς ἢ τὸ ἐξ ἀρχῆς αὐτὸ δηλοῖ. πυθμενόθεν quidem, quod est funditus, aut omninò, aut ab initio ei indicat.

Πυκνὸν pro πυκνοῦ positum apud Hipp. testatur Erot. πυκνὸν autem densum & crebrum significat, & πυκνὸν poetis scribitur, vt πυκνὰ πνέω, crebra & frequens spiratio. Sic πυκνοπνεύματον mulier dicitur Hipp. aph 4. sect 4. lib. 6. Epid. quam ... πυκνὰ ἀναπνέουσαν hoc est quæ crebrò spiraret exponit Gal. Et πυκνὸς σφυγμὸς creber aut frequens pulsus dicitur Medicis. πυκνὸν quoque pro frequenti & celeri sumitur, velut ... αὐτὶ τοῦ ... Et Gal. Com 3. in li. de rat. vict. in morb ac. (p. 84.36.) τὸ πυκνὸν & τὸ ταχὺ nomina veterib. sæpe confundi scribit. πυκνὸν verò pro πυκνῶς sæpè scribitur Hipp. vt πυκνὸν πυρ. febris crebra, lib. 2. περὶ γυν. (p 643.45.) & πυκνὸν ῥοῦ, frequens fluxio, lib. περὶ ὀδύνων (p. 273. 2.) καὶ τὸ οὖς ὑπὸ τοῦ πυκνοῦ ῥοῦ ... & auris à frequenti fluxione foditur aut perforatur. Sic enim lego. πυκνὸς quoque densum, & durum indicat, vt πυκνότης κοιλίης, aluus dura & adstricta aph. 1. sect. 3. lib. 6. Epid. vbi πυκνὴν κοιλίην ... καὶ ... exponit Gal subsistentem & induratam aluum. Sic πυκνοθεῖσαι φλέβες, venæ densatæ, constipatæ aut induratæ dicuntur, & quæ ægrè dilatantur, & extenduntur lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p. 35.54 H. 339.37.) Vbi scribit Gal. πυκνωθείσας φλέβας interpretib. exponi τὰς σκληρὰς καὶ δυσεκτάτους, ὡς μὴ ... induratas & quæ ægrè extendi queant, vt alimentum recipiant. Ibidem quoq; πυκνόσαρκοι vocantur qui densata sunt cute & carne.

Πύλαι apud Hipp. exponit Erot Thessaliæ locum in quo etiam Cereris Πυλαίας templum esset constitutum. Lib. 3. Epid. ægr. 8. post st. pest. ἐν Θάσῳ ... Ἀναξίωνα, ὃς κατέκειτο παρὰ τὰς Θρηικίας Πύλας. Anaxionem qui ad Thracias Pylas decumbebat, portas tamen diximus reliquos interpretes sequuti: Sic li. 4. Epid. (p. 1120 D.) ἀπὸ πυλέων μετακομισθεὶς παρ' ἀγορὴν. Pylis ad forum delatus, vbi etiam à portis cum reliquis vertimus.

Πύον, pus significat, & humorem semiputrem ea sanguine alterato & calore euicto, donec partium similarium substantiam assecutus fuerit. Sic enim eius ortum circunscribere videtur Hipp. lib. de Vlcer. (p. 870 C.) his verbis: ἐκπυεῖ δὲ, ... ἀλλοιωθέντος τοῦ αἵματος καὶ διαθερμανθέντος, ἕως σαπὲν γένηται πύον τῶν τοιούτων ἑλκέων. Suppurant autem [vlcera] alterato & calefacto sanguine, ita vt putrefactus in huiusmodi vlceribus, in pus conuertatur. Quæ quidem mutatio cùm partim à natura fiat, partim quoque à calore præter naturam, vt scribit Gal. cap. 6. lib. 5. de simpl. med. fac. ὁμοιμίξειον μεταβολή, hoc est semimala mutatio vocatur Com. ad aph 47. lib. 2. vt & ... lib. de Vlcer. (pag 870. D.) & Gal. Com. 1. in Progn. (pag. 134 H. 59.14.) ... verò Com. 2. in lib de rat. vict. in morb. ac. (p 66.4.) & cap. 8. lib. 5 de simpl med. fac. & cap. 7. lib. 1. de diff. feb. vt & ... aph. 7. sect. 3. lib. 6. Epidem. Huius puris laudabiles sunt notæ apud Hippoc. in Progn. & Coac. (pag 183. C. λευκὸν, ἄοσμον, ὁμαλὸν & ὁμόχροον, ... album, odoris expers, læue, eiusdem coloris, & nulla pituita permixtum. Quemadmodum etiam ibid. (pag. 151. C.) in tuberculis ad aures pus μὴ ... damnatur. Quod tamen non ita sumi debet, vt pus exactæ esse albedinis (qualis est nix) oporteat: verùm quòd ea albedo in eo probetur quæ quoad eius fieri maximè possit, illi sit apposita & accommodata, qualis est fere seminis genitalis & vrinarum subsidentiæ. Sic enim cum his pus confert Gal. extremo Com. 1. in Progn. Eodem quoque pacto ἄοσμον non dicitur omninò odoris expers & prorsus inodorum. Cùm enim illius generatio mixta sit ex causa præter naturam & ea quæ secundum naturam est (vt etiam ibid. testatur Gal.) carere omninò odore non potest: sed satis fuerit si fœdi odoris quàm maximè fuerit expers, & quàm minimè fœtidum, ὡς ... δυσῶδες vocat in Progn. Hipp. Damnatur etiam ibid. (183. D.) πύον πελιὸν, χλωρὸν, φλεγματῶδες, ἢ ἀφρῶδες, pus liuidum, viride, pituita permixtum, aut spumosum, vt & ... & δυσῶδες, ibid. (184. C.) cœnosum & graueolens, & aph 44. lib. 7. ὕσαρον, βορβορῶδες καὶ δυσῶδες, subcruentum, fœculentum, fœtidum. Πύον etiam vocatur Hipp. in iis quæ adscripta sunt ad lib. de Nat. hum. (pag. 25. 26. & 27. H. 230.) humor crudus qui in vrinis apparet, & tandem concoctionem accepit, videturque in iis qui ex ærumnosa & laboriosa vita in otium secesserunt: Aut etiam sputum quod in iisdem ea thorace reiicitur, puris similitatem adeptum. Sic Erasist. In vrinis sedimentum febricitantium, & nimio se cibo ingurgitantium, pus non humorem crudum appellauit. πυώδης ... αἱματῶδες, & πυώδης ... dicitur lib. 4. Epid. (p. 1138. E.) pus paulò cruentum & intumescens. Est & τὸ πύον, vt τὸ πῦον ea dem significatione, vt lib. de 1. de Morb. (p. 451.51.) ἐγκλυδάζεται τὸ πύον ἐς τὰ ... pus intus fluctuat, ad latera illabens. Et rursus lib. 1. (p. 454. 25. 28. & p. 456.10 14.) πύον etiam primū lac significat in omnibus animalibus, quod nimirum post partum primùm emulgetur, Latinis colostrum aut colostra dicitur, & Plinio prima à partu spongiosa lactis densitas. ... γάλα, ὃ ... primum lac, quod coctum concrescit, exponit Aristoph. Schol. quod etiam decoctum πυριάτη: aut ... eidem vocatur & è primo matrum lacte concreto confici scribit. Quod efficit vt apud Gal. in Exeg cùm scribitur ... τὸ ... τὰ ἐξ ... legendum ... verò pro ... legendum & vulgatam scripturam mendosam esse existimem, quam tamen secutus est Var. πύον quoque exponitur Hesych. γάλα τὸ ... ὃ πήγνυται ἑψόμενον, lac primum quod decoctum concrescit. Videtur autem huiusmodi primum lac mulctum, in olla qua exceptum erat super calido cinere calefactum sponte & absque coagulo concretum, indeque caseus factus, in delicijs à veteribus habitus, ea Martiale lib. 13. De primo matrum lacte colostra dimus. Caseos huiusmodi ex primo lacte & colostro, πυριέφθας vocat Athen. lib. 14. ... sic vocari scribens.

Πῦρ ignem significat & crebrò vehementissimam febrem denotat Hipp. in Epidem iis, vt ægt. 1. lib. 1. πῦρ ἔλαβεν, febris vehementissima prehendit. Vbi scribit Gal. οὕτως δὲ ... σφοδρὸν τὸν πυρετὸν, ὅταν ... ita more suo febrem vehementissimam nominans. Et rursus ægt. 4. ... πῦρ ... à partu febris prehendit. Vbi quoq; scribit Gal. ... πῦρ ὀνομάζει τὸν πυρώδη... πυρετόν. Scimus autem ab eo ignem dici febrem valde igneam. Et ægt. 6. πῦρ ἔλαβε ... ignis, h. e. vehemens febris vago quodam ordine prehendit. Vbi etiam πῦρ, ... πυρετὸς σφοδρὸς, h. e. febris vehement explicatur Gal. Quæ phrasis quoque repetitur ægt. 7. 8 & 10. Ac rursus ægt. 2 lib. 3. Epid. πῦρ ἔλαβε, ignis prehendit. Vbi scribit Gal. ... τὸν ... πῦρ, ... πυρετόν. eodem modo nunc ignem appellat vehementem febrem. Et ægt. 3 ... πῦρ ἔλαβε. ea leni verò occasione ignis, hoc est, vehementi febre correptus. Vbi scribit Gal. πῦρ ... πυρετὸν ὀνομάζει, ... quemadmodum sæpius à me iam ostensum est. Quam phrasim ibid. repetit Hipp. ægr. 5.6 8.10.11.12. & ægt. 10. eiusd. li. post st. pest. Sic rursum lib 5. (p. 1154. G.) αὐτίκα τὸ πῦρ εἶχε, illico febris vehemens cepit. Lib. περὶ ... (p. 270.41.) ... πῦρ ... febris corpus detinet. Lib. 1. de Morb. (p 449.20.) ... Tetano & conuulsioni febrem ... πῦρ ... adesse bonum. πῦρ enim ... exponit aph. 26. li. 2. Et rursus (p 447.19.) ... rigor si corripiat, febris prehendit Lib. etiam 2. (p 473.14.) ... hic si post febrem sudauerit. Et (p. 474.34.) ... de febre vehementissima in pleuritide dicitur, non secus ac Aret. cap. 10. lib. 1. ... πῦρ etiam eam febrem vocat, & πῦρ ... Rursus li. 3. (p. 495.39.) in morbis pulmonis, ... πῦρ ...

ἔχει, & febris ac horror detinet. Et li.4. (p.498.23.) ἢ διὰ τὸ πῦρ ἐπιπίπτει μετ' αὐτό. & cur post rigorem febris incidat. Et rursus ibid. (p.505.) sæpiùs. Lib. περὶ παθῶν (p.519.41.) ἐὰν δὲ τὸ πῦρ λαμβάνῃ. Quòd si febris inuadat. Lib.1. περὶ γυναικ. (p. 589.34.) καὶ πῦρ λήψεται, & febris præhendet. Et rursus (p.599. 53.) καὶ πῦρ ἔχῃ βληχρόν. & febris lenta detineat. Et rursus ibidem (600. 8, 25.) καὶ πῦρ ἐπιλαμβάνει, & febris corripit. Et lib.2. (pag.643.7. ἐὰν μὴ πῦρ ἔχῃ νύκτωρ. nisi febris noctu detineat. Et (vers.42.) καὶ πῦρ ἔχει. & febris detinet. Et (vers. 55.) πῦρ ὀξὺ, πυκνόν, & febris acuta, frequens. Atque aliàs sæpe. Est & πῦρ μαλθακὸν apud Hipp. ignis lentus, mollis & lenis, quo vtitur ne medicamentum torrefiat aut vratur, lib. de Vlceribus (p.876.C.) & li.1. περὶ γυναικ. τῆξαι ἐπὶ πυρὸς μαλθακοῦ, ad lentum ignem liquefacito. Gal. etiam cap.2. lib.7. κατὰ τόπ. in decima arteriaca Andr. πῦρ μαλθακὸν vocat ignem minimè fumantem, & prunas accensas. πῦρ σωματοποιὸν, calos nobis insitus vocatur, lib. περὶ τέχνης (pag.7.47.) πῦρ ἄγριον, ignis ferus & agrestis, lib.7. Epid. (pag.1215.H.) ὡς πυρὸς ἀγρίου σύστρεμμα, veluti collectio ex igne agresti oborta, hoc est, ex igne sacro aut erysipelate. Sic enim hunc mihi locum exprimere videtur Gal. in Exeg. πυρὸς ἀγρίου, τοῦ ἐρυσιπέλατος exponens. Erot. certe apud Hipp πῦρ, πυρετὸν significare scribit, & Atticam esse dictionem testatur, quo loco mihi librorum Epid. dictiones explicare videtur. Quam notionem etiam explicat Gal. Com.1. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 43.55.) πῦρ τὸν μέγαν πυρετὸν ὀνομάζειν εἴωθεν Ἱπποκράτης, ἐν τοῖς τῶν ἐπιδημιῶν, ὡς ἂν οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν φύσιν ἔχοντα πλὴν τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν. πῦρ vehementem febrem solet appellare Hipp. in libris de Morb. vulgaribus, vt quæ non aliam nisi igneam habeat naturam.

Πυρετὸς quoque ἀπὸ τοῦ πυρὸς denominationem habet Græcis, vt febris à feruore Latinis. Quod testatur Gal. Com.3. in lib. de fract. (p 562.4.) ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ πυρετὸς ἀπὸ τοῦ πυρὸς ὠνόμασται, καὶ τοῦτ' ἔστιν αὐτοῦ τοῦ πυρετοῦ ἴδιον, τὸ θερμασίαν ἔχειν πυρώδη. Quoniam πυρετὸς, h.e. febris ἀπὸ τοῦ πυρὸς, ab igne est denominata, eaque est febris essentia, vt calorem igneum habeat. Atque idem Com.1. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.43.53.) ἡ δὲ τοῦ πυρετοῦ γένεσις, ἐκτροπὴ τῆς ἐμφύτου θερμασίας ἐπὶ τὸ πυρῶδές ἐστιν. febris generatio est calidi natiui in igneum conuersio. Vbi etiam docetur eandem habere quam ignis substantiam, nempe caliditate & siccitate præditam. Etsi alias multas & varias habes febris ipsius definitiones à Gal. sparsim adscriptas, quas scitissimè cum diuersis differentiis persequitur & explicat Gorr. ex sent.17. sect.1 lib.6. Epid. Vbi & febrium substantiis calor esse indicatur, vt & lib. de loc. in hom. θερμαίνει, (p. 418. 1.) Sunt & aliæ multæ apud Hipp. febrium nominib. distinctæ differentiæ.

Πυρετοὶ ἀκρατόχολοι, febres ex bile syncera ac meraca, quæ multam bilem puram effundunt, lib.2. περὶ γυναικ. (p.637.3.)

Πυρετοὶ ἀναίδεες, febres implacidæ, quænam dicantur exposuimus antea in Ἀναιδ.

Πυρετοὶ ἀχλυώδεες, febres in quibus caligant ægri, & caligines circa oculos obuersantes habent, in Prorrh (p.93.1. H. 73 A.) etsi illud ἀχλυώδεες ad ægros potiùs referri videtur, vt in Coac. (p.122.E.) & antea exposuimus.

Πυρετοὶ γλίσχροι, febres lentæ & viscosæ quænam dicantur antea exposuimus in γλίσχρον.

Πυρετὸς ἐπέρυθρος, febris prærubra, aph.17. sect.1. li.6. Epid. & aph.5. sect.3. etsi illic ἐπέρυθρος ad vultus colorem referri potest.

Πυρετοὶ κνησμώδεες, febres pruriginosæ & cum prurito, li.2. περὶ γυναικ. (p.637 32.)

Πυρετοὶ κοπώδεες, febres laborinsæ, in quibus lassitudinis sensus est, aph.64.li.4.

Πυρετὸς λυγγώδης, febsis singultuosa quænam dicatur, Vide λύγξ antea.

Πυρετὸς μαλθακὸς, febris mollis, lenta, lib. περὶ ἀφόρων p 682.1.)

Πυρετὸς ὀξὺς, febris acuta, quæ continua est, & moderatæ aut mitiori opponitur aph.37.li.4. Gal. quoque Com.2.in lib.6. Epid. (p.464 5.) febrem acutam vocat eam quæ tertio quoque die inuadit, & breui interuallo ad longitatem deuenit. ἐὰν δέ τις διὰ τρίτης παροξυνόμενος πυρετὸς, ὁ μὲν βραχὺ διάλειμμα ποιούμενος, ὡς δοκεῖν ἐν αὐτῷ πλησίον εἶναι τῆς ἀμέμπτου τῶν σωμάτων ὑπάρξεως, τοῦτον ὀξὺν ὀνομάσομεν πυρετόν. Si qua vero febris tertio quoque die ingrauescat, ita vt ne breui quidem interuallo ægrum ad synceram integritatem deducere videatur, hanc acutam febrem appellabimus.

Πυρετοὶ παραφρονώδεες, vide Παραφρονώδεες πυρετοὶ, antea.

Πυρετὸς περικαής, febris ardens, adurens, peruréns, li.4. Ep. (p.1125.C.)

Πυρετὸς περιψυχθεὶς, febris perfrigerata, in qua totius corporis habitus perfrigeratur, deurentibus internis partibus, quod est malignæ febris ardentis certissimum signum, velut aph.48. li. 4. In Coac. (p.165.B.) & Prorrh. (p.173.11.H.67.G.)

Πυρετοὶ πρὸς χεῖρα λεπτοὶ, febres ad manus contactum leues, ægr. 15.li.3.Epid.post st.pest Sic πυρετὸς πρὸς χεῖρα βληχρὸς, febris ad manus contactum debilis dicitur, li.1. περὶ γυν. (p.605.8)

Πυρετὸς χειμερινὸς, febris hyberna, quæ hyeme contingit, aut quæ hyemi sua natura respondet. veluti quæ fit ex pituita. Lib. de rat.vict.in morb.ac. (p.101.48. H.400.34) Vbi eam febrem sic explicat Gal. χειμερινὸν πυρετὸν ἔνιοι μὲν ἁπλῶς ἀκούουσι τὸν ἐν χειμῶνι γινόμενον, ἔνιοι δὲ τὸν οἰκεῖον φύσει χειμῶνι. εἴη δ' ἂν ὁ τοιοῦτος ἐπὶ φλέγματι, καθάπερ θερινὸς ἐπὶ χολῇ. febrem hybernam nonnulli quidem obaudiunt eam quæ hyeme oritur, nonnulli verò hyemi natura familiarem talis verò fuerit quæ ex pituita oritur, velut æstiua quæ ex bile.

Πυρετὸς χλιαρὸς, febris (vt ita dicam) tepida, moderata & mitis, quæque acutæ & vehementi opponitur. Sic enim χλιαρὸν & μέτριον πυρετὸν vocat Gal. Com. ad aph 37.li.4. eam quæ acutæ opponitur. Eiusdem meminit Aët. lib.2 cap. de Castorio, eamque lethargicis, comate aut cataphora laborantibus familiarem esse scribit.

Πυρετὸν autem, hoc est, febrem vocauerunt antiqui eam febrem quæ accendebatur ex humorum putredine absque partis alicuius inflammatione, & quæ morbum per se constitueret, non alteri succederet, aut eius esset symptoma, eaque notione ægrum febricitare, aut à febre affligi & tentari accipiebant. Reliquas verò febres quæ ea partis alicuius inflammatione vel affectu incendebantur, eas ea partis denominatione efferebant, vt pleuritim, peripneumoniam, hepatitidem aut splenitidem. In quibus febris symptoma est non morbus. Quod testatum scriptis reliquit Gal. Com. ad aph.42. lib.7. ἐπειδὰν ὅταν γε φλεγμονή τις, καὶ χωρὶς φλεγμονῆς χυμῶν σηπεδὼν ἀνάπτῃ πλεῖον πυρώδη θερμασίαν, ἐκεῖνοι τὸ λουτρὸν, πρὶν ἢ τοὺς κενωθῆναι τοὺς λυποῦντας χυμοὺς, ἢ πεφθῆναι. ἀλλὰ τήν γε τοιαύτην διάθεσιν πλευρῖτίν τε καὶ περιπνευμονίαν, ἡπατῖτίν τε καὶ σπληνῖτιν ἐκάλεσαν οἱ παλαιοὶ, σύμπτωμα τιθέμενοι τὸν πυρετὸν αὐτῶν, οὐκ αὐτὸ τὸ πάθος. ἐφ' ὧν δὲ χωρὶς μορίου φλεγμονῆς ἐν ταῖς φλεψὶ χυμοὶ σηπόμενοι πυρετὸν ἀνάπτουσιν, ἐπὶ τούτων μόνων ἔλεγον ὑπὸ πυρετοῦ τὸν ἄνθρωπον ὀχλεῖσθαι, καὶ πυρέττειν αὐτόν. ἐπὶ τούτων δὲ καὶ τὰς διαφορὰς τῶν πυρετῶν ἔγραψαν, ἠπίαλον καὶ λυπυρίαν, ἐλώδη τε καὶ τυφώδη καὶ λοιμώδη, καὶ καῦσον. ἡπατικὸν δὲ πυρετὸν, καὶ σπληνικὸν ἢ περιπνευμονικὸν, ἢ πλευριτικὸν οὐδεὶς εἶπεν. ὥστε νῦν ὁ λόγος ἐστὶ τῷ Ἱπποκράτει, περὶ τῶν αὐτῶν πυρετῶν μορίων ἄνευ φλεγμονῆς. Non tamen vbi aliqua inflammatio, aut absque inflammatione humorum putredo igneum calorẽ accenderit, balnea sunt vtilia, nisi priùs vacuatis aut concoctis noxiis humoribus. Verùm eiusmodi affectus, pleuritidas, peripneumonias hepatidas & splenitidas nominauere antiqui, febrem ipsum morbi symptoma, non ipsum morbum ponenses. In quibus autem sine partis inflammatione in venis putrescẽtes humores febrem accẽdunt, de his solis hominẽ febre conflictari, ipsumq; febre tentati efferebant. In illis quoq; febrium differentias scripserunt, Epialam, Lipyriam, Helodem & Typhodem, & Pestilentem & Causum appellantes. Hepaticam verò febrem & splenicam, aut peripneumonicam aut pleuriticam nemo dixit. Quare præsens oratio Hip. de febribus ipsis quæ sunt citra partiũ inflammationem, intelligenda est. Vbi certe Hipp. per febrem quæ ex bile fit, eam omnem febrem quæ ex humorum putredine accenditur intelligit, quòd bilem ipsam nempe aeream, tenuissimam, & inflammari paratissimã, omnium putridarum febrium, tum continuarum, tum etiam intermittentium, præcipuam materiam statuat lib 2. & 4. de Morbis & in his quæ adiuncta sunt ad lib de Nat.hum Quod etiam innuere videtur Gal.cap.2.li.2.de diff febrium. Rursus etiam Com.ad aph 66.li.4. καὶ τὸ ἐν πυρετοῖσι δὲ λέγει ὁ Ἱπποκράτης, ἀντὶ τοῦ πυρετώδεσι νοσήμασιν, ὅταν αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς ὑπάρχωσιν οἱ πυρετοὶ, καὶ μὴ σύμπτωμα ὦσιν πεπονθότος τινὸς τῶν προειρημένων μορίων. ἐν πυρετοῖσι, hoc est in febribus efferre solet Hipp. pro morbis febrilibus, quando videlicet in ipsis febres morbus existunt, nõ partis alicuius affectuum enumeratorum quopiam laborantis symptoma. Idem quoq; Com.ad aph.73. li.eiusdẽ συνεχεῖ. ἐνοχλεῖσθαι τοὺς τοιούτους ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ, τοὺς ἄνευ τινὸς φλεγμονῆς, ἢ ἀποστήματος, ἢ ἐρυσιπέλατος, ἢ ἁπλῶς εἰπεῖν ἄνευ μορίου τινὸς ἐξαιρέτως πεπονθότος ἔχοντας κακῶς. οἱ δ' ὅταν διὰ πλευρᾶς φλεγμονὴν, ἢ πνεύμονος, ἢ τινος ἑτέρου τοιούτου πυρέττωσι, οὐ πυρέττειν αὐτοὺς ὀνόμαζον, οὐδ' ὑπὸ πυρετοῦ ἐνοχλεῖσθαι, ἀλλὰ πλευριτικούς τε καὶ περιπνευμονικούς, ἡπατικούς τε καὶ σπληνικοὺς ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον. Febribus vexari eos antiqui dicebãt, qui extra aliquã inflãmationẽ, aut abscessũ, vel doloẽ, aut erysipelas, vel (vt vniuersè dicã) absq; alicui⁹ partis insigni affectu, malè h.bẽt. Quod si vel propter lateris aut pulmonis, aut alterius cuiuldã partis

Ee 3

inflammationem febricitarent, non iam febricitare eos dicebant, neque febribus vexari, sed vel pleuriticos, vel peripneumonicos, aut hepaticos, aut splenicos, vel aliis id genus nominibus appellabant. Rursus Com. 3. in lib. 1. Epid. (p. 379. 26.) χρὴ δὲ γινώσκειν σε καὶ τὸ παλαιὸν ἔθος, ὅταν ἀκούσῃς αὐτῶν περὶ πυρετῶν διαλεγομένων ἀπὸ γνωρίσματος, ἢ πλευρᾶς, ἢ ἄλλου τινὸς μορίου φλεγμονῆς πυρετὸς ἕπηται, καλοῦσι πλευρῖτιν ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ἡπατῖτιν ἐπὶ φλεγμονῇ πυρέσσοντα, οὐ πυρετόν. τὸ δ' ἄνευ φλεγμονῆς πυρέττοντα, πυρέσσειν φασὶ τοῦτον. Veterum autem consuetudinem vt noscas necesse est vbi eos de febribus differentes audieris. Nam si vel hepatis, vel lateris, vel alicuius alterius inflammationem febris consequatur, pleuritim vel peripneumoniam, vel hepatitim huiusmodi morbum nominant, non febrilem. At citra inflammationem febricitantem, febre laborare dicunt.

Πυρετὸς etiam vulgi more efferre solet Hipp. de febre quæ ægrum affligit, vt lib. 5. Epid. (p. 1149. C.) πυρετῷ ἐπιλαβόντι πρὶν ἀπηλλάχθαι πρὶν τελευτῆσαι. febribus correpta non antea liberata est, quam vitam cum morte commutasset. De virgine quæ sanguine vomitione reiecto suppurata, tandem febre hectica periit. Ac rursus ibid. (1150. G.) πυρετοὶ αὐτὸν ὑπέλαβον. febres eum corripuerunt. Et lib. 2. Epid. (pag. 1012. D.) ὁ παρ' Ἀλκιβιάδου ἐλθὼν, ἐκ πυρετῶν ὀλίγων Ex moderatis febribus ei qui ab Alcibiade venerat. Lib. 7. Epid. (pag. 1217. D.) ἐδόκεον ἀπολήγειν οἱ πυρετοί. febres desinere videbantur.

Πυρέτια ξυνεχέα, febriculæ assiduæ, ægr. 1. post st. pest.

Πυρετῶδες ἕλκος aut πυρῶδες dicitur Hipp. vlcus igneum aut incensum quodque inflammatione tentatur ex nimia constrictione in deligando, lib. de fract. (p. 561. 31. H. 767. E.) & lib. de vlcer. (p. 870. C.) Sic ἕλκεα πυρετώδεα lib. de cap. vuln. (p. 908. F.) ex malè curata superiecta carne, aut inflammationem concipiente, & nimis adstricta. Et πυρετῶδες σῶμα Prorrh. 2. (p. 97. A.) corpus febriculosum, ad febres opportunum potius quam febricitans, quòd alij aliis febribus facilius & leui ex occasione vexantur, vt est corporis habitus ad cacochymiam magis comparatus.

Πυρὴν, πυρῆνες, nucleus, de malo punico dicitur Hipp. lib. περὶ παθῶν (p. 529. 51.) ῥοιὴ ξὺν μὲν τῷ πυρῆνι στύφει, ἄνευ δὲ τοῦ πυρῆνος ὑποχωρητικόν. Malum punicum cum nucleo quidem aluum sistit, citra nucleum verò aluum subducit. Sic Dioscor. lib. 1. cap. 152. τὸ ἐξ ὀξείας ῥόας ὁ πυρήν. nuclei acinorum acidi punici. Malo enim punico nucleos tribuit Plinius cùm scribit. Mala punica sapore vinosa paruum nucleum habere. Scribitur & πυρὶν idem significare quibusdam quod πυρὴν, nempe nucleum, aut lignosum nucleum, veluti ossiculum, in pomis, mespylis, cerasis aut palmulis. Et πυρῆνας Gal. in Exeg. τοὺς χόνδρους, grana explicat apud Hipp. & περὶ λιβανωτοῦ, h. e. de thure dici adscribit. Quibus verbis locum lib. περὶ ἀφόρων (p. 205. 41.) mihi exprimere videtur. ἢ λιβανωτοῦ πυρῆνας πέντε, & thuris globulos, nucleus, aut granula quinque. Vbi tamen πυρῆνας rectius legunt exemplaria nostra. Etsi lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 651. 55.) legitur, μετὰ δὲ ταῦτα τῇ ὑστεραίῃ μετὰ δὲ διδόναι τοῦτο ἀκτῆς καρπὸν, ὅσον πυρῆνας ἕξ, ἐν οἴνῳ ἀκρήτῳ. Post hos verò dies ioanc iemaæ sambuci fructus grana sex (h. e. baccas) in vino meraco exhibeto. Vbi etiam πυρῆνας non satis rectè leg. exemplaria.

Πυρίη aut πυρία, fomentum significat apud Hipp. velut aph. 31. lib. 6. & aph. 23. sect. 3. lib. 6. Epid. Vbi scribit Gal. πυρίαν δὲ νῦν ἀκουστέον τὴν ἔξωθεν ἡμῖν προσπίπτουσαν θερμασίαν, εἴτ' ἀπὸ πυρὸς, εἴτ' ἐκ λουτροῦ γίνοιτο. πυρίαν intelligere oportet omnem externum calorem nos inuadentem, siue ab igne, siue à balneo contingat. πυρίη ἐν ἀρώμασι, suffitus ex odoramentis dicitur aph. 28. lib. 5. & idem quod θυμίαμα. Πυρίας exponit Gal. in Exeg. τοὺς διαπύρους κάχληκας, ἢ θρύμματα διάπυρα ἀπὸ σιδήρου σκωρίας. h. e. silices ignitos, aut recrementi ferri frusta candentia, quæ immittuntur in labrum ad fotum faciendum. Qua expositione locum lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 621. 30.) mihi subindicare videtur Gal. vbi scribitur: καὶ ἐν τούτοις πυρίαν αὐτὴν, ὅσον τριήκοντα πυρίας. In his ipsam foueto, triginta silicibus ignitis in fomentum coniectis. Etsi aliter sumunt interpretes. πυρίας quidam existimant esse assas desudationes Celsi, quæ ex silicibus & marinis lapidibus igne candentibus suscitantur, aut ignitis ferri recrementis. Quæ in vaporarium immittebantur, vt adhuc quibusdam moris est, ad sudores eliciendos.

Πυρίκαυστον ambustum significat, aut igne ambustum, velut lib. 7. Epid. (p. 1221. H.) ὥσπερ πυρίκαυστα, velut ambusta, hoc est, pustulæ igne ambustæ. Sic initio li. 3. Epid. φλυκταινώδεα ὥσπερ πυρίκαυστα, pustulæ iis affines quæ in ambustis fieri solent, dicuntur (p. 994. D.) Lib. quoque de vlcer. (p. 516. 29. 881. A.) περὶ πυρικαύστων scribitur. Dicuntur etiam πυρίκαυστα, vt lib. de fract. (p. 563. 41. H. 769. B.) & apud Paul. ca. 11. li. 4. Gal. etiam lib. 1. κατὰ γένη (p. 315. 58.) πυρίκαυστον vocat non solùm quod igne ambustum est, sed & quod feruente aqua exustum. πυρίκαυστος exponitur Hesych. πεπυρωμένος.

Πυριφλεγὴς dicitur igneo ardore flagrans & incensus, aut inflammatus, quiq; partem aliquam calore igneo affectam habet, aut febrem vehementem & igneam. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 103. 56. H. 401. 2.) πυριφλεγὴς γίνηται, ardore incensus. Vbi scribit Gal. καθάπερ καὶ τὸ πυριφλεγὴς τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τοῖσι γίνεσθαι ὅπερ ἔοικε θερμασίας πολλῆς περὶ τὸν πόδα δηλωτικὸν εἶναι, ἢ πυρετὸν πολλόν καὶ πυρώδη. veluti hominem ardore incensum esse ab his, quod aut multum calorem circa pedem indicare consueuit, aut multam & igneam febrem. Sic lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 609. 51.) ἡ κοιλίη ἡ κάτω πυριφλεγέθει, imus venter igne ardet.

Πυῤῥὸν rufum etsi omnes vertunt interpretes, fuluum tamē significare & veluti ex flauo candicantem colorem, quiq; ex inæquali albi mixtura ex flauo ad albū magis declinat, multis exemplis declarasse videtur nostris in li. 2. Epid. Comm sect. 5. Is q; videtur esse color qui ex flauo paulò liberaliùs exalbescit, non secus ac si sandaracham paucam multa aqua diluas, ex flauo pallescens color existet, qualis est aurichalci, aut aureorū Germanicorum non omninò saturatus sed extenuatus & attritus color. Blondum Galli nominant, & in expasso puellarū crine, veluti pudoris & ingenuitatis comitem, commēdāt. Hic color rectè Latinis fuluus dicitur, quales puerorum capillos & pubescentium esse scribit Gal. li 2. de Temp & Arst. li. περὶ χυμῶν, ex magna humoris copia siccū exuperante & inundante. Sic Germanorum, Illyriorum, Dalmatarum, Scytharum, & eorum qui humidas & frigidas regiones incolunt, πυῤῥὰς τρίχας, capillos fuluos esse scribit Gal. li 2. de Temp. & Arst. in Quæst. nat. sect. vlt quæst. 2. Et Hipp. lib de aëre, loc. & aq. (p. 79. 11. 292. 44.) πυῤῥὸν τὸ Σκυθικὸν γένος διὰ τὸ ψῦχος. fuluam Scythicam genetem propter frigus esse scribit. οὐκ ἐπιγινομένου ὀξέως τοῦ ἡλίου. ὑπὸ δὲ τοῦ ψύχεος ἡ λευκότης ἐπικαίεται καὶ γίνεται πυῤῥή. Nam cùm Sol ad eos minimè ardens accedat, à frigore exuritur eorum albedo & fulua euadit. Gal. etiam Comm. in lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p. 31 19. H. 337. 36.) Germanos quibusdam ξανθοὺς nominari scribit cùm re vera & si quis exactam rationem exigat, non ξανθοὶ, hoc est, flaui, sed πυῤῥοὶ dicendi sint, hoc est, fului. Quòd ξανθὸν siccioris temperiei nota sit, quales sunt quos illic πυῤῥοὺς appellat Hipp. Sic enim illic ab eo vocari scribit Gal. τοὺς ξανθοῖς affines, non exposita nominum ratione, quos rectè rufos illic vertunt interpretes. In quo verò τὸ πυῤῥὸν & τὸ ξανθὸν differant, scitissimè scribit Gal. li. 1. περὶ κρίσεων (p. 597. 26.) ἐγγυτάτω τὴν φύσιν ἐστὶ τὸ πυῤῥὸν χρῶμα τῷ ξανθῷ. εἴργει δ' ἀλλήλων τῷ τὸ μὲν λευκότερον εἶναι, τὸ δὲ λαμπρότερον. καὶ γὰρ οὖν καὶ ἡ πικρὰ χολὴ ποτὲ μὲν πυῤῥὰ φαίνεται μᾶλλον, ποτὲ δὲ ξανθή. πολλάκις δ' αὖ ὠχρὰ δόξειεν εἶναι. λευκοτέρα μὲν καὶ θολωδεστέρα γενομένη πυῤῥά, στιλβουσα δὲ καὶ καθαρωτέρα, ξανθή. τὸ γὰρ οἷον πυρῶδες ἐλλάμπον αὐτῇ, ξανθοτέραν ἀπεργάζεται. ὅσον δ' ἐστὶ τὸ πυῤῥὸν τοῦ ξανθοῦ λευκότερον, τοσοῦτον ἐκείνου τὸ ὠχρόν. ὅσον δ' αὖ πάλιν ἧττον λευκόν ἐστι τὸ ξανθὸν τοῦ πυῤῥοῦ, τοσοῦτον τοῦ ξανθοῦ τὸ ἐρυθρόν. Fuluus color ad flauum natura proximè accedit. In eo tamen differunt quòd ille magis ad album, hic verò ad splendidum vergit. Amara enim bilis nonnunquam fulua apparet, interdum etiam flaua, sæpius autem & pallida videtur esse. Siquidem albidior & turbulentior existens, fulua est. Splendens verò & purior, flaua. Quod enim veluti igneum in bile splendescit, eam flauiorem reddit. Quanto verò fuluum flauo est albidius, tanto illo pallidum: Quanto rursus fuluo minus album est flauum, tanto flauo rubicundum. Ex quo planè conicias rufum & fuluum colorem medium esse inter flauū & pallidum, sicut pallidum medium est inter flauum & albū. Idem quoq; lib. περὶ ἰατρικῆς τέχνης (p. 477. 36. & 51.) πυῤῥὸν colorem frigidioris & humidioris naturæ notam facit. Est enim veluti mixtura quædam ex bile & pituita, sed magna humidi copia siccum diluente & exuperante. Huiusmodi certe colorē Latini fuluum vocant, veluti fulua sydera, fuluam arenam, & fuluum aurum dixit Ouid. flauum Virg. Æn. 1. aut vbi flauo Argentum Pariusve lapis circundatur auro. Quemadmodum & fuluum pro flauo idem dixit li. 11. Æn. fulua pugnas de nube tuentem. Et li. 7. --- tum lumida lumine fuluo Inuolui. & Æn. 4. ---fuluum descendere môte leonem. Sic Plin. de Persea fructum eius fuluum dicit. Theoph. ὑπόξανθον. fului enim nomē eidem variè vsurpari à Latinis obseruatur. De arena dixit Virg. Æn. 6. & fulua luctantur arena. Quem sanè colorem etiam arenulis quæ in renum affectibus deturbantur, & in vrinis subsident, attribuit Hipp. ap. 1. 3. sect. 1. lib. 6. Epid. cùm scribit, ψαμμία τε πυῤῥὰ ὑφίσταται, arenulæq; fuluæ subsidunt. Nam etsi ibi Gal. per πυῤῥὸν omnes colores intelligi vult, qui

qui intra pallidum & flauum aliquid albi aut rubri admixtum habent, velut ὑπόχλωρον, ἐρυθρόλευκον, aut ξανθόλευκον, cùm pro sanguinis qualitate aut colore tales fiunt arenulæ aut subsidentiæ in vrinis. Satis tamen propriè per πυῤῥὸν fuluum colorem mihi subintelligere videtur cùm scribit. καὶ γὰρ καὶ φαίνεται οὕτω γινόμενον, ἐπὴν τὸ πυῤῥὸν αἷμα τοιοῦτον ᾖ τὴν χροιὴν ἰδεῖν καὶ ἡ σανδαράχη χαλυμμένη, διὸ καί τινες μὲν τῶν ὁμιλησάντων ἐπιμελῶς τοῖς ἔργοις τῆς τέχνης, ὀροβοειδῆς ὑποστάσιας γίνεσθαι φασιν αὐτοῖς, ἔνιοι δὲ σανδαραχώδεις. ἔστι δ' ὅτι καὶ ὄντως πυῤῥάς. Nempe & hoc fieri apparet, si πυῤῥὸν, hoc est, fuluum eiusmodi esse coloris intellexeris, qualis sandaracha appellata. Ideo quidam in artis operibus diligenter versati, subsidentias orobo similes in iis fieri aiunt, nonnulli etiam tales quæ sandaracham colore repræsentent, interdum verò re vera, fuluas. Huius autem fului coloris naturam, veluti rotra flaui splendidioris limites consistentem, & ad albedinem magis declinantem, his mihi verbis apertiùs ibidem declarare videtur: ἐπὰν μὲν τι μιχθῇ τινι ὀλίγον αἵματος φλέγματι παχεῖ τε καὶ γλίσχρῳ, κατὰ τὴν ἐπικράτειαν ὁ χρόα γίνεται τῶν ὑφισταμένων τοῖς οὔροις, ἔστι τι μὲν ὡς ὑπόχλωρος, ὁ ἐρυθρόλευκος, ἡ ξανθόλευκος. ἔστι δ' ὅτι καὶ πυῤῥὰ, συμπλεόντος εἰς τὴν τῶν χρωμάτων διαφορὰν καὶ αὐτοῦ τοῦ κατὰ τὸ αἷμα χρώματος. οὐ γὰρ ἀκριβῶς ἐρυθρὸν ἀεὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τὸ μελάντερον, ἐνίοτε δ' ἐπὶ τὸ ξανθότερόν τε καὶ πυῤῥότερον ῥέπον. ἃ τοίνυν ἀπάσας αἱ ὧνπερ εἶπον διαφορὰς τῶν χρωμάτων πλὴν τῆς τεφρώδους, γιγνώσκειν ὑπὸ τῆς τοῦ πυῤῥοῦ δηλοῦσθαι φωνῆς, ὁπότε εἶπεν ψαμμία πυῤῥὰ ὑφίστασθαι, ἢ τὸ προσκείμενον τὸ αἱματώδες ἀπὸ κοινοῦ δεκτέον εἰρῆσθαι. At si quibusdam paucus sanguis pituitæ viscosæ crassæque permixtus fuerit, subsidentiæ vrinarum color pro exuperantis humoris copia euadet, interdum quidem velut ea pallido albicans, vel ea rubro candidus, vel ex flauo & albo mixtus, interdum etiam fuluus, conferente & ipso sanguinis colore ad colorum differentias. Neque enim hominibus semper exquisitè rubet sanguis, verùm interdum quidem ad nigrius, interdum etiam ad flauius & fuluius declinat. Aut igitur omnes quos modo recensui colorum differentias, cinereo excepto, ab hac voce πυῤῥὸν indicari existimandum est, cùm dixit, arenulæ fuluæ subsident, aut adiectum illud τὸ αἱματῶδες, ex communi sensu dictum fuisse accipiendum est. Πυῤῥὸν οὖρον, ex Progn. Hipp. (pag. 141. 14. H 40. 42.) vrinam rubram vertit Celsus cap. 6. lib. 2. Vbi certe rufam vrinam rectè vertunt interpretes, quòd talia euadat ex bilis modum excedentia permixtione, aut vbi ea admodum syncera permiscetur, vt illic scribit Gal. ὑπόπυῤῥον idem Celsus cap. 5. lib. 2. rufum in deiectionibus alui vocat, ex Progn. (pag. 138. 29. H. 40. 9.) οὐ τὸ πυῤῥὸν, ouu luteum vocat Hipp. libro secundo περὶ γυναικ. (pag. 663. 30.)

Πυώδεες οὐρήσιες, purulentæ mictiones dicuntur Hipp. & propriè significant vrinas quæ pus habent admixtum. Aliquando etiam sed impropriè, vrinas crudas & crassas, & quæ huiusmodi succos vacuant. Quod testatur Gal. Com. 3. in Prorrh. (pag. 106. 43.) his verbis: αἱ μὲν γὰρ πυώδεες οὐρήσιες ἐάν γε κυρίως ἀκούσωμεν, καὶ οὐ καθάπερ εἴωθεν ὁ τοῦ βιβλίου συγγραφεὺς ἀκύροις μεταφοραῖς ὀνομάτων χρῆσθαι, πύου ἐπιμεμίχθαι τοῖς οὔροις δηλοῦσι. πύου δὲ γένεσις οὐ μόνον οὐ δύναται σημαίνειν σπασμὸν, ἀλλὰ καὶ ὑποπτευομένῳ τινὶ σπασθήσεσθαι, σημεῖον ἀγαθὸν ἐστι, πεπέφθαι γε δηλοῦσα τὴν νόσον. αἱ δὲ ἀφρώδεες, εἴτε διὰ σύντηξιν, εἴτε διὰ ταραχήν τινα καὶ πνεῦμα γίγνοιτο φυσῶδες, ἀμφοτέρως ὕποπτοι πρὸς σπασμὸν. οὐ μὴν αἱ πυώδεες ὁμοίως ταύταις. εἰ δ' ἀκύρως πυώδεας εἴρηκε τὰς τῶν ὠμῶν καὶ παχέων οὔρων ἐκκρίσεις, οὐδ' οὕτως ὕποπτοι, ὅτι πλεῖ πρὸς τὴν τοῦ σπασμοῦ γένεσιν. Purulentæ enim mictiones, si propriè vtique intellexerimus, neque, vt huius libri author impropriis nominum translationibus vti solet, pus vrinis esse admistum indicant. Puris autem generatio non modò non potest conuulsionem significare, vt etiam in eo qui conuulsionis suspicionem incurrit, bono sit, morbum concoqui indicans. At spumosæ, siue ob colliquationem, siue ob perturbationem quandam & spiritum flatuosum fiant, vtroque modo conuulsionem suspectant: non tamen purulentæ his similiter. Quòd si impropriè purulentas dixit vrinarum crudarum & crassarum vacuationes, neq; ita suspectæ sunt, neq; conferunt ad conuulsionis generationem.

Πῶροι tofi dicuntur & lapidosæ in articulis duritiès, aut callosæ concretiones quæ laborantibus articolis gignuntur. Ἐπιπωρώματα vocat Hipp Prorrh. 2. (pag 92. C.) Cæl. Aurel. cap. 2. lib. 5. Tard. pass. πώρ. & naosinus vocat insolenter & nouè, cùm πῶροι dicendi sint. Sunt & πῶροι calculi aut lapideæ concretiones in vrinis. in his quæ adiecta sunt ad lib. de Nat. hum. (p. 27. 55. H. 230. 50.) ἐνίοισι δὲ ψαμμώδεα ὑφίσταται ἢ πῶροι ἐν τοῖσιν οὔροισιν. Quorum in vrinis veluti arenulæ aut tofi subsident. Vbi ex pure coaliti lapilli πῶροι dicuntur πωρώδεα, πεπηγότα, πεπωρωμένα apud Hipp. exponit Erot. In articulis qui dicuntur Latinis tofi gignuntur ex superante in iuncturis humore, vel sanguineo, vel bilioso, vel atra bile vitioso. plærunque tamen pituitoso crudoque, copia alimenti, aut cruditate, aut otio congesto. Qui etiam vetustate in articulis crassescit & glutinosior euadit, sic vt in duritiem contumacissimam occallescat, vt scribit Ægin. lib. 4. cap. 78. πῶροι ἐστὶν οἷον λιθώδης καὶ ἀντίτυπος, authori Definit. Med. (pag 400 54.) substantia callosa & renitens. vt πωρώδης legere malim cum aliis. Est & πῶρος callus, ossa fracta coniungens, de quo vide Gorth.

OECONOM. HIPPOC.

TO P.

Ῥάγδην exponitur à Gal. in Exeg. τὸ ἀθρόως ὁρμώδως, affatim & cum impetu irrumpens, ex lib. 2. de Morb. maiore apud Hipp. vnde etiam dictam αἱμοῤῥαγίαν esse vult, quæ vehementem & abundantem sanguinis eruptionem indicat. Quibus verbis locum lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 542. 2) mihi subindicare videtur Gal. vbi legitur. ἐπὴν δέ τι ὀδύνη ἐσπίπτῃ ῥάγδην. Si verò aliquò affatim & cum impetu dolor irrumpere visus fuerit. Sic etiam ibid. paulò post (vers. 6.) ἐπὴν ἐς τὴν κύστιν ῥαγῇ, sic in vesicam cum impetu irrumpat. Et rursus (pag. 542. 18.) ἀῤῥάγη ἐς τὴν κύστιν. in vesicam cum impetu erumit. Et ἐπὴν γοῦν ῥαγῇ. Si igitur affatim & cum impetu irrupeit. Sic ῥαγδαῖαι apud Hipp. magnis euacuationibus & confertim factis accommodatur, & τὸ ἀθρόως ἐκκριθῆναι indicat, vt scribit Gal. lib. Aduersus Iul. (pag. 338. 3.) Eumque in sensum aph 32. lib 5. accommodat, γυναικὶ αἷμα ἐμεούσῃ τῶν καταμηνίων ῥαγέντων λύσις γίνεται. Mulieri sanguinem vomitione reiicienti, menstruis affatim profluentibus solutio contingit. Vt ῥαγέντων καταμηνίων, ἀθρόων ἐκκριθέντων, hoc est, largiùs & abundantiùs effluentibus menstruis, exponat, quòd ea dictione τὰς ἀθρόας κενώσεις, largiores euacuationes solitus sit notare Hipp. Qua etiam notione ῥαγῇ aph. 55. lib. 7. abundanter in ventrem effusam aquam & eius impetum significat. Et lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 544 36.) de aqua affatim erumpente & in thoracem effusa, καὶ ῥαγῇ ἐς τὰ στήθεα, dicitur. Et rursus ibidem (pag 545 41.) καὶ ῥαγῇ ἐς τὴν κοιλίην. Et lib. περὶ γυναικείης φύσ. (pag. 567. 30.) de effusa confertim mensium abundantia, ὁκόταν τὰ καταμήνια ἐξαπίνης ἐπὶ πλέον ῥαγῇ. Quod etiam repetitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 661, 54.) Velut ῥήγνυσθαι & ὑπεῤῥήγνυσθαι de copioso mensium profluuio erumpente, sæpe effertur Hipp. in tota γυναικείας tractatione. ῥαγῆναι, ῥαγῆναι & ῥαγεῖσα, de ossis fractura & ruptione passim dicuntur Hipp lib. de cap. vulner. Sunt tamen qui per has voces intelligant omnes externas offensiones quę cum impetu fiunt, & ossa affatim & repente concutiunt. Hac notione in Coac. (pag. 148. D.) ὀστέα ἐν τῷ ὄπισθεν ῥαγεῖσι dicuntur, quibus ossa posteriore capitis parte externa vi de repente concussa sunt. Hac enim dictione grauissimæ offensiones externæ violenter in occiput impactæ denotantur, quòd impetus hac voce iuxta Gal. explicationem quodammodo comprehendatur.

Ῥαγὴ, fissura, rima scissura dicitur Hipp. lib. περὶ φύσ. παιδίου (p 233. 43.) αὐτὸ δὲ τὸ θερμαινόμενον ἕλκει ἐς ἑωυτὸ αὖθις ἕτερον πνεῦμα ψυχρὸν διὰ τῆς ῥαγῆς, δι' οὗ τρέφεται. Quod autem calefit, alium rursus spiritum frigidum per rimam attrahit, quo nutriatur. Vbi tamen exemplaria manu scripta ῥαφῆς pro ῥαγῆς habent, quod etiam annotauit Zuingg in suo Hipp. Eadem tamen exemplaria adiiciebant margini ῥαφὴ, ῥωγμὴ, διαφυὴ. quod ex scholio quodam adscriptum videtur glossema esse, cùm eam explicationem dictioni ῥάχι tribuat Hesych. Sed ῥαγὴ idem quod ῥωγμὴ significare videtur. Gal. verò in Exeg. ῥαγαῖς, σχίσμασι, ῥήγμασι exponit, hoc est, scissuris, fracturis. At ῥαγὴ in superiore Hipp. loco mihi vsurpari videtur pro ruptura aut scissura, quam vi efficit spiritus cùm erumpit. Illic enim scribitur, τὸ δὲ πνεῦμα ῥήγνυσι καὶ ποιέει ὁδὸν αὐτὸ ἑωυτῷ, καὶ χωρέει ἔξω. Spiritus autem erumpit, ac viam sibi ipse facit, & foras procedit. Et paulò post. ἔπειτα ῥήγνυσι τὸ πνεῦμα, καὶ ὁδὸν ποιέεται καὶ χωρεῖ ἔξω ἑλισσόμενον. Deinde erumpit spiritus, & via sibi facta conuolutus foras procedit. Eandem etiam viam qua efflatur spiritus ille, ibidem

ῥωγμὴν vocat, in lignis cæsuram aut sectionem. Atque etiam paulò post (236. 4.) ῥαγὰς appellat, rimam per quam spiritus ille erumpit καὶ ξύλα, καὶ σῖτος, καὶ ἀκρόδρυα θερμαινόμενα πνεῦμα ἴσχει καὶ ἔξω ἐξέρχεται ῥαγὰς ποιησάμενον. Quin & legumina, frumentum, fructus que arborei omnes vbi incalescunt spiritum concipiunt, qui rima facta foras prodit. Et rursus καὶ ὅσ' ὑγρότερα ἐστι, τὸ πνεῦμα πλεῖον, καὶ τὰς ῥαγὰς μείζω ποιέεται. Quæ si humida fuerint, ruptura ampliore facta, copiosiorem spiritum exhalant.

Ῥαιβὸς, ῥαιβὸς, & ῥοικὸς, incuruum & & obtortum significat. ῥαιβὸς propriè varus dicitur, cruribus incuruis, idem qui & κυλλὸς, cui βλαισὸς valgus opponitur. Sic apud Hipp. lib. de art. (p. 617. 53. H. 810. B.) vbi legitur, ῥαιβοειδέα τρόπον, ῥαιβοειδέα τρόπον aut ῥαιβοειδέα leg. videtur quod significat costas homini valde incuruas esse obtorto modo. Vbi Gal. ῥοικοειδέα τρόπον legit, quòd ῥοικὸν significet καμπύλον, intortum, incuruum, vt probat ex Theocr. Archil. & Nicandr. Idem quoque in Exeg. ῥοικὰ, καμπύλα exponit. ῥοικὸν etiam Hesych. σκολιὸν, καμπύλον, σκαμβὸν, ῥυσὸν, ῥαιβὸν, exponit. Et Theocr. Schol. Idyll. 8. ῥοικὸν τὸ καμπύλον significare scribit. Ideoque quòd ῥοικὸν vsitatum magis foret, ῥοικοειδέα τρόπον legendum illic censet Gal. Verùm idem in Exeg. ῥαιβοειδέα legisse videtur, cùm καμπύλον exponit. Illum enim mihi locum illic innuere videtur. Et certe ῥαιβοειδέα, aut ῥοιβοειδέα, aut etiam ῥοικοειδέα legi potest, quòd ῥαιβὰ aut etiam ῥοιβὰ dicantur Gal. τὰ κυλλὰ Comment. 3. in lib. κατ' ἰητρεῖον (pag. 700. 1.) & τὰ ῥοικὰ Comment. 3. in lib. de art. (pag. 630. 28.) Erot. tamen hunc locum subindicans, ῥαιβοειδέα τρόπον legisse videtur, & ῥαιβὸν γαῦσον & στρεβλὸν, incuruum, intortum explicare. Sed certe ῥαιβοειδέα & ῥαιβὸν, & ῥαιβοειδέστατον in loco illo Mochl. qui leguntur (pag. 841. C.) & quem illic mihi exprimere videtur, legisse existimo, quomodo etiam codices quosdam legere testatur Henr. Steph. Aut à ῥαιβὸς ῥαιβοειδέα & ῥαιβοειδέστατον legendum. Sed & ῥοιβοειδέα legi potest, vt etiam videtur legisse Gal. quòd τὸ ῥοικὸν ῥοιβὸν quidam dicunt. Var. etiam ῥοικὸν λυγαῖον ea Idyll. 4. Theocr. exponit. τὸ ῥόπαλον τὸ εἰκῇ σαῦλον καὶ στρεβλὸν ῥοιβὸν λέγεται αὐτοῖς νῦν. Quod Æolicum esse existimatur, vt ῥοικὸν Ionicum. Et pro ῥοιβὸν quidam etiam ῥοῖβον scribunt. vnde apud Erot. forte ῥοιβοειδέα τρόπον scribendum, pro ῥαιβοειδέα, quo etiam locum illum libri de art. innuere videtur. Etsi totus ille Erot. locus noster in codicibus vitiatus & malè distinctus esse videatur.

Ῥάκος lacerum linamentum significat, & pro penicillo aut linamento sumitur apud Medicos, vt lib. 2. de Morb. & (pag. 472. 30.) καὶ ἐνθεὶς τὸ ἕλκος τῷ χρίσματι ἐναλείφων ῥάκος ἐνθεῖναι, & vlcus curato linamento melle illito indito. ἐσκεδασμένη χολὴ ὡς ῥάκος bilis discerpta & diuisa, aut in corpore dispersa dicitur lib. 4. de Morb. (pag. 507. 51.) καὶ ἐκχέεται ἐν τῷ σώματι ἡ ῥακώδης & prorumpens aut firmata in corpore, dixit Cornar. diuisa in corpore, Caluus, hoc est, discerpta aut per corpus dispersa aut lacerata, detritorum panniculorum in modum, si modo vera est lectio. Verùm de bilioso humore intelligi videtur, qui extenuatus & per corpus discerptus, facilè inflammatur, & morbi fomes existit.

Ῥάμμα filum, acia dicitur ἐν τῷ κατ' ἰητρ. (pag. 677. 52. H. 743. C. & (pag. 679. 40. H. ibid.) Vbi ῥάμμα & ῥάμμα coniunguntur, nodus & acia Vbi scribit Galen. ἐν αὐτοῖς δὲ ὅ ἐστι ῥάμμα λέγεται τὸ διὰ τρήματος τῆς βελόνης διειρόμενον, ἵνα τὰ συνάψῃ ἀλλήλοις. ἅμμα δὲ μᾶλλον τὸ διὰ τοῦ συμβεβλημένου σώματος ἢ τὸ πέρας τοῦ ἐπιδέσμου τοῖς προσεκβαλλομένοις αὐτοῦ μέρεσι. Eodem modo quòd ῥάμμα, hoc est, filum, vocatur, quod per acus foramen traiicitur, quo vel incisæ corporis partes inter se coniunguntur, aut vinculi extremum subiectis partibus assuatur. Ac rursus ibid. (pag. 679. 42.) ῥάμμα δὲ ὀνομάζων τὸ διεκβαλλόμενον ἅμα τῇ βελόνῃ, τὴν ὕλην ἔχει, ὅτι λινόν, ἢ ἔριον, ἢ τι τοιοῦτον, ῥάμμα, hoc est, filum appellans, quod vnà cum acu traiicitur, cuius materia linum est, siue lana, siue quid aliud id genus.

Ῥᾷον Gal. in Exeg. ἑτοιμότερον καὶ εὐχερέστερον exponit apud Hipp. hoc est, expeditius, promptius ac facilius. ἔνιοι μέν τοι τὸ εὐφορώτερον ἀκούουσι. Nonnulli verò tolerabilius intelliguut. ῥᾷον tamen pro ῥᾷον apud Gal. videtur leg. Var.

Ῥᾳστώνη dicitur facilitas, leuamentum, remissio, vitæ tranquillitas, mali aut doloris relaxatio & alleuatio. lib. 3. Epid. ægr. 9. post st pest. τὰ δὲ ἄλλα ῥηΐστων. cætera commodè habebant. Et rursus ægr. 10. ῥᾳστώνη δὲ ἦν. alleuatio aut tranquillitas fuit. Et ibidem ζ ῥᾳστώνη. septimo alleuatio fuit. ῥᾳστώνη μέσος ὁ δὲ ἡδονῆς καὶ ἀλγηδόνος dicitur Plutarch. ἐν συμποσιακοῖς ζητήμασι, affectio inter voluptuariam & doloribus conflictatam media. Hinc τὰ ἄνευ σημείου ῥᾳστωνήσαντα in Prorrhet. (pag. 186. 24. H. 71. D.) dicuntur, quæ absque vlla significatione alleuant. Et in Progn. (p. 159. 48.) τὰ ῥᾳστωνήσαντα ἀλόγως, quæ præter rationē leuant,

Ῥαφὶς suendi instrumentum, vt acum significat, aut aciculam & subulam. βελόνην exponit Hasych. Gal. in Exeg. ῥαφίς exponit τῷ κεντητηρίῳ ᾧ διατετραίνουσιν οἱ τεχνῖται ἐπὶ τοιούτων ἐπιτηδείων εἶναι τὸ λίνον διέρπον συνεχῶς ἐκβάλλειν. punctorio instrumento, quo talium artifices idonea foramina, vt filum traiciatur, perforant. Lib. 2. de Morb. (pag. 484. 31.) legitur. καὶ τὸ σῶμα πᾶν ὥσπερ ῥαφίδι κεντεῖσθαι δοκεῖ ἄλλοτε ἄλλῃ. & corpus integrum velut acu aliàs alia parte pungi videtur. Sed proculdubio locus mihi corruptus videtur, & ῥαφίδι aut γραφίοις κεντεῖσθαι leg. videtur, velut ibidem (pag. 487. 4.) scribitur, καὶ τὸ στῆθος καὶ τὸ μετάφρενον δοκεῖ ὥσπερ γραφίοισι κεντεῖσθαι, pectus ac dorsum tanquam stylis pungi videntur.

§ Ῥέγχειν est stertere & stertorem edere, qui sonus est ex naribus editus profundè dormientibus communis, & fortis apoplexiæ nota, aph. 51. lib. 6. Scribitur & ῥέγκειν vt testatur Gal. in Exeg. idque magis Atticum esse vult Aristoph. Schol. in Nubib. Verùm ῥέγχειν & ῥέγχει sæpius scribitur apud Hipp. velut lib. 1. de Morb. (pag. 452. 43.) πνίγεταί τε καὶ ῥέγχει ὁ ἀκάθαρτος, suffocatur & stertit non purgatus. Et rursus ibid (p. 461. 17.) ῥέγχει δὲ ῥέγχει. id autem stertorem edit, de purulento & pituitoso sputo. Et lib. 3. (p. 495. 19. & 27.) in pleuritide, ἢ ῥέγχῃ ἐν τῷ στήθει. & stertat in pectore. ἢν τι μὴ τι ῥέγχῃ. Quòd si neque stertat. Et (vers. 31.) τοῦτο καὶ τοῖσι ῥέγχουσι διδόναι, hoc etiam stertentibus dato. Lib. 5. Epid. (pag. 1153. A.) ἄφωνος ἔκειτο ῥέγχων. voce destitutus iacebat cum stertore. Et rursus ibid. (pag. 1162. F.) de muliere anginosa, ῥέγχος. stertor, vt & (ibid.) de muliere peripneumonia laborante, ῥέγχώδης. Et lib. 7. (p. 1215. F.) ἄφωνος, ῥέγχος. voce defecta, stertor adfuit. Et (ibid. H.) πνιγμὸς μετὰ ῥέγχους suffocatio cum stertore. Et (pag. 1217. E.) μετὰ ῥέγχου καὶ πολλοῦ λήρου, cum stertore & multo delirio. Vbi tamen ῥέγχου potius lego, vt lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 498. H. 386. 13.) οἱ δὲ ὑπὸ τῆς ὀρθοπνοίης καὶ τοῦ ῥέγχου ἀποπνιγέντες. alij quidem à recta spiratione & stertore suffocati. Dicitur & ῥέγχος idem quod ῥέγχος ibidem (v. 28. H. 386. 22.) ἀλλὰ πλὴν ῥέγχος ποιεῖ ἐν τοῖσι βρογχίοισι τοῦ πνεύμονος. & stertorem facit, in bronchiis pulmonis exceptum. Quod tamen in multis codicibus publicatis deficit, sed additur à Gal. lib. 3. de diff. spir. vt & melioribus exemplaribus. Quem etiam locum mihi visus est subnotare Gal. in Exeg. cùm scribit ῥέγχος καὶ ῥέγχει ὀνοματοπεποίηται παρὰ τὸν γινόμενον ψόφον, ὥσπερ καὶ τὸ ῥέγχον hoc est, nomina esse ficticia à sono, vt & ronchus dicitur Martiali narium strepitus, vnde & ronchisso Plauto. His autem verbis etiam ῥέγκος scribi apud Hipp. innuit Gal. velut lib. 5. Epid. (pag. 1155. C.) ῥέγχος πνεῦμα πυκνόν. stertor & crebra spiratio aderat. Quod repetitur lib. 7. Epid. (pag. 1229. D.) ῥέγχος εἶχε. stertor detinebat. Est & ὑπορέγχειν aliquantulum stertere, in Coac. (pag. 119. G.) ῥέγχος exponitur Erot. apud Hipp. ex lib. de ptisana, ῥωχμός. Quibus verbis locum supra à nobis adductum intelligit. Verùm suspectam lectionem habeo, & pro ῥωχμὸς, ῥογμὸς legendum existimo. Est enim ῥογμὸς, sonus quem stertentes supini edunt, gutturis stridorem vertit Aurel. cap. 10. lib. 2. Acut. & pectoris resonantem stridorem, cap. 27. lib. eiusdem. ῥέγχος etiam dici potest, velut ronchus Latinis, vnde ῥογχάζειν idem quod ῥογχεῖν ἢ ῥωχμός. ῥωχμὸν verò ῥαγάδα idem antea exposuit. Etsi apud Erot. ῥέγχος & ῥογμὸν potiùs lego.

Ῥεῖν quod est fluere, de sanguinis profluuio & per nares eruptione sæpe effertur Hipp. In Prorrh. (pag. 210. 56. H. 78. C.) τοῖσι δὲ σπλῆνα μεγάλον ἐκ δεξιοῦ ῥέον, velut in intumescente liene si ex nare dextra sanguis effluat, quod αἱμορραγοῦσι ibidem exponit Gal. Et lib. 4. Epid. (pag. 1128. F.) καὶ μέχρι πέμπτης ἔρρει & ad quintum vsque diem sanguis è naribus effluxit.

Ῥέμβην πλάνην, hoc est, aberrationem, errorem exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. additque καί τινα πλάνην αὐτῇ τὸ ῥέμβεσθαι. Verùm meliora exemplaria, ῥέμβῃ, πλάνῃ τινί καὶ ἄλῃ αὐτὴν τὸ ῥέμβεσθαι leg. in dandi casu. Quæ lectio propius accedit ad locum Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1215. E.) καὶ ἡ φωνὴ ἦν ἐν τῇ ῥέμβῃ, hoc est, voce vacillabat, de voce ex casu læsa dicitur, ex quo inter loquendum lingua vacillabat & oberrabat. Vbi pro ῥέμβῃ, ῥέμβῃ leg. Gal. existimo. Affertur & ex eodem ῥέμβεται πλανᾶται, vagatur, aberrat. Verùm mihi suspecta est lectio. ῥέμβεται, πλανᾶται, περιφέρεται exponit Hesych. vagatur, errat, circumuoluitur, & in gyrum circumagitur. Inde πυρετοὶ ῥεμβώδεις dicuntur Aret. cap. 2. lib. 2. διὰ ἰξ. νοσ. febres fluctuantes, vagæ & erraticæ. ῥαιβὸν γαῦσον & τὸ στρεβλὸν λέγεσθαι scribit Erot. vt antea annotauimus.

§ Ῥήγμασι, σχίσμασι, ῥήγμασι, hoc est, scissuris, fracturis, exponit Gal. in Exeg. apud Hipp.

Ῥῆγμα, ruptum aut ruptio dicitur, vnitatis in carne solutio citra vulnerationem tamen, vt in nervis σπάσμα, ex violento ictu, vel graui casu, vel distentione, vel alia quapiam iniuriosa motione, Gal. lib. 3. Meth. med. cap. 1. & lib. de Constit. artis Medicæ (pag. 36.

(pag. 36.28.) Idem Com. ad aph. 22. lib. 6. ῥήγματα τὰ ῥῆξιν (scribit) [illegible] ruptionem fieri diuulsa aut rupta musculi carnosa parte. Vbi [illegible], impropriè Hipp. dici scribit Gal. Hipp. lib. 1. de Morb (pag. 454. 47.) ῥήγματα dici vult imbecilles in carne conuulsiones absque suppuratione, his verbis: [illegible] ῥήγματα. ῥήγματα τῶν ἑλκέων, vlcerũ fissuræ ac ruptiones dicũtur quæ in labris & gingiuis fiunt, li. 7. Epid. (p. 1207. F.) vbi ῥήγματα ἰαγάς aut ῥαγάδας significãt. Sunt & ῥήγματα rupti intrò abscessus li. 3. de Morb. (p. 493. 30. 32.) Vnde ῥηγματίας & ῥηγματίης is intelligitur cui abscessus intrò rumpitur, & pus emittit, lib. 1. de Morb. (p. 461. 7.) ἢν δὲ ῥηγματίας ἐὼν [illegible]. Si verò ægro abscessus ruptus fuerit. Et lib. 2. (pag. 475. 2.) [illegible] ῥηγματίας ἐὼν, quòd si ei abscessus intus ruptus fuerit. Rursusque ibid. (pag. 479. 55.) ῥηγματίας [illegible] dicitur is cui ex arteriæ asperæ vulnere pus in pulmone collectum erumpit velut rupto abscessu. Vbi non satis accommodatè ruptionem pulmonis dixerunt interpretes, cùm istud ad ægrum ipsum referatur. Quę loca mihi subindicasse videtur Gal. in Exeg. cum ei ῥηγματίας exponitur, ὁ [illegible], cui aliquid intus fractum est. ἢν δὲ καὶ ῥηγματίας [illegible]. Lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 282. 56.) ῥηγματίαι sunt quibus vasa intus rumpuntur. ῥηγματίαι τὰ [illegible] & plærunque vasa ipsis rumpuntur. Et rursus (ibid. 22.) ὁ γὰρ ξηρότης ῥηγματίας ποιέει [illegible] καὶ τοῦ ὕδατος ἡ ψυχρότης. Siccitas enim & aquæ frigiditas in causa sunt vt vasa intus rumpantur. ῥηγματώδης etiam dicitur lib. 7. Epid. (pag. 1217. C.) ruptis laborans, diruptus, & cui intus aliquid ruptum est.

Ῥηγνύναι frangere, rumpere, de osse dicitur lib. 5. Epid. (pag. 1150. G.) καὶ τὸ ὀστέον φλᾷ καὶ ῥήγνυσι, & os collidit ac frangit. Et li. 4. Epid. (pag. 1129. C.) ἔρρηξεν ἔμετος, prorupit vomitus. ῥηγνύναι φωνὴν est vocem rumpere, & de iis dicitur quibus vox fuit intercepta, & tandem post silentium erupit restituta. Lib 5. Epid. (pag. 1155. C.) φωνὴν ἔρρηξεν, vocem rupit, post ἀφωνίην. Quod repetitur lib. 7. Epid. (pag. 1229. D.) Et lib. 3. de Morb. (pag 490. 2.) ἢν γὰρ ῥήξωσι φωνὴν αὐθημερόν, si eadem die vocem ruperint, hoc est, vox eruperit. Et lib. περὶ ἑπταμήνου (pag. 261. 5) ἢ φωνὴν ῥήξῃ, aut vocem rumpat, de fœtu dicitur. Eandem locutionem, Herod. obseruauit in Clio in notabili illo exemplo de Crœsi filio muto, de quo scribitur hunc in modum ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφωνος, ὡς εἶδε ἐπιόντα τὸν Πέρσην, ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ ἔρρηξε φωνήν, εἶπε δέ, ἄνθρωπε, μὴ κτεῖνε Κροῖσον. Hic autem puer mutus, vt vidit Persam inuadentem, malo & metu perculsus erupit in vocem, Homo ne Crœsum perimas.

Ῥηΐζειν idem quod ῥαΐζειν, leuare, alleuare, iuuare, vt aph. 25. lib. 5. τὰ οἰδήματα ἐν ἄρθροισι, καὶ ἀλγήματα ἄτερ ἕλκεος, καὶ ποδαγρικὰ καὶ σπάσματα, τούτων τὰ πλεῖστα τὸ ψυχρὸν πολλὸν καταχεόμενον ῥηΐζει. Articulorum tumores & dolores absque vlcere, atque etiam podagricos & conuulsiones, magna ex parte frigida largè effusa leuat. Quod repetitur lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (pag 427. 8.) vbi pro ῥηΐζει, ὠφελεῖ scribitur, quod etiam ὀνίνησι exponit Gal. in aph. Lib. 2. Epid. (pag. 1034. B) τὰ οἰδήματα [illegible] ῥηΐζοντα, κίβδηλα. tumores temerè & præter rationem alleuantes, imposturam denotant. Et rursus ibidem (pag. 1017. B.) ἢν δὲ τὰ [illegible] τάχιστα ῥηΐζοντα. Atque horum quidam quàm celerrimè alleuabant Lib. 4. Epid. (pag. 1139. D.) [illegible] ῥηΐζοντα τὰ ὄπισθε, quæ infideliter ac perfidè alleuant Et Gal. Com. 2. in Prorrh. (pag. 183. 56.) τὰ [illegible] λόγον ῥηΐζοντα ἄπιστα καὶ κινδυνώδη ex Hipp. adducit. Quæ præter rationem leuant infida & periculi plena. τὸ ῥηΐζοντα σχήματα, figuræ corporis alleuantes, & quæ vt meliùs habeamus in causa sunt, aph. 12. sect. 3. lib. 6. Epid.

Ῥήνεσι, ἀρνακίσιν, hoc est, pelles agninas exponit Galen. apud Hipp. in Exeg. Quem locum ad lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 612. 14.) antea retulimus in ἀρνακίς. Sed & li. 5 Ep. (p. 1155. E.) ῥηνεσιν pro ῥηνεαῖσιν vitiosè legitur, vt reposuimus ex manu scriptis codicib. [illegible] καὶ ῥήνεσιν. Lanis verò succidis & pellib agninis circundare oporret. ῥήνεσιν ἀρνακίσι dicũtur Helych. & ῥὴν, ἀρήν, πρόβατον Sic ῥήνεσι [illegible] exponit Gal. in Exeg. pro quo ῥηνέων & ῥίνων vitiosè leg exemplaria quædam. Idem etiam ῥῆνες, ἄρνες exponit, hoc est, agni. Vnde πολύρρηνες [illegible] dicuntur Hom. Il. ι. (vers. 154.) [illegible] homines multorum agnorum, abundantes pecuris & diuites.

Ῥῆξις ruptionem significat & pro suppurationis ruptione sumitur apud Hipp. cùm pus collectum rupta phlegmone effluit, aph. 15 lib 5. [illegible] ῥῆξις γίνεται. Qui ex morbo laterali suppurati fiunt, si à suppurationis ruptione intra dies quadraginta repurgentur. Vbi scribit Gal. [illegible] ῥήξεως ὄνομα, [illegible] φλεγμονῆς [illegible] θώρακός τε καὶ πνεύμονος χωρίον ἐκδέχεται τὸ πῦον. Ruptionis addito nomine, manifestè indicat se de iis verba facere, quibus lateris inflammatione in suppurationem conuersa, deinde rupta, in medio spatio inter pectus & pulmonem pus colligitur. Idem etiam Com. ad aph. 8. lib. eiusdem ῥῆξιν Hipp. dici scribit, τὴν μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος [illegible] τοῦ πύου. factam inter thoracem & pulmonem puris effusionem. Sic aph. 24. sect. 6 lib. 6. Epid. [illegible] ῥήξιας [illegible], aurium inflammationes æstate quibus quinto die rumpuntur diximus, de suppurationis ruptione intelligentes. Quam etiam notionem Gal nomine publicatus Comm. tenuisse postea animaduertimus. Aliòqui ῥῆξις pro ruptione sumitur & sanguinis fluoris specie, cùm vasa distenta rumpuntur, indeque copiosus sanguis emanat. eruptionem vocat Aurel. cap. 10. lib. 2. Tard. Pass. Eoque sensu αἵματος ῥῆξιν sæpiùs effert Hipp in Progn. (p. 132. 6 & 22. H. 38. 46. 50.)

Ῥηχίησι τῆς πλημμύρης, velut inundationibus exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. καὶ γὰρ ἡ ῥηχίη τῆς πλημμύρης [illegible]. Nam & ῥηχίη velut quædam exundatio dicitur. ῥηχίη maris restagnatio dicitur, & annotat Suidas ῥηχίην Ionibus indicare τὴν [illegible] τῆς θαλάσσης.

§ Ῥηγόν aut ῥικνόν, rugosum, corrugatum aut contractum significat, velut quæ à frigore aut gelu corrugantur, ῥικνὸν τὸ συνεσταλμένον ὁμοίως τοῖς κατεψυγμένοις ὑπὸ κρύους, exponit Gal. Com. 1. in Progn. (pag 125. 51. H. 37. 29.) Vbi βλέφαρα ῥικνὸν pro καμπύλον in quibusdam exemplaribus scribi testatur, hoc est, palpebra corrugata, contracta. Pro quo ῥικνὸν idem mihi legisse videtur, quod ῥυσὸν aut ῥυσόν, hoc est, rugosum exponit in Exeg. ῥικνὸν Hesych. [illegible] exponit, quod est horrendum.

Ῥῖγος, rigor Latinis dicitur, & est perfrictio cum dolore & inæquali agitatione ac concussione totius corporis, Gal. lib. de tremore palp. &c. (pag. 369. 1.) Ita autem definitur rigor morbosus (ῥῖγος νοσηρὸν ibid. vocatur, & αὐτόματον) Com 3. in lib. 1. Epid. (pag. 387. 44. H. 979. C.) & ῥῖγος νοσῶδες Hipp. lib. 4. de Morb. (pag. 511. 9.) in internis corporis penetralibus conceptus, cùm à nulla externa violenta causa, sed sponte, corpus talem habet affectionem. Nam in sania aliter & vniuersaliore notione rigorem vsurpare licet, nempe vt de omni perfrictione cum dolore dicatur. Rigorem autem non esse perfrigerationis sensum cum tremore multis probat Gal. & tremoris & rigoris differentias ibidem adscribit, tandemque concludit rigorem dici consertum, vehementem & violentum caloris natiui refrigerati sensum. Hipp. etiam lib. 1. de Morb. (pag. 457. 47. 458 1.) rigorem fieri scribit perfrigerato toto corpore à refrigerato sanguine. Et lib. 4. (pag 510 49.) violentam acrium humorum in partem aliquam irruptionem, & vehementem dissidentium inter se humorum impetum, cum totius corporis concussu, rigoris originem facit. Quem sanè rigorem febris comitem perpetuò esse testata est antiquitas, vt ibidem ex Hipp. apparet, & ex lib. 1. de Morb. quem mihi locum adumbrare videtur Gal Com. in ægr. 5. lib. 1. Epid. Est tamen ῥῖγος ἀνεπιθέρμαντον, quòd à rigore corpus non recalescat, aut febricitet, veteribus Medicis ob summam frugalitatem incognitus rigor, quique (vt scribit Gal. lib. 5. de sympt. caus.) horroris cuiusdam potiùs, aut certè quàm minimum rigoris sensum præ se fert. Hic fit à pituita vitrea, frigidis & crudis succis, victus intemperantia, deside & otiosa vita, frequenti balneorum post cibum vsu, & mulieribus familiaris est admodum, vt testatum reliquit Gal. multis locis, præcipuè lib. de tremore palp. &c. lib. de sympt. caus & lib. de inæquali intemp. & Com. in ægr. 5. lib. 1. Epid. Quod fusioribus verbis docuimus nostris in lib. 5. Epid. Annotat. vbi multa de eo rigore ex Gal. & Hipp. mente adscripsimus, vt nil necesse sit hoc tempore nos esse prolixiores. Huiusmodi rigor ῥῖγος ἰσχυρὸν vocat Hipp. aph 8. sect. 1 lib. 6. Epid. & [illegible] Gal. vt & ἀνεπιθέρμαντον, quòd nulla febris subsequatur. Ideoque quod nouum id esset & insolens, præterque communem morem rigor Epicratis vxorem atque subsequente febre occupasset, adscripsit Hipp. lib. 1 Epid ῥῖγος ἀπέλαβεν ἰσχυρόν, ὡς ἐλέγετο, οὐκ ἐθερμαίνετο, rigor vehemens eam occupauit, nec (vt aiebant) incaluit. Curatur autem huiusmodi rigor Gal. medicamentis calefacientibus, & humorum crassitudinem secantibus edulijs tum potibus, quale est diatrion pipereon, aut diacalaminthes Gal. aut quod ex succo Cyrenaico aut castorio componitur. fit autem rigor ob frigidam aut mordacem causam, quæ per sensiles corporis partes moueatur & cum impetu feratur, vt scribit Gal. Com. 5. in lib. 6. Epid.

(pag.517.43.H.1185.E.) velut à pituita vitrea, qualis est quotidianarum febrium rigor, aph.63.lib.4. & Com. in aph.8. sect. 1. lib.6. Epid. Vel à bile per sentientia corpora vehementer mota, velut in tertiana febr. & ardentibus aph. 58. lib. 4. Vel etiam ab humore melancholico violenter commoto & per sentientia membra delato, velut quartanariorum circuituum rigor lib. 2. de diff. feb. cap. 1. & lib. 1. ad Glauc. & lib. de rigore, tremore, &c. & com. in aph. 8. sect. 1. lib. 6. Epid. Qui sane rigor à tertianæ feb. & ardentis rigore non minimùm differt, vt scribit Gal. eique curando medicamentum ex castorio conuenientissimè accommodat. Verùm hic potius horror quàm rigor dicendus est, cum horrorem debilem esse rigorem velit Hipp. lib. 1. de Morb. (pag 458.6.) Horrorem etiam pro rigore posuit Celsus cap.8 lib. 1. ca aph. 88. lib. 4. cùm scribit: Febrem autem ardentem (quam Græci καῦσον vocant) subitus horror exsoluit. Latini quoque febrium rigores in accessionibus, cum tremore rigores aut horrores dicunt. vt Ruell. & Hermol. ῥίγεα πυρετώδεα sunt rigores febriles, quique febres excitant, aph. 17. & 20. lib. 5. & lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p.425. 21.) ῥίγεα etiam pro perfrictionibus & refrigerationibus sumit Philoth. aph. 69. lib. 5. Sic enim scribit: ῥίγεα λέγει οὐ τὰ συνδέοντα καὶ ... οὐχ κατὰ ... ἀλλὰ τὰ ... ψύξεις μόνον. Rigor sanguinis ex naribus profusionem quæ initio liberalis contingit, sistit, in Prorrhet. (pag. 215.41. H. 80. G.) οἷσιν δὲ ἀρχῇ αἱμορραγίαι λαῦραι, ῥῖγος ἵστησι ῥύσιν. Et ibi. (v. 45. H. ib. H.) ἐξ αἱμορραγίας ῥίγεα μακρὰ rigores qui sanguinis ex naribus profusioni succedunt, diuturniores esse solent. Rigor ex ore ventriculi ferè ortum ducit, febris verò ex inferiore ventriculi parte, aph. 29. sect. 5. lib. 6 Epid.

Ῥίζα, radix, sic vocatur Hipp. teste Gal. in Exeg. herbæ genus quoddam, sine flore, sine semine, tria oblonga folia per terram strata habens, digitorum duorum magnitudine, & anchusæ similia, radicem verò tenuem imbecilliter purgantem. Quidam Diosc. ὄνωνια esse existimant, quod describitur cap. 147. lib. 3. Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 644.6.) in fluore muliebri viribus valentibus veratri potionem exhibet, imbecillis verò ῥίζαν τὴν ἐλατήριον Idem lib. 5. Epid. (pag. 1151. D.) in iuuene quodam Euboico ῥίζαν vt medicamentum deorsum purgans imbecillum propinauit. ἔπιε δὲ ... ῥίζαν ἐλατήριον. medicamentum deorsum purgans imbecillum, nempe radicem. ebibit. Vbi tamen Cornar. ellebori radicem sumpsit. Est & ῥίζα αἰθιοπικὴ Hipp. radix Æthiopica, & pro lasere aut silphio sumitur, lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 584.47.) Celsus cap. 16. lib. 3. per radicem simpliciter glycyrrhizam intelligere videtur.

Ῥίζαν λευκὴν, τὴν τοῦ δρακοντίου, dracunculi radicem exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. etiam mihi vsurpare videtur lib. 2. de Morb. (pag. 477.49.) τὴν ῥίζαν τὴν λευκὴν καὶ τοῦ ἐλλεβόρου λείχειν. radicem albam & veratri lingat. Et lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 573.42.) τὴν λευκὴν ῥίζαν τρίψας λείην. albam radicem læuigatam in pesso subdit Quod etiam repetitur li. 1. περὶ γυναικ. (pag. 630.29) Et rursus ibid. (pag 571.50.) τὴν λευκὴν ῥίζαν λείην κόψας. radicem albam læuigatam tusam ῥίζα ἀλθαίας, agrestis maluæ radix exponitur Erot. apud Hipp. quam Romani hibiscum nominant.

Ῥίκνωσις rugositas & corrugatio dicitur in cute, cùm extenuatione concidit ac corrugatur, cui ἔκτασις opponitur, cùm refectione ac repletione cutis extenditur ῥίκνωσις extenuati corporis signum ponitur, vt refecti ἔκτασις, aph. 2 . lib. 6. Epid. sect. 3. χροιῆς ῥίκνωσις, ξυμπίπτοντος, ἔκτασις ἀναπληρουμένου. cutis concidentis corrugatio, refertæ extensio. Vbi scribit Gal. ῥικνὸν μὲν ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες σῶμα τε καὶ δέρμα τὸ ῥυτιδούμενον ἅμα συστολῇ, ὁποῖόν περ ὁρᾶται ἐν γερόντων ... τὴν ἐν αὐτῷ διάθεσιν, ῥίκνωσιν. Rugosum quidem corpus aut cutim nominant Græci, quod in rugas contrahitur, quale quiddam in senum cute cernitur, eumque ipsius affectum ῥίκνωσιν corrugationem. Huic opponitur ἔκτασις, quæ est (vt ibidem scribit Gal.) εἰς μῆκος καὶ πλάτος τοῦ σώματος ἐπίδοσις, corporis in longitudinem & latitudinem incrementum. Inde ῥικνώδεες sunt rugosi & quibus corpus corrugatur cùm horrent, aph. 19 lib. 6. Epid. sect. 3. Ῥικνώδης, aut potiùs ῥικνόν exponit Gal. in Exeg. rugosum.

Ῥινήματα ἢ ῥίσματα, scobes, ramenta, & quæ lima deteruntur, ῥίσματα etiam dicuntur, velut serramenta. & πλευσμάτα vocatur Aëtio tetrab. 2. sect. 4. cap. 3. πλευσμάτα ... , præsegmina, & ἐκθυμάματα Hipp. lib. περὶ ἑλκῶν. ῥινήματα χαλκοῦ, æris ramenta & scobes, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 626.41.) & apud Gal. lib. 3. κατὰ τόπ. (pag. 200.44.) in Lamponis medicamento, ῥινήματος χαλκοῦ ἐρυθροῦ, æris rubri scobes.

Ῥινοκεχαρρωδέα exponitur Erot. apud Hipp ῥῖνα ὑπ' ὄνυχος ξυσθεῖσαν· χάψαι γὰρ λέγουσι τὸ ξῦσαι, ὡς καὶ Ὅμηρος φησίν· νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς. Verùm satis constat vitiatos esse Erot. codices, & ῥῖν ἐγκεχαραγμένη leg. ὡς ῥὶς ὑπ' ὄνυχος ξυσθεῖσα, ac ab eo subnotari aph. 8. sect. 6. lib. 6. Epid. vbi legitur, ῥὶς ἐγκεχαραγμένη, οὐχ αἱμορραγοῦσα. naris vnguibus scalpta, aut rasa, sanguinem non profudit. Vbi istud per chirurgiam tentatum fuisse vult Gal. idemque annotat Medicos antiquos solitos instrumentis quibusdam ferreis, aut etiam vnguibus narium venas rescindere in capitis grauitate, ad profundendum sanguinem. χάψαι verò ξῦσαι exponit Erot. quod est radere, incidere, adducto Hom. testimonio ex Ιλ.ε. (vers. 388) de Diomedis vulnere, vbi ἐπιγράψας, ἀντὶ τοῦ ἐπιξύσας exponit Schol. quod est, leuiter radens, leuiter attingens, aut incidens. Hæc verò Erot. lectio manifestum vitium præ se fert, cùm mulieri attribuat quæ viro debentur apud Hipp. vt etiam testati sumus nostris in eum locum Annotat. ῥῖνας σκάπτειν, quod est nares fodere, phreniridis symptoma ponitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 98.43. H. 399.5.) τὰ ἐκ ῥινῶν dicuntur Hipp. quæ ex naribus effluunt, sed præcipuè de sanguinis ex naribus profluuio intelligitur, in Coac. (pag 159. C.) οἷσι τὰ ἐκ ῥινῶν. quibus ex naribus sanguis profluit.

Ῥινὸς δέρμα exponitur Erot. apud Hipp hoc est cutis, corium, aut pellis. Sic Hesych. etiam ῥινὸς δέρμα. & ῥινόν, τὸ βύρσαν, τὸ δέρμα. & ῥινοί, βύρσαι, δέρματα. & ῥινῷ, δέρματι, βύρσῃ.

Ῥιπτάζειν fit à ῥίπτω, & iactare se aut corpus disiicere significat, cùm ægri subinde locum commutant, neque vno loco stare queunt, sed corpus huc atque illuc inæqualiter disiiciunt. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 100. 51. H. 399. 40.) καὶ ὡς ἥκιστα ῥιπτάζειν, & vt quàm minimùm se iactent, sed vt quiescant. Sic enim ibi exponit Gal. ἀλλ' ἡσυχάζειν. Li. 2. de Morb. (p. 467.17.) καὶ ἀλύει, καὶ ῥιπτάζει αὐτὸς ἑωυτὸν ὑπὸ τῆς ὀδύνης. æstuat & præ dolore seipsum iactat Et rursus ibid. (p. 485.28.) καὶ ῥιπτάζει αὐτὸς ἑωυτόν. & seipsum iactat, disiicit. Ac rursus li. 3. (pag. 487.49.) καὶ ῥιπτάζει ἑωυτόν. seipsum iactat. Sic ῥιπτάζεσθαι est iactari, & corporis incontinentia conflictari. Galen. enim Comment. 3. in li. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 76. 50. H. 393. 11.) ῥιπτάζεσθαι ἄγχος τι καὶ δυσφορίας ἔχειν exponit, quod est corporis anxietate & implaciditate vexari. Li. 4. Epid. (pag. 1133. E.) ἐρρίπταζεν iactabatur. Hinc ῥιπτασμὸς corporis iactationem significat (vt vertit Aurel. cap. 27. lib. 2. Acut.) disiectionem & incontinentiam. ἀλυσμὸν & δυσφορίαν exponit Galen. in Exeg. & δυσφορίας. Lib. 3 de Morb. (p. 492. 10.) ῥιπτασμὸς cum δυσφορίῃ & ἀδυναμίῃ coniungitur, & li. 5. Epid. (pag. 1153. D.) Quam vocem etiam vsurpat Hipp. li. 4. Epid (pag. 1127. A.) & in Coac. (p. 129. B.) & lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 76. 39. 393. 11.) ῥιπτασμὸν τῶν μελέων ποιέει. iactationem membrorum facit, vbi etiam δυσφορίην iungit Hipp.

Ῥιπτεῖν τὰ σκέλεα, crura huc & illuc iactare, proiicere, velut qui ex neruorum resolutione ea imbecilla habent, & intra eundum illa circumagunt, ac in exteriorem regionem proiiciunt. Sic enim interpretatur Galen. Comment. in aph. 13. sect. 3. lib. 6. Epid. ῥιπτεῦντα τὰ σκέλεα, hinc inde crura iactantem.

Ῥίχος Erot. dicitur esse εἶδος ἀναπνοῆς, respirationis species in dictione ἀρρεγχής. Sed hæc lectio mihi vitium subolere videtur, vt antea scripsimus, etsi pro ῥίχος ῥέγχος quidam codices substituunt.

§ Ῥοῦ exponit Gal. in Exeg. τὰ ἐκ τῆς συκαμίνου τὰ μῆλα, ἅπερ ὠμὰ ξηρανθέντα καὶ κοπέντα τοῖς ὄψοις ἐπιπάττεται, καθάπερ καὶ ὁ κυρίως ὀνομαζόμενος ῥοῦς ... ὁ Διοσκουρίδης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὕλης λέγει. hoc est, mori arboris poma, quæ immatura siccata & tusa obsoniis insperguntur, non secus ac is qui propriè rhus nominatur, velut etiam Dioscor. dicit lib. 1. de Materia. (Sic enim lego ex Var.) Quibus sanè verbis Gal. Dioscor. verba ex cap. 181. lib. 1. referre videtur. τὰ δὲ ἄωρα μόρα ξηρὰ κοπέντα, ἀντὶ ῥοῦ τοῖς ὄψοις μίγνυται. Immatura mori poma sicca tusa, acinorum rhois vice obsoniis miscentur.

Ῥογμὸς sonus est quem stertentes supini edunt, ronchus Latinè dicitur, gutturis stridorem & pectoris resonantem stridorem vertit Cæl. Aurel. cap. 10. & 27. lib. 2. Acut. vt antea diximus.

Ῥόδινον χρηστὸν, oleum rosaceum bonum vocatur Gal. in quo plurimæ rosæ sunt maceratæ, nihilque aliud præter rosas additur, quod faciunt qui succorum spissamenta odorata, Græcis stymmata appellata, adiiciunt, quò videlicet per multum tempus rosaccum odoratum permaneat. Sic autem oleum in quo rosę macerantur, ex crudis oliuis necdum penitus maturis expressum Gal. cap. 1. lib. 3. κατὰ γέν.

Ῥοιάς (meliùs tamen ῥυάς scribitur) est oculorum fluxio ex carnis imminutione in maiore angulo. Gal. Comm. 2. in li. 6. Epid. (pag. 467.23.) eius quatuor modos facit. Aut enim sit meatu qui est ad magnum oculi angulum conniuente, aut obstructo, aut tam multo excremento in oculo collecto, vt id ipsum meatus propter naturalem angustiam continere non possit, extraque

extra que effundatur: Aut cùm cicatrix enata in angulu meatum occœcauerit, vt fit post encanthidum sectiones, aut aliter vlcerato loco. Est autem ῥοιὰς Auth. Definit. Med (pag. 400. 20.) ἡ ἐγκανθὶς σαρκὸς δαπάνησις, ἢ τὸ δάκρυον ἀπορρεῖ. Carnis angulorum consumptio, propter quam lachryma effluit. Et in Isagoge (pag. 386. 37.) ῥοιὰς ἐστὶν ἐπὶ ὀφθαλμῷ, ὅταν ἐκ τινος αἰτίας ἀδήλου ὁ κανθὸς ταπεινωθῇ, ἢ ἐκ χειρουργίας ἀρθῇ, καὶ μηκέτι στέγει τὸ δάκρυον οἷός τε ᾖ, ἀλλὰ ῥευματίζηται. Rhoias est, cùm angulus ex latente quadam causa secesserit, aut ex manus curatione sublatus fuerit, neque lachrymam amplius continere possit, sed fluere sinat. Hinc ῥοιώδη ὄμματα ἢ ῥοιώδεις dicuntur oculi fluxione tentati, aph. 24. sect. 2. lib. 6. Epid. vbi ῥοιώδεις ὀφθαλμοὺς exponit Gal. & ῥοιώδεις ὀφθαλμίαι lippitudines fluidæ lib. 1. Epid. vt antea scripsimus, ac rursus ῥοιώδεις ibid. (p. 364. 20. H. 946. G.) quibus alui sunt humidæ & continenter deiiciunt. & γυναῖκες ῥοιώδεες, mulieres fluidæ & humidæ, lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 281. 44.) Sunt etiam ῥοιώδη ὀστέα lib. de art. (p. 661. 12. H. 840. F.) ossa fluida & fluxa, ac veluti vndosa, quæ vbi siderata sunt & fluxione tentata, diffluunt ac separantur. ῥοιώδη tamen videtur legisse Erot. cùm ῥοιώδη ὀστέα τὰ χωριζόμενα ἀπ᾽ ἀλλήλων exponit, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ῥεῖν εἰρημένα, hoc est, a se inuicem separata, ex translatione à fluendo dicta. Vbi tamen ῥοικώδη legunt exempl. multa, velut in Mochl. (pag. 857. G.) quod est distorta & incurua. Quam lectionem secuti sunt interpretes, eamque etiam videtur agnoscere Erot. cùm statim post ῥοιώδη ὀστέα, ῥοικώδη exponit ἁπαλὰ καὶ χαῦνα καὶ στρεβλὰ ἐνδόσιμα. Etsi non parum mihi suspecta est ista lectio, & pro ἁπαλὰ ὅπερ aut ὑγρὰ lubentius lego & ἐκκλινόμενα, vt sit sensus ῥοικώδη ὀστᾶ, quæ distorta & peruersa appellauit. Vtranque verò lectionem etiam agnoscit Caluus, cùm diuulsa & distorta ossa dixit, vt nostris quoque eum in locum Annotat. monuimus.

Ρ᾽οικὰ σώματα fluida & fluxa corpora dicuntur Scytharum Nomadum ob multam mollitiem & humiditatem, lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 292. 36.) ac rursus ibid. (vers. 44.) ῥοικὰ τὰ εἴδεα mulierbrium corporum fluxæ formæ & fluidæ. Verùm ῥοικὰ videtur legisse Gal. cùm in Exeg ῥοικὰ καμπύλα, hoc est, incurua exponit. Quam etiam lectionem secutus videtur Caluus, qui distorta & incurua vertit. Est enim ῥοικὸν τὸ σιμὸν καὶ στρεβλὸν, ὃ καὶ ῥοικὸν λέγεται. Idque apud Ionas significare annotatur ex Corintho. Cuius significationem amplissimam dedimus antea in ῥαιβόν.

Ρ᾽ὀμβος, rhombus, est deligationis species qua in capite vti solent chirurgi, cùm suturas relaxatas, vel vlceris oras expansas constringere consilium est, vel cutem plurimùm detractam adducere atque agglutinare. Gal. Comment. 2. in lib. κατ᾽ ἰητρεῖον (p. 676. 54. H. 742 F.) Rhombi meminit Gal. libello de fasciis, eiusque plures exhibet species. Hinc ῥομβοειδεῖς διαλήψιες dicuntur vinculorum interceptiones rhombi figuram referentes, lib. de art. (p. 605. 56. H. 802. 6.) Sunt autem ῥομβοειδεῖς χώματα Gal. figuræ rhombum referentes æquilateræ, sed non rectangulæ. ῥομβοειδέστατον autem quod legit Erot. ex Mochl. (pag. 842. C.) antea in ῥαιβὸς satis explicuimus & restituimus.

Ρ᾽όμματος Gal. apud Hipp. exponit ῥοφήματος, ὅ ἐστι ῥοφήσεως, quod est sorbitionis, à ῥόφω pro ῥοφῶ, vnde etiam ῥοφητὸς idem quod ῥοφητός, sorbilis. Idem quoque πάντων ῥοφημάτων apud Hipp. explicat, ἢ πάντων τῶν ὁπωσοῦν ῥοφουμένων, sorbitionum, aut omnium quæ quomodocunque sorbentur.

Ρ᾽όος ὁ ῥοῦς simpliciter antiquis dicitur qui cæteris ῥοῦς γυναικεῖος, fluor muliebris, vt videre est apud Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 568. 4.) & (pag. 580. 29.) & (pag. 583.) sæpius & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 607. 50.) vbi tamen ῥόος pro alui profluuio sumi videtur, vt & (p. 580. 29.) & apud Aret. cap. 11. lib. 2. περὶ χρον. παθ. Additur verò interdum coloris discrimen, & ῥοῦς λευκὸς, & interdum μέλας ἐρυθρὸς, πυῤῥὸς vocatur velut lib. 2. περὶ γυναικ. & interdum μέλας Auth. Definit. Med ῥοῦς autem γυναικεῖος à menstrua purgatione differt, quam ἔμμηνον κάθαρσιν appellant, vt patet ex Galen. lib. 1. de Aliment. fac. (pag 314. 33.) vbi de lente agitur. ἐν ἔτι-λίαις δὲ οὐδ᾽ εἰς τὰς ἐμμηνίους καθάρσεις, παχὺ καὶ δύσρουν ἐργαζόμενον τὸ αἷμα. πρὸς δὲ κωλυομένους τοῦ γυναικείου χρηματίζονται. Menstruis purgationibus minimè est accommoda, sanguinem crassum & minimè fluxilem efficiens. At muliebri nuncupato fluori valde est vtilis. Apud Hipp. tamen lib. de Loc. in homine ῥόος pro fluxione menstrua sumi videtur (pag. 423. 32.) ἢ γίνεται ῥόος τὰ καταμήνια, fluxio non fit quæ mensium nomine donatur. Et rursus (ibid. 53.) ἢ γίνεται ῥόος τὰ καταμήνια καλούμενα, fluxus non fit qui mensium nomine vocatur. Et (424. 30.) οἱ δὲ ῥόοι ἐπὴν ἐξ εὐθείας ἴωσιν ἡ κάθαρσις, εὐθεῖαι ὑπαλεῖψαι γίνονται. fluxus verò vbi confestim purgatio processerit, statim subcruenti fiunt. Ibidem ἔμμηνα καταμήνια vocat. Rursus etiam ibidem ῥόον & ἀπόῤῥοιαν inter se opponit, vt ἀπόῤῥοια suppressionem mensium, ῥόος verò effluxionem indicet. Est ῥοῦς αἱματώδης, fluor sanguineus, in Coac. (pag. 201. A.) ῥοῦς ἐρυθρὸς etiam Hipp. pius τὴν ῥοῦν βυρσοδεψικὴν, hoc est, Rhoen coriarium significat περὶ γυναικ. Et lib. περὶ ὀχλῶν χρήσιος (pag. 416. 49.) ῥοῦς συνεψημένη inter adstringentia annumeratur.

Ρ᾽όφημα sorbitionem aut sorbitiunculam significat, eamque quæ ex hordei cremore fit apud Hipp. sorbilem cibum vertit Cæl. Aurel. cap. 19. lib. 2. ex lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 107. 22. H. 402. 14.) Gal. Comment. 3. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 80. 57. H. 394. 13.) πλεονάκις δὲ χυλὸν ὠνόμασε ῥόφημα, χυλὸν τῆς πτισάνης τὸ πάχος, ἣ πλὴν δυνάμεως ῥώμην λαμβανόμενος. Est autem sorbitio ptisanæ cremor, qui assumitur vt corpus nutriatur & vires confirmentur. χυλὸν verò interdum addit Hipp. vt lib. de rat. vict in morb. ac. (pag. 107. 22. H. 402. 15.) & lib. 7. Epid. (p. 1207. C) ῥύφημα etiam pro ῥόφημα & ῥυφέειν pro ῥοφέειν apud Hipp. scribitur, idque tum in publicatis tum in manu scriptis codicibus, vt Prorrhet. 2. (pag. 85. A.) & lib. 7. Epid. (p. 1206. G.) ῥυφήματα pro ῥοφήματα. Rursusque ibi. (p. 1213. E.) ῥυφέειν pro ῥοφέειν, & ἐῤῥύφησε pro ἐῤῥόφησε. Et (pag. 1207. C.) ἐῤῥύφησε χυλὸν, sorbitiunculam ex hordeo sumpsit, succum sorbuit. Et (ibid. G.) ῥυφέοντι κύμινον καὶ ᾠὸν, cuminum ex ouo sorbenti. Et ῥυφέειν (1208. B.) vt ῥυφήματα (1208. A.) Rursusque ibid. (pag. 1229. H.) λεπτὸν ῥόφημα, tenuis sorbitio. ῥοφήματα inter debiliores & coctu faciliores cibos referuntur lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 10. 21.) vbi ῥοφήματα dici videntur cibi humidi, cùm paucus solidus cibus multo humido diluitur & miscetur, vt modica valentioris cibi vis multo humore frangatur & temperetur. εὗρον ῥοφήματα, μίξαντες ὀλίγα τῶν ἰσχυρῶν πολλῷ τῷ ὕδατι, καὶ ἀφαιρεόμενοι τὸ ἰσχυρὸν τῇ κρήσει τε καὶ ἑψήσει. Sorbitiones inuenerunt, paucam valentioris cibi quantitatem multa aqua diluentes, eique vim mixtura & coctione detrahentes. Post ῥοφήματα verò inter debiliores cibos σιτία ponuntur.

Ρ᾽υαὶ, vide ῥοιὰς antea, vnde ῥυάδες ὀφθαλμοὶ, oculi antrosi quibusdam dicuntur, cùm exulceratione, aut pterygij, aut incrementi carnis ablatione, totus angulus fuerit funditus sublatus, allabentemque lachrymam cohibere non poterit, sed ad malas defluit, Aëtio tetrab. 2. lib. 3 cap. 90. vbi tamen ῥοιάδες ὀφθαλμοὶ scribuntur.

Ρ᾽ύεσθαι est seruare, liberare, conseruare, eximere è periculo & sanare, aut soluere, vt aph 21. lib. 5. θερμὸν δὲ ταῦτα ῥύεται. Calor namque hæc soluit & sanat. Vbi distensionis medelam in frigidæ affusione caloris attribuit Hipp. Et ῥύεσθαι τῆς ἀποστάσιος ab abscessu vindicare aut liberare, aph. 74. lib. 4. Rursusque aph. 28. sect. 2. lib. 6. Epid. ἐπὴν τὰ οὖρα ῥύονται, quando vrinæ liberant. Et aph. 28. & 29. sect. 3. lib. eiusdem. ἐν οἷσι γενόμενα ῥύονται, quibus in morbis quæ facta sunt liberant. Et, ἢ ἄλλῳ τινὶ ῥύονται aut alio quopiam liberant. Ac rursus aph. 22. sect. 6. lib. eiusd. οὖρον παχὺ ὑπόστασιν ἔχον ῥύεται τῶν παραφροσυνέων. Vrina multum habens sedimentum deliria tollit. Sic lib. de art. (pag. 629. 26. H. 819. H.) ῥύεσθαι τὸ ἄγαν ἐκθηλύνεσθαι καὶ τὸ ἀπαυξάνεσθαι dicitur, quod est, tollere nimiam mollitiem ac effœminationem, & quod augeri prohibet. Hinc ῥύματα βοηθήματα exponuntur Gal. apud Hipp. hoc est, præsidia & auxilia, ἀπὸ τοῦ ῥύεσθαι, quòd nos à morte vindicent, aut mortis periculo eximant & conseruent. Est & ῥύεσθαι defluere, ac de virium corporis exolutione ac dissipatione effertur, vbi concidunt & exhauriuntur nimiis laboribus, aph. 3. sect. 3. lib. 6. Epid. ὑφιέναι τῶν πόνων, ἢ ῥύεται. De laboribus aliquid remittendum aliôqui defluet. Sic enim cum Galen. legimus, cùm aliôqui ῥύεται leg. omnia exemplaria. Per ῥύεσθαι autem subitam & repentinam vacuationem significari scribit Gal.

Ρ᾽υῆναι idem quod ῥεῖν Hipp. significat & de sanguinis ex naribus fluxu effertur. Lib. 5. Epid. [pag. 1155. C.] ἐκ τῶν ἀριστερῶν πλείονα, συχνότερον ἐῤῥύη. sinistra parte copiosior sanguis, quòd in eam impegisset, effluxit, hoc est, è nare sinistra. In Prorrhet. [p. 109. 51. H. 77. H.] ἢ τὸ ῥυῆναι πολὺ ἐν ἀρχῇ. aut circa initia sanguis è naribus magna copia effluens, quod αἱμοῤῥαγῆσαι exponit Gal. Sic ῥύσις Hipp. sæpius de sanguine ex naribus profluente dicitur. In Prorrhet. [pag. 255. 41. H. 80. G.] ῥῖγος ἵστησι ῥύσιν. rigor fluentis ex naribus sanguinis impetum sistit. Id enim de hæmorrhagia scribitur. Et aph. 20 lib. 3. ῥύσιες αἱματος, sanguinis ex naribus profluuia ac profusiones dicuntur, quæ à morbis corpus vindicant, & Coac [pag. 138. D. 155. F. G.] Interdumque ῥύσιες αἵματος ἐκ ῥινῶν dicuntur, vt aph 27. li. 3. & ῥύσιες ἐκ ῥινῶν, Coac. [pag. 142. C.] & ῥύσιες ἐκ μυκτήρων, ibid. [136 D] & (p. 248. D.) ῥύσιες etiam simpliciter quandoque tam fluxionem sanguinis ex naribus, quàm puris indicant, in Coac. [p. 143 G.] Est & ῥύσις κοιλίης Hipp. alui fluxus & profluuium. alui dete-

ictiones vertit Celsus cap. 1. lib. 2. ex aph. 16. lib. 3. & aph. 14. lib. 5. Et in Coac. (pag. 142. C.) ῥόος κοιλίης χολώδης, alui fluxio biliosa, quæ morbos ac febres plærunque soluit. Et aph. 16. lib. 7 ῥόος tam de alui fluxu, quàm de capillorum defluuio accipitur. Velut interdum ῥόος τριχῶν dicitur, vt aph. 11. & 12. lib. 5. ῥόος autem vna est ex Methodicorum communitatibus, & ῥόον definiunt Methodici ἄμετρον ἔκκρισιν τῶν σωμάτων καὶ ἀνάρραισιν τῶν ἐποχῆς δεομένων. Immoderatam corporum rarefactionem & euacuationem eorum quæ suppressione egent. Gal. lib. de optima secta.

Ῥύμματα dicuntur frictorum & dulciariorum liborum genera, ex melle & similagine præparata, laganis præstantiora. placentas & liba vertunt. Succi sunt crassi & pituitosi, eorumque meminit Galen. Comment. 1. in lib. de Nat. hum. (pag. 13.34.) & lib. de alim. fac.

Ῥύμη impetum significat & τὴν ὁρμήν. lib. περὶ τόπων (pag. 20.29.) ῥύμη αἵματος dicitur, sanguinis impetus μέρεα γάρ τινα ἔστι τοῦ σώματος, ἃ ἐν τάχει τὴν ἔχει τὴν ῥύμην τοῦ αἵματος. Quædam enim corporis partes celerem habent sanguinis impetum. Ibidem postea (p. 21.14.) τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος κωλύει dicit, quod est, sanguinis fluxum impedit.

Ῥυσοὶ ὀφθαλμοὶ ὑπὸ ἀσθενείας, intus corrugati oculi aut rugosi dicuntur Hipp. aph. 16 sect. 1. lib. 6. Epid. Vbi scribit Galen. corrugari oculos ex imbecillitate & frigiditate, vt in senibus. ὅταν ὁ ἐπιπεφυκὼς ὑμὴν τοῖς ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ μυσὶν, ὁ μέχρι τῆς στεφάνης ἐκτεινόμενος, ἐκλυθῇ καὶ χαλαρὸς γένηται, ῥυσοῦσθαι συμβαίνει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔνδοθεν. εἰ γὰρ ἔξωθεν ῥυσσωθεῖεν, οὐκ ἂν οὕτω γε τοῦ δέρματος τὸ πάθος. ὅτι δὲ ἀσθενείας καὶ καταψύξεως ἐστι σημεῖον, τὸ τοῖς πάνυ γέρουσι συμβαῖνον ἐπὶ τῶν γερόντων. ὁρῶνται γὰρ αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ ῥυσσούμενοι. Quando musculis oculum mouentibus agnata membrana, quæ ad oculi circulum coronam appellatum pertigitur, tum dissoluta, tum relaxata fuerit, intrò corrugari oculos contingit. Extra enim si corrugentur, tunc sanè cutis erit hic affectus. Imbecillitatis autem & refrigerationis indicium esse id testatur, quòd in valde senibus accidit. In his enim oculi corrugati cernuntur. Ῥυσσώδεις γαστέρες, ventres rugosi, corrugati, exasperati, scabri, ex siccitate aut nimio calore, Prorrh. 2. (pag. 105. C.)

Ῥυώδεες τὰ οὖρα, qui vrinam profluam habent, & quibus vrina sine voluntate redditur ac profluit, lib. de art. (p. 655.33. 815. F.)

§ Ῥαγματώδης exponit. Gal. in Exeg. vt antea in ῥῆγμα scripsimus.

Ῥωγμή, τῶν κατάγματων vna species Anth. Definit. Med. (pag. 399.38.) & inter fracturas capitis reponitur, definiturque ἐστὶ διαίρεσις ἐπιπόλαιος, ἰθεῖα, καὶ ἤτοι στενή, ἢ πλατεῖα. ossis in superficie sectio, recta, eaque aut angusta, aut lata. De qua Paulus cap. 90. lib. 6.

Ῥωσαμένως, valenter, robustè, validè & cum robore significat, vt libello περὶ καρδίης (p. 268.28.) ὅκως διάγηται ῥωσαμένως ἐν φυλακῇ, vt cum robore vigeat in custodia.

OECONOM. HIPPOC.

TO Σ.

§ ΣΑΠΡΟΣ putridum significat & purulentum apud Hipp. lib. 1. de Morb. (pag. 461.7.) ἢν δὲ ἡ ἐκραγῇ ἔσω, ὁ πλεῖον ἔχει καὶ σαπρός. Quòd si ægro abscessus intrò rumpatur, ac purulentus euadit. σαβαίς Σάβοις apud Chios dicitur Hesych. qui etiam σαβαῖον, αὐστηρόν, ξηρόν, τραχύν, exponit, austerè, asperè acerbè. Σάβοι quoque dicuntur bacchantes Bacchæ, quæ Thyadum instar debacchari consueuerunt. Sudæ verò sunt ἑταῖραι, meretrices & scorta, ἀφ᾽ οὗ τὸ σαβάζω, quod ἀδάζειν & βακχεύειν significat, bacchantes imitari.

Σαθρὸς, marcidus, flaccidus, putris, lacerus & vietus. Hipp. lib. 1. περὶ διαίτης (pag. 345.38.) de sudoribus. τὰ σαθρὰ ὑγιέα ποιέοντα marcida & lacera sana & integra reddunt. Rursus ibidem. τὰ σαθρὰ ὑπὸ τῶν ἰητρῶν ὑγιάζονται. à medicis marcida sanantur. Sic enim sutoriæ Medicinam confert Hipp.

Σαλεύειν est fluctuare, fluitare, iactare se & agitare, & in hanc vel illam partem vergere. Dicitur Hipp. de his quibus vtrumque femur extra excidit, quique corpus in hanc vel in illam partem inter eundum agitant & iactant. Lib. de art. (pag. 633.50. H. 823. C) σαλεύουσι γὰρ ἀτρεμέειν ἐν τῇ ὁδοιπορίᾳ ἔνθα καὶ ἔνθα. Similiter enim inter ambulandum hac & illac se iactant, aut fluctuant. Tropicè enim se iactare & fluctuare dici videtur, vt σαλεύειν. Non secus apud Virg. Talia iactanti, hoc est, animo agitanti. Et magno curarum fluctuat æstu, hoc est, agitatur & iactatur. σαλεύειν verò idem est quod ἀποῤῥιπτειν Hipp. Quod enim ἀποῤῥίπτειν dixerat, de his quibus alterum crus extra luxatum fuerat, idem σαλεύειν de his quibus vtrunque extra prolapsum est, effert.

Σάξαι est, indere, premere, complanare, ac dicitur de his quæ densè plena sunt & conferta Hipp lib. περὶ ἐπικυήσιος (p. 682.43.) de catulo aromatibus referto & pleno ad fomentum parandum, τὰ ἐντόσθια ἐξελὼν τοῦ σκυλακίου, ἀρωμάτων καὶ σάξαι ὅτι μάλιστα τῶν ἀρωμάτων, catuli interaneis exemptis aromatis quàm pentissimè inditis expleto, hoc est, quam maximè pressis & densis impleto σάξαι Hesych. νάξαι exponit, & vicissim νάξαι, σάξαι, βύσαι, & σεσαγμένως πεπυκνωμένως. Apud Hipp. autem pro σάξαι exemplaria quædam manu scripta σάξαι habent. Vide σάττειν aut σάγματα postea.

Σαπέρδα, saperda, piscis est & pro obsonio sumitur apud Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 546.14.) & pag. 549.30.) velut etiam Archestrato apud Athen. & obsonium est Ponticum. Sed Persius. En saperdam aduehe Ponto.

Σαπρὸν quod vetustate est putridum dicitur Gal. Com. 3. in lib. de fract. (pag. 571.12. H. 774. A.) vbi σαπρὰ quæ vetusta sunt & diuturna dici scribit, non quæ corrupta sunt. Hipp. ibid. τὰ ὀστέα σαπρὰ ἐγένετο, ossa emarcuerunt aut carie vitiata sunt. & σαπρὰ γεγένηται, quæ cariem contraxerunt, vt lib. 5. Epid. (pag. 1149. F. 1153. A) ossa quæ siderata sunt & abscessum fecerūt. Dioscor. lib. 1. cap. 113. τῶν ξύλων σαπρότητα καὶ σηπεδόνα, lignorum vetustorum marcorem & cariem vocat. Aristoph. Schol. σαπρὸν τὸ παλαιὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, hoc est, vetustate putridum veteribus dictum scribit, poni autem ἀντὶ τοῦ ἀρχαίου καὶ παλαιοῦ. Et εἰρήνην σαπρὰν Aristoph. dicit παλαιὰν καὶ ἀρχαίαν ἐν εἰρήνῃ. δὲ σαπρὸν τὸ χρόνιον ἐν ὀρύξει. σαπρὸν ex Corintho annotatus τὸ σαπρὸν Ionibus dici, quod est, putridum. σαπρὸς quoque putridum & corruptum Hipp. significare videtur, velut lib. 2. de Morb. (pag. 451.6.) de purulento scribitur, ἀπόλλυται ὥσπερ εἴρηται ἐν τοῖσιν ἔμπροσθεν ὑπὸ τοῦ πλεύμονος καὶ σαπροῦ γενομένου. perit quemadmodum in superioribus dictum est, purulento & putrefacto pulmone. Ac rursus ibid. (pag. 453.45.) ἀπόλλυται δὲ ὀλίγῳ, ὅτι τοῦ πλεύμονος ἑωυτοῦ ἐόντος ἕλκεος καὶ σαπροῦ. Sic lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 178.19.) σαπρὸς ὁ πλεύμων in supputat isfieri scribit. Gal. quoque Com. in lib. 2. de fract. (pag. 546.16.) carnem putridam & corruptam σαπρὰν dici scribit, καὶ μυδῶσαν καὶ σεσηπυῖαν, aliisque nominibus affici. Erot. apud Hipp. σαπρὰ σεσηπότα exponit, & μυδῶντα καὶ σαπρὸν ex Hipponacte citat. (Sic enim meliùs quàm μαδῶντα, vt habent omnia exemplaria, scribi cum Henr. Steph. existimo.) De carnibus vetustate marcidis & propè ad putredinem accedentibus ἕωλα καὶ σαπρὰ dixit Hipp. lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 361.46.) Et lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 617.2.) de vlceribus vteri, καὶ σαπρὰ ταχὺ γίνεται, & breui putrida euaduut. Idem lib. de vlceribus (pag. 879. D.) Mysi optimè læuigatum ἐπὶ τὰ ὑγρὰ καὶ σαπρὰ hoc est, ad humida & putrida aspergere iubet. Et lib. 5. Epid. (pag. 1145. G.) de mala intumescente, ἀλλ᾽ οἰδίσκετο σαπρῶς ξηρῇ σηπεδόνι, verùm intumescens arida putredine marcescebat. Et rursus, ἐξέτηξε κύκλον σαπρός. putredo in circulum exesa est, aut malarum tumos putridus exesus est. σαπρὸς verò idem quod σαθρὸς significat, quod interdum ruinosum, debile & infirmum indicat, vt apud Plat. in Eutyph. Et τὰ σαθρὰ τοῖς ὑγιέσιν opponuntur lib. 1. περὶ διαίτης (pag. 345.38.41. μύξα παχεῖα καὶ σαπρά, mucus crassus & putridus. lib. 2. de Morb. (pag. 466. B.)

Σαράπους exponitur Gal. apud Hipp. in Exeg. ὁ διεστηκότας καὶ διεστῶτας ἔχων τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν. quæ dispatatos ac distantes habet pedum digitos. Dicitur & σαράπους ὁ σαίρων, ὁ σύρων τοὺς πόδας, qui magnis est pedibus eosque quodammodo trahit. Apparet autem esse ἐπίθετον aut ἐπίθετον quoddam apud Hipp. quemadmodum Dioscor. sumpsisse scribit Gal. in dictione σαράπους Existimoq; locum subindicari li. 2. Epid. (p. 1010. F.) vbi in vulgatis exemplaribus ὁ Σαράπης legitur.

Σαρκάζειν est supremis labris inter se commissis aliquid vellere atque attondere, vt de pecudibus pascentibus dicitur, quæ vtrinque dentatæ sunt, & dentibus vtrinque commissis herbam carpunt ac depascuntur. σαρκάζειν τὰ ἀμφόδοντα ζῶα dicit Hip. lib. de art. (pag. 587.28. H. 785. B.) hoc est, animalia vtrinque

vtrioque dentata summis labris aut dentibus vtrinque commissis, herbam auellere aut attondere, quod faciunt equi, asini & muli, dum pratorum herbam depascuntur & mordent. Gal. ibid. σαρκάζειν quibusdam significare scribit labra inter se adeò validè committere, vt herbam auellere & abscindere possint. Aliis esse dentibus inferioribus cum superiore labro idem efficere, quòd σαρκάζοντες & subsannãtes aut stridentes, aut cũ quadam amarulentia irridentes, mordere dentib. labrum consueuerint. Aliis verò vtrinq; dentib. commissis aliquid auellere ac abscindere, quod de animalib. carniuoris & vtrinq; dẽtatis dicitur. Quam expositionem sequutur Gal. & ad eã propius accedit. Idem in Exeg. vocum Hipp. scribit, σαρκάζειν κυρίως μὲν τὸ διὰ τῶν χειλῶν δῆξιν χλευάζειν, ὁ δὲ Ἱπποκράτης καὶ τὸ ἄκροις τοῖς χείλεσι συνερειδομένοις ἀποτίλλειν τι. Quod est, σαρκάζειν propriè dici morsis labris subsannare. Hipp. verò esse sũmis labris cõmissis aliquid auellere. Erot. verò apud Hip. σαρκάζειν sic exponit: οἱ μὲν σαρκασμῷ, οἱ δὲ ἀποτιλλόντων τὰς ἄκρας χειλέων, vt sit quibusdam σαρκάζειν carnes detrahere aut auellere. (Sic enim σαρκασμῷ pro σάρκας ἕλκειν sumi debet, si modo vera est lectio.) Ab animalib. carniuoris sumptũ, quæ vtrisq; dentiũ ordinib. vtentia, σαρκάζειν dicuntur, quasi carnisecare. Aliis etiam superiorib. labris protẽsis aliquid carpere. Vbi addit idem Erot. Hipp. specie loco generis esse vsum. ἔστι γὰρ εἶδος σαρκασμοῦ τὸ σαρκάζειν. Nam qui σαρκάζειν dicitur, protensis labris subsannare & irridere videntur, vnde & σαρκασμὸς χλευασμὸς dicitur, & amarulentæ irrisionis genus quoddã, cum morsis labris subsannant, quem gestum etiam in nonnullis adhuc spectare licet. Et σαρκάζειν μετὰ πικρίας γελᾶν exponitur Hesych. & σαρκάζειν diducto rictu protensisq; labris irridere dicitur. σαρκάζειν etiam significat carnes detrahere & arrodere more canum qui diducto rictu carnes detrahunt & ossa nudant. Sic Megarenses γλισχρόντατα σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια mordentur ab Aristoph. ἐν εἰρήνῃ, quòd victus inopia victum tolerantes, velut canes carnes diducto rictu vellerent & ossa arroderent, σαρκάζοντες enim exponuntur ἀποστρέφοντες καὶ ἀποτρώγοντες, aut ἐκσείοντες καὶ τρώγοντες. Vsurpatur etiam hoc verbum Herod. Melpom. pro tondere ac vellere.

Σάρκες, carnes dicuntur Hipp. musculi à propria ipsorum substantia, vt scribit Gal. Com. 1. 10 lib. de fract. (p. 519. 50. H. 751. E.) Medium enim musculorum corpus ex propriè & absolutè dicta carne constat, quæ fibris ipsis circumcirca concreuit. propria autem musculorum substantia sunt fibræ, qui circumcirca absolutè nominata carne vestiuntur, eamq; adnatam habent. Idem Com. 2. in eundem li. (p. 556. 48. H. 764. H.) scribit σάρκας vsitato nomine vocari Hipp. musculos ipsos, quòd caro omnia sensu prædita musculi pars sit, eaque in medio musculo reperiatur. Extremia enim partib. neruosiores sunt, minusque carnis habent. Sic lib. 10. Meth. med. ad extremum (pag. 150. 36.) idem scribit propriè & simpliciter vocatam carnem eam dici quæ in musculis est, nempe quæ ex sanguine moderatè refrigerato gignitur, & quæ perire & regigni potest. Impropriè verò dictæ carnis genera à paucis admodũ carnes vocari. Quæ enim in visceribus, ceu iocinore, renibus, liene & pulmone cernuntur, eas παρεγχύματα Græci vocant, quasi affusiones dixeris. Quæ autem in intestinis, ventriculo, stomacho & vtero visuntur, eo nomine carent. Σὰρξ quoq; Hipp. carnẽ significat, & eam primarũ ac simplicium partium substantiam, quæ non eas tantùm complectitur ac constituit, sed folcrum etiam est & earum veluti tegumentum, easque tum aduersus feras occursantia, æstum, frigus & lapsum, tum aduersus caloris natiui omnia depopulantis impetum & vehementiam tutatur ac munit. Lib. περὶ ἱερῆς νούσου (pag. 177. 16) αἱ σάρκες καὶ τὸ δέρμα πάντων ξυνδοῦσι καὶ ξυνέχουσι καὶ περιέχουσι. Carnea & cutis omnium corporis partiũ colligationem & constructionem constituunt. Quam sententiam sequutus est Plato in Timæo & Gal. li. 1. & 3. de vsu partiũ. Lib. verò περὶ φύσ. παιδίου sæpissimè σὰρξ massam ex semine & menstruo sanguine conflatam significat nondum tamen ab opifice spiritu & formatrice facultate dearticulatam, vt cùm scribitur (p. 237. 13.) [illegible] Quod cùm iam effectum fuerit, sanguine materno descendente & concrescente caro gignitur. Et μετὰ δὲ μέσον τῆς σαρκὸς ὁ ὀμφαλὸς ἀνέχει. In cuius medio vmbilicus eminet. Et rursus (238. 1.) [illegible] Cùm autem caro facta est, tunc augescente in vtero sanguine membranæ augẽtur. Et, καὶ τὸ αἷμα [illegible] τὸ ἀπὸ τῆς μητρὸς, ὅτι ἂν ἡ σὰρξ [illegible] Et quicquid sanguinis à matre caro ipsa spirando attraxerit. Rursusq; (ibi. 7.) ἡ δὲ σὰρξ αὐξανομένη ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἀρθροῦται. Caro autem incrementum accipiens à spiritu distinguitur. Et rursus (p. 238. 39.) [illegible] Ad eundem sanè modum & genitura & caro distinguũtur. Vbi per semen & carnem duo conformationis nostræ principia subindicare videtur, sanguinem maternum & semen, aut certe partes spermaticas & sanguineas distinguere. Gal. Com. in aph. 25. sect. 6. lib. 6. Epidem. σάρκας Hipp. dici vult, non eam solum quæ musculos efficit, verùm eam etiam ex qua intestina & viscera constant. Siquidẽ vnaquæq; particula ex carne sibi idonea cõflata est. Li. 1. περὶ διαίτης (p. 341. 15.) σάρκας vocatur Hip. corporis partes medij generis, à calore moderato cum mediocri humore iuncto, & inter calorem venarum & arteriarum medio efformatæ, siue illæ musculorum sint, siue viscerum. At verò li. 2. (p. 357. 12.) σάρκες dici videntur carnes viuentis animalis, vt τὰ κρέα mortui. Sic enim scribitur de bubula carne: καὶ τὰ κρέα βαρέα ἐς τὸ σῶμα, καὶ αὐτοῦ αἱ σάρκες καὶ τὸ αἷμα καὶ τὸ γάλα. Et carnes mortui animalis graues ore sumptæ, itemque carnes viui animalis, & sanguis, & lac. Quanquam certe plurimùm mihi Zuingg. viri Doctiss. lectio arridet, vt βαρέα ἐν τῷ σταθμῷ legatur, vt pondere graues sint, hoc est, ad trutinam aut libram appensæ. Sed neq; ea differentia satis mihi constans esse videtur, vt ex eodem libro patet (p. 360. 43. & deinceps.) Carnis certè tria genera mihi complexus videtur Rufus Ephes. περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων cùm scribit: σὰρξ δὲ τὸ ἐν τοῖς σπλάγχνοις [illegible] Caro autem quod in visceribus inter vasa concretum est, verùm subtegmen quoddam & texturæ vasorum veluti fartum, quò inania quæ interiacent spatia compleantur. Et in musculis pars fibrosa & dura, & quæ in vlceribus ossiumque cauis recens concrescit. Auerroes lib. 1. Collect. 8. carnis tria genera alia scribit.

Σαρκοφυΐαι dicuntur Hipp. carnis productiones, excrescentiæ, lib. de fract. (p. 571. 5. H. 774. B.) & σαρκοφυεῖν carnem producere, lib. περὶ παθῶν. Sunt & σαρκοειδέα sputa, quæ sunt ad instar carnium purulentarum & insigne pulmonis vlcus indicant, vt in tabida muliere lib. 4. Epid. (pag. 525. 55.)

Σαρκία σμικρὰ sunt carunculæ paruæ cum vrina ex renibus prodeuntes aph. 76. lib. 4. & τριχοειδέα σαρκία σμικρὰ ἐν τῷ οὔρῳ ξυνεξερχόμενα, carunculæ minutæ capillamentorum effigiem præ se ferentes cum vrinis simul prodeuntes, in his quæ adiecta sunt ad lib. de Natura humana (p. 27. 51. H. 230. 55.).

Σάττειν, pro quo etiam σάσσειν dicitur, est infarcire, refercire, implere, vnde ἐπισάττειν, constipare, fartim implere, aut pressim, conculcare & condensare. σάσσειν vsurpat Hipp. lib. 2. de Morb. (pag. 466. 21.) de medicamento in aures immittendo, ac pressim & fartim inculcando, λεῖα τρίψας ἐμπλάσας τὸ οὖς, σάσσειν. bis tritis læuigatisque aures impleto ac refercito, hoc est, fartim aut pressim completo ac constipato. Pro quo σίνειν vitiosè legisse videtur Caluus. Lib. etiam 4. de Morb. (p. 500. 13.) ἐνσάσσειν pro σάσσειν dici videtur, vt ἐνσάσσει ἐς τὸ σῶμα αὐτίκα, καὶ ἢν ἐνσάξῃ, hoc est, corpus statim grauarit, presserit, onerarit, aut velut onus imposuerit. Quam phrasim sæpiùs repetit (pag. 500. 42. 501. 13. 37.) corpus læserit dixit Cornar. Et rursus ibid. (pag. 501. 23.) πρὶν ἂν περὶ τῷ ἐνσάσαι ἱκνῆται, priùs quàm vnusquisque impleatur aut oneretur, hoc est, refercíatur. Agitur enim de corporis fontibus, qui ex ventriculo humorem attrahunt, deinde corpori transmittunt. Sed pro ἐνσάσαι, ἐνσίνεσθαι videtur legisse Corn. Et (pag. 504. 53.) οὐ σάξει πάνυ, non valde premet, grauabit. Rursus (ibid. 54.) ὡς μὴ ἐνσάξῃ λίην, vt non valde grauet aut premat. lædatur dixit Corn. multum affligeat Caluus.

Σατυριασμοὶ exponuntur Gal. in Exeg. apud Hipp. αἱ περὶ τὰ ὦτα ἐπηρμέναι ὄγκοι τῶν ἀδενοειδῶν δὲ τινες τὰς περὶ αἰδοῖον ἐντάσεις ἀκούουσι glandulosorum corporum iuxta aures oblongi tumores. Quidam verò hoc nomine pudendorum distensiones & arrectiones accipiunt. Eam vsurpat dictionem Hipp. aph. 26. lib. 3. vbi tamen σατυρισμοὶ legitur, etsi neque Gal. illic, neque Celsus, neque Philoth. huius dictionis meminerunt, quod suspectam multis illius aphorismi lectionem facit. A Satyrorum autem similitudine ducta est, quòd qui oblongas huiusmodi circa aures eminentias habent, Satyrorum effigiem repræsentent, velut de tumoribus quos φῦμα vocat Hipp. scribit Gal. Com. 3. in lib. Epid. quoniam Satyros sones φῖλας vocent. At verò qui Oribasij nomine circumferuntur Comm. in Aph. per satyriasmos verrucarum genera intelligunt, vbi verrucam maiorem aliæ minores circundant. Videntur tamen inter glandularum tumores reponi, vt & strumæ, ac parotidum genera significare quibus videmus pueros aliquando infestari. Gal. lib. de Tumor. præter nat. (pag. 356. 53.) σατυρίασιν μὲν dici scribit Elephãtem morbũ cùm incipit, quoniam Satyris specie sunt similes qui Elephante laborant, cum consumptis musculis temporalib. ossiũ eminentiæ ad tempora apparent, & caput

Satyrorum in morem cornutum euadit. Etsi alij sic dici Elephantem velint, quod qui eo morbo laborant, cùm calidi sint & flatulenti, ferè turgentem & contentum penem habeant, lasciuorum Satyrorum in morem. Indeque σατυριασμὸς ὁ συντείνων continentem neque remittentem pudendorum contentionem significat, quem πριαπισμὸν quidam nominant, vt idē scribit Gal. Sunt & σατυριασμοὶ osseæ in temporib. eminentiæ, quales in reliquis corporis partibus circa ossa fiant, quæ ἐξοστώσεις dicuntur, vt ibid. testatur Gal. Est autem σατυρίασις Paulo, pudendi palpitatio, inflammatoriæ cuidam vasorum spermaticorum affectioni cum intentione superueniens. Σατυρίασιν dicitur Aret. c. 12. lib. 2. περὶ ὀξ. inexplebilis coeundi appetitus & affectus species, qui laboranti penem excitat & erigit, ex Dei figuræ similitudine nomen habens.

Σαῦραι lacertæ dicuntur, vimineæ quædam texturæ, aut lacertæ vimineæ ex palmis intextæ, aut digitorum integumenta, quæ digitalia quidam vocant, ad digitorum extensionem comparata, à lacertarum similitudine, lacertæ dictæ. Lib. de art. (pag. 660. 34. & 35. H. 839. E.) αἱ σαῦραι αἱ ἐκ τῶν φοινίκων πλεκόμεναι: Lacertæ & vimineæ ex palmis contextæ. Et, τῇ δὲ ἑτέρῃ τὴν σαύρην altera manu lacertam. Sic οἱ σαῦροι lacerti dicuntur ex virore pallescentes, quorum colori cutim in ictero assimulat Hipp. li. 3. de Morb. (p. 490. 47.) ὁ χρὼς ὅλος [illegible] χλωρὸς, οἷοι αἱ σαῦροι αἱ χλωραί. Color totus malicorium referens & ex virore pallens, qualis est lacertorum ex virore pallescentium. Quod repetitur libello περὶ παθῶν (pag. 58. 18)

Σαυρίδιον est nasturtium Hipp. lib. de Vlcer. (pag. 875. B.) Gal. in Exeg. si vocari herbam quæ cardamis dicitur à figuræ similitudine scribit, quæ & cardamum vocatur. Erot. quoque σαυρίδιον esse quam cardamida vocat scribit, cardamo & nasturtio similem, quæ vim habet calefaciendi.

Σάφα pro σαφῶς positum apud Hipp. quod est manifestè, scribit Erot. Ea autem dictione vtitur Hipp. lib de rat. vict. in morb. ac. (pag. 39. 5. H. 383. 51.) [illegible] ἰδιώτης φράζων. Nonnulli verò singulorum morborum nomen tum apertè pronunciare volentes. Et lib. de art. (p. 647. 28. H. 819. D.) εἰδέναι δὲ [illegible] χρή Nosse autem manifestè oportet. Et rursus (p. 648. 2. H. ibi. F.) [illegible] χρή. Nosse enim apertè oportet. Et lib. 4. Epid. (p. 1151. D.) [illegible] σάφα οἶδα. Neque tamen apertè noui. Et lib. 5. (p. 1159. H.) [illegible] εἰδέναι σάφα εἰπεῖν. Nihil autem manifestè eloqui poterat. Quod repetitur lib. 7. (pag. 1233. E.)

Σβεσθῆναι, extinctum esse significat, & de his qui præter rationē euanescunt dicitur Hipp. vt scribit Gal. Com 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 104 22.) vt de tuberculis in cruribus ortis ibidem scribitur (pag. 103. 51. H 400. 52.) [illegible] ἀλλὰ σβεσθῇ, neque maturuerint, verùm extincta sint. Et rursus (p. 1041. H 401. 4.) σβεννυμένων δὲ τούτων, his verò extinctis. Eadem notione [illegible] dicit, vt antea scripsimus.

Σελίνιον palmulæ summus cortex dicitur. Hesych [illegible] exponit, [illegible] φοίνικος [illegible], quod in summa palmula corticosum enascitur. Quibus verbis id indicatur, quod [illegible] siue σπάθη in palma vocatur. Dioscor. [illegible] nominat, operimentum fructus palmæ recentis & adhuc florentis. Gal. lib. 8. simpl. medic. ἀμφίεσμα, hoc est, indumentum seu tectorium dicit. [illegible] vsurpat Gal. lib. 2. κατὰ τόπ. ex Archigene (pag. 183. 37.) in amuletis ad capitis dolorem.

Σείω est quatio, concutio, agito, τὰ σείοντα τὴν κεφαλὴν dicuntur Hipp. ea quæ caput malè agitant & concutiunt, per quæ omnia symptomata caput mouentia intelliguntur, & capitis pulsationes, cùm temporum arteriæ micant, aut tremulæ capitis concussiones ex neruorum & motricis facultatis imbecillitate, In Prorrh. (p. 214. 25. H 80. A.) & Coac. (p. 144. C. 145. B.) Vbi τὰ σείοντα τὴν κεφαλὴν de pulsantibus & micantibus temporum arteriis dicuntur, cùm sanguis biliosior & feruentior in caput attollitur, vasa inflat, vnde arteriarum pulsationes contingunt, & hæmorrhagię spes erigitur. Σείεσθαι est concuti, quod de suppuratis aut purulentis dicitur, qui concussione indigent, vt quanam parte pus delitescat ad sectionem & vstionem explorentur, vt fit li. 2. de Morb. (p. 476. 11. & 47. & li. 3. (p. 496. 10.) In Coac. (p. 284. C.) [illegible]. Quibus cum concutiuntur pus cœnosum & graueolens prodit. Et rursus (pag. 187. C.) [illegible]. Quibusdum ab humeris concutiuntur, multus fit strepitus, quod de purulentis ac suppuratis scribitur: [illegible] dicitur in Coac. (pag. 197. F.) & aph. 58 lib. 7. hoc est, cerebrum concuti, ex casu violento ex editioribus locis, quod etiam dorsi spinæ contingit, cùm vertebrarum ipsius harmoniæ dimotæ fuerint, vt ibid. scribit Gal. Hinc σεῖσις dicitur concussio aut quassatio, vertebrarum spinæ vitium quarum, cùm earum iuncturæ & compages fuerint dimotæ, vertebræ autem suo loco manent, Gal. Com. 3. in lib. de art (pag. 618. 21.) [illegible] dicitur lib. 5. Epid. (p. 1162. E.) & li. 7. (p. 1223. D.) in partu concussa, quod dubium est an ad partus violentiam, an verò ad puris explorationem referatur, vt quanam parte lateat dignoscatur.

Σηραίνω vel σηρέω, vel σηραίνω, desicco, arefacio, euacuo, inanio. [illegible] dixisse videtur Hipp. lib. περὶ χυμῶν (p. 49. 21.) de splenis tumore. [illegible], & corpora arefacit aut desiccat. Sic enim mihi accipi videtur. corpora tument dixit Cornar.

Σειρωτῷ ἱμάντι, hoc est, loro, exponit Erot. apud Hipp. quod legitur lib de fract. (pag. 540 50. H. 757. E.) de brachij extensione. [illegible]. Lignum cubitale, aut paulò breuius, cuiusmodi sunt ligonum manubria, ex vtraque parte fune ligatum, suspendendum est. Hunc enim mihi locum subindicasse his verbis videtur Erot. vt nostris eum in locum Annot. adscripsimus. Est autem σειρὰ aut σειρὴ, restis, funis, aut habena. [illegible] dixit Paulus capite 99. lib 6. fune per summa suspensum aut ligatum, quod dixit Hipp. [illegible]. pro quo tamen [illegible] vitiosè leg. exemplaria quædam manu scripta. fasciam ad eam rem etiam Cora. Celsus adhibuit.

Σέλαχος, εος, τὸ, & σελάχιον, piscium genus cartilagineum dicitur, cui cartilago cutis loco est, velut squatina, pastinaca, raia. Plinius li. 9. cap. 24. quæ σελάχη vocat Arist. cartilaginea dicit. Scribit autem Arist. hist. animal. lib. 3 c. 1. vocati σελάχη [illegible]. Athen lib. 7. [illegible] dici scribit. Sic autem dicta existimantur, quod eorum cutis aspecta noctu luceat, vt σελάχη vocentur, [illegible], vt etiā testatur Gal. lib. 3. de alim. fac. (p. 348. 58.) Gal. in Exeg σελάχη dici existimat, [illegible]. pisces qui squamas non habent, & animal pariunt. Vbi σελάχεα exponit, quæ dictio legitur lib. 2. de Morb. (pag. 478. 2. & p. 478. 54. & 487. 29.) & lib. 2 περὶ γυναικ. (pag. 651. 49.) Rursusque lib. 1. (pag. 616. 12.) Erot. σελαχίων legisse videtur, & exponit, [illegible], hoc est, minutis pisciculis, aut testaceam cutem habentibus, vt locustis, cancris, buccinis: Quæ expositio à Gal. mente non parum dissidet.

Σεσηρὸς Gal. in Exeg. exponit, [illegible]. hoc est, euersum & plurimùm labris distans, quod etiam diuaricatum nominatur. Quibus verbis locus lib. de fract. subindicatur (pag. 570. 16. H. 773. H.) [illegible]. Vlceris autem forma in considerationem adhibenda est, quò quàm minimum hians ac diuaricatis labris sub vinculo existat. σεσηρὸς enim tropicè dicitur vlcus hians aut ringens, quodque labris est expansis aut plurimum diductis, velut rictu diducto, à σαίρω deductum, σεσηρέναι verò ringi aut hiare dicitur, quod est labra aperire, absque vlla mandibulæ motione, ita vt dentes inter se conserti appareant, more canum, vt ibidem explicat Gal. Qui etiam σεσηρὸς per translationem ab oris labris hiantibus dictū exponit. ἀπεστηριγμένον autem antea exposuimus copiosissimè, hoc etiam subindicato loco. Quod verò Erot. [illegible], exponit, id mihi valde suspectum est. Neque enim apud Hipp. legitur. Verùm [illegible] pro [illegible] scribendum existimo, quod legitur libro de fract. (p. 570. versic. 56. H 774. A.) [illegible]. Et nonnullis quidem sub diuturno vulnere ossa quædam cariem experta sunt, aliis verò minimè, hoc est, emarcuerunt, & vt exponit Erot. computruerunt, corrupta sunt. Sic enim [illegible] rectè [illegible], hoc est, marcida vocari ibid. scribit Gal. Hæc autem dictio ab Erot. in earum serie reponitur, quæ ex lib περὶ ἀγμῶν exponuntur, vt cuiuis apertissimè patet. σεσηρέναι autem idem quod ringi significare videtur, & de canibus dici putant, qui diducto rictu minitantur, ita vt dentes commissi conspiciantur σεσηρότας à canibus ducta translatione dicit Aristoph. [illegible] σεσηρὼς de cane ringente dicitur. Vbi addit Schol. [illegible]. σεσηρέναι etiam interdum de iis qui rident dicitur, tùm ore sunt hianti & dentibus renudatis, quod renidere vocatur, lib. περὶ παρθενίων (p. 272 49.) [illegible] sunt risus effusi & qui diductis labris fiunt [illegible]. perferens morbi mores effuso risu & peregrinis imaginationibus. Vbi tamen in σεσηρότα variant exemplaria, & [illegible] videtur leg Cornar,

Σηπεδὼν [illegible] exponit Erot. apud Hipp. hoc est, putrescerer. Verùm neque

neque parum suspecta est lectio, neque quonam aptè reponatur adhuc constat.

§ Σύλληψις Aret. morbi insultum & significationem aut ipsam accessionem significat, vt cap.5.lib.1. περὶ ὀξ. de morbo comitiali, ἐν δὲ τῇ σημασίῃ, αἰσθάνεται μὲν οὐκ ἔτι ὁ ἄνθρωπος. In ipso autem morbi insultu sensibus captus homo iacet. Et rursus ibidem πολλὰ μὲν οὖν ἐς τέλος τῆς σημασίης πάσχουσι. Hæc igitur ad finem accessionis patiuntur.

Σημείωσις notatio aut designatio dicitur, aut dignotio, διάγνωσις, cùm quid per signa dignoscitur. Sic σημείωσις τρίχρονος, tritemporea notatio Herophilo introducta, quæ signa affectionis alicuius indicabat, triplici temporum serie distincta, vt in plenitudinis designatione symptomatum collectio & concursus ab Empiricis & Erasistrato in tria tempora distinguebatur. Otiosa enim vita & excrementorum detentio, præteritum tempus indicabat. Præsens verò τὸ περιμεστώσθαι, quod est adimpleri, & vlcerosus sensus corporis grauitas & motionum pigritia & tarditas. Futurum verò, quòd qui hoc suot habitu, ex euacuatione magnum consequuntur commodum. Gal. lib. de plenitudine.

Σῆσον legitur apud Hip. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 583.33.) σῆσον μετὰ γάλακτος καὶ τρίψας πίνειν. Sed locus mendosus videtur, & pro σῆσον, σπόγγον legit Cornar. ex lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 667.51.) in fluore muliebri diuturno. Adde quòd Caluus illo in loco sinon omionve vertit. vt aliam lectionem ex codicibus Vaticanis secutus fuisse videatur. σῆσον tamen habent quotquot videre licuit exemplaria.

Σηπεδόνες putredines dicuntur aph. 16. lib. 3. humorum collectiones & putrilagines quacunque in parte corporis redundent. Siue enim ad intestina descendant & illic putrescant aut corrumpantur, putrida intestinorum vlcera gignunt vel dysenterias, quales σηπεδόνας ibid exponit Philotheus. Celsus capite 1. lib. 2. cancros vertit. Galen. humorum in venis putredines intelligit, vnde oriuntur febres putridæ, de quibus agitur lib. 8. Meth. med. & lib. 5. Epid. Quod si fuliginosa & serosa excrementa putrescant in habitu corporis, cutis affectiones putres suboriuntur, vt alopecia, ophiasis, phthiriasis, furfures, cutis putrilaginosa & maligna vlcera, & carnium corruptiones σηπεδόνες αἰδοίων sunt genitalium putredines aph. 21. lib. 3. hoc est, putrilaginosa pudendorum vlcera, quib. nisi maturè succurratur gangrenæ & sphacelismi promptissimè suboriuntur, idq; præcipuè æstate contingit, vbi illa à naturæ modo ad humiditatem aut ἀπνοίας & flatuum carentiā recesserit. Neq; verò solùm genitalium putredines gignit, sed & σηπεδόνας absolutè, quascunq; aliarū partiū putredines, qualis est pestilens illa constitutio ii. 3 Epid. & initio li. 2. descripta, vt ibi testatur Gal. Est & σηπεδὼν χλωρὰ, viridis aut virulenta putrefactio, vbi propter magnam cacochymiam virulenta & putrida ex ore euomuntur, οἷον σηπεδὼν χλωρὰ dicitur Hipp. in Prorrh. (p. 202. 3. H. 75. C.) σηπεδὼν ξηρὴ, arida putredo lib 5 Epid. (p 1142. G.) ἀλλ' οἰδέων ξηρῇ σηπεδόνι. verum intumescens arida putredine marcescebat.

Σήπειν quod est putrefacere Hipp. concoquere significat, vt & σῆψις concoctionem, est enim putrefactio concoctio quædam. Sic σηπτικὴ κοιλίη de ventriculo dicitur Hipp. vbi fit concoctio, libello περὶ διαιτ. (pag 916. C.) velut cibos coquens, conficiens, aut putrefaciens. Et σεσηπὸς διαχώρημα, alui egestio concocta, li. 3. περὶ διαίτης (p. 374. 41.) & ἄσηπτον διαχώρημα ibi. (v 20.) alui egestio cruda. Et lib περὶ παθῶν (p. 522. 48.) ἄσηπτα σιτία, cibi crudi & incocti. Et lib. περὶ τροφῆς ἀπέψητος pro leuiter cocto ponitur. Sicut Empedocles vocauit vinum, ὕδωρ ἐν ξύλῳ σαπέν, vt scribit Arist. Topic. 4. cap. 5. & Plutarch. lib. 2. de Caus. Natural. Vbi quoque coctionem esse putrefactionem scribit. σεσηπέναι, putrefactū esse, pro attenuatum. quod est concoctionis species in humoribus, ponitur lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 16. 31.) ὑπὸ γὰρ αὐτοῦ τοι γε σαπῆναι τι παχυνθῆ. Neque enim ipsum putrescere aut incrassescere potest. De calido & frigido dicitur & de humorum concoctione, & paulò ante πεπανθῶσι καὶ παχυνθῶσι dixerat.

Σηραγγώδεα Gal in Exeg. exponit χαῦνα, ἀραιὰ, πολλοῖς τρήμασι διηρημένα· πάντα γὰρ τρήματα σύριγγάς τε καὶ σήραγγας ὀνομάζοντες, τὰ τοιαῦτα συριγγώδεά τε καὶ σηραγγώδεα, hoc est, σηραγγώδεα, quod est rimosa aut antrosa, dicuntur laxa, rara, multis foraminibus distincta & peruia. Hæc nanque foramina σύριγγες & σήραγγες quod est fistulæ, aut rimæ & fissuræ nominantur, & huiusmodi corpus συριγγῶδες, fistulosum, & σηραγγῶδες antrosum, rimosū, σηραγγώδεα autē vel συριγγώδεα lego, nō σηραγγώδεα vt habēt omnia exēplaria, quod σηραγγώδεα & συριγγώδεα scripsisse Hipp. constet. Sic enim libro περὶ σαρκῶν inscripto (p. 249. 43.) ossa σηραγγώδεα vocat, hoc est, rara, cauernosa, spongiosa, laxa, rimosa, fistulosa, mollia, quibus τὰ σκληρότατα καὶ στερεώτατα opponit, durissima & rigidissima. Et lib. περὶ καρδίης (pag. 269.25.) cordis auriculas vocat σώματα μαλθακὰ σηραγγώδεα ἃ καλέονται μὲν οὔατα, corpora mollia, cauernosa, quæ vocantur auriculæ. Rursusque lib. περὶ σαρκῶν (pag. 250.54) de pulmone, ἐποίησε σηραγγώδεα, & cauernosum, rimosum, aut antrosum effecit. Et iterum ibid. (pag. 252.39.) aurium cauitas κοίλωμα σηραγγῶδες vocatur, hoc est, cauitas antrosa. Lib de vuln. cap. (pag. 896 D.) os caluariæ medium ad secundam laminam (διπλόην vocat) ex qua parte interioribus connectitur, σηραγγῶδες dicitur. ὁ δὲ διπλόος κοιλότατον καὶ μαλθακώτατον, καὶ μάλιστα σηραγγῶδες ἐστίν. Qua parte verò est duplicata lamina, maximè caua & mollissima, plurimumque cauernosa est & antrosa. συριγγώδεα verò ossa & συριγγώδεα etiam dixit Hipp. vt postea docebimus, easque dictiones mihi complexus videtur Gal. in Exeg. σήραγγες dicuntur Hesych. κοιλώματα, τόποι, cauernæ, rimæ, terræ hiatus, & fissuræ, antra & specus, & σήραγξ, σπήλαιον, κοιλότης, ὅταν τις πέτρα ῥήγματα ἔχῃ.

Σησαμίδες Gal. exponitur apud Hipp. in Exeg. ἢ σησαμίδες ὀνομαζόμεναι, hoc est, sesamidis appellatæ. Est autem σησαμὶς herba quæ & σησαμὶς & σησαμίδιον, & σησαμοειδὲς vocatur, de qua agit Diosc. c 152 & 153. lib. 4. σησαμὶς dicitur Aristoph. Scholiast. ἐν Ἀχαρνεῦσιν πλακοῦς σησαμίδι. σησαμοῦς verò εἶδος πλακοῦντος, ἐν εἰρήνῃ autem σησαμίδα dici scribit, ἐκ σησάμου γὰρ σησαμίδα. Apud Gal. σησαμίδες non σησαμίδες lego, quod habent omnia exemplaria, quædam etiam σησαμίς. σησαμίδες autem legitur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 555.7.) Vbi pro placenta ex sesamo accipi videtur. Est autem σησαμίδες idem quod σησαμοῦς, placenta ex sesamo, melle atque oleo. σήσαμον & σήσαμα sæpe vsurpat Hipp. vt lib. 2. de Morb. (pag. 484 11.) & lib. περὶ παθῶν (pag 519.41.) & lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 532. 25. & pag. 551. 34.) & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 580.39.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 603. 41. & 608. 24) & lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 117. 5. 407. 5.) Ibidem etiam σησαμοειδὲς vsurpat Hipp. (p. 406 38) τὰ σησάμινα verò sunt quæ ex sesamo sunt parata, lib. περὶ παθῶν (pag. 527. 53.)

Σητανίου Gal. in Exeg. exponit apud Hipp. τοῦ ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους πυροῦ, τουτέστι τοῦ ἐκ τοῦ ἦρος ἐσπαρμένου. quod est, tritico horno aut hornotino, hoc est, vere sato. Quibus sanè verbis haud dubiè Gal. locum lib. de artic. (pag 606. vers. 37. H. 802. 28.) subindicare videtur, vbi τοῦ ἀλεύρου τοῦ σητανίου legitur. Qua notione σητάνιος meliùs legitur, à σῆτες Ionicè, & Doricè σᾶτες, vnde σητινὸς hornus, & Atticè τῆτες & τητινὸς, vt sit σητάνιος πυρὸς, ὁ ἐνεστώς, hoc est, huius & instantis anni triticum, quod rectè setanium diceretur, vt setania allia Plinius dicit capite 6. lib. 19 quæ σητάνια κρόμμυα Theophr. lib. 7 cap 4. Et σητάνιον ἄλευρον sæpius effertur Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 638. 3. & pag. 639. 7. & p. 667. 18.) vt σητάνιον ἄλευρον lib. de rat. vict. in morb. ac (p. 117. vers. 9. & 29. H 407. 8. 31.) Dicitur etiam σητάνιον ἄλευρον aut σητάνειον, pura farina, quod σητάνιον quidam καθαρὸν exponunt, quemadmodum Hesych. σητάνιοι πυροὶ καθαροὶ dicuntur, & Suidæ σητάνειος ἄρτος, à σῆθω quod est κοσκινίζω, deducitur, & Varino σητάνειος ἄρτος καθαρὸς exponitur. Quam notionem etiam Gal. in Exeg. sequi videtur, cùm σηταίνου exponit, ἤτοι ἐκ τοῦ σητανίου πυροῦ ἢ διεσησμένου καὶ λεπτοῦ ἀλεύρου, τουτέστι καθαροῦ, quod est, aut ex sitanio tritico, aut ex farina tenui creta & cribrata, hoc est, pura. Quibus verbis existimo Gal. locum illum lib. de art etiam sui indicare, ibiq; σηταίνου ἀλεύρου ex quibusdam exemplaribus exposuisse. Sic enim σητανίου & σηταίνου apud Gal. legendum esse existimo, quod series alphabetica exposcit. Adde quod ibidem Gal. ἐκ ἀγαθοῦ τοῦ πυροῦ τὸ ἄλευρον vocat, quod paulò ante σητάνιον ἄλευρον aut σητάνιον Hipp. puram farinam ex probatissimo tritico intelligens. Dicitur quoque σητάνειον ἄλευρον, farina sitania, quæ est ex tritico trimestri. Et Gal. in Comm. 2. libri de art. scribit doctos Hipp. enarratores σητάνιον πυρὸν existimare ab eo dici, τοῦ τῆτες ἐσπαρμένου. Et cùm pro σῆτες Attici τῆτες dicant, sic vocari, quasi τοῦ ἐν τῷ ἔτει τούτῳ, τουτέστι κατὰ τὸ ἔαρ ἐσπαρμένου, διμηνιαίου τε καὶ τεσσαρακονθημέρου ὀνομαζομένου. Quibus verbis significat ab Hipp. enarratoribus σητάνιον πυρὸν dici, triticum hornum, aut hornotinum, hoc est, huius anni & ipso vere satum, quasi bimestre triticum & quadraginta dierum. Verùm idem Gal. scribit suo tempore in Co & tota Asia σητάνιον πυρὸν dictum fuisse certum quoddam tritici genus, quod vere ineunte sereretur, nec secus ac bimestre in maturitatem adolesceret, ex eoque pasta admodum glutinosa & tenax efficeretur, quòd paucis omninò furfuribus esset præditum. Quo ex loco sitanium cum Plinio retinuimus, cùm sit sitanium proprium quoddam tritici genus sit, quod idem trimestre ex Dioscor. vocat. Sic enim scribit Dioscor. cap. 107. libro secundo in tritici generibus: ἔστι δὲ καὶ τρίμηνος ὁ σητάνιος καλούμενος, λεγόμενος δὲ ὑπό τινων σητάνιος. deinde

sequuntur trimestria, quæ nonnulli sitania vocant. Et ibidem τὰ τῶν σιτανίων πυρῶν ἄλευρα vocat sitaniorum triticorum farinā. Ac vt σητάνιον πυρὸν, ita & σητάνιον ἄλευρον dicit. ὁ δὲ ἐκ τοῦ σητανίου ἀλεύρου ἄρτος, quem Plinius cap.25.lib.21. sitanium panem (hoc est è trimestri) dixit. Et verò quòd Hipp. est σητάνιον ἄλευρον, idem σητάνιον ἄλευρον Dioscor. dicitur, vt non malè cum Plinio sitaniam farinam duxerimus, etsi è trimestri tritico dicere potuerimus, cùm sitanium triticum trimestre dicatur, vt scribit Theoph.cap.4.li.8. præsertimq; quòd ibidem scribat: τρίμηνον πυρὸν ὀλίγα ἔχειν πίτυρα trimestre triticum paucos habere furfures, quod hic Gal. ad lentorem & glutinum requirit. Sic lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.581.16.) & lib 1. περὶ γυναικ. (pag.609.32.) in vteri inflammatione sambuci folia ἐν πυρῶν σητανίων ἀλεύρῳ in tritices farina crassiore sitania incoquit. Interpr. omnes Hipp. hornam farinam, hoc est, huius anni vertetunt, aut hornotinam (quemadmodum hornotinum frumentum dicit M. Tullius in frumentaria quæ est actio 5. in Verrem) eamq; interpretationem secuti sunt doctiores omnes Hipp. enarratores vt testatur Gal. Idem quoque σητανίου πυροῦ ab Hipp. pro exemplo poni velut optimum tritici genus censere videtur, quod densum est, & subactum lentam ac tenacem farinam reddit. Quin & σητάνιον ἄλευρον ex quouis optimo tritico & denso farinam dici innuere videtur, non ex aliquo certo tritici genere. Porro viri doctissimi censent σητάνιον πυρὸν dici trimestre, quod vere satum, macrum, triste, hordei simili cum trimestre, quod vere satum, macrum, triste, hordei similitudine prouenit, nullis aristis vallatum, & omninò ad sementem ineptum, æstiuum quidam vocant, vt distinguatur ab hyberno & autumnali. Seritur in annonæ subsidium, cùm autumnale aquarum inundationibus, aut alia iniuria læsum, impendentem famem minatur, vnde quòd eam arceat, aut quòd plebi contra famem succurrat, suggorgon quasi gentium succursum vernaculè vocant. σητάνιον ἄλευρον etiam dicitur Hipp. lib. 2. de Morb. (p.468.23.) καὶ τὸ ἄλευρον σητάνιον ἐπὶ ὕδωρ ἐπιπάσσων, farinam sitaniam aquæ inspersam libat. Et lib. de rat. vict. in morb ac. (p.118.vers.53.H.405.30.) ὁ χυλὸς τῶν σητανίων πυρῶν, cremor & succus tritici sitanij aut horni.

¶ Σίαλος pingue, aut pinguedinem, & axungiam significat apud Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.108.34.H.403.11.) in Tetani curatione, σιάλῳ ἐγκηρώσας μαλακῷ δέρματι, mollem pellem pinguedine incerata illitam, lumbis & dorsi spinæ inuoluens. Hinc σιαλώδεα, λιπαρά, πίονα, pinguia & adiposa apud Hipp. exponit Gal. in Exeg. Quam dictionem vsurpat lib. περὶ ἀφόρων (p. 678. 13.) σκυλάκεια σιαλώδεα, catulinas carnes pingues intelligens, vt exponit Erot. Etsi σιαλώδεα παιδία καὶ μυξώδεα dicuntur lib. de Morbo sacro (p 304 51.) longè alio sensu, pueri saliuosi & mucosi. Idem etiam Gal. σιάλου δᾳδὸς ἢ σιάλου αἰγὸς, τῆς λιπαρᾶς apud Hipp. exponit. Verùm lib. 2. περὶ γυναικ. (pag.649.42.) ἢ σιάλου δᾳδὸς ποιέοντες legitur, ex pingui tæda quæ sit quàm pinguissima. Cornar. ex albicante tæda pinguissima diait. Et Hom. ὀδύσ. ξ. (vers. 81.) σιάλους σῦας porcos saginatos & pingues, & interdum σιάλους ζατρεφέας vocat, sues opimos & grandiusculos, velut Gal. quoque Comment.4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag.112. vers.1.) σιάλους plus quam perfectos & absolutos sues, hoc est, valde pingues dici scribit: οἱ δὲ μνηστῆρες σιάλων ἄπωσ τοῦ σιάλους ἐσθίειν. καὶ γὰρ ὑπὲρ τοῦ τελείους ὄντος αὐξάνεσθαι. Nec video quomodo proci saginatos sues ederent. σιάλους enim absolutos & plus quàm perfectos vocant. Σίαλον etiam & σίαλος, aut σίελος sputum & saliuam significat, eamque pituitam quæ os humectat, aphorism.3 sect.5. lib.6. Epid. πτύελος σιάλου ἀναγωγὴ oris saliuatio dicitur, hoc est, saliuæ oris reiectio & eductio. Saliuationem ex Plinio diximus, qui de purpuris eas mutuo attritu lentorem cuiusdam ceræ saliuare dixit cap. 36. li.9. quod Arist. κηριάζειν cap.15. lib.5. hist. animal. Idemque Plinius (cap. 38.) fauificare aut cerificare extulit, vbi tamen vitiosè fœtificare scribitur. Li.5. Epid. (p.1145.H.) de saliua quę ore excernitur, σίαλον δὲ οὐδὲν ἀπεχρέμπτετο, sputum nullum excernebatur. Et οὐ γὰρ ἦν σίαλον, non enim sputum aderat. Et lib.3 de Morb. (p.493.13.) ἢν δὲ τὸ σίαλον μὴ καθαίρηται. Quòd si sputum non probè purgent. σίαλος etiam dicitur Hipp. libro περὶ ἄρθρων (pàg.251.56.) humor ille lentus saliuæ perquam similis, qui in articulis continetur, & μύξα mucus vocatur lib. de Loc. in homine (pag.411.26.)

Σιαλοχόοι dicuntur Hipp. lib.2. Epid. (pag.1017.D.) qui multam saliuam ac pituitam ore effundunt, de angina laborantibus, καὶ διαλεγόμενοι σιαλοχόοι, ac inter loquendum saliuam ore effundentes. Quam lectionem apud Hipp. agnoscere videtur Gal. lib.4. de Loc. affect. & membranę scriptæ, etsi διαλεγόμενοι σιαλοχόοι publicè legitur. Erot. verò σιαλόχοι apud Hipp. legisse videtur, qui ei exponuntur οἱ σίαλον πολὺ ἀποβάλλοντες, qui multum salivam (sputum coacervant. Et Hesych. σιαλόχους exponit τοὺς ἀναραίνοντας σίαλον ἐν τῷ προσδιαλέγεσθαι, eos qui inter loquendum saliua aliquem respergunt, aut saliuam effundunt, vt mihi eandem lectionem secutus videatur. Iidem σιαλοχόοι dicuntur Aret. anginosi, capite septimo, libro primo τῶν ὀξ. quibus os saliuatione impletur. Gal. Commentar. primo, in Prorrhet. (pag. 169. 58.) ἀδένας σιαλοχόους dici vult glandulas ad radicem linguæ sitas, quæ linguam innata humiditate ac os totum aspergunt. Σιαλοχόεω etiam & σιαλοχέω effertur Hip. quod est saliuā ore effundere. Li.3. de Morb. (pag. 490. 29.) ἀλλὰ κεχηνὼς κεῖται σιαλοχέων, & ore hiante decumbit saliuam effundens. Lib.2. περὶ ἀφόρων (pag.557.34.) οὔτε οὐρέει, οὔτε σιαλοχέει. neque meiunt, neque saliuam fundunt. Σιαλισμὸς etiam dicitur vt & σίελος, idem quod πτυαλισμὸς, crebra oris saliuatio, ac sputatio. Et σιαλίζοντες ἦχοι ἐκ φάρυγγος, faucium sonitus cum saliuatione aut sputatione, in Prorrh. (pag. 207.1.H.77.A.)

Σιγῇ, idem quod μετὰ σιγῆς, cum silentio significat, interdum sensim & latenter. In Prorrh. (pag. 187.51.H.71.E.) ἐξίστανται σιγῇ, in vehementem mentis emotionem cum silentio desinunt. Vbi Gal. τὸ σιγῇ, μετὰ σιγῆς exponit, vt opponatur τῷ μετὰ θορύβου καὶ κραυγῆς: vt dicatur de mentis emotionibus quæ cum silentio fiunt, non autem cum strepitu ac clamore, quales phreneticorum. Idem etiam αὐτὸ τοῦτο λανθάνοντως τι καὶ ἀδήλως sumi debere scribit. ἐκστάσιες σιγῶσαι. insaniæ silentes, & vehementes mentis emotiones, taciturnæ & cum silentio dicuntur in Coac. (pag. 126.E.)

Σίδη malum punicum significat, vt lib:7. Epid. (pag. 1229.H.) σίδης χυλὸς, mali punici succus. Et rursus ibidem (pag.1234.H. & 1235.G.) τὸ ὀξὺ τῆς σίδης mali punici succus. Libr. περὶ γυναικ. φύσ. (p.572.25) σίδας σιραίῳ ἐγχυλίσας. Et lib.1. περὶ γυναικ. φορίου σίδας σιραίῳ τῷ χυλῷ. Erot. tamen apud Hipp. σίδας, τὰ τῆς ῥοιᾶς λέμματα, corticis mali punici aut putaminis exponit, quod malicorium dicitur. Verum ea significatione σίδια sæpius effert Hipp. vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.574.25 & 28.) & li.1. περὶ γυναικ. (pag.628.20. & 619.5. & 630.9.) & lib.2. (pag 673.43.) σίδιον etiam dicitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 669. 17.) lib. περὶ ἀφόρων (pag 687. 33.) & lib. περὶ ἑλκῶν (pag. 876. B. & 877. F.) σίδιον quoque σίδιον vocat Hipp. lib.2. περὶ γυναικ. (p.656.1.) Apud Erot. verò σίδια pro σίδας habent exemplaria quædam.

Σιδοειδὴς χροιὴ dicitur Hipp. color malicorij, hoc est luteus & qui malicorium repræsentat. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag.548. 14.) ἡ χροιὴ σιδοειδὴς ἐστι, colore malicorium refert. Et rursus ibidem (pag. 549.55.) in lienis morbo. ἡ δὲ χροιὴ ἀλλοιοῦται καὶ γίνεται μέλας, ὕπωχρος, σιδοειδής. Color verò mutatur & niger conspicitur, pallidus, malicorium referens. Color est luteus & pallidus à bile in corporis habitum diffusa, velut in ictero, vbi τὸ σῶμα γίνεται ὠχρὸν ὥσπερ σίδιον, corpus fit pallidum velut malicorium, vt scribitur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 551. 21. & 557.5.) Libr. 3. de Morb (pag.490.47.) in ictero, ἡ χροιὴ ὅλη σιδοειδὴς σφόδρα ἐστί. color totus maximè malicorium refert. Quod etiam repetitur lib. περὶ κρισίμων (p.58.17.) σιδοειδεῖς ὠχραὶ ὡς σίδιον, exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. hoc est, pallidas velut malicorium. Verùm σιδοειδὴς & ὠχρὰ leg. existimo ex locis supra adscriptis.

Σιαγόνες sunt maxillæ, malæ. In Coac. [pag. 219.C.] in conuulsionis suspicione, σιαγόνας ἐντείνει, maxillas intendit. σιαγόνια dicuntur sæpè Hipp. vt lib. 2. de Morb. [pag 469. 32.] καὶ τὰ σιαγόνια οἰδίσκεται. & maxillæ intumescunt. Et rursus ibidem [pag. 469. 53.] προστιθέναι πρὸς τὰς γνάθους καὶ τὰ σιαγόνια, ad genas ac maxillas apponat. Et rursus [470. 14.] ἡ φάρυγξ φλεγμαίνει καὶ τὰ σιαγόνια, fauces inflammatione tentantur & maxillæ. Et [ibid. 52.] καὶ τὰ σιαγόνια καταπλάσσειν ἀλήτῳ, & ad maxillas farinam in cataplasmate apponito.

Σιγηρὸς exponitur Gal. in Exeg. κακοήθεια ἐνεδρευτικὴ, αἰτίου κεκρυμμένου, malignitas ex insidiis inuadens, causa occulta. Verùm mihi valde suspecta est hæc scriptio.

Σίκυος aut σίκυον & σικὺς cucumis dicitur, & σίκυος πέπων cucumis maturus vt lib. de fist. [pag. 890. C.] σικύου πέπονος τὸ ἔσω, ad sedis inflammationem. Et lib. 3. de Morb. [pag.497.21.] σικύου πέπονος τὸ ἄλευρον, cucumeris maturi farina. Sunt & σίκυοι ὠμοὶ. lib. 2. περὶ διαίτης [pag. 360. 26. 27.] & σίκυοι πέπονες, cucumeres crudi & maturi. Hinc σικυώδες cucumeris pollinem aut cucumerem tritum significat li. 3. de Morb. [p.497.31.] paulò ante σικύου πέπονος ἄλευρον vocauit. Inde quoque σικυήλατον cucumerarium indicat, quo vtitur Hipp. lib. περὶ γονῆς [p.234.44.] ὥσπερ εἴ τις σίκυον ἤδη ἀπηνθηκότα, ἔτι δὲ νεαρὸν, καὶ προσεόντα τῷ σικυηλάτῳ. quēadmodum si quis cucumerem iam deflorescentem, sed adhuc tenellū & cucumerario adhærescentem. Σικύα verò interdum cucumerem agrestem Hipp. significat, vt lib. 1. περὶ γυναικ. (p.605. 46.) τὸ ξηρὸν τῆς σικύας, medicamentum quod ex cucumere

sylue stre

ſylueſtri paratur intelligens. Dicitur σικύα ἄγριος eidem ſæpe, vt (p. 584. 13.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 623. 17. & 624. 55.) Sic σικύην ἄτρητον, κολοκυνθίδα ἀδιαίρετον, hoc eſt colocynthida integram nec diſſectam exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. quod legitur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 560. 38.) σικύη cucurbita dicitur ſæpe in muliebrium morborum tractatione, vt li. περὶ γυν. φύσ. (p. 581. 34. 36. 37. 38.) quæ & σικυώνη plærunque & σικυωνίη lib. de loc. in homine (p. 423. 55. & 424. 2.) Eſt & cucurbitula medica σικύη lib. περὶ ἰητρ. (pag. 20. 37.) quæ & σικύα vocatur.

Σικύου πίαλος exponit Erot. apud Hipp. τὸ ἐκ σικύου γηρασθέντος λεπτὸν ἄλευρον, hoc eſt tenuis ex cucumere farinæ. Qua dictione vtitur Hipp. extremo lib. 3. de Morb. (pag. 497. 22.) σικύου πέπονος, ἀπὸ τῦ δέρματος, πίαλος, cucumeris maturi corio nudari tenuem pollinem. Et ruſus (ibid. 28.) κατὰ κύαθον ἐπιπάσσων τοῦ σικύου πίαλος, in ſingulos cyathos cucumeris tenuem pollinem inſpergens.

Σικυώνην annotat Gal. in Exeg. quatuor ſignificare apud Hipp. τὴν κολοκυνθίδα, τὴν ἀπιοειδῆ κολοκύνθην, τὴν ἰατρικὴν σικύαν, τὴν ἀπύθμενον καὶ κωνοειδῆ σικύαν, hoc eſt colocynthida, cucurbitam pyro ſimilem, cucurbitulam medicam, & cucurbitulam fundo carentem & metæ formam præ ſe ferentem. Quibus ſanè verbis mihi locum libri περὶ ἀφόρων ſubindicare videtur (pag. 680. 42. 45.) in vterorum purulentorum curatione. Vbi σικυώνην cucurbitam & cucurbitulam æream vocat. σικυώνην etiam quam σικύην alias appellat, lib. de loc. in hom. (pag. 423. 55. 424. 2.) σικυώνην exponit quoque Erot. apud Hipp. τὴν ἄγριον συκῆν, hoc eſt, caprificum, ficum agreſtem, ſi modo integra eſt lectio, ac non potius σικύην legas. Nam & σικυώνη ſæpe in muliebr. morb. tractatione σικύαν indicat. σικυώνης σπόγγον idem Gal. κολοκυνθίδος τὸ ἔνδον exponit apud Hipp. in Exeg. hoc eſt colocynthidis partem interiorem. Quæ certè indicatura mihi lib. περὶ ἀφόρων (pag. 679. 33.) exprimere videtur, vbi ad repurgandos vteros & ad conceptum idoneos parandos, σικυώνης μακρῆς σπόγγον in ſubdititio peſſo adhibet, hoc eſt cucurbitæ aut colocynthidis longæ ſpongioſam partem internam. Cucurbitam autem intelligit cui vis purgandi ineſt, quæ alia eſt quàm σικύη ἐδώδιμος, vt ſatis ex eo loco conſtat.

Σίλφιον, laſerpitium tam de radice quàm de tota herba dicitur Hipp. vt ſcribit Gal. com. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 112. 20.) τὴν ῥίζαν τοῦ σιλφίου καλοῦσιν ἔθος τοῖς ἀνθρώποις ὁμωνύμως ὅλῃ τῇ βοτάνῃ, laſerpitij radicem eodem nomine quo totam herbam homines nominare conſueuerunt. Idem Gal. in Exeg. (cùm καυλὸν exponit) ὁ μὲν ῥίζα τῆς πόας σίλφιον ἰδίως ὀνομάζεται, herbæ radix propriè ſilphium nominatur. Eam tenuiter deraſam ad procidentem anum admonet Hipp. lib. de fiſt. (pag. 889. E.) Eandem choleram ſiccam accerſere non aſſuetis ſcribit lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 111. 8. H. 404. 36.) De laſeris autem ſucco ὀπὸν ἢ καυλὸν dicit, vt lib. de rat. vict. in morb. ac. & lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 534. 51.) & li. 2. de Morb. (pag. 476. 14.) σίλφιον neque in Peloponneſo neque in Ionia prouenit vt ſcribit lib. 4. de Morb. (p. 499. 13.) quod alioqui in Libya ſponte naſcitur.

Σιμότης ſimitas dicitur, cùm medius naſus ſubſidet aut deprimitur propriè vt ſcribit Gal. com. 1. in lib. 6. Epid. (pag. 446. 12. H. 1164. E.) [illegible] Vbi igitur aliquod ex fulcientibus oſſibus deciderit, ibi intercepitum ſubſidens naſum eo loco cauum facit. Atque huiuſmodi ſymptoma ſimitas nominatur. Iulius Pollux lib. 2. [illegible] De extremo tamen naſo ſimitas etiam dicitur vt patet ex aph. 3. ſect. 1. lib. 6. Epid. σιμότης propriè de naſo & via ſumitur, vt ſcribit Gal. com. 2. in lib. κατ᾽ ἰητρ. (pag. 676. 11. H. 742. F.) Nam ſima loca dicuntur ardua & accliuia vbi planities cum colle committitur illaque inter ſe coeunt, & in via qua parte decliuitas alteri parti committitur, σιμότης nominatur. Eodem modo in naſo pars illa ſima vocatur, quæ vtrinq; ſublimioribus partibus terminatur. Heſyc. quoq; ſcribit σιμὰ dictum fuiſſe τὰ πρὸς [illegible] & σιμαὶ nominatas fuiſſe [illegible]. Et Ariſtot. probl. 38. ſect. 2. τὰ σιμὰ & τὰ [illegible] opponuntur, vt ſint τὰ σιμὰ loca accliuia & ardua. Σιμὸν vinculi genus eſt apud Hipp. per tranſlationem dictum, quod ab orbiculari plurimùm inclinat, vt [illegible] parum, lib. κατ᾽ ἰητρ. (p. 675. 41. H. 742. F.) ἐπίσιμον etiam ſimum, reſimum, rurſum de ferulis dicitur, quæ ima parte reſimæ eſſe debẽt & leuiter deraſæ. Et σιμὸν τὸ ἀπηξεσμένον [illegible] exponit Gal. Com. 3. in lib. κατ᾽ ἰητρ. (p. 691. 40. H. 745. D.) ἀνασιμοῦται de ſummo naſo effertur aph. 3. ſect. 1. lib. 6. Epid. qui ſimus efficitur. Significat etiam inſumi & impendi. [illegible] exponit Gal. apud Hip. com. 1. in li. de art. (p. 691. 40.) De cute enim ſub ala ſcribitur: σιμοῦται γὰρ ἐν τῇ ἀνατάσει, reſimatur enim in ſublatione. Surſum namque ſublato brachio cutis ſub ala reſimari dicitur, hoc eſt abſumi, cùm ita ſubiectis partibus ſuperextenditur, vt quæ dum laxa erat redundabat ac ſupereffluebat, tunc extento brachio deperire ac conſumi videatur. ἀνασιμοῦν etiam Heſych. [illegible] ſignificat. Quæ ſignificatio etiam legitur in Lexico veteri, ſoneque louſcum eſſe quidam exiſtimant.

Σίνεα dicuntur Hipp. noxæ, offenſæ, nocumenta, aut offenſiones ac noxiæ. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 76. 38. H. 394. 10.) τὸ δὲ τοιοῦτον ὀξύγλυκυ ἔχει μὲν καὶ ἄλλα σίνεα μεγάλα. Eiuſmodi autem aliud egelido & alias quidẽ graues habet offenſas. Vbi Gal. τὰ σίνεα βλάβας exponit, ſcrib itq; [illegible] Moris eſt Hipp. noxas σίνεα dicere, vt oſtenſum eſt in lib. de fract. & art. Iones enim σίνεσθαι lædere dicunt. Quinetiã noxia ipſe σινόμωρα ſæpe appellauit. Lib. de fract. (p. 544. 29. H. 759. A.) [illegible] In omnibus circa articulos offenſionibus, multa calida affundenda. Vbi Gal. σίνεα dici ſcribit τὰ βλάμματα, & τὸ σίνεσθαι, βλάπτεσθαι, vt ſint σίνεα, noxæ, nocumenta, læſiones, & σίνεσθαι lædi, offendi. Lib. 5. Epid. (p. 1150. F.) σίνος τοῦ βέλεος, teli noxa, clades & detrimentum dicitur. Vt quemadmodũ li. de vulner. cap. ἕδρην vocat, à telo acuto & incidente impreſſum in oſſe veſtigium: ita hîc σίνος detrimentum à graui & retuſo telo, vt lapide, illatum ſignificet. Eademq; dictione vtitur li. de vulner. cap. (p. 901. G.) [illegible] τὸ σίνος τὸ ὑπὸ τοῦ βέλεος. Quod cùm accidit, os à telo violatum fuiſſe, aut noxiam aliquam accepiſſe, eſt aſſerendũ. Id τὸ κακὸν ibidem ſæpe vocat, vt (ibi. H.) [illegible] τὸ κακόν, & (902. A.) ἔχει τι κακόν. Eſt & σίνεσθαι nocere, aut lædere, & σινέεσθαι ac σινεῖσθαι ſæpe vſurpat Hipp. li. 4. de Morb. (p. 500. 44. 48. & 50.) vt & σινέομαι & σινόμενον (p. 510. 45. & 52.) Et li. de fract. (p. H. 764. H. 556. v. 16.) [illegible] σίνηται, nihil noceat aut lædat, βλάψῃ exponit ibi Galenus. Et li. 4. de Morb. (p. 167. v. 34. 500. 16.) σινέηται legitur pro σίνηται, quod eſt noceat, lædat. Erot. tamen σίναται apud Hipp. legiſſe videtur (ſi modo integra eſt lectio) & μέμψηται exponit, [illegible] καὶ βλάψαι, hoc eſt, arguerit, accuſarit, & læſerit. Heſych. σίνεσθαι exponit κακουργεῖν, βλάπτειν, ἢ βλάπτεσθαι. Idem [illegible] βλάπτεται, & σινάμωρος [illegible], & [illegible]. Σίνος apud Hipp. noxium & quod nocet ſignificat, in Coac. (pag. 222. B.) vbi tamen ἄσινον cum Cornar. lubentius amplectimur.

Σιναρὸν ὃ ἔχει σίνος καὶ βλάβην, hoc eſt noxiam habens & læſionem exponit Erot. apud Hipp. Eam autem dictionem vſurpat lib. de fract. (pag. 571. 6. H. 774. B.) [illegible] τὸ σιναρόν. Etenim enaſcentes carnes iuxta læſam partem. Et lib. de art. (p. 626. 48. H. 819. A.) [illegible] τὸ σιναρὸν [illegible]. Ideoque multo longiùs læſum quàm ſanum apparet. Et ruſus ibid. (pag. 605. 14. H. 800. D.) [illegible] dentes etiam læſi, vitiati perueſa & diſtorta maxilla, vt ibidem ἀσινέες ὀδόντες dicuntur dentes integri & illæſi, compoſita & coaptata maxilla. li. 6. Epid. aphoriſ. 11. ſect. 7. αἱ βῆχες κοπώδεες [illegible]. Tuſſes quæ laſſitudinis ſenſum inducunt, etiam partes læſas contingunt. σιναρὸν τὸ κεκακωμένον καὶ βεβαρημένον exponit Heſych. vitiatum & læſum.

Σινάμωρα Gal. exponit apud Hipp. in Exeg. τὰ κακοήθη, maligna, Erotianus [illegible], Gal. comm. in lib. de rat. vict. in morb. ac. vt ſupra adduximus, [illegible], noxia. Eam dictionẽ vſurpat Hipp. lib. de art. (pag. 622. 53. H. 816. B.) eique ἀσινέα opponit: [illegible] eſſe pernicioſa & noxia, ἀσινέα, quæ in repandum inclinant, quæ verò in gibbum, innoxia. Et ruſus ibid. (pag. 622. ver. 50. H. 816. F.) [illegible] Multa quoque alia in arte Medica videre licet, ex quibus quæ vehementia quidem ſunt, cum in ſe dicrimen recipiant, noxia vacant: Quæ verò leuiorum morbi diſcrimen recipiant [illegible], noxias pariunt. σινάμωρα etiam ſcribuntur vt & [illegible]. [illegible] & σινάμωρος aut [illegible] exponitur Heſych. & Suidæ [illegible] peſtifer, exitialis, ad hoc comparatus vt alios detrimento afficiat. Adnotat Erot. dictam eſſe dictionem [illegible]. Quod vitiosè pro σιναμωρεῖσθαι mihi poſitum videtur. Eſt enim σιναμωρεῖσθαι detrimento aut damno affici. Scrupulum vitiatæ lectionis iniiciunt etiam exemplaria quædam, quæ pro [illegible] legunt. Apud Herod. [illegible] perdere & vaſtare exponitur, quod etiam [illegible] legitur.

Σινίδα Gal. in Exeg. πυξίδα exponit apud Hipp. hoc eſt, pyxidem,

addit que, [illegible] ἄλφιτον [illegible] εἰς ὃ ἄλφιτον ἐμβάλλεται. Aliàs hoc nomen fictile vas in quod polenta inditur, significat. Ea vtitur dictione Hipp. lib. περὶ ἀφόρων (pag. 685. 37.) ἐν σιπύλῳ σμικρῇ ἐνθεὶς, in paruam pyxidem reconde. σιπύη arcam significat, propriéque arcam panariam, aut vas ad asseruandam farinam. σιπύη σκεῦος ἀλεύρων δοχεῖον, ἢ ἀρτοθήκη exponitur Hesych.

Σιραίῳ, τῷ γλυκεῖ ἑψήματι, dulci sapa, exponit Gal. in Exeg. Quod legitur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 656. 34.) [illegible] οἴνῳ σιραίῳ colluere autem statim vino siræo, hoc est sapa dulci oportet. Et rursus lib. 2. (pag. 665. 44.) ἐν οἴνῳ τε φυρῶν σιραίῳ, & sapa dulci subigere. Sic Erot. apud Hipp. οἴνῳ σιραίῳ, τῷ ἑψήματι λεγομένῳ, sapa dicto exponit, vt antea adscripsimus & locum subindicauimus. σίραιον autem idem esse Atticis, quod Asiani ἕψημα, hoc est sapam aut defrutum vocant, scribit Gal. multis locis, præcipuéque lib. 7. κατὰ τόπ. (pag. 256. 38.) & pag. 262. 30.) estque ἕψημα οἶνος ἑψόμενος γλυκύς, decoctum mustum, quod defrutum dicitur. Nam & caricarum decoctum, [illegible] ἀπόζεμα, σίραιον dici & eadem appellatione contendere ibidem quoque scribit Gal. & Paulus lib. 3. cap. 28. σίραιον ἀπὸ ἰσχάδων habet. Est autem σίραιον illud quod pinguibus caricis in aqua decoctis fit, mediæ facultatis, quæ lenis & citra acrimoniam extergens appellatur, leuiterque discutit & extergit.

Σῖτος propriè significat triticum aut frumentum, deinde etiam hordeum & zeam, generalique etiam notione cerealia omnia comprehendit, vt scribit Gal. com. 2. in libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 43. 33. H. 385. 1.) Inde quoque σῖτος & σιτία cibos & cibaria, aut frumentacea alimenta significant, eosque qui ex tritico panes fiunt. Gal. comm. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 110. 52. H. 404. 32.) σιτία δ' ἀκούειν. μάλιστα μὲν τοὺς ἐκ πυρῶν ἄρτους λέγοντα, [illegible] τάχα δὲ καὶ τἄλλα πάντα ἐξ ὧν ἄρτοι γίνονται, ζειαὶ καὶ τῖφαι, καὶ κριθαί. οἱ δὲ ἀγροῖκοι καὶ ἀπὸ τῶν κέγχρων ἄρτους ποιοῦνται. σιτία, hoc est, cibaria nimirum intelligens, eos qui ex tritico panes conficiuntur, vel simpliciter omnia quouis modo parata. fortè verò & alia omnia ex quibus panes parantur, zeas, tiphas & hordeum. Sed & rustici ex milio panes conficiunt. Eaque notione ibidem scriptum est ab Hipp. ὀσπρίοισι μὴ χρῆσθαι, εἰ μὴ μετὰ σιτίων. leguminibus minimè vtendum, nisi cum cibariis aut frumentaceis alimentis. Sic σιτία cibos solidos indicant ibidem (p. 46. 55. H. 385. 36.) & σιτώδεα τροφὴν, frumentaceum alimentum exponit Gal. eisque τὰ ῥοφήματα, hoc est, sorbitiones opponit Hip. μετὰ δὲ [illegible] ῥοφήμασιν ἐς τὸ πρωῒ χρῆσθαι, [illegible] ἐς σιτία μεταβάλλειν. Post hoc autem mane sorbitione vtendum, vesperi verò ad cibaria te conferes. Eademque ratione σιτία ἀσθενέστερα cibi imbecilles & infirmi dicuntur aph. 20. sect. 5 libr. 6. Epid. & libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 605. 27.) κοῦφα σιτία, cibi leues, qui paucum præstant alimentum & minimùm nutriunt, vt olera, quemadmodum illic explicat Gal. imbecillissimam materiam & infirmos cibos vocat Celsus cap. 18. libr. 2. valentissimam contrà in qua plurimùm inest alimēti, velut ἰσχυροτέρην δίαιταν vocat Hipp. lib. περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων [illegible] (p 555. 35.) quæ paulò plus nutrit, & humidæ ac fugaci opponitur. & ἰσχυρότερα ῥοφήματα sorbitiones valentiores, quæ plenius reficiunt, lib. περὶ παθῶν (pag. 527. 8.) At verò aliter ἀσθενεῖς καὶ ἰσχυραὶ δίαιται dicuntur aph. 16. sect 4. li. 6. Epi. & ἰσχυρὰ ποτὰ καὶ βρώματα, valentes cibi & potus, aphoris. 23. sect. 5. qui validam ac vehementem habent caliditatem, vt allia, cepæ, laser. Sic enim ibi scribit Gal. οὐχ ὡς ἔμπροσθεν ἰσχυρὰν δίαιταν ἔφαμεν εἶναι τὴν τῶν πολυτρόφων σιτίων, οὕτω καὶ νῦν ἀκουστέον ἰσχυρὰ ποτὰ καὶ βρωτὰ τὰ πολλὴν διδόντα τῷ σώματι τροφὴν, ἀλλὰ τὰ τὴν δύναμιν ἰσχυρὰν, κρόμμυα, σκόροδα, σίλφιον, οἶνον δὲ παλαιότατον, καὶ τἆλλα τοιαῦτα [illegible] αὐξάνοντα. Nō quemadmodū antea valentem victus rationem eam esse quæ multùm nutrientes cibos exhiberet dicebamus, ita & nunc valentes cibi & potus mandiendi sunt, qui multam corpori præstant alimoniam, verùm ij qui vehementem habent facultatem, qualia sunt cepæ, allia, laserpitiū, & vinum vetustissimum, aliaque id genus quæ naturalem intemperiem augent. σιτίων nomine σιτάρια ponit interdum Hipp. & σιτηρὰ χύματα, velut ægr. 1. lib. 3. Epid. post st. pest. σιταρίοισί τε πολλοῖσι καὶ φαύλοισι προσεχρῆτο, cibariis etiam multis, vilibus & vitiosis vtebatur. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 43. 9. H. 365. 1.) [illegible] σιτηρῶν χυμάτων [illegible] Ptisana igitur frumentaceis cibariis in acutis morbis rectè mihi præferri videtur. Sic quoque σιτώδεα διαχωρήματα, deiectiones cibos referentes dicuntur, cum crudæ deiectiones cibos non concoctos deturbant, lib. περὶ ὀξέων νούσων (pag. 35. 44. H. 339. 25.) [illegible]

[illegible] ἀπέρχεται καὶ ὠμά. Qui exercitiis vtuntur, si alui profluuiis prehendantur, aluique recrementa cibos referant, crudaque sint.

Σῖτος verò apud Hipp. duo significat, vt scribit Gal. com. 1. in lib. 6. Epid. (pag. 447. 50. H. 1164. F.) primùm eum qui comeditur cibum, ex quo sanguinis copia augetur, deinde etiam ciborum reliquias & excrementa, quæ ex alimenti redundantia in intestinis generantur. Ac secundum vtrunque significatum dicitur ab Hipp. de nephriticis aphor. 5. sect. 1. lib. 6. Epid. ἐς νεφρὸν ὀδύνη βαρέα ὅταν πληρῶνται σίτου. & [illegible] λύονται δὲ ὅταν σίτου κενωθῶσιν. Ad renem doloris grauitas vrget, cùm cibo implentur. &, liberantur autem doloribus vbi cibi vacuati fuerint. Eaque notione σῖτος frequenter sumitur apud Hipp. vt ciborum recrementum, & quod ab eduliis in intestinis ipsis excrementum continetur, indicet. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 48. 21. H. 385. 53.) [illegible] σῖτος αὐτίκα ἐγκατακλεισθῇ, quibus cibus statim retinetur. Vbi scribit Gal. σῖτον εἶπε τὸ ἀπὸ σιτίων περίττωμα περιεχόμενον ἐν τοῖς ἐντέροις, ὃ δὴ καὶ σκύβαλον ὀνομάζουσι καὶ κόπρον. σῖτον dixit recrementum ciborum quod in intestinis continetur, & Græci σκύβαλον & κόπρον appellant. Eademque significatione hunc locum exponit Gal. lib. περὶ δυσπνοίας & com. 1. in lib. 6. Epid. (pag 447. 53.) & com. 2. in Prorrh. (pag. 198. 18. H. 74. E.) vbi σῖτος, ὑπὲρ τῶν διαχωρουμένων, hoc est de his quæ ex aluo secedunt Hipp. illic dici scribit. Vbi quoque τῶν σῖτον ἀποκλειομένων ex Hipp. idem exponit, τοὺς ἀσιτοῦντας, ὡς εἰ καὶ ἀποκεκλεισμένους εἴποιεν τῆς τῶν σιτίων προσφορᾶς, καὶ τοὺς ἐπεχομένους τὴν γαστέρα, hoc est cibos auersantes, quasi ciborum oblatione exclusos dicat, aut eos qui adstricta sunt aluo. quemadmodum antea etiam adscripsimus. Eadem quoque notione scribitur lib. 4. Epid. (pag. 1123. A.) καὶ σῖτος ἐγκατεκλείσθη, & cibus intro conclusus est, quod de cibo etiam aut ciborum reliquiis intelligi potest. Rursúsque ibidem (pag. 1139. B.) ἐπεὶ δὲ ἐξῆλθεν ἕλμινς [illegible], καὶ σῖτος ὀλίγος. At vbi prodiisset lumbricus aliquantulum crassus, & paucum cibi recrementum. Et lib. 5. (p. 1143 A.) καὶ ὑπεχώρει ὁ σῖτος πονηρὸς καὶ [illegible], & ciborum reliquiæ prauæ & exustæ per aluum demittebantur. Quem locum exprimere mihi videtur Erot. cui σῖτος πονηρὸς sic exponitur, νῦν τὸν σῖτον ἀντὶ κόπρου τέθεικε, nunc σῖτον pro stercore posuit. Et rursus (pag 1152. H.) καὶ οὐχ ὑπῆει τὰ σιτία, neque ciborum reliquiæ subierunt, hoc est deorsum prodierunt. lib. de art. (pag. 625 27. H. 817. E.) [illegible] σιτίων, præstarque leui aliquo aluum emollire vacuandi stercoris gratia. Lib. etiam 1. περὶ γυναικ. (pag. 607. 51.) καὶ τὰ σιτία ἐν τῇ γαστρὶ μένει, & ciborum reliquiæ in ventre maneant. Verùm [illegible] ibi legimus ex lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 589. 29.) de excrementis enim sermo est quæ ex ventre profluunt. Aret. verò grauis inprimis author & Hipp. phrasis æmulus c. 4. cur. lib 2. περὶ ὀξέων, [illegible] σῖτος Quòd si vetus omne stercus subierit. Gal. quoq; commen. ad aph 84. libr. 4. eadem notione σιτία vsurpauit. [illegible] Sed & illud vnà apparet, quòd eo vna cum ciborum reliquiis per intestina exeunte, aluus humidior quidem reddatur. Σιτίων ἀποκλείσιες, ciborum exclusiones significant lib. 7. Epid. (pag 1135 D.) & ἀποσιτίας, hoc est, ciborum fastidia, cum cibi intercluduntur aut prohibentur.

§ Σκαλληνὴ φλὲψ, vena obliqua dicitur Hipp. libello περὶ ἀνατομῆς (p. 916. B.) ἀπὸ δὲ σκαλληνὴ φλὲψ [illegible] ἀποτείνουσα, ab eo verò obliqua vena infra ad renes tendit. Ibidem etiam (vers. ibi.) σκαλληνοειδέες ὀχετοὶ dicuntur obliqui ductus à renibus ad vesicam tendentes, qui & οὐρητῆρες vocantur.

Σκάμμα vocat Cæl. Aurel. cap. 1. libr. 2. Tard. Passionum limitem ac terminum deambulationis in arena aut spatij, quod transiliunt qui se saltu exercent, quò corpus huiusmodi saltu magis confirmetur. Hic autem terminus apposito longurio aut ducto sulco fit.

Σκαμμωνίς legit Erot apud Hip. & sic exponit. [illegible] Diocles inquit eo nomine elleborum in Anticyra appellari. Nonnulli verò aliam quandam herbam. Verùm lectionem suspectam faciunt exemplaria quædam quæ σησαμοειδὲς legunt. Ex quibus facilè coniicias σησαμοειδὲς legendum, quod habetur apud Hip. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 116. 44. H. 406. 38.) & exhibetur cum aceto mulso ad purgandum per superiora cum elleboro, idemque repetitur in Epist. ad Democr. (pag. 1288. 13.) σησαμοειδὲς verò μέγα intelligendum venit, quod Diosc. cap. 152. lib. 4. ἐν Ἀντικύρᾳ ἐλλέβορον vocari scribit, [illegible] quoniam veratro albo in purgationibus misceatur. Addunt etiam quædam exemplaria quibusdam dici ἐλλέβορον λευκὸν alis etiam [illegible].

[illegible], nictare vel nictari dicitur, quod est

est oculis conniuere, & subinde oculorum genas claudere & aperire. Sic enim Gal.com. 5. in lib. 6. Epid. (pag. 507. 50. H. 5184. D.) τὸ γοῦν σκαρδαμύσσειν (ὀνομάζεται δ' οὕτως τὸ κλείοντα τὰ βλέφαρα διὰ ταχέων αὖθις ἀνοίξαι) ἀδίδακτον τοῖς γεννηθεῖσιν εὐθέως ὑπάρχει ζώοις ἀδιδάκτως. σκαρδαμύσσειν igitur (ita autem nominatur cùm quis clausas palpebras rursus citò aperuerit, quod nictare dicitur) confestim genitis animalibus absque vllo doctore innatum est. Καρδαμύσσειν etiam Erot. (qui & σκαρδαμύσσειν scribi testatur) apud Hipp. exponit, τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ οἱ ἐπίμυσιν ἄγειν, ἰδίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. continenter palpebras mouere & claudere aut conniuere, Attici propriè dicunt. Addit autem dici ἀπὸ τοῦ καρδάμου, ὃ ἄν τις προσαγάγηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα ἐπιμύει. quod est à nasturtio, quod si quis admoueat, crebrò palpebras claudit aut conniuet. Legitur autem aph. 2. sect. 5. lib. 6 Epid. τὰ μὲν ὑπὸ τὸ σκαρδαμύσσειν. partim quidem vt nictare. Lib. quoque περὶ τῆς ὄψιος (p. 555. 54.) καὶ ὅσοι ἐρυθρὰ μοῖσιν ἀραιὰ σκαρδαμύσσει, & oculis raro nictat. Rursusque ib. (p. 558. 25.) ἢν ὁ σκαρδαμύσσει προσφερομένου τοῦ δακτύλου, quòd admoto digito non nictat. Et repetitur libello περὶ κρισίμων (pag. 57. 13.) In Coac. (pag. 128. D.) ἔστι μὲν τις σκαρδαμύσσοντες, qui conniuentibus oculis nictantur. Hinc ἀσκαρδαμύκτως dicuntur lib. 2. Epid. (pag. 1050. E.) qui inconniuentibus oculis, immotis & inconclusis intuentur, aut non nictantur. Nictari enim Plinius cap. 37. lib. 11. σκαρδαμύττειν Arist. lib. 2. de part. animal. cap. 13. vertit, & μύειν conniuere, cùm scribit: Grauiores alitum inferiore gena conniuent, eædem nictantur ab oculis membrana obeunte. σκαρδαμύττειν tamen Gaza ibidem conniuere dixit. Eaque de re plura scripsimus nostris in lib. 2. Epid. com.

Σκάφη labrum balneatorium dicitur aut solium in quod ægri desidentes fouentur, aut alueus in quem lotori descendunt. Scapha dici potest, vt scaphula Aurel. lib. 1. acut. cap. 11. Dehinc paulò prominentius à lecto producendus æger, atque paululum inclinandus. Tunc supponenda scaphula alta, aqua calida plena, deinde duo adhibendi qui foueant alterno officio ne vllo tempore fomentum frigescere faciat caput. Hanc dictionem vsurpat Hipp. lib. περὶ ἀφόρων (pag. 684. 53.) ἐς τὴν δείλην ἐν σκάφῃ ἐς θερμὸν ὕδωρ ἐγκαθιζέσθω, sub vesperam in solium calida plenum desideat. Eaque dictione sæpe vtitur Alex. Trallianus, vt lib. 9. cap. 1. de insessibus colico morbo laborantibus parandis. οὕτω γὰρ τὸ παρασκευασθὲν τὸ ὕδωρ, χρήσιμον ἔσται πρὸς ἅπαντα, εἴτε περικαταχεῖσθαι βούλοιντο ἐγκαθήμενοι εἰς τὴν σκάφην, εἴτε ἐμβιβάζεσθαι εἰς τὰς καλουμένας πτίδας. Hoc enim modo parata aqua ad omnia vtilis futura est, siue in alueum desidentes aqua perfundi velint, siue in solium, quod extinctis titionibus calefiebat, descendere valeant. Sic enim locus ille mihi accipiendus videtur, vt πτίδες illic dicantur extincti titiones, quibus solium calefiebat, quæ idem postea lib. 12. in febrium ardentium curatione, πτάδα Romanis dicta (aut vt alij πτάδας, quod etiam malo) scribit his verbis (p. 213.) vbi & σκάφη & verbi περιβλυστεῖν mentio fit: δεῖ δὲ χρῆσθαι τοῖς καυσώδεσι καὶ διὰ τῶν πυρετῶν, ἐν τῷ οἴκῳ μᾶλλον, ἐν σκάφῃ χλιαρὸν ἐχούσῃ ὕδωρ πολὺ, ὥστε πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ ὕδατος περιέχεσθαι ὅλον τὸ σῶμα τοῦ κάμνοντος. μὴ προσαντλείτω δέ τις αὐτῷ μή τι κινείτω τι ὅλως τὸ ὕδωρ. διαφορητικὸν γάρ ἐστι τῆς δυνάμεως καὶ καταβλητικόν. διόπερ οὐδὲ τοὺς ἔχοντας ἀσθενῆ πάνυ τὴν δύναμιν δεῖ περιβλυστεῖν, ὃ δὴ καλοῦσι Ῥωμαῖοι πτάδας ἐμβάλλειν, ἀλλ' ἐκείνους ἐμβιβάζειν δεῖ, ὅσοις ἡ δύναμις ἀντέχειν τι καὶ φέρειν δύναται τὴν ἀπὸ τοῦ χλιαροῦ γινομένην ἱκανῶς τι καὶ διαφόρησιν. Lauandi autem sunt febre ardente & perurente laborantes, domi potiùs in solio aquæ tepentis pleno, vt totum ægri corpus vndique aqua conuoluatur. Nequis autem ea perfundatur, neque omninò aquam commoueat. Hoc enim vires digerit & conuellit. Idcirco neque imbecillis admodum viribus præditos in solio lauare conuenit, quod titionibus iniectis & extinctis apud Romanos paratur. In id verò ij descendere poterunt, quorum vires dissolutionem & dissipationem, quæ ex aqua tepida fit, ferre poterunt eique resistere. Quibus ex locis satis constat duplicem lauandi modum in solio fuisse. Aut enim aqua perfundebantur & fouebantur ægri, aut in solium aqua plenum integro corpore demittebantur, in eoque inuolutis extinctis testis & titionibus vtebantur, vt satis patet ex Celso cap. 12. lib. 3. Hi verò titiones videntur Romano nomine deflexo πτίδες aut πτάδας Trall. dici. Pluribus enim aliis vocibus Græcis ex Latinis ductis vtitur. Aut certè apud eum πτίδες aut πτάδας solium dicetur hoc modo extinctis titionibus paratum, & ὅπερ Ῥωμαῖοι πτάδας ἐμβάλλειν dici poterit, quod Latinè effertur, ægros in solium demittere. Quod ideò dico quia ab interprete aliàqui oculatissimo ista sunt vt viciata prætermissa & asterisco notata. Est & alius locus apud eundem Trall. in quo σκάφης nomine vtitur, lib. 9. (p. 164.) in colico dolore ob inflammationem intestinorum contracto: εἰ δὲ τὰ τῆς δυνάμεως ἀσθενέστερα, καὶ εἰς τὴν σκάφην αὐτοὺς ἐμβιβαστέον ὑπαλείφοντας ἐλαίῳ χαμαιμηλίνῳ. Quòd si vires repugnent, in alueum eos demittere oportet, corpus oleo chamæmelino sublinentes. Sic lib. 3. de Morb. Hipp. in ileo ad eandem rem σκάφος ἀντὶ σκάφης ponit (p. 491. 46) τὰ δὲ κάτω θερμαίνειν ἐν σκάφει ὕδατος θερμοῦ καθίζων τὸν ἄνθρωπον καὶ λιπαίνων ἀεί. Inferna autem calefacito, homine in solio aquæ calidæ collocato, oleoq; semper illito.

Σκαφίον etiam scaphulam & paruam scapham significat, idémque quod σκαφίδιον. Verùm apud Hipp. σκαφίον aut σκαφεῖον ligo dicitur & instrumentum rusticum, quo terra pulsatur & foditur, Hesych. σκαφεῖον, Schol. Theocr. Idyll. 4. σκαφεῖον, δίκελλα, σκαφίον, τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ καὶ οἱ Ἀττικοὶ ἄμαν. Lib. de fract. (pag. 540. 50. H. 757. D.) ξύλον πηχυαῖον, ἢ ὀλίγῳ βραχύτερον, οἷαί περ αἱ στελεαί εἰσι τῶν σκαφείων. lignum cubitale, aut paulo breuius, cuiusmodi sunt ligonum manubria. Vbi scribit Gal. σκαφίον δὲ ἀκούειν κέλευει δι' ὧν σκάπτουσι τὴν γῆν, ἐν οἷς εἰσι καὶ αἱ καλούμεναι δίκελλαι. μάκελλαι δ' ὑπὸ τῶν ὀνομάζονται οἱ Ἀττικοί. σκαφεῖα rustica instrumenta vocat, quibus terra foditur, ligones scilicet, in quibus bipalia annumerantur, Attici μάκελλαι vocant. Si modò vera est lectio, & non pro μάκελλαι, ἄμαι potiùs legendum. Est enim ἄμη Schol. Thucyd. σκαφίον πλατὺ, latus ligo, Latinis rutrum dicitur.

Σκαφὶς etiam alueum & scaphulam significat. Pollux lib. 10. cap. 24. σκαφίδα μάκτραν exponit, hoc est, vas concauum & oblongum in quo farina subigitur, qua significatione σκάφην dici idem scribit lib. 6. cap. 10. σκαφίδα quoque idem inter vasa culinaria annumerat, vt & Athen. lib 4. σκαφίδα scribit Gal. in Exeg. Atticos vocare τὴν ποιμενικὴν σκάφην, mulctram dicunt, vas ligneum, concauum & rotundum, quo in lacte seróve reponendo pastores vtuntur. Quam in significationem Homer. versum adducit ex Odyss. ι. (vers. 223.) Verùm apud Hipp. intelligi τὴν θαλασσίαν κόγχην τὴν προμηκεστέραν, ἣν οἱ πολλοὶ μύακα προσαγορεύουσι, concham marinam oblongiorem, quæ mytulus vocatur. Erot. quoque apud Hipp. σκαφίδα ποιμενικὴν σκάφην exponit, sicque vocari Atticis scribit: Quo nomine situlas aut mulctralia vasa intelligi videntur, etsi quidam pastoralem scyphum vertunt, vt σκαφίον legisse videantur σκαφίον enim in ποτηρίων genere reponitur, & scaphis bibere dicit Plautus Sticho, & M. Tullius act. 6. in Verr. scaphia cum emblematis dicit. Hesych. etiam σκαφίδες ποιμενικὰ ἀγγεῖα exponuntur ex Homer. versu. σκαφίδα sæpè vsurpat Hipp. pro mensura quadam, velut lib 1. περὶ γυναικ. (pag. 612. 30.) βόλβιτον πλάσσε ἴσον σκαφίδα, stercus bubulum in conchæ marinæ oblongioris formam fingito. conchæ testam dixit Corn. ad suffitum immittendum. Velut lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 575. 41.) ad suffitum parandum stercus bubulum in acetabuli olearij formam effingit. quod paruum fundum habeat, ἐξ ὀξυβαφίου ἐλαηροῦ vocat. Lib. verò 2. περὶ γυναικ. (pag. 668. 55.) ad idem βόλβιτον εἰς ἐμβάφιον, hoc est stercus bubulum in acetabuli formam effingit. Rursus etiam li. 1. περὶ γυναικ. (p. 633. 19.) ἴσον σκαφίδα μικρήν. quantum conchæ paruæ testa capit, paruulum acetabulum dixit Caluus. Et iterum lib. 2. περὶ γυν. (pag. 651. 1.) in suffitu ad vterum, κύπειρον κόψας ἴσον σκαφίδα, cyperum tusum quantum conchæ testa capit, aut conchæ mensura. Et lib. 2. de Morb. (pag 484. 7.) ἴσον σκαφίδα μικρήν, quantum conchæ paruæ testa capit, cyathum paruum dixit Corn. Rursusque (p. ib. 11.) σήσαμον δὲ ἴσον σκαφίδα, vt in totum sit conchæ mensura.

Σκεθρὸς accuratum, exquisitum ac diligens significat apud Hipp. vt σκεθροτέρη ἴησις, exquisita & diligens curandi ratio lib. de art. (p. 614. 51. H. 817. C.) ἀτὰρ καὶ τῆς σκεθροτέρης οἱ δέονται (ἰήσιος). Quinetiam curatione exactiore ij indigent. Vbi Gal. σκεθροτέραν τὴν ἀκριβεστέραν dici ait, hoc est exquisitam & optimam, & τῇ ἁπλῇ oppositam. Idem comm. 1. in lib. de fract. (pag. 538. 4.) σκεθρὸν Ionibus dici volt τὸ ἀκριβὲς, exquisitum, & accuratum, & σκεθρὴν δίαιταν Hipp. ἀκριβῆ, exactam victus rationem, eique oppositam τὴν φαύλην καὶ ἁπλῆν, vulgarem & simplicem. Atque idem in Exeg. σκεθρῶς, ἀκριβῶς apud Hipp. exponit. Quibus verbis locum lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 595. 28.) mihi subindicare videtur. ὅτ' ἂν ἴδῃς, καὶ γνώμῃ σκεθρῇ βασανίσῃς. His igitur perspectis, & exquisito iudicio expensis aut diligenti animaduersione. Erot. apud Hipp. σκεθροτέραν ἀληθεστέραν Bacchium exponere scribit, in quo tamen eum reprehendit. σκεθρὸν enim interdum ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, interdum etiam ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς λογισμοῦ, pro eo quod diligenti consideratione fit, sumi scribit. Verùm apud Erot. quædam exemplaria

σκληροτέρους & ἀηδεστέρους legunt, vt conceptis verbis locum libri de art. exprimat. Cæterùm quòd apud Erot. σκληρὰ ὄψια exponitur, haud dubiè vitium redolet, & quædam exemplaria σκληρὸν legunt, æquè vitiosè.

Σκελιφρὸς exponitur à Gal. in Exeg. ξηρὸς περιεσταλμένος, siccus, aridus, contractus, sed vitiosè σκελιφρὸς legitur, & in quibusdam σκελετὸς, vt ex serie alphabetica constat. Exprimi autem mihi videtur locus lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 555.45.) ἀλλὰ λεπτὸς καὶ σκελιφρὸς ἔσται καὶ ἄδυνος, sed tenuis est & aridus ac debilis. Erot apud Hipp. σκελιφροὺς exponit τοὺς λεπτοὺς καὶ σκελετώδεις, tenues, arefactos & exiccatos. Quibus verbis exponere videtur locum lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 282.13.) τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἐντόνους τε καὶ σκελιφροὺς ἀνάγκη εἶναι. homines robustos & exuccos esse necesse est, erecta figura & graciles quidam exponunt. Lib. de artic. (pag. 587.41. H.785. D.) καὶ τοῖσιν ὑγροῖσιν καὶ τοῖσιν σαρκώδεσιν, ἢ τοῖσιν σκελιφροῖσιν, φαίνεται τε φλεγμονὴ καὶ ποιεῖ κακοήθειαν. inoetque inflammatio humidis & macilentis, quàm siccis & carne oppletis supetuenit. Verùm σκελιφρὸς etiam idem quod σκελετώδης apud Erot. legitur. σκελιφροὶ exponuntur Hesych. οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τῷ σώματι, qui corpore sunt tenui & gracili, σκελιφροὺς indicare videtur & σκληρούς velut attenuato & exarefacto.

Σκέπαρνος ἢ σκέπαρνον ascia dicitur aut securis, instrumentum fabrile, vnde ad vinculi & deligationis simplicis genus transfertur, quod à recta linea orsum ducit, & paulatim ad latus inflectitur, ita tamen vt obliquum non sit. Gal Com. 3. in lib. de fract. (pag 564.49) τὸν δὲ σκέπαρνον αὐτὸς ἐδήλωσε βραχὺ ἐγκεκλιμένον ἀπὸ τῆς εὐθείας, καὶ ἀπαρτηθὲν πρὸς τὸ πλάγιον, ὥστε δὲ οὐ λοξὸν, λέγουσι δὲ κατὰ τοὺς τέκτονας σκέπαρνα, ὅτι βραχὺ τῆς εὐθείας ἐγκλίνοντα πρὸς ἀποτομὴν, ὥσπερ ἀνίσωσαι. Est autem ascia ipse fasciæ circuitus, qui cùm paulùm à recto declinet & ad latus feratur, nondum tamen obliquus est. Ad asciæ autem fabrilis similitudinem desinens, quòd à recta linea paululum recedens incuruetur, inde asciæ nomen traxit. Sic enim in nostris codicibus maximè vitiatus Gal. locus iste mihi legendus videtur. Rursus Com. 2. in lib. de art. (pag. 606.11. H 802.5.) σκέπαρνον μὲν ἐπίδεσμον ἐκεῖνον ἡ ἐγκεκλιμένον ὀλίγον ἐκ τῆς ἐγκαρσίας ἐπιβολῆς, ἱμαντώδη εἴρηται. σκέπαρνος hoc est asciam quidem deligationem vocari, eam quæ à transuersa iniectione paululum declinat, antea dictum est σκέπαρνον autem in vinculi simplicis genere recenset Hipp ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον (pag. 675. 41. H. 742. F.) Vbi etiam scribit Gal ὅμως δὲ οὖν ὁ τοιοῦτος μὲν ὀλίγον ἐγκεκλιμένον ἐπίδεσμον σκέπαρνον ὀνομάζει, σιμὸν δὲ πολὺ, ἐμφανεῖ ἐκ μεταφορᾶς τοῖς ὀνόμασι χρώμενος. σκέπαρνον μὲν οἱ τέκτονες ὀνομάζουσιν ὄργανόν τι κατὰ τὸ πέρας αὐτοῦ, καθ' ὃ τέμνουσι τὰ ξύλα, βραχεῖαν ἐπικαμπὴν ἔχον ἐοικυῖαν ὀφρύϊ ἄνωθεν. Hic tamen eam deligationem quæ parum declinat, asciam quæ multùm, simam per translationem vocat. Asciam nanque fabri lignarij instrumentum quoddam appellant, quod in summitate, qua ligna incidit, modicè incuruum supercilium habet, velut crepido. Quod etiam ab eodem scribitur in Exeg. vocum Hipp. καὶ γὰρ ὁ σκέπαρνος αὐτοῖς ἐπίδεσμος ἀπὸ τῶν τεκτονικῶν ὠνόμασται σκεπάρνων. Ascia nanque vinculi genus, ab ascia fabrili nomen sumpsisse videtur. Est & σκέπαρνον Erot. apud Hipp. εἶδος ἐπιδέσμου, ὅταν ὁ ἐπίδεσμος πλάγιος ἀχθῇ, deligationis genus cùm ipsa deligatio obliquè ducitur. Idem ex Asclepiadis ἐξηγητικοῦ εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον adscribit: ἔστι γὰρ ὁ σκέπαρνος, ὅταν ὁ ἐπίδεσμος ἐπιβάλλων αὐτὸς ἑαυτῷ καὶ χιαζόμενος κλάσιν ποιῇ καὶ γωνίαν, τῶν ὅταν ὀρθὸς καὶ λοξὸς ἐπιδεθῇ. Est enim ascia, quando vinculum in sese ductum ad instar literæ χ quodammodo inflectitur & angulum facit, scilicet cùm rectobliquè deligatur. Sic enim hæc verba perbellè mihi reposuisse videtur Henr. Steph. Ex verò significatione vtitur Hipp. lib. de artic. (pag. 605.58. H. 802.5.) ἐπιδεσίας μὲν ἔτι αὕτη ὁ πολυκαμπτάτη, καὶ πολλὰς μὲν σκεπάρνους ἔχουσα. Ex deligationibus autem hæc maximè varia est, & quæ plurimas ascias habeat. Hinc quoque σκεπαρνηδὸν effertur Hipp. lib. de fract. (pag. 564.45. H. 770. G) asciatim aut ad asciæ figuram κἄπειτα σκεπαρνηδὸν ἐπαλλάσσοντα τὰς ἀρχὰς ἀφιέναι, post hæc ad asciæ figuram alternata capita dimittere. Quem locum mihi expressisse videtur Gal in Exeg. σκεπαρνηδὸν exponens ἀνακεκλασμένως, hoc est, effractè, inflexè) & lib. 6. Meth med. Libri verò κατ' ἰητρ. Com. 2. (p. 676.19.) eundem quoque locum adumbrat, vbi & σκεπαρνηδὸν etiam explicat. ὅταν γὰρ κυκλῶν τοὺς ἀνελίξεις σκεπαρνηδὸν ἐπιδεῖν τῷ κώλῳ, ἐπείγων τῆς ἐγκλίσεως ἐπιβολῆς τὸ ἐγκεκλιμένον ὡς πρὸς τὸ τεχνικὸν σκέπαρνον. ὁ γὰρ βουλόμενος δοξάζει ἑαυτὸν γεγονέναι τῶν ἐπιβολῶν τῶν κυκλοτερῶν ἀπαρτήσας πρὸ τῆς ἐγκλίσεως γενομένης, ἀλλ' ἐγκεκλιμένην, ὥσπερ εἰς τὸ τῆς περιαγωγῆς ἐργάζεσθαι τοῖς κρατοῦσι τῶν σκεπαρνηδόν. Nam cùm præcipit plagulas asciæ ritu membro iniiciendas, à circulari circuitu eam esse faciendam declinationem definit, ea forma quâ est ascia fabrilis. Neque enim vult admodum obliquam fieri plagularum iniectionem, multum à rotunda recedentem, sed paulùm declinantem, quantum ad firmissimam comminutorum colligationem sufficiat. σκέπαρνον ἐπίδεσμος ἰατρικοῦ ὄνομα exponit Hesych. vinculi Medici nomen.

Σκέπη tegumentum, velamentum significat, & pro aëre nos ambiente sumi videtur aph. 43. sect. 8 lib. 6. Epid. qui inter causas salubres sanitatis conseruatrices annumeratur, quas Medici res non naturales appellant. ἰδεῖν δὲ δεῖ σῖτον, ὑγρότητα, διαίτην, σκέπην. In valetudinis autem ratione consuetudo spectanda est, in ratione victus, tegumentis. σκέπη σκέπασμα exponitur Hesychio.

Σκελετεύσαι exponit Gal. in Exeg σκελετεύσει, συμπτώσει h. e. arefactione, afficcatione, quâ nimirum corpus arefactum collabitur & concidit, sicque σκελετός. Videturque idem dici σκέλλομαι quod σκελῶμαι, si modo integra est lectio. Suspectam tamen facit scriptionem ordo alphabeticus. σκέλωμα verò quibusdam exponitur ossis exiccatio, & à σκελέω vel σκέλλω deduci videtur. σκέλλει etiam exponitur Hesych. ξηραίνει, & σκέλλειν σκελετεύειν, ξηραίνειν, καίειν.

Σκῆμψιν ἀπόσκημψιν exponitur Gal. in Exeg. decubitus, aut ipsa decumbendi & ingruendi actio, de humore in aliquem locum incumbente & illabente, ex libro sexto Epidem. Quibus verbis aphoris. 28. sect. 3. lib. 6. Epid. mihi subindicari videtur, vbi ex quibusdam codicibus manuscriptis σκῆμψιν adscribitur, apud Gal. autem σκέψις legitur & ἀπόσκημψις exponitur. Sic enim scribit. ὥστε δὲ ἄμεινον πλεῖον σκέψιν ἐστὶ τὴν ἀπόσκημψιν αὐτῶν. Omnes verò σκέψιν ἀπόσκημψιν hoc est humorum illapsum intellexerunt. Est autem σκήπτω idem quod σκίμπτω, aut etiam σκίμπτομαι, quod & σκίμπτω dicitur, nitor, innitor, decumbo, incumbo, ingruo, irruo. σκέψιν etiam pro σκέψις quod considerationem significat sumitur, vt ibidem scribit Gal. antiquorum more qui ε pro η ponebant.

Σκῆνος Hipp. sumitur pro corpore aut toto corporis alueo. Lib. περὶ ἀνατομῆς (p 916 A.) καὶ κατὰ βρόγχον φλὲψ μεγάλη καλουμένη, δι' ἧς ὅλον τὸ σκῆνος τρέφεται. & cum chartilaginosa arteria vena magna nuncupata, per quam corpus totum nutritur. Lib. etiam περὶ καρδίης (pag. 269 22.) καὶ οἱ ποταμοὶ οἷσιν ἄρδεται τὸ σῶμα τούτων ἄρδεται τὸ σκῆνος. & hic flunij sunt quibus totus corporis alueus irrigatur. Aret. etiam σκῆνος ea notione vsurpat cap. 6. libr 2. περὶ ὀξ. ψυχρὸν τὸ πᾶν σκῆνος. toto corpore frigidi. σκῆνος quoque σῶμα exponit Hesych. sicque dicitur quòd sit σκηνὴ τῆς ψυχῆς, ἤτοι οἰκητήριον, animi tabernaculum ac domicilium.

Σκιρὸν καὶ σπογγῶδες Erot. positum testatur apud Hipp. ἀντὶ τοῦ χαυνόσπογγος, laxum & spongiosum, aut fungosum molle, si modo lectio integra est. At Hesych. σκιρρὸν, σκληρὸν, ξηρὸν exponit.

Σκιαυγεῖν est cæcutire eorum more qui ex vmbra aut tenebris prodeuntes, ad lucis aspectum caligant. σκιαυγεῖ, ἀμβλυώττει, exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. nimirum locum lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 558.22.) subindicans. καὶ αἱ κόραι σκίδνανται τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ σκιαυγέει. oculorum pupillæ dissipantur, & cæcutit. Et lib. περὶ κρισίμων vbi ista repetuntur σκιαυγεῖ legitur (pag. 57.11)

Σκίδναμαι dissipor, dispergor significat, frequens Homero & Hipp. Libr. 1. de Morb. (pag. 454.54. 459.54.) σκίδναται ἀνὰ τὸ σῶμα πᾶν, in totum corpus dispergitur. Et rursus ibidem (454.15.) καὶ μᾶλλον δέ τι σκίδναται ἐς τὰς φλέβας ἢ ἐς τὰς σάρκας. magis tamen in venas quàm in carnes dissipatur. Et lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 558.22.) αἱ κόραι σκίδνανται τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum pupillæ disperguntur, quod repetitur lib. περὶ κρισίμων (p. 57 11.) Et lib. de loc. in hom. (pag. 408.44.) κατὰ πολὺ γὰρ σκίδναται ἡ ὀδμὴ τῆς ὀσφρήσιος. odor enim quam olfactus per longius interuallum dispergitur. Hesych. σκίδναται exponit διασκεδάννυται, σκορπίζεται, χωρίζεται.

Σκίμπτω & σκίμπτομαι idem quod σκήπτω significat, nitor, innitor, fulcio me, ingruo, irruo & incumbo. Hesych. σκίμπτεται ἐρείδεται exponit, & σκιμφθεὶς ἐρεισθείς, additque σκιμπτὸς idem significare. Idem σκίμπτει ἐπιπίπτει exponit, ingruit, incumbit. & σκίμπτεται, vt σκιμπτόμενος idem sit quod σκηπτόμενος. Apud Gal. in Exeg σκιμπτόμενος κατακλινόμενος, exponitur, quod est concludatur. sed vereor vt parum integra sit lectio, vbi etiam quædam exemplaria σκιμπτόμενος habent. σκίμψαι Hesych. exponit ἐμπελάσαι insiaum esse, & ἐμπελάσθαι adhærere, iungi, vicinum esse aut admoueri. Idem ἐχρίμφθη, ἐγγίσε προσεπελάσθη, quod est, prope accesserit, adhæserit, pro quo vitiosè ἐγγίσαι, προσεπελάσαι scribitur. Et Gal in Exeg. σκίμψαι apud Hipp. duo significare scribit, τὸ μὲν διερρῆσθαι, diuisum fuit, καὶ τὸ

καὶ τὸ ἐμπλαδῇ, appropinquauit, admotum fuit. σκιμφθῇ autem legitur lib. 1. de Morb. (pag.405.26.) καὶ ἢν μὲν ἐς τὴν φλέβα σκιμφθῇ, & si in venam incubuerit, irruerit, aut firmatus fuerit & infixus. Agitur enim de sanguine humiditati admixto. Cui sanè loco Hesych. expositio optimè quadrat, existimoq; hũc Hip. locũ ab eo (quod sæpe aliàs) vt & à Gal. sub. iudicari, vt sit, & si ad venã accesserit, adhæserit, admotus fuerit. Quod facit vt apud Gal. legendum existimem σκιμφθῇ ἐμπλαδῇ, aut ἐμπλάσῃ. σκίμψαι idem τύψαι, ψηχάσαι, διελεῖν, quod est tundere, scarificare, diuidere, apud Hipp. significare scribit, quod de vena dici videtur, pro quo Hesych. ἀνίμψαι ξ πλῆξαι exponit. σκίψαι tamen vitiosè apud Gal. legitur.

Σκινδαψὸς vox est fictitia apud Gal. & nullius significationis, velut βλίτυρι, cuius meminit cap. 6. lib. 2. de differ. feb. & lib. 3. de præsag. ex puls. (pag. 144. versic. 45.) & lib. 3. de differ. puls. (pag 35. v. 43.) vbi tamen videtur serui cuiusdam & instrumenti nomen esse.

Σκίρρος dicitur Gal. Com. 4. in lib de rat. vict. in morb. ac. (pag. 93.15.) ὁ ἀντίτυπος ὄγκος καὶ ἀνώδυνος, tumor renitens & doloris expers. Auth. verò Definit. Med. (pag. 400. 52.) σκίρρος ἐστὶν ὄγκος σωμάτων μετὰ σκληρότης, καὶ βάρους, καὶ δυσκινησίας τε καὶ δυσαισθησίας. Scirrhus est corporum tumor durus & grauis, cui motus & sensus coniuncta est difficultas. σκίρροι autem genere duplices sunt, quidam ex sanguinis fæce & melancholia, quidam etiam ex crassa pituita. Quorum generatio interdum etiam statim initio fit, interdum ἐκ μεταπτώσεως, ab inflammatione, erysipelate, aut œdemate. Gal. lib. de Tumor. præter nat. (pag. 356. 17.) Propriè autem dicuntur σκίρροι tumores duri & dolore carentes, quos οἰδημάτων nomine complectitur Hipp. vt scribit Gal. Com. 1. in libr. 6. Epid. (p. 443. 12.) & Com. ad aph 34. lib 4. Hi veri & exquisiti scirrhi dicuntur, velut qui ab humore melancholico gignuntur, reliqui scirrhosi tumores, vt scribit Gal. lib. 14. Meth. med. (p. 187. 23.) σκίρρον ὀνομάζομεν ὄγκον σκληρόν, ἀνώδυνον, οὐ μὴν ἀναίσθητόν γε πάντως. ὁ γὰρ ἐπὶ τοῖς ἀνίατος, εἰ δὲ ἄλλος πῶς ὥσπερ ἀναισθητότερόν τι καὶ δυσαισθητότερον ἀποφαίνει τὸ πάσχον μέρος, ἢ ... παντελῶς ἀναίσθητον, ὅταν γε αἰσθητικὸν ᾖ φύσει. ἔνια γὰρ συνδέσμους ἴσμεν ἀναισθήτους ὄντας. εἰ δή τις ἐκείνους μόνους τῶν παρὰ φύσιν ὄγκους ὀνομάζειν ἀξιοῖ σκίρρους ὅσοι παντάπασιν εἰσὶν ἀναίσθητοι, τοὺς δ' ἄλλους οὐ σκίρρους, ἀλλ' ὄγκους σκιρρώδεις, περὶ ὀνόματος ἴστω ζυγομαχῶν, καὶ καλείσθω ὑπὸ καὶ ἡμῶν τὸ πάθος, ὅταν ἐκείνῳ διαλεγώμεθα. Scirrhum appellamus tumorem durum qui sine dolore est, non tamen prorsus sine sensu. Talis enim sanari non potest. Reliqui autem omnes sicut insensilem aut ægré sensilem affectam partem reddunt, its prorsus insensilem non efficiunt, vtique si natura sit sensilis. Ligamenta nanque scimus insensilia esse. Quòd si quis eos duntaxat tumores qui præter naturam sunt, & omninò insensiles, scirrhos appellandos censeat, reliquos verò non scirrhos, sed tumores scirrhosos, is se de nominibus litem intendere sciat, & nos quoque ita affectum appellabimus, quoties cum eo disseremus. Quod etiam ibidem iterum repetitur (pag. 189. vers. 17.) Est autem scirrhus lieni familiaris & vtero, de quo agit Paulus lib. 3 cap. 68. Est & σκίρρος τοῦ σπληνός, Auth. Definit. Med (pag 398. versic. 23.) ὅταν μείζων ὁ σπλὴν ὑπάρχῃ, καὶ λίαν σκληρὸς, καὶ διῃρμένος. Scirrhus lienis, cùm lien maior valde durus & in tumorem sublatus est. Sic σκίρρος ἐν μήτρᾳ ἐστὶ ... αὐτῆς, ὅσα ἐστὶ σκληρίαν ἀντίτυπον, ὀχθώδη, ἀνώμαλον, ἄπονον ... Scirrhus vteri est affectio aliquam eius partem obsidens, adeò vt renitens, tumens, inæqualis, & fere sine dolore sit durities. Ibidem (p. 399. 15.)

Σκιῶδες φθινόπωρον, vmbrosus autumnus, hoc est obscurus, opacus & caliginosus, lib. 3. Epid. in st. pest. (pag. 479 v. 15. H. 1082. A.) vbi scribit Gal. σκιῶδες εἶπεν ἐν ὅρῳ τὸ ζοφῶδες, ὅπερ σημαίνει τὸ μὴ λαμπρόν, μηδὲ καθαρόν, μηδ' ἀκριβῶς αἴθριον. Vmbrosum dixit pro caliginoso, quod non lucidum, nec purum, neque exquisitè serenum indicat.

Σκληρὸν durum dicitur, secundum Arist. lib. 2. de ortu & interitu, quod secundum suam superficiem in se non cedit, aut vt Plat. videtur in Tim. ᾧ ἂν ἡμῶν ἡ σὰρξ ὑπείκῃ, cui caro nostra cedit, quemadmodum scribit Gal. cap. 4. lib. 5. de simpl. med. fac. & lib. 3. de diff. puls. (pag. 39. 49.) Durum verò tribus modis vt dicatur vide apud Gorr. ex Gal. quemadmodum & siccitate, aut concretione, aut repletione, aut eorum coniugatione durum effici scribit Gal. cap. 5. lib. 5. de simpl. med. fac. Huic τὸ μαλακὸν quod est molle opponitur, quod & varias etiam habet acceptiones σκληραὶ κοιλίαι dicuntur Hipp. aphoris. 5 lib. 5. alui duræ, reficcatæ, adstrictæ. Et σκληρότης ξηρὴ σώματος, corporis asperitas sicca, cùm corpus rigidum scabrum fit & asperum humore omni exhausto, lib. 4. Epid. (pag. 1138. C.D.) vbi δέρματος ἀλύκην & συμπτώσιας iungit. σκληρὸς etiam pro graui, molesto, aspero tropicè sumitur, & alias multas figuratas habet significationes, vt scribit Galen. lib. 3. de diff. puls. (pag. 40. 10.) Sic aph. 1. sect. 7. lib. 6. Epid. κυνάγχαι δὲ καὶ ὑποσφαγμοὶ σκληραὶ καὶ ξηραί. Anginæ autem & partium syderationes, aut duræ & siccæ erant, hoc est graues, quod grauissimos & violentissimos labores afferrent. Rursusque ibidem. σκληρόταται δὲ καὶ βιαιόταται αἱ ἐς τὸ ἀποσφακελισμοὺς ἄγουσαι. Durissimæ autem & vehementissimæ [tusses erant] quæ ad partium syderationes deducebant, hoc est, grauissimæ. Gal. in Exeg. σκληρὰ ἀντὶ ξηρά, hoc est, assiccata, exponit. additque, καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. & omnia quæ ab eo deducuntur iuxta eandem rationem dici. Quod certè vt huic loco accommodari potest, ita & aphorism. 71. lib. 5. & 15. sect. 6. lib 6. Epid. propius quodammodo respicere videtur. Vnde quoque σκληρύνει ξηραντικόν, hoc est assiccat idem exponit, & σκληρύνεται ξηραίνεται, assiccatur. σκληρύνειν autem vsurpat Hipp. aphorism. 16. sect. 3. lib. 6. Epid. ψύξις τὰ κατὰ κοιλίην σκληρύνει. Refrigeratio quæ ventre continentur indurat, assiccat. Et μῖξις τὰ κατὰ τὴν γαστέρα σκληρύνει. Coitus quæ ventre continentur assiccat, arefacit, & extenuat. Vnde ἐσκληρυσμένοι dicuntur Gal. libri secundi salubr. (pag. 238. vers. 58.) extremè macilenti, sicci & graciles, quasi assiccati, inueterati & torrefacti, vt vetus interpres, qualis habitudo est in corporibus osseis. Hinc etiam est σκληρυσμὸς δέρματος, cutis durities, asperitas, scabrities & resiccatio, lib. περὶ χυμῶν (pa. 47. 49.) & totius corporis, vbi totum corpus frigosum est, rigidum, asperum & exuccum, omni humore frugi consumpto, in Prorrh. (pag. 176 vers. 52. H. 68. H.) & Coacis (pag. 151. D.) Rursusque in Prorrh. (p. 193. 21. H. 73. C.) κατάψυξις μετὰ σκληρυσμοῦ, corporis perfrictio cum rigiditate, & Coac. (pag. 118. E.) vbi totum corpus ita perfrigeratum est vt obrigeat & induretur, aut ea siccitate asperatur & contrahitur. Quod præsentissimum minatur exitium, vt scribit Gal. Com. 2. in Prorrh. Aut enim ita refrigerari corpora vt obrigeant, mortem propinquam, aut ita reficcari vt indurescant, perniciem breui affuturam indicat.

Σκληρυσμοὶ τῶν ἄρθρων, articulorum duritas aut durities, cum ob siccitatem ita indurantur articuli, vt haud facilè flecti queant, aph. 18. sect. 1. lib. 6. Ep.

Σκληρύσματα tumores duros significant in Coac. (p. 167. F.) τὰ κατὰ κοιλίην σκληρύσματα μετὰ πόνου, durities in ventre cum dolore, οἰδήματα σκληρὰ καὶ ἐπώδυνα vocat in Progn. Hipp. σκλήρωμα dicitur lib. 4. Epid. (pag. 1135. G.) etsi σκλήρωμα significat Auth. Definit. Med. (pag 499. 24.) tumorem subdurum in aliqua vteri parte exortum, (& Paulo lib 3 cap. 68.) tumorem durum in vteri collo præcipuè consistentem, & scirrhi speciem quandam. Rursus Coacis (pagina 209. C.) σκληρύσματα duritias significant, & de veratro scribitur, σκληρύσματα ποιεῖ, duritias facit. Quod intelligitur de torminibus ac distortionibus, quæ sentiuntur malè exhibito veratro, non attenuato humore, neque emollita corporum per quæ purgatio fieri debet soliditate, vt præcipit Hipp. aphorism. 13. lib 4. & 5. sect 1 lib. 6. Epid. Periculum nanque est ne violenta illa concussione & conuulsione distenta vasa sua rigiditate rumpantur. Possunt & σκληρύσματα ariditatem & siccitatem denotare secundum significationem à Gal. attributam, quòd veratrum exhibitum ariditatem, reficcationem ac extenuationem faciat.

Σκληροκοιτεῖν est duro cubili & strato vti, lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (pag. 32. 53. H. 138. 23.) velut est humi decubitus, χαμευνίας dixit Galat. Com. ad aphorism. 19. libro 3. humicubationem Tertull. Vnde σκληροκοιτίαι dicuntur lib. 3. περὶ διαίτης (pag. 366. 55.)

Σκολιαίνεσθαι propriè significat in latus obliquari & peruerti, sed sumitur generaliter de quacunque peruersionis specie, siue in latus, siue in priorem aut posteriorem partem id fiat, apud Hipp. lib. de art. (pag. 620. 55. H. 812 G.) σκολιαίνεται γοῦν ῥάχις, quod Gal. exponit διαστρέφεται καθ' ὁντιναοῦν τρόπον. Spina igitur quouis modo peruertitur. Alioqui σκολίωσις est spinæ in latus peruersio, cùm in latus emouetur. Eam ibidem exponit Gal. τὴν ῥάχεως διαστροφὴν εἰς τὰ πλάγια, & initio Com. 3 in lib. de artic. (pag. 610. 55) Est & σκολιότης ὑποχονδρίου, hypochondrij obliquitas, hoc est inæqualitas, vbi inæqualiter affecta sunt hypochondria, lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 101. 53. H. 400. B.) ὑποχόνδριον μὲν γὰρ εἰ ἔχοι πόνον, ἢ ἐπηρμένον, ἢ ἔχοι τινὰ σκολιότητα. Hypochondrium igitur si cum dolore fuerit, aut in tumorem sublatum, aut quandam obliquitatem habeat. ἀνωμαλίαν exponit ibidem Gal. inæqualitatem, ὅταν ἐν τοῖς ... τὴν ἄλλην ἔχωσι, ἢ ἀνωμάλως διακείμενα

τὸ ἀριστερὸν καὶ τὸ δεξιόν. quod in Prognostico hac oratione scripsit, si inæqualiter tam dextra quàm sinistra parte affectum sit.

Σκολοπομαχαίριον gladiolus acutus dicitur aut cultellus, ad palili formam accedens, vt nominis ratio testatur, quo in execando fœtu vtitur Paulus libr.6.cap.74. Hipp. verò μαχαίριον vsurpat lib.1. περὶ γυν. (p.618.14.) & lib. περὶ ἐγκατατομῆς, σμιλαχαίριον passim & diminutè scribitur.

Σκορδίνημα est pandiculatio totius corporis & cum oscitatione extensio. Sic enim σκορδίνημα exponitur, ἀποτάσις μετὰ χάσμης, magna corporis cum oscitatione extensio, pandiculationem Latini dicunt. Et Gal. in Exeg. σκορδινᾶσθαι apud Hipp. exponit ἀποτείνεσθαι, καὶ μάλιστα μετὰ χάσμης, hoc est extendi præcipueque cum oscitatione. Est & σκορδινᾶσθαι Polluci, μετὰ χάσμης διατείνειν ἑαυτόν, & Aristoph. Schol. μετὰ χάσμης τὰ μέλη ἐκτείνειν, membra cum oscitatione extendere, quod pandiculari dicitur. σκορδινᾶται vsurpat Hipp. lib.2. Epid. (p.1020.F.) pro quo σκορδίνημα legi testator Erot. & καρηβαρίαν significare, περὶ τὸ κεφάλαιον, hoc est, capitis grauitatem, quòd caput in orbem vertatur, adducto Aristoph. testimonio in Ἀχαρ. quo verbo idem vtitur etiam in Vespis & Ranis. Erot. quoque iterum σκορδίνημα exponit τὸ καρηβαρεῖν, itaque antiquis dici scribit & Aristoph. Annotatur etiam ex Corintho σκορδίνημα & σκορδίνημα τὸ καρηβαρεῖν apud Ionas significare. σκορδινᾶσθαι pro σκορδινᾶσθαι ponitur apud Hipp. lib. περὶ διαίτης (pag. 262.28.) ἢ σκορδινᾶται, aut pandiculetur, hoc est toto corpore extendatur. Dicitur etiam σκορδινησμὸς & σκορδινισμοί, & in quibusdam exemplaribus, σκορδινησμοὶ pandiculationes, aph.4.sect.5 lib 6 Epid. Vbi scribit Gal. σκορδινησμὸν tale quoddam esse symptoma in omnibus musculis, quale in oscitatione musculis inferioris maxillæ contingit: fierique à natura ad euacuanda vitiosa excrementa, quæ in musculis existunt. Idem Gal. Com. ad aphor. 56. lib. 7. σκορδινησμὸν fieri vult ab humiditate flatuosa aut spiritu vaporoso in musculis voluntarij motus contento.

Σκόρδιον exponit Erot. apud Hipp. βοτάνης ὄνομα, herbæ esse nomen. De ea agit Diosc. cap. 125. lib. 3.

Σκορόδου φλοιὰ, τὸ ἔξωθεν λέμμα, hoc est exteriorem corticem idem exponit apud Hipp. quod sumptum est ex lib. de fistulis (p.883.H.) vt postea scribemus.

Σκότος tenebras significat, sed pro tenebricosa oculorum caligine quæ ex capitis vulnere oborta est, sumitur lib 5. Epid. (pag. 1149.B.) καὶ αὐτῷ σκότος κατεχύθη. eique oculorum caligo offusa est. Inde σκοτοῦσθαι oculorum caligine tentari dicitur & vertigine corripi. Ib. (pag. 1154.G.) ἐσκοτώθη, ac tunc quidem oculorum caligine, aut vertigine correpta est. In vertigine namque cùm præcipua duo sint symptomata, tenebricosa caligo oculis obuersata, & omnium rerum circumactio, à priore Græcis σκότωμα dicitur (Aret. cap. 3. lib. 1. περὶ χρ. παθ.) & σκοτωματικὸν πάθος (Gal. lib. 3. de loc. aff. cap. 8.) Latinis à posteriore vertigo, & ab vtroque σκοτόδινος (aph.17. lib.4.) aut σκοτοδινία. Ea eadem origine σκοτώδεες dicuntur Hipp. qui tenebricosa vertigine vexantur, & quibus tenebricosæ caligines circum oculos obuersantur, in Prorrh (pag. 192.1. H. 72.G.) vbi Gal. σκοτώδεας exponit τοὺς ἐν ταῖς κινήσεσι σκοτουμένους, eos qui inter mouendum caligine aut vertigine vexantur. & σκοτώδεες iidem esse videntur qui σκοτωματικοὶ vocantur Auth. Definit. Med. (p.498.4.) Eademque ratione σκοτώδεα tenebricosas vertigines significant, in Coac. (p.172.B.) τὰ σκοτώδεα ἐξ ἀρχῆς αἱμοῤῥαγίη γενομένη λύει. Tenebricosas vertigines ab initio sanguinis ex naribus fluxio soluit. Et rursus ib. (pag. 172.G.) ἐξ αἱμοῤῥαγίης ὅσοι φλεβοτομίης σκοτώδεα ἰσχόντα. Ex venarum oculis sanguinem fundere solitis aliquantulum appstentibus, tenebricosæ vertigines oboriæ. At lib. 1. Epid. (p.367.32. H. 948.H.) τὰ σκοτώδεα περὶ τὰς ὄψιας, tenebricosas oculorum caligines, in febre ardente significant, ἀμβλυωγμὸς in Prognost. dixit Hipp. offusas oculis tenebras Celsus cap.7. lib.2. Est autem σκοτόδινος (vt scribit Gal. Com. ad aphor. 17. lib.4.) ἐπειδὰν ἅμα περιδινεῖσθαι δοκοῖ τὰ βλεπόμενα, ὅτι περὶ τὴν ὄψιν αὐτοῖς ἐξαίφνης ἀπόλλυται, δοκοῦσιν αὐτοὺς σκότος περικεχύσθαι. γίγνεται δὲ τοῦτο, τοῦ στόματος τῆς κοιλίης ὑπὸ μοχθηρῶν χυμῶν δακνομένου. διὰ γὰρ τὸ μέγεθος τῶν νεύρων τῶν ἐξ ἐγκεφάλου καθηκόντων εἰς αὐτό, βλάπτεται τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα, κακοπραγοῦντος τοῦ μορίου. Tenebricosa vertigo dicitur quando simul res conspectæ videntur circumuolui, & sensus visus repente deperditur, cùm ægroti sibi tenebras circumfundi existiment. Quod contingit ore ventriculi à prauis humorib. demorso. Ob magnitudinem enim neruorum à cerebro ad ipsum pertingentium, animi functiones offenduntur, ea parte male affecta. Σκοτοδίνη etiam dicitur in Coac. (p. 144.A.) pro σκοτοδινία, vt legitur lib. 2. de Morb. (pag. 463.) & pagina 466.35.) & alias.

Σκυθρωπὸς, tristis, austerus, vultuosus, tetrico vultu & superciliosus, morosus ac difficilis, quales sunt melancholici, qui Scythico est vultu & inamœno, σκυθρωπὸς Græcè dicitur, cui ἱλαρὸς hilaris opponitur apud Xenoph. lib. 2. ἀπομνημονευμάτων. Ægr. 14. lib. 3. Epid. post st. pest. σιγῶσα δὲ καὶ σκυθρωπή. taciturna vero & tetrico vultu, de muliere melancholica. In Prorrh. (p. 185.30. H. 71.C.) σκυθρωπὸν τὸ πρόσωπον σκυθρωπόν, vultus valde tetricus & superciliosus, toruus aspectus. Sic in Coac. (p.152. D.) σκυθρωπότης ἐν ὀξέσι damnatur, in morbo acuto tetrica & superciliosa facies, aut morosus & difficilis vultus. Inde σκυθρωπότεραι παραφροσύναι dicuntur despicientiæ tetricosiores & austeriores, quæ ab atra bile fiunt.

Σκυλάκεια σαρκία, κύνεια κρέα νεαρά, hoc est caninas carnes pingues, exponit Erot apud Hipp. Quod legitur lib. περὶ γυναικείων (p.678.13.) καὶ ἐσθιέτω σκυλάκεια σαρκία ἑφθά. & edat catulos pingues percoctos. σκυλάκεια ἑφθὰ vocat eadem in re lib. περὶ ἀφόρων (pag. 264. 29.) Catulorum verò lactentium carnes pro cibo veteribus fuisse testatur Plin. lib.29. cap 4. & Oribasius Collect. lib. 1 ex Mnesithei Atheniensis sententia laudauit. Catulinam carnem esitauisse Romanos Plautus in Saturione refert, vt scribit Festus. Hipp. quoque pluribus locis in variis affectibus cibo non parum commendauit, vt lib. περὶ παθῶν (pag. 528.54.) τὰ σκυλάκεια κρέα κουφότατα & lib.2. περὶ διαίτης (p.157.27.) σκυλάκια δὲ ὑγραίνει καὶ διαχωρεῖ. Catulinæ carnes humectant & per aluum secedunt. Lib. περὶ παθῶν (pag. 526.40.) non febricitantibus σκύλακος κρέας ἑφθὸν, catuli carnes coctas exhibet. Et lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.536.10.) in thoracis tuberculo κρέασι σκυλακείοισιν vtitur, vt & (p.545.35.) in hydrope ex hepate. Rursus lib. 2. de Morb. (p.474.50.) in pleuritide σκύλακος ἑφθὸν exhibet, vt & postea (pag. 481. 38.) κρέα σκυλάκεια.

Σκίλλης τὸ ἐρεῶδες exponit Erot. apud Hipp. τὴν ῥίζαν τὸ χυλὸν, radicis succum. Verùm apparet manifestum vitium apud Erot. σκίλλης enim τὸ μυξῶδες legendum apparet, vt legitur lib. de Vlceribus (pag. 880. D.) quod interiorem partem scillæ mucosam indicat, & quod maximè est medium, direptis vino tenus tunicis. σκίλλης τὸ ἐρεῶδες quædam habent exemplaria Erot. quæ etiam vitium redolent, & pro eo τὸ ὑγρῶδες reposuit Henric. Steph. Ac nescio an pro ἐρεῶδες ὀπῶδες legi possit, cum sit scillæ succus acris & feruens ac mordens vt nitrum. ὀπὸν Varinus τὸ χυλὸν exponit, vt sit τὸ ὀπῶδες, in scilla quod succosum est, facili lapsu vt τὸ ἐρεῶδες pro τὸ ὀπῶδες scribatur.

Σκυρίαι αἶγες, Scyriæ capræ probantur Hipp. ad lac puerperæ augendum, & caseus caprinus, lib.1. περὶ γυναικ. (p.608.16.) Est autem Scyros insula vna ex Cycladibus Plinio lib.4.ca.12.

Σκίῤῥος, pro σκῖρος siue σκίῤῥος scirrum, exponitur Gal. in Exeg. πῶρος, callus, aut duritics callosa. & legitur lib.1. περὶ γυν. (p.598.50.) ἢν δὲ λαπαχθῇ ὁ σκίῤῥος. Si verò scirrhus aut callus emollitus fuerit. Et rursus (ibid.) τὸ σκίῤῥον διαχεῖν. scirrhum aut callum diffundunt. Sic etiam σκιρωθῶσι, πωρωθῶσι, ex eodem loco exponit Gal. (ibid.48) καὶ ἢν σκιρωθῶσιν, si indurati (vteri) fuerint, aut occalluerint. Agitur enim illic de vteris in duritiem quandam callosam obdurescentibus aut lapidescentibus. Erot. tamen σκιῤῥωθῶσιν aut σκιῤῥωθῶσιν legit, & σκληρυνθῶσιν exponit, hoc est obduruerint, & idem esse ait quod σκιῤῥωθῶσιν, quandoquidem σκίῤῥος σκῖρρον vocat Hipp. Sic lib.1. περὶ γυν. (p.658.45.) scribitur, ἢν σκιῤῥωθῶσιν αἱ μῆτραι, si indurauerint vteri. Et lib. περὶ γυν. φύσ. (p.569.44.) de vteri osculo, ἢν δὲ σκιῤῥωθῇ, si obduruerit, vbi Aldus σκιρωθῇ legit. Scribitur etiam rursus lib. 1. περὶ γυν. (p.658.54.) ἢν αἱ μῆτραι σκιρωθῶσι, & (659.12.) ἢν δὲ σκληρυνθῶσιν αἱ μῆτραι, vnde expositionem suam hausisse videtur Erot. Et lib. περὶ γυν. φύσ. (pag 577.21.) ἢν σκιῤῥωθῶσιν αἱ μῆτραι. & (ib.30.) ἢν σκιῤῥωθῶσιν αἱ μῆτραι. σκιρωθῶσι etiam λιθωθῶσι exponit Hesych. hoc est in lapidem obduruerunt, nimirum (vt opinor) Hipp. locum superiorem subnotans.

Σκύτα, τὰ κατὰ τὸν τένοντα τοῦ αὐχένος, quæ sunt circa ceruicis nodum exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. Quam etiam dictionem agnoscit Erot. & exponit τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων καὶ τοῦ τραχήλου, id quod est inter tendones & ceruicem, ex Petronij testimonio. Addit quoque quibusdam dici τὸν νωτιαῖον μυελὸν, spinalem medullam. nonnullis etiam, τὸ ἰνίον, aliis, τὸ μεταξὺ τοῦ μετώπου καὶ τῶν ὀφρύων τόπον, locum inter frontem & supercilia medium, quod ὑπερκείμενον appellant. Quosdam etiam σκύτα dixisse τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα, capitis cutem, παρ' ὃ καὶ ὁ σκύτινος δέρματα. Verùm in his Erot. verbis vitium esse suspicor, & ὁ σκύτα ἀφαιρεῖ legendum existimo, vt à σκύτα κεφαλὴ, σκύτα dicatur. Sic enim Hesych. σκύτα κεφαλὴ exponitur, & σκύτος, τὸ δέρμα. Qui etiam

etiam σκύτη τὸ πρόχειλον σπάδοιτο dici scribit. Libr. de art. (pag. 604.27. H.799.F.) ὁ σὰρξ τῶ σκύτεως legitur, longè alia quidem notione, & nihil ad hunc locum pertinet. Hæc autem Erot. verba dictioni σκύτος Petronio attributa annotantur ex lexico veteri apud Henr. Steph.

Σκυτίνην Erot. apud Hipp. πεπιλημένην καὶ πεπυκνωμένην exponit, h.e. coactam, compactam & condensatam. Atque haud scio an iis verbis subnotet locum lib.4. de Morb. (pag.509.48.) vbi scribit: ὥσπερ εἴ τις λήκυθον σκυτίνην στενόστομον ὑποπλήσας ἐλαίου ἐπιστρέψειε τὸ στόμα κατ' ἰθύ. Non secus ac si quis ampullam oleariam coriaceam angusti oris, oleo impletam, in osè directo obuertat. Sic enim lecythum illam confertim plenam oleo, vt nihil effundatur, πεπιλημένην καὶ πεπυκνωμένην accepisse videtur Erot. hoc est, adeò compactam, & oleo plenam ac condensatam, vt ore obuerso oleum effluere nequeat. ἀποκλήει γὰρ τὴν ὁδὸν τὸ ἔλαιον, ἅτε πολλὸν καὶ ἀλὲς ἐπικείμενον. Oleum enim multum & confertum incumbens, viam obturat, vt ibidem scribitur.

Σκύτινον ὑποκεφάλαιον idem etiam exponit, δερμάτινον προσκεφάλαιον, ὅπερ καὶ πύλβινον. coriaceum puluinar, Latini puluinum dicunt. Verùm σκύτινον ὑποκεφάλαιον scribitur apud Hipp. lib. de fract. (p.540.54. H. 757. B.) καὶ ὑποθέντα σκύτινον ὑποκεφάλαιον, ἢ ἓν, ἢ πλείω, & supposito coriaceo vno puluino, aut pluribus. Et lib. de artic. (pag 621.v.33. H.813 G.) ἔπειτα ἐπὶ τὸ ὕβωμα ἐπιτιθέναι ἢ ῥάκιον τι πολύπτυχον, ἢ μικρόν τι σκύτινον ὑποκεφάλαιον. Deinde supra gibberum multiplex aliquis panniculus, aut paruus aliquis puluinus imponatur. Sic lib. 2. de Morb. (pag. 464.52.) τὸ ἀσκὸν τὸ σκύτινον, hoc est scorteum vtrem calida impletum capiti adhibendum vocat.

Σκώληκας κοπρίους, vermes stercorarij aut oletarij. & qui in stercoribus reperiuntur, vermes pilularij dici possunt, ac videntur esse ex scarabeorum genere. Iis siccatis vtitur ad purulentos vteros Hipp. lib. περὶ ἐπικυήσιος (p.263.40.) καὶ ἐπὶ σκώληκας δὲ τοὺς κοπρίους οἴσεται ξηρήνας ἐν τῷ ἡλίῳ. & vermes stercorarios eodem modo in sole siccato.

§ Σμαραγέω, ῶ, resono, strepitum edo, fragorem seu stridorem emitto, quo sæpe vtitur Hom. vt Il. β. (v.210.) σμαραγεῖ δέ τε πόντος, quod exponit Hesych. ἠχεῖ, ψοφεῖ, strepitum edit, resonat, Hipp. lib 2. περὶ γυναικ. (pag.658.29) ὁ γαστὴρ αἴρεται καὶ φυσᾶται, καὶ σμαραγεῖ. venter attollitur, inflatur ac resonat, sonitum edit.

Σμήγματα sunt medicamenta detersoria, pulueribus primùm attributa, de quibus abunde Gorrhæus. Cælius Aurel. cap.2. lib 3. Tard.Pass. lacessentes atque purgatiuos pulueres nuncupati scribit.

Σμηκτὶς γῆ inde aut σμηκτρὶς dicitur, creta detergendi vi prædita, creta Cimolia. Sic enim σμηκτρίδα γῆν, τὴν κιμωλίαν Gal. & Erot. apud Hipp. exponunt, ex lib.2. περὶ γυναικ. (pag 667.1.) vt antea scripsimus, quam σμηκτρίδα vocat lib.de nat. (pag. 884.E.) & quidam codices apud Erot.

Σμύρνα, myrrha, lachryma est arboris Arabicæ, spinæ Ægyptiæ non dissimilis, vt scribit Diosc.c.78 lib.1. Σμύρνης μιναίας aliquoties meminit Crito apud Gal. libro quinto κατὰ τόπ. in pastillis ad Lichenas (pagina 226.48 51. & pag.227.1) & Asclep. (pag.232.v.26.) Sed certè Minæam scribi oportere facis constat ex Gal. lib.1. de Antidotis (pag.433.54) qui Myrrham maximè probatam his verbis scribit: τὸ δὲ ἄριστον τῆς σμύρνης γένος ... ἡ τρωγλοδυτικὴ σμύρνα καὶ ὁ κόστος, ... ἤδη ... εἰδέναι δὲ χρὴ ... τὴν χρείαν ... σμύρναν. ἔνιοι δὲ αὐτὴν ὀνομάζουσι μιναίαν ... Quæ deinceps subiicibuntur, myrrha & costus, nequaquam sunt cognitu difficilia iis qui ea ante viderint. Nosse autem oportet myrrham quæ Troglodytis dicitur antidotis conuenire. Hanc quidam Minæam, à loco in quo optimam nasci ferunt vocant. Boni autem esse odoris debet, neque (vt antea dictum est) quicquam opocarpasi admixtum habere. Minæam quoq; myrrham post Troglodyticam probat Plinius cap.16. lib 12. Sed ὁ μιναία ... scribit Dioscorid. Minæam autem dictam à Minæorum pago constat. Vnde & Thus Minæum probatur Plinio cap 14.lib.12. cùm nec prætereа Arabum alij thuris arborem videant. Eadem probatissima myrrha σμύρνα πρώτη, hoc est, primaria vocatur libr. περὶ ἐπικυήσιος (pag. 265 55) & σμύρνα ἄκρατος, lib.2. περὶ γυναικ. (pag.631.36.) hoc est myrrha pura & syncera. σμύρνης καλλίστης, myrrham calonium ad vterorum suffitum cum rosaceo adhibet Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.565.16)

Σμωδίγγων μωλώπων exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. hoc est, τῶν πρὸς τὰς σμώδιγγας, ὅπερ ἐστὶ μώλωπας, ἁρμόζοντος, ad σμώδιγγας, id est, vibices conuenientis & accommodati. Est enim σμωδικὸν pharmacum ad vibices conueniens, & σμῶδιξ vibex, liuor ex plaga, ἐκ πληγῆς οἴδημα μέλαν. σμῶδιξ exponit Hesych. μώλωψ, τὸ ἀπὸ πληγῆς οἴδημα & σμώδιγξ, ἔρεισμα μώλωψ, ὁ ἐκ πληγῆς τύπος, & σμώδιγγες, μώλωπες, τραύματα.

Σολοικὸν quod est absurdum & incongruum, indecens, insulsum, τὸ ἀμαθὲς exponit Hesych. Lib. de fract (pag.551. v.14. H. 763.A.) καὶ γὰρ σολοικότερον μηχανοποιεῖν μηδὲν δέον, Machinas enim cùm minimè est opus adhibere absurdum est.

Σομφὸν τὸ χαῦνον exponit Erot. apud Hipp. itemque Hesych. hoc est inane, fungosum, aut spongiosum, & tribuitur mammis mulierum ab Aristotel. Lib. de loc.in homine (pag.408.42.) de naribus. σομφὸν δὲ ὥσπερ σπογγιά. mollis laxitas velut spongia. At φθέγγεται σομφὸν lib.2. de Morb. (pag.471.43.) obscurè loquitur aut non clarè significat, vocem quassatam aptè vernaculè dicimus. τὸ φαιὸν ἐπὶ χρώματος λέγεται σομφὸν ὅσον τι, τὸ μεταξὺ λευκοῦ καὶ μέλανος ἀμυδρόν, (vt scribit Gaza) fuscus color obscurus est, & abolitis extremis ex albo & nigro mixtus.

Σοφιζόμενοι ἰητροὶ, Medici qui sibi falsò sapientiam venditant aut arrogant, sophistæ, & qui sibi sapientes videntur, errant tamen. Libr. de fract. (p.527 26. H.750 D.) οἱ δὲ ἰητροὶ σοφιζόμενοι, δῆθεν ἐπὶ οἱ ἁμαρτάνουσι. Qui verò Medici sapientiam sibi falsò arrogant, ij nimirum peccant. Vbi Gal. σοφιζομένους exponit, τοὺς οἰομένους μέν τι σοφὸν εὑρηκέναι ἁμαρτάνοντας δὲ, καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ τὰ ὑπὸ ἰδιωτῶν ἀεὶ καλῶς γινωσκόμενα φυλάττοντας. hoc est, eos qui sibi videntur aliquid sapienter inuenisse, errant tamen, ac propterea neque ea obseruant, quæ ab imperitis quibuslibet rectè cognoscuntur. Σοφίην Erot. apud Hipp. interdum τέχνην, artem significare, interdum etiam τὴν ἀκριβείαν, anxiam sedulitatem, scribit. τέχνην verò indicare vult cùm scribitur σοφίῃ παιδεύονται, arte instituitur. Lib. περὶ τέχνης (pag 3. vers.6.) δυνάμενος δὲ, διὰ σοφίην, ᾗ πεπαίδευται, potens verò ob sapientiam, qua instructus est. Vult enim tractationem præsentem quam suscepit, artem Medicam ab inuidorum & imperitorum calumnia defendere posse ob sapientiam qua est prædita & instructa.

Σούσινον oleum liliaceum aut lilinum dicitur ex liliis confectum, ideoque κρίνινον vocatur. & αἰγύπτιον ἔλαιον λευκόν. Hoc enim Gal. in Exeg. τὸ ἀπὸ τῶν κρίνων σκευαζόμενον exponit, ὅπερ καὶ κρίνινόν τι καὶ σούσινον ἔλαιον ὀνομάζουσι. Eo vtitur ad subdititia vteri medicamenta Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.571. 29.) & σούσινον ἢ ἐκ γῆς αἰγυπτίης (Sic enim legendum videtur, cùm vitiosa sit & asterisco notata in codicibus lectio.) quòd αἰγύπτιον ἔλαιον λευκὸν dicatur Gal. & optimum esse in Ægypto constet. Est & Susini vnguenti compositio apud Dioscor. cap. 63. lib.1. & lilinum dicitur, optimumque in Ægypto esse constat. Id vtiliter ad muliebria mala adhibetur, atque à Gal. αἰγύπτιον μύρον λευκὸν vocatur. Paratur autem ea liliis & aromatibus, ideoque λείριννον & σούσινον nuncupatur. Paratur quoque Theophr. in libello περὶ ὀσμῶν. ἐκ τῶν κρίνων, ex liliis, verùm idem ab vnguento Ægyptio discernit. Per σούσινον ergo apud Hipp. aut vnguentum Susinum, aut oleum intelligi potest, vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.581 36. & 585. 121) Susini vnguenti crebra est mentio apud Gal. lib.3. κατὰ τόπ. (pag.190. 22 & 49.)

§ Σπάδων apud Hipp. σπάσμα, hoc est vulsum aut vulsuram significat, vt annotat Gal. in Exeg. qui etiam adscribit fœmininum esse nomen. Erot. quoque σπάδων est σπασμὸς σώματος, corporis conuulsio ac contractio quædam. σπάδων autem in vena thoracis aut pulmonis dicitur Hipp. cùm præ sanguinis copia interosè distenditur aut conuellitur citra ruptionem, fitque velut varix, hoc est, varicis modo intumescit & eleuatur. Conuelluntur enim quæ in ea sunt fibræ, cùm subitò & affatim distenduntur, aut ex ictu aliquo violentiam patiuntur, velut σπάσμα fit in carne aut neruo; quod est vnitatis solutio citra vulnerationem. Lib.1. de Morb. (pag.451.28.) ἢν δὲ τὰ φλέβιον παντάπασι μὲν μὴ διαρραγῇ, σπάδων δ' ἐν αὐτῷ γένηται, γίνεται δὲ μάλιστα περὶ κιρσόν. At si vena quidem non omninò rupta fuerit, sed in ipsa conuulsio fiat, fit autem præcipuè velut varia. Dicitur & σπάδων in carne αὐτὶ τοῦ σπάσματος ibidem (pag 452.12) ἀλλ' ἐν τῇ σαρκὶ σπάδων γίνεται. sed in carne conuulsio fit. Agitur enim illic de supputati thoracis causis, cùm ea labore, aut intensa exercitatione, aut motu, thoracis anterioris aut posterioris vena adeo distenta fuerit, vt rumpatur, citra vulnerationem tamen aut vnitatis solutionem, adeo vt sanguinis sputum non sequatur, sed fibræ conuellantur, violentiam & distentionem patiantur, & vulsum fiat. Sic rursus ibidem (pag 454 35.) γίνεται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν πόνων, ἐκ δὲ τῶν φλεβίων σπασθὲν ἐν ταύτῃ, μὴ ῥαγῇ δὲ παντάπασιν, ἀλλὰ σπάδων ἐν

αὐτοῦ [illegible]. fiunt etiam [tubercula in costis] ex laboribus, cùm venula aliqua diuulsa rupta fuerit, neque tamen prorsus rupta fuerit, sed ita vt in ipsa conuulsio fiat. Et (ibi. 37.) ἢν δὲ σπάδων ἐν τῇ φλεβὶ γένηται. Si verò conuulsio in vena fiat. σπάδων autem σπασμὸν ab Hipp. exponi videtur ib. (pag 453.12.) vbi de suppuratis inferiore ventre scribitur, γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ σπασμῶν, ἢ ὅταν φλέβιον σπασθῇ ἐν ῥαγῇ, τὸ αἷμα ἀποχωρέει εἴσω, καὶ ἐμπυίσκεται. fiunt autem & à conuulsionibus, cùm venula conuulsa rupta fuerit, sanguis effusus putrescit, & pus intrò generat. Rursusque (pag.454.45.) ὁκόσοισι δὲ ὑπὸ τῶν ἀσθενείας φύεται τὰ σπάσματα ἐν τῇσι σαρξὶν ἢ ἐν τῇσι φλεψὶν, οὐκ ἐκπυΐσκεται. Quibusdam autem cùm imbecilla fiant in carnibus aut venis conuulsa, non suppurant. Quin etiam in exemplaribus Regiis manu scriptis Hipp. ex quodam Scholio ad librum primum de Morb. adscribitur, σπάδων κατὰ [illegible] λέγεται, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ [illegible] ἐν τῇ φλεβὶ σπάσμα. [illegible] σπάσματα [illegible]. Sic σπάδωνα τὸ σπάσμα [illegible] exponit Hesych. Sudæ verò σπάδων τὸ σπάσμα significat. & σπάδων ὁ εὐνοῦχος dicitur. σπάδωνα autem acutum tractum apud Hipp. vertit Cornar.

Σπάθαι dicuntur costarum ossa Polluci libro secundo. τὰ [illegible] πλευρῶν ὀστᾶ, σπάθαι. Rufo autem Ephes. costarum ossi vel costæ ipsæ. πλευραὶ δὲ καλοῦνται [illegible] τὰ ὑπὸ τὰ μασχάλας, τὰ δὲ ὀστᾶ πλευρᾶς καὶ σπάθαι. σπάθας scapulas apud Hipp. accipiunt lib. περὶ παθῶν (pag.173.17.) [illegible] γὰρ πονέει τὰς σπάθας. καὶ ἄμφω τὼ πόδε καὶ μηρὼ ναρκέει. Confestim autem scapulæ dolent, & ambo pedes ac crura consequuntur.

Σπαδομάλη vide μαλὸν antea.

Σπανοπώγωνες qui ratam habent barbam & quibus menti pili decidunt, quasi raribarbi, Gal. lib.3. περὶ συμπτωμ. (pag.456.14)

Σπαραγμὸς idem quod σπασμὸς conuulsio, laniatus, vnde σπαραγμώδης qui conuulsione tentatur, lib.7. Epid. (pag 1215 F) σπασμώδης dicitur lib.5. Epid. (pag.1162 F.) à σπαράσσω vel σπαράττω quod est vellico, dilacero, vnde σπαρασσόμενοι ἀνεμέτως, qui citra vomitum vellicantur, in Coacis. (pag 207.H.) Intelliguntur autem quibus os ventriculi humorum vitio vellicatus aut lancinatur. Verùm σπαραττόμενοι malim. Hesych. σπαράττεσθαι. ξέεσθαι. [illegible] exponit.

Σπαργᾷν de luxuriante & ferociente humorum impetu dicitur, dum ad excretionē pruriunt, translatione ab animalibus ducta, quæ in Venerem prona seminis prurigine titillantur, quod ὀργᾷν dicitur. σπαργᾷν autem mammis lactis copia turgentibus & distentis accommodatur, dum præ nimia lactis abundantia rupturam minantur, adeoque tenduntur vt lac stillent. Sic σπαργᾷν exponit Hesych. ὅτε οἱ μαστοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος. Lib.2. Epid. (p.1053.G.) [illegible] σπαργᾷ, si superiora loca ad humorum excretionem turgeant, aut suopte impetu ferantur, dixit Hipp. vt ibidem exposuimus. Quem certè locum expressisse mihi videtur Gal. in Exeg. cùm σπαργᾷ ὀργᾷ exponit. Erot. verò ὀργᾷ & αὐτὶ τοῦ ἐπιθυμεῖ positum scribit, quod est eorum affectant & ad excretionem cupiditate feruntur, non secus ac quibus cor cupiditate alicuius rei accensum intumescit, aut ad libidinem prurit. Sic σπαργᾷ, ὀργᾷ, ὁρμᾷ exponuntur Hesych. & σπαργῶν ὁ πλήρης καὶ [illegible] ἐπιθυμῶν. Annotatur autem ex Corintho in Dialectis σπαργᾷν ὀργᾷν [illegible] ἐπιθυμεῖν dicere Ionas, quæ est Erot. expositio.

Σπαργανοῦσθαι est fasciis inuolui. lib. de fract. (p.558.53. H.766. C.) ὥσπερ τὰ παιδία ἐν τῇσι κοίτῃσι σπαργανοῦται. velut infantes in cunis fasciari solent. Sic Celsus cap.8. lib.8. rursusque sub ala sua fasciari debet. Dicuntur autem σπάργανα fasciæ & panni quibus infantes obuoluuntur, cunæ aut incunabula. monumenta videtur dixisse Terent. Eunucho, Cistellam Pythia domo efferr cum monumentis. Illic enim monumenta dici quæ Græci τὰ σπάργανα vocant annotat Donatus. Et σπάργανα, δέρμα, ῥάκη exponit Hesych. vt & σπαργάνοις, δέρμασι, ῥάκεσι.

Σπασμὸς conuulsio dicitur, & affectus est musculorum cùm præter voluntatem ad capita sua retrahuntur, secumque trahunt partes illas quibus inseruntur, vt scribit Gal. lib. de tremore, rigore, & palpit. (p.372.56.) Auth. verò Definit. Med. (pag.397.26.) σπασμός ἐστι [illegible] καὶ μυῶν γινόμενον πάθος, μετὰ τοῦ αὐτὰ [illegible] ἀπάγεσθαι, ποτὲ μὲν ὅλον τὸ σῶμα, ποτὲ δὲ μέρος. Conuulsio affectus est quo nerui & musculi tentantur, adeo vt modò totum corpus, modò pars, sine voluntatis arbitrio trahatur. fit autem tractis ad propria sua capita musculis, vnaq; parte in quam inseruntur attracta & adducta. indeque contractio dicitur Aurel. & distentio cap.6. lib 3. acut. vt Celso sæpe distentio neruorum apud Hipp. interdum etiam neruorum rigor, cap.7. lib.2. ex aph.13. lib.7. Σπασμὸς verò interdum pro morbo comitiali sumitur apud Hipp. vt aph 70. li. 5. & Coac. (p.174.B.) ἐν ξὺν σπασμοῖσιν ἀναυδίη. in conuulsionibus loquendi impotentia, quod de morbo comitiali accipitur. Est enim Epilepsia totius corporis conuulsio quædam, vt scribit Gal. Com. ad aph.7. sect.6. lib.6. Epid. Quæ quidem cùm fiat ex partium neruosarum repletione (vt scribit Gal.com. ad aph.70. lib.5.) neque adeo acuta aut perniciosa est, vt quæ ex euacuatione contingit; Eiusmodique conuulsiones σπασμοὶ ἐξαπίνης dicuntur Hipp. in Coac. (p.173.H.) & com. ad aph.57. lib.4.& 27. lib.2. Sic σπασμώδεα πάθη Hip. dici contendit Gal. conuulsiones totius corporis potius quàm partium, quæ morborum initiis contingunt & ex repletione fiunt, non autem eas quæ ex euacuatione aut inanitione eueniunt, Com.3. in Prorrh. (p.217.48)

Σπάσματα, vulsa, conuulsa, aut vulsiones dicuntur, quæ in neruosis partibus aut fibris musculorum fiunt distentiones citra vulnerationem, vbi ex ictu, aut irruente aliqua causa vim sentiunt, & in ipsis fibræ conuelluntur aut distenduntur. Ea in vnitatis solutione reponit Gal.3. Meth.med. Idem etiam lib.4. & 6. Meth. quod in carne ῥῆγμα dicitur, in neruosis partib. σπάσμα intelligi scribit. Et Com.3. in li. κατ' ἰητρ. (p.698.56. H 748.A.) à recentiorib. Medicis interdum τίλματα, h.e. vellicationes vocari vult aut ῥήγματα, ruptiones. Vtitur ea dictione Hipp. aphor.25. lib.5. vbi conuulsiones vertunt interpretes, & in Coac. (pag.186 B.) Ibidem quoque (p 177. F.) σπάσματα sumuntur pro contentionibus ac concussionibus totius thoracis, quibus à facultate animali mouetur ad expectorandum & repurgandum sputum. Aut contractiones corporis & concussiones significant, quæ cum rigore fiunt aut horrore initio pleuritidis, cum sanguis & spiritus ad locum inflammatione tentatum deferuntur.

Σπατίλη exponitur Gal. in Exeg. τὸ ὑγρὸν διαχώρημα, liquida alui egestio. Qua dictione vsurpatur Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 58.46. H 388.15.) ἐνίοισι δὲ καὶ σπατίλη γίνεται. nonnullis alui liquida egestio contingit. Vbi eam exponens dictionem scribit Gal. [illegible] καὶ σπατίλην φασὶ γίνεσθαι, τουτέστιν ὑγρὸν διαχώρημα. Nonnullis eorum qui hanc victus rationem secuti sunt ait σπατίλην, hoc est, alui liquidam egestionem contingere. Ibidem tamen scribit Gal. exemplaria quædam non σπατίλην, sed [illegible] legere. Erot. quoque σπατάλη dictionem annotat semel ab Hipp. dici. & [illegible]. Verùm σπατίλη legendum existimo. Hesych. σπατίλη τὸ ὑγρὸν διαχώρημα exponitur. At Aristoph. Schol. [illegible] σπατίλη [illegible] dicitur, hoc est stercus humanum, vt & Polluci lib.5. qui τίλον καὶ σπατίλην pro eodem ponit.

Σπεῖσαι Erot. [illegible] exponit apud Hipp. quod est potui præbere. At apud Hesych. σπεῖσαι exponitur ἐκχέαι, [illegible], θῦσαι. libare, sacrificare, offerre, à verbo σπένδω.

Σπεῖρα spiram significat & funem in orbem conuolutum & contortum. Lib.2. de Morb (pag.471.45) de polypo extrahendo, σπόγγον κατατεμὼν στρογγύλον καὶ ποιήσας ὥσπερ σπεῖραν, spongiam concisam & in orbem velut spiram aut funem conuolutam, hoc est in rotundum concisam & contortam, quò ductior fiat. Sic σπεῖραι Hesych. inter alia significata [illegible] exponuntur, & spiræ sparteæ ex Pacuuio apud Festum Pompeium funis nauticus in orbem conuolutus explicantur. Alioqui σπεῖραι sunt ἕλικες καὶ συστροφαὶ Hesych. & funium orbes aut volumina velut serpentum, Virg. Æneid.2. spiras, orbes & nodos vocat. Sunt & Sudæ συστροφαὶ τοῦ χοινίου.

Σπειρᾶσθαι apud Hipp. pro σπείρεσθαι sumunt interpretes, quod est disseminari aut spargi. Libr. περὶ ἑπταμ. φύσ. (pag.278.47.) [illegible] περὶ τοὺς ὄρχεις ἐσπείρωται. in maribus circa testes disseminatur, spargitur. Eo enim sensu sumpserunt interpretes. Verùm haud scio an σπειρᾶσθαι illic pro σπειράσθαι dicatur, quod est in spiram colligi aut contrahi, hoc est spiras & volumina facere, pro inuolui aut conuolui: Vt sit περὶ τοὺς ὄρχεις ἐσπείρωται, circum testes conuoluitur. Rursusque ib. (279.16.) περὶ τὸ γόνυ ἐσπείρωται, circa genu spargitur, aut conuoluitur.

Σπερμολογέειν de animalibus dicitur quæ semina ad pastum legunt iisq; pascuntur. lib.2. περὶ διαίτης (pag.351.40.) τὰ δὲ σπερμολογέοντα, quæ verò seminibus pascuntur, seminileges volucres intelliguntur.

Σπερχνὰ ἐπιπόνως, συνεχὴς, hoc est vrgens, assidua, exponitur apud Hipp. Gal. in Exeg. quod περὶ τῆς ὀδύνης sæpius legitur. Vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.577.6.) ὀξεῖα καὶ σπερχνή, dolor acutus & vehemens. Et rursus (p.580.5) τὸ ἰσχίον ὀδύνη ἴσχει, ὀξεῖα τε καὶ σπερχνή, dolor acutus & vehemens coxendicem occupat;

cupat. Quod etiam reperitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 655. 12.) Libr. etiam 1. περὶ γυν. (pag. 612. 4.) καὶ τὰς ὀσφῦς ὀξέη τε καὶ σπερχνή, & lumbos dolor acutus & vrgens occupat. De morbo etiam dicitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 578. 8.) ἡ δὲ νοῦσος σπερχνή τε καὶ θανατώδης. Morbus est vehemens & lethalis. Quod etiam eadem in re repetitur lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 647. 23. Libr. quoque 2. de Morb. (pag. 483. 48.) πυρετὸς ἴσχει σπερχνός, febris vehemens detinet. Hesych. etiam σπερχνὸν exponitur ταχύν, σπουδαῖον, ἄγαν ἐγκείμενον πρός τι, ἐπειγόμενον, h. e. velox, festinans studiosè alicui rei incumbens, vrgens. Verùm ταχὺ & ἐπειγόμενον vitiosè scribitur. Erot. autem apud Hipp. σπερχνὸν συνεχὲς assiduum exponitur. Eidemque σπερχόμενοι & σπερχόμενος sine ν, ἐπειγόμενοι esse dicitur.

Σπλάγχνα dicuntur præcipua interiora viscera, vt cor, pulmo, hepar & lien quæ vitalitatis sunt præcipui fontes, ac maximè hepar & lien. Libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 59. 51. H. 388. 52.) iis qui præter consuetudinem pransi non fuerint κρεμᾶσθαι δοκέει τὰ σπλάγχνα, suspensa ac pendula esse videntur viscera. Ventre enim vacuo ob insuetam abstinentiam, suspensa ac pendula sentiuntur viscera, vt & cibis repleto stabiliri ac confirmari videntur, vt illic scribit Gal. (pag. 61. vers. 48.) σπλάγχνα ὅσαπερ ἔγκατα, & τὰ ἔντερα τῶν ζώων, exponit Hesych.

Σπλὴν, lien, viscus est in corpore humano ad sinistram ventriculo incumbens, corpusque atro humore repurgans. Quod humano vestigio & pedi assimilatur Hippoc. lib. περὶ ὀστέων (pag. 916. C.) ἐκ πατέρων δὲ εἶδος, λόγῳ δὲ ἀριστερός, σπλὴν ἀρξάμενος ἴχνει ἀνθρώπου, ὁμοιότροπος ἔχων ποδί. Ea nothis autem costis latere sinistro splen initio ducto extenditur, cum humani pedis vestigio similitudinem & cognationem habens. Σπλῆνες apud Hipp magnos lienes & ex melancholia in tumorem sublatos significant, aphorism. 22. libr. 3. μελαγχολικὰ νοσήματα, σπλῆνας δὲ ἢ μελαγχολικὰ ἀποστήματα. ibidem exponit Gal. Indeque σπληνώδεες dicuntur quibus lien in magnitudinem aut molem intumuit aut obduruit, crassis humoribus & melancholicis lieni infarctis, vt aph. 43. lib. 6. & 48. & Coac. (pag. 192. A.) Potest etiam à pituita ipsa splenem attollente & eleuante idem contingere veluti libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 601. 1.) γυνὴ σπληνώδης dicitur. At auth. Definit. Med. (pag. 398. 21.) σπληνικοὶ sunt, οἷς φλεγμήναντες οἱ σπλῆνες εἰς τὸ κατὰ φύσιν οὐκ ἀποκαθίστανται, οὐδὲ ἀποφλεγμαίνουσιν, ἀλλ' αὐτοῖς παραμένει ἡ σκληρία, ὥστε καὶ κατὰ τὰς νόσους ῥευματίζεσθαι. ἀλλάσσεται δὲ αὐτοῖς καὶ ἡ κατὰ φύσιν χροιὰ τοῦ σώματος, hoc est, quibus inflammati lienes ad naturalem statum non reuertuntur, neque ab inflammatione liberi euadunt, verùm durities perseuerat, adeò vt per morbos defluxionibus tententur, iisque natiuus corporis color immutetur. σπλὴν κατ' ἴξιν ea Erot. antea exposuimus, & quonam referri debeat indicauimus. Σπλῆνες etiam τὰ σπλήνια vocantur Hipp. splenia etiam Latinè, plagulæ, panni & puluini, qui fracturis imponuntur, eam appellationem sortiti quod splenis formam gerant. Adhibentur autem tum vt subligationem firmam contineant, tum vt membra circum expleant, vt scribit Gal. Comm. 3. in lib. κατ' ἰητρ. (690. 12.) Lib. 2. de Morb. (pag. 468. 26.) ἀποδεῖν τὰς φλέβας τὰς ἐν τοῖσι βραχίοσι καὶ τὰς ἐν τοῖσι κροτάφοισι, σπλῆνας ὑποθείς. venas in brachio & temporibus splenis suppositis deligato. σπλῆνες οἰνηροὶ. splenia vino imbuta, aut panni vino madentes & plagulæ reprimendi vim habentes fracturis cum vlceribus adhibentur, lib. de fract. (pag. 559. 46. H. 766. H.) σπληνίσκος etiam ab τὸ σπλήνιον poni videtur apud Hipp. lib. 2. de Morb. (pag. 467. 42.) in frontis sectione. ἔπειτα περιχρίσας τὸ μέτωπον σπληνίσκον, ἐπιδεῖν κηρῷ καὶ πίσσῃ ἰάσθαι. Deinde splenium cera & pice illitum vlceri imponito. Splenia verò linteola oblonga magis quàm lata, fronti quondam obducta fuisse in fasciolæ modum ad leniendos dolores aut inhibendam fluxionem, aut ad alium quempiam vsum, satis constat apud Latinos. Splenium vocat Plinius vt & Martialis-numerosa linunt stellantem splenia frontem. &, Talia lunata splenia fronte sedent. σπληνίσκον autem apud Hipp. sunt qui pro linamento capiant.

Σπόγγοι dicuntur faucium glandulæ, quæ tonsillæ Latinis vocantur. lib. 4. Epid. (pag. 1121. E.) & οἱ σπόγγοι ἐπήρθησαν αὐτέῳ, & faucium glandulæ sustollebantur. Quem in locum etiam sua explicatione in Exeg. indicat Gal. σπόγγοι οἱ κατὰ τὴν φάρυγγα ἀδένες, ὡς ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν ἐπιδημιῶν. Sic autem dicuntur quòd humorem spongiarum more combibant. Rursusque ibidem tonsillarum tumores significans (vers. 41. H ibid. F.) καὶ οἱ σπόγγοι αὐτῷ ᾤδεον ὑπὸ τὸ μετόπωρον καὶ χειμῶνα; & quibusdam tonsillarum tumores sub autumnum & hyemem adesse. Quem certè locum subindicat Erot. cùm σπογγώδεις explicat apud Hipp. & ita vocari scribit τὰς περὶ τὰ παρίσθμια γινομένας φλεγμονὰς μετὰ πυρετοῦ χαυνοτάτου πυρετοῦ inflammationes tonsillarum cum lenta quadam febre. Additque quibusdam etiam sic dici τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ πιτυρώδη ἕλκη, furfuracea capitis vlcera, aliis verò, τὰ ἐν αὐτῇ γινόμενα ἀποστήματα, καὶ πόρους ἔχοντα μυκητώδεις, fungosos capitis tumores & foraminulentos. Sed certè vitium subesse apud Erot. apparet, & pro σπογγώδεις σπόγγοι legendum, vt nostris in illum locum Epid. Annotat. iudicauimus. Vbi videndum priore loco σπόγγοι tonsillas & faucium glandulas significare, secundo verò earum tumores, quod etiam ibidem nostra interpretatione expressimus. Σπογγώδης autem legitur apud Hipp. lib. περὶ ἀέρων φύσ. (pag. 274. 41.) de renibus. σπογγώδης γάρ ἐστι τὸ ἀπ' αὐτῶν ἐς τὴν κύστιν. Spongiosum enim quod ab ipsis peruadit in vesicam. Et rursus ibidem (pag. 278. 7.) de pulmone, καὶ τὰ σπλάγχνα σπογγῶδες, & viscere spongioso. Et statim initio libelli περὶ ἀδένων· φύσις μὲν αὐτέων ἡ σπογγώδης. Natura ipsis est spongiosa. De splene lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 612. 26.) ἅτε ἀραιὸς ἐὼν & σπογγώδης, vt qui rarus sit & spongiosus. Et lib. 7. Epid. (pag. 1134 D) σπογγώδεα dicuntur recrementa spongiosa, fungosa, flatulenta, ἀφρώδεα. Vbi tamen Cornar. σποδοειδέα leg. videtur. Quibus omnibus in locis Erot. explicatio minimè conuenit. Est & σπόγγος σικύου μακροῦ apud Hipp. cucurbitæ aut colocynthidis longæ interna pars & spongiosa. lib. περὶ ἀφόρων (pag. 679. 34.) vt antea ex Gal. adscripsimus. Vt & σπόγγοι pro spongiis vsurpat libr. 1. de morb. (pag. 468. 50.) & (p. 471. 25.)

Σποδὸς recrementum est metallorum vstorum, cineris similitudinem & nomen referens, vnde Latinis quibusdam cinerula vocatur. Quæ ex varia materia vt colligitur, ita diuersa sortitur nomina, σποδὸς κυπρία, spodos Cypria vt præstantissima celebratur lib. de Vlcerib. (pag. 877. D.) vt & σποδὸς ἰλλυρική spodos Illyrica, (ibid.) Est & σποδὸς χαλκῖτις ad ocularia medicamenta adhibita vt postea dicemus. Σποδοειδέα οὖρα dicuntur vrinæ cinerinæ, hoc est colore cinereum referentes, albicantes & cinerei coloris, quales sunt crudæ & dilutæ. Lib. 7. Epid. (pagina 1221. B.) οὖρον ἀπ' ἀρχῆς ὠμὸν σποδοειδές. vrina ab initio cruda, cinerem colore referens. Σποδίτης ἄρτος, τοῦ ἐγκρυφίας κληθέντος, hoc est subcinericio, & sub cineribus abdito exponit Gal. in Exeg. Est enim ὁ ἐγκρυφίας ἄρτος (vt antea diximus) ὁ ἐν σποδῷ ὀπτώμενος, qui sub cineribus coquitur Hesychio.

Σπόνδυλος Hipp. simpliciter dicitur secunda ceruicis vertebra, quæ lib. 2. Epid. (p. 1016. G.) dens vocatur, quod turbinatum habeat processum denti canino omninò similem pyrenoidem dictum, qui capitis motum quo annuimus aut renuimus præstat. vt scribit Gal. lib. de ossib & lib. 4. de loc. aff. in Prorrh. (p. 195. 19. H. 74. A.) ὁ σπόνδυλος ἐγκάθηται, ceruicis vertebra introrsum subsidet. Quod reperitur in Coac. (pag. 162. D.) Rursus aph. 26. lib. 4. σπόνδυλα τοῦ κατὰ τὸ ἰνίον εἴσω ὤσιες, vertebræ quæ in occipitio est introrsum luxationes, hanc secundam vertebram indicant. vt scribit Gal. Com. 2. in Prorrh. (p. 195. 46. H. 74. A.) vbi & locum lib. 2. Epid. indicat, simulque cur dentis appellationem sortiatur aperit his verbis: ὀδόντα δ' ἐν τῷ δευτέρῳ σπόνδυλον ὅλον ἀπὸ μέρους ἔδοξεν κεκληκέναι. ὁ μόνον αὐτοῦ τὴν ἀπόφυσιν ἐκάλεσεν, ἣν οἱ μὲν ὀδοντοειδῆ προσαγορεύουσιν, οἱ δὲ ἁπλῶς ὀδόντα, διὰ παραπλήσιός πως φαίνεσθαι τῷ κυνόδοντι. Constat autem secundam vertebram totam ex parte ab eo dentem appellari, vel solum illius processum illum, quem nonnulli dentiformem, alij planè dentem nominant, quòd canino denti appellato quodammodo similis videatur. Hæc autem vertebra magna dicitur Hip. lib. de art. (p. 612. 27. H. 807. B.) his verbis: καὶ μάλιστα καὶ ἀναγκάζονται κατὰ τὸν μέγαν σπόνδυλον λορδὸν τὸν αὐχένα ἔχειν. Coguntur autem ad magnam vertebram ceruicem repandam habere. At Ruf. Ephes. ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας μορ. primum colli spondylum malè ab Hipp. ὀδόντα vocari scribit, vt & Iulius Pollux lib. 2.

Σποράδες νοῦσοι, morbi dispersi dicuntur & sparsim grassantes, qui singulos separatim corripiunt. Morbi sunt vagantes & palantes, qui non multos omninò, sed vnumquemque sparsim adoriuntur, & quorum alius aliom occupat. σποράδες exponuntur Gal. in Exeg. apud Hipp. διεσπαρμένοι, οὐχ ὁμογενεῖς, ἄλλοις ἄλλως συμβαίνοντες. diuersi, non eiusdem generis, alij aliis contingentes. Erot. verò σποράδες νοῦσοι exponuntur, αἱ μὴ ὅμοιαι, μηδὲ συνεχῶς ἐν πολλοῖς τόποις & ἀνθρώποις γινόμεναι. morbi qui non sunt similes, neque continenter multis in locis atque hominibus contingunt. Qua expositione vterque locum libr. de rat. vict. in morb. ac. adumbrat. (pag. 39. versic. 33. H. 384. 14.) ἀλλὰ σποράδες ἔωσιν αἱ νοῦσοι. Verùm dispersi & vagi morbi fuerint. Vbi Galeno σποράδες νοῦσοι

exprimuntur, ἀδιορίστως ἀρχόμενα τὰ νοσήματα, ὡς κατὰ τὸ κοινὸν συνιστάμενα, morbi qui ægros variè fatigant, neque communi modo constant, eósque ἐπιδήμια & ἐνδήμια opponi scribit. Iidem etiam σποραδικὰ νοσήματα dicuntur Galeno Com. 1. in lib 1. Epid. (pag. 146. versic. 27.) ὁ [illegible] ἰδίᾳ ἑκάστῳ, quæ separatim quenque inuadunt. Vbi & loci libri de ratione vict. in morb. ac. meminit, vt & Com. 3. in librum 3. Epid. (pag. 421. versiculo 5.) Idem quoque σποράδας νόσους κατὰ [illegible] scribit. Com. enim in librum 1. Epid. (p. 349. versic. 12.) σποραδικὰ νοσήματα dicuntur Auth. Definit. Med. (p. 395. vers. 6.) τὰ ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ γινόμενα vagi morbi, qui omni tempore omniq. loco exoriuntur.

Σπέρμα semen genitale significat, vt lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 139. 41.) καὶ ἢν πολλάκις ἐσθίῃ τις [illegible] Quam si quis sæpe edat, semen genitale eius liquat, ita vt effluere faciat. Sic enim in hi locus de mentha intelligendus videtur, & non de menthæ semine, quod facit Hipp. interpres. Vnde Arist. quæst. natur. sect. 20. quæst. 2. τὴν σπέρματος φθορὰν menthæ attribuit. Et Plinius lib. 20. cap. 14. de mentha, generationi resistere creditur cohibendo genitalia densari. Vbi genitalia pro genitura sumere videtur, vt cap. 11. eiusdem libri de maluarum semine. Quin & semen earum adalligant brachio genitale non continentium, vbi genitale semen intelligitur.

Σπουδὴ exponitur κακοπάθεια Erot. apud Hipp. hoc est, improbus aut ingens labor. Intelligitur studium & diligentia, quæ rei alicui impenditur, velut libr. de fract. (pag. 546. 52. H. 759. H.) [illegible] ac neq; magnum studium aut diligentiam requirunt. Vbi & Erot. explicatio conuenit, vt neque ingentem curationis laborem capetant, quemadmodum & in Homer. versu abeo in medium producto, qui legitur Il. α. (v. 561.) κατὰ σπουδὴν fieri dicuntur quæ adhibito studio & serio fiunt, velut aph. 54. lib. 6. αἱ παραφροσύναι μετὰ σπουδῆς, [illegible] desipientiæ quæ studio adhibito & cum risu fiunt. Serio & cum risu insanientes dixit Celsus cap. 18. lib. 3. Vbi [illegible] quidam exponunt.

Σπύραθοι dicuntur αἰγὸς ἀποδόματα Gal. initio lib. [illegible] ad Solonem (p. 438. 8.) caprarum stercora & pilulæ stercoris caprini. Hesych. verò [illegible] σπυράθοι αἰγὸς ad muliebres morbos & vteri suffitum vsurpat Hip. lib. περὶ γυν. φύσ. (p. 571. 19.) & (p. 575. 50. 53.) Inde σπυραθώδεα vocantur excrementa sicca, rotunda, stercoribus caprarum similia, in gyrum voluta & spirosa, in Prorrh. (p. 183. 27. H. 70. E.) & Coac. (p. 207. C.) Et lib. 7. Epid. (p. 1217. A.) σπυραθώδεα σμικρά, exigua stercoribus caprinis similia. σπυραθώδεα [illegible] (scribit Gal. Com. 2. in Prorrh.) (p. 183. 29. H. 70. E.) [illegible] σπυραθώδεα καλεῖται [illegible] σπυράθους nominant caprarum stercora. Sunt autem sicca, cùm id quod excernitur propria quadam circumscriptione rotundum exstitit. Vbi igitur quis hoc modo sicca & circumducta deiecerit, σπυραθώδεα hoc est caprarum stercoribus simulia appellantur, taliaque euadunt & quod longiore tempore retineantur, & propter igneæ caliditatis copiam. Idem Com. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 91. 46.) σπυραθώδη resiccata & veluti adusta esse [illegible] scribit: [illegible] σπυραθώδη, [illegible] Præterea etiam quibus in iecore febris ardentis velut radix subest, & qui ex iecore febre ardente laborant, interdum quidem liquida est deiectio, interdum verò iis sicca excernuntur excrementa, veluti quæ σπυραθώδη appellantur, hoc est caprarum stercoribus similia, exustis videlicet à visceris inflammatione excrementis siccioribus & quasi in nucleum formatis, quæ σκύβαλα Græcis dicuntur. σπυραθώδεα: [illegible] sunt apud Hipp. alui siccæ & duræ, & quæ caprinis stercoribus similia reddunt, in Coac. (pag. 194 C) [illegible] κοιλίαι ξηραὶ σπυραθώδεα ὑποχωρεῖ, his alui siccæ caprinis stercoribus similia demittunt.

Σπυραθίδες, idem quod σπύραθοι, caprini stercoris pilula aut globulus. Sumitur autem pro pilula Hipp. quòd sit instar globuli aut stercoris caprini, lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 657. 24.) [illegible] σπυραθίδας, pilulas tres deuorandas exhibe. Ex myrtha pura tres globulos intelligit, ad instar pilularum stercoris caprini.

Σπεῖρα dicitur Hip spira & quid in oblongam & rotundam massam ductum, lib. περὶ ἀφόρων (p 685. 10.) σπεῖραν [illegible] spiram nudam apponito. Agitur de supposito in medicamento ex felle taurino & sale confecto, sulfure trito admixto, in oblongum tractum ducto & in spiram efformato. Ac forte σπεῖραν legendum pro σπύραν vt spiram indicet de qua antea.

Σπυρίς sporta dicitur, fiscella, corbis, calathus vimineus. σπυρίς scribitur libr. de artic. (p. 659. 53. H. 838. C.) ἐς σπυρίδα λίθους ἐμβάλλοντας. aut sporta in quam lapides coniecti fuerint: Vult enim sportam lapidibus refertam affecto cruri appendendam. Dicitur etiam σπυρίδιον corbula & sportula Aristoph. in Acharn. & ibidem [illegible] vocatur. Hesych. σπυρίχνιον [illegible] esse vult, idem forte quod σπυρίδιον. σπυρίς autem Etymologo dicitur quasi πυρεῖς, [illegible]

§ Σταδιεὺς exponit Gal. in Exeg. ex Dioscor. authoritate [illegible], qui stadiis deambulationem metitur, idemque sonat quod σταδιεὺς aut σταδιοδρόμος, qui stadium decurrit, aut stadio certat.

Σταθμίδιον apud Gal. libr 6. κατὰ τόπ. (pag. 247. v 5.) ex Musa pyxidem significat aut pondus. Agitur autem de stercore canino, quod ad anginam paratum haberi iubet appensum aut in pyxide. [illegible] σταθμίδιον. Idem enim quod σταθμὸς aut σταθμὸν significare videtur.

Στὰξ duplicem habet significationem. farinam enim aqua maceratam & manibus subactam, velut fit in panificio, significat, & interdum στέαρ, adipem seu pinguedinem, quemadmodum etiam στέαρ vtrunque denotat, & [illegible] interdum sumitur Hipp. libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 585. 5.) [illegible] οἰὸς ἢ αἰγὸς ξηρὰς [illegible] ouis aut capræ seuum aut pingue siccatum & tusum. Quam tamen dictionem prætermisisse videtur Corn. cum tamen in omnibus habeatur codicibus, aut aliam secutus fuisse lectionem. Rursus libr. 1. περὶ γυναικ. (p. 631. 41.) [illegible] cum pingui terito, quidam etiam cum farinæ massa. Apud Athen. lib. 14. [illegible] dicitur, [illegible] & placentæ genus quoddam esse videtur.

Σταλαγμοῦ Gal. exponit in Exeg [illegible] ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, destillationis à capite, à verbo σταλάζω quod idem denotat ac στάζω, stillo σταλαγμὸς etiam exponit Hesych. σταγών, ῥανίς.

Στάμνος masc. gen apud Hippoc. libr. 7. Epid. (pag. 1234. B.) vrnam & vrnulam, aut aqualem significat, vrceum & amphoram aquariam. Nos vrnam vertimus, quòd vrna & vrnula Nonio vas aquarium significet, citante Nonio ex Varr. vrnulas, aquales. στάμνος autem Hesych. ὑδρία, [illegible] exponitur, & σταμνίον, [illegible] ἀγγεῖον. Sic enim malim quam [illegible] ἄγγεῖον, vt passim scribitur, vt & [illegible] vitiosè pro σταμνίον. σταμνίον autem vt & στάμνος inter vasa vinaria ab antiquis refertur, & amphoram fictilem vinariam significat, vt videre est apud Aristoph. Scholiast. in Pluto & Ranis, & Pollucem lib. 6. cap. 2. Sic etiam Varin. scribit ab imperitis σταμνία ad matellas referri, cùm ab antiquis vasis vinariis accommodentur. Hesych. tamen [illegible] σταμνίον exponitur, vt sit σταμνίον veluti matellio, diminutiuo à matula, quæ est vas vrinæ (vt scribit Festus) & quo vtitur Cic. in Paradoxis & Varro lib. de lingua Latina citante Nonio. Potest & στάμνος apud Hippoc. etiam dici Trulleum aut futis, vt scripsimus, quòd Trulleum sit Varroni & Nonio vas quo manus perluebantur, & futis vas aquarium quo aqua in triclinium infundebatur. Dicitur autem στάμνος Hipp. masc. gen. vt & Aristoph. in Pluto, cùm ferè fœminino gen. efferatur, vt illic scribit Schol.

Στάξις & ἀπόσταξις stillationem sanguinis ex naribus significat apud Hippoc. & interdum ἐκ ῥινῶν additur, meritoque in critica disciplina damnatur, quòd fatiscentes aut subsistentes naturæ vires indicet. Sic in Prorrh. (pag. 213. 31. H. 80. E.) [illegible] στάξιες [illegible] Sanguinis è naribus stillationes quæ vndecimo die contingunt, molestiam exhibent. Vbi Gal. omnes sanguinis ex naribus stillationes damnat. Id verò reperitur in Coac. (pag. 171. E.) Rursusque in Coacis (pag. 125. B.) paruæ sanguinis stillationes Hippoc. decreto damnantur. στάξιες αἱ ὀλίγαι κακαί. Ac rursus ibidem (pag. 183. H.) in Lateris dolore, στάξις ἀπὸ ῥινῶν ἐκ ῥινὸς, malo est, vt & in phreniticis στάξις ἐκ ῥινὸς inter pessima signa recensentur, ibidem (pag. 155. A.) In Prorrhetico verò (pag. 187. 26. H 67. B.) (pag. 193. 43. H. 73. D.) [illegible] narium stillatio perniciem ostendit. Eadem ratione in iudicatoria signorum disciplina liberales & largæ sanguinis ex naribus eruptiones à morbis liberant. Et [illegible] ἐκ ῥινῶν, [illegible], vt scribitur lib. 2. Epid. (pag. 1005. A.) Nec verò solùm subsistentes

tia

unt infra modum consistentes sanguinis eruptiones ex naribus suspectæ sunt, verumetiam & reliquæ omnes excretiones criticæ præparcæ damnum afferunt. Sic enim scribitur in Coac. (pag 216.F.) τὰ μικρὰ ἀποφαινόμενα τῶν στάξιος, καὶ οὔρων, καὶ ἐμέτου, καὶ διαχωρήματα, κακὸν μὲν πάντως. Quæ parua copia apparent, velut stillæ sanguinis, vrinæ, vomitiones, & deiectiones, malum quidem penitus denunciant. Et libr. 1. Epid. (pag 369 28. H. 951. E.) in febribus ardentibus solutionis magna spes in liberali sanguinis ex naribus profusione ponitur. Quibus verò sanguis stillauit ex naribus, aut ea sanguinis ex naribus eruptio substitit, ij omnes funestum habuerunt exitum. Sic enim illic scribitur: οἷσι μὲν καλῶς καὶ δαψιλέως ἐκ ῥινῶν αἱμοῤῥαγήσαι, διὰ τούτου μάλιστα ἐσώζοντο. καὶ οὐδένα οἶδα, εἰ καλῶς αἱμοῤῥαγήσειεν ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ ἀποθανόντα. Φιλίσκῳ γὰρ καὶ Ἐπαμείνονι, καὶ Σιληνῷ τεταρταίῳ καὶ πεμπταίῳ σμικρὸν ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξεν, καὶ ἀπέθανον. Vt qui benè & largiter sanguinem è naribus profuderint, ij vel ex eo maximè conseruari videantur, neque vllum cui sanguis bene profluxisset, hoc in statu mortuum videre licuit. Philiscus siquidem & Epaminon ac Silenus, quòd iis quarto die & quinto de naribus parum stillauerit, mortem obierunt. Rursusque iisdem in mulieribus febre ardente diuexatis liberales sanguinis profusiones salutem, vt & stillæ exitum attulerunt. Est enim στάξις, ipsa sanguinis stillatio, in febribus ardentibus pessimi augurij index, in quibus valdè familiaris est & propria hæmorrhagia, vt illic scribit Gal. Et lib. 3. Epid. in st. pest. (pag. 424.56 H. 1085. D.) inter lethales febrium ardentium notas, paruæ in naribus sanguinis stillæ recensentur. Vbi etiam scribit Gal. ἅπασα στάξις ἀπὸ ῥινῶν, μοχθηρὸν ἐστι σημεῖον, ὡς ἐμάθομεν. Omnis à naribus stillatio prauum est indicium, vt didicimus. Cuius rei rationem adfert Gal. com. 4 in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 105.20.) ἀποφαίνεται δ' ὅτι τὰς στάξεις τοῦ αἵματος ἐκ τῶν μυκτήρων, μοχθηρὸν ἀεί τι φασιν εἶναι, διὰ τὸ τὴν φύσιν μὲν ὁρμᾶν ἐκκρίνειν τὸ περιττὸν, ἀδυνατεῖν δὲ δι' οἰκείαν ἀρρωστίαν, ἢ πάχος τοῦ αἵματος, ἢ πύκνωσιν τῶν μορίων, ἢ τινα τούτων, ἢ πάντα συνελθόντα. Nouimus autem quòd sanguinis ex naribus stillationes semper prauas esse ait, propterea quòd natura supervacuum quidem excernere desideret, nequeat tamen ob propriam imbecillitatem, vel sanguinis crassitiem, vel partium densitatem, aut propter quædam ex his, vel omnium concursum. Rursusque com. 2. in Prorrh. (pag. 193.44. H. 73. D.) ἐπὶ τῶν νοσούντων ἐν ᾗ ὅλῃ τῶν κρίσεων μοχθηρὸν ἐστι σημεῖον, ἀποκρίνεσθαι σμικρά, ὅτι δ' εἶναι διὰ μοχθηρὸν, εἰ τι κρίνει διὰ τῆς γαστρὸς, εἴ τι δὲ ἐμέτου ὅπως ἀφίησιν. [illegible] In ægris id vnum etiam in genere prauum signum est, pauca excerni, siue sanguis per nares, siue iosi a per ventrem, siue per vomitiones quicquid est superfluum reiicitur. Eadem quoque ratio est sudorum & eorum quæ per vterum excernuntur. Nihil enim eorum quæ decernere nata sunt, parua quantitate excerni conuenit. Verùm quæ hoc modo vacuantur omnia duorum alterum obtinent, aut quòd continera nequeant ab affectis partibus ob copiam refunduntur, aut naturæ imbecillitatem indicant, cupientis quidem, sed minimè valentis superflua excernere. Et com. 1. in Prorrh. (pag. 168.46 H. 67.20.) ἡ οὖν ἀπὸ τῶν ῥινῶν στάξις [illegible] Cùm igitur stillatio ex naribus semper prauum signum existat, absoluta morbi malitia denotatur, si quarto contingat die. Apparet enim naturam collectam in cerebro abundantiam expellere conari, non tamen posse. Talium autem signorum genus deterrimum esse constat. In Philisco quoque lib 1. Epid. sanguinis puri stillatio, vt detestabilis nota adscribitur. σμικρὸν ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξεν. Dicitur & ἐπίσταξις vbi stillatio repetit, & nares denuò stillant, velut si die indice stillatio prehendat, & decretorio die repetat, in Prorr. (p. 215. 31. 80. F.) & Coac. (p. 171. E.) Quid verò sit ἐπίσταξις abundè antea dictum est.

Στάσιμοι τόποι, loci stabiles, quieti, sedati aut statarij, quique fluidis & mobilibus opponuntur. Lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 561. 36.) οἱ δὲ γε θερμοὶ [τόποι] ξηροὶ καὶ στάσιμοι, calidi verò [loci] sicci & stabiles, quiq; ῥοώδεσι opponuntur. Sic Plutarch. de prim. frig. τὸ ψυχρὸν στάσιμον scribit, κινητικὸν δὲ τὸ θερμόν, frigus quietum & stabile, calorem autem mobilem. Sic στάσις immobilitas dicitur cum refrigerato sanguine spiritus congelati, fixique humores naturales vias capessere nequeunt, vt in Catalepsi, apoplexi & Epilepsia, li. de rat. vic. in morb. ac. (p. 94. 45. H. 397. 16.) Ibidem quoque (v. 15 ib. 7) στάσις ὀμμάτων, oculorum stabilitas, immobilitas & constantia intelligitur, quæ torporem quendam functionum in neruorum principe indicat, ex magna repletione, vbi obtorpuerunt spiritus, aut nerui conuulsionem sentiunt, qui oculos sursum, deorsum, & in latera mouent, quod fit in Catalepsi & Apoplexia. στάσις ἀκινησίας ibidem exponit Gal. στάσιμοι γυναῖκες καὶ ξηρότεραι stabiles mulieres & sicciores, quæ ταῖς ὑγραῖς καὶ ῥοώδεσι. humidis & fluidis opponuntur, lib. 2. περὶ γυν. (p. 638. 36.) Et ibidem (ib. 18.) πεσσοὶ τὰ τοῦ αἵματος στάσιμα, pessi subditiij ad sistendum sanguinem accommodati. Sic στάσιμον καὶ ἀκίνητον αἷμα simul iungit Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 95. 48. H. 397. 34.)

Σταφυλὴ vuam significat, proptereaq. dicitur gargareonis aut columellæ affectus cùm ea fluxione laxior est reddita, & suprema sui parte tenuis, inferiore verò crassior & liuida. Sic enim vuæ similis è pedunculo dependentis apparet, vt ex Hip. probat Gal. cap. 3. lib. 6. κατὰ τόπ. (p. 249. 27.) in eoque Archig. reprehendit, qui σταφυλὴν columellæ inflammationem cum vulgo vocari existimarit. At idem Gal. lib. de Tumor. præter nat. (pag. 357. 30.) σταφυλὰς gargareonis aut curculionis inflammationes esse scribit: αἱ σταφυλαὶ καὶ τὰ παρίσθμια, καὶ αἱ ἀντιάδες οὐκ ἄλλο τι ἢ φλεγμοναί εἰσιν. αἱ μὲν σταφυλαὶ τοῦ γαργαρεῶνος. Vuæ, paristhmia & tonsillæ nil aliud quàm ex inflammationum sunt genere. Vuæ quidem gargareonis. Additque, Ἱπποκράτης δὲ οὐκ ἁπλῶς ἅπασαν φλεγμονὴν τοῦ κίονος ἐπονομάζειν σταφυλήν, ἀλλ' ἐν μόνον εἶδος, ἐν ᾧ τὸ πέρας τοῦ γαργαρεῶνος ὅμοιον σταφυλῆς ῥαγί. Hipp. verò non omnem columellæ inflammationem σταφυλὴν appellare videtur, sed vnicam speciem in qua curculionis extremum vuæ acino simile redditur. Quibus verbis locum Progn. exprimit (p. 159. 34. H. 45. 10.) quem adfert etiam lib 6. τῶν κατὰ τόπ. ἐκτεμεῖν δὲ ἀσφαλὲς ἐστιν ὅταν ἡ σταφυλὴ καλεῖται, καὶ γένηται τὸ ἄκρον τοῦ γαργαρεῶνος μεῖζόν τε καὶ περιφερὲς, τὸ δὲ ἀνωτέρω λεπτότερον, ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἀσφαλὲς διαχειρίζειν. Vbi verò secretum fuerit id totum quod vua nominatur, sitq; pars summa gurgulionis maior & rotunda, superior verò tenuior, tum manus admoliri tutum est. In gurgulionis enim inflammatione, vbi pars eius ima pallescit, liuescit, crassior & rotundior redditur, superior verò tenuior, tunc σταφυλὴ propriè vocatur, & intrepidè secari debet, neque antea tutò tentari ferro potest. Sic libr. περὶ παθῶν (p. 517. 9.) σταφυλὴ dicitur gargareonis affectus, cùm ex inflammatione crassior effectus dependet & strangulat. lib. verò 2. de Morb. (p. 464. 18.) σταφυλὴν vocat gargareonis affectum ex inflammatione vbi dependet, rubet & nigrescit, ac suffocat. Et rursus ib. (p. 471. 4.) σταφυλὴ dicitur, vbi gargareonis summa pars ex inflammatione intumescit, rotunda, aqua distenta, & pellucida efficitur, respirationemque intercipit. Quibus in locis etiam sectionem eiq; tempus idoneum edocet. Aret. quoque author vetustate & artis opere commendabilis, lib 1. περὶ ὀξ. cap. 8. σταφυλὴν τοῦ πάθεος οὔνομα esse scribit, & gurgulionis inflammatione tentati genera & nomina aptissimè distinguit: [illegible] Curculio igitur pluribus incommodis afficitur. Ex inflammatione crassior effectus, æqualiter à basi ad extremam partem vsque, in longum protensus, & rubore suffusus est, idq; vitium culumnæ appellationem habet. Quòd si extrema tantùm parte rotundus efficitur, increscit, liuescit atq; subnigricat, vua huiusmodi affectus nominatur. Ei enim per omnia tum figura, tum colore, tum magnitudine assimilis est. Idem quoque expressit Paulus Ægin. lib. 6. cap. 31. ὁ γαργαρεὼν ἀπό τε πολλῶν τῶν φαινομένων [illegible] σταφυλή. Curculio tanquam aliquod vocis plectrum subinde destillationem à capite recipit, idemq; præter naturam auctus, si oblongior ac tenuis extiterit, columella nuncupatur. Si verò crassior inferiore parte rotundúsque fuerit, vua dicitur. Gal. etiam lib. 6. τῶν κατὰ τόπ. ex Diocle, Praxagora, Mantia, & reliquis veteribus Medicinæ dictatoribus, σταφυλὴν dici scribit eum affectum, ὅταν ῥαγὶ σταφυλῆς ἴσον τὸ ἄκρον τοῦ γαργαρεῶνος, cùm curculionis summa pars vuæ acino assimilis fuerit. Erot. quoque ἡ σταφυλὴ, καὶ ὁ κίων, καὶ ὁ ἱμάς, πάθη εἰσὶ τοῦ γαργαρεῶνος, sunt curculionis affectus. At verò non desunt qui eam partem quæ γαργαρεὼν dicitur, σταφυλῆς nomine donent, quos tamen

reprehendit Gal. initio cap 3. lib.6. τῶν κατὰ τόπ. (p.247.40.) Idemque scribit quendam Atticismo sibi gloriantem hanc particulam σταφυλὴν vocasse. Et Hesych. testatur Atticos τὴν ἐν τῷ στόματι κίονα σταφυλὴν vocare. (Sic enim mihi potiùs quàm σταφυλὸς scribendum videtur.) Eidemque γαργαρεὼν κιονὶς καὶ σταφυλὴ exponitur. Et lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.95.50. H. 397.38.) ὑποπιμπλᾶσα σταφυλὴ κιονὶς vocari scribitur. Vbi etiam pro curculionis affectu sumi potest. Lib. περὶ ὀδοντοφυΐης (p. 267.41.) σταφυλὴ vuam & columellam indicare videtur. ὁκόσοισι τῶν ἐν τῷ ὀδοντοφυεῖν τῇ βηχὶ πιέζονται, σταφυλὴν οὗτοι μείζονα ἴσχουσι. Infantes quos inter fugendum tussis premit, ij columellam maiorem habent. Et rursus ib. (268.10.) τὰ περὶ σταφυλὴν νεμόμενα ἕλκεα, serpentia circa vuam vlcera dicuntur. Et lib. περὶ ἰητρεῖ (p.21.30.) σταφυλάγρα volsellæ vuatum comprehensioni dicatæ nominantur. ὅδοντάγρην γὰρ καὶ σταφυλάγρην χρῆσθαι τῷ βουλομένῳ ἔξεστιν. Volsellis autem quibus tum dentes tum columellæ comprehenduntur, quemlibet vti licet.

Σταφυλαὶ ἀμιναῖαι sunt vitæ Aminææ, quas austeras vocat Gal. lib. 6. κατὰ τόπ. (pag.241.29.) & earum mustum ad medicamentum stomaticum conficiendum commendat. Sunt enim vuæ austeræ, acidæ & acerbæ, ideoque fugiliores & distringendi vi prædıtæ. Ex iisdem quoque Aët. mustum ad oleum gleucinum parandum eligit, ἀμιναίας τινὸς σταφυλῆς exponens. Plinius lib. 14.cap.4. Aminæum maius & minusculum ea Catone inter vitium genera recenset. Scrib. Larg cap.149. vuam Amiozam, quæ sic dicatur, vberrimam esse & in vetustatem — Vini Aminæi duplicis Neapolitani & Sipribus nasci scribit. Vini Aminæi duplicis Neapolitani & Siculi meminit Gal.lib.12. Meth. med. Illud aquosum, hoc verò austerum & mediocriter crassum & album, ubi idque ad digestionem per corpus minimè idoneum, sed cùm inueterasset, stomacho vtile fuisse scribit. Aminæa quoque vina in Italia nasci circa Neapolim & Thusciam scribit Gal. 5. sanit. tuenda lib. De vino Aminæo scribit Constant. Cæsar de Agricult. lib 8. cap. 21.

Σταφυλῖνος pastinacæ genus, pastinacam erraticam vocat Plin. lib 20. cap. 5. Hipp. lib. περὶ ἀφόρων (p.686.37 44.) σταφυλῖνον vsurpat.

Στέαρ simpliciter interdum adipem aut pinguedinem denotat, vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.574.16.) & (p.584.57.) Sic στέαρ ὕειον ἢ αἴγειον, adeps suillus aut caprillus dicitur ibidem (pag 574. 21.) & lib.1. περὶ γυναικ. (pag 619.46) & (pag 634.5.) ὕειον στέαρ ὄϊος. Rursusque lib 1. (p.650.10.) & (pag 66 . 5.) & (pag 671.55.672.4.) Et lib. περὶ ἀφόρων (pag.686.6.) Quibus ex locis στέαρ ὕειον, τὸ τοῦ ὑὸς ἀλειφαρ exposuit Erot. apud Hipp. Sic στέαρ χηνὸς ἢ αἴγειον, adeps anserinus & caprillus dicitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.573.34) & (pag.581.9.) Et στέαρ μήλειον, adeps ouillus, ibidem (p.574.48.) Et libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 629.44 46.) Quo ex loco στέαρ μηλεῖον ἀπὸ τοῦ προβάτου poni apud Hipp. scribit Erot. μῆλα γὰρ τὰ πρόβατα. μῆλα oues vocantur. Et rursus lib.2. περὶ γυναικ. (pag.671.55.) στέαρ χηνὸς adeps anserinus nominatur lib.2. περὶ γυναικ. (pag.660.10) ἢ στέαρ ἑψητὸν χηνὸς πιόνος, aut adipem rubrum anseris aromatibus conditum. Quem locum, mihi exprimere videtur Gal. in Exeg. cùm ἐρυθρὸν στέαρ τὸ ὕφαιμον, hoc est, cruentum aut sanguineum ex Hipp. exponit, cui τὸ στέαρ ἀμιγὲς αἵματος, hoc est adeps puros & sanguinis expers opponitur Diosc. cap.91. lib. 2. Atque hac nescio an quoque locum subindicet Gal. in Exeg cùm στέαρ ἑψητὸν, τὸ ἐν ἀρώμασί ποτε καὶ ὕδατι ἑψηθὲν, h.e. adipem in aqua cum aromatibus coctum, aut aromatibus conditum exponit. Quem certè condiendi modum amplissimè describit Diosc. cap.9. lib.2.

Στέαρ etiam non solùm adipem, verumetiam fermentum, seu farinam aqua subactam, aut panis massam significat, velut apud... lib.1. περὶ γυναικ. (p.610.19) ταῦτα ἐψεῖν ἐς τὸ στέαρ ἐμβαλὼν, hæc dum in farinæ subactæ massam coeant coquito. Quod repetitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.570.6.) ἑψεῖν ἕως ἂν ἐς τὸ στέαρ ἀναλώθῃ. Qui locus alterum explicare videtur. Sic Dioscor. lib.2.cap.202. de scilla, στέατι δὲ ἢ πηλῷ περιπλάσαντες, ἢ ἐνθέντες εἰς κλίβανον, farina aqua subacta aut fermento, aut luto oblita, in clibanum conijcitur. Etsi nanque σταιτὶ pro στέατι legunt exemplaria vulgata, antiquam tamen lectionem non immutandam fuisse indicat Plin. qui lib.20.cap 9. στέατι legisse videtur, & malè adipem vertisse, dum scribit: Coquitur plurimis modis: in olla quæ conijciatur in clibanum aut furnum, vel adipe, aut luto illita. Idem Dioscor. de Stibio lib 5. cap. 99. ὀπτᾶται δὲ ἀναπλασθὲν, ἢ ἐγχωσθὲν εἰς ἄνθρακας ἄχρις ἂν ἐκπυρωθῇ τὸ στέαρ. Torretur pinsita farina circumlitum. & carbonibus obrutum, donec carbunculetur crusta. Quod Plin. de adipe reddidit lib.25. cap.6. Quidam non fit in vtuntur coquentes sed adipe. Gal.lib.3. τῶν κατὰ γέν. (pag.196. 20.) ex Apollonio meminit πυρίας διὰ στέατος καὶ θαλάσσης ἐπιρρίψεως, fomenti per fermentum in vera affusum. Rursus ib. lib.5. (p.255.51.) medicamentum ad erosos dentes encaendos, ὥστε σταιτώδη γίνεσθαι, ad massæ fermenti modum coactum, imponitur. Hesychio quoque στέαρ, λιπαρὸν ζύμη exponitur, & στέατα, ἄλευρα, ζύμη.

Στεατώματα inter abscessus reponuntur apud Gal.lib. de Tumor. præter nat. (p.355.12.) in quibus sebo aliquid simile reperitur. Authori Definit.Med. (p.400.42.) στεάτωμά ἐστι πιμελῆς παρὰ φύσιν συναύξησις. Steatoma est pinguedinis augmentum præter naturam.

Στέγνωσις vna est ex tribus Methodicorum communitatibus & notionibus, quas sequebantur in morbis velut indicationes. Tres autem erant, στέγνωσις, ῥύσις, μικτὸν, adstricta, fluens & mixta. Est autem στέγνωσις cùm naturaliter corporis vacuationes suppressæ fuerint, ῥύσις cùm fluxerint, mixta ex vtroque constans. Gal lib de sectis ad eos qui introducuntur (pag.12. 34.) στέγνωσιν Methodici esse dicunt πύκνωσιν καὶ ἐπίσχεσιν τῶν κενοῦσθαι δεομένων, densationem & retentionem eorum quæ euacuatione indigent. Gal.lib.de optima secta (pag.28.6.) στέγνωσις etiam dicitur lib.3. salub. (152.43.) ἡ βλάβη τῶν πόρων, ἐφ' ᾗ κωλύονται διεξέρχεσθαι τὰ περιττώματα, hoc est, meatuum cutis offensio, in qua transmitti corporis supervacua prohibentur. Incidit autem vel ob obstructionem aut meatuum coitus densationem. Rursus libr. de optima secta (p.28.34.) στέγνωσις definitur Methodicis πίλησις καὶ σφίγξις τῶν σωμάτων, constipatio, compressio & constrictio corporum. στέγνωσις ventris stipationem & adstrictionem significat Hipp. libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag 110. v 31. H.404.27.) φῦσαν δὲ φέρει καὶ στέγνωσιν ποιέει. Caseus flatum & ventris adstrictionem parit. ἱστάναι τὴν γαστέρα illic exponit Gal. quod est ventrem sistere. Rursusque ib (pag. 112 v.20. H.405.2.) διαχωρέει δὲ οὐδὲ κάτω ἀλλ' ἀποστεγνοῦται, nihilque per inferiora deijcit, sed adstringitur, de aluo loquens. Et lib.1. περὶ γυναικ. (pag.604.21.) στεγνὰ κοιλίη καὶ κύστις, aluus & vesica stipata aut adstricta dicitur. Hinc στυπτικὰ medicamenta vocantur stipantia, obstruentia & sistentia, de quibus appositissimè Gorr.

Στειλεὸς manubrium aut capulum significat li. de fract. (p.540. 50. & 52. H.757.D.E.) οἷοί περ οἱ στειλεοὶ εἰσι τῶν σκαφίων, cuiusmodi sunt ligonum manubria. Et, ὡς ὑπὸ τῇ μασχάλῃ ἁρμόσας ὁ στειλεὸς ἔχοι ξυμμέτρως, ita vt manubrium sub ala tam aptè statuatur. Vbi Gal. quoque στειλεὸς masc. gen. exponit. Sed in cod. Hipp. vitiosè στυλεοὶ scribitur, & apud Gal. στειλεὸν neutro gen. securis manubrium denotat, aut foramen in quod capulus immittitur, sed στειλειὰ magis propriè dicitur, & στειλεὸν Hesych. τὸ τρύπημα εἰς ὃ ὁ στειλεὸς ἐνδύεται τῆς ἀξίνης. Dicitur & στειλεὰ & στειλεὸς, ὁ λαβὴ τοῦ πελέκεως Didymo. στειλειὰ etiam vsurpatur Hipp. lib.1. περὶ γυναικ. (pag.633.37.) carnis frustum, πάχος ὅσον στειλειῆς, manubrij crassitie fumitor ad pessum, aut crassitudine ligni quod in foramen bipennis immittitur.

Στειρώδης τὸ στόμα τῶν ὑστερέων, vteri osculum sterile dicitur Hip. li. περὶ γυν. (pag 659 44.) sed στερεὸν aut σκληρὸν legisse videtur Cornar. qui durum dixit.

Στέλλω, ἐνστέλλω, immitto, immisceo, de medicamentis dicitur, quæ cum cæteris miscentur. Lib.de vlcer. p.877. A.) καὶ στελλειν ἐρινεοῦ ἐν οἴνῳ φλοιὸν χλωρὸν τρίβων ἐν οἴνῳ. & ficulnei rami corticem viridem cum succo ea vino tritum immittito. Rursus ibid. ἐνστέλλειν καὶ ἄνευ οἴνου αὐτὸν, quia vel sine vino immittere licet. Alij στέλλειν pro adornare capiût aut apparare. Rursus (ibi F.) ἐλατήριον λεπτὸν ξηρὸν ἐπιστέλλειν, elaterium tenue siccum inspergito. στέλλει Gal. in Exeg. ἐπικαλύψαι, ἐπιχρῖσαι, quod est velare, tegere, illinere, exponit apud Hipp. velut ἀποστελλαὶ κρύψαι Suidas. στέλλεσθαι etiam declinare, deuitare & abstinere significat, metaphora à nautis sumpta, qui scopulos declinant aut deuitant cötractis velis. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρ. (p. 10.13.) καὶ ὧν ἂν ἀπέχωνται ἄλλως ἂν ἐπιθυμήσωσιν, οὐδὲ στέλλονται, neque vlla re quam concupiscunt abstinent, neq; quicquã declinant.

Στέμφυλα vinacei seu vinacea dicuntur. Gal. verò lib. 2. de alimen. στέμφυλα sunt vuarum torculari expressarum solida retrimenta, quæ & cæteris τρύγα vocant, & Atticis βρύτια idem scribit. Quin & στέμφυλα nomen vult quibusdam attribui vuarum radici ex fermentia consenti: & στέμφυλα Atticis dici oliuarum partes solidas, cùm oleum fuerit expressum, fraces in oliuis, vt flores in vuarum reliquiis vocantur. Athen. quoque lib.2. στέμφυλα τὰς τετριμμένας ἐλαίας Atticis dici scribit, βρύτια verò quæ ab aliis vocantur στέμφυλα, quæ Gal. βρύτια appellat. Lib. περὶ παθῶν (p. 523.50.) στέμφυλα γλυκέα, in alui profluuio potui exhibentur, sitis leuandæ gratia. Vbi στέμφυλα γλυκέα, vuarũ dulciũ reliquiæ aut vuarũ retrimẽta, non

non ad plenum expressa, sed adhuc succulenta, in ore tenenda & sugenda accipi videntur. Aut certè στεμφύλων γλυκέων decoctum intelligendum, quod cœliacis, alui & vuluæ profluuiis eâ infuso prodesse scribit Diosc. cap 3. lib. 5. Interpretes autem vuas passas dulces, aut earum retrimenta intellexerunt, quæ & sitim mitigant, & τὸ δηκτικὸν habent, orisque ventriculi morsus hebetant, vt scribit Gal. lib. 2. de alim. Rursus lib. 2. de Morb. (pag 485. 39.) in morbo cuctuoso, στέμφυλα γλυκέα per noctem macerata potui exhibet, vuarum dulcium retrimenta, aut vinaceorum aquam. Et lib. 3. de Morb. (pag 497. 8.) τρύγες στεμφυλίτιδες ὑπερδιανταῖαι ὕδατι dicuntur vuarum passarum vinacei aut fæces aqua maceratæ earumque expressa recrementa. At lib. 2. περὶ διαίτης (p. 359. 8.) τρύγας στεμφυλίτιδος vinum recens torcularis expressum necdum colatum sumitur. Coinat & humectare, aluum subducere ac inflare dicitur, ex musti natura. Zuingg. vinum secundarium recens & loram Latinis dictam accipit, quæ fit vinarum fæcibus iam expressis aqua superinfusa.

Στερεὰ ἰσχυρὰ καρδιωγμοί validi & fortes oris ventriculi morsus, lib. 2. περὶ γυν. (p. 643. 38.)

Στεγνοχέειν Gal in Exeg. exponit στέγειν, arctare, constringere, in angustum cogere, additque, οἱ δὲ τὸ κωλύειν τὰς ὑγρὰς τὰς διεξόδους καὶ ξηραίνειν. quidam vero humorum vias concludere & constringere esse volunt, & arefacere. Quæ certè expositio cum Erot. mente conuenit, cui στεγνοχέειν est ἀποστεγνοῦν καὶ πυκνοῦν τόπον τινὰ ἐν ᾧ ὑγρασία ἐστί, quod est constipare ac constringere locum quendam in quo humiditas inest. Quæ sane expositiones aphor 3. sect 2. lib 6 Epid. respicere videntur & compositionem ex στεγνὸς & ὀχεῖν probare in στεγνοχέειν, quod tamen negat Gal. comm. in eam sentent. lib. 6. Epid. qui syllabam secundam tenuari vult non aspirari, quòd ὀχεῖν ea dictione non contineatur, sed στεγνὸν apud Ionas nihilo plus ac vero idem quod στενὸν denotet, vt probat adducto Simonidis testimonio. ἀντιάσας στεγνῇ συμπεσὼν ἀταρπῷ, solus occurrens in calle seu semita angusta. Quod etiam corruptissimè adscribitur com. 1. in lib de art. (pag. 596. 55. H. 791. G.) Vbi quoque in στεγνοχέειν Gal. eandem nominis notationem probat, neque ἐκ στεγνοῦ καὶ ὀχεῖν καὶ τοῦ χεῖν compositionem esse vult, sed a στεγνῷ deduci, quod nihil amplius quàm στενὸν significat, vt στεγνοχέειν idem quod στενοχωρεῖν aut στενοῦν denotet, hoc est angustiam aut humidi loci angustiam. Ex quo apparet apud Hipp. στεγνοχωρεῖν legisse Gal. vbi στεγνοχέειν passim legitur. στεγνῶσαι verò idem Gal. πυκνῶσαι exponere videtur com. 2. in lib 6. Epid. quod est densare, & στενῶσαι, hoc est arctare & constringere, cùm τῷ εὐρῦναι opponatur. & ex Hipp. doctrina oporteat τὰ ἀναπεπταμένα συναγαγεῖν στεγνοῦντα καὶ ψύχοντα, hoc est, dilatata cogere adstringendo & refrigerando.

Στερεὴ κοιλίη, aluus solida, dura & quæ fluidæ opponitur. μὴ ῥέουσα exponit Gal. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 115 57. H. 406. 7.) iubet Hipp. in sanguinis missione στερεὰς ποιεῖν τὰς κοιλίας, aluum continere & solidam reddere. Et lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (p. 14 50.) στερεῶς ἐπιδεικνύμενα, fortiter ac multum molestiam significare. Vbi exemplaria manuscripta Regia quædam ἰσχυρῶς margini adscribunt, vt sit illius vocis explicatio.

Στερίφους Erot. apud Hipp. πυκνοὺς exponit, hoc est densos, duros, additque testimonium Aristoph. ἐν Λάχαρνεῦσι στερίφους γέροντας, duri senes & difficiles, vbi tamen στιφροὺς γέροντας legitur in omnibus exemplaribus, & πυκνοὺς exponuntur Schol. vt & στιφρός Hesych. πυκνός, στερεός, πεπιλημένος, densus, solidus, à στείβω quod πατεῖν significat, calcare aut terere. Quæ enim calcata sunt, eadem condensantur & solidescunt: aut translatione sumpta à vestibus, quæ crebro textu condensantur. στέριφος igitur idem quod στιφρὸς sonat, & exponitur στερεός, στιφρός, solidus, firmus, & significat idem quod στερέμνιος. στέριφρον, σκληρός, στερεός, exponit Hesych. durum, firmum, solidum. στριφνὸς eidem etiam πυκνός, ἰσχυρός, densus, bene habitus & torosus. Nemini verò est dubium quin στερίφους apud Hipp. legerit Erot. quos στριφνοὺς habent omnia exemplaria lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p. 31. 11. H. 337. 36.) τοὺς δὲ στριφνοὺς καὶ ἰσχνοὺς καὶ πυρροὺς καὶ μέλανας τὸ ὑγρότερον διαιτῆσθαι τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου. Duros quidem ac graciles, & fuluos ac nigros humidiore victus ratione maguam temporis partem victitare conuenit. Vbi etiam στριφνοὺς καὶ σκληροὺς, duros exponit Gal.

Στηριχθείη Erot. apud Hipp. ex Bacchio ὀρθωθείη exponit, hoc est dirigatur, à verbo στηρίζομαι quod idem sonat ac ὀρθοῦμαι & στηρίζομαι, solidesco, directo, firmor.

Στῆθος pectus dicitur & est pars thoracis anterior iugulo subiecta, in quam costæ copulantur. Interdumque apud Hip. pro toto anteriore thorace accipitur, vt aph. 14. lib. 5. vbi τὸ στῆθος τὰ κατὰ θώρακα χωρία exponit Gal. Et aphor. 13. lib. 3. στηθέων αἱ ὀδύναι pectoris dolores, qui byeme grassantur thoracis dolores indicant, qui a defluxione in partes respirationi dicatas ex frigore concitantur. Sic στήθεος ἄλγημα in Coac. (p. 162. H. 163. B.) thoracis dolorem significant, vt & περὶ στῆθος πόνοι in Prorrh. & lib. 2. περὶ γυν. (648. 12.) τὰ στήθεα ἐπαίρεται, pectora attolluntur, hoc est, mammæ eleuantur. Interdum quoque στῆθος apud Hip. os solum illud medium pectoris indicat in quod costæ dearticulantur, vt lib. de art. (p. 596. 56. H. 791. H.) τὸ ἄρθρον τὸ ἐν τῷ στήθει, pectoris articulus. Vbi scribit Gal. στῆθος οὖν ἐνταῦθα οὐ τὸ σύμπαν λέγει χωρίον ὅπερ ἐστὶ πρόσω τοῦ θώρακος, ἀλλὰ τὸ μέσον ὀστοῦν ἐς ὃ αἱ πλευραὶ συναρθροῦνται, ὅπερ οἱ ὕστερον ἰατροὶ ἰδίως στέρνον ὀνομάζουσι. Stethos hic dicere videtur non totam anteriorem thoracis partem, sed medium illud os in quod costæ dearticulantur, quod posteriores Medici propriè στέρνον vocaurunt. Eademque notione ibidem sumitur cùm scribitur, αὐτὸ γὰρ ἑωυτῷ συνεχές ἐστι τὸ στῆθος καὶ τῇ ῥάχει. Ipsum enim pectus & sibiipsi, & spinæ continenter coaptatum est. στῆθος etiam ventriculi orificium aliquando denotat, quòd ipsa sui parte cartilago ξιφοειδὴς dicta ventriculi osculum contegat, eaque veluti partis externæ circumscriptione, exquisito admodum sensu particula illa insignita intelligatur, non secus ac vulgus oris ventriculi affectum pectori nonnunquam tribuit. Eamque popularem loquutionem imitatus videtur Hipp. in Coac. (p. 123. E.) cùm περὶ στῆθος ἄλγημα καὶ πόνον dixit, morsum & acrimoniam ex biliosi humoris in ventriculum affluxu interlegens. Velut etiam στήθεα πικρὰ ἰσχυρῶς intelligi potest ægri 4. lib. 1. Epid. & στήθεα ἐν πικρίῃ ex lib 2. Epid. (p. 1053. F.) pectora bile syncera abundantia, de ore ventriculi biliosum humorem concernente & morsum inde percipiente dicuntur quòd pars illa huic morsui valde sit opportuna.

Στῆθος ποδὸς etiam dicitur pedis pectus, pars illa ad digitorum radices, qua terram calcamus & vestigium imprimimus, planta pedis, aut pectus, aut vestigium vocatur; Anatomicis ποδὸς hoc est solum. Est autem una pedis pars cauisa, quæ post cauum iuxta digitos attollitur, & terræ innititur Gal. com. 4 in lib. de art. (p. 631. 12. H. 821 C.) στῆθος ποδὸς ab Hipp. vocari dicitur pedis plantam aut planum, quod ad digitorum initium situm est, & a dissectionis peritis ποδὸς πέδιον dictum. Quidam planum, alij solum aut vestigium, quidam etiam pedis campum vocant. Ruf. vero Ephes. ἐν τῷ περὶ τῶν ὀνομάτων μορίων, πέδιον & στῆθος distinguit, & στῆθος accipit pro ima plantæ parte quæ ad digitos exerta est. Quemadmodum & author Med. de (p. 576. 55.) cùm scribit: τὸ δὲ ἐμπρόσθεν ὑφ᾽ ᾧ πατοῦμεν καὶ ᾧ πηδῶμεν, πέδιον, ὅτι τὸ μὲν πρὸς τοὺς δακτύλους μετὰ τὸ κοῖλον ὑπάρχει, στῆθος ποδός. Infimum quo ingredimur & terram nitimur, πέδιον dicitur. Quod post cauum ad digitos assurgit, pedis στῆθος, hoc est, pectus nominatur. Quibusdam etiam αὐτὸ ποδὸς pectus vocatur. Hanc verò dictionem vsurpat Hipp. lib. de art. (pag. 632. 3. H. 822. C.) τῷ δὲ στήθει τοῦ ποδὸς βαίνειν ἐπὶ τὴν γῆν, pedis plano quod στῆθος dicitur, terræ innititur. Eoamque plantam Celsus dicit cap. 20 lib. 8. cùm eos quibus extra prona sunt tenuior est, in ingressu terram non calce, sed una planta contingere scribit. Et rursus lib. 4. Epid (p. 1120 B.) οἱ δάκτυλοι οἱ ἐν τῷ ποδὶ ἐπὶ τὸ στῆθος, pedum digiti ad imam plantam, quæ Græcis στῆθος dicitur Et lib. 5. Epid. (p. 1153. H.) καὶ τὸ κοῖλον τὸ κατὰ τὸ στῆθος τοῦ ποδὸς, & cauitatem illam, quæ pedis plano adhæret, quæ στῆθος vocatur. Hæc pedis pars tarso respondet, eique assimilis pars in manu στῆθος χειρὸς nominatur, vola manus carnosa, quæ metacarpio prior est, & manus torulus ac cacumen Polluci appellatur. lib. 2. στῆθος δὲ τὸ μετὰ τὸ κοῖλον περὶ τὸ μετακάρπιον· τὸ δὲ στῆθος καὶ ἄκρον χειρὸς καλεῖται. Hipp. lib περὶ ὀστέων φύσ. (p. 276. 9.) διὰ τῶν στηθέων τῆς χειρός, per carnosum volas.

Στηθοειδεῖ μαχαιρίῳ exponit Gal. in Exeg. τῷ πλατεῖ, hoc est specillo lato aut gladiolo, qui στηθοειδὴς ideò dicitur quasi pectorosus, quod latus sit & ventrosus. μαχαιρίδιον quasi ἰσχυρὸς prius vocauit Gal. vt distinguat ab acuto specillo ὀξυβελὴς dicitur Subindicatur autem à Gal. locus lib. 2. de Morb. (p. 476 51.) vbi in explorando suppuratorum pure, cultello gladiolo lato ac specillo secat Hipp. μαχαιρίῳ autem hic legitur apud Gal. cùm μαχαιρίδι στηθοειδεῖ legatur apud Hipp. vt & antea μαχαιρίδι apud Gal.

Στηρίζειν sæpè apud Hipp. neutraliter accipitur, & firmari aut consistere significat, & de morbo dicitur qui in aliquam partem decumbit aut statuitur, vt aph. 33. lib. 4. ὅκου ἂν στηρίζῃ ἡ νοῦσος, ibi morbus statuitur, aut ibi est morbi sedes. Quod ἐς ταῦτα ἀποστηρίζεται dicitur lib. περὶ χυμῶν (pag. 49. 11.) Sic de morbo cùm per abscessum soluitur, ἐς ἀπόστασιν στηρίζει,

hoc est in abscessum firmatur, scribitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 105. 55. H. 401. 45.) Et τὰ στηρίζοντα ἀλγήματα ἐς ἀκρώμιον ἢ κλεῖδα, ad summum humerum adhærentes & affixi dolores, hoc est firmati & innixi. Et aphor. 31. sect. 7. lib 6. Epid. in febribus lassitudinis sensum inducentibus ad articulos abscessus decumbunt, ἐς ἄρθρα στηρίζουσι, pro εἰς ἄρθρα στηρίζουσι, in articulos firmantur. Et στηρίζει ἐς ὀφθαλμόν, in oculum decubitus, lib. 4. Epid. (p. 1134. A.) στηρίγματα verò quænam sint apud Hip. antea docuimus in Ἀποστηρίζειν.

Στήσας apud Hipp. ponitur in pondere & mensura, vt lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 558. 48.) πίνειν τοῦ μέλανος ἐλλεβόρου πέντε ὀβολοὺς στήσας, veratri nigri obolorum quinque pondus propinato. Vbi στήσας appondcrans aut ponderans significat, vt ἱστάναι ex Xenoph. adducitur ex Cyrop. & Apomn. pro ponderare, sed cum ἀργύριον iunctum. Sic στῆσαι Hesych. ponitur pro ἀριθμεῖν & μετρεῖν quod est fœnerari in pendenda pecunia, & στήμων τὸ δεδανεισμένον, fœnus, mutuata pecunia.

Στηρώδης στεατώδης exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. h. e. adiposum vel adipale. Videtur autem à στεατώδης contractum, velut στῆρ pro στέαρ ponitur, & ἦρ pro ἔαρ.

Στία, ψηφίς, λίθος, calculus & lapis exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. στίαι γὰρ αἱ κατὰ τὴν θάλασσαν ψηφῖδες ἢ στιώδης ἀντὶ τοῦ σκληρόν. Sunt enim στίαι lapilli marini, vnde στιώδης durum significat. στίαι αἱ ψῆφοι κατὰ Σικυωνίους καλοῦνται, vt scribit Vasin. Vnde στίζει, λίθοις βάλλει, hoc est lapidibus insectatur, exponit Hesych. cùm vitiosè στιὰ & στιαὶ, pro στία, ὁ ψῆφος adscribatur. στῖαι etiam αἱ ψῆφοι τῆς θαλάσσης, hoc est calculi marini aut lapilli dicuntur Nicand. Schol. Vnde πολυστιος lapillis abundans. Sic de lepore marino Nican. in Alexiph. ὃ πολυστιον τίκτε θάλασσα, quem fluctus maris lapillis abundantis peperit. Vbi πολυψήφου θαλάσσης exponit Schol. Et Callim. hymno in Iouem πολὺς δέ τε πολύστιον ἦεν dixit, de fluuiis Arcadiæ, vbi Schol. τὸ πολύψηφον ἢ πολυπέτρον exponit. Ex quo στιώδης etiam apud Gal. scribendum esse non male quidam augurantur.

Στοιβαί, ξηραί, συνεσταλμέναι, hoc est aridæ, contractæ, aut compressæ exponuntur Gal. in Exeg. apud Hipp. στιφραί, πυκναί, & στιφρώδης exponitur Hesych. densus, torosus, ac videtur de his dici quæ sunt carne firma & torosa ac solidiore. Existimo autem a Gal. subindicari locum lib. de aere, loc. & aq. (p. 282. 34.) vbi mulieres στιφραὶ dicuntur in omnibus exemplaribus.

Στλεγγίδες, strigil dicitur gymnasticum instrumentum, quo in balneis vtebantur antiqui ad destringendum corporis sudorem idoneum. ξύστρα à ξύω dicitur, vt strigil à stringendo Pollux lib. 3. cap. 30. Cuius meminit Hip. lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 84. 38. H. 395. 31.) ἢ σπογγίων χρῆσθαι ἀντὶ στλεγγίδος, & spongiis vtendum strigilis loco. Vbi tamen στλεγγίδος habent Gal. exemplaria, qui & στλεγγίδα in Com. scribit. Nam & στλεγγίς scribitur Polluci lib. 7. cap. vlt. vt & στεγγὶς Hesych. ξυστρίς, καπον τοι, vt & στλεγγίς eidem ξύστρα. Erot. quoque apud Hip. στλεγγίδα τὴν συνήθη ξύστραν, vsitatum ac vulgarem strigilem esse vult, in eo Heracl. Tarent. reprehendit, quod in secundo Com. in lib. 4. Epid. στλεγγίδα existimarit esse χρυσᾶ πετάλια, οἷς χρῶνται παῖς τῶν θεωρῶν, hoc est, aureas lasciolas quibus vtebantur qui ad consulendum oracula mittebantur. Quam significationem etiam Aristoph. Schol. in Ἱππεῦσι exprimere videtur cùm scribit καλεῖται στλεγγὶς ἢ χρυσοῦν ἔλασμα ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν αἱ γυναῖκες, hoc est, στλεγγὶς vocatur bractea aurea quam mulieres solent capiti circundare. Erot. quoque Heracleidem στρεγγίδα pro στλεγγίδα per ρ non rectè efferre scribit.

Στοιβῆς κόκκος, τὸ ἱππόφεω σπέρμα exponit Gal. in Exeg. hoc est hippophais semen. Sed mihi στοιβῆς & ἱππόφεω leg. videtur, & subindicari locus lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 666. 31.) vbi strebes & rubi semen aqua & oleo coctum ad exasperatas mammas cataplasmate adhibet. Verùm illic στοιβῆς legitur, vt & Gal. hippophaes στοιβὴν dici scribit in Exegesi. Est autem στοιβὴ herba extruendis torulis, hoc est lectulis ex herba torta, aut stibadiis conficiendis, & centunculis tomenti loco suffarciendis idonea. Phleon quidam appellauere, vt scribit Plin. lib. 21. cap. 15. ex Theophr. hist. plant. lib. 6. cap. 1. στοιβὴ Hesych. scribit & exponitur εἶδος χόρτου, stramenti genus. Quidam apud Gal. στίλβης pro στοιβῆς, vt & στίλβη pro στοιβῇ, legunt. στοιβὴ etiam scribitur lib. περὶ γυναικείων. (p. 575. 25.)

Στολιδωδέστερον ῥυσότερον exponit Gal. in Ex. rugas plicasque plures habens. Quibus verbis subindicatur locus li. de art. (pag. 619. 26. H. 826. A.) vbi κατὰ τὰ συγγενῆ στολιδωδέστερον ἢ ἀσαρκότερον τὸ χωρίον dicitur, locus ad nares rugosior & macilentior, aut in rugas magis contractus. στολιδώδης etiam ῥυσώδης dicitur, quod plicas aut rugas habet, vt στολιδώδες μέτωπον, frons rugosa, & ἄλλοις Medicis, quomodo rugosiorem stolam frontem dixit Martial. Sunt enim στολίδες, ἀναπτυχαί, quæ plicæ aut rugæ in vestibus dicuntur. Sunt quoque στολίδες Medicis ῥυτίδες & rugæ in ano, quæ vbi plus æquo intumescunt, in condylomata transeunt, de quibus agit Gal. lib. 1. de comp. Med. κατὰ τόπ. & lib. 9. de simplic. Definitur etiam κονδύλωμα auth. Definit. Med. ὁ δακτυλίου στολίδος ἐπανάστασις μετὰ φλεγμονῆς, extuberatio quæ in ani parte rugosa cum inflammatione excitatur. Sic quoque κονδυλώματα στολιδωδῶν ἐπαναστάσεις dicuntur Paulo lib. 4. cap. 26. & 72. & lib. 6. cap. 70. Et Aet. tetrab. 4. lib. 2. cap. 3. κονδύλωμα (scribit) ἐν ἕδρᾳ γίνεται, τῶν ἀναδιπλουμένων σωμάτων ἐν τῷ δακτυλίῳ, στολίδες πολὺ ἐπανισταμένας ἢ ὑψουμένας παρὰ φύσιν. στολιδώδης γὰρ ὁ δακτύλιος συνεσταλμένος ἔχει ῥυτίδας. ὅταν γὰρ πλέον ὑψωθῇ ὁ στολίς, τότε γίνεται κονδύλωμα, hoc est, Condyloma in ano fieri, replicatis in eo corporibus, ruga quodammodo extuberante & præter naturā intumescente. Rugis enim cōtractis rugosus anus cōspicitur. Tunc autem fit condyloma, vbi plus æquo ruga intumuerit.

Στόμα, os, prima nutrimenti ad ventriculum via & verum vocis instrumentum, de quo appositissimè Gorr. στόμα ἐκπικρούμενον, os amarescens, quibus bilis flaua in ventriculum effusa supernatat, per superiora purgationem necessariam esse indicans, aph. 17. lib. 4. Quod etiam bilis flauæ in stomacho redundantia signum, ponit Gal. lib. de plenit. (p. 352. 56.) στόμα τῆς ὑστέρας vteri osculum interdum dicitur aph. 46. lib. 5. Hoc sic explicat Gal. λέγει δὲ νῦν στόμα δηλονότι τὸ ἔνδον, ἔνθα τελευτᾷ μὲν ἡ μήτρα, ὁ δὲ αὐχὴν ἄρχεται, ὃ καὶ κυριώτερον ἂν ὄνομα ὀνομάζοιτο στόμα. τὸ γὰρ ὅλον πέρας τοῦ αὐχένος τὸ συνάπτον τῷ γυναικείῳ αἰδοίῳ, οὐ τῆς μήτρας, ἀλλὰ τοῦ αὐχένος αὐτῆς εἰκότως ἄν τις ὀνομάσειε στόμα. Nunc autem vteri os dixit, videlicet internum, vbi vterus desinit, & ceruix incipit, quod & magis propriè vteri os appellari potest. Alterum enim ceruicis extremum, quod pudendum muliebre contingit, non vteri, verùm ipsius ceruicis os iure quis appellauerit. Sic στόμα τῆς μήτρας vocatur lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 604. 24.) Lib. verò 2. (p. 641. 22.) στόμα simpliciter.

Στοματικὰ inde medicamenta propriè dicuntur, quæ ad vuas, tonsillas, ac omnes quæ in ore fiunt de repentè inflammationes conueniunt, vt scribit Gal lib. 6. comp. pharm. κατὰ τόπ. (pag. 242. 5x.)

Στομάργου legisse Dioscor. lib. 2. Epid. scribit Gal. in Exeg. eaque dictione significari τοῦ λάλου ὄντος μανικῶς, hoc est furiosè loquacis. Alios verò συμμάργου legere, & vt nomen proprium accipere. Quibus verbis subindicari mihi videtur locus lib. x. Epid. (pag. 1037. F.) vbi tamen in publicatis exemplaribus legitur ὁ συμμάργου οἰκέτης. quædam etiam manu scripta στομάργου habent. Quod etiam indicauimus nostris in eum locum Comment. στόμαργος autem nugatorem & loquacem indicat.

Στόμαχος stomachus, varia & multa habuit significata apud veteres Medicos. Nam propriè quidem angustam ceruicem instar isthmi ventri cuilibet cauoque præpositam indicat, eaque notione antiquitus vsurpata hæc vox est. Deinde etiam ad œsophagum translatum nomen est, quæ gula dicitur. Postea quoque ad ventriculi osculum, quod καρδίαν veteres appellant, hæc appellatio transfluxit Gal. ætate, vt idem scribit initio lib. 4. de vsu partium. Idem etiam cap. 4. lib. 5. de loc. affect. tradit partem inter fauces & os ventriculi mediam, quam veteres οἰσοφάγον nominabant, qui post Aristot. ætatem scripserunt, stomachum appellare consueuisse, sua verò tempestate gulam dictam. Aristot. tamen semper prisco vocabulo hanc animalis partem nominasse. Sic M. Tullius libro 2. de nat. deor. stomachum ad linguæ radices hærentem facit, quò primùm illabuntur ea quæ accepta sunt ore, & qui linguæ agitatione & motibus cùm depulsum & quasi detrusum cibum accipit, depellit. Celsus quoque cap 1. & 5. libr. 4. stomachum pro gula sumit, cùm eum faucibus subesse, & cibum recipere scribit. Etsi idem pro ventriculi parte inferiore stomachi vocabulo abuti videtur, cùm stomachum intestinorum principium facit, qui neruosus à septimæ spinæ vertebra incipit, ac circa præcordia cum ventriculo committitur, cap. 1. lib. 4. Plinio etiam libr. 11. cap. 37. summum gulæ fauces vocantur, postremum stomachus. Quæ appellatio veteribus quoque non ignota fuit, velut Hom. Il. 3. (vers. 292.) cùm scripsit, ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ, & bidentium iugulum secuit immiti ferro. At verò Gal. multis locis stomachum os ventriculi dictum fuisse scribit. Et lib. 4. de loc. aff. cap. 5. tradit veteres ventriculi osculum cor nominasse, ab accidentibus quæ inducere videtur deducta appellatione.

fu

sua autem tempestate stomachum vocatum, idque ἐπὶ τῷ χρόνῳ, vt scribit Com. ad aph. 56. lib. 7. Idem etiam lib. 2. de loc. affect. (pag. 267. 32.) τὸ στόμα τῆς κοιλίας ὠνομαζόμενον συνήθως στόμαχον οὐχ οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰατρῶν οἱ δοκιμώτατοι. Ventriculi os vocabulo abutentes stomachum nominant non plebeij tantùm, verumetiam ex Medicis probatissimi quique. Rursus Com. 1. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 44. 28.) στόμαχον δὲ ἀκουστέον νῦν, ὡς ὅδε οὐ νῦν τοὺς ἀνθρώπους λέγειν ἔθος, οὐ μόνον τὸν πόρον, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα τῆς γαστρός, stomachum autem hoc loco intelligere oportet, quemadmodum huiusce tempestatis homines dicere consueuerunt, non meatum ventriculi tantummodo, verumetiam os ipsius. Et Com. 4. (pag. 100. 37.) de stomacho verba faciens, στόμα δὲ τῆς γαστρὸς ὑπό τινος ἀκουέ μου λέγοντος νῦν, ventriculi osculum nunc obaudiendum, cùm sic dico. Et Com. ad aph. 39. lib. 6. στόμαχον δέ μοι νῦν ἄκουε, μὴ μόνον αὐτὸν ὃν ὀνομάζουσι κυρίως, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς γαστρὸς στόμα. Stomachum autem nunc mihi intellexeris, non solùm eum qui hoc nomine propriè donatur, sed & ventriculi os. Idem quoque lib. περὶ πλήθους (pag. 351. 14.) δῆλον δὲ ὅτι τὸ στόμα τῆς γαστρὸς εἴρηται νῦν στόμαχος. Enimvero os ventriculi stomachum nunc dici constat. Et lib. περὶ τῶν συγκεχυμένων (pag. 458. 1.) τὸ στόμα τῆς γαστρὸς ὃ δὴ καὶ στόμαχον ὀνομάζουσι κατὰ τὸ σύνηθες, ventriculi os, quod certè pro consuetudine stomachum appellant. Idem in Isagoge puls. (pag. 7. 2.) στόμαχος πεπονθώς. οὕτως γὰρ καλεῖσθαι δοκεῖ ὑφ' ἡμῶν ἐν τῷ παρόντι τὸ στόμα τῆς κοιλίας διὰ τὴν τῶν πολλῶν συνήθειαν, stomachus affectus. sic enim nobis in præsentia os ventriculi vocatur ex multorum consuetudine. Quæ verba idem repetit lib. 4. de caus. puls. (p. 216. 19.) Lib. 2. τῶν κατὰ τόπ. (pag. 177. 38.) στόμαχος os ventriculi dicitur Archig. Eamque partem ita Medicis nominari consuetum scribit Gal. qui stomachicas syncopas, & quosdam stomachicos inde nominant, à quopiam videlicet eo in loco oborto affectu, præcipueque quibus os illud ventriculi grauatum fuerit, vt scribit initio lib. 8. κατὰ τόπ. At verò Hipp. στόμαχος veteri appellatione & antiquis vsitata οἰσοφάγος & gula dicitur libello περὶ ἀνατομῆς (pag. 916. C.) οἰσοφάγος δὲ ἀπὸ γλώσσης τὴν ἀρχὴν ποιεύμενος, ἐς κοιλίην τελευτᾷ, ὃν δὴ καὶ ἐπὶ στενῆς κοιλίης στόμαχον καλέουσι. Gula autem & œsophagus, initio à lingua facto, in ventriculum desinit, quem sanè etiam in ventriculo conco-quente stomachum vocant. Quibus sanè verbis mihi significare videtur œsophagum interdum stomachum dici pro eo ductu & canaliculo, quo in ventriculum cibus & potus transfunditur. Quemadmodum lib. περὶ σαρκῶν (p. 268. 27.) scribitur, ὁ γὰρ στόμαχος, ὡς χόανος, καὶ ἐκδέχεται τὸ πλῆθος, καὶ ἅσσα προσφερόμεθα. Gula namque velut infundibulum (potus) copiam, tum quæ expetimus recipit. Vbi tamen vitiosè publicata exemplaria χάεος habent. Quemadmodum etiam superiorem Hipp. locũ suspectum reddunt Aldina exemplaria, quæ asteriscum appositum habent, vt & Cornar. qui aliam lectionem secutus videtur, & pro ἐπὶ στενῆς κοιλίης, ἐπὶ στομίῳ κοιλίης, legisse. Ea verò notione etiam stomachus pro gula apud Latinos capitur, & illo canaliculo seu fistula, quæ faucibus ad linguæ radices subiacens, esculenta potulentaque in ventriculum transmittit, vt antea docuimus, & scribit Gell. lib. 17. cap. 11. ex Erasistr. opinione. Sic στόμαχος κοιλίης significabit apud Hipp. angustam illam fistulam & ceruicem ventriculi cauo præpositam, ex veteri & propria τοῦ στομάχου appellatione, quæ valdè frequens est Hipp. Nam & στόμαχος κύστεως exponitur Erot. apud Hipp. ὁ τράχηλος, collum aut ceruix vesicæ, & τῆς μήτρας στόμαχος, vteri ceruix aut collum ex lib. 1. περὶ γυναικ. Lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 286. 21.) μηδὲ ὁ στόμαχος τῆς κύστιος ξυμπιέζεσθαι λίην, neque vesicæ stomachus valdè inflammetur aut coardescit. Vbi vitiosa sunt exemplaria omnia. ξυμπίφραται enim legunt, nullo sensu. Asulanos quoque ξυμπίφραται apposito asterisco legit, qui locum suspectum facit. Verùm ξυμπιφράσθαι legendum videtur, aut ξυμπίμπραται. Ac rursus (ibid. 25.) φλεγμαίνει αὐτῆς ὁ στόμαχος, ipsius (vesicæ) stomachus aut collum inflammatur. Et iterum ib. (ibid. 35.) πρὸς τὸν στόμαχον τῆς κύστιος ἀποκατίσθη, ad vesicæ stomachum allabitur. Sic lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 193. 35.) αἱ μῆτραι στραφεῖσαι πρὸς τῆς κύστιος τὸν στόμαχον ἀποκατίστωσιν, vteri ad vesicam conuersi ad eius ceruicem allabuntur. Quem locum mihi subindicare videtur Erot. & per τράχηλον exponere, quamuis osculum nonnulli vertant, & membranæ στόμα habeant. Rursusque ibid. (p. 590. 4.) ὅτι scriptæ quædam στόμα habeant. Rursusque ibid. (p. 590. 4.) ὅτι οὐ δύναται ἡ κύστις διηθεῖν τὸ οὖρον, ἐπὴν αἱ μῆτραι ἀποκατίσωσι πρὸς τὸν στόμαχον τῆς κύστιος νευρώδεα ἐόντα, neque vesica vrinam excolabit, quandoquidem ipsi vteri ad stomachum allapsi sunt, qui neruosus est. Vbi στόμαχος vesicæ ceruicem significat, etsi quidam ad ventriculum referri posse contendant. At verò τῆς μήτρας στόμαχος conceptis verbis una scribit Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. vtrùm τῶν ὑστερέων (pag. 604. 25.) & στόμαχος τῶν αἰδοίων (pag. 593. 45.) & στόμαχος lib. 2. (pag. 649. 3.) & (pag. 669. 27.) Lib. verò περὶ ἀφόρων sæpe στόμαχος vteri vsurpatur, vt (pag. 677. 32. 35. 42. 44. 678. 17. 34.) & (ibi. 50.) disertis verbis ὁ στόμαχος τῆς μήτρης, & (54.) sed pro vteri osculo, quod στόμα τῆς μήτρης, dicitur lib. περὶ ἐπικυήσιος (pag. 262. 40.) eadem in re. Et rursus (pag. 685. 40. 55. 686. 19. 22.) Et lib. περὶ ἐπικυήσιος sæpius, vt (pag. 260. 16. 24. 43. 45. 51.) Et (p. 261. 50. 262. 4. 34. 47.) Et 263. (p. 22. 49. 52.) Et (p. 264. 4. 6. 33. 37. 46. 50.) Et (pag. 265. 2. 3. 19.) Quibus in locis sæpè vteri collum & ceruicem denotat, interdum etiam eius osculum & στόμα. Στόμαχον οἰός, γαλεὸν προβάτου, hoc est, ouis gulam exponit Erot. apud Hip. vbi tamen στόμα etiam legitur, & communiter de homine dici adscribit Erotianus.

Στόμβον Gal in Exeg. βαρύηχον, βαρύφθογγον exponit, quod est, grauem sonum, aut grauem vocem. Ac mihi videtur Gal. lib. 2. de Morb. (pag. 471. 43.) vbi καὶ φθέγγεται στομβόν, στόμβον legisse, vt sit, & grauem sonum & grauem vocem edit. Et fortè στόμφον publicè scribatur, quod vocis grauitatem & amplitudinem sonat, vnde στομφάζειν, grandius loqui, & magnificis aut splendidis verbis vti. στόμφον verò idem quod στόμβον.

Στομοῦν pro ἀναστομοῦν sumit Hipp. aph. 21. sect. 2. lib. 6. Epid. quod est aperire. Propriè autem dicitur (vt illic scribit Gal.) de his quæ scalpro diuiduntur & aperiuntur, vt abscessus. Generaliore autem significatione sumit Hipp. vt quancunque partem aperire significet medicamentis aperientibus, vt venam aliquam, aut hæmorrhoidas, aut vteri, aut nasi venas, aut fistulas iouetertas aliqua ex causa obstructas, aut aurium meatus sordibus obturatos.

Στραγγουρίη, vrinæ stillicidium significat, cùm stillatim vrina excernitur & effluit. Galen. Com. ad aph. 58. lib. 5. ὅταν τι ὀλίγον ἀθροισθὲν ἔξω σταλάξῃ, στραγγουρία τὸ πάθος καλεῖται. Cùm aliquis paucam vrinam continere, ut excernit, strangurias aut vrinæ stillicidium is affectus appellatur. Idem Com. ad aphor. 48. lib. 7. ὅτι ἡ στραγγουρία κατὰ στράγγα τῶν οὔρων ἀποκρίσεως δηλοῖ, τοὔνομα αὐτὸ διδάσκει. Stranguriam aut vrinæ stillicidium esse cùm vrina guttatim excernitur, ipsa appellatio edocet. Huius causam facit Gal. vesicæ facultatis retentricis imbecillitatem, aut vrinæ acrimoniam στραγγουρίαν vrinæ difficultatem Celsus vertit ex aphor. 16. 22. & 31. lib. 5. cap. 1. lib. 2. vesicæ morbum dicit M. Tullius lib. 2. de fin. bon. & mal. de Epicuro loquens: & lotium subitillum Cato lib. de re rust. cap. 156. τὰ στραγγουριώδεα vrinæ stillicidia dicuntur Coac. Pr. (pag. 190. E.) στραγγουρίην φλεγμονώδεα λύει lib. 2. Epid. (pag. 1053. G.) & aphor. 48. lib. 7.

Στρεβλοὶ exponuntur Gal. in Exeg. apud Hip. οἱ τὰ σφαλὰς ὀνομαζόμενοι qui strabones dicuntur, hoc est, qui oculis sunt distortis aut peruersis. Ac mihi videtur Gal. subindicare locum lib. 2. Epid. (p. 1053. F.) τοιοῦτοι εἶδε ἐν φύσει καὶ στρεβλοί, ἀσυνετοι. Ea his qui ab ortu sunt distortis oculis, stulidi & hebetes. Vbi στρεβλοὺς distortum corpus habentes diximus, illud ad corporis peruersionem referentes. Et verò monuimus exemplaria quædam manu scripta στραβοὶ pro στρεβλοὶ legere, quæ videtur quædam esse explicatio & ea Gal. fluxisse, quem etiam secutus est Corn. cum strabones dicit.

Στρέμμα luxatum aut luxatio dicitur, & στρέμματα tortiones significant, vbi articulis illæsis quæ circa ipsos sunt neruosæ partes intorquentur. Luxata Latinis vocantur. Quod enim Diosc. scripsit lib. 1. cap. 115. de calamo phragmite, οὐδὲ ἔξω στρέμματα καὶ ἰσχίου ἀλγήματα παρηγορεῖ. sic vertit Plin. lib. 20. cap. 10. Phragmitis radix recens tusa luxatis medetur & spinæ doloribus ex aceto illita. Dicuntur à contorquendo, cùm neruosæ articulos continentes partes intortæ, legitimos naturæ in ea parte motus cum dolore remorantur. Quod ferè accidit dum ambulando vestigium fallit, Gallicè aptissimè [efforces] vocantur. ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον (pag. 699. versic. 30. H. 748. D.) Vbi Gal. στρέμματα vocari scribit: ὅταν μὲν ὁ διαρθρώσεως ἀπαθὴς ᾖ, ὁ γίνεται δὲ στρέμματα, καὶ γίνεται μάλιστα τοῦτο τοῖς κενεμβατοῦσι λεγομένοις, hoc est, cùm articulo illæso, quæ circa ipsum sunt partes neruosæ distorquentur, idque maximè iis contingere quibus in vacuum gressus alabitur. Rursus lib. 5. Epid. (pag. 1159. C.) στρέμμα κάτω μεγάλου δακτύλου, pollicis pedis luxatio.

Στρέφον Gal. in Exeg. exponit apud Hipp. στρόφον ἀπεργάζον, hoc est, torquet, aut tormen inducit.

Στρέφεται Idem τὸ ἐνοικεῖ exponit, hoc est, velut inhabitat aut versatur ex lib. de aëre, loc. & aq. Ac mihi videtur is locus à Gal. subnotari qui scribitur nostris in codicibus (p. 286. 40.) τὸ γὰρ οὖρον λαμπρὸν οὐρέουσιν οἱ λιθιῶντες πρὸς τὸ ὑπόστημα ψαμμῶδες, ὅτι τὸ παχύτατον ξυστρέφεται αὐτοῦ μένει καὶ συμπήγνυται. Vbi στρέφεται legit Gal. Vrinam enim splendidissimam ad instar seri calculosi reddont, quod crassissimum ac biliosissimum isthic maneat ac velut sohabitet. Etsi plausibilis mihi videtur publicata lectio ξυστρέφεται, quæ concernatur, colligitur, aut concrescit, in-

dicat. Vbi etiam διαλυδίσματα pro χαλαδίσματα legendum existimo, vt quod est crassissimum in vrina & maximè returbidum in vesica maneat ibique versetur aut colligatur.

Στρόβιλον linamentum intortum aut penicillum turbinis in formam implicitum ac contortum (collyrium vocat Celsus) significat apud Hipp. lib. de fist. (pag. 884. D.) στρόβιλον ποιήσας ἰσόπαχυ τῷ σύριγγι τὸ μῆκος, penicillum in turbinis formam intortum fistulæ magnitudine æquale effingito. Rursus (ibid.) ῥάμματι διεὶς δι' ἄκρου τοῦ στροβίλου, filo per turbinatum linamentum traiecto. Et (ibid. E.) ἄχρις ἂν ὁ στρόβιλος ὠσθῇ, donec turbinatum linamentum impulsum fuerit. Et rursus (ibid. F.) ἀνελκύσας τὸν στρόβιλον ἔξω τοῦ σπληνός, linamento turbinato foras educto. Quibus ex locis non est dubium quin στρόβιλον legendum sit apud Gal. in Exeg. vbi στροβιλὸν exponit στρεπτόν τι, linamentum quoddam intortum ex lib. περὶ αἱμορροΐδων καὶ συρίγγων. στρόβιλος namque à στροβεῖν, aut στρόβιλος, dicitur linamentum in turbinis formam intortum, quod & στρόμβος etiam dici potest. A στροβίλου forma nuces pineæ στρόβιλοι vocantur, quas antiquitus Attici κώνους dicebant, vt scribit Gal. lib. 7. τῶν κατὰ τόπ. (p. 236. 54.) quòd coni figuram imitentur. στρόβιλοι etiam nucis pineæ nuclei vocantur Dioscor. cap. 87. lib. 1.

Στρογγυλομήλην, τὴν σπαθομήλην exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. specillum rotundum. specillum latum vocat Celsus lib. 6 & μήλην σπαθίον Hipp. Sic enim μήλην τὸ σπαθίον τὴν σπαθομήλην apud eum exponit Gal. vt antea scripsimus.

Στρογγύλον Gal. apud Hipp. τὸ μυρτίδανον exponit, quòd apud eum scribatur: καὶ τὸ Ἰνδικόν, ὃ καλέουσι Πέρσαι πέπερι, ἐν τούτῳ ἔνεστι τι στρογγύλον ὃ καλέουσι μυρτίδανον. Et Indicum quod Persæ vocant piper. In eo autem inest rotundum quiddam, quod vocant Myrtidanum. Qui locus legitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 672. 15.) At στρογγύλον indicatum locus mihi exprimi videtur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 630. 39.) καὶ τὸ στρογγύλον τρία. Quo lib. περὶ γυναικ. [illegible] καὶ τὸ στρογγύλον [illegible] vitio è scribitur. Qua de re scripsimus antea in Indico & Myrtidano.

Στρόφοι dicuntur intestinorum cruciatus & dolores intestina torquentes. Celsus cap. 7. lib. 2. περὶ [illegible] στρόφοι, vbi circa vmbilicum intestina torquentur, vt est ex aph. 11. lib. 4. στρόφοι ξυνεχέες, continua tormina in Ileo aph. 9. lib. 3. στρόφος περὶ τὴν γαστέρα, alui cruciatus & tormina aphorism. 41. lib 5 & aphorism. 20. lib. 4 & Coac. (pag. 165. C.) καρδίης πόνος μετὰ στρόφου, oris ventriculi dolor cum torminibus, & libr. 7. Epid. (pag 1241 A) Rursusque lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 101. 55. H 400. 9.) στρόφος κοιλίης. Tormines scribit No. Marcellus genus morbi dici quòd dolore torqueant: vnde Torminosos vocat Cicero qui frequenter torminibus vexantur. στρόφοι vermina dici scribit Festus intestinorum cruciatus, cùm minuto motu quasi à vermibus rodantur.

Στροφᾶσθαι significat, verti, volui, versari, vt lib. de art. (pag. 639. 36. H. 826. B.) καὶ τὸ ἄρθρον ἐθίζεσθαι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ στροφᾶσθαι: & articulus eo in loco versari consuescat. Et rursus ibid. (p 617. 15. H. 814 B.) καὶ ἐθισθὲν τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σαρκὶ ἐνστροφᾶσθαι, articulusque in carne versari assuescit. στρόφοι causam scribit Galen. morsum aut spiritum flatuosum facilem non habentem exitum. Com. ad aph. 41. lib. 5. & aph 11. lib. 4. στροφώδεα verò οὖρα dicuntur Dioscur. apud Hip quæ compacta quædam habent & densa quæ per eas feruntur, vt scribit Gal com. 3. in Prorrh. (pag. 216. 28. H. 81. C.) αὐτὸς δὲ οὖν ὁ Διοσκουρίδης τὰ στροφώδεα οὖρα λέγεσθαι φησι τὰ ἔχοντά τινα ἐν αὐτοῖς ἐμφερόμενα πεπηγότα, ἀπὸ τοῦ συστρέφεσθαι, [illegible] τοῦ [illegible]. [illegible] καὶ ὁ [illegible] [illegible] συστρέφεσθαι [illegible], [illegible] [illegible]. Ipse igitur Dioscor. στροφώδεα οὖρα dici ait vrinas, quæ concreta quædam quæ per eas inuehantur habent, à συστρέφεσθαι quod concrescere significat, deducto nomine. Scimus enim & poëtam hoc dixisse, καὶ συστρεφθεὶς [illegible], quod indicat concrevit. Apud Hip. autem στροφώδεα tam possunt referri ad alui recrementa quæ cum torminibus feruntur, quàm ad vrinas vt ibidem docet Gal. Hac verò notione περιστρέφεσθαι lac dicitur cum iniecto coagulo cogitur & condensatur, quasi circumagatur aut circumuertatur, Homero Il. ε. (v. 903.) vbi περιστρέφεσθαι περιπήγνυσθαι exponitur.

Στροβιλὸν Gal. in Exeg. στρεπτόν τι exponit ex lib. περὶ αἱμορροΐδων καὶ συρίγγων, sed στρόβιλον legendum antea monuimus in στρόβιλον.

Στρυμάργην idem Gal. adscribit ex Hipp. in Exeg. additq; Dioscor. hanc etiam scripturam agnouisse, vt & στομάργην. Illum autem sumpsisse non vt proprium nomen aliquod, sed vt ἐπίθετον, exposuisseque non secus ac si significaret μανικῶς ἐπτοημένην περὶ τὰ ἀφροδίσια, hoc est furiosè in Venerem concitam. Talia enim multa ἐπίθετα hoc modo apud Hipp dici, velut μυοχάνην, [illegible] γυναικός. Velut etiam apud Erasist. [illegible] dicitur, qui mutilatus est naribus. Hæc verò Gal. nomenclatura locum lib. 2. Epid. subindicare mihi videtur (pag. 1010. F.) vbi tamen ἡ Στομάργη legitur, & Στρυμάργην Diosc. legisse est vero simile, vt & in alio exemplo (pag. 1037. G.) Στομάργη, etsi vtrobique publicata exemplaria Στομάργη legant.

Στρυφνὸν acerbum significat, de quo apertissimè Gort. Est autem τὸ χυλοῦ εἶδος, sapor acerbus, qualis est in vuis immaturis & acerbis, pyris syluestribus, galla, rhoë & similibus. Aët. in præfatione lib. 1. (sub initium ferè) proprias succorum seu saporum facultates diligenter examinans, scribit: ὅσα τὸ καταξηραίνει τῆς γλώττης [illegible] ξηραίνῃ [illegible] συνάγῃ καὶ τραχύνῃ μέχρι βάθους [illegible] αὐτῆς, στρυφνὰ ὅσα τε μάλιστα [illegible] ὅπερ ἐστιν [illegible] αὐστηρόν. Cùm corpus aliquod linguæ admotum vehementer siccat & constringit, ipsamque altè admodum exasperat, omne id στρυφνὸν, quod est acerbum, nominatur, hoc est, intensè austerum. Vnde cùm sapor acerbus contrahat & siccet, tropicè στρυφνὸς, rigidus, durus, flecti nescius, vt & austerus & acerbus dicitur. Sic στρυφνότεραι γυναῖκες sunt Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 563. 29.) mulieres acerbiores, adstrictiores, hoc est, sicciores & compactiores, non molles, non fluidæ, & quæ ταῖς ῥοώδεσι opponuntur, & quæ sunt aridiores, contractiores, torosiores, solidiores & firmiores. Eadem etiam notione στρυφναὶ γυναῖκες dicuntur lib. de aëre, loc. & aq. (pag 282. 54.) mulieres aridæ, siccæ, contractæ. Vbi tamen στεῖραι mihi legisse videtur Gal. quid ξηραὶ, [illegible] exponit, (vt scripsimus antea) steriles Interpretes vertunt. Sic στρυφνοὺς καὶ [illegible], [illegible] καὶ ἰσχνοὺς, hoc est, acerbos & contractos, duros, & graciles exponit Gal. Com. in lib. περὶ ὑγιεινοῦ διαίτης (p. 31. 14 H. 337. 36.) Vbi tamen σκεπτικὰς Erot. legisse antea monuimus. Per translationem etiam στρυφνὸς ἐγκέφαλος scribitur, cerebrum acerbum, rigidum & durum in adultis, hoc est compactum, non molle, diffluens aut humidum velut in pueris. Lib. περὶ ἱερῆς νούσου (pag. 307. 20.) καὶ ὁ ἐγκέφαλος [illegible] περὶ τὸν στρυφνὸν, cerebrum compactum est ac rigidum, cui ὑγρὸν postea opponere videtur. Sic στρυφνὸν exponit Hesych. [illegible], ἰσχυρὸν, αὐστηρὸν, [illegible], [illegible]. Quod per ε etiam scribitur, & στερεὸν eidem exponitur [illegible], [illegible], [illegible], strictus, solidus, firmus, densus & durus. Eaque ratione compactum & compressum cerebrum dici potest. Lib. περὶ σαρκῶν (pag. 249. 42.) ossa κολλωδέστατα καὶ στερεώτατα dicuntur, durissima, & rigidissima, solidissima ac maximè firma, quibus τὰ σηραγγώδεα, hoc est cauernosa, fistulosa, porosa, rara & laxa opponit. Per ν tamen scribi malim. Στρυφνὰ οὖρα quænam sint apud Hipp. antea adscripsimus in οὖρα στρυφνά.

Στρωτὴρ trabecula, parua trabes, tignum, canterius dicitur. στρωτῆρα vocat Hipp tignum quoddam aut paruam trabem, quæ transuersa inter duas columnas alligatur, ad humeri articulum elapsum reponendum. lib. de art. (pag. 584. 50. H. 783. D.) ἔπειτα χρὴ μεσηγὺ δύο στύλων στρωτῆρα ἀγκῶνι εὖ προσδῆσαι. Post hæc trabecula transuersa inter duas columnas probe adalligari debet. Vbi στρωτῆρα exponit Gal. ξύλον μεταξὺ ὄντα ἀπὸ τοῦ ἑτέρου κίονος ἐπὶ τὸν ἕτερον, trabem quæ ab altera columna ad alteram pertingat. Qua dictione sæpius vtitur ibidem, vt & rursus (p. 639. 44 H 838. C.) Quibus ex locis στρωτῆρα ἀκλίδα apud Hip. exponit Erot. Sunt autem στρωτῆρες trabeculæ aut tigellæ, quæ trabibus aut tignis maioribus substernuntur.

Στυπτηρίη χαλκῖτις exponitur Gal. in Exeg. ἣν ἁπλῶς ἡμεῖς ὀνομάζομεν χαλκῖτιν, quam simpliciter Chalcitim nominamus. Libr. de vlceribus (pag. 877 F.) καὶ στυπτηρίη ἡ χαλκῖτις, alumen chalcitis, vt & ἡ χαλκῖτις στυπτηρίη ibidem (pag 879 F.) Alumen autem Ægyptium sæpe probat & vsurpat Hipp. lib. de vlcer. (p. 877. E. F. & pag. 879. E.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag 614 15.) ad vteri vlcera. & rursus (pag 622. 27.) & (pag. 625. 11.) & lib. 7. Epid. (pag. 1228. D.) ad gingiuæ dolores. Alumen quoque Melinum idem celebrat vt antea scripsimus in Μηλιὰς στυπτηρίη.

Στυφελίζειν duriter & asperè tractare, vexare, diuexare, exagitare, mouere vt στυφελίζειν τρώματα, vulnera duriter & asperè tractare, lib. de fract. (pag. 568. 11. H. 772. F.) ὅλως τε γὰρ χρὴ τῇ τρίτῃ καὶ τετάρτῃ στυφελίζειν ἥκιστα τὰ τρώματα. Vulnera enim omnia tertio & quarto die minimè sunt exagitanda. Eaque dictione vtitur Hom. Il. α. (v. 581.) εἴπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς, Ἐξ ἑδέων στυφελίξαι, pro sedibus deiicere, deturbare, depellere. ἀπωσῆσαι, ἀπαρτῆσαι exponit Schol.

§ Συγχεφὼ, vide ξυγχεφὼ antea.

Σύγκαυσις, exustio, inustio, cùm ob eorum quæ assumuntur aut ingeruntur acrem caliditatem, acria atque inæqualia alui recrementa deiiciuntur, indeque febricitare contingit, lib de rat. vict. in morb. ac. (p. 114. 2. H. 403. 28.) Vbi enim scribit Hipp. ὁκόσοι κοιλίας τὰς κάτω θερμὰς ἔχουσι, καὶ δριμέα τὰ ὑποχωρήματα καὶ ἀνώμαλα διέρχεται ὑπὸ συγκαύσιος αὐτοῖσιν. Quibus ventres inferiores

riores sunt calidi, iisque ex colliquatione subeont acres & inæquales deiectiones ὑπὸ συγκαύσεως, hoc est ex inustione potius esse scribendum censet Gal. ægr. 2. lib. 3. Epid. ξυγκεκαυμένα διῆλθε, exusta alui recrementa demissa sunt, ex interno incendio & hypochondrij dextri phlegmone.

Συγκεῖσθαι, compositum esse aut conflatum, vt συγκείμενοι ἐξ ἀδοξίης, Medici fucati non veri ex ignominia compositi aut conflati, ἐν νόμῳ (pag. 2. 5.) quòd quæstum quem ex arte sibi comparant, pluris faciunt quàm gloriam. Qui ignominiam sibi cognatam aut familiarem habent, dixit Zuingg. Cornar. qui ex composito ipsius personam induerunt.

Συγκλείσιες sunt venarum occlusiones aut conclusiones, cùm vnà inter se occluduntur. Lib. de Morbo sacro (p. 310. 8.) de corde. φλέβες ἐς αὐτὴν συντείνουσι, καὶ συγκλείσιας ἔχει ὥστε αἰσθάνεσθαι ἤν τις πόνος ἢ σύντασις γίνηται τῷ ἀνθρώπῳ. Venæ ad ipsum tendunt, illicque clauduntur, (hoc est, desinunt) adeò vt sentiat si quis dolor aut contractio homini contingat. forte verò συγκλείσιας habere cor dicitur, hoc est venarum occlusiones, quæ fiunt delatis in cor humoribus aut spiritibus, per quos affectuum quidam sensus inducitur, vnde cor ac corpus ipsum contrahitur & inhorrescit. Hinc σύντασις ibi dicitur, velut quędam corporis contractio, à molesto sensu inducta, aut sensatione quadam tristi aut molesta contracta.

Συγκλείσαντες & συγκλεισθῆναι, vide antea in κλεῖσαι.

Συγκομιστὰ in cibis dicuntur quæ ex toto sunt collata & cum succo, non sicca. velut lib. 2. περὶ διαίτης (p. 361. 38.) in cibis acribus, acidis, austeris & acerbis, τὰ συγκομιστὰ sunt quæ ex toto collata sunt, hoc est cum succis ipsis, & ex quibus nihil detractum est, quibus ibidem τὰ ξηρὰ opponit. Rursus li. 3. (pag. 366. 46.) per hyemem τοῖσι διαιτήμασι συγκομιστοῖσι καὶ ἀκρήτοισι, victu ex toto collato & meraciore vti iubet cibos varios vocat Caluus. Sic συγκομιστὸς ἄρτος panis confusaneus dicitur qui ex tota farina collata, non excussa, constat, & ex omnibus farinæ partibus citra vllam detractionem, vt antea exposuimus in ἄρτος συγκομιστός.

Συγκρίνεσθαι coagmentari & concrescere significat, aut compingi, & de maris conformatione dicitur aph 35. sect. 2. lib. 6. Epid. vbi συνεκρίθη, ἐπάγη exponit Gal. concreuit, compactus est & coagmentatus.

Συγκυρίη, casus, occasio, quod fortè euenit, & idem quod συντύχημα. li. περὶ ἀρχαίης ἰητρ. (p. 12. 51.) οἳ δὲ ἢ δι' ἡδονὴν ἢ δι' ἄλλην τινὰ συγκυρίην ἐπιτηδεύουσι ἑκάτερον αὐτῶν, qui vel voluptate, vel quauis alia occasione adducti, alterutrum faciunt. Et lib. περὶ χυμῶν (pag. 49. 28.) τὰ κατὰ συγκυρίην, quæ casu prouenlunt. Est & συγκυρέω verbum idem quod τυγχάνω significans, & casum rerum denotans, per contingere Latini rectè exprimunt. Libr. 1. Epid. (pag. 370. 30 H. 953. C.) ἦσι δὲ συνεκύρησεν ἐν γαστρὶ ἐχούσῃσι νοσῆσαι, in quas verò prægnantes morbus fortè incidit. aut Quibus autem contigit, vt prægnantes morbo corriperentur.

Σύγχυσις ἁπάντων, omnium confusio, conturbatio, vt ventriculi in coquendis cibis imbecillitas omnium corporis affectionum causa est, & omnia in corpore conturbat, aph. 1. sect. 3. lib. 6. Epid.

Σῦκα Gal. in Exeg. exponit ἐπαναστάσεις σαρκώδεις ἐν τοῖς τῶν βλεφάρων τόποις γινομένας, carnosas quasdam eminentias in palpebrarum locis obortas. Quibus verbis locum lib. 3 Epid. in st. pest. (pag. 426. 25. H. 1085. H.) illustrat ἐπεφύοντο βλεφάρων ἔξωθεν, ἔσωθεν, πολλῶν φθείροντες τὰς ὄψιας, ἃ σῦκα ἐπονομάζουσιν, palpebris adnascebantur quædam foris & intus, quæ multorum aciem perderent, ficos nominant. σῦκα ἐν τῷ κανθῷ (vt scribit Paulus lib. 3. cap. 3.) βλαστήματα ἑλκώδη, στρογγύλα, ὑπόσκληρα, ἐρυθρὰ, οἷς ἐπακολουθεῖ καὶ ὀδύνη, ficos appellant germina vlcerosa, rotunda, subdura, rubicunda, quæ etiam dolor comitatur. fit hoc mali genus plurima ex parte in capite, nascitur tamen & in reliquo corpore, & σῦκον, aut σύκωμα, aut σύκωσις nominatur, Latinis ficus aut ficatio. Etsi Aristoph. Schol. scribit σῦκον οὐδὲ πάθημα, ἀεὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ οὐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ μέρει τοῦ σώματος φυόμενον, ὅπερ οἱ ἰατρικοὶ συκώδιον. σῦκον affectus genus est quod semper in oculis neque in alia corporis parte nascitur, quod populariter συκώδιον vocant. Idem etiam σῦκον ἕλκος ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς γινόμενον, esse scribit. & σῦκα τὰ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν συκώματα λεγόμενα. Et Iul. Poll. lib. 2. σῦκα Aristoph. dici, τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἕλκη, scribit. Hesych. quoque σῦκα exponitur τὰ ἐπὶ τοῖς βλεφάροις φύματα, ἃ τινες σύκωσιν. Sed σῦκα scribitur velut multis aliis in exemplaribus apud Hipp. & Gal. Συκώματα etiam quæ σῦκα aliis dicuntur fici, & ani vlcera, mariscas Latini vocant, Gal. lib. 3. de paratu facilibus (pag. 449 14.)

Συκῆ per contractionem pro συκέα aut συκία, συκῆς συκαμίνου aut συκάμινος, est morus arbor, ferens mora, fici dulcedine. Gal. in Exeg. συκῆς ex libr. 1. περὶ γυναικ. pro συκίας positum scribit, & πυριῆν συκῆς ἀπὸ ῥίζης ἀπὸ ... τριβομένην, ... ὥσπερ ἐπιμέσον ... ἐς τὴν ... μορέης ῥίζης, quod est, fomentum ex mori radice adhibeto συκῆς enim idem quod συκαμίνου, hoc est, συκαμίνου valet, quod aliàs veluti exponens mori radice dicit. Verùm συκίας & πυριῆς vitiosè legitur apud Gal. Subnotatur autem ab eodem locus lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 633. 28.) in vteri aut pudendi muliebris vlceribus, καὶ πυριῆν συκῆς ἀπὸ ῥίζης. Vbi tamen Interpretes omnes fomentum ex fici radice accipiunt, cùm mori radicem exponat Gal. Aut certè fici Ægyptiæ dicendum esset, cùm συκόμορον aut συκάμινον ficus Ægyptia dicatur Photio cap. 7. libr. 53. ex Theoph. lib. 4. hist. plant. cap. 2. συκάμινος autem morus dicitur Græcis, & capitur pro sycomori tum fructu, tum arbore. Apud Corn. Celsum cap. 18. lib. 3. & 5. sycaminus sycomorum Arabicam & arborem Ægyptiam significat, quam morosycon appellari scribit. At rursus lib. 2. περὶ γυναικ. συκῆς ῥίζα ἐν μέλιτι, hoc est mori radix ex melle, in subdititio pesso adhibetur ab Hipp. ad aquosos sanguinis humores educendos (pag. 672. 29.) Erot. apud Hipp. συκῆς ἐρρωγυίης, hoc est, ficus abiectæ aut proiectæ, ἢ ἀγρίας συκῆς, exponit, hoc est agrestis ficus.

Συκέων Gal. apud Hipp. τὸ τῶν ἰσχάδων ἀφέψημα exponit in Exeg. quod est ficuum aridarum decoctum aut caricarum. Quam dictionem vsurpat lib. 2. de Morb. (pag. 470. 50.) ἕψειν ἀναζέσας σῦκα καὶ ἀποζέσας ἐς ὕδωρ, τρίψας τὸ μὲν ὀλίγον, διεὶς τῷ συκέῳ τούτῳ, ἢ ἀναγαργαρίζεσθαι ἢν δύνηται. Deinde ficus aqua decoquito, & rhois tritæ paruam portionem hoc ficuum decocto diluito, eoque si possit gargariset. Rursusque ibidem (pag. 471. 28.) ἀναγαργαριζέσθω δὲ τῷ συκέῳ, ficuum decoctum gargariset, aut ad gargarizandum adhibeat. Verum suspecta est mihi lectio apud Gal. & συκέῳ & ἀφεψήματι legendum videtur, aut σύκων, quemadmodum etiam Var. scribit.

Συκίτης οἶνος, vinum ex ficubus aut caricis maceratis, qui & καταρχίτης οἶνος dicitur Dioscur. lib. 5. cap. 41. Vide οἶνος συκίτης antea.

Σύκου τὸ πῖον, vide τὸ πῖον antea.

Σύκωσις ficatio, tumor in ano à thymo sola magnitudine differens, marisca Latinis vocatur. Est & σύκωσις Celso cap. 3. lib. 6. vlcus à fici similitudine sic dictum, in his partibus quæ pilis conteguntur prouenlens, in quo caro quidem excrescit, & id quidem generale est, & sub eo duæ sunt species, quarum vna maximè in barba, altera præcipuè in capillo enascitur. Σύκωσις quoque idem quod σύκωμα aut σῦκον, palpebrarum eminentia & tumor cum asperitate, & ficosa palpebra dicitur. Paulo σύκωσις: palpebræ interior aspritudo dicitur in tantum excrescens, vt veluti incisuras habeat, eoque τῷ τραχώματι differens. At Isag. auth. (pag. 386. 15.) σύκωσις ἐστὶν ὅταν τὸ ἐντὸς τῶν βλεφάρων ... σαρκοειδὲς ὅμοιον ... μετ' ὑπεροχῆς, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς μὴ ὅλως ὁ ... , hoc est, ficatio accidit cùm in palpebrarum parte interiore carni quid simile enatum fuerit, quid emineat, & oculus totus ægrè moueatur. Verùm mendum esse suspicor & legendum σύκῳ ἐμφερὲς ... , hoc est fico simile. Scribit enim Aet. cap. 45. lib. 7. σύκωσις λεγομένη ὑψηλοτέρας τὰς ἐξοχὰς ἔχει, καὶ τὰς ἐντομὰς ... , καὶ τίνι γὰρ ἂν ὁμοιωθείη ἢ σύκῳ κεχηνότι; Sycosis nuncupata altiores habet eminentias & velut incisas. Cui namque rei aliæ quàm ficui hianti melius assimilari potest? συκώσεις quoq; apud Gal. Com. 2. in libr. 6. Epid. (pag. 458. 3.) τὰς ἡλκωμένας ἐξοχὰς in palpebris exulceratos tumores aut eminentias habent, in quibus exasperantibus primùm, deinde etiam consumentibus vtendum esse medicamentis scribit, vt eorum virtus altiùs penetret. Idemque testatur se in his vsum esse aspera ceti marini cute, siue sepiæ testa & pumice, cumque ista non essent ad manum, scalpelli cyathulo angustum non latum extremum habentis. Idem libr. 11. de sim. med. fac. in Sepia. τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μεγάλας τραχύτητας καλοῦσι συκώσεις. Ingentes oculorum asperitates sycoses aut ficationes nominant. Et lib. 4 τῶν κατὰ τόπ. (pag. 206. 14.) τραχώματα esse scribit paruas palpebrarum asperitates, magnas verò συκώσεις appellari.

Συκωτὰ ficata dici possunt edulia quædam delicata ex caryeis comparata, quæ propter dulcedinem visceribus, vt hepati, ad voluptatem & nutritionem sunt gratissima, in febribus verò & inflammationibus internis nocentissima, quòd in bilem facilè vertantur, Gal. Comment. 3. in libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 75. 52.) συκωτὰ dici Aetius scribit cap. 127. lib. 2. Tetrab. 1. porcellorum iecur caryeis saginatorum, quod omnium animalium est præstantissimum, non ad voluptatem modò, verumetiam ad alia omnia.

Συλλέγεσθαι colligi, coaceruari idem quod συντρέφεσθαι significat apud Hipp. Quod enim dicitur aph. 40. lib. 5. ἐς τοὺς τιτθοὺς αἷμα συντρέφεται, in mammis sanguis coaceruatur, συλλέγεται scribitur lib. 2. Epid. (1056. G.) Dicuntur que collectiones vsitato

apud Latinos nomine, humorum prauorum in aliquam partem confluxus & coaceruationes.

Συμμίσγεσθαι est confundi, misceri, confluere, in vnum stillare aut fluere. Lib. περὶ ἱερῆς νούσου (pag. 278. 53.) συμμίσγεται δὲ ἐκ τοῦ ἄλλου αὐτῶν σώματος ἐς τοῦτο. De cæteris autem corporis membris in hanc confluit aut stillat. Agitur autem de semine, quod ea omnibus veluti corporis partibus delibatur, & in vas seminarium confluit. Apud Erot. συνέσπεισαν, hoc est libant, explicatur.

Συλλογισμοὶ ratiocinationes Medicorum cùm de morbis disserunt & disputant, quibus βοηθείας opponunt, auxilium & præsidia. Lib. περὶ εὐσχημοσύνης. (pag. 24. 38.) πολλὰ γὰρ οὐ συλλογισμῶν ἀλλὰ βοηθείας δεῖται τῶν προσιόντων. Pleraque enim non ratiocinatione sed auxilio opus habent. Dici etiam possunt medicorum concilia, collocutiones ac deliberationes. κοινολογίαν vocat in παραγγελίαις (pag. 27. 35) communem considerationem, & (p. 28. 28.) ξύλλογον θεραπείας, curationis consultationem aut concilium.

Συλλοχίας Gal. apud Hip. in Exeg. exponit ἀθροίσματα, congregationes, collectiones, coactiones, scribitque dictam esse translationem ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς λόχους συνειλεγμένων, à militibus in cohortem collectis. Quam vocem vsurpat Hipp. lib. περὶ ἑπταμήνου (pag. 259. 34.) δίκαιον γὰρ χωρίζεσθαι ῥίμφα τὰ κατὰ τὰς συλλοχίας. Secedunt enim singulæ, quæ sensim & in modum collectæ cohortis coacta fuerunt. Agitur enim de excrementitiis in pueris secundum naturam apertis, per quæ ea expurgantur. Iunueræ autem videtur per eas vias pueris statim in lucem editis ea excrementa repurgari, quæ sensim & in modum militum in cohortem coactorum, in vtero collecta fuerant. Sic enim hic locus propriè mihi subiudicari & explicari videtur. Exemplaria verò omnia συλλοχίας habent vitiosè. Quod effecit vt interpretes partus & puerperij purgamenta acceperint, non expressa eleganti translatione, & Gal. explicatione neglecta. Cornar. certè ad Gal. explicationem respiciens, κατὰ τὰς συλλοχίας ῥίμφα, juxta modum quo agmina congregantur repentina, dixit. Caluus συλλοχίας συλλήψιος, intellexisse videtur, conceptus.

Συμβολαὶ, commissuram, iuncturam, compaginem, connexionem significat libr. 5. Epid. (pag. 1143. F.) τὴν κατὰ τὸν συμβολὴν πρὸς τὸ ἰσχίον, commissuram coxendicis proximam ab inguine & coxæ anteriore parte intelligit. Sic ξυμβολαὶ τῶν ὀστέων, ossium commissuræ. Vide antea ξυμβολή.

Σύμμυσιν conniuere, clausum esse, comprimi & coarctari, de vteri osculo dicitur aph. 51. lib. 5. quod vterum gerentibus conniuet aut comprimitur. ὁκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσι, τουτέων τὸ στόμα τῶν ὑστερέων συμμέμυκεν. Conniuet etiam vteri os in inflammationibus aut tumoribus præter naturam, tuncque vteri osculum durum est, vt aph. 54. lib. 5. ταύτῃσι ἀνάγκη τὸ στόμα τῶν ὑστερέων ξυμμεμυκέναι, iis os vteri conniuere necesse est.

Συμπαραταξιες dicuntur Hipp. conflictus velut instructa acie, & quæ simul velut instructa acie concurrunt, hoc est, conflictationes, & velut acies collocatæ & instructæ. Qua dictione conflictum inter morbum, naturam & alimenta intelligit libr. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 17. 22.) τὰ δ' ἐν τῇσι διαιτήμασι τῆσι τῶν νούσων. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇσι νούσοισι τῇσι μακρῇσι, γίνονται πολλαὶ συμπαραταξιες, αἱ μὲν ἀπὸ τοῦ σώματος αἱ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν προσφερομένων τῶν τυχόντων. In iis verò qui ex morbis conualescunt, aut qui longis conflictantur morbis, multi velut instructa acie conflictus fiunt, partim sponte, partim ex iis quæ sine delectu adhibentur. Significat autem Hipp. in iis qui ex morbis releuantur, aut iis longis conflictantur, multos conflictus fieri, multaque simul concurrere, vno eodemque tempore fieri, à quibus vel iuuari vel lædi hominem contingit, idque vel sponte naturæ euenire, quod est inimicum & noxium expellere tentantis, vel ab iis quæ assumuntur, nempe cibis vel alimentis, quæ vel naturæ inimica sunt eamque affligunt, vel amica, atque eatenus naturam aduersus morbum propugnant. Quamobrem Medicos damnat Hipp. qui hæc in alimentis ex ægrorum aut conualescentium differentibus naturis non dignoscunt. Quin & συμπαραταξιες dici possunt oppugnationes aut oppositiones quædam, quibus natura se velut morbo opponit, aut aduersus eum insurgit, tum sua sponte, tum ab his quæ assumuntur velut adiuta & instructa. Sunt ergo συμπαραταξιες varij conflictus tum naturæ tum morbi, qui vno tempore insurgunt, & ab iis quæ assumuntur aliisque causis, tum salubribus, tum insalubribus instruuntur & comparantur. Quorum vim & discrimen præcipuè Medico cognitum esse vult Hipp. & ad ægri naturam accommodari. συνταραξιας legisse videtur Cornar. cùm conturbatio ex vertit. Atque idem συμπαραταξιας fortasse cum Caluo præuaricationes nescio qua ratione vertit, nisi ea quæ à causis externis ad ægri perniciem morbo subsidium afferunt, velut noxiam quæ ab intempestiuo cibo opportunè adhibito, aut ab aliis causis salubribus contingit, veluti eum morbo conspirantem intellexerit. συμπαραταξιας rectè conflictationes dixit Zuingg.

Συμπάσματα dicuntur quæ aliis διαπάσματα, & quæ corpori inspergantur, aspergines Aureliano cap. 38. lib. 2. ac. & cap. 7. lib. 3. Tard. Pass. & cap. 2. lib. 5. vt etiam aspersiones ob pruritum corporis adinuentæ, cap. 5. lib. 3. Tard. Pass.

Συμπάσχειν, coafficі, compati, non de simplici aut quouis affectu dicitur, sed de vehementi affectione, cùm partes quædam vehementi passione laborantes reliquas in contensionem secum trahunt. Gal. Com. ad aph. 16. lib. 6. τοῖς πάσχουσι μορίοις οὐχ ἁπλῶς ἕτερα συμπάσχειν πέφυκεν, ἀλλ' ὅταν ἐν ἰσχυρῷ γένηται πάθει. κατὰ τοῦτον οὖν καὶ τοῦ ἥπατος παθόντος λυγμὸς μὲν ἐπιγίνεται, τοῦ στομάχου παθόντος, βὴξ δὲ καὶ δύσπνοια τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. οὕτω γοῦν καὶ τοῖς ἀναπνευστικοῖς ὀργάνοις μεγάλως κακοπραγοῦσι τὸ ἧπαρ συμπάσχει. Ad partes affectas non temerè aut simpliciter aliæ compati solent, sed cùm forti affectu detinentur. Hac igitur ratione iecore affecto singultus quidam succedit, compatiente stomacho: tussis autem & spirandi difficultas, respirationi destinatis instrumentis per consensum affectis. Sic igitur instrumentis respirationi dicatis grauiter affectis hepar compatitur.

Συμπιέζειν corpus macerare significat, hoc est emaciari, aut inedia opprimi & vexari, lib. 7. Epid. (pag. 1558. G.) πιέζομαι autem idem quod πιέζομαι sunt eat, & apud Herodot. πιεσθεὶς πολέμῳ bello vexatus & oppressus dicitur. Idem apud Hesych. πιεζόμενος θλιβόμενος exponitur. Sic πιεσθῆναι apud Thucyd. ταλαιπωρεῖν interdum significat, vt exponit Schol. Interdum & πιεσθῆναι λιμῷ & νόσῳ dicitur, fame premi ac laborare, morbo vexari & afflictari.

Συμπορσύνειν apud Hipp. est præparare, exhibere, conciliare, concedere Lib. de art. (pag. 598. 11. H. 792. G.) συμπορσύνοι αὖ τὴν κατόρθωσιν, εἰ μὲν αἱ ἄρθρωσις ὕπτιος κέοιτο. restitutionem subministrauerit hominis supinus decubitus, hoc est directionem præparauerit, concesserit, exhibuerit, confecerit, comparauerit, conciliauerit, suppeditauerit. Quem locum subindicans Erot. συμπορσύνοι συνδώσει exponit, quod est concesserit. Verùm συμπορσυνεῖ vitiosè legitur nostris in exemplaribus. Gal. etiam in illius loci Com. illud συμπορσύνοι per συμπαρασκευάζοι ἂν εἰς τὴν κατόρθωσιν, quod est ad directionem comparari aut præparari, exponit. Est autem πορσύνω verbum poëticum pro παρέχω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω. vt apud Hom. Il. γ. (v. 411.) κείνου πορσανέουσα λέχος, hoc est, εὐτρεπίζουσα, παρασκευάζουσα, στρωννύουσα, vt exponit Hesych. paratura cubile. Vbi etiam πορσύνειν legit. Idem quoque πορσαίνειν κοσμεῖν exponit. Quo significatu adornare restitutionem aut repositionem dici potest.

Σύμπτωσις est vasorum subsidentia & contractio, velut ex euacuationibus contingit, cui opponitur διόγκωσις. Gal. lib. de optima secta (pag. 28. 27.) Neque autem in solis euacuationibus aut ῥύσει videtur, sed etiam in στεγνώσει & mensium suppressione, vt ibidem scribit Gal. vt neque διόγκωσις in sola suppressione excrementorum, sed in fluxu etiam & excretionibus. σύμπτωσις etiam membrorum & corporis collapsionem significat, cùm corpus concidit aut collabitur, quod et accidit cùm lassitudine aliqua victum est & facultates exolutæ, quod morbi vehementiam & malitiam indicat. lib. περὶ χυμῶν (pag. 48. 11.) Significat etiam membrorum contractionem & concidentiam, & διαλύσει & κεφάλου iungitur lib. 4. Epid. (pag. 1136. H.) συμπτώσεις etiam venarum subsidentias aut compressiones significant, & inanitionem indicant, quæ κενεαγγείη dicitur Hip. aph. 2. libr. 1. quoniam (vt scribit Gal.) κοινῇ τὰ ἀγγεῖα συμβαίνει γίνεσθαι κατὰ πάσας τὰς κενώσεις, in omnibus euacuationibus vasa exinaniri contingit. Aph. 3. lib. 1. μηδὲ τὰς ξυμπτώσιας ἐς ἔσχατον ἄγειν. Neque vacuationes eò deducendæ vt vasa in se penitus considant. συμπτώσιες φλεβῶν dicuntur lib. 2. Epid. (pag. 999. F.) vt & συμπτώσεις simpliciter lib. 4. Epid. (pag. 1138 C.) cùm venæ concidunt, vt loquitur Celsus cap. 6. lib. 3. Est & σύμπτωσις προσώπου, vbi facies contrahitur aut collabitur, lib. 4. Epid. (p. 1134. B.) & ὀμμάτων σύμπτωσις, oculi collapsio, quæ tumori opponitur, ibid. (p. 1138. C.) Qua notione κρόταφοι συμπεπτωκότες collapsa tempora dicuntur in Progn. (pag. 121. 34. H. 36. 31.) συμπεπτωκὸς enim de extenuato, adstricto & purgato corpore dicitur, cùm humores concidunt, neque corpus molem illam succulentam retinet, quod in cadaueribus contingit. Sic quoque συμπεπτωκὸς τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, adstrictum & extenuatum aut conditum corpus dixit Plato in Phæd. Vide ξυμπεπτωκός.

Συμφλᾶν est collidere. vt lib. 5. Epid. (pag. 1259. B.) ἡ ἄγκυρα ὀδόντας συνέφλασε, anchora os collisit.

Συμφύεσθαι est coalescere, cùm discissi corporis labra agglutinantur. aphorism. 19. & 24. lib. 6. Vbi συμφύεσθαι scribit Gal. ἵνα τὰ διεστῶτα σώματος τὰ χείλη κολληθῇ. Inde Philoth. σύμφυσις dicitur ἡ τῶν διεστώτων χειλῶν ἕνωσις καὶ κόλλησις, disparatorum labrorum vnio & agglutinatio. Est & σύμφυσις ἢ ξύμφυσις, coalitus, compago, connexio, iunctura, qua ossa inter se vniuntur Hipp. lib. de artic. (pag. 605. vers. 1. & a. 800. A.) vbi σύμφυσις etiam pro συνάρθρωσις ponitur, cùm in superiore maxilla plures esse συμφύσεις scribit, in qua tamen ossa per συνάρθρωσιν iunguntur. Vide ξύμφυσις antea.

Σύμπηγμα, concretio, coitio, coagmentatio, li. 6. Epid. sect. 3. aphor. 11. τὸ μετ' οὔρησιν σύμπηγμα παιδίοισι μᾶλλον. Post mictionem coitio pueris magis contingit. Vbi τὸ μετ' οὔρησιν σύμπηγμα, post mictionem coitionem aut concretionem calculum in vesica puerorum vocat, eorum quæ in vesica post mictionem remanent concretionem & subsidentiam intelligens, atque adeò calculum qui ex illa subsidentia post mictionem in vesica relicta gignitur. Illicque τὸ σύμπηγμα τὴν σύστασιν ἐκ τοῦ [illegible] significat, vt exponit ibidem Gal. vt sit σύστασις καὶ ὑπόστασις τῶν ἐν οὔροις μετὰ τὸ οὐρεῖν, eorum quæ post vrinæ mictionem remanent concretio quædam ac depositio, aut subsidentia. Eaque notione σύμπηγμα illic pro calculo accipi testatur in Exeg. Gal. his verbis: σύμπηγμα, ἤ τι [illegible] (Sic enim apud Gal leg. existimo) σύμπηγμα aut concretionem quandam significat, aut in medio vrinæ suspensum quiddam, aut in ea subsidens, aut calculum & tofum, eo que modo melius dicitur lib. 6. Epid. Gal. in Com. illius se. t. σύμπηγμα etiam agnoscit ex lib. 7. Epid. (pag. 1230. D.) sed [illegible] passim legitur.

Σύμπηγμα vide συμπήγνυμι antea.

Συναγείρεσθαι est congregari, coaceruari. Libri περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 278. 55. τὸ δὲ πλεῖστον, ὥσπερ εἴρηται ἀπὸ τοῦ μυελοῦ τούτου συναγείρεται. Eius verò pars multò maxima de medulla, velut dictum est, coaceruatur, colligitur. Vbi tamen [illegible] legit Cornar.

Συναλλάγματα pacta conuenta, contractus, conciliationes, commercia Lib. περὶ ἰητροῦ (pag. 19. 24.) πρὸς δὲ ἰητρὸν ὁ μικρὰ συναλλάγματα τοῖσι νοσέουσιν ἐστιν. Cæterùm cum ægris non exigua sunt medico commercia.

Συνανδρουμένοισι vel συνανδροῦσθαι, est in virilem ætatem adolescere, de morbo dicitur qui vnà cum viris increscit, maior efficitur ac corroboratur, velut de morbo comitiali, qui vnà cum pueritia exoritur & in virilem ætatem adolescit. Prorrh. 2. (pag. 92. G.) ὁκόσοισι δ' ἂν ἀπὸ παιδὸς ξυμβόσκηται καὶ συνανδροῦται τὸ νόσημα. Quibus cum vnà à puero increscit & ad virilem ætatem simul adolescit morbus.

Συνάρθρωσις, coarticulatio, est naturalis ossium iunctura Hipp. quæ obscurum aut nullum aliquando motum habent: vt διάρθρωσις eorum ossium naturalis iunctura, quæ euidentem habent motum, vt scribit Gal. Com. in lib. 2. de art. (pag. 600. versic. 52.)

Συναρθμεῖται, συναρμόζεται, quod est, coaptatur, coniungitur, cohæret exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. Idem etiam Erot. & συνενοῦται, quod est, vnitur, iungitur: Additque. ἀρθμὸς γὰρ λέγεται ἡ ἕνωσις καὶ ἡ φιλία. ἀρθμὸς enim dicitur beneuolentia, & amicitia, quod per amicitiam fiat voluntatum coniunctio atque vnio. Quod testatur Callim. testimonio. ἀρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον. fœdus & amicitiam cum vtrisque rupi aut dissecui. Etsi [illegible] aut aliud quid legisse videtur Interpres. Sic Hom. Il. η (vers. 302.) ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε. & iterum amicitiæ vinculo iuncti diuisi sunt. At quædam Erot. exemplaria συναρθμεῖται & ἀρθμὸς legunt, vt & Gal. quedam συναρθροῦται. Quod facit vt mihi vero sit simile apud Hipp. alicubi συναρθμεῖται pro συναρθροῦται veteres legisse. Ἀρθμὸς autem videtur ab ἄρω deductum, vnde & συνάρσις, συναρσί, [illegible] coniunctio, vnio, exponit Hesych.

Συναρμόσει Erot. συναρμόσει, quod est, coaptabit, exponit apud Hipp.

Συνδιπλοῦται συνδιπλοῦται, conduplicatur exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. verùm συνδιαίνεται legit Var. Et certè non parum mihi suspecta est vtraque lectio.

Σύνδεσις δέρματος, cutis colligatio, coarctatio, adstrictio, connexio dicitur Hipp. aph. 1. sect. 3. lib. 6. Epid. vbi συνάγειν καὶ σφίγξαι, hoc est, contractionem & constrictionem exponit Gal. sique locus ab eo mihi subindicari videtur in Exeg. vbi scribitur, σύνδεσις, [illegible] hac voce significatur interdum velut deuiatio quædam aut constrictio.

Σύνδεσμοι ligamenta dicuntur, quæ & νεῦρα σύνδετικά hoc est, neruí colligantes vocantur. Gal. Com. 4 in lib. de art. (p. 653 27.) διαφέρειν δ' οὐδὲν ἢ σύνδεσμον ὀνομάζειν αὐτὸν, ἢ τι νεῦρον συνδετικόν. ὅσοι γὰρ τῶν συνδέσμων εἰσὶ στρογγύλοι κατὰ τὸ σχῆμα, νεύρῳ δὲ ὅμοιοι, διαγινώσκοντες τὰ σώματα, συνδετικὰ νεῦρα προσαγορεύουσιν αὐτά. Nihil enim refert siue id ligamentum, siue neruum colligantem appelles. Quæcunque enim ligamenta rotunda sunt neruorum in morem, nerui colligantes ab iis qui in dissecandis corporibus versantur vocantur. De ligamentorum verò natura & differentiis vide Gorrh.

Συνδιδόναι est remittere, relaxare, ἀνιέναι, χαλᾶν, καὶ μὴ τείνειν exponit Gal. Com. 3. in lib. κατ' ἰητρ. (pag. 700. versiculo 3. H 748 D.) cui συντείνειν opponitur, quod est intendere, contendere, vt & ibidem apud Hipp. συνδιδόντα καὶ συντείνοντα, laxiora & contentiora.

Συνδρομὴ vox est Empiricis familiaris, quæ signorum concursionem & coaceruationem indicant. Definitur enim Gal. lib. de plenit. τὸ τῶν συμπτωμάτων ἄθροισμα, symptomatum collectio (pag. 341. 34.) & ἄθροισμα τῶν συμπτωμάτων αὐτῶν ὑπάρχον (ibidem pag. 349. 17 & 38.) collectio eorum omnium signorum quæ pleniam conficiunt, idque ex Empiricorum præceptione. Velut συνδρομὴ πληθωρικὴ est coaceruatio & concursus symptomatum omnium quæ plenitudinem constituunt, qualia sunt corporis grauitas, ad motū pigritias, corporis tumor, rubor, venarum tensio Gal. ibidem (pag. 349. 6.) & lib. de sectis ad eos qui introducuntur (pag. 1. 22.) Idem lib. 1. τῶν κατὰ τόπους συνδρομὴν esse scribit, τὸ τῶν συμπτωμάτων ἄθροισμα φαινομένων ἐναργῶς ἅπασιν. symptomatum concursum & cumulum omnibus liquido apparentium (pag 175. 58.) Et rursus Com. 1. in lib. κατ' ἰητρ. (p 663. 56) συνδρομαὶ εἰσι συμπτωμάτων ἀθροίσματα, siue eorum quæ in morbis accidunt collectiones. Et libr. 2. Met. med. ὅτω γὰρ ἀξιοῦσιν ὀνομάζειν αὐτὸ τὸ τῶν συμπτωμάτων ἄθροισμα.

Συνδυασμὸς combinatio, copulatio & coniunctio dicitur, & pro coitu & coniunctione Venerea mulieris & viri sumitur lib. περὶ γυναικ. (pag. 657. 3) καὶ ἤν τι ὁ ἀνὴρ μεθίῃ ἐν συνδυασμῷ ἔξεισι. & quicquid vir per coitum emiserit, exit. συνδυασμὸς & [illegible] συνδυασμὸς συζυγία exponitur Hesych coniugatio, & συνδυάζειν, συναρμόττειν, συμβιβάζειν, quod verbum est Aristot. familiare.

Συνέβαλε Erot. apud Hipp. συνεβίβασε exponit, quod est, conciliauit, accommodauit, coire fecit.

Συνερεῖσαι ὀδόντες dicuntur dentes inter se conserti & cohærentes velut connexi. Libr. περὶ ἱερῆς νούσ. (pag. 305. 23.) καὶ οἱ ὀδόντες συνερείδονται, dentes cohærent aut conserti sunt.

Συνεκχυμοῦν coeffundere, aut vnà effundere, simul ex vasis effundere, hoc est naturam humores vacuantem & effundentem vnà adiuuare, incitare, ac deficientem solicitare. Sic enim exponit Gal. Com. in sent. 6. sect 2. lib. 6. Epid ἐκχυμώσεις namque vocare consueuit Hippoc. τὰς ἐκ τῶν ἀγγείων ἐκχύσεις καὶ κενώσεις, ex vasis effusiones & vacuationes. Quem locum subindicans Gal. in Exeg. συνεκχυμοῦν exponit συμμιγνύειν καὶ συγκεραννύναι τοῖς ὑγιεινοῖς χυμοῖς, quod est, permiscere & cum sanis humoribus temperare & confundere. Quam etiam expositionem ibidem in Com. videtur adumbrare, cùm ἐξομοιοῦσθαι τὸ ὅμοιον exponit ἀναμῖξαι τῷ κενουμένῳ χυμῷ τὸ ὅμοιον, hoc est humori qui vacuatur permiscere simile. Idem etiam ibidem συνεκχυμοῦν ἐξομοιοῦν καὶ συνεκκρίνειν explicat, quod est assimilare & simul excernere.

Συνερείδειν ὀδόντας, dentes defigere, infigere, allidere & inter se conserere. Lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 670. 11. 671 10.) καὶ τοὺς ὀδόντας συνερείδει, & dentes conserit, illidit. Sic συνηρεισμέναι γνάθοι maxillæ inter se consertæ & cohærentes, illisæ & ad collum affixæ, in opisthotono, libr. 5. Epid. (pag. 1159. C.) Quod ibidem dicitur, γνάθοι ξυνείχοντο, maxillæ committebantur & cohærebant (pag. ibid D.)

Συνέξει, τῇ συγκλείσει exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. quod est velut conclusione. (Sic enim scribendum ex Var.) Est autem συνεῖρξις velut σύνεξις. & συνείργειν aut συνέχειν in vnum concludere, copulare, συνδυάζειν.

Συνεστηκὸς διαχώρημα alui egestio compacta & coacta dicitur, constans, cohærens, consistens, quæ suam consistentiam & figuram retinet, nec diffluit aut diuellitur, quod facit liquida, humescens & aquea. In Progn. (pag 137. 32. H. 39. 54.) & Coac. (p. 216 G) διαχώρημα μαλθακὸν τε καὶ συνεστηκός, deiectio mollis & constans probatur. Istam secundum naturam excrementorum consistentiam sic explicat Gal. ὅτι μήτε σκληρὰ παντελῶς ἐστι ὡς λιθώδη, μήθ' ὑγρὰ τελέως ὡς διαρρεῖν, ἀλλὰ μέχρι τοσούτου μαλακά, μέχρι τοῦ μένειν ἔτι συνεστῶτα. vt neque omninò dura sint, lapidis more, neque prorsus humida, vt defluant, sed hactenus mollia vt coacta maneant. In Coac. quoque (pag 218. H.) συνεστηκότα διαχωρήματα & ἐξυγρασμένα inter se opponuntur, hoc est coacta & perliquida alui excrementa. Prorrh. 2 (pag. 87. D.) deiectiones improbantur quæ liquidiores sunt quàm vt figurari

possint. τὸ ὑγρότερόν τε τῶν διακεχωρημένων, ὁ ὅτι ὑπαντῆσαι ἐν τῷ δίεξόδῳ, Celsus cap. 3. & 8. lib. 2. figurata & mollia vocat ex Prognostico. διαχωρήματα συνεστηκότα & ὑγρὰ συνεστηκότα dicuntur ægr. 3. lib. 3. Epid. & ægr. 3. post ft. pest. Et in Coac. (pag. 183. C.) συνεστηκότα μικρὰ κοιλίη ὑποχωρέει. aluus parua coacta reddit.

Συνιζήσιες καὶ ἐξαπλώσιες dicuntur conniuentiæ & expansiones, cùm calor in nobis innatus, secundum naturam habens, mediocriter & paulatim intrò nitat, & in seipsum conniuet, deinde expanditur. Quod non fit dum præter naturam habet. Tunc enim (velut in rigore) violenter intrò protruditur ac compellitur. extra verò prodiens exilit & erumpit. Galenus libro de Tremore, palpit. (pag. 370. 37.)

Συνεχέες πυρετοί, febres continuæ dicuntur Hipp. quæ assiduè affligunt nihilque remittunt, in Epid. sæpe. Quibus etiam addit interdum, τὸ μὴ ὅλως διαλείποντας (vt lib. 1. Epid.) pag. 354. 40. H. 940. F. & pag. 362. 20. H 945 C.) hoc est, in totum non intermittentes vt certiùs eas ab intermittentibus secernat. Quod etiam disertissimis verbis facit li. 1 Epid. (p. 378. 16. H. 961. G.) cùm scribit, πυρετοὶ οἱ μὲν συνεχέες, οἱ δὲ ἡμέρην ἔχουσι, νύκτα διαλείπουσι, νύκτα ἔχουσι, ἡμέρην διαλείπουσι. Febres quædam continuæ, quædam interdiu tenent, noctu intermittunt, quædam noctu detinent, interdiu remittunt. Vbi scribit Gal. καὶ τὸ τοῦ συνεχοῦς ὄνομα καὶ τὸ τοῦ διαλείποντος οἱ παλαιοὶ διττῶς φαίνονται χρώμενοι. συνεχεῖς γοῦν ὀνομάζουσι πυρετούς, ποτὲ μὲν ἅπαντας ὅσοι μὴ λήγουσιν εἰς ἀπυρεξίαν, ποτὲ δ᾽ οὐχ ἅπαντας τοὺς μὴ λήγοντας εἰς ἀπυρεξίαν, ἀλλ᾽ ἐκείνους μόνους ἐξαιρέτως, ὅσοι μηδεμίαν ἴσχουσι μεταβολὴν ἄχρι κρίσεως. οὕτω δὲ καὶ διαλείποντας, ποτὲ μὲν ἐκείνους μόνους ὀνομάζουσι τοὺς εἰς ἀπυρεξίαν παυομένους, ποτὲ δὲ τοὺς μὴ παυομένους εἰς ἀπυρεξίαν, ἀξιολόγους δὲ μεταβολὰς ποιουμένους τῶν κατὰ μέρος παροξυσμῶν, εἰς ἀρχήν τε καὶ ἀνάβασιν, ἀκμήν τε καὶ παρακμήν. ἔνιοι δὲ τῶν νεωτέρων ἰατρῶν, τοὺς μηδεμίαν ἀξιόλογον ἴσχοντας μεταβολήν, οὐ συνεχεῖς, ἀλλὰ συνόχους ὀνομάζουσι, συνεχεῖς δὲ μόνους ἐκείνους, ὅσοι μήτ᾽ εἰς ἀπυρεξίαν λήγουσι, καὶ διαλλάττουσι ταῖς κατὰ μέρος παροξυσμοῖς. τούτους οἱ παλαιοὶ ποτὲ μὲν συνεχεῖς ὀνομάζουσι, ποτὲ δὲ διαλείποντας. εἰσὶ γὰρ ὄντως ἐν τῷ μέσῳ τῶν συνεχῶν, καὶ τῶν εἰς ἀπυρεξίαν παυομένων. ἐκείνους οὖν ὅταν μὲν τοῖς συνόχοις παραβάλλωσι, διαλείποντας καλοῦσιν. ὅταν δὲ τοῖς εἰς ἀπυρεξίαν λήγουσι, συνεχεῖς. Bifariam veteres tum συνεχοῦς, quod est continui, nomen, tum διαλείποντος, hoc est intermittentis, vsurpare videntur. Continuas namque febres interdum appellant eas omnes quæ ad integritatem non desinunt. Interdum verò non omnes quæ ad integritatem non desinunt, sed solas illas præcipuè quæ ad iudicationem vsque nullam habent mutationem. Ita intermittentes solas illas interdum vocant, quæ febre vacuum corpus dimittunt, interdum verò eas quæ non desinunt ad integritatem, sed insignes particularium accessionum mutationes faciunt, in principium, incrementum, vigorem & remissionem. At recentiores quidam Medici eas quæ nullam insignem mutationem habent, non συνεχεῖς, sed συνόχους appellant. συνεχεῖς autem eas solas quæ non veniunt ad integritatem, & singulis accessionibus intermittunt. Has veteres interdum continuas, interdum intermittentes vocant. Sunt enim re vera inter continuas & eas quæ ad integritatem desinunt mediæ. Proinde iure optimo vbi cum synochis conferuntur, intermittentes appellantur: vbi verò cum his quæ ad integritatem desinunt, continuæ. Gal. quoque li. 2. de Cris. c. 5. συνεχῆ πυρετὸν vocat, τὸν εἰς ἀπυρεξίαν, πρὶν τελέως λυθῆναι, μὴ παυόμενον, κἂν ἐνδόσιμόν τι αἰσθητὴ φαίνηται. Continuam febrem, quæ ad integritatem, antequam ex toto soluatur, non desinit, etsi remissio aliqua sensu perspicua appareat. Ex quibus liquido constat συνεχὰς nomine apud Hipp. & veteres Medicos συνόχους etiam contineri. Quod longè apertius indicat Gal. Com. in libr. 1. Epid. (pag. 379 13. H. 961. G.) his verbis: ὅπως δ᾽ ἂν ἀκούῃς εἰρῆσθαι τὸν συνεχῆ πυρετόν, ἀληθὴς ἔσται ὁ λόγος. ὀξύτατα γὰρ νοσήματα καὶ μέγιστα καὶ χαλεπώτατα, κατά τε τοὺς ἰδίως λεγομένους συνόχους γίνονται πυρετούς, μετὰ τῶν ἄλλων οὐδὲν ἧττον, ὅσοι διὰ τῶν κατὰ μέρος περαίνονται παροξυσμῶν, ἀρχάς τε καὶ ἀναβάσεις, ἀκμάς τε καὶ παρακμὰς ποιούμενοι σαφεῖς, οὐδὲ τοῦ λήγειν εἰς ἀπυρεξίαν, ὑπὲρ ὧν ἄμεινον ἀκούειν οὖν, ἐπειδὴ ὅτε καὶ τοὺς συνόχους ἐν τούτοις περιέχεσθαι συμβέβηκεν, οὐ μὴν ἐν τοῖς συνόχοις γε τούτους. εἰ δ᾽ οὖν ἀκούει τις περὶ μόνων τῶν συνόχων ὅπως λέγειν, ἐξαιρεῖν δόξει τοὺς ἄλλους συνεχεῖς, ὡς οὐ κινδυνώδεις ὄντας, οὔτε σφοδρούς, οὔτ᾽ ὀξεῖς. Quoquo autem modo continuam febrem acceperis, vera est oratio. Morbi enim acutissimi, maximi, & grauissimi, tum in febribus contingunt, quæ propriè synochi vocantur, tum in aliis nihilominus, quæ particularibus progrediuntur accessionibus, & initia efficiunt, incrementa, vigores & declinationes manifestas, neque tamen ad integritatem deueniunt, de quibus hoc loco intelligere satius erit, quandoquidem in his synochos contineri contingit, non has in synochis. Quòd si quis hanc orationem de solis synochis dici audierit, is alias continuas eximere videatur, ceu non periculosas, neque vehementes, neque acutas. Ac rursus lib. 2. de diff. feb. cap. 2. febrem continuam in synochon & συνεχῆ communi generis nomine continuum dictam, diuidit Gal. & σύνοχον esse vult, hoc est continentes, quarum tempus in vnam accessionem ab initio ad finem vsque porrigitur. Quod etiam scribit lib. 9. Meth. med. cap. 2. vbi τὸ σύνοχος nomen non rectè dici scribit, sed ad explicandam eiusmodi febris ideam veluti solœcismum esse commissum. At verò cùm in his quæ adiecta sunt ad lib. de natura humana τὸ σύνοχα nomen aliquoties vsurpetur, pro febre continua. ibi tamen scribit Gal. id recentiorum nomen esse. Hippocratemque perpetuò συνεχῆ febrem non σύνοχον dicere, indeque suspecta illa omnia facit. De synocho febre multa & scitu dignissima vide apud Gorrh.

Συνιδρυμένα compacta, colligata & coacta alui recrementa dicuntur, qualia in vehementi ardore alui omni humiditate exucta & repressa demittuntur. Ideoque τῷ μέλανα simul iunguntur, in Coac. (pag. 427. 2. 133. A.)

Συννομίη, quod simul vnita, aut vnione coniuncta significat. τὰ συνόντα, hoc est simul existentia, exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. Verùm variant exemplaria & σύννομα multa legunt, quod signat simul conuersantia, & iisdem pascuis vtentia. σύνδρομα, ὁμίθροα exponit Hesych. Var. vitiosè συννομία pro συννομίη legit, librarij culpa.

Συνηρμοσμένα συναρμοσμένα hoc est coaptata, accommodata aut congruentia exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. ex Moch. id est libello de ossium per molitionem impellendorum ratione. Etsi quædam exemplaria συνηρμοσμένα legunt, quædam etiam συναρμοσμένα. συνηρηρεισμένα tamen leg. existimo ab ἐρείδω aut ἐρεῖσ per reduplicationem Atticam. Quod verò ad Gal. indicaturam attinet, existimo eam dictionem huc referri debere quod legitur (pag. 505. 25. 841. G.) χειρὶ δὲ καὶ ποδὶ πολλὰ ἄλλα ἄρθρα συνηρθρωμένα. In manu verò & pede multa alia varié coarticulata hoc est connexa. Vt pro συνηρθρωμένα, συνηρηρεισμένα Gal. legisse putem. Alioqui non video quonam meliore loco eo libello poni possit. Ac nescio an eo quoque συννομίη referri possit. Solet namque plærunque Gal. in Exeg. varias eiusdem loci lectiones simul adscribere, vbi præsertim non penitus asseruatur series alphabetica.

Συνηρεφὲς idē Gal. in Exeg. exponit περικαλυμμένον, συνεσκιασμένον, hoc est, obuolutum, contectum, vmbrosum, opacum, ac vmbra spissa velut tecto obductum aut coopertum. Vnde συνηρεφεῖ est in vmbroso, opaco.

Συνθεῖν, συντρέχειν, quod est concurrere exponit Erot. apud Hipp.

Συνίστασθαι κοιλίη dicitur Hipp. vbi aluus subsistit aut cogitur, neque diffluit, cui διαλύεσθαι opponitur, & de aluo per liquida & effusa effertur. Libr. 3. Epid. ægr. 5. post st. pest. τὰ κατὰ κοιλίην συνιστάμενα καὶ πάλιν διαλυόμενα. Ex aluo coacta demittebantur, moxque diffluentia. Rursus ibidem κοιλίη οὐ συνίστατο, aluus non consistebat. Et, κοιλίη ξυνίστη χρόνον οὐ πολύν. aluus non diu subsistit. Ac rursus ibid. τούτῳ κοιλίη ξυνεχέως διὰ τέλεος ὑγρὰ χολώδεα, ὑγρῶν, πολλοῖσιν ἦν, ἢ ξυνισταμένη, ἐν ζέουσα καὶ ἀπέπτοισιν. Huic aluus ab initio continenter biliosis, liquidis, multis diffluebat, aut si subsisteret, feruida & cruda deiiciebat.

Συνοκωχὴ, commissura, cohærentia, cùm duæ res simul coeunt & coniunguntur. Erot. apud Hipp. συνοκωχὴ exponunt συνοχὴ καὶ συνάφεια, ἢ οἷον σύμπτωσίς τις, hoc est, continua quædam cohærentia & concursus, ac velut quædam contractio aut coarctatio, addito etiam Hom. testimonio ex Il. β. (v. 218.) Verùm vitiosè apud Erot. συνεοχὰς legitur. Quod certè facit vt συνοκωχὴ καὶ συνάφεια legendum putem. Reliqua enim verba καὶ οἷον σύμπτωσίς τις, aliunde ascita videntur, & in aliis exemplaribus desiderantur. Quæ etiam ab Hesych. adscribuntur cùm συνοκωχότε ex Hom. vetin ἐπισυμπεπτωκότες exponit. συνοκωχὴ γὰρ ἡ σύμπτωσις. Sic verò moltò pressius adumbrabitur locus lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 59. 39. 275. 54.) καὶ ἀποφύσιας ἀφ᾽ ἑωυτῆς ἔχει παρ᾽ ἑκάστην πλευρὴν ἀποτεταμένας κατὰ φύσιν ἄχρι στήθεος συνοκωχῆς. Et propagines à seipsa habet secundum vnamquamque costam, ad pectoris connexionem naturaliter tendentes pectoris commissuram seu compagem significat.

Συντήκεσθαι propriè extrema macie consumi & tabescere significat, μαραίνεσθαι, impropriè verò extenuari & minui, λεπτύνεσθαι & ἰσχναίνεσθαι, vt exponit Gal. Com. ad aph. 28. lib. 2. Idem τοὺς ὁπωσοῦν συντηκομένους eos qui quomodocunque tabescunt, aut extrema macie consumuntur, intelligit Com. ad aph. 10. lib. 5. Sic τὰ συντακέντα apud Hipp. ἐν τῷ κατ᾽ ἰητρ. (p. 700. 17. H. 748. G.) partes colliquatas aut colliquefactas, & contabefactas significant, hoc est extenuatas, & ob alimenti inopiam graciliores effectas, τὰ λελεπτυσμένα exponit ibid. Gal. σύντηξις suorum colliquationem indicat, & pro corporis extenuatione aut consum-

consumptione ponitur, cùm confluentibus per totum corpus humoribus per aluum secernuntur biliosa, acria, fulua, graueolentia, stigmentorum crassitudine, olei & pinguedinis aspectu. Quod ferè contingit in febre ardentissima & valde maligna, quæ & συντηκτικὸς πυρετὸς dicitur, quòd in ea pinguedo, ac procedente malo carnes earumque substantia, tandemque etiam ex solidis partibus quid calore liquatum & fusum per ventrem effundatur. Hanc febrem expressisse videtur Hipp. lib. de rat vict. in morb. ac. (p. 113. 51. H. 405. 28.) ὁκόσοι κοιλίας τὰ ἔσω θερμὰς ἔχουσι, καὶ δριμέα τὰ ὑποχωρήματα καὶ ἀνώμαλα διέρχεται, ἀπὸ ξυντήξιος αἰτίης. Quibus interiore vētre calido acres & inæquales subeunt deiectiones, iis à colliquatione id cōtingit. Vbi etiam scribit Galen. σύντηξις δὲ γίνεται διὰ πυρετὸν καυσώδη μαλακῆς τῆς πιμελῆς, ἢ καὶ σαρκὸς τῆς ἁπαλῆς. Colliquatio fit colliquata propter febrem malignam pinguedine, aut etiam molli carne. Huiusmodi verò colliquationis excrementa per febres pestilentes apparent, velut in statu pestilenti lib. 3. Epid. (pag. 419. 1. H. 1089. F.) adscribuntur ab Hipp ξυντήξιες κακαί, colliquationes malæ, & lib. 1. Epid. (pag. 364. 13. H. 946 G.) Vbi σύντηξιν eam colliquationem indicat, qua confluentibus per ventrem humoribus corpus paulatim emarcescit. ἀπόρροιας dicunt, & in abscessuum genere qui fiunt κατ' ἔκρυσιν reponuntur. Et testatur Gal. Com. in ægr. 1. lib. 3. Epid post st pest. in longissima apud Pergamenos peste; omnes fere colliquationis excrementa deiecisse σύντηξις etiam antiquis dicebatur in excretionum genere eadem quæ ῥύσις Methodicorum. Et σύντηξιν ac ἔκρυσιν distinguebant antiqui virium robore & tolerandi facilitate, vt facit Hipp. aph. 2. & 25. li. 1. Gal. lib. de optima secta (p. 28 20.) Neque verò colliquationis signa in solis deiectionibus, verumetiam in vrinis apparent. Scriptum namque est in Progn. (pag 141 9 H. 40. 53.) καὶ τὰς λιπαρότητας δὲ τὰς ἄνω ἐφισταμένας ἀραχνοειδέας μέμφεσθαι, ξυντήξιος γὰρ σημεῖα. Et pinguitudines vrinæ inoatantes, araneorum telis similes, damnare oportet. Colliquationem enim indicant.

Συντόμως, breui significat, actutum, continuò, sine mora, vt aph. 12. lib. 3. κατάρροι συντόμως ἀπολλύντες. defluxiones citò aut continuò interimentes. Et Coac. (pag 152. C.) συντόμως θανάσιμον, quod in propinquo mortem esse indicat. Quod in Progn. dicitur, σημεῖον ἐγγὺς εἶναι θανάτου. Sic συντόμως σπασμῶδες, quod promptissimam conuulsionem indicat, in Coac. (pag. 155. A.) σύντομος πόνος, dolor velox ac concisus, pro vehementi & intenso dicitur Coac. (pag. 143. G.) περὶ μέτωπον δὲ καὶ κροτάφους ἐόντος τοῦ πόνου καὶ συντόνου ῥύσιες. Si verò dolor vehemens circa frontem & tempora affligit, sanguinis fluxiones expectandæ sunt. Sed συντόνου illic malim, vt & paulò antea. σφοδρὸν ὀδύνην vocat in Progn. Hipp. σφοδρὰν exponit Gal. ingentem Celsus vertit ex Progn. cap. 7. lib. 2. Sic συντομώτεραι θερμαί, calores velocer pro intensis & vehementib. ponuntur in Coac. (pag. 182. H.) καύσων πυρετὸς in Prognost. dicit. συντονώτεραι tamen malim, vt σύντομος sæpe pro σύντονος scribitur.

Συντονίη, contentio, firmitas & robur dicitur. Gal. Com 4. in lib. de rat. vict in morb. ac. (pag. 105. 25. H. 401. 29.) συντονίαν κατὰ τὰς φλέβας, πύκνωσιν, hoc est, densitatem exponit, tunicarum venarum crassitudinem, quam stillationis sanguinis ex naribus causam facit: forte verò stillationis sanguinis causarum multitudinem, concursum ac contentionem inter se συντονίαν firmitatem & intensionem obaudire oportet, cùm hæ tam firmiter inter se coalescunt, vt sanguinis cursum remorentur & impediant. Sunt autem enumeratæ illic Galeno stillationis sanguinis causæ, naturæ imbecillitas, sanguinis crassitudo, & partiū densitas. Huiusmodi ergo causarū intensio magnitudo, concursus & frequentia, συντονίαν facit, cùm sanguinis impetū sua coaceruatione ac frequentia impediunt, idq; πυκνότητα dici potest, & de causarū coitione, coalitu ac dēsitate intelligi. Quò enim crebriores sunt & frequētiores, eò propius periculū sollicitant. Quod etiā his Gal. verbis innui videtur. μέγεθος οὖν αἰτίας ἐνδείκνυται, δι' ἣν κωλύεται ῥεῖν, ἣν τὴν συντονίαν εἶναι φησιν, ἴσως τὴν πύκνωσιν οὕτως ὀνομάζων. Magnitudo igitur causæ indicator, propter quam fluxus inhibetur, quā συντονίαν esse dicit, sic forte densitatem vocans. σύντονος πόνος dulur intensus, vehemens, in Coa. (pag. 143. F.) ὀδύνην ἰσχυρὴν καὶ ξυνεχῆ dicit in Progn. Hipp. σύντονον, σφοδρόν, ἰσχυρόν, συνεχὲς exponit Hesychius.

Σύντροφα, οἰκεῖα exponit Gal. Com. 2 in li. κατ' ἰητρεῖον (p. 685. 34) hoc est familiaria, accommodata, conuenientia. Ibi autem σύντροφα dicuntur de succis quibus fasciæ imbutæ sunt, quiq; singulis affectionibus conueniunt & accommodantur, quibus veluti sunt connutritæ ac quodammodo assuetæ. Est & σύντροφος νοῦσος, morbus connutritus, quasi simul nutritur, & qui cum ægro adoleuit. Lib. περὶ ἱερῆς νούσου (pag. 307. 18) Epilepsia dicitur ἡ νοῦσος ἐκ παιδίου σύντροφος, quæ vna à puero increuit & adoleuit. Rursus ibid (pag. 306. 14.) αἱ δ' ἄλλαι ξυντεθραμμέναι καὶ ξυναυξηθεῖσαι, οὐ μεθίστανται πρὸς θάνατον. Verùm periculum est ne morbus connutriatur & simul augeatur, nisi accommodata curatio adhibeatur. Et (p. 307 21.) ᾧ δὲ ἀπὸ παιδίου συναυξηθῇ καὶ σύντροφον In quo verò vnà à puero augmentum cepit & connutritus est.

Συριακὸν μύρον, vnguentum Syriacum apud Archigenem Comagenum dici scribit Gal. lib. 2. κατὰ τόπ. (p. 178. 25.) quod ex Syria exportaretur, cuius pars est Comagene.

Συριγγοῦσθαι est in fistulam excauari, in fistulā abire & degenerare, fistulam contrahere In Progn. (p. 149 45. H. 43. 7.) de abscessibus, καὶ συριγγοῦνται. in fistulas abeunt. ἐκσυριγγοῦνται dicitur eadem in re in Coac. (pag 180. D.) Rursus lib. de fistulis (pag. 883. D.) de tuberculo rupto, ἐπὴν δὲ τὸ φῦμα ῥαγῇ, συριγγοῦται καὶ ἰχωρεῖ. Quod cùm fit, in fistulam abit & sanie manat. Est & συριγγοῦν fistulam facere & in fistulam cauare, velut libr. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 277. 55.) ἐνδυόμενος δὲ ἐς τὸ στόμα ἐσυρίγγωσεν. inde in os procedens fistulam facit. Et rursus ibid. (pag. 279. 17.) de vena συρίγγωσε φλέβα, venam in fistulam cauauit. Vnde ὑποσυριγγώματα deducitur, & ἀποσυριγγοῦσθαι, quæ antea ex Erotiano apud Hipp. exposuimus & indicauimus. Hoc verò verbo συριγγοῦσθαι per translationem vtitur Hipp. vt oblongas cauitates in animantium corporibus exortas indicet, quæ musicis instrumentis (fistulas omnes appellant) similes sunt, vt scribit Gal. Com. 2. in Progn. (p. 149. 48 H. 43. 7.) & Com. in sent. 24 lib. 3 περὶ χυμῶν. Est autem σύριγξ fistula Galeno libr. de Tumor. præter nat. oblungos & angustus sinus, aut sinus callosus, oblongus & obliquus, ex abscessibus plærumque conflatus, os habens cui cicatrix obduci nequit, ex quo humor tenuis certis temporibus effluit, ex Paulo cap. 49. libr. 4. & cap. 77 lib. 6. & authore Definit. Med. (pag. 400. 56.) ducta ab arundineis fistulis appellatione. fistulam vlcus altum, callosum, & angustum dicitur Celsu lib. 5. cap. 28. eiusque plura genera facit, alij duo tantùm, vt author Definit. Med. fistularum aut propriam, vt maximè difficilem, curationem complectitur Hipp. libello περὶ συρίγγων, & fistularum curandarum præsagium instituit in Coac. (pag. 200. D.) σύριγξ ἥπατος, hepatis fistula dicitur Hipp. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 580. 34.) & lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 607. 55.) & (pag 629 9.) vbi pro vena & canaliculo sumi videtur. Verum suspectam antea babuimus lectionem in σύριγξ. Est & σύριγξ τοῦ πνεύμονος, pulmonis fistula vlcere ferundo laborans, lib. 2. de Morb. (pag. 478. 25.) vbi pro aspera arteria sumi videtur. Συρίγγιον est parua fistula. & de vlcere fistuloso aut cauernoso in pectore dicitur aph. 50. sect δ. lib. 6. Epid. ᾧ τὸ συρίγγιον ἐπερράγη. Quendam cui parua fistula rursus rumpebatur. Inde συριγγῶδες dicitur quod est fistulosum aut cauernosum, & κατατετρημένον, hoc est, perforatum exponit Erot. apud Hippocr. Quam etiam dictionem apud eundem agnoscit Gal. vt antea diximus in σηραγγῶδες. Sic enim scribitur lib. 7. Epid. (pag. 1222. D.) de tuberculo eam, ἐξω συριγγῶδες ἐρρήγνυτο, & foras fistulosum erumpebat, aut perforatum erat. Et rursus ibid. (pag. 1210. D.) ῥευματῶδες καὶ συριγγῶδες fluxio cum fistula dicitur. Lib. etiam 5. (pag. 1153. A.) ὀστέα κατὰ μηρὸν συριγγώδεα, sunt ossa in fistulam cauata aut perforata ex putredine.

Συρίζειν, sibilum edere, de sibilo dicitur quem edit sputum viscidum & crassum in gutture, li 1. de Morb. (p. 477. 21.) καὶ συρίζει ἐν τῷ φάρυγγι λεπτὸν & in faucibus tenuem sibilum edit. Sic ὑποσυρίζειν de sibilo effertur quem edit arteria aspera in difficili respiratione, lib. 7. Epid vt postea scribemus.

Συρμαίη ἢ συρμαία quibusdam dicitur rhaphanus quòd vomitus concitando idoneus esset. Est & συρμαία edulium quoddam ex adipe & melle, quod veluti præmium certaminis cuiusdam exhibebant Lacedæmone, quod & eiusdem erat nominis. Hoc nomine etiam vocatur potio ex sale & aqua purgationi idonea. Quod testatur Hesych indeque συρμαΐζειν deduci scribit. Aristoph. interpres in εἰρήνῃ, συρμαίαν esse scribit succum herbæ cuiusdam quo vtuntur Ægyptij ad excitandum ventris profluuium. Videturque fuisse rhaphani succus, quo cum sale plurimùm vterentur Ægyptij ad purgandam aluum. Rhaphanos autem apud Ægyptios nobilitatos scribit Plinius lib. 19. cap. 5. Apud Herodotum συρμαία annotatur esse βρῶμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος, edulium ex adipe & melle, vel λάχανον σελίνῳ ὅμοιον, aut olus apio simile, vitiosè forte, quod Hesych. συρμαῖον dicat esse λάχανόν τι σελίνῳ ὅμοιον: Aut quod συρμὸν annoteretur ex Corintho apud Ionas esse λάχανόν τι σελίνῳ ὅμοιον. συρμαΐζειν autem esse τὸ ὑποκενοῦν διὰ βρώματος στέατος καὶ μέλιτος. συρμαΐζειν autem esse τὸ ὑποκαθαίρειν πόματι τῷ ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος, hoc est, ventrem diluere ac purgare potione ex aqua & zea annotatur ex Corintho. Varinus quoque scribit συρμαΐζειν esse τὸ καθαίρειν δι' ἐμέτων καὶ κοιλίας, [illegible]

συρμαΐζειν τὸ κατὰ ἄνω, καὶ συρμαίας βαλέσθαι, ἀπὸ τοῦ ναυτιᾶν. vnde συρμαϊσμὸς dicitur purgatio mediocris quæ fit per aluum aut vomitum Gal namque Com 2.in lib de art. (p.609.28.H 805.H.) συρμαϊσμοὺς dici antiquis scribit modicas vacuationes, siue aluo, siue vomitu excuderentur. Vbi tamen mendosè συρμασμὸν scribitur, vt apud Hipp. ibidem ἀπὸ συρμασμοῦ, pro ἀπὸ συρμαϊσμοῦ. Sic enim legit Erot. idque exponens scribit, συρμαία λέγεταί τι ὃ Αἰγύπτιοι ῥαφανῖ, ὧν ποιοῦνται καθ' ἡμέρας ἐσθίοντες καθαίρονται. καὶ καλοῦσι συρμαϊσμὸς ὁ τοιοῦτος τῆς καθάρσεως τρόπος. Syrmæa dicitur longus rhaphanus, quo cum muria ad purgationem quandam in cibis vtuntur. Syrmismusque dicitur eiusmodi purgatio. Quibus verbis innuit purgationem per vomitum significari. De ea enim Hipp. locus accipi debet Paulus quoque cap. 100. lib. 1. ex Diocle συρμαϊσμοὺς dici antiquis testatur τοὺς νήστεις ἐμέτους, ieiunos vomitus, nimirum non ab accepto cibo, sed dato medicamento ortos, & συρμαΐζειν eiusmodi purgatione vti, ad quam radiculas tenues, nasturtium, erocam, sinapi, & portulacam cum tepida contulit. συρμαίαν annotant quidam significare potum ex aqua & hordeo, nec non obsonium apud Diod. Sic. & apud nautas facere συρμαίαν esse comparare obsonia Apud Aristoph. in ὁ δ' ὅσα φρένας καὶ ἀνασυρμαΐζω ... teste Suda, sunt Ægypti, quos author est Plinius hoc genere potus vsos. Apud Hipp. quoque συρμαίη pro potione quadam sumi videtur aut succo, quo medicamentum dilutum propinat lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 626. 37. 39.) ad secundas & fœtum deturbandum. κονύζαν τὴν εὐώδεα, μέλι καὶ ῥητίνην, τρίψας δίδου ἐν οἴνῳ εὐώδει, ἢ ἐν συρμαίᾳ δόσιν πίνειν. Conyzam odoratam melle & resina subactam, ex vino odorato aut syrmæa propinato. Rursusque ibidem ærugenem melle subactam in syrmæa potione exhibet. Vbi mihi aliquis σιραίῳ pro συρμαίῃ legisse videtur, aut syrmæam pro passo & defruto accepisse. Eumque hac in re secutus est Hermol. Barb. Corallij lib. 2. cap. 338. An verò in hoc Hipp. loco συρμαίη potionem quandam ex sale & aqua ventri purgando idoneam indicet, eoque referatur Gal. indicatio & expositio in Exeg. nondum mihi satis constat. Scribit enim: συρμαΐζειν ὁ μετρίως γε ὑπὸ τῆς κοιλίης καθαίρειν. Quibus significat συρμαίαν moderatam alui purgationem denotare. Certe eum non video, quonam melius alleget loco, nonnihil tamen suspecta mihi est scriptio, quod alioqui minimè soleat Gal. in suis Exeg. indicatas ab Hipp scriptis detorquere, sed iisdem propè verbis quantum potest repræsentare. Apud Herod. autem in Euterpe συρμαΐζειν & συρμαίη vsurpatur his verbis, de Ægyptiorum moribus: τρόπῳ δὲ ζόης τοιῷδε διαχρέωνται. συρμαΐζουσι τρεῖς ἡμέρας ἐπεξῆς μηνὸς ἑκάστου, ἐμέτοισι θηρώμενοι τὴν ὑγιείην καὶ κλύσμασι. Hoc verò victus genere vtuntur. Singulis mensibus tribus diebus continuis purgationem ex Syrmæa adhibent, vomitibus atque alui crotonibus sanitatem conseruantes. Rursus ibidem de condiendorum mortuorum institutis: ἐπεὰν δὲ ταῦτα ποιήσωσι, τότε ἤδη τὸν νέκυν ταριχεύουσι ... συρμαίῃ διηθέοντες τὴν κοιλίην, ταριχεύουσι λίτρῳ κρύψαντες ἡμέρας. Tertia verò hæc est conditura qua adornantur qui tenuiore sunt fortuna. Per syrmæam purgatione ventrem percolantes, sale per 70. dies arefaciunt. Vbi συρμαίην pro shaphani altero genere sumi testatur Her. Barbarus.

Σύρματα, abrasa, vlcera desquamata, velut ἀποσύρματα, lib. 4. Epid. (pag. 1133. C.) ἦν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν συρμάτων τοιαῦτα. Tale quoque quiddam in desquamatis vlceribus contingit. Sunt autem ἀποσύρματα vlcera desquamata & cutis abrasione, interdū suspensæ, interdum nigricentis, vt scribit Gal. lib. 1. περὶ κατὰ χρεῖαν (pag. 320. vers. 55.) abrasa vocantur, de quibus antea scripsimus.

Σύσταθμον ἰσοσταθμον apud Hipp. exponit Gal. in Exeg hoc est, pondere par, aut eiusdem ponderis & æqualis.

Σύστασις collectio concretio aut coitio quædam. In Coac. (pag. 157 D) σύστασις ὑγροῦ περὶ τὴν ὑπερῴην, humoris ad palatum collectio, αὐτὸ τὸ ὑπόστημα, aut humoris concretio sub certa quadam forma. Ita autem appellari videtur, quòd ante absolutam formam & constitutionem, multi fiunt motus. Collectione autem facta quies accedit & veluti status. σύστασις etiam dicitur cùm corpus in sese contrahitur aut sese colligit, tristi quodam affectu aut dolore aut molestia lacessitum. Lib. περὶ ἱερῆς νούσου (pag. 310.9.) ἢν τι πάθος ἢ σύστασις γίνηται τῷ ἀνθρώπῳ. Si quis dolor aut collectio homini contingat. Potest & σύστασις illic affectum aliquem significare dolori contrarium, vt amorem, aut studium, aut voluptatis sensum aliquem, veluti conciliationem quandam ac concordiam, aut spirituum & humorum coitionem aut collectionem quandam. Caluus laborem aut molestiam dicere vertit.

Σύστρεμμα idem quod σύστασις, collectio ac concretio, pro sedimentorum concretione quæ in vrinis in fundo matulæ apparet, sumitur, lib. 7. Epid. (pag. 1230. D.) καὶ τὸ σύστρεμμα ἐν ἀμίδι οὐκ ἐφαίνετο. neque in matella collectio apparebat. Vbi tamen συνάθροισμα pro σύστρεμμα legit Gal. Com. in seor. 11. sect. 3. lib 6. Epid. eamque dictionem in Exeg (in dict. συνάθροισμα) quodammodo mihi exposuisse primis verbis videtur, vt scripsimus nostris in lib. 7. Epid Annotat.

Συστηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas collectiua dicitur Gal. inæqualitas quæ fit in multis pulsuum motionibus, & alio nomine ἀνωμαλία ἐν ἀθροίσματι τῶν σφυγμῶν, inæqualitas quæ coaceruatim fit vocatur, Gal. lib. 2. de Caus. puls. (pag 95. 34.) Idem lib. 1. de diff. puls. (pag 18. 30.) συστηματικὰς ἀνωμαλίας καλοῦσι, τὰς ἐν πλείοσι σφυγμοῖς συνισταμένας, collectiuas inæqualitates vocant, quæ ex pluribus pulsibus conflatæ sunt. Huic inæqualitati vnius pulsus inæqualitas opponitur, de qua agitur cap. 4. lib. 2. de Caus. puls.

Συστροφαὶ Gal. in Exeg φύματα, σκληρίας, hoc est, tubercula, duritias, exponit apud Hip. nimirum locum lib. de art. subnotans (pag. 612. 13 H 807. C.) vbi συστροφαὶ intelligit humorum collectione concretiones, & tumores, φύματα ἄπεπτα καὶ σκληρὰ vocat. καὶ γὰρ ἐν πλείοσι τῶν κυφωμάτων, καὶ ἐξ ὧν τινες τῶν πλειόνων διὰ τοιαύτας συστροφὰς γίνονται. Nam & plærisque tum gibbi, tum distentionis occasione in collectiones huiusmodi adferunt. Rursus ibid. (p. 613. 51. H ib. F.) spinæ obliquationes fieri scribitur διὰ συστροφὰς τὰς ἔσωθεν ῥάχιος, eo quòd in interiorem spinæ partem humorum collectiones aut coaceruationes fiant, tubercula dura & cruda intelligens, à quibus spina interiore parte deprauatur aut contorquetur Lib. περὶ ὑγρῶν χρήσιος (p. 427. 25.) scribitur: τὸ ψυχρὸν ἐθᾶν ἐν ἀήθεσι συστροφὰς περὶ φλέβας ποιεῖν, frigidum iis assuetis tuberculorum collectiones circa venas facere, vnde & συστρεπτικὸν dicitur lib. 6. Epid. Lib verò de rat vict. in morb ac. (p 93. 2. H. 346 46.) συστροφαὶ νοσημάτων, morborum collectiones aut conuolutiones dicuntur tumores præter naturam vt ibid. scribit Gal οἶμαι δ' ὅτι συστροφὰς εἶπε τῶν νοσημάτων ἀντὶ τοῦ, τοὺς ὑπὸ τοῖς ὄγκοις ... γεγονότας. ... Pat est autē ab eo συστροφὰς morborum dici, quæ a sublatis in tumorem partibus fiunt. Audio siquidem & nunc multos in Asia nostra, tumores præter naturam omnes ita nuncupantes. συστρέφεσθαι enim colligi, cogi, & conglobari significat, & Hipp. effert de humoribus in parte aliqua coaceruatis, qui tumorem excitant, & ad eam confluunt, vt aph. 40. lib. 5. ἐς τοὺς τιτθοὺς αἷμα συστρέφεται ad mammas sanguis colligitur, & coaceruatur, τοιαῦτα dixit li 2. Epid. (p. 1056 G.) eadem in re Et in Progn (p. 159. 13 H. 45. 18.) de angina, ... ἐς τὸ ἔξω χωρεῖν. nisi in sedem exteriorem conuerso tuberculo, aut ad suppurationem se colligente. Quod etiam repetitur in Coac. (pag 175. C.) eadem in re. Lib. 6. Epid. sect. 3 aph. 10. τὸ ψυχρὸν συστρεπτικὸν dicitur, hoc est, valde frigidum humorum collectiones facere, constringere, cogere, condensare, aut cogendi & coniungendi vim habere. Ibi enim συναγωγὸν exponit Gal. quod cohærere facit aut cogit quod in aliquam partem defluxit. Sic συστρέφεσθαι de humorum in aliqua parte collectione exponit Gal. Com. 4 in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 93 57.) ... ὅταν τινὲς χυμοὶ μοχθηροὶ συρρέωσί τε καὶ ἀθροίζωνται εἴς τι μέρος, ὃ, ... συστρέφεσθαι λέγεται ἐν τῷ μέρει. Rectè autem ad sanguinis missionem priùs deueniendum censet, vbi praui aliqui humores in partem aliquam confluant & in ea coaceruentur, quod modo quodam, vt dixi συστρέφεσθαι, hoc est, in ea parte colligi dicitur. lib. περὶ φύσιος παιδίου (pag. 242. & 243.) συστρέμματα autem συστροφὰς atque huiusmodi humorum coaceruationes significare, vide antea in ξυστρέμματα.

Συχνόν. multum, crebrum & frequens significat. Erot. tamen apud Hip. Bacchium reprehendit quòd συχνὸν πολὺ acceperit, οὐκ ὀρθῶς (vt inquit.) ἔστι γὰρ τὸ συνεχές, hoc est, continuum. Quod tamen mihi ita accipiendum videtur vt quibusdam locis melius continuum quàm multum indicet, velut lib. 5. Epid. (p. 1149. G.) ὡς ἑκάστης ἡμέρης συχνὸν διαπτύειν ἔξω fere quotidiè continuum aut multum foras trauciebat. Rursus ibid. (p. 1146 G.) ἐξήμεσε δὲ συχνὸν πῦον, pus multum aut continuum vomitione reiecit. Lib. 7. Epid. (pag. 1229 D.) αἷμα συχνὸν ἐρρύη, sanguis multus effluxit, quod lib. 5. Epid. in eadem historia αἷμα πολὺ dicitur. συχνὸν crebro apud Hip. tæne significat vt & Helych. συχνὸς πυκνὸς, συνεχὴς exponit, & συχνοῦ, συνεχέος.

¶ Σφαγαὶ dicuntur iugulares colli venæ, libello περὶ ὀστέων (p. 278. 15.) κατὰ τὰς σφαγὰς τοῦ τραχήλου, iuxta iugulares colli venas. Alioqui σφαγὴ iugulum dicitur, τὸ κοῖλον ᾗ διΐστανται αἱ κλεῖδες, pars caua qua disparantur clauiculæ, vt scribit Pollux.

Σφαδάζειν, est molestè & ægrè ferre, irasci, & succensere, de eoque effertur qui in angustiis summaque anxietate constitutus est.

est Gal. in Exeg. σφαδάζει δυσφορεῖ exponit. Erot. verò χαλεπαίνει, δυσφορεῖ, irascitur, molestè fert, additque dictionem esse Atticam. Dicitur autem de eo qui præ angore aut dolore statu e loco nescit, & toto corpore commouetur, concutitur, aut perturbatur. Hesych. σφαδάζει inter cætera exponit, μετὰ σπασμοῦ τινὸς ἀγανακτεῖ, ἀσχαλᾷ, δυσανασχετεῖ, χαλεπῶς φέρει, δυσφορεῖ, ἀγανακτεῖ μετὰ χολῆς ὀργίζεται, θυμοῦται, ταράττεται, ἀτακτεῖ. Quæ omnes ferè significationes Hip. loco conueniunt (atque haud scio an huuc quoque cum Gal. & Erot. subindicare voluerit Hesych.) qui legitur lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 606. 17.) καὶ σφαδάζει. Vbi agitur de muliere quæ totius corporis doloribus conflictatur, incontinenter iactatur, & toto corpore concutitur, aut commouetur, neque vllum corporis statum ferre potest, sed implacidè & ægrè omnia fert. Quod tamen ibi prætermisse videtur Caluus. σφαδάζειν apud Euripid. in Theseo est dolore exagitari. καὶ σφαδάζεις ὥς τις ἀρτίζυγα πῶλος χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένος. Quod his verbis Cicero vertit Tuscul. 3. Esset dolendi causa, vt iniecto equulei freno, repentè tactu exagitatur nouo. Suidas σφαδάζειν χαλεπαίνειν, καὶ ὥσπερ ὑπτίους σπᾶσθαι exponit. Annotat Var. σφαδάζειν Atticis sumi pro χαλεπῶς φέρειν καὶ χαλεπαίνειν, & apud Xenoph. sumi pro ἀλγεῖν.

Σφαιρῖτις sphæritis exponitur cupressus, σφαιρεὶν hoc est, globulos aut pilulas ferens, lib. 1. περὶ τῶν γυν. (p. 159. 1.) Ea significatione vsurparunt Aetio serm. 4. tetrab. 3. c. 44. Hermolaus li. 2. Coroll. non satis constare scribit quænam herba sit σφαιρῖτις Aetii, & cyclaminum posse intelligi existimat.

Σφάκελος, σφακελισμὸς, σφακελίζειν & σφακελίζεσθαι variè accipiuntur apud Hippocr. Interdum quidem σφάκελος propriè de ossis sideratione & corruptione dicitur, vt aph. 79. lib. 7 & lib. de fract. (pag. 546. 13. H. 759. F.) ἢν ὑπὸ αἰδοίων σφακελίσῃ ποτὲ τὸ ὀστέον. Atque hoc modo periculum imminet ne os calcis sideretur. Et rursus ibi. (v. 19. H. ibi.) καὶ ἢν μὴ σφακελίσῃ quod nunquam si sideratur. Et iterum (v. 22. H. ibi.) καὶ γὰρ τἄλλα ὅσα μὴ ἐς τοιοῦτον τρόπον σφακελίζει. Etenim alia quoque sunt quæ non hoc modo siderantur. Et lib. de art. σφακελισμοὶ ὀστέων, ossium siderationes (p. 604. 46. H. 799. G.) Vbi etiam ἀποσφακελίζειν τὰ ὀστέα dicitur. Et rursus ((p. 623. 42. H. 816. G.) ἀποσφακελίσιος ὀστέου, & (p. 625. 48. H. 817. G.) σφακελισμοὶ ὀστέων. Et de costa ὑποσφακελίζειν ponitur ibidem (p. 624. 38. H. 817. B.) Quod etiam testatur Gal. Com. ad aph. 50. li. 7. τὸ σφακελίζειν μὲν ὡς τὰ πολλὰ εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν ὀστῶν ἀλγεῖν καὶ ἀρχῆς, ἐπὶ τοῦ ἀποθνήσκειν τὸ ὅλον φησί. σφακελίζειν quidem quod est siderari, sæpe dixit lib. de fract. & art. pro corrumpi & vitiari. Sic enim Celsus de osse vitiari dicit c. 9. li. 8. Omnis mora vitanda erit ne os infra vitietur. Et li. de cap. vuln. (p. 910. D.) ἢν ὁ ὑπόδοιπος καὶ ἐπὶ τοῦ ὀστέου μόνον σφακελίσῃ, si sola superior ossis pars sideretur. Ac rursus ibid. (911. E.) καὶ τὸ ὀστέον σφακελίζειν τηνικαῦτα ἄρχεται & os siderari ac vitiari statim incipit. At verò in genere σφάκελος omnem partia corruptionem & siderationem indicat, siue carnis, siue neruorum, siue ossium, vt scribit Galen. multis locis, præcipuè verò Com. 2. in li. de fract. (p. 546. 15. H. 759. F.) τὴν ὅλην τῆς οὐσίας ἑκάστου μορίου φθορὰν ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ σφάκελον ἀλλὰ ἐπὶ τῶν σαρκωδῶν μορίων, καὶ ἄλλοις ὀνόμασι χρῶνται λέγοντες αὐτὰς καὶ σαπρὰς σάρκας, καὶ μυδώσας, καὶ σηπομένας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὀνόματα. κατὰ δὲ τὰ ὀστᾶ τὴν δι' ὅλης αὐτῶν οὐσίας ἰδίως σφάκελον ἐπονομάζουσιν [illegible] ... Totam substantiæ partis cuiusq; corruptionem antiqui σφάκελον hoc est siderationem appellat. Verùm in carnosis partibus aliis nominibus vtuntur. Ipse igitur carnem putridam, tum marcidam, tum putrescentem dicit, aliisque huiusmodi nominibus nuncupare consueuit. De ossis autem tota substantia corrupta ac vitiata, σφάκελον infert. Quod vitium ossibus contingit, quando iis adiacens caro prauas sanies produxit, quibus ea irrigans corrumpit. Quibus quidem verbis Gal. lib. de cap. vulner. mihi subnotare videtur. vbi (pag. 909. F) de carne in vlceribus vitiata, ἰχωρώσας, μυδώσας & σαπείσας effert. Ac rursus lib. de Tumor. præter nat. (pag. 356. 36.) καλῶ δὲ σφάκελον τὴν φθορὰν τῶν στερεῶν σωμάτων ἁπάντων, ὡς καὶ τοῖς ὀστοῖς γίγνεσθαι, μὴ τοι γε τῇ σαρκὶ μόνον ἢ ἀγγείοις. σφάκελον, hoc est, siderationem voco quamlibet solidorum corporum corruptionem etiam ossibus contingentem nedum carni, aut vasis. Cum etiam gangrænam ibi peciem faciat. Eademque notione σφάκελος exponitur in Exeg. vocum Hipp. φθορὰ πᾶσα καθ' ἣν ἂν γίγνηται τρόπον, quæuis corruptio, quomodolibet contingat, de quo pluribus locis à se scriptum testatur. Et verò Com. ad aph. 50. lib. 7 σφάκελον interdum sumi pro partis sideratione aut corruptione quæ ad internecionem tendit & nondum est confirmata gangræna, sed tantum eius est terminus, apertissimè scribitur. & Com. 4. in lib. de art. (pag. 645. 20.) vbi etsi σφάκελον a gangræna distinguit, propter affectionis viciniam, tamen iis nominibus interdum abuti Medicos testatur, vt ex Gal. verbis apparet, quæ quia in gangræna adscripsimus, hoc loco lubentes supersedemus. Quacumque vniuersali significatione mihi videtur σφάκελος ἐγκεφάλου dici Hipp. lib. 2. de Morb. (p. 469. 5.) & σφακελισμὸς ἐγκεφάλου, ibid. (pag. 463. 7.) & lib. 3. (pag. 468. 44.) & ἢν σφακελισθῇ ὁ ἐγκέφαλος, lib. 2. (pag. 463. 7.) & pag. 468. 12.) & σφακελίζει ὁ ἐγκέφαλος ibid. (pag. 463. 11.) & σφακελίσαι τὸν ἐγκέφαλον, lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 287. 54.) & aph. 50. lib. 7. ὁκόσοισιν σφακελισθῇ ὁ ἐγκέφαλος, quibus cerebrum sideratum fuerit, & in Coac. (pag. 148. B.) ἐγκεφάλου σφακελισθέντος cerebro siderato. Vt cerebri sideratio intelligi videatur, vbi à quacunque causa in tantam corruptionem incidit, vt tandem ad siderationis periculum tendat. Est & κεφαλῆς σφάκελος lib. 7. Epid. (quò certe Exeg. indicatur ea propius referre videtur) (pag. 1230. H.) pro capitis inflammatione aut eo affectu qui periculum siderationis aut corruptelæ minatur, aut pro intentissimo capitis dolore ad periculum internecionis ducente in febre acuta. Sic enim σφακελίζοντες ἐγκεφάλου apud Archigenem exponit Gal. lib. 2. de loc. aff. (pag. 263. 13.) hoc est, sideratos alterius partis capitis affectus, intentissimos dolores inferentes, aut ad tantam inflammationem deuenientes, vt corruptionis periculum inducant. Sic Hesych. ἀσφάκελον, ἄμετρον ὀδύνην, hoc est, immoderatum dolorem exponit. & Varin. σφακελίζειν, ἀλγεῖν μετὰ σπασμοῦ. Phot. etiam arborum σφακελισμὸν apud Theoph. hist. plantar. lib. 4. cap. 16. membrorum dolorem interpretatur. cap. 24. lib. 17. Et Hesych σφακελίζει, ἰδιοῦται καὶ ἀλγεῖ exponit. Quas varias τοῦ σφακέλου notiones agnoscit Gal. lib. 2. de loc. aff. (pag. 263. 12.) cùm scribit: [illegible] σφάκελος [illegible] ... N[e]que de significatione huius vocis σφάκελος inter omnes conuenit. Quidam enim dolorem vehementem indicari dicunt, quidam etiam tantam inflammationis excessum, vt corruptionis periculum in parte indicat, quam gangrænam nonnulli nominant. Alij verò partis affectæ corruptionem ipsam σφάκελον appellari dicunt, alij conuulsionem. Alij etiam non simpliciter conuulsionem, sed eam quæ ex neruosorum corporum inflammatione contingit. Quidam etiam non eam, quæ iam sit conuulsionem, sed eam quæ ex inflammationis magnitudine expectatur. Alij quoq. simpliciter fortem tensionem, alij putredinem. Est σφακελισμὸς νεύρου καὶ ὀστέου, ossis & nerui sideratio ac corruptio in vulneribus, Prorrh. 2. (pag. 98. C.) nerui resolutionem videtur dixisse Celsus cap. 26. lib. 5. σφακελισμὸς ὀδόντος dentis sideratio, in Coac. (pag. 157. B.) σφακελισμὸς τῆς γνάθου, maxillæ sideratio, lib. 5. Epid. (pag. 1162. D.) vt & σφακελισμὸς σιαγόνος, maxillæ corruptio ex tuberculo & abscessu, lib. 7. Epid. (pag. 1238. H.) Lib. 5. Epid. (pag. 1145. H.) ἰσχίον ἐσφακέλισεν, coxa siderata est & corrupta ex luxatione, hoc est, emortua & marcida. Rursus ibid. (pag. 1153. A.) ὁ πῆχυς ἐσφακέλισεν, per siderationem tentatus est, & πήχεος σφακελισμὸς, cubiti sideratio ex casu, ibid. (pag. 1317. A.) Est & σφάκελος ex partis inflammatione orta partis sideratio lib. de vlceribus (pag. 870. A.) ἢ ὅπη σφακελίσαι κίνδυνος, aut vbi periculum est ne quid sideretur aut vitietur. σφάκελον etiam pro gangræna sumi eaque incipiente scribit Gal. Com. 4. in lib. de art. & Com. ad aph. 50. lib. 7. Quomodo accipi debemus quod scribitur li. 2. Epid. (p. 1046. C.) ἢν σφακελίζῃ ἀπολαβόντα τὴν φλέβα ἑλκῶσαι καὶ ἰῆσθαι. Quæ sideratione periclitantur, ea vena intercepta vlcerare & curare conuenit. Illic enim corruptelæ partis rudimentum & gangrænam nondum confirmatam curare instituit, vt nostris in eum locum Commentariis monuimus.

Σφάκελος etiam apud Gal. pro eodem esse positum in Exeg. vocum Hipp. apparet, adducto loco ex his quæ adiecta sunt ad lib. de cap. vulner. κεφαλαλγίη δὲ καὶ σφάκελος ἢν ᾖ. Capitis dolor & sideratio si adfuerint. Idque adscribit in pluribus exemplaribus palam σφάκελος scriptum esse. Sic enim lego potiùs, quam σφάκελος, vt habent multi codices, & Varin. Quænam verò Gal. tempore addita fuerint ad lib. de Cap. vulner. non est facilè cognitu, cùm nulla hactenus supersint præter ea quæ ad librum de aëre, loc. & aq. spectant.

Σφενδόνη fundam significat, & sumitur pro fascia ac mitella, qua brachium suspensum gestatur, lib. de art. (p. 598. 34. H. 793. A.)

σφενδόνην χρὴ ἐκ ταινίης περὶ τὸ ἔξω τοῦ ἀγκῶνος ποιέοντα, ἀπὸ τοῦ αὐχένος περὶ τὸν αὐχένα. Fundam ex intella factam, ad cubiti eminentiam circundatam, de collo suspendere oportet. Quem locum in Exeg. Gal. mihi explicare videtur his verbis: σφενδόνην ἐν τῷ περὶ ἄρθρων τὸ διὰ τοῦ τοὺς λίθους βαλλούσης σφενδόνης [illegible], [illegible]. ἐν δὲ τῷ περὶ ἀγμῶν [illegible] [illegible]. Quibus verbis innuit fundam in lib. de art. pro fascia aut mitella sumi, qua membrum suspenditur, nomine à funda qua lapides iaciuntur translato. Lib. verò περὶ ἀφόρων, pro pudendorum tegumento, aut subligari, ac veluti custode sumi. Indicare quoque fasciam seu ligamentum quod malleolis solet circundari, aut fasciam pedalem, qua mulieres vti solent, & [illegible] vocant. Dicitur autem funda propter similitudinem, quòd huiusmodi fascia media parte latior, qua membrum complectitur, suis verò capitibus angustior sit, vt funda. Est etiam σφενδόνη vinculi ratio ad deligandum humerum, nasum, aut labia vsurpata in lib. de fasciis à Galeno, ab ista longè diuersa. Huiusmodi autem vincula aut fundæ quibus membrum continebatur laneæ erant antiquitus, ex lana optimè contorta, non vt nunc lineæ, vt patet ex Homero Il. ν. (vers. 599.) de Agenore manum Heleni vulneratam deligante, αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐϋστρεφεῖ οἰὸς ἀώτῳ Σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν. Vbi & vinculi genus fundam vsurpat in manu deliganda & continenda, quæ ex optimè contorta & benè carpta lana confecta sit. Nec secus [illegible] ibid. (vers. 7 6.) in Aiacis Oilei agmine, per ἐϋστρεφεῖ οἰὸς ἀώτῳ, funditores intelligit, qui funda lanea in bello vterentur. Quàm longè aliter Virg. stupeam & Balearem vocat (quod in Balearibus insulis optimi funditores essent, vt scribit Suidas) Georg. lib. 1. Stupea torquentem Balearis verbera fundæ. σφενδόνη quoque inter instrumenta bellica annumeratur Polluci li. 1. cap. 1. & cap. 16. li. 5. vt & ὀπισθοσφενδόνη inter ornamenta muliebria. Annotatur etiam in Eustath. σφενδόνην esse ornamentum quoddam muliebre fundæ iaculatrici non absimile, media parte qua frontem attingit latum, ex angustis & teretibus capitibus occipiti alligatum. Dicitur & σφενδόνη Polluci lib. 2. quod in oculo album est, quod & λευκὸν etiam nominatur. σφενδόνη Hesych. explicatur περιφέρεια τοῦ δακτυλίου τὸ σφονδύλιον, annuli circolus & pala. σφενδόνην enim τοῦ δακτυλίου apud Platonē li. 2. πολιτειῶν Cicer. de Offic. lib. 3. annuli palam interpretatur in Gygis annulo. Quæ certe denominationes omnes per translationem dictæ videntur. Nā & oculi album pupillam in se continet, & pala annuli gemmā, vt funda lapidem. Qua translatione fundam quoque pro pala posuisse videtur Plinius, & τὴν δακτυλίου σφενδόνην vertisse, cùm cùm scribit lib. 37. c. 8. Quamobrem præstantiores funda clauduntur, id est, patentes, nec præter quàm margines auro amplectente. Et rursus ibidem capite 9 funda includuntur perspicuæ. Cæteris subiicitur orichalcum. Hic autem circulus gemmam continens, & cui gemma inseritur Polluci lib. 7. [illegible] aut πυελίς dicitur, vt vulgò le baßinet, à baluearum vasorum forma. Vsurpat verò σφενδόνην Hipp. lib. περὶ γυναικ. 2. (pag. 656. 29.) & lib. περὶ ἀφόρων (p. 687. 51.) pro subligaculo aut pudendorum tegumento, nostris vulgaris chaussonibus non absimili. Lib. verò περὶ ἱερῆς νούσ. (pag. 579. 29.) pro venatum ductu quodam fundæ similitudinem referente.

Σφήνωσις est cunei adactio, aut cuneo adacto diuulsio, scissio, lib. de fract. (p. 596. v. 34. H. 773 D.) velut cuneatio. Cuneare enim per vim, dixit Quintil. & si quid in ligno cuneandum sit, Plin. hoc est, cuneo scindendum aut findendum. Gal. ibid. exponit τὴν διὰ σφηνῶν διάστασιν τε καὶ διαίρεσιν τῶν ξύλων, lignorum per cuneos adactos diruptionem & discussionem.

Σφοδρὸν vehemens de actione forti & celeri dicitur, vt scribit Gal. lib. 3. de diff. puls. (pag. 36. vers. 48.) τὸ δὲ σφοδρόν ἐστιν ἐνέργεια κατ' ἰσχὺν ἀπὸ λεγόμενον ἰσχυρόν τε ἅμα καὶ ταχεῖαν. Sic luctæ vehementes dicuntur quæ cum contentione & violentia fiunt. Item homines σφοδροὶ & vehementes, vbi robustè & celeriter agunt.

Σφριγᾶν turgere dicitur, vt propriè mammæ turgere dicuntur lacte distentæ. σφριγᾶν exponit Hesych. [illegible] (vt exponit Henr. Steph.) [illegible], propriè & potissimùm dicitur de iuuenibus quæ bene habito est corpore & vegeto, ac succulento, in ipsoque ætatis flore. Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 618. 47.) σφριγᾶν [illegible] dixit, de mammis turgentibus & lactis copia distentis. Vbi tamen σφριγᾶν vitiosè legunt exemplaria omnia, non secus ac lib. περὶ ἀφόρων (pag. 684. 13.) legitur vitiosè [illegible], pro σφριγᾷ [illegible]. σφριγᾶν de iuuentibus dicitur & de ipsa ætatis vigore & flore, de corpore robusto & vegeto. Sic enim exponit Gal. lib. 2. de loc. aff. (p. 265. vers. 21.) σφριγῶντες ex Archigene, vbi tamen [illegible] vitiosè legitur, & ab interprete exponitur: τὸ δὲ σφριγῶντες [illegible] τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῶν εὐσάρκων [illegible] λέγουσι, διὸ καὶ κατὰ τὴν [illegible], [illegible] τῆς εὐσαρκίας [illegible]. σφριγῶντες nomen quod est turgentes, Græcis dicitur de his qui bene sunt habito & succis redundante corpore, atque idcirco de iunioribus duntaxat dici consueuit, de senibus verò minimè, quòd ipsorum corpus boni habitus plenitudinem recipere nequeat.

Σφυγμὸς pulsus dicitur, estque arteriarum motus sensilis distentione & contractione constans, cui cor præest, vt patet ex Gal. libris de Pulsibus, ac præcipuè lib. 4. de diff. puls. σφυγμοῦ nomen primus omnium Hipp. literis mandauit, neque videtur artis pulsuum ignarus fuisse, etsi hanc partem non admodum excoluit, vt scribit Gal. lib. 1. de diff. puls. (pag. 8. vers. 13.) Idemque sæpius antiquorum more σφυγμὸν de conspicuo, sensili, manifesto ac vehementi arteriarum motu effert, siue ea pulsatione dolor sentiatur, vt in inflammationibus contingere solet, siue id sine dolore fiat, vt in bene & secundum naturam habentibus. Postea verò tandem ipse Medicinæ parens σφυγμὸν ad omnem sensilem arteriarum pulsationem ac motum transtulit, vt cuiuis eius scripta euoluenti satis patet. Sic enim mihi locus ille Gal. lib. 1. de diff. puls. accipiendus videtur. σφυγμὸν autem antiquis dictum fuisse, non de quolibet arteriarum motu, sed tantùm manifesto ac vehementi, quique ægrotanti aut assidentibus manifestus esset, multis rescriptis testatum est in Gal. doctrina & libris de pulsibus, præcipuè verò lib. 4. de diff. puls. (pag. 44 vers. 27.) his verbis: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] τοῦ σφυγμοῦ κεχρῆσθαι καὶ Ἐρασίστρατος. Eodem igitur modo quando in antiquorum Medicorum libris legimus solam inflammatione tentatam partem pulsare, aut solam in inflammatione arteriarum motionem pulsum eos appellare, in corpore verò secundum naturam habente hac appellatione nunquam vti: colligimus non omnem arteriarum motionem, sed aut magnam & vehementem, aut quam ipse ægrotus sentit, pulsum vocari. In hunc modum pulsus appellatione videtur vsus Erasistratus. Ac rursus ibid. (pag. 50. 6.) de Agathino: [illegible] [illegible] [illegible]. Alio enim loco aut cordis & arteriarum motum pulsum esse dicimus. Alias verò, sensum illum quem in inflammationibus æger percipit. Etenim etiam hunc per homonymiam pulsum vocari dicit. Et rursus (pag. 51. vers. 45.) ὅ γε μὴν Ἐρασίστρατος [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Quin etiam Erasistratus videtur non naturalem arteriarum motionem pulsum vocare, sed solam eam quæ in inflammatione est. Quod patet ex eius verbis in primo libro de febribus, in quibus arteriarum motionem nominat, quem nos naturalem pulsum vocamus. Quem verò ipse in inflammatione immutationem habere dicit, pulsum vocare videtur, minimè quidem existimans cuiuis arteriarum motui pulsus nomen esse attribuendum, sed ei soli, qui in inflammationis affectu à naturali statu decedit. Idem quoque libro 2. de Loc. aff. &c. (pag. 260. vers. 29.) [illegible] [illegible] [illegible]. Hac quidem ratione partes inflammatione tentatæ pulsant, huncque solum vetustissimi quique pulsum vocauerunt. Postea verò etiam omnem arteriarum motionem quam sensus percipere posset, eodem nomine donauerunt. Lib. de Tumor. præter nat. (pag. 355. vers. 52.) [illegible] [illegible] [illegible]. A magna autē inflammatione pulsus separari nequit. Sic autē antiqui arteriarum motionem quam æger ipse perciperet nominarunt, siue sine dolore, siue cum eo contingeret. Commentar. etiam 4. in lib.

de rat.

de rat. vict. in morb. ac. (p. 94. vers. 35. H. 397. 8.) σφυγμὸν nomen valde ambiguũ fuisse scribit his verbis: οἱ δὲ σφυγμοί τί ποτε δηλοῦσιν [illegible] ἐπειδὴ [illegible] ἐν τοῖς φλεγμαίνουσι μορίοις ὀδυνηρῶν κινήσεων [illegible] [illegible] ἐν ταῖς ἀρτηρίαις σφοδρᾶς κινήσεως. Pulsus quid indicent non omninò constat, quandoquidem veteres hoc nomen de motionibus in partibus inflammatione tentatis dolorem excitantibus proferunt, & de palpitationibus, & præterea de vehementi arteriarum motione. Sic σφυγμὸν antiquis dici de magno & ita conspicuo arteriarum motu vt ab ægroto aut assidentibus percipiatur, scribit idem Gal. Com. 1. in Progn. (pag. 131. vers. 9. H. 38. 34.) ἀλλ' ἐν τοῖς [illegible] σφυγμοῖς, ἤτοι γε ὡς [illegible] ταῖς μεγάλαις φλεγμοναῖς, ἢ [illegible] ῥάχιν ἀρτηρίας [illegible] μεγάλης [illegible] αἰσθητὴ κίνησις τῷ κάμνοντι [illegible] ἐπιδημιῶν [illegible] ἡ φλὲψ ἡ κατ' ἀγκῶνα σφύζῃ [illegible] ὀξύθυμος [illegible] σφοδρᾶς κινήσεως. [illegible] ἀρτηριῶν [illegible] σφυγμὸν [illegible] Sed in multis exemplaribus σφυγμοὶ scribitur, hoc est, pulsus, qui quidem aut est simul cum magnis inflammationibus aut etiam magnæ arteriæ quæ ad spinam adiacet sensibilis ægro motus: quemadmodum libro secundo de Morb. Vulgarib. dixit. Vbi vena quæ est ad cubiti fluxum pulsat, insania atque præceps iracundia significatur. Constat enim Hippocratem etiam hoc loco verbum σφύζειν efferre de tam magno & vehementi arteriarum motu, vt etiam priùs quàm in has tactus iniiciatur, interdum a solo ægro, interdum etiam ab aspicientibus percipiatur. Quem Prognostici locum etiam innuens Comment. 3 in Prorrhet. (pag. 214. 42.) σφυγμὸν de vehementi & concitato magnæ arteriæ, quæ ad spinam est, motu illic dici scribit: [illegible] σφυγμὸν [illegible] ῥάχιν ἀρτηρίας. Ibi verò quidam ἀντὶ τοῦ σφυγμοῦ, παλμὸν dici voluerunt. Nonnulli etiam propriè de vehementi arteriæ, quæ ad spinam est, motione intellexerunt. Eadem quoq; scribuntur li. 6. de plat. Hipp. & Plat. (pag. 107. 38.) a Gal. quæ in Prognost. [illegible] σφύζειν [illegible] σφυγμὸν [illegible] σφοδρᾶς [illegible] ἀρτηριῶν κινήσεως [illegible]. Quod verò σφύζειν & σφυγμὸς dictio de tam vehemente arteriarum motione antiquis dicatur, vt priùs quàm tactu apprehendantur, ea sit homini conspicua, in aliis quidem libris est demonstratum. Idem etiam libro quòd animi mores temp. corporis sequuntur, (p. 349. 25.) locum illum lib. 2 Epid. exponens de vehementi arteriæ in cubito motione. [illegible] ἀρτηρίας [illegible] σφυγμὸν [illegible] ἀρτηριῶν κίνησιν [illegible]. Venarum enim nomine etiam arterias veteres donatum, & (vt sæpius est demonstratum) nondum omnem arteriarum motum pulsum nominabant, sed eum tantùm qui ab ipso homine perciperetur, vt qui prorsus vehemens esset. Hippocrates verò a quo etiam ea consuetudo quæ postea obtinuit, initium sumpsit, arteriarum omnium motum qualiscunque is esset pulsum vocauit. Hac autẽ notione σφυγμὸς sæpe ponitur apud Hipp. vt lib. 2 Epid. (pag. 1046. C.) [illegible] ἡ φλὲψ ἡ ἐν τῷ ἀγκῶνι σφύζῃ, μανικὸς καὶ ὀξύθυμος. Cui vena in cubiti flexu conspicuam habet pulsationem, furibundus in acerbam iracundiam præceps est. Et rursus ibid. (p. 1050. F.) [illegible] αἱ φλέβες σφύζωσιν ἐν τῇσι χερσί. Si venæ in manibus pulsent. Quibus in locis eam ex Gal. mente explicationem adhibuimus. Sic li. 4 Epid. (p. 1127. B.) σφυγμοὶ φλεβῶν παρ' ὀμφαλόν, venarum ad vmbilicum pulsationes, de conspicua partium inflammatarum pulsatione dicuntur, & his verbis interni viscerum inflammationem circumscribunt. Sic quoque accipitur in Coac. (p. 135. B.) ἐν πυρετοῖσι [illegible] φλεβὸς [illegible] τραχήλῳ σφυγμόν. In febribus venæ quæ in ceruice est pulsus. Et, φλεβῶν σφυγμὸς in hæmorrhagiæ denunciatione, ibid. (138. D.) Ac rursus σφοδρότεροι σφυγμοί, pulsus vehementia, ibid. (pag. 175. H.) Sic quoque ἰσχυρὸς σφυγμὸς ἐν τοῖσιν ἕλκεσι dicitur, vehemens in vlceribus pulsus, aph. 21. li. 7. Et σφυγμώδης ἕλκος, vlcus pulsans, quod inflammatione tentatur, lib. de fract. (pag. 561. 31. H. 767 E.) σφυγμὸν etiam παλμὸν & palpationem apud Hipp. indicat in Progn. (pag. 131. 3. H. 38. 34.) [illegible] σφυγμὸς [illegible] ὑποχονδρίῳ. Præcordiorum venæ si pulsent. Et in Coac. (pag. 165. A.) σφυγμὸς ἐν ὑποχονδρίῳ. Sic enim de palpitatione multis locis hoc explicat Gal. vt & παλμὸν in multis codicibus scribi testatur. atque idem antiquis σφυγμὸν ἀντὶ τοῦ παλμοῦ sæpius poni scribit libris de pulsibus. Lib. quoque de rat. vict. in morb. ac. (pag. 94. 26. H. 397. 8.) [illegible] palpitationes indicant, quando inclusi spiritus in morbis, ex grauante humorum copia, liberum sibi quærunt exitum. At verò quamlibet arteriarum pulsationem (quem nos pulsum vocamus) σφυγμὸν Hipp. dici satis notum est ex eius doctrina. Sic scribitur lib. 4. Epid. (pag. 1127. B.) [illegible] πυρετῷ [illegible] σφυγμοὶ [illegible]. In grauissimis febribus pulsus celerrimi & maximi. Et rursus ibid. (pag. 1129. B.) σφυγμοὶ τρομώδεες καὶ νωθροί, pulsus tremuli & tardi, vbi facultatis vitalis imbecillitas, in vehementi inflammatione & grauissima febre. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 643. [illegible]) in lipore mulieribus pernicioso σφυγμοὶ [illegible] attribuitur, hoc est pulsus leniter manum ferientes & attingentes, de pulsu paruo, debili & deficiente. Sic enim exponuntur Erot. [illegible], non validi, verùm per interualla leniter ferientes, vt postea scribemus. Lib. περὶ φυσῶν (pag. 298. 47.) in febribus σφυγμοὶ [illegible] pulsus circa tempora fieri dicuntur, à sanguine calido per spirituum vi agitato & commoto, vnde etiam capitis dolores oriuntur. Lib. περὶ χυμῶν (pag. 47. 48.) inter reliqua quæ Medico consideranda præscribuntur, σφυγμοὶ annumerantur. Vbi pulsus quoque totius corporis spectandus esse adscribit Comment. Gal. attributos. Veteres autem non item omnem arteriarum motum, sed eum solum qui sensibilis esset, atque ipsi homini prorsus vehementer, pulsum vocasse. Hipp. primum motum arteriarum omnium, qualiscunque is esset, pulsum appellasse.

Σφυράδες τὰ [illegible] αἰγῶν καὶ [illegible] ἀποπατήματα, hoc est, caprarum & ouium stercora exponuntur Gal. in Exeg. sed σπυράδες vitiosè legitur & extra seriem alphabeticam, existimoque σφυράδας legi debere apud Galen. vt referatur ad locum li. 2. περὶ γυναικ. (pag. 657. 24.) τρεῖς [illegible] σφυράδας, pilulas stercoris caprini tres deuorandas exhibeto, aut tres globulos ex myrrha parui, ad instar pilularum stercoris caprarum. Vbi σφυράδας pro σπυράδας legisse Gal. existimo. Hesych. etiam σφυράδες exponuntur τὰ [illegible] τῶν αἰγῶν [illegible], pro quo σφυράδες vitiose legitur apud Varinum. Dicitur autem σφυρὰς pro σπυρὰς, vt & σφυρίς pro σπυρίς. lib. de arti (pag. 659. 53. H. 838. C.) (vt scripsimus antea in σπυρίς) & σφόνδυλος pro σπόνδυλος.

¶ Σχάσαι est laxari, remitti, mutari, decuti, transferri, transponi, traduci. & dicitur Hipp. lib. de art. (pag. 601. 27. H. 797. E.) ἐκ [illegible] φύσιν [illegible] ἄρθρα [illegible], quod est, repente ex naturali situ in alium transferri & mutari. Sic exponit Gal. Qui & σχάσαι dici scribit de musculis; cùm in repentinis agitationibus priorem figuram immutant nec retinent, sed pristino situ reiecto, aliqua ex parte distorquentur, aliqua etiam intenduntur. Idem etiam in palæstra σχάσαι dici scribit, τὴν χεῖρα σχάσαι [illegible], manum a priore statu celeriter retrahere eamque immutare. Qua significatione σχάσαι μεταβαλεῖν exponit Hesych. Eoque significato etiam σχάσαι dimittere, desinere, soluere aut institutum abrumpere eleganter significat Aristoph. in Neb. cùm σχασίφρων [illegible] pro [illegible], siue [illegible], hoc est, equorum studium remittens dicitur, hoc est, interrumpens & dimittens. Quod ergo scribitur apud Hip. loco priùs adducto, σχάται [illegible] πολλάκις ἐν χάσμῃσι, laxatur tamen plærunque in oris hiatibus, χαλᾶται exponit Paulus Æginetа cap. 112. lib. 6. his verbis. [illegible] σχᾶται [illegible] χαλᾶται [illegible]. Nam σχᾶται laxatur significat. Quo etiam mihi respicere videtur Gal. in Exeg. σχάσαι χαλάσαι significare scribens. Vnde χασπεῖα dicitur Gal. funis ille aut repagulum cursoribus obtentum, quo laxato demissoque curriculum ingrederentur, aut in cursum effunderentur. Etsi σχασ[illegible] scribitur & exponitur Hesych. [illegible] & [illegible], hoc est portus & locus è quo soluimus, quod ibi fortassis αἱ κῶπαι σχάζονται, hoc est, remi laxantur aut inhibentur intermissa nauigatione. Est etiam σχάσαι ibidem apud Hipp. (pag. 602. 4. H. 797. G.) vt exponit Gal. [illegible] τὸ ἄρθρον [illegible] χώρας τὸ ἄρθρον, repente & subito impulsu articulum in directum & naturalem sedem propellere: aut vt idem etiam exponit, μεταβάλλειν [illegible] σχῆμα, subito impulsu in suam figuram reponere. σχάσματα exponit Erot. apud Hipp. [illegible] συμβεβηκότα, velut maxillæ vulsiones, aut percussiones ac distortiones ex ictu ortas. Qui certè Erot. locus non leuiter mihi suspectus est, cum ex codicum varietate (nam [illegible] σχάσματα quidam legunt) tum quod etiamsi hæc dictio e[illegible] lib. de vlceribus crebrò vsurpetur Hipp. longè tamen aliam habet notionem. Illic enim σχάσματα scalpello

exasperata loca & scarificata, cutis incisuras & scarificatus indicant. (χαυνότητα etiam ibidem vocat cutis hiatus) & τὸ χαραχθὲν locum scalpro pertusum. Vt mihi χάσματα apud Erot. legendum videatur & in χ reponendum, aut certe si Erot. lectio retinenda est, apparet eum in loco libri de art. à nobis antea adducto, χάσματα pro χάσμασιν legisse, vt χάσματα sint maxillæ peruersiones quæ in magnis hiatibus & osis rictibus ea ictu fiunt, ita vt maxilla situm mutet & aliò transferatur ac velut decutiatur. Χαλάν Gal. in Exeg. vocum Hipp. τρία σημαίνει, ἀμύξαι, ἀποκρῖναι, χαλάσαι, tria significat, scarificare, excernere, laxare. χάσαι αἷμα, ἀμύξαι indicat lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 552. 40.) quod est scalpro aperire, incidere, pertundere. χάσαι αὐτοῦ τὰς ἀγκῶνας καὶ ἀφαιρέειν τοῦ αἵματος. huic cubiti venam pertundito & sanguinem detrahito est & χάζειν eadem notione apud Hipp. lib. 6. Epid aph. 2. t. sect. 5. χάζειν τὰς ἐν τοῖσιν ὠσὶν ὄπισθεν φλέβας, venas in auribus posteriores incidere.

Χελιδών, τὴν ἄγχουσαν exponit Gal. in Exeg. λέγεται γὰρ καὶ οὕτως. Nam etiam sic appellatur. Qua indicatura mihi locum lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 612. 54. 55.) exprimere videtur, vbi in vellere ad aperiendum & purgandum vterum anchusam apponit Hipp. καθεῖν χελιδόνα τὴν μικρὴν, &c. ἢ χελιδόνα τὴν μεγάλην. Sic Diosc. anchusam vuluæ appositā partū extrahere scribit. Varin. tamen apud Gal. χελιδὼν pro χελιδόνα legisse videtur & ita exponere.

Σχέσις corporis dispositionem significat quæ facilè inducitur aut remouetur, & διάθεσις dicitur, velut ἕξις, eam quæ stabilis est, neque facilè soluitur, eaque ratione inter se opponuntur. σχέσις etiam corporis habitudinem indicat, quæ in corporis crassitudine aut gracilitate spectatur, velut exponitur Gal. Com. 1. in lib. de art. (pag. 186. 48. H. 784. G.) διαφέρει μέν τοι καὶ σχέσις τῆς σώματος. Differt siquidem & quædam corporis habitudo. Eaque notione αἱ ἐπίκτητοι σχέσεις, ascititiæ corporis habitudines dicuntur, velut cùm quis gracilem aut bene carnosum corporis habitum assumpserit. Sic enim eum locum exponit Gal. li. 3. de Caus. puls. (p. 107. 40.) σχέσεις δὲ αἱ μὲν ἐπίκτητοί τινες ἡμῖν, ὥσπερ ἢ Ἱπποκράτης ἐν τῷ περὶ τῶν ἄρθρων εἶπεν, διαφέρει μέν τοι καὶ σχέσις σώματος. Has quidem [corporis ascititias habitudines] Græcè σχέσεις Hippocratem secuti nominamus, qui in lib. de art. dixit: Differt etiam nonnihil corporis habitudo. Hanc etiam σχέσιν σώματος τὴν ἕξιν, velut corporis habitum exponit Gal. in Exeg. eodem adducto loco, sed vitiosè vt patet. Vbi σχέσιν τῇ συνοχῇ exponit, hoc est, cohibitione aut complexu, expressis his Hippocr. verbis ex lib. κατ' ἰητρ. (p. 677. 53. H. 743. C.) ἐν ἀναφορῇ, καὶ σχέσει, καὶ ἐπιδέσει, καὶ πιέξει, in exhibitione, habitu, deligatione & compressione. (Sic enim legendum esse locus Hipp. palam indicat, cùm ἐν ἀνασχέσει vitiosè legant omnia exemplaria.) Vbi σχέσις veluti præparatio dicitur, indicatq; accommodatum curationi suscipiendæ ægri aut partis affectæ habitum, dispositionem, & collocationem, ἐν ᾧ ἀναπαρασκευάζεται ἐν πρὸς τὴν χειρουργίαν τὸ πεπονθός, cùm ad chirurgiam pars affecta accommodatur & præparatur. Ideoque quidam præparationē vertunt, alij respectum, dum pars affecta ita collocatur, vt habito ad medicum respectu curationi suscipiendę sit accommodata. Σχέσις etiam interdum τὴν ἐπίσχεσιν, hoc est, suppressionē ac retentionē indicat, & ἐποχὴν exponit Hesychius & κατοχήν. Eaq; notione σχέσιες τῶν οὔρων dicuntur vrinarum suppressiones, aph 9. sect. 1. li. 6. Epid. Sic enim pro ἀποσχέσιες legunt exēplaria quædam & Gal. Com 3 in Prorr. (p. 106. 17.) Sic etiā sumitur li. 5. Epid. (p. 1159. F.) τῶν οὔρων πολλὴ σχέσις, καὶ τῆς κάτω διόδου. vrinę & per inferiora trāsitus multa suppressio Eoq; significato crebrò vsurpatur hæc vox Aretęo, vt c. 5. li. 2 τῶν ὀξ. ἴσχει σχεθεῖσα κύστις ὑπὸ σπασμοῦ. præ conuulsione vesica vrinam cohibens. Et rursus c. 4. li. 2 θεραπείας τῶν ὀξ. ἐς τὴν ἀναφορὴν σχέσιν. ad retrogradū humorū fluxū coercēdū & cohibēdū. Ac iterū ibi. καὶ τὸ σιτίον ἐν τῇ κοιλίῃ σχεθεῖν. & cibus in ventriculo cōtineatur, cohibeatur.

Σχετλία ἔρδειν, quæ compescenda sunt aut inhibenda facere significat lib. 2. περὶ γυναικ. (p. H. 648. 26.) quod est verenda facere, & dicitur aut de cibis qui cum respuuntur fœdè vomitione reijciuntur, aut de ægris, qui vbi cibum abominantur, aut auersantur, eum fœda vomitione refundunt.

Σχήματα figuras significant, & ad corporis habitum & situm referuntur, aut ad partium naturalem compositionem, quatenus aut duræ sunt, aut molles, aut raræ & densæ, aut rotundæ & latæ, aut cauæ & pressæ Sic enim τὰ σώματος σχήματα vocat Hipp. lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 17. 40.) σχήματα δὲ λέγω, ἅσσα ἔνεστιν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. figuras autem dico ea quæ insunt in homine, vbi corporis partes intelligere videtur, quarum differentias ex accidentibus persequitur. Σχήματα etiam formas morborum, εἴδη καὶ τρόπους significant aph 43 sect. 8 lib. 6. Epid. cùm morborum formas in quas transeunt considerandas monet. Etsi quidam τὰ σχήματα ad ægrotum decubitus referunt. σχηματισθέντες λιθιῶντες, calculosi ita figurati & eo corporis habitu ac positu, vt calculus in fistulam vrinariam non illabatur. In Coac. (pag. 192. H. 193. B.) σχηματισθέντες παντοίως, ad quemuis corporis habitum, & ad omnes figuras.

Σχινδαλμὸς assulam significat & frustum scissione aut fissione ablatum. Peculiariter dicitur de segmento ex calamo fisso, aut assulatim & in longitudinem fracto Dioscor. de calamo odorato lib. 1. cap. 17 ὃς ἐν τῷ θλᾶσθαι εἰς πολλοὺς σχινδαλμοὺς θραύεται, quod dixit Plinius li. 12. c. 22. Melior qui assulosè potiùs quàm raphani modo frangitur. Gal. in Exeg. σχινδαλμὸν σχίζαν λεπτὴν ἀπὸ ξύλου scribit. Quam dictionem vsurpauit Hipp. lib 2. περὶ γυναικ. (pag. 649. 49.) φυλασσόμενον δὲ ὅπως σχινδαλμὸς μηδεὶς ἔσται, animaduersione facta ne vllum fissum adsit, aut vlla fissio. Eumque locum illis verbis mihi adumbrare videtur Gal. Hesych σκινδαλμὸς σκόλοψ exponitur, hoc est, festuca, idemque annotat per χ & per κ. scribi quibusdam. Σχινδύλησις eiusdem est originis, & fissionem indicat quæ assulosè fit. Vnde ἀνασχινδυλεύεσθαι ἀνασκολοπισθῆναι exponitur Hesych quod est in crucem aut palum tolli. ἀνασκινδυλευθῆναι tamen scribitur apud Hesych. Gal. in Exeg. σχινδυλήσει, σχίσμασι καλάμου exponit, hoc est, arundinis fisso, aut fissuræ. Pro σχίσμασι tamen vitiosè σχήμασι legunt exemplaria nostra vt & Varinus.

Σχῖνον scribit Gal in Exeg. significare apud Hipp. οὐ μόνον τὸ θαμνῶδες φυτὸν, ἀλλὰ καὶ εἶδος τι σκίλλης, εἰ μὴ ἄρα καὶ πάσης σκίλλης τὸν βολβόν. non solùm stirpē fruticosam (lentiscū nēpe) verumetiā scillæ speciē quandā, & forte omnis scillæ bulbū ac radicem Hesych. quoq; σχῖνον exponitur εἶδος φυτοῦ καὶ ἡ σκίλλα. vt & apud Aristoph. in Pluto. Vnde etiā Atticis poëtis Pericles σχινοκέφαλος sugillatus est, quòd caput oblongum & scillę bulbo simile haberet, vt testatur Plutarchus. τὴν γὰρ σκίλλαν ἔστιν ὅτε καὶ σχῖνον ὀνομάζουσι. Lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 670. 5.) in vteri præfocatione σχῖνον λείην adhibet Hipp. ἢ δάκνεται quæ mordeat. sic enim leg existimo.

Σχοινοβατίαι funambulationes dicuntur, quibus vtebantur antiqui inter corporis exercitia, quasque per hyemem consulit Hipp. lib. 3. περὶ διαίτης (pag. 366. 55.) Sic & σχοινοδρομίαι sunt per funem cursationes. Pro quibus tamen omnia fere exemplaria κυνοβατίας & κυνοδρομίας legunt. Exemplaria etiam quædam Regia κυνοδρομίας habent.

Σχοῖνος εὐόσμος, τὴν ἀρωματικὴν σχοῖνον exponit Gal. in Exeg. apud Hipp hoc est, iuncum odoratum, aromaticum. Qua indicatura mihi locum lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 673. 20.) adumbrare videtur. ὄσπρια δὲ ἢ σχοῖνον, τὴν εὔοσμον, εὐώδεα. Iuncum etiam odoratum aromaticum tundito. Sic enim legendum cum Gal. existimo, vt & apud Gal. pro indicatura σχοῖνος εὔοσμος, εὐόσμος, legi debere puto. σχοῖνον μυρεψικὴν, iuncum vnguentarium, quòd in vnguenta transferatur, vocat ibid. Hipp. (p. 651. 2.) vt & κάλαμον μυρεψικὸν, calamum aromaticum, eadem ratione (ibidem) σχοῖνον iuncum rotundum vertit Celsus cap. 21 lib. 3. vt differat à cypero quem iuncum quadratum ibidem vocat & c. 4. lib. 5. Plinius iuncum triangulum aut triangularem, cap. 18. lib. 21. Iuncum odoratum Dioscor. cap. 16. lib. 1. σχοῖνον simpliciter nominat, sed vitiosè σχῖνος scribitur.

Σχοινίνος δίφρος, sella ex iunceo aut sparteo fune nexa & contexta. Vide δίφρος σχοινίνος antea.

Σχολῇ, otiosè, perfunctoriè, sine diligentia. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 11. 55.) οἱ σχολῇ τὴν ἡμέρην καταβάλλοντες, qui non otiosè diem in victus ratione transigunt, qui diem vnum vix ac non sine negotio in victus ratione præter consuetudinem transigunt.

§ Σώζεσθαι seruari significat, liberari, solui, impropriè tamen, vt & λύεσθαι. In Coac. (pag 138. B.) ὁκόσοι σώζονται τῶν ληθαργικῶν. Qui ex lethargo euadunt, seruantur, fere ad suppurationem deueniunt.

Σωλὴν, solena, tubus, canalis, sipho, instrumentum est chirurgicū, rotundum, oblongum, cauum, in quod membrum fractum, crus, aut femur imponitur & continetur. Dicitur autem canalis à tubis fictilibus aut tegulis ducta denominatione. Paratur ligneus ex tilia Gal. aut fictilis Paulo, glossocomo similis, sed figura differens De eo agitur lib. 2. de fract. (pag. 553. H. 763. D. & 558. H. 766. A.) & lib. κατ' ἰητρ. (pag 693. 50. H. 745. H.) & Celsus cap. 10. lib. 8. Paulo lib. 6. cap. 106.

Σωρειτικὴ ἀπορία, acerualis dubitatio aut Soritica intricatio dicitur, quæ multa indefinita & nullis limitibus circumscripta comprehendit, & in aceruum colligit. Eius meminit Gal. lib de Marcor. (pag 375. 39.) & cap. 11. lib. 2. de diff. feb. vbi tamen Σωκρατικὴν ἀπορίαν legunt interpretes, quia Socrates per interrogationes argumentabatur, neque respondebat, sed longis inductionibus auditorem fatigabat.

Σωφρονιστῆρες ὀδόντες, dētes moderatores aut sapiētes dicti qui gemini Latinis, duo in superiore maxilla intimi atque vltimi, & ab vtraque

vtraq; parte vnus. Quibusdam nascũtur à 18. anno ad vigesimũ sextum. Hipp. verò lib. περὶ σαρκῶν vulgo inscripto (p.252.29.) anno 28. Sic enim scribit: ἢ ἐν τῇ τετάρτῃ δὲ ἑβδομάδι ὀδόντες φύονται δύο ἑκατέρωθεν, οἳ καλεῦνται σωφρονιστῆρες. Quin & quarto septenario plærisque hominibus dentes duo nascuntur, quos sapientiæ dentes nominant. Sic autem dicti videntur Rufo Ephesio ἐν τῷ περὶ ὀνομασ. μορ. quòd, ὅτε ἄρξωνται σωφρονεῖν, oriuntur, hoc est, eo sanè tempore quo moderatos temperantesq; esse oporteat. Sunt hi ex genere molarium, & quibusdam anno octogesimo enasci visi sunt.

OECONOM. HIPPOC.

T O T.

Τ Αγαὶ apud Hippocr. tumoribus præter naturam adscribuntur, & tumores putrescentes significant, lib. 2. Epid. (p. 1002. C.) ὅταν δὲ τὸ ὑπὸ δέρμα σαπῇ φύματα ἐς τὸ ἐξω φύματα, ὧν ταγαί. Quinetiam quæ ad cutem abscedunt, foras erumpentia tubercula, velut putrescentes quidam rumores. Strumas alij hac voce intelligunt. In illa verò abscessuum doctrina, pro quibusdam tumoribus sub cute putrescentibus accipitur, pro putrescentia dixit Cornar. quòd ταγγὸς sit rancidum fieri, & ταγγὸς aut τάγγη rancorem indicet, vnde ἔλαιον ταγγόν, oleum rancidum.

Τὰ ἔξω externas totius corporis partes indicant Hipp. aph. 48. lib. 4. quæ τὰ ἄκρα & extremæ partes vocantur sæpe, vt caput, manus, pedes, nasus, labra, aures. Quibus τὰ ἔσω, hoc est, interiores corporis partes opponit, nempe eas quæ ventre & thorace continentur, aut vmbilico & costis circumscribuntur, io quibus pulmo, diaphragma, ventriculus, hepar annumerantur. Has partes sic distinguit Hipp. in Progn. (p. 135. 32. H. 39. 30.) κεφαλὴ δὲ καὶ χεῖρες, καὶ πόδες ψυχρὰ ἔοντα, κοιλίης δὲ τι καὶ πλευρέων θερμῶν ἐόντων. Si caput, manus ac pedes frigidi sint, ventre costisque calentibus, malum. In Coac. (p. 433. G.) τὰ ἔξωθεν, & τὰ ἔσωθεν, eædem partes vocantur.

Τὰ κατὰ κοιλίην, hoc est, quæ ad ventrem spectant, sæpe pro ventris vitio, aut alui profluuio ponuntur apud Hipp. vt lib. 3. Epid. fr. pest. (p. 427. 32. H. 1086. B.) ἐκ τῶν κατὰ κοιλίην ἀπέθνησκον μάλιστα, ex alui vitio maximè moriebantur. Et rursus ib. (pag. 426. 48. H. 1085. H.) τὰ δὲ κατὰ κοιλίην πολλοῖσι πολλὰ καὶ βλαβερὰ συνέβαινε. Multis verò ventris vitia plurima & noxia contigêre, tenesmos & lienterias intelligens, vt ibidem explicat Gal. Eadem notione τὰ περὶ τὴν κοιλίην sæpe effert Hipp. vt ægr. 7. lib. 3. Epid. post fr. pest. τὰ περὶ τὴν κοιλίην οὐ λελύχει, ventris vitia non infestabant, hoc est, aluus commodè habebat. Sic τὰ περὶ πνεύμονα, quæ pulmones offendunt, lib. 3. Epid. fo fr. pest. Et lib. 1. Epid. sect. 2. τὰ περὶ τὴν στραγγουρίην, quæ in vrinæ stillicidio accidunt. Qua voce vrinæ difficultatis symptoma intelligitur. His enim circumscriptionibus plærunque morborum attributiones, interdum etiam proprium morbi naturam exprimit Hipp. τὰ περὶ τὸ ἐρυσίπελας, erysipelas & ignem sacrum indicant lib. 3. Epid. in fr. pest. (p. 422. 30. H. 1081. F. G.) & τὰ περὶ ἕλκεα, pro vlceribus, aut vlcerato erysipelate ponuntur. (ibidem.)

Ταπεινότατα ὕδατα, vide postea in πετρῶδες ὕδατα.

Ταλαιπωρίη dicitur labor qui in immoderatis fit actionibus, aut defatigatio ex vehementibus motionibus, cui ἀνάπαυσις pro remedio instituitur in his quæ adiecta sunt libro de Nat. humana (pag. 18. 32. H. 228. 23.) ὁκόσα δὲ ἀπὸ ταλαιπωρίης γίνεται, ἀνάπαυσις ἰῆται. Quicunque morbi ex immoderato labore fiunt, quies sanat (vt & aph. 48. lib. 2.) Rursus ibidem ὁκόσα δὲ ὑπὸ ἀργίης γίνονται, ταλαιπωρίη ἰῆται. Qui verò morbi ex supino otio gignuntur, eos immoderatus labor sanat. Vbi scribit Gal. ταλαιπωρίας δ' ὀνομάζει κινήσεις, τῶν δὲ ἀνίησι κινήσεις μετρίας. ταλαιπωρίας nimirum vocat labores, quos immoderatæ motiones pariunt. Ταλαιπωρίην egestatem vertit Cæl. Aurel. ex lib. 4. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 113. 9. H. 405. 17.) in his quæ de aquis inter cutem malè adscribuntur cap. 1. lib. 5. Tard. pass. Eaque dictio crebrò vsurpatur lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης, & Prorrhet. 2. (pag. 86. 87.) Erot. apud Hipp. ταλαιπωρίησιν ἐνεργείαις, hoc est, actionibus aut motionibus exponit, omnium locum lib. de art. (pag. 638. 13. H. 825. D.) mihi subindicans. ἐν τῇσι ταλαιπωρίῃσιν ἐν ᾗσιν ἕκαστος διάγει, in his actionibus quæ cuique sunt consuetæ. Etsi lib. περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων sæpe ταλαιπωρέειν vsurpatur, vt (pag. 545. 43.) & p 550. 5.) & (p. 16 53. 551. 5.) magis tamen propriè de laboribus & exercitationibus.

Ταμιεύειν est procurare, administrare, pro arbitrio temperare ac moderari. Lib. de art. (p. 621. 52. H. 814. B.) καλοῦ οὖν ὁ ἰητρὸς τὴν ἰσχὺν αὐτέῃ μὴ ἐφιέναι καὶ ἐπιτείνειν καὶ ἐγχαλᾷν χρῆσθαι αὐτὴν ταμιεύοντα. Optimum igitur est eiusmodi vim adhibere, quam tum intendendo, tum remittendo, pro cuiusque arbitrio temperare licet.

Τάμισος πυτίη, hoc est, coagulum exponit Gal. in Exeg. vocum Hipp. & τὴν πυτίαν Erot. testimonium addens ex Nicandro in Theriacis. Vterque autem mihi locum lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 667. 36.) subindicare videtur, vbi vitiosè ἢ τὸ μυτὸν ἰσως pro τάμισον ἴσον, hoc est, coagulum æquinum legitur. Sic enim vetustæ membranæ manu scriptæ legunt. τάμισος etiam ἡ πυτία exponitur Hesych. eamq; dictionem vsurpat Theocritus Idyll. 11. τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα, dans lenta coagula lacti.

Τἀναντία pro τὰ ἐναντία, aut κατὰ τἀναντία, aut ἐναντίως, sumit scribit Gal. Com. 2. in lib. de fract. (pag. 550. 42. H. 761. E.) hoc est, ad contraria, in contrariam partem, aut contrario modo.

Ἐν τάξει, serie, ordine, ordinatè, ritè significat, velut, γυναικεῖα σμικρὰ ἐπιφαίνεσθαι ἐν τάξει, menstrua pauca suo ordine comparuerunt, hoc est, stato purgationis tempore profluxerunt, lib. 7. Epid. (p. 1239. H.) Lib. 1. Epid. (p. 361. 44. H. 944. G.) de quartanis, ἐν τάξει τεταρταῖοι ἤρξαντο, hoc est, quartanæ ordine cœperunt, cùm quartanarum statum & tatum tenorem aut modum seruarunt, certóque quartanariorum circuituum ordine cœperunt, neque prægressis aliis morbis prehenderunt.

Τὰ παρ' οὖς interdum simpliciter ac sine addito, tumores præter naturam circum aures obortos aut tubercula significant, vt aph. 1. sect. 4. lib. 6. Epid. interdum etiam ἐπάρματα addit Hipp. aut οἰδήματα, velut crebrò lib. 1. Epid. vt scribit Gal in Com. Aliquando etiam τὰ παρ' οὖς ἀποστήματα, quæ ad aures subortiuntur dicuntur, aut παρ' οὖς ἐπάρματα, vt in Prorrhet. (p. 206. 23. H. 76. F. & Coac. (p. 418. H.) & lib. 1. Epid. (pag. 370. 53. H 952. H.) περὶ τὰ ὦτα ἐπαναστάσεα.

Τὰ ἄκρα χειρῶν manuum summitates & extremitates significant lib. 1. Epid. (pag. 371. 24. H 954. E.) ἄκρεα τὰ ψυχρὰ, πάνυ ἄκρως μᾶλλον δὲ τὰ περὶ χεῖρας extrema aliquantulum frigida, pedes summi, ac præcipuè manus.

Τὰ περὶ τὴν κύστιν, quæ circa vesicam sunt, non solùm vesicam, sed & alia vrinæ dedicata instrumenta significant, aph. 80. lib. 4. nempe renes & vreteras, vt ibi scribit Gal.

Τὰ περὶ αὐγὰς ὀχλέοντα, quæ visus aciem perturbant, dicuntur in Prorrhet. (pag. 215. 25. H. 80. E.) & inter hæmorrhagiæ signa reponuntur. In Coac. (pag. 149. C.) περὶ αὐγὰς ὀχλήσιες dicuntur. Quibus verbis tenebricosæ visus caligines, & offusæ oculis tenebræ intelliguntur, quæ τὰ σκοτώδεα περὶ τὰ ὄμματα vocat Hipp. lib. 1. Epid. (pag. 367. 33. H. 948. H.) & ἀμβλυωσμός passim, & profusionis ex naribus sanguinis signa facit.

Τὰ πολλά, ὡς ἐπιπολύ significare, hoc est, vt plurimùm, magna ex parte, ferè, scribit Gal. Com. sd aph. 7. lib. 5.

Ταράσσειν est turbare, conturbare, & de alui ad excretionem irritatione dicitur Hipp. eamque effusam & exsuperantem indicat, non mediocrem, vt scribit Gal. Comment. 3. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 77. 35. H. 393. 22.) ἅμα δὲ τῷ ταράσσειν μᾶλλον ἢ τὴν τεταγμένην ὑποχώρησιν, ἀλλὰ τὴν πλεονάζουσαν. cùm etiam τὸ ταράσσειν verbum, non moderatam, verùm exsuperantem deiectionem indicet. Sic ibidem scribit Hipp. mulsam solam epotam aqua esse valentiorem, εἰ μὴ ταράσσοι τὴν κοιλίην, nisi aluum conturbaret, hoc est, nisi immoderata alui irritatione vires exsolueret. Eaque notione τὴν γαστέρα ταράσσειν, ventrem conturbare, subducere ac purgare significat, lib. περὶ γυν. φύσ. (pag 567. 15.) & ταραχὴ de aluo ad excretionem irritata & conturbata dicitur lib. περὶ χυμῶν (pag. 47. 21.) In Coac. (pag. 138 E.) in alui excretione cruisca ἐκταράξις κοιλίης ponitur, hoc est, alui eaturbatio aut perturbatio, cùm magna vi erumpunt, ac semel & repente multa profluunt, & quæ in intestinis sunt ad excretionem effunduntur. Sic κοιλίαι ταραχώδεες alui perturbatæ sæpe dicuntur Hipp. ad excretionem irritatæ & effusæ, velut in Coac. (pag. 119. B.) Prorrh. 2. (p. 113. C.) αἱ κοιλίαι ἐκ τοῦ ἀρχῆς ἔχουσαι ταρα-

ῥαγεῖσαι dicuntur, h. e. alui dolentes neque resolutæ, h. e minimè perturbatæ aut effusæ. Sic enim ἐν ταραχθείσῃσι κοιλίῃσι ex aph. 60. lib. 4. Celsus ventrem resolutum vertit, cap 8. lib. 2.

Ταραχώδεες etiam sunt turbulenti, qui temerè & sine ratione perturbantur, quod est, delirantis & malè affectæ mentis indicium, vt scribit Gal. Comment. 1. in Prorrh. (pag. 170. 46. H. 67. E.) ταραχώδεες ἀκούειν οὐχὶ τοὺς ἀλόγως ταραττομένους, ὃ γίνεται βεβλαμμένης μετ' ὀλίγον τῆς διανοίας. hoc est, ταραχώδεες quod est turbulentos, vt intelligamus eos qui sine ratione perturbantur, quod leuiter offensa mente fieri consueuit. Qua ratione ταραχώδεες crebrò accipiuntur in Prorrhet. & τὰ οὐδὲ ταραχώδεα ibidem dicuntur (pag. 213. 1. H. 79 A.) quæ statim sine ratione perturbantur. Sic ταραχώδεα νοσήματα intelliguntur turbulenti morbi, in quibus ægri sine ratione turbantur, in Prorrh. (p. 180. 10. H. 70. A.) Et ταραχώδεες πυρετοὶ febres eum mentis perturbatione & turbulentæ, in Coac. (pag. 207. A.) Et ταραχώδεες ὕπνοι, turbulenti somni, in quibus ægri nugantur, delirant, excitantur, loquuntur ac commouentur, aut insomniis tentantur turbulentis, in Coac. (pag. 141. H.) Sic ταραχώδεες ἀγρυπνίαι phreniticorum, οἱ ἐν φρενιτίσιν ἐκβοῶσιν, ἢ ἀναπηδῶσι, καὶ μὴ γνωρίζουσι τοὺς οἰκείους; hoc est, si per vigilias exclament, aut exiliant, vixque familiares agnoscant, Gal. Com. 1. in Prorrh. (p. 173 8.) Eadem notione dicuntur Hipp. sæpe τὰ τῆς γνώμης ταραχώδεα de mente perturbata, vt ægr. 8. lib. 3. Epid & ægr. 1 & 7. post st. pest. Et γνῶμαι ταραχώδεες in Coac. (p. 168. C.) ταραχώδεες simpliciter dicuntur in Prorrh. (p 213 49. H. 79 E.) qui mentis perturbatione detinentur, vt ταραχὴ γνώμης, ægr. 5. lib 3. Epid. post st. pest. mentis perturbatio, quæ cum ἀγρυπνίῃ iungitur.

Τάραξις etiam oculi vitium dicitur, cùm oculus ex compressione aut attritu, aut mora in fumo, vel id genus alio offendente, conturbatus conspicitur. Author Isag. inter oculi vitia τάραξιν esse scribit (p. 385 57.) ὅταν συγκινηθεὶς ὁ ὀφθαλμὸς ἐπὶ πολλῶν καὶ μετρίως ἐπὶ τὸ ἐρυθρότερον μεταστῇ πλέον. cùm oculus leuiter ac mediocriter commotus tandem rubicundior euadit. Gal. Com. 5. in lib. 6. Epid. (p. 508. 36.) τάραξιν, h. e. oculi perturbationem propriè dictam esse vult morbosam oculi dispositionem inflammationem præcedentem & inflammationis initium. De qua vide Paulum lib. 3. cap 22.

Τάριχος salsamentum dicitur, & propriè piscium carnes sale conditæ & asseruatæ, maximè autem salsamenta quæ constabant ex Thynnorum carne, cuius generis sunt etiam Cybia, vt patet extremo lib. τῶν κατὰ τόπ. 5. & Athenæo extremo lib. 3. & Plinio, qui ita vocari concisam pelamidem testatur cap 11. lib 32. & cap. 15. lib. 9 τάριχος τὸ κρέας ὁ ἁλὶ τεταριχευμένον exponit Suidas. & τάριχος dicitur quicquid est sale conditum aut asseruatum, & quicquid est assiccatum aut sine sale inueteratum. τάριχος γαδειρικὸν, salsamentum Gaditanum pro obsonio in aqua intercute commendat Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 546. 14.) & (p 549. 30.) Ac τάριχος ibidem (p. ib. 35.) mugilis carnem inueteratam, aut sale conditam & assiccatam significat. Sic enim scribitur. μηδὲ κεστρέα, μηδὲ νέαρον, μηδὲ τάριχον. neque mugilem comedat, neque recentem, neque inueteratum, aut sale conditum. Vbi tamen in quibusdam codicibus manu scriptis τεῖαρον vitiosè scribitur. Etsi illic τάριχος salsamentum ex piscium carne capi potest. Verùm mugilem sale condiri & asseruari, & recentem salitum inueterato magis commendari testatur Gal. lib. 3. de alim. Lib. de cap. vuln. (p. 911 E.) de vlcere exitium denunciante & sub mortem arido, καὶ φαίνεται ὥσπερ τάριχος, & carnem sale maceratam ac resiccatam refert. Idem etiam lib. 2. de Morb. (pag. 478 54.) τάριχος effert. τάριχος ἐσθιέτω ὡς ἄριστον καὶ πιότατον. salsamentum optimum & pinguissimum edat. προταριχεύειν τοὺς ἀνθρώπους est inedia ante exiccare, præmacerare, & homines arefacere, quod faciebant Medici quidam Hipp. tempore, qui ægros morborum initio aliquot diebus fame & inedia cruciabant. Lib. 1. de rat. vict. in morb. ac. (p. 57. 50 H. 388. 7.) βούλονται γὰρ ἅπαντες ὑπὸ τὰς ἀρχὰς τῶν νούσων προταριχεύσαντες τοὺς ἀνθρώπους, ἢ δύο, ἢ τρεῖς ἡμέρας, ἢ καὶ πλείονας, οὕτω προσφέρειν τὰ ῥοφήματα. Omnes enim sub initia morborum, ægros duobus, aut tribus, aut etiam pluribus diebus inedia præmacerantes, ita sorbitiones exhibere volunt. Quod imitatus Gal. ad diatritarios sui temporis transtulit, lib. 8 Meth. med. (p. 123. 27.) scribens. ἀλλὰ τοῦτό γε ἕως τῆς τετάρτης τῆς ἡμέρας ἐν ᾗ προσφέρειν ἐκεῖνοι προταριχεύσαντες τὸν ἄνθρωπον, ἄρχονται τροφὴν, ἡμεῖς ὅλον τὰ πολλὰ τῶν ἔργων περιχώρησαι ἀφίεμεν. Atque ideo certe, quarto die, in quo illi hominem quem antè inedia exiccarunt, primùm nutrire occipiunt, nos ad consueta munia dimittimus. Vbi προταριχεύειν de triduana fame vehementem siccitatem inducere intelligitur.

Ταρσὸς est post calcem pars pedis anterior, quæ inter talos est & plantam, prima planta dicitur Celso, & manus μετακαρπίῳ respondet, quæ eidem prima palmæ pars dicitur. Est autem pedis pars plana & lata, inter talum & plantam, ossibus quatuor constans, nempe tribus innominatis, & vno tesserali, vt scribit Gal lib de ossibus & lib. 3. de vsu part. cap 8. Ταρσὸν alij summum pedem dicunt, nos primam plantæ aut summi pedis partem, quæ ταρσὸς vocatur, vertimus, apud Hipp. lib. de fract. (p. 543. 29. H. 758. F.) & Prorrh. 2 (p. 113. A.) ταρσὸς τῶν ποδῶν πεπλατυσμένον, quicquid dilatatum est significat Gal. in Exeg. Vnde etiam ταρσὸς τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν dici scribit Eustath. hoc est, latiores remorum partes ordine dispositas, quas palmulas aut palmas à manus similitudine Latini dicunt, Festo authore. Suidas ταρσὸς τὸ πλάτος τοῦ ποδὸς exponit. τὸ ἄκρον πλάτος Eustath.

Τὰ τῶν ἀπιόντων sunt exeuntia Hipp. & deiectiones, alui secessus, & egestiones significant, eaque phrasi aluus fluxa aut soluta indicatur, & ad iudicationis solutionem optimè comparata, lib. 4. Epid. (p. 1136. H.) Sic lib. 1. Epid. (p. 165. 28. H. 948. E.) πεπασμοὶ τῶν ἀπιόντων, h. e. exeuntium concoctiones dicit.

Τάφοι ὁ πόροι exponit Erot. apud Hipp. vt pro πόροι aut ἄπορος τάφοι legerit.

Ταχὺ ταχέως, quod est, celeriter aut citò significat. Interdum etiam pro πυκνῶς ponitur, quod crebrò aut frequenter indicat. Sic lib de rat. vict. in morb. ac. (pag. 84. 32. H. 395. 20.) ἐπικαταχύσιας ταχείας ποιέεσθαι, h. e. celeres perfusiones fieri vult, hoc est πυκνὰς crebras & frequentes. συγχέουσι enim (vt scribit ibi Gal.) ἀλλήλοις πολλοὶ ἡ χρῆσις τῶν ὀνομάτων, τό τε πυκνὸν, καὶ τὸ ταχὺ, ἤτοι ὅτι τὰς πυκνὰς ἐνεργείας ταχείας ὀνομάζουσι. Horum nominum πυκνοῦ & τοῦ ταχέος vsus apud veteres confunditur. Interdumque πυκνὰς, hoc est, frequentes actiones, ταχείας, id est, celeres vocant. Τάχα pro ταχέως apud Hipp scriptum testatur Erot. Verùm ταχὺ aut ἐν τάχει, aut potiùs τάχα, (quemadmodum habent exemplaria quædam) legendum puto. His enim vocibus interdum vtitur Hipp. vt lib. 1. περὶ γυν. (pag. 616. 55. 617. 1.) ἐν τάχει ὑγιαίνει citò sanescit. Et, χρὴ δὲ τὴν μελέτην προσάγειν ἐν τάχει. Curationem autem citò adhibere oportet. Et (ibi. 2. 3.) ταχὺ αὔξονται, καὶ σαπρὰ ταχὺ γίνεται. citò augentur [vlcera] citoque putrida euadunt. Et li. 3. de Morb. (pag 488 50. 489. 18.) θνήσκει τάχα citò moritur, & τάχα ἀποθνήσκει, citò perit. Illic enim τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως positum videtur, quod aliòqui Fortassis significat. Ταχέως autem & βραδέως inter se opponuntur, vt aph. 18. lib. 2. τάχιστα & βραδύτατα τρέφουσι, & τοῖς ταχέως τρέφουσιν opponit Gal. μετὰ πολλοῦ χρόνου τοῦ προσενεχθῆναι τρέφοντα κατὰ βραχὺ, quæ longo post assumptionem tempore paulatim nutriunt. Ταχέως ἀναπτύεσθαι τὸ πτύελον, citò exsiccari sputum oportere, dicitur in Progn. (pag. 143. 27. H 41. 15.) Vbi ταχέως morbi initia, aut coniunctum actionibus tempus indicat, vt scribit Gal. In morbis enim thoracis sputum statim per initia apparere, salutare est.

Ταχυγλωσσότεροι σφυγμοί, qui petulanti & effrenata linguæ incontinentia ac volubilitate sunt prædicti, quique effusè verba profundunt, quales ebrij, iique in balbutientium numero recensentur. lib. 4. Epid (p. 1136. G.)

§ Τέγξις exponit Erot διάβρεξις, hoc est, madefactio, humectatio, vt & τέγγειν διαβρέχειν, quod est, madefacere, humectare, Gal. in Exeg. apud Hipp. ex lib. de vlcer. (p 869. G.) τέγξαι autem legi ut aph. 25 sect. 8. li. 6. Epid. eique ξηρότης id est siccitas opponitur. Et li. de cap. vuln. (p. 908. B.) ἐλαίῳ τέγξαι Et lib. de vlcer. (p. 875. B.) οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ τέγξαι. Et (ibid. H.) τὸ ἕλκος μὴ τεγγέσθω.

Τεθηλότα χρώματα ὁ μῆλα, vide in θάλλω antea.

Τέθηπε positum videtur apud Hipp. pro ἐτέθη ποτὲ, hoc est, aliquando positum fuit, aut depositum, vel pro τίθεται, vt ἐφ' ὧ vacet. Lib. 4. Epid. (pag. 1157. A.) de excrementis quæ sub dio aliquandiu exposita fuerunt. Aut τέθηπε ad sequentia refertur, ad id quod superne læue & tenue in deiectionibus positum erat.

Τενθρηνιώδης apud Hipp. dicitur Cornario, arrosus, pertusus & perforatus Caluo. lib περὶ ἀνατομῆς (pag. 9. 6. A) de pulmone. τεφρώδης χροιῇ, στιγμῇσι στίγμασιν ὀρφνώδεσι κατεστιγμένος, φύσει δὲ τενθρηνιώδης. cinericium colorem nactus notis cauernosis compunctus, & naturaliter perforatus. Sed certè mendosum locum reor, & pro ὀρφναγίοις ὀρφνώδεσι leg. existimo, & τενθρηνιώδης pro τενθρηνώδης. Vt indicet pulmonem cinereij esse coloris, & notis obscuris, hoc est, fusci coloris, compunctum, naturâque teredinosum, hoc est, foraminulentum & carum. Est enim τενθρήνη insectum aculeatum, vespæ simile, quod τενθρηδὼν dicitur Aristoteli li. 9. hist. anim. cap. 43. teredinem vertit Gaza. Vnde τενθρήνιον dicitur Aristoteli teredinum

redinum fatus, aut locus vbi fœtificat. Teredinarium G za doctrinæ præscriptione apud omnes commendabilis appositissimè vertit. τερηδόνιον tamen vitiosè apud Arist legitur. Τερηδόνιον, κοῖλον exponit Hesych. vt & τερηδονώδης μανὸν καὶ κενὸν κοῖλον, ἢ ἀραιόν. Etsi Hesych. lectionem suspectam reddit Var. qui τερηδονώδης κοῖλος ἢ μανὸς, ἢ κενὸς, καὶ ἀραιὸς exponit. Τερηδονώδης ergo pulmo dicetur veluti teredinosus, perforatus ac pertusus, aut naturâ rarus. Quemadmodum pulmonis carnem mollem, foraminulentam ac spirituosam facit Gal.lib.7. vs. part. cap. 9. ad externum aërem concoquendum, vt familiare spiritui alimentum, & Plato in Timæo. Sic pulmonem ἀραιὸν καὶ ξηρὸν φύσει esse dicit Hipp. lib. de loc. in hom. (p.414.34.) & τῇ φύσει ἀραιὸν ἐόντα, lib. περὶ νούσων (p. 280.16.) Aretæo quoque ὁ πνεύμων μανὸς καὶ πολύτρητος σπογγοειδέως, hoc est, rarus & spongiæ ad instar foraminulentus ponitur cap.11.lib.5. περὶ αἰτίων καὶ σημείων χρον. παθ. Cornar. verò apud Hipp. pro τερηδονώδεας, ἀργαλέας mihi legisse videtur, cùm cauernolum verterit. Vbi Aldinus codex φύσει ἐὸν τερηδονώδεα legit. Quod certe suspectam magis lectionem reddit, ac vt τερηδονώδεα legendum existimem in animum induxit.

Τεινεσμὸς tenesmus dicitur, crebra & inanis desidendi voluntas Plinio lib.28. cap.14. Dysenteriæ affine est vitium, eamque sæpe præcedit, & in eo pauca cruenta & mucosa cum magna tensione egeruntur, a qua nomen habet, vt scribit Gal. Com. ad aph 27. lib.7. ὀνομάζεται δὲ τὸ πάθος ἀπὸ τῆς τάσεως ὅταν ἐν χρόνοις μετ' αὐτοῦ, δι' ἣν καὶ προθυμούμενοι ἀποπατεῖν ἐξανίστανται συνεχῶς. Nomen autem accepit hic affectus (vt inquiunt) ab illa quæ in eo fit tensione, ob quam cùm cacare vehementer expetant, continenter exurgunt. Actuar. etiam τεινεσμὸς τὸ πάθος λέγεται, παρὰ τὸ μᾶλλον ὁ τόπος ἐντείνεσθαι τι καὶ πρὸς ἔκκρισιν βιάζεσθαι. Tenesmus affectus hic nominatur, eo quòd locus affectus extenditur & ad excretionem vi cogitur, lib.1. περὶ διαγν. παθ. cap.41. Τεινεσμὸν δὲ τινες apud Nicandrum Schol. exponit & suo tempore βιασμὸν dictam scribit in Alexiph. v.182. Quò certè alludere videtur Gallicum vulgus cùm eum affectum à magna egerendi vi atque conatu [Espreintes] vocat. Verùm τεινεσμὸς apud Nicandrum atque eius Schol. scribitur. De Tenesmo agitur apud Paulum lib.3. cap 41. & Celsum lib.4. cap.18. τεινεσμώδεα dicuntur excrementa qualia in tenesmo egeruntur, hoc est, pauca, mucosa & acria, ægr.3.lib.1. Epid. τεινεσμώδεις προθυμίαι sunt promptæ & inanes egerendi voluntates, quales in tenesmo, Aretæo cap.5.lib.2. περὶ αἰτίων καὶ σημ. ὀξ. παθ. Τεινεσμὸς dysenteriæ affinem facit Hipp. lib. περὶ παθῶν (pag 523.17.) vt & Nicander Alexiph. (v.182.)

Τέκμαρσις vox est Hipp. vsurpata initio lib. de rat. vict. in morb. ac. quæ coniecturalem cognitionem & eam quæ per signa finita & necessaria fit coniecturam significat, qualis est syllogistica, & à philosophis celebratur ac Medicis vsurpatur. Ea γνῶσιν, διάγνωσιν, πρόγνωσιν & θεραπείας continet. Eoque nomine tota ferè medendi artis complexio, quæ coniecturæ artificiali nititur, comprehenditur, vt satis hæc Hipp. verba indicant lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.38.6. 383 36) ἐκεῖνα δὲ ἐς τέκμαρσιν λέγεται ὡς χρὴ ἕκαστα ἰητρεύειν. Cùm autem ex coniecturali cognitione ducatur quomodo singula curare oporteat. Rursus ibidem, καὶ ὑπόχρεια ἔνια ἐς τὴν τέκμαρσιν. & quædam valde commoda ad coniecturalem cognitionem. Vbi τέκμαρσις dicitur Gal. ἡ διὰ τεκμηρίων γνῶσις, cognitio quæ fit per propriam cuiusque rei notam, vel per necessaria & perpetua signa quæ syllogistica appellantur. τέκμαρσις σημείωσις exponit Erot. apud Hipp per signa cognitio aut significatio, his nimirum subindicatis locis, vt τέκμαρσιν & σημείωσιν apud Erot. leg. putem. Idem etiam Erot. τέκμαρ καὶ τεκμήριον ἰδίως τὸ σημεῖον dici apud Hipp. scribit, hoc est, propriè certum signum. Τέκμαρ verò etiā τὸ πέρας & τέλος exponuntur Hesych & τὸ τέκμαρ καὶ πέρας ταὐτὸν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν vt scribit Arist. lib.1. Rhetor. pro signo tamen apud Hipp. sumi posse videtur lib. 2. περὶ γυναικ. (p.644.55.) ἄλλοτε δὲ ἄλλῃ τοῦ τέκμαρ ἴσχει) verùm aliàs aliter quadam in parte signum habet. Videtur enim significare illius morbi in plærisque variare signa. Quidam tamen de fine intelligunt, vt sit, alias alibi et quadam in parte finis habet, vt quemadmodum vteri præfocationem in caput vergere scribit, ita & plærisque in aliam quandam partem desinere. Τεκμήριον verò sæpe vsurpatur Hipp. vt in Progn. (p.165.18. H.46.45.) & lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 11.12.) & (p.15.23.) Sic τεκμαίρεσθαι in Progn. (p.163.42. H. 46.34.) & lib de rat. vict. in morb ac. (pag.86.21. H.396.1.) & (p.79.18. H.393.54.) & p.101.5. H.399.42.) & aliàs sæpe. Quid verò τεκμήριον & σημεῖον differant, docet Gal. Com.3. in Progn. (p.165. H.46.45.) Et τεκμήριον veteribus dictum συλλογιστικὸν σημεῖον scribit idem Gal. Com.1. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag.38.5. H.383.36.)

Τελέειν, consumere, impendere aut conficere significat, diciturque de cibis cùm insumuntur, exhibentur, aut conficiuntur. τελέειν ἀναλίσκειν, quod est, insumere aut impendere, ex li. περὶ παθῶν exponit Gal in Exeg Quod legitur (pag 519.22.) τελέειν δὲ ὁ ἰκτερος αὐτὸ τὸ σιτίο πλείω τελέειν. Solet autem hic morbus plures cibos consumere, insumere, expetere dixit Cornar. Rursusque (p.526.52.) ἢ τὰ σιτία καὶ τὰ ποτὰ ἐλάσσω τελέειν, cibos & potiones pauciores consumere. Et iterum (p.527. 4) ὁκόσοι σιτία ἱκανὰ εἰσὶ οἷοί τε τελέειν, quicunque sufficientes cibos conficere possunt, aut insumere. Rursusque ib. (v.42. 44.) ἤρια δὲ [τῶν σιτίων] ἴδια μετρίως πλεόνασμα, ὁ ἐλάσσω τῶν μετρίων, πόνον δὲ πολὺ παρέχει, καὶ μὴ τελέειν, μηδὲ οἷόν τε ἐσθίειν αὐτὰ, μηδὲ πίνειν, ἀλλὰ πόνον παρέχειν Grauet verò cibi suor, qui modicè vel infra modum sumpti, repletionem & dolorem inferunt, quique neque confici, neque edi aut bibi queunt, verùm dolorem exhibent. Et iterum (pag. 530.16.) ἐὰν μὴ τὰ εἰωθότα τελέῃ nisi solito more (cibos) confecerit. τὸ τέλειον, perfectum dicitur, cui nulla propria actio deest. Sic enim Gal. describit lib. περὶ μαρασμοῦ (p.75.13.) ἔστι δὲ δήπου τὸ τέλειον ᾧ μηδεμία τῶν οἰκείων ἐνεργειῶν ἀπολείπεται. Qua notione τέλειον νόσημα magnus morbus & perfectus dicitur Prorrh.2. (p.109. G) vt τελεωτάτη ἀδικία, summa iniustitia apud Plat. lib.1. de repub.

Τελέθει, existit, adest, oritur, fit, significat apud Hipp. vt lib.2. de Morb. (pag 463.10.) καὶ ἄυπνος τελέθει, & somni expers existit. Rursusque (p.468.15.) καὶ ἱδρὼς ἐξαπίνης χαλεπὸς τελέθει, & nouus sudor de repente oritur. Et lib.3. de Morb. (pag.487. 21.) καὶ ἀδύνατος τελέθει, & debilis existit. Hesych. τελέθει, γίνεται, ἐστί, πέλεται exponit. Est autem verbum poëticum.

Τελευτᾶν, finem aut exitum afferre, ad finem perducere significat interdum, quomodo sumi potest apud Hipp. lib.7. Epid. (p.1225.H.) καὶ ἕτερον αὐτοῦ παρ' ἧπαρ ἀπὸ φρενῶν ὑποχώρησεν φῦμα ἐτελεύτησε. eique alterum iuxta iecur ad præcordia obortum tuberculum exitum attulit. Potest & dici, tuberculum hunc habuit exitum.

Τελματώδεα dicuntur apud Hipp. lib. περὶ ἀδένων (p.271.6) vliginosæ corporis partes, cœnosæ & humectæ, quæque superfluam humorum copiam recipiunt, translatione sumpta ab vliginosis & humectis terræ locis. ὅπη οὖν τελματώδεα, ἐκεῖ καὶ ἀδένες. Quare vbi vliginosæ corporis partes, ibi & glandulæ sunt. Eam verò translationem sic paulò post indicat. καὶ γὰρ ἐν τοῖσι τέλμασι τῆς γῆς ἢ μεθυγρήμασιν, οὐ φύεται τὸ σπέρμα. Etenim vliginosis terræ locis & humectis, semen non nascitur. Est autem τέλμα τόπος πηλώδης ὕδωρ ἔχων, locus cœnosus & lutosus. Et Hesych. τέλματα τὰ πηλώδη καὶ πλαδαρὰ τοῦ ὕδατος exponuntur.

Τέλσον τέλος καὶ ἔσχατον, finem & extremum exponit Gal. apud Hipp. τέλσον πέρας καὶ ὅριον significare scribit Hesych. Vox est Homero familiaris & ex τέλος per metathesin addito ν facta creditur. Ac forte pro τέλσον ponitur quod τὸ τέλος καὶ πέρας exponitur Hesychio Est autem τέλος finis, nihil aliud quàm propositi consecutio. Sic enim scribit Gal. lib. ad Thrasybulum vtrum sanitas ad medic. &c. (pag.290.28.) οὐ μὲν τοῦ τέλος ἄλλο τι πλὴν τῆς ἀποτυχίας ἐπὶ τῷ σκοπῷ. Neque tamen aliud finis quàm propositi consecutio.

Τέμαχος, εος, τό, frustum sectione ablatum significat aut tomaculum, idemque quod τόμος, sed præcipuè de piscium frustis & fragmentis dicitur, vt scribit Aristoph. Schol. in Pluto ἐπὶ ἰχθύων τὸ τέμαχος, καὶ ἐπὶ πλακούντων, ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐκ ἔτι. Ita vt τέμαχος de piscium aut placentæ frustis dicatur, de carnibus non item. Idem in Ranis τεμάχη τὰ κόμματα τῶν ἰχθύων exponit, & in Equitibus τέμαχος ἰχθύος. ἰδίως δὲ τεμάχεσι ἰχθύων τοῦ μεγάλου καὶ σπανιωτέρου. Sic τεμάχιον diminutiue frustulum aut segmentum dicitur. Lib. περὶ παθῶν apud Hipp. (p.526. 29.) τέμαχος ἰχθύος pro piscis cocti frustulo sumitur aut sale conditi. Sic rursus ib. (v.35.) θαλασσίων τεμάχεα ἰχθύων ἐν ὑποτρίμματι. marinorum & grandiorum piscium sale conditorum frusta in intrito cocta. Et lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 558.49.) τέμαχος νάρκης, torpedinis frustulum. Et rursus ibid. (p.559.43.) ῥίνης τέμαχος ἑφθὸν ἐν ἀρτύμασιν, squatinæ frustum cum condimentis coctum.

Τένοντες tendones aut tendines dicuntur, eoque nomine donare solet Hipp. eos musculorum fines quos dissectionis periti ἀπονευρώσεις, hoc est, proneruationes vocant, vt scribit Gal. Com.2. in lib. de art. (pag 600.13. H.797.B) Tendones aut chordas dicimus, Celsus Græcum nomen retinet & tenontas vocat, interdumque neruorum nomine comprehendit.

Gal. quoque Com. 3. in lib. de fract. (pag. 574. 12. H. 776. A.) τένοντας dici scribit τοὺς ἀπονευρώσιας Hipp. hoc est, neruosas musculorum partes, aut extremos musculos cùm in neruos degenerant, velut tendo poplitis, qui exteriore parte genu articulum firmat, ac ne in eam partem excidat prohibet, ortumque à sura ducit. Constant autem tendones fibris neruorum & ligamentorum in vnum coeuntibus, mixtamque habent ex neruis & ligamentis naturam, iisque in finem musculi insertis, omnis motus voluntarius obitur. Τένοντες tamen aliquando propriè pro neruis illis maioribus sumuntur & tendonibus qui sunt in ea ceruicis parte quâ capiti colligatur, & quorum opera mouetur. Vt apud Hipp. lib. 7. Epid. (p. 1153. H.) καὶ ξυνέτεινε καὶ σκληρότης ἀμφὶ τοὺς τένοντας, ceruicis nerui maiores (tenontas appellant) contendebantur & circum durescebant. Sic enim Cœl. Aurel. cap 6. lib. 3. Acut. de emprosthotono & opisthotono agens, de iis scribit: neruorum maiorum (quos tenontas vocant) acuta tensio & durities. Quod etiam scribit Isag. author. (p. 376. 9.) his verbis: τοῦ τραχήλου τὰ μὲν ὄπισθεν, ἰδίως τένοντες ὀνομάζεται. Ceruicis partes quidem posteriores propriè tendines nominantur. Et Ruf. Ephes. (p. 31.) τένοντας nominari scribit τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου. Et rursus (p. 32.) τένοντας vocat τοὺς αὐχένας ἐκ τῶν ὀπίσω ἰσχυούσας. Sic quoque apud Homer. τένοντε peculiariter dicuntur duo illi ceruicis nerui maiores quibus vertebræ circumaguntur, vt Il. κ. ῥῆξεν δ' ἀπὸ ἄμφω τένοντε. Et Il. ξ. non procul à fine. ἀπὸ δ' ἄμφω χέρσι τένοντε. Aliquãdo verò idem αὐχένιος τένοντας discriminis vocat: vt Odyss. γ. πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους. Sic quoq. synecdochicôs pro ipsa ceruice sumi videntur apud Lucianum, de Micyllo insidēre tyrãni humeris, in hoc sensu καὶ τὸν τένοντα τοῦ τυράννου ἐμπατεῖτε, preme ceruicem tyranni. At verò non tantùm ceruici, sed & brachiis & cruribus τένοντες tribuũtur Homero Il. υ. ὅθι τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος, vbi τένοντες cubiti committũtur. Et Il. ρ. Δουπὸς ἐμπλεῦμα πλακοῦσα ... σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας. Et Il. χ. ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε, ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. Eodem modo Ruf. Ephes. (p 32.) τένοντες dicuntur τὰ εἰς τὰς πτέρνας ἀπὸ τοῦ μυὸς ἐκφυόμενα, quemadmodum & Pollux τένοντα vocari scribit τὸ πλατὺ νεῦρον ὁ πρὸς τὴν πτέρναν παύεται. ἀπὸ ἰγνύος ἀρξάμενον, neruum illum latum qui à poplite ad calcem vsque tendit.

Τέρθρον antenno dicitur, & funis quo vtrinque velum trahitur, propriè antennæ summum extremumque iugum. Vnde qui ad extremos veli fines tendunt rudentes, τέρθριοι dicuntur. Hesych. τέρθρον ὀλιγάκις ἀμείνων exponitur, hoc est, antenno dictus, ἔνιοι δὲ τὸ ἄκρον τοῦ κέρως. ἢ στέγη οἰκίας, τινὲς δὲ τὸ ἔσχατον καὶ ὑψηλόν: Quibusdam antennæ summum & extremum iugum (antennæ cornua dixit Virgilius) & domus tectum, quibusdam etiam extremum & summum. Suidas τέρθρον ex, ... τοὺς ἐπὶ πλοίοις ... Et Varinus ... τοῦ ... τέρθρον. Additque quibusdam sic dici τὸ ἄνω πέρας ... τοῦ ἱστοῦ ... Vnde τέρθρεια ... nimirum in verbis argutia & curiosa subtilitas. Gal. in Exeg. τέρθρον explicans, κυρίως μὲν οὕτως ὀνομάζεται τὸ ἄκρον τῆς κεραίας, καὶ τέρθριοι οἱ κάλοι ... ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ ἱστίου ... ὁ δ' Ἱπποκράτης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων, ὅταν ἐν τούτῳ, φησί, τὸ τέρθρον ἦ τῆς νόσου, ... τὸ ἄκρον καὶ αὐτὸ τὸ ... δεόμενον. Quod est, τέρθρον propriè quidem vocatur summa antennæ pars & extrema, & τέρθριοι inde rudentes ad summam veli partem tendentes. Hippocrates verò lib. 2. de Morb. muliebr. vbi ait, postquam hic τέρθρον morbi fuerit, idem est ac si diceret extremum & summum morbi, quodque præcipuè curatione indiget. Quibus verbis metaphoricè ab Hipp. τοῦ νοσήματος τέρθρον dicitur, cùm morbus in præcipiti stat præsensque remedium postulat. Hip. autem locus quem disertis verbis Gal. & Erot. subindicant, legitur lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 645. 20.) Sed vitiosè nostris in omnibus exemplaribus τὸ στερεὸν pro τέρθρον scribitur, non sine insigni vitio. Nam etsi firmitas & soliditas morbi significatur, elegantis tamen translationis vsus eluditur. Erot. quoque hunc locum subindicans, τὸ τέρθρον τοῦ πάθους, αὐτὶ τοῦ τὸ τέλος poni scribit, additque, τέρθρον γὰρ λέγεσθαι τὸ ... τὸ ἔσχατον καὶ ἐπὶ τέλει, quod Euripidis & Apollodori citato testimonio probat. Sic rectè huic dictioni verè Hippoc. & quam velut subobscuram & ab interpretibus neglectam idem Erot. in proœmio conqueritur, suus pristinus nitor restituitur. Eoque sanè pertinere videtur ad Hipp. mentem explicandam, quod Hesych. τέρθρον τὸ ἔσχατον καὶ ὑψηλόν quibusdam significare scribit: His enim verbis Hipp. locum subindicare & explicare mihi videtur. Etsi apud eundem τερθρεὶ, non τέρθριοι, vt Gal. rudentes ad extremos veli fines pertinentes dicuntur. Erot. autem τέρθριοι dici scribit κάλως τοὺς ἐπὶ τέλει τοῦ ἱστοῦ, etsi τερθρίως κάλους apud eum quidam legunt. Sed cùm aptè suo loco posita & restituta Hipp. dictio videatur, certè ad Hipp mentem Gal. explicatio, qua morbi præcipitium & summus vigor in quo præsens remedium postulatur, indicatur, mihi aptiùs conuenire videtur, quàm Erot. expositio, qua finis ac veluti senescentis morbi remissio significatur. Illic enim agitur de adhibendo præsenti remedio, vbi vteri sursum ad præcordia ellapsi strangulatum attulerint, tum etiam vomitum acrem ac feruidum, capitis & colli extremum dolorem induxerint.

Τερηδὼν caries in capitis osse dicitur lib. 2. de Morb. (pag. 463. 40. & pag. 469. 11.) τερηδὼν autem Definit. Med. (pag. 401. 2.) ὀστέου ἐστὶ κατάτρησις ἀπὸ φθορᾶς. τὸ δὲ ὄνομα τὸ πάθος ἀπὸ τῶν συμβαινόντων τρημάτων, οἱονεί τις τερηδὼν οὖσα. Teredo est ossis pertusio ex corruptela contingens. Nomen autem sortita est hæc affectio è foraminibus quæ in ea accidunt, quasi perforatio quædam sit. τερηδὼν exponit Hesych. σκώληξ οἰκῶν ἐν ξύλῳ, vermis in ligno habitans. Et Sudas σκώληξ ξυλοτρώκτης οἰκῶν ἐν ξύλῳ.

Τέρμινθοι exponuntur Gal. in Exeg. οἱ τῷ τοῦ τερμίνθου καρπῷ ὁμοιοῦμενοι κατὰ τὸ δέρμα συνιστάμενοι παρὰ φύσιν ὄγκοι, tumores præter naturam in cute consistentes terebinthi fructui non absimiles. Quibus verbis subindicare mihi videtur Gal. locum lib. 5. Epid. (pag. 1112. C.) κάπειτα ἐν κνήμῃ τέρμινθοι ἐγένοντο, eique postea terminthi in tibia coacti sunt. Sic enim Græcum nomen illic retinuimus & locum ex Exegesi subindicauimus. Eam etiam dictionem vsurpat Hipp. lib. περὶ χυμῶν (p 51. 39.) ὅτι τερμίνθοισιν ἁλίσκονται, neque terminthis corripiuntur. Quæ verba repetuntur aph. 28. sect. 3. lib. 6. Epid. Vbi scribit Galen. καὶ τὸ τῶν τερμίνθων δ' ὄνομα ... ἐν ταῖς κνήμαις μάλιστα γινομένων ἐπὶ δυσκρασίᾳ, ἀπὸ τε κατὰ χρῶμα, καὶ χροιάν, καὶ μέγεθος ὁμοιότητος τῷ καρπῷ τῶν τερμίνθων γέγονεν. Et Terminthorum nomen nigra quædam tubercula, præsertim in tibiis enascentia indicat, originem ducens à figuræ, coloris & magnitudinis similitudine, quam cum terebinthi fructu habet. Comment. in lib. 3. de humoribus Gal. attributus Terminthos esse scribit eminentias in cute consistentes, rotundas, colore ex nigro & viridi, terebinthi fructui similes. Quæ expositio ex Dioscor. Alexandrino sumpta videtur, quam his verbis adscribit Paulus lib. 4. cap. 24. Διοσκορίδης δὲ ὁ Ἀλεξανδρεύς φησι, τερεβίνθους εἶναι ἐξοχὰς ἐπὶ τοῦ χρωτὸς συνισταμένας, στρογγύλας, μελανοχλώρους, ἐοικυίας τερμίνθου καρποῖς. Dioscor. autem Alexandrinus dicit Terminthos esse cutis excrescentias, rotundas, ex nigro virides, terebinthi fructibus similes. Quibus in verbis τέρμινθοι potiùs quàm τερέβινθοι legerim. Quibusdam τέρμινθος ἀπόστασις ἐστὶ περὶ τὴν ἐπιφάνειαν γινόμενον μετὰ φλυκταινώσεως, ἧς ῥαγείσης ἰχώρ τις ἀπορρεῖ, καὶ ἡ ὑποκειμένη σὰρξ κατατετρημένη φαίνεται. Terminthus abscessus est in superficie subortus cum pustula, qua rupta tenuis sanies effluit, subiecta verò caro foraminibus peruia apparet. Quod sumptum est ex Scholio quodam Hippocratis codicibus Regiis adscripto, & ad Oribasij expositionem ex lib. 7. Synops. cap. 36. proximè accedit, quam his etiam verbis adscribit Paulus: ὁ μὲν Ὀρειβάσιος φύματος εἶδος εἶναί φησι τὸν τέρμινθον, ἐπικεῖσθαι δὲ αὐτοῦ τῷ ἄκρῳ φλύκταιναν μέλαιναν, ἧς ῥαγείσης τὸ ὑποκείμενον ὅμοιον ἀπολεπιζομένοις φαίνεσθαι. Oribasius certe Terminthum tuberculi speciem esse dicit, in cuius summo pustula nigra insideat, qua rupta quod subiacet desquamatis simile apparet. Est & τέρμινθος Polluci lib. 4. cap. 25. φῦμα φλύκταιναν ἔχον, tuberculum habens pustulam. De Terminthο etiam agit Aëtius lib. 2. tetrab. 4. cap. 63. Terminthos pustulas carnem forantes apud Hipp. vertit Caluus. Eam verò dictionem vt verè Hipp. agnoscit Erot. in Proœmio, & τοὺς τερμίνθους inter dictiones ab Interpretibus omissas recenset. verùm τοὺς θερμίνθους legendum puto.

Τέρσεσθαι est siccari, arescere aut aresieri. Lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 595. 25.) ὅταν ἐν ἡλίῳ τέρσηται, cùm in Sole siccata fuerint. τέρσονται ξηραίνονται ὑπὸ ἡλίου exponit Hesychius.

Τέτανος distentio dicitur, estque æqualis & perpetua totius corporis conuulsio, & conuulsionis species, vt scribit Gal. Com. ad aph. 57. lib. 4. ἔστι μὲν δ' ὄντως καὶ ὁ τέτανος σπασμός, ἀλλ' οὐ φαίνεται σπώμενα τὰ μέρη κατ' αὐτόν, ἐπειδὴ κατ' ἴσον ἔμπροσθέν τε καὶ ὀπίσω τείνεται. καὶ διὰ τοῦτο ἐξαίρετον ἔσχεν ὄνομα τέτανος. ὡς εἶναι πάντας τοὺς τρεῖς σπασμούς, ὀπισθότονον, ἐμπροσθότονον, τέτανον. Est quidem τέτανος, hoc est, distentio, conuulsio, verùm in ipsa non apparent partes conuulsæ, quoniam æqualiter ante & retro tenduntur: atque ideo præcipuum nomen est τέτανος. Ita vt omnes conuulsiones sint numero tres, ὀπισθότονος tensio ad posteriora, ἐμπροσθότονος tensio ad anteriora, & τέτανος, id est, æqualis distensio. Easdemque conuulsionis species facit Gal. lib. de Tremore palp. (pag. 373. 20.) & Aret. cap. 6. lib. 1. περὶ ὀξ. παθ.

Vbi

Vbi τέτανον esse scribit, εἰ τὰ ὀπισθίας ἀρθρα ὁμαλῶς ἐντείνηται, cùm neutram in partem homo retortus atque inflexibilis distenditur. Gal. lib. 1 de motu musculorum cap. 8. ἐν ὅλοις δεῖ τίνας ἐπ' ἴσας εἰς τοὺς τόπους, ... ἀποτεταμένος μὲν, οὐκ ... τὰ μέλη. Aliud nihil est tetanus quàm cùm partes mutuæ in contraria retrahuntur à musculis oppositis τόνῳ distentio dicitur Cæl. Aurel. cap. 6. lib. 3. acut. Celso verò interdum rigor, vt cap. 1. lib. 2. ex aph. 17 & 20. lib. 5 & cap. 7. lib. 2. ex aph. 65 lib. 5 interdum etiam neruorum rigor, vt cap. eodem ex aph. 13. lib 7. & cap. 8. lib. 2. ex aph 57. lib. 4. Neque malè rigor dicitur, cùm in eo æqualiter anteriores & posteriores corporis partes distendantur. Rigere namque Latini dicunt ea quæ distenduntur, vt apud Horatium lib. epodon Ode 8. patum ... verso. Illiterati num minus nerui rigent? De Tetano agitur apud Hipp. multis locis, præcipuè verò lib. 3. de Morb. (pag 491.4.) & lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 56 .25.) & lib. περὶ κρισίμων (p 57.34)

Τετάρμεναι Gal. in Exeg. exponit ἀνέῳγμεναι, dilatatæ sunt aut extensæ, vt de venis dicatur, quemadmodum exposuimus antea in ἐκπεπταμέναι, & locum Hipp. subindicauimus.

Τετηκότες χρόνῳ, longo tempore consumpti, extenuati, qui diutius morbum traxerint, Coac. (p. 221. D.)

Τετράγωνον medicamentum videtur esse apud Hipp. quo caput purgat lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 557.10.) καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καθαίρειν τῷ τετραγώνῳ, eiusque caput tetragono medicamento purgato. Rursusque ibid (pag. 559.33) καὶ τὴν κεφαλὴν καθαίρειν τῷ τετραγώνῳ, & caput tetragono purgato. Hoc verò mihi exponere videtur Gal. in Exeg. cùm scribit, τετράγωνα τινὲς δὲ τῶν συνεσταλμένων κατὰ τὸ στίμμι ... αὐτὸ τὸ στίμμι. Quibus verbis innuit quosdam per Tetragonum intelligere crustas quæ circa stibium reperiuntur, quosdam etiam ipsum stibium. Idem τετράγωνα βέλη apud Hipp. exponit, τὰ τέσσαρας ἔχοντα γλωχῖνας, quadrangula spicula, sagittas quatuor habentes cuspides.

Τετρημμένον πηγνύμενον, quod est concretum, exponit Erot. apud Hipp. addit que, τρέφεσθαι γὰρ ἔστιν ἐν τῷ πῆξαι ... τὴν πηγνύμενον ... Ex quibus apparet τεθρομβωμένον & θρέψαι legi debere apud Erot. velut à τρέφω & τέθραμμαι deductum. τρέφεσθαι enim τὸ πήγνυσθαι significat, quod est, concrescere, cogi, coagulari. vnde τεθρομβώδης, τὸ ἔχον ... πηγνύμενον apud Hipp. exponit Gal. vt scribemus postea. θρέψαι etiam (scribit Eustath.) non solùm τροφὴν δοῦναι καὶ αὐξῆσαι significat, sed etiam πῆξαι. Sunt tamen qui Erot. lectionem ... tantur.

Τετρεμαίνει idem quod τρέμει & ab eo deductum per ἀναδιπλασμόν, tremere significat. Verbum est poeticum quo vtitur Hippocr. lib. 1 περὶ γυναικ. (p 663.22.) τὰ ἄκρεα ψύχονται καὶ τετρεμαίνουσι, extrema perfrigerantur & tremunt. Vox τετρεμαίνει videtur legisse Gal. Sic enim τετρεμαίνει, τρέμει exponit in Exeg. Atque certe ibidem (pag. 655.1.) pro ὁ τετραμαίνων quod vitiosè legitur, ὁ τετρεμαίνων legendum. Eadem etiam ratione τρόμος ῥιγώδης exponitur apud Hipp. tremor cum rigore. Erot. verò τέτρεμε, ὁ τρέμει.

Τεύχος, ἄγγος, ποδεῖ, exponit Hesych. vas, alueum. Pro toto autem corpore sumitur apud Hipp. aph. 3. sect. 2 lib. 6 Epid. Vbi scribit Gal. τεῦχος δὲ ἀκούειν δεῖ ὅλον τὸ σῶμα per τεῦχος totum quidem corpus inaudire oportet. At Erot. hoc certe subindicato loco apud Hipp. scribit, τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον ... περιέχον τὰς σάρκας καὶ τὰ νεῦρα. ... τὸ περιέχον τὸ τεῦχος ... Τεῦχος vasculum obaudiendum quo carnes & nerui continentur. Cutis verò vasis integumentum appellandum. Vasculum verò maximè indicat lib. περὶ ἀφόρων (p. 680. 39) ... τεῦχος, οἴνου ἐμπλήσας τὸ τεῦχος. hanc (cucurbitam) vasi circumponito, vase vino impleto. τεῦχος vsurpat Hipp. lib. de loc. in hom. (p 408 12. p. 412 5. & p. 417 14.)

Τέως apud Hipp. tunc, interim, interea, quandiu significat, vt lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 659 30.) ἢν δὲ ταῦτα μὴ καθαίρῃ, κατὰ πολλὴν φροντίδα τέως ... Quòd si ista non purgarint, tunc cum multa mentis reputatione medicamentum quod cum buprestis paratur apponito. aut, cum multa consideratione interim quod cum buprestis paratur apponito. Sic lib περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 548.11.) τέως ἐν ἀσφαλεῖ, donec in tuto sit. aut, vt tum secutum fore ægrum pollicearur. vt τέως πλειστάκις significet, vbi Cornar. ... sumpsit & interea dixit. Lib. 1. de Morb. (p. 455. 32) τέως μὲν ἂν ... τὸ ἕλκος ἔξω ... quandiu quidem vlcus foras respiciat. Et lib. 4. περὶ διαίτης (pag. 374 46.) ... τέως πλεῖστον χρόνον. interea plurimùm commoretur. Ac rursus lib περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 546.18.) ὅταν τέως μὲν ἂν βαδίζῃ. Hic interea dum inambulat. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 661.43.) τέως ἂν οὕτως ἔχῃ. quandiu sic habet. Lib. περὶ ὑγρῶν (pag. 151.24) καὶ τέως μὲν ἂν θερμὸς ἦ & quandiu quidem calidus fuerit. τέως Gal. in Exeg. τέως, ἔτι τὸ πλειστάκις, καὶ τὸ ... apud Hipp. exponit. Quas significationes complectitur Hesych. additque ... ἕως, ὅτι, ὁ ἐν βίοτῳ. At lib. περὶ ὑγρῶν (p. ib. 29.) pro ... positum videtur τέως δὲ ... τέως ... Sed huius rei gratia longior sum vt ostendam. Et rursus ibidem (p. 151.21) τέως ἂν ... καὶ ... ὑγιὴς ... donec homo tutò ... increscat vbi τέως ἕως significare videtur.

§ Τήκεσθαι contabescere & liquescere significat, interdum etiam emolliri, resolui, dissipari, solui, vt de pustulis effertur quæ contabuerunt, h.e. solutæ sunt aut dissipatæ, lib. 4. Epid. (p. 1133. C.) τὰ ... ἐξετάκη οὐ πάνυ, pustulæ non omninò solutæ sunt aut dissipatæ. Sic τήκεσθαι ... apud Tarconem Gymnasten positum scribit Gal. lib. 2 salub (pag. 235.1.) id inque τὸ ... καὶ λύειν significare scribit.

Τακερὰ τὰ ὕδατα, aquæ eliquatæ, aut liquatæ & molles dicuntur apud Hipp. aut quæ facilè in corpore resoluuntur aut concoquuntur, neque in hypochondriis hærent aut negotium facessunt. Lib. de aere, loc. & aq. (p. 284. 53.) ... ὕδατα ... ἑψεῖσθαι ... Quæcunque enim aquæ coquendo optimæ sunt & facilè liquescunt, h. e. resoluuntur, emolliuntur aut concoquuntur. Vbi Zuingg. τακτὰ legit, & aquas ad emolliendum & eliquandum maximè opportunas sumit, h. e. quæ ad quæuis eliquanda & maceranda conferunt. Verùm non parum mihi suspecta est lectio, cùm in publicatis exemplaribus καὶ τὰ ... vitiosè legatur. Ex quibus in suspicionem veni ... legi debere, vt aquæ molles ac velut coctione liquatæ ac emollitæ dicantur, quæ facilè concoquantur aut resoluantur, velut ... delicatum ac tenerum indicat, & coctione eliquatum ac maceratum. Eamque lectionem magis confirmat quod his aquis postea τὰ ἀτέραμνα καὶ σκληρά, h. e. crudas & duras aquas opponit Hipp. Verùm ... aut ... videtur legisse Cornar.

Τηλέφιον exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. εἶδος βοτάνης, ὅπερ οἱ ... ἀείζωον ἄγριον, ... Ῥωμαῖοι δὲ ... herbæ speciem quam agreste sempervivum, & portulacam agrestem nominant. Latini verò Illecebram. Hesych. verò ... scribit, & vocari ἀείζωον ἄγριον. Vsurpat autem Hipp. lib 2. περὶ γυναικ. (pag 670.30.) & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 573.25)

Τηλετέρω, μακροτέρω, longiori exponit Erot. apud Hipp. ex τῆλε aut τηλόθεν, quod procul, aut eminus significat.

Τήλινον τὸ ἄλευρον ῥοφεῖν, exponit Gal. in Exeg. ex Hipp. & scribit ... λέγει, ... τὸ ἄλευρον ... Quod intelligi vult de mercuriale in polenta aut polline sorbitione sumpta. Locus autem est lib 7. Epid. (pag. 1208 B.) ex quo apud Gal. ῥοφεῖν legendum apparet, vt & alter ibidem legitur (pag. 1210. F) ex quo etiam ῥοφεῖν apud Gal. reponendum videtur. Ac nisi Gal. authoritas intercederet, cùm herbam sine nomine sorbitione in dysenteria adhibeat Hipp. aliquid eorum quæ in eiusmodi morbo exhiberi solent intelligendum videtur, velut argallici radicem (symphytum vocant) in dysenteria solenniter propinat Aurel. vt scripsimus nostris in eum locum Hippoc. Annotat.

§ Τεθεῖσαι & τιθέμενα de vrinis aut deiectionibus ad residentiam depositis, aut in matula reseruatis effert Hippoc. velut κείμενα sæpe, vt antea in κείμενον adscripsimus. In Coac. (pag. 219. A.) τὸ δὲ ὑγρὸν ἐν τῷ τεθῆναι ... ἐρυθρὸν Liquida autem deiectio, quæ vbi deposita fuit in ruborem abit, aut vbi resedit. Sic lib. 2. Epid. (p. 1011. A) ... τιθέμενα. quæ interdum deposita subsidebant: Quod de alui excrementis sub dio depositis & reseruatis dicitur.

Τίκτειν non solùm parere, sed & procreare, gignere aut generare significat atque etiam concipere apud Hippo. vt lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 569. 31.) ἢν γυναῖκα μὴ δυναμένην, τίκτειν ἐθέλῃς. Si mulierem alióquin impotentem, puerperam efficere velis. Quod ibid. (pag. 585. 51.) dicitur, ἢν γυναῖκα μὴ δυναμένην τίκτειν, κυΐσκειν θέλῃς. Si mulierem parere nequeuntem, prægnantem efficere velis. Et lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 599. 27.) ἢν γυναῖκα μὴ δυναμένην ... ἐθέλῃς ... Si mulierem alióqui impotentem, prægnantem reddere velis. Vbi τίκτειν idem quod κυΐσκειν aut ἐν γαστρὶ λαβεῖν indicat, vt postea (ib. 35.) Quod lib. περὶ ἀφόρων integrè legitur (pag 681. 38) ἢν γυναῖκα μὴ δυναμένην τίκτειν, ... ἐθέλῃς ... Si mulierem alióqui impotentem, puerperam fieri velis.

Τίλματα vulsiones aut vellicationes dicuntur, & idem quod σπάσματα significant, fiuntque cùm musculorum fibræ nimis distentæ rumpuntur, Gal. Com. 3. in lib. κατ' ἰητρ. (p. 698. 59.)

τὰ δ' ἀνάσπασμα περὶ τὰ ἴνας γίνεται τῶν μυῶν ἐπὶ πλεῖον διατεινομένων, ὥστε ἐνίας ῥηγνῦσθαι, ἃ κατὰ τὴν ἄλλην οἱ νεώτεροι τῶν ἰατρῶν τὰ δοκοῦντα τι-σθῆναι τίλματα. Vulsa autem fiunt in musculorum fibris in-tantum distentis vt quædam rumpantur, quæ propterea à re-centioribus medicis τίλματα h.e. vellicationes seu discerptio-nes nuncupantur. Sic enim apud Gal. legi debere apparet, cùm mendosa sint omnia nostra exemplaria, etsi pro τιλμάτων non malè ῥηγμάτων legatur. Sunt etiam τίλματα Hipp. linamen-ta concerpta aut penicilli (πλυμάτια aut μοτὰ dicuntur) velut lib. περὶ εὐχυμίας (p.24.15.) περὶ τιλμάτων, quo ad linamenta concerpta aut vulsa. De his enim agitur quæ Medico parata aut promta esse debent. Sic τίλμα & τιλμάτιον forma dimi-nutiua dicitur Archig. apud Gal. lib 2. τῶν κατὰ τόπ. (p.184.8.) in capitis vulneribus linamenti genus quod concerptum aut vulsum nominatur, & alias μοτὸς πλατὺς, aut πλατὺ simpliciter, & inter quinque μοτῶν genera annumeratur. Τιλμοὶ verò apud Hipp lib. περὶ χυμῶν (p 47.31.) & lib.1, Epid. (p.375.50. H. 959.A) sunt vellicationes aut euulsiones, quales contingunt in his qui floccos legunt & pilos è vestibus euellunt, aut fe-stucas in pariete carpunt, mente læsa, vt sæpe contingit in morbis acutis, phrenitide & peripneumonia. Quandoque e-tiam partium vellicationes aut lancinationes significant, quæ humores acres aut pus erodens continent, vnde partes disten-tæ & velut punctæ dolent. Interdum etiam partium vulsiones quas desipientes ægri faciunt, vt scribit Gal. Com 3. in lib. 1. Epid. (p.377.45. H.ib.)

Τιμωρεῖν & τιμωρέεσθαι, opem ferre, auxiliari, opitulari, succurrere, conferre significat, vt multis locis indicat Gal. apud Hipp. Lib de rat vict. in morb. ac. (p.48.15. H.385.50.) εἰ μὲν οὖν μὴ τιμωρέοιτό τις ὅσον δέοι. Nisi igitur quis quantum opus fuerit opem tulerit. Vbi etiam scribit Gal. ὅτι δὲ τὸ τιμωρεῖν ὅπως ἐστὶ τὸ βοηθεῖν ... ἡ λέξις τιμωρεῖν ... ἐπὶ τοῖς ἄλλοις συγγράμμασι ... Quòd autem τιμωρεῖν tum apud antiquos, tum etiam apud Hipp. sæpius pro βοηθεῖν di-ctum sit, quod est opem ferre, in alijs libris ostensum est per eas quas in illos scripsimus expositiones. Rursusque ibid (p. 49.37. H.386.27.) καὶ ἔστιν ἐς τὸ κακὸν ἀλλήλοισι συντιμωρέουσι. At-que sic in perniciem mutuò conspirant. Vbi etiam scribit Gal. ὅτι τὸ τιμωρεῖν ἐστὶ τὸ βοηθεῖν, οὐκ ἄλλοι παλαιοὶ καὶ ὁ Ἱππο-κράτης ... καὶ νῦν οὖν τὸ συντιμω-ρεῖν ἀλλήλοις εἰς τὸ κακὸν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ συμπράττειν καὶ λυσιτελεῖν. Quòd verbum τιμωρεῖν pro βοηθεῖν vsurparint tum antiqui tum Hipp. ipse, sæpius antea dictum est. Atque nunc etiam dixit, τὸ συντιμωρεῖν ἀλλήλοις εἰς τὸ κακὸν, pro conferre aut pro-desse. Ac rursus ibidem (H.v.35.) ... αἱ τιμω-ρίαι, similia sunt auxilia ... αἱ βοήθειαι γίνονται, exponit Gal. Et (v.54. H.36 ἴσως ὅτι καὶ διαφερόντως τιμωρητέον. est vbi non vno auxiliandum modo. διαφερόντως γὰρ βοηθεῖν explicat Gal. Ac rursus ibidem (p.63.5. H.389.54.) τιμωρητέον δὲ τῷ ... τοῦ ὑπεναντίου λόγου. Cæterum pars hæc contrario ser-mone iuuanda est. Vbi τιμωρητέον βοηθητέον exponit etiam Gal. Et lib 1. περὶ γυναικ. (p 604 10.) τιμωρέειν δὲ ὡς μὴ ἐπὶ τὰ ... τὸ σῶμα ... ἔχοντι ... Sed auxilium ferendum est (h.e. prouidendum est) ne his succedens alui profluuium, corpore iam malè habito, ipsam dolore affligat. Τιμωρέουσα Erot. apud Hipp. βοηθοῦσα, h.e. opem ferens exponit, citato Euripidis testimonio. Verùm τιμωρεῦσαι & βοηθοῦσαι le-gisse Erot. existimo & subiudicare locum lib. de art. (p 592. 4. H.789 A.) ἵνα αὖ τις ἐξεύροι θεῖον τιμωρεούσας τῷ παθήματι. vbi quis crustas inuenire possit, quæ huic affectioni opem afferant. Vbi etiam Gal. τιμωρεούσας βοηθούσας exponit, & verbi τιμωρεῖν ac τιμωρεῖσθαι vsum edocet, adducto etiam Euripidis testimo-nio.

Τιταίνεσθαι, idem quod τείνειν aut τείνεσθαι, tendere aut tendi, di-stendi, trahi, vt lib.5. Epid. (p 1153.G.) ἐξαειράντες τὰ βέλεα ἐτιταίνοντο, sublato iaculo distendebant. Et lib 2. περὶ γυναικ. (p 652.47.) καὶ ἐς τὰ σκέλεα ἡ ὀδύνη ἐμπίπτει καὶ τιταίνεται. & dolor in crura incidit & distenditur. Est autem verbum Hom fre-quens, vt Il. β. (v.390) ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων. quod ἕλκων & τείνων exponit Schol. intrahens autem ἐντείνων actiue exposuit Erot. vt antea scripsimus, & κατατείνων, quod de rigido & immobili ægro dicitur, velut antea ibidem (pag. 1149.A.) ἐτέταντο τὰ σκέλεα καὶ χεῖρας, de crurum & manuum ri-giditate efferet Hipp.

Τιτανος ἡ κονία exponit Erot. apud Hipp. calx aut cinis lixiuus ex calce eliquatus. Est & τίτανος ἡ ἄσβεστος, calx viua, non ex-tincta, quam etiam plerique ἄσβεστον vocant. Gal. lib. 1. τῶν κατὰ γένη, (p.164. 2.) eaque vtitur in alicis depilatoriis.

§ Τὸ θελεώδες quod est apud Erot. vide antea in Θελεώδες.

Τολμᾶν Erot. apud Hipp. ὑπομένειν exponit, quod est sustinere. Vnde τολμηρὸς dici vult τοὺς πάντα ὑπομένοντας, eos qui omnia perferunt aut tolerant. Legitur verò apud Hipp. initio Pro-gn. (p 118.19. H.368.) ὥστε θαρρεῖν ἐπιτρέπειν τοὺς ἀνθρώπους σφέας αὐτοὺς τῷ ἰητρῷ, ita vt audentius seipsos medico commit-tant, aut, vt medico se committere sustineant, hoc est, au-deant. Aliòqui sustinere hic pro perferre aut tolerare parum quadrat.

Τομεῖον ὃ τομεὺς καλεῖται apud Gal. in Exeg. σιδηροῦν ὄργανον δί-χηλον, ᾧ οἱ χαλκεῖς πρός ἄλλα τέ τινα καὶ πρὸς τὸ ἀνέλκειν τε καὶ μοχ-λεύειν ἥλους χρῶνται) vocatur ferreum instrumentum bisulcum, quo fabri ferrarij tum ad alia quædam tum ad extrahendos tum ad emouendos clauos vtuntur, forcipem nominant. τομεὺς verò legitur apud Varinum, vt non paruum mihi sit in pecta lectio. Est autem τομεὺς Hesych. τομεὺς, ὄργανον ὁ τέμνων, sector, incisor, h.e. scalprum aut culter incisorius & sectionis instru-mentum, aut quo ipsa sectio administratur.

Τόνοι apud Hipp. neruorum nomine comprehenduntur, siue ex cerebro, siue ex spinali medulla ortum ducant. Gal. lib.1. de motu musculorum scribit vnum & idem instrumentum duo-bus appellatum nominib. νεῦρον καὶ τόνον, quod scilicet νεύειν καὶ τείνειν, h.e. nutare & tendere possit. Idem Com 1. in lib 6. E-pid. (p.443.33) τρία γὰρ ἐστι γένη σωμάτων ὁμοιομερῶν ἐν τοῖς ζώοις ἄναιμά τε καὶ ἀκοίλια φαινόμενα. τὰ μὲν ἐξ ὀστῶν, τὰ δ' ἐξ ἐγκεφάλου καὶ νωτιαίου, τὰ δὲ ἐκ μυῶν συνδέσμους ὀνομάζει. τὰ δ' ἀπὸ δὲ τῶν ὀστῶν ... τὰ μὲν πρῶτον αὐτῶν ... σύνδεσμον, τὸ δὲ δεύτερον νεῦρον, τὸ δὲ τρίτον, τόνον. Tria siquidem sunt in ani-mantibus ipsis similarium corporum genera, tum exanguia, tum cauitatis experita, alia quidem ex ossibus alia ex cerebro & dorsali medulla. alia verò ex musculis ortum trahentia Ex quibus primum quidem ferè ab Hipp. σύνδεσμος, h.e liga-mentum nominatur, secundum verò neruus & νεῦρον, tertium autem tendo. Sic etiam Ruf. Eph. f. ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ... τόνους dici scribit neruos tam ex cerebro quàm ex spinali medul-la originem ducentes, & corporis actionem, motionem & sensum obeuntes. Ea verò notione τόνος sæpe vsurpantur Hipp. vt lib.2. Epid. (p.1035 D) δύο δὲ τόνοι ἀπ' ἐγκεφάλου ὑπὸ τὸ ὀστέον τοῦ μεγάλου σπονδύλου. Duo verò nerui à cerebro infra magnæ vertebræ os. Quod repetitur lib. περὶ ὀστέων φύσ. (p.277. 1.) Et rursus ibid (p.1035.C. ὅπη ἢ ὅσοι ἀρτηρίας τόνον ἔχου-σι. quæ vtraque ex parte cum arteria neruum habent. Lib. verò de art. (p 591.24. H.788.D.) εἰσὶ γὰρ ἐπικαιροτάτων τό-νων γειτονίαι) Sunt enim valde præcipuis neruis vicina. Vbi scribit Gal. ... τοὺς ὑπὸ τὸ ... τόνους ἐπικαιροτάτους, ὅπως ὀνομάζει τὰ νεῦρα ... ἰατροὺς ... τόνους ... τὰ νεῦρα μόνον ... ἐπειδὴ κατὰ τὸ βιβλίον τῶν ἐπιδημιῶν ... ἐξ ἐγκεφάλου ... δύο δὲ τόνοι ἀπ' ἐγκεφάλου παρὰ τὸ ὀστέον τοῦ μεγάλου σπονδύλου, καὶ τὰ τούτων ἑξῆς. τὰ γὰρ ἐπὶ χεῖρας φερόμενα ... ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον ... μέρος ... τοῦ θώρακος, ἤ ὡς φασὶ) ... τόνους ... Sub-iectas esse glandulis quæ sub axilla sunt τόνους præcipuos ait, ita neruos nominans. Ridiculum igitur est, quòd quidam re-centiores Medici existimant neruos illos duntaxat ab eo ap-pellari τόνους qui coniugati & partes à cerebro exoriuntur, propterea quòd in lib. de Morb. vulgaribus dixerit. Duo ve-rò nerui à cerebro iuxta os magnæ vertebræ, & quæ sequun-tur. Nam qui ad brachia feruntur nerui, ab omnibus disse-ctionis peritis exoriri conceduntur à dorsali medulla circa collum, qua thoraci vicina est, quos etiam nunc τόνους appel-lare Hipp. in præsenti dictione constat, & post hanc rursus bis, tum infra iterum, vbi de spina agens τόνους neruos nomi-nat. At rursus ibid. (v.36. & 38. H.788. D.E.) οὐδ' αὖ τόνους ... οὐδὲ ... ἀποτρῶσαι. neque neruos illos vllo modo vul-nerare oportet. Et, οἱ δὲ τόνοι ὧν δεῖ προμηθεῖσθαι. & nerui quo-rum curam habere oportet. Neruos verò illos sub axilla val-de insignes, quos ἐπικαιροτάτους τόνους vocat Hipp. iterum his verbis exponit Gal. ibid. (p.592.38.) ... τὰ νεῦρα τό-νους ἐπικαιροτάτους εἶπε, ... τοῦτο τῷ ὀνόματι κατὰ τῶν μεγάλην δύναμιν ἐχόντων, ὥσπερ ἔχουσιν ἐκεῖνοι, κατά γε τὸ πλησίον εἶναι τοῦ νωτιαίου, καὶ αὐτοὺς παχυτάτους τῶν ἐνταῦθα ὑπάρχειν. Ner-uos igitur illos τόνους, hoc est, tenores valde præcipuos & in-signes dixit, hoc nomine vti solitus in his quæ magnam vim habent, sicut illi. quòd & vicini sint dorsali medullæ, & cras-sissimam habeant substantiam. Rursusque apud Hipp. ibid. (p.612.54. H.807.C.) ὅσοι αὖ κοινωνέουσιν οἱ τόνοι οἱ σύνεγγυς. quibus communicant qui vicini nerui sunt. Vbi etiā neruos dorsi & vertebrarum intelligit Gal. ad ligamenta tamen re-ferre

ferre mauult quæ sua vi vertebras ex quibus ortum ducunt, tuberculorum commonicatione facilius in peruersionem trahant, quàm nerui molles, exigui & imbecilli. Rursus etiam ibid. (pag.616.44. H.809.H.) τόνοι παρ᾽ ἑκάτερα vocantur Hippoc. nerui ad latera vertebrarum ex vtraq; parte à summo ad imú per longitudinem protensi. Quos νευρώδεις ἰσχυροὺς validos exponit. Gal. Et iterum (p.617.58. H.810.A.) τόνοι δὲ κατὰ τῶν ἐν τῷ ἔξω μέρει καὶ ἐν τῷ ἔσω [illegible]. Nerui verò commones ad omnia, tom in exterioribus quàm interioribus partibus porriguntur. Vbi τόνοι vocantur nerui qui ex spinali medulla orti, ad vertebras iuxta eorum commissuram prætenduntur. Vbi τόνους τὰ προαιρετικὰ νεῦρα vocat Gal. hoc est, neruos motum voluntarium obeuntes. etsi quidam ἐξαιρετὰ νεῦρα legere videntur, præcipuos & eximios neruos intelligentes. Ac rursus ibid. (p.634.34 H.817.B) καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι τὰς ἀφορμὰς ἔχουσι. & nerui à præcipuis corporis partibus exortus habent. Vbi etiam τόνους τὰ νεῦρα exponit Galen. neruos intelligens qui à dorsali medulla circa thoracem originem ducunt. Quibus certe subindicatis & expressis locis τόνοι exponuntur Erot. apud Hipp. cùm scribit: τὰ [illegible] σώματα τοῖς σαρξὶν, οἷον φλέβας, νεῦρα, καὶ τὰ ὅμοια, τόνους ὀνομάζει, ἀπὸ τοῦ [illegible], ἔνιοι δὲ τὰ νεῦρα μόνον. ἔνιοι δὲ τοὺς [illegible] Carnibus circuntensa corpora, velut venas, neruos & similia, τόνους nominat, ἀπὸ τοῦ [illegible], quod est circuntendi. Interdum verò neruos duntaxat, nomnulli etiam membranas dixerunt. Atqueætiam rursus lib de art. (p.639.23.H. 816,A.) τόνους vocat neruos qui ad interiorem femoris partem feruntur. ἐγκέεται γὰρ ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ ἐγγυτάτω τόνοις τῶν [illegible]. Caput enim femoris proximè ad præcipuos neruos incumbit. Vbi scribit Gal ὀνομάζει δὲ τόνους τὰ [illegible] νεῦρα, [illegible], τὰ μεγάλα [illegible] ὀνομάζειν Τόνους nominat neruos qui vnà cum arteria & vena per inguen deferuntur, quos præcipuos vocat, quod (velut antea diximus) quicunq; magnum habent vim eos ita appellare consueuit. Est certè τόνος νεύρων ἢ [illegible] ὄνομα, vt scribit Aretæus cap 4. li. 1. [illegible] vt non solùm neruum, sed & neruorum contentionem indicet. Qua notione scribitur libello περὶ ἀδένων (p.273.12.) de cerebro ἔχει γὰρ καὶ τόνον, habet enim contentionem, hoc est, vim intendendi & contrahendi totius corporis per genus neruosum, vt recte exponit Zuingg. etsi Cornar πόνον legisse videtur. Sic lib. περὶ ἱερῆς νόσ. (p.275.26 & 18.) [illegible] τόνος & ὁ ἰθὺς τόνος. arteriæ extensio & recta extensio dicitur. Ex eademque analogia [illegible], aut τόνον ἔχοντα, sunt egesta alui recrementa cum multa contentione, qualia in tinesmis, pauca, mucosa, pituitosa, cum inani labore, multo conatu & distentione prodeunt. In Coac. (p.122.D.)

Τοξεύματα Gal. in Exeg. βέλη, h.e. sagittas exponit. Verùm τοξεύματα & βέλη legendum arbitror, vt exprimatur locus li.5. Epid. (p.1153.E.) [illegible] τοξεύματι. Quidam ad inguen sagitta percussus. Est autem hæc dictio Homero & Herodoto frequens.

Τόποι corporis partes & loca affecta dicuntur Hipp. aph.46. lib. 2. & lib. περὶ φυσῶν (p.296.17.& 19.) & lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.94 48 H.397.19.) [illegible] τόπους [illegible] ῥεύματα, si continentia loca fluxiones mutadant. Vbi etiam scribit Gal. τόπους δὲ [illegible] αὐτὸς, καρδίαν καὶ ἧπαρ καὶ φλέβα [illegible] σπλάγχνα, [illegible] ἰατροῖς [illegible]. Locos autem dixit corporis videlicet partes quas ipse ante adscripsit, cor, hepar, & venam prædicta visc. era coniungentem, cauam postea medicis nuncupatam Sic lib. κατ᾽ ἰητρεῖον τόπος sumitur, (pag.667.15.H.741 B) & affectam corporis partem indicat. Vbi etiam scribit Gal. ὀνομάζουσι γὰρ [illegible] μόρια τοῦ σώματος, ὥσπερ καὶ τόπους οἱ ἰατροὶ καὶ γέγραπται [illegible] ὅλα βιβλία περὶ τόπων πεπονθότων. Medici enim velut corporis partes ita & locos appellare consueuerunt. Et à quibusdam integra volumina de locis affectis scripta sunt. Et iterum Gal in 10 lib. 1. de loc. aff. τόπους ὀνομάζουσι τὰ μόρια τοῦ σώματος, οὐχ οἱ νεώτεροι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ἰατρῶν οὐκ ὀλίγοι. Locos nominant corporis partes non solùm recentiores Medici, verumetiam ex veteribus non pauci. Indeq; liber inscriptus est Hipp. περὶ τόπων τῶν κατ᾽ ἄνθρωπον quod partium corporis humani, tum secundum naturam, tum præter naturam affectarum connexionem contineat & edoceat. Hinc quoq; τοπικὰ medicamenta nomen habent, quod laborantibus partibus admoueantur, & librorum τῶν κατὰ τόπους inscriptio dependet, quod affectis corporis partibus conuenientia remedia & medicamenta adhibeant, eorumque vsum profiteantur.

Τορεύματα ξύσματα, h.e. ramenta exponit Gal. in Exeg. significant autem scobem quam lima deterit, aut ramenta quæ torno decutiuntur Ramenta, & scobem dixit Plinius cap 8. lib.34. quæ τορεύματα de fraxino dixit Diosc. cap.109.lib.1.

Τορυνᾶν apud Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p.556.57.) idem significat quod alijs τορυνᾶν, quod est toryna aut tudicula agitare. καὶ τορυνῶν ἅμα αὐτοῖς. & simul ipsa tudicula aut toryna agitato, aut commisceto vt dixit Calnus. Cornar. verò cum tudicula vndiquaque expassa brachia habente, agitato. Est verò τορύνη peculiariter (vnde verbum hoc deductum est) instrumentum quo aliquid in olla agitatur & teritur inter coquendum, vt sunt quædam cochlearia lignea, aut spathæ aut tudiculæ à tundendo dictæ. Toryna Erasmo dicitur in Chiliad Quòd autem τορύνη præcipuè adhiberetur agitandis inter coquendum leguminibus fresis, ἐτνοδόνος dicitur in Epigrammat. Aristoph. in Auibus Ἔτνος δ᾽ [illegible], [illegible] τορύνης καὶ χύτρας [illegible] τορύνη. Vbi Schol. scribit: τορύνην λέγουσι [illegible] τὴν χύτραν, id quo olla agitatur. idem in Equitibus & in Ranis τορύνην τὴν χυτροκτύπα vocat. Vbi etiam scribit ἔτνος esse [illegible] τορύνης. Pollux lib.6. cap. 13. in culinariis vasis & instrumentis τορύνην accenset & [illegible] dici scribit, vnde [illegible] τὸ τορυνεῦσαι. Pro quo ex Etymol. adducitur, τορύνην [illegible] dici. τορύνην autem deriuatam volunt à verbo τορεῖν, quod τείρειν significat, vnde & τόρος. Dicitur & τορυνᾶν Polluci quod est agitare & terere, aut inter coquendum mouere. Inde verò Torynitos vocatur Cælio Aurel. cap.1. & 4. lib.1. Tard. Pass. pulticula in olla elixa ex pane confecta, inter coquendum tudicula vel cochleari assiduè agitata, ne vratur aut nidorem oleat. Vulgus Gallicum [pain gratté] hanc pulticulam nominat.

Τοὺς ὀδόντας ἐμέειν) apud Erot. Vide [illegible] ὀδόντας antea.

Τὸ χρῶμα ἀρυῶδες Apud Erot Vide antea Ἀρυῶδες χρῶμα.

¶ Τράγος dicitur Græcis ea affectio in adolescentibus, cùm ad annum decimum quartum vox in grauiorem mutatur & pubescere incipiunt, ac Venerem appetere, tuncq; testes intumescunt. Quod in hircis Venerē iam affectantibus planè conspicitur, in quibus tunc testes valde intumescunt, à quibus nomē deducitur, vnde τραγᾶν & τραγίζειν effertur. Hip. verò τράγος de testiū tumore magis quàm de vocis mutatione in Venerē appetentib. & iam semen apparantibus dici videtur lib.6. Epid. aph.25 sect.4. τράγος ἐπὴν [illegible] φωνὴ ἔξω. Videndū enim monet vter testis intumescat & extra promineat quā affectionē τράγον numinat. Quod etiam Gal li.2. de Semine (p.144.18.) his verbis innuere videtur: [illegible] ὁ δεξιὸς [illegible] ἐν τῷ [illegible]. Eadē quoq, ratione vbi testis dexter plenior quidē fuerit, & prior in eo quod τραγᾶν Grecis, Latinis hircire dicitur, intumuerit, mares facere: gracilior verò & posterior intumescens, fœminas. Vbi τραγᾶν de testium illa intumescētia dici videtur, cùm primùm ad coitum feruntur animātea Quod tamen illic nō animaduertit Interpres. Idē quoq; lib.14. de Vsu part. (p.524.57.) ὁ δ᾽ ὄρχις ὁ δεξιὸς ὅταν [illegible], [illegible] τράγον [illegible], [illegible] τὸ ζῶον τοῦτο [illegible]. [illegible] κατὰ φύσιν [illegible] τὸ ζῶον, [illegible] ἑαυτῷ. Testiculus verò dexter cùm altero imbecillior redditus fuerit, prior in eo affectu qui Græcis τράγος dicitur sinister eminet, indeq; conjicere licet hoc animal fœminam procreaturum. Non secus ac si is secundum naturam permanserit, dexterq; prior in eo affectu qui τράγος dicitur attollatur, animal illud (quantū in se erit) mares generaturum. Et si sanē ibid. Gal ἐν τῷ τραγᾶν, vtranq; affectionem, nimirū vocis mutationem & testium tumorem, coniungere videtur, locum li.6. Epid. explicans (ibidem vers.39.) his verbis: [illegible] τράγος ἐπὴν [illegible] φωνὴ ἔξω, ὄρχις δεξιὸς ἄρρεν, ἀριστερὸς θῆλυ. [illegible] τὰ γεννητικὰ μόρια, καὶ μεταβάλλῃ [illegible] τραχύτερόν τι καὶ βαρύτερον ἡ φωνή (τοῦτο γὰρ τὸ τραγᾶν ἐστι) [illegible] ἰσχυρότερον. τὰ γὰρ [illegible] ἰσχυρότερα. Eodem certe pertinent quæ ab Hipp. sunt dicta. Videndum vter testis promineat (qui affactus τράγος dicitur) si dexter, mas. si verò sinister, fœmina portenditur. Cùm enim primùm partes genitales intumescont, voxque quodammodo in asperiorem & grauiorem mutatur (id enim est Græcis τραγᾶν, nobis hircire) tonc obseruare iubet Hippocrates, vtra partium sit robustior. Quæ enim priùs intumescunt & incremento abundant, eæ vtique robustiores existunt. Atque inde contingere

arbitror vt Alex. Aphrod. in suis Quæst. natur. hanc vocis immutationem non simpliciter τραγᾷν aut τραγίζειν dixerit, sed βράγχει τραγᾷν, vt eam raucam vocis immutationem indicaret. Τραγίζειν autem verbo (quod ex τράγος deductum est) vtitur Hipp. aph 18. sect. 3. lib. 6. Epid. in adolescentium ætatis mutatione, cùm Venere vti incipiunt, iisq; vox asperior & inæqualis redditur & quodammodo raucescit, & sanguinis profluuium ex naribus contingit, eo feruidiore effecto. Quod iis contingit cùm ad pubertatem accedunt, & vt loquitur Hipp. aph. 27. lib. 3. περὶ τὸ ἡβᾶν σχεδὸν ἐγγίζουσι, circa annum ætatis decimum quartum, vt scribit Alex. Aphrodis. quæst. 123. lib. 1. Vbi τραγίζειν βράγχει τραγᾷν dicit, quòd vbi pubescere incipiunt adolescentes, vox iis rauca & inæqualis hircorum more fiat, indeque τραγίζειν hircire dicimus. Gaza capture vertit apud Arist. qui lib 7. hist. animal cap 1. istud exacto anno decimoquarto contingere scribit his verbis: φέρειν σπέρμα περὶ τὰ ἔτη ἄρχεται τὸ ἄρρεν, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἐν τοῖς ἔτεσι τοῖς δὶς ἑπτὰ τετελεσμένοις. ἅμα δὲ καὶ τρίχωσις τῆς ἥβης ἄρχεται, καθάπερ καὶ τὰ φυτὰ τὰ μέλλοντα φέρειν τὸ σπέρμα ἀνθεῖν πρῶτον φησὶν Ἀλκμαίων ὁ Κροτωνιάτης. περὶ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον ἥ τε φωνὴ μεταβάλλειν ἄρχεται ἐπὶ τὸ τραχύτερον καὶ ἀνωμαλέστερον, οὔτ᾽ ἔτι ὀξεῖα οὖσα, οὔτε πω βαρεῖα, οὔτε πᾶσα ὁμαλή, ἀλλ᾽ ὁμοία φαινομένη ταῖς παρανενευρισμέναις καὶ τραχείαις χορδαῖς, ὃ καλοῦσι τραγίζειν. γίνεται δὲ τοῦτο μᾶλλον τοῖς πειρωμένοις ἀφροδισιάζειν. τοῖς γὰρ εἰς ταῦτα προθυμουμένοις καὶ μεταβάλλει εἰς τὴν τῶν ἀνδρῶν φωνήν, τοῖς δ᾽ ἀπεχομένοις τοὐναντίον. Maris vt plurimùm semen primùm habere incipit annis quatuordecim exactis, simulq; pubes, ilos habere occipit, haud aliter quam plantæ quæ semen habere volunt, quod primùm florere dixit Alcmæon Crotoniates Per id tempus verò vox etiam in asperiorem & inæquabiliorē mutari incipit, neq; amplius acuta existit, neq; grauis, neq; omninò æquabilis, sed qualis in incontentis & asperis fidibus esse apparet, quod hircire dicunt. Id autem iis magis contingit qui rem Veneream exercere conantur. In id enim incumbentibus, vox etiam in virilem permutatur, iis verò qui abstinent, contra euenit. Idem quoq; lib. 5. de gener. animal. cap. 7. διόπερ καὶ τῶν σπερματικῶν πόρων μεταβαλλόντων περὶ τὴν ἡλικίαν ᾗ δύνανται τὸ σπέρμα ἐκκρίνειν, συμμεταβάλλει καὶ τοῦτο τὸ μόριον· τούτου δὲ μεταβάλλοντος, καὶ ἡ φωνὴ μεταβάλλει μᾶλλον μὲν ἐπὶ τῶν ἀρρένων. συμβαίνει δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν, ἀλλ᾽ ἀδηλότερον γίνεται, ὃ καλοῦσί τινες τραγίζειν, ὅταν ἀνώμαλος ᾖ ἡ φωνή. Quapropter ea ætate qua semen excernere possunt, immutatis semen deferentibus meatibus, ea pars quoq; simul immutatur, eaque immutata vox præcipuè quidem in maribus commutatur. Quod etiam fœminis, etsi obscurius, contingit, quòd quibusdam hircire dicitur, cùm vox inæqualis efficitur. Sunt qui τράγον & τραγίζειν apud Hipp. dici velint de iuuenib. Venerē expertis, eamq; hircina libidine appetentibus, tuncq; hircum olentibus, quos hircosos aut hirquitallos antiqui dicebant, vt τραγίζειν hirquitallire. Sic enim Festo dicuntur hirquitalli, pueri primùm ad virilitatem accedentes, sic ab hircorum libidine dicti. Vnde etiam τράγος olidum illum fœtorem indicat propriè sub alis incubantem, ea quo τραγομάσχαλοι hircosi dicuntur, γράσος magis propriè nominatur, de quo Horatius, grauis hirsutis cubat hircus in alis.

Τράγος etiam edulij genus est quod ex zea parabatur, vt scribit Gal Com 1 in lib de rat. vict. in morb ac. (p. 43. 42.) aut ex olyra, vt lib. de alim. fac. Quod Plinius Tragum vocat cap. 50. lib 18. Inter Cerealia quoque τράγος annumeratur & herbacea. Est & τράγος vitium affectio, cùm fructu carentes frondium copia luxuriant, & fructus inopiam foliorum vbertate compensant. Sic enim τραγῶσαι ἀμπέλους dixit Arist lib. 5 de gener. animal. cap. 18. ἀπὸ τῶν αἰτίων τῶν τραγᾷν. Quod de vitibus τραγᾷν etiam dixit Theoph lib. 5. de Caus. plant. cap. 10. & 13. Vbi tamen τρυγᾷν pro τραγᾷν vitiosè legitur, vt aliàs sæpe. Hoc in vitibus vitium Plinius articulationem vocare videtur ex Theophrasto cap. 24. lib. 17. quòd earum iniuriæ in articulis sentiantur.

Τράμιν Erot. apud Hipp. exponit τὸν ὄρρον ἤτοι τὴν ἐπισπάνουσαν τὰς ἀλλὰς σφυρᾶς, hoc est, lineam illam mediam quæ scrotum medium intersecans, per τὸ ὄρρον ad anum vsque tendit. At Rufo Ephes. ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας (p. 23. & 19.) ὁ δὲ μέσος γραμμὴ τράμις dicitur, αἱ δὲ ὄρρος ὀνομάζεται. Hesychio τράμις est τὸ ῥεῦμα τῆς ἕδρας. & ὁ ὄρος, ἀπὸ ἔντερον. οἱ δὲ ἰσχίον. Sic τράμιν vel τράμιν τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας significat Aristophani, hoc est, podicem, σφιγκτῆρα Lysimacho vt scribit Erot. Polluci quoque lib 2. τὸ ῥάφος τὸ μέσον ὑπὸ τῶν ἀχιλλιῶν τῶν ὀσχέων μέχρι τῆς ὀνομαζομένης ἕδρας, ὃν τὸν δακτύλιον κατὰ τὸ ὄργον, ἀφεδρῶνα ὀνομάζεται, ἢ τράμιν, ἢ ὄρρος.

Τραυλοὶ, balbi aut blæsi, qui pronunciando literas quasdam proferre non possunt, τραυλίζειν enim linguæ vitium esse scribit Gal. Com. ad aph. 32. lib. 6. cùm scilicet lingua eas voces proferre non potest quæ per τ & ρ scribuntur, qualis fuisse Alcibiades ridetur ab Aristophane. Quod vitium fit ex nimia humiditate, mollitie & imbecillitate musculorum linguæ, qui ad primores dentes firmiter nequeunt stabiliri ad earum literarum prolationem. Sic etiam τραυλοὺς in linguæ non vocis vitio annumerat Galen. Com. 2. in lib. 1. Epid. (p. 372. 52. H. 955. E.) Lib. 2. Epid. (p. 1040. C & p. 1050. D.E.) & aphoris. 32. lib. 6. & lib. 1. Epid. (p. 372. 21. H. 955. E.) Hinc τραυλότης aut τραυλισμὸς balbuties aut blæsitas dicitur, ὀνοματοποιηθεῖσα ἡ λέξις ἀπό τινος ποιοῦ ψόφου (scribit Erot.) dictio à quodam sono efficta est.

Τρυχίων ἐρίων, ἐρέων ῥακῶν, panniculorum laneorum aut fragmentorum exponit Erot. apud Hipp. Verùm suspectum locum habeo & τρυχίων οἰσυπηρῶν legendum existimo ex lib. de art. (pag. 659. 28. H. 837. G.) ἢ ὀθονίοισι τρυχίων οἰσυπηρῶν ἐσπλισσομένων ταύτῃ μάλιστα. aut panniculorum laneorum segmentis ea parte maximè inuoluenda. ἐσπλισσ tamen passim legitur. οἰσυπηρῶν tamen malim, quemadmodum οἰσυπηρὸς ab οἰσύπου deducitur. Aliæ autem voces quamplurimæ ibidem apud Erot. explicantur ex lib. de art.

Τρέφεσθαι, πήγνυσθαι, quod est cogi, densari, coalescere, exponit Gal. Vide Τυρώδης postea.

Τρηχύσματα Hipp. sunt asperitates aut aspredines, velut lib. 2. Epid. (pag. 1020. C.) τρηχύσματα ἐν τῷ χρωτὶ κεγχρώδεα, ὑπὸ κωνώπων ἀνθεῖ, ἐξάνθήματα Asperdines quædam miliaceæ, culicum morsibus ferè similes, in summa cute enatæ. Quibus verbis papularum quædam origo indicatur, quæ à sanguine tantùm concalefacto aut feruido, non maligna aliqua qualitate affecto fierent, cùm aspredinem solam nec verò vllum in cute pruritum excitarent. Quarum ortus fuisse salutaris iudicatur, cum diebus criticis erumperent, & mulieres omnes ab exæstuante febrium ardentium incendio liberarent. Sic etiam τρηχυσμὸς ἐντέρου dicitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 81. 9. H 394. 17.) exasperatio aut diuexatio, intestini quam facit, perpetuus oxymelitis vsus.

Τριβὴ μετὰ λόγου, exercitatio cum ratione & vsus (qui videtur opponi cognitioni & ratiocinationi) & ex artis præceptis comprehensio, quam λογισμὸν πάντων vocat ἐν παραγγελίαις (pag 25. 42.) Sic ibid. (p. 28. 31.) τριβὴ & δογμάτων ἱστορίη exercitatio & præceptorum cognitio opponuntur. Et (ib. 32. 35.) δογμάτων ἱστορίην, & χειροτεχνίης ἀτρεμότητα simul ponit, præceptorum cognitionem & exercitationis stabilitatem, constantiam, hoc est, certitudinem & fidem. τριβὴν eiusmodi φρόνημα vocat Hipp. ibidem & lib. περὶ εὐσχημοσύνης. Τριβὴν vsum vertit Fabius cap. 16. li. 2. cùm τριβὴν Critolaus rhetoriceo vsum dicendi vocat. τρίβος etiam dicitur, & tritam consuetudinem indicat, velut τρίβος apud Hipp. viam tritam & hominum vestigiis calcatam, semitam & callem significat, translatitiè verò pro loco, vsu & consuetudine attrito aut calloso sumitur, vt scribit Gal. Com. 1. in lib. de art. (pag. 585. vers. 13. H. 783. F.) Vnde τρίβον ποιεῖν dicitur brachij caput Hippocrati, cùm in loco in quem excidit, diu moram fecerit, eumq; velut vsu & consuetudine attriuerit, h. e. assueuerit, & inueterauerit. Sic etiam rursus lib de art. (p. 632. 40. H. 822 E.) ὅταν μὲν οὖν τρίβον λάβῃ τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σαρκί. h. e. cùm igitur articulus in carne moram fecerit, aut assuefecerit & inueterauerit, ac veluti in ea sua mora & consuetudine callum & semitam fecerit Vbi scribit Gal. τρίβον dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν τετριμμένων χωρίων ὑπὸ τῶν ὁδοιπορούντων Eadem locutione vtitur in Mochl. (p. 866. F.) τὸ ἄρθρον τρίβον ποιῇ. qua innuit consuetudinem ipsam articulis elapsis callum inducere. Lib. verò κατ᾽ ἰητρεῖον τρίβος dicitur (p 679. 20. H. 743. C.) vt ibid. scribit Gal. pars ea membri, qua vel inflexum, vel extentum, vel in latus moram faciens operatur. Et τρίβος indicat eam partem corporis quæ teritur & qua aliquid agimus, aut cui innitimur ac insistimus, siue stantes, siue ambulantes, siue sedentes, siue iacentes: vt plantæ pedum stantibus atque ambulantibus, nates sedentibus, decumbentibus dorsum totum & capitis occipitium. Moram eam partem quidam vocant, quòd in ea mora fiat, alij semitam aut callem, quòd velut via teratur.

Τεταρταιοφυεῖς πυρετοὶ, febres ad tertianarum naturam prope accedentes dicuntur, & ex iis natæ, quæ tertio die inuadunt, & prope ad integritatem perueniunt: ita vt distinguantur à tertianis simpliciter dictis, & tertianis exquisitis, tertianis productis, & semitertianis, atque quodammodo in earum medio sitæ sint, vt scribit Gal. Comm. 2. in lib. 6. Epidem. (p. 464.) Vbi etiam scribitur τεταρταιοφυεῖς dici posse generaliori notione febres omnes quæ tertio quoque die inuadunt. At Com. 1. in li. 1. Epid. (p. 363) etsi eas à semitertianis nominatim distinguit, iis tamen quodammodo adiungere videtur, vt & lib.

lib. de temp. morb. (p.384.23.) De his enim scriptum videtur lib.1 Epid. (p.356.20. H.941.C.) [illegible], in totum quidem non desinentes, sed earum more quæ ad tertianas propius accedunt inuadentes. Et rursus (p.362 20.H.945.C.) [illegible]. In totum quidem continuæ febres nihilque intermittentes, sed in omnibus earum more quæ propius ad tertianam accedunt, accessionem facientes. Istud enim de huiusmodi febribus illic explicat Gal. Erot. apud Hipp. τριταιοφυέας febres ex lib.6. Epidem. exponens, τριταιοφυέας dici existimat quibusdam τοῦ τριταίου, σύμφυσιν ἔχειν. Magis tamen ad Philonidis Siculi sententiam accedere videtur, vt τριταιοφυεῖς dici velit, [illegible], quæ cùm accessionum significationes habeant, inordinata tamen continent interualla, neque ad integritatem desinunt. Sic autem dici quòd magnam habeant cum febre tertiana similitudinem, esseq; paruos hemitritæos dictos. Lib.6.Epid. sect.2. aph.15. ἐν τοῖσι τριταιοφυέσι, τὸ πρὸ τῆς νυκτὸς δύσφορον ἡ πρὸ τοῦ παροξυσμοῦ. In his febribus quæ ad tertianarum naturam propiùs accedunt, nox accessionem præcedens molesta est. Lib. etiam 4. Epid. (p.s127.A.) καὶ τριταιοφυέες, καὶ ἠπιαλώδεες, & febres ad tertianarum naturam prope accedentes, & Epiali. In Coac. quoque (p.112.C.) οἱ τριταιοφυέες ἀσώδεες πυρετοὶ [illegible]. Febres ad tertianarum naturam propius accedentes, cum anxietate malignæ. Et rursus (ibid.H.) οἱ τριταιοφυέες πλανώδεες. Febres tertianarum naturam referentes, erraticæ. Ac iterum ib. (121.B.) τριταιοφυέα ῥίγεα dicuntur rigores febrium quæ propius ad tertianarum naturam accedunt. Sic τριταιοφυῆ ἀλγήματα sunt dolores qui tertio quoque die cum febris accessionibus inuadunt, & tertianarum febrium naturam retinent, ib. (pag.135.A.) quæ & τριταιοφυέος πυρετοῦ παροξυνόμενα ἀλγήματα dicuntur, ibid. (p.167.H.)

Τρίχωσις vitium est in oculis cùm pili in palpebris pungentes & inutiles enascuntur, vnde τριχιῶντες dicuntur lib 4. [illegible]. (p.210.27.) Vbi & περὶ τριχιάσεως agitur eodem lib. ad extremum. Est τρίχωσις auth Definit. Medic. (pag.400.21.) βλεφάρων πάθος καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς τριχῶν [illegible]. palpebrarum casus & pilorum qui in eis sunt, ortus præter naturam. Huius idem tres ponit differentias, φαλάγγωσιν, πάθος, [illegible], quibus διστιχίαν aut διστιχίασιν addunt quidam. τρίχωσις dicitur lib.de rat.vict in morb.ac.(p.116.49.H.406.41.) vt & Actuario. Dicitur & τρίχωσις affectio, cùm in vrinis feruntur capillis albis quædam similia Galen.Com.ad aph.76 lib.4. [illegible] τρίχωσις [illegible]. Τριχίασιν vocant recentiores Medici, cùm villis, præsertim albis, ea quæ per vrinam feruntur, similia apparet. Pilarem ictinnem quidam dicunt. Indeque [illegible], h.e. caruncculæ minutæ capillamentorum effigiem præ se ferentes, cum vrinis simul prodeuntes, dicuntur, in his quæ adiecta sunt ad lib. de Natura humana (p.17.51. H.130.55.) aph. verò 76.lib.4. [illegible]. Τρίχωσις verò dicitur Erot. [illegible], abscessus circa mammas, cùm τριχιᾶν apud Hipp. exponit. Ex quo facilè in animum induco, Erot. legisse apud Hipp. lib.2. περὶ γυναικ. (p.666.31.) ὁκόταν γυναικὶ ὁ μαστὸς τριχιάσῃ, cum mulieri mammilla τρίχωσιν passa fuerit, (vbi tamen passim τριχωθῇ scribitur) vt sit τρίχωσις mammillarum scissura & asperitas, cùm interdum rimas habent veluti capillares, aut rugosas inæqualitates tenuissimis scissuris similes. Sic enim τριχίασις aut τριχισμὸς fracturæ speciem tenuissimam ac veluti capillarem significat, adeò vt plærunque sensum lateat. Eaque notione ἀπόστασις περὶ μαστὸν [illegible] melius legeretur apud Erot. Est & τρίχωσις pilare malum in mammis. τριχίαν vocat Arist. cap.11.lib.7.hist.anim. [illegible] (vt scribit) [illegible]. Adeo enim fungosa tota mamma est, vt si in poculo pilum forte hauserit mulier, dolor in mammis moueatur, nec sedetur donec pilus vel pressus sponte exeat, vel cum lacte exugatur. Id malum τριχίαν vocant. Gaza pilare malum dixit.

Τριχολογεῖν est floccos vellere Hipp. ægr.13. lib.3. Epid. post st. pest. quod faciunt phrenitici. Vbi mente capti sunt. [illegible] manibus palpabat, euellebat, scalpebat, floccos legebat, quæ sunt hallucinationum species. τριχολογεῖν [illegible] dixit Aretæus in Phreniticis & Gal. lib.4. & 5. de loc. aff.

Τρῖψις frictio, quæ Hipp. & antiquis ἀνάτριψις frequentius dicitur. Vide Ἀνάτριψις antea. Est & τρῖψις ὀργάνων instrumentorum attritus, aut attritio, cùm nimia siccitate functionum instrumenta exoluta redduntur & languida, translatione à vestibus aut vasis desumpta, quæ nimio vsu sunt attrita, aph.12. sect.3.lib.6.Epid. Vbi tamen κατάτριψις ὀργάνων legitur Galeno.

Τρόμος tremor, est motus quidam compositus ex ea quæ deorsum fit latione, ea grauitate cuiq; innata, & ea quæ sursum, ex facultate tollere partes tentante vt scribit Gal. lib. de Tremore, palpitatione, &c. (p.365.4.) Vbi etiam Tremor esse dicitur impotentis ac debilis motus symptoma: aut motus voluntarius partium quæ sursum ac deorsum vicissim feruntur (ibidem p.366.3.) vbi tamen vitiosè ἀκίνητος pro ἑκούσιος legitur. Cùm enim tremor motus sit, non fit sine mouendæ partis proposito, nec sine voluntarii impetu, vt docet multis ibidem Gal. (p.368.) in tremoris & rigoris differentiis. Fit autem tremor ex vehementis aut mouentis corpus imbecillitate. Atq; huius causas ibid. facit facultatem moticē debilem aut exiguam, onus aliquod graue & supra vires, timorem, senectutem, debilitatem, ex morbo, & quæcunque vires imbecillas reddunt. τρομώδεες Phrenitici tremuli dicuntur Hippocrati, & qui subinde tremunt, quod non nisi valde affectis & propè desperatis phreniticis contingit, ex summa reficcatione & neruorum imbecillitate, in Prorrh. (p.173 40. H.68.A.176.17.ib.D.175.24.ib.C.) & Coac. (p.130.F.G.H.131.B.) τρομώδεες ἐν τῷ λαμβάνειν, in prebendendo tremuli, hoc est, dum manibus aliquid prebendunt trementes, quod ex neruosi generis imbecillitate, affecto neruorum principio, contingit. In Coac. (p.149 E.) χεῖρες τρομώδεες dicuntur in Prorrh. (p.200 16.H.74.H.) τρομώδεες πυρετοί, febres tremulæ, aut cum tremore in calcis sideratione, lib.de fract. (p.541.35.H.759.H.)

Τρόπος dictio est multiplicem & variam habens notionem apud Hipp. Interdum nanque eius rei de qua agitur naturam, conditionem, circumscriptionem, formam, speciem, consistentiam, genus ac differentiam indicat aut modum. Interdum etiam mores animi, consuetudinem, ingenium ac indolem, ac cuiusque rei rationem, qua quid fit, ac modum. Istamque huius dictionis variam notionem multis annotat locis Gal. vt Com.3. in lib 3. Epid. (p.177.14. H.959 A.) [illegible]. Quod deinde τρόπους dixit, (nos modis vertimus) quid denotet videamus. Hac enim voce veteres duobus in significatis vtuntur, interdum quidem pro animi moribus eam vsurpantes, interdum etiam pro differentiis aut formis eius rei de qua præsens fit sermo. Velut si de victus ratione sermo habeatur, cùm τρόπους διαίτης author dicit, hoc est, victus rationis modos, differentias ipsas aut formas indicat. Quemadmodum etiam si febrium multos modos esse dicat, differentias aut species earum significat. Hac itaque dictione aut animi mores significat, aut sermonis differentias, quandoquidem sermonis mentionem fecit, ac si diceret: Ex sermone & ipsius formis ac differentiis. Differentias enim aut formas, aut species nihil in præsentia refert dicere. Siquidem hæc fiunt omnia in eorum sectione quæ generaliter mente sunt concepta. Rursus Comment. 3. in libr.1. Epidem. (pag. 381. vers. 48. H. 965. G.) [illegible]. τρόπους hoc est, modos febrium, interdum quidem mores vocant, interdum verò differentias & essentias. Quod autem nunc species singularum præscriptarum febrium scripserit, manifestum est. Hanc etiam vocis huius multiplicem notionem adscribit Comment. in sentent. 1. libr. 3. de Humor. Gal. attributus. τρόπους enim veteribus interdum mores animi indicare scribit, interdum etiam formas, differentias, aut species rei de qua agitur. At τρόποι πυρετῶν dicuntur Hippoc. lib.1. Epidem. (pag.381 vers.39. H.963.G.) τὰ εἴδη exponit Galen. cap.4. lib.1. περὶ κρίσεων. Sic aphorism.9. sect.2. lib.6. Epidem. ὁ τρόπος κρατεῖ. Vbi τρόπον νοσημάτων explicat Gal. [illegible]. Idem verò ἰδέας exponit lib 1. de Crisibus (p.422.38.) [illegible].

οἱ γὰρ ἀκριβέες ἐν σκέψεσι, δι᾽ ὧν αὖ καὶ ὁ τοῦ ῥίγεος ἀκριβέστερος προλεγόμενος. Ac primùm morbi forma inspicienda est, qui si exquisitè peruteus fuerit, confestim certior rigoris prædictio fuerit. τρόπον πυρετοῦ, ὅπως πυρετοῦ vocat Hipp. 5. Epidem. st. pest. (pag. 428 19. H. 1089 B.) Sic ὁ τῆς νούσου τρόπος morbi genus, speciem ac differentiam indicat & naturam, lib. 2. Epid. (pag. 994. E.) Et lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 65 20. H. 390. 4.) τεκμαίρεσθαι δὲ καὶ ἰσχὺν, καὶ ὁ τρόπος τοῦ νουσήματος ἑκάστου. Coniiciendum sanè de robore & morbi cuiusque specie. Vbi τρόπον τὴν διαφορὰν exponit Gal. Et Prorrh. 2. (p. 113. E.) ὁ θανατώδης ὁ τρόπος τοῦ νουσήματος, morbi genus minimè lethale indicat. Et lib. 6. Epidem. aphorism. 33. sect. 8. τῶν ἐπιδημιῶν οἱ τρόποι, morborum populariter grassantium naturæ. Et lib. 1. Epid. (pag. 352. 15. H. 919. D.) ὁ τρόπος ἐπαρμάτων tuberculorum ad aures exortorum natura. Eadem notione & τρόποι φαρμάκων dicuntur medicamentorum naturæ, genera ac differentiæ, lib. 2. Epid. (pag. 1022. G.) licet lib. περὶ συγκρίσεως. (pag. 24 25.) φαρμάκων τρόποι, medicamentorum modi potius simplicium medicamentorum actiones, præparationes, ac effectuum rationes indicent. Sic quoque τρόποι rerum differentias & genera significant, vt lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 46. 17. H. 385. 23.) ἐν ἑκάστῳ τῷ τρόπῳ, in singulis generibus dicitur quòd illic aut morborum species & formas comprehendat, aut certè multæ vini, & aquæ differentias complectatur, quarum vim & collationem se explicaturum promisit, vt scribit Gal. in Com. τρόποι διαίτης, victus rationis modi & genera, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 86. 22. H. 396. 2.) διαίτης καὶ ἰδέας exponit Gal. τρόποι τῶν ἀλγημάτων Prorr. 2. (p. 108. G.) dolorum genera indicant, differentias ac species, aut cuiusq; doloris naturam propriam aut substantiam qua inter se differunt. Quemadmodum ibid. rursus (p. 96. G.) οἱ τρόποι, partium singularum substantiam ac naturam significant, cùm partis cuiusq; naturam propriam & substantiam plurimùm inter se differre scribit, & vt de vulnere æstimes in considerationem adhiberi postulat. Non aliter quam Gal. lib. 3. Meth. med. cap. 3. propriam cuiusque partis naturam, quæ ex proba primorum corporum temperie constat, ad vlceris curationem attendit. Etsi illic τρόποι vulnerum modos, figuras, differentias & genera denotare possunt. τρόποι τῶν ὀστέων ἰητρείης (p. 50. 1. & 15.) τρόποι τῆς ἰήσιος, curationis modus & ratio, Prorrh. 2. (p. 93. B.) τρόποι ἁπλοῦ κατήγματος, simplex fracturæ modus, cùm neque vlcus est, neq; os nudatum, neque in multas partes comminutum, lib. de fract. (p. 538. 38. H. 756. G.) Et τρόποι κυλλώσιος, modi quibus pes varus redditur, multiplices rationes quib. quidam vari euadunt, lib. de art. (p. 642. 32. H. 827. F.) τρόπος τριταιοφυής modum & tertianæ febris naturam intelligit Hipp aut formam & speciem lib. 1. Epid. (pag. 356. 10. H. 941. C.) & (p. 362 26. H. 945. C.) non secus ac κοιλίαι ἰσχυρῶς ὑγραινόμεναι κακοήθεα τρόπον, ventres maligno quodam modo humescentes dicuntur ibidem (p. 365. 5. H. 948 A.) & οὐ τὸν φθινώδεα τρόπον ὑπονοστεῖν (ib. p. 356. 19. H. 941. B) qui non quomodo reliqui tabidi affecti sunt, sed propria quadam ac circumscripta tabis forma vexantur. τρόποι τῆς ὠφελείης, modi & rationes ex quibus vtilitas proueniat, Prorrh. 2. (p. 109. G.) τρόπον ταλαίπωρον ζώοντες ib. (p. 92. C.) qui miserrimo quodam modo viuunt, qui laboriosam & calamitosam vitam quodammodo tolerant, aut miserrimè viuunt. sursus (ib D.) τρόπον ἐπιμελὴς καὶ φιλόπονος, qui naturâ diligens est & industrius, aut in victus ratione attentus & sollicitus, qui accurata victus ratione vtitur, aut cui victus ratio curæ est. Sic victu curioso eos autè cauere vult Celsus, quibus articulorum dolor certis temporibus reuertitur. (cap vlt. lib 4.) Vbi τρόπος animi mores indicare potest, vt & sect. 3. lib 1. Epid. cùm ex ægri moribus futurorum præsensionem & præsentium dignotionem erui vult Hipp. Non secus ac aph. 26. lib 6. Epid. sect. 6. ex capite reliquarum partium æstimationem fieri vult, γνώμας καὶ τρόπους, mentis & morum τρόπους etiam corporis habitum indicare videtur aph. 11. sect. 2. lib 6. Epid. καὶ τῷ φύσει τοῦ λευκοχρωτέρου τρόπου, si natura candidioris sint habitus aut albidioris coloris.

Τροφὴ alimentum aut nutrimentum dicitur, cuius naturam & essentiam amplissimè Gorr. explicat, vt & eius triplicem ex Hipp lib. περὶ τροφῆς (p 380. 39 381. 3.) differentiam. Est enim τροφὴ τὸ τρέφον, καὶ τὸ οἷον τροφὴ, καὶ τὸ μέλλον τροφὴ, quod actu nutrit, & quod quasi est nutriens & quod nutriturum est. Quod quidem in pluribus locis celebrat Gal. nempe aph 39. lib. 5 lib. 1. de fac. nat & ad finem lib. 1. salubr. Sic τροφὴ aph. 26 sect. 4. lib. 6. Epid. pro sanguine sumitur omnes humores complexo qui in venis continetur, & vnde alimentum toti corpori distribuitur, quæ est secunda τῆς τροφῆς differentia. τροφὴν [illegible]

λαμβάνειν, quod est cibum capere, de his dici consuetum quibus appetentia valet, vt & τροφὴν μὴ λαμβάνειν, de his quibus deiecta est appetentia, aph. 8. lib. 2. Sic enim ibi Gal. λέγειν ὑμῖν ἔθος ἐστί, μὴ λαμβάνειν μὲν τροφὴν τοὺς ἀνορέκτους, λαμβάνειν δὲ τοὺς ὀρεγομένους τε καὶ τρεφομένους ἄχρι κόρου. Dicere siquidem nobis est consuetum, cibum eos non capere, qui cibum fastidiunt, capere verò, qui cibum appetunt, & ad satietatem vsq; replentur. τροφήματα pro cibis & eduliis scribuntur Hipp. lib. de fistulis (p 887. F.) verùm ῥοφήματα leg. existimo, vt sorbitiunculas indicet. Quidam etiam τρυφήματα legunt, pro delicato victu & cibo. τρόφιος Gal. exponitur apud Hipp. εὐτραφὴς, παχὺς, bene nutritus, crassus, pinguis. Verùm non parum mihi suspecta est hæc lectio, & lubenter τρόφις cum multis lego, quòd τρόφις exponitur Hesych. εὖ τεθραμμένος, & τρόφις Eustath. τρόφιμον, significat, h. e. alumnum.

Τροφώδης exponit Gal. in Exeg apud Hipp. ἔχον ἐμπεφυρμένα τινὰ πεπηγότα, hoc est habens compacta quædam quæ per ipsum lotium feruntur. Sic enim de vrina effertur lib. 7. Epid. (pag. 1240. A.) cumque locum procul omni dubio subindicare videtur Gal. ἑκταίῳ οὖρον ἀθρόον πουλὺ τροφῶδες. Sexto die multam confertim vrinam reddidit, compacta quædam per ea innatantia habentem, Vbi & οὖρα τροφώδεα (1239. G.) & οὖρα τροφώδεα (1240. A.) scribuntur & intelliguntur vrinæ densata quædam & compacta innatantia habentes, h.e. quæ crassamenta quædam habēt & densata contenta, velut cruorosa crassamenta quædam confecta & globosa, quali apparent in magna crudæ & confertæ materiæ copia, malignaque febrium complexione, quæ magnum internum incendium & vehementem naturæ coagitationem, flatuumque permixtam copiam significant, qualia Hipp. annotantur sæpe in Epidemiis, ἐναιωρήματα στρογγύλα καὶ διεστασμένα, conuulsionesque & delisia portendunt, velut ægr. 1. & 8. lib 1. Epid. & ægr. 3. & 4. lib. 3 & ægr. 11. post st. pest. τροφώδες etiam οὖρον accipi videtur in Coac. (pag. 210. H.) etsi parum integra lectio videtur ea Prorrhetico. Τροφώδεα etiam διαχωρήματα vocantur ibid. (pag. 2. 7 D.) eadem notione quæ densata prodeunt & concreta quædam habent, ita vt aluo liquidæ & humorum acrimonia effusæ repugnare videantur. Sed nec parum mihi suspecta est lectio, & in στροφώδεα διαχωρήματα legendum apparet ex Prorrh. vt alui recrementa cum torminibus effusa accipiantur, quæ ferè solent aluum liquidam comitari, eaque omnia deiectionibus liquidis attribuuntur. Quæ lectio mihi etiam ex Prorrhetico probata est, quòd στροφώδεα διαχωρήματα veriùs quàm τροφώδεα dici videantur, præsertim cùm quod subsidet sublimidum & limosum ex torrefactione & exustione quadam contingat, malamque hepatis affectionem indicet, vt scribit Gal. in Prorrh. (pag. 216. 34. H. 81. C.) eiusmodique excrementa aluum cum torminibus effundere soleant. Est autem vox ista inter obscuras reposita & insolens, παρὰ τὸ τρέφεσθαι, ὅ ἐστι πήγνυσθαι deducta, vt scribit Gal. Sic etiam Eustath. exponit τρέφεσθαι πήγνυσθαι, & Hesych. τρέφειν πηγνύειν. & τρέφεσθαι ὑμένας, hoc est, πήγνυσθαι. Gal. quoque Com 3. in Prorrh. (pag 216. 19. H ib.) (vbi στροφώδεα οὖρα eadem quæ in Exegesi τροφώδεα exponit) τὸ ἀποστρέφεσθαι πήγνυσθαι explicat, & apud Homerum ἀποστρέψαντα πηγνύσθαι, τὸ ἀποπήγνυσθαι significare scribit. Vbi certe ἀποτρέφεσθαι & ἀποστρέφεσθαι pro ἀποτρέφεσθαι & ἀποτρέφεσθαι poni videntur. Quemadmodum apud Hom. ὄφρα ἕ καὶ αἴσαν ἀποστρέψειε φέροιεν, ἀποτρέψειε leg. in Hesychius, & ἀποστρέψειεν exponit. Sic & Il. ε. μάλα δ᾽ ὦκα ἀποστρέψαντι κιόντα, ἀποτρέψαντι legit Herodianus, eamq; scripturam approbat Eustath. Erot. certè τρέψαι Atticis τὸ πῆξαι significare scribit, vbi τετραμμένον, πεπηγμένον exponit. Idemq; annotat τρόφαλιν τὸ πεπηγὸς τυρὸν, velut à τρέφειν deductum, cùm contra meliùs à τρέφεσθαι deducat Hesych. & τὸ παχύνεσθαι significare scribit. τρέφεσθαι etiam παχύνεσθαι quod est incrassari, exponit Hesychius.

Τροχίσκος κροκώδης & τρίγωνος, pastillus croceus & trigonus, sunt pastilli vim narcoticam habentes, sedandoque dolori accommodati, quorum meminit Gal libr 2. κατὰ τόπ. (pag. 181. 7.) Meminit & Trigoni Gal. libr. 12. Meth. med. (pag. 164. 36.) vbi tamen τριγωνὸς vitiosè pro τρίγωνος legitur. Pastillus τρίγωνος describitur Galeno libr. 7. κατὰ τόπ. cap. 5. & Paulo lib. 7. cap 12.

Τροχοὶ cursus significant. sed videntur sumi apud Hippoc. cursus circulares & curui, quiq; rectis opponuntur, quos δρόμους vocat. Sic lib. περὶ διαίτης (p 377. 14) δρόμοι διαφόρησις καὶ ἀποπάτησις ποιοῦσι, καὶ ἐξ ἀνάγκης, ἐξ ἀνάγκης τε κυκλοειδέα τροχοῖσι χρῆσθαι. Vtranque autem in partem reuulsiones facere oportet, & rectis cursibus ac curuis circularibusq; vtendum. Et ibid. (ibid. 7.) ἐξ ἀνάγκης τροχοῖσιν ὀξέσιν vtēdum dicit, hoc est cursibus circularibus, aut

auti in circulum & gyrum factis velocibus. Ac rursus (p.378. 50.) ξυμφέρει δὲ τούτῳ τροχοῖσιν ἐξίσι κεχρῆσθαι. Huic autem confert cursibus circularibus velocibus vti. δρόμους quoque ὀξέας καὶ καμπτοὺς vocat, cursus veloces & curuos lib 1. περὶ διαίτης (p. 331 14 & 332.11.) Et lib.2. (p. 361 39) τοὺς δρόμους μακροὺς καὶ καμπτοὺς τοῖς τροχοῖς ex aduerso collocare videtur, vt lib.3. (p. 368 23.) & p.372.4.33.) & (p.373 32.) τροχοὶ δρόμοι exponuntur Gal. in Exeg. apud Hipp. quemadmodum sumi videntur li. 2. περὶ διαίτης (p.363.33.) & lib.3. (p.368.27.)

Τρυβίον exponunt glandulam interpretes apud Hipp.lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.587.27.) τρυβίον ποιήσας, glandulam efficitam, efformatam. Sed locus suspectus & vitiatus videtur, vt satis asteriscus Asulano codici appositus testatur. Et pro τρυβίον, τρίβων, λεῖον ποιήσας, reponi posse existimo, vt tenniter tritum & læuigatum medicamentum intelligatur, quod tenui lana conuolutum subditur.

Τρύγη apud Hipp. dicitur tragus aut olyra lib.2. περὶ διαίτης (p. 356.19) semen tamen tertit Caluus. τρύγη exponitur Hesyc. ὁ πυρός, καὶ ὁ σῖτος, καὶ πᾶς ὁ ξηρὸς καρπός, καὶ πᾶσα ὀπώρα: Eust ith. verò τρύγη ὁ δημητριακὸς καρπὸς exponitur, Cereales fruges. Vnde τρυγηφόριον frumenti reconditorium, & locus in quo frumentum reponitur. σιτοβόλιον. τρυγηδόχεια exponit Hesych. εἰς ὁ καρπὸς ξηρὸς ἀποτίθεται.

Τρυβλίον, catinus, paropsis, pro ollula apud Hipp.sumitur, in quam materia ad suffitum parandum mittitur, lib. περὶ ἀφόρων (pag. 683 47.) Quibusdam etiam ὀξύβαφον & acetabulum significat, & mensuram indicat cyathos quinque continentem. Vtitur quoque Hipp. sæpe lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν, vt (p 531.31. & 534.55 & 539 21. & p.554.18 38. 555.17 18.) & in Nothis quæ adiecta sunt ad lib.1. περὶ γυναικ. (pag.636.48.) ἁλὸς τρυβλίον πλῆρες, salis heminam plenam, aut acetabulum plenum dicunt interpretes.

Τρύζειν stridere significat, susurrare, murmurare & sonum quendam aut susurrum edere, voxque est ex sono ficitia. In Progn. (137 59. H.40.5.) de alui egestione, ξυμφέρει μὴ τρύζειν. Præstat vt sine stridore exeat. Vbi scribit Gal. διαιρεῖται δὲ τοῦτον τὸν λόγον, τὸ μὴ γὰρ τρύζειν. γέγραπται δὲ καὶ μετὰ τοῦ σίγμα καὶ χωρὶς τοῦ σίγμα ἑκατέρως, καθ' ἑκατέραν γραφὴν ἀπὸ τοῦ γινομένου ψόφου πεποιημένον. Distinctio est, si neque stridcat. Scriptum autem est & cum σ & sine σ. estque dictio vtroius modo scribatur, à sono efficta. Quem certè locum mihi subiudicare & exponere videtur Erot. cùm scribit. τρύζειν, οἱ δὲ στρύζειν. ἔστι δὲ τὸ μετ' ἀσήμου ψόφου διαχωρεῖν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τρυγόνος, ἣν ἀσήμως καὶ γογγυστικῶς φθέγγεσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρός φησι, Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. ἀντὶ τοῦ ἀσήμως καὶ γογγυστικῶς λαλῆτε. Quod est, τρύζειν, nonnulli verò στρύζειν. Est autem cum obscuro strepitu aluum deiicere. Dictum est à turture quæ obscurum & cum murmure quodam sonum edit. Velut etiam Hom inquit. Vt ne mihi murmuretis hinc & hinc sedentes, hoc est, obscurè & cum murmure loquamini. Additque idem Bacchio τρύζειν esse, τὸ μετά τινος στροφώδους ἀλγηδόνος καὶ περιωδυνίας διαχωρεῖν. cùm torminoso quodam & vehementi dolore prompte aluum exonerare. τρύζω autem idem significat quod τρίζω, strido, obstrepo, & strysso. Hesychius τρύζει, γογγύζει, ψιθυρίζει exponit, murmurat, susurrat. τρύζειν apud Hom. πολυλογεῖν indicat, multis verbis obtundere, & μὴ τρύζητε, μὴ πολυλογῆτε, μὴ πολυφωνῆτε exponitur ex Eustath. Quem sanè versum Il. α. (v.311.) explicare etiam videtur Hesych. cum Τρύζει, γογγύζει, ψιθυρίζει. Τρύζεται, ψιθυρίζεται, τονθορύζεται, γογγύζεται. τρύζειν verò dicitur de ventris murmure aut stridore, aut de ventris egestione quæ cum susurro quodam procedit. Sic de vento in vtero scribitur libri secundi περὶ γυναικ. (pag.664.52.) φῦσα ἔξεισι καὶ τρύζει, flatus exit & stridet. Et libri primi περὶ γυναικ. (pag.593.22.) τρυσμὸς dicitur de vteri susurro & stridore in suum locum redeunte. Significatur autem strepitus quidam velut stridor, qui in ventre subauditur, quem etiam per τρυλίζειν in pectore mihi exprimere videtur Hipp. libri περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p 534.31.) vt τρυλλίζειν pro τρύζειν positum videatur, καὶ ἐκ τῶν στηθέων καὶ πνευμόνων ὥσπερ γαστὴρ τρυλλίζει. & ex pectoribus ac pulmonibus velut ex ventre quid murmurat. Quibus verbis innuitur in pulmonis inflammatione, intus concepto incendio & multo flatu in pulmonibus conclusо, quid in pectoribus stridere, ac velut ex ventre murmur & susurrum aliquem edere. τρίζειν etiam dicitur de ventris stridore vt lib.2. de Morb. (pag.480. 55.) καὶ ἡ κοιλίη τρίζει. & aluus stridet. in pulmonis erysipelate. Et (pag.481.28.) καὶ τρίζει τὸ αἷμα ὥσπερ ὑπὸ αὐλοῦ, sanguis stridet velut tonium, de sibilo illo & sono stridulo qui in thorace exauditur, pulmone ad latus adhærescente, vt τὸ πνεῦμα pro αἷμα lubentius legam, quod antea etiam monuimus. Et rursus ibid. (pag.466.36.) de aurium tinnitu, ὦτα τέτριγε dixit, hoc est aurea susurrant aut tinniunt. Hinc τετριγμὸς aut τρυσμὸς sonum quendam vocis indicat, quem propriè turturi attribuunt, quæ inde τρυγὼν nominatur ἀπὸ τοῦ τρύζειν, quod gemere dixit Virg. At τρύζειν de vrina per translationem effert Hipp. cùm ea guttatim stillat, & destillando strepitum edit & quendam sonum. Velut lib.2. περὶ γυναικ. (pagin. 647.34) καὶ τὸ οὖρον τρύζει, & vrina stridet. Quod eadem in re libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 567 41.) καὶ τὸ οὖρον στάζει dicitur, & vrina stillat. Non secus libr περὶ ἀφόρων (pag.687.17.) καὶ τὸ οὖρον τρύζει, καὶ τὸ οὖρον στάζει eadem in re dicitur lib. περὶ γυναικ. 2. (pag 655 38) & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.564 16.) illud verò contingit vtero in imum ventrem conuerso, indeque compressa vesica ac veluti intercepta vrina. Eadem etiam notione τὰ ἐπιμήνια τρύζοντα, stridentes menses & velut guttatim distillantes dicuntur lib 2. περὶ γυναικ. (pag.665.45) Et Prorrh.2. (pag.88 B.) εἰ δὲ κατ' ὀλίγον τρύζει τὸ οὖρον Quod si paulatim vrina strideat.

Τρὺξ fæx dicitur tam de vino quàm de oleo, quæ & ἀμόργη. Lib.1. περὶ γυναικ. (pag 621.9) τρύγα ξηρὴν ἐξ οἴνου παλαιοῦ λευκοῦ, fæcem siccam ex vino vetusto albo in pesso subditicio adhibet Hipp. Idemque vini fæcem ad vteri collutiones assumit ibidem (pag 627.9.) & libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 574 27.) & libr 2. περὶ γυναικ. (pag 643 11.) Τρὺξ etiam bilem atram (quæ velut fæx sanguinis est) significat libr.3. Epid. (pag.1159 F.) διὰ τῶν ἐμέτων τρὺξ μελαγχολικὴ ὤλετο, vomitione fæx multis prodiit. Quod reperitur lib 7. Epid. (pag.1218. E.) τρυγώδης πτύσις, fæculenta exputitio, in Coac. (p 207 C.) αἱμαλώπες πτύσιες ἢ τρυγώδεες φλεγμώδεες, sanguinis concreti sputatio non fæculenta.

Τρύπανον terebra acuta dicitur Hippoc. qua os foratur, & intelligunt τρύπανον ὀξὺ ἢ ὀξύ, quod πρίονα dicit Gal. in Exeg. Est & alia terebra quæ πρίων dicitur, quæ caua est & serræ vicem habet, teres est, eaque os exciditur & foratur, vt patet ex libr. de cap. vuln. Τρυπάνῳ τρυγλοδύτῳ dicitur trepana aut terebra caua apud Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag.544 34.) qua costas perforat in hydropicorum sectione. Verum τρυγλοτρύπανον, aut forte τρυγλοτρυπάνῳ legendum, à τρώγλη quod foramen aut cauernam significat, sicque denominari videtur, quòd pectoris cauernam subeat, cui πρίονα illic legere malim ex Gal.

Τρύφος frustum significat aut fragmentum, velut lib.2. περὶ γυναικ. (pag.189.13.673.10.) τρύφος ἀμφορέως διάπυρον, amphoræ frustum candens dicitur, in quam materia ad suffitum imponitur. Pro qua lib.1. περὶ γυναικ. (p 609.48.) ὄστρακον χυτρείδιον καινὸν διάπυρον, eadem in re ponitur.

Τρύχω & τρυχόω idem quod τρίβω significat, detero, conficio, consumo laboribus, aut defatigo. Vt φορτίοις τε καὶ φροντίσι τετρυχωμένος, laboribus curisque confectus. τρύχειν est Hesych. φθείρειν, τήκειν, κακοπαθεῖν, κακοποιεῖν, κακοπαθεῖν. Et τρυχόμενος κακοπαθούμενος, ἐσινωμένος, δαπανώμενος & τρύχεται, τρύχουσι, ὑποτείνουσι. Hippoc lib. περὶ ἱερῆς νούσου [pag 310. 34] iubet medicum τρύχειν τὰ νοσήματα, morbos conficere, exterere, retundere ac profligare, cui respondet φθίνειν καὶ ἀμαυροῦσθαι. Sic τρυχοῦσθαι τὸ σῶμα corpus affligi, confici & prosterni dicitur lib.3. de Morb. [pag 496 4] Et lib. 1. περὶ γυναικ. [pag 592.34] καὶ ἢν ὕστερον νόσημα ἢ πάθημα ἐπιπέσῃ ὥστε τρυχωθῆναι τὸ σῶμα. Quod si postea morbus aliquis aut affectus incidat, qui corpus conficiat, affligat, consumat, aut malè habeat. Et rursus [ibid 39] ἢ τετρυχωμένη ὑπὸ χρόνου τε καὶ τῆς νούσου, aut in diuturnitate temporis & morbi confecta. Sic σῶμα τετρυχωμένον ibid. [pag 594.13.] corpus afflictum, afflictum & consumptum morbo sit attritum. Ac rursus ibid. [pag 613.14.] καὶ μὴ λίαν τετρυχωμένη ᾖ, neque admodum consumpta fuerit aut attrita, attenuata. Et [pag.616.49.] ἢν δὲ αἱ κάθαρσις ἴῃ τετρυχωμένῃ. Quod si iam attenuatæ purgatio procedat, aut attritæ morbo & consumptæ. τρυχοῦν pro τρύχειν exponit Gal in Exeg. κακοποιεῖν, ἰσχναίνειν, vexare, conficere, extenuare. Τρύχειν etiam pro τρύχεσθαι neutraliter accipi videtur lib.3. περὶ διαίτης [pag 372.54] τὸ οὖν σῶμα τρύχει, corpus igitur consumitur aut contabescit alimento frustratum quod ibidem [p.373.10.] τὸ σῶμα τρύχεται dicitur.

Τρύχος pannum lacerum & attritum significat, ῥάκος dicitur. Apud Aristoph. in Acharn. τὰ ῥάκια τὰ τρυγῳδικά, & ῥάκος τοῦ παλαιοῦ δράματος, τὰ παλαιὰ τρύχη vocat quidam. Vbi Schol. τρύχη τὰ ῥάκη τραγικὰ significare scribit. Intelligit autem veteris comœdiæ frusta & tritam Lacinіam, ac tragœdiæ pannos sidet autmordet, quod pannosos & abiectos heroas

induceret Euripides. Dicitur & τρύχος ἐλαιοειδὲς Theophrasto cap. 9. lib. 3. hist. plant. quod dependet ex ægilope, veluti panniculi attriti aliquod fragmentum & muscus. Plinius lib. 18 pannos arentes, muscoso villo canos vocauit. Quicquid enim sublonga & rotunda forma tumet panniculus & panus dicitur Plinio, & quod è piceatum vel roborum ramis dependet. A τρύχος fit τρυχίον diminutiuum, quod ῥάκος significat, eoque sæpe vtitur Hipp. vt lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 595. 20.) ἐν δὲ δὺο τὰ τρυχία. χωρὶς ἐφ' ἑκάτερα. eamque dictionem paulò pòst exponit, ἀποδήσας ἐν ῥάκει ἀπαλῷ. Et rursus ib. (pag. 605. 35.) ἐν τρυχίῳ ἀποδήσας. & myrrham in linteum illigato. Significat autem linteum tarum in quod medicamenta ad pessum conficiendum immittuntur, quod aliàs sæpe ἐν ῥάκει ἐνδεῖν dicitur (vt pag. 651. 22.) & ἐν ὀθονίῳ περιδῆσαι (pag. 652. 4.) At libr. 2. περὶ γυναικ. (pag. 670. 31.) τρύχνον pro τρυχίον non sine suspicione legitur. ἐνθεὶς ἐς τρυχίον, quod ἐνθεὶς τοῖς ῥάκεσι eadem in re dicitur lib. περὶ γυναικείων. (p. 571. 27.) in linteum indito. Vnde etiam τρυχωθῆναι scribitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 672. 36.) & exponitur, linteo excepta subdens. Sed tamen etiam suspecta est lectio. Est & τρυχίον πολύπτυχον, panniculus aliquis lacer multiplex, lib. de art. (pag. 621. 33. H. 813. G.) Panniculum alij dicunt, nos panniculum lacerum & attritū diximus. Etsi panniculum quibusdam sumi pro panno crasso, vili & attrito apud Celsum satis intelligimus, cùm fascias ex panniculis fieri iubet, lib. 7 cap. 20. Vbi tamen panniculis Hermolaum Barbarum legisse constat. Rursus etiam (p. 659. 28. H. 817. G.) τρυχίων ἐρινέων ἐρρωγμάτων, panniculorum lanceorum segmenta & frusta dicuntur.

Τρώγλαι sunt cauernæ & foramina rosione facta. τρώγλας τρώματα foramina exponit Hesych. & τρώγας τρώγλας. Moschioni cap. 126. hirud num incisuræ & sectiones τρώγλαι dicuntur. Hipp. lib. περὶ σαρκῶν (p. 15. 17.) τρώγλας vocat meatus & foramina aut etiam cauitates quæ in carne insunt, in quibus humidum continetur. τὸ δὲ κοιλώδεα τρώγλας ἔχοντα. ἐν δὲ τῇσι τρώγλῃσιν ἐνεστι τὸ ὑγρὸν, ὥσπερ καὶ ἐν τῇσι φλεψὶ τῇσι μεγάλῃσιν. Glut nosum autem in foramina abiit, in his autem foraminibus humidum inest veluti in magnis venis.

Τρώειν, τιτρώσκειν, ἀποχαράζειν, quod est vulnerare scarificare ex lib. 2. de Morb. mulieb. exponit Gal. in Exeg. apud Hip. Verùm τρώειν non reperio, sed τρώσῃ (p. 659. 16.) ὡς μὴ τρώσῃ pro ἵνα μὴ, vt ne lædat. Quibus verbis glandem suppositiciam illinendam & emolliendā esse præcipit, ne lædat aut pungat. Certum est autem illud τρώσῃ à τρώω deduci. Quod num mouere voluerit Gal. num verò ὡς μὴ τρώῃ legerit, mihi non planè constat.

Τρωκτοῖσιν, ὠμοῖς ἐσθιομένοις, hoc est iis quæ cruda eduntur, exponit Gal. in Exeg. Quibus verbis locum lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 642. 14.) mihi subindicare videtur. καὶ ὀψοῖσι τρωκτοῖσι (vbi de oleribus agitur) & sylnestribus quæ cruda eduntur. τρωκτὸς autem idem quod τρώξιμος, qui esui est, edulis, vescus, qui comedi potest. Vt plurimùm verò τρωκτὰ vocantur quæ cruda edi solent, velut quæ vel in acetariis, vel secundis mensis edenda apponuntur, vt vua passa, ficus, raphani, bulbi, itemque τραγήματα.

Τρῶμα vox est Ionica & valde ambigua, interdumque ad vlcus, interdum etiam ad vulnus refertur. Ionibus tamen in communi omnes offensas & noxias insignesque læsiones indicat, quæ ab externo quopiam fiunt etiamsi citra vulnus factæ sint. Quod scribit Gal. Com 5. in lib. 6. Epid. (p. 512. 38. H. 1184. H.) τρώματα γὰρ ὀνομάζειν Ἴωνες εἰώθασι καὶ μεγάλας βλάβας ἐκ τινος τῶν ἔξωθεν γενομένας, οὐ μόνον χωρὶς τραύματος. Et Com. 2. in libr. de art. (p. 602. 25. H. 798. A.) πάνυ γὰρ καὶ βλάβας οἱ Ἴωνες ὀνομάζουσι κοινῶς τρώματα. Vnde τετρωμένα βεβλαμμένα ibidem apud Hipp. exponit Gal. Ac rursus Com. 3. in Prorrh. (p. 222. 35. H. 78 F.) τρώματα γὰρ καὶ ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτίων βλάβας ὀνομάζειν εἰώθασι. Sic τρωθῇ, βλαβῇ, λωβηθῇ exponit etiam Gal. in Exeg. apud Hipp. καὶ τρῶμα ἡ βλάβη. Vt hac dictione omnes insign. noxiæ & læsiones comprehendantur ab externo aliquo contingentes, siue vlcus aut vulnus respiciant, siue citra ea fiant, quemadmodum libr. de cap. vuln. sæpe ea notione vsurpatur: vbi & τρωθῇ legitur (p. 902. F. G. & p. 908. A.) τρωθείς, & τρώσεις & τρώειν ea notione crebro sumuntur. In Coac. (pag. 199. G.) ἤν τι ἐγκέφαλος τρωθῇ. τραῦμα verò dicitur Gal. lib. de Const. art. Med. (p. 36. 30.) continuitatis solutio in carne ex incisione facta. Τρωματίης aut τρωματίας dicitur Hipp. qui vulnus accepit vt lib. περὶ ἰητροῦ (p. 22. 13.) iubet Medicum bella externa sequi, & in quouis armorum aut telorum genere dignoscendo exercitatum esse, quò facilius vulneratos agnoscat & iis opem afferat. Lib. περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων (pag. 901. G.) ἀκούειν δὲ χρὴ τοῦ τρωματίου ἐπερωτῶντα. Et (pag. 908. A.) ἐκ τῶν λόγων τοῦ τρωματίου, ex vulnerati sermonibus. Et libro περὶ παθῶν (pag. 525. 38.) τοὺς τρωματίας λιμαγχονεῖν. vulneratos fame macerare oportet.

Τρώξιμα dicuntur quæ cruda eduntur, vt fructus & olera, eadem quæ τρωκτά. Libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 549. 36.) τρωξίμων δὲ, ῥαφανίδι χρῆσθαι. Ea bis quæ cruda comeduntur, raphanide vtatur. Et rursus (550. 55.) λαχανοφαγίῃ τρωξίμων πολλῶν. oleium multorum quæ cruda eduntur esus.

Τρώσκεσθαι ἐκτιτρώσκειν hoc est abortire exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. vnde & τρωσμοὶ abortiones significant sæpe in tota muliebrium morborum tractatione, vt libri περὶ γυναικείων. (pag. 561. 45.) & libri primi περὶ γυναικ. (pag. 612. 24. & pag. 613. 29. & pag. 616. 19. 617. 6.) & Coac. (pag. 206. D.) Significat etiam τρώσκεσθαι idem quod ἐκτιτρώσκεσθαι vulnerari à τρώσκω quod idem quod τρώω denotat.

§ Τύμμα, plaga, ictus, percussus. Lib. 7. Epid. (pag. 220. F.) τύμμα κάτωθεν μεγάλου δακτύλου ἔλαβεν. plagam deorsum in pedis pollice accepit. Pro quo lib. 5. Epid. (pag. 1159. C.) σπάσμα legitur, quod luxationem significat. τύμμα πληγὴ exponit Hesych.

Τύρβη, turba tumultus, perturbatio aut confusio dicitur, vt lib. de fract. (pag. 558. 41. H. 756. B.) πάντα γὰρ ἂν τύρβην τὰ ἐπιδέσματα ποιήσειεν. vincula omnia conturbabit. hoc est, vinculorum ordinem confundet, & omnia permiscebit. Ex quo τύρβη Erot. ταραχὴ exponitur. nisi si σύρβην & συρβαχὴν ipse scripsit, vt cæteri omnes legunt. Lucian. ἐμοῦ πολλὴν τύρβην. Et Polyb. ἀναξίως καὶ ταραχὴν δὲ τῆς λογισμὸν τύρβην πλείω τὰ στρατόπεδα. Hinc τυρβάζειν & τυρβάζεσθαι tumultuari & turbas excitare significat. Apud Aristoph. in Vespis Schol. τυρβάζειν aut ἀναταράττειν exponit. Sic & conturbare dicuntur qui omnia permiscent, & creditorum rationes confundunt, aut pecuniam decoquunt, vnde conturbator Macellus, & conturbator Aper Martiali.

Τύρσις Hipp. libr. de art. (pag. 615. 9. & 51. H. 808. F. G.) turrim significat, & πύργον ita explicat Gal. etiam ex Diocle Carystio. Idem quoque in Exeg. τύρσιν πύργον exponit, sed addit, καὶ μάλιστα τὸν ἐν τοῖς τείχεσι, turrim præcipuè quæ in mœnibus est significare. Erot. verò τύρσιν est ex Bacchij sententia σκηνὴ, ἢ πύργος, ἢ προμαχών, tentorium, aut turris, aut propugnaculum. Hesych. τύρσις est πύργος, ἔπαλξις, προμαχὼν, turris, pinnaculum & propugnaculum. (Sunt autem ἔπαλξεις & προμαχῶνες muri partes Polluci cap. 10. lib. 1.) Varin. scribit τύρσιν apud Lycophr. & Pindarum τὸ τεῖχος significare, ἐπεὶ Τυρσηνοὶ πρῶτοι τειχοποιίας εὗρον, quod Tyrrheni primùm mœnia inuenerint. Τύρσις etiam Sudæ est περίβολος τοῦ τείχους, muri ambitus, qui & τύρσις Hesychio dicitur, si modo vera est lectio, ac non τύρσις legendum.

Τῦφος apud Hippoc. quibusdam dicitur stupor attonitus, cùm quis mutus aut attonitus consider. Est τῦφος morbus lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 553. 6.) cuius quinque facit species. Videtur autem febris ardentis esse quædam species. Erot. etiam τυφώδεις λέγονται πυρετοὶ, οἱ μετὰ καταφορᾶς γινόμενοι, καὶ μετὰ παρακοπῆς ἐξιστάμενοι. febres quæ cum stupore fiunt, & interdum etiam furore mentis habent alienationem. Τυφώδης exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. ἐνεὸς καθεζόμενος, qui stupidus, mutus aut attonitus considet, nimirum locum libr. 4. Epid. (pagina 1122. H.) subindicans, τυφώδης ἐκάθητο, mutus aut stupidus consedit, permansit. Et rursus ib. (pag. 1120. D.) χολώδει, τυφώδει, bilioso, stupido. Et rursus ib. (pag. 1138. G.) ἐδόκει ἄνευ πυρετοῦ τυφώδης εἶναι, visa est absque febre stupida esse. Sic quoque lib. 2. Epid. (pag. 1046. C.) ᾧ δὴ αὖ ἀτρεμίῃ, τυφώδης. Cui verò quiescit lentus est, stupidus, aut quodammodo torpet. Vbi τυφώδης ἐξυθύμῳ & μανικῷ opponitur. ἀργὸν, νωθρὸν, βραδὺ, ἀνόητον, ex Galeno lib. quod animi mor. temp. corp. sequ. exposuimus, hoc est stupidum, torpidum, lentum, stolidum & minimè iracundum, quique præcipiti & furioso opponatur. Verùm in his Hipp. locis exempl. omnia publ. & manu scripta plurima τυφλώδης legunt, velut etiam Gal. in Exeg. τυφώδης tamen malim, etsi τυφλὸς κωφὸς καὶ ἀνόητος dicitur, mutus & stolidus, non solùm surdus.

Τυφομανίη dicit Gal. in Exeg. μικτὸν ἐκ φρενίτιδος καὶ ληθάργου πάθημα, mixtus ex phrenitide & Lethargo affectus. Verùm τυφομανίη in quibusdam codicibus scribitur apud Gal. velut & lib. 4. Epid. (p. 1122. H.) ἀπεθανεν τυφλομανίη, quem locum suo indicatura videtur demonstrasse Gal. in Exeg. vt ibi adscripsimus: etsi recto casu illic legitur. Nos tamen τυφομανίην legimus, indicantes affectum ex phrenitide & Lethargo mixtum, in quo

in quo delirant ægri & somniculoso torquentur comate, ex bilis & pituitæ permixtione, vt scribit Gal. Com.1.in Prorrh. (p.168.21.) ἐγὼ δὲ καὶ ὅταν ἄχρι τέλους ἐπὶ παραφροσύνῃ ᾖ τὸ κῶμα διαμένῃ, μικτὸν ὀνομάζω τοῦτο τὸ πάθος φρενίτιδός τε καὶ ληθάργου, τινὲς δὲ τυφομανίαν ἐκάλεσαν, ὡς καὶ ἐν τῷ περὶ νούσων Ἱπποκράτης γέγραπται. Ego igitur eùm ad finem vsque delirium & κῶμα perseuerauit, mixtum ex phrenitide & Lethargo affectum appello. quidam verò τυφομανίαν appellarunt, velut apud Hipp. lib. de Morbis. Ex quibus sanè non leuis iniectus est nobis scrupulus libros de Morbis qui nunc circumferuntur, non satis esse integros, atque inde fortè deductam esse Exeg. Gal. indicaturam. In his namque ne vlla quidem τυφομανίας fit mentio, vt neque in libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν. Hic verò affectus ex phrenitide & Lethargo mixtus, dici potest Lethargicus furor aut delirium, aut furiosus delirusque Lethargus: quemadmodum scribit Author Definit. Med. (pag. 397. 35.) ὅπου καὶ ἡ τυφομανία, ὅπερ ἐστὶ λήθαργος φρενιτικός, ἢ φρενῖτις ληθαργική. Etsi ibi vitiosè τυφωνία pro τυφομανία scribitur & ab interprete retinetur. Hunc quoque affectum τυφομανίαν dici scribit Gal. cap.4.libr. περὶ κώματος, vt & Com.1.in Prorrh. Etsi idem Gal. in Isagog pulsuum (pag 6.) & lib. 4. de caus. pulsuum (pag. 114.) hunc affectum nomine carere scribit, & nominis penuria ex quibusdam propriis notis circumscribit. Quod tamen imperitis Medicis idem tribuit libr de Comat. cap.4. Quo ex opinionum tormento fortassis non temerè ἀλλοδὴς τυφομανίη vocatur Hipp.lib.4.Epid vt ibi submonuimus.

Τυχοντεύμενον τυχανεύμενον exponit Erot apud Hipp. quod est scopum petentem aut intendentem, conicientem aut animum intendentem. Verùm mihi non minimum suspecta est ista scriptio. Meliora enim exemplaria τυχασμένον legunt. τυχάζοντες autem στοχάζοντες exponit Hesych. Est & τυχάζω idem quod τυγχάνω, assequor, attingo.

OECONOM. HIPPOC.

TO Υ.

¶ Ὑαλῶδες οὖρον, vitrea vrina dicitur, quæ multam pituitam vitream, frigidam, albam, viscidam deponit, morbosque ex huiusmodi crudis humoribus ortos iudicatione liberat, & inter solutionis causas & signa reponitur in Coac. (pag 140 E.) Eadem autem videtur dici ὑαλώδης vrina, quæ ab eodem authore postea γονοειδὲς, & ab Hipp. sæpius hoc nomine vsurpatur, quæ pituitam vitream multam, & confertum quiddam ac compactum, album, consistentia & colore genitali semini simile continet. Nam ibidem postea (pag. 273.H.) ὑαλοειδὲς οὔρου διέξοδος, vrinæ exitus vitri speciem referens ponitur, in vniuersaliore conuulsionis solutione, vrinam significans multam pituitam vitream, albumineam, crassam & glutinosam continentem, certissimam conuulsionis materiam. Quam idem author postea in singulari opisthotoni iudicatione γονοειδέος οὔρησις Et Gal. Com.5. in libr. 6. Epid. (p.469. 17. H. 1170. D.) γονοειδὲς οὖρον non aliter exponit, quàm vrinam quæ multum vitreum humorem deponit, his verbis: τὸ γονοειδὲς δὲ οὖρον ὃ καὶ διαχώρημα φησὶν αὐτὸ ποτε ... ὅπου ... Πραξαγόρου χυμὸν ὑαλώδη ἐκάλεσαν. Genituram autem referens vrina vel deiectio iudicatoria interdum fuerit, cùm humor Praxagoræ vitreus dictus expellitur. Qua de re aliàs à nobis multa scripta sunt nostris in ægr. 1.libr.1. Epid. Annotat. & in Coac. Hinc autem pituitam vitream ὑαλώδη χυμὸν Praxagoræ dictum agnoscit etiam Gal.lib...de Præsag. ex puls. (pag. 124. 42.) Est & ὑαλοειδὴς χυμὸς, vitreus humor in oculo, de quo appositissimè Gorræ.

¶ Ὑβοὶ sunt qui κυφοὶ dicuntur sæpius lib de art aut κυρτοὶ, gibbosi cùm foras seu in posteriorem spinæ partem vertebræ conuertuntur ac tendunt, quibus λορδοὶ opponuntur, aph 46. lib. 6. Vbi scribit Gal. ὑβοὺς καὶ κυφοὺς ἅμα δεῖ ὀνομάζειν ὁ Ἱπποκράτης, ... κυρτούς ... τὸ δὲ κυρτὸν τὸ κοῖλον ἀντικείμενον λέγουσι, τὸ δὲ ὕβωμα καὶ κύφωμα λορδόν. ὑβοὺς καὶ κυφοὺς appellare solet Hippocr. quos nunc omnes κυρτοὺς, quod est gibbosos vocant. Nam re vera iis spina à tergo gibbosa fit. κυρτὸν igitur τὸ κοῖλον opposite dicitur, hoc est conuexo cauum. At ὕβωμα καὶ κύφωμα, τὸ λορδὸν, quasi dicas, gibbosum, repandum: aut foras extuberanti, excauatum. Quem locum mihi subindicasse etiam videtur Gal. in Exeg. vbi ὑβοὶ κυρτοὶ exponuntur gibbosi, καὶ ὕβωμα τὸ κύρτωμα, gibbositas aut curuamen. Quam vocem sæpe vsurpat lib. de artic. Etsi ibidem scribit Gal. (pag. 623. 22. H 816.C.) ὕβωμα in genere omnem vertebrarum euersionem præter naturam significare.

¶ Ὑγιαίνειν νοσωδέστερον ἢ ὑγιεινότερον est minus prospera sanitate frui, aut salubrius degere, aph 2.lib.6.

Ὑγιηρὸν γόνον, αὐτὶ τοῦ ὑγιηρὸν σπέρμα, quod est sanum semen, positum apud Hipp. scribit Erot. Quod legitur lib. de aëre, loc. & aq (pag 189.45.) ὁ γὰρ γόνος πανταχόθεν ἔρχεται, ἀπό τε τῶν ὑγιηρῶν ὑγιηρὸς τοῦ σώματος, ἀπό τε τῶν νοσερῶν, νοσερός. Semen enim genitale vndique procedit, à partibus quidem corporis sanis, sanum, à morbosis, morbosum. Quod etiam repetitur lib. περὶ ἱερῆς νούσου (p.303 53) ὡς ὁ γόνος ἔρχεται πάντοθεν τοῦ σώματος, ἀπό τε τῶν ὑγιηρῶν, ὑγιηρὸς, ἀπό τε τῶν νοσερῶν, νοσερός.

Ὑγρασίη humiditatē significat & humida excrementa quæ in corporis partibus continentur, & sudoris causa sunt, aph. 36. li. 4.

Ὑγρὸν apud Hipp. lactis cocti pinguedinem & supernatantem spumam significat, libr περὶ νούσων (pag 684 50.) ... τὸ ὑγρὸν ... Vbi lactis caprini ad duas heminas decocti & perfrigerati pinguedinem detrahi iubet, eoque reliquo mulsæ tertiam partem admisceri. ὑγρὸν verò ea ratione vocare videtur, quòd τῷ πηκτῷ opponatur, velut ὑγρὸν γάλα, quod τῷ πηκτῷ καὶ ξηρῷ γάλακτι & caseo aduersatur. Ac certè suspecta est lectio, & pro ὑγρὸν, γρυὸν transpositis literis, aut γραῦν legendum. Qua dictione vtitur Nicander Alexipharm (v.91.) ... γραῦν, hoc est, splendida detracta à potione spuma. Sic enim Schol. exponit, ... derogata velut lactis concreta spuma γραῦς enim siue γραῦν dicitur ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ... quod velut vetulæ cutis corrugetur.

Ὑγρότης idem quod ὑγρασίη significat apud Hipp. velut lib 1. περὶ γυναικ. (pag. 598. 9.) ... Hæc enim plærumque efficiunt vt humiditas mittatur, hoc est, efficiunt, vt humor toti corpori inducatur & concilietur: quæ popularis est locutio. Rursus ibid. (v. 22.) ὅταν δὲ ἡ ὑγρότης ... cùm autem humiditas prohibuerit. Et (v.33.) ὅτι μήτε ὑγρότητα ἔχουσιν, etsi neque humiditas aderit, hoc est, vterus humidior fuerit. Sic lib. περὶ ἀδένων (pag 270.50.) ... ὑγρότητι, & quibusuis aliis humectis locis ὑγρότητες εἰσιν, autumni humiditates, aph. 24. libr. 3. vt & ὑγρότητες ... aph. 31. libr. 3. in senibus ob cerebri nimiam humiditatem.

Ὑγρὸν apud Hip. humidam naturam significat, quatuor humorum species in se complexam, ex quibus morborum omnium origines ducuntur: vt cùm lib. περὶ γονῆς scribitur (pag. 231. 40.) ἡ δὲ γονὴ τοῦ ἀνδρὸς ἔρχεται ἀπὸ παντὸς τοῦ ὑγροῦ τοῦ ἐν τῷ σώματι ἐόντος, τὸ ἰσχυρότατον ἀποκριθέν. Genitura quidem viri excrementum est validissimum, ab humido, quod in vniuerso corpore continetur, profectum. Ibi enim τὸ ὑγρὸν omnem corporis humidam naturam & fluidam intelligit, quatuor corporis humores continentem, sanguinem videlicet, bilem, aquam & pituitam, ex quibus hominis naturam & morborum fontes constituit libr. 4. de Morbis. Qua notione ὑγρὸν sæpius sumitur eodem lib. περὶ γονῆς, etsi nonnulli ex membranarum recentiorum veteramentis in hoc loco supra adducto ὑγιοῦς pro ὑγροῦ legant. Sed certè ex imbecillis ac morbosis partibus semen etiam, etsi imbecillum, delibatur, vt ibid. scribitur (p.234 16.) & libr. de aëre, loc. & aq (pag 284 4.) & lib. περὶ ἱερῆς νούσου (pag.303.53) Quod etiam testatur Gal. lib. quod animal sit quod vtero continetur: & lib. de semine. Ac rursus eodem lib. περὶ γονῆς ὑγρὸν pro omni humida natura sumitur (v 231.49) τριβομένου δὲ τοῦ αἰδοίου καὶ τοῦ ἀνθρώπου κινευμένου, τὸ ὑγρὸν θερμαίνεται ἐν τῷ σώματι. Confricto autem pudendo motoque homine, quod in corpore humidum est concalescit. Et (v.53.) οὕτω δὲ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἀποκρίνεται ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ ἀφρέοντος τὸ ἰσχυρότατον καὶ τὸ πιότατον. Ita quoque in homine quod valentissimum & pinguissimum est ab humido spumante secernitur. Significat namque semen ex puriore perfectioreque humidi parte secerni, quod ἰσχυρότατον vocat, hoc est, optimè excoctum. Rursus (pag. 232. 46.) φημὶ δὲ γονὴν σπέρμα ἀποκρίνεσθαι ἀπὸ παντὸς τοῦ σώματος, καὶ ἀπὸ τῶν στερεῶν, καὶ ἀπὸ τῶν μαλθακῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ παντὸς τοῦ ἐν τῷ σώματι. Genitura verò mihi à toto corpore, tum à solidis, tum à mollibus partibus, tum ab

vniuerso corporis humido secerni videtur. ὑγρὸν quoque dicitur Hipp. aquosa proluuies quæ in partu edendo effluit, & ὕδρωψ ὁ αἱματώδης vocatur lib. περὶ φύσιος παιδίου (pag. 239. 10.) & ἰχὼρ simpliciter, quòd saniem quandam cruentam repræsentet. ὑδατώδεα etiam nuncuparunt in Coac. vt & vulgò aquæ. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 604. 6.) ἢν δὲ γυναικὶ μετὰ τὸ παιδίον ἐν τῷ τόκῳ μὴ ἴῃ τὸ ὑγρὸν ὡς χρή. si mulieri in partu cum fœtu humor non prodierit vt decet.

Ὑγρὸν σῶμα corpus molle, molliter positum, aut molliter affectum & flexibile, vt extenso opponatur, significat in Progn. (pag. 126. 3. H. 37. 37.) τὸ ξύμπαν σῶμα ὑγρὸν κείμενον. & totum corpus molliter positum. Corpus enim integrum molliter inflexum esse debet, ac intra figuras extremas consistere, vt neque nimis tensum, aut immodicè inflexum sit, vt illic exponit Gal. vbi etiam scribit: τὸ ὑγρὸν κεῖσθαι τὸ σῶμα πρὸς ἀντίθεσιν αὐτῷ λέγεται τοῦ τεταμένου. Molliter positum esse corpus ab eo dictum est, vt opponatur extenso. Sic figuram corporis mediam, quæ sine tensione est, mollem aut humidam vocat Hip. vt ibidem scribit Gal. τὸ δ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑπερβολῶν σχῆμα [illegible] ἀτενὲς [illegible] ὑγρὸν, τῶν ὑγρῶν σωμάτων [illegible]. Quæ verò inter extremas figuras est media, sine tensione est, ideoque mollem vocauit, quòd corpora mollia tensa esse non soleant.

Ὑδατὶς aquula, dicitur Authori definit. Med. (pag. 400. 29.) ἡ ὑπερσαρκώσεως τοῦ ἄνω βλεφάρου πιμελώδης αὔξησις, δι' ἣν ἐπιδακρύουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ φύσιν. pinguedinis superiori palpebræ substantiæ incrementum, propter quam oculi illacrimare præter naturam tentantur. Paulus Ægin. cap. 14. lib. 6. ἡ μὲν ὑδατὶς πιμελή τίς ἐστι παρὰ φύσιν ὑποτεταγμένη τῷ τοῦ βλεφάρου δέρματι παρὰ φύσιν. Aquula pinguis quædam est substantia, palpebræ cuti præter naturam substracta. De qua tel. qua vide apud Gorth.

Ὑδάτινον nomen est medicamenti ocularis apud Gal. quod ex aqua pluuia conficiebant, velut aqueum diaeris. Gal. com. 4. in lib. 6 Epid. (pag. 500. 51.) vbi de aqua pluuia loquitur. εἰς τὰ τῶν ὀφθαλμῶν φάρμακα τοιούτῳ ὕδατι πολλάκις χρώμεθα, καὶ τὸ καλούμενον ὑδάτινον ἐξ αὐτοῦ σκευάζομεν. Nam ad oculorum medicamenta componenda huiusmodi aqua vtimur, & ex ipsa ὑδάτινον vocatum conficimus.

Ὑδατίδες dicitur Aurel. sonus collisi & conclusi humoris in internis vomicis ac collectionibus (c. 8. lib. 5. Tard. Pass.) velut in membranæ (?) turgentis suppuratione.

Ὑδατοειδέες velut aquescentes dicuntur Hipp. qui vel aqua inter cutem laborant, vel tenuem & aqueum natura sanguinem gignunt. Velut lib. 2. Epid. (pag. 1028. G.) ὑδατοειδέες καὶ οἱ λευκοφλεγματίαι, qui ex aquoso hydrope aut pituita alba laborant. Qua notione etiam ὑδατοειδέας mulieres dicit Hippoc. aph. 6. sect. 1. lib. 6 Epid. hoc est aquosas aut aquescentes, eas quæ ad aquam intercutem pronæ sunt, aut quæ tenuem & aquosum sanguinem gignunt, γυναικεῖα τῇσιν ὑδατοειδέσιν [illegible]. Menstruæ purgationes aquosis mulieribus longo tempore perseuerant. Vbi scribit Gal. ὑδατοειδέας εἶπεν [illegible] [illegible] ὕδερον [illegible]. [illegible] ὑδατώδες ἐχούσας αἷμα. [illegible] τὸ αἷμα [illegible], [illegible] [illegible]. Aquosas quidam intellexerunt eas quæ promptè aqua inter cutem corripiuntur, nonnulli verò eas quæ natura tenuem & aquosum habent sanguinem. Potest autem & de vtrisque intelligi, ac potiùs quidem de iis quibus sanguis natura tenuis inest, nullo alio morboso affectu corpus infestante. Quem certè locum mihi significare videtur Gal. in Exeg. cùm ὑδατοειδέων ὑδρωπικῶν exponit, ἢ ἐξυδατούντων τὸ αἷμα, ἢ ὑδατώδη [illegible], hoc est hydrope laborantibus, aut sanguinem in aquam conuertentibus, & quibus aquosa expurgantur. Eodem quoque refertur quod Erot. ὑδατοειδέας ὑδρωπικοὺς exponit. ὑδρωπιῶντας tamen eum legisse existimo. ὑδατοειδέες ergo iidem qui ὑδαλέοι dicuntur Prorrh. 2. (pag. 84. A.) ὡς τι ὑδαλέοι ὑπὸ τὸ θέρος γίνονται vt aquosi sub æstatem fiant. Eos nimirum subindicans, qui nimio per hæmorrhoidas euacuato sanguine, indeque perfrigerato toto corpore, sanguinem aquosum & dilutum gignunt, & hydropem aquosum contrahunt.

Ὑδατόχλοα aut ὑδατόχλωρα dici ab Hipp. testatur Gal. in Exeg. quod aquosa virescentia, aut aquosè ex pallido virescentia significant, & de alui recrementis dicuntur ægr. 16. lib. 3. post st. pest. Vbi tamen ex melioribus codicibus manu scriptis ὑδατόχλοα cum interpretibus diximus. Rursus in Coac. (pag. 443. 32. 218. A.) ὑδατόχλωρος ὑπόστασις subsidentiam aquosam ex pallido virescentem in alui excrementis significat. λευκὸς ἄγαν [illegible], ὑδατόχλωρα [illegible] ὑπόστασιν. Tenuis & in summo spumosa deiectio, aquosam ex pallido virescentem habens subsidentiam, ex bile flaua aut æruginosa putrescente. Varia verò huius est dictionis scriptio, & frequenter ὑδατόχολα dicuntur aquæ similes deiectiones, quæ perliquidæ Celso. & ὑδαρὲς διαχώρημα vocatur in Progn. summæ eruditatis notæ, cùm non solùm aquæ colorem, verùm etiam essentiam referant, in Clazomenio lib. 1. Epid. ægr. 10 Sæpiùs quoque ὑδατόχολα scribuntur, quæ aquosas & perliquidas deiectiones pallida aut flaua bile permixtas indicant, vt ægr. 2. libr. 3. Epid. post st. pest. & Prorrh. (pag. 194. 9. H. 73. E.) & Coac. (pag. 136. E.) (pag. 227. A.) κοιλίας ὑδατόχολα πολλὰ διδούσης, aluo aquosa multa excrementa reddente. Quam certè dictionem exponit Gal. Com. 3. in libr. 3 Epid. (pag. 434. 20. H. 1096. C.) simul & scriptionis varietatem indicat his verbis: διὰ δὲ κατὰ μέρος ἐν τῇ προκειμένῃ ῥήσει γεγραμμένα τὰ μὲν ὑδατόχολα διαχωρήματα, τινὲς μὲν διὰ τοῦ χ καὶ λ γράφουσιν. ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ χ καὶ ρ καὶ λ, καὶ λεπτὰ μὲν ὑπάρχειν αὐτά, καθάπερ καὶ τὸ ὕδωρ ἐστὶ λεπτόν, ἐνδεικνύμενοι ἀμφοτέρων [illegible] διοίσειν [illegible] [illegible] κατὰ τὴν χροιάν, τὰ μὲν ὑδατόχλοα τὸ χλόης ἐμφαίνειν αὐτὰ, τὰ δὲ ὑδατόχολα τὸ χολῆς. καὶ τρίτη δὲ αὖ τις γραφὴ διὰ τοῦ χ καὶ ρ, ὡς ὕδατος χροιά, κἂν ἐν τοῖς παλαιοῖς, καὶ τοῖς ὅλως ἐν τοῖς ἀξιοπίστοις ἀντιγράφοις εὑρισκομένη, φανερῶς τι οὖσα μοχθηρά. τὰ γὰρ ὑδατώδη τῶν [illegible] ἐν αὐτῷ τῷ [illegible] [illegible], καὶ τὴν σύστασιν ἐμφαίνει λεπτὴν καὶ τὴν χροιὰν λευκήν. Quæ verò in præsenti oratione particulatim scripta sunt, alui quidem excrementa ὑδατόχολα, quidam per χ & λ scribunt, quidam verò per χ, ρ & λ, voluntque tam esse tenuia quam aqua existit, vtroque nomine id indicante: verùm colore esse diuersa, vt ὑδατόχλοα, τὸ χλόης, hoc est, graminis colorem referant, ὑδατόχολα autem τὸ χολῆς, hoc est bilis. Est & tertia quædam scriptura per χ & ρ, vt sit aquæ color, quæ neque in antiquis neque in fidelibus exemplaribus inuenitur, estque manifestè vitiosa. Aquosæ enim vrinæ quid tales dicantur, & substantiam tenuem & colorem album referunt. Quibus in verbis ὑδατόχροα scriptionem planè damnare videtur Galenus, quæ tamen celebratur quibusdam locis apud Hipp. vt antea indicauimus. ὑδατόχροα οὖρα Erot. apud Hipp. exponit τὰ ὕδατος ἔχοντα χροιάν, vrinas aquæ colorem referentes. Verùm suspectus mihi est locus, neque ὑδατόχροα οὖρα Hipp. dicuntur sed ὑδατώδεα, non quæ tantùm colore aquam, sed etiam essentiæ tenuitate referant, vt exponit Gal. Existimoque Erot. vrinis attribuisse apud Hipp. quod de alui recrementis dicitur ægr. 6 lib. 3. Epid. post st. pest. & pro ὑδατόχλοα ὑδατόχροα legisse. Sic enim videtur legisse: καὶ τὰ ἐπὶ μέρος ὑδατόχροα πολλὰ διῆιε οὖρα, cùm tamen aliter legatur omnibus in exemplaribus, vt illa alui recrementis attribuantur, & post διῆιε interpungatur, deinde οὖρα λεπτά, ὀλίγα scribatur.

Ὑδατώδεες, aqua intercute suffusi, hydropici & qui aqua inter cutem laborant, ea que hydropis specie quæ subtercus, anasarca, sarcites & λευκοφλεγματίη ab Hipp vocantur libr. de rat. vict. in morb. ac. quibus præcipuè sectio per paracentesin conuenit, etsi Paulus, Celsus, Aëtius & reliqui ascitis tribuunt. ὑδατώδεας ὑδρωπικοὺς explicat Gal. in Exeg. apud Hip. Sic enim malo ex melioribus exemplaribus, quam ὑδρωπιῶντας quod passim legitur, existimoque hac indicatura locum libr. 6. Epid. sect. 7. aph. 8 designari ὑδατώδεας θᾶσσον τάμνειν. Aqua inter cutem laborantes citò incidere oportet. Eosdem ὑδατουμένους ibidem vocat aqua inter cutem suffusos. ὑδατῶδες verò aqueum dicitur & saporis est differentia, aut quod aquæ est simile, vt ὑδατώδεα οὖρα, vrina diluta & aquea, in Coac. (pag. 210. F.)

Ὑδεραίνειν est aqua intercute laborare aut corripi. lib. περὶ γυναικείων (pag. 563. 41.) καὶ τεκμαίρεσθαι χρὴ ὑδεραίνειν. ex bilque iudicabis aqua inter cutem laborare. ἐξυδερωθέντες dicitur aphor. 9. sect. 4 lib. 6. Epid. & ὑδερωθέντες lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 611. 46.)

Ὑδερικὸν Erot. apud Hipp. τὸν ὕδερον exponit, & Epiclem reprehendit qui τὸ ὑδρηλὸν χωρίον, hoc est humectum locum sumpserit, cùm passim pro hydrope apud Hipp. capiatur, vt lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν sæpè, & lib. περὶ παθῶν, libr. etiam 1. περὶ γυναικ. (p. 611. 15.) & lib. περὶ γυναικ. φυσ. (pag. 565. 37.) & libr. 2. de Morb. (pag. 483. 4.) & Coac. (pag. 191. A.) At ὑδερικὸν aut ὑδερικῶν, quod etiam legunt exemplaria quædam, pro ὕδερον non temerè repertas apud Hipp non leuiter sospecta sit Erot. lectio. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 543. 55.) legitur, περὶ σαρκῶν ἀπὸ ἀπὸ κτίσματος μάλιστα ἐς ὕδερον. Et ibid. (544. 34.) ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐς ὕδερον ἐμπίπτει. ὑδερικὸν fortè aut ὑδερικοῦ pro ὕδερον videtur legisse Erot.

Ὑδροποτὸς dicitur Hipp. qui aquam sæpè haurit. & sumitur pro hydropico & aqua subter cutem laborante ex nimis crebro aquæ haustu, lib. 7. Epid (pag. 1240. C.)

Ὑδρηλὸς aquosus, humidus, ὑδρηλὸν χωρίον, locus humidus, aquosus, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 588. 40.) Hesych. ὑδρηλοί exponuntur ὑδατώδεις, ὑδατοδρόμοι.

Ὑδρία exponitur Gal. in Exeg. ἡ μικρὰ ὑδρία, ὑδροφόρος (?), parua hydria.

hydria, diminutiuè, vrnula, paruum vas aquarium. Quibus verbis subindicare mihi videtur locum lib. περὶ χυμῶν (pag. 49. 53.) ὅκως ὑδρία ἡ νέη δέχεται, ἡ παλαιουμένη στέγει, quemadmodum parua hydria quod recens est transmittit, quod inueteratum, continet.

Ὑδρωποειδέα sunt excrementa aquosa & qualia in aqua inter cutem laborantibus visuntur. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 602. 2.) τὰ ὑδρωποειδέα καὶ φλεγματώδεα ἄγειν, aquosa & pituitosa emittit. Et τὰ λοχεῖα χωρέει ὑδρωποειδέα, puerperij purgamenta aquosa aut aquæ similia secedent, qualia esse ibidem scribuntur si quis carnes cruentas abluat, eademque ὑδατοειδέα ibidem vocantur. ὑδρωποειδὲς excrementorum serosum & aqueum in corpore dicitur lib. 4. de Morb. (pag. 507. 55.) Est & φλέγμα ὑδρωποειδὲς pituita aquea lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 537. 33.) ex qua fit tabis tertia species. ὑδρωποειδὴς etiam mulier hydrope laborans dicitur libr. 1. περὶ γυναικ. (p. 612. 43.) Et ὑδρωποειδέες οἱ ὑδρωπιῶντες ὑδρωπικοί, in Coac. (pag. 190 E. F. 191. B. D) At ὑδρωποειδὲς pro hydrope sumitur in Coac. (pag. 167. G.) τὸ ὑδρωποειδὲς ξηρὸν δυσαπάλλακτον, quod ὕδρωπα ξηρὸν (ὕδρωψ ξηρὸς) dicitur aph. 11. lib. 4. Sic rursus ibid. (pag. 185. H.) ὑδρωποειδὲς σκληρὸν hydrops siccus dicitur. Vbi σκληρὸν ἀντὶ τοῦ ξηροῦ ponitur vt aphor. 71. lib. 5. δέρματα καρφαλέα καὶ σκληρά, cutes aridæ & siccæ, & aph. 15. sect. 6. lib. 6. Epid. vbi eadem verba repetuntur, & omnes interpretes siccum vertunt, quòd cutis sicca dura sit, & ex consequenti siccum durum. Etsi ibid. (pag. 191. B.) ὑδρωποειδέες ξηροί, sunt qui hydrope sicco aut tympanite laborant. ὑδρωποειδέα τὰ τῶν ὀφθαλμῶν dicuntur oculi quales hydrope laborantibus lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 641. 10.)

Ὕδρωψ vt scribit Gal. to Eaeg. apud Hipp. lib. 2. Epid. ὀξύτονον scribit Dioscor. vultque ea voce τὸν ὑδρωποειδῆ significari, hoc est, hydrope laborantem & hydropis speciem referentem. Quibus verbis locus mihi designari videtur qui legitur (pag. 1046. B.) ὑδρωψ ἐν οἰδήματι ἔχων τε πᾶν αἷμα ἐν δέρματι. Hydrope laborans, in cruribus tumores habens, si tussiat. Quem locum nostrum in eum lib. Com. subindicauimus. ὑδρωπα enim illic vocare videtur quem paulò ante ὑδρωπιῶντα (ibid. A.) Sic etiam lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 557. 50.) ὕδρωπες dici videntur hydrope laborantes. καὶ οὖρον παχὺ ἰσχύει ὥσπερ ὕδρωπες, & crassam vrinam reddit qualem hydrope laborantes. ὕδρωπες enim intelligi videntur, οἷον, ὑπὸ ὕδρω ἐόντες, vt scribit paulò post. ὕδρωψ etiam Hipp. lib. 4. de Morb. (p. 498. & 50..) ἰχῶρα & aqueum corporis humorem fluxilem significat (ὕδωρ vocat lib. περὶ γονῆς.) Ac rursus ibid. (pag. 508. 53.) ὕδρωψ melancholicum succum indicare videtur. Et iterum lib. 2. de Morb. (pag. 467. 8.) pro aquoso humore sumi videtur. ὕδρωψ ῥεῖ ὑπόπυος, aqua effluit aliquantulum puruleota. ὕδρωψ verò pro corporis tumore ex hydrope sæpius sumitur Hipp. idemque quod ὕδερος significat. Huius duæ species ponuntur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 113. 8. H. 405. 15. 16.) λευκοφλεγματίας & ὁ μετ' ἐμφυσήματος. λευκοφλεγματίας etiam ὕδρωψ dicitur lib. 1. de Morb. (p. 447. 13.) Alioqui ὕδρωπα distinguit Hipp. ex partibus corporis ex quibus originem sumit, velut in Progn. & Coac. & lib. περὶ παθῶν & περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν. ὕδρωψ ἀπὸ τοῦ σπληνός, ἀπὸ τοῦ ἥπατος, & ἀπὸ τοῦ λευκοῦ φλέγματος nominatur. Est & pulmonis ὕδρωψ lib. 2. de Morb. & vteri ὕδρωψ lib. 1. περὶ γυναικ. & ὕδρωπες ἐν ὀρχέσι, testium hydropes lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 281. 42.)

Ὕδωρ in humoribus corporis aquam significat Hipp. & serosum illum humorem qui in corpore abundat, & qui ὕδρωψ interdum (vt lib. 4. de Morb.) interdum etiam ἰχὼρ dicitur: scilicet serum illud quod omnibus humoribus innatat, cuius sedem ac fontem lienem esse scribit lib. 4. de Morb. Gorrh. Annotauis in lib. περὶ γονῆς ὕδωρ dici Hipp. existimat atram bilem, quòd eius fontem ac sedem lienem faciat. Alij ὕδωρ esse Hipp. putant serosum illum humorem qui in venis redundat, & ὕδρωψ aut ἰχὼρ eidem dicitur, quique ex materia potulenta colligitur, & per renes ac vesicam excolatur. Libr. περὶ γονῆς (p. 232. 47.) ἔστι δὲ τέσσαρες ἰδέαι τοῦ ὑγροῦ, αἷμα, χολή, ὕδωρ καὶ φλέγμα. τοσαύτας γὰρ ἰδέας ἔχει ξυμφυέας ὁ ἄνθρωπος ἐν ἑωυτῷ, καὶ ἀπὸ τουτέων αἱ νοῦσοι γίνονται, ὅ αἱ ἐκ βίης ἀφαιρέονται. Humidi autem quatuor sunt species, sanguis, bilis, aqua & pituita. Homo namque tot humidi species in seipso congenitas habet, à quibus tum morbi fiunt, tum etiam iudicantur. Lib. quoque 4. de Morb. initio, eosdem quatuor humores corporis nostri principia constituit. ἔχει δὲ ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἀνὴρ τέσσαρας ἰδέας ὑγροῦ ἐν τῷ σώματι, ἀφ' ὧν αἱ νοῦσοι γίνονται, ἐκτὸς ὅσαι ἀπὸ βίης γίνονται. αὗται δέ εἰσιν αἱ ἰδέαι, φλέγμα, αἷμα, χολή, καὶ ὕδρωψ. Habet autem tum mulier, tum vir, humidi quatuor species in corpore, ex quibus morbi qui nulla vi contingunt, oriuntur. Sunt autem species hæ, pituita, sanguis, bilis & aqua. Et rursus ibid. (pag. 501. 41.) τέσσαρα εἴδεα, τό τε αἷμα, καὶ ἡ χολή, καὶ τὸ φλέγμα, καὶ ὁ ὕδρωψ, λαμβάνεται ποικίλως τε καὶ ὅθεν πλεῖστον γίνεται ἐν τῷ σώματι ἀπὸ τῆς βρώσιος καὶ τῆς πόσιος. Cùm autem sint humores quatuor, sanguis, bilis, pituita & aqua, qua ratione & quam ob rem copiosiora tum à cibis, tum à potibus omnia fiant, demonstrata sunt hæc à nobis omnia. Per aquam autem Hipp. humorem melancholicum sumere videtur, quòd is humor plurimum seri habeat. Quod satis testantur quartanarij, qui omnium copiosissimè sudant & meiunt. Sic etiam ὕδωρ aquas & tenues ἰχῶρας qui in corpore redundant significat lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 623. 55.) cùm de pesso purgatorio scribitur, μάλιστα δὲ ὕδωρ ἄγει præsertim aquas ducit. ὕδωρ verò sæpius Hipp. pro aqua simplici & potabili capitur, quæ omnis est qualitatis expers, & qualitatum gustabilium veluti canon ac regula. ὕδατα αὐτοφυῆ dicuntur aph. 17. sect. 4. lib. 6. Epid. aquæ quæ nullam habent ex arte præparationem, & sponte nascuntur. αὐτοφυῆ vocat Gal. qualis quæ ex lacu, flumine, fonte & imbre petitur. Huius differentiæ ibidem scribuntur ὄμβρια, ὀρεινά, καὶ λιμνώδεα, quæ ibidem à Gal. & fusissimè à Gorrh. explicantur. Sunt & ὕδατα ἀτέραμνα, σκληρὰ καὶ ψυχρά, aquæ crudæ, indomitæ, duræ & frigidæ, lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 280. 49. 5. & p. 182. 35. & 184. 2. 52. 54.) ἀτέραμνα, σκληρὰ καὶ ξηρὰ dicuntur Gal. Com. 4. in lib. 6. Epid. (pag. 457.) aquæ graues, duræ & indomitæ quæ neque concoqui, neque immutari possunt, sed diutius in hypochondriis restitant, neque facilè permeant (Sic enim ὕδωρ σκληρὸν διὰ τὸ ἀτέραμνον τε καὶ βραδύπορον, ὡς ἐν τοῖς ὑποχονδρίοις μένει, exponit Galen. lib. 3. de diff. puls.) (p. 40. 8.) His ὕδατα μαλακὰ aquæ molles opponuntur, libr. de aëre, loc. & aq. (pag. 280. 49.) Etsi iurio lib. 1. Epid. ὕδατα μαλθακὰ molles pluuiæ & leues dicuntur, quæ iis opponuntur quæ cum impetu, rapidam, largè & confertim fiunt. Sic enim τὰ λάβρα καὶ λαβρῶς, καὶ ἀθρόως opponit Gal. in Comm. Vbi & ὕδατα πολλά, ξυνεχέα, λάβρα sæpius dicuntur Hipp. pluuiæ multæ, continentes & copiosæ, easque exponit Ga. statim initio Com. in lib. 1. Epid.

Ὕδωρ etiam Hipp. aquæ frigidæ potionem indicat, aph. 18. sect. 4. libr. 6. Epid. ὕδωρ βορόν, aqua vorax, quod de frigidæ potu capitur quæ voraces homines facit & appetentiam excitat. Sic lib. de vict. (pag. 69. H.) καὶ ὕδωρ ξυμφέρει πᾶσι τοῖσιν ἕλκεσι, omnibus vlceribus etiam aquæ potio conducit.

Ὕδωρ quoque apud Hipp. ponitur pro aqua in qua quid incoxerit, & ab eo denominationem sumit, vt ὕδωρ κρίθινον lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 106. 58. H. 401. 47.) aqua hordei, qua in vehementibus vititur Hipp. ὕδωρ μαλάχης, malua aqua, hoc est decoctum, ad subducendam aluum biliosam, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 601. 24. & 602. 54. & 617. 38.) & Sic λινοζώστιος ὕδωρ, mercurialis decoctum ad aluum subducendam exhibetur Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1226. F. & pag. 1234. D.) Et τὸ ἀπὸ τῶν κριμνῶν ὕδωρ, aqua in qua farina crassior macerata aut decocta fuerit, in potu sæpe vsurpatur Hipp. vt antea scripsimus in Κρίμνα.

§ Ὕλη materiam significat & quicquid sub artis Medicæ præcepta cadit, eaque omnia quibus tum in sanis vtimur, rectè artis materia dicuntur. Quod scribit Galen. Com. 4. in lib. 6. Epid. (pag. 500. 20.) ἐγχωρεῖ γὰρ ἐν αὐτῷ τῷ ἰατρικῷ, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν νοσούντων ἀλλὰ καὶ τῶν ὑγιαινόντων σωμάτων, ὕλαι δὲ πάντων εἰσὶ, & χρῆσθαί γε τὸν ἰατρόν, βοηθεῖν τὴν ἐπὶ χρείαν ἔχοντα περὶ ὕλης. Ex quibus in re Medica, non in ægris solum, verùm etiam in rectè valentibus corporibus vtimur materiæ artis nominantur. Scripti quoque & à quibusdam Medicis libri, qui de materia Medica inscriptionem habent. Est & ὕλη materia in syluis cædua, vnde & ὑλοτόμος lignator, qui in syluis ligna cædit. Et ὑλόνομα καὶ ἀγρόνομα ζῶα, animalia, quæ in syluis & agris degunt, indeque victum trahunt, lib. 1. περὶ διαίτης (pag. 358. 15.) vbi ὑλόνομα tamen vitiosè scribitur. Hinc quoque ὑλημάτιον dicitur & ἀνθυλλημάτιον apud Hip. quod suprà exposuimus.

§ Ὑμενώδεα οὖρα & ὑμενώδεες οὖροι, hoc est vrina membranosa aut pelliculosa quænam dicatur, scriptum est antea. Sic ὑμενώδεα ἐπιμήνια vocantur Hipp. menses pelliculosi, membranosi aut fibrosi, in quibus multa pituita viscida abundat. lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 594. 33. & 595. 38.) vbi etiam ὑμενώδεα dicuntur (v. 42.) Sic ibid. (pag. 610. 37.) in veteris pituitosis αἷμα ὑμενῶδες scribitur, sanguis fibrosus & pelliculis refertus: non secus ac in muliere pituitosa prægnante de puerperij purgatione scribitur ibid. (pag. 601. 38. καὶ φανεῖται) ὑμενώδεα, καὶ οἷα τῶν ἀραχνέων ὑφασμάτων ἐστι, & quid pelliculosum apparebit, ea eaque veluti aranearum telæ capitulæ erunt. Rursusque ibid. (pag. 595. 38.) ὑμενώδεα ἐπιμήνια vt viriosa damnantur. Ac iterum ibid. (p. 594. 33.) In muliere pituitosa ὑμενώδεα ἐπιμήνια adscribuntur, καὶ ὥσπερ ἀράχνια ὑφάσματα.

§ Ὑπάγουσα κοιλίη, aluus subiens, hoc est soluta & naturaliter fæces deponens aut excernens, non autem ad fluxionem aut excretionem aliqua excrementorum qualitate aut specie sollicitata.

vt exponit Gal. Com. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 90. 35. H. 396. 27.) in febre ardente notha, in qua pituita salsa, eius nempe materia, non facilè excernitur, neque promptè accenditur, neque febrem auget aut sitim intendit. Ideoque in ea, velut in legitima febre ardente, aluus non fluit acrium aut mordacium, ac tenuium excrementorum qualitate irritata, sed tantùm naturaliter subit & fæces deponit.

Ὑπαγκώνια puluini dicuntur qui cubito subiciuntur, quasi subcubitales dicas, velut ὑπαυχένια, qui ceruici supponuntur, Gal. Com. 1. in lib. de fract. (pag. 554. 23.)

Ὑπαίθριος εὐνὰ, cubile sub dio, Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 68. 53. H. 391. 38.) καὶ ὑπαίθριος παρὰ τὸ ἔθος· εὐνὴ ἐκθερμαίνει τὸ σῶμα, & cubile præter solitum sub dio corpus indurat.

Ὑπακούειν cum datiuo est obedire, obtemperare & cedere. Lib. 7. Epid. (pag. 1221. D.) πταρμῷ οὐχ ὑπήκουσε, sternutamentum cienti medicamento cessit, hoc est, sternutatorio medicamento est excitata. ὑπακούειν etiam dicitur de morbis qui curationi cedunt aut obediunt, Prorrh. 2. (pag. 112. A.) δυσμενέως ὑπακούειν, non facilè nec sine graui molestia cedunt, grauissimè obediunt. Sic ὑπακούοντα ὑποχόνδρια, præcordia cedentia & mollia, quæ renitentibus & distentis opponuntur, lib. 4. Epid. (pag. 1136. G.) Et lib. 3. Epid. 10. st. pest. σῖτα προσφερόμενα δυσχερέως ὑπακούοντα, oblata ægrè admittebant.

Ὑπαλειπτὸν, ἔγχριστον φάρμακον, hoc est, medicamentum quod illinitur, exponit Gal. in Exeg. nimirum locum lib. de vlcer. exprimens, (pag. 881. B.) [illegible] ἔχῃ τὸ πάχος, ὡς ὑπαλειπτὸν, lento igne coquitur dum idoneam crassitudinem habuerit, vt illini possit. Sed omnia exemplaria vitiosè ὑπάλειπτον legunt.

Ὑπαλειπτρον est instrumentum illitorium & quo ad illinendum vtimur, velut specillum illitorium aut linitorium, vt lib. de art. (pag. 590. 55. H. 788. B.) ὑπαλειπτρον χρὴ λεπτὸν διιέναι, tenue aliquod linitorium specillum traiiciendum est. Rursus ibid. (pag. 607. 33. H. 808. 39.) παχὺ ὑπαλειπτρον, plenius specillum vocat Hipp. quo ad illinendum vtimur. Vbi scribit Gal. ὑπάλειπτρον esse id omne instrumentum quod ad illinendum est idoneum, vt specilla, spathæ, & quæ διπύρηνα dicontur, hoc est, nucleata, quæque in summo rotonda habent capitula. Quem locum Paulus subindicans cap. 91. lib. 6. τὴν μήλης πυρῆνα, specilli caput nucleatum exponit. Celsus verò subiectum specillum dixit cap. 5. lib. 8. Erot. quoque ὑπαλειπτρον esse Hipp. quam μήλην dicimus, hoc est, specillum, testatur. vbi tamen ὑπαλειπτον & ὑπάλειπτον vitiosè scribitur, vt antea scripsimus. Sic ὑπαλειπτρον ἀντὶ τῆς μήλης sumitur apud Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 661. 32.) καὶ ὑπαλειπτρον καθεῖναι, & specillum demittere, quod libr. περὶ γυναικ. φύσ. eadem in re (pag. 578. 17.) καὶ τὴν μήλην καθεῖναι dixit. ὑπαλειπτον tamen vitiosè in omnibus codicibus publicatis legitur. ὑπαλειπτρος μήλη specillum vnctorium significat lib. περὶ ἀφόρων (pag. 163. 36.) [illegible] ὑπαλειπτρον καθεῖναι ἐς τὸ στόμα τῆς μήτρης. Huic confert specillum vnctorium ad vteri os demittere. ὑπαλειπτρον exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. ἔλασμα λεπτὸν ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμοὺς, laminulam tenuem qua quis oculos illinat.

Ὑπαίματον τὸ ὕφαιμον καὶ ὑπέρυθρον, subcruentum & subrubrum sputum dicitur lib. 2. Epid. (pag. 1012. D.) καὶ ἔπτυεν ὑπαίματον, & aliquatenus fluidum conspuebat. Sic αἱματηρὰ πτύσματα, τὰ ἐρυθρὰ καὶ ὕφαιμα exponuntur Gal. in Exeg.

Ὕπαρ καὶ ὄναρ, prouerbialis locutio quæ significat inter vigilandum & inter dormiendum, aut opinione & re vera. Ea vtitur Hipp. περὶ τέχν. (pag. 2. 31.) οἱ δ' ἀπειρίῃ κακοὶ δημιουργοὶ καὶ κακοὶ κεκλημένοι [illegible] ὄναρ καὶ ὕπαρ. Imperitia verò malus est the-saurus & malæ opes reconditæ, his qui eam tum opinione tum re vera possident. Dicitur autem ὕπαρ quasi ὕπνου ἄρσις, somni sublatio, nimirum per vigilias, vt ὄναρ τοῦ ὕπνου ἄρσις, nimirum cùm per somnium tantùm res cernuntur. Dicitur & ὕπαρ ἐναργὲς ἐν ὕπνῳ & ὄνειρος, cùm re vera cernuntur, vt ὄνειρον ὁ ἐν τοῖς καθεύδουσι φαντασία, cùm per somnium inter dormiendum res cernuntur. Prouerbialis autem desumpta est formula ex Homeri versu (547.) Od. τ.

Ὑπαυχένια, ceruicalia, puluini qui ceruici supponuntur, Galen. Comment. 2. in libr. de fract. (pag. 554. vers. 25.)

Ὑπάτοπον ῥῖγος, rigor subabsurdus, non consentaneus, non legitimus, dicitur Hipp. in Coac. (pag. 169. F.) hoc est, qui inter iudicationes mouetur, cùm naturæ legibus vacuationes criticas præcedere debeat. Sic enim exponit Gal. Comment. 3. in Prorr. (pag. 105. 34.) additque quosdam pro ὑπάτοπον ἀπόφορον legere, quod exponit τὸ φέρον, ὃ φέρεται ἐξ ἀρχῆς. Quam lectionem secutus videtur Cornar. in Coac. vbi in publicatis exemplaribus ὑπὸ ἀποφόρου vitiosè legitur.

Ὑπεζυγωμένον ὑπεζευγμένον exponit Gal. in Exeg. subiugatur, submittitur, subuertitur, ab ὑπεζυγῶσθαι. Innuit autem Gal. his verbis locum lib. de art. (pag. 599. 36. H. 797. 8.) ἐστὶ γὰρ τὸ ὀστέον τὸ ἀπὸ τῆς ἄνω γνάθου πεφυκὸς ὑπεζυγωμένον τῷ ὀστέῳ τῷ ἄνωθεν τοῦ ὠτός. Os enim à superiore maxilla procedens, cum eo osse quod sub aurem anneaum est, subiugatur, hoc est, quasi iugo quodam est subnexum aut iugo quodam cohæret ac copulatur. Ibi enim scribit Gal. Hipp. hac dictione ὑπεζυγῶσθαι indicare συνάπτειν ἀλλήλοις τὰ δύο ὀστᾶ, καθάπερ ζυγὸν ὑποκείμενον αὐτοῖς, hoc est, duo ossa, velut iugo subiecto inter se cohærere. Vnde & ζυγώματος nomen à dissertionis peritis petitum vult.

Ὑπείκειν, concedere, cedere, locum dare, remittere, aph. 5. sect. 2. lib. 6. Epid. ὑπείξαντα ἀντισπασθαι αὐτίκα, vbi reuulsioni aliquid concesseris, hoc est, vbi de reuulsione aliquid remiseris. ὑπεῖξαι etiam emollire, euincere & aliquid concedere significat, vt ibidem ἀντιτείνοντα ὑπεῖξαι, renitentia emollire, de humoribus, qui in aliquam partem illapsi & affixi, vacuari, digeri & transfundi debent.

Ὑπεκκαύματα fomenta, alimenta sic dicuntur, quòd calido cibi velut igni ligna submioistrentur, aph. 14. lib. 1. vbi Gal. τροφὰς exponit.

Ὑπεκλυόμενοι παλμοὶ, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 600. 26.) sunt palpitationes quæ sensim & paulatim exoluuntur, debiles sunt, aut subinde dissoluuntur & desinunt, deinde verò rursus ingrauescunt, quod significauit per ἐπαναδιδόντες αὖθις ibidem.

Ὑπελθεῖν ἀντὶ τοῦ κάτωθεν apud Hip. positum scribit Erot. quod est infra.

Ὑπεξάγειν apud Hipp. ὑποσύρειν exponit Erot. quod est subducere, submittere, deducere.

Ὑπέξοδος, alui secessus, subtus erumpens excretio, alui fluxus, Prorrh. 2. (pag. 106. A.) προσδεχόμενον δὲ χρὴ παύσασθαι τὴν ὑπέξοδον. Cessaturum autem alui secessum denunciaueris.

Ὑπεραιωρεῖσθαι, eleuari, suspendi, attolli significat, & de ossibus dicitur, quæ dum in diuersa diducuntur aut per vim extenduntur, paulùm inter se recesserunt, (vt loquitur Celsus) neque inter se hærent, sed veluti sublimia suspenduntur, lib. de fract. (p. 551. 23. H. 761. G.) ὑπεραιωρεῖται γὰρ ἐς ἰθυωρίην ὑπὲρ τῆς ἀρχαίης ἕδρης, attollitur enim supra pristinam sedem in directum, aut suspenditur. Quod de articulo dicitur, velut cap. 16. lib. 8. dixit Celsus membrum in diuersas partes extendere, donec spatium inter ossa liberum sit.

Ὑπερεμεῖν supereuomere significat, & de venis dicitur quæ redundantem sanguinem refundunt, lib. 2. de Morb. (p. 467. 23.) ὑπερεμέουσι τὰ φλέβια τὸ αἷμα τὰ περὶ τὸν ἐγκέφαλον, venulæ circa cerebrum sanguinem supereuomentes. Rursus (ibid. 32.) ἢν ὑπερεμέωσιν αἱ φλέβες ἐς τὴν κεφαλὴν, si venæ in caput supereuomerint.

Ὑπερβάλλοντας μεταλλάσσοντας, hoc est, commutantes exponit Erot. apud Hipp.

Ὑπέρινος immodicè vacuatus aut superpurgatus dicitur & extenuatus. ὁ κεκενωμένος exponit Gal. Com. 5. in libr. 6. Epid. (p. 517. 49. H. 1185. E.) In Exeg. verò ὑπέρινος exponitur ὁ ὑπερκαθαρθεὶς ἄνθρωπος, ἢ αὐτὴ ὑπερίνησις. ὥσπερ γοῦν ἰσχνὸν ἐστί ποτε καὶ τὶ, ὑπέρινος ἰσχναίνει. [illegible] μακρόπνους, καὶ τὶ βραχύπνους, διχῶς εἰρημένος λέγεται. Quibus verbis Gal. locum libr. 6. Epid. subindicat, variata tamen lectione, significatque ὑπέρινον tam immodicam vacuationem quàm immodicè vacuatum denotare, vt & μακρόπνους & βραχύπνους tam de longa aut breui spiratione accipitur, quàm de his qui longam aut breuem spirationem habent. ὑπερίνησις verò legitur lib. de loc. in homine (pag. 424. 10. 11.) ὅπως μὴ ἐκ τῆς ὑπερκαθάρσιος ἡ ὑπερίνησις, ne vacuatio ex immodica purgatione contingat. ὑπέρινον τὸν σφόδρα λεπτὸν exponit Varin. hoc est eatlem & valdè extenuatum. ὑπέρινος idem significat Polluci quod ἐξικμασμένος, quod est immodicè vacuatus. Sic enim scribit cap. 25. lib. 4. τὸ δὲ ὑπερινῆσαι ἐστὶ καθᾶραι καὶ ἐξικμάσαι λίαν. καὶ ἐξικμασμένος ὑπερκαθαρθεὶς τοῦ κεκαθαρμένου, ὥς ἐκ τοῦ ὑπερπεφορημένου τὸν χυλὸν ἢ δι' αὐτὸ καὶ ὑπερκενωμένον φασὶ καὶ ὑπέρινον. Sic enim mihi legendum videtur contra omnium codicum fidem. ὑπερκενωθεὶς etiam ὑπερκαθαρθεὶς exponitur Erot. apud Hipp. ὅσοις γὰρ ὁ ὑπέρινος λέγεται. Quo loco ὑπερκενωθεὶς mihi videtur legisse Erot. apud Hipp. lib. 6. Epid. vbi Gal. ὑπέρινος legit. Hanc autem dictionem vsurpat Gal. lib. de sang. missione aduersus Erasistratum (pag. 3. 24.) δειλαίνοντες δ' ἤδη ἐν τοῖς τὸ βλάβος μέγεθος ἐν τοῖς ὑπερινοῦσι τε καὶ ἀσθενέσι. Noxæ verò magnitudinem in immodicè purgatis & debilibus cernere manifestò licet.

Ὑπερκάθαρσις est nimia & immodica purgatio, aphor. 4. lib. 5. ἐπὶ ὑπερκαθάρσει σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγενόμενος. Immodicæ purgationi succedens conuulsio aut singultus. In Coac. (pag. 198. G.) ὑπερκαθάρσιες αἱ ἐκ φαρμακοποσίης. Immodicæ purgationes quæ ex medicamentorum potionibus contingunt.

Ὑπερ-

Ὑπερλοφωτάτοι sunt vertices & apices, aut elata quædam fastigia, velut tumuli. Sic Lobi pulmonis dicuntur Hipp. libello περὶ ἀνατομῆς (pag. 915. H.) Et ibid. (916. A.) de hepate, ὑπερλοφώσιας ἔχει δύο, αἳ καλέονται πύλαι, duos habens apices, quas portas vocant.

Ὕπερος pistillum significat, quo vtitur Hippoc. lib. de fract. (pag. 549. 37 H. 760. H.) pro vecte in ossium fractorum extensione. Est & apud Hesych. ὑπέρου περιτροπή, pistilli conuersio, de iis qui eadem faciunt, neque vnquam finem imponunt.

Ὑπεροχὴ θεία, præeminentia aut præstantia diuina, & excellentia qua vti vult medicum lib. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 23. 37.) vt animo sit excelso & omnia humana infra se posita existimet.

Ὑπέρτερον exponitur Erot. apud Hipp. ὑπερβάλλον καὶ ὑπεράγον, hoc est, superior, supereminens, præstans.

Ὑπερτονεῖ ὑπερτείνει exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. hoc est superextenditur, superat, supereminet.

Ὑπερύδερος, supra modum aquosus, aqua inter cutem collecta distentus & suffusus. Lib. περὶ παθῶν (pag. 522. 9.) τοῦτον ἢν ἐγχειρῶν λάβῃς πρὸ τοῦ ὑπερυδέρου γενέσθαι. Hunc si inter initia in manus sumpseris priùs quàm aqua distentus sit. Quem sanè locum subnotat Gal. in Exeg. cùm ὑπερύδερον exponit ὕδατος πέρα τοῦ [illegible] ὕδατος, aqua suffusum & nimis redundantem.

Ὑπέρυθρον subrubrum, sanguineum & sanguine redundantem, significat Hipp. lib. 3. Epid. in st. pest. (p. 429. 34. H. 1090. G.) & aph. 21. sect. 3. lib. 6. Epid.

Ὑπερφέρειν eminere, extare, sese attollere. Lib. 7 Epid. (pag. 1230. D E.) δέρμα περὶ μέτωπον καὶ τὸ ἄλλο μαλθακὸν ὑπερφέρον αἰεί, cutis circa frontem & reliquum corpus mollis semper eminebat.

Ὑπερφυὲς κακοπαθεῖν, incredibili magnitudine excedens aut immensa afflictio, grauissima mala. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρ. (pag. 12. 55.)

Ὑπερχολήσει exponit Gal. in Exeg. apud Hippoc. πολλῆς πληρώσει χολῆς, multa bile implebit.

Ὑπερψύχθη etiam exponit Gal. in Exeg. μετρίως ὑπανῆκε τῆς πυρετώδους θερμότητος, aliquantum remisit de febrili calore, aut moderatior febrilis calor extitit.

Ὑπερῴα, oris pars superior & palatum. Sic dicitur pars oris altior, quæ supra foramina ea quæ ex naribus in os tendunt, existit, vt scribit Gal. Com. in sent. 2. sect. 1. lib. 6 Epid.

Ὑπήλατα φάρμακα dicuntur medicaméta aluum ducentia. Qua dictione vtitur Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 56. 10. H. 387. 39.) παύει δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν ὑπηλάτων. Sedant etiam alia multa aluum subducentia medicamenta. Quem locum mihi videtur subindicare Erot. sua interpretatione, sed vitiosa scriptione nostris in codicibus. Sic enim lego, ὑπηλάτων, τῶν τὴν κάτω κοιλίην καθαιρόντων, οὕτω τὰ ὑπηλατικὰ ὀνομάζων. Rursus apud Hip. ibidem (v. 41.) ὁπόσα καὶ τὰ ἐν τοῖσι ῥοφήμασι διδόμενα ὑπήλατα φάρμακα, quandoquidem quæ in sorbitionibus exhibentur medicamenta aluum subducentia, iuuant. Et lib. 4. de Morb. (pag. 514. 1.) καὶ τὰ φάρμακα δὲ τὰ ὑπήλατα ἐν τῇσι πόσεσι. Quin & medicamenta aluum subducentia vbi bibimus.

Ὑπηλίθιωσε Gal. in Exeg. exponit ὑπεστραφῶσε, hoc est, aliquantum contorti fuerint. Verùm quædam exemplaria ὑπηλιδίωσε legunt. Et Erot. apud Hipp. ὑπείλλε ὑπεστρέφετο, hoc est, voluit aut voluebat exponit. Pro quo ὑπειλεῖν aut ὑπίλλω etiam legendum putant. Existimo autem hanc dictionem pro varia lectione à Gal. esse adscriptam eamque ex quibusdam exemplaribus legisse Galenum & veteris fuisse attributam, velut ἀποστραφῶσι lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag 579. 7.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 654. 54.) quemadmodum etiam ἀπολισθῶσι antea.

Ὕπνος μακρὸς, somnus longus & modum excedens exponitur Gal. apud Hip. aph. 3. lib. 2 qui solùm tempore excedit modum naturæ conuenientem ὁ τῷ χρόνῳ μόνῳ ὑπερβάλλων τὴν κατὰ φύσιν συμμετρίαν, ὥσπερ τὸ δυσδιέγερτον ἔχων ὕπνος βαθὺς καὶ μὴ ταραχώδης, somni alti & profundi, in quibus minimè perturbantur ægri, aut loquuntur, delirant, exiliunt, aut excitantur, verùm postea dolorum lenimen & symptomatum leuamen sentiunt, & firmitatem iudicationis denunciant. In Coac. (pag. 141. H.) Rursus ibid. (pag. 195. A.) ὕπνοι ἀπαυδεῖς, somni omninò vocem intercipientes, hoc est tranquilli, minimè turbulenti. Vbi quidam codices ἀπαυδεῖς legunt & Corn. Est & ὕπνος ἑδραῖος, somnus stabilis aut profundus, aph. 11. sect. 4. lib. 6. Epid. Somnus sedentium dici potest, cùm ἀπὸ τοῦ καθέζεσθαι dici existimet Erot. vt antea scripsimus. ὕπνος φύσει κέκτηται ψύχειν. Somno à natura refrigerandi vis inest, lib. περὶ χυμῶν (pag 300. 18.) & aph. 27. sect. 5. lib. 6. Epid.

Ὑπνώδης Gal. exponitur apud Hip. in Exeg. ὑπνωτικῶς ἔχουσα, ὑπνῳ κατεχομένη, somno detenta, somno sopita. Quod legitur lib. 7. Epid. in Hermoptolemi vxore (p. 1213. A.) καὶ κατακεχωμένη, ὑπνώδης διετέλει, & sopore oppressa, somnolenta perseuerauit, somno sopita perpetuò erat.

Ὑποβαίνειν, subire, subesse, ac velut fundamentum & basis supponi, subijci. Quod dicitur εἴσω βαίνειν lib. de art. (pag. 627. 55. H. 819. C.) intrò incedere, cùm sani cruris pede intrò conuerso inceditur, & totum corpus ita optimè sinuatur & gestatur. In Mochl. (pag. 852. E.) huicque ἐκβαίνειν opponitur, quod est extra incedere & pede in exteriorem partem conuerso, ἔξω βαίνειν dicitur lib. de art. ibidem.

Ὑποβλέποντες ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν, qui per somnum subapertis sunt oculis & leuiter suspiciunt, quod languentium & extremè affectarum virium, aut ingentis reficcationis est indicium. In Coac. (pag. 126. D.) Huiusmodi inspectiones ὑποφάσιας τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν vocat Hip. in Progn. & aph. 52. lib 6.

Ὑποβορβορύζοντες, qui murmur quoddam sentiunt, & quibus murmur aliquod exauditur In Coac. (pag. 126. B.) οἱ ἐν πόσει ὑποβορβορύζοντες, quibus inter potandum murmur quoddam exauditur, aut qui inter potandum submurmurant.

Ὑποβρύχιος, latens, demersus, submersus & profundus Lib. 1. Epid. (pag. 381. 42. H 965. H.) de febre quæ paulatim increscit, ἔστι δ' οἷσιν ἄρχεται μαλακῶς καὶ ὑποβρύχιος. Quibusdam etiam leniter & latenter incipit. Cui ἀγχίαλος αὐξεῖ καὶ ἀκμάζει μάλιστα, opponitur, quæ vbi incipit plurimum viget & efflorescit Aret. quoque cap. 7. lib. 2 περὶ ὀξ. ὑποβρύχιον πῦρ dixit febrem quæ ex inflammatione partium recondi tum sumpsit, quod sit in profundo latens. ὑποβρύχια non [illegible] annotat Erot apud Hip. dici τὰ κατὰ βυθὸν κείμενα, καὶ τὰ ὑποδύοντα, in fundo sita, ac veluti profunda. Hesych. ὑποβρύχια ὑποβρύχιος exponit, ex Hom. Od. (v. 319.) lib. περὶ ἱερ. νοσ. (pag 179. [illegible]) [illegible] αἰδοῖα πρὸς τὸ ὑποβρύχιον. Ipsa autem iuxta nates fertur, per musculum suo femore [illegible].

Ὑπογάστριον imus venter dicitur, & pars ventris quæ ab vmbilico ad pudenda porrigitur, aph. 80. lib. 4. alioqui nomine ἦτρον appellatur, aph. 35. lib 2. Iulius Poll. cap 88. lib. 2. τὸ δὲ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέχρι τῶν αἰδοίων ὑπογάστριον, ἦτρον τε καὶ ὑπογάστριον.

Ὑπογλωσσὶς aut ὑπογλώσσιον tuberculum est sub lingua, aut linguæ pars inferior intumescens & indurata, hypoglossium dici potest. Hip. lib. 2. de Morb. (pag 471. 22.) ἢν ὑπογλωσσὶς γένηται, ἡ γλῶσσα οἰδίσκεται, καὶ τὸ ὑπογλώσσιον τὸ ἔξω ψαυόμενον σκληρόν ἐστι, καὶ τὸ σίαλον καταπίνειν οὐ δύναται. Si hypoglossis aut tuberculum sub lingua oritur, lingua eiusque pars inferior intumescit, & ad contactum externa parte dura est, neque saliuam deglutire potest. Rursus ibid (pag. 464. 28) ὑπογλωσσίδες dicuntur, & à pituitæ fluxione fieri. ὑπογλωσσὶς verò ὑπογλώσσιος βάτραχος videtur dici Aëtio Tetrab. 2. lib. 4. cap. 39. περὶ δὲ τοῦ ὑπογλωσσίου βατράχου, (ἔστι δὲ οἴδημα τῶν ὑπὸ τὴν γλῶτταν μερῶν,) μάλιστα δὲ φλεβῶν, χρῆσθαι δεῖ πᾶσι τοῖς ἰσχυροτέροις περὶ ἄφθας ἀναγεγραμμένοις. Ad ranunculum sub lingua (est autem partium sub lingua, præcipuéque venarum tumor) omnibus sanè vehementioribus vtendum quæ ad aphthas scripta sunt. Atque ibi plurima remedia ad eundem describuntur. De ranunculo verò agit Paulus cap. 26. lib. 3. & Actuarius lib. 2. περὶ διαγνώσ. παθ. cap. 16. ὑπογλωττὶς etiam dicitur Hesych. significare πάθος τι κατὰ τὴν γλῶτταν. ὑπογλωττὶς quoque dicitur quibusdam inferior linguæ pars maxillam contingens. Sunt etiam ὑπογλωττίδες Medicis confectiones arteriacæ, & ex iisdem ferè medicamentis quibus arteriacæ componuntur, ab eo quòd sub linguam dentur appellatæ. Iubent autem id quod à diluto pharmaco defluit, sensim in arteriæ asperæ summum excipere obnitendo simul ne tussis excitetur. Cuius generis multa describuntur Gal. lib 7. κατὰ τόπ. (pag. 260. 13. & 163.) Habent facultatem leniendi, læuigandi, asperitatesque remittendi, inflammata concoquendi & persanandi.

Ὑπογράφειν est veluti primis lineis describere aut informare, rudemque quandam descriptionem inducere, qualem primam manum vulgò dicimus, sumpta à pictoribus aut Mathematicis translatione. Quod est eorum, qui rerum, quas postea accuratius explicaturi sunt, commentarium quendam tumultuarium & velut adumbrationem ponunt. Quod ferè suis in omnibus scriptis (quæ ὑπομνήματα vocat Gal.) fecit Hipp. Eaque vtitur sæpe dictione lib. 1. Epid. vt (pag. 357. 4. H 941. D.) ἐν πᾶσι δὲ τοῖς ὑπογεγραμμένοις ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ. Ex his autem omnibus qui in hac status conditione descripti sunt Et rursus (pag. 360. 30. H. 943. F.) ἐν οἷσι δὲ ἐπεφαίνετο πάντα τὰ ὑπογεγραμμένα. In quibus verò descripta omnia deprehendebantur. Et rursus (p. 372. 6. H. 954. F.) τοῖσι δὲ φρενιτικοῖσι ξυνέπεσε μὲν καὶ τὰ ὑπογεγραμμένα πάντα. Phreniticis autem contigerunt quidem

descripta, non omnia. Et (pag. 173.22. H. 955 E.) πολλοῖσι δὲ ξυνέπεσε καὶ ὑφ' ἓν ἅπαντα τὰ ὑπογεγραμμένα σημεῖα, multisque vna venire vt non ab vno ex descriptis signis indicarentur. Et rursus ibid (v. 25. H. ibid F.) γυναιξὶ δὲ καὶ παρθένοισι ξυνέπιπτε καὶ τὰ ὑπογεγραμμένα σημεῖα ταῦτα. Mulieribus item & virguncu- lis euenere descripta signa omnia. Quibus omnibus in locis ὑπογεγραμμένων προγεγραμμένων, hoc est prius descriptum deno- tare potest, quemadmodum lib. 3. Epid. st. post (pag. 410. 44. H. 1090. H.) ἦν δὲ πᾶσι τοῖς ὑπογεγραμμένοισι χαλεπώτατον τὸ ἔαρ. Erat autem prius descriptis omnibus ver molestissimum. Quod sic exponit Gal. σημαίνει δὲ καὶ διὰ τῶν προγεγραμμένων ὀνομάζειν τὸ ὑπο- γεγραμμένον, ὥσπερ καὶ παλαιοὺς χρόνους τοῦ πολ.

Ὑπάγων idem quod ὑπάγων, quod est præ manibus, quod instat. lib. 7. Epid. (pag. 1215. C.) διέμενε τὰ τῶν κνημῶν μέχρι τελευτῆς ὑπάγοντος. Crurum dolores perseuerarunt ad finem vsque, qui iam prope instabat. Rursus (ibid. F.) μάλιστα δὲ ὑπάγοντι, hoc est, præcipuè verò morti propinquus, vbi mors instaret. Vbi ὑπά- γοντι pro ὑπάγοντος. aut ὑπάγοντι sumi videtur. Ibidem quo- que (v. 44. ibid E.) γάλα ὑπάγον, lac recens dicitur.

Ὑποδειχθὲν est quod demonstratur, & certa demonstratione logi- ca & artificiali confirmatur. lib. περὶ εὐσχημοσ. (pag. 15. 22. 54) πᾶν τὸ ὑποδειχθὲν ἐκφέροντες, quicquid demonstratur pro- ferentes, hoc est, nil nisi certa demonstratione confirmatum proferentes. Rursus ibidem (v. 15. 23. 2) εἰς ἀλήθειαν τοῖς τὸ ὑποδειχθὲν ἀντιπλαμαζόμενοι, veritatem certa demonstratione repugnantes.

Ὑπόδεξις susceptio, cùm quis familiariter excipitur. Lib. περὶ εὐ- σχημοσύνης (pag. 25. 18) ἃ μὲν δὲ παραμυθεῖσθαι μετ' ἐπιστροφῆς καὶ ὑποδέξιος, sinoulque consolando cum conuersione & susce- ptione, hoc est, vt medicus ægrum consoletur, animo excipiat, & blandè illius animum augeat. Potest & ὑπόδεξις idem quod ὑποδοχὴ significare, vt sit, erigendo & pollicendo fœlicem morbi euentum ægrum soletur. Vbi pro ὑποδέξιος ἐνδέξιος ha- bent exemplaria Regia manuscripta.

Ὑπόδεσις subligatio, ist fasciæ quæ ante iniectas plagulas fractu- sis superdatur, Gal. Com. 2. in lib. κατ' ἰητρ. (pag. 624. 51. H. 744. B)

Ὑποδεσμίδες dicuntur binæ fasciæ quæ ad fracturas adhibentur ante quàm plagulæ iniiciantur. Quæ verò ex his fit deligatio, ὑπόδεσις vocatur, subligatio. Gal. Com. 2. in libr. κατ' ἰητρ. (pag. 684. 51. H. 744 B) Idem Com. 3 (pag 690. 19. H. 745. B.) ὑπο- δεσμίδας dici scribit fascias quæ ante splenia primùm omnium parti affectæ iniiciuntur, quarum duplicem vsum etiam cir- cumscribit. Rursusque ibid (vers. 45.) ὑποδεσμίδας esse scribit fascias, quæ ipsi corpori aut membro fracto circundantur, quasi subligamina & subfasciationes. ἐπιδεσμίδες verò fascias quæ plagulis aut splenus extrinsecus superligantur, quasi su- perfasciationes. Qua notione ὑποδεσμίδες sumuntur lib. de art. (pag. 651. 30. H. 832. E.) ἢ ὑποδεσμίδων δέονται. & fasciis pri- mùm iniectis, velut subligaminibus egent. ὑποδεσμίδας lib. περὶ ἑλκῶν χειρός (pag. 426. 27.) fracturarum fascias exponunt nonnulli, verùm cuniculosa vlcera exponit Corn. vt suspe- ctam lectionem faciat, & ὑποσυριγγὰς legisse videatur.

Ὑποδεέστερον σημεῖον, aliquanto grauius signum, in Coac. (p. 148 F.) καὶ ἄλλα τὰ σημεῖα τὰ ὑποδεέστερα, & cæteris aliquanto grauio- tibus signis.

Ὑποδύσφοροι, corporis incontinentia aliquantulom iactati, im- placidi, submolesti & difficiles, in Prorrh. (pag. 182. 54. H. 70 C.)

Ὑπόθεσις in arte Medica fundamentum, suppositum, ac veluti scopum & subiectum significat, circa quod versari artem Me- dicam existimabant illius reprehensores, quos refutat Hip. lib. περὶ ἀρχαίης ἰατρ. vt ἀμαθέας, quique in re Medica, calidum, frigidum, humidum, siccum, velut artis fundamenta & subie- cta constituebant. Vbi Hip. ὑπόθεσιν sæpe vsurpat ea notione, velut statim initio ὑπόθεσιν αὐτοὶ αὐτοῖσιν ὑποθέμενοι τῷ λόγῳ, suæ disputationis fundamentum statuentes. Et rursus (pag. 8. 35.) διὸ οὐκ ἠξίουν ἔγωγε καινῆς αὐτὴν ὑποθέσιος δεῖσθαι, ὥσπερ τὰ ἀφανέα τε καὶ ἀπορεόμενα. Quamobrē inani ipsam suppositione in- digere nō existimo, vel ut ea quæ sunt obscura & ambigua. Cē- set enim Hip. veterū Asclepiadarum methodum, ex inani sup- positione non niti, sed naturæ subiecto respondere, sub sen- sumque cadere, neque eos tantùm ratione contemplari, sicuti in obscuris & ambiguis contingit, qualia sunt quæ in sublimi aut terræ visceribus fiunt. Ideoque veram & certam esse vete- ris medicinæ methodum contendit. Rursus ibid. (pag. 12. 44.) ἐπὶ δὲ τοὺς ἐκ καινοῦ τρόπου τὰς τέχνας ἐξ ὑποθέσιος ζητέοντας λέγων ἐπανελθεῖν βούλομαι. Nunc verò ad eos qui nouo quodam modo artem ex suppositione inuestigant, sermonem connettere oportet. Ac rursus ibid. (147.) ἐπιλέγειν δὲ βούλομαι ἐπὶ τοὺς

ὑποθέσιος τὴν τέχνην, qui ab ea via & ratione artem Medicam ad suam hypothesin abducunt, hoc est, qui certam & antiquam methodum negligentes, ad calidum, frigidum, humidum, sic- cum, velut artis Medicæ fundamenta, & hypotheses confu- giunt. Et ibid 9.) πῶς ποτε τρόπῳ θεραπεύουσι τοὺς ἀνθρώπους, ὥσπερ ὑποτίθενται, quonam modo ea iis quæ supponunt, homines cura- turi sint.

Ὑποκάθαρσις, leuis per medicamentum purgatio, sed pro purga- tione quæ fit per medicamentum purgans simpliciter sumi- tur, lib. de vlcer. (p. 872. G) ὑποκάθαρσις δὲ τῆς κοιλίης ξυμφέρει τοῖσι πλείστοισι τῶν ἑλκέων, inferioris aluī purgatio plærisque vl- ceribus confert. κάθαρσιν exponit Gal. cap 6. li. 4. Meth. med.

Ὑποκαταφρονεῖν est despicere, cōtemnere, monita nihili pendere, aut negligentiùs se gerere. Lib 4. Epid. (p. 1135. E.) καὶ ἴσως ἄλ- λως ὑποκατεφρόνει, & alioqui fortasse negligentius se gerebat.

Ὑποκερχαλέον, stridula quædam asperitas. Lib. 7. Epid. (p. 1215. A.) καὶ ὑποκερχαλέον περὶ στῆθος καὶ ἀρτηρίας, cum stridula quadam ad pectus & arteriam asperitate.

Ὑποκεφάλαιον puluinus aut puluinar. Lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 618. 1.) τῇσι κεφαλῇσι ὑποθεῖναι ὑποκεφάλαιον, capiti puluinum sub- sternere.

Ὑπόκηρος fato aut morti obnoxius, impurus & corruptus, idem ferè quod ἐπίκηρος significat, & fortasse ἀκηράτῳ opponitur, quod purum, syncerum & incorruptum denotat. Lib. περὶ ἱερῆς νούσου (pag. 303. 10) τῷ ἁγνοτάτῳ opponitur, οὐ μὲν τοίγαρ- γε ἀξιῶ ὑπὸ θεοῦ ἀνθρώπου σῶμα μιαίνεσθαι, τὸ ἐπικηρότατον ὑπὸ τοῦ ἁγνοτάτου. Neque tamen censeo hominis corpus à Deo inqui- nari, impurissimum à purissimo. Sic κηρὸς Hesych. ἀκαθαρσίας, μολύσματα, βλάβας, exponit, & κηραίνω, φθείρω, βλάπτω.

Ὑποκρίνεσθαι idem quod ἀποκρίνεσθαι, respondere. Lib. 7. Epid. (p. 1217. A.) διὰ δὲ ἡμέρης ὑπεκρίνετο τὰ πλεῖστα νεύμασι. Per diem verò plurimùm nutibus respondebat. Erot. etiam ὑποκρίνεσθαι ἀποκρίνεσθαι exponit apud Hipp. quod est respondeat. Quod legitur lib. de fract. (p. 545. 48. H. 758 F.) ὑποκρίνεσθαι δὲ ἀνθρώποισι ὑποκρίνεται [illegible], qui designatur autem eadem respondeat. Ac rursus lib. (pag 553 53. H. 763. F.) ὑποκρίνεσθαι δὲ ὑποδεδε- μένον [illegible]. Et (pag 556. 43. H. 765. B.) καὶ ὑποκρίνεσθαι [illegible] ἅπερ καὶ [illegible]. ὑποκρίνεται etiam Erot. apud Hipp. exponit ἀφίσταται καὶ ἐξαίρεται, secedit, attollitur, neque tamen sine suspicione.

Ὑπολαμβάνειν est cohibere, intercipere, & de tuberculis dicitur quando eorum origo cohibetur, intercipitur, reprimitur, aut dissoluitur. Lib. περὶ ἰητροῦ (pag. 11. 22.) τὰ μὲν φύματα πρὶν συστῆναι ὑπολαμβάνεσθαι, καὶ διαλύεσθαι ἀξιοῦσι. Tubercula quidem cohibere & dissoluere posse maximum artis est opus. Cornar. deprehendere dixit, vt ad eorum cognitionem referatur. Mi- hi tamen magis placet ad eorum interceptionem & originis repressionem referri. ὑπολαμβάνεσθαι etiam assumi aut suscipi significat, & dicitur sæpe Hipp. de ægro qui curationem su- bit. & ad curationem assumitur, velut lib. 1. de Morb. (p. 452. 3.) ἢν μὲν ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ὑποληφθῇ, ὑγιὴς γίνεται ὡς τὰ πολλά. Hic si confestim ad curationem assumatur, aut curationem subeat, plærunque sanus euadit. Sic καταληφθῆναι dicitur de ægro qui curatione præoccupatur antè quam morbus inualescat. ibid. (p. 451. 19) ἢν μὲν καταληφθῇ ἀρχομένου τοῦ νοσήματος. Hic si per morbi exordia curatione præoccupetur, hoc est curationem anteuertat, anticipet. His autem opponitur ἀπολειφθῆναι apud Hip. quod negligi significat. ὑπολαμβάνον ῥῖγος, rigor subiens, inua- dens & sensim occupans, subrepens. lib. 5. Epid. (p. 1147. F.)

Ὑπολαμπές, de fulgore aliquo dicitur in tumore hydropico. li. 4. Epid. (1133 D.) σκληρὸν δὲ καὶ κάτωθεν εἶχεν ὑπολαμπές. quod du- rum erat & parte inferna aliquantulum splendescens.

Ὑπολάπαρος, aliquantulum molle, subinane & subuacuum signi- ficat, & de præcordiorum molli contentione, hoc est absque tumore, ξυνέντασις ὑπολάπαρος sæpe effertur Hipp. vt ægr. 2. lib. 1. Epid. & ægr. 3. lib 3. & li. 4. Epid. (p. 1137. B.) ὑπολάπαρον, ὑπόκενον exponit Gal. lib 3. περὶ δυσπν.

Ὑπολείβεται, ὑποστάζει, ὑπορρεῖ, aliquantulum stillat, subeffluit, ex- ponit Gal. in Exeg. nimirum locum lib. 1. περὶ γυναικ. (pag 602. 54.) subnotans. τὸ αἷμα τὸ ἀκραιφνὲς καθ' ἡμέρην ὑπολεί- βεται ἐκ τοῦ σώματος, purus sanguis in dies ex corpore distluit, h. e. ex corpore in partes incrementum aliquantulum effluat, stillat aut effunditur.

Ὑπόμβροχον subtus madens & humidum significat, & cui humidi- tas ex imbre subest. ὑπόμβροχον Gal. in Exeg. ὑπόνοτον, ὑπόπυον, subhumidum, subpurulentum, hoc est pure madens exponit. Quod Erot. de osse dici testatur apud Hipp. & ὑπόμβροχον ὀστέον, ὑπόκοιλον καὶ σήραγγωδες γεγονός exponit, cauernosum, concauum aut cuniculosum, & humidum existens. Ac fortè ὑπόμβροχον ὀστέον pro ὑπόβροχον leg. videntur Galen. & Erot. apud Hippoc.

lib.

lib. de cap. vuln. (pag. 901. F. aut pag. 913. D.)

Ὑπομένειν est perferre, sustinere. Lib. 7. Epid. (pag. 1218. F.) οὐδὲν κάτω ὑπέμενον, nihil infra sustinebat aut perferebat. Quæ locutio popularis est & de aluo admodum lubrica dicitur. Ideoque nihil infra subsistebat dixerunt Interpretes. Sed mihi de eo intelligi videtur qui nullum remediorum genus, neque clysteres, neque glandes per inferiora admitteret.

Ὑπόμυξα dicuntur articuli muco aut mucore redundantes, mucosi, lib. de art. (pag. 588. 12. H. 785. E.) διὰ τοῦτο οὐ μάλα ἐκπίπτει τὰ ὑπόμυξα, ac propterea qui muco redundant articuli, non admodum excidunt.

Ὑπομύσαρα, subfœtida, subolida, aliquantulum graueolentia alui secrementa dicuntur lib. 7. Epid. (pag. 1254 D.) Quem locum mihi subindicare videtur Gal. in Exeg. ὑπομυσάρως, δυσώδη ἢ ἄξια τοῦ μυσάττεσθαι exponens, fœtida, abominanda aut detestanda. Hesychius μυσαρὰν, ῥυπαρὰν, ἀκάθαρτον, sordidam, impuram exponit, & μυσαὶ μυσαρά, μιαρά, μεμιασμένα. μυσάττεσθαι, Vat. est δυσχεραίνειν. Vnde & μυσαττόμενος Hesych. βδελυττόμενος, ἀποστρεφόμενος, detestandus, odiosus, abominandus. ἀπὸ τοῦ μύσος τὸ μίασμα.

Ὑπονηχομένη exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ὑποκολυμβῶσα, ὑπαλδοῦσα, hoc est, subtus natans, aquas subiens. Erot. verò ὑποσωρεύουσα, ὑπαλθαίνουσα, hoc est, subaceruans aut subaccumulans, subiens, si modò non suspecta est lectio. Nam ὑπαλδοῦσα pro ὑπαλθαίνουσα planè legendum.

Ὑπονοήματα, animo conceptæ opiniones, suspiciones, Prorrh. 2. (pag. 84. H.) ὑπὸ σημείου γὰρ οὐδενὸς βλάπτεται τὰ ὑπονοήματα. Quam enim quis animo concepit opinionem, nullum signum, neque bonum, neque malum, lædit, hoc est conuellit aut refellit.

Ὑπόνος aut ὑπόνειος, subdita, succula, aut asellus suppositus, quo fit extensio ad inferiora. In Mochl. (pag. 863. E.) vbi tamen vitiosè ὑπόνειος legitur.

Ὑπόξηρα Gal. in Exeg. apud Hip. exponit ὑπόκοιλα, ταπεινότερα, subcaua, humiliora, depressiora, nimirum locum lib. de fract. (pag. 534. 13. H. 753. D.) respiciens, τὰ δὲ ὑπόξηρα σκέλεα τῶν ἐπιδέσμων κυκλωτέοισιν. Extremæ verò partes in angustum tenuatæ (ὑπόξηρα velut subaridæ dictæ) spleniis in orbem ductis curandæ. Vbi sic eam dictionem exponit Gal. τὰ πέρατα τῶν κώλων στενότερον ἔχει τὸ εὖρος, ἅπερ ὑπόξηρα καλεῖ. Membrorum longorum fines quæ angustiorem habent latitudinem, ὑπόξηρα vocat, quasi subsiccanea aut subarida dicas, ideoque in angustum contracta aut in acutum tendentia. Etsi interpretes quidam ibi ὑπόξηρα legunt ex Gal. Com. 3. in lib. κατ' ἰητρ. (pag. 690 12.) vbi tamen vicissim ὑπόξυρα, nonnulli ex hoc loco lib. de frac. legunt. Verùm ὑπόξηρα & ὑπόξηρα dici Hipp. & Gal. antea scripsimus. ὑπόξυρα tamen agnoscit Erot. hunc etiam locum lib. de fract. subindicans, cùm ὑπόξυρα exponit τὰ ἐκ πλάτους εἰς μύουρον ἠγμένα, ex latitudine in angustum ducta. Qua notione etiam ὑπόξηροι μηροὶ dicuntur lib. de art. (pag. 659 6 H. 857. D.) femora in angustum tenuata & inferiore parte tendentia, aut subarida & contracta. Et in Mochl. (pag. 856. E.) τὸ ὑπόξηρον τοῦ μηροῦ vocat eam cruris partem quæ in angustum tenuatur aut contrahitur. coxæ siccam partem dixit Gal. Libello quoque περὶ ἰησιῶν ἐπιδημιῶν (pag. 1287. 46.) ὑπόξηρος in medicamentorum potione vitari vult, hoc est, subsiccus, subaridos, & resiccato admodum corpore ac extenuato, quibus ψελλοῖς καὶ τραυλοῖς, hoc est, blæsos & balbos opponere videtur.

Ὑπόξυρος etiam exponit in Exeg. Gal. γρυπὸς τὴν ῥῖνα, διὰ τὸ ταπεινότερα τὰ πέριξ εἶναι τοῦ ὑψώματος, hoc est, qui adunco est naso, quòd circumsitæ nasi partes sint summitate demissiores. Quibus verbis locus mihi subindicari videtur Gal qui legitur aph. 49. sect. 8. lib. 6. Epid. Vbi Interpretes subsiccum & subaridum verterunt, nos eum qui naso sit adunco, vt simo opponatur diximus ex Galeni mente, eumq; locum subnotauimus, ac submonuimus ὑπόξυρος legi apud Gal. in Exeg. quasi derasus aut subrasus, quòd subrasa & subsicca deprimi, contrahi & subsidere soleant. ὑπόξηρος tamen legitur apud Varin. & omnia nostra exemplaria tum publicata tum manu scripta. Ὑποξύρους quoque ταπεινοτέρας, συνεσταλμένας, submissiores, contractos, exponit Galenus in Exeg. additque περὶ γαστέρων dici ἐν τῷ μείζονι Προρρητικῷ, vt ventres exiccatos, extenuatos compressos ac contractos significet. Quo nomine locum libr. 2. Prorrh. (pag. 410. 46. 505. C.) vbi ὑποξήρων γαστέρας scribit, suspectum habemus, & ὑποξύρους Galenum legisse suspicamur, vt antea scripsimus & nostris in eum locum annotat. admonemus. ὑποξύρους tamen habent Gal. exemplaria, vt subrasos, derasos, hoc est, depressos indicent. Verùm ὑποξήρους malo quòd ξηρὸν, συνεστραμμένον eadem significatione coniungat Gal. in ξηρῷ, vt antea scripsimus. & verò quæ ex reficcatione contrahuntur, deprimi, submitti, ac subsidere soleant. ὑπόξηρος γλῶσσα, lingua subarida li. 7. Epid. (pag 1216. A.) & τὰ ὑπόξηρα πτύσματα, sputa subarida, in angina, Coac. (pag. 176. A.) eademque ὑπόξηρα πτύαλα (ibid H.)

Ὑποπεφρικότες aliqua summi corporis perfrictione tentati, in Prorrh. (pag. 194. 9. H. 73. E.) & Coac. (pag 136. E.)

Ὑποπτύχθη τὸ στόμα τῶν μητρέων, locellorum os complicatum, in sinus & rugas contractum, lib. περὶ γυναικείων. (pag. 565. 27.) & li. 2. περὶ γυναικ. (pag. 652 1.)

Ὑπορρίνιον, parte sub naso dicuntur & mystax. Lib. de rat. vict in morb. ac. (pag. 105. 10. H. 400. 46.) ἱδρῶτες περὶ ὑπορρίνιον ἢ μέτωπον, sudores circa partes sub naso & fronte, qui syncopen minantur. ὑπορρίνιον dicitur Polluci, μύσταξ, ὑποπωγώνιον, καὶ τὸ βλαῖσον, αἱ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες.

Ὑπόρρυσις, subfluxio, defluxio, delapsio dicitur Hipp. lib. κατ' ἰητρεῖον (pag. 672. 13. H. 741. H) tam de humoribus qui in parte laborante continentur, quàm de solidis corporis partibus: vt sit ὑπόρρυσις cùm laborantis corpus aut pars affecta subterfluit, aut subter labitur, hoc est, sensim defluit & delabitur, aut deorsum inclinat. ὑπόρρυσιν enim velut καταρρύησιν & εἰς τὰ κάτω ῥοπὴν, defluxionem & ad inferiora declinationem explicat Gal. cui ὑπόστασις ibid. opponitur. Sic καταρρεῖν verbo ea in se vtitur in Progn. (pag. 126. 36. H. 37. 48) ἢ καταρρέει ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τοὺς πόδας, & à lectu ad pedes delabatur aut defluat.

Ὑπόσαπρος subputris aut subputridus. ὑπόσαπρον αἷμα, sanguis subputridus, & qui τῷ καθαρῷ puro opponitur, lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p 531. 20.) In Progn. quoque (p. 145. 25. H. 41. 12) πάντα γὰρ ὑπόσαπρα ἢ δυσώδεα ἐόντα, subputrea omnes & fœtidi odores.

Ὑποσαρκίδιος aquæ subter cutem species quæ recentioribus Anasarca aut Leucophlegmatias dicitur, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 113. 8. H. 405. 15.) & li. 1. de Morb. (p. 447. 14.)

Ὑποσπληνικοὶ lienis tumoribus aliquantulum obnoxij, aut lienis affectibus vexati, subsplenici li. 4 Epid. (p. 1129 A.) & li. 2. (pag. 1012. C.) & ægr. 6. li. 3. Epid. post st. pest.

Ὑπόστασις est vrinæ sedimentum, aut quod in ea subsidet crassum & fundum petens, aut vrinæ pars crassior secreta & subsidens. Sic enim ὑπόστασιν, aut quod in vrinis subsidet, crassum materiæ in vasis efferuescentis recrementum, quod sua crassitudine fundum petit. velut in inflammatis partibus pus, esse scribit Gal. li. 3. de præsag. puls. (pag 147. 16) eandemque puri proportione respondere, in fine Com. 1. in Progn. (pag. 134 20.) & li. 1. de diff. feb. (p. 324 55.) Cuius causam, naturam & differentias appositissimè explicat Gorsh. ex Gal. Hæc varias habet apud Hipp. attributiones pro concoctionis modo, materiæ inæqualitate, aut caloris vi. Sic διαπεπταραγμέναι καὶ ἀκρίτως ὑποστάσεις dicuntur sedimenta returbata, spissa & densa in vrina, vehementem capitis dolorem cum delirio & conuulsionibus indicantia, li. 7. Epid. (pag 1238. F.)

Ὑπόστασις κριμνώδης, subsidentia hordei tusti non exactè moliti, crassioribus frustulis simile, morbi longitudinem, colliquationem, summumq; incendium denotans, ex Progn aph. 31. li. 7. & Gal. Com. 5. in li. 6. Ep. (p. 514. 16.) vide Κριμνώδεις ὑποστάσεις, antea.

Ὑπόστασις λεκιθώδης, quod subsidet in vrina lentium farinam referens, li 4. Epid. (pag 1123 B.) Intelligitur sedimentum farinæ lentium simile & colore ad rubrum tendens, quod sanguinis exassationem aut torrefactionem in hepate indicat. τὰ ὑφιστάμενα μαδαρὰ, vide antea μαδαρὰ τὰ ὑφιστάμενα ex li. 7. Epid. (pag. 1250. C.)

Ὑποστάσεις ξυσματώδεις, sedimentum in vrinis ramenta referens, li. 4. Epid. (pag. 1125. B.) & ξυσματώδεα τὰ ὑφιστάμενα, li. 7. Epid. (pag. 1250. C.) vide ξυσματώδης ὑπόστασις.

Ὑπόστασις ὀροβώδης, quod in vrina subsidet erui simile, hepatis magnam inflammationem indicat, li. 4. Epid. (p. 1123. B.) fitque in febribus à sanguine crasso in venis aut hepate assato, Gal. Com. ad aph. 76. li. 4. & in hepatis affectibus sæpe videtur, vt idem scribit Com. 1. in li. 6. Epid. (p. 448. 11.) colliquationem quoque corporis indicat, Com. 5. in li. 6. Epid. (514. 16.)

Ὑποστάσεις πεταλώδεις, subsidentiæ foliis aut laminis similes, quæ non solùm carnosarum partium, sed etiam solidarum & vesicæ colliquationem indicant, in Progn. (pag. 140. 41. H. 40. 59.) & Com. 5. in li. 6 Epid. (p. 514 17.) & aph. 81. li. 4.

Ὑπόστασις πιτυρώδης, furfuraceum sedimentum in vrinis intensum calorem & exurentem indicans, & venosi generis aut vesicæ scabiem, aph. 77. li. 4. In Progn. (pag. 140 42. H. 40. 41.) Coac. [pag. 213. C.] & in his quæ adiecta sunt ad lib. de Nat. hum. [p. 24. 44. H. 231. 1.)

Ὑπόστασις πτυαλώδης, sedimentum sputo simile, hoc est, crassum, conglobatum ac fœculentum. In Coac. [pag 231. G.] vbi πτυαλώδεας ἔχει ὑποστάσιας melius legatur. Est enim πτυαλῶδες insolens vrinarum attributio.

Ὑπόστασις ψαμμώδης, sabulosum aut arenulis simile sedimentum in vesicæ aut renum affectibus, aph.79.lib.4. lib. de Nat.hum. (p.54.38.H.230.49.) & aph.5.sect. 1.lib.6 Epid.

Sunt & aliæ multæ ὑποστάσεων affectiones apud Hipp. in Progn. & Coac. quas lubentes omittimus his tanquam præcipuis contenti. ὑπόστασιν Celsus, quod desidet, vertit apud Hipp. velut cap.7.lib.2. Vrina autem crassa ex qua quod desidet album est, significat circa articulos aut circa viscera dolorem metumque morbi esse. Sic enim locum Prorrh. 2. (pag. 88. C.) exprimit, & ὑπόστασιν λευκὴν vertit. Quem imitatus est quoque Plinius eudē quoq; adūbrato loco c.6.li.28.de crassa vrina scribēs, in qua quod subsidit, si albū est, significat circa articulos aut viscera dolorem imminere. Quod submonuimus nostris eū in locum Annotat. & ex his locis Prorrh. scriptionem emendauimus. Celsus etiam cap. 8. libr. 2. quod leue & album in vrina subsedit dixit, ὑπόστασιν λευκὴν καὶ λείην exprimens ex Progn. (pag 152.35.H.43 47.) Neque verò in vrinis solùm, sed & in alui recrementis ὑποστάσεις spectantur apud Hip. veluti ægr.3. lib. 3. Epid. ὑπόστασις πελιδνὴ διακεχωρισμένη, & ὑπόστασις μέλαινα διακεχωρισμένη. Et ὑπόστασις ἰλυώδης ὑποπέλιος, sedimentum limosum & subliuidum in deiectionibus in Prorrh. (pag.216. 23 H.81.C.) & Coac. (pag 217.D.) Sic li 4 Epid. (p.1137.B.) in alui excrementis, ὑγρὰ ὑποχωρήματα ὑπόστασιν ἔχει scribitur. Et lib.2.Epid. (p.1020.A.) ἴσχετο δὲ ἔστιν ὅτε καὶ ὑπόστασις ποιέουσα, quæ interdum deposita subsidebant, de alui excrementis.

Ὑποστάσιες ὑγρῶν dicuntur etiam Hipp. ex vocis significato, humorum consistentiæ, status, concretiones, coitus, cum humores qui sua crassitie intrò subsidunt ac subsistunt, immorantur & fundum petunt, eum foras erumpere ac variari deberent. Sic ὑποστάσιες ὑγρῶν πολλαὶ καὶ κορζύλαι, li. de art. (p 610 28 H.806. C.) καὶ ὑπὸ τὰς μονὰς τῶν ὑγρῶν ἃ ἐχρῆν ἐκκρίνεσθαι, exponit Gal. humorum intus moras ac concretiones, qui vacuari deberent, velut potis & muci. Qua etiam notione scribunt Prorr (p.95. F.) in alis, laterum inanitatibus ac femoribus, ὑποστάσιας γίνεσθαι, hoc est, humores subsistere aut subsidere, ideoque difficillimæ curatu esse ea loca & recidiuas facere. Idemque significant ὑποστάσιες aph 28.sect.3 lib.6 Epid. hoc est humorum qui vacuari deberent subsistentias, velut fit in abscessibus. Vbi tamen melius ἀποστάσιες legitur In Moch. quoque (p.868.C.) ὑποστάσιες dicuntur sordes & recrementa quæ in vlceribus restitant aut moram faciunt, cum vacuari & foras emitti oporteat. Ex eaque significatione ὑπόστασιν κοιλίης sæpe vsurpatur Hipp. de aluo suppressa ac subsistente in Coac. (p.132.F.) & (p.165.E. 167 D) Et ibid. (p 157.H. πτύελα καὶ βῆχες ὑφίσταται), sputa & tussis subsistunt. Quæ autem subsidunt, dum fundum petunt, tardari ac immorari aut supprimi videntur, indeque ὑπόστασις pro suppressione ponitur, etsi ἐπίστασις pro ὑποστάσει multis legatur, quemadmodum sæpiùs vitiosè ὑπόστασις pro ἐπίστασις scribitur: Velut in Coac. (pag.213.F) τὸ δὲ ἐκκριναπτόμενον λίπος ἴσχει ἐπὶ ὑποστάσει. Quæ emittitur vrina in qua quod subsidet pinguedinem habet. Nam pinguedines summum, non fundum petere solent, vt scribit Gal. Com 3 in libr.3.Epid. (pag 432. versic.32.) & Com. ad aph.31.lib.7 Sic aph.35.lib.7 ὑποστάσεις pro ἐπιστάσεις scribuntur. Et in Progn (p.141.9 H.42.52.) καὶ μὴ ἀπαρτίσωσι τὰ ἄλλα ὑποστάσιος, ὑφισταμένης quidā codices legunt. Est & ὑπόστασις γάλακτος li. περὶ ἀδένων (p 686.38.) lactis crassamentum aut concretio, lactis sedimentū dixit Caluus, Cornar. lacti superstantem concretionem, vt ἐπίστασιν legisse videatur.

Ὑπόστασις etiam dicitur lib. περὶ ἰητρείου (pag.672.13.H.741.H.) subsistentia, subsidē ia, status ac veluti substatio, quæ ὑπόρρυσις, hoc est, defluxioni opponitur, & tam humoribus quàm partibus solidis attribuitur à Gal. vt cùm humores subsistunt aut intus morantur, ita & cùm partes solidæ subsistunt & eundem statum aut situm seruant, non autem defluunt, aut delabuntur. Est & ὑφίστασθαι ὑποτιθέναι substare, subiici, hoc est, fulcire ac sustinere. Lib. de art. (pag 632. versic. 9. H 812.D.) καὶ ὁ αὐχὴν τοῦ ἄρθρου, ὑπὸ σαρκῶν πλείων τῷ ἰσχίῳ πλεῖον ὑπόστασιν ποιέεται, & articuli ceruix maiori coxæ parti substat, aut subiecta est, hoc est, maiorem ex parte coxam sustinet ac fulcit. ὑπόστασις τοῦ ξύλου, lignum subtentum & substratum, suppositum, ac subiectum significat, in Mochl. (pag.856.F.) Ac rursus ibid (pag.865.A.) ὑπόστασιν vocat, ad subsistendum aptitudinem qua quis facilè in scamno subsistere possit: Aut certè substeniculum vel quod supponitur indicat, & quod subit vt facilè quis supra gradum subsistat, quale est stragulum multiplex.

Ὑποστέλλεσθαι, refugere, reformidare, vereri, cauere, aph.6.li.4 ὑποστελλόμενοι χειμῶνα, hyemem reformidantes, & aphorism.7. ὑποστελλόμενοι θέρος, æstatem verentes, refugientes, & aph.8. ὑποστελλόμενοι τὰ ἄνω, per superiora cauentes.

Ὑπόστημα, sedimentum, quod subsidet in vrina, idem quod ὑπόστασις, quam dictionem crebrò vsurpat libello περὶ κρισίμων, vt (p. 52. 20.) οὖρον δὲ ἄριστόν ἐστιν, ὃ ἂν ἴσχῃ ὑπόστημα λευκότατον καὶ λεῖον καὶ ὁμαλόν. Vrina ea optima quæ maximè album habet sedimentum, læue & æquale. Rursusque ibid. (pag. 53. 51.) ὑπόστημα λευκόν τε καὶ λεῖον ἔχῃ, sedimentum album & læue habeat. Et (ibi. v.54.) ὑπόστημα ὑπέρυθρον, sedimentum subrubrum. Et (54.15.) ὑπόστημα λευκόν τε καὶ λεῖον, sedimentum album & læue.

Ὑποστροφὴ vide Ὑποτροπή.

Ὑποσυρίζειν, sibilum quendam & sonum edere, subsibilare. Lib. 7. Epid. (pag.1216.D.) ἡ ἀρτηρίη μόλις ἀναπνεούσῃ ὑπεσύριζε, cui que vix respiranti arteria sibilum quendam edebat. Et rursus ibidem (pag.1220.H.) ἀρτηρίη ὑπεσύριζε ῥεγχῶδες, arteria sibilum quendam cum stertore edebat.

Ὑπόσφαγμα ὅλου exponit Gal. in Exeg. τοῦ μέλανος τῆς σηπίας τὸ ἐξ ὑποστροφῆς, in sepiæ atramento quod est fœculentum, aut quod subsidet velut fœcula. Idemque ἀπόσφαγμα idem quod ὑπόσφαγμα esse scripsit, & τὸ τρυγῶδες περίθεμα exposuit, hoc est fœculentum excolamentum. Quo nomine sanguis qui iugulata pecude excipitur, & in cibum varia conditura formatus intelligi potest. ὑπόσφαγμα enim scribit Athen. lib. 7. parari ex sanguine, carnibus assis. vel elixis cum sale, caseo, cumino, lasere. Erasistrato, & Glauco Locrensi, ex elixo sanguine, sapa, lasere, melle, aceto, lacte, caseo, & oletum foliis bene olentibus concisis. Idem etiam apud Hipponactem in Iambis ὑπόσφαγμα, Interpretes τὸ τῆς σηπίας μέλαν, hoc est, sepiæ atramentum reddidisse scribit. Est & ὑπόσφαγμα Paulo cap.52 lib.3. ῥῆξις τῶν φλεβῶν τοῦ ἐπιπεφυκότος, ἐκ πληγῆς ὡς μάλιστα γινομένη, venarum quæ ad tunicam adnatam pertinent ruptio, ex plaga præcipuè facta. Est ex ἐκχυμωμάτων genere & ὑπωπίων, vt scribit Gal. libr. 4. κατὰ τόπ. ὑπόσφαγμα suffusum in sugillatione cruorem quidam vertunt, & ὑποσφάγματα cruenti aspectus suffusiones ac sugillationes.

Ὑποτεῖναι Erot. apud Hipp. ὑποθεῖναι exponit, quod est supponere, subiicere aut subtendere, & ὑποτεταμένον ξύλον. τὸ ὑποκείμενον, subiectū, suppositum aut supposit ū lignum, τὸ τῆς βάσεως, quasi fundamentum, adscripto Phrynichi testimonio. Quibus verbis mihi exprimere videtur Erot. locū li. de art. (p.612.11.H 814. C) ἀσκοῦ ἀφυσήτου ὑποτεθέντος, ἢ ἄλλου τινὸς ὑποτεθέντος, hoc est, subtento vtre minimè inflato, aut gibbo supposito & subiecto. Vbi ὑποθεῖναι legunt omnia exēplaria. Rursus ibid. (p.622.9.H.813.C.) συμβάλλουσι [αἱ ἀρχαὶ] κατὰ μῆκος τοῦ ξύλου τοῦ ὑποτεταμένου. Vinculorū capita ea longitudine quæ subtento ligno, (hoc est supposito aut subiecto) conueniat. Est & ὑποτεταμένον ὀστέον, os subtentū aut subiectum lib. de fract. (p 531. versic.20.H.752 H.) ἅμα μὲν ὅτι τὸ ὑγιὲς ὑποτεταμένον γίνεται αὐτῷ θεμέλιον, partim quidem quòd sanum ipsi velut fundamentum est subtentum. Sic ὑπότασις ὀστέου, ossis subtentio, subiectio structura dicitur, ibid. (pag.555. vers. 40. H.764.F.) οὐχ ὁμοίη ἡ ὑπότασις τοῦ ὀστέου τοῦ μηροῦ, non similiter os longius subtenditur, suram intelligens non æqualiter cum tibia ossi femoris committi. Est & ὑπότασις ξύλου, ligni subtentio aut suppositio, in Mochl. vbi ὑπόστασις vulgò legitur, vt scripsimus antea. ὑποτείνειν etiam licet subtendere aut supponere significet, superdare tamen aut superponere indicat: velut lib. de vlcer. (p.875.A.) ὀθόνιον ὑποτείνας λεπτὸν καθαρόν, tenui puro linteo superdato. Illic enim linteum purum tenue vino & oleo madens, cataplasmati superimponi vult ad leniendum dolorem & humorem confluentem inhibendum, ne vlcus purum attingat, itaque dolorem moueat.

Ὑποτοπῆσαι ὑπονοῆσαι, quod est, conicere, suspicari, exponit Erot. apud Hip. ὑποτοπεῖσθαι verò idem est quod ὑποτοπάζειν, coniectari, coniicere, suspicari. Hesych. namque ὑποτοπησάμενος, ὑποπτεύσας exponit, & ὑποτοπεῖσθαι, ὑπολαμβάνειν, ὑπονοεῖν.

Ὑπότριμμα edulij genus, ex variis rebus leuiter tritis & contusis constans, quod etiam τρίμμα, & intritum dici potest. ὑπότριμμα est Hesych. confectio ex palmulis, melle, cumino, & aliis condimentis ac dulciariis parata. ὑποτρίμματα dicuntur Polluci lib.6.cap.10 ἐν δὲ τοῖς ἐκ τῶν ἡδυσμάτων καὶ τὰ ὑποτρίμματα. Hipp. libr.2. περὶ διαίτης (pag. 365.50.) τὰ ἐν τοῖσιν ὑποτρίμμασιν ὄψα σκευαζόμενα, vt æstuosa & humida, & inæquales vires inter se habentia, sugillat Idem li.3. (pag.373.26.) τοῖσιν ἰχθύσιν ἑφθοῖσιν ὑποτρίμμασι vti consueuit, piscibus coctis cum intritis, in aluo frigida & sicca.

Ὑποτροπὴ idem quod ὑποστροφὴ morbi reuersio aut recidiua. Hinc ὑποτροπιάζειν dictum & ὑποτροπιάσαι, vt lib. 2. Epid. (pag. 1046. C.) ὑποτροπιάζειν ἀνάγκη. recidiuam fieri necesse est, ὑποτροπιάζειν εἴωθεν dicitur aph. 61. libro quarto. Vnde ὑποτροπιασμοὶ aphoris.36, lib.4. Et lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag.532.40.) πάλιν ὑποτροπιάσασα ἡ νοῦσος & (533.9.) καὶ ἐπὴν πάλιν ὑποτροπιάσῃ. Et (v.12.) ὑποτροπιασάσης δὲ αὐτῆς. ὑποτροπὴ etiam exponitur Gal. in Exeg. ἡ ἐναλλὰξ μετάπτωσις, commotatio quæ fit per-

ſit permutatis vicibus, velut cum dicitur ab Hipp. κωματώδης ἐν ὑποστροφῇ. Sed & ὑποστροφὴ ægrorum conuerſionem ſæpe indicat apud Hipp. velut lib. 7. Epid. (pag. 1230 E.) φλεβῶν βάρος ἐν τῇσιν ὑποστροφῇσιν. In corporis conuerſionibus venarum grauitas aderat. Significat autem laſſitudinem maximam ſentiſſe dum ſe conuerteret aut deſurgeret. Rursus ibid. (pag. 1231. C.) ἐν τῇσιν ὑποστροφῇσιν βαρὺ, dum ſe conuerteret grauis, hoc eſt moleſtè habebat, neque facilè mouebatur. Sunt & ὑποστροφώδεα quæ morborum reuerſiones facere ſolent, libr. 2. Epid. (pag. 1027. D.) & lib. 4. Epid. (pag. 1132. H.) & aph 9. ſect. 2. libr. 6. Epid. ex aph. 12. lib. 2.

Ὑπόκοπρα, aliquantulum fæculenta excrementa, lib. 4. Epid. (pag. 1129 D.)

Ὕπουλα dicuntur vlcera ſub cicatrice latentia, cicatrice obducta & intus ſanie plena. Sub cicatrice putria dixit Caluus. Lib. περὶ ἰητροῦ (pag. 21. 32.) ὕπουλα cum fiſtuloſis & cauis coniunguntur.

Ὑπουργέειν ſubſeruire, obſequi, officium præſtare & adminiſtrare, operam nauare, ſufficere, parere. Lib. 3. de Morb (pag. 493. 16.) ἢν μὴ δύνηται τῇ καθάρσει ὑπουργέειν, niſi purgationi ſubſeruiat, hoc eſt, niſi æger ad purgationem operam nauet, in eaque præſtanda ſubſidium ferat. Deploratus eſt enim pleuriticus, niſi ſputi expectoratio ac purgatio procedat. Rurſus ibid. (v. 17.) ἢν οὖν καὶ ἡ κοιλίη ἡ κάτω καλῶς ὑπουργῇ, ſi inferior aluus rectè ſuo officio fungetur, ſuumque miniſterium probè obierit. Lib. περὶ τέχνης (pag. 2. 34.) [illegible] ὑπουργεῖν, [illegible]. Neque ſua improbitate præſtare poſſunt, vt aliorum opera vel recta calumnientur, vel non recta reprehendant, hoc eſt ſua malitia ſufficere nequeunt. Vbi multi [illegible] ὑπουργεῖν legunt. Rurſus ibid. (3. 44.) τῇ τέχνῃ χρησάμενοι καὶ ὑπουργήσαντες, qui arti Medicæ ſe crediderunt & obſequentes fuerunt, hoc eſt, qui eius miniſterio ſunt ſanati, quod eſt ægrorum, & τὸν νοσέοντα ὑπεναντιοῦσθαι dicitur in aph. Ac rurſus ibidem (pag. 4. 58.) [illegible] ὑπουργεῖν. Atqui rationi certè multò magis eſt conſentaneum, ægros imperata facere non poſſe. Lib. 6. Epid. ſect. 5 aphoriſ. 2. τὰ δὲ καὶ ἡ γλῶσσα ὑπουργεῖ, tum ea quibus lingua ſufficit aut ſubſeruit. ὑπουργεῖ, ὑπηρετεῖ exponit Heſych. Hinc ὑπουργίη eſt miniſterium & officium Medicum, & ipſa aggreſſio ſiue ἐγχείρησις medica, cui methodus opponitur. Lib. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 24. 47.) Medicum in ingreſſu ad ægrum meminiſſe vult περὶ τῆς ὑπουργίας ἑτοιμασίης, promptitudinis ad miniſteria, hoc eſt, vt ſe promptum ad munia medica ſubeunda præbeat & prompto animo ea aggrediatur. Et rurſus (ibid. 54) [illegible] τὰ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ὑπουργίης, [illegible]. Neglecta namque quæ in tempore adminiſtrare oportebat, impetu ſuo præoccupant & interimunt. Ideoque obſeruari mutationes in morbis diligenter vult a Medico Hipp. Zuingg. mutationes futuras inter curandum non obſeruatas intelligit, per τὰ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ὑπουργίης. Rurſuſque (25. 23.) [illegible] ὑπουργίην τὰ πολλὰ τὸν νοσέοντα [illegible], plærunque ægrum ipſum in adminiſtratione ipſa celantem, hoc eſt in opere ipſo medico. Et (ibid. 23.) [illegible] ὑπουργέειν τὸ [illegible]. & quod imperatum eſt faciat, aut effectum ſortiatur, ei quod imperatum eſt obſequatur & ſubſeruiat.

Ὑποφακώδεες, lenticoloreſ, lentem colore referentes, quales ſunt ferè omnes lienoſi, quibus ſplen durus & magnus eſt. Lib. 2. Epid. (p. 1008. H.) καὶ αἱ ἑλκώσιες τῶν ἐκλεύκων τῶν ὑποφακωδέων. Sed & in ſubalbidis lenticoloribus vlcera peragrè ad cicatricem veniunt.

Ὑποφάσιες τῶν ὀφθαλμῶν, ſunt oculorum ſuſpectiones & ſubapparitiones, cùm inter dormiendum oculorum album ſubapparet, non rectè commiſſis palpebris. In Progn. (pag. 125. 31. H. 37. 24.) σκοπεῖν δὲ χρὴ καὶ τὰς ὑποφάσιας τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν. Quinetiam oculorum per ſomnum ſuſpectiones conſiderandæ ſunt. Quod etiam repetitur aphoriſm. 52. lib. 6. Id verò exponit Hippoc. cùm ſcribit, ἢν γάρ τι ὑποφαίνηται τοῦ λευκοῦ, τῶν βλεφάρων μὴ ξυμβαλλομένων. Vbi enim non commiſſis palpebris ex albo oculorum aliquid ſubapparet. Vbi ſcribit Gal. ὑποφάσιας Ionicè dici ab ὑποφαίνεσθαι quod ſubapparere ſignificat. Hipp. phraſim ſecutus eſt Aret. cap. 3. lib. 1. [illegible] ξυμβάλλουσι τὰ βλέφαρα, ὡς καὶ τὰ λευκὰ ὁρῆσθαι ἐξ ὑποφάσιος. palpebræ non committuntur, ſed oculorum alba cernuntur ac ſubapparent. ὑποβλέποντες ἐν τοῖσιν ὕπνοισι dicuntur huiuſmodi ægri Coac. (pag. 126. D.) qui per ſomnum ſubapertis ſunt oculis & leuiter ſuſpiciunt. ὑποφάσιας Erot. exponit apud Hipp. τὰς ὑποφαινομένας ὀφθαλμῶν κινήσιας, ſubapparentes oculorum motiones, hoc eſt, inter dormiendum leues oculorum ſuſpectiones, cùm leuiter moueri conſpiciuntur & ſubapparent: Nimirum locum Prognoſtici ſubindicans.

Ὑποφαύλη δίαιτα, victus ſubuulgaris, & ratio victus mediocris, hoc eſt media inter exquiſitam & ſimplicem. Lib de fract. (p. 538. 1. H 756. F.) μέτριον exponit Gal. eſtque ſubexilis victus & prope vulgaris aut ſubexiguus, neque validæ materiæ, ſed ptiſana conſtat, beta, malua, atriplice, blito, cucurbita, nec non piſcibus molli carne præditis, & obſoniis liquidis.

Ὑποφέρειν eſt ſufferre, tolerare, ſuſtinere. Lib 1. Epid (p. 364. 24. H 946. G.) [illegible] ὑποφέρειν [illegible]. In his abſceſſus contingebant aut maiores quàm vt ſufferre poſſent, aut minores quàm vt quicquam conferre valerent. Lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 620. 43.) ἢν ὑποφέρῃ, ſi ſufferat, hoc eſt, ſi tolerare poſſit. Caluus tamen de inferna ſanguinis ſubductione accepit, quòd ὑποφορὰ nonnunquam infernam vacuationem ſignificet. Eſt & ὑποφέρεσθαι labi, decidere ac labaſcere, titubare, neque firmiter nixum eſſe, peſſum ire, & transfertur ad ægros qui morbum diutiùs trahunt ac ſuſtinent, quantumque poſſunt recti obluctantur, ſed tandem vi morbi titubantes & labaſcentes decumbere coguntur. Ægr. 13 lib. 3 poſt ſt. peſt. Ἀπολλώνιος ἐν Ἀβδήροισιν ὀρθοστάδην ὑπεφέρετο χρόνον πολλόν. Abderæ Apollonius diu rectus & obambulans morbum traxit aut ſuſtinuit. Et lib. 1. Epid. (pag. 353. 39. H. 939. E.) πολλοὶ δὲ ἤδη πολὺν χρόνον ὑποφερόμενοι, φθινώδεες κατεκλίθησαν. Multi tum eorum diutius morbum trahentes, tabidi decubuerunt. Sic enim legunt exemplaria manu ſcripta & meliora, licet ὑποφθειρόμενοι publicata habeant, vt ſubnotauimus. Et lib. 3. Epid. in ſt. peſt. (pag. 428. 49. H. 1089. D.) πολλοὶ μὲν κατεκλίθησαν οἱ δ᾽ αὐτῶν ὀρθοστάδην ὑπεφέροντο. multi quidem decubuerunt, partim verò erecti & ſtantes morbum traxerunt. Vbi etiam ὑπέφερον multa legunt exemplaria quæ noſtra interpretatione ſecuti videmur. Lib. 7. Epid (pag. 1225. B) μετὰ δὲ ὑπεφέρετο, poſtea verò labaſcebat, titubabat, hoc eſt obambulans morbum diutius trahebat. De febre enim dici videtur, quæ etſi ægrum dimiſerat, repetens tamen diutius traxit. Ac rurſus ibidem de Empyico. (pag. 1238. B.) ὑπεφέρετο, titubans obambulabat, morbum diutius trahebat. At magis propriè ſumitur lib. περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων (pag. 552. 14.) ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ τὰ σκέλεα ὑποφέρεται. ſed præ imbecillitate eius crura labaſcunt. Eſt enim ὑποφέρεσθαι veſtigium fallere, & τὰ χωρία ὑποφέροντα dicuntur loca lubrica & quæ veſtigium fallunt.

Ὑποφθάλμια, ſunt partes ſub oculis cauæ, quæ in cacbecticis, hydrope aut malo corporis habitu laborantibus intumeſcunt. μετέωρα τὰ ὑποφθάλμια, ſunt tumidæ & eleuatæ oculorum cauitates, in Lethargicis, Coac. (pag. 137. C.) Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 595. 50.) καὶ τὰ ὑποφθάλμια πελιδνὰ καὶ πεφυσημένα. & ſub oculis cauitates liuidæ & inflatæ. Rurſus lib. 2. (pag 632. 21.) καὶ ἐν τοῖσιν ὑποφθαλμίοισιν οἰδήματα. & in oculorum cauitatibus tumores. Et rurſus ibid. (pag. 641. 9.) τὰ ὑποφθάλμια οἰδέει ἄμφω partes ſub oculis ambæ intumeſcunt. κοῖλα interdum vocantur, vt in ea dictione ſcripſimus. τὰ ὑποφθάλμια. Rufus ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων vocat, τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς [illegible]. Erot. verò ὑποφθάλμιον exponit apud Hipp. τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ, oculi cauitatem. Verùm ὑποφθάλμια & τὰ κοῖλα malim.

Ὑποφθειρόμενοι dicuntur Hipp. qui ex longo tempore ſubtabeſcebant, necdum tamen omninò tabidi euaſerant, ſed ex diutina in pulmones deſtillatione ſenſim conſumebantur & corrumpebantur, lib. 1. Epid. (pag. 353. 39. H 939 E.) πολλοὶ δὲ ἤδη πολὺν χρόνον ὑποφθειρόμενοι φθινώδεες κατεκλίθησαν. multi tum eorum iam diu ſenſim corrupti ac conſumpti, tabidi decubuerunt, in quibus nondum tabes planè erat confirmata. Sic enim legunt exemplaria publicata.

Ὑποφορὴ dicitur vlcus cauernoſum, profundum ſubductum & in fiſtulam dehiſcens. Significat etiam os vlceris quod importunè contrahitur. In Definit. Medicis σύριγξ dicitur ὑποφορὰ τυλώδης στενή τε καὶ ἐπιμήκης, ductus calloſus, anguſtus & oblongus, velut quidam tubulus aut ſinus. fiſtulæ quoque antrum & ductus ὑποφορὰ dicitur Paulo cap. 78. li. 6 & fiſtulæ ora. ὑποφορὰ etiam alui ſubductionem indicat, ab ὑποφέρω quod eſt ſubduco, velut in Coacis (p. 168. D) ἐν ὀσφύος ἀλγήματι συντόνῳ καὶ ὑποφορῇ πλείονι. In intenſo lumborum dolore & alui ſubductione largiore. Quod etiam ibidem repetitur (p. 208. B) vbi ὑποφθορῇ vitioſè legitur, quanquam ὑποφθορὴ humorum corruptelam & putrilaginem aluo refuſam ſubindicare poteſt. Rurſus ibid. (p. 203. F.) ὑποφοραὶ μακραὶ, alui ſubductiones diuturnæ.

Ὕποφρον Erot. apud Hipp. κρυφαῖον, latens & occultum exponit, & poſt Sophoclis teſtimonium Hipp. adducit. [illegible] ὕποφρον, καὶ ἔχει ἐπὶ αὐτῇ θαλάμας. Vbi θαλάμας [illegible], &

ὕπαφρον ὑπόφαιον explicat. αἱ δὲ (scribit) αἱ κρυφθεῖσαι θαλάμαι λέγονται, οἷον ἐν τῷ ὑπεσπαρμένῳ κρυφαῖαι εἰσὶ καὶ ὕπαφροι. Cum namque θαλάμαι latibula dicantur, non abs re quicquid tegitur occultum est & ὕπαφρον dicitur. Locus autem Hipp. legitur libri περὶ τέχνης (pag. 6. 37.) hunc in modum cùm vitiosè ab Erot. adducatur & legatur. καὶ τούτων οὐδὲν ὅ,τι οὐχ ὕπαφρόν ἐστι, καὶ ἔχον περὶ αὑτὸ θαλάμας. Agitur enim de cauitatibus & spatiis internis corporis, iisque præcipuè quæ sunt circum articulos, quorum nullum non subspumosum est, & circa se forulos habens, hoc est penetralia & loculos materia quadam subspumea & mucosa refertos. Sic enim legunt vulgati codices. Quædam etiam exemplaria ὕπαφρον habent, quod cauernosum & foraminulentum significat. Quod fortè legisse videtur Erot. etsi nihil muto, quòd in codicibus nostris constans sit admodum hæc lectio, & sensus optimè cum Erot. quadrat, vt significetur has omnes partes intus latentes & occultas esse, & circa se velut quædam cubilia ac latebras habere.

Ὑποχάσκειν est ore subhianti esse & aliquantulum aperto, fortè etiam oculis fixis & animo intendere, quòd qui mente aliquò acriter contendunt, sæpe soleant ore hianti esse, & tota cogitatione ac oculis eam in rem defigi, eamque auidè deuorare, velut oculos deuorantes dixit Martialis. Quod etiam χασκάζειν dicitur, quod est ore hiante circumspectare. Significat etiam ὑποχάσκειν ἐπιτηρεῖν, animaduertere, obseruare, suspicere, idem quod χασκάζειν, velut apud Aristoph. in Vespis. Potest etiam suspicari & suspectare denotare, velut lib. 4. Epid. (pag. 1138. D.) κακὸν ὑποχάσκειν, malum suspectare licet, aut suspicari.

Ὑποχείριος, subditus; qui se submittit & medico tractandum committit. Libro περὶ ἰητροῦ de ægrotis dicitur (pag. 19. 25.) καὶ γὰρ αὐτοὺς ὑποχειρίους ποιοῦσι τοῖς ἰητροῖς. Nam & sese medicis tractandos summittunt.

Ὑπόχλωρον significat quod ex virore aliquantulum pallescit, bile flaua & putrescente permixtum, velut ὑπόχλωρα ἔπτυε, aliquantulum ex virore pallescens spuebat, lib. 4. Epid (p. 1120. E.) Et rursus (pag. 1156. F.) ὑπόχλωρα κοιλίη ἔδωκε, aluus aliquantulum ex virore pallescentia demisit. Sunt etiam ὑπόχλωροι subpallidi, iidem qui ὕπωχροι, aph. 17. sect. 5. libro sexto. Epid.

Ὑποχλωρομέλανες dicuntur qui ex pallido aliquantulum nigricant, subpallidè nigricantes, quidam pallidè atros vertunt. Sunt autem qui ex viridi aliquantulum pallescentes nigricant, permixto humore melancholico cum bile flaua, iique sanguinis ex naribus profluuio idonei sunt, indeque bene habent, vt scribitur aph. 17. sect. 5. lib. 6. Epid. Vbi eam dictionem sic exponit Gal. ἀλλ' οὐδὲ τίνας λέγει τοὺς ὑποχλωρομέλανας εὔδηλόν ἐστιν. ὡς γὰρ εἴωθεν οὐδὲ πολλάκις, οἱ Ἀθηναῖοι οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῶν φυτῶν τὸ χλωρὸν λέγειν ἀπὸ τῆς χλόης, καὶ τοῦ πάντος χρώματος ὡς τὰ πολλά... ὑποχλωρομέλανας... χλωρούς... ὠχρομέλανας εἶπεν. Sed neque quosnam ὑποχλωρομέλανας, hoc est, subpallidè nigricantes intelligat planum est. Mos est enim Græcis, vt sæpius iam dixi, χλωρὸν de stirpibus dicere, ab herba virente eiusque plærunque colore. Abutentes autem quicquid viget, bonoque & proprio habitu est prædıtum, ita nominant. Interdum etiam ὠχρούς, hoc est, pallidos χλωρούς vocent. Et nunc ex quorundam interpretum sententia videtur Hipp. χλωρομέλανας dixisse, perinde ac si ὠχρομέλανας dixisset, quod est ex pallido nigricantibus.

Ὑποχόνδρια pars est ea corporis quæ sub nothis costis ad ilia vsque vtrinque protenditur, non solum musculos sed & interna viscera complexa, sic dicta, quòd τῷ χόνδρῳ ὑπόκειται, hoc est, cartilagini subiacet, vt scribit Pollux. Præcordia vertit Celsus apud Hipp. cap. 8. lib. 2. & cap. 10 lib. 3. ex aph. 40 lib. 6. & Cæl. Aurel. cap. 19. lib. 2. Acut. ex lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 107. 42. H. 401. 29.) etsi aliàs sæpe præcordia inflammata, pro hypochondriorum inflammatione ponit. Sunt autem apud Hipp. præcordiorum affectiones variis nominibus circumscriptæ.

Ὑποχόνδρια ἀνεσπασμένα præcordia reuulsa & intro retracta significat absque propria præcordiorum affectione, in hæmorrhagiæ & phreniridis prædictione, Coac. (pag. 134. C.)

Ὑποχόνδρια διαβορβορύζοντα, murmurantia præcordia, à flatibus & spiritu intus contento, diuersa quidem à distentis & inflatis, flatuosa tamen ac ventosa, aph 64. lib. 5.

Ὑποχονδρίου ξύντασις λεπτὴ & ὑπολάπαρος, submollis præcordiorum intentio, quæ est sine tumore & inflammatione, ægr. 2. & 10 lib. 1. Epid. & ægr. 16. lib. eiusdem post st. pest. Est & ὑποχονδρίου ξύντασις ὑπόμακρος, præcordiorum oblonga contensio,

pro inflammatione duorum rectorum musculorum epigastrij, qui ex thorace rectà ad ossa pubis feruntur, in Prorrh. (pag. 214. 55. H. 80 B.)

Ὑποχόνδρια κατεξηρασμένα σφόδρα καὶ ἰσχυρῶς αὐχμώδεα, præcordia valde resiccata & squalida, καὶ προσεσταλμένα, contracta & depressa ob nimiam siccitatem, non qualia sunt ἀνεσπασμένα, reuulsa intro ob inflammationem internam, Gal. Com. 2. in lib de rat. vict. in morb. ac. (pag. 70. 52.)

Ὑποχόνδρια μετέωρα, præcordia elata, sublata, tumida, ἐμπεφλεγμένα, eadem quæ inflammata, ægr. 8 lib. 1. Epid. Eadem ὑποχόνδρια μετέωρα, dicuntur præcordia suspensa, inflata, tumentia, aph. 73. lib. 4. ἐν ὄγκῳ μείζονι κατὰ πολλὰς αἰτίας γενόμενα, ibidem exponit Gal. & ἐμπεφυσημένα καὶ φυσώδεα, à flatibus sublata, Com. ad aphor. 64. lib. 5. Et in Coac. (pag. 165. E.) ὑποχόνδρια μετεωριζόμενα, præcordia sublata dicuntur cùm à flatibus distenduntur, aut aliquo præter naturam affectu attolluntur. Sic μετεωριζόμενα ὑποχόνδρια, sunt eleuata præcordia in cruditate stomachi ex imbecillitate & frigiditate. lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p. H 359. 43.)

Ὑποχονδρίου ξύντασις, præcordiorum contensio de inflammatione dicitur Hipp. Vide ξύντασις antea.

Ὑποχονδρίων σκολιότης, præcordiorum obliquitas, pro inæqualiter affectis præcordiis. Vide σκολιότης, antea, aut Σκολιαίνεσθαι.

Ὑποχόνδρια χρόνια, diutius affecta præcordia, & ex longis interuallis intumescentia, in Coac. (p. 166 A.) Sic etiam in Prorrh. τὰ ὑποχόνδρια μετέωρα χρονιώτερα dicuntur.

Ὑπόχυσις aut ὑπόχυμα suffusio dicitur, aquei humoris circa pupillam concretio, visum impediens. Sic enim circa pupillam ὑπόχυσιν constituit Medici author (pag. 385. 55.) atque idem scribit (pag. 387. 9.) ὑποκεχύσθαι δὲ λέγουσί τινες ὅταν ὑγρὸς περιχυθεὶς ὑγροῦ πῆγμα ποιήσῃ κατὰ τὴν κόρην καὶ τοῦτο πολλάκις, ὥστε κωλύειν τὸ ὁρᾶν, ἢ ἀμαυροῦσθαι ἐν τοῖς φαινομένοις, hoc est, suffusionem esse quidam dicunt, cùm aliquis humor circa pupillam affusus concretionem sæpe fecerit, adeò vt visum impediat, vel in his quæ apparent, hebetet. Authori etiam Definit. Med. (pag. 400. 26.) ὑπόχυμά ἐστιν ὑγροῦ πῆξις τοῦ ἀλλοτρίου, μᾶλλον ἢ ἧττον ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν. Suffusio est concretio humoris aquosi, visum magis minuàve impediens. Et Paulo lib. 6. cap. 21. ὑπόχυμά ἐστιν ἀργοῦ ὑγροῦ σύστασις ἐπὶ τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος κατὰ τὴν κόρην, ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν, ἢ τὸ τρανῶς ὁρᾶν. Suffusio est pigri humoris in cornea membrana iuxta pupillam concretio, quæ visum impedit, aut certè ne clarè oculus cernat efficit. Celsus quoque lib. 6 cap. 6. Suffusio quoq; (quam ὑπόχυσιν Græci nominant) interdum oculi potentiæ, qua cernit, se opponit. Sed Pupillę pro Potentię lubentiùs lego. De suffusionis differentiis ac specieb. exactissimè Gorrh.

Ὑποχώρημα aut ὑποχώρησις de iis quæ per aluum secedunt aut subducuntur dicitur propriè. Sic enim scribit Gal. Com. ad aphoris. 18. lib. 2. ὁ μὲν γὰρ ὑποχώρησις ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν γαστέρα μόνης λέγεται. ὑποχώρησις siquidem de iis solis quæ per aluum subeunt dicitur. Et Com. ad aph. 69. lib. 7. τὰ διὰ τῆς γαστρὸς ὑπιόντα λέγειν εἴωθεν αὐτὸς ὑποχωρήματά τε καὶ διαχωρήματα. Quæ per aluum subeunt, consueuit Hipp ὑποχωρήματα & διαχωρήματα, hoc est, subductiones & deiectiones appellare. Etsi ὑποχωρήματος nomen etiam his quæ per vesicam subducuntur tribuitur aphor. 68. 69. & 81. libr. 7. Ὑποχωρήματα μέλανα, deiectiones nigræ, de alui recrementis, quæ velut sanguinis limus ac fæx secedunt, aphoris. 21. & 25. libr. 4. ὑποχώρησις διακεκριμένη, alui egestio discreta ac dirempta, aut separata, hoc est, non constans aut coacta, sed diffluens & diffusa. lib. 7. Epid. (pag. 1208. D.) ἦν δὲ ὑποχώρησις πολλή, καὶ διακεκριμένη λεπτή. alui egestio multa erat & disparata ac tenuis. Cui συνεστηκὸς διαχώρημα opponitur, deiectio quæ eatenus mollis est, vt coacta maneat, μέχρι ποσοῦ μαλακὸν μέχρι τοῦ μένειν συνεστώς, vt loquitur Gal. Com. 2. in Progn. διακεκριμένον verò, deiectio quæ adeò liquida vt diffluat.

Ὑποψάθυρα διαχωρήματα quænam intelligantur in Prorrh. (pag. 207. 33 H. 77. C.) non satis constat apud Hipp. explicatores, vt ibidem scribit Galen. Post autem varia opinionum tormenta ὑποψάθυρα διαχωρήματα exponit, τὰ μετρίως ψαθυρά, hoc est aliquantulum ac moderate friabilia, & quæ in minutas partes comminui possunt. Translationem autem sumptam esse ab eduliis ψαθυρῶν & ad excrementa deductam, vt intelligantur τὰ εὐδιάλυτα, quæ facilè dissoluuntur, nec cohærent, sed aliquantulum sunt friabilia, velut si arenam aqua conspersam digitis compresseris aut dissolueris. Eam enim probabilem esse opinionem existimat Gal. ὡς γὰρ (vt scribit) ἐπὶ τῶν ψαθυρῶν ἐδεσμάτων ἐπὶ διαχωρήματα μεταφέρων χρὴ τὴν ὁμοιότητα, πιθανώτερον ἂν εἴη λέγειν ψαθυρὰ τὰ εὐδιάλυτα, καὶ μηδεμίαν ἔχοντα λίαν συνοχήν. Si namque ab eduliis, friabilibus ad deiectiones transferre similitudinē fas est, probabilius dici videntur ψαθυρὰ διαχωρήματα, friabilia excrementa, quæ facilè dissoluuntur, & nullà ægrè

solubiq

solubilem vnitatem habent. Ideoque eorum etiam opinionem probat Gal. qui τὰ μὴ γλίσχρα, aut vna voce ἄγλισχρα, hoc est minimè glutinosa esse volunt. Nam quæ friabilia sunt, ea nihil lentoris aut pinguedinis in se continent, & ψαφαρὰ dicuntur lib. 12. Meth. & θραυστὰ Aristot. lib. 4. Meteor. Summo igitur ὑποψαθυρὰ διαχωρήματα excrementa modicè aut aliquantulum friabilia, fragilia, quæ facilè comminui possunt, teri, dissolui, neque inter se cohærent, qualia sunt excrementa eorum qui milium, panicum aut hordeaceos panes esitarunt. Qualia quoque se vidisse testatur Gal. ex pyrorum syluestrium esu, & qualia euenire possunt ex tenuibus humoribus & dissolutu facilibus excrementis permixtis, cùm inter se non cohærent, neque continuitatem seruant, sed facilè dissoluuntur, non secus ac arena aqua madescens. Quod faciunt quæ viscida non sunt neque pinguia aut glutinosa, sed rigida, scabra & squalida. ψαθυρὸν autem friabile significat, fragile, arenidum, squalidum, contracta siccitate rigidum, arenulentum, tenerum etiam, putre, marcidum, quod facilè teritur aut dissoluitur, non cohæret, & arenæ conditioni est simile. idem quod ψαφαρὰ aut ψαφαρόν. Nam ψαφαρὰ ψαθυρὰ exponit Hesych. & ψαφαρὸν, ξηρὸν, αὐχμηρὸν, ἀραιόν. & ψαθυρὰ ψαθυρὰ, εὔθλαστα, σαθρὰ, ξηρὰ, ἀραιά. Gal. etiam ψαδυρὰ per δ Attice, aut per θ ψαθυρὰ apud cæteris Græcia communiter dici scribit, τὰ μὲν σκληρὰ καὶ ἰνώδη, καὶ δυσδιαλύτως, καὶ δυσκατεργάστους ... μάλιστα δὲ γίνεται τοιαῦτα τὰ ψαθυρὰ περὶ τῶν κρεῶν ἰσχυρά, μίαν ἡμέραν ἢ δύο πλείονα μετὰ τὸ σφαγῆναι τὸ ζῶον. ἕωλα δὲ ὀνομάζουσι ταῦτα οἱ Ἕλληνες, ἑωλίζειν τε τὸ ἄδετον ὀνομάζουσι. hoc est, carnes friabiles aut teneras, quæ duris, fibrosis, dissolui & mandi contumacibus opponuntur. Tales autem maximè existunt, quæ à multis ἕωλα vocantur, vno aut altero die à iugulato animali repositæ. ἕωλας quasi biduanas aut triduanas eas Græci vocare consueuerunt, & ἑωλίζειν ita antè putrefacere. At verò ὑποψάφαρα pro ὑποψάθυρα multos Hipp. interpretes & exemplaria quædam legisse in Prorrh. constat, quod ψαθυρὸν idem sit quod ψαφαρόν. Et Gal. in Exeg. apud Hipp. ὑποψάφαρα, τραχύτερα, hoc est asperiora exponit, quòd ψαφαρὸν in vocis compositione concludatur, nimirum eo subnotato loco. Nam & in Coac. (pag. 218. E.) vbi ea Prorrh. sententia repetitur, ὑποψάφαρα διαχωρήματα legitur. Dioscor. verò interpres Hipp. pro ὑποψάφαρα ὑπόψοφαρα legit, vt ibidem testatur Gal. τὰ ὑπομέλανα ἀκούων, hoc est, subnigricantia intelligens, quod ψόφος τὸ σκότος Pindaro significet. Et Gal. eam scripturam in Exeg subindicans, ὑπόψοφαρα, ζοφώδη, ὑπομέλανα, hoc est, caliginosa, nigricantia, exponit, pro quo ὑποψάφαρα vitiosè & ζοφοειδῆ Varin. legit. Hesych. ψοφερὸς, μέλας, & ψοφαρὰ νυκτερινὰ exponit. In Exeg etiam postea ψόφαρα, ζοφώδη, μελανώδη exponit Gal. ψόφος γὰρ τὸ σκότος. Sed vitiosè ψοφώδη scribitur, & ψοφαρὰ malim.

Ὑποψοφίας τις ἐν τοῖσι πίνουσιν, quibus inter potandum strepitus quidam sonat & exauditur, in Coac. (pag. 126. A.)

Ὑπτιασμὸς resupinationem significat & supinum ægri decubitum aut partis alicuius situm, velut lib. de fract. (pag. 546. 25. H. 759. G.) χρόνιον ὑπτιασμὸν diuturnam resupinationem vocat, cùm ex diuturno & longo decubitu supino, calcis os syderatum fuerit. Vbi Gal. ὑπτιασμὸς vocari scribit τὰς χρονίας κατακλίσεις, hoc est diuturnos decubitus, cùm negligentiùs os calcis collocatum aut positum sæpenumero nigrescit & syderatur. ὑπτιασμὸς etiam & ἀνατροπὴ est ventriculi resupinatio & euersio, cùm nauseabundus cibum fastidit aut reiicit, lib. 6. de loc. aff. & lib. 8. κατὰ τόπ. cap 5.

Ὑπώμια exponitur Gal. in Exeg. τὰ ὑποκείμενα ἢ τοῖς ἐπωμίοις, ἢ καὶ τῷ ὤμῳ, quod superiori parti humeri, aut ipsi humero, subiicitur.

Ὑπώπια dicuntur sugillata sub oculis, aut sugillationes, cùm sanguis circa oculos sub cutem effunditur tenuibus venis contusis, & in grumos concrescit, deinde verò liuescit aut nigrescit, ex ἐκχυμωμάτων genere, vt scribit Gal. initio lib. 5. κατὰ γένη. quod vt ὑπόσφαγμα dicitur etiam lib 4. τῶν κατὰ τόπ. (pag 130. 42.) Sunt & ὑπώπια Hipp. eadem quæ ὑποπελιδνὰ lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 537 36.) καὶ τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπώπια ὠχρά, partes sub oculis cauæ pallidæ fiunt, aut partes sub oculis liuescunt. ὑπώπυα verò suppurata aut suppurationes denotant lib. 7. Epid. (pag. 1223. A.) ἐν τοῖσιν οἰδήμασι τοῖσι περὶ γούνατα καὶ πόδας ὥσπερ ὑπώπυα In tumoribus ad genua & pedes quædam velut suppurationes inerant.

Ὕσματα pluuiæ, aquæ lib. 1. Epid (pag 368. 25.) ὕσματα νότια ὀλίγα. paruæ & modicæ pluuiæ austrinæ. Rursus ibid. (vers. 27.) ὕσματα ὀλίγα. modicæ pluuiæ. Et rursus (vers. 30.) ὕσματα νότια μέχρι ἰσημερίης. pluuiæ austrinæ ad æquinoctium vsque. Et (369. 20.) ἤδη δὲ τοῦ φθινοπώρου καὶ τῶν ὑσμάτων γενομένων. Cùm autem autumnus esset pluuiæque imperuenirent. Erotianus ὕσματα ἀντὶ τοῦ ὕεσθαι, ὅ ἐστι βρέχεσθαι, hoc est, madefactiones poni scribit apud Hipp. ὕειν γὰρ τὸ βρέχειν. Deductam autem dictionem ἀπὸ τοῦ ὕειν (H. 950. G. F 951. A.)

§ Ὑστέρη & ὑστέρα vterus dicitur, διὰ τὸ ἔσχατον κεῖσθαι τῶν σπλάγχνων vt scribit Soranus. Pars est corporis in qua fit conceptio, & ad humani generis propagationẽ necessario attributa, σπλάγχνον γυναικῶν ἄγχιστα ζωώδες, καὶ ἐοικὸς τι ζῶον ἐν ζώῳ (vt scribit appositissimè Aret. cap. 11. lib 2. περὶ ὀξ.) hoc est, viscus propè animatum & velut animal quoddam in animali, & omnium muliebrium morborum causa (vt scribitur lib. de loc. in homine (pag. 413. 23.) At τὰ ὕστερα & τὰ ὕστερα secundæ dicuntur & idem quod χόριον. Quod testatur Gal. Com ad aph. 49. li 5. cùm ὑστέρων ἐκπτώσεις exponit, his verbis τὸ πταρμικὸν ἐκβάλλειν οὐ τὰς ὑστέρας ἐβουλήθη ... ἀλλὰ ... ὕστερα. ... τὸ χωρίον ... ὑστερῶν ... ἀλλὰ τὰ περιέχοντα χορία τε καὶ ὕστερα. Non cum accentu circumflexo in vltima syllaba ὑστερῶν legendum, sed cum graui ὕστερον. Neque enim ipsum vterum contentione adhibitâ per sternutatoria medicamenta decidere vult, sed secundas ipsas quæ χόρια dicuntur. Est & ὑστερικὴ πνὶξ vuluæ strangulatus aut vteri suffocatio, de qua optimè Gorth ὑστέρῃ λυσίς ὄξος acetum vteri dolores ciere scribit Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 81. versic. 36 H. 394 30.) τὰ ὑστερικὰ vteri affectiones & propriè strangulationes aut suffocationes dicuntur aphorism. 35. libr. 5 ὑστερικὴν πνῖγα ἢ ἄπνοιαν exponit Gal. Locos vertit Celsus, vteri affectiones intelligens, cap. 8 lib. 1. Sunt & ὑστερικὰ ἐν κοιλίῃ σκληρύσματα, vteri in ventre durities, quæ sensu percipiuntur, & ponderis incumbentis grauitatem præ se ferunt, in Coac. (pag 204. F.) αἱ τῶν ὑστερέων πλάναι καὶ ξυντάσιες vteri errores & contractiones significant, cùm vterus huc atque illuc tractus fertur & contrahitur, libr. de art. (pag. 636. 11 H. 823. H.) Quod de vteri peruersionibus intelligitur, quæ Platonem impulerunt vt vterum animatũ existimaret. Eum enim in fine Timæi ζῶον ἐπιθυμητικὸν ἐνὸν τῆς παιδοποιΐας vocat. Qua de re agitur lib. de loc. in homine (pag 423.) & apud Aret. cap. 11 lib. 2. περὶ ὀξ. & Gal. lib 6. de loc. aff. cap. 5. Ὑστερικαὶ etiam dicuntur mulieres hystericæ vteri strangulatu laborantes, & quæ vteri suffocationibus sunt opportunæ, in Prorrh. (p. 209. 35. H 77 F.) αἱ δὲ ὑστερικαὶ ἀπύρως σπασμώδεες. Mulieres quæ vteri strangulationibus promptè corripiuntur, idq; sine febre, ad conuulsiones propensæ. Quod repetitur in Coac. (p 173. A. & p. 207 D.) ὑστέρων ἀπόλυσις, secundarum dimissio, decubatio, excussio, absolutio, Prorrh. 2. (p. 104. F) τὰ ὕστερα enim τὰ χόρια καὶ ἄλλα δέρματα dicuntur Gal. Com. ad aph. 35. lib 5.

Ὑστερίζειν cessare, cunctare, deficere, tardiùs & cunctanter agere, postponere, relinquere. li 6. Epid. sect. 7. aph. 7 μεταβολαὶ ἐγείρουσι ... τὰ ... ἃ ὑστερίζουσι. mutatione excitare torpentes ad ea quæ cunctanter agunt, aut in quibus cessant.

§ Ὑφήγησις est præitio & ductus quidam. Sic dicitur Hipp. via quædam quæ reliquæ puerperij purgationi sternitur, ab iis quæ primùm cum fœtu erupterunt lib. περὶ φύσ. παιδίου (p. 239. 11.) καὶ ὑφήγησιν ἴσχει ταῦτα, ὥσπερ ὕδωρ ἐπὶ τράπεζαν, & ductio quædam fit, non secus ac aqua in mensam effusa. In puerperio enim primùm tenues ἰχῶρες educuntur, deinde fœtus, postea verò sanies crassa & cruenta, hoc est crassior & magis fœculentus sanguis, excrementum sanguinis vniuersi, qui in pueri alimentum absumptus est. Post quem singulis diebus toto puerperij tempore purgamenta procedunt, sicque via quædam fit reliquo sanguini fluxuro, velut ab aqua in mensam effusa ductus quidam & riui digito ducuntur, per quos quicquid humidi superaffunditur, deriuari & defluere potest. Ad eundem modum prima illa sanguinei humoris vacuatio, sequenti viam sternere videtur. Idem explicat ibidem (pag. 248. 2.) μετὰ δὲ ταῦτα ἰδρῶς ἔρχεται αἱματώδης, ... καὶ τοῦ ἄλλου σώματος ... καὶ πόνου καὶ θέρμης. ... ὑφήγησιν τῇ λοχείῃ καθάρσει. μετὰ δὲ τὸν ἰχῶρα τὸν ... χωρέει ἐς ... Post hæc prodit sanguineus humor, cum à capite tum à reliquo corpore vi & dolore & calore expressus, & partus purgamentis viam sternit, quæ quidem eo quo dictum est tempore, post saniei exitum succedunt. Hunc autem humorem sanguineum & crassum, qui fœtu excluso excernitur, & puerperij purgamentis quæ singulis post diebus subsequuntur, ad purgationem viam sternit, ἰχῶρα παχὺν αἱματώδη ibidem vocat, (239. 10.) & ἰχῶρα simpliciter (pag. 248. 6.) In Iureiurando οὐδὲ ὑφηγήσομαι ξυμβουλίην τοιήνδε, neque huius rei consilium subministrabo, hoc est, neque exhibendi medicamenti lethalis cuiquam consilium dabo, aut author ero.

Ὑφίδρως καὶ ὑδατώδεις exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. hoc est,

aquas inter cutem laborantes, aquas subeuntes. Ac mihi videtur locus Prorrh.2 (pag.83 G.) hac indicatura subnotari, vbi tamen ὑδέρους passim legitur omnibus in codicibus.

Γ' ψεύμενοι exaltati, euecti, ἐν τοῖς παραγγελίαις (p.27.11.) οἱ ψεύμενοι ἐκ [illegible], subitò exaltati medici, ex imo ad summum repente euecti.

Γ' ψόφωνοι, qui clara aut sonora sunt voce & alta, canora, lib. 6. Epid. (pag.172.20.H.955.D.)

OECONOM. HIPPOC.

TO Φ.

Φαγέδαινα interdum generis nomen retinet & omne vlcus sanas partes vicinas arrodens indicat, quodque maius & deterius serpendo euadit: interdum etiam vlceris speciem facit, vt ab herpete, nomis, & aliis vlceribus differat, quòd sit vlcus tumidum, profundum subiectam carnem & vicinas partes erodens. Quod scribit Galenus Com. ad aph.45. lib.6. τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῶν ἑλκῶν ἀεὶ μείζω τε καὶ χείρω γινόμενα καὶ σύμπαντα ταῦτα φαγεδαίνας ἐκάλουν οἱ παλαιοί. [illegible] χειρώνεια [illegible] φαγεδαίνας [illegible]. Cætera verò vlcera semper maiora & deteriora fiunt, atque vniuersum eorum genus phagedænas (quasi exedentia dicas vlcera) veteres appellabant. Quidam verò postea distinguere aggressi sunt, propria cuique appellatione indita, Chironia nonnulla, Telephia alia, quædam phagedænas nuncupantes, aliasque magis curiosas appellationes afferentes. Nobis verò satis fuerit, ea iis quæ circumstantis loci partem aliquam occupant, alia Herpetas nominasse, cùm in superficie aut cute etiam ipsa consistunt: alia verò phagedænas, quæ carnem etiam subiectam corrumpunt. Quas sanè differentias lib. de Tumor. præter naturam captimit Gal. (p.356.47) his verbis: [illegible]. Quæ verò vlcera depascuntur attinguntque quæ circum sunt, ipsum continens sanum corpus perrodentia, hæc omnia phagedænica vocantur. Ex ambobus autem composita, scilicet vlcere ipso & circumiecto tumore, phagedænam nominant. Depascit herpes quoque quæ circum sunt perrodens, sed solum cutis exulceratio est. Phagedæna verò cum cute quæ subiecta sunt attingit quoq; Sic φαγεδαίνῃ apud Hipp. pro vlcere depascente (phagedænam vocant) sumitur aph.18. sect.3. li.6. Epid. & lib. περὶ χυμῶν (pag. 51.38.) οἱ αἱμοῤῥοΐδας ἔχοντες οὔτε πλευρίτιδι, οὔτε περιπνευμονίῃ, οὔτε φαγεδαίνῃ, οὔτε δοθιῆσιν, οὔτε τερμίνθοισιν ἁλίσκονται. Qui sanguinem per ora venarum quę in ano sunt profundere solent, neque morbo laterali, neque pulmonis inflammatione, neque vlcere excedente (phagedænam vocant) neq; furunculis, neque tuberculis quæ à ciceris similitudine Terminthi dicuntur, corripiuntur. Vbi etiam scribit Gal. φαγεδαίνας [illegible] ὠνομάσθαι. Quòd autem phagedænas dicat vlcera caedentia, quę quidem phagedænica veteres Medici nominant, dictum est etiam tertio in lib. de Humoribus Commentatio. Atque eum sanè locum mihi videtur subindicare Gal. in Exeg. cùm φαγεδαίνῃ exponit ἕλκει ἀναβιβρωσκομένῳ, hoc est, vlcere caedente. Et Comm.3. in lib. de humoribus. Gal. attributo eadem de Phagedæna adscribuntur quæ Com. ad aph.45. lib.6. Lib. de Vlcer. (p.874.B) φαγέδαινα inter vlcera caedentia reponitur, & ἐχυρώτατα τὸ [illegible], hoc est, vt vehementissimè depasci & exedere dicitur. Et lib. de aëre, loc. & aq. (p.281.31.) καὶ φαγεδαίνας [illegible], & phagedænas, hoc est, vlcera exedentia ex quauis occasione oboriri, si vlcus fiat. Lib.4 Epid. (p.1185.G.) τῷ παιδίῳ φαγεδαινωθέντι, puero vlcere caedente (phagedænam vocant) laboranti. Quod repetitur etiam lib.5. Epid. (pag.1153.D.) Authori Definit. Medic. (pag.400.58.) φαγέδαινά ἐστιν ἕλκος ἀναβιβρῶσκον τὰ [illegible], vlcus quæ propinqua sunt & adiacentia exedens. Phagedænã in cole cancri speciem facit Celsus c.18. li.6. & Phagedænicum nomen retinet Photius. Transferunt verò hoc nomen ad stomachi affectũ & appetentiam caninã, cùm immodico ciborũ esu tenetur, neq; vorando satiari potest. Quod etiam scribit Gal. Com.3. in li.6 Ep. (p.490.3 H.1176.D.) [illegible], ὁμολογοῦ καὶ [illegible]. Nonnulli etiam phagedænas multorũ ciborũ esum esse voluerunt, easq; ipsas immoderatas appetentias ex vitiatis humorib. fieri, nos quoq; concedimus. Huius affectus meminit Definit. Med. author (pag.398.11.) his verbis: φαγέδαινά ἐστι [illegible]. Phagedæna est constitutio, in qua multũ cibũ appetentes & immodicũ assumentes, ipsum non retinent, verùm vbi eiecerint, rursus appetunt. Quod etiam agnoscit Plinius c.11. li.26. cùm Phagedænas nomen sine modo edentium esse, & aliàs vlcerum, testatur. Hunc affectum describit Cælius Aurel. c.3. li.3. Tard. Pass. φάγαινα & φαγέδαινα exponitur Hesych. νόσος, & ἑλκώδης [illegible], vt de morbo stomachi & vlcere excedente dicatur. Polluci lib.4. c. penult. φαγέδαινα est [illegible].

Φαίνεσθαι Gal. in Exeg. testatur apud Hipp. etiam significare, τὸ [illegible] ἐν τῷ πυρὶ γίνεσθαι, pellucidum in igne fiat, libro secundo περὶ γυναικ. Verùm apparet esse [illegible] ἁμάρτημα. Neque enim ea notione ibi legitur.

Φάκελος φρυγάνων, virgultorum aridorum fascis aut fasciculus dicitur apud Hipp. li.1 περὶ γυναικ. (p.617.21.) Idem quod φρυγάνων πλῆθος virgultorum aridorũ multitudo in fascem collecta, aut strues, apud Lucam Act.28. Dicuntur & φάκελλοι φρυγάνων Dionysio Halicarn. hist. li.7. & φακέλους φρυγάνων li.10. Suidas ex Thucyd. φακέλων ὕλης adducit & φάκελλον exponit φορτίον & δεσμὸν τῶν φρυγάνων, fascem arundineum. Hesych. autem per vnicum λ scribit φάκελος, & φορτίον ἐυάλωτον explicat, & φακέλους φόρτους, & φάκελλοι ὅμοιον. Apud eundem etiam φάκελλος φορτίον exponitur Varino φάκελος φορτίον, ξύλον exponitur, forte φορτίον ξύλων, vt sit lignorum strues & fasciculus.

Φακὸς ὀξηρός, lenticula acida, hoc est, aceto condita. li.1. περὶ γυναικ. (p.610.6.) Inde etiam φάκιον dicitur lenticulæ decoctum aut cremor lib.1 περὶ γυναικ. (p. ibid. 43.) φάκιον ξὺν ἐλλεβόρῳ ἐμεῖν, lenticulę decocto cum veratro vomitum ciere. Et rursus (p.632.22.) φάκιον πιὼν, epoto lenticulæ decocto. Et (ibid.51.) φάκιον πινέτω. vbi πιὼν aut πινέτω lego. Et rursus li.2. (p.657.7.) τῷ φακίῳ συμμίξαs μέλι καὶ ὄξος. melle & aceto ad lenticulæ decoctũ ammixto. Et li. περὶ γυναικ. φύσ. (p.576.6.) φάκιον πινέτω. Et lib. περὶ νούσων (p.523.32.) ἔμετον ἀπὸ σιτίων ἢ φακίου ποιεῖν. vomitum à cibo aut lenticulæ decocto facito. Et li.2. de Morb. (p.474.19.) ἐπιπινέτω φάκιον, lenticulæ decoctum insuper bibat. Et rursus (pag.477.39.46.) φακῆς ibidem legitur (pag.466.44.) τῷ φακίῳ σύμμισγον μέλι καὶ ὄξος. ad lenticulæ decoctum melle & aceto ammisto (si modo vera est scriptio.)

Φακὸς etiam lentem significat apud Hipp. vt lib.1. περὶ γυναικ. (p.610.4.) μίσγων φακὸν καὶ κύμινον, admixta lente & cymino. Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag.668.5.) ἢ φακὸν φώξας καὶ [illegible]. Sic enim ad fotum lentes torrefactas & decorticatas in crassiorem fasionem alicæ instar redactas, adhibet Hipp. Quod etiam repetitur libro περὶ γυναικ. φύσ. (pag.585.32.) φακὸς quoque lenticula dicitur, hoc est, vas lenticulatum, aut lenticulæ forma, quo aqua calente aut oleo pleno fotus adhibebantur. Sic lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.576.44.) φακοὺς ὀστρακίνους commemorat Hipp. hoc est, lenticulas testaceas, aut vaporaria lenticulata testacea: quæ aqua calente plena pedibus admoueri iubet ad fotus. φακῶν huiusmodi meminit Gal. in Exeg. ἀσκοὺς exponens [illegible] καὶ φακοὺς ὀνομάζουσι, vtres tegulas, quas etiam lateres & lenticulas vocant. [illegible] tamen tunc qui titiones ignitos sumant, quos etiam in fomentorum materia commemorat Celsus c.17. l.2. Nempe titiones extinctos panniculis inuolutos & ita circundatos. vel or & vtriculos, & fictilia vasa, quæ ad similitudinem lenticulas vocant, in quas oleũ aut aqua calens ad fotum conijcitur, quæ omnia ex Hipp. sumpta esse videntur: Sic enim lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag.585.52.) vasis testaceis, aut vtriculis, & sacculis, ad fotum vtendum præcipit, vt aqua aut decoctione calente infusa pars foueatur. Et lib. 2. περὶ γυναικ.

περὶ γυναικ. (pag. 668 21.) ad eosdem fotus vasa testacea & vesiculas oleo calente plenas adhibet. Hinc φακοῖσι πυριατήρια quibusdam celebrantur apud Hipp. fotus per lenticulam adhibiti, vaporaria lenticulata dicere possis. φακὸς quoque Hesych. inter alias notiones τὸ ἀγγεῖον ἰατρικὸν, hoc est, vas medicum significat, forte ad fotus faciendos accommodatum. ὁ φακὸς τοῦ ἐλαίου, lenticulam olei, pro vasculo olerario aut phiala, exponunt lib. 1. Regum sub initium cap. 10. vt & cap. 26. ὁ φακὸς τοῦ ὕδατος, aquæ scyphum aut vrceum.

Φακοῦ ἐρέγματα Erot. apud Hipp. ἀντὶ τοῦ διηρημένα poni scribit, hoc est, lentes crassius diuisas aut fresas. ἐρεγμὸς γὰρ κυρίως λέγεται ὁ δίχα διῃρημένος κύαμος, faba in duas partes diuisa. Nimirum locum Coac. (pag. 220. F.) subnotans, vbi ἐρίγματα legitur. Nam & ἔρεγμα & ἔρυγμα pro ἔρειγμα dicitur, vt & ἐρέικτον & ἐρείκτον, vt antea adscripsimus. Est & φακοῦ ἄλευρον, lentium lomentum aut farina apud Hipp. vt scripsimus antea in Ἄλευρον.

Φακοῦ ὕδωρ aquam lentium aut decoctum significat, quod parabatur ex lente tosta cum melle & aceto, lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 564. 41. 38.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 655. 44.) & lib. περὶ ἀφόρων (p. 687. 23.)

Φακώδεες dicuntur Hipp. lenticolores & qui lentis colorem referunt, quales sunt lienosi, lib. 3. Epid. in fine st. pest. quos per τὸ φακῶδες illic designat Hippocr. vt nostris in eum locum Annotat. expressimus. Iidemque ὑποφακώδεες dicuntur lib. 2. Epidem. (p. 1008 H.)

Φαλάκρωσις aut **φαλάκρωμα** caluitium significat, sed pro pilorum defluuio quæ ἀλώπεκια dicitur sumitur, & φαλακροὶ qui capillorum defluuio laborant, vt aphoris. 34. lib. 6. Sic lib. 2. Epidem. (pag. 1040. C.) φαλακροὶ ὑδρωπιώδεες dicuntur, hydropici pilorum defluuio laborantes, vt fusioribus verbis nostris in eum locum Comm. indicauimus. Et rursus ib. (1046. D.) κιρσοὶ φαλακρῶν, caluorum varices dicuntur. Transfertur ad ferramenta hæc dictio ab Hipp. quæ φαλακρὰ σιδήρια dicuntur, hoc est, ferramenta caluata, extremis partibus rotundam læuitatem habentia, & in fine capitulata, tanquam specillorum capita. Sic enim scribitur lib. 1. de art. (pag. 590. 42. H 787. H.) σιδήρια δὲ χρὴ τὰ καυτήρια μὴ παχέα, μηδὲ ... φαλακρὰ, ἀλλὰ προμήκεα. Eiusmodi autem ferramentis inurere oportet non crassis, neque admodum caluatis, sed longis. Vbi etiam scribit Gal. φαλακρὰ καλεῖ τὰ περιφερῆ ἔχοντα κατὰ τὸ πέρας, οἷά περ αἱ μήλαι ἔχουσι πυρῆνας, ὥστε τὸ ... καλεῖσθαι, ... Caluata vocat quæ in extremitate rotunda sunt, cuiusmodi sunt illa nucleata quibus chirurgi ad alas vtuntur, πυρῆνες aut διπύρηνα Græcis dicuntur, aut spathularia & spathæ capitulatæ. Quibos τὰ προμήκεα opponuntur, hoc est oblonga, & quæ in extremitate rotunda non sunt, sed in acutum tendunt, ad pungendum accommodata. Quem locum procul omni dubio mihi adumbrare videtur aut exprimere Erot. cùm φαλακροῖσι στρογγύλοις, hoc est rotundis, exponit. Et Gal. quoque in Exeg. φαλακρὰ τὰ στρογγύλα μετὰ λειότητος, hoc est, rotundam læuitatem habentia, aut rotunda cum læuitate, nisi si φαλακροῖς & στρογγύλοις melius legatur. Sic quoque φαλακρὴν στρογγύλωσιν dicit Hipp. lib. de art. (pag. 641. vers. 37. H. 827. D.) læuem rotunditatem, glabram & caluam, de brachij aut femoris capite, quod quia rotundum est & læue, facile sua cauitate totum excidit & elabitur.

Φαρκιδώδες ῥυτιδῶδες exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. & Erot. hoc est, rugosum & quod rugas habet. φαρκὶς γὰρ λέγεται ἡ ῥυτὶς, addit Erot. Sic φαρκὶς exponitur apud Hesych. ῥυτὶς ἀπὸ τοῦ γήρως γενομένη, ἢ ῥυτὶς, ruga ex senio contracta. Vnde φαρκιδούμενος aut φαρκιδώδης, corrugatus, qui est fronte caperata. Vide Φαρκιδώδες postea.

Φαρμακεύεσθαι ἢ φαρμακεύειν quod medicari aut medicamento vti significat, de medicamento purgante tantùm effertur Hipp. vt multis locis testatur Gal. Comment. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 115. vers. 4. H. 406. 4.) τὸ καθαίρεσθαι δὲ τὸ φαρμακεύεσθαι συμβαίνει ἐν ταυτῷ, ὅπως γε καὶ φαρμακεύειν ἐν τῷ καθαίρειν. Rursus Comment. ad aphoris. 22. lib. 1. τὸ δὲ φαρμακεύειν ἔθος ἐστὶν αὐτῷ λέγειν ἀντὶ τοῦ χρῆσθαι φαρμάκῳ καθαίροντι. φαρμακεύειν quod est medicari vsurpare solet Hipp. Pro eo quod est vti medicamento purgante. Etsi illic non solùm de medicamentis per aluum purgantibus dici videtur, sed etiam generalius de omni quauis ex corporis parte purgatione, in qua coctionem quoque expectare oportet. Et Comment. 2. in Prorrhet. (pag 192. 38. H. 72. G.) τὸ φαρμακεύειν καθαίρειν, quod est medicamentis purgare exponit. Rursus Comment. ad aphoris. 37. lib. 2. οὐ περὶ ἁπλῶς φαρμάκων προσφερομένων φαρμακεύειν λέγειν εἴωθεν ὁ Ἱπποκράτης, ἀλλ' ἐπὶ μόνων τῶν καθαιρόντων ... φαρμακεύειν verbum (quod sonat medicamento vti) vsurpare consueuit Hipp. in iis qui non quoduis, sed purgatorium duntaxat medicamentum sumpserunt. Et Com. ad aph. 1. lib. 4. ἔθος δὲ τὸ φαρμακεύειν ὁ Ἱπποκράτης, ἐπὶ τοῦ διὰ φαρμάκου καθαίρειν εἴωθε λέγειν, ὁμολογοῦσι πάντες, ὅσοι καὶ ἐπὶ βραχὺ τῆς λέξεως αὐτοῦ συνήθεις. ἵνα γὰρ ἐάσω τὰ ἄλλα βιβλία, ... μηδαμόθεν ἀποσχεῖν τῶν ἀφορισμῶν ... οὐκ ἂν εὕροις ἄλλο τι σημαινόμενον πρὸς τῆς φαρμακεύειν φωνῆς, ὡς ὀλίγον ὕστερον ἔσται δῆλον. Quod autem Hippocrates verbum φαρμακεύειν, quod est medicari, pro medicamento purgante vti vsurpare consueuerit, in confesso est apud omnes qui vel minimam habent eius dictionis notitiam. Nam vt alia eius scripta omittas solis aphorismis contentus aliud profectò nihil per eam vocem in ipsis significari posse fatearis est necesse, vt paulò post fiet manifestum. Rursusque Com. 2. in lib de fract. (pag. 547. 53. H. 760. B.) πολλάκις αὐτῷ τὸ φαρμακεύειν ... φάρμακα λέγει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν καθαιρόντων μόνων. Consueuit ipse φαρμακεύειν, quod est medicari, non de cuiusuis, sed de purgantis duntaxat exhibitione efferre. Sic φαρμακοποσίη & φαρμακεία de purgantis medicamenti tantum potione dicitur Hipp. vt scribit Gal. Com. ad aph. 25. lib. 7. φαρμακοποσίας & φαρμακείας ἰδίως εἴωθεν ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζειν, τὰς ... καθαιρόντων φαρμακείας μόνον: Medicamenti potiones ac medicationes consueuit peculiari nomine vocare Hipp. eas tantùm medicationes quæ per purgantia medicamenta fiunt. Eademque notione φαρμακοποσίαι sumuntur aphor. 19. lib. 4. & φαρμακεία in Coac. (p. 158. E.) & φάρμακον ἄνω καὶ κάτω, medicamentum sursum & deorsum purgans significat lib. 7. Epid. (p. 1211. H.)

Φάρυγξ fauces dicuntur, spatium illud laxius ore aperto conspicuum, quod inter laryngem & gulam est medium. Gal. Com. 3. in Progn. (p. 158. 37. H. 45. 1.) ὅτι φάρυγγα τὴν ... χώραν στομάχου τε καὶ λάρυγγος ὀνομάζει δῆλον ... ἐκ τῶν ἐφεξῆς ... λέγει ... ἐν τῇ φάρυγγι, μήτε κατὰ τὸν αὐχένα ... ἐνδεικνυμένης, κατὰ χρόαν ... καὶ θερμότητα ... αὐχένα μὲν γὰρ τὸν τράχηλον λέγει· φάρυγγα δὲ τὴν ... διανοίξαντι τὸ στόμα καὶ πιέσαντι τὴν γλῶτταν κάτω φαινομένην εὐρυχωρίαν, ἐν ᾗ τὰ δύο στόματα ... τό τε τοῦ στομάχου, καὶ τὸ τοῦ λάρυγγος. Quod φάρυγγα, h. e. fauces vocet prætaccorem gulæ & gutturis regionem, ex iis etiam est perspicuum quæ nunc scripsit, illam anginam dicens grauissimam, quæ nec in faucibus, neque in ceruice dispositionem vllam præter naturam indicet, siue ex colore, siue ex calore, siue ex tumore. αὐχένα siquidem collum intelligit. φάρυγγα verò amplitudinem illam quæ ore aperto & lingua deorsum compressa conspicitur, in qua duo oscula visuntur, tum gulæ, tum gutturis. Rursus lib. 4 de loc. aff. (p 288. 1.) φάρυγγα ὀνομάζω τὴν ἔνδον τοῦ στόματος χώραν, εἰς ἣν ἀνήκει τό τε τοῦ στομάχου καὶ τὸ τοῦ λάρυγγος πέρας. fauces voco internam oris regionem, vbi simul conueniunt & gulæ & gutturis partes extremæ. Et Com. ad aph. 34 lib. 4. φάρυγγα dici Hipp. vt & Homero scribit, τὴν προκειμένην εὐρυχωρίαν στομάχου καὶ λάρυγγος, illam capacitatem quæ gulæ & gutturi præposita est, quæ ore multum hiante facilè cernitur. φάρυγγες simpliciter Hipp. persæpe ponuntur & faucium affectus indicant, vt lat aph. 5. lib. 3. φάρυγγες faucium asperitates indicant, & Gal. τὴν τραχύτητα τῆς φάρυγγος exponit. Celsus cap. 1. lib. 2. aquilonem fauces exasperare dixit. Et Gal. Com. 3. in lib. 3. Epid (p. 419. 16. H. 1089 F) ex aphorismis citat, βῆχες τε καὶ φάρυγγες ... κατὰ τὰ βόρεια. Sic aph. 1. 6 & 7. lib. 6. Epid. φάρυγγες pro faucium inflammationibus ponuntur. φάρυγγες δὲ ... faucium quoque inflammationes tandem tullientibus, & φάρυγγες δὲ βραχεῖαι eæque breues erant. Quod paulò antè dixerat ... φάρυγγες ... quibusdam verò faucium inflammationes aderant. Est & φάρυγξ ἰσχνὴ Hipp. quod dicitur de faucibus, gracilibus & nullo tumore affectis. in Prorrh. (p. 194. 52. H. 74. A.) φάρυγξ ἐπώδυνος ἰσχνή. dolentes fauces graciles, hoc est ab que tumore. Quod repetitur in Coac. (p. 162. C.) Et in Prorrh. (p 204. 21. H. 76. A) τὰ ἐν φάρυγγι ἰσχνῇ ἀλγήματα πνιγώδεα, dolores faucium gracilium suffocantes. Quod etiam repetitur in Coac. (p. 161 G.) Et rursus ib. (163. C.) φάρυγγα ἰσχνὴν, vocat, fauces nullo tumore affectas, οἰδήματος μὴ ὄντος ἐν τῇ φάρυγγι dicitur aph. 14. lib 4. φάρυγξ τετρηχυσμένη, fauces exasperatæ in Prorrh. (p. 205. 48. H. 76 D.) & Coac. (p. 162 D.) Annotat Suidas & alij Grammatici Græci φάρυγγα fœminino genere fauces significare. Ex quo sanè Gal. Com. 3. in Prorrh (p. 204 24 H. 76. A.) librum illum Hippocratis Magni nomine indignum censet, eamque lectionem vellicat, quæ ἐν φάρυγγι ἰσχνῇ legit, vt Artemid. & Dioscor. Hipp. explicatores palam φάρυγγι ἰσχνῇ scripsisse. At φάρυγξ mascul. genere, asperæ arteriæ summum & laryngen significat. & φάρυγξ λάρυγξ exponitur Hesych. Indifferenter tamen Gal. pro sum-

mo arteriæ capite aut ipsa arteria vtroque genere vsurpatur, vt facia testatur Gorr. Qua notione etiam ponitur apud Hipp. mascul. genere tantum, velut lib. περὶ σαρκῶν vulgo inscripto (p. 254.51.) [illegible] Vidi autem qui sibi manu illata gutturis summum cùm omninò præsecuissent, viuebant quidem, vocem autem nullam emittebant, nisi quis arteriæ summum constrinxisset. Tunc enim vocem emittebant. Vbi eadem de re ἀποτετμημένου τοῦ λάρυγγος, hoc est summo gutture præsecto, ponitur. Rursus lib περὶ καρδίης (pag. 268.28.) [illegible] bibit autem & in guttur aut arteriæ summum. Ibi enim potionis partem in pulmones deferri significat, quam opinionem ex Hippocrate Plato hausisse videtur. Qua de re plura Gal. cap. vlt. lib. 8. de plac. Hipp. & Plat. & Plutarch in Sympos. & Aulus Gellius cap. 11. lib. 17. Et lib. περὶ γυν. φύσ. (p. 567.11.) καὶ ὁ φάρυγξ ξηρὸς, & guttur siccum. Quod lib. 2. περὶ γυν. (p. 664.16.) eadem in re, καὶ ὁ φάρυγξ αὖος scribitur. In Epistola Democriti de Natura hominis (pag. 1219. 22.) φάρυγξ masc. genere gulam & œsophagum significat, non secus ac apud Arist. Eth. 3 de Philoxeno τὸν φάρυγγα γεράνου, hoc est, gruis gulam aut œsophagum sibi optante. De quo tamen γεράνου τὸν φάρυγγα dixit Athen. lib 1. (p. 5.40.)

Φάσσα ἡ φάττα palumbus dicitur, vnde φασσοφόνος accipitria genus quod palumbos interficit, palumbarium vertit Gaza apud Arist. lib 1. περὶ γυναικ. (p. 596.17.) κρεῶν δὲ φάσσης, ea carnibus autem palumbo (vtatur) Et rursus ib. (p. 600.2.) κρέας φάσσης, palumbi caro. Rursus lib. 3. περὶ διαίτης (pag 373.54.) φάσσαι, περιστεροὶ.

Φαῦλος, vilis, leuis, facilis, non arduus aut exquisitus, simplex, nullius momenti aut negotij. φαυλοτέρη ἡ κατάτασις, leuis extensio & facilis, hoc est, nullius negotij, lib de fract. p. 538.30. H. 753. A.) vbi Gal. scribit φαῦλον antiquis non solum vitiosum aut prauum denotare, sed etiam τὸ ἁπλοῦν, quod est simplex. Et φαυλοτέραν κατάτασιν exponit ἁπλουστέραν καὶ σὺν ἐλάττονι πραγματείᾳ, hoc est, simplicem & quæ minimo negotio fieret, leuem scilicet & facilem. Ac rursus ib. Gal. (p. 538. a. H. 756. F.) φαῦλον antiquis dictum scribit [illegible] & τῷ ἀκριβεῖ opponi, hoc est exquisito. Sic φαύλην δίαιταν, vulgarem & simplicem victus rationem dici, quæ τῇ ἀκριβεῖ & exquisitæ opponitur. Sic ὑποφαύλην δίαιταν ibidem esse Hipp subuulgarem & mediam inter exquisitam & simplicem. μετρίαν exponit Gal. id est mediocrem, quæ ptisana, beta, malua, atriplice, blito, cucurbita, nec non piscibus molli carne præditis constat, necnon obsoniis liquidis, estque subexilis victus & prope vulgaris, neq; validæ materiæ. Idem Com. 3. in lib. de fract. (p. 572.43. H 775. G.) φαύλην δίαιταν eam esse scribit quæ τῇ ἀκριβεῖ opponatur, & Comm. 3. in lib. de art. (p. 623.57. H 816. G.) vbi τὴν ἐπιτυχοῦσαν eandem exponit, hoc est, vulgarem, simplicem & quamlibet, quemadmodum quoque sumitur lib de rat. vict. in morb. ac. (p. 58.32. H. 88 26.) Est etiam φαυλότης inscitia, rusticitas, inepria, imperitia lib. de art. (p. 6 8.44 H 857. A.) [illegible] Nonnullos sanè vidi qui ob ineptiam. Sic φαυλότερον apud Thucyd. οἱ ἀμαθέστεροι exponuntur. φαύλως ἴσχειν est aduersa esse valetudine, seu valetudine ambigua vti, neutro esse statu, medioque inter sanum & ægrum, aph. 32. lib 2.

Φαύσιγγες sunt Gal. in Exeg. apud Hipp. κυρίως μὲν αἱ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν τοῖς κνήμαις ἐπιγιγνόμενοι κύκλοι ἐρυθροί. καταχρηστικῶς δὲ καὶ αἱ λοιπαί Propriè quidem in tibiis rubri ab igne surgentes circuli, & per abusionem reliqui maculas ab igne in tibiis excitatas alij esse scribunt, & κύκλοι pro κύκλοι legunt. φαύσιγγες exponuntur Hesychio, αἱ ἐν τοῖς [illegible] [illegible] φαύσιγγες tamen vitiosè apud Hesych. legitur, vt & φαυστιγγες apud Pollucem.

§ Φέκλη, vox Latina à Græcis vsurpata pro vini fœce, quam τρύγα vocant, sed fœcem vstam intelligunt, quam fœculam vocant, fæcl. ex Cæl. Aurel. capit. 1 lib. 2. Tard. Pass. Apud Gal. lib. 1. κατὰ τόπ. (pag. 170. versic. 11.) ex Critone, τρυγὸς οἴνου κεκαυμένης ἣν ῥωμαῖοι φέκλην ὀνομάζουσι, fæcis vini vstæ, quam Latini fæculam vocant. Et rursus (versic. 20.) φέκλης λίτραν μίαν. Est igitur corrupta vox ex fæcula, & pro φέκλη σφέκλη Paulo dicitur cap. 13. lib. 7. & explicatur, ὅτι ἐστὶ τρὺξ οἴνου κεκαυμένη. Vtitur etiam lib. 3. cap. 18. vbi σφέκλην vitiosè pro σφέκλαν legitur, & cap. 19 & lib 4. cap. 34.

Φερβέσθαι consumere, carpere, depasci significat, eaque notione vtitur Hipp aph. 5. sect. 5. lib. 6. Epidem. καὶ ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα φέρβεται. tum etiam animus ipse corpus depascitur. Quem locum procul omni dubio mihi videtur subindicare Gal. in Exeg. φέρβεται exponens βιβρώσκει, καταναλίσκει, exedit, consumit. Est aliôqui φερβέσθαι, ali, nutriri & pasci, & de brutis dicitur propriè. In Epist. Hipp. ad Damag. (pag. 1283.4.) ἀλλ' ἀγαθοῖσιν ἕκαστος ἐλπίσιν φέρβεται. at eorum quisque bona spe alitur. φέρβειν, τρέφειν, βόσκειν, exponit Hesych. & φέρβεται τρέφεται, & φερβόμενοι τρεφόμενοι.

Φέρεσθαι demitti, deorsum ferri dicitur, & aluo attribuitur quæ effunditur, in Coac. (pag. 150. E.) κοιλίαι τοῖσι τοιούτοισι τάχα φέρονται, iis aluus citò demittitur, effunditur. Vbi tamen ex reconditioribus membranis [illegible] φέρονται legimus. Rursus ib. (pag. 203. H.) κοιλίαι φερόμεναι, alui subeuntes. φέρεσθαι etiam de vlceribus impuris & sordidis effertur, in quibus sordes demittuntur & feruntur, libri primi περὶ γυναικ. (pag. 628.21.) ὅταν δὲ ἀκάθαρτα ᾖ [illegible] Vbi impura fuerint ac sordes feruntur, hoc est demittuntur & effluunt. Sic φέρειν demittere ac deducere significat ib. (pag. 632.39.) καὶ λοχεῖα φέρει. puerperij purgamenta demittit, deducit, detrahit.

§ Φηγὸς ἡ, tam arborem fagum, quam fructum & glandem fageam significat. (Sic enim glandem fageam dicit Plinius cap. 5 & 6. lib 16.) Pro glande vsurpatur apud Hippoc. lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 597.41.) ἢ φηγὸν τρίβουσα προσθέσθω. aut glandem fageam tritam apponito. φηγὸς Hesych ἡ δρῦς exponitur. δρυὸς verò nomine antiquis arbor omnis glandifera accipitur.

Φῆρα vox est apud Hipp. inter obscuras reposita, & oblongas glandulosorum corporum, quæ circa aures sunt, eminentias significant, à Satyrorum similitudine, quos Iones φῆρας vocant. Vsurpatur hæc vox aphor. 10 sect. 3. lib. 6. Epid τὸ ψυχρὸν συστρεπτικὸν οἷον τὰ φῆρα. frigidum humorum collectiones facit, qualia sunt φῆρα, hoc est, oblongæ circa aures eminentiæ à Satyrorum similitudine φῆρα dictæ. Sic enim illic exponit Gal [illegible] frigidum nunc dicit συστρεπτικὸν, hoc est, collectiones humorum faciens, quod æque valet ac τὸ συνακτικὸν, quod est coalescere faciens. Sic igitur & in partibus neruosis tumores facit, atque in neruis, tum ganglia dicta, tum alias quasdam tensiones, has quidem oblongiores, alias verò rotundiores. Ac mihi videtur oblongiores vocasse φῆρα, rotundiores verò χοιράδας. φῆρα quidem inquiens, quæ φηρῶν similitudinem habent. Sic enim Ionum quidam Satyros vocarunt, quos oblongas circa aures eminentias habentes, tum pingunt, tum fingunt. Et rursus paulò pòst [illegible] Πελοποννήσου [illegible] φῆρα autem qui diceret, neque ex natione vlla aliquem audiui, neque quenquam audiuisse crediderim. Quanquam Interpretes quidam dicunt Hippocratem φῆρα vocare, quæ Pheris Peloponnesi oppido abundant. Quidam verò per ι & φ primam syllabam scribentes, φῆρα ab ipso dici existimant, quæ Pheris Thessaliæ oppido sæpius fiunt. Quòd verò φῆρα vocet oblongas eminentias, id testimonio esse videtur quod septimo de Morbis vulgaribus his verbis scriptum est. Populariter grassabantur tusses, præcipuè verò pueris multa qualia circa aures Satyris obona sunt. Idem verò Galen. in Exeg. hunc eundem locum exprimens, scribit: φῆρα αἱ προμήκεις ὑπὸ τὰ ὦτα ἀδενώδεις ἐξοχαί, οἵας καὶ οἱ σάτυροι ἔχουσιν. [illegible] φῆρα sunt prominentes glandulosorum corporum, quæ circa aures sunt, eminentiæ, quales in Satyris inesse dicuntur. Quidam verò etiam φῆρες & θῆρες vocantur, vt sit, velut φῆρα Atticè dictum. Etsi ea extrema verba mihi non parum suspecta sunt. Quæ tamen mihi innuere velle videntur, φῆρας dici Atticè pro θῆρας, quemadmodum φλᾶν pro θλᾶν, & φλᾶσθαι pro θλᾶσθαι Attici dicunt, etsi id Æolibus magis proprium esse traditur. Sunt tamen qui pro φῆρα ἀττικῶς, φῆρα ὑπτικῶς legendum putent, vt hæc dictio formam ὑπτικοῦ ὀνόματος habere dicatur. Qua notione mihi posse sumi φῆρα videntur, pro θηρία, vt in omnibus manu scriptis & publicatis codicibus legitur. Quo nomine ferina dici

dici possunt & tubercula oblonga intelligi, quæ in ferarum coriis, veluti bubalis, vris, aut Elephantis visuntur. At longè alia est huius dictionis apud Erot. explicatio quam adscribit his verbis: τὰ φαρία, οἱ μὲν σωματικὰ ἰσχία ἀπηχρισάμενοι, ῥίζας φασὶν εἶναι ποικιλοπαλῶν· οἱ δὲ ἀξιοῦσι τὸ ἔσχατον ἀκούειν, ἵνα ᾖ σημαινόμενον τῶν ῥαφιδίων. ἰδίως δὲ τὰ φάρεα λέγει, αἰτία τῶν φαρέων, ἀπὸ μιᾶς λέξεως. Quibus in verbis fidem & integritatem requiro, neque his sine melioris exemplaris ope mederi posse confido.

¶ Φθέγγεσθαι est loqui & ad loquelam redire, de voce explicata & libera dicitur, quæ antea præpedita fuerat, & τῷ ἀφωνεῖν opponitur apud Hipp. in Coac. (pag. 128.D.) & aphorism. 5. lib. 5. & φθέγξις idem quod ἡ φωνὴ λελυμένη, vox soluta & libera. Ac quemadmodum ἀφωνία apud Hippocr. motus & sensus priuationem indicat, ita & φθέγξις motus & sensus redditam facultatem, voce restituta significat. Quod in conuulsionis aut Epilepsiæ solutione scribitur lib. 2. Epid. (pag. 1050 F.) τὰ φωνῆς λυομένης πάντα λύεται. ὁ γὰρ λύσις τῆς φθέγξιος ὁμοίη. Voce soluta & libera reddita, omnia soluuntur. Ipsa enim solutio vocis liberæ emissioni prope respondet. Φθεγγώδεα πάθεα dici videtur affectio magni nominis, & quæ multorum sermonibus illustris & clara est ob ægrotantis dignitatem, qualis est principum & opulentorum, quorum vel leuissimæ affectiones ob nominis splendorem grauissimæ videntur. Potest & intelligi φθεγγώδεα πάθεα periculosus affectus & magni momenti ob vehementiam, cum multo clamore & eiulatu ac dolore. ἐν παραγγελίαις (p. 27.10.) οὐδὲ γὰρ θεραπεύειν οἱ μὲν ... πάθεα φθεγγώδεα. Neque enim ad curationem accedunt, vbi vident miserabilem esse affectionem & clamoribus aut eiulatu plenam, hoc est difficilem & periculosam. Sic enim accepisse videtur Cornar. nisi si φθινώδεα pro φθεγγώδεα legit. Zuingg. verò φθεγγώδεα πάθεα exponit affectionem magni nominis & celebritatis, vt in splendida aut illustri persona: Aut quæ Medici improbitate & calliditate, tanquam perniciosissima multis verbis exaggeratur. Atque hunc locum sic legit, οἱ μὲν γὰρ θεραπεύειν ὅτι γίνονται, ... πάθεα φθεγγώδεα. Qui quidem ad curationem accedunt, affectionem magni nominis captantes. Quam certè lectionem ex Caluo hausisse videtur: Verùm pro φθεγγώδεα φαιδρώδεα idem legisse videtur.

Φθινώδεες αἱ νοῦσοι, morbi tabifici dicuntur, qui tabem ex fluxione à capite in pulmones excitant, libro περὶ ἀδένων (pag. 273. 9.) φθινώδεες etiam ξηραὶ sunt tabes siccæ, quæ fiunt ex tofo aut humoribus in pulmonibus concretis aut induratis. Quibus videntur opponi φθινώδεες, qui ex suppuratione aut pure in pulmonibus ac thorace collecto tabescunt, lib. περὶ νούσων. (pag 278. 17. 21.) Sic enim φθινώδεες dicuntur Hipp. aut φθινοντες, qui ad tabem ex pulmonis vlcere promptè sunt comparati, aut qui ex vlcere pulmonis contabescunt, velut aph. 64. lib. 5 & 8. lib. 4. vbi scribit Gal. ἀκούειν δὲ φθινώδεας, ἤτοι τοὺς φθίσει τὸ νῦν ἁλισκομένους, ἢ τοὺς ἐπιτηδείως ἔχοντας περὶ τὴν φθίσιν. φθινώδεες inaudiendi sunt, aut qui tabe correpti sunt, aut qui ad eam proni sunt. De quibus agitur sect. 1. lib. 1. Epid. amplissimè, & à Gal. ibidem sic explicantur (p 353. 55. H. 939. F.) φθινώδεις ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ τῶν ἰατρῶν, ὅσοι καὶ φθινώδεις εἰσίν, ... φθίσιν ... ὀνομάζουσιν, ... τούτοις δ' ὑπάρχειν ... ὅταν ὁ θώραξ στενὸς ᾖ καὶ ... τούτων, ὡς ... ἐξέχειν ... ἔνιοι δὲ καὶ πτερυγώδεις ὀνομάζουσι τοὺς τοιούτους, ἀλλὰ καὶ ὅσοι τὴν κεφαλὴν ... ῥεύματα ... ἐπιπέμπουσιν ... ἔχουσιν, καὶ οὗτοι φθινώδεις ῥᾳδίως γίνονται. ... ὡς τοῦτο ἀμφοῖν ... τοῦ θώρακος ... τὴν κεφαλὴν ἀσθένειας, ... φύσει φθινώδεες εἰσὶν κατ' ἀμφοτέρας τὰς φύσεις τὰς αἰτίας. καὶ γὰρ οἱ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὸν πνεύμονα ῥευματιζόμενοι τῷ χρόνῳ φθινώδεις γίνονται, καὶ αἱ ἀρρῶγες ... πολλάκις αὐτοῖς ... ἐν τῷ πνεύμονι, διὰ τε τὴν στενότητα τοῦ σπλάγχνου, καὶ τὴν ἀσθένειαν. τοιοῦτοι μέν τινες οἱ φθινώδεες. φθινώδεες hoc est tabidos appellant veteres Medici, qui in tabidum morbum, quem etiam φθίσιν quidam vocant, sunt proni. Tales autem sunt vel manifestissimè qui adeò sunt angusto thorace & restricto, vt iis alarum instar, scoptula operta à tergo promineant, vnde etiam hos πτερυγώδεας, hoc est alatos, vocant. Quinetiam quibus caput facilè impletur, & fluxiones multas in respirationi dicatas partes transmittit, hi facilè tabescunt. Quòd si hæc ambo in vnum coeant, tum thoracis conformatio, tum capitis imbecillitas, eiusmodi quidem naturæ prorsus tabi sunt obnoxiæ ambabus naturæ de causis. Nam & ij quibus ex capite fluxiones ad pulmonem demittuntur, temporis diuturnitate tabidi existunt, sæpiusque illis vas in pulmone rumpitur, ob visceris tum angustiam tum imbecillitatem. Atque huiusmodi quidam sunt tabidi. Eaque notione φθινώδεες sumuntur Prorrh. 2. (pag. 83. G.) & sect. 1. lib. 1. Epid. atque aliàs sæpe. Sunt & φθινώδεες Hipp. tabidi, quomodolibet consumpti & emaciati absque vllo pulmonis vitio, velut lib. 1. Epid. (p. 560. 30. H. 943. F.) accipiuntur, ὡς ὅλον δὲ ἑωρᾶτο πάντα τὰ ὑπογεγραμμένα μετὰ πόνου, φθινώδεες μὲν ἤδη δὲ φθινόπωρον καὶ ὑπὸ χειμῶνα. In quibus autem descripta omnia cum dolore apparebant, tabidi quidem iam autumno & sub hyemem fiunt. Vbi scribit Gal. φθινώδεας δὲ τίνας εἴρηκεν ὁ Ἱπποκράτης ... αὐτὸς γὰρ τοὺς ἀποσβέννυντας ... τὸ σῶμα καὶ φθινοντας ... ὀνομάζειν οὐ μόνον τοὺς διὰ τὴν τοῦ πνεύμονος ἕλκωσιν ὅλον τὸ σῶμα ... εἰκὸς δὲ καὶ νῦν ὑπ' αὐτοῦ λελέχθαι φθινώδεις, τοὺς ἀποσβέννυντας τὸ σῶμα ... περὶ τῶν κατὰ τὸν πνεύμονα νοσημάτων. οὔτε γὰρ αἱμάτων ἀναγωγὴν ἐξ αὐτῶν γεγονέναι προείρηκεν, οὔτε περιπνευμονίας, οὔτε ῥεῦμα κατασκῆψαι τῷ σπλάγχνῳ τούτῳ, ὡς ἂν εἰκότως δόξαι φθινώδεις λέγειν γεγονέναι τοὺς τότε κάμνοντας, διὰ τὸ πάθος τοῦ πνεύμονος. Quosnam verò φθινώδεας, hoc est, tabidos dicat, non valde apertum est. Consueuit siquidem quomodolibet corpore extenuatos & consumptos ita appellare, non solùm eos qui ex pulmonis vlcere toto corpore colliquescunt. Vero autem est simile nunc ab eo φθινώδεας dici quomodolibet corpore extenuatos, nullo quippe pulmonis affectu præfato. Neque enim sanguinis reiectationem in ipsis exstitisse prius dixit, neque pulmonis inflammationem, neque in hoc viscus fluxionem decubuisse, vt iure existimes tabidos ab eo dictos qui tunc ægrotarent ex pulmonis vitio. Quo sensu φθίνει apud Hipp. in Exeg. exponit Gal. συντήκεται, ἰσχναίνεται, μειοῦται. ἀσιτεῖ colliquescit, extenuatur, imminuitur, cibum non sentit. Quod certe mihi referri videtur ad id quod scribitur lib. de Locis in homine (pag. 417. 19.) ὑπὸ γὰρ αὐτέων ὅ τε σπλὴν αὔξεται καὶ τὸ σῶμα φθίνει. Ex iisdem namque & splen augescit, & corpus colliquescit, aut consumitur & contabescit. Etsi eadem etiam notione sumi videtur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 537. 32.) & lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 12. 27.) vbi φθίνει καὶ συντήκεται simul iungitur. Vtranque verò huius dictionis notionem φθίνειν tribuit Gal. Com. ad aph. 10 lib. 5. συνήθως δὲ καὶ φθόην ... μόνους ὀνομάζει φθίνοντας, οἷς ἡλκῶσθαι συμβαίνει ὁ πνεύμων, ὁ ... τοὺς ... συντηκομένους, ἐξ ὅλου τε ἀμφιβάλλων. Num verò φθίνοντας hoc est tabidos, eos solos appellet qui phthoë laborant, quibus nempe vlceratus pulmo est, an omnes quacunque occasione colliquescentes & consumptos, conijcere non possumus. Φθινώδεες τῶν μακρῶν, qui ex longis morbis aut diu trahentibus contabescunt, aut qui iam diu ex longis interuallis tabitudinem contraxerunt; in Coac. (p. 165. E. 167. D.) quemadmodum φθινώδεες τῶν μακρῶν dicuntur ib. (p 188. H) φθινώδεες ἕξεις, habitus ad tabem à natura comparati, vt qui angusto sunt thorace, & quibus ad pulmones à capite fluxio defertur, in Coac. (p. 188. G.) & aph. 53. lib. 5. & 8. lib. 4.

Φθινῶδες apud Hipp. interdum φθίσιν ipsam indicat, interdum etiam natiuam ad tabem propensionem & aptitudinem, velut ægr. 8. lib. 3. Epid. ἦν δέ τι καὶ ξυγγενικὸν φθινῶδες. Erat autem congenita quædam ad tabem propensio. Sic enim ex Gal. lib. 2. περὶ δυσπν. hunc locum exposuimus nostris in eum Annotat. At lib. 1. Epid. (p. 353. 54. H. 939. F.) τουτέοισιν ὑπῆρχεν ἡ φύσις ἐπὶ τὸ φθινῶδες. iis natura erat ad tabem promptè comparata. Et rursus ibidem (p. 354. 34. H. ib.) μέγιστον γὰρ καὶ μέγιστον τῶν τότε γενομένων νοσημάτων καὶ πλείστους ἔκτεινε τὸ φθινῶδες. Solut namque & eorum qui tunc viguerunt morborum maximus, multos tabes ipsa peremit. Et lib. 3 Epid. in st. pest. (p. 428. 47. H. 1089. D.) μέγιστον δὲ καὶ χαλεπώτατον καὶ πλείστους ἔκτεινε τὸ φθινῶδες. Maximè autem & grauissimè afflixit tabes, plurimosque interemit. Φθίσις autem quæ tabes dicitur, est totius corporis extenuatio & consumptio ex pulmonis vlcere insanabili. Quod scribit Gal. Com. ad aph. 16. lib. 7. καὶ ἰδίως ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες καὶ μάλιστα αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι φθόην, ταύτην οὖν ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζει φθίσιν, ἐπὶ πνεύμονος ἑλκώσει ἀνιάτῳ γιγνομένην ἅπαντος τοῦ σώματος ἰσχνότητα μετὰ πυρετοῦ λεπτοῦ. Quam propter Græci præsertimque Athenienses phthoen appellant, hanc omnem Hipp. φθίσιν, hoc est tabem nominauit, ex pulmonis vlceratione insanabili ortam totius corporis extenuationem, cum febre parua. Et Com. ad aph. 11. lib 5. τὰς ἐπὶ πνεύμονι ἑλκώδεις διαθέσεις ὀνομάζει νῦν φθίσεις. Pulmonis affectiones cum vlcere tabes nunc nominat Hipp. τῶν φθίσεων duæ magnæ constituuntur differentiæ Galeno Com 1. in lib. 1. Epid. (p. 353. 46. H. 939. E.) μία μὲν ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥευμάτων συνισταμένη, ἑτέρα δὲ, ἡ ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν τὸν πνεύμονα παθῶν ὁρμωμένη, πλείστων μὲν ἐπὶ ταῖς τοῦ αἵματος πτύσεσι, μάλισθ' ὅταν ἀγγεῖον ῥαγῇ, πολλάκις δὲ καὶ ῥευματισθέντος τοῦ σπλάγχνου, διά τινα ἄλλην αἰτίαν ἐκ μορίου ἑτέρου, ἢ ἐκ τῆς ἐκ τῆς κεφαλῆς. Vna quidem quæ ex capitis destillationibus contrahitur, altera, quæ ex ipsius pulmonis

vniuerso corporis humido secerni videtur. ὑγρὸν quoque dicitur Hipp. aquosa proluuies quæ in partu edendo effluit, & ὕδρωψ ἀπαιτάδης vocatur libr. περὶ φύσ. παιδίου (pag. 239. 10.) & ἰχὼρ simpliciter, quòd saniem quandam cruentam repræsentet. ὑδατώδεα etiam nuncupantur in Coac. vt & vulgò aquæ. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 604. 6.) ἢν ἡ γυναικὶ μετὰ τοῦ παιδίου ἐν τῷ τόκῳ μὴ ἴῃ τὸ ὑγρὸν ὡς χρή. si mulieri in partu cum fœtu humor non prodierit vt decet.

Ὑγρὸν σῶμα corpus molle, molliter positum, aut molliter affectum & flexibile, vt extenso opponatur, significat in Progn. (pag. 36. 5. H. 37. 37.) τὸ ξύμπαν σῶμα ὑγρὸν κείμενον, & totum corpus molliter positum. Corpus enim integrum molliter inflexum esse debet, ac intra figuras extremas consistere, vt neque nimis tensum, aut immodicè inflexum sit, vt illic exponit Gal. vbi etiam scribit: τὸ ὑγρὸν κεῖσθαι τὸ σῶμα πρὸς ἀντίθεσιν αὐτοῦ λέγεται τοῦ τεταμένου. Molliter positum esse corpus ab eo dictum est, vt opponatur extenso. Sic figuram corporis mediam, quæ sine tensione est, mollem aut humidam vocat Hip. vt ibidem scribit Gal. τὸ δ᾽ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑπερβαλλουσῶν σχημάτων ἀτάσιον ὑπάρχον καὶ προσαγορεύων αὐτὸ ὑγρὸν, τῶν ὑγρῶν σωμάτων οὐ τεταμένων. Quæ verò inter extremas figuras est media, sine tensione est, ideoque mollem vocauit, quòd corpora mollia tensa esse non soleant.

¶ Ὑδατὶς aquula, dicitur Authori definit. Med. (pag. 400. 29.) ἡ ὑπεσπαρμένη τῷ ἄνω βλεφάρῳ πιμελῆς αὔξησις, δι᾽ ἣν βαρύνεται συμβαίνει τοῖς ὀφθαλμοῖς. pinguedinis superiori palpebræ substratæ incrementum, propter quam oculi illuxione præter naturam tentantur. Paulus Ægin. cap. 14. lib. 6. ἡ μὲν ὑδατὶς οὐσία τίς ἐστι πιμελώδης ὑπεσπαρμένη τῷ ἄνω βλεφάρῳ παρὰ φύσιν. Aquula pinguis quædam est substantia, palpebræ cuti præter naturam substracta. De qua vel qua vide apud Goth.

Ὑδάτινον nomen est medicamenti oculariis apud Gal. quod ex aqua pluuia conficiebatur, velut aqueum dixeris. Gal. com. 4. in lib. 6. Epid. (pag. 500. 52.) vbi de aqua pluuia loquitur. εἰς τὰ τῶν ὀφθαλμῶν φάρμακα χρώμεθα τῷ ὄμβρῳ ὕδατι, καὶ τὸ κολλύριον ὑδάτινον ἐξ αὐτοῦ σκευάζομεν. Nam ad oculorum medicamenta componenda huiusmodi aqua vtimur, & ex ipsa ὑδάτινον vocatum conficimus.

Ὑδατισμὸς dicitur Aurel. sonus collisi & conclusi humoris in internis vomicis ac collectionibus (c. 8. lib. 5. Tard. Pass.) velut in membranæ succingentis suppuratione.

Ὑδατοειδέες velut aquescentes dicuntur Hipp. qui vel aqua inter cutem laborant, vel tenuem & aqueum natura sanguinem gignunt. Velut lib. 2. Epid. (pag. 1008. G.) ὑδατοειδέες καὶ οἱ λευκοφλεγματίαι, qui ex aquoso hydrope aut pituita alba laborant. Qua notione etiam ὑδατοειδέας mulieres dicit Hippoc. aph. 6. sect. 2. lib. 6. Epid. hoc est aquosas aut aquescentes, eas quæ ad aquam intercutem pronæ sunt, aut quæ tenuem & aquosum sanguinem gignunt. γυναικεῖα τῇσιν ὑδατοειδέσιν ἐπιπολὺ προχεόμενα. Menstruæ purgationes aquosis mulieribus longo tempore perseuerant. Vbi scribit Gal. ὑδατοειδέας ἔνιοι μὲν ἤκουσαν τὰς ἑτοίμως ἁλισκομένας ὑδέρῳ τῷ ὑπὸ σάρκα, τινὲς δὲ τὰς φύσει λεπτὸν καὶ ὑδατῶδες ἐχούσας αἷμα. δύναται δὲ ἐπ᾽ ἀμφοτέρας ἀκούεσθαι τὸ λεγόμενον, καὶ μᾶλλον γε ἐφ᾽ ὧν φύσει τὸ αἷμα λεπτόν ἐστι, μηδεμιᾶς νόσου ἀξιολόγου ἑτέρας ὑπαρχούσης ἐν τῷ σώματι. Aquosas quidam intellexerunt eas quæ promptè aqua inter cutem corripiuntur, nonnulli verò eas quæ natura tenuem & aquosum habent sanguinem. Potest autem & de vtrisque intelligi, ac potiùs quidem de iis quibus sanguis natura tenuis inest, nullo alio morbulo affectu corpus infestante. Quem certè locum mihi signifi are videtur Gal. in Exeg. cùm ὑδατοειδέεσιν ὑδρώδεσιν exponit, ὑπὸ ἐξυδατοῦσι τὸ αἷμα, καὶ ὑδατώδη ἐκκαθαιρομένοις, hoc est hydrope laborantibus, aut sanguinem in aquam conuertentibus, & quibus aquosa expurgantur. Eodem quoque refertur quod Erot. ὑδατοειδέες ὑδρωπιῶντας exponit. ὑδρωπιῶντας tamen eum legisse existimo. ὑδατοειδέες ergo iidem qui ὑδατώδεες dicuntur Prorrh. 2. (pag. 84. A.) ὡς τὸ ὑδατῶδες ὑπὸ τῆς θερμότητος τούτοις γίνεται vt aquosi sub æstatem fiant. Eos nimirum subindicans, qui nimium per hæmorrhoidas euacuato sanguine, indeque perfrigerato toto corpore, sanguinem aquosum & dilutum gignunt, & hydropem aquosum contrahunt.

Ὑδατόχλοα αἳ καὶ ὑδατόχλωρα dici ab Hipp. testatur Gal. in Exeg. quod aquosa virescentia, aut aquosa ex pallido virescentia significant, & de alui recrementis dicuntur ægr. 16. lib. 3. post st. pest. Vbi tamen ex melioribus codicibus manu scriptis ὑδατόχλοα cum interpretibus diximus. Rursus in Coac. (pag. 443. 32. 218. A.) ὑδατόχλοον ὑπόστασιν subsidentiam aquosam ex pallido virescentem in alui excrementis significat. κοιλίαι ἐκταράσσονται διαχωρήματα ὑδατόχλοον ἔχοντα ὑπόστασιν. Tenuis & in summo spumosa deiectio, aquosam ex pallido virescentem habens subsidentiam, ex bile flaua aut æruginosa putrescente. Varia verò huius est dictionis scriptio. & frequenter ὑδατόχλοα dicuntur aquæ similes deiectiones, quæ perliquidæ Celso. & ὑδαρέα διαχωρήματα vocatur in Progn. summæ cruditatis notæ, cùm non solùm aquæ colorem, verùm etiam essentiam referant, in Clazomenio lib. 1. Epid. ægr. 10. Sæpiùs quoque ὑδατόχολα scribuntur, quæ aquosas & perliquidas deiectiones pallida aut flaua bile permixtas indicant, vt ægr. 2. hist. 3. Epid. post st. pest. & Prorrh. (pag. 194. 9. H. 73. E.) & Coac. (pag. 136. E.) (pag. 227. A.) κοιλίαι ὑδατόχολα πολλὰ διδοῦσαι, alui aquosa multa excrementa reddente. Quam certè dictionem exponit Gal. Com. 3. in libr. 3. Epid. (pag. 434. 20. H. 1096. C.) simul & scriptionis varietatem indicat his verbis: ἀλλὰ μὴν κατὰ μέρος ἐν τῇ προκειμένῃ ῥήσει γεγραμμένα τὰ μὲν ὑδατόχολα διαχωρήματα, τινὲς μὲν διὰ τοῦ χ, καὶ λ, γράφουσιν. ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ χ, καὶ ο, καὶ λ, ἀξιοῦσι μὲν λεπτὰ εἶναι αὐτά, καθάπερ καὶ τὸ ὕδωρ ἐστὶ λεπτόν, ἑκατέρως ἀμφοτέρων ὀνομάτων. ὑπαλλαττόμενα δὲ κατὰ τὴν χροιάν, τὰ μὲν ὑδατόχλοα τῆς χλόης ἐμφαίνοντα αὐτῷ, τὰ δὲ ὑδατόχολα τῆς χολῆς. καὶ τρίτη δ᾽ ἄν τις γραφή, διὰ τοῦ χ, καὶ ρ, ὑδάτος χροιά, οὔτ᾽ ἐν τοῖς παλαιοῖς, οὔτε ἐν τοῖς ἀκριβέσιν ἀντιγράφοις εὑρισκομένη, φανερῶς τι οὖσα μοχθηρά. τὰ γὰρ ὑδατώδη τὴν ὕπαρ ἐν αὐτῷ τῷ ὀνόματι δηλοῦσιν, καὶ τὴν οὐσίαν ἐμφαίνει λεπτήν, καὶ τὴν χροιὰν λευκήν. Quæ verò in præsenti oratione particulatim scripta sunt, alui quidem excrementa ὑδατόχολα, quidam per χ & λ scribunt, quidam verò per χ, ο & λ; voluntque tam esse tenuia quàm aqua existit, vtroque nomine id indicante: verùm colore esse diuersa, vt ὑδατόχλοα, τὸ χλόης, hoc est, graminis colorem referant, ὑδατόχολα autem τῆς χολῆς, hoc est bilis. Est & tertia quædam scriptura per χ & ρ, vt sit aquæ color, quæ neque in antiquis neque in fidelibus exemplaribus inuenitur, estque manifestè vitiosa. Aquosæ enim vrinæ quòd tales dicantur, & substantiam tenuem & colorem album referunt. Quibus in verbis ὑδατόχροα scriptionem planè damnare videtur Galenus, quæ tamen celebratur quibusdam locis apud Hipp. vt antea indicauimus. ὑδατόχροα οὖρα Erot. apud Hipp. exponit τὰ ὕδατος ἔχοντα χροιάν, vrinas aquæ colorem referentes. Verùm suspectus mihi est locus, neque ὑδατόχροα οὖρα Hipp. dicuntur sed ὑδατώδεα, non quæ tantùm colore aquam, sed etiam essentiæ tenuitate referant, vt exponit Gal. Existimoque Erot. vrinis attribuisse apud Hipp. quod de alui recrementis dicitur ægr. 6. lib. 3. Epid. post st. pest. & pro ὑδατόχλοα ὑδατόχροα legisse. Sic enim videtur legisse: καὶ τὰ ἐπιφαινόμενα ὑδατόχροα πολλὰ διὰ οὖρα, cùm tamen aliter legatur omnibus in exemplaribus, vt illa alui recrementis attribuantur, & post διόδου interpungatur, deinde οὖρα λεπτά, ὀλίγα scribatur.

Ὑδατώδεες, aqua intercute suffusi, hydropici & qui aqua inter cutem laborant, maxime hydropis specie quæ subtercus, anasarca, sarcites & ὑπὸ σάρκα ὕδερος ab Hipp. vocatur libr. de rat. vict. in morb. ac. quibus præcipuè sectio per paracentesin conuenit, etsi Paulus, Celsus, Aëtius & reliqui aliam tribuunt. ὑδατώδεας ὑδρωπικοὺς explicat Gal. in Exeg. apud Hip. Sic enim malo ex melioribus exemplaribus, quam ὑδρωπικοὺς quod passim legitur, existimoque hac indicatura locum libr. 6. Epid. sect. 7. aph. 8. designari ὑδατώδεας δεῖ τάμνειν. Aqua inter cutem laborantes citò incidere oportet. Eosdem ὑδατουμένους ibidem vocat aqua inter cutem suffusos. ὑδατῶδες verò aqueum dicitur & saporis est differentia, aut quod aquæ est simile, vt ὑδατώδεα οὖρα, vrina diluta & aquea, in Coac. (pag. 210. F.)

Ὑδεραίνειν est aqua intercute laborare aut corripi. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 561. 41.) καὶ τοιαύτα γνώσῃ ὅτι ὑδεραίνει, ex hisque iudicabis aqua inter cutem laborare. ἐξυδερῶδες dicitur aphor. 9. sect. 4. lib. 6. Epid. & ὑδερῶδες lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 611. 46.)

Ὑδερεῶν Erot. apud Hipp. τὸν ὕδερον exponit, & Epiclem reprehendit qui τὸ ὑδαρὲς χωρίον, hoc est humectum locum sumpserit, cùm passim pro hydrope apud Hipp. capiatur, vt lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν sæpè, & lib. περὶ παθῶν, libr. etiam 1. περὶ γυναικ. (p. 611. 15.) & lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 563. 37.) & libr. 2. de Morb. (pag. 483. 4.) & Coac. (pag. 191. A.) At ὑδερεῶν aut ὑδερῶν, quod etiam legunt exemplaria quædam, pro ὕδερον non temerè reperias apud Hipp. non leuiter suspecta sit Erot. lectio. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 543. 55.) legitur, περιίσταται ἀπὸ ἐκλύματος μάλιστα ἐς ὕδερον. Et ibid. (544. 34.) ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τὸν ὕδερον ἐποίησεν. ὑδερεῶν fortè aut ὑδερεῶν pro ὕδερον videtur legisse Erot.

Ὑδροποτέει dicitur Hipp. qui aquam sæpè haurit. & sumitur pro hydropico & aqua subter cutem laborante ex nimis crebro aquæ haustu, lib. 7. Epid. (pag. 1240. C.)

Ὑδρηλὸς aquosus, humidus. ὑδρηλὸν χωρίον, locus humidus, aquosus, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 588. 40.) Hesych. ὑδρηλοὶ exponuntur ὑδατώδεες, κάθυγροι, ἔνυδροι.

Ὑδρίον exponitur Gal. in Exeg. ἡ μικρὰ ὑδρία, ὑποκοριστικῶς, parua hydria.

hydria, diminutiuè, venula, paruum vas aquarium. Quibus verbis subindicare mihi videtur locum lib. περὶ χυμῶν (pag. 49. 51.) ὥσπερ ὑδρία τοῦτο ἀπὸ τοῦ προσφάτου, παλαιούμενον σίγει, quemadmodum parua hydria quod recens est transmittit, quod inueteratum, continet.

Ὑδρωπώδεα sunt excrementa aquosa & qualia in aqua inter cutem laborantibus visuntur. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 602. 2.) τὰ ὑδρωπώδεα καὶ τὰ φλεγματώδεα ἀφίησιν, aquosa & pituitosa emittit. Et τὰ λοχεῖα χωρέει ὑδρωπώδεα, puerperij purgamenta aquosa aut aquæ similia secedent, qualia esse ibidem scribuntur si quis carnes cruentas abluat, eademque ὑδρωπώδεα ibidem vocantur. ὑδρωπῶδες excrementum serosum & aqueum in corpore dicitur lib. 4. de Morb. (pag. 507. 55.) Est & φλέγμα ὑδρωπῶδες pituita aquea lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 537. 33.) ex qua sit tabis tertia species. ὑδρωπώδης etiam mulier hydrope laborans dicitur libr. 1. περὶ γυναικ. (p. 612. 43.) Et ὑδρωπώδεες οἱ ὑδρωπιώδεες ὑδρωπικοί, in Coac. (pag. 190. E. F. 191. B. D) At ὑδρωπιώδες pro hydrope sumitur in Coac. (pag. 167. G.) ὁ ὑδρωπιώδης ξηρὸς [illegible], quod οἱ ὕδρωπες ξηροὶ [illegible] dicitur aph. 11. lib. 4. Sic rursus ibid. (pag. 185. H.) ὑδρωπιώδεα σκληρὰ hydrops siccus dicitur. Vbi σκληρὸν ἀντὶ τοῦ ξηροῦ ponitur vt aphor. 71. lib. 5. δέρματα σκληρὰ καὶ καρφαλέα, cutes aridæ & siccæ, & aph. 15. sect. 6. lib. 6. Epid. vbi eadem verba repetuntur, & omnes interpretes siccum vertunt, quod cutis sicca dura sit, & ex consecutione siccum durum. Etiā ibid. (pag. 191. B.) ὑδρωπιώδεες ξηροί, sunt qui hydrope sicco aut tympanite laborant. ὑδρωπώδεα τὰ τῶν ὀφθαλμῶν dicuntur oculi quales hydrope laborantibus lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 641. 10.)

Ὑδρωψ vt scribit Gal. in Exeg. apud Hipp. lib. 2. Epid. ὀξύτονον scribit Dioscor. vultque ea voce τὸν ὑδρωπώδη significari, hoc est, hydrope laborantem & hydropis speciem referentem. Quibus verbis locus mihi designari videtur qui legitur (pag. 1046. B.) ὑδρωψ [illegible] οἰδήματα ἔχων ἐν τοῖσιν ὀσχέοισιν [illegible]. Hydrope laborans, in testibus tumores habens, si tussiat. Quem locum nostris in eum lib. Com. subindicauimus. ὕδρωπα enim illic vocare videtur quem paulò ante ὑδρωπιῶντα (ibid. A.) Sic etiam lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 557. 50.) ὕδρωπες dici videntur hydrope laborantes. καὶ οὖρον παχὺ ποιέει ὥσπερ ὕδρωπες, & crassam vrinam reddit qualem hydrope laborantes. ὕδρωπες enim intelligi videntur, οἱ ὑπὸ ὕδρωπος ἐχόμενοι, vt scribit paulò post. ὕδρωψ etiam Hipp. lib. 4. de Morb. (p. 498. & 50.) ἰχῶρα & aqueum corporis humorem fluxilem significat (ὕδωρ vocat lib. περὶ γονῆς.) Ac rursus ibid. (pag. 508. 53.) ὕδρωψ melancholicum succum indicare videtur. Et iterum lib. 2. de Morb. (pag. 467. 8.) pro aquoso humore sumi videtur. ὕδρωψ [illegible], aqua effluit aliquantulum purulenta. ὕδρωψ verò pro corporis tumore ex hydrope sæpius sumitur Hipp. idemque quod ὕδερος significat. Huius duæ species ponuntur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 113. 8. H. 405. 15. 16.) ὑποσαρκίδιος & ὁ μετ' ἐμφυσήματος. ὑποσαρκίδιος etiam ὕδρωψ dicitur lib. 1. de Morb. (p. 447. 13.) Alioqui ὕδρωπα distinguit Hipp. ex partibus corporis ex quibus originem sumit, velut in Progn. & Coac. & lib. περὶ παθῶν & περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν. ὕδρωψ ἀπὸ τοῦ πλεύμονος, ἀπὸ τοῦ ἥπατος, & ἀπὸ τοῦ [illegible] φλέγματος nominatur. Est & pulmonis ὕδρωψ lib. 2. de Morb. & vteri ὕδρωψ lib. 1. περὶ γυναικ. & ὕδρωπες ἐν ὀρχέοισι, testium hydropes lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 282. 42.)

Ὕδωρ in humoribus corporis aquam significat Hipp. & serosum illum humorem qui in corpore abundat, & qui ὕδρωψ interdum (vt lib. 4. de Morb.) interdum etiam ἰχὼρ dicitur: scilicet serum illud quod omnibus humoribus innatat, cuius sedem ac fontem lienem esse scribit lib. 4. de Morb. Gorih. Annotauia in lib. περὶ γονῆς ὕδωρ dici Hipp. existimat atram bilem, quòd eius fontem ac sedem lienem faciat. Alij ὕδωρ esse Hipp. putant serosum illum humorem qui in venis redundat, & ὕδρωψ aut ἰχὼρ eidem dicitur, quique ex materia potulenta colligitur, & per renes ac vesicam excolatur. Lib. περὶ γονῆς (p. 232. 47.) ἐστὶ δὲ τέσσαρες ἰδέαι τοῦ ὑγροῦ, αἷμα, χολή, ὕδωρ καὶ φλέγμα. τοσαύτας γὰρ ἰδέας ἔχει ξυμφυέας ὁ ἄνθρωπος ἐν ἑωυτῷ, καὶ ἀπὸ τουτέων αἱ νοῦσοι γίνονται, ὧν αἱ [illegible]. Humidi autem quatuor sunt species, sanguis, bilis, aqua & pituita. Homo namque tot humidi species in seipso congenitas habet, à quibus tum morbi fiunt, tum etiam iudicantur. Lib. quoque 4. de Morb. initio, eosdem quatuor humores corporis nostri principia constituit. ἔχει δὲ καὶ ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἀνὴρ τέσσαρας ἰδέας ὑγροῦ ἐν τῷ σώματι, ἀφ' ὧν αἱ νοῦσοι γίνονται, [illegible]. αὗται δέ εἰσιν αἱ ἰδέαι αὗται, φλέγμα, αἷμα, χολή, καὶ ὕδρωψ. Habet autem tum mulier, tum vir, humidi quatuor species in corpore, ex quibus morbi qui nulla vi contingunt, oriuntur. Sunt autem species hæ, pituita, sanguis, bilis & aqua. Et rursus ibid. (pag. 501. 41.) τέσσαρα εἰρηται, τό τε αἷμα, καὶ ἡ χολή, καὶ τὸ φλέγμα, καὶ ὁ ὕδρωψ. [illegible] τοῦ τε [illegible] ποιέεται τι καὶ ἀπὸ ποίου ἄλλου [illegible] ἐν τῷ σώματι ἀπὸ τῆς βρώσιος καὶ τῆς πόσιος. Cùm autem sint humorea quatuor, sanguis, bilis, pituita & aqua, qua ratione & quam ob rem copiosiora tum à cibis, tum à potibus omnia fiant, demonstrata sunt hæc à nobis omnia. Per aquam autem Hipp. humorem melancholicum sumere videtur, quòd is humor plurimum seri habeat. Quod satis testantur quartanarij, qui omnium copiosissimè sudant & meiunt. Sic etiam ὕδωρ aquas & tenues ἰχῶρας qui in corpore redondant significat lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 623. 55.) cùm de pesso purgatorio scribitur, μάλιστα δὲ ὕδωρ ἄγει præsertim aquas ducit. ὕδωρ verò sæpius Hipp. pro aqua simplici & potabili capitur, quæ omnis est qualitatis expers, & qualitatum gustabilium veluti canon ac regula. ὕδατα ἄτεχνα dicuntur aph. 17. sect. 4. lib. 6. Epid. aquæ quæ nullam habent ex arte præparationem, & sponte nascuntur. αὐτοφυῆ vocat Gal. qualis quæ ex lacu, flumine, fonte & imbre petitur. Huius differentiæ ibidem scribuntur βροντώδεα, ὄμβρια, καὶ χαλαζώδεα, quæ ibidem à Gal. & fusissimè à Gorih. explicantur. Sunt & ὕδατα ἀτέραμνα, σκληρὰ καὶ ψυχρά, aquæ crudæ, indomitæ, duræ & frigidæ, lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 280. 49. 5. & p. 282. 35. & 284. 12. 52. 54.) ἀτέραμνα, σκληρὰ καὶ ξηρὰ dicuntur Gal. Com. 4. in libr. 6. Epid. (pag. 457.) aquæ graues, duræ & indomitæ quæ neque concoqui, neque immutari possint, sed diutius in hypochondriis resistant, neque facilè permeant (Sic enim ὕδωρ σκληρὸν δυσμετάβλητόν τε καὶ βραδύπορον, ὡς ὑπομένειν ἐν τοῖς ὑποχονδρίοις αὐτό, exponit Galen. lib. 3. de diff. puls.) (p. 40. 6.) His ὕδατα μαλακὰ aquæ molles opponuntur, libr. de aëre, loc. & aq. (pag. 280. 49.) Et initio lib. 1. Epid. ὕδατα μαλθακὰ molles pluuiæ & lenes dicuntur, quæ iis opponuntur quæ cum impetu, rapim, largè & confertim fiunt. Sic enim τὰ ἀθρόα καὶ λάβρα, καὶ σφοδρὰ opponit Gal. in Comm. Vbi & ὕδατα πολλὰ, ξυνεχέα, λάβρα, sæpiùs dicuntur Hipp. pluuiæ multæ, continentes & copiosæ, easque exponit Gal. statim initio Com. in lib. 1. Epid.

Ὕδωρ etiam Hipp. aquæ frigidæ potionem indicat, aph. 16. sect. 4. lib. 6. Epid. ὕδωρ βορόν, aqua vorax, quod de frigidæ potu capitur quæ voraces homines facit, & appetentiam excitat. Sic lib. de vlcer. (pag. 869. H.) καὶ ὕδωρ ξυμφέρει πᾶσι τοῖσιν ἕλκεσι, omnibus vlceribus etiam aquæ potus conducit.

Ὕδωρ quoque apud Hipp. ponitur pro aqua in qua quid incoxerit, & ab eo denominationem sumit, vt ὕδωρ κρίθινον lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 106. 28. H. 401. 47.) aqua hordei, quam in vehementer siti vetuit Hipp. ὕδωρ μαλάχης, maluæ aqua, hoc est decoctum, ad subducendam aluum biliosam, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 601. 14. & 604. 24. & 617. 38.) Et Sic λινοζώστιος ὕδωρ, mercurialis decoctum ad aluum subducendam exhibetur Hipp. lib. 7. Epid. (pag. 1226. F. & pag. 1234. D.) Et ἀπὸ τῶν κριμνῶν ὕδωρ, aqua in qua farina crassior macerata aut decocta fuerit, in potu sæpe vsurpatur Hipp. vt antea scripsimus in Κρίμνον.

§ Ὕλη materiam significat & quicquid sub artis Medicæ præcepta cadit, ea quæ omnia quibus tum in sanie vtimur, rectè artis materia dicuntur. Quod scribit Galen. Com. 4. in lib. 6. Epid. (pag. 500. 20.) [illegible] ὕλας τῆς τέχνης ὀνομάζοντες, & [illegible] βιβλία περὶ [illegible] ἔχει περὶ ὕλης. Ea quibus in re Medica, non in ægris solum, verùm etiam in rectè valentibus corporibus vtimur materiæ artis nominantur. Scripti quoque & à quibusdam Medicis libri, qui de materia Medica inscriptionem habent. Est & ὕλη materia in syluis cædua, vnde & ὑλοτόμος lignator, qui in syluis ligna cædit. Et ὑλόνομα καὶ ὀρεινόμα ζῶα, animalia, quæ in syluis & agris degunt, indeque victum trahunt, lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 358. 15.) vbi ὑλόνομα tamen vitiosè scribitur. Hinc quoque ὑλομανεῖν dicitur & φυλλομανεῖν apud Hip. quod suprà exposuimus.

§ Ὑμενώδεες φλέβες & ὑμενώδεες ὧρον, hoc est vena membranosa aut pelliculosa quænam dicatur, scriptum est antea. Sic ὑμενώδεα ἐπιμήνια vocantur Hipp. menses pelliculosi, membranosi aut fibrosi, in quibus multa pituita viscida abundat, lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 594. 35. & 595. 38.) vbi etiam ὑμενώδεα dicuntur (v. 42.) Sic ibid. (pag. 610. 37.) in vteris pituitosis, αἷμα ὑμενῶδες scribitur, sanguis fibrosus & pelliculis refertus non secus ac in muliere pituitosa prægnante de puerperij purgatione scribitur ibid. (pag. 601. 38. καὶ [illegible]) ὑμενώδεα, ὡς ἀράχνια ἐπὶ τῷ [illegible], & quid pelliculosum apparebit, in eaque velut araneorum telæ expansæ eruntur. Rursusque ibid. (pag. 595. 38.) ὑμενώδεα ἐπιμήνια vt vitiosa damnantur. Ac iterum ibid. (p. 594. 55.) In muliere pituitosa ὑμενώδεα ἐπιμήνια adscribuntur, καὶ ὥσπερ ἀράχνια [illegible].

§ Ὑπάγουσα κοιλίη, aluus subiens, hoc est soluta & naturaliter fæces deponens aut excernens, non autem ad fluxionem aut excretionem aliqua excrementorum qualitate aut specie sollicitata:

vt exponit Gal. Com. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 90. 33. H. 396. 27.) in febre ardente notha, in qua pituita salsa, eius nempe materia, non facilè excernitur, neque promptè accenditur, neque febrem auget aut sitim intendit. Ideoque in ea, velut in legitima febre ardente, aluus non fluit acrium aut mordacium, ac tenuium excrementorum qualitate irritata, sed tantùm naturaliter subit & fæces deponit.

Ὑπαγκώνια puluini dicuntur qui cubito subiiciuntur, quasi subcubitales dicas, velut ὑπαυχένια, qui ceruici supponuntur, Gal. Com. 2. in lib. de fract. (pag. 554. 23.)

Ὑπαίθριος εὐνὴ, cubile sub dio, Lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 68. 53 H. 391. 38.) καὶ ὑπαίθριος παρὰ τὸ ἔθος εὐνὴ σκληρύνει τὸ σῶμα, & cubile præter solitum sub dio corpus indurat.

Ὑπακούειν cum datiuo est obedire, obtemperare & cedere. Lib. 7. Epid. (pag. 1221. D) πταρμοῖ ὑπήκουσε, sternutamentum cienti medicamento cessit, hoc est, sternutatorio medicamento est excitata. ὑπακούειν etiam dicitur de morbis qui curationi cedunt aut obediunt, Prorrh. 2 (pag. 112. A.) βαρύτατα ὑπακούει, non facilè nec sine graui molestia cedunt, grauissimè obediunt. Sic ὑπακούοντα ὑποχόνδρια, præcordia cedentia & mollia, quæ renitentibus & distentis opponuntur, lib. 4 Epid. (pag. 1136 G.) Et lib. 3 Epid. in st. pest. [illegible] δυσπειθῶς ὑπακούοντα, oblata ægrè admittebant.

Ὑπάλειπτον, ἰσχαῖμον φάρμακον, hoc est, medicamentum quod illinitur, exponit Gal in Exeg. nimirum locum lib de vlcer. exprimens, (pag. 881. B.) [illegible] ἕως ἂν [illegible] ἔχῃ τὸ πάχος, ὡς ὑπάλειπτον, lento igne coquitur dum idoneam crassitudinem habuerit, vt illini possit. Sed omnia exemplaria vitiosè ὑπάλειπτον legunt.

Ὑπαλειπτρον est instrumentum illitorium & quo ad illinendum vtimur, velut specillum illitorium aut linitorium. vt lib. de art. (pag. 590. 55. H. 788. B.) ὑπαλείπτρῳ χρὴ λεπτῷ διείρειν, tenue aliquod linitorium specillum traiciendum est. Rursus ibid. (pag. 607. 33. H. 802. 39.) παχὺ ὑπάλειπτρον, plenius specillum vocat Hipp quo ad illinendum vtimur. Vbi scribit Gal. ὑπάλειπτρον esse id omne instrumentum quod ad illinendum est idoneum, vt specilla, spathæ, & quæ διπύρηνα dicuntur, hoc est, nucleata, quæque in summo rotunda habent capitula. Quem locum Paulus subindicans cap. 91. lib. 6. τὸν μήλης πυρῆνα, specilli caput nucleatum exponit. Celsus verò subiectum specillum dixit cap. 5. lib. 8. Erot. quoque ὑπαλειπτρον esse Hipp. quam μήλην dicimus, hoc est, specillum, testatur. vbi tamen ὑπάλειπτον & ὑπάλειπτον vitiosè scribitur, vt antea scripsimus. Sic ὑπάλειπτρον ἀντὶ τῆς μήλης sumitur apud Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (p 661. 32.) καὶ ὑπαλείπτρῳ [illegible], & specillum demittere, quod lib. περὶ γυναικ. φύσ. eadem in re (pag. 578. 17.) καὶ τὴν μήλην [illegible] dixit. ὑπάλειπτρον tamen vitiosè in omnibus codicibus publicatis legitur. ὑπαλειπτρὶς μήλη specillum vnctorium significat lib. περὶ ἀφόρων (pag 263. 36.) [illegible] μήλην ὑπαλειπτρίδα [illegible] ἐς τὸ στόμα τῆς μήτρης. Huic confert specillum vnctorium ad vteri os demittere. ὑπάλειπτρον exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. ἐλασμάτιον ᾧ ἄν τις ὑπαλείφοιτο τοὺς ὀφθαλμοὺς, laminulam tenuem qua quis oculos illinat.

Ὑπανθηρὸν τὸ ὕφαιμον καὶ ὑπέρυθρον, subcruentum & subrubrum sputum dicitur lib 2 Epid (pag. 1012 D.) καὶ [illegible] ὑπανθηρὸν, & aliquatenus floridum conspiciebat. Sic ἀνθηρὰ πτύσματα, τὰ ἐρυθρὰ καὶ ὕφαιμα exponuntur Gal. in Exeg.

Ὕπαρ καὶ ὄναρ, prouerbialis locutio quæ significat inter vigilandum & inter dormiendum, aut opinione & re vera. Ea vtitur Hipp. [illegible] (pag. 2. 31.) [illegible] ἔχουσι [illegible] καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ. Imperitia verò malus est thesaurus & malæ opes reconditæ, his qui eam tum opinione tum re vera possident. Dicitur autem ὕπαρ quasi ὕπνου ἄρσις, somni sublatio, nimirum per vigilias, vt ὄναρ τοῦ ὕπνου ἄρσις, nimirum cùm per somnium tantùm res cernuntur. Dicitur & ὕπαρ [illegible] & [illegible], cùm re vera cernuntur, vt ὄναρ [illegible] φαντασία, cùm per somnium inter dormiendum res cernuntur. Prouerbialis autem desumpta est formula ex Homeri versu (547.) Od. τ.

Ὑπαυχένια, ceruicalia, puluini qui ceruici supponuntur, Galen. Comment. 2. in libr. de fract. (pag. 554. vers. 23.)

Ὑπάφωνος ῥῖγος, rigor subabsurdus, non consentaneus, non legitimus, dicitur Hipp. in Coac. (pag. 169 F.) hoc est, qui inter iudicationes mouetur, cùm naturæ legibus vacuationes criticas præcedere debeat. Sic enim exponit Gal. Comment. 3. in Prorr. (pag. 205. 34.) additque quosdam pro ὑπάφωνον [illegible] legere, quod exponit [illegible]. Quam lectionem secutus videtur Cornar. in Coac. vbi in publicatis exemplaribus [illegible] vitiosè legitur.

Ὑπεζύγωται ὑπέζευκται exponit Gal. in Exeg. subiugatus, submittitur, subuertitur, ab ὑπεζυγῶσθαι. Innuit autem Gal. his verbis locum lib. de art. (pag. 599. 56 H 797. B.) [illegible] ὑπεζύγωται [illegible]. Os enim à superiore maxilla procedens, cum eo osse quod sub aurem annexum est, subiugatur, hoc est, quasi iugo quodam est subnexum aut iugo quo iam cohæret ac copulatur. Ibi enim scribit Gal. Hipp. hac dictione ὑπεζύγωται indicare [illegible] τὰ δύο ὀστᾶ, [illegible] ζυγὸν ὑποκείμενον αὐτοῖς, hoc est, duo ossa, velut iugo subiecto inter se cohærere. Vnde & ζυγώματος nomen à dissectionis peritis petitum vult.

Ὑπείκειν, concedere, cedere, locum dare, remittere, aph. 5. sect. 2. lib. 6. Epid. ὑπείξαντα ἀντισπᾶν αὐτίκα, vbi reuulsioni aliquid concesseris, hoc est, vbi de reuulsione aliquid remiseris. ὑπεῖξαι etiam emollire, euincere & aliquid concedere significat, vt ibidem ἀντιτείνοντα ὑπεῖξαι, renitentia emollire, de humoribus, qui in aliquam partem illapsi & affixi, vacuari, digeri & transfundi debent.

Ὑπεκκαύματα fomenta, alimenta sic dicuntur, quòd calido cibi velut igni ligna subministrentur, aph. 14. lib. 2. vbi Gal. τροφὰς exponit.

Ὑπεκλυόμενοι παλμοὶ, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 600. 26.) sunt palpitationes quæ sensim & paulatim exoluuntur, debiles sunt, aut subinde dissoluuntur & desinunt, deinde verò rursus ingrauescunt, quod significauit per [illegible] ibidem.

Ὑπένερθεν ἀντὶ τοῦ κάτωθεν apud Hip. positum scribit Erot. quod est infra.

Ὑπεξάγειν apud Hipp. ὑποκλέπτειν exponit Erot. quod est subducere, submittere, deducere.

Ὑπέξοδος, alui secessus, subitus erumpens excretio, alui fluxus. Prorrh. 2. (pag. 106. A.) [illegible] ὑπέξοδον. Cessaturum autem alui secessum denunciaueris.

Ὑπεραιωρέεσθαι, eleuari, suspendi, attolli significat, & de ossibus dicitur, quæ dum in diuersa diducuntur aut per vim extenduntur, paulùm inter se recesserunt, (vt loquitur Celsus) neque inter se hærent, sed veluti sublimia suspenduntur, lib de fract. (p. 551. 23. H. 761. G.) ὑπεραιωρεῖται γὰρ ἐς ἰθυωρίην [illegible] ἀρχαίης ἕδρας, attollitur enim supra pristinam sedem in directum, aut suspenditur. Quod de articulo dicitur, velut cap. 16. lib. 8. dixit Celsus membrum in diuersas partes extendere, donec spatium inter ossa liberum sit.

Ὑπερεμέειν superevomere significat, & de venis dicitur quæ redundantem sanguinem refundunt, lib. 2. de Morb. (p. 467. 23.) ὑπερεμέωσι τὰ φλέβια τὸ αἷμα τὰ περὶ τὸν ἐγκέφαλον, venulæ circa cerebrum sanguinem superevomentes. Rursus (ibid. 32.) ἢν ὑπερεμέωσιν αἱ φλέβες ἐς τὴν κεφαλὴν, si venæ in caput superevomerint.

Ὑπερέοντες μετεωρισθέντες, hoc est, commotantes exponit Erot. apud Hipp.

Ὑπέριος immodicè vacuatus aut superpurgatus dicitur & extenuatus. [illegible] exponit Gal. Com. 5. in libr. 6. Epid. (p. 517. 49 H. 1185. E.) In Exeg. verò ὑπέριος exponitur ὁ ὑπερκεκαθαρμένος ἄνθρωπος, ἢ αὐτὸ ὑπερίνησις. [illegible] ὑπέριος [illegible] τὸ μακρόπνουν, καὶ τὸ βραχύπνουν, [illegible]. Quibus verbis Gal. locum libr. 6. Epid. subindicat. variata tamen lectione, significatque ὑπέριον tam immodicam vacuationem quàm immodicè vacuatum denotare, vt & μακρόπνους & βραχύπνους tam de longa aut breui spiratione accipitur, quàm de his qui longam aut breuem spirationem habent. ὑπερίνησις verò legitur lib de loc. in homine (pag. 424. 10. 11.) ὅπως μὴ [illegible] ἐκ τῆς ὑπερινήσιος, ne vacuatio ex immodica purgatione contingat. ὑπέριον τὸν σφόδρα λεπτὸν exponit Varin. hoc est exilem & valdè extenuatum. ὑπέριος idem significat Polluci quod ἐξινωμένος, quod est immodicè vacuatus. Sic enim scribit cap. 25. lib. 4. [illegible]. Sic enim mihi legendum videtur contra omnium codicum fidem. ὑπερινώμενος etiam ὑπερκαθαιρομένους exponit Erot. apud Hipp. [illegible]. Quo loco ὑπερινώμενος mihi videtur legisse Erot. apud Hipp. lib. 6. Epid. vbi Gal. ὑπέριος legit. Hanc autem dictionem vsurpat Gal. lib. de sang. missione aduersus Erasistratum (pag. 5. 24.) [illegible] ἐν τοῖς ὑπερίνοις [illegible]. Noxæ verò magnitudinem in immodice purgatis & debilibus cernere manifestò licet.

Ὑπερκάθαρσις est nimia & immodica purgatio, aphor. 4. lib. 5. ἐπὶ ὑπερκαθάρσει σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγενόμενος. Immodicæ purgationi succedens conuulsio aut singultus. In Coac. (pag. 108 G.) ὑπερκαθάρσιες αἱ ἀπὸ φαρμακείης. Immodicæ purgationes quæ ex medicamentorum potionibus contingunt.

Ὑπερι-

Ὑπερκορυφώσιες sunt vertices & apices, aut elata quædam fastigia, velut tumuli. Sic Lobi pulmonis dicuntur Hipp. libello περὶ ἀνατομῆς (pag. 915. H.) Et ibid. (916. A.) de hepate, ὑπερκορυφώσιας ἔχει δύο, αἳ καλέονται πύλαι, duos habens apices, quas portas vocant.

Ὕπερος pistillum significat, quo vtitur Hippoc. lib. de fract. (pag. 549. 57 H. 760. H.) pro vecte in ossium fractorum extensione. Est & apud Hesych. ὑπέρου περιτροπή, pistilli conuersio, de iis qui eadem faciunt, neque vnquam finem imponunt.

Ὑπεροχὴ θείη, præeminentia aut præstantia diuina, & excellentia qua vti vult medicum lib. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 23. 37.) vt animo sit excelso & omnia humana infra se posita existimet.

Ὑπερτέρη exponitur Erot. apud Hipp. ὑπερβάλλουσα καὶ ὑπεράγουσα, hoc est, superior, supereminens, præstans.

Ὑπερτείνει ὑπερπίπτει exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. hoc est superextenditur, superat, supereminet.

Ὑπερύδερος, supra modum aquosus, aqua inter cutem collecta distentus & suffusus. Libr. περὶ παθῶν (pag. 522. 9.) τοῦτον ἢν ἐγχειρήσῃς λαβὼν πρὶν ὑπερύδερον γενέσθαι. Hunc si inter initia in manus sumpseris priùs quàm aqua distentus sit. Quem sanè locum subnotat Gal. in Exeg. cùm ὑπερύδερον exponit ὑπὲρ τὸ μέτρον τῷ περικεχυμένῳ ὕδατι, aqua suffusum & nimis redundantem.

Ὑπέρυθρον subrubrum, sanguineum & sanguine redundantem, significat Hipp. lib. 3. Epid. in st. pest. (p. 429. 34. H. 1090. G.) & aph. 21. sect. 3. lib. 6. Epid.

Ὑπερφέρειν eminere, extare, sese attollere. Lib. 7. Epid. (pag. 1230. D E.) δέρμα περὶ μέτωπον καὶ τὸ ἄλλο μαλθακὸν ὑπερφέρον αἰεί, cutis circa frontem & reliquum corpus mollis semper eminebat.

Ὑπερφυὲς κακοπαθεῖν, incredibili magnitudine excedens aut immensa afflictio, grauissima mala. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρ. (pag. 11. 55.)

Ὑπερχολήσει exponit Gal. in Exeg. apud Hippoc. πολλῆς πληρώσει χολῆς, multa bile implebit.

Ὑπερψύχθη etiam exponit Gal. in Exeg. μετρίως ὑπανῆκε τῆς πυρετώδους θερμασίας, aliquantum remisit de febrili calore, aut moderatior febrilis calor extitit.

Ὑπερῴη, oris pars superior & palatum. Sic dicitur pars oris altior, quæ supra foramina ea quæ a naribus in os tendunt, existit, vt scribit Gal. Com. in sent. 2. sect. 1. lib. 6. Epid.

Ὑπήλατα φάρμακα dicuntur medicamēta aluum ducentia. Qua dictione vtitur Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 56. 10. H. 387. 39.) παύει δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν ὑπηλάτων. Sedant etiam alia multa aluum subducentia medicamenta. Quem locum mihi videtur subindicare Erot. sua interpretatione, sed vitiosa scriptione nostris in codicibus. Sic enim lego, ὑπήλατα, τὰ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντα, ἀπὸ τοῦ ὑπελαύνειν εἰρημένα. Rursus apud Hip. ibidem (v. 41.) ὁπότε καὶ τὰ ἐν τοῖσι ῥοφήμασι διδόμενα ὑπήλατα ὠφελεῖ, quandoquidem quæ in sorbitionibus exhibentur medicamenta aluum subducentia, iuuant. Et lib. 4. de Morb. (pag. 514. 1.) καὶ τὰ φάρμακα δὲ τὰ ὑπήλατα ἐπὴν πίνωμεν. Quin & medicamenta aluum subducentia vbi bibimus.

Ὑπηλλάξωσιν Gal. in Exeg. exponit ὑπαλλάξωσιν, hoc est, aliquantum contortum fecerint. Verùm quædam exemplaria ὑπηλλάξωσιν legunt. Et Erot. apud Hipp. ὑπήθελεν ὑπεθέλησεν, hoc est, voluit aut volebat exponit. Pro quo ὑπήθελεν aut ὑπήλλου etiam legendum putant. Existimo autem hanc dictionem pro varia lectione à Gal. esse adscriptam eamque ex quibusdam exemplaribus legisse Galenum & veteris suisse attributam, velut περιστρεφῶσιν libr. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 579. 7.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 654. 54.) quemadmodum etiam αἰονήσθω antea.

Ὕπνος μακρὸς, somnus longus & modum excedens exponitur Gal. apud Hip. aph. 3. lib. 2. qui solùm tempore excedit modum naturæ conuenientem ὁ τῷ χρόνῳ μόνῳ ὑπερβάλλων τὴν κατὰ φύσιν συμμετρίαν, ἰδίως τὸ ἰσοδιήγησιν ἔχων ὕπνους βαθεῖς καὶ μὴ ταραχώδεις, somni alti & profundi, in quibus minimè perturbantur ægri, aut loquuntur, delirant, exiliunt, aut excitantur, verùm postea dolorum lenimen & symptomatum leuamen sentiunt, & firmitatem iudicationis denonciant. In Coac. (pag. 141. H.) Rursus ibid. (pag. 195. A.) ὕπνοι σιγαλοί, somni omninò vocem intercipientes, hoc est tranquilli, minimè turbulenti. Vbi quidam codices ὑπνώδεις legunt & Corn. Est & ὕπνος ἑδραῖος, somnus stabilis aut profundus, aph. 51. sect. 4. lib. 6. Epid. Somnus sedentium dici potest, cùm ἀπὸ τοῦ καθέδρας dici existimet Erot. vt antea scripsimus. ὕπνος φύσει πέψιν ψύχει. Somno à natura refrigerandi vis inest, lib. περὶ φυσῶν (pag. 300. 18.) & aph. 27. sect. 5. lib. 6. Epid.

Ὑπνῶδες Gal. exponitur apud Hip. in Exeg. ὑπνωτικῶς ἔχουσα, ὕπνῳ κατεχομένη, somno detenta, somno sopita. Quod legitur lib. 7. Epid. in Hermoptolemi vxore (p. 1233. A.) καὶ καταφορική, ὑπνώδης διετέλει, & sopore oppressa, somnolenta perseuerauit, somno sopita perpetuò erat.

Ὑποβαίνειν, subire, subesse, ac velut fundamentum & basis supponi, subiici. Quod dicitur εἴσω βαίνειν lib. de art. (pag. 627. 55. H. 819 C.) intrò incedere, cùm sani cruris pede intrò conuerso inceditur, & totum corpus ita optimè firmatur & gestatur. In Mochl. (pag. 852. E.) huicque ἐκβαίνειν opponitur, quod est extra incedere & pede in exteriorem partem conuerso, ἔξω βαίνειν dicitur lib. de art. ibidem.

Ὑποβλέποντες ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν, qui per somnum subapertis sunt oculis & kareet suspiciunt, quod languentium & extremè affectarum virium, aut ingentis resiccationis est indicium. In Coac. (pag. 126. D.) Huiusmodi inspectiones ὑποφάσιας τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν vocat Hip. in Progn. & aph. 52. lib. 6.

Ὑποβορβορύζοντες, qui murmur quoddam sentiunt, & quibus murmur aliquod exauditur. In Coac. (pag. 126. B.) οἱ ἐν ποτῷ ὑποβορβορύζοντες, quibus inter potandum murmur quoddam exauditur, aut qui inter potandum submurmurant.

Ὑποβρύχιος, latens, demersus, submersus & profundus. Lib. 1. Epid. (pag. 381. 42. H. 963. H.) de febre quæ paulatim increscit, ἐνίοισι δὲ ἦρχετο μαλακῶς καὶ ὑποβρυχίως. Quibusdam etiam leniter & latenter incipit. Cui ἀρχόμενος αὐτίκα ἀκμάζων μάλιστα, opponitur, quæ vbi incipit plurimum viget & essloret. & Aret. quoque cap. 7. lib. 2. περὶ ὀξ. ὑποβρύχιον πυρετὸν dixit febrem quæ ex inflammatione portarum iecoris initium sumpsit, quod sit in profundo latens. ὑποβρύχια item etiam notat Erot. apud Hip. dici τὰ κατὰ βάθος κείμενα, ὡς ὑποβύθια, in fundo sita, ac veluti profunda. Hesych. ὑποβρύχια ὑποβρύχεια exponit, ex Hom. Od. e. (v. 319.) lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 179. 11.) [illegible] Ipsa autem iliaca naturaferitur, per inuectum sub femore diuersa.

Ὑπογάστριον imus venter dicitur, & pars ventris quæ ab vmbilico ad pudenda porrigitur, aph. 80. lib. 4. alioque nomine ἦτρον appellatur, aph. 35. lib. 2. Iulius Pollux cap. 84. lib. 2. τὸ δὲ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέχρι τῶν αἰδοίων τριχοῦται, ἦτρον τε καὶ ὑπογάστριον.

Ὑπογλωσσὶς aut ὑπογλώσσιον tuberculum est sub lingua, aut linguæ pars inferior intumescens & indurata, hypoglossium dici potest. Hip. lib. 2. de Morb. (pag. 471. 22.) ἢν ὑπογλωσσὶς γένηται, ἡ γλῶσσα οἰδίσκεται, καὶ τὸ ὑπογλώσσιον, καὶ τὸ ἔξω ψαυόμενον σκληρόν ἐστι, καὶ τὸ σίαλον καταπίνειν οὐ δύναται. Si hypoglossis aut tuberculum sub lingua oriatur, lingua eiusque pars inferior intumescit, & ad contactum externa parte dura est, neque saliuam deglutire potest. Rursus ibid. (pag. 464. 28.) ὑπογλωσσίδες dicuntur, & à pituitæ fluxione fieri. ὑπογλωσσὶς verò ὑπογλωσσίας βάτραχος videtur dici Aëtio Tetrab. 2. lib. 4. cap. 39. περὶ δὲ ὑπογλωσσίου βατράχου, (ἔστι δὲ διάστασις τῶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μερῶν,) μάλιστα δὲ φλεβῶν, χρηστέον δὲ πᾶσι τοῖς ἰσχυροτέροις πρὸς ἄφθας ἀναγεγραμμένοις. Ad ranunculum sub lingua (est autem partium sub lingua, præcipuéque venarum tumor) omnibus sanè vehementioribus vtendum quæ ad aphthas scripta sunt. Atque ibi plurima remedia ad eundem describuntur. De ranunculo verò agit Paulus cap. 26. lib. 3. & Actuarius lib. 2. περὶ διαγνώσ. παθ. cap. 16. ὑπογλωσσὶς etiam dicitur Hesych. significare τὰ ὑπὸ τὴν γλῶτταν. ὑπογλωττὶς quoque dicitur quibusdam inferior linguæ pars maxillam contingens. Sunt etiam ὑπογλωττίδες Medicis confectiones arteriacæ, & ex iisdem ferè medicamentis quibus arteriacæ componuntur, ab eo quòd sub linguam dentur appellatæ. Habent autem id quod à dissoluto pharmaco defluit, sensim in arteriæ asperæ summum excipere obnitendo simul ne tussis excitetur. Cuius generis multa describuntur Gal. lib. 7. κατὰ τόπ. (pag. 160. 15. & 163.) Habent facultatem leniendi, læuigandi, asperitatesque remittendi, inflammata concoquendi & persanandi.

Ὑπογράφειν est veluti primis lineis describere aut informare, rudemque quandam descriptionem inducere, qualem primam manum vulgò dicimus, sumpta à pictoribus aut Mathematicis translatione. Quod est eorum, qui rerum, quas postea accuratius explicaturi sunt, commentarium quendam tumultuarium & velut adumbrationem ponunt. Quod ferè suis in omnibus scriptis (quæ ὑπομνήματα vocat Gal.) fecit Hipp. Eaque vtitur sæpe dictione lib. 5. Epid. vt (pag. 357. 4. H. 941. D.) ἐν πᾶσι δὲ τῶν ὑπογεγραμμένων ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ. Ex his autem omnibus qui in hac status conditione descripti sunt. Et rursus (pag. 360. 30. H. 943. F.) ἐν οἷσι δὲ ἐνεφαίνετο πάντα τὰ ὑπογεγραμμένα. In quibus verò descripta omnia deprehendebantur. Et rursus (p. 372. 6. H. 954. F.) τοῖσι δὲ φρενιτικοῖσι ξυνέπιπτε μὲν καὶ τὰ ὑπογεγραμμένα πάντα. Phreniticis autem contigerunt quidem

descripta, non omnia. Et (pag. 173.22. H. 955 E.) πολλοῖς δὲ ξυνέπιπτε καὶ ὑφ' ἑνὸς μὲν οὐδενὸς τῶν ὑπογεγραμμένων σημείων, multisque vsu venit vt non ab vno ex descriptis signis indicarentur. Et rursus ibid (v. 25. H. ibid F.) γυναιξὶ δὲ καὶ παρθένοισι ξυνέπιπτε μὲν καὶ τὰ ὑπογεγραμμένα σημεῖα αὐτέων. Mulieribus item & virgunculis euenere descripta signa omnia. Quibus omnibus in locis τῶν ὑπογεγραμμένων προγεγραμμένων, hoc est prius descriptum denotare potest, quemadmodum lib. 3. Epid. st. pest. (pag. 430. 44. H. 1090. H.) [illegible] χαλεπώτατον δὲ τῶν ὑπογεγραμμένων. Erat autem prius descriptis omnibus vel molestissimum. Quod sic exponit Gal. [illegible]

Ὑπόγυιον idem quod ὑπὸ γυῖα, quod est præ manibus, quod instat. lib. 7. Epid. (pag. 1225. C.) διετέλεν τὰ τῶν κνημέων ἄλγεα μέχρι τελευτῆς ὑπογύου δή, crurum dolores perseuerarunt ad finem vsque, qui iam prope instabat. Rursus (ibid. F.) μάλιστα δ' ὑπογύου, hoc est, præcipuè verò morti propinquus, vbi mors instaret. Vbi ὑπόγυιον pro ὑπόγυος [illegible] aut ὑπογυίως sumi videtur. Ibidem quoque (v. 44. ibid. E.) γάλα ὑπόγυον, lac recens dicitur.

Ὑποδειχθὲν est quod demonstratur, & certa demonstratione logica & artificiali confirmatur. lib. περὶ εὐσχημοσ. (pag. 15. 22. 54) πᾶν τὸ ὑποδειχθὲν ἀποφέροντες, quicquid demonstratur proferentes, hoc est, nil nisi certa demonstratione confirmatum proferentes. Rursus ibidem (v. 13. 23. 2) οἱ ἀληθείην πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν ἀποπαλαμαστιζόμενοι, veritatem certa demonstratione repurgantes.

Ὑπόδεξις susceptio, cùm quis familiariter excipitur. Lib. περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 25. 18) ἅμα δὲ παραμυθεῖσθαι μετ' ἐπιστροφῆς καὶ ὑποδέξιος, simulque consolando cum conuersione & susceptione, hoc est, vt medicus ægrum consoletur, animo excipiat, & blandè illius animum auertat. Potest & ὑπόδεξις idem quod ὑποδοχὴ significare, vt sit, erigendo & pollicendo fœlicem morbi euentum ægrum soletur. Vbi pro ὑποδέξιος ἐπιδέξιος habent exemplaria Regia manuscripta.

Ὑπόδεσις subligatio, est fascia quæ ante iniectas plagulas fracturis superdatur, Gal. Com. 2. in lib. κατ' ἰητρ. (pag. 684. 31. H. 744. B.)

Ὑποδεσμίδες dicuntur binæ fasciæ quæ ad fracturas adhibentur ante quàm plagulæ iniciantur. Quæ verò ex his fit deligatio, ὑπόδεσις vocatur, subligatio. Gal. Com. 2. in libr. κατ' ἰητρ. (pag. 684. 31. H. 744. B.) Idem Com. 3. (pag. 690. 29. H. 745. B.) ὑποδεσμίδας dici scribit fascias quæ ante splenia primùm omnium parti affectæ iniciuntur, quarum duplicem vsum etiam circumscribit. Rursusque ibid. (vers. 45.) ὑποδεσμίδας esse scribit fascias, quæ ipsi corpori aut membro fracto circundantur, quasi subligamina & subfasciationes. ἐπιδεσμίδας verò fascias quæ plagulis aut splenis extrinsecus superligantur, quasi superfasciationes. Qua notione ὑποδεσμίδες sumuntur lib. de art. (pag. 651. 30. H. 832. E.) ὑποδεσμίδων δέονται, & fasciis primùm iniectis, velut subligaminibus egent. ὑποδεσμίδας lib. περὶ ἑλκῶν χρήσιος (pag. 426. 27.) fracturarum fascias exponunt nonnulli, verùm cuniculosa vlcera exponit Corn. vt suspectam lectionem faciat, & ὑπονομὰς legisse videatur.

Ὑποδυσκολώτερα σημεῖα, aliquantò grauius signum, in Coac. (p. 148 F.) καὶ ἄλλα τὰ σημεῖα τὰ ὑποδυσκολώτερα, & cæteris aliquantò grauioribus signis.

Ὑποδύσφοροι, corporis incontinentia aliquantulum iactati, implacidi, submolesti & difficiles, in Prorrh. (pag. 182. 54. H. 70. C.)

Ὑπόθεσις in arte Medica fundamentum, suppositum, ac veluti scopum & subiectum significat, circa quod versari artem Medicam existimabant illius reprehensores, quos refutat Hip. lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρ. vt ἀνυποθέτους, quique in re Medica, calidum, frigidum, humidum, siccum, velut artis fundamenta & subiecta constituebant. Vbi Hip. ὑπόθεσιν sæpe vsurpat ea notione, velut statim initio ὑπόθεσιν αὐτοὶ αὑτοῖσιν ὑποθέμενοι τῷ λόγῳ, suæ disputationis fundamentum statuentes. Et rursus (pag. 8. 35.) διὸ οὐκ ἠξίουν αὐτὴν ἔγωγε καινῆς ὑποθέσιος δεῖσθαι, ὥσπερ τὰ ἀφανέα τε καὶ ἀπορεόμενα. Quamobrem inani ipsam suppositione indigere nō existimo, vel ut ea quæ sunt obscura & ambigua. Censet enim Hip. veterem Asclepiadarum methodum, ea inani suppositione non niti, sed naturæ subiecto respondere, sub sensumque cadere, neque eos tantùm ratione contemplari, sicuti in obscuris & ambiguis contingit, qualia sunt quæ in sublimi aut terræ visceribus fiunt. Ideoque tutam & certam esse veteris medicinæ methodum contendit. Rursus ibid. (pag. 12. 44.) [illegible] τὴν ἀρχαίην [illegible] τέχνην [illegible] ὑποθέσιος [illegible] λέγοντες [illegible] Nunc verò ad eos qui nouo quodam modo artem ex suppositione inuestigant, sermonem conuertere oportet. Ac rursus ibid. (147.) [illegible] ὑποθέντες τὴν τέχνην, qui ab ea via & ratione artem Medicam ad suam hypothesin abducunt, hoc est, qui certam & antiquam methodum negligentes, ad calidum, frigidum, humidum, siccum, velut artis Medicæ fundamenta, & hypotheses confugiunt. Et ibid. 9.) [illegible] ἰητρεύειν τοὺς ἀνθρώπους, ὥσπερ ὑποτίθενται, quonam modo ea iis quæ supponunt, homines curaturi sint.

Ὑποκάθαρσις, leuis per medicamentum purgatio, sed pro purgatione quæ fit per medicamentum purgans simpliciter sumitur, lib. de vlcer. (p. 872. G.) ὑποκάθαρσις τῆς κάτω κοιλίης ξυμφέρει τοῖς πλείστοισι τῶν ἑλκέων, inferioris alui purgatio plærisque vlceribus confert. ὑπόθαρσιν exponit Gal. cap. 6. li. 4. Meth. med.

Ὑποκαταφρονεῖν est despicere, contemnere, monita nihili pendere, aut negligentiùs se gerere. Lib. 4. Epid. (p. 1135. E.) καὶ ἴσως ἄλλως ὑποκατεφρόνει, & alioqui fortasse negligentius se gerebat.

Ὑποκαρχαλέον, stridula quædam asperitas. Lib. 7. Epid. (p. 1215. A.) καὶ ὑποκαρχαλέον περὶ στῆθος καὶ ἀρτηρίας, cum stridula quadam ad pectus & arteriam asperitate.

Ὑποκεφάλαιον puluinus aut puluinar. Lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 618. 1.) πρὸς κεφαλῆς ὑποθεῖναι ὑποκεφάλαιον, capiti puluinum substernere.

Ὑπόκηρος fato aut morti obnoxius, impurus & corruptus, idem ferè quod ἐπίκηρος significat, & fortasse ἀκηροτάτῳ opponitur quod purum, syncerum & incorruptum denotat. Lib. περὶ ἱερῆς νόσου (pag. 303. 20.) τῷ ἀκηροτάτῳ opponitur, οὐ μὲν τοίνυν ἀξιῶ ὑπὸ θεοῦ ἀνθρώπου σῶμα μιαίνεσθαι, τὸ ἐπικηρότατον ὑπὸ τοῦ ἀκηροτάτου. Neque tamen censeo hominis corpus à Deo inquinari, impurissimum à purissimo. Sic κήρας Hesych. ὀκαθαρσίας [illegible], exponit, & κηραίνειν, φθείρειν, βλάπτειν.

Ὑποκρίνεσθαι idem quod ἀποκρίνεσθαι, respondere. Lib. 7. Epid. (p. 1217. A.) ἔτι δὲ ἡμέρην ὑπεκρίνετο τὰ πλεῖστα σύμφωνα. Per diem verò plurimùm nutibus respondebat. Erot. etiam ὑποκρίνεσθαι ἀποκρίνεσθαι exponit apud Hipp. quod est respondeat. Quod legitur lib. de fract. (p. 543. 48. H. 758 F.) ὑποκρινέσθω δὲ [illegible] qui designatur autem eadem respondeat. Ac rursus ib. (pag. 553. 53. H. 763. F.) ὑποκρινέσθω δὲ [illegible]. Et (pag. 556. 45. H. 765. B.) καὶ ὑποκρινέσθω [illegible] ὑποκείσεται etiam Erot. apud Hipp. exponit ἀφίσταται καὶ ἐξαίρεται, secedit, attollitur, neque tamen fine suspicione.

Ὑπολαμβάνειν est cohibere, intercipere, & de tuberculis dicitur quando eorum origo cohibetur, intercipitur, reprimitur, aut dissoluitur. Lib. περὶ ἰητροῦ (pag. 21. 22.) τὰ μὲν φύματα [illegible] ὑπολαμβάνεσθαι, καὶ δύνασθαι διαλῦσαι. Tubercula quidem cohibere & dissoluere posse maximum artis est opus. Cornar. deprehendere diuit, vt ad eorum cognitionem referatur. Mihi tamen magis placet ad eorum interceptionem & originis repressionem referri. ὑπολαμβάνεσθαι etiam assumi aut suscipi significat, & dicitur sæpe Hipp. de ægro qui curationem subit, & ad curationem assumitur, velut lib. 1. de Morb. (p. 451. 3.) ἢν μὲν εὐθὺς ἀρχόμενον ὑπολειφθῇ, ὑγιὴς γίνεται ὡς τὰ πολλά. Hic si confestim ad curationem assumatur, aut curationem subeat, plærunque sanus euadit. Sic καταληφθῆναι dicitur de ægro qui curatione præoccupatur antè quam morbus inualescat, ibid. (p. 451. 19.) ἢν μὲν καταληφθῇ ἀρχομένου τοῦ νοσήματος. Hic si per morbi exordia curatione præoccupetur, hoc est curationem anteuertat, anticipet. His autem opponitur ἀπολειφθῆναι apud Hip. quod negligi significat. ὑπολαμβάνων ῥῖγος, rigor subiens, inuadens & sensim occupans, subrepens. lib. 5. Epid. (p. 1147. F.)

Ὑπολάμψαι de fulgore aliquo dicitur in tumore hydropico. li. 4. Epid. (1133 D.) σκληρὸν δὲ καὶ κάτωθεν εἶχεν ὑπολάμψαι, quod durum erat & parte inferna aliquantulum splendescens.

Ὑπολάπαρος, aliquantulum molle, subinane & subuacuum significat, & de præcordiorum molli contensione, hoc est absque tumore, ξυντόνως ὑπολάπαρον sæpe effertur Hipp. vt ægr. 2. lib. 1. Epid. & ægr. 3. lib. 3. & li. 4. Epid. (p. 1137. B.) ὑπολάπαρα ὑπόκοιλα exponit Gal. lib. 3. περὶ δυσπν.

Ὑπολείβεται, ὑποστάζει, ὑπορρεῖ, aliquantulum stillat, subeffluit, exponit Gal. in Exeg. nimirum locum lib. 1. περὶ γυν. (pag. 602. 54.) subnotans. τοῦ αἵματος ἀεὶ τὸ ἀκραιφνὲς καθ' ἡμέρην ὑπολείβεται ἐκ τοῦ σώματος, purus sanguis in dies ex corpore diffluit, h. e. ex corpore in partes incrementum aliquantulum effluit, stillat aut effunditur.

Ὕπομβρον subtus madens & humidum significat, & cui humiditas ex imbre subest. ὕπομβρον Gal. in Exeg. ὑφυγρον, ὑπόπυον, subhumidum, subpurulentum, hoc est purè madens exponit. Quod Erot. de osse dici testatur apud Hipp. & ὕπομβρον ἐστὶν ὑπόνομον καὶ ἔνθυγρον γεγονὸς exponit, cauernosum, concauum aut cuniculosum, & humidum existens. Ac fortè ὕπομβρον ὑπόνομον pro ὑπόπυον leg. videntur Galen. & Erot. apud Hippoc.

1 b.

lib. de cap. vuln. (pag. 951. F. aut pag. 913. D.)

Ὑπομένειν est perferre, sustinere. Lib. 7. Epid. (pag. 1128. F.) οὐδὲν κάτω ὑπέμενεν, nihil infra sustinebat aut perferebat. Quæ locutio popularis est & de aluo admodum lubrica dicitur. Ideoque nihil infra subsistebat dixerunt Interpretes. Sed mihi de eo intelligi videtur qui nullum remediorum genus, neque clysteres, neque glandes per inferiora admitteret.

Τὰ ὑπόμυξα dicuntur articuli muco aut mucore redundantes, mucosi, lib. de art. (pag. 588. 12. H. 785. E.) διὰ τοῦτο οὐ μάλα ἐκπίπτει τὰ ὑπόμυξα, ac propterea qui muco redundant articuli, non admodum excidunt.

Ὑπομυσαρὰ, subfœtida, subolida, aliquantulum graueolentia alui secrementa dicuntur lib. 7. Epid. (pag. 1234 D.) Quem locum mihi subindicare videtur Gal. in Exeg. ὑπομυσάρα, δυσώδη καὶ ἄξια τοῦ μυσάττεσθαι exponens, fœtida, abominanda aut detestanda. Hesychius μυσαρὸν, ῥυπαρὸν, ἀκάθαρτον, sordidam, impuram exponit, & μυσοὶ μυσαρὰ, μιαρὰ, κεκμιασμένα, μυσάττεσθαι. Vat. est δυσχεραίνειν. Vnde & μυσαττόμενος Hesych. βδελυττόμενος, ἀποστρεφόμενος, detestandus, odiosus, abominandus. ἄγος μύσος τὸ μίασμα.

Ὑπονήχεσθαι exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ὑποκολυμβᾶν, ὑπελθεῖν, hoc est, subtus natans, aquas subiens. Erot. verò ὑποσωρεύειν, ὑπελθεῖν hoc est, subaceruans aut subaccumulans, subiens, si modò non suspecta est lectio. Nam ὑπελθοῦσα pro ὑπελθεῖν planè legendum.

Ὑπονοήματα, animo conceptæ opiniones, suspiciones, Prorrh. 2. (pag. 84. H.) ὑπονοήματα [illegible] βλάπτει τὰ ὑπονοήματα. Quam enim quis animo concepit opinionem, nullum signum, neque bonum, neque malum, lædit, hoc est conuellit aut refellit.

Ὕπορος aut ὑπόπορος, subdita, succula, aut asellus suppositus, quo fit extensio ad inferiora. In Mochl. (pag. 863. E.) vbi tamen vitiosè ὑπόπορος legitur.

Ὑπόξηρα Gal. in Exeg apud Hip. exponit ὑπόσιμα, ταπεινότερα, subcaua, humiliora, depressiora, nimirum locum lib. de fract. (pag. 534. 13. H. 753. D.) respiciens, τὰ δὲ ὑπόξηρα ὀλίγοισιν ὀθονίοισιν ἀναλήψασι κυκλεῦντας. Extremæ verò partes in angustum tenuatæ (ὑπόξηρα velut subaridæ dictæ) splenijs in orbem ductis curandæ. Vbi sic eam dictionem exponit Gal. τὰ πέρατα τῶν κώλων στενότερον ἔχει τὸ εὖρος, ἅπερ ὑπόξηρα καλεῖ. Membrorum longorum fines quæ angustiorem habent latitudinem, ὑπόξηρα vocat, quasi subsiccanea aut subarida dicas, ideoque in angustum contracta aut in acutum tendentia. Etsi interpretes quidam ibi ἀπόξηρα legunt ex Gal. Com. 3. in lib. κατ' ἰητρ. (pag 690 15.) vbi tamen vicissim ὑπόξηρα, nonnulli ex hoc loco lib. de frac. legunt. Verùm ἀπόξηρα & ἀπόξηρα dici Hipp. & Gal. antea scripsimus. ὑπόξηρα tamen agnoscit Erot. hunc etiam locum lib. de fract subindicans, cùm ὑπόξηρα exponit τὰ ἐκ πλάτους εἰς μύουρον ἠγμένα, ea latitudine in angustum ducta. Qua notione etiam ὑπόξηροι μηροὶ dicuntur lib. de art. (pag. 659 6 H. 837. D.) femora in angustum tenuata & inferiore parte tendentia, aut subarida & contracta. Et in Moch. (pag 856. E.) τὸ ὑπόξηρον τοῦ μηροῦ vocat eam cruris partem quæ in angustum tenuatur aut contrahitur. coxæ siccam partem dixit Gal. Lib. illo quoque περὶ ἑλλεβορισμοῦ (pag. 1287. 46.) ὑποξήρους in medicamentorum potione vitari vult, hoc est, subsiccos, subaridos, & resiccato admodum corpore ac extenuato, quibus ψελλοὺς καὶ τραυλοὺς, hoc est, blæsos & balbos opponere videtur.

Ὑπόξηρος etiam exponit in Exeg. Gal. γρυπὸς τὴν ῥῖνα, διὰ τὸ ταπεινότερα τὰ πέριξ ἔχειν τοῦ ὑψώματος, hoc est, qui adunco est naso, quòd circumsitæ nasi partes sint summitate demissiores. Quibus verbis locus mihi subindicari videtur Gal qui legitur aph. 49. sect. 8. lib. 6. Epid. Vbi Interpretes subsiccum & subaridum vertunt, nos eum qui naso sit adunco, vt simo opponatur diximus ex Galeni mente, eumq; locum subnotauimus, ac submonuimus ὑπόξυρος legi apud Gal. in Exeg. quasi derasus aut subrasus, quòd subrasa & subsicca deprimi, contrahi & subsidere soleant. ὑπόξηρος tamen legitur apud Varin. & omnia nostra exemplaria tum publicata tum manu scripta. Ὑποξύρους quoque ταπεινοτέρους, συνεσταλμένας, submissiores, contractos, exponit Galenus in Exeg. additque περὶ γαστέρων dici ἐν τῷ μείζονι Προῤῥητικῷ, vt ventres exsiccatos, extenuatos compressos ac contractos significet. Quo nomine locum libr. 2. Prorrh. (pag 410. 46. 505. C.) vbi ἀποξύουσι γαστέρας scribit, suspectum habemus, & ὑποξύρους Galenum legisse suspicamur, vt antea scripsimus & nostris in eum locum annotat. admonemus. ὑποξύρους tamen habent Gal. exemplaria, vt subrasos, derasos, hoc est, depressos indicent. Verùm ὑποξήρους malo quòd ξηρὸν, συνεσταλμένον eadem significatione coniungat Gal. in πορρή, vt antea scripsimus. & verò quæ ex resiccatione contrahuntur, deprimi, submitti, ac subsidere soleant. ὑπόξηρος γλῶσσα, lingua subarida li. 7. Epid. (pag 1216. A.) & τὰ ὑπόξηρα πτύσματα, sputa subarida, in angina, Coac. (pag. 176. A.) eademque ὑπόξηρα πτύαλα (ibid H.)

Ὑποπεριψύχοντες aliqua summi corporis perfrictione tentati, in Prorrh. (pag. 194. 9. H. 73. E.) & Coac. (pag 136. E.)

Ὑποπτυχθὲν τὸ στόμα τῶν μητρέων, locellorum os complicatum, in sinus & rugas contractum, lib. περὶ γυναικ. (pag. 565. 27.) & li. 2. περὶ γυναικ. (pag. 652 2.)

Ὑπόῤῥινον, partea sub naso dicuntur & mystax. Lib de rat. vict in morb. ac. (pag. 103. 10. H. 400. 46.) ἱδρῶτες περὶ ὑπόῤῥινον καὶ μέτωπον, sudores circa partes sub naso & fronte, qui syncopen minantur. ὑπόῤῥινον dicitur Polluci, μύσταξ, ὑπήνη, αἱ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες.

Ὑπόῤῥυσις, subfluxio, defluxio, delapsio dicitur Hipp. lib. κατ' ἰητρεῖον (pag. 672. 13. H. 741. H) tam de humoribus qui in parte laborante continentur, quàm de solidis corporis partibus: vt sit ὑπόῤῥυσις cùm laborantis corpus aut pars affecta subterfluit, aut subterlabitur, hoc est, sensim defluit & delabitur, aut deorsum inclinat. ὑπόῤῥυσιν enim velut κατάῤῥυσιν & εἰς τὰ κάτω ῥέπειν, defluxionem & ad inferiora declinationem explicat Gal. cui ὑπόστασις ibid. opponitur. Sic καταῤῥεῖν verbo ea in re vtitur in Progn. (pag. 126. 36. H. 37. 42) ἢ καταῤῥέειν ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τοὺς πόδας, & à lecto ad pedes delabatur aut defluat.

Ὑπόσαπρος subputris aut subputridus. ὑπόσαπρον αἷμα, sanguis subputridus, & qui τῷ καθαρῷ puro opponitur, lib περὶ τῆς ὄψιος [illegible] (p 531. 20.) In Progn. quoque (p. 143. 23. H. 41. 12.) πᾶσαι αἱ ὑπόσαπροι καὶ δυσώδεες ὀδμαί, subputres omnes & fœtidi odores.

Ὑποσαρκίδιος aquæ subter cutem species quæ recentioribus Anasarca aut Leucophlegmatias dicitur, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 113. 8. H. 405. 15.) & li. 1. de Morb. (p. 447. 14.)

Ὑποσπλήνιοι lienis tumoribus aliquantulum obnoxij, aut lienis affectibus vexati, subsplenici li. 4 Epid. (p. 1129. A.) & li. 2. (pag. 1022. C.) & ægr. 6. li. 3. Epid. post st. pest.

Ὑπόστασις est vrinæ sedimentum, aut quod in ea subsidet crassum & fundum petens, aut vrinæ pars crassior secreta & subsidens. Sic enim ὑπόστασις, aut quod in vrinis subsidet, crassum materiæ in vasis efferuescentis recrementum, quod sua crassitudine fundum petit, velut in inflammatis partibus pus, esse scribit Gal. li. 3. de præsag. puls. (pag 147. 16) eandemque puri proportione respondere, in fine Com. 2. in Progn. (pag. 134 20.) & li. 1. de diff. feb. (p. 324 55.) Cuius causam, naturam & differentias appositissime explicat Gorrh. ex Gal. Hæc varias habet apud Hipp. attributiones pro concoctionis modo, materiæ inæqualitate, aut caloris vi. Sic διαταραχώδεις καὶ δασεῖαι ὑποστάσιες dicuntur sedimenta returbata, spissa & densa in vrina, vehementem capitis dolorem cum delirio & conuulsionibus indicantia, li. 7. Epid. (pag 1238. F.)

Ὑπόστασις κριμνώδης, subsidentia hordei tosti non exactè moliti, crassiorib. frustulis similis, morbi longitudinem, colliquationem, summumq; incendium denotans, ex Progn aph. 31. li. 7 & Gal. Com. 5. in li. 6. Ep. (p. 514. 16.) vide Κριμνώδεις ὑποστάσεις, antea.

Ὑπόστασις λεκιθώδης, quod subsidet in vrina lentium farinam referens, li 4. Epid. (pag 1123 B.) Intelligitur sedimentum farinæ lentium simile & colore ad rubrum tendens, quod sanguinis exassationem aut torrefactionem in hepate indicat. τὰ ὑφιστάμενα μαδαρὰ, vide antea μαδαρὰ τὰ ὑφιστάμενα ea li. 7. Epid. (pag. 2230. C.)

Ὑπόστασις ξυσματώδης, sedimentum in vrinis ramenta referens, li. 4. Epid. (pag. 1123. B.) & ξυσματώδεα τὰ ὑφιστάμενα, li. 7. Epid. (pag. 1230. C.) vide ξυσματώδης ὑπόστασις.

Ὑπόστασις ὀροβώδης, quod in vrina subsidet erui simile, hepatis magnam inflammationem indicat, li. 4. Epid. (p. 1123. B.) fitque in febribus à sanguine crasso in venis aut hepate assato, Gal. Com. ad aph. 76. li. 4. & in hepatis affectibus sæpe videtur, vt idem scribit Com. 1. in li. 6. Epid. (p. 448. 11.) colliquationem quoque corporis indicat, Com. 5. in li. 6 Epid. (514. 16.)

Ὑποστάσεις πεταλώδεις, subsidentiæ foliis aut laminis similes, quæ non solùm carnosarum partium, sed etiam solidarum & vesicæ colliquationem indicant, in Progn. (pag. 140. 41. H. 40. 39.) & Com. 5. in li. 6 Epid. (p. 514 17.) & aph. 81. li. 4.

Ὑπόστασις πιτυρώδης, furfuraceum sedimentum in vrinis intensum calorem & exurentem indicans, & venosi generis aut vesicæ scabiem, aph. 77. li. 4. In Progn. (pag. 140 41. H. 40. 41.) Coacs [pag. 213. C.] & in his quæ adiecta sunt ad lib. de Nat. hum. [p. 24. 44. H. 231. 1.)

Ὑπόστασις πτυαλώδης, sedimentum sputo simile, hoc est, crassum, conglobatum ac fœculentum. In Coac [pag 213. G.] vbi πταλώδεας ἔχει ὑποστάσιας melius legatur. Est enim πτυαλῶδες insolens vrinarum attributio.

ſic permutatis vicibus, velut cum dicitur ab Hipp. κωματώδης ἐν ὑποστροφῇ. Sed & ὑποστροφὰ ægrorum conuerſion m ſæpe indicat apud Hipp. velut lib. 7. Epid. (pag 1230 E.) βάρος ἐν τῇσιν ὑποστροφῇσιν. In corporis conuerſionibus venarum grauitas aderat. Significat autem laſſitudinem maximam ſenſiſſe dum ſe cooperiret aut deſurgeret. Rurſus ibid. (pag 1231. C.) ἐν τῇσι ὑποστροφῇσι βαρύ, dum ſe cooperiret grauis, hoc eſt moleſtè babebat, neque facilè mouebatur. Sunt & ὑποστροφώδεα quæ morborum reuerſiones facere ſolent, libr. 2. Epid. (pag. 1027. D.) & lib. 4. Epid. (pag. 1132. H.) & aph 9. ſect. 2. libr. 6. Epid. ex aph. 12. lib. 2.

Ὑπότρυγα, aliquantulum fæculenta excrementa, lib. 4. Epid. (pag. 1129. D.)

Ὕπουλα dicuntur vlcera ſub cicatrice latentia, cicatrice obducta & intus ſanie plena. Sub cicatrice putria dixit Celſus. Lib. περὶ ἰητρῦ (pag. 21. 52.) ὕπουλα cum fiſtuloſis & cauis coniunguntur.

Ὑπουργέειν ſubſeruire, obſequi, officium præſtare & adminiſtrare, operam nauare, ſufficere, parere. Lib. 3. de Morb. (pag. 493. 16.) ἢν μὴ ἐθέλῃ τῇ καθάρσει ὑπουργεῖν, niſi purgationi ſubſeruiat, hoc eſt, niſi æger ad purgationem operam nauet, in eaque præſtanda ſubſidium ferat. Deploratus eſt enim pleuriticus, niſi ſputi expectoratio ac purgatio procedat. Rurſus ibid. (v. 17.) ἢν οὖν τὰ ἡ κοιλίη ἡ κάτω καλῶς ὑπουργῇ, ſi inferior aluus rectè ſuo officio fungatur, ſuumque miniſterium probè obierit. Lib. περὶ τέχνης (pag. 2. 34.) [Greek illegible] ὑπουργεῖν, [Greek illegible]. Neque ſua improbitate præſtare poſſunt, vt aliorum opera vel recta calumnientur, vel non recta reprebendant, hoc eſt ſua malitia ſufficere nequeunt. Vbi multi κακίῃ ὑπουργεῖν legunt. Rurſus ibid. (3. 44.) τῇ τέχνῃ χρώμενοι καὶ ὑπουργέοντες, qui arti Medicæ ſe crediderunt & obſequentes fuerunt, hoc eſt, qui eius miniſterio ſunt ſanati, quod eſt ægrorum, & οὐ μόνον παρέχειν τὰ δέοντα ποιέοντα dicitur in aph. Ac rurſus ibidem (pag. 4. 51.) [Greek illegible] τὰ προσταχθέντα ἀπουργέειν. Atqui rationi certè moltò magis eſt conſentaneum, ægros imperata facere non poſſe. Lib 6. Epid. ſect. 5 aphoriſ. 2. τοῖσι δὲ καὶ ἡ γλῶσσα ὑπουργέει, tum ea quibus lingua ſufficit aut ſubſeruit. ὑπουργεῖ, ἀπαρκεῖ exponit Heſych. Hinc ὑπουργίη eſt miniſterium & officium Medicum, & ipſa aggreſſio ſiue ἐγχείρησις medica, cui methodus opponitur. Lib περὶ εὐσχημοσύνης (pag. 24. 47.) Medicum in ingreſſu ad ægrum meminiſſe vult περὶ τῆς ὑπουργίας ἑτοιμασίης, promptitudinis ad miniſteria, hoc eſt, vt ſe promptum ad munia medica ſubeunda præbeat & prompto animo ea aggrediatur. Et rurſus (ibid. 54) [Greek illegible] τὰ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ὑπουργίας, [Greek illegible]. Neglecta namque quæ in tempore adminiſtrata oportebat, impetu ſuo præoccupant & interimunt. Ideoque obſeruari mutationes in morbis diligenter vult à Medico Hipp. Zuingg. mutationes futuras inter curandum non obſeruatas intelligit, per τὰ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ὑπουργίης. Rurſuſque (25. 23.) [Greek illegible] plærunque ægrum ipſum in adminiſtratione ipſa celantem, hoc eſt in opere ipſo medico. Et (ibid. 23.) [Greek illegible] ὑπουργέειν τὰ προσταχθέν. & quod imperatum eſt faciat, aut effectum ſortiatur, ei quod imperatum eſt obſequatur & ſubſeruiat.

Ὑποφακώδεες, lenticolores, lentem colore referentes, quales ſunt ferè omnes lienoſi, quibus ſplen durus & magnus eſt. Lib 2. Epid. (p. 1008. H.) καὶ αἱ ἀποστάσιες τῶν [Greek illegible] ὑποφακώδεων. Sed & in ſubalbidis lenticoloribus vlcera peræ grè ad cicatricem veniunt.

Ὑποφάσιες τῶν ὀφθαλμῶν, ſunt oculorum ſuſpectiones & ſubapparitiones, cùm inter dormiendum oculorum album ſubapparet, non rectè commiſſis palpebris. In Progn. (pag. 125. 31. H. 37. 24.) σκοπεῖν δὲ χρὴ καὶ τὰς ὑποφάσιας τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν. Quin etiam oculorum per ſomnum ſuſpectiones conſiderandæ ſunt. Quod etiam repeℑitur aphoriſm. 52. lib. 6. Id verò exponit Hippoc. cùm ſcribit, ἢν γάρ τι ὑποφαίνηται τοῦ λευκοῦ, τῶν βλεφάρων μὴ ξυμβαλλομένων. Vbi enim non commiſſis palpebris ex albo oculorum aliquid ſubapparet. Vbi ſcribit Gal. ὑποφάσιας Ionicè dici ab ὑποφαίνεσθαι quod ſubapparere ſignificat. Hipp. phraſim ſecutus eſt Aret. cap. 5. lib. 1. περὶ ὀξ. οὐ ξυμβάλλουσι τὰ βλέφαρα, ἀλλὰ καὶ τὰ λευκὰ ὁρᾶται ἐξ ὑποφάσιος. palpebræ non committuntur; ſed oculorum alba cernuntur ac ſubapparent. ὑποβλέποντες ἐν τοῖσιν ὕπνοισι dicuntur huiuſmodi ægri Coac. (pag. 126. D.) qui per ſomnum ſubapertis ſunt oculis & leuiter ſuſpiciunt. ὑποφάσιας Erot. exponit apud Hipp. τὰς ὑποφαινομένας τῶν ὀφθαλμῶν κινήσεις, ſubapparentes oculorum motiones, hoc eſt, inter dormiendum leues oculorum ſuſpectiones, cùm leuiter moueri conſpiciuntur & ſubapparent: Nimirum locum Prognoſtici ſubindicans.

Ὑποφαύλη δίαιτα, victus ſubuulgaris, & ratio victus mediocris, hoc eſt media inter exquiſitam & ſimplicem. Lib. de fract. (p. 538. 1. H 756. F.) μέτριον exponit Gal. eſtque ſubcarlis victus & prope vulgaris aut ſubexiguus, neque validæ materiæ, ſed ptiſana conſtans, beta, malua, atriplice, blito, cucurbita, nec non piſcibus molli carne præditis, & obſoniis liquidis.

Ὑποφέρειν eſt ſufferre, tolerare, ſuſtinere. Lib 2. Epid (p. 364. 24. H. 946. G.) [Greek illegible] ὑποφέρειν [Greek illegible]. In his abſceſſus contingebant aut maiores quàm vt ſufferre poſſent, aut minores quàm vt quicquam conferre valerent. Lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 620. 43.) ἢν ὑποφέρῃ, ſi ſufferat, hoc eſt, ſi tolerare poſſit. Caluus tamen de inferna ſanguinis ſubductione accepit, quòd ὑποφορὰ nonnonquam infernam vacuationem ſignificet. Eſt & ὑποφέρεσθαι labi, decidere ac labaſcere, titubare, neque firmiter nixum eſſe, peſſum ire, & transfertur ad ægros qui morbum diutiùs trahunt ac ſuſtinent, quantumque poſſunt recti obluctantur, ſed tandem vi morbi titubantes & labaſcentes decumbere coguntur. Ægr. 13 lib. 3. poſt ſt. peſt Ἀπολλώνιος ἐν Ἀβδήροισιν ὀρθοστάδην ὑπεφέρετο χρόνον πολύν. Abderæ Apollonius diu rectus & obambulans morbum traxit aut ſuſtinuit. Et lib. 1. Epid. (pag. 353. 39. H. 939. E.) πολλοὶ τῶν οὕτω πολὺν χρόνον ὑποφερομένων, φθινώδεες κατεκλίθησαν. Multi tum eorum diutius morbum trahentes, tabidi decubuerunt. Sic enim legunt exemplaria manu ſcripta & meliora, licet ὑποθηρευομένων publicata habeant, vt ſubnotauimus. Et lib. 3. Epid. in ſt peſt. (pag 428. 49. H. 1089. D.) πολλοὶ μὲν κατεκλίθησαν οἱ δὲ αὐτῶν ὀρθοστάδην ὑπεφέροντο. multi quidem decubuerunt, partim verò erecti & ſtantes morbum traxerunt. Vbi etiam ὑπέφερον multa legunt exemplaria quæ noſtra interpretatione ſecuti videmur. Lib. 7. Epid (pag. 1225. B) μετὰ δὲ ὑπεφέρετο, poſtea verò labaſcebat, titubabat, hoc eſt obambulans morbum diutius trahebat. De febre enim dici videtur, quæ etſi ægrum dimiſerat, repetens tamen diutius traxit Ac rurſus ibidem de Empyico. (pag. 1238. B.) ὑπεφέρετο, titubans obambulabat, morbum diutius trahebat. At magis propriè ſumitur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 551. 14.) ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀσθενείης αὐτῷ τὰ σκέλεα ὑποφέρεται. ſed præ imbecillitate eius crura labaſcunt. Eſt enim ὑποφέρειν veſtigium fallere, & τὰ χωρία ὑποφέροντα dicuntur loca lubrica & quæ veſtigium fallunt.

Ὑποφθάλμια, ſunt partes ſub oculis cauæ, quæ in cachecticis, hydrope aut malo corporis habitu laborantibus intumeſcunt. μετέωρα τὰ ὑποφθάλμια, ſunt tumidæ & eleuatæ oculorum cauitates, in Lethargicis, Coac. (pag. 137. C.) Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 595. 50.) καὶ τὰ ὑποφθάλμια πελιδνὰ καὶ πεφυσημένα. & ſub oculis cauitates liuidæ & inflatæ. Rurſus lib. 2. (pag 638. 21.) καὶ ἐν τοῖσιν ὑποφθαλμίοισιν οἰδήματα. & in oculorum cauitatibus tumores. Et rurſus ibid. (pag. 641. 9.) τὰ ὑποφθάλμια οἰδέει ἄμφω partes ſub oculis ambæ intumeſcunt. κοῖλα interdum vocantur, vt in ea dictione ſcripſimus. τὰ ὑποφθάλμια. Rufus ἐν τῷ περὶ ἀνθρώπου μορίων vocat, τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς [Greek illegible]. Erot. verò ὑποφθάλμιον exponit apud Hipp. τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ, oculi cauitatem. Verùm ὑποφθάλμια & τὰ κοῖλα malim.

Ὑποφθινομένων dicuntur Hipp. qui ex longo tempore ſubtabeſcebant, necdum tamen omninò tabidi euaſerant, ſed ex diutina in pulmones diſtillatione ſenſim conſumebantur & corrumpebantur, lib. 1. Epid. (pag. 353. 39. H 939 E.) πολλοὶ τῶν οὕτω πολὺν χρόνον ὑποφθινομένων, φθινώδεες κατεκλίθησαν multi tum eorum iam diu ſenſim corrupti ac conſumpti, tabidi decubuerunt, in quibus nondum tabes planè erat confirmata. Sic enim legunt exemplaria publicata.

Ὑποφορὰ dicitur vlcus cauernoſum, profundum ſubductum & in fiſtulam dehiſcens Significat etiam os vlceris quod importunè contrahitur. In Defiοιt. Medicis σῦριγξ dicitur ὑποφορὰ τυλώδης στενή τε καὶ ἐπιμήκης, ductus calloſus, anguſtus & oblongus, velut quidam tubulus aut ſinus. fiſtulæ quoq; antrum & ductus ὑποφορὰ dicitur Paulo cap. 78. li. 6. & fiſtulæ ora. ὑποφορὰ etiam alui ſubductionem indicat, ab ὑποφέρω quod eſt ſubduco, velut in Coacis (p. 168. D) ἐν ὀσφύος ἀλγήματι συντόνῳ καὶ ὑποφορῇ πλείονι. In intenſo lumborum dolore & alui ſubductione largiore. Quod etiam ibidem repetitur (p. 208 B.) vbi ὑποστροφῇ vitioſè legitur, quanquam ὑποστροφὴ humorum corruptelam & putrilaginem aluo refuſam ſubindicare poteſt. Rurſus ibid. (p. 203. F.) ὑποφοραὶ μακραί, alui ſubductiones diuturnæ.

Ὕποφρον Erot. apud Hipp κρυφαῖον, latens & occultum exponit, & poſt Sophoclis teſtimonium Hipp. adducit. [Greek illegible] ὕποφρον, καὶ ἔχει περὶ αὐτὸ φλεγμονάς. Vbi φλεγμονὰς [Greek illegible], &

ὕπαφρον ἀφανὲς explicat. αἱ γὰρ (scribit) αἱ μυχοειδεῖς θαλάμαι λέγονται, οἰκότως καὶ τὸ σκεπόμενον ἀφανὲς εἴη ἂν ὕπαφρον. Cum namque θαλάμαι latibula dicantur, non abs re quicquid tegitur occultum est & ὕπαφρον dicitur. Locus autem Hipp. legitur libri περὶ τέχνης (pag. 6. 37.) hunc in modum cùm vitiosè ab Erot. adducatur & legatur. καὶ τούτων οὐδὲν ὅ,τι οὐχ ὕπαφρόν ἐστι, καὶ ἔχον περὶ αὑτὸ θαλάμας. Agitur enim de cauitatibus & spatiis internis corporis, iisque præcipuè quæ sunt circum articulos, quorum nullum non subspumosum est, & circa se forulos habens, hoc est penetralia & loculos materia quadam subspumea & mucosa refertos. Sic enim legunt vulgati codices. Quædam etiam exemplaria ὕπαντρον habent, quod cauernosum & foraminulentum significat. Quod fortè legisse videtur Erot. etsi nihil muto, quòd in codicibus nostris constans sit admodum hæc lectio, & sensus optimè cum Erot. quadrat, vt significetur has omnes partes intus latentes & occultas esse, & circa se velut quædam cubilia ac latebras habere.

Ὑποχάσκειν est ore subhianti esse & aliquantulum aperto, fortè etiam oculis fixis & animo intendere, quòd qui mente aliquò acriter contendunt, sæpe soleant ore hianti esse, & tota cogitatione ac oculis eam in rem defigi, eamque auidè deuorare, velut oculos deuorantes dixit Martialis. Quod etiam χασμᾶσθαι dicitur, quod est ore hiante circumspectare. Significat etiam ὑποχάσκειν ἐπιτηρεῖν, animaduertere, obseruare, suspicere, idem quod χάσκειν, velut apud Aristoph. in Vespis. Potest etiam suspicari & suspectare denotare, velut lib. 4. Epid. (pag. 1138. D.) κακὸν ὑποχάσκειν, malum suspectare licet, aut suspicari.

Ὑποχείριος, subditus; qui se submittit & medico tractandum committit. Libro περὶ ἰητροῦ de ægrotis dicitur (pag. 19. 25.) καὶ γὰρ αὐτοὺς ὑποχειρίους ποιοῦσι τοῖς ἰητροῖς. Nam & sese medicis tractandos summittunt.

Ὑπόχλωρον significat quod ex virore aliquantulum pallescit, bile flaua & putrescente permixtum, velut ὑπόχλωρα ἔπτυεν, aliquantulum ex virore pallescens spuebat, lib. 4. Epid. (p. 1120. E.) Et rursus (pag. 1136. F.) ὑπόχλωρα κοιλίη διῆκε, aluus aliquantulum ex virore pallescentia demisit. Sunt etiam ὑπόχλωροι subpallidi, iidem qui ὕπωχροι, aph. 17. sect. 3. libro sexto. Epid.

Ὑποχλωρομέλανες dicuntur qui ex pallido aliquantulum nigricant, subpallidè nigricantes. quidam pallidè atros vertunt. Sunt autem qui ex viridi aliquantulum pallescentes nigricant, permixto humore melancholico cum bile flaua, iique sanguinis e naribus profluuio idonei sunt, indeque bene habent, vt scribitur aph 17. sect. 3. lib. 6. Epid. Vbi eam dictionem sic exponit Gal. [illegible] ὑποχλωρομέλανας [illegible] ... χλωρὸν λέγειν ... ὠχρὸν ... χλωρούς ... ὑποχλωρομέλανας ... ὠχρομέλανας εἶπεν. Sed neque quosnam ὑποχλωρομέλανας, hoc est, subpallidè nigricantes intelligat planum est. Mos est enim Græcis, vt sæpius iam dixi, χλωρὸν de stirpibus dicere, ab herba virente eiusque plærunque colore. Abutentes autem quicquid viget, bonoque & proprio habitu est præditum, ita nominant. Interdum etiam ὠχρούς, hoc est, pallidos χλωρούς vocant. Et nunc ex quorundam interpretum sententia videtur Hipp. χλωρομέλανας dixisse, perinde ac si ὠχρομέλανας dixisset, quod est ex pallido nigricantibus.

Ὑποχόνδριον pars est ex corporis quæ sub nothis costis ad ilia vsque vtrinque protenditur, non solum musculos, sed & interna viscera complexa, sic dicta, quòd τῷ χόνδρῳ ὑπόκειται, hoc est, cartilagini subiacet, vt scribit Pollux. Præcordia vertit Celsus apud Hipp. cap. 8. lib. 2. & cap. 10 lib. 3. ex aph. 40 lib. 6. & Cæl. Aurel. cap. 19. lib. 2. Acut. ex lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 107. 42. H. 402. 29.) etsi aliàs sæpe præcordia inflammata, pro hypochondriorum inflammatione ponit. Sunt autem apud Hipp. præcordiorum affectiones variis nominibus circumscriptæ.

Ὑποχόνδρια ἀνεσπασμένα præcordia reuulsa & intro retracta significat absque propria præcordiorum affectione, in hæmorrhagiæ & phrenitidis prædictione, Coac. (pag. 134. C.)

Ὑποχόνδρια διαβορβορύζοντα, murmurantia præcordia, à flatibus & spiritu intus contento, diuersa quidem à distentis & inflatis, flatuosa tamen ac ventrosa, aph 64. lib. 5.

Ὑποχονδρίου ἔντασις λαπαρὴ & ὑπο ἀνώδυνος, submollis præcordiorum intensio, quæ est sine tumore & inflammatione, ægr. 2. & 10 lib. 1. Epid. & ægr. 16. lib. eiusdem post st. pest. Est & ὑποχονδρίου ἔντασις ὑπόμηκες, præcordiorum oblonga contensio, pro inflammatione duorum rectorum musculorum epigastrij, qui ex thorace recta ad ossa pubis feruntur, in Prorrh. (pag. 214. 35. H. 80 B.)

Ὑποχόνδρια καταξηρασμένα σφόδρα ἢ ἰσχυρῶς αὐχμώδεα, præcordia valde resiccata & squalida, καὶ προσεσπασμένα, contracta & depressa ob nimiam siccitatem, non qualia sunt ἀνεσπασμένα, reuulsa intro ob inflammationem internam, Gal. Com. 2. in lib de rat. vict. in morb. ac. (pag. 70. 32.)

Ὑποχόνδρια μετέωρα, præcordia elata, sublata, tumida, ἐμπεφυσημένα, eadem quæ inflammata, ægr. 8 lib. 1. Epid. Eadem ὑποχόνδρια μετέωρα, dicuntur præcordia suspensa, inflata, tumentia, aph. 73. lib. 4. ἐν ὄγκῳ μείζονι κατὰ πολλὰς αἰτίας γινόμενα, ibidem exponit Gal. & ἐμπεφυσημένα καὶ φυσώδη, à flatibus sublata, Com. ad aphor. 64. lib. 5. Et in Coac. (pag. 165. E.) ὑποχόνδρια μετέωρα, præcordia sublata dicuntur cùm à flatibus distenduntur, aut aliquo præter naturam affectu attolluntur. Sic μετεωριζόμενα ὑποχόνδρια, sunt eleuata præcordia in cruditate stomachi ex imbecillitate & frigiditate, lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p. H 339. 43.)

Ὑποχονδρίων ξύντασις, præcordiorum contensio de inflammatione dicitur Hipp. Vide ξύντασις antea.

Ὑποχονδρίων σκολιότης, præcordiorum obliquitas, pro inæqualiter affectis præcordiis. Vide σκολιότης, antea, aut Σκολιαινόμενα.

Ὑποχόνδριον χρόνιον, diutius affecta præcordia, & ex longis interuallis intumescentia, in Coac. (p. 166 A.) Sic etiam in Prorrh. τὰ ὑποχόνδρια μετέωρα χρονιώτερα dicuntur.

Ὑπόχυσις aut ὑπόχυμα suffusio dicitur, aquei humoris circa pupillam concretio, visum impediens. Sic enim circa pupillam ὑπόχυσιν constituit Medici author (pag. 383. 55.) atque idem scribit (pag. 387. 9.) ὑποκεχύσθαι ἢ λέγουσί τινες ὅταν σφαλεῖς περιέχυτον ὑγρὰ [illegible] κατὰ τὴν κόρην ... ὥστε κωλύειν τὸ ὁρᾶν, ἢ [illegible] ἐν τῷ φαίνεσθαι, hoc est, suffusionem esse quidam dicunt, cum aliquis humor circa pupillam affusus concretionem sæpe fecerit, adeò vt visum impediat, vel in his quæ apparent, hebetet. Authori etiam Definit. Med (pag 400. 26.) ὑπόχυμα ἐστὶν ὑγροῦ πῆξις τοῦ ὑδατώδους, μᾶλλον ἢ ἧττον ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν. Suffusio est concretio humoris aquosi, visum magis minusve impediens. Et Paulo lib 6. cap 21. ὑπόχυμα ἐστὶν ἀργοῦ ὑγροῦ σύστασις ἐπὶ τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα κατὰ τὴν κόρην, ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾶν, ἢ τὸ τρανῶς ὁρᾶν. Suffusio est pigri humoris in cornea membrana iuxta pupillam concretio, quæ visum impedit, aut certè ne clarè oculus cernat efficit. Celsus quoque lib. 6. cap. 6. Suffusio quoq; (quam ὑπόχυσιν Græci nominant) interdum oculi potentiæ, qua cernit, se opponit. Sed Pupillæ pro Potétiæ lubétius lego. De suffusionis differentiis ac specieb. exactissimè Gorth.

Ὑποχώρημα aut ὑποχώρησις de iis quæ per aluum secedunt aut subducuntur dicitur propriè. Sic enim scribit Gal. Com. ad aphoris. 18. lib. 2. ἡ μὲν οὖν ὑποχώρησις ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν γαστέρα μόνων λέγεται. ὑποχώρησις siquidem de iis solis quæ per aluum subeút dicitur. Et Com. ad aph. 69. lib. 7. τὰ διὰ τῆς γαστρὸς ὑπιόντα λέγειν εἴωθε αὐτὸς ὑποχωρήματά τε καὶ διαχωρήματα. Quæ per aluum subeunt, consueuit Hipp ὑποχωρήματα & διαχωρήματα, hoc est, subductiones & deiectiones appellare. Etsi ὑποχωρήματος nomen etiam his quæ per vesicam subducuntur tribuitur aphor. 68. 69. & 81. libr. 7. Ὑποχωρήματα μέλανα, deiectiones nigræ, de alui recrementis, quæ velut sanguinis limus ac fæx secedunt, aphoris. 21. & 25. libr. 4. ὑποχώρησις διακεκριμένη, alui egestio discreta ac dirempta, aut separata, hoc est, non constans aut coacta, sed diffluens & diffusa. lib. 7. Epid. (pag. 1208. D.) ἦν δὲ ὑποχώρησις πολλή, καὶ διακεκριμένη λεπτή. alui egestio multa erat & disparata ac tenuis. Cui συνεστηκὸς διαχώρημα opponitur, deiectio quæ catenus mollis est, vt coacta maneat, μέχρι τοῦ μαλακὸν μέχρι τοῦ μένειν συνεστῶς, vt loquitur Gal. Com. 2. in Progn. διακεκριμένον verò, deiectio quæ adeò liquida vt diffluat.

Ὑποψάθυρα διαχωρήματα quænam intelligantur in Prorrh. (pag. 207. 35. H. 77. C.) non satis constat apud Hipp. explicatores, vt ibidem scribit Galen. Post autem varia opinionum tormenta ὑποψάθυρα διαχωρήματα exponit, τὰ μετρίως ψαθυρά, hoc est aliquantulum ac moderate friabilia, & quæ in minutas partes comminui possunt. Trãslationem autem sumptam esse ab edoliis ψαθυρῶν & ad excrementa deductam, vt intelligantur τὰ εὐδιάλυτα, quæ facilè dissoluuntur, nec cohærent, sed aliquantulum sunt friabilia, velut si arenam aqua conspersam digitis compresseris aut dissolueris. Eam enim probabilem esse opinionem existimat Gal. οἱ γὰρ (vt scribit) ἀπὸ τῶν ψαθυρῶν ἐδεσμάτων ἐπὶ διαχωρήματα μεταφέροντες κατὰ τὴν ὁμοιότητα, πιθανώτερον ἂν οὕτω λέγοιεν ψαθυρὰ τὰ εὐδιάλυτα, καὶ μηδεμίαν ἔχοντα ἰσχυρὰν συνοχήν. Si namque ab edoliis, friabilibus ad deiectiones transferre similitudiné fas est, probabilius dici videntur ψαθυρὰ διαχωρήματα, friabilia excreméta, quæ facilè dissoluuntur, & nullis ægrè solubiq

solubilem vnitatem habent. Ideoque eorum etiam opinionem probat Gal. qui τὰ μὴ γλίσχρα, aut vna voce ἄγλισχρα, hoc est minimè glutinosa esse voluit. Nam quæ friabilia sunt, ea nihil lentoris aut pinguedinis in se continent. & ψαφαρὰ dicuntur lib. 12. Meth. & ψαφαρὰ Aristot. lib. 4. Meteor. Sumo igitur ὑποψάθυρα διαχωρήματα excrementa modicè aut aliquantulum friabilia, fragilia, quæ facilè comminui possunt, teri, dissolui, neque inter se cohærent, qualia sunt excrementa eorum qui milium, panicum aut hordeaceos panes esitarunt. Qualia quoque se vidisse testatur Gal. ex pyrorum syluestrium esu. & qualia euenire possunt ex tenuibus humoribus & dissolutu facilibus excrementis permixtis, cùm inter se non cohærent, neque continuitatem seruant, sed facilè dissoluuntur, non secus ac arena aqua madescens. Quod faciunt quæ viscida non sunt neque pinguia aut glutinosa, sed rigida, scabra & squalida. ψαθυρὸν autem friabile significat, fragile, arenidum, squalidum, contracta siccitate rigidum, arenulentum, tenerum etiam, putre, marcidum, quod facilè teritur aut dissoluitur, non cohæret, & arenæ conditioni est simile. idem quod ψαφαρὸν aut ψαθαρόν. Nam ψαφαρὰ ψαθυρὰ exponit Hesych. & ψαφαρὸς, ξηρὸς, αὐχμηρὸς, ἀδρανής. & ψαθαρὰ ψαθυρὰ, εὔθραυστα, μαλθακὰ, ξηρὰ, ἀσθενῆ. Gal. etiam ψαδυρὰ per δ Attice, aut per θ ψαθυρὰ παρὰ cæteris Græcis communiter dici scribit, τὰ μὴ σκληρὰ καὶ ἰνώδη, καὶ δυσδιαλύτως, καὶ δυσκατεργάστως ἰσχυρῶς διακείμενα [illegible] γίνεται τοιαῦτα τὰ κρέα [illegible] [illegible] μετὰ τὸ σφαγῆναι τὸ ζῶον [illegible] ψαθυρὰ [illegible]. hoc est, carnes friabiles aut teneras, quæ duris, fibrosis, dissolui & mandi contumacibus opponuntur. Tales autem maximè existunt, quæ à multis ἕωλα vocantur, vno aut altero die à iugulato animali repositæ. ἑώλας quasi biduanas aut triduanas eas Græci vocare consueuerunt, & ἑωλίζειν ita antè putrefacere. At verò ὑποψάφαρα pro ὑποψάθυρα multos Hipp. interpretes & exemplaria quædam legisse in Prorrh. constat, quod ψαθυρὸν idem sit quod ψαφαρόν. Et Gal. in Exeg. apud Hipp. ὑποψάφαρα, τραχύτερα, hoc est asperiora exponit, quòd ψαφαρὸς in vocis compositione concludatur, nimirum eo subnotato loco. Nam & in Coac. (pag. 218. E.) vbi ea Prorrh. sententia repetitur, οὖρα ὑποψάφαρα διαχωρέοντα legitur. Dioscor. verò interpres Hipp. pro ὑποψάφαρα ὑποψέφαρα legit, vt ibidem testatur Gal. τὰ ὑποπελιδνίζοντα, hoc est, subnigricantia intelligens, quod ψέφας τὸ σκότος Pindaro significet. Et Gal. eam scripturam in Exeg subindicans, ὑποψέφαρα, ζοφώδη, ὑπομέλανα, hoc est, caliginosa, nigricantia, exponit, pro quo ὑποψέφαρα vitiosè & ζοφοειδῆ Vatic. legit. Hesych. ψεφαί, σκότος, & ψεφαρὸ σκοτεινὸν exponit. In Exeg etiam postea ψέφαρα, ζοφώδη, μελανώδη exponit Gal. ψέφος γὰρ τὸ σκότος. Sed vitiose ψοφερὸν scribitur, & ψεφαρὰ malim.

Ὑποψοφέοντες ἐν τῇσι πόσεσι, quibus inter potandum strepitus quidam sonat & exauditur, in Coac. (pag. 216. A.)

Ὑπτιασμὸς resupinationem significat & supinum ægri decubitum aut partis alicuius situm, velut lib. de fract. (pag. 546. 25. H. 759. G.) χρόνιον ὑπτιασμὸν diutinam resupinationem vocat, cùm ex diuturno & longo decubitu supino, calcis os syderatum fuerit. Vbi Gal. ὑπτιασμοὺς vocari scribit τὰς χρονίας κατακλίσεις, hoc est diuturnos decubitus, cùm negligentiùs os calcis collocatum aut positum sæpenumero nigrescit & syderatur. ὑπτιασμὸς etiam & ἀνατροπὴ est ventriculi resupinatio & euersio, cùm nauseabundus cibum fastidit aut reiicit, lib. 6. de loc. aff. & lib. 8. κατὰ τόπ. cap 3

Ὑπώμιον exponitur Gal. in Exeg. τὸ ὑποκείμενον ὤμου τοῖς ἄνω μέρεσι, ἢ καὶ τῷ ὤμῳ, quod superiori parti humeri, aut ipsi humero, subiicitur.

Ὑπώπια dicuntur sugillata sub oculis, aut sugillationes, cùm sanguis circa oculos sub cutem effunditur tenuibus venis contusis, & in grumos concrescit, deinde verò liuescit aut nigrescit, ex ἐκχυμωμάτων genere, vt scribit Gal. initio lib. 3. κατὰ τόπους. αἱματώδη vt ὑπώφαιμα dicitur etiam lib. 4. τῶν κατὰ τόπ. (pag 120. 44.) Sunt & ὑπώπια Hipp. eadem quæ ὑποφθάλμια lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 537 36.) καὶ τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὕφαιμα ἀχρά. partes sub oculis cauæ pallidæ fiunt, aut partes sub oculis liuescunt. ὑπόπυα verò suppurata aut suppurationes denotant lib. 7. Epid. (pag. 1213. A.) ἐν τοῖσιν οἰδήμασι τοῖσι περὶ γούνατα καὶ πόδας ὥσπερ ὑπόπυα. In tumoribus ad genua & pedes quædam velut suppurationes inerant.

Ὕσματα, pluuiæ, aquæ lib. 1. Epid (pag 368. 25.) νότια ὕσματα ὀλίγα, paruæ & modicæ pluuiæ austrinæ. Rursus ibid. (vers. 27.) ὕσματα ὀλίγα modicæ pluuiæ. Et rursus (vers. 30.) ὕσματα νότια μέχρι ἰσημερίης. pluuiæ austrinæ ad æquinoctium vsque. Et (369. 20.) ἤδη δὲ τοῦ φθινοπώρου καὶ τῶν ὑσμάτων γενομένων. Cùm autem autumnus esset pluuiæque impeterent. Erotianus ὕσματα αὐτὶ τοῦ ὕδατα, ἢ ὑπὸ βρέγματα, hoc est, madefactiones poni scribit apud Hipp. ὅτι γὰρ τὸ ὕ, ἔχει. Deductam autem dictionem ἀπὸ τοῦ ὕειν (H. 950. G. F 951. A.)

§ Ὑστέρα ὑστέρη vterus dicitur, διὰ τὸ ἐσχάτην κεῖσθαι τῶν σπλάγχνων vt scribit Soranus. Pars est corporis in qua fit conceptio, & ad humani generis propagationē necessario attributa, σπλάγχνον γυναικείων ἄγχιστα ζωώδες, καὶ αὐτὸ τὶ ζῶον ἐν ζώῳ (vt scribit appositissimè Aret. cap. 11. lib 2. περὶ ὀξ.) hoc est, viscus prope animatum & velut animal quoddam in animali, & omnium muliebrium morborum causa (vt scribitur lib. de loc. in homine (pag. 413. 23.) At τὸ ὕστερον & τὰ ὕστερα secundæ dicuntur & idem quod χόριον Quod testatur Gal. Com ad aph. 49. li 5. cùm ὑστέρας ἐκβάλλειν exponit, his verbis: οὐ [illegible] [illegible] τὴν ὑστέραν [illegible] [illegible] ὑστέρων, ἀλλὰ βραχὺ [illegible] ὑστέρας [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ἀλλὰ τὰ περιέχοντα χορία τε καὶ ὕστερα. Non cum accentu circumflexo in vltima syllaba ὑστερᾶν legendum, sed cum graui ὕστερα. Neque enim ipsum vterum contentione adhibita per sternutatoria medicamenta decidere vult, sed secundas ipsas quæ χόρια dicuntur. Est & ὑστερικὴ πνὶξ vuluæ strangulatus aut vteri suffocatio, de qua optimè Gorth ὑστέρας γὰρ ὄξος acetum vteri dolores ciere scribit Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 81. versic. 36 H. 394 30.) τὰ ὑστερικὰ vteri affectiones & propriè strangulationes aut suffocationes dicuntur aphorism. 35. libt. 5 ὑστερικὴν πνῖξιν ἢ ἄπνοιαν exponit Gal. Locos verit Celsus, vteri affectionea intelligens, cap. 8 lib. 2. Sunt & ὑστερικὰ ἐν κοιλίῃ σκληρύσματα, vteri in ventre durities, quæ sensu percipiuntur, & ponderis incumbentis grauitatem præ se ferunt, in Coac. (pag 104. F.) αἱ τῶν ὑστερέων πλάναι καὶ ξυντάσιες vteri errores & contractiones significant, cùm vterus huc atque illuc tractus fertur & contrahitur, libr. de art. (pag. 636. 20 H. 823. H.) Quod de vteri peruersionibus intelligitur, quæ Platonem impulerunt vt vterum animatū existimaret. Eum enim in fine Timæi ζῶον ἐπιθυμητικὸν ἐνὸν τῆς παιδοποιΐας vocat. Qua de re agitur lib. de loc. in homine (pag 413.) & apud Aret. cap. 11 lib. 2. περὶ ὀξ & Gal. lib 6. de loc. aff. cap. 5. Ὑστερικαὶ etiam dicuntur mulieres hystericæ vteri strangulatu laborantes, & quæ vteri suffocationibus sunt opportunæ, in Prorrh. (p. 209. 25. H 77 F.) αἱ δὲ ὑστερικαὶ ἀπύρως σπασμώδεες ἐγγενοῖν. Mulieres quæ vteri strangulationibus promptè corripiuntur, idq; sine febre, ad conuulsiones propensæ. Quod repetitur in Coac. (p 173. A. & p. 107 D.) ὑστέρων ἀπόλυσις, secundarum dimissio, deturbatio, excussio, absolutio, Prorrh. 2. (p. 104. F) τὰ ὕστερα enim τὰ χόρια καὶ ἔμβρυα dicuntur Gal. Com. ad aph. 35. lib 5.

Ὑστερίζειν cessare, cunctare, deficere, tardiùs & cunctanter agere, postponere, relinquere. li 6. Epid. sect. 7. aph. 7 μεταβολῇ ἐγείρειν τὰ ναρκώδεα ἃ ὑστερίζουσι. mutatione excitare torpentes ad ea quæ cunctanter agunt, aut in quibus cessant.

§ Ὑφόρμη est præitio & ductus quidam. Sic dicitur Hipp. via quædam quæ reliquæ puerperij purgationi sternitur, ab iis quæ primùm cum fœtu erupêrunt lib. περὶ φύσ. παιδίου (p. 239. 11.) καὶ ὑφόρμη ὁδηγεῖ τοῦτο, ὥσπερ ὕδατι ἐπὶ τραπέζης. & deductio quædam fit, non secus ac aqua in mensam effusa. In puerperio enim primùm tenues ἰχῶρες educuntur, deinde fœtus, postea verò sanies crassa & cruenta, hoc est crassior & magis fœculentus sanguis, excrementum sanguinis vniuersi, qui in pueri alimentum absumptus est. Post quem singulis diebus toto puerperij tempore purgamenta procedunt, sicque via quædam fit reliquo sanguini fluxuro, velut ab aqua in mensam effusa ductus quidam & riui digito ducuntur, per quos quicquid humidi superaffunditur, deriuari & defluere potest. Ad eundem modum prima illa sanguinei humoris vacuatio, sequenti viam sternere videtur. Idem explicat ibidem (pag. 248. 5.) μετὰ δὲ ταῦτα ὁ ἰχὼρ ἔρχεται αἱματώδης, ἀπό τε τῆς κεφαλῆς, καὶ τοῦ ἄλλου σώματος ἐκθλιβεὶς ὑπὸ βίης τε καὶ πόνου καὶ θέρμης. & ὁδὸν ἀφορμήματα τῇ [illegible] [illegible] [illegible]. μετὰ δὲ τὸν ἰχῶρα τὸν ἰχῶρα ὁ [illegible] [illegible], χωρεῖ τὸν [illegible] εἰρημένον. Post hæc prodit sanguineus humor, cum à capite tum à reliquo corpore vi & dolore & calore expressus, & partus purgamentis viam sternit, quæ quidem eo quo dictum est tempore, post saniei exitum succedunt. Hunc autem humorem sanguineum & crassum, qui fœtu excluso excernitur, & puerperij purgamentis quæ singulis post diebus subsequuntur, ad purgationem viam sternit, ἰχῶρα [illegible] αἱματώδεα ibidem vocat, (239. 10.) & ἰχῶρα simpliciter (pag. 248. 6.) In Iureiurando οὐδὲ ὑφηγήσομαι ξυμβουλίην τοιήνδε, neque huius rei consilium subministrabo, hoc est, neque exhibendi medicamenti lethalis cuiquam consilium dabo, aut author ero.

Ὑφίζανον καὶ ὑδαρεύμενον exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. hoc est,

aqua inter cutem laborantes, aquas subeuntes. Ac mihi videtur locus Prorrh. 2 (pag. 83 G.) hac indicatura subnotari, vbi tamen ὑπόδρυς passim legitur omnibus in codicibus.

Ὑψούμενοι exaltati, euecti, ἐν παραγγελίαις (p. 27. 11.) ἀψούμενοι ἐκ μεῖον, subitò exaltati medici, ex imo ad summum repente euecti.

Ὑψίφωνοι, qui clara aut sonora sunt voce & alta, canora, lib. 2. Epid. (pag. 372. 20. H. 955. D.)

OECONOM. HIPPOC.

TO Φ.

Φαγέδαινα interdum generis nomen retinet & omne vlcus sanas partes vicinas arrodens indicat, quodque maius & deterius serpendo euadit: interdum etiam vlceris speciem facit, vt ab herpete, nomis, & aliis vlceribus differat, quòd sit vlcus tumidum, profundum subiectam carnem & vicinas partes erodens. Quod scribit Galenus Com. ad aph. 45. lib. 6. τὰ μὲν οὖν ἄλλα [illegible] φαγεδαίνας [illegible] οἱ παλαιοί. [illegible] Cætera verò vlcera semper maiora & deteriora fiunt, atque vniuersum eorum genus phagedænas (quasi exedentia dicas vlcera) veteres appellabant. Quidam verò postea distinguere aggressi sunt, propria cuique appellatione indita, Chironia nonnulla, Telephia alia, quædam phagedænas nuncupantes, aliasque magis curiosas appellationes affectantes. Nobis verò satis fuerit, ea iis quæ circumstantis loci partem aliquam occupant, alia Herpetas nominasse, cùm in superficie aut cute etiam ipsa consistunt: alia verò phagedænas, quæ carnem etiam subiectam corrumpunt. Quas sanè differentias lib. de Tumor. præter naturam exprimit Gal. (p. 356. 47) his verbis: [illegible]. Quæ verò vlcera depascuntur attinguntque quæ circum sunt, ipsum continens sanum corpus perrodentia, hæc omnia phagedænica vocantur. Ex ambobus autem composita, scilicet vlcere ipso & circumiecto tumore, phagedænam nominant. Depascit herpes quoque quæ circum sunt perrodens, sed solum cutis exulceratio est. Phagedæna verò cum cute quæ subiecta sunt attingit quoq. Sic φαγέδαινα apud Hipp. pro vlcere depascente (phagedænam vocant) sumitur aph. 28. sect. 3. li. 6. Epid. & lib. περὶ χυμῶν (pag. 51. 38.) οἱ αἱμορροΐδας ἔχοντες [illegible] φαγεδαίνῃ, [illegible]. Qui sanguinem per ora venarum quæ in ano sunt profundere solent, neque morbo laterali, neque pulmonis inflammatione, neque vlcere exedente (phagedænam vocant) neq; furunculis, neque tuberculis quæ à ciceris similitudine Terminthi dicuntur, corripiuntur. Vbi etiam scribit Gal. φαγεδαίνας [illegible] περὶ χυμῶν [illegible]. Quòd autem phagedænas dicat vlcera exedentia, quæ quidem phagedænica veteres Medici nominant, dictum est etiam tertio in lib. de Humoribus Commentario. Atque eum sanè locum mihi videtur subindicare Gal. in Exeg. cùm φαγεδαίνῃ exponit ἕλκει [illegible], hoc est, vlcere exedente. Et Comm. 3. in lib. de humoribus. Gal. attributa eadem de Phagedæna adscribuntur quæ Com. ad aph. 45. lib. 6. Lib. de Vlcer. (p. 874. B.) φαγέδαινα inter vlcera exedentia reponitur, & ἰσχυρότατα [illegible], hoc est, vehementissimè depasci & excedere dicitur. Et lib. de aere, loc. & aq. (p. 281. 35.) [illegible], & phagedænas, hoc est, vlcera exedentia ex quauis occasione oboriri, si vlcus fiat. Lib. 4. Epid. (p. 1125. G.) τῷ παιδίῳ φαγεδαινωθέντι, puero vlcere exedente (phagedænam vocant) laboranti. Quod repetitur etiam lib. 5. Epid. (pag. 1153. D.) Authori Definit. Medic. (pag. 400. 58.) φαγέδαινά ἐστιν ἕλκος [illegible], vlcus quæ propinqua sunt & adiacentia exedens. Phagedænā in cole cancri speciem facit Celsus c. 18 li. 6. & Phagedænicum nomen retinet Phoius. Transfertur verò hoc nomen ad stomachi affectū & appetentiam caninā, cùm immodico ciborū esu tenetur, neq; vorando satiari potest.

Quod etiam scribit Gal. Com. 3. in li. 6 Ep. (p. 490. 5 H. 1176. D.) [illegible] Nonnulli etiam phagedænas multorū ciborū esum esse voluerunt, eaq; ipsas immoderatas appetentias ex vitiatis humorib. fieri, nos quoq; concedimus. Huius affectus meminit Definit. Med author (pag. 398. 11) his verbis: φαγέδαινά ἐστι [illegible]. Phagedæna est constitutio, in qua multū cibū appetentes & immodicū assumentes, ipsum non retinent, verùm vbi eiecerint, rursus appetunt. Quod etiam agnoscit Plinius c. 11. li. 26. cùm Phagedænas nomen sine modo edentium esse, & aliàs vlcerum, testatur. Hunc affectum describit Cælius Aurel. c. 3. li. 3. Tard. Pass. φάγαινα & φαγέδαινα exponitur Hesych. νόσος, & ἕλκος [illegible], vt de morbo stomachi & vlcere exedente dicatur. Polluci lib. 4. c. penult. φαγέδαινα est [illegible].

Φαίνεται Gal. in Exeg. testatur apud Hipp. etiam significare, [illegible] ἐν τῷ πυρὶ γίνεται, pellucidum in igne fiat, libro secundo περὶ γυναικ. Verùm apparet esse [illegible] ἁμάρτημα. Neque enim ea notione ibi legitur.

Φάκελλος φρυγάνων, virgultorum aridorum fascis aut fasciculus dicitur apud Hipp. li. 1. περὶ γυναικ. (p. 617. 21.) Idem quod φρυγάνων πλῆθος virgultorum aridorū multitudo in fascem collecta, aut strues, apud Lucam Act. 28. Dicuntur & φάκελλοι φρυγάνων Dionysio Halicarn. hist. li. 7. & φακέλους φρυγάνων li. 10. Suidas ex Thucyd. φακέλους ὕλης adducit & φάκελλον exponit φορτίον & δεσμὸν [illegible], fascem arundineum. Hesych. autem per vnicum λ scribit φάκελον, & φορτίον [illegible] explicat, & φακέλους φόρτους, & φάκελλοι ὅμοιοι. Apud eundem etiam φάκελλος φορτίον exponitur Varino φάκελλος φορτίον, ξύλον exponitur, forte φορτίον ξύλων, vt sit lignorum strues & fasciculus.

Φακὸς ὄξινος, lenticula acida, hoc est, aceto condita. li. 1. περὶ γυναικ. (p. 619. 6.) inde etiam φακὸν dicitur lenticulæ decoctum aut cremor lib. 1. περὶ γυναικ. (p. ibid. 43.) φακὸν ξὺν ἐλλεβόρῳ [illegible], lenticulę decocto cum veratro vomitum cieto. Et rursus (p. 632. 22.) φακοῦ πόμα, epoto lenticulæ decocto. Et (ibid. 51.) φακοῦ [illegible]. vbi [illegible] aut [illegible] lego. Et rursus li. 2. (p. 657. 7.) τῷ φακῷ συμμίξας μέλι καὶ ὄξος. melle & aceto ad lenticulæ decoctū ammixto. Et li. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 576. 6.) φακοῦ [illegible]. Et lib. περὶ νούσων (p. 523. 32.) [illegible], vomitum à cibo aut lenticulæ decocto facito. Et li. 2. de Morb. (p. 474. 19.) ἐπιπινέτω φακοῦ, lenticulæ decoctum insuper bibat. Et rursus (pag. 477. 39. 46.) φακοῦ ibidem legitur (pag. 466. 44.) τῷ φακῷ σύμμισγε μέλι καὶ ὄξος. ad lenticulæ decoctum melle & aceto ammixto (si modo vera est scriptio.)

Φακὸς etiam lentem significat apud Hipp. vt lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 610. 4.) [illegible] φακοῦ καὶ κυμίνου, admixta lente & cymino Et lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 668. 5.) ὁ φακὸς [illegible]. Sic enim ad fotum lentes torrefactas & decorticatas in crassiorem farinam alicæ instar redactas, adhibet Hipp. Quod etiam repetitur libro περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 585. 32.) φακὸς quoque lenticula dicitur, hoc est, vas lenticulatum, aut lenticulæ forma, quo aqua calente aut oleo pleno fotus adhibebantur. Sic lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 576. 44.) φακοὺς ὀστρακίνους commemorat Hipp. hoc est, lenticulas testaceas, aut vaporaria lenticulata testacea: quæ aqua calente plena pedibus admoueri iubet ad fotus. φακῶν huiusmodi meminit Gal. in Exeg. [illegible] exponens [illegible], veteres regulas, quas etiam lateres & lenticulas vocant. [illegible] tamen sunt qui titiones ignitos sumant, quos etiam in fomentorum materia commemorat Celsus c. 17. l. 2. Nempe titiones extinctos panniculis inuolutos & ita circundatos. velor & vtriculos, & fictilia vasa, quæ ad similitudinem lenticulas vocant, in quas oleū aut aqua calens ad fotum conicitur, quæ omnia ex Hipp. sumpta esse videntur: Sic enim lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 585. 52.) vasis testaceis, aut vtriculis, & sacculis, ad fotum vtendum præcipit, vt aqua aut decoctione calente infusa pars foueatur. Et lib. 2. περὶ γυναικ.

περὶ γυναικ. (pag.668.21.) ad eosdem fotus vasa testacea & vesiculas oleo calente plenas adhibet. Hinc φακοὶ πυριατήριοι quibusdam celebrantur apud Hipp. fotus per lenticulam adhibiti, vaporatia lenticularia dicere possis. φακὸς quoque Hesych. inter alias notiones τὸ ἀγγεῖον ἰατρικὸν, hoc est, vas medicum significat, forte ad fotus faciendos accommodatum. τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου, lenticulam olei, pro vasculo oleario aut phiala, exponunt lib. 1. Regum sub initium cap. 10. vt & cap. 26. τὸν φακὸν τοῦ ὕδατος, aquæ scyphum aut vrceum.

Φακοῦ ἐρέγματα Erot. apud Hipp. ἀντὶ τοῦ διῃρημένα poni scribit, hoc est, lentes crassius diuisas aut fresas. ἐρεγμὸς γὰρ κυρίως λέγεται ὁ δίχα διῃρημένος κύαμος, faba in duas partes diuisa. Nimirum locum Coac. (pag. 220. F.) subnotans, vbi ἐρίγματα legitur. Nam & ἔρειγμα & ἔρεγμα pro ἔρεγμα dicitur, vt & ἐρεῖκον & ἐρέικον, vt antea adscripsimus. Est & φακοῦ ἄλευρον, lentium lomentum aut farina apud Hipp. vt scripsimus antea in Ἄλευρον.

Φακοῦ ὕδωρ aquam lentium aut decoctum significat, quod parabatur ea lente tosta cum melle & aceto, lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 564. 31. 32.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 655. 44.) & lib. περὶ ἀφόρων (p 687. 23.)

Φακώδεες dicuntur Hipp. lenticolores & qui lentis colorem referunt, quales sunt lienosi, lib. 3. Epid. in fine st. pest. quos per τὸ φακῶδες illic designat Hippocr. vt nostris in eum locum Annotat. expressimus. Iidemque ὑποφακώδεες dicuntur lib. 2. E. idem. (p. 1008. H.)

Φαλάκρωσις aut φαλάκρωμα caluitium significat, sed pro pilorum defluuio quæ ἀλωπεκία dicitur sumitur, & φαλακροὶ qui capillorum defluuio laborant, vt aphoris. 34. lib. 6. Sic lib. 2. Epidem. (pag. 1040. C.) φαλακροὶ ὑδρωπιώδεες dicuntur, hydropici pilorum defluuio laborantes, vt fusioribus verbis nostris in eum locum Comm. indicauimus. Et rursus ib. (1046. D.) κιρσοὶ φαλακρῶν, caluorum varices dicuntur. Transfertur ad ferramenta hæc dictio ab Hipp. quæ φαλακρὰ σιδήρια dicuntur, hoc est, ferramenta caluata, extremis partibus rotundam læuitatem habentia, & in fine capitulata, tanquam specillorum capita. Sic enim scribitur lib. 1. de art. (pag. 590 42. H. 787. H.) ἀνατείνειν δὲ χρὴ τὰ ἱκανῶς παχέα μὴ παχέα, μηδὲ λίην φαλακρὰ εἶναι, ἀλλὰ προμήκεα. Eiusmodi autem ferramentis inurere oportet non crassis, neque admodum caluatis, sed longis. Vbi etiam scribit Gal. φαλακρὰ καλεῖ τὰ περιφερείας ἔχοντα κατὰ τὰ πέρας, οἷα αἱ κατὰ τὰς μασχάλας ἔχουσι πυρῆνες, ἃ καὶ τὰ ἀπυρῆνα καλούμενα, καὶ αἱ σπαθομῆλαι, Caluata vocat quæ in extremitate rotunda sunt, cuiusmodi sunt illa nucleata quibus chirurgi ad alas vtuntur, πυρῆνες aut ἀπυρῆνα Græcis dicuntur, aut spathularia & spathæ capitulatæ. Quibus τὰ προμήκεα opponuntur, hoc est oblonga, & quæ in extremitate rotunda non sunt, sed in acutum tendunt, ad pungendum accommodata. Quem locum procul omni dubio mihi adumbrare videtur aut exprimere Erot. cùm φαλακρῶν σιδηρίων, hoc est rotundis, exponit. Et Gal. quoque in Exeg. φαλακρὰ τὰ στρογγύλα μετὰ λειότητος, hoc est, rotundam læuitatem habentia, aut rotunda cum lænitate, nisi si φαλακροῖς & στρογγύλοις melius legatur. Sic quoque φαλακρὸν στρογγύλον dicit Hipp. lib. de art. (pag 641. vers. 37. H. 827. D.) læuem rotunditatem, glabram & caluam, de brachij aut femoris capite, quod quia rotundum est & læue, facile sua cauitate totum excidit & elabitur.

Φαρκιδώδης ῥυτιδώδης exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. & Erot. hoc est, rugosum & quod rugas habet. φαρκὶς γὰρ λέγεται ἡ ῥυτίς, addit Erot. Sic φαρκὶς exponitur apud Hesych. ῥυτὶς ἡ ἐκ τοῦ γήρως γενομένη, ἃ ῥυτὶς, ruga ex senio contracta. Vnde φαρκιδούμενος aut φαρκιδώδης, corrugatus, qui est fronte caperata. Vide Φορκιώδεες postea.

Φαρμακεύειν ἢ φαρμακεύεσθαι quod medicari aut medicamento vti significat, de medicamento purgante tantùm effertur Hipp. vt multis locis testatur Gal. Comment. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 115. vers. 4. H. 406. 4.) τὸ καθαίρεσθαι δὲ τὸ φαρμακεύεσθαι συμβαίνει ἐκ τούτου, ὥσπερ γε καὶ φαρμακεύειν ἐν τῷ καθαίρειν. Rursus Comment. ad aphoris. 2. lib. 1. τὸ δὲ φαρμακεύειν ὄνομα ἐπὶ αὐτοῦ λέγει ἀντὶ τοῦ χρῆσθαι φαρμάκῳ καθαίροντι. φαρμακεύειν quod est medicari vsurpare solet Hipp. Pro eo quod est vti medicamento purgante. Etsi illic non solùm de medicamentis per aluum purgantibus dici videtur, sed etiam generalius de omni quauis ex corporis parte purgatione, in qua coctionem quoque expectare oportet. Et Comment. 2. in Prorrher. (pag 192. 58. H. 72. G.) τὸ φαρμακεύειν καθαίρειν, quod est medicamentis purgare exponit. Rursus Comment. ad aphoris. 37. lib. 2. τὸ περὶ ἀπάσης φαρμακείας περιεχόμενον φαρμακεύεσθαι λέγειν εἴωθεν ὁ Ἱπποκράτης, ἀλλ' ἐπὶ μόνων τῶν καθαιρόντων τοῦτο χρῆται τῷ ῥήματι. φαρμακεύεσθαι verbum (quod sonat medicamento vti) vsurpare consueuit Hipp. in iis qui non quoduis, sed purgatorium duntaxat medicamentum sumpserunt. Et Com. ad aph. 1. lib. 4. ὅτι δὲ τὸ φαρμακεύειν ὁ Ἱπποκράτης, ἐπὶ τοῦ διὰ φαρμάκου καθαίρειν εἴωθε λέγειν, ὁμολογοῦσι πάντες, ὅσοι καὶ ἐπὶ βραχὺ τῆς λέξεως αὐτοῦ συνεῖσαν. ἵνα γὰρ ἐάσῃ τις τὰ ἄλλα βιβλία, ἐκ δὲ τῶν ἀφορισμῶν ἀποσεσυλῆς προειρημένων, μετ' οὐδενὸς πρῶτον οὐδὲ τὸ ἐπὶ ἐκάστου αὐτῶν ἄλλο τι σημαίνεσθαι φησὶ τὸ φαρμακεύειν φωνῇ, ὡς ὀλίγον ὕστερον ἔσται δῆλον. Quod autem Hippocrates verbum φαρμακεύειν, quod est medicari, pro medicamento purgante vti vsurpare consueuerit, in confesso est apud omnes qui vel minimam habent eius dictionis notitiam. Nam vt alia eius scripta omittas solis aphorismis contentus aliud profectò nihil per eam vocem in ipsis significari posse fatearis est necesse, vt paulò post fiet manifestum. Rursusque Com. 4. in lib de fract. (pag. 547. 53. H. 760. B.) εἰώθει αὐτὸς τὸ φαρμακεύειν οὐκ ἐπὶ πάσης προσφορᾶς φαρμάκου λέγειν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς τῶν καθαιρόντων μόνης. Consueuit ipse φαρμακεύειν, quod est medicari, non de cuiusuis, sed de purgantis duntaxat exhibitione efferre. Sic φαρμακοποσία & φαρμακεία de purgantis medicamenti tantum potione dicitur Hipp. vt scribit Gal. Com. ad aph. 25. lib. 7. φαρμακοποσίας καὶ φαρμακείας ἰδίως εἴωθεν ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζειν, τὰς τῶν καθαιρόντων φαρμακείας μόνον: Medicamenti potiones ac medicationes consueuit peculiari nomine vocare Hipp. eas tantùm medicationes quæ per purgantia medicamenta fiunt. Eademque notione φαρμακοποσίαι sumuntur aphor. 19. lib. 4. & φαρμακεῖαι In Coac. (p. 158. E.) & φάρμακον ἄνω καὶ κάτω, medicamentum sursum & deorsum purgans significat lib. 7. Epid. (p. 1211. H.)

Φάρυγξ fauces dicuntur, spatium illud latius ore aperto conspicuum, quod inter laryngem & gulam est medium. Gal. Com. 3. in Progn. (p 158. 31. H. 45. 1.) ὅτι φάρυγγα τὴν εὐρυχωρίαν ...... προέχον τε καὶ λάρυγγος ὀνομάζει δῆλον ἐστὶ ...... ἐναίνας τοῖς συνάγχας ...... λέγει ἔσω μὲν ἐν τῇ φάρυγγι μὲν τι ...... αὐχένα ...... εἶπεν. αὐχένα μὲν γὰρ τὸν τράχηλον λέγει, φάρυγγα δὲ τὴν ἐν τῷ διανοῖξαι τὸ στόμα καὶ πιέσαι τὴν γλῶτταν κάτω φαινομένην εὐρυχωρίαν, ἐν ᾗ τὰ δύο στόματα ἐστι, τό, τε τοῦ στομάχου, καὶ τὸ τοῦ λάρυγγος. Quod φάρυγγα, h. e. fauces vocet præiacentem gulæ & gutturi regionem, ex iis etiam est perspicuum quæ nunc scripsit, illam anginam dicens grauissimam, quæ nec in faucibus, neque in ceruice dispositionem vllam præter naturam indicet, siue ex colore, siue ex calore, siue ex tumore. αὐχένα siquidem collum intelligit. φάρυγγα verò amplitudinem illam quæ ore aperto & lingua deorsum compressa conspicitur, in qua duo oscula visuntur, tum gulæ, tum gutturis. Rursus lib. 4. de loc. aff. (p. 288. 2.) φάρυγγα ὀνομάζω τὴν ἔνδον τοῦ στόματος χώραν, εἰς ἣν ἀνήκει τό τε τοῦ στομάχου καὶ τὸ τοῦ λάρυγγος πέρας. fauces voco internam oris regionem, vbi simul conueniunt & gulæ & gutturis partes extremæ. Et Com. ad aph. 34. lib. 4. φάρυγγα dici Hipp. vt & Homero scribit, τὴν προκειμένην εὐρυχωρίαν στομάχου καὶ λάρυγγος, illam capacitatem quæ gulæ & gutturi præposita est, quæ ore multum hiante facilè cernitur. φάρυγγες simpliciter Hipp. persæpe ponuntur & faucium affectus indicant, velut aph. 5. lib. 3. φάρυγγες faucium asperitates indicant, & Gal. τὴν τραχύτητα τῆς φάρυγγος exponit. Celsus cap. 1. lib. 2. aquilonem fauces exasperare dixit. Et Gal. Com. 5. in lib. 3. Epid (p. 429 16. H. 1089 F) ex aphorismis citat, βῆχες τε καὶ φάρυγγες ὀδύναι τε πλευρέων καὶ στηθέων γίνονται κατὰ τὰ βόρεια. Sic aph. 1. sect. 7. lib. 6. Epid. φάρυγγες pro faucium inflammationibus ponuntur. φάρυγγες δὲ ἔδοξαν τὸ ὕστερον. faucium quoque inflammationes tandem tollentibus, & φάρυγγες δὲ βραχεῖαι eæque breues erant. Quod paulò antè dixerat ἔστιν δὲ φάρυγγες ἐφλέγμηναν. quibusdam verò faucium inflammationes aderant. Est & φάρυγξ ἰσχνὴ Hipp. quod dicitur de faucibus, gracilibus & nullo tumore affectis in Prorrh. (p. 194. 52. H. 74. A.) φάρυγξ ἐπώδυνος ἰσχνή. dolentes fauces graciles, hoc est absque tumore. Quod repetitur in Coac. (p. 162. C.) Et in Prorrh. (p 204. 21. H. 76. A) τὰ ἐν φάρυγγι ἰσχνῇ ἀλγήματα πνιγώδεα, dolores faucium gracilium suffocantes. Quod etiam repetitur in Coac. (p. 161 G.) Et rursus ib. (163. C.) φάρυγγα ἰσχνὴν, vocat, fauces nullo tumore affectas, ἀνοιδήματος μὴ ὄντος ἐν τῇ φάρυγγι dicitur aph. 24. lib. 4. φάρυγξ τρηχυνθεῖσα, fauces exasperatæ in Prorrh. (p. 205. 48. H. 76. D.) & Coac. (p. 162. D.) Annotat Suidas & alij Grammatici Græci φάρυγξ a fœminino genere fauces significare. Ex quo sanè Gal. Com. 4. in Prorrh (p. 204 24. H. 76. A.) librum illum Hippocratis Magni nomine indignum censet, eamque lectionem vellicat, quæ ἐν φάρυγγι ἰσχνῇ legit, & Artemid. & Dioscor. Hipp. explicatores palam φάρυγγι ἰσχνῷ scripsisse. At φάρυγξ mascul. genere, asperæ arteriæ summum & laryngen significat. & φάρυγξ λάρυγξ exponitur Hesych. Indifferenter tamen Gal. pro fau-

mo arteriæ capite aut ipsa arteria vtroque genere vsurpatur, vt satis testatur Gorr. Qua notione etiam ponitur apud Hipp. mascul. genere tantum, velut lib. περὶ σαρκῶν volgo inscripto (p.251.31.) εἶδον δὲ ἤδη οἳ σφάξαντες ἑωυτοὺς, ἀπέταμον τὸν φάρυγγα [illegible], Vidi autem qui sibi manu illata gutturis summum cùm omninò præsecuissent, viuebant quidem, vocem autem nullam emittebant, nisi quis arteriæ summum constrinxisset. Tunc enim vocem emittebant. Vbi eadem de re ἀποτετμημένου τοῦ λάρυγγος, hoc est summo gutture præsecto, ponitur. Rursus lib. περὶ καρδίης (pag.268.28.) πίνει δὲ ἐς τὸν φάρυγγα bibit autem & in guttur aut arteriæ summum. Ibi enim potionis partem in pulmones deferri significat, quam opinionem ex Hippocrate Plato hausisse videtur. Qua de re plura Gal. cap. vlt. lib. 8. de plac. Hipp. & Plat. & Plutarch in Sympos. & Aulus Gellius cap. 11. lib. 17. Et lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 567.11.) καὶ ὁ φάρυγξ ξηρὸς, & guttur siccum. Quod libr. 1. περὶ γυν. (p.664.16) eadem mente, καὶ ὁ φάρυγξ αὖος scribitur. In Epistola Democriti de Natura hominis (pag. 1219.22.) φάρυγξ masc. genere gulam & œsophagum significat, non secus ac apud Arist. Eth. 3. de Philoxeno τὸν φάρυγγα γεράνου, hoc est, gruis gulam aut œsophagum sibi optante. De quo tamen γεράνου τὸν φάρυγγα dixit Athen. lib. 1. (p.3.40.)

Φάσσα ἢ φάσσα palumbus dicitur, vnde φασσοφόνος accipitris genus quod palumbos interficit, palumbarium vertit Gaza apud Arist. lib. 1. περὶ γυναικ. (p.596.57.) κρεῶν δὲ φάσσης, ex carnibus autem palumbo (vtatur) Et rursus ib. (p.600.2.) κρέας φάσσης, palumbi caro. Rursus lib. 3. περὶ διαίτης (pag. 373.54.) φάσσαι, περιστεραί.

Φαῦλος, vilis, leuis, facilis, non arduus aut exquisitus, simplex, nullius momenti aut negotij φαυλοτέρη ἡ κατάστασις, leuis extensio & facilis, hoc est, nullius negotij, lib. de fract. p.531.30. H.753. A.) vbi Gal. scribit φαῦλον antiquis non solum vitiosum aut prauum denotare, sed etiam τὸ ἁπλοῦν, quod est simplex. Et φαυλοτέραν [illegible] exponit ἁπλουστέραν καὶ σὺν μικρῷ πραγματείᾳ, hoc est, simplicem & quæ minimo negocio fieret, leuem scilicet & facilem. Ac rursus ib. Gal. (p.538.2. H. 756.F.) φαῦλον antiquis dictum scribit αὐτὸ τὸ τυχὸν καὶ ἁπλοῦν, & τῷ ἀκριβεῖ opponi, hoc est exquisito. Sic φαύλην δίαιταν, vulgarem & simplicem victus rationem dici, quæ τῇ ἀκριβεῖ & exquisitæ opponitur. Sic ὑποφαύλην δίαιταν ibidem esse Hipp. subuulgarem & mediam inter exquisitam & simplicem, μετρίαν exponit Gal. id est mediocrem, quæ ptisana, beta, malua, atriplice, blito, cucurbita, nec non piscibus molli carne præditis constat, necnon obsonijs liquidis, estque subexilis victus & prope vulgaris, neq; validæ materiæ. Idem Com. 3. in lib. de fract. (p.572.43. H. 775.G.) φαύλην δίαιταν eam esse scribit quæ τῇ ἀκριβεῖ opponatur, & Comm. 3. in lib. de art. (p.623.57. H. 816.G.) vbi τὴν [illegible] eandem exponit, hoc est, vulgarem, simplicem & quamlibet, quemadmodum quoque sumitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.583.2. H. 883.26.) Est etiam φαυλότης inscitia, rusticitas, ineptia, imperitia lib. de art. (p.628.44. H. 837.A.) καὶ ἤδη μέν τινας εἶδον, οἳ [illegible]. Nonnullos sanè vidi qui ob ineptiam. Sic φαυλότεροι apud Thucyd. οἱ ἀμαθέστεροι exponuntur. φαύλως ἔχειν est aduersa esse valetudine, seu valetudine ambigua vti, neutro esse statu, medioque inter sanum & ægrum, aph. 32. lib. 2.

Φαύσιγγες sunt Gal. in Exeg. apud Hipp. κυρίως μὲν αἱ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐν τοῖς κνήμαις [illegible] κύκλοι ἐρυθροί. [illegible] Propriè quidem in tibiis rubri ab igne surgentes circuli, & per abusionem reliquas maculas ab igne in tibiis excitatas alij esse scribunt. & [illegible] pro κύκλοι legunt. φαύσιγγες exponuntur Hesychio, αἱ ἐν τοῖς [illegible] [illegible]. [illegible] τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις καὶ τῶν σκελῶν [illegible] φαινόμεναι. [illegible]. φαυστῖγγες tamen vitiosè apud Hesych. legitur, vt & φωΐστιγγες apud Pollucem.

§ Φαίκλη, vox Latina à Græcis vsurpata pro vini fœce, quam τρύγα vocant, sed fœcem vstam intelligunt, quam fæculam vocant, fæclam Cæl. Aurel. capit. 1. lib. 2. Tard. Pass. Apud Gal. lib. 1. κατὰ τόπ. (pag. 170. versic. 11.) ex Critone, τρυγὸς οἴνου κεκαυμένης ἣν ῥωμαῖοι φαίκλαν [illegible]. fæcis vini vstæ, quam Latini fæculam vocant. Et rursus (versic. 20.) φαίκλης λίτρας μιᾶς. Est igitur corrupta vox ex fæcula, & pro [illegible] Paulo dicitur cap. 13. lib. 7. & explicatur, ὅτι ἔστι τρὺξ οἴνου κεκαυμένη. Vitiur etiam lib. 3. cap. 28. vbi [illegible] vitiosè pro [illegible] legitur, & cap. 29. & lib. 4. cap. 34.

Φαγεδαινοῦν consumere, exedere, depasci significat, eaque notione vtitur Hipp. aph. 5. sect. 5. lib. 6. Epidem. καὶ ἡ ψυχὴ ἢ σῶμα φαγεδαίνει, sum etiam animus ipse corpus depascitur. Quem locum procul omni dubio mihi videtur subindicare Gal. in Exeg. φέρβεται exponens βιβρώσκεται, [illegible]. exedit, consumit. Est aliôqui φέρβεσθαι, ali, nutriri & pasci, & de brutis dicitur propriè. In Epist. Hipp. ad Damag. (pag. 1283.4.) ἀλλ' ἀγαθοῖσιν ἕκαστος τουτέων ἐλπίσι φέρβεται. at eorum quisque bona spe alitur. φέρβειν, τρέφειν, βόσκειν, exponit Hesych. & φέρβεται τρέφεται, & φερβόμενος τρεφόμενος.

Φέρεσθαι demitti, deorsum ferri dicitur, & aluo attribuitur quæ effunditur, in Coac. (pag. 150.E.) [illegible] τάχα φέρονται, iis aluus citò demittitur, effunditur. Vbi tamen ex reconditioribus membranis [illegible] φέρονται legimus. Rursus ib. (pag. 203.H.) [illegible] φερόμεναι, alui subeuntes. φέρεσθαι etiam de vlceribus impuris & sordidis effertur, in quibus sordes demittuntur & feruntur, libri primi περὶ γυναικ. (pag. 618.21.) ὅταν δὲ ἀκάθαρτα ᾖ καὶ φέρηται. Vbi impura fuerint ac sordes feruntur, hoc est demittuntur & effluunt. Sic φέρει demittere ac deducere significat ib. (pag. 632.39.) καὶ λοχεῖα φέρει. puerperij purgamenta demittit, deducit, detrahit.

§ Φηγὸς ἡ, tam arborem fagum, quam fructum & glandem fageam significat. (Sic enim glandem fageam dicit Plinius cap. 5. & 6. lib. 16.) Pro glande vsurpatur apud Hippoc. lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 597.41.) ἢ φηγὸν τρίβων [illegible]. aut glandem fageam tritam apponito. φηγὸν Hesych. ἡ δρῦς exponitur. δρῦς verò nomine antiquis arbor omnis glandifera accipitur.

Φῆρα vox est apud Hipp. inter obscuras reposita, & oblongas glandulosorum corporum, quæ circa aures sunt, eminentias significant, à Satyrorum similitudine, quos Iones φῆρας vocant. Vsurpatur hæc vox aphor. 10. sect. 3. lib. 6. Epid. τὸ ψυχρὸν συστρεπτικὸν οἷον τὰ φῆρα. frigidum humorum collectiones facit, qualia sunt φῆρα, hoc est, oblongæ circa aures eminentiæ à Satyrorum similitudine φῆρα dictæ. Sic enim illic exponit Gal. [illegible] ἐν τοῖς [illegible] [illegible] φῆρα μὲν αὐτὸς, τὰ [illegible] [illegible]. frigidum nunc dicit συστρεπτικὸν, hoc est, collectiones humorum faciens, quod æque valet ac τὸ συναπτικὸν, quod est coalescere faciens. Sic igitur & in partibus neruosis tumores facit, atque in neruis, tum ganglia dicta, tum alias quasdam tensiones, has quidem oblongiores, alias verò rotundiores. Ac mihi videtur oblongiores vocasse φῆρα, rotundiores verò γάγγλια. φῆρα quidem inquiens, quæ φηρῶν similitudinem habent. Sic enim Ionum quidam Satyros vocarunt, quos oblongas circa aures eminencias habentes, tum pingunt, tum fingunt. Et rursus paulò pòst [illegible] [illegible]. φῆρα autem qui diceret, neque ex natione vlla aliquem audiui, neque quenquam audiuisse crediderim. Quanquam Interpretes quidam dicunt Hippocratem φῆρα vocare, quæ Pheris Peloponnesi oppido abundant. Quidam verò per ι & ε primam syllabam scribentes, φίρα ab ipso dici existimant, quæ Pheris Thessaliæ oppido sæpius fiunt. Quòd verò φῆρα vocet oblongas eminentias, id testimonio esse videtur quod septimo de Morbis vulgaribus his verbis scriptum est. Populariter grassabantur tusses, præcipuè verò pueris multis qualia circa aures Satyris oborta sunt. Idem verò Galen. in Exeg. hunc eundem locum exprimens, scribit: φῆρα αἱ [illegible] [illegible]. φῆρα sunt prominentes glandulosorum corporum, quæ circa aurea sunt, eminentiæ, quales in Satyris inesse dicuntur. Quidam verò etiam φῆρες & θῆρες vocantur, vt sit, velut φῆρα Atticè dictum. Etsi ea extrema verba mihi non parum suspecta sunt. Quæ tamen mihi innuere velle videntur, φῆρες dici Atticè pro θῆρες, quemadmodum φλᾶν pro θλᾶν, & φλάσθαι pro θλᾶσθαι Attici dicunt, etsi id Æolibus magis proprium esse traditur. Sunt tamen qui pro φῆρα ἀττικῶς, φῆρα κωμικῶς legendum putent, vt hæc dictio formam κωμικοῦ ὀνόματος habere dicatur. Qua notione mihi posse sumi φηρία videntur, pro θηρία, vt in omnibus manu scriptis & publicatis codicibus legitur. Quo nomine ferina dici

dici possunt & tubercula oblonga intelligi, quæ in ferarum coriis, veluti bubalis, vris, aut Elephantis visuntur. At longè alia est huius dictionis apud Erot. explicatio quam adscribit his verbis: τὰ φαρέα, οἱ μὲν σωματικὰ μέλη διαγραφόμενα, ῥίζας φασὶν εἶναι συγγραφικῶν· οἱ δὲ ἀξίωμα τὸ ἔσχατον αὐτῶν, ἵνα ᾖ ὄνομα σύνθετον τοῦ ...· ἴσως δὲ τὰ φάρεα λέγει, ἀντὶ τοῦ φάρεα, ἀπὸ ... ἱματίου. Quibus in verbis fidem & integritatem requiro, neque his sine melioris exemplaris ope mederi posse confido.

¶ Φθέγξασθαι est loqui & ad loquelam redire, de voce explicata & libera dicitur, quæ antea præpedita fuerat, & τῷ ἀφωνεῖν opponitur apud Hipp. in Coac. (pag 128.D.) & aphorism. 5. lib. 5. & φθέγξει idem quod ἡ φωνὴ λελαμμένη, vox soluta & libera. Ac quemadmodum ἀφωνία apud Hippocr. motus & sensus priuationem indicat, ita & φθέγξιν motus & sensus redditam facultatem, voce restituta significat. Quod in conuulsionis aut Epilepsiæ solutione scribitur lib. 2. Epid. (pag. 1050 F.) τὸ φωνῆς ἀπολειφθῆναι πάντα λύεται. ὁ γὰρ λύων τὸ φθέγξασθαι ὅμοιον. Voce soluta & libera reddita, omnia soluuntur. Ipsa enim solutio vocis liberæ emissioni prope respondet. Φθεγγώδεες διαθέσιες dici videtur affectio magni nominis, & quæ multorum sermonibus illustris & clara est ob ægrotantis dignitatem, qualis est principum & opulentorum, quorum vel leuissimæ affectiones ob nominis splendorem grauissimæ videntur. Potest & intelligi φθεγγώδεες διαθέσιες periculosus affectus & magni momenti ob vehementiam, cum multo clamore & eiulatu ac dolore. ἐν παραγγελίαις (p. 27.20.) περὶ γὰρ θεραπείαν ἀγνοῶν σκεπτομένοισι διαθέσιας φθεγγώδεα. Neque enim ad curationem accedunt, vbi vident miserabilem esse affectionem & clamoribus aut eiulatu plenam, hoc est difficilem & periculosam. Sic enim accepisse videtur Cornar. nisi si φθινώδεα pro φθεγγώδεα legit. Zuingg. verò φθεγγώδεα διάθεσιν exponit affectionem magni nominis & celebritatis, vt in splendida aut illustri persona: Aut quæ Medici improbitate & calliditate, tanquam perniciosissima multis verbis exaggeratur. Atque hunc locum sic legit, περὶ γὰρ θεραπείαν ἀγνοῶν, σκεπτόμενος διάθεσιν φθεγγώδεα. Qui quidem ad curationem accedunt, affectionem magni nominis captantes. Quam certè lectionem ex Caluo hausisse videtur. Verùm pro φθεγγώδεα φαυλώδεα idem legisse videtur.

Φθινώδεις αἱ νοῦσοι, morbi tabifici dicuntur, qui tabem ex fluxione à capite in pulmones excitant, libro περὶ παθῶν (pag. 273. 9.) φθινώδεις etiam ξηραὶ sunt tabes siccæ, quæ fiunt ex toso aut humoribus in pulmonibus concretis aut induratis. Quibus videntur opponi φθινώδεις, qui ex suppuratione aut pure in pulmonibus ac thorace collecto tabescunt, lib. περὶ νούσων. (pag 278.17.21.) Sic enim φθινώδεες dicuntur Hipp. aut φθίνοντες, qui ad tabem ex pulmonis vlcere promptè sunt comparati, aut qui ex vlcere pulmonis contabescunt, velut aph. 64. lib 5. & 8. lib 4. vbi scribit Gal. ἀκούειν δὲ φθινώδεας, ἤτοι τοὺς φθίσει τὸ νῦν ἁλισκομένους, ἢ τοὺς ἐπιτηδείως ἔχοντας πρὸς τὴν φθίσιν, φθινώδεας inaudiendi sunt, aut qui tabe correpti sunt, aut qui ad eam proni sunt. De quibus agitur sect. 1. lib. 1. Epid. amplissimè, & à Gal. ibidem sic explicantur (p 353. 55. H. 939. F.) φθινώδεις ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ τῶν ἰατρῶν, ὅσοι καὶ φθινώδη εἰσιν, ἐπεὶ καὶ φθίσιν τινὲς ὀνομάζουσιν, ἐπιτηδείως ποιοῦσιν. τοιοῦτοι δ' ὑπάρχουσι φαινόμενοι, ὅταν ὁ θώραξ στενὸς ᾖ καὶ οἷον ... εἰς τοὐπίσω, ὡς τοὺς ὠμοπλάτας ἐξέχειν ὥσπερ ... πτερύγων. ὀνομάζουσι δὲ καὶ πτερυγώδεας ὀνομάζουσι τοὺς τοιούτους. ἀλλὰ καὶ ὅσοις τὴν κεφαλὴν εὐπλήρωτόν τι ἐστι, καὶ ῥεύματα πολλὰ τοῖς ἀναπνευστικοῖς μορίοις ἐπιπέμπουσιν ἔχουσιν, καὶ οὗτοι φθινώδεις ῥᾳδίως γίνονται. συνελθόντων δ' εἰς ταὐτὸ ἀμφοῖν ... τοῦ θώρακος ... καὶ ... τὴν κεφαλὴν ἀσθενείας, ἀκριβῶς οἱ τοιοῦτοι φύσει φθινώδεις εἰσὶ κατ' ἀμφοτέρας τῆς φύσεως τὰς αἰτίας. καὶ γὰρ οἱ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὸν πνεύμονα ῥευματιζόμενοι τῷ χρόνῳ φθινώδεις γίνονται, καὶ ... ῥήγνυνται πολλάκις αὐτοῖς ἀγγεῖον ἐν τῷ πνεύμονι, διά τε τὴν στενότητα τοῦ σπλάγχνου, καὶ τὴν ἀσθένειαν. τοιοῦτοι μέν τινες εἰσὶ φθινώδεις. Φθινώδεις hoc est tabidos appellant veteres Medici, qui in tabidum morbum, quem etiam φθίσιν quidam vocant, sunt proni. Tales autem sunt vel manifestissimè qui adeò sunt angusto thorace & restricto, vt iis alarum instar, scoptula operta à tergo promineant, vnde etiam hos πτερυγώδεις, hoc est alatos, vocant. Quinetiam quibus caput facilè impletur, & fluxiones multas in respirationi dicatas partes transmittit, hi facilè tabescunt. Quòd si hæc ambo in vnum coeant, tum thoracis conformatio, tum capitis imbecillitas, eiusmodi quidem naturæ prorsus tabi sunt obnoxiæ ambabus naturæ de causis. Nam & ij quibus ex capite fluxiones ad pulmonem demittuntur, temporis diuturnitate tabidi existunt, sæpiusque illis vas in pulmone rumpitur, ob visceris tum angustiam tum imbecillitatem. Atque huiusmodi quidam sunt tabidi. Eaque notione φθινώδεες sumuntur Prorrh. 2. (pag. 83. G.) & sect. 1. lib. 1. Epid. atque aliàs sæpe. Sunt & φθινώδεες Hipp. tabidi, quomodolibet consumpti & emaciati absque vllo pulmonis vitio, velut lib. 1. Epid. (p. 360. 30. H. 943. F.) accipiuntur. ἐν οἷσι δὲ ὑπῆρχεν πάντα τὰ ὑπογεγραμμένα μετὰ πόνου, φθινώδεες μὲν ἤδη, ἤδη δὲ φθινοπώρου καὶ ὑπὸ χειμῶνα. In quibus autem descripta omnia cum dolore apparebant, tabidi quidem iam autumno & sub hyemem fiunt. Vbi scribit Gal. φθινώδεας δὲ τίνας εἴρηκεν οὐ πάνυ σαφὲς ἐστίν. οὔτε γὰρ τοὺς ὑπαγόμενοι αἷμα ... φθινοπώρου εἶναι ... μόνον τοὺς ... τοῦ πνεύμονος ... ὅλον τὸ σῶμα ... εἰκὸς δὲ καὶ νῦν ὑπ' αὐτοῦ λελέχθαι φθινώδεας, τοὺς ὁπωσοῦν τὸ σῶμα λεπτυνομένους ... τῶν κατὰ τὸν πνεύμονα νοσημάτων. οὔτε γὰρ αἱμάτων ἀναγωγὴν ἐξ αὐτῶν γεγονέναι ... οὔτε περιπνευμονίας, οὔτε ῥεύματα ... τὸ σπλάγχνον τοῦτο, ὡς ἂν εἰκότως δόξαι φθινώδεας λέγειν γεγονέναι τοὺς τότε κάμνοντας, διὰ τὸ ... τοῦ πνεύμονος. Quosnam verò φθινώδεας, hoc est, tabidos dicat, non valde apertum est. Consueuit siquidem quomodolibet corpore extenuatos & consumptos ita appellare, non solùm eos qui ex pulmonis vlcere toto corpore colliquescunt. Vero autem est simile nunc ab eo φθινώδεας dici quomodolibet corpore extenuatos, nullo quippe pulmonis affectu præfato. Neque enim sanguinis reiectationem in ipsis extitisse prius dixit, neque pulmonis inflammationem, neque in hoc viscus fluxionem decubuisse, vt iure existimes tabidos ab eo dictos qui tunc ægrotarent ex pulmonis vitio. Quo sensu φθίνει apud Hipp. in Exeg. exponit Gal. συντήκεται, ἰσχναίνεται, μειοῦται, ἀσιτεῖ colliquescit, extenuatur, imminuitur, cibum non sentit. Quod certe mihi referri videtur ad id quod scribitur lib. de Locis in homine (pag. 417.19.) ... ὅτι σπλὴν αὔξεται καὶ τὸ σῶμα φθίνει. Ex iisdem nanque & splen augescit, & corpus colliquescit, aut consumitur & contabescit. Etsi eadem etiam notione sumi videtur lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 537.52) & lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 12.27.) vbi φθίνει καὶ συντήκεται simul iungitur. Vtranque verò huius dictionis notionem φθίσεως tribuit Gal. Com. ad aph. 10 lib. 3. ... δὲ καὶ φθίσιν ... φθίνοντας, ὡς ἄλλοι δὲ ... ὁ πνεύμων, ὁ ... συντετηκότας, οὐκ οἶδα τί ἀμφιβάλλειν. Num verò φθίνοντας hoc est tabidos, eos solos appelles qui phthisi laborant, quibus nempe vlceratus pulmo est, an omnes quacunque occasione colliquescentes & consumptos, conijcere non possumus. φθινώδεες τῶν μακρῶν, qui ex longis morbis aut diu trahentibus contabescunt, aut qui iam diu ex longis internallis tabitudinem contraxerunt; in Coac. (p. 165. E. 167. D.) quemadmodum φθίνοντες τῶν μακρῶν dicuntur ib. (p. 188. H) φθινώδεες ἕξιες, habitus ad tabem à natura comparati, vt qui angusto sunt thorace, & quibus ad pulmones à capite fluxio defertur, in Coac. (p. 188. G) & aph. 13. lib 5. & 8. lib 4.

Φθινώδες apud Hipp. interdum φθίσιν ipsam indicat, interdum etiam natiuam ad tabem propensionem & aptitudinem, velut ægr. 6. lib. 3. Epid. ἦν δέ τι καὶ ξυγγενικὸν φθινῶδες. Erat autem congenita quædam ad tabem propensio Sic enim ex Gal. lib. 2. περὶ δυσπν. hunc locum exposuimus nostris in eum Annotat. At lib. 1. Epid. (p. 353. 54 H. 939. F.) τοιούτοισιν ἔρρεπεν ἡ φύσις ἐπὶ τὸ φθινῶδες. iis natura erat ad tabem promptè comparata. Et rursus ibidem (p. 354. 34. H. ib.) μέγιστον γὰρ καὶ χαλεπώτατον τῶν γενομένων νοσημάτων πολλοὺς οἱ φθινώδεες ἔκτεινεν. Solus namque & eorum qui tunc viguerunt morborum maximus, multos tabes ipsa peremit. Et lib 3. Epid. in st. pest. (p. 428. 47. H. 1089. D.) μέγιστον δὲ καὶ χαλεπώτατον καὶ πλείστους ἔκτεινεν τὰ φθινώδεα. Maximè autem & grauissimè afflixit tabes, plurimosque interemit. Φθίσις autem quæ tabes dicitur, est totius corporis extenuatio & consumptio ex pulmonis vlcere insanabili. Quod scribit Gal. Com. ad aph. 16. lib. 7. ἣν ἰδίως ὀνομάζουσιν οἱ ἄλλοι τε καὶ μάλιστα αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι φθόην, ταύτην νῦν ὁ Ἱπποκράτης ὠνόμασε φθίσιν, ἐπὶ πνεύμονος ἑλκώσει ἀνιάτως γεγενημένης ἄτροφος τοῦ σώματος ἰσχνότης μετὰ πυρετοῦ λεπτοῦ. Quam propriè Græci præsertimque Athenienses phthoen appellant, hanc nunc Hipp. φθίσιν, hoc est tabem nominauit, ex pulmonis vlceratione insanabili ortam totius corporis extenuationem, cum febre parua. Et Com. ad aph. 11. lib 5. τὰς ἐπὶ τοῦ πνεύμονος ἑλκώδεις διαθέσεις ὀνομάζειν αὐτὸν φθίσεις. Pulmonis affectiones cum vlcere tabes nunc nominat Hipp. τῶν φθισέων duæ magnæ constituuntur differentiæ Galeno Com 1. 10 lib. 1. Epid. (p. 353. 46. H. 939. E.) μία μὲν ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥευμάτων συνισταμένη. ἑτέρα δὲ, ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν τὸν πνεύμονα παθῶν ὁρμωμένη, γίνεται μὲν ἐπὶ ταῖς τοῦ αἵματος πτύσεσι, μάλιστα ὅταν ἀγγεῖον ῥαγῇ, πολλάκις δὲ καὶ ῥευματισθέντος τοῦ σπλάγχνου, διά τινα ἄλλην αἰτίαν ἐκ ... ἑτέραν, οὐκ ἐκ τῶν ἐκ τῆς κεφαλῆς. Vna quidem quæ ex capitis defluxionibus contrahitur, altera, quæ ex ipsius pulmonis

affectibus inducitur, omninò quidem ex cruentis sputis, præcipuè vbi vas ruptum fuerit, plærunque verò fluxione affecto viscere ob aliam quandam causam ex reliquis partibus, non ex capite. Auth defin. Med. (pag. 398. 13.) φθίσις ἐστὶν ἕλκωσις τοῦ πνεύμονος, ἢ θώρακος, ἢ φάρυγγος, ὥστε βῆχα παρακολουθεῖν, καὶ πυρετοὺς βληχρούς, καὶ συντήκεσθαι τὸ σῶμα, tabes est pulmonis vlceratio, aut thoracis, aut faucium, adeò vt tussis consequatur, & febres languidæ, & corpus colliquetur. Et, φθίσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ λεγομένη κοινῶς παντὸς σώματος μείωσίς τε καὶ σύντηξις, tabes enim communiter vocatur omnis corporis diminutio & colliquatio. Et, φθόη δὲ ἡ ἰδίως ὑφ' ἕλκους σύντηξίς τε καὶ μείωσις τοῦ σώματος. εἴρηται δὲ φθίσις ἀπὸ τοῦ φθίνειν, ὅπερ ἐστὶ μειοῦσθαι. Quam verò φθόην propriè vocant, est imminutio & colliquatio corporis cum vlcere. φθίσις autem nomen habet ἀπὸ τοῦ φθίνειν, quod est minui aut consumi. Sic enim τὰ φθίνοντα ζῶα consumptas animantes, ex Plat. Timæo vertit Cic. lib. de Vniuersitate. Eadem φθινὰς νόσος χαλεπωτάτη dicitur Prorrh. 2. Hippocrati (p. 114. E.) & inter maximè lethales morbos recensetur. Eiusmodi verò φθίσις ex pulmonis vitio & in thoracem à capite fluxione multis locis celebratur Hipp. libris de Morbis, & lib. de loc. in homine (p. 412. & 414. 415.) & libello περὶ φθίσιος (p. 273.) Et cùm φθίσις apud Hipp. quamlibet corporis extenuationem aut colliquationem significet, ex quacunque corporis parte tabis initium ducitur, ea inde denominationem accipit, velut φθίσις ἰσχιαδική, tabes coxaria, cùm ex abscessu aut fluxione in coxendicem, coxa emaciatur & gracilescit, crassa materia plurima refertis venis, quæ alimentum ad crus transferre nequeunt, in Coac. (p. 139 F.) & lib. 1. de loc. in homine adumbrata & libello περὶ φθίσιος, & ab auth. Isagog. ad Hipp. relata (p. 382. 46.) Est & φθίσις ἄδηλα, quam τυφλὴν & ἀφανῆ, tabem cæcam & inconspicuam exponit Gal. in Exeg. ex lib. de loc. in hom. cùm in spinam aut medullam spinalem fluxio decumbit, vt scripsimus antea. φθίσις quoque νωτιάς celebratur lib. 2. de Morb. (pag. 479. 9.) tabes dorsalis. τὰς ἐπτὰ φθίσιας vocat lib. de loc. in hom. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 540. 20.) φθίσιν νεφριτικήν, quæ ex renum vlcere ortum ducit, atque ib. (p. ib. 540.) tres φθίσιων species. Quæ certè omnes tabis species lib. de loc. in homine & libello περὶ φθίσιος ab Hipp. adumbrantur. φθίσις etiam describitur li. 2. de Morb. (p. 478. 13.) φθίσις ὅλου totius habitus, tabes dicitur, marcor ac corruptio, cùm ex malo habitu & cacochymia totum corpus contabescit, & altera est tabis species Celso. φθίσις quoque pupillæ affectus est eiusque imminutio, Paulo cap. 22. lib. 3. Et authori definit. Med. (p. 400. 3.) φθίσις ἐστὶ μείωσις τῆς κόρης μετὰ ἀμαυρώσεως, tabes est pupillæ diminutio, cum obscuritate. Et in Isag. (p. 387. 13.) φθίσις λέγεται συναγομένης τῆς κόρης [illegible], tabes dicitur, cùm pupilla arctè coit, vt stimulo assimilis fiat, tum hebetior, tum rugosior, aut ex imbecillitate periculosa, aut ex vehementis capitis dolore. Sic φθινώδεις ὀφθαλμίαι, lippitudines quæ oculorum tabem aut extenuationem afferunt, consumpto eorum humore, quod per immoderatas siccitates contingit, aph. 16. li. 3.

φθορὰ idem quod ἀποφθορὰ significat, nempe abortionem, abortum, imperfecti fœtus eiectionem, vt scribit Gal. initio Com. 2. in lib. 6. Epid. Verùm ἀποφθορᾶς dictione sæpiùs vtitur Hip. φθείρεσθαι etiam quod est corrumpi, viribus esse afflictis aut frangi significat, & pro extenuari, tabescere aut concidere sumitur. Velut lib. 7. Epid. (p. 1228. E.) ἐφθάρη τὸ σῶμα ὑπὸ τοῦ πλήθους, corpus egestionis copia corruptum est, fractum & consumptum, h. e. alui profluuio vires corporis fractæ sunt & afflictæ. φθορὰ duplex est Gal. statim initio lib. de Marcore, vna quæ adhuc fit, altera quæ iam facta est.

φθόϊς Gal. in Exeg. τροχίσκους pastillos exponit apud Hipp. qua dictione vtitur in Nothis quæ adiecta sunt ad lib. 1. περὶ γυν. (p. 645. 48. 636. 10. 15.) διαπλάσσειν φθόϊς, pastillos formato. Et διαπλάσας φθόϊς, & φθόϊς ποιέειν. Verùm passim φθοῖς scribitur nostris in exemplaribus. φθοῖς Hesych. πλακοῦς exponitur. Vnde φθοῖς per contractionem placentæ genus apud Aristoph. in Pluto vbi Schol. φθοῖς φθόϊδας, ex Callimacho exponit, ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας, πέμματα. Sed illic vitiosè φθοΐας scribitur. φθοΐδας autem vsurpantur apud Hipp. & idem quod φθοῖς, h. e. placentæ genus aut trochiscos significant, lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 673. 49. 52.) φθοΐδας πλασάμενος, & φθοΐδας ποιεῖν, formatis inde placentulis, pastillis aut trochiscis, & placentulas aut pastillos conficito. φθοΐσκοι etiam dicuntur Hipp lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 609. 47.) ποιέειν φθοΐσκους ἴσον δραχμαίους, pastillos aut placentulas drachmæ pondere efformato. Et rursus ib. (p. 621. 2.) πλάσαι φθοΐσκους ἴσον δραχμαίους. Et lib. 2. (p. 673. 9.) φθοΐσκους ποιέειν ἴσον δραχμιαίους. Quas dictiones Erot. apud Hipp. agnoscit, φθοΐσκους καὶ φθοῖς scribens placentæ genus esse quoddam quo vtebantur in sacrificiis, dictionemque Atticam esse annotat.

§ φιαρὴν Gal. in Exeg. exponit λαμπρὰν ὑπὸ ὑγρότητος, quod est, splendidam præ humiditate. Hesychius φιαρὸν, λαμπρὸν, καθαρὸν, splendidum, purum, vnde φιαρώω λαμπρύνω, luceo aut splendeo. φιαρὸς quod est splendorem quendam aqueum habens, παρὰ τὸ φάος deduci volunt, φαερὸς, deinde mutato α in ι, & transpositione literarum.

φιβάλεος exponitur Galeno apud Hipp. in Exeg. εἶδος συκῆς, fici species. φιβαλέα εἶδος συκῶν Hesych. καὶ ἰσχάδος. Quidam ficus aridas aut caricas ita dici volunt. Phibaleas ficus celebrat Athen. li. 3. initio. Phibaleos autem Atticæ locus est.

φιλοδυναμώτατον aut φιλαδυναμώτατον ὕδωρ dicitur lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 81. 54. H. 394. 39.) aqua quæ vires maximè frangit & prosternit.

φιλαλυτὴς qui animo esse anxio & perplexo solet, qui huc & illuc se iactat animi dubius, tumultuatur aut perturbatur, ὥστε ἀλύζειν φιλεῖν. (Est autem ἀλύζειν & ἀλύειν ῥιπτάζεσθαι, vt exponit Gal. & ἀπορεῖν.) in παραγγελ. (p. 28. 25.) κατήχησις ἰδιωτέων φιλαλυτέων, idiotarum animi dubiorum aut perturbatorum instructio, cùm medicus idiotas animi dubios & consternatos ob symptomata, voce instruit & erigit. Verùm φιλαλυτέων aut φιλαλύτων legisse videtur Corn. cùm fugitiuos dixit. Gal. φιλαλυτέων aut φιλαλητικῶν, qui loquacium vertit.

φιλεῖ εἰωθεν, quod est consueuit, exponit Erot. apud Hipp. Qua notione accipitur quod scribitur lib. de art. (p. 603. 9. H. 798. H.) φιλέει δὲ καὶ ἡ γαστὴρ ὑποχωρέειν ταῦτα χολώδεα. Consueuit etiam ipsis aluus biliosa deiicere. Et libr. de rat. vict. in morb. ac. (p. 103. 51. H. 400. 52.) φιλέει τοῖσι τοιούτοισιν αἷμα ἐκ ῥινῶν ῥέειν, hinc assolet sanguis ex naribus effluere. Et lib. de fist. (pag. 888. B.) φιλέει γὰρ ἐς τὰ πολλὰ οὕτως γίνεσθαι.

φιλεταίριον exponitur Gal. in Exeg. ἣν ἀπαρίνην ὀνομάζουσι, quem aparinen nominant, hanc nominis rationem sortita, quod affricantium laciniis sua tenaci asperitate adhæreat & eos complectatur. Eadem notione φιλανθρωπος βοτάνη Archig. dicitur apud Gal. lib. 2. κατὰ τόπ. (p. 183. 37.)

φιλίστιον Gal. in Exeg. idem esse quod aparine ac φιλεταίριον scribit. Vtitur Hippoc. ad vteri subdititia medicamenta lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p. 573. 25.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (p. 670. 30.) Philistium vertit Cornar. Lapulam Caluus philistionve, quòd aparinen lappam esse cum aliis multis existimarit. Est autem officinarum aspergula, melius asperula forte Gorr. dicta.

φιλόλουτρος, qui balneum affectat eiusque est auidus & amans, lib. de rat. vic. in morb. ac. (p. 85. 13. H. 395. 27.) ἢν ὑγιαίνων ᾖ φιλόλουτρος ἄγαν, si sanitatis tempore balnei fuerit admodum cupidus. φιλολουτρέοντες etiam ibidem dicuntur (v. 59 H. ib. 50.) qui balneo delectantur.

φιλοτιμεῦνται dicuntur qui ambitiosè inuident, & qui criminandi vel reprehendendi studio gloriam & honorem aucupantur. li. περὶ τέχνης (p. 2. 53.) φιλοτιμεύμενοι μὲν, ἀδυνατοῦντες δὲ ἀποδεικνύειν [illegible], qui ambitiosè quidem inuident, propter imperitiam verò meliora præstare nequeunt, vertit Zuinggerus.

φιλυπότροπα, quæ recidiuas aut morborum reuersiones facere solent ac minantur, quomodo febrium reuersiones dicit M. Tullius lib. 3 de nat. deorum. Dictio autem ex media Hipp. œconomia ducta est, qua vtitur in Prorrh. (p. 204. 35. H. 76. B.) & reperitur Coac. (p. 172. H.)

φίμωσις capistratio dicitur quibusdam, & est meatuum naturalium præclusio, quæ & in palpebris quandoque contingit ob inflammationem, quandoque verò in labris, præputio, ano, pudendis mulierum, in vulneribus quoque & quomodocunque exulceratis, vt scribit Gal. Comm. 2. in lib. κατ' ἰητρ. (pag. 688. 57.) vbi tamen vitiosè χήμωσις pro φίμωσις scribitur. φῖμος dicitur Paulo lib. 3. cap. 73. & φίμωσις li. 6 c. 55.

§ φλάζουσι exponit Gal. in Exeg. ἀσαφῶς καὶ ἀδιαρθρώτως φθέγγονται, obscurè & inarticularè loquuntur, additq; dictionem esse fictitiam. Vide παφλάζειν antea.

φλᾶν contundere aut contundendo mollire & conterere significat. Hesych. φλᾶν, θλᾶν, μαλάσσειν, συντρίβειν exponitur, & φλᾶν μαλάσσειν πληγαῖς, plagis emollire. Sic apud Hipp. libr. περὶ διαιτήσιος (p. 165. 47.) πολύπουν φλάσαντα ἐσθίειν, polypum contusum edat, aut concisum & emollitum, plagis emollitum dixit Corn. ad Hesychij expositionem respiciens. Potest intelligi polypum emollitum & flaccidum redditum edendum esse. φλᾶν enim flaccidum reddere etiam significat. φλάσαι quoque θλάσαι exponit Hesych. vt φλάσμα θλάσμα dici possit. φλάσμα etiam de osse dicitur lib. de cap. vuln. (p. 903. A.) quod colliditur, aut medium desidit, aut deorsum insedit, vt loquitur Celsus,

Celsus, ac intro cedens deprimitur, & de telis quæ intro os deprimunt, erudunt & ad caput contundunt (902 G) καὶ φλάσαι τὸν ὀστέον κεφαλῆς. φλάσματα quoque collisa aut contusa dicuntur pro θλάσματα Ionum lingua, φ pro θ posito, vt scribit Gal. Com.3. in lib. κατ' ἰητρ. (p.698.52. H.748.A) fiunt autem vbi graue aliquid in corpus incidit, quod quasi carnem abrumpendo collidit.

Φλαῦρον vitiosum significat Hipp. & φαῦλον καὶ κακὸν πάντη, vbique in malis reponitur, vt scribit Erot. Sic lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.68.49. H.391.52.) φλαῦρόν τι πρήξειν ἐπιδήλως, vitiosum quiddam facere omninò conspicitur. Et rursus (p. 80.56. H.394.8.) ἔστι δ' ὅτε καὶ φλαῦρον τῶν ἐν τῇσιν ὀξείῃσι νούσοισιν. Interdum etiam hoc in acutis morbis prauum est, ἐν ὀξείῃσιν, ibid. exponit Gal. Vt & φλαῦρον σημεῖον prauum signum dicitur, aph.52. lib.6. Et aph.59 sect.2. lib.6. Epid. τὸ φλαῦρον & τὸ χρηστὸν inter se opponuntur. Et φλαύρως ἔχειν de his qui male habent & vitiosè affecti sunt ponitur, vt aph.16. sect.1. lib.6. Epid. & lib 2. Epid. (p.373.38 H.956.F.) Est & φλαῦρον μέγα, magnum detrimentum aut incommodum lib. de fract. (pag. 563.57. H.769.C.) οὐδὲν γὰρ ἂν μέγα φλαῦρον γένοιτο. Nullum enim magnum inde incommodum continget. Erot. apud Hipp. φλαύρως ξυναλθέονται, κακῶς ὑγιάζονται, malè sanatur, exponit. Verùm lib. de fract (p 544.6. H.758 H.) legitur, φλαύρως ξυναλθέονται τὰ ἄρθρα κινηθέντα, articuli moti ægrè consanescere possunt.

Φλέβες dicuntur venæ, vasa in corpore largiorem sanguinem continentia & deferentia, ex hepate ortum ducentia: quarum originem, progressum, & diuisiones aptissimè Gorr. exprimit. Hipp. verò vsitata antiquis notione, φλεβῶν nomine arterias sæpe comprehendit, vt multis locis testatur Gal. præcipuè verò Com.6. in libr.6. Epid. (p.520.2.) ὁμολογοῦσιν ἅπαντες οἱ ἐξηγησάμενοι τὰ Ἱπποκράτους βιβλία, φλέβας οὐχ ὑπὸ τούτου μόνου, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων παλαιῶν ὀνομάζεσθαι καὶ τὰς ἀρτηρίας, cùm fateantur omnes qui Hippocratis libros exposuerunt, venas non ab hoc solo, sed à multis antiquis arterias appellari. Rursusque Com.2. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον (p.686.50. H.744.F.) φλέβας ἀκουόντων ἡμῶν κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος, οὐ μόνον ταύτας τὰς νῦν ὀνομαζομένας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀρτηρίας, venas accipientibus nobis veteri consuetudine, non tantùm eas quæ nunc ita appellantur, verùm etiam arterias. Idemque initio lib 7. τῶν κατὰ τὸν. φλεβῶν nomen tam ad eas quæ pulsant, quàm ad eas quæ non pulsant, olim appositum fuisse scribit. Quam etiam opinionem Platoni in Timæo tribuit Gal. lib 6 de Plac. Hipp & Plat. cùm venas à corde originem ducere asserit. Et lib. de formatione fœtus (p.216.53.) ὡς ἔθος παλαιοῖς καλεῖν ἅπαντα τὰ τῶν φλεβῶν ὀνόματι τὸ γένος τῶν ἀγγείων ἑκάτερον. Quippe veteres commune venarum nomen vtrique vasorum generi attribuebant. Et lib. quòd animi mores, &c. (p.349 25) φλέβας μὲν γὰρ καὶ τὰς ἀρτηρίας ἐκάλεσαν οἱ παλαιοί. Arterias namque antiqui venas vocabant. Sic πνευμάτων ἀπολήψιες αἱ ἐν ταῖς φλεψί, hoc est spirituum in venis interceptiones dicuntur Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 94.28. H.397.10.) Quod καὶ τὰς ἀρτηρίας dici testatur Gal. φλέβας γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰς ἀρτηρίας. Venas enim antiqui arterias vocabant. Eaque notione φλέβες κροτάφων οὐχ ἱδρυμέναι scribuntur Hipp. aph.12. sect 2 lib.6. Epid temporum venæ non consistentes, non conquiescentes, sed plurimùm dilatatæ. Et lib 4. Epid (p.1138.C.) φλέβες κροτάφων, temporum venas significant, & arteriarum circa tempora tumorem, inflationem & agitationem indicare videntur, cùm statim συμπτώσιας subdat, h.e. venarum contractiones & subsidentias. Et lib.1. περὶ διαίτης (p.344.30.) φλέβες κοῖλαι venæ cauæ dicuntur tam venæ quàm arteriæ, per quas sanguis & spiritus fertur. Sic enim scribit ignem ad externa reclusum & per reliquum corpus diffusum, triplices facere circuitus, & quod in eo est humidissimum, venas cauas propriè dictas efformare, quod verò calidissimum ac robustissimum, & medio circuitu attribuitur, arterias. Sic aph 1. sect.6. lib.6. Epid. φλέβα arteriam vocat sanguine calidiore & halituoso refertam. Et libr. περὶ ὀστέων φύσ. (pag.280.9.) φλέβια ἰσχνά vocat arterias illas paruas quibus lien totus intertextus est. Ac rursus (ibid. v.14.) φλέβες ἐπιπλωΐτιδες dicuntur arteriæ, quæ pulmones subeunt. Et Prorrh.2. (pag.85 B.) φλέβες de manuum arteriis dicuntur. ἔπειτα τῇσι χερσὶ ψαύοντα τῆς γαστρός τε καὶ τῶν φλεβῶν, deinde manibus tum ventrem tum venas attrectantem. Quod à Latinis quoque est obseruatum. Sic enim Celsus in Procemio venas spiritui accommodatas pro arteriis ponit. Et venas nostras modò submittere se, modò attollere scribit. Et M. Tullius lib.2. de Nat. deor. venas micare dixit. Et, Medici signa quædam habent ex venis & ex spiritu ægroti, multisque ex aliis futura præsentiunt. Et Ouid. lib.6. Metamorph. & venæ desistunt posse moueri. Et rursus lib.10. de eburnea statua Pigmalionis in virginem mutata, saliunt tentatæ pollice venæ. Rursusque ibid. de Marsya, Trepidæque sine vlla Pelle micant venæ. At verò interdum Hippocr. σφύζειν verbum addit, eaque dictione arterias ipsas à venis distinguit. Velut lib. 2. Epid. (p.1046.C) cùm scribit: ᾧ ἂν ἡ φλὲψ ἡ ἐν τῷ ἀγκῶνι σφύζῃ. Cui vena in cubiti flexu pulsat. Et lib 3. de Morb. (p. 487 45.) καὶ φλέβες τείνονται καὶ σφύζουσι, venæ distenduntur & pulsant. Sic lib. περὶ ἱρῆς νούσου (p.309 24.) φλέβες αἱ αἱματίτιδες, venæ sanguinem deferentes dicuntur, vt ab arteriis distinguantur, quæ spiritum vnà connehunt, & φλέβες simpliciter appellantur. Est vbi φλεβῶν nomine neruos, ligamenta & tendines comprehendit Hipp. velut lib περὶ φύσ. παιδίου (p.140.16 26.) in virginum generatione.

Φλέβες αἱ εἴσω, venæ interiores dicuntur & de venis brachiorum intelliguntur lib.2. Epid. (p.1040 D. 1046.B.) Hac etiam dictione venæ secundum rectitudinem & directionem significantur, & venæ popliuis, vt aph 36. lib.6. & 48 li 7.

Φλὲψ μεγάλη, venam magnam, insignem & quæ multam sanguinis copiam effundit, significat lib 2. Epid. (p.1040.E) Alioqui φλὲψ μεγάλη vena caua & hepatitis intelligitur, vt libello περὶ ἀνατομῆς (p.916.A.)

Φλεβοδονώδεα vox est apud Hipp. peregrina & noua, quæque obscuritatem parit, & legitur in Prorrh. (p 203.17. H.75.F.) & repetitur in Coac (p.120.B.) Explicatur autem hæc dictio à Galeno de venis aut arteriis agitatis aut concitatis propter magnum sanguinis feruorem. Quod fit in magna humorum efferuescentia, aut insignibus capitis doloribus, in quibus venæ & arteriæ ad tempora cum venis etiam iugularibus subsiliunt & concutiuntur. Eaque voce φλέβες δονούμεναι significantur, h.e. venæ agitatæ & motæ. Vbi quosdam & φλεβοτονώδεα legisse scribit, vt venarum distensionem intelligerent. Quosdam quoque φληδονώδεα omni remota ambiguitate scripsisse, ἀπὸ τῆς φληδόνος nomen facientes, vt φληδονώδεα ληρώδεα accipiantur, & de ægris delirantibus intelligantur. φληδόνες enim sunt φλυαρίαι, vt exponitur in Exeg. nugæ, ineptiæ, deliramenta, & λῆροι Gal. & φληδονώδη, φλύαρα, ληρώδη exponit Hesych. & φληδονᾶν, ἀδολεσχεῖν, φλυαρεῖν, vt sit φληδονεῖν & φληδονεύεσθαι nugari & ineptias agere. Verùm apud Gal. vitiosè φλεβοδονώδεα pro φληδονώδεα, & φλεβοδόνες pro φληδόνες legitur. Libr. etiam 4. Epid. (pag.1137.A.) legitur, ἐπὶ χεῖρα ἐπιτεταμένον ἔφαιν φλεβοδονώδεα πρῶτον. Verùm φλεβοδονώδεα aut φλεβοτονώδεα aut φληδονώδεα πρῶτα legimus, vt sint præcordia distenta venarum agitatarum aut distentarum in morem: h.e. præcordia intenta & tumida, aut concepto intra calore inflammata, velut ea sanguinis feruore aut efferuescentia venæ & arteriæ agitantur, distenduntur aut concutiuntur. φλεβοτονώδεα tamen exemplaria quædam manu scripta legunt, vt & in Coac. φλεβοτονώδεα Asulani codices, vulgata & publicata exemplaria φλεβοδονώδεα. Quam certè vocem agnoscit Erot. si modò integra est apud eum lectio φληδονώδη enim pro φλεβοδονώδη apud eum scribendum censeo, cùm Prorrhetici locum mihi conceptis ferè verbis exprimere sua explicatione videatur φληδονώδη ergo dicuntur Erot. apud Hippoc. τὰ μετὰ φρονήσιος καὶ πνευματώδεος ταραχῆς γενόμενα, quæ cum dementis & flatuosa perturbatione exercentur. Ambiguam autem & variam vocis scriptionem indicat his verbis. ἄλλοι δέ φασι μὴ δεῖν γράφειν φληδονώδη, ἀλλὰ φλεβοδονώδη, οἱ δὲ τὰ μετ' ἀλγήματος οἰδήματα. οἱ δὲ τὰ μετὰ σφυγμοῦ, οἷον φλεβοδονώδεα εἶναι, τοῦ Ἱπποκράτους μηδ' ὅλως ἐσημάναντος ἄλγημα. ἔστι οὖν τὰ ἐν κινήσει καὶ τινι ταραχῇ ὄντα, φλέβας γὰρ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰς ἀρτηρίας ἐκάλουν. φησὶ γὰρ αὐτὸς, τὰ οὖν ἐπιγινόμενα ῥίγεα, νυκτὸς καὶ ἡμέρης ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιπιέζεσθαι μᾶλλον, ἀγρυπνίας ποιέει, καὶ τὰς φλέβας δονέει καὶ ταράσσει, καὶ πυκνότατον καὶ σφοδρότατον τὸ κίνημα ποιέει. φλέβας δὲ οὐ τὰς κοινῶς λεγομένας, ἀλλὰ τὰς ἀρτηρίας εἴρηκεν. καὶ ὁ Δημόκριτος δὲ φλεβοπαλίας λέγει τὴν τῶν ἀρτηριῶν κίνησιν. Alij verò non φληδονώδη, sed φλεβοδονώδη scribendum dicunt, vt sint tumores cum dolore, quidam etiam cum pulsatione venarum, velut φλεβοδονώδεα, cùm tamen Hippocrates nullo modo dolorem nominauerit. Sunt igitur quæ in motu & quadam perturbatione versantur. Venas enim antiqui arterias vocabant. Nam & ipse dicit: Suborti igitur rigores, interdiu & noctu grauiùs affligentes, insomnias pariunt, & venas agitant & & perturbant, crebrioremque & vehementiorem motionem efficiunt. Venas autem non communiter dictas, verùm arterias vocauit. Et Democritus arteriarum motum φλεβοπαλίας vocat. Quæ Erotiani verba, quòd vitiosè admodum nostris in codicibus descripta essent, integra apponenda fuerunt, simulque vt ea dictione locum Prorrh. aut Coac. ab eo adumbratum quadam veluti σκιαγραφίᾳ fuisse ostenderem, etsi φλεβοτονώδη etiam ex lib.4. Epid. eum legisse suspi-

κοτ. φλεβοβαλίων etiam aut φλεβοβαλιῶν pro φλεβοπαλίων ex Democrito leg. existimo, vt venarum agitationem, concussionem ac velut quandam fluctuationem hæc dictio indicet. At verò φλεδονώδεα quod φλύαρα exponit Gal. in Exeg. h.e. nugatorium, ad Coac. videtur referendum, vt φλεδονώδεα ταραχώδεα legisse videatur Gal. cùm passim φλεβοδονώδεα legatur, & ad delirantes ægros conuulsione tentatos referatur. φλεδόνες γὰρ αἱ φλυαρίαι, vt scribit Gal. φλιδῶντες etiam dicuntur fœtus octimestres & trimestres, fluxi & patuuli initio, apud Hipp. ἐν τῷ περὶ ὀκταμήνου (p.541.45.) vbi tamen φλοιδῶντες vitiosè legunt ex mplasia publicata.

φλεβοτομίαν scribit Gal. in Exeg. significare apud Hipp. οὐ μόνον τὴν συνήθη ταύτην, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλως ὁπωσοῦν διῃρημένων τῶν φλεβῶν κένωσιν τοῦ αἵματος, καὶ τὸ φλεβοτομηθῆναι ὡσαύτως, hoc est, non modò consuetam illam scalpello factam, sed quomodocunque diuisis venis sanguinis euacuationem, eodemque modo φλεβοτομηθῆναι accipi non tantùm de vena secta sed quouis modo diuisa, velut extremo lib. 4. Epid. (pag. 1159.G.) φλεβοτομηθῆναι tam de vena secta quàm aliàs ex tussi diuisa aut rupta in testium tumoribus dicitur. Alioqui φλεβοτομίαι dicuntur quas φλεβῶν τομαὶ communiter vocat Hipp. in his quæ adiecta sunt ad lib. περὶ φύσ. ἀνθρώπου. Vbi scribit Gal. ὅτι μὲν τομαὶ ὄντως τῶν φλεβῶν αἱ ἐν συνηθεστάτῳ προσηγορίᾳ φλεβοτομίας ὀνομαζομένων, ἐρθῶς ἔγνωσαν οἱ ἐξηγηταί. Venarum sectiones quas composita voce φλεβοτομίας dicimus, eum dixisse rectè interpretes intellexerunt. Est & φλεβοτομεῖν apud Hipp. in venas diuidere & secare, vt libr. περὶ ὀστέων φύσ. (p.279.55.) καὶ πᾶν τι περιεργασμένος ἐσφλεβοτόμηκε, & propagines in multas venas transmisit, hoc est, in multas venas diuisit aut deduxit, quasi venas fecit. Sic enim Erot. ἐσφλεβοτόμηκε ex Bacchio sumendum scribit, ὅτι διῆλεν εἰς πλείους τόπους τὰς φλέβας, καὶ διεμέρισεν, quòd multis locis venas diuisit ac distribuit, illum Hipp. locum procul omni dubio exprimens. Est & φλεβοῤῥαγίη Hipp. venarum ruptio lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.109.7. H.403.26.) vbi Gal. φλεβοῤῥαγίην μὲν λέγει τὴν ῥῆξιν τῶν φλεβῶν.

φλέγμα pituita dicitur, estque omnis humor in corpore frigidus simul & humidus, vt scribit Gal. cap. 6. lib. 2. de diff. feb. (p.332.36.) ὅς γὰρ ἂν ὑγρὸς ἅμα καὶ ψυχρὸς ᾖ χυμός, ὑπὸ τὴν τοῦ φλέγματος ἄγεται προσηγορίαν, εἴ τις Ἱπποκρατείως τε καὶ συνήθως ἅπασιν, οὐ μόνον τοῖς παλαιοῖς, ἀλλὰ ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν, ὀνομάζειν ἐθέλοι. Quisquis enim humor humidus simul ac frigidus fuerit, sub ipsam pituitæ appellationem ducitur, si quis Hippocraticè & ex omnium consuetudine, non solùm veterum, sed etiam aliorum Græcorum nominare voluerit. Rursusque paulò pòst: ὅστις ἂν ἐν τῷ σώματι χυμὸς ὑγρὸς ᾖ καὶ ψυχρός, ἡμεῖς μὲν τοῦτο ὀνομάζομεν φλέγμα, σὺ δὲ εἰ βούλει καλεῖν σκινδαψόν. Quisquis in corpore humor fuerit frigidus & humidus, nos quidem eum pituitam nominamus, tu verò si voles appellabis scindapsum. Huius constituuntur quatuor species, pituita vitrea, dulcis, acida & salsa. Quæ ad tres reducuntur cap. 6. lib. 2. de diff. feb. lib. verò de plenitudine (p.351.56.) quinque eius ponit species. Eaque notione φλεγματοῦσθαι dicitur Hipp. quod est in pituitam transire lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.81.28. H. 394.26.) τὰ μὲν γὰρ πικρὰ διαλύεται, καὶ ἐκφλεγματοῦται ὑποτρεπόμενα ὑπ' αὐτοῦ. de aceto loquens, amaram bilem & flauam ab eo in pituitam transire, hoc est, refrigerari, temperari, dilui, & sæuitiam remittere. Neque enim in pituitam verti potest, sed quòd ab aceti refrigeratione qualitatum intensionem remittit. φλέγμα verò apud Hipp. (vt scribit Gal. in Exeg.) οὐ μόνον τὸν χυμὸν τοῦτον τὸν λευκὸν καὶ ψυχρόν, ἀλλὰ καὶ τὴν φλόγωσιν δηλοῖ. non solùm hunc humorem album & frigidum, verumetiam inflammationem ac ardorem indicat. Sic φλέγμα in Progn. (p. 150.32. H.43.15.) igneum præter naturam calorem ac inflammationem significat, cùm scribit οἷσιν ἂν περὶ τὰ ὑποχόνδρια τὸ φλέγμα τι ἐγγίνηται. quos circa præcordia inflammatio fatigat. Vbi Gal. φλέγμα exponit θερμασίαν παρὰ φύσιν, euidentem quendam calorem. ὁ γὰρ δὴ τὸν χυμὸν μετὰ τὸν φλεγματικὸν ὑγρότης καὶ ψυχρότης ἐπ' αὐτοῦ λεγομένης κατὰ τὴν λέξιν [illegible] ... τὰ ὑποχόνδρια τι φλέγματος ἐγγίνεται. [illegible] θερμασίας τῆς φλογώδους εἴρηται τὸ φλέγμα. Non enim existimare oportet humorem pituitosum ab eo nunc dici in ea oratione [quos circa præcordia inflammatio fatigat] Præstat namque φλέγμα de igneo præter naturam calore intelligere. Sic etiam lib. 7. Epid. (pag. 1234.F.) φλέγμα φλόγωσιν indicat καὶ τὸ φλέγμα κατεῖχεν, & inflammatio detinebat, aut igneus calor, in eo qui ex pleuritide suppuratus fuit. Rursus lib. 2. de Morb. (pag. 470.9.) ὅπην ἔξω τράπηται τὸ φλέγμα, vbi foras inflammatio vertatur. Et (v.23.) ἢν δὲ ἐς τὰ στήθεα τράπηται ἢ ἐς τὸν τράχηλον τὸ φλέγμα. Si verò inflammatio in pectus aut collum vertatur. Et rursus (pag. 471.31.) ἢν δὲ φλέγμα ἐπιγένηται ἐς τὴν ὑπερῴην. si inflammatio ad palatum colligatur. Et lib. περὶ παθῶν (pag. 521.53.) περὶ τὸ ἔντερον φλέγμα, circa intestinum ardor colligitur, aut inflammatio. (φλέγμα enim φλεγμασίην illic indicare videtur.) Et lib. de vlceribus (pag. 870.A.) καὶ τὸ ἄρθρον ἕλκεος καὶ φλέγματος ὑπὸ ἐν τῷ ἄρθρῳ. Vbi vlcere & inflammatione articuli tentantur. Lib. de fistulis (pag. 887.B) καὶ ὑπὸ τοῦ φλέγματος δοκέει ἐξιέναι ὁ ἀρχός. & præ inflammatione anus procidere videatur. Ex eaque notione pendet quòd φλέγμα pro humore retorrido & ad inflammationem accommodato sumitur apud Hipp. lib. περὶ φύσ. παιδίου (pag. 141.6.) in caluitij causis. ὁκόσοι δὲ φαλακροὶ γίνονται, οὗτοι δὲ φλεγματώδεές εἰσι. καὶ ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτέων ἅμα τῇ λαγνείῃ κλονεόμενον καὶ θερμαινόμενον τὸ φλέγμα, προσπῖπτον πρὸς τὴν ἐπιδερμίδα, καίει τὰς ῥίζας τῶν τριχῶν, καὶ ἐκρέουσιν αἱ τρίχες. At qui caluescunt phlegmate magis abundant, quod in coitu in eorum capite agitatum & incalescens, in cuticulam illapsum, pilorum radices exurit, ita vt pili effluant. Illic enim φλεγματώδεες dici videntur calidiore temperamento præditi, & qui phlegmate humore calido & retorrido abundant. Idem de eunuchis paulò pòst (v.12.) οὐδὲ θερμαινόμενον τὸ φλέγμα ἐν τῇ λαγνείῃ καίει τῶν τριχῶν τὰς ῥίζας. neque in coitu incalescens phlegma, pilorum radices exurit. Sic φλεγματώδεα dicuntur incendiosa, inflammata, quæ incendium aut feruorem conceperunt, in Coac. (pag. 120.B.) Et φλεγματώδεα ἕλκεα, inflammata vlcera, & quæ igneum habent calorem lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 282.31.) vbi tamen pituitosa vlcera, vertunt interpretes. φλεγματῶδες tamen quod pituitam ducit & ciet indicat lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 359. 54.) ὕσσωπον θερμὸν καὶ φλεγματῶδες. Hyssopum calfacit & pituitam ciet. Vbi in quodam exemplari Regio manu scripto ex Scholio quodam adscribitur in margine, φλεγματώδεα ἄγει quod illius vocis [φλεγματῶδες] explicatio quædam esse videtur. Inde quoque φλεγμασίη apud Hipp. inflammationem & feruorem, aut etiam febrile incendium significat, velut lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 61.54. H.389.24.) οὐδ' αὖ τὸ παρὰ καιρὸν, οὐδὲ σφοδροτάτας κενεαγγείας ποιέειν, οὔτε ἀκμαζόντων τῶν νοσημάτων καὶ ἐν φλεγμασίῃ ἐόντων προσφέρειν. Non igitur intempestiuas neque vehementissimas vasorum inanitiones facere licet, neque morbis in vigore & feruore consistentibus, cibos exhibere. Quem locum mihi subindicase & explicare videtur Galen. Comment. ad aphor. 7. lib. 1. φλεγμασίας οὐ τὰς ἰδίας ὀνομαζομένας φλεγμονὰς δηλοῖ τις ἀκούειν, οὔτε συμπεριλαμβάνειν αὐταῖς καὶ τοὺς πυρετούς, κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος τῆς λέξεως. Siue quis phlegmasias propriè dictas inflammationes intelligere velit, siue etiam libeat febres vnà complecti, ex antiquo & vsitato vocis significato. Sic initio lib. 3. de Morb. (pag. 487.42.) φλεγμασίη inflammationem indicat & φλόγωσιν. ὁκόταν ὁ ἐγκέφαλος οἰδήσῃ ὑπὸ φλεγμασίης. Vbi cerebrum ex inflammatione intumuerit. Et, ὁπηγ' ἂν ᾖ ἡ φλεγμασίη, quâ parte inflammatio constiterit. Aliòqui φλεγμασίη τοῦ οὔρου, pituitosam vrinam & crasso frigidoque humore refertam indicat, lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 540.52.) φλεγμαίνειν etiam φλογοῦσθαι, ἢ φλέγεσθαι, καὶ πυροῦσθαι, quod est, incendi, peruri, igniri, exponit Galen. Com. 1. in Progn. (p. 150.55. H.58.52.) Vbi τὰ φλεγμαίνοντα ὑποχόνδρια inflammatione vexata præcordia dicuntur. Nam & communi significato φλεγμαίνοντα τὰ ὑποχόνδρια, τὰ φλογώδεα καὶ θερμά, hoc est, flammea & calida, aut inflammatione tentata denotantur, vt scribit Gal. Com. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 93.9. H.396.40.) Etsi illic φλεγμαίνοντα τὰ εἰς ὄγκον ἠρμένα, in tumorem sublata & tumida significant, velut etiam φλεγμαίνειν apud Hippocr. intumescere & in molem crescere indicat, quòd quæ inflammantur, tumidiora redduntur, increscunt quodammodo ac sustolluntur. Sic lib. de Loc. in homine (pag. 411.16.) φλεγμαίνειν ποιεῖν est tumidius reddere & humore abundare. ἢν δὲ αἱ λίθοι ὑποτρέχωσι, φάρμακον ὑγραῖνον, ὅ τι πλεῖστον ἄγει δάκρυον μάλιστα, καὶ τὸ ἄλλο σῶμα ὑγραίνειν καὶ φλεγμαίνειν ποιέοντα, ὡς ὑγρότεροι οἱ ὀφθαλμοὶ γένωνται. Quòd si subtercurrunt lapilli, medicamentum quod plurimam lachrymam cieat illinendum, reliquumque corpus humectandum & tumidum faciendum, vt humidiores oculi reddantur. Et rursus ib. (p. 418.15.) δῆλον ὅτι οὐ διὰ τὸ φλεγμαίνειν πυρετὸς ἔχει, manifestum quòd non propter corporis tumorem febris occupet. Rursusque ib. καὶ ἢν μὴ παύηται, τρέφειν καὶ φλεγμαίνειν ποιεῖν. ac si non cesset, nutrire & tumidum reddere oportet. Et (417. 51.) πυρετοὶ δι' αὐτὰ γίνονται, ὅταν τοῦ σώματος ὑπερφλεγμήνωσιν αἱ σάρκες αὐξανόμεναι. Inde autem oriuntur febres cum corpore super inflammato aut tumidiore reddito, carnes in tumorem creuerint. Sic ea tota Commentatione de Locis in homine sæpe caro φλεγμαίνειν dicitur, & ὑπερφλεγμαίνουσα (pag. 411.42.) quæ in tumorem attollitur, aut impletur tum succis, tum alimentis. Et paulò pòst (ib. 53.) μάλιστα δ' ὅταν αἶμα ὑπερφλεγ-

μήνῃ

μένον ἐστὶ τὸ δὲ ῥεῦ. αἱ σάρκες λίαν ἔμπλεοι γενόμεναι, ὅτι αἱ μὴ δυνάμεναι χωρεῖν, ῥεῖ τὸ ὑγρὸν τὸ μὴ δυνάμενον ἄνω χωρέεσθαι. Pituita verò ex nimia superinflammatione ob eam causam fluxio fit. Carnes admodum repletæ, cùm tantam copiam capere non valeant, humor effluit qui contineri non potest. Vbi superinflammationem tumorem ex repletione vocat, cui paulò post ἰσχνόν opponit (ibid. 55.) & σῶμα κενὸν καὶ οὐ πιεζοῦν (412.3.) Rursusque (p. 419.46.) ἰσχναίνειν & φλεγμαίνειν, hoc est, gracilitatem & tumorem inducere inter se opponuntur. Et (410. 10.) τὰ φάρμακα ὅσα φλεγμαίνειν μάλιστα ποιέει, & τὰ διισχναίνοντα, hoc est, medicamenta quæ maximè tumorem inferre solent & extenuare. Vbi etiam φλεγμαίνειν dici colliges quæ corpus implent ac nutriunt, corpusque turgidum reddunt. Et (p. 410. 55.) φλεγμαῖνον τὸ σῶμα, corpus repletum & intumescens significat. Et (421.9 10.) τὰ φλεγματώδεα καὶ ἰσχναντήρια inter se opponuntur, vt & φλεγμαίνειν καὶ ἰσχναίνειν (vers. 11.12 13.) & φλεγματῶδες medicamentum tumefaciens & replens dicitur, velut τὸ ἰσχνόν, hoc est, gracilitatis & extenuationis remedium. Vt (v. 31.) φλεγμασίη corporis tumefactionem ac repletionem indicat. Et (v. 34.) τὸ φλεγμαῖνον itidem repletionem. & τὰ φλεγμαίνοντα σιτία προσφερόμενα, oblata quæ corpus tumefaciunt & replent. Et (p. 421.15.16) φλεγματῶδες σιτίον cibus tumefaciens & replens. Et τὰ φλεγμαίνοντα ποιέοντα, τὰ φλεγματώδεα, & τὸ φλεγμαίνειν, de iis quæ replere nata sunt, dicuntur (v. 23.25 45 46) Et ex eadem analogia σιτία τὰ φλεγματωδέστατα sunt cibi maximè nutrientes & replentes, quique corpus implent & in tumorem augent, quo fluxionum meatus sublatis vaporibus in anteriore capitis parte quàm maximè dilatentur (ib. pag 416 51.) Vt mihi parum aptè quàm pituitosissimi cibi dici videantur, sed qui, mole quantumuis exigui, plurimùm implent ac nutriunt, & in tumorem augent. Sic rursus (417.28.) in hydropis curatione σιτία τὰ φλεγματωδέστατα exhibet, quò corpus cibis plurimùm nutrientibus optimè corroboretur.

Φλεγματίαι sunt apud Hipp. pituitosi & qui biliosis opponuntur, lib. de aëre, locis & aq. (pag. 294.54.) & (pag. 282.15. & 287. 16.33.51.288.1.9.) qui φλεγματώδεις dicuntur. Et lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 61.21. H. 389.18.) φλεγματίαι τὰ ἄνω, partibus superioribus pituita abundantes. Alioqui φλεγματίαι sunt lib. 7. Epid. (p. 121 1. C.) qui pituita alba affecti sunt quique Leucophlegmatia laborant. Sic enim Leucophlegmatia hydropis species φλέγμα λευκὸν vocatur lib. de aëre, loc. & aq. (pag. 284.4.)

Φλεγμονὴ inflammationem significat, & antiquis omnem igneum ardorem indicabat, siue cum tumore, siue citra eum contingeret φλέγμονήν dicebant. At post Erasistrati tempora hoc nomen propriè significauit omnem tumorem præter naturam calidum & incensum, cui præterea dolor, rubor, pulsus & renixus coniunctus est, vt multis locis indicat Gal. Comm. 3. in lib. de fract. (pag. 561.57.) [Greek text illegible] Cùm verò ad eiusmodi tumorem pulsatio & calor igneus accessit, non multò antea propriè appellatam φλεγμονὴν inducit. Antiquitus enim non sic, verùm omnem igneum calorem φλεγμονὴν nominabant, vt sæpe à nobis est demonstratum. At post Erasistrati tempora, φλεγμονῆς nomen dici consueuit de tumoribus illis, in quibus non tantummodo calor incensus & flammeus, verumetiam renixus & pulsus existit, quibus etiam necessariò rubor consequitur. Ex multo enim calore hic necessariò ortum ducit, velut renixus & pulsus ex repletione. Idem Comment 4. in lib. 6. Epid. (pag. 491 40) [Greek text illegible] Neque nos latet, quòd φλεγμονὰς vocat omnes flammeos calores, etiam si absque tumore præter naturam fuerint. Post verò Hipp. tempora φλεγμονῆς nomen tumoribus præter naturam attribuunt, quoties vnà cum flammea caliditate & renitentia pulsanteque dolore constiterint. Com. etiam 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag 95.9) scribit veteres φλεγμονῆς nomen ad omnes calidos & igneos affectus retulisse. [Greek text illegible] At recentiores omnes Medici, vni inflammatorum corporum speciei vetus omnium commune nomen attribuunt, eoque solo nomine vocant tumorem, qui cum dolore & multa caliditate renitentiam habet. Idem in Progn. φλεγμονὴν apud Hipp. φλέγμονην exponit (pag. 129.19. H. 38, 8.) scribitque, [Greek text illegible] Est enim (vt ibidem scribit pag. 131.3.) ἰδίως ὀνομαζομένη φλεγμονὴ ὄγκος ὀδυνώδης, propriè vocata phlegmone tumor dolens, soletque eam Hipp. οἴδημα σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον composita dictione nominare (vt ib. scribit p. 131.40.) [Greek text illegible] Phlegmones enim nomen de flammea caliditate effert. Et (p. 132.47. H. 38.54) [Greek text illegible] Quicunque igitur tumores dolorem inferunt cum duritie & magnitudine, intra breue tempus mortem adfore indicant. Sic vesicæ inflammationem significat cùm scribit ibidem (p. 152.20. H. 43.42.) κύστις δὲ σκληρή τε καὶ ἐπώδυνος. Vbi etiam scribit Gal. [Greek text illegible] Sæpius à me iam dictum est quòd Hip. phlegmones nomen pro flammea caliditate vsurpat, sermone significans eam quam Erasist. & qui eum secuti sunt vna appellatione phlegmonem appellant. Rursus Com. ad aph. 6. lib 5. [Greek text illegible] Quanquam ipsum phlegmones nomen veteres omnes de phlogosi, hoc est, flammeo calore dicebant, etiamsi sine tumore consisteret. Idem quoque Com. 3. in lib. κατ' ἰητρεῖον (p. 699 3.) φλεγμονὰς Hipp. φλεγμονὰς vocare scribit, indeque nomen esse calidis tumoribus accommodatum. Quod etiam innuit Comm. ad aphor. 40. lib. 6. vbi φλεγμονὴ φλόγωσιν denotat, & omnes calidos & dolorem inferentes cum feruore tumores indicat, adeoque in se erysipelata, herpetas & carbunculos complectitur. Quod item scribit Gal. lib. 2. de Loc. aff. (pag 260 35.) Lib. quoque 2. de diff. spir. (pag. 181 7.) φλεγμονὴν durum, calidum & dolentem tumorem significare testatur quem veteres φλέγμονην vocauerunt. Et rursus lib 3. (pag 191.13) φλεγμονὴ dicta est Hipp. & veteribus, cæterisque etiam ante Erasist. omnis inflammatio præter naturam, quæ φλέγμονη Græcè dicitur. φλεγμονὴ verò propriè omnis calidus, durus, dolens & renitens tumor dicitur, vt idem scribit Lib. de Sectis ad eos qui introd. (pag. 15.10. & 20.) At lib. de Tumor. præter nat. (p. 353.39.) φλεγμονῆς nomen Græcis efferri solet, [Greek text illegible] de maiore tumore in partibus carnosis, cum tensione renitentibus, & cum pulsu, dolore, calore & rubore. φλεγμονὴ ἀσύντονος exponitur ab Erot. apud Hipp. ἡ χωρὶς συντάσεως γινομένη, inflammatio quæ fit absque tensione. Quod legitur ægr. 2. lib. 1. Epid. φλεγμονὴ ὑπὸ ... [Greek text illegible] inflammatio subinanis ad interna vergebat. Significat enim inflammationem leuem fuisse & submollem minimeque renitentem & durum, velut sæpe ξυνάσσις ὑπολάπαρος Hipp. dicitur, vt antea scripsimus.

Φλεγμονώδεα πυρώδεα, τὰ ἀπὸ φλογός, ignitum, velut quod ardet aut incensum est, exponit Galen. apud Hipp. ἀπὸ τοῦ φλέγω dici videtur. [Greek text illegible] exponit Hesych. & [Greek text illegible] Eidem φλεγυρὰ λαμπρὰ & ὑβριστικά, & φλεγυρῷ [Greek text illegible] exponitur.

Φλία exponit Gal. apud Hippoc. in Exeg. φλεγμῶδές τι καὶ ... [Greek text illegible] verbasco similis & papyracea quædam planta, quæ etiam olearis vasis circumponitur. Vbi certe scriptio valde mihi suspecta est & φλία aut φλίμοι pro φλέα forte legendum videtur, & φλεμῶδες pro φλεγμῶδες. Est enim φλόμος idem quod φλόμος verbascum & planta quædam folia habens crassa, pinguia & lanuginosa, quæ & φλόμις & θρυαλλὶς dicitur, quibusdam Lucernaria. Et si coniectura valet, existimo locum subindicari à Gal. lib. περὶ τῶν ἐν τοῖς ... (p. 551.12.) [Greek text illegible] Et in capite sub pilis velut cortex subest. Sic enim scribitur, vt φλοῦς idem quod φλόος aut φλοιὸς significet, hoc est, corticem aut cutem desquamatam, velut de serpentis exuuio dicitur. Vnde squamulas dixit Caluus. Et φλοῦς Hesych. φλοιός, λεπύχανον & λοπὸς exponitur. Verùm ex Gal. lectione φλόος aut φλόμος scribendum videtur, vt intelligatur in capite sub pilis lanuginem quandam crassam & albam, qualis in verbasco videtur, subesse, quæ cutis desquamationi aut squamulis similis est. φλόος etiam dici potest, cùm sint φλανίδες Hesych. λεπίδες.

φλυηνάφα exponitur apud Gal. in Exeg. φλυαρεῖ, nugans, quæ nugas agit, vt & φλυηναφῶντες φλύαρα, nugatores. Et Hesych. φλυηναφᾶ φλυαρεῖ, μωρολογεῖ exponit, nugatur, stultè loquitur. Eidem quoque φλυήναφοι, μωρολόγοι, vt & φλυήναφος, φλύαρος, ληρός, μωρολόγος, & φλυηναφῶσι φλυαροῦσι. Scribitur etiam φλυηνάφα apud Gal. in quibusdam exemplaribus.

φλιαὶ dicuntur Hipp. postes asellorum, ligna axes vtrinque firmantia & continentia, aut firmamenta quæ suculas vtrinque despiscunt & continent, τὰ διαλαμβάνοντα τοὺς ἄξονας ἑκατέρωθεν exponit Gal. Com. 4. in lib. de art. (pag. 656. 5. H. 834. A.) φλιαὶ Gal. in Exeg. vocem Hipp. exponit ξύλα ὀρθὰ ἀντικρὺ πεπηγότα, ὥσπερ καὶ τῆς θύρας φλιαί. ligna recta ex opposito infixa, velut ianuarum postes. Sic enim legendum videtur. Varinus autem φλιαὶ τὰ ἐν ξύλοις ὀρθοῖς ἱστάμενα, ὥσπερ δὲ καὶ αἱ τῆς θύρας φλιαί, legisse videtur apud Gal. quam etiam lectionem ex veteribus membranis agnoscit Henr. Steph. sed vitiosè αἱ τῶν νεύρων φλέβες legitur. Verùm hac scriptura non postes ipsi ex vtroque latere appositi significantur, sed quæ postibus ligna infiguntur, velut scalæ gradus transuersarij, & in ianuis limes ac vestibulum. Sic enim φλιὰ Varino dicitur τὸ πλάγιον τῆς θύρας, αἱ παραστάδες, ἐν ᾧ ἵστανται αἱ ἐπιπέδιαι. ianuæ transuersum limen, aut postes, idque cui quis insidet & innititur: Cùm tamen potiùs postes vtrinque oppositi, qui limen firmant, dicantur, antæ Latinis vocantur, ostiorum latera & antepagmenta Vitruuio. Sic Hesych. φλιαὶ τὰς παραστάδας exponit. Cæteris quoque Grammaticis φλιὰ ianuæ limen significat, & Homeri Schol. Il. ψ v. 202.) ἐπὶ βηλῷ λιθέῳ in limine lapideo, τῇ φλιᾷ exponit. Qua notione φλιὰ quasi θλιὰ à θλίβω dici videtur & vestibulum denotat. Et ex translatione à ianuarum postibus φλιαὶ dici scribit Galen. Comment. 4. in lib. de art. (pag. 657. 10.) nec tantùm axium firmamenta significare. Erot. autem φλιαὶ exponuntur τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ βάθρου ὀρθὰ ξύλα, ἐν οἷς οἱ ἄξονες ἀνέχονται. ligna ex vtraque scamni parte tecta, quibus succulæ continentur. Sic enim legendum censeo. φλιαὶ vsurpat Hipp. lib. de art. (pag. 621. 42. H. 813. H.) καὶ φλιαὶ τῶν ὀνίσκων, axium aut asellorum postes. Et rursus (pag. 656. 6. H. 834. A.) ἔπειτα φλιαὶ βραχεῖαι, ἰσχυραί, ἑκατέρωθεν, ὀνίσκους ἔχουσαι ἑκατέρωθεν. Deinde postes breues, validi vtrinque inapiandi, qui asellus contineant. Et rursus ibidem (vers. 56. H. ib. E.) εἰ γὰρ τὸ ξύλον τοῦτο τὸ μέγα ἔχει μέσον ἢ ἐν πλαγίῳ φλιὰς δύο ποδιαίας. Nam si lignum hoc magnum in medio & à lateribus postes duos pedales habeat. Eadem ratione φλιαὶ fortasse pro φλιαὶ apud Erot. legere oportet quemadmodum etiam legit Gal.

φλίβω idem quod θλίβω, premo, comprimo, vnde ἐκφλίβω exprimo, & ἀποφλιφθεῖσα σάρξ, caro in sese compressa, constricta & coacta, lib. de Loc. in hom. (pag. 411. 45.) Et eiusd. (v. 49.) ἔστι τὸ ἀποφλιβῆ, quicquid expressum fuerit. Vt sit ἐκφλίβω idem quod ἐκθλίβω, θ in φ mutato permutatione Æolica aut Attica, vt φὴρ pro θὴρ, & φλάω pro θλάω. Ac rursus ibidem (p. 411. 43.) τὸ δέρμα τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φλιβόμενον ἐκ [illegible], cutis capitis compressa cedit. Vbi vitiosè τὸ ῥεῦμα pro τὸ δέρμα legitur.

φλιδᾶν vide φλυδᾶν postea.

φλογιαὶ exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. ἐρυθραί, rubicundæ. Verbi tamen φλογιαὶ vitiosè scribitur, cùm series alphabetica φλογιαὶ non admittat, etsi φλογιοὶ quidam pro ἐρυθροὶ sumi velint. Existimo autem à Gal. subiudicari locum lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 534. 2.) ἢ αἱ φλέβες δι' αὐτοῦ τείνουσιν ἢ φλογιαὶ ἢ μέλαιναι. & venæ per ipsum [corpus] tendunt aut rubræ, aut nigræ. Vbi tamen φλογιαὶ passim legitur, quasi flammeæ à φλόξ. cùm φλογιαὶ ἀπὸ τοῦ φλέγειν deduci videatur, flammæ autem color ruber est.

φλογοῦ etiam Gal. in Exeg. πυροῦται μετ' ἐρυθήματος exponit. quod est, cum rubore exardescit, igne citur, inflammatur, aut accenditur. Quod legitur lib. 2. de Morb. (p. 484. 18.) ἢ φλογοῖ, & cum rubore ignescit aut inflammatur. Quod dicitur lib. 3. (p. 489. 38.) in pulmonis inflammatione, ἐρυθήματα ἐκζεῖ ἐν τῷ στήθει ὥσπερ ὑπὸ φλογὸς ἀλλοιούμενα, & rubores in pectore, velut à flamma excitati, hoc est, squam igne excitatæ pustulæ. Rursus lib. de Morbo sacro (p. 309. 28.) ἢ τὸ πρόσωπον τότε μᾶλλον φλογοῦ, tunc magis facies exardescit cum rubore, ignescit, inflammatur.

φλόξ flammam, incendium, ardorem, æstum significat, eaque voce vtitur Hipp. lib. de cap. vuln. (pag. 908. F.) ἢ πολλῇ φλογμῷ πλείων, & multo ardore redundat, magnam flammam concipit, de inflammato osse dicitur. Et lib. περὶ ἀφορμῆς ἐπιτηδείων (p. 15. 53.) φλογμὸς ἔσχατος extrema flamma, inflammatio. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 604. 23.) ἢ μετὰ τῶν ἐκ φλογμῶν ὑστέρων. Vteris inflammatis. φλογμὸς est Hesych. καῦσος, θερμότης, καῦμα, φλογμός, æstus, feruor, ardor, flamma. φλογμὸς etiam exponitur καῦσα ἐν τῷ πυρετώδει.

φλογώδης flammeum & incensum significat apud Hipp. in Prorrhet. (pag. 191. 1. H. 71. D.) τὸ φλογῶδες ἐκ προσώπου, hoc est, incensa facies, inflammata aut flammea. Quod etiam repetitur in Coac. (p. 118. G.) Sic rursus ib. (p. 210. B.) φλογώδεες ἐξέρυθροι dicuntur, qui flammei sunt & incensa facie, ac valde rubentes. Et φλογώδεα ἐρυθήματα, rubores flammei & igniti lib. 3. de Morb. (pag. 489. 38.)

φλυαρεῖν est nugari, ineptire, delirare, stultè loqui, vt lib. 2. de Morb. (pag. 468. 32.) ἢν περὶ ἑωυτοῦ γένηται ἢ μὴ φλυαρῇ, si ad se redierit neque deliret. Et rursus (pag. 484. 18.) ἢ φλυαρέει, ἢ ὅταν παύσηται φλυαρέων. & delirat, & vbi delirium cessauerit. φλυαρεῖν φλύαρα ἢ μωρολογεῖν exponunt, & φλυαρέοντες φλυαρέουσι. Et Hesychius φλυηναφᾶ φλυαρεῖ, μωρολογεῖ, & φλύαρος μωρολόγος, & φλυαρία φλύαρος, λῆρος, μωρολογία, & φλυαροφωνίας φλυαρομυθίαι, velut φλυαροφωνίαι φλύαρος. Gal. vt scripsimus antea. Lib. περὶ ψόφων (pag. 58. 10.) ἢ φλυηνέει, & deliret.

φλυδᾶν humescere, madere, diffundi præ humore significat, φλυδᾷ διαχεῖσθαι exponit Hesych. Gal. in Exeg. apud Hipp. φλυδᾷ, ὑγραίνεται, ἢ μυδᾷ exponit, quod est, humescit, flaccescit. Verùm φλυδᾶν, ὑγραίνεσθαι, & μυδᾶν legendum existimo vt & apud Erot. vt locus lib. de Morbo sacro subindicetur (pag. 308. 31.) ὁπόταν δὲ ὁ νότος πνεύσῃ ἀναγκάζει ὁ ἐγκέφαλος φλιδᾶν ἢ ὑγραίνεσθαι. necesse est quidem per austrinos flatus cerebrum dissolui ac humescere. madescere ac flaccescere dixit Caluus. Vbi tamen φλυδᾶν passim in exemplaribus legitur. Erot. φλυδᾶν (aut φλιδᾶν, vt quædam habent exemplaria) διαλύεσθαι ἢ ἐξυγραίνεσθαι ἢ διάπυος exponitur, quæ certè expositio mihi non parum suspecta est, & pro διαλύεσθαι διαχεῖσθαι, pro διάπυος διαπύειν leg. existimo. διαπνεῖν habent exemplaria quædam. φλιδῶν autem Hesych. est σήπεται. Quæ autem putrescunt, diffluunt, subsiliunt, decidunt, laniantur & rumpuntur: Vnde φλιδᾶν ἢ ῥήγνυσθαι eidem significat, & φλιδῶσα ῥηγνύμενα exponit. Idem φλιδᾶν, θρύπτει, θλιβόμενα exponit. Quæ expositio optimè ei quam φλιδᾶν tribuit, conuenit. Idem quoque φλιδᾶνω [illegible] exponit.

φλυδαρὴ ὑγρά, humidam etiam Gal. apud Hippoc. significare scribit.

φλυδεῖται Gal. apud Hipp. ὑγραίνεται exponit, humescit.

φλύκταινα, pustula, bulla, pustula bullæ in modum ab igne excitata. ἀπὸ τοῦ φλύειν vel φλύζειν, quod ἀναζεῖν exponunt Hesych. φλυζάνια Gal. in Exeg. apud Hipp. exponit φλύζαινα, pustulas, quod & facit Hesych. nisi quòd φλυζάνια apud eum fortè pro φλυζάκια legitur. Hanc autem dictionem mihi apud Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 104. 2. H. 401. 7.) ἀνοιδήματα ἢ φλυζάκια ἐν τοῖσι ὤμοις ἢ ἐρυθήματα ἢ ἕλκη. Quin & in superciliis pustulæ oriuntur, & rubores ægrum occupant. Vbi φλυζάκια φλυκταίνας exponit Gal. Id enim φλυζάκια significare scribit, hoc est pustulas ab igne aut feruore excitatas. Sunt enim φλυζάκια τὰ ἀπὸ καύσεως ἢ ἕψης ἀνιστάμενα. vt scribit Eustath. & τὰ ἐν τῷ πυρὶ ἐγκαύματα Apollodoro. Hesych. φλυκταινα exponitur τὸ ἀπὸ πυρὸς φύσημα ἐμφερόμενον ἐν τῷ σώματι. φλυζάκια etiam populatum genus indicant, quæ toto corpore erumpunt in febribus assiduis (varos vocant) in Coac. (pag. 133. E.) ἐφ' οἷσι πυρετῶν ξὺν φλυζακίοισι κατὰ τὸ σῶμα ἀνιᾶται. Quibus per febres assiduas toto corpore papulæ erumpunt.

φλυζόντων ἐλκέων, hoc est, scaturientibus exponit Gal. apud Hip. in Exeg. nimirum meo quidem iudicio locum lib. 2. Epid. (pag. 1029. G.) subindicans, vbi in vulgatis codicibus leg. ἐν τῇσι φλυζόντων αἱμορραγίῃσι χυμῶν τὸ σχῆμα τίς. Verùm ἐν τῇσι φλυζόντων αἱμορραγίῃσι χυμῶν στροφὴ, h. e. in scaturientibus aut ebullientibus sanguinis eruptionibus figura inuenienda est, legisse Gal. apparet ex hoc loco, & ita legendum diximus nostris in eum locum Comm. & in dictione αἱμορραγίας, etsi φλυζόντων illic pro φλυζόντων apud Gal. legatur.

φλύσιες exponit Galen. in Exeg. apud Hipp. ἐξανθήσεις τῶν ἐπιπολῆς χυμῶν ἐκ τῆς τοῦ σώματος ἔξω, hoc est, eruptiones in cute ex humoris abundantia qui est in corpore.

φλύκταιναι sunt pustulæ in summa corporis planicie enascentes, quæ fiunt à tenui sanie cuti subtexta, eamque sua acrimonia erodente & pungente. In Progn. (pag. 148. 29. H. 42. 34.) ἢ φλύκταιναι γίνονται ἀνὰ τὸ σῶμα. & pustulæ toto corpore oriuntur. φλυκταινίδια eadem in re dicuntur in Coac. (pag. 183. A.) & φλυκταινίδες lib. 2. Epid. (pagina 994. D.) ἢ φλυκταινίδες οἷον ἀπὸ πυρικαύστων ἐξανίσταντο. & pustulæ paruæ erumpebant, ijs affines quæ in ambustis fieri solent. Vbi earum etiam ortum comprehendit, nempe acriore humore & sanie sub cute collecta, & concalfacta lancinante & pungente, quem etiam locum exprimit Gal. Comment. 2. in Progn. φλύκταιναι etiam pro papulis toto corpore erumpentibus

ſumi videntur, lib. 4. Epid. (pag. 1129 B.) exanthemata vocant. Hinc φλυκταίνωσις pustularum eruptio aut contractio, lib. de fract. (pag. 558. 25. H. 765. F.) Et φλυκταινούμενοι μὲν ἄρθρα ἐξε-ρύθρους ἐπιπολαίους, quibus ad articulos pustulæ prærubræ & ſuperficiales enaſcuntur, in Coac. (pag. 195. G.) Et φλυκταινώδες χρῶμα, color corporis pustuloſus, hoc eſt, exalbidus, lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 641. 13.) Vbi tamen χρῶμα quidam ad corpus referunt, vt ſit corpus pustuloſum, aut pustulis redundans. Sunt & φλυκτώδες ib. (pag. 671. 47.) idem quod φλύκταιναι, vbi ὑποφλυκτώδες legunt exemplaria Italica, vt antea ſcripſimus. Et lib. περὶ χυμῶν (pag. 47. 26.) αἱ ἀπὸ καυμάτων ἐπαγειρόμεναι φλύκταιναι, pustulæ ex ardore ſublatæ.

§ Φοβερὸς horrendum & metuendum ſignificat, vt in Coac. (pag. 184. H.) φοβεροὶ, metuendi, de quorum ſalute metuitur. Dicitur etiam φοβερὸς trepidus, pauidus aut perterrefactus æger, quique denunciato mortis periculo timidus redditur. aph. 45. ſect. 8. lib. 6. Epid. vbi paſſiuè accipi videtur, & δειλὸς aut ἔμφοβος ſignificare. Inde φόβητρον terriculum aut terriculamentum denotat, quod metum inijcit & terrorem facit. Lib. de Morbo ſacro (pag. 303. 16.) καὶ φόβητρα, & terriculamenta aut terrores.

Φοινιγμὸς eſt cutis rubrificatio aut rubefactio, & coloris rubri per medicamenta excitatio. partium rubor dicitur Aurel. cap. 1. lib. 5. Tard. Paſſ. & cutis rubor, cap. 2. ἀπὸ τοῦ φοινίσσεσθαι deducitur, quod eſt puniceo colore infici, rubeſieri, rubore ſuffundi & tingi. Lib. 7. Epid. (pag. 1234. F.) τὰ ὄπισθεν ἐφοινίχθη, partes posteriores rubore ſuffuſæ ſunt, veluti cruentatæ aut cruore infectæ, aut ſcuticis cæſæ, de mortuo ex febre continua.

Φοινικοῦς puniceus, aut rutilus, qui & phœniceus dicitur, & habet exuperantiam ruboris, quales ſunt fructus palmæ arboris, non admodum ſole incocti, vnde ſpadici & phœnici nomen eſt, vt ſcribit Gellius cap. 26. lib. 2. Eaque notione, nempe ex eiuſmodi colore, φοινικοῦς exponitur apud Gal. in Exeg. ἀπὸ τοῦ χρώματος ὅπως εἰρῆσθαι τὴν ἐλεφαντίασιν ὑπονοοῦντος αὐτοῦ. vt ab huiuſmodi colore ſic dictam Elephantiaſim quis ſuſpicari queat. Verùm ſuſpectam non parum habeo hanc lectionem, & pro φοινικοῦς φοινικίου leg. arbitror: vt ſit φοινικίου νόσος Elephantiaſis ex colore rutilo & puniceo, quales ſunt fructus palmæ arboris non ſatis inſolati, quæ & φοινικὴ νόσος dicitur, & explicator Gal. ὁ κατὰ φοινίκην καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀνατολικὰ μέρη πλεονάζουσα, quæ in Phœnicia aliiſque orientalibus regionibus plurimùm graſſatur. ὀνομάζουσι δὲ καὶ Ἡρακλείαν νόσον ἢ ἐλεφαντίασιν. Videtur autem hoc indicari Elephantiaſis (vt adſcribit Galen.) Quibus ſanè verbis exprimi locum lib. 2. Prorrhet. (pag. 114. E.) exiſtimo, vbi ἡ νόσος ἡ φοινικίη καλουμένη ſcribitur vt ἡ φοινικίη aut φοινικίη νόσος legiſſe Gal. exſtimem. Eſt autem φοῖνιξ palmula aut palmæ fructus, vnde φοινικοβάλανος fructus palmæ Ægyptiæ dicitur, vbi maturuit, & φοίνικες πατητοί, palmulæ calcatæ & paſſæ, quæ ſolem diutiùs paſſæ, rumpuntur (cùm ſint aliàs nimio humore refertæ) vt ob id quaſi calcatæ videantur, veluti paſſæ. quemadmodum σταφυλαὶ πατηθεῖσαι vocantur Aetio, vuæ paſſæ, quaſi calcatæ, lib. 9. cap. 142. φοινίκων πατητῶν meminit Gal. lib. 10 Meth. med. (pag. 146. 12.) καὶ μετ' αὐτὸ καὶ τὸ διὰ τῶν φοινίκων ἐπίθεμα τῶν λιπαρῶν, ὀνομάζουσι δ' αὐτοὺς πατητούς, ἀγαθὸν φάρμακον. Quin etiam quod fit ex pinguibus palmulis epithema (quas πατητοὺς Græcè, quaſi calcatas vocant) ſalutare eſt medicamentum. Plinius etiam lib. 13. vbi palmarum genera recenſet, Pateton quoddam nominari tradit. Tertium (inquit) ex his genus Pateton, nimio liquore abundat, rumpitque ſe pomi ipſius etiam in ſua matre ebrietas, calcatis ſimilis. Meminit & φοινίκων πατητῶν Paulus & Aëtius.

Φοιτᾶν, quod eſt, itare, ventitare, pro venire aut procedere. Lib. 7. Epid. (pag. 1239. C.) καὶ τὰ ὄξεα ὑδαρῆ ἐφοίτα. & putæ venæ veniebant, prodibant, pro ἐξῄεσαν poſitum, exibant, egrediebantur.

Φολλικώδης apud Hipp. ſumitur pro molli, laxo ac fungoſo. lib. 4. Epid. (pag. 1133. B.) κνῆμαι σκληροῖσιν οἰδήμασι, λευκοῖσι, φολλικώδεσι. Tibiæ tumoribus duris, albis & laxis vexabantur, hoc eſt, fungoſis & mollibus, quales viſuntur in tibiis & pedibus aqua inter cutem ac præcipuè Leucophlegmatia laborantium. φολιδώδης autem legitur in omnibus exemplaribus, & ſquamoſos tumores dixit Calius, quòd φολὶς λεπίδα ſignificet, hoc eſt, ſquamam, qualis eſt piſcium aut ſerpentum. Hinc φολίδα χαλκοῦ, τὴν λεπίδα, hoc eſt, æris ſquamam exponit Erot. ex lib. περὶ ὄψιος (pag. 687. 10) in curatione ſcabiei palpebrarum, quam λεπίδα χαλκοῦ vocat etiam Dioſc. Ex eoque Hipp. loco tumores intelligi poſſunt, qui ob cutis ſiccitatem ac rugas ex alimenti penuria, velut ſquamoſi aut cortice obducti videntur, quales plæriq; in pedibus & tibiis, cæteriſque partibus, cachexia & hydrope laborantibus adeſſe ſolent. Verùm pro φολιδώδεσι. φολλικώδεσι forte legendum videtur, quòd φολλικώδης fungoſum, laxum atque inane follis inſtar ſignificet, & φολλικώδεα τὰ ἀπὸ θυλακώδη καὶ κενά, hoc eſt, fungoſa, laxa & folliculorum ſemine vacuorum inſtar inania, exponat Gal. in Exeg. apud Hipp. nimirum locum lib. 4. Epid. (p. 1117. B.) ſubindicans. τὰ δὲ φολλικώδεα ἐφλυκταινοῦτο. Quæ verò pustulæ erumpebant molles & laxæ. Significat autem toto corpore enatas pustulas vaſis ſimiles, ſubinanes & folliculorum ſemine vacuorum inſtar molles, laxas ac fungoſas, ab acri & tenui materia in cutem erumpente. Quam etiam vocem agnoſcit apud Hipp. Erot. qui φολλικώδεα τὰ ἐφελκώδη καὶ λεπρώδη exponit, hoc eſt, ſquamoſa & ſcabra velut ſcabie exaſperata. οἱ γὰρ παλαιοὶ φολλίκας ἔλεγον τὰς ψωρώδεις τραχύτητας. φόλλικας enim vocarunt antiqui ſcabroſas cutis aſperitates. Quæ certe ſignificatio longe aliam habet notionem, eoq; ſenſu tumores quadam ſcabie exaſperati indicabuntur, quales ſæpe cernuntur in cachexia & malo corporis habitu vexatis, non longè ab ea notione quam antea adſcripſimus. φολλικώδης etiam agnoſcit Erot. in Proœmio & inter obſcuras Hipp. dictiones reponit. Pro quo φυλλικώδης & φολλικώδης vitioſè leg. exēplaria quædā.

Φονᾷ Galen. in Exeg. φονεύειν ἐπιθυμεῖ, hoc eſt, cædis perpetrandæ eſt auidus, aut interficere cupit. Eſt enim φονᾶν idem quod φονᾶν, & φόνος cædem & ſanguinem in cæde effuſum ſignificat apud Homer. & αἷμα exponitur Heſych. φόνος quoque pro tabo, ſanie, aut cruore effuſo quandoque accipitur. Sic φόνου ὄζειν eſt cædem olere, aut cadaueris iugulati odorem reſerre, hoc eſt, ſanguinis effuſi ac putrefacti odorem præ ſe ferre, apud Hippocrat. lib. 2. de Morb. (pag. 486. 52.) ὀδμὴ ὡς φόνου ὄζει. De bile atra dicitur velut ſanguis niger effuſa, in bilis atræ morbo. Α' φόνος πυρετοὶ καὶ πυρετοί dicuntur, mortiferæ febres & maximè lethales, lib. περὶ κρίσεων (pag. 52. 58.) κακοήθεις, in Progn.

Φοξοὶ dicuntur qui acuminato ſunt capite & faſtigiato, & quibus vtrinque depreſſæ ſunt eminentiæ aut frontis, aut occipitis, aut quibus etiam vehementer prominent. Quod indicat Gal. Com. 1. in li. 6. Epid. (p. 445. 51. H. 1164 D.) ὁ φοξὸς καλεῖ τοὺς μακροτέραν τοῦ δέοντος ἔχοντας τὰς ἐξοχάς, ἤτοι γ' ἀμφοτέρας, ἢ τὴν ἑτέραν, ἢ μίαν ἔχοντα μόνην, ἀπολωλυῖαν δὲ τὴν ἑτέραν, aut acuminatum caput, productiores quàm deceat habens eminentias, aut vtranque, aut alteram, aut vnam duntaxat eminentiam habens, & altera carens. Ac rurſus ibidem αἱ δὲ φοξαί, ἄνω δὲ λείπουσαι ἔχουσι τὴν κατ' ἰνίον ἢ μέτωπον ἐξοχήν, ἢ περαιτέρω τοῦ πρέποντος ἐκτεταμένην. Acuta capita deficientem occipitij aut frontis eminentiam habent, aut vltra quàm deceat productam. Sed φοξαὶ propriè dicuntur quibus capitis acumen admodum eſt faſtigiatum & vehementer turbinatum, atque adeò indecorum, qualem fuiſſe Therſiten ſcribit Hom. Quod etiam ibidem ſcribit Gal. νεφρίτικος γὰρ οὐδ' ἢ τοῦτο καῖλον, ἐφ' ὧν ὁ φοξῆς ἐξ ὧν τι καὶ αἰσχύνας ὁρῶσιν. Inuenies namque & illud [palam] cauum, quibus acuties capitis tum acuta, tum deformis fuerit. καὶ γὰρ οὐδ' εὐλαβοῦνται οἱ ἄνθρωποι τούτους μάλιστα φοξούς. Hos nempe præcipuè φοξοὺς, hoc eſt, acuto capite aut turbinato antiqui vocant. φοξὸς eſt Sudæ, ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν, cui caput in acutum deſinit. Dicitur & Heſych. φοξὸς ὀξυκέφαλος, vt & Homeri Schol. & Iulio Polluci. Et Erot. apud Hipp. φοξοὶ οἱ ὀξυκέφαλοι καὶ στρομβώδεις exponuntur. φοξὸς autem quaſi φλοξὸς dici videtur ex flammæ ſimilitudine, quæ in pyramidem faſtigiatur. Φοξῶν tres ſpecies conſtituuntur Gal. libello de oſſibus cap. 1. & lib 9. de vſu partium cap. 17. Hinc vſurpat dictionem Hipp. aphor. 2 ſect. 1. lib. 6 Epid. οἱ φοξοί, οἱ μὲν κρατεραύχενες, ἰσχυροὶ καὶ τἄλλα καὶ ὀστέοισιν. Qui acuminato aut turbinato ſunt capite, partim quidem validam habent ceruicem, qui cum cæterorum membrorum, tum etiam oſſium robore præſtant. Et aph. 49. ſect. 8. ὡς οἱ φοξοί, veluti ſi acuminato ſit capite.

Φορβειώδες τὸ στόμα, dicitur apud Hipp. lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 663. 42.) quod exponitur vteri os apertum & ad conceptum idoneum φορβὶς enim ἐπιτήδειον exponitur in Exeg. Verùm vitium hæc lectio ſubolet, & φορειώδες legendum videtur, quod Gal. & Erot. ῥυσώδες, hoc eſt, rugoſum exponunt. vt antea ſcripſimus. Aut certe pro φορβειώδες φαρμακώδες lubentius legerim. φαρμάσσειν enim Heſych. ἀραιοῦν exponitur, vt os vteri laxum, rarum & apertum intelligatur, quod εὐρὺ eadem in re dicitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 586. 14.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 673. 37.)

Φορβὴ alimentum & pabulum, præcipueq; in brutis, ſignificat, à verbo φέρβω quod paſco denotat. Vſurpat ea notione Hipp. lib. περὶ ἐπταμήνου (pag. 263. 39.) αὐτὰ ἀποταμοῦσι ἑαυτῷ ἐκ τῆς

[illegible] quos (aculeos) leuiter rescindes, ne pabulum effluat. [illegible] enim illic potiùs legam, quòd ad τὰ κέντρα referatur, quàm [illegible], quæ tamen constans est omnium exemplarium lectio. φορβὰ autem βορά, τροφή, βρῶσις, exponitur Helych.

Φορίνη autem aut corium significat, & de pelle suilla dicitur Polluci li. 6 & Hipp. lib. de rat. vict. in Morb. ac. (p. 111. 55. H. 404. 55.) [illegible] ἄνευ τῆς φορίνης, absque pelle eas comedere oportet, (de carnibus suillis locutus) [illegible] τοῦ δέρματος, vt exponit Gal. in Com. Eidemetiam in Exeg. vocum Hipp. φορίνη δέρμα, exponitur, sed φορίνης & δέρματος [illegible], vt eò referatur. [illegible] quoque Erot. [illegible] exponit ex Aristoph. Gramm. Verùm vitium subesse apparet & φορινῆς legendum, vt scribitur lib. de rat. vict. in morb. ac. & meliùs φορίνης. φορίνη verò ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος, hoc est, de cute humana dicitur, & [illegible], vt annotat Helych.

Φορός, fertilis, ferax, de muliere fœcunda, quæ facilè concipit. Sic enim φορὸς exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. [illegible], quæ facilè ventrum gestat aut prægnans est, nimirum ex lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 595. 3.) φορὸς δὲ οὐ δύναται [illegible]. Sic autem affecta, fœcunda esse non potest.

Φορτικὸς dicitur grauis, molestus, odiosus, qui est oneri. Lib. περὶ ἰητρ. (p. 19. 21.) φορτικὸς [illegible], molestus ac odiosus habetur. Rursus ib. (p. ib. 46.) [illegible] huiusmodi supellectile vti, cultus ambitiosus & molestus mihi videtur, hoc est, æreorum vasorum & instrumentorum vsus. Ac rursus ib. (20. 13.) φορτικὸν γὰρ τὸ [illegible], onerosum enim id est, hoc est, huiusmodi deligationes molestæ sunt & oneri.

Φορύσσω, φορύξαι & φορύω, idem quod φύρω, [illegible] aut φυρῶ, macero, subigo, vnde φορύξαι apud Hipp. pro φυρᾶσαι lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 6. 9. 49.) ὕδατι φορύξαι aqua subigito. vbi tamen [illegible] viriosè legitur. Sic φορύξαντες Gal. in Exeg. [illegible] exponit, subigentes. Quod legitur lib. περὶ ἀγμῶν [illegible] (p. 9. 39.) Vbi tamen [illegible] legunt exemplaria Regia manu scripta. Vnde etiam [illegible] & [illegible], crebrò legitur apud Hip. Hesych. φορύξαντες [illegible] exponitur, & [illegible], & [illegible] Lib. περὶ [illegible] (p. 679. 34.) φορύξαντα & [illegible] simul iunge. [illegible] Hæc melle cocto subacta & in glandem efformata.

Φρένες, præcordia Latinis dicuntur, tanquam mentis sedes, νοῦν καὶ διάνοιαν, hoc est, mentem & intelligentiam vocari scribit Gal. Comm. 1. in Prorrh. (pag. 171. 31.) quòd ad prudentiam conducere videamur, aut quòd ea parte affecta mens quoque lædatur. φρένες ὡς [illegible] τοῦ φρονεῖν dici videntur Aristot. cap. 10. lib. 3. de part. animal. etsi parum arridet illud etymum authori libri περὶ ἱερῆς νούσου (pag. 309. 51.) qui φρένας nomen forum ò sortitum habere vult. φρένες etiam διαζώματα dicuntur Aristot. septum transuersum aut præcordia, quod cordi prætendantur, Latini vocant, & διάφραγμα. Erot. apud Hipp. φρένας [illegible] οἱ ἀρχαῖοι τὸ διάφραγμα. φρένας antiqui septum transuersum vocabant. Quibus certè verbis locum Coac. (pag. 199. G) mihi subindicare videtur. [illegible] ἐγκέφαλον [illegible], ὁ ῥαχίτης μυελός, ἧπαρ, αἱ φρένες. Ea vulnere autem ferè mors contingit, si cui vulneratum fuerit cerebrum, aut spinalis medulla, aut iecur, aut septum transuersum. Cur autem φρένες διάφραγμα vocarint antiqui, fusissimè exponit Gal. lib. 5. de loc. affect. (pag. 301. 17.) simulque quomodo διάφραγμα à Platone vocatum sit & ab Aristot. ὑπόζωμα.

Φρενῶν ὀξέως & [illegible] φρενῶν de mentis læsione & desipientia effertur Hipp. vt scribit Gal. Com. 3. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 82. 45. 47. H. 394. 47.) vt antea scripsimus.

Φρενῖτις inde dicitur perpetuum cum febre acuta delirium ea inflammatione membranarum cerebri contingens, cùm somnis turbulentis aut continentibus vigiliis, eaque vera & propriè dicta phrenitis est Hipp. vt scribit Gal. Comment. 1. in Prorrhet. (pag. 167. 36. H. 67. B.) [illegible] Nempe in libris de Morbis vulgaribus, velut à nobis demonstratum est in eorum Commentariis, perpetuum in febre acuta delirium phrenitim appellare videtur Hippocrates. Perpetuum verò dico, quòd in vehementium febrium vigoribus deliria quandoque contingant, quæ in remissionibus statim desinunt. μαίνεσθαι siquidem, quod est insanire, dicunt omnes eos qui citra febrem delirant. φρενιτίζειν verò, qui cum febre eo modo affecti sunt. Eos autem qui in febris vehementis vigore delirant, [illegible], & [illegible] dicunt. At phrenitim non nominant absque febre, nec nisi cum continuo delirio. Et verò continuitate delirij, siquidem vnà cum febre contingat, phrenitim agnoscemus. Sunt & alia phrenitidos missis propriè dictæ genera, quemadmodum φρενιτικὸν vocat quibus mens oblæsa est, vt scribit Galen. Comment. 1. in Prorrhet. (pag. 177. 30.) [illegible] Phrenitim mortales omnes eam affectionem appellant, in qua mentem læsam esse videant, quam & νοῦν & διάνοιαν vocant. Est & phrenitis quæ ex hypochondriorum affectibus oritur Aretæo cap. 10. li. 1. cur. τῶν ὀξ. qualis per consensum, & quæ ex diaphragmatis inflammatione gignitur Galeno lib. 5. de loc. aff. (p. 301. 18.) cuius quoque à vera & exquisita phrenitide dissimilitudinem edocet. Sunt & [illegible] in Prorrhet. (pag. 180. 16. H. 70. A.) & φρενιτικοὶ [illegible], quasi cognitu difficiles, neque vulgo solùm, verumetiam medicis ipsis, velut qui [illegible], hoc est, graui sopore torpescunt, magnaque in somnum delatione grauantur, lib. 3. Epid. st. pest. εἴωθε γὰρ (vt scribit Galen. Comment. 1. in Prorrhet. (pag. 180. 30.) [illegible] Nempe eos solos phreniticos opinantur, qui exclamant vel exiliunt, cùm tamen Hipp. mente oblæsos ita appellet, etsi continua in somnum propensione grauentur. Itaque desipientia ab initio simul cum sopore occupat. Ac rursus ib. (pag. 167. 43.) [illegible] Neque verò minus phreniticos esse cernimus, qui sopore detinentur nec sapiunt, verum delira loquuntur, atque ab iis qui adstant excitati stupefactis similes videntur. Hunc igitur in modum dictio se habet libro 3. de Morb. vulgaribus. Neque phreniticorum quispiam vehementer insaniunt, sicut in cæteris vsu venire solet, sed ex alia quadam languida in somnum degrauatione capite grauati morrebantur. Hunc itaque sermonem vt vero maximè consentaneum sentio, vocarique ab Hippocrate phreniticos omnes existimo, quicunque cum mentis oblæsione in perpetuo delirio fuerint, non secus ac μαινόμενοι, hoc est, insanientes dicuntur, qui sola febris eatenus ab his discrepant. Phrenitim Celsus insaniam febricitantium vocat cap. 1. libro 2. sæpiùs verò insaniam vt cap. 7. libro 2. ex Progn. & aphorism. 12. lib. 7. & cap. 1. lib. 2. ex aphor. 10. lib. 7. & cap. 18. libro 3. vbi etiam scribitur. Phrenitis verò tum demum est, cùm continua dementia esse incipit, aut cùm æger quamuis adhuc sapiat, tamen quasdam vanas imagines accipit. perfecta est, vbi mens illis imaginibus addicta est. Cuius plura ibidem genera esse dicuntur. Phrenitidis etiam tria genera habes apud Galen. libro 4. de loc. affect. (pag. 188. 19.) Author. Definit. Med. (pag. 397. 18.) [illegible] Phrenitis est mentis delirium cum febre acuta, ac floccorum vellicatione, & mentis emotio, & in pulsu huius impedimentum, & prudentiæ obliuio, aut continuum mentis delirium cum tremore, & vocis obscuritate & palpitatione, quæ magna ex parte ex febre maligna contingit. Phrenitidis exempla sunt apud Hipp. ægr. 11. lib. 3. Epid. & 13. 14. 15. & 16. eiusdem lib. post st. pest. de eaque agitur lib. 3. de Morb. (p. 490. 9.) & lib. περὶ παθῶν (p. 518. 21.)

Φρίκη horror dicitur, medius inter frigus & rigorem, & ex his mixtus & temperatus, tanto maior frigore, quanto minor rigore, vt scribit Gal. lib. 2. de diff. feb. cap. 8. Ex iisdè causis fit quibus rigor, omninò tamen minoribus, adeò vt horror debilissimus

rigor

rigor scribatur Hipp. lib. 1. de Morb. (pag. 458. 6.) φρικῶδες horridum, asperum, rugosum & inæquale significat Hipp. aph. 21. sect. 3. lib. 6. Epid. & cutis rugosæ asperitas, inæqualitas aut horror, partibus quibusdam cauis, nonnullis verò eminentibus apparentibus, idque per modica interualla, cui τὸ λεῖον opponitur. Ibi τὸ φρικῶδες exponit Gal. τὴν τραχύτητα τοῦ δέρματος, ἐοίκοτα μὲν αὐτοῦ μορίων κοιλοτέρων φαινομένων, ἐνίων δ' ἐξεχόντων· ὅταν γὰρ κατὰ σμικρὰ μόρια ἀνώμαλον γίνηται τοῦτο δι' ὅλου τοῦ δέρματος, ὀνομάζεται τὸ σύμπτωμα φρίκη τε καὶ φρίξ. καὶ μοι δοκεῖ γαλήνην μὲν ἀκριβῆ τὴν τοῦ λείου σώματος ἐοικέναι κατάστασιν, φρὶξ δ' ἀρχομένης τῆς κατ' ἀνωμαλίας τὴν φρίκην. ὅπως φησὶ ὁ ποιητὴς ἔπη,

Οἵη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ.

Ὀρνυμένοιο νέον. hoc est, velut cutis asperitatem, eius quibusdam partibus depressioribus, nonnullis eminentioribus apparentibus. Quando enim per exigua interualla id in tota cute contingit, eiusmodi symptoma φρίκη & φρίξ nominatur. Idque ego mihi mente concipio exactæ maris tranquillitatis læuis corporis statum similem, horrorem verò non ita pridem eius incipientis inæqualitatis. Sic sane & Poeta inquit, Il. α. Vt mare cum Zephyris ipsum turbantibus horret. Sic Hesychio φρὶξ dicitur ἡ ἐπιπολῆς ἀνωμαλία τοῦ κύματος, vnde in superficie inæqualitas, ἡ ἐπιπολάζον τῷ κύματι ἀφρὸς ὅταν ἄρχηται ἄνεμος πνεῖν, aut spuma in vndæ summa superficie innatans, quando ventus spirare incipit. φρικῶδες igitur hic ἀνώμαλον inæquale & planitie carens significat.

Φρικώδεες πυρετοὶ inde dicuntur febres horrificæ aut horroris sensu insignes, non quæ cum horrore inuadunt, sed ex in quibus bonam accessionis partem horror occupat, semitertianas intelligens Gal. cap. 9. lib. 2. de diff. feb. Idem quoque sentit Gal. de huiusmodi febribus Com. 1. in lib. 1. Epidem. (pag. 354. 45. H 940 F.) σημαίνει δὲ τοῦτ' αὐτὸ, τὸ μέχρι πλείστου τῆς ἀναβάσεως τε καὶ ἐπιδόσεως παραλαμβάνειν τοῦ παροξυσμοῦ τὰς φρίκας γινομένας τοῖς νοσοῦσιν. οὐ γὰρ δὴ τούς γε κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπισημασίας φρικώδεις γινομένους ἄν τις εἰρήκοι, ἀλλ' ἐφ' ὧν ἐπὶ πλεῖστον ὅλου τοῦ παροξυσμοῦ τὸ τῆς φρίκης ἐκτείνεται σύμπτωμα· καὶ γίνεται διττῶς, ἐνίοτε μὲν ἀναδιπλούσης τῆς ἐπιδόσεως, ἐνίοτε δὲ αὐτὸ τοῦτο μόνον, ἀνώμαλον ἀνάβασιν· ἡ διαφορὰ δ' ἐστὶν ἐν τῷ ποσῷ τοῦ χρόνου· βραχέσι μὲν γὰρ πάνυ διαστήμασι διεστηκυίας ἀπ' ἀλλήλων τῆς φρικώδους κινήσεως, ἀνώμαλός τε ἡ φρικώδης κίνησις λέγεται· μειζόνων δὲ τῶν διαστημάτων ὄντων ἀναδίπλωσις γίνεταί τε καὶ ὀνομάζεται τὸ τοιοῦτον σύμπτωμα, καὶ γίνεται μάλιστα αὐτὸ κατὰ τοὺς ἡμιτριταίους ὀνομαζομένους πυρετοὺς, διὸ καὶ τρεῖς οἱ πολλοὶ ἢ τέτταρες εἰσιν. Quod significat magnam partem ascensus & incrementi accessionis horrores ægrotos detinuisse. Neque enim eos qui circa initium accessionis inhorrescunt appellauit, sed quibus per totam prope accessionem horroris extenditur symptoma. Quod duobus modis contingit, interdum quidem reduplicante incremento, interdum etiam ipso solo inæqualem ascensum sentiente. Discrimen verò in temporis quantitate consistit. Nam si breuibus admodum interuallis inter se distent horridæ motiones inæqualis tum motio, tum horrida dicitur: Sin ampliora fuerint interualla, reduplicatio fit & dicitur eiusmodi symptoma. Quæ maximè contingit in semitertianis appellatis febribus, quo fit vt ternæ plærunque vel quaternæ fiant. Quod etiam de iisdem febribus scribitur à Galeno lib. de Temp. morb. (pag. 583. 50.) At φρικώδης πυρετὸς authori Definit. Med. (pag. 396. 8.) dicitur: ὁ ἀναμεμιγμένην ἔχων τῷ ῥίγει τὴν θερμασίαν, σφυγμοὺς ἄγαν ἀδυνάτους ἔχων, ὥστε μόλις τῆς ἁφῆς ἐφικνεῖσθαι, ἀλλ' ὡς ἐνδοτέρω ὑπονοστεῖν. γαστὴρ ὀγκωμένη, βορβορύζουσα, γλῶσσα ὑγρὰ πάνυ, ὀξίζοντι ὅμοιον, ἢ ὥσπερ σιάλῳ περικλυζομένη. quæ calorem habet rigori permixtum, & pulsus admodum imbecillos, adeò vt ne in tactum veniant, sed qui velut intrò recesserint. In ea venter tumefactus murmurat, lingua valde humida, quiddam acido simile habens, quo tanquam saliua circumluitur. φρικώδεες etiam dicuntur qui subinde inhorrescunt, in Coac. (pag. 119. D.) φρίκαι quoque & horrores pro lenibus rigoribus sumuntur, in Prorrh. (p. 193. 4. H 71. B) & Coac. (pag. 119. A.) αἱ ἐκ νώτου φρίκαι πυκναὶ, crebri ex dorso horrores, hoc est, leues rigores, qui inflammationes internas suspectant. Et rursus (p. 214. G.) τριταῖοι μετὰ φρίκης, tertianæ cum horrore. Et φρίκη ἀκατάστατος, inconstans horror, de eo qui præstitutam sibi formam aut legitimam non seruat, verùm ab ea aberrat & typum mutat, velut si à tertiano circuitu in quartanum transitus fiat. hunc enim illic innuere videtur: vt sit φρίκη ἀκατάστατος, ἡ μὴ διαφυλάττουσα τὴν ἰδίαν μίαν ἰδέαν, quod de πυρετοῖς ἀκαταστάτοις dici scribit Gal. Com. 4 in lib de rat. vict. in morb. ac.

Φρόνησις prudentiam significat, sed pro sensu aut sentiendi vi sumitur lib. περὶ ἱερῆς νούσου (p. 305. 39.) καὶ οὕτω τὴν φρόνησιν καὶ τὴν κίνησιν τοῖσι μέλεσι παρέχει. sicque sensum & motionem membris exhibet. Agitur autem de aëre ac spiritu, qui in ventriculos ingressus per venas dispergitur, sensumque membris & motiones facit. Contrà verò venis & ventriculis à pituita exclusus, hominem voce priuat & desipientem reddit, hoc est, sine sensu ac motu. Sic enim ἄφωνον καὶ ἄφρονα illic intelligitur. Et postea ibid. (306. 5.) καὶ φρονέουσι, & ægri resipiscunt, hoc est, sensum recipiunt Rursusq; (ib. 12.) καὶ τὸ φρόνημα γίνεται, sensus contingit aut prudentia, hoc est, sentiendi potentia permanet.

Φροντὶς, cura, meditatio, cogitatio, mentis agitatio, commentatio. Significatq; contentam mentis agitationem, qua animus excolitur ac velut exercetur, aph. 10. sect. 5. li. 6. Epid. ψυχῆς περίπατος φροντὶς ἀνθρώποισι. Cura ac meditatio hominibus pro animi exercitatione est. At lib. 1. de morb. (p. 486. 32.) cùm scribitur: φροντὶς νοῦσος χαλεπὴ, φροντὶς pro melancholia morbo ex nimia cura sumi videtur.

Φρύγανον virgultum aridum significat, siue surculum aridum. φρύγανα sunt ligna arida, virgulta, sarmentosa ligna, quæq; ad cremandum apta est materia & incendi parata. Cremia dicuntur. indicaturque omnis lignosa & surculosa materia, qua ignis succenditur eiusq; est fomentum. φρυγάνων πλῆθος apud Lucam Act. 28. cap. sarmentorum multitudinem vertunt. Apud Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (p. 617. 21.) φρυγάνων φάκελλον μαλθακῶν, mollium sarmentorum fascem vertit Cornar. Significat autem virgultorum aridorum aut teneriorum struem ac fascem, quem lecto supponi iuber Hipp. ad mulieris concussionem. Ibid. τὰ φρύγανα vocat (v. 28. 30.) φρύγανον exponitur Varino εἶδος φυτοῦ ῥᾳδίως ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναπτομένου. Vnde φρυγανώδης ὕλη dicitur.

Φρυκτὴ fricta simpliciter, resina intelligitur Colophonia, ad differentiam liquidæ siue humidæ, quæ ὑγρὰ dicitur. Fricta verò vocatur quod torreatur aut vratur vt docet Diosc. lib. 1. φρυκτῆς meminit Gal. li. 2. τῶν κατὰ γέν. (p. 183. 54.) ex Apollonio & li. 6. Meth. vbi etiam liquidam ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰν vocat, h. e ex dolus siue amphoris liquidam, nimirum quod in doliis ac amphoris asseruetur. Eam verò Terebinthinæ inopia assumendam censet Gal. his verbis: καὶ μὴ παρούσης δὲ καὶ ταύτης τερμινθίνης, ἡ τ' ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ, καὶ ἡ φρυκτὴ μιχθεῖσα ἂν μιχθείη. Atqui Therebinthinæ inopia, probè resina ex dolius humida & fricta immisceri possit. Idem li. 4. salub. δεύτερον δὲ πάντων, ἡ ἔστι τὴν ἐκ τῶν κεραμίων μιγνύειν πιτυΐνην ἢ καὶ τὴν φρυκτὴν ὀνομαζομένην. Horum inopia pineam ex doliis immiscere, tum etiam frictam licet.

¶ Φύγεθλον panus dicitur Celso cap. 18. li. 5. & cap. 18. eiusdem libri phygetlon, tumor non altus, sed latus, in quo quiddam pustulæ simile est. Dolor distentioque vehemens est, & maior quàm pro magnitudine tumoris: interdum etiam febricula, idque tardè maturescit, neq; magnopere in pus conuertitur. Fit maximè aut in vertice, aut in alis, aut in inguinib. Panem ad similitudinem figuræ nostri vocant. Quibus verbis tumorē biliosum circumscribit Celsus. Vt verè scriptum sit à Gal. li. 2. ad Glauc. p. 209. 14.) φύγεθλον, τὸ λεγόμενον φλεγμονῶδες ἐρυσίπελας, ἢ ἐρυσιπελατῶδες φλεγμονή. Panus inflammationis particeps erysipelas, aut erysipelatis particeps inflammatio nominatur. Ibidem verò inter inflammationes & glandularū affectus recensetur, vt & initio li. 2. & lib. de Tumor. præter nat. (p. 357. 6.) Vbi etiam φύγεθλα à cæteris tuberculis calore & generationis velocitate distinguuntur, & in inguinibus aut alis fieri dicuntur, & φλεγμοναὶ τῶν ἀδένων τῶν τῇδε συμβαινόντων, hoc est, glandularum illis in partibus induratarum inflammationes.

Φύεσθαι quod est oriri, produci, γεννᾶσθαι καὶ αὐξάνεσθαι, aut etiam διαφυλάττεσθαι, hoc est, generari, augeri, conseruari, & βελτίων γίνεσθαι significare scribit Gal. Com. 5. in lib. 6. Epid. (p. 509. 50. H. 1184. F.) vt de animo dicatur qui eruditione excolitur, proficit, & melior redditur.

Φυλάττεσθαι est cauere, cautum esse, diligenter obseruare, διευλαβεῖσθαι, circunspectum esse, & sibi probè cauere. Lib 7. Epid (p. 1230. C.) βέλτιον δὲ μέχρι τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης φυλάττεσθαι. Præstat autem ad decimum quartum vsque diem cautum esse, hoc est, sibi cauere & cautionem optimam adhibere, quod Gallicé dicitur [estre sur ses gardes] innuit autem acutos morbos non ante decimum quartum diem periculo vacare, aut subire iudicationem, vt testatur aph. 23. lib. 2.

Φύλλα exponit Gal. in Exeg. apud Hipp. τὰ κηπαῖα καὶ ἐπιτήδεια χλωρὰ ἡδύσματα, hortensia oleta viridia, aut herbas virides cōdimentis vsurpatas, velut origanū, satureia, mentha, apiū, ruta, coriandrū, quæ auctarij loco oleta ementibus adiici solebant, vt idem scribit φύλλα exponēs ἡδύσματα κηπαῖα, ἃ τοῖς ὠνουμένοις τὰ λάχανα προσεπιδίδοται, οἷον κορίαννον, ἡδύοσμον, πήγανον, σέλινον. Videtur autem hac expositione Gal. mihi locum li. 2. de Morb. (p. 469. 55.) subindicare. καὶ τρίψας τὰ φύλλα τῶν ... βοτανέων, καὶ τὸ λοιπὸν τρίψας χλιήνας, ἀναγαργαρίζειν prædictarū herbarum folia trita & in mulsa macerato, tepefacito, &

gargarismum præbeto. Atque haud scio an illic etiam φύλλα legatur Gal. Gargarismum enim illic parari vult Hipp. ex origano, satureia, apio, mentha, & modico nitro. Rursus φύλλων ibidem meminit (p.471.11.) vbi τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων, hortensium herbarum condimentis vsitatarum & odoratarum decoctum intelligitur ad os colluendum accommodatum. Et (ib.18.) ἢ ἀναγαργαρίζειν τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων εὐωδέων (sic enim lego) & foliorum hortensium odoratorum decoctum velut insolatum gargarisandum præbe. Et rursus (pag.479.43.) ἔπειτα πίνειν τῶν φύλλων ἐπ' οἴνῳ ... κεκρημένῳ. deinde folia hortensia odorata vino temperato inspersa bibat.

Φύλλον idem Gal. exponit in Exeg. τὸ τοῦ σιλφίου σπέρμα ὅτι τὸ πλατὺ ἐστί. silphij semen quod latum sit, ex lib.2. περὶ γυναικ. Legitur autem (p.651.51.) φύλλον ἀπὸ τῆς ... silphij semen tritum potu exhibeto φύλλον etiam pro silphij semine vsurpatur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.582.28.) Idem quoque Gal. τοῦ σιλφίου σπέρμα exponit, quod & φύλλον ... dicitur, & à quibusdam μαγύδαρις, vt antea scripsimus. Quod autem scribit Gal. addi interdum ab Hipp. Libycum, interdum etiam Æthiopicum, is videtur subindicare quod scribitur lib 2. περὶ γυναικ. (p.626.9.) ὁ φύλλον τὸ λιβυκόν. Et lib. περὶ γυναικ. φύσ. (p.584.46.) τοῦ φύλλου διδόναι τοῦ αἰθιοπικοῦ ῥίζαν. φύλλον verò dici silphij semen testatur Theoph. lib.6. hist plant. cap.3.

Φῦμα in genere tumorem omnem præter naturam in quacunque corporis parte erumpentem significat, præsertim verò si in exteriores corporis partes & cutis superficiem impellatur, & sine aliqua externa causa fiat, ac statim generetur ac augeatur, inflammetur & suppuret, translato nomine ab iis quæ ex terra enascuntur & φυόμενα vocantur. Sic scribit Gal. Comm. in lib.6. Epidem. (pag.451 vers.18. H.1165.8.) ἀπὸ τῶν ἐν τῇ γῇ φυομένων οἱ ἄνθρωποι φύματα καλέσαντες τοὺς αὐτῆς φύσει ἔχοντας ἐπιφύονται ἄνευ τῆς ἔξωθεν αἰτίας γινομένους, μάλιστα οὖν ὀνομάζουσιν οὕτω τὰ πρὸς τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν ἐπειγόμενα. φύματα vocarunt homines præter naturam tumores qui omninò absque externa causa oriuntur, ab iis quæ in terra progerminant. Sed potissimùm eos sic nominant qui ad externam superficiem impelluntur. Eaque notione φύματα omnes exuberantias in cutem erumpentes, vitiosorum succorum sobolem, à sanguine concalfacto excitatam significant aphorism.15. lib.2. & 20 lib.3 & lib. περὶ τροφῆς (pag.381. vers.16.) φύματα etiam glandularum inflammationes statim erumpentes & ad suppurationes tendentes significant Galeno lib.2. ad Glauc. cap.1. & Paulo lib 3. cap.22. & inter glandularum affectus & inflammationes recensentur lib. de Tumorib. præter naturam à furunculo sola duritie distantes. Quo nomine φύματα inter strumas, satyriasmos & verrucas, ac glandulosorum corporum inflammationes ex vitiosorum succorum congerie numerantur ab Hipp. aphoris.26 lib.3. Vbi etiam scribit Galen. λέγονται δὲ ... φύματα ... ταχέως μὲν ... ταχέως δ' εἰς ἐξοχὴν ... ταχέως δὲ καὶ ἐκπυϊσκόμενα, καὶ ... τούτων ... βουβῶσι, καὶ μασχάλῃ, ἔτι καὶ ἄλλοις ἀδένας πολλοὺς ... εἰς ἑαυτοὺς ... δέχεσθαι τὰ περιττά. Dicuntur autem præcipuè φύματα quædam inflammationes nonnullæ sponte nascentes, quæ & celeriter gignuntur, & ocyssimè in acumen & altum eleuantur, & citissimè etiam ad suppurationem deueniunt, quorum plurima in inguinibus & alis generatio, quòd iis in locis multæ sint glandulæ, quæ natura aptæ sunt ad superfluitates in sespsas recipiendas. Sic etiam τὰ χοιρώδεα φύματα, hoc est, tubercula strumosa pueris fieri scribuntur Prorrh.2. (pag.95.E.) Interdumque φῦμα abscessum & materiam in partem aliquam corporis decumbentem (ἀπόστημα & ἀπόσκημμα dicunt) significat, vt aphorism. 44. & 45. lib.4. & 65. lib.7. & in Coac. (pag.134. A.) Sic enim Celsus φύματα abscessus cap.7. lib.2. ex aphorism.44. lib.4. vertit. Est vbi φῦμα ἐμπύημα & inflammationem omnem in pus conuersam designat, velut aphoris.8. lib.7. Vbi scribit Gal. φῦμα ... ἐκπύημα. φῦμα appellauit quod in aliis ipse solitus est ἐμπύημα, id est, suppurationem. Sic φύματα ... dicuntur Prorr. 2 (pag.95 E.) & aphorism.37. sect.8. lib.6. Epidem. φύματα eadem quæ φύματα & ἐμπυήματα, in tumoribus simul iunguntur. Et aphorism.82. lib 4. φύματα vel minutos abscessus vertit Celsus cap.8. lib.2. ex quibus pus profluit, etsi θύματα legere videatur. Et Coac. (pag.183 H.) φύματα ἐν πνεύμονι tubercula pulmonum quæ pus emittunt indicant. Quibus opponuntur φύματα σκληρά τε καὶ ἄπεπτα, tubercula dura & cruda, ex quibus φυματίαι fiunt & qui tuberculis huiusmodi laborant, vt scribitur lib. de art. (p 612.52. H.807.C. & 614.16. H.817.B) Quorum etiam meminit Gal. lib 4. de loc. aff. (pag.287.41.) Sic τὰ μέλεα φυματώδεα dicuntur crura tuberculis laborantia lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag.103. versic 39. H.400.49.) & φυματῶδες ἄρθρον ib. (pag 104. vers.1. H 401.4.) articulus tuberculosus ea materiæ cuiusdam crudæ & frigidæ decubitu. Atque etiam scribit Hipp. lib περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (p.37.v.15. H.339.55.) φύματα oriri quibus à cibo aut intempestiua exercitatione viscera dolent, crassis nimirum succis angustos venarum transitus in hepatis sima parte obsepientibus, vnde flatus & febres oriuntur. Quibus medetur potu obstructiones leuante & vrinam ciente. Cuiusmodi præcordiorum & viscerum sine inflammatione dolores febris finit, vt scribit Celsus cap 8. lib.2 & cap 10. lib. 3. ex aph.40. lib.6 & 52. lib.7. φύματα Celsus orientia tubercula, & tubercula interdum vertit, vt cap. 18. lib.5. & cap.28. φῦμα tuber vertit Seneca de Beneficiis, quod tuberculum dicimus. Tuber (inquit) quodam tyranni gladio diuisit, qui ad eum occidendum venerat. Vomicam dixit Plinius lib.7. eandem rem de Iasone Pheræo referens.

Φύξιμος idem quod φευκτὸς, qui effugi potest vel vitari, vt φύξιμος νοῦσος, morbus qui effugitur, & ex quo salus speratur. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag 532 52.) ἡμέρῃ δὲ ... ἢν φύξιμος ᾖ. Die verò puriora expuit, si morbus tutus futurus est, aut si ex eo æger euasurus est. Alioqui φύξιμος qui mala fugat & auertit dicitur, & ad quem confugientes seruantur, velut asylum quoddam aut effugium, vt ὁ φύξιμος βωμὸς apud Plutarchum, ara salutaris & ad quam confugitur.

Φῦσα ἡ φύσα flatum significat & spiritum crassiorem in corpore. φύσας scribit Erot. Hipp. in Aphorismis & lib. 1. & 4 Epid. graueolentem per anum emissum spiritum intelligere. Nimirum aph.73. lib.4. subindicans, & locum lib.1. Epid. (p.375.53. H.959 B.) vbi φῦσαι σιγώδεες & ψοφώδεες ponuntur, hoc est, flatus silentes & cum strepitu. Lib verò 4 (p.1133.F.) καὶ φῦσαι διῆλθον ἐν ψόφῳ. flatus cum crepitu prodierunt. Eaque notione pro flatu in ventre collecto qui per sedem erumpit φῦσα multis in locis sumitur apud Hip. præcipuè verò in Progn. (p.139. 28. H.40 21.) φῦσα δὲ ἄνευ ψόφου μετὰ καὶ πρδήσιος διεξιοῦσα ἀρίστη. Si flatus sine sonitu quidem & crepitu exeat, optimum. Quod repetitur in Coac. (p.196.G.) Et rursus ibid (p.198 D.) φύσας & ψόφους κοιλίης simul iungit. Lib. de fist. (p.883.D.) καὶ φῦσα καὶ βδελυγμίη πολλή. & flatus teterq; fœtor copiosè effluit. φύσας verò crassiorem spiritum in quauis corporis cauitate collectum apud Hip. significare solenne est multis in locis, veluti cùm scribitur lib. περὶ παθῶν (p.527.40) cibos leuissimos in ventriculo concoctos neq; flatus neq; tormina gignere, eosq; neq; modo, neq; copia excedentes, facillimè & citissimè concoqui. Alioqui si grauitate vel copia negotium facessant, flatibus & torminibus ventrem distorquere. Quod etiam scribitur lib. de flatibus (p.297.) ex ciborum multitudine & inæqualitate πνεύματα in corpore excitari, quæ idem (pag.296.25) φύσας dici vult. Sic enim scribit: πνεύματα δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖσι σώμασι, φῦσαι καλεῖνται, τὰ δὲ ἔξω τῶν σωμάτων ἀήρ. Spiritus quidem qui in corporibus insunt, flatus vocantur, qui verò extra corpora existunt, aer. Spiritus nanque qui corpora subeunt, vbi præsertim naturæ limites, vel loci, vel motus, vel substantiæ, vel quantitatis, vel qualitatis ratione excedant, flatus dicuntur, & morborum aut symptomatum in corpore humano causæ existunt. Cùm verò naturali motu in corpus deferuntur, & naturali inspirationis & expirationis symmetria constant, generis nomen retinent, & πνεύματα vocantur. Sic scribit Erot. Hipp. ἐν τῷ περὶ φυσῶν, καὶ ἐν τῷ περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς, φύσας vocitet τὰ ἐν ἡμῖν πνεύματα. Quam certe dictionem ea notione sæpius vsurpat lib. de flatibus, vt (pag.297.49.51.) & (pag.298.41. 52.55.299.36 41.300.2.4.) & (pag.301 2.7.) At lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς pro flatu sumitur (pag.12.4) ibidemque vsurpatur (pag 18.17. & pag. ibid.31.) vbi etiam pro spiritu sumi potest ex Erot. mente Lib. quoque περὶ χυμῶν vsurpatur φῦσα (pag. 47.24.30.36.) & (pag.47.52.48.6.) pro flatu, etsi ἐμφύσημα, hoc est, inflationem denotare velit Erot. φυσᾶσθαι autem inflari aut flatu impleri significat libro 2. de Morb. (pagina 485.33.) καὶ ἡ γαστὴρ φυσᾶται, & venter inflatur, aut flatu turgescit. Ibidem enim causam apponit, καὶ ἡ φῦσα οὐ διαχωρέει. neque flatus secedit. Et, ὅταν δὲ ἐν τῇ γαστρὶ ὀδύνη ᾖ καὶ ἡ φῦσα. Cùm igitur in ventre dolor & flatus fuerit. Lib. etiam 2. περὶ γυναικ. (pag. 658.29.) ἡ γαστὴρ αἴρεται καὶ φυσᾶται, venter attollitur & inflatur. Sic φυσῶδες flatus aut quod inflat dicitur apud Hippoc. aphorism 9. sect. 3. lib. 6. Epidem. τὸ φυσῶδες ξυναίτιον, flatus aut quod inflat simul causa est. Et, φυσώδης ἐστὶν ἐν τῷ κάτω οἶνος γλυκύς, vinum dulce flatus in superiore intestino excitans, lib. de rat. vict. in morb. ac. (p.71.v.40. H.392.26.)

Φύσιγξ vesiculam significat, sed σκορόδου φῦσιγξ Hipp. dicitur, allij caulis

caulis aut scapus lib. de fistulis (pag. 883. H.) (vbi ea dictione sæpius vtitur) quo veluti stilo fistulæ altitudinem caplorat. φύσιγγα τὸ [illegible] ἀναβλάστημα καὶ μάλιστα τὸ κοῖλον exponit Gal. in Exeg. hoc est, quod in caulem abit, præcipueque quod cauum est, nimirum locum lib. de fist. (p. 883. H. 884. A. & ibid. D.) subindicans, vbi φύσιγγα vsurpat. Verùm φύσιγξ vitiosè in Exeg. legitur, vt etiam apud Vet. φύσιγξ Aristoph. Schol. τὸ ἔξωθεν λέπισμα τῶν σκορόδων, hoc est, alliorum cortex exterior exponitur. Vnde Erot. σκορόδου φύσιγγα apud Hipp. τὸ ἔξωθεν λέμμα, exteriorem corticem accipit, aliter quàm Gal. eodem tamen subnotato loco. φύσιγγες Hesych. εἶδος σκορόδου, allij species, aut σκορόδων κεφαλίδες dicuntur. Ex quo nonnulli φύσιγγα apud Hipp. allij caput aut nucleum sumunt, & pro specilli capitato eadem modo in nuclei allij modum exponunt. Sed eccentem allij scapum aut caulem ad pertentandam fistulam sumi vult Hipp. Sunt qui in Exeg. pro φύσιγγα φύσκην scribant, alij etiam φύστιγα.

Φύσις natura, cuius significatum vt apud Philosophos, ita etiam apud Medicos varie accipitur, vt scribit Galen. Com. ad aph. 34. lib. 2. Antiquis Philosophis φύσις dicitur prima rerum materia, omnibus quæ generationi & corruptioni sunt obnoxia subiecta, quam non generatam sed æternam faciunt. Item quæcunque propria quadam ratione singulis generatis & corruptibilibus insunt, quibus cognitis, alia quoque quæ vnicuique singulari substantiæ non propria quadam ratione insunt, cognoscuntur Gal. Com. in lib. 1. de Nat. humana (pag. 1. 10.) φύσις etiam Deus dicitur seu diuina ratio toti mundo & eius partibus insita, quam mentem admirabili virtute præditam esse dicit lib. 17. de vsu partium Gal. omnia peruadentem, ea qua singularum rerum propriam naturam promanare rationi est consentaneum, & vim corpus nostrum gubernantem, & munia vitæ dispensantem, regentem & conseruantem, nostrique opificem & fabricam. Quo significato natura rerum parens dicitur & natura nihil frustra aut temerè faciens, & passim sumitur, vbi naturæ iustitiam extollit Gal. prouidentiam, sollicitudinem, industriam, sagacitatem & opificium in corporis nostri constructione & fabrica. Aristot. cap. 1. lib. 2. Phys. natura potius forma dicitur. Hipp. verò sæpiùs φύσις ponitur pro vniuersa substantia ex primis quatuor elementis conflata, siue temperatura ex quatuor primis corporibus consistente, velut sumitur toto lib. de Nat. humana, & aph. 34. lib. 2 & aph. a. lib. 3. Quod præcipuum est naturæ secundum ipsius substantiam significatum, vt scribit Gal in eorum aph. Com. Sic φύσις corporis dicitur Hipp. ex quatuor humoribus temperatio & mixtio, lib. de Nat. hum. (pag. 10. 14. H. 225. 43.) vbi homini sanguinem, bilem vtramque & pituitam inesse dicit, καὶ ταῦτ' ἐστὶν αὐτέῳ ἡ φύσις τοῦ σώματος, atque hæc sunt ipsius corporis natura, ex quibus corpus ipsum constituitur, hoc est, eaque totam hominis naturam constituunt velut elementa sub sensum cadentia, quibus animalia sanguine prædita constant. Quam naturæ notionem multis locis celebrat Gal. præcipueque lib. 3. De Temp. φύσιν εἶναι φημι, ὅλην τὴν οὐσίαν [illegible] τῶν [illegible] στοιχείων, θερμοῦ, καὶ ψυχροῦ, καὶ ξηροῦ, καὶ ὑγροῦ. Naturam cùm dico, totam substantiam ac temperiem, quæ ex primis elementis, calido, frigido, sicco & humido constat, intelligo. Rursus cùm scribitur libro de rat. vict. in morb. ac. (pag. 61. 43. H. 389. 21.) ὅτι αἱ μέγισται μεταβολαὶ τῶν περὶ τὰς φύσιας ἡμῶν καὶ τὰς ἕξιας συμβαινόντων, quòd maximæ sunt mutationes eorum quæ circa naturam nostram habitumque contingunt. Sic scribit Gal. [illegible] [illegible] καὶ [illegible] [illegible] ἄρ τις [illegible]. Multa quidem apud Hip. φύσεως nomen significat, sed nunc temperiem indicari quis existimauerit. Quod etiam repetit ibidem (pag. 68. vers. 19. H. 391. 13.) καὶ [illegible] φύσιν λέγει τὴν κρᾶσιν. Et Com. 2. in lib. de Nat. humana (p. 18. 18.) φύσις τοῦ σώματος ἡ κρᾶσις. Quo significato scribitur Gal. natura gaudere consuetis lib. 8. Meth. med. ex Hipp. lib. de rat. vict. in morb. ac. & consuetudo altera esse natura lib. 3. de simpl. fac. cap. 17. φύσις etiam dicitur vis omnis & facultas in nobis insita corpus ipsum regens, vt scribit Gal. lib. 2. de sympt. caus. Et Com. 3. in lib. 6. Epid. (pag. 306. 17. H. 1184. D.) [illegible] [illegible] ἐκ τῆς φύσεως [illegible] [illegible] αὐτοῖς τοῖς σώμασι τοῖς διοικουμένοις ὑπ' αὐτῆς. Naturæ autem nomine facultatem nunc intelligere oportet quæ corporibus ipsis inest, eaque gubernat. Rursus lib. 3. de Caus. cap. 8. φύσιν τὰς διοικούσας δυνάμεις τὸ ζῶον vocat. Quæ corporis dispensatio cùm à calore natiuo omnium naturalium operum opifice contingat, φύσις etiam calidum innatum, seu calor natiuus esse dicitur aph. 15. lib. 1. & 21. lib. 5 & in Com. Galen. & lib. περὶ μαρασμοῦ. Idem lib. 1. ad Glauc. calorem natiuum virium substantiam facit, vel certe primum & maximè necessarium ipsarum instrumentum. Qua ratione φύσις rectè dicitur Authori Definit. Med. (pag. 393. 10.) esse πῦρ τεχνικὸν ὁδῷ βαδίζον εἰς γένεσιν ignis artificialis qui via ad generationem tendit, aut ex seipso mouetur efficaciter. Aut ex Platone, φύσις ἐστὶν [illegible] τεχνικὴ δύναμις vis quædam artificialis quæ ex seipsa mouetur, formationis generationis perfectionisque author. Et, φύσις ἐστὶ πνεῦμα ἔνθερμον [illegible] ἑαυτοῦ κινούμενον, καὶ κατὰ τὰς σπερματικὰς δυνάμεις γεννᾶν τε καὶ τελειοῦν, καὶ [illegible] τὸν ἄνθρωπον, ἐν χρόνοις καὶ μεγέθεσιν ὡρισμένοις. Spiritus calidus ex sese motus, qui præfinitis temporibus ac magnitudinibus, hominem pro seminariis facultatibus generat, perficit ac conseruat. Ac rursus, φύσις ἐστὶ δύναμις ἐξ ἑαυτῆς κινουμένη, αἰτία γενέσεώς τε καὶ τῆς [illegible]. Natura vis est quæ per se mouetur, generationis & conformationis causa. Atque secundum has naturæ notiones scribitur Hipp. lib. περὶ τροφῆς (p. 382. 34.) φύσιες πάντων ἀδίδακτοι. & (p. 381. 16.) φύσις ἐξαρκεῖ πάντα πᾶσι, & νούσων φύσιες ἰητροί aph. 1. sect. 5. lib. 6 Epi. φύσις etiam temperaturam, distributionem, constructionem & fabricationem significat Hipp. aph. 29 sect. 6. lib. 6. Epid. veluti cùm naturam ossium, neruorum, venarum, carnium pernoscendam esse præcipit, vt explicat Com. Galeno attributus. φύσις est prima ætas statim ab ipso ortu, aph. 44 lib. 2. vbi κατὰ φύσιν ἐκ γενετῆς exponit Philotheus. φύσις quoque est corporis forma & idea, siue partium corporis structura & compositio. Qua significatione ἡ φύσις ἐπὶ τὸ [illegible] ἔρρεπεν, natura ad tabem vergebat, dicitur lib. 1. Epid. (pag. 353. 14 H 939. F.) vt scribit Gal. Com. ad aph. 34. lib. 2. φύσις morbi natura & essentia dicitur Gal. initio lib. 3. Meth. med. præcipueque essentiam indicat cùm de animi naturæ agitur, velut cùm scribit Gal. pueris diuersam & differentem animi naturam inesse, lib. quod animi mores temp. corp. seq. (pag. 344. 6.) [illegible] ὅτι τὸ τῆς φύσεως ὄνομα κατὰ [illegible] λέγων, [illegible] σημαίνει τὴν οὐσίαν. Constat autem naturæ nomen in huiusmodi sermonibus idem quod essentiæ nomen significare. φύσις etiam est ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, rerum veritas, Gal. Com. 1. in lib. de Nat humana (pag. 7. 48. H. 225. 16.) Et Hipp. κατὰ φύσιν, quæ re vera sunt, & iis opponuntur quæ κατὰ νόμον dicuntur, vt lib. de Nat. hum. ibidem (v. 41. H. ibid.) καὶ κατὰ νόμον καὶ κατὰ φύσιν, & opinione & re vera, qua phrasi sæpius vtitur eodem libro. Est autem ipsa Natura rerum veritas, quòd ipsa sibi ipsi semper constet, vera & certa omnia faciat, nihilque habeat fucati, sed omnia syncera contineat. & quam per omnia ars imitatur, vt tamen assequi non queat. φύσις interdum sinum & naturam muliebrem significat Hipp. vt lib. 2. περὶ γυναικείων (pag. 655. 47.) ἢν αἱ μῆτραι [illegible] ἐξωτέρω τῆς φύσιος. Si vteri extra naturam processerint. Et lib. περὶ ἀφόρων (pag. 687. 16.) ἢν αἱ μῆτραι [illegible] ἔξω τῆς φύσιος. Pro quo scribitur lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 564. 25.) ἢν προπέσωσιν αἱ μῆτραι καὶ ἐξέλθωσιν ἔξω.

Φυτεῖαι exponitur Gal. in Exeg. apud Hipp. ὁ τῆς φυτείας καιρός plantandi tempus.

Φυτευτεῖον idem exponit τῶν εἰς τὴν γῆν φυτευομένων ξύλων, hoc est plantariorum, aut in terram plantatorum surculorum. Quibus verbis subindicare mihi videtur locum lib. περὶ φύσ. παιδίου (pag. 245. 47.) τὰ δὲ ἐκ φυτευτηρίων, ἀπὸ δενδρέων δένδρεα γίνεται. Cæterùm quo ad plantaria, ex arboribus arbores fiunt. Et rursus ibid. (243. 4.) [illegible] τὸ [illegible] ξυμβαίνει [illegible] τῶν ἐκ τοῦ σπέρματος γενομένων, καὶ τῶν ἐκ τοῦ φυτευτηρίου περὶ τὴν βλάστην. Sic igitur contrario modo contingit circa germinationem, in his quæ ex semine, & his quæ ex taleis in terram defixis proueniunt. Et iterum (ibid. 16.) καὶ [illegible] τὸ φυτευτήριον ἀνάγκη ἐστὶν [illegible] [illegible] [illegible] ἀπὸ τῆς γῆς τὰς ῥίζας. Et taleam quidem primùm necesse est alimentum sibi ipsi sufficere è terra in radices. Ibique opponuntur inter se quæ ἐκ τοῦ φυτευτηρίου, & ἐκ τοῦ σπέρματος, hoc est, quæ ex viuiradice & quæ ex seminibus producuntur.

¶ Φῶδες aut **φώϊδες** dicuntur pustulæ ex igne aut feruore contractæ, [illegible] aut ἀποφλογίσματα, quæ non solùm in tibiis, sed etiam in reliquo corpore velut ab incendio, contrahuntur. φώϊδες exponuntur in Exeg. αἱ φλύκταιναι, de quibus antea dictum est. Eaque dictione intelliguntur circuli aut maculæ rubentes in tibiis ex nimia ignis vicinia contractæ. Dicuntur etiam vesicæ, papulæ aut pustulæ in reliquo corpore, velut φώϊδες vsurpantur Hipp. in Coac. (pag. 169. C.) etsi non sine mendi suspicione φῶδες dictio quoque agnoscitur Erot. apud Hipp. scribitque dictionem esse Doricam. Additque φῶδας esse τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους τις πρὸς πῦρ [illegible] στρογγύλα ἀποφλογίσματα. ex igne contracta rotunda incendia aut inflammationes quasdam, præcipuè verò si ex frigore ad ignem sederint (quas per φλύκταινας satis explicat Gal.) Interdum etiam ἐξανθήματα ποιεῖ τῶν φωΐδων, περὶ τὰ [illegible] [illegible] significare scribit, hoc est rubentes pustulas, (velut

bullas igne contractas) in thorace exortas. Nonnullos etiam τὰς φλυκτίδας accipere, hoc est, bullas aut ampullas. Deduci autem dictionem vult ἀπὸ τοῦ φωτὸς καὶ ἐρυθήματος, hoc est à luce & rubore, ex Diocle Carystio. Alij à φώζω deducunt, quod est ardeo, vnde & φῶδες & φῷδε idem quod φωΐδες significant. φῶδας φλυκτίδας quidam exponunt, & Aristoph. Schol. in Pluto φλυκταίνας. Apollodorus τὰ ἐκ πυρὸς ἐρυθήματα ἢ ἐκκαύματα φῶδας esse dicit, hoc est ex ignis incendio contractos rubores & ardores. Hesych. autem φῷδες exponuntur τὰ ἀπὸ πυρὸς ἐν τῷ σώματι γινόμενα ἐκκαύματα (Sic enim lego) vt pustulæ inflatæ & ab igne excitatæ intelligantur, quas per φαινίγγας intelligit Gal. Crurum maculas varicatasque igne factas vocat Pl. cap. 9. lib. 20. Theoph. lib. περὶ πυρὸς φωΐδας vocat, quas nos φῶδας huiusmodi maculas ab igne excitatas, quæ in cruribus apparent, & primùm rubræ cernuntur, deinde etiam nigricant, cuius rei rationem illic adfert. Neque verò φῶδες in cruribus tantùm fiunt, sed & in reliquo corpore (vt apparet ea Gal. in dict. φαινίγγες) & in thorace, vt scribit Erot. Quibus certè verbis locum Hipp. lib. 2. de Morb. (pag. 480. 29.) mihi innuere videtur, vbi τὰ ἀορτέα τοῦ πνεύμονος ἀποσπασθῇ, hoc est, suspensæ vtrinque pulmonis fibræ ruptæ fuerint, καὶ καῦμα ἔχει, καὶ ἐμπίμπλαται φωδῶν & ardor detinet, & pustulis velut ex igne rubentibus completur. Significat autem ex incendio interno pustulas in thorace aut pectore rubentes excitari, iis similes quæ in tibiis ex ignis vicinia contrahuntur. Vt mihi parum aptè Cornar. de rubentibus circulis in tibiis hunc locum accepisse videatur. Rursusque ibi. (p. 482. 9.) in nimia pulmonis plenitudine, καὶ πίμπλαται φωδῶν, & pustulis velut ex igne rubentibus completur. Vbi etiam rubicundos in tibiis circulos intellexit Cornar.

Φώλυγι scribitur apud Hipp. ægr. 1. post. st. pest. & illic pro ostreis accipitur Caluo, qui hanc lectionem ex membranis Vaticanis hausit, quæ etiam scribitur in quibusdam exemplaribus Regia manu scriptis, vt illic testati sumus, vitiosè tamen pro φωλεῖαι, quam lectionem ex melioribus codicibus & Gal. secuti sumus. Sunt autem φωλάδες Hesych. & Varino ὄστρεά τινα βρώσιμα.

Φωνὴ, vox, dicitur Plutarcho in Præceptis sanitatis tuendæ, τῆς ψυχῆς κίνησις, animæ motus. Est autem vocalium instrumentorum munus, quæ sunt guttur, musculi ipsum mouentes, & nerui omnes qui ad eos vim à cerebro deferunt. Hæc φθόγγος, φθέγξις & φθέγμα dicitur Hipp. διάλεκτος autem aut διάλεξις sermocinatio aut loquela, est eorum quæ ad sermonem pertinent, quorum omnium princeps est lingua, tum nares & labra, & dentes, & dicitur vox articulata. vt satis videre est apud Hipp. lib. περὶ σαρκῶν (p. 255.) & lib 4 de morb. (pag. 513. 44. 45.) & Gal. lib. 4. de Loc. aff. (pag. 290. 53.) & eo qui circumfertur Com. in sent. 24. lib. 1. περὶ χυμῶν. αὐδὴ autem dicitur non omninò vox, neque id omne quod propriè in sensum auditus cadit, neque id solum quod ore emittitur (quo ex genere, ploratus, sibilus, fletus, tussis, eaque id genus continentur) sed sola hominis vox qua inter se colloquuntur. φωνῆς variæ attributiones inueniuntur apud Hipp. φωνὴ βαρεῖα, vox grauis dicitur, vel quæ rauca est ex faucium & spiritualium instrumentorum nimia humectatione, quales etiam φωναὶ δασεῖαι καὶ μέλαιναι, hoc est, voces densæ & fuscæ aut nigræ dicuntur. Gal. in Prorrh. (p. 170. 15. H. 67 D.) vel quæ inexplicata est aut præpedita, ac lingua veluti balbutiens ex nimio humoris affluxu. Velut φωνῆς βραδυτὴς linguæ tarditas, pro inexplicato sermone ac præpedito, aut balbutiente lingua ponitur Coac. (pag. 144. A.) quomodo in apoplecticis & epilepticis contingit, irrigatis ex nimio humorum affluxu neruis & linguæ musculis. vbi φωνὴ pro αὐδὴ sumitur. Sunt & φωναὶ ἐκλείπουσαι, voces deficientes in Prorrh. ac defectæ (pag. 197. 53. H. 74. D.) & φωναὶ ἐκπεπληγμέναι, voces perfractæ ac peruersæ, in Coac. (p. 158. E.) & φωναὶ ἐκπεπλεγμέναι, aut ἐμπεπλεγμέναι, voces distortæ, allisæ aut confractæ, ac vinctæ & præpeditæ, lib. 3. Epid. in st. pest. de quibus antea scripsimus, & φωνὴ ἀπολελαμμένη lib. 7. Epid. (p. 1229. E. F.) φωνὴ ἀπολελυμένη, est vox exoluta, resoluta, intercepta, ac præpedita, idemque ferè quod ἀφωνία motus & sensationum priuationem indicans, ex cerebri & neruorum principij offensione, in Coac. (p. 144 E.) Cui φωνὴ λελυμένη, vox soluta & libera reddita opponitur, hoc est, restituta, explanata & expedita, quæ huiusmodi noxiæ depulsionē & absolutionē indicat: Non secus ac φθέγξις aphoniæ opponitur, & sensus ac motus priuationem redimit aph. 5. lib. 5. Sic lib. 2. Epid. (pag. 1050. F.) ἡ φωνὴ ἢν λυθῇ, πάντα λύεται· ὁ γὰρ λύων τὴν φθέγξιν ἐρρύη. Vox vbi absoluta fuerit & libera reddita, omnia etiam liberantur. Ipsa quippe absolutio liberæ vocis emissioni quodammodo respondet. Et lib 7. Epid. (pag. 1221. D.) φωνὴν λύεσθαι vocem solui, hoc est, liberam esse ac expeditam significat, à φωνὴ οὐκ ἐλύετο, vox soluta non erat, hoc est libera. Et lib 3. de Morb. (p. 491. 28.) ἀπὸ τριταῖοι θνήσκουσι τῆς φωνῆς λυθείσης, hi tertia die voce absoluta moriuntur. Neque absimili notione φωνὴν ῥηγνύναι vocem abrumpere, vocis interceptæ liberam absolutionem significat, vt antea scripsimus. Alioqui φωνὴν ἀπορρήγνυσθαι vocem elisam, abruptam & fractam indicat, vt lib 6 Epid. sect. 7. aph. 1 φωναὶ ἀπερρήγνυντο ἐς τὸ βηχῶδες, vox tussi abrumpebatur, de iis effertur quibus vox tussi elidebatur. Et li. 7. Ep. (p. 1213. F) φωνὴ ὑπὸ τῆς βοῆς ἀπερρωγυῖα καὶ βραγχώδης, vox vociferatione fracta & rauca dicitur, qualis iis qui multum diuque clamarunt.

Φωνὴ ἀναπνευστικὴ, ἡ κερχνώδης exponitur à Gal in Exeg. apud Hip. hoc est, vox qualis pulmonia laborantibus, stridula, aut stridulam in faucibus asperitatem habens. Quod scribitur li. 5. Epid. (pag. 1159. G.) & lib. 7. (pag. 1235. E.) Est autem vox rauca, stridula & strangulabunda. Peripneumonici enim stertore & strangulatu & ἀφωνίᾳ pereunt, vt scribitur lib. de rat. vict. in morb. ac.

Φωναὶ ἐκπεπλεγμέναι exponuntur Erot. apud Hip. ἐπεσχημέναι, hoc est, detentæ aut occupatæ. εἵλειν γὰρ τὸ συνέχειν καὶ συγκλείειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. εἵλειν namque Attici pro continere & claudere dicunt. Idem quoque Bacchium reprehendit quòd ea dictione περιεγκεκλασμένας φωνὰς, hoc est, incliuatas aut demissas voces, quasi distortas aut peruersas acceperit. Additque, ὁ δὲ Φακᾶς Διοσκουρίδης, ἐκπίλλειν φησὶ τὸ ἐκπιέζειν καὶ ἐγκατακλείειν, ὡς δηλοῦσθαι τὸ βραχὺ τῆς φωνῆς καὶ μόλις ἀκουόμενον. Phacas Dioscorides ἐκπίλλειν esse dicit cohibere & claudere, vt vocis tenuitas significetur, eaque quæ vix audiatur. Quibus verbis haud dubiè Erot. locum li. 3. Epid. (p. 422. 48. H. 1083. H.) exprimit, & ad interpretationes veterum Hip. interpretum à Gal. commemoratas nec satis approbatas delabitur, & dictionem actiuam perpessionis significatione exponit, vt ne addam ἐκπιλλοῦσι (si modò vera est lectio pro ἐκπιλοῦσι legisse. Sic enim passim legunt exemplaria publicata Gal. etsi κατειλημμέναι quædam habent & κατειλημμέναι, vt illic scripsimus, vbi & hanc vocem abundè exposuimus. κατειλοῦσαι autem φωναὶ dicuntur pro κατειλημμέναι ὥσπερ κατακεκλεισμέναι, ἢ συνειλημμέναι, ἢ δεδεμέναι, quod voces inuolutas, implicatas, conclusas & retentas, hoc est, præpeditas aut vinctas indicat, hoc est, ea destillatione in fauces vitiata & impeditas aut interceptas. Sic enim exponit Gal. καὶ τῶν κατειλουμένων, ἢ συνειλημμένας τε τοῦτ' ἐστὶν ὑπὸ τῆς ἐξιούσης ἀποκεκλεισμένας φωνὰς λελέχθαι τὴν λέξιν, ὡς ἐπὶ τῶν ἰσχνοφώνων φασὶ γινόμενον, hoc est, velut conclusas aut conuolutas, vt dictio intelligatur de vocibus exire non valentibus, vt in his qui exili voce sunt præditi.

Φωνὴ ὡς ἐν ῥίγει φαινομένη, vox vt in rigore conspicua, aut qualis in rigore conspicitur, hoc est tremula, in Prorrh. (pag. 183. 42. H. 70 F.) τὴν τρομώδη φωνὴν ibidem exponit Gal.

Φωνὴ λευκὴ καὶ μέλαινα per translationem dicitur Gal. lib. 3. de diff. puls. (p. 38 41.) vt & Com. 1. in Prorrh. (p. 170. 16.) Et φωνῆς λαμπρότητα καὶ βραδυτῆτα, vocis claritatem & tarditatem inter se opponit Hip. lib. περὶ τέχνης (pag. 7. 38. 39.)

OECONOM. HIPPOC.

TO X.

Χάδειν apud Hipp. capere aut capax esse significat, libr. περὶ γυναικ. (p. 254. 47.) ἢν δὲ τις ἐς ἄγγος εὐρὺ μέγα, σικύην ἐμβάλλῃ, ὅσον χάδοι, quòd si quis in vas amplum imponat, quod quidem cucumerem exactè capere possit. Vbi χάδοι legunt exemplaria omnia, quòd verisimile sit cucumeris esse capax. Hesych. χαδεῖν χωρῆσαι exponit vt & Schol. Homer. in versum 84. Il. ξ. Quod tamen à χάζω deducit Eustath & à fut. 2. χαδῶ, χαδεῖν vel χαδέειν. Verùm à χάδω videtur deduci apud Hip. aut χαδοίη scribendum fuerit.

Χαλάω aut χαλάζω remitto aut cesso neutraliter sumptum velut de febre aut morbo dicitur qui remittit aut relaxatur. lib. 7. Epid. (pag. 1207. G.) πρώτῃ καὶ ν' ἐχάλασε, primo & quinquagesimo remisit febris. Et rursus (pag. 1223. D.) ὁ θέρμη ἐχάλασε, calor

calor remisit. Et (1225. A.) ἐχάλασεν ὁ πυρετὸς, febris dimisit, relaxauit. Rursusque ibid. (pag. 1229. F.) Νικόξενος ἐδόκει χαλάσαι. Nicoxenus relaxari à morbo aut liber esse videbatur, aut Nicoxeno morbus remiserat. Et (pag. 1231. B.) ἐς τὴν ἑσπέρην πάντα ἐχάλασεν, sub vesperum omnia remiserunt. Et lib. 5. Epid. (pag. 1255. B.) καὶ οὔτε ἐμέσαντι, οὔτε ὕδατος ψυχροῦ ἐχάλα, οὔτε τῆς ὀδύνης ἀπιούσης, οὔτε τῆς νούσου. A. neque vomitu, ex aqua frigida dolor vrgens aut spiratio remittebat. De febre lib. 7. Epid. (pag. 1211. G.) ἐχάλασε τρίτῃ σχεδὸν, ferè tertio die remisit. Est & χαλᾶν ὑφ' ἑωυτοῦ οὖρα, vrinam inuoluntariè, nec sponte emittere, in Prorrh. (pag. 203. 17. H. 75. F.) Et οὖρα ὑφ' ἑωυτοῦ χαλῶντα, exponit Gal. ἀπροαιρέτως οὖρα ἀποκρίνοντες. Quod repetitur in Coac. (pag. 120. B.) Eademque notione χαλᾶν ὑφ' ἑωυτοῦ, hoc est per se laxari aut resolui dicuntur vulgari nimium locutione, quibus inuitis & sponte egestiones alui emittuntur, & inuoluntariæ excretiones prodeunt. Quod fit mente & sensatione læsa, aut musculis ani & vi contentrice exoluta, in Prorrh. (pag. 199. 17. H. 74. H.) & Coac (pag. 159. A.) Istud verò sic exponit Gal. Com. 3. in Prorrh. (pag. 100. 8. H. 74. H.) τὸ δὲ χαλῶντα ὑφ' ἑωυτοῦ, οἱ μὲν ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν ἐξηγητῶν ἤκουσαν, ὡς ἐπὶ τῶν ἀκουσίως διαχωρουμένων, ... [illegible] ... Illud autem χαλῶντα ὑφ' ἑωυτοῦ, si quidem vt expositorum plurimi intellexerunt de iis qui præter voluntatem excernuntur, ita & nos acceperimus, vel mentis læsionem indicabit, vel anum claudentium tum musculorum tum neruorum noxiam. Si verò, vt nonnulli existimant, τὸ χαλᾶν indicat affectionem remittere, quod est moderatiorem effici, ob sudores quidem (inquiunt illi) morbum diuturniorem fieri continget. Quibus verbis τὸ χαλᾶσθαι popularem loquendi morem, de his quibus inuoluntariè excretiones effluunt, continet, & eam explicationem qua de morbi sæuitia aliquid relaxatur aut remittit. Sic quoque κοιλίη ὑγρὰ χαλᾶ dicitur in Prorrh. (pag. 201. 19. & 201. 3. H. 75. B. C.) aluus liquida deiicere aut demittere, cùm fluit & liquidas habet deiectiones. Vbi Galen. ὑγρὰ χαλᾶ, ὅπερ ἔν τισι διαχωρεῖν εἰώθασι λέγειν, liquida demittere, quod in quibusdam excernere dicere consueuit. Inde verò χαλαρὸν quod laxum est significat, vt ἀρχοῦ τὸ χαλαρὸν recti intestini laxitas aut pars laxior, quæ supra musculum adstrictorium dilatatur & ad os sacrum adiacet, libr. de art. (pag. 618. 48. H. 810. C.) vt antea scripsimus in ἀρχὸς, & exponit Gal. lib. περὶ μαρασμοῦ (pag. 210. 54.) At χαλάσειν quod leg. apud Hipp. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 552. 45.) quid sit, non satis constat: existimoque χυλάσειν leg. vt postea scribemus.

Χάλαζα ἢ χαλάζιον tuberculum est grandini simile, & pellucidum in palpebris concretum, vnde χαλαζιῶντα βλέφαρα dicuntur. χάλαζα dicitur authori defin. Med. (pag. 400. 18.) σύγχυσίς τις περιφερὴς κατὰ τὸ βλέφαρον, concretio quædam aut globulus milio non dissimilis in palpebra subnascens. χαλάζωσις dicitur Medici authori (pag. 386. 19.) suntque περιφερῆ τινα ἐκ τῶν τοῦ βλεφάρου ὑμένων περιγεγραμμένα ἐοικότα τῇ χαλάζῃ, orbicularia quædam intra palpebras circunscripta tubercula, quæ nomen à grandinis similitudine acceperunt. Chalazium vocat Celsus cap. 7. libr. 7. & Paulus lib. 3. cap. 22. A grandinis etiam similitudine χάλαζα dicitur in suibus vitium in eorum ore sub lingua enascens, & per totam carnem sparsum & innatum quod viuente animali tegitur, nec nisi dissecto & mortuo conspicitur. Sic χαλαζώδεις τοὺς vocat Hipp. lib. 4. Epid. (pag. H. 1121. H.) crebra tubercula grandini similia in lingua enata ex incendio. γλῶσσα ἐπεχαύνωτο ὥσπερ χαλαζώδεσι πυκνοῖς, lingua velut densa grandine exasperabatur, hoc est, crebris & densis tuberculis albis, grandinique similibus & pellucidis exasperabatur. Quod erat pituitosæ materiæ succensæ manifestum indicium.

Χαλινοῦσθαι est frænari, refrænari & frænis iniectis coerceri. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 590. 6.) καὶ τὴν γλῶτταν αὐτῆς χαλινοῦται, & linguam frænatam habet, mira phrasi, pro ἢ ἡ γλῶττα αὐτῆς χαλινοῦται, lingua ipsius refrænatur, ac velut iniecto fræno coercetur aut inhibetur. Sic ἐγχαλινοῦσθαι infrænari dicitur, vt antea scripsimus, & ἐγκεχαλινωμένοι τὰ στόματα, qui frænata ora habent.

Χαλκεῖον officina fabri, lib. de art. (pag. 612. 12. H. 814. C.) αὐλὸς ἐκ χαλκείου. follis fabrilis, aut ex officina fabri, aut fistula ærea, aut cuiusdam instrumenti ærei. Erot. apud Hipp. χαλκεῖον exponit χαλκοῦν ἀγγεῖον ἢ ὄργανον, vas æreum aut accommodatum aliquod instrumentum. Sunt enim τὰ ὄργανα accommodata & necessaria ad aliquid agendum præparata instrumenta.

Χαλκῖτις στυπτηρία, Chalcitis στυπτηρία dicta, li. de vlcer. (p. 879. F.) Vbi chalcitida quidam aluminis speciem esse volunt. Gal. verò in Exeg. vocum Hipp. simpliciter chalcitin intelligi vult. Hunc enim locum mihi subindicare videtur cùm scribit, χαλκῖτις στυπτηρία, ἴσον τῷ χαλκῖτις. Et rursus, στυπτηρία χαλκῖτις, ... [illegible] ... χαλκῖτιν. Quidam verò tum chalcitida tum alumen accipiunt. De Chalcitide vide Dioscorid. cap. 115. l. 5. & Plinium cap. 12. lib. 34.)

Χαμαιζήλῃ Erot. apud Hipp. ταπεινῇ, humilis, exponit (sed ταπεινῷ malim.) Legitur lib. de fract. (pag. 775. 10. H. 776. C.) καθίζειν μὲν χρὴ τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ χαμαιζήλῳ τινὶ, hominem in aliquo humili sedili collocare oportet. Et lib. 1. de art. (pag. 594. 27. H. 790. A.) ὁ ὦμος φαίνεται χαμαιζήλος καὶ κοῖλος, summus humerus humilis & cauus apparet.

Χαμευνία, humicubatio aut humi decubitus, qua voce vtitur Gal. Com. ad aph. 29 & 30. lib. 3. eadem quæ καλογενεία lib. περὶ ὑγιεινῆς διαίτης (pag. 32. 53. H. 318. 23.)

Χανδὸν hiatim aut hianter, hoc est ore & faucibus hiantibus, affatim abundanter ac copiosè, vt χανδὸν, ἀθρόως, ἢ ὅσον δυνατόν exponit Hesych. Suidas ἀθρόως & ἀπλήστως. Hip. lib. περὶ διαίτ. (pag. 171. 33.) καὶ αὖθις ἕλκει πολὺ χανδὸν ἰκμάδα, rursusque turbatio multa affatim attrahit. Qui locus mendosè legitur in impressis exemplaribus.

Χαράδρα torrentis alueum, sulcum ac voraginem significat, quam torrens rapido suo impetu efficit & excauat, aut salebrosum & confragosum locum. χαράδραι exponuntur Hesychio αἱ χαράξεις τοῦ ὕδατος, & οἱ κοῖλοι τόποι ὑπὸ τῶν χειμάῤῥων ἐκβεβρωμένοι, ... [illegible] excauati in solo aluei & effossi sulci à torrentis aquis impetuosè delatis. Vnde verbum χαραδρόω deducitur, quod significat in torrentis alueum cauo aut cauernosum reddo. Apud Hip. autem χαραδροῦσθαι in torrentis alueum excauor, aut cauernosus & salebrosus reddor significat, lib. de flatibus (pag. 299. 18.) ὅταν γὰρ οὕτω ... τὸ ῥεῦμα ... ῥέῃ καὶ χαραδρωθέωσιν οἱ πόροι. Cùm igitur fluxio sic effluere consueuit, meatusque tanquam in torrentis alueum excauati fuerint, aut cauernosi effecti, hoc est, ad effluuium & fluxionem comparati & accommodati. Sic enim hunc locum exprimens χαραδρωθέωσιν exponit Gal. in Exeg. διέξοδον ἔχωσι, effluuium & exitum habeant. Caluus non malè mihi expressisse videtur, meatusque tanquam canaliculi tubulive currunt & perfluunt. Corn. verò non æquè significanter [meatus implentur] dixit. Zuingg. optimè, cùm lacunosi facti fuerint meatus, dixit, eos intelligens, qui lacuns aut paludis instar, excrementosos corporis humores velut in alueum recipiant. Sed vitiosè in nostris exemplaribus χαραδρωθέωσιν pro χαραδρωθέωσιν legitur. Erot. quoque χαραδρώδεσιν apud Hip. ἀντὶ τοῦ πλαδαρώδεσιν positum scribit, hoc est, salebrosis locis, pro paludosis. χαράδραι γὰρ λέγονται οἱ πλαδαρώδεις τόποι. χαράδραι dicuntur paludosa aut lutosa loca. Verum apparet vitiosam esse Erot. scripturam & χαραδρώδεσιν pro χαραδρωθέωσιν scriptum esse, & πλαδαρώδεσιν pro πλαδαρωθῶσιν, hoc est, lutosi aut cœnosi (meatus) facti fuerint. χαράδρωσιν etiam & πλάδησιν apud Erot. legunt exemplaria quædam, vt facile appareat vitium subesse. χαραδίως Gal. etiam ἀθρόως exponit apud Hipp. in Exeg. hoc est, confertim, cumulatè, scribitque ἀπὸ χαράδρας deduci, vt χαραδρίως legendum existimem.

Χαράκτησιν ἀξυσμένα ὑπὸ τοῦ χαρακτῆρος, hoc est à charactere exasperato, exponit Gal. in Exeg. apud Hipp.

Χάσιον herbæ est cuiusdam nomen apud Hipp. cuius radix non multo adeò tempore ad vmbilicum apposita, fœtus mortuos eiicit, lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 626. 45.) de Tithymalli radice qui characias dicitur nomen suum posse quidam dubitant.

Χάριτες exponuntur αἱ χαραὶ Erot. apud Hip. quòd χάριτες ἀπὸ τῆς χαρᾶς dicantur. Indicatur autem sententia 7. sect. 4. li. 6. Epid. vbi αἱ πρὸς τοὺς νοσέοντας χάριτες, gratia intelligitur qua ægro interdum gratificamur, aut cum exhilaramus, eiusque gratiam aucupamur, & nostra persuasione obsequentem nobis reddimus. Quem in sensum scribit Erot. nonnullos χάριτας τὰς πιθανότητας accipere, quòd Attici τὸ πιθανὸν ἀχαριστοῦν dicant. Eaque notio τὴν τοῦ νοσέοντος εὐπείθειαν respicit, quam pluribus verbis commendat Galen. in illius sentent. comm.

Χαροπὸς colorem oculis gratum sonat, & cæsium aut cæruleum indicat, qualis est cœli ac maris, & præcipuam ingenuitatis notam in oculis præ se fert apud philosophos, tuncque rauus dicitur, vnde Rauilæ & Rauistellæ Plauto, qui raui sunt oculis, Festo. Color est obtusus nigro & fuluo mixtus, mediusque inter Flauum & Cæsium, Nonio. Sic enim oculi χαροποὶ apud Arist. Plinio raui exponuntur libr. 11. cap. 37. & canum ac arietum oculos colore rauo æstimat Varro lib. 2. de re rustica. Is nonnihil à glauco, vt & cæsius, differt, quòd obtusior sit & ad

nigrum magis vergat, vt cæsius etiam glauco intensior & saturatior, glaucus autem sit dilutior & ad album magis inclinans. Et si glaucum pro χαροπῷ sæpe & cæsio vsurpant authores. Velut cùm γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ Minerua cæsia dicitur Nigidio, de colore cœli, quasi cœlia, vt scribit Gellius lib. 2. cap. 26. Et M. Tullius lib. 1. de Nat. deorum Mineruæ oculos cæsios facit, cæruleos Neptuni. Gal quoque Com. 3. in lib. 3. Epid. (p. 430. 39. H. 1090. G.) χαροπὸν apud Hipp. pro γλαυκῷ sumi contendit in æstimanda tabidorum natura. Qua de re plurima scripsimus nostris in lib. 2. Epid. Com. sect. 5. Vbi & χαροποὶ ὀφθαλμοὶ, virilitatis & ingenuitatis notas præ se ferunt, vt ex Arist. adscripsimus. χαροποὶ ὀφθαλμοὶ vsurpantur Hipp. lib. 2. Epid. (pag. 1040. C. & pag. 1050. E.) pro rauis oculis aut cæsiis. Et lib. 3. Epid. st. pest. (pag. 429. 35. H. 1090. G.) τὸ χαροπὸν λευκοφλεγματίας in tabidorum naturis coniunguntur. Cœl. Aurel. cap. 3. lib. 5. Tard. Pass. χαροπὸν dixit de vrina tenui & aquata, & ita subalbida vt colaturæ liquidæ colorem fingat.

Χαρώνεια βάραθρα, Charoneæ fossæ aërem pestilentem & tetrum spirantes, quarum meminit Gal. Com. 2. in lib. 1. Epid. (p. 346. 2.) vbi tamen χαρωνείων βαράθρων vitiosè legitur, & Com. 2. in lib. de Nat. hum. (pag. 19. 49.) πολλάκις δὲ διὰ τὸ πνεῦμα μόνον κατὰ τὴν εἰσπνοὴν ὁ θάνατος γίνεται, καθάπερ ἐν τοῖς Χαρωνείοις ὀνομαζομένοις χωρίοις. Sæpius ex sola spiritus inspiratione noxia contingit, velut in Charoniis dictis locis. Quod etiam expressit Aret. cap. 7. lib. 1. ὀξέων. καὶ γὰρ ἐν Χαρωνείοισιν αἱ πνοαὶ τὰ ζῶα [illegible] ἀλλὰ καὶ μιῇ ἀναπνοῇ θνήσκουσιν ἄνθρωποι, πρίν τι σῶμα παθεῖν τι [illegible]. Nam in Charoniis strangulatus acutissimi citra vllum corporis affectum contingunt: immò vel vnica inspiratione homines moriuntur, priùs quàm corpus noxam aliquam contrahat. Plinius lib. 2. cap. 93. Charoneas scrobes mortiferum spiritum exhalantes facit M. Tullius etiam lib. 1. de diuin. quandam terræ partem mortiferam esse scribit, vt Ampsancti Hirpinia, & in Asia Plutonia quæ videmus. βορβορώδη βάραθρα, hoc est, tetros & graues odores expirantes fossas dixit Gal. libello de vtilit. respir. (pag. 163. 14.) forte pro χαρώνεια, quæ Plutonia quidam vocant à Charonte, quemadmodum χαρωνῖται dicuntur Suetonio Orcini in Augusto.

Χάσκειν, hiare & dehiscere significat, aut ore esse hiante & aperto & idem quod χαίνειν. Lib. 4. Epid. (pag. 1139. C.) in mentis emotione, ἔχασκε, ore erat hianti. Significat etiam fixis oculis aliquid attendere, obseruare & aliò respectare. χασκᾷν Gal. in Exeg. circumflexum legisse Dioscor. apud Hip. scribit: καὶ ἔοικεν [illegible] τὸ στόμα τῆς μήτρας, [illegible] τι ἀναστομοῦσθαι, & sic dici de vtero, quòd dehiscat aut aperiatur. Quibus verbis sent. 9. sect. 8. lib. 6. Epid. mihi subindicari videtur, vbi legitur, ἐπὶ μετὰ γυναικεῖα τὰ δεξιὰ, τὰ δὲ ἀριστερὰ χάσκει, quòd post menstruas purgationes, vteri tum dextra tum sinistra dehiscunt. Quod etiam repetitur lib. 2. Epid. (pag. 1031. A.) Vbi χάσκει à χασκάω deducitur & pro ἐχάσκει poni videtur reiecto augmento Ionum more. Aut certè participium est χασκῶν pro χασκάων, & tunc τὸ στόμα τῆς μήτρας ἢ ὑστέρας subaudiendum, quemadmodum sumpsisse Dioscor. Hip. interpretem apud Gal. apparet. Aut τὸ χασκῶν dicitur quod hiat pro vtero hiante, & ἢ, τὰ μετὰ γυναικεῖα τὰ δεξιὰ, τὰ δὲ ἀριστερὰ χασκῶν legendum, vt animaduertendum moneat quicquid post menstruas purgationes, tam in dextris quàm sinistris hiat, quo nomine vterus intelligendus venit.

Χάσμη est oscitatio, deprauatus facultatis animalis motus, cuius causa est humiditas flatuosa aut vaporosus spiritus in musculis maxillæ contentus, vt scribit Gal. Com. ad aph. 56. lib. 7. & lib. 6. de sympt. caus. ἴησις συνεχέων χασμέων μακρὰ πνοή, assiduarum oscitationum medela est longa spiratio, vt scribitur sent. 9. sect. 2. lib. 6 Epid. & lib. 2. (pag. 1025. C.)

Χασμοὶ etiam dicuntur cutis hiatus & fissuræ scalpello inductæ, & loci scalpello exasperati, in quibus sanguinis grumi resistant. lib. de vlcer. (pag. 881. G.)

Χαῦνον laxum, fungosum, molle & digitis cedens dicitur, velut τὰ οἰδήματα χαῦνα μαλακὰ καὶ ὑπείκοντα τοῖς δακτύλοις, καὶ κατὰ τὴν θλίψιν αὐτῶν βοθρούμενα, exponit Gal. Com. 1. in lib. 1. Epid. (p. 3. 2. 21. H. 9, 9. D.) hoc est, tumores molles, digitis cedentes, & in appressu excauatos. Quibus duri, renitentes & crudi opponuntur aph. 67 lib. 5. & lib. 2. Epid. (pag. 1034. A.) χαῦνα ὀστέα, ossa rara, laxa, crassa, lib. de art. (p. 595. 52. H. 791. A.) quæ facilem habent calli generationem. χαῦνον verò οὖρον κατὰ μεταφορὰν per translationem & minus propria attributione dicitur vrina laxa & mollis (lib. 4. Epid. (pag. 1123. C.) quæ nullo lento aut crasso succo, qui eam densam aut spissam redderet, constat, qualis videtur esse aquea & tenuis: non secus ac laxi tumores dicuntur, qui nulla conferta materia & crassa constant, quæ sua veluti abundantia plenitudinem aut duritiam faciat, sed facilè dissoluatur & exhalet. χαυνοῦν inde inflare & tumidum reddere significat. Vide Ἐκχαυνοῦν antea.

¶ Χέδροπα dicuntur legumina & cerealia omnia quæ manu leguntur ac carpuntur, χέδροπα quasi χειρόδροπα, ἀπὸ τοῦ τῇ χειρὶ δρέπεσθαι, quòd manu decerpantur aut legantur. Quam notationem innuit Nicander in Theriacis (v. 652.) χειρόδροπα δ' ἦν φῶτες ἄτερ δρεπάνοιο λέγονται ὄσπρια χέδροπα τ' ἄλλα φασηλῶν ἑτέροις ὀροβοις. Vbi tamen ὄσπρια & χέδροπα disiungere videtur. cùm alij omnes χέδροπα ὄσπρια exponant, & Theophr. lib. 8. hist. plant. initio. Erot. etiam apud Hipp. χέδροπα ὄσπρια legumina exponit, sic Atticis dicta, addítque quosdam κέδροπα scribere. Aristoph. autem Gramm. scribere χέδροπα dici τὰ παρ' ἄλλοις ὄσπρια, ἀπὸ τοῦ τῇ χειρὶ αὐτὰ δρέπεσθαι, quòd manu decerpantur, adducitque Nicandri versum quem supra adduximus ἐν χειρὶ, cùm tamen οἱ Θηριακοὶ legatur. Hipp. autem locus est lib. περὶ φυσ. παιδ. (pag. 236. 3.) καὶ χέδροπα, καὶ σῖτος, καὶ ἀκρόδρυα θερμαινόμενα πνεῦμα ἴσχει. Quinetiam legumina, frumentum, & arborei fructus, vbi calescunt spiritum concipiunt. χέδροπα tamen quidam legunt, & Hesych. χεδροπῶν ὀσπρίων exponit.

Χῖαι apud Erot. calceamenti muliebris genus indicant ex Eratosthenis & Callistrati sententia. Epicli verò [illegible] exponuntur, si modò vera est lectio, quæ tamen mihi admodum suspecta est. χῖαι certe κρηπῖδες dicuntur Hipp. lib. de art. (pag. 643. 48. H. 828. C.) Chiæ crepidæ, calceamenti genus quoddam, ad pedis distortionem curandam accommodatum.

Χειμὼν, ψῦχος, ῥῖγος exponit Gal. apud Hipp. frigus & rigor. Sic χειμαίνων, ψυχομένη, ῥιγοῦσα, hoc est, refrigerata, rigens. Sic enim legendum censeo potiùs quàm χειμῶσα. Quod legitur lib. de Loc. in hom. (pag. 418. 54.) ὡς χειμῶσα συμπιλῶται ἡ σὰρξ, vt caro frigore condensata coeat, hoc est, constipetur, cogatur & constringatur. Agitur enim de frigidis medicamentis, quæ suo frigore carnem contrahunt & adstringunt. Vbi tamen συμπίλω∂ vitiosè legitur omnibus in codicibus. Quam lectionem secutus Cornar. χειμῶσα συμπίλωται refrigerata existat, dixit, συμπίλωμαι pro πίλωμαι vsurpans. Caluus συμπιλοῦται legisse videtur. Neuter tamen Hipp. germanum sensum est assecutus. Nam συμπιλῶται aut συμπεπίλωται legendum existimo à verbo συμπιλόομαι, quo eodem libro etiam vtitur (pag. 412. 35.) Quidam etiam συμπίλωται legunt. Χειμὼν pro ῥιγῶ affert Hesych. & Varin. frigeo, rigeo.

Χειμῶνες Hipp. frigora indicant sæpiùs, vt lib. 1. Epid. st. 2. & 3. & χειμὼν βόρειος, hyems aquilonia dicitur. Sic χειμερίους ἐν βορείοισι, brumam cum hybernis frigoribus & tempestate aquilonia significant, lib. 4. Epid. (pag. 1121. D.)

Χειρεψία est manuum contactus & defricatio quam scabiosi & prurito tentati affectant, Aurel. cap. 18. lib. 3. Acut.

Χειρισμὸς est manus tractatio, aut tractatio, cùm medicus circa partem affectam aliquid operatur & agit, lib. κατ' ἰητρ. (p. 671. 16. H. 741. H.) ἐν χειρισμῷ, in tractatione. χείρισμα dicitur lib. de art. (pag. 596. 4. H. 791. C.) χειρίζειν & χειρίζεσθαι sæpius vsurpatur Hipp. lib. κατ' ἰητρ. & χειρίζειν χεῖρα κατεηγυῖαν dicitur lib. de fract. (pag. 527. 27. H. 750. D.) quod est manum fractam attrectare, pertractare. Inde etiam χείριξις tractatio, aut ossium fractorum curatio & administratio, lib. de fract. (pag. 538. 32. H. 756. G.) vbi scribit Gal. χείριξιν dici vel chirurgiam ipsam, vel omnem absolutè rerum omnium in ipsa curatione administrationem & μεταχείρισιν. μεταχειρίζεσθαι autem Græcis non solùm de his dici quæ manibus prehenduntur, sed quæ in vniuersum aguntur.

Χειρονομίη manuum ad rythmum motio lib. 2. περὶ διαίτης (pagina 364. 16.) inter corporis exercitationes reponitur, vt lib. 3. (p. 374 3.)

Χειροτέχνης artifex. Lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς (pag. 10. 41.) χειροτέχνης ὁμολογημένως ὁ ἰητρὸς, medicus vno ore artifex dictus.

Χειροτριβίη est exercitatio in arte & vsus medicus, idem quod τριβὴ. ἐν παραγγελίαις (p. 28. 33.) χειροτριβίην ἀτρεμέουσαν exercitationis stabilitatem & firmitudinem & διδαγμάτων ἱστορίας simul iungit, cum præceptorum methodica cognitione.

Χειρώνακτες, opifices, operarij, qui manibus operantur aut opus faciunt, qui manualem operam exercent & artes sedentarias, quales operæ. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 41. vers. 24. H. 384. 46.) ὥστ' ἐν γε τοῖς ὀξυτάτοις τῶν νοσημάτων τοσοῦτον διαφέρουσιν ἀλλήλων οἱ χειρώνακτες. Quare in morbis acutis adeò differunt inter se artifices. Sed χειρώνακτας videtur legisse Erot. & χειροτέχνας exponit, velut χειρώνακτας χειροτέχνας Hesych. Rursus etiam lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 68. 30. H. 391. 25.) τὰ δὲ τοιαῦτα μάλιστα καθυβρίζεται ὑπὸ χειρωνακτέων ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Atque ista maximè artifices apud homines infamant. Lib. de art. (pag. 630. 10. H. 820. D.) Amazonas scribit viros claudos reddere, vt iis ad sedentaria opera vtantur. χειρώναξιν ἄρα δίφρων χρέονται, ἤτοι σκυτίης ἔργα, ἢ χαλκείης, ἢ ἄλλο τι ἑδραῖον ἔργον

ἔργων, iis tanquam operis ad manualia opera vtuntur, cuiusmodi sunt sutoria aut fabrilia, aut quiduis aliud sedentarium. Libello etiam περὶ καρδίης (p.269.26.) de cordis auriculis, καί μοι δοκέει τὸ πόνημα χειρῶναξ ἀγαθοῦ. Et certè præstantis artificis opus esse censeo. Sic enim creatoris summi optimum opificium cor esse videtur.

Χέλυς aliquando pectus significat quòd sit veluti testudinatum, vt libello περὶ ἀνατομῆς (pag. 915. H.) λαιὸς δὲ ὁ πνεύμων συνεξαναπληροῖ τὴν χέλυν πεπλαμμένος εἰς τὸ ἀριστερόν. Ipse autem pulmo ad sinistram conuersus pectus complet. Vbi testudinem verterunt interpretes. Vnde χελύσσεσθαι aut χελύττεσθαι, & ἀναχελύσσεσθαι est expectorare, screando aut tussiendo è pectore educere, aut eructare, quo vtitur Nicand. in Alexiph. Vbi Schol. χελύσσεσθαι exponit ἀπὸ χέλυος, τουτέστι τοῦ στήθους τὴν ἀναφορὰν τῆς ἐρυγμάτων ποιεῖσθαι, ex testudine, hoc est pectore, ructus educere & expectorare. Idemque ἀναχελύσσεται ἡ ἐρυγγάνει [illegible] ex Hipp. adducit. Apud Gal. in Exeg. ἀναχελύσσεται ἀναξηραίνεται exponitur. Vbi quædam exemplaria ἀναχελύσσεται legunt. Erot. ἀναχελύσσεται [illegible] exponit, nisi suspecta est lectio, & ἀναχελύσσεται legendum sit. Quid verò sit ἀναχελύσσεσθαι & χελύσσεσθαι scribit Herm. Barbar. in cap. 10. lib. 9. Plinij. Hesych. etiam χελύσσεται βήσσει exponit, sed vitiosè βύσσει in cod. nostris legitur. Idem χελύσσειν & χελύσσει βήσσει explicat. Hinc quoque χελύσσιον ξηρὸν exponit Gal. in Exeg. τὸ βραχὺ βηχίον, parua tussicula, quæ ideò arida est & sicca, ὅταν μηδὲν ὑγρὸν ἀναχρεμπτόμενον εἰς τὸ στόμα ἀναφέρηται, quòd nulla humiditas per os exscreetur. Sed vitiosa sunt Gal. exemplaria omnia quæ χελύσσιον per ε legunt, cùm χελύσσιον legendum videatur, itaque legat Var. Apud Erot. χύτριον τρύβλιον exponitur, ollula, acetabulum.

Χέλωμα Erot. apud Hipp. χέλωμα exponit ex Apollod. hoc est laxamentum vel luxationem. Verùm nescio an χώλωμα legendum sit quod vsurpat Hipp. lib. 4. de art. (pag. 643. 40. H. 828. B.) & claudicatem & quamuis distortionem significat. ἄλλος γὰρ ἄλλος τῶν χωλωμάτων δεῖται ἀναλήψιος. Nam & aliæ claudicationes alium excipiendi modum postulant. Vbi scribit Gal. τὸ χώλωμα κοινὸν ἐπὶ πασῶν τῶν διαστροφῶν ὄνομα esse, hoc est, commune omnibus distortionibus nomen.

Χερνίβιον vas significat, in quo aqua ad manuū ablutionē in sacrificiis recōdebatur, Latinis vas aquiminale aut aquimanale dicitur, & χέρνιβον, & ἡ χέρνιψ. Sed li. 7 Ep. (p. H. 1230. D.) pro vase in quod vrina deponitur, aut pro matella sumi videtur. καὶ αἱ ὑποστάσιες οὐκ ἐφαίνετο ἐν τῷ χερνιβίῳ, neque collectio in matella apparebat. χέρνιβα vsurpat Hom. Odys. α. (v. 136.) χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα καλῇ, aquam ancilla gutturnio affudit ferens pulchro. Vbi aqua significatur qua manus ante cibum abluuntur. Schol. τὸ ἐπὶ τῶν χειρῶν ὕδατος exponit. χέρνιβα apud Hom. Liuius apud Nonium Polubrum vertit, & πρόχουν guttum. Polubrum etiam Trullam vocari dicit Nonius. Alij prolubrum pro polubrum dicunt. Hinc χερνίπτομαι deductum est, & χερνίψαντο apud Hom. Il. α. (vers 449.) manus abluerunt ante sacrificium.

Χύσις, liquatio, fusio, hoc est, lachrymarum tenuatio ac tenuitas, cui crassitudo & τὸ πάχος opponitur, aph. 23. sect. 8. lib. 6 Epid. Interpretes tamen omnes γεῦσις legunt, & pro gustu accipiunt.

¶ Χηλὴ vngulam bisulcam & bipartitam significat, vnde cancrorum brachia denticulatis forcipibus chelas habere dicuntur, & cancrorum forfices chelæ vocantur Ciceroni apud Aratum. At χηλὴ pro specillo biforco summa parte incisto vngulæ instar sumitur apud Hip. nostri pedem caprinum vocant. χηλὴν namque exponit Gal. in Exeg. μήλην δίκρουν κατὰ τὸ ἄκρον ἐντετμημένην ὁμοίως χηλῇ. Locus verò Hip legitur lib. 2. de Morb. (pag. 471. 54.) in polypi curatione. ἔπειτα χηλῇ ὑποθεὶς ὑπὸ τὸν γαργαρεῶνα, deinde specillo ad vngulæ similitudinem bisulco gurgulioni subdito. Et rursus (472. 23.) καὶ λαβὼν ἕλκειν τὸν [illegible] τῇ χηλῇ ὑπερείδων, eamque correptam (virgam stanneam) trahito, specillo ad vngulæ similitudinem bisulco eodem modo subdito, ac sub gurgulionem firmato. Vbi χηλὰς vitiosè legunt exemplaria quædam manuscripta. Sunt etiam χηλαὶ Ruso Ephesio ἐν τῷ περὶ ὀνομασιῶν. (non longè ab initio) ciliorum extrema per somnum sese contingentia. Sic enim scribit. τὰ δὲ ψαύοντα ἀλλήλων πέρατα ἐν τῷ καθεύδειν ὀνομάζεσθαι καὶ χηλαί. Hesychio etiam χηλαί, αἱ συμπλοκαὶ τῶν βλεφάρων exponuntur, fortè pro χηλαί, in dictione χηλαί [illegible]. Polluci verò cap. 25. lib. 4. χηλαὶ [illegible] scribuntur.

Χήλωμα Gal. exponit in Exeg. apud Hip. τὴν δίκροον γλυφίδα τοῦ βέλους, ᾗ περιτίθεται ἐν τῷ τόξῳ τὴν νευρὰν τοῦ βέλους. (Sic enim legendum ex Varino existimo) hoc est, bifidam rimam in sagitta exsculptam, cui neruum ipsius arcus applicant inter iaculandum. Est & χήλωμα Hesych. ὁ γλυφὶς, velut exsculpta crena.

Χήμη mensura est apud Atticos & Chema dicitur. Maior pendet drachmas tres & vigesima pars est cotyles: minor duas drachmas pendet, & tricesima pars est cotyles. Vtitur Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag 611. 41.) ἔχειν ἐκ χήμης, de iure dicitur quod habeat apij chemam. Rursus (pag. 625. 31.) καὶ νίτρον ὅσον χήμην πλέην, Netopum chemæ plenæ mensuram. Vsurpat etiam Archig. apud Gal. lib 5. κατὰ τόπ. (pag. 200. 10.) μετὰ σπέρματος καρδάμου χήμης, cum seminis nasturtij chema. Et rursus, καρδάμου λεπτοῦ χήμην ὅσον ζ ς. nasturtij tenuis chemam siue drachmam dimidiam. Quod facit, vt nulla certa mensura aut pondus per chemam, sed simpliciter aliqua capacitas indicari videatur, quæ chemæ testam mediocrem, hoc est, ostreorum generis concham non excedat, cuius vnum certum pondus exprimi non possit, ob rerum diuersam grauitatem. Quemadmodum etiam hodie cochlearis capacitas incerto modo vulgò vsurpatur, in rebus præsertim vbi parum refert plus an minus paulò quis sumat. Sic ex Critone apud Gal. lib. 5. κατὰ τόπ. cap. 7. scribitur λιθαργύρου χήμην ὅσον δραχ. γ. spumæ argenti chemæ capacitatem esse sumendam siue drach. tres, quòd argenti spuma res sit metallica, grauis, & quæ drachmarum trium pondere chemæ capacitatem explere possit, quemadmodum dimidia nasturtij seminis triti drachma. χήμην χηραμίδα exponit Gal. in Exeg. apud Hip. & τὴν κοιλοτέραν κόγχην καὶ μείζονα, hoc est, chemam, siue concham cauiorem & maiorem: vt pro eodem ferè mensoræ genere χήμην & χηραμίδα sumpsisse videatur Gal. aut certè χήμην χηραμίδα legisse apud Hip. ex lib. 3. de Morb. vbi κόγχην χηραμίδα passim legunt omnia exemplaria, quod de concha maiore & de testa conchæ maiore sumitur, vt postea scribimus. Adde quòd antea etiam Gal. κόγχην τὴν κόγχην τὴν χήμην exponit, & κόγχην χηραμίδα, vt antea scripsimus eundem locum subindicans.

Χήμωσις vitium est oculorum ex inflammatione obortum, cùm album oculi nigro supereminet eoque sublimius euadit, adeò vt nigro subsidente, & albo supra eminente, hiatus cuiusdam similitudo euadat, vnde χήμωσις dicitur, & vitiosè multis in codicibus χύμωσις scribitur. Author defin med. (pag. 400. 14.) χήμωσίς ἐστιν ἔπαρμα τοῦ περιοφθαλμίου ὑμένος, ὃ καὶ λευκὸν προσαγορεύουσι, ὅμοιος ἐστὶ λευκῇ σαρκί. Chemosis est sublatio membranæ oculum ambientis, quod album quoque nuncupant, estque affectus albæ carni persimilis. Dicitur etiam Gal. χήμωσις ἡ ἐπὶ τῷ κερατοειδεῖ ἐρυθρά καὶ σαρκώδης φλεγμονή, rubra carnosaque corneæ oculi tunicæ inflammatio, lib. περὶ τῶν ἐν νόσοις καιρῶν (pag. 476. 57) Vide Paulum lib 3. cap. 22.

Χηραμίδα τὴν κοίλην κόγχην, ἣν μύακα καλοῦσιν exponit Erot. apud Hipp. hoc est, cauam concham, quam myaca aut hiatulam vocamus. Dicique scribit παρὰ τὸ χηραμόν, ὅτι ἐστι κοῖλος. Sic χηραμίδες dicuntur Hesych. τὰ κοῖλα καὶ ἔχοντα ἀναπαύματα, loci caui & vacui. Et χηραμοὶ οἱ φωλεοὶ τῶν θηρίων καὶ τὰ σπήλαια, καὶ πέτραι κοῖλαι, latibula & lustra ferarum, antra & saxa caua. Quam significationem etiam habet Suidas. Indeque χηραμὶς cauernulam, latibulum paruum, cauernam aut speluncam, indicat. Hæc verò dictio sæpiùs vsurpatur Hipp. vt li. 3. de Morb. (pag. 493. 19.) δίδου ἄρου τοῦ μεγάλου κόγχην χηραμίδα, Dracunculi magni concham maiorem exhibeto. Et rursus (ibid. 24.) ἄρου χηραμίδα. Ac rursus ibid. (pag. 495. 20.) ἄρα τοῦ μεγάλου ῥίζης χηραμίδα, radicis dracunculi maioris concham maiorem. Et (ibid. 25.) χλιήνας ἐν χηραμίδι ἐγχέειν, tepefacta conchula maiore infundito. Et (ibid. 54.) κόγχην ὅσον χηραμίδα [illegible] ἐν μέλιτι ἢ ὕδατι. Lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 369. 52.) καὶ ἀκτῆς καρπὸν ὅσον χηραμίδα, & sambuci fructum quantum conchæ testa maior capere possit, quantum tribus digitis capitur dixit Calnus. Et (pag. 571. 12.) καὶ νίτρον ξυμμίξας ὅσον χηραμίδα. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 605. 31.) γλυκυσίδης χηραμίδος ἥμισυ τῆς ῥίζης, pæoniæ radicis testam conchæ maioris dimidiam. Et rursus (pag. 629. 19.) ὑοσκυάμου καρπὸν ὅσον χηραμίδα, hyoscyami fructum conchæ maioris mensura, chemæ mensuram dixit Corn. Et (pag. 625. 49.) νίτρον ξυμμίξας ὅσον χηραμίδα. Netopum quantum testa conchæ maioris capit immiscero. Lib. 2. quoque (pag 654. 5.) ὅσον χηραμίδα. Et rursus (pag. 669. 25.) ἄλευρα χηραμίδα εἰς καθαρώτατα, farinæ purissimæ testam conchæ maioris. Quibus in locis ferè χηραμύδα vitiosè legitur.

Χοεύς, ἐκχέας, hoc est qui effudit, exponit Gal. in Exeg apud Hip. Verùm suspecta est lectio, tum quòd extra ordinem alphabeticum reponatur, tum quòd Varinus χοῦ legat.

¶ Χιτὼν & μῆνιγξ quomodo differant apud Hip. Vide Μῆνιγξ antea.

¶ Χλαῖναι, τὰ χρηστὰ ἱμάτια, hoc est noua vestimenta aut pallia

exponit Erot. apud Hipp. Sunt autem χλαῖναι lænæ, vestesque quæ cæteris vestimentis superindui solent.

Χλιαίνεσθαι est intepescere, incalescere, & de febris calore inualescente dicitur, qualis est in febribus mitioribus & remissioribus, quas χλιαρὰς, velut tepidas vocat Gal. Com. ad aph. 57. lib. 4. eásque acutis opponit. lib. 2. Epid. (pag. 1012. C.) ὁ τῆς Ἀριστaίου γυναικὸς ἀδελφὸς, χλιαινόμενος ἐκ ὁδοιπορίης κοπωθεὶς. Aristæi vxoris frater ex via delassatus incaluit. Et rursus (pag. ibid. D.) ὑπεχλιαίνετο ἄλλοτε ἄλλοτε. Deinde interdum subincalescebat. In Coac. (p. 143. B.) οἱ διαλειπτοῖσι, ἀνωμάλως δὲ χλιαινόμενοι, qui febribus intermittentibus vexantur, inæqualiter tamen intepescunt, concalescunt. χλιάσματα verò tepefactoria dicuntur, fotus humidi, vt πυρίαι fotus sicci, quæ simul iunguntur Hipp. lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 604. 1.) eademque θερμάσματα vocantur lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 53. 51. H. 387. 6.) Vbi etiam ad laterum dolores χλιάσματα apponit, ad concoquenda & permouenda sputa (pag. 107. 41. H. 402. 27.)

Χλόη Ionicè idem quod χλόα, herba virens aut gramen, vnde χλοάζειν & ἀποχλοιάζειν pro virere dicitur aut ex virore pallescere, pro χλοιάζειν & χλωρίζεσθαι vt antea scripsimus in Ἐκχλοιάζειν. Hinc χλοώδης & χλοῶδες dicitur ex virore pallescens, & χλόος aut χλόας, viror aut viriditas pallescens, aut ad pallorem vergens, qualis est herbarum flaccescentium & arentium. χλόος ὁ χλωρὸς exponitur Gal. in Exeg. apud Hip. cum pallore viriditas. Hesychio verò ὠχρίασις & ὠχρότης, pro quo χλωρὸς χλωρίασις exponit Erot. & quædam exemplaria χλόος pro χλόος habent. Hinc χλωρὸς seu χλωρὸν idem quod χλωρὸς, ex virore pallescens aut ex pallore virescens. Et χλοηφόροις, λαχάνοις, τοῖς κηπαίοις ἐδέσμασι, hoc est, oleribus virentibus, hortensibus condimentis, exponit Gal. in Exeg. Idemque χλοαίνεται annotat Hipp. scripsisse ὡς οἱ ἐν χλωραινόμενοι, hoc est cum virore pallescunt, ex Coac. vt antea adscripsimus. τὰ χλοιώδεα καὶ ἐπὶ χρῶμα ἰόντα, de vrinis viridantibus, aut ex viridi pallescentibus, quæ colorem non seruant, dixit Hipp in Coac. (pag. 211. F.) vbi de vrinis olei coloribus, aut his quæ olei faciem habent intelligi posse diximus, quæ ex biliosi & æruginosi succi permistione tales euadunt. Possunt etiam capi vrinæ simpliciter biliosum humorem inflammatum indicantes, neque tamen pro caloris modo colore respondentes. χλοώδεες etiam ex viridi pallescentes dicuntur in Coac. (pag. 165. G.) (quos ἰκτερώδεις vocat Prorrh.) (pag. 218. 30. H. 82. B.) & (pag. 511. A.) Erot quoque apud Hipp. χλοώδεα, χλωρὰ ἢ ἰκτερώδη exponit, ductamque vocem ἀπὸ τῆς χλόης scribit. Vbi tamen χλοώδεες χλωροὶ ἢ ἰκτερώδεες potius legam ex Coac. quales sunt auriginosi flauo & pallido colore infecti, malè affecto hepate. Velut lib. 4. Epid. (pag. 1189. E.) Temenei filius χλοώδεας εἰς νόσον, & εἰς χροιὴν χλοώδης scribitur. Et rursus (1137. A.) τοῦ χλοώδεος ἢ λήγοντος τοῦ χρώματος, huiusmodi colore cito desinente. Quod de malè affecto hepate exponit Gal. lib. 3. περὶ δυσπν. (pag. 197. 39.) Est enim vt scribit τὸ χλοῶδες χρῶμα, ἡπατικῶν τινων γινόμενον. χλοῶδες quoque Gal. in Exeg. χλωρὸν exponit, hoc est, ex virore pallescens. Velut lib. 4. Epid. (pag. 1133 A.) ἐκ ῥινῶν αἷμα χλοῶδες ἐπὶ σπληνὶ, lienis inflammatione tentatis sanguis ex virore pallescens è naribus profluit. (Sic enim ex manu scriptis Regiis codicibus legimus, cùm passim χλοώδης legatur, vt & sæpè χλοάζειν pro χλοώδης) χλωρὸν autem αἷμα decolorem sanguinem vertit M. Tullius Tusc. 2. ex Soph. in Trach.

Χλώρασμα exponit Gal. in Exeg. χλωρότης λαμπρὸν ὑδαρῶδες, ἢ ἐπὶ τὸ ὑδατῶδες ῥέπουσα. pallor cum virore, splendore quodam lucido nitens, & ad aqueum tendens, ex aph. 11. sect. 2. lib. 6. Epid. Vbi οὐδὲ χλώρασμα λαμπρὸν scribitur, & de coloris genuini & naturalis immutatione dicitur, colorem non splendescentem vertimus. quod χρῶμα exponat Gal reliqui interpretes viriditatem non pellucidam. χλώρασμα etiam à quibusdam legi ibidem testatur Gal. Est autem dictio obscura ex vocis χλωρὸς ambiguitate dependens.

Χλωριᾶν etiam aut χλωριάζειν dicitur virêre aut ex virore pallescere, velut lib. 4. Epid. (pag. 1134. B.) ἐχλωρίασε κάρτα, admodum ex virore palluit.

Χλωρὸν ambiguæ est significationis apud Hipp. incertumque est quemnam colorem denotet. Modò namque ex virore pallescens, interdum etiam pallidum, luteum ac subpallidum. est vbi quoque viride & herbidum aut coloris herbei indicat, pro varia rei attributione, vt ex multis Galeni scriptis innotescit. Prorrh. 2. (113. E.) οὖρον παχὺ καὶ χλωρὸν dicitur, vrina crassa & pallida, proximè ad albam accedens. vbi χλωρὸν ἀντὶ τοῦ ὠχροῦ ponitur, vrinam viridem vertit Celsus cap. 7. libr. 2. In Coac. (p. 196. H.) ὅλως χλωρὸν γενέσθαι damnatur, quod in Progn. (pag. 929. 29. H. 37. 55.) ὠχρὸν scribitur. Rursus aphor. 13. sect. 5. li. 6. Epid. χλωραὶ γλῶτται dicuntur quæ ὠχραὶ, hoc est luteæ & pallidæ, hoc est colore bilis pallidæ infectæ, vt & Coac. (pag. 155. E.) Eiusmodi enim lingua per morborum acutorum initia esse solet, hoc est bilis colore tincta, deinde inualescente incendio inhorrescit, & resiccatione contrahitur ac denitatur, postea exasperatur, denique rimis dehiscit, & ex fuliginis adustione nigricat. Gal. Com. 5. in lib. 6 Epid. χλωρὰς γλώττας χολώδεας his verbis exponit: χλωρὰς οὖν γλώττας εἴρηκεν, ὡς ἐν τῷ βίῳ συνήθως ὀνομάζουσιν ἄνθρωποι, χλωρούς τινας ἑωρακέναι φάσκοντες, οἷς ἂν ἐπὶ τὸ χολωδέστερον ἡ χροιὰ μεταπέσῃ, τῆς ὠχρᾶς δηλονότι χολῆς. χλωραὶ itaque lingua dixit, velut in communi vitæ vsu mortales nominant, χλωροὺς se quosdam vidisse dicentes, quibus ad biliosum color mutatus fuerit, bilis videlicet pallidæ. Rursusque Ibid. αἱ μὲν οὖν χλωραὶ γλῶτται τοῦ ὀνόματος τυχοῦσαι, αἳ δὴ καὶ ὠχραὶ, ὑπὸ τῆς ὠχρᾶς χολῆς βαπτόμεναι. χλωραὶ igitur linguæ planè tinctæ sunt, pro eo quod est pallidæ, pallida bile tinctæ. Sic χλωρὸν apud Hipp. pus pallidum vertit Celsus ex Progn. cap. 8. lib. 2. & fere omnes interpretes, idem quod luteum significantes, quod galbum Latinè dici contendunt. Vnde galbula auis eiusdem coloris, & galbanus seu galbinus color, & galbana rasa apud Iuuenalem. Inde quoque μελίχλωρον χρῶμα, color pallidus & ex pallido mixtus vocatur, ex bilis redundantia & succorum prauitate Prorrh. 2. (pag. 95. B.) Et ὑπόχλωρον subluteum aut subpallidum indicat lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 643. 40.) in fluxu muliebri. ῥέει ὑπόχλωρον οἷον ἐξ ᾠοῦ. fluit subluteum, quale ex ouo. Et (pag. 642. 47.) καθαίρεται δὲ σφι ἐξ ᾠοῦ ὠμοῦ χλωρὸν ὑπόλευκον, expurgatur luteum, subalbidum, quale ex ouo crudo. Eaque ratione χλωρὸν δέος Homero nuncupatur χλωροποιὸς φόβος, pallidos efficiens timor, Il. ο & θ. Gal. etiam Com. 2 in lib. de rat. vict. in Morb. ac. (pag. 59. 5.) χλωρὸν ὠχρὸν esse his verbis testatur. ἀλλὰ μὴν ἐν ἰκτεριώδεσι δοκεῖ τὰ ἀποχωροῦντα τοῖς ἰδίοις διαχωρεῖν φησί, καὶ εἶναι θερμά τε καὶ χλωρά. θερμὰ λέγων δηλονότι τῶν συνήθως θερμότερα. χλωρὰ δὲ αὐτὰ ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς ὀνομάζει ... ὠχρὸς γὰρ ... χλωρὸν ... Quin & viscera videri suspensa esse iis dicit qui parciorem cibum sumpserunt eosque tum calidam tum pallidam vrinam reddere. Calidam quidem intelligens solito calidiorem. Pallidam verò ex Græcorum Asianorum more, qui etiam nunc inualuit. cùm enim pallidos quosdam cernunt, quid causæ sint rogant cur adeo sint χλωροὶ, nihil interesse existimantes vtrum χλωρὸν, an ὠχρὸν dicant. Et quendam teipso χλωρότερον vidisse dicunt, quod est ὠχρότερον indicantes. χλωρὸν etiam viride vt & pallidum aut luteum significat, & incertum est quemnam colorem indicet. Vtrique enim attribuitur, & plærumque de viridi aut herbido colore effertur. Etenim in Asia (vt scribit Gal com. 2. in li. 6. Ep. (p. 461.) χλωρὰ dicuntur λάχανα καὶ δένδρα καὶ φυτὰ, τὰ δὲ χλωρὰ, olera, arbores & stirpes, tanquam herbida & herbacei coloris. Et χλωράζειν dicitur de pecudib. quæ verno tempore herbis vescuntur. χλωρὸν etiam hominibus attributum de colore pallido aut subpallido effertur, & ὠχρὸν aut ὕπωχρον de viridi & herbaceo colore, quod tamen rarò contingit. Sic igitur χλωρὸν ex virore pallidum colorem indicat, aut ex viridi paululum nigrescentem, qualis est brassicæ aut porri color, aut qualis in cadauerosa facie damnatur ab Hip. in Progn. cùm scribit, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ξύμπαντος προσώπου χλωρὸν. & color totius vultus ex viridi pallidus. vbi scribit Gal. ... Coloris verò mutatio pessima est, quæ ad nigrum vergit, nempe sanguine refrigerato, velut cùm foras effusus in grumos cogitur, moderatior verò, vbi ad virescentem ex pallido colorem. Veteres.n. assolēt ita nominare interdū pallidum, interdum etiam vt vulgus brassicas & lactucas χλωρὰ vocant. Qui color rubro magis nigrescit, & est velut initiū quoddam nigri & liuidi, frigido id efficiente non secus ac nigrū. Rursus Com. 1. in Progn. (p. 128. 23.) ... Diximus autem antea χλωρὸν interdum pallidum, interdum etiam velut viride significare, ex qua significatione brassicas χλωρὰς, h. e. virides dicere solēt. Idē quoque Com. 2. (p. 138 52. H. 40. 13.) ... Quandoque idem χλωρὸν duo significat, vt antea dictum est, pœtæ quidam signifi-

significatione multa bilis permixta esse indicabitur, altera vero, bilis æruginosa. Quod repetitur iisdem verbis Com. 1. in sent. 1. lib 1. περὶ χυμῶν Ac rursus ibid. (144.22 H.41 21.) σημαίνει παλαιῶς ὅτι τὸ χλωρὸν ἐπὶ τῶν ὠχρῶν λέγειν εἴωθε, καὶ τοῦ ἰώδους ποτὲ ἰδεῖν. Dictum est sæpius τὸ χλωρὸν de pallido dici solere, & de eo quod à nonnullis æruginosum vocatur. In Prorrh. (pag. 202.4. H.75.C.) στόματος χλωρὰ σαπρὰ ἐπεξῄεσαν, ex ore putrida & virulenta emittebantur diximus, ὅπερ (vt ibi scribit Gal.) χλωρὰ καὶ τὰ ἰώδη χρῶμα ἔχοντα ... καὶ τὰ ὠχρά quandoquidem χλωρὰ vocantur quæ & viridem & pallidum habent colorem. Est autem χλωρὸν viride & color herbeus. Herbeos enim oculos dicit Plaut. Curc. hoc est, herbacei coloris & virides, quales in magna viscerum obstructione & insigni cacochymia conspiciuntur, quod est argumentum bilis. Vnde idem Menec. Viden' illi tu oculos virere, vt viridis exoritur color? Viridem etiam vrinam dixit Celsus Hipp. χλωρὸν reddens, vt antea scripsimus. Inde quoque χλωρὸν viride, non siccum, sed recens, indicat, & de leguminibus effertur, quæ nondum sicca sunt, neque iam exactè perfecta, velut ὄσπρια χλωρὰ vocat Hipp. libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 110.44. H 404 31.) legumina viridia, hoc est recentia, non sicca. vbi scribit Gal. χλωρὰ μὲν οὖν λέγεται τὰ μὴ ξηρά, οὐδ' ἀκριβῶς ἤδη τέλεια. χλωρὰ igitur dicuntur minimè sicca, neque exactè perfecta. Sic χλωρὸν στέαρ, adeps recens dicitur libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 616.33.) Et apud Hom. χλωρὸν δέος sunt qui recentem & nouum timorem exponunt.

§ Χνοῦς velut tomentum aut lanatum rasuram & reiectamentum significat, quo culcitræ infarciuntur, quod ex tenera lana & molli villo fit. Lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 612.30.) σπλὴν μαλθακὸς ὡς χνοῦς ἐὼν, de splene aquoso, qui mollis est vt lanugo aut tomentum. Lanam aut plumam dixerunt interpretes. χνοῦς etiam aut χνόος He y h. ξύσμα exponitur & τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων, tenues paleæ & glumæ. Dicitur etiam eidem χνοῦς ὁ ἦχος καὶ ψόφος, sonus & strepitus. Quam in significationem accipi potest quod scribitur ab Hipp. libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 536.51.) In phthisi, ὁ φάρυγξ χνόου πίμπλαται, fauces sono implentur, hoc est fauces strident præ siccitate. Sequitur namque καὶ συρίζει ὡς διὰ καλάμου, & velut per arundinem sibilant, hoc est, velut per fistulam sibilum reddunt. Sic enim vel vt tenuibus paleis refertæ exasperantur & siccescunt.

Χίασμα aut χάσμα vide postea χάσκω aut χαῦνος.

§ Χοῖνιξ mensura est aridorum Attica, continens heminas tres, siue sextarium vnum & dimidium. semodium vertit Valla apud Herodotum lib. 3 & 7. Gaza lib. 9 hist. plantarum, sextarium. Lib. 7. Epid. (pag. 1208. F.) ἐς ἑσπέρην ἄρτου οἱ ἐγχρίμπτετο ἡμιχοινίκιον. sub vesperum panis subcinericij chœnicis dimidium.

Χοιρὰς struma, est glandularum induratarum tumor, in ceruice, alis, & inguinibus, ex frigidiore & pituitosiore materia ortus, non calida, neque ad suppurationem tendens, vt scribit Paulus libr. 4. cap 33. & lib. 6. cap. 35 & Gal. Com. ad aph. 26. lib. 3. Lib. quoque de Tumor. præter nat. (pag. 357.δ.) χοιρὰς dicitur glandularum inflammatio indurata. Interdum verò non ex humore pituitoso sed ex carne struma consistit, & Authori Definit. Med. χοιράς ἐστι σὰρξ ξηρὰ καὶ δυσίατος, struma est caro sicca quæque ægrè soluitur. Hip. lib. περὶ ἀδένων (pag. 271.35.) strumam vult oriri ex humore pituitoso in colli glandulas irruente & inflammato. ἢν δὲ ἡ φλεγματώδης καὶ πολὺ ... φλεγμαίνει ... χοιράδες ἐγγίνονται. αὗται χοῖροι αἱ νοῦσοι τραχήλου. Si verò pituitosa & multa ac lenta fuerit fluxio, sic quoque inflammatur, inflammatioque, quòd humor stabilis sit, strumas pessimum colli morbum generat. Etsi videtur locus corruptus & asterisco notatus in codice Asulano. Posteriora enim verba sic quidam legunt: αὗται χοίρων αἱ νοῦσοι τραχήλου, vt struma colli porcorum morbus sit, vnde & scrophulæ dictæ sunt & χοιράδες, quòd id morbi genus porcis sit familiare, aut quòd numerosæ sit sobolis & prolificum velut scrofa. Ab vnico enim tumore etiam alij quandoque enascuntur. Quam nominis notationem attingit Paulus lib. 6. & Actuarius lib. 2. περὶ διαγνώσεως παθῶν cap. 37.

Χοῖρος ὁ χοίριος porcellos, Gal. Com. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 111.57. H. 404. 52.) χοίρους ἐξαιρέτως ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ τοὺς μικροὺς ὗας. χοῖρον præcipue vocant antiqui, hoc est, porcellum, eum qui admodum paruus est.

Χολέρα cholera morbus, ventris perturbatio immodica, per quam bilis per vomitum & secessum excernitur. Cuius præcipua causa est assidua alimentorum cruditas, vt scribit Paulus cap. 39. lib. 3. χολέραι in ætate progressis ex flaua bile aph. 30. libro tertio, χολέρα duplex statuitur Hippocrati lib. de rat. vict. in morb. ac. humida & sicca. Verùm χολέρα simpliciter dicta choleram humidam indicat, quæ fit ab acribus, serosis & biliosis humoribus, qui ex acrium ciborum corruptione generantur. Sic enim αἴρειν πρὸς χολέρην ποιεῖν scribit Hippocr. (pag. 111, 38. H. 404. 47.) carnes caprinas choleram gignere. Et rursus ibid. (vers. 53.) porcinas carnes χολώδεας esse scribit, hoc est, vt exponit Galen. χολέρας ποιητικάς, ob eam quam habent acrimoniam. Choleram namque gignunt humida & acria alimenta, quæ statim corrumpuntur, acresque succos pariunt, qui vellicant & mordent viscerum ora quæ ad ventriculum pertinent, itaque fluxionem ex toto corpore irritant, quæ biliosa & acria vomitu & deiectione educuntur, vt ibid. scribit Galen. in Comment. Cholera vero sicca dicitur, quæ fit ex spiritu flatuoso & acri in ventriculo collecto, qui neruosa corpora quæ sunt circa ventriculum intercipit, vellicat & extendit. Vnde fit quædam imago choleræ humidæ. Eam sic ibidem describit Hippocr. (pag. 112.19. H. 404.55.) χολέρη δὲ ξηρὴ ἡ γαστὴρ πεφύσηται, καὶ ψόφοι ἔσονται, καὶ ὀδύνη πλευρέων, καὶ ὀσφύος. ὑποχωρέει δὲ οὐδὲν κάτω, ἀλλ' ἀποπνίγεται. In cholera sicca inflatur venter & strepitus inanis, & laterum dolor ac lumborum. Nihil autem per aluum secedit, sed adstringitur. Cuius etiam paulò priùs ibid. meminit 111.9. H. ibid. 38.) cùm propter silphij flatuosam & acrem alimoniam choleram siccam fieri scribit. Atque ibi Gal. optimè vtriusque choleræ differentiam statuit, his verbis: τὴν ἁπλῶς ὀνομαζομένην ὑπὸ τῶν ἰατρῶν χολέραν, ὑγρὰν ... ξηρᾶς χολέρας ... ἐκ γὰρ ὑγρῶν χολέρα γίνεται δριμέων χυμῶν ... ὑπὸ ξηρᾶ πνεύματος φυσώδους δριμέος. διὸ καὶ τὰ πλησιάζοντα τῇ γαστρὶ νευρώδη σώματα δάκνεταί τε καὶ τείνεται, ... Choleram hominibus simpliciter dictam ab arida per humiditatem distinguit. In vtraque autem communi nomine est vsus, communem generationis modum spectans. Quemadmodum enim cholera humida ex acribus oritur humoribus, qui ex eduliorum corruptione originem sumpserunt, sic arida ex spiritu flatuoso acri. Ideoque proxima ventri neruosa corpora vbi mordentur & distenduntur dolorem faciunt, τὰ χολερικὰ πάθεα dicuntur Hippocr. libro 5. Epid. (pag. 1157. D.) & τὰ χολερικὰ simpliciter (ibid. E. 1159. E.) & lib. 7. Epid. (pag. 1228. E. & pag. 1230. A.) Cholericæ affectiones aut cholera morbus. cuius ibid. causæ explicantur, & elegans describitur exemplum. Choleram etiam vocat Celius cap. 14. libr. 4. & cap. 1. lib 2. ex aphorism. 30. libr. 3. χολέρα etiam inde apud Hippocr. pro critica aut effusa ventris perturbatione sumitur, ex qua biliosa vomitu & secessu refunduntur, velut lib. περὶ ἑβδομάδων (pag 379.54.) & Coac. (p. 134. E.) τὰ λειπυρικὰ μὴ χολέρας ἐπιγενομένης οὐ λύεται. Febres lipyriæ non nisi per choleram effusa bile soluuntur. Rursus ibid. (pag. 205. E.) χολερώδεα πρὸ τοῦ τόκου ... , quæ ante partum in speciem choleræ morbi affliguntur, hoc est, quæ immodica ventris perturbatione, bilem per vomitum & secessum excernente, velut in cholera morbo, conflictantur.

Χολὴ bilem significat, ac præcipuè flauam & pallidam apud Hippocr. cùm sine addito ponitur, vt multis locis testatur Galen. velut Comment. 3. in libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag 72. vers. 48. H. 392.25.) εἰώθασι γὰρ οὕτω ἰατροὶ χολὴν, μὴ ἁπλῶς ὀνομάζειν τὴν ὠχράν τε καὶ ξανθήν. τὴν μέλαιναν δὲ χολὴν, ὅλον τοῦτο λέγειν, οὐχ ἁπλῶς χολήν. Solent enim Medici bilem quidem simpliciter tum pallidam, tum flauam appellare. Bilem autem atram hoc totum dicere, non simpliciter bilem. Et rursus Comment. 4. (pag 88.46.) ὅτι δ' ὅταν εἴπῃ τις ἁπλῶς χολὴν ... Dictum autem est antea bilem simpliciter dictam amaram indicare. Ac rursus Comment. ad aphorism 32. libr. 7. τὰ μὲν χολώδεα αἰεὶ ... ἐργάζεται νοσήματα. ... Bilis quidem perpetuò acutorum morborum causa est. Dictum namque a nobis est quòd biliosum humorem hoc nomine veteres Medici donare consueuere, non secus ac melancholicum humorem semper cum addito, non simpliciter bilem, velut flauam, sed atram bilem proferunt. Et Comment. 1. in libr. de Nat. humana (pagina 12. versiculo 47.) ... ὠχρὰν, ἢ τὴν ξανθὴν ...

ὅτι δὲ ταῦτα ἄμφω ὀνόματα ... ἐν ἔθει χυμοῦ λέγεται διαφέροντα ὠχρότητι καὶ ξηρότητι, ὀλίγον ἔμπροσθεν εἰρήκαμεν. τὰς δὲ ἄλλας ἁπάσας χολάς, μετὰ προσθήκης ὀνομάζουσιν ἰώδη καλοῦντες, ἢ μέλαιναν, ἢ ἐρυθράν, ἢ πρασοειδῆ. Quod autem attinet ad singula orationis capita, primùm quidem non solùm medicorum verumetiam Græcorum omnium commune institutum indicandum est, qui bilem sine addito nominant, quam pallidam aut flauam indicare volunt. Ista enim ambo nomina de vna humoris specie vsurpari humiditate & siccitate differente, paulò antea dictum est. Reliquas verò omnes biles cum addito nominant, æruginosam, aut atram, aut rubram, aut prasinam appellantes. Rursusque ibidem (pag.54.18. H.226.41.) ὁμολογοῦσι πάλιν σαφῶς ἐδήλωσε τὸ ἔθος τῶν Ἑλλήνων, χολὴν μὲν ὀνομαζόντων πολλάκις ἄνευ προσθήκης τὴν ξανθήν, τὴν μέλαιναν δὲ μετὰ προσθήκης ἀεί. Et hic rursum communem Græcorum vsum manifestè indicauit, bilem quidem flauam sæpe sine addito appellantium, atram verò semper cum addito. Et libr. de Tumor. præter naturam (pag.355.59.) νενίκηκε γὰρ ἐκ πολλοῦ ὥσπερ τὸ τῶν ἰατρῶν ἔθος αὖ τὸ χολὴν ὀνομάζειν ἁπλῶς, αὖ τὸ χολώδη χυμόν, ἀκούειν ἡμᾶς τὴν ὠχρὰν καὶ πικράν, οὐ τὴν ὀξεῖαν καὶ μέλαιναν. ἐκείνην γὰρ ἀεὶ μετὰ προσθήκης ὀνομάζουσι, συνάπτοντες τῇ προσηγορίᾳ τοῦ χυμοῦ τὴν χροιάν. Obtinuit enim nescio quo modo medicorum consuetudo, vt siue bilem simpliciter, siue biliosum humorem nominemus, pallidam & amaram inaudiamus, non acidam aut atram. Illam enim semper cum adiunctione nominant, humoris appellationi colorem coniungentes. Id etiam fusioribus verbis aperit Com.5.in li.6.Ep.(p.513.v.25.H.1185.A.) vbi & varias bilis species enumerat. χλωροὺς ἔοικε γλώσσας εἰρηκέναι, ὡς ἐν τῷ βίῳ συνήθως ὀνομάζουσιν οἱ ἄνθρωποι, χλωρούς τινας ἑωρακέναι φάσκοντες, οἷς ἂν ἐπὶ τὸ χολωδέστερον ἡ χρόα μεταβάλλῃ, τῆς ὠχρᾶς δηλονότι χολῆς. ταύτην γὰρ ἁπλῶς ὀνομάζουσιν, οὐχ ὥσπερ τὰς ἄλλας μετὰ προσθήκης, ἤτοι μέλαιναν, ἢ ἰώδη καλοῦντες, ἢ ἐρυθράν, ἢ ξανθήν, ἢ λεκιθώδη. ἐγγυτάτω μὲν οὖν ἐστι καὶ τῷ αὐτῷ γένει σχεδόν τι ἡ ξανθὴ χολὴ τῇ ὠχρᾷ. λέγουσι δὲ τὸν πολλάκις ... τὴν ὠχράν, ἁπλῶς οὕτως χολὴν ἐμημεκέναι τὸν ἄνθρωπον. ἐπὶ δὲ τῆς ξανθῆς σπανίως ἄν τις εὕροι ἁπλῶς τινα λέγοντα. προστιθέασι γὰρ ἰδίως αὐτῇ τὸ τοῦ χρώματος ὄνομα, ξανθὴν χολὴν ἐμημεκέναι τὸν δεῖνα λέγοντες ἢ ἄκρατον χολήν. ἰώδη δὲ καὶ μέλαιναν χολήν, οὔτ' ἰατρός τις, οὔτ' ἰδιώτης ὠνόμασεν ἄνευ προσθήκης, ὥσπερ οὐδὲ ἰσατώδη, καὶ πρασοειδῆ, καὶ λεκιθώδη. καὶ γὰρ ταῦτα χολῶν ὀνόματα ὑπό τινων ἰατρῶν εἰρημένα παρωνύμως ταῖς χρόαις ἃς ἔχουσιν. οὕτως δὲ καὶ τὴν ἐρυθρὰν χολὴν ὀνομάζουσιν αἵματος ὀρρόν. ἡ δὲ λεκιθώδης τῆς ξανθῆς παχυνθείσης γίνεται χολῆς, καθάπερ ἡ ὠχρὰ προσλαβούσης ἀδιάφορόν τινα οὐσίαν. χλωρὰς itaque linguas dixit, vt in communi vitæ vsu mortales nominant, χλωροὺς se quosdam vidisse dicentes, quibus ad biliosius color mutatus fuerit, bilis videlicet pallidæ. Hanc enim simpliciter nominant, non vt cæteras cum adiectione, aut atram, aut æruginosam, aut rubram, aut flauam, aut vitellinam appellantes. flaua siquidem bilis proxima pallidæ est eiusdemque ferè generis. Dicunt autem plærunque non adiicientes pallidam, ita absolutè hominem bilem vomitione reiecisse. Verùm de flaua rarò quispiam absolutè protulisse inuenietur. Confestim enim ei coloris nomen apponunt, flauam bilem quempiam vomuisse dicentes, vel meram bilem. Æruginosam verò & atram bilem, neque Medicus, neque vulgaris quispiam sine adiunctione nominauit, velut neque glasteam, neque porraceam, neque vitellinam. Nam hæc bilis nomina à quibusdam Medicis ex colorum quos habent nomine sunt deducta. Sic verò & rubram bilem vocant, quæ sanguinis serum est. Sed vitellina fit bile flaua incrassata, vt pallida ex eadem aqueam quandam substantiam accipiente. Huius verò bilis generatio est ex eo quod in alimento pingue est, dulce ac iucundum, vt satis indicat Hipp. aph. 13. sect. 5. lib. 6. Epid. τὸ δὲ χολῶδες ἀπὸ πίονος, biliosum verò ex pingui, & aph. 3. sect. 6. lib. eiusdem, & nos ex Gal. in dictione πῖαρ satis ostendimus. Indeque χολώδης & χολώδη simpliciter de bile flaua aut pallida effert Hipp. vt scribit Gal. Com. 4. in lib 6. Epid. (pag.492.46.H.1180 A.) λέλεκται δή μοι πολλάκις ὡς ὅταν ἁπλῶς εἴπῃ χολώδη, τὴν ὠχράν τε καὶ ξανθὴν [illegible] χολήν, ὅτι καὶ τῶν ἄλλων χολῶν τὴν χροιὰν προστίθησι. καὶ γὰρ ἰώδους χολῆς καὶ ὑπερύθρου καὶ μελαίνης καὶ ὀρροειδοῦς. Dictum autem est iam sæpius, cùm biliosum simpliciter dicit, cum pallidam & flauam bilem dictam significare, quatenus ex abundanti in aliis bilis generibus colorem adscribit. Nempe & æruginosa bilis vomitur, & subrubra, & atra, & obscura reiicitur. Sic rursus Com. 2. in libr. 3. Epid. (pag. 416 38.) ὡς εἴ γ' αὖ τις εἴρηται χολώδη διαχωρήματα, ἀντὶ τοῦ ξανθὰ κατὰ τὴν χροιὰν [illegible] καὶ γὰρ ἰώδη καὶ μέλανα μετὰ τοῦ προσθεῖναι τὴν χροιὰν ἐπὶ καὶ τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἰατροῖς. ἐκ ... χολώδη διαχωρήματα τινὰ λέγειν, ἐπὶ τῇ χολῇ ξανθῇ ... ἀκράτῳ. τὰ δὲ ἰώδη, ἢ μέλανα, ἢ ... ἄλλης χολῆς, ... τὴν ἰδέαν ... χροιὰς ... καὶ τοῦτο γ' ἐν ἄλλοις τὸ ἔθος ... τὸ συνεχὲς ... καὶ ... τὴν ὠχράν τε καὶ ξανθὴν χολήν, οὐ μόνον τοῖς νοσοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑγιαίνουσιν, σπανίως δὲ τὰς ἄλλας, καὶ μόνοις ἐπὶ τῶν νοσώδη διάθεσιν ἐχόντων. Vero autem est simile eam deiecisse biliosa syncera, hoc est, vel flaua colore, vel rufa. Nam & æruginosa & nigra adiecto colore proferre, & huic, & aliis Medicis solenne est. Et nos quoque citra adiunctionem solemus dicere biliosa quoedam deiicere, de flaua bile eam dictionem vsurpantes. Excrementa verò æruginosæ, vel atræ, vel alterius bilis, non dicimus simpliciter biliosa, verum ipsis coloris discrimen addimus. Et hæc in omnibus consuetudo inualuit, quod bilis tum pallida tum flaua assiduè vomitione & deiectione reddatur, non solùm ægrotantibus sed etiam bene valentibus, rarò verò aliæ, atque his tantum qui morboso aliquo tenentur affectu. Sic quoque χολὴ ξανθὴ, πικρότης dicitur Hipp. hoc est, amaritudo aut amarus aliquis humor, lib. περὶ ἀρχαίης ἰητρ. (pag.16.16.) & febres omnes ex bile fieri lib. 4. de morb. & lib. 2 de nat. hum. & aph. 42. lib. 7. vbi putridas omnes febres comprehendit.

Χολὴ etiam simpliciter bilis fluxio sæpius dicitur Hipp. lib. de loc. in homine (pag. 414. 24.) pro ea fluxione in vniuersum quæ fit ab humore tenui in aliquam partem decumbente, eamque ob causam facilè fluente. Eamque dictionis vim sæpe toto eo libro retinet, vt (pag. 412. 15. & (pag. 414.51.) αἱ τὰ πολλὰ ἔμπυοι γίνονται, ὅταν ῥεύσῃ ἐς τὸ αὐτό, ὥσπερ ἐν τῇσι χολῇσι γίνεται, ἀλλὰ τῇσι μὲν χολῇσι πολὺ πλεῖον. Suppurati vt plurimum fiunt cùm fluxus in eundem locum velut in bilis fluxionibus concedit. Verùm in bilis quidem fluxionibus multum defluit. Bilem & biliosos vertunt interpretes. Significare autem videtur suppurationem fieri multa fluxione in eundem locum, vt thoracem aut pulmones concedente, non secus ac in bilis effluxionibus contingit. Vbi χολαὶ vocantur bilis fluxiones, cum in vtrumque thoracis latus incubuerint, vnde peripneumoniam contrahi vult, vel pleuritidem cùm in alterutrum latus bilis fluxerit. Varias autem bilis species ex Gal. amplissimè describit & explicat Gorrh.

Χολὴ μέλαινα bilis atra, ferè semper cum additione dicta, duplicem habet ortum, vnum ex sanguine crassiore & veluti limo, & propriè humor melancholicus dicitur, alterum ex bile flaua superassata, & omnium est deterrima. Quod etiam multis locis testatur Gal. vt Com. 6. in lib. 6. Epid. (pag. 520. 54. H. 1192. A.) ἐμάθετε γὰρ τὴν γένεσιν αὐτῆς εἶναι διττήν, ἐκ τοῦ παχέος αἵματος, καὶ τῆς ξανθῆς ὑπεροπτηθείσης. Ipsius enim ortum duplicem esse didicistis, & ex crasso sanguine, & flaua superassata bile. Et Com. ad aph. 22. lib. 5. ἡ μέλαινα χολὴ διττὴν ἔχει τὴν γένεσιν, ἐκ μὲν τῆς ξανθῆς ὑπεροπτηθείσης τὴν ἑτέραν, ἐκ δὲ τοῦ παχέος αἵματος τὴν ἑτέραν. Bilis atra geminum ortum obtinet, vnum ex superassata flaua bile, ex sanguine verò crasso alterum. Et Com in libr. de rat. vict. in morb ac. (pag 61.31.) ὑπερθερμαινομένου μὲν αἵματος ἐν αὐτῷ ... ἡ ξανθὴ γεννᾶται χολή, τούτου δ' αὐτῆς κατοπτηθείσης, ἀλλὰ καὶ τοῦ παχέος αἵματος, ἡ μέλαινα. Quandoquidem sanguine in se plus æquo calefacto flaua bilis generatur, eodem verò superassato, aut etiam crasso existente sanguine, atra. Ac rursus Com. ad aph. 53. lib. 6. μνημονεύειν γὰρ χρὴ τῶν περὶ τῆς μελαίνης χολῆς ἐν ἄλλοις διωρισμένων, ὡς ἡ μὲν ὑπεροπτηθείσης γίνεται τῆς ξανθῆς χολῆς, ὥσπερ δὲ καὶ χαλεπωτάτη πασῶν ἐστιν, ἡ δ' ἐκ τοῦ αἵματος, ὡς ἂν εἴποι τις ἰλὺς ἢ τρύξ, παχυτέρα μὲν ἐκείνης τὴν οὐσίαν, πολὺ δὲ ἀπολειπομένη τῇ μοχθηρίᾳ τῆς ποιότητος. ἄμεινον δὲ καὶ ὅτι τὴν οἷον τρύγα τοῦ αἵματος ἀκριβολογούμενοι μέν, οὐδέπω μέλαιναν χολὴν ὀνομάζομεν, ἀλλὰ μελαγχολικὸν χυμόν. καταχρώμενοι δὲ τοῖς ὀνόμασι καὶ μέλαιναν ἔσθ' ὅτε καλοῦμεν, ἐπειδὰν μηκέτι ὕστερον ἐσομένη μέλαινα, μὴ φθάσασα κενωθῆναι. Ad memoriam enim reuocare oportet quæ in aliis scriptis nostris de atra bile sunt definita, nempe quod quædam ex flaua bile superassata fiat, quæ omnium est deterrima: alia verò ex sanguinis vt ita dicam cœno & fæce, quæ quidem crassiore quàm illa est substantia, sed multum à qualitatis malignitate recedit. Dictum quoque est bilem quæ veluti fæx est sanguinis, si exactè loqui velimus, nondum nos atram bilem, sed humorem melancholicum vocare. Nominibus tamen abutentes interdum etiam atram vocare, quandoquidem nisi prius vacuetur, non ita multo pòst atra sit euasura. De ea verò disertè ac velut ex professo scripsit Gal lib. de atra bile & lib. de fac. nat. quæ omnia scienter & aptè collegit Gorrh.

Χολήγος Gal. exponit χολὴν ἄγων, hoc est, bilem ducens quod de

medi-

medicamento bilem educente dici videtur, vt χολαγὸν, χολῆς ἀγωγὸν exponit Erot. quod legitur lib. 1. περὶ γυναικ. (601.22.) πινέτω φάρμακον πίσω χολαγόν. huic medicamentum, bilem ducens propinato. Lib. de loc. in homine (p. 418 4.) χολαγωγὸν dicitur, φάρμακον πίσω χολαγωγὸν, medicamentum bilem educens potui exhibendum. χολαγωγὰ φάρμακα etiam dicuntur (ib. 37.)

Χόνδρος granum significat, & de alica Latinis dicitur, quam etiam granum vocat Plinius cap. 11. lib. 18. & ex zea fieri scribit. Sic autem dici videtur quòd in grumos ac grana cogatur, dum ex zea tritici seu frumenti specie paratur. Est enim χόνδρος id quod ex zea decorticata & in grana plura contusa, leguminis loco cum iusculis coctum editur, celeberrimum & valde tritum in omnibus morbis apud antiquos alimentum. Ac videntur χόνδρος & πτισάνη generalia fuisse apud veteres omnium frugum siccatarum, decorticatarum, & in grumos tusarum nomina. Quod autem χόνδρος alicam Latinorum indicet, quidque eo nomine veteres intellexerint, sitne etiam res factitia an natiua aliqua seminis species, aptissimè disserit Gorth. & Cornar. Com. in lib 2. κατ' τόπ. χόνδρον Hipp. tempore num vsurpatum fuerit dubitasse quosdam apparet ex Gal Com. 1. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 43. 41.) qui tamen Hipp. cognitum χόνδρον ex lib. περὶ διαίτης ὑγιεινῆς esse scribit. Qui locus legitur lib. 2. περὶ διαίτης (pag. 356. 18.) Cuius etiam meminisse videtur lib. περὶ παθῶν (pag. 527. 7.) ἐὰν δέ τι διδῷς ἐν δίαιτῃ: κυρκεῶνα ἢ τεύτλου, διδόναι χόνδρον, ἢ πτισάνης χυλόν. ταῦτα γὰρ τῶν ῥοφημάτων τὰ ἰσχυρότερα. Quòd si refectionis gratia quid exhibere velis, alicam aut ptissanam triticeam exhibeto. Sunt enim valentiores hæ sorbitiones Nempe his verbis alica integra designatur, quæ & χονδροπτισάνη dicebatur & πτισάνη πυρῶν Diocli & Philotimo, vt scribit Gal. lib. 1. de alim. fac. Nam quæ ἄλευρα χονδρώδεα dicuntur lib. περὶ γυναικείων. (pag. 585. 33) ea farinam crassiorem & in grumos collectam & crassius subactam, vel in alicæ similem, aut in grana coactam, significant, quæ ἄλευρα χονδρίτηρα eadem in re dicuntur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag 668 6.) & de erui aut lentis farina ad fotus adhibita efferuntur.

Χόνδρος λιβάνου etiam thuris mica seu granum dicitur, quod Dioscor. omnesque Græci Medici thuris mannam vocarunt. Sic Pl. lib. 29. cap. 6. thuris mannam vnam dicit in Echio medicamento ad suffusiones, quod Marcellus Empiricus thuris granum vnum, idem medicamentum referens, appellauit, χόνδρον λιβάνου ἕνα. Eo in lacte macerato ad externæ partis auriculæ dolorem vtitur Archig. apud Gal. lib. 3. κατ' τόπ. (p. 191. 24.)

Χόνδρος etiam in genere chartilago dicitur, verùm præcipuè eo nomine illam comprehendit Hipp quæ ad costas spurias adnascitur, estque ad cauum pectoris, sub qua os ventriculi delitescit, & ξιφοειδὴς nominatur. Libr. 7 Epid. (pag. 1168. D.) μέσον δὲ ὀμφαλοῦ καὶ χόνδρου κατὰ ταύτην τὴν ἐπιγαστρίαν ἀντερείδειν τῇ χειρί. Quòd si quis medium vmbilicum attigisset, & manum ad chartilaginem illam in pectoris cauo, sub qua os ventriculi delitescit, deduxisset. Etsi illîc χονδροῦ habent omnia exemplaria, pro χόνδρου vitiosè vt satis patet. Calius tamen ventrem vertit, vt χόνδρος pro abdomin. & epigastriu sumpsisse videatur. Rursus Prorrh 2. (pag 91. B) de pectore laudabili. καὶ ὁ χόνδρος αὐτοῦ μικρὸς ἔστω καὶ σαρκώδης ἐχέτω. cuiusque chartilago exigua & admodum carnosa sit. Itag. quoque author hanc chartilaginem χόνδρον proprio quodam nomine vocat (pag. 176. 23.) & totum locum στέρνον τὸ ἀπὸ τῶν σφαγῶν, ἕως, καὶ τὸ μεταξὺ τούτου στέρνον, μέχρι τοῦ χόνδρου, ἐφ' ᾧ τὸ στόμα τῆς κοιλίας. Etsi eo nomine etiam hypochondria capi possunt, quibus viscera continentur.

Χορδαψὸς est intestini tenuioris morbus, voluulus antiquis dictus, vt scribit Gal. cap. 2. libr. 6. de loc. aff. quòd tumor aliquis eminet in tenuiuo intestinorum parte, vt videatur intestinum ad chordæ similitudinem conuolutum. fit autem vel ab inflammatione vel aridi stercoris obstructione, vnde tensio in intestino chordam referens sentitur, si quis loco dolenti manum admoueat, & tactui durities succumbit. Nomen igitur sumpsisse videtur Galeno ἀπὸ τῆς χορδῆς ἀπτομένης. Verùm Aret. longè alia est notatio, cùm cap. 6. libr. 1. de caus. & sign. ac. morb. χορδαψὸν voluuli speciem facit, vbi præter tormina, intestinorum compressio & remollitio, cum imi ventris tensione accessit, & χορδαψὸν tanquam χορδῶν ἕψησιν, hoc est, intestinorum emollitionem dici vult, his verbis: ἀλλ' ὅτε τοῖς στρόφοις καὶ πίεσις, καὶ μάλθαξις τῶν ἐντέρων εἴη, καὶ πολὺ τὸ ὑποχόνδριον ὑπερέχοι, χορδαψὸς τὸ τοιόνδε ἐστὶ οὔνομα δ' ἕψησις μὲν γὰρ ἡ μάλθαξις. χορδαὶ δὲ τὰ ἔντερα κικλήσκεται. καὶ γὰρ καὶ ἐπιχορδίδα τὰ μεσεντέρια ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τὸ μεσογύριον, καὶ τὰ ἀγγεῖα, καὶ τὰς ὑμένας τοὺς αἰτίους τῶν ἐντέρων. Quòd si præter tormina, intestinorum pressus & emollitio adfuerit, multumque imus venter emineat, is iam Chordapsi nomen acquirit. Elixatio namque emollitionem significat, & chordæ intestina dicuntur. Veteres enim lactes epichordida nominarunt, mediis scilicet neruos & vasa, membranasque intestinorum fulcra ac stabilimenta. Hanc nominis notationem secutus est Archig. apud Aët. cap 27. lib. 3. Tetrab. 3. & Chordapsum veteribus dictum vult velut intestinorum emollitionem. Diocles Carystius apud Celsum cap 13 lib. 4 tenuioris intestini morbum χορδαψὸν, plenioris εἰλεὸν nominauit. Trallianus initio lib 9. χορδαψὸν εἰλεὸν dictum esse vult. Hesych. quoque χορδαψὸν πόνον ἐντέρων exponit. χορδαὶ autem τὰ χορδώματα φασὶν τὰ ἔντερα vt scribit Aristoph. interp. ἐν ἱππεῦσι. Vnde plenioris intestini morbum χόρδαψον dici apud Celsum scribere oportet, non χόρδαψον vt legunt omnia exemplaria, aut κόρδαψον. Aurel. cap. 17. libr. 3. acut. Chordapson intestinorum tormentum vocari scribit, quòd non aliter quàm chordæ intestina tendantur. Nam veteres Græci intestina chordas appellarunt. Quin etiam testatur Hipp. Praxag. Euryphontem Gnidium, hoc nomen communè vocabulum tormento posuisse. In Coac. (201. B) καὶ σύμφυτος χορδαψὸς dicitur, tenuioris intestini morb. non à natura insitus.

Χορηγία munus est choragi, sed pro quauis elargitione aut suppeditatione ponitur, & exponitur Hesychio δόσις, & χορηγεῖ, παρέχει, δίδωσι. χορηγίην apparatum medicum, opem medicam vocat Hipp. ἐν παραγγελίαις (pag. 27. 3.) & metaphora à scenico apparatu ducta, omnia remedia quæ ad opem & operam medicam spectant comprehendit. ἐὰν δὲ καιρὸς ᾖ χορηγίης, ξένῳ τε ἐόντι καὶ ἀπορέοντι, μάλιστα ἐπαρκέειν πᾶσι τοιούτοισι. Quòd si occasio suppeditandæ opis se obtulerit tum peregrino tum egeno, hisce præcipuè opem ferre oportet.

Χορίον, χόριον, χωρίον propriè dicitur prima illa & extima membrana quæ fœtum ambit, vtero proxima est & adhærescit, siue quòd circuli & coronæ instar fœtum ambiat (vnde χόριον dicitur) siue quòd fœtus receptaculum sit eumque contineat, vnde Latinis locorum nomen meretur, & χωρίον Græcis nuncupatur. Gal. Com. ad aph. 35. & 49. lib. 5 χόρια aut χωρία Græcis quæ ὕστερα dicuntur significare scribit. locos & secundas vocant Latini, quibus omnes membranæ fœtum complectentes continentur. Eam autem Græcorum nominum notationem Latini retinuerunt, cùm secundarum nomen indiderunt, siue quòd secundæ à fœtu oriantur, siue quòd post fœtum excernantur, vt & locorum, quòd eum contineant & recipiant. De eo sic scribit Author Definit. Med. (pag. 401. 27.) ὑστέρου σπαιστῆ τῶν ἐμβρύων τὸ χόριον, εἶτα τὰ λοιπά. τὸ χόριον δὲ συνίσταται ἐκ δύο φλεβῶν καὶ δύο ἀρτηριῶν, καὶ πέμπτου τοῦ καλουμένου οὐράχου, ὅτι ὑπὸ ὁ χόρημα ἐστὶ τοῦ ἐμβρύου, οἷον χωρίον, ἢ ὅτι ὁ χορηγεῖ τὴν τροφὴν αὐτῷ In primis efficitur secunda, tum reliqua. Ipsa autem secunda ex duabus venis & duabus arteriis, & quinto quod vrachum vocant, constituta est. Appellatur autem χόριον, seu quòd sit fœtus χώρημα, hoc est, conceptaculum, seu quòd ei χορηγεῖ, hoc est suppeditat alimentum. χωρίον sæpius scribitur Hipp. lib. περὶ φύσ. παιδ. χόρια etiam intestina dici videntur. Chorias Latinè dixit Plaut. Curc pro intestinis aut interaneis. Radices cordis pereunt, choriæ omnes dolent.

¶ Χρῆμα idem quod πρᾶγμα, rem significat, vt lib. de aëre, loc. & aq. (pag 284. 17.) τὰ μὲν τοιαῦτα ὕδατα νομίζω μοχθηρὰ εἶναι πρὸς ἅπαν χρῆμα. has quidem aquas ad omnem rem improbas esse censeo. Et rursus (pag 285 13.) ἔνεστι δὲ ἐν παντὶ χρήματι, in omnibus quidem rebus inest [humidum] Et 286. 5.) πρὸς ἅπαντα χρήματα, ad omnia, ad res quasuis. Rursus lib 4 de Morb. (pag 514. 9.) ὁ πλεύμων γὰρ καὶ ἀραιὸν χρῆμα ἐστὶ ὁ πλεύμων, tenerum quid & rarum est pulmo. Et (ibid. 14.) ἰσχυρὸν χρῆμά ἐστιν ἡ κοιλίη ἐστὶ, venter robusta res est. Et (vers. 12.) ἡ δὲ κοιλίη ὑπὸ τοῦ φαρμάκου οὐχ ἑλκοῦται, ὅτι χρῆμα ἐστὶν ἰσχυρὸν, ὥσπερ δοκέει δέρμα. Venter autem à medicamento non vlceratur, quod robustum quiddam sit, scilicet velut corium. Aliò qui χρῆμα mira phrasi vsurpatur Ionibus de re minima aut parua aliqua particula, vt χρῆμα τοῦ ἀγκῶνος aliquam cubiti partem significat, vel minimum quid ex cubito, libr. de fract. (pag. 576. 14. H. 777. F.) οὐδὲ γὰρ χρῆμα τοῦ ἀγκῶνος κάμψαι δύνανται, nulla enim ratione cubitum flectere queunt, hoc est, ne minimum quid cubitum flectere possunt, aut nulla ex parte. Rursus in Epist. (pag 527. 23. 1277. 39.) de Æsculapio viso in somniis: εἵποντο δ' αὐτῷ δράκοντες, χρῆμά τι ὑπερφυὲς ὑπερμεγέθεις. Sequebantur autem eum dracones, ex reptilium genere admiranda admodum magnitudine, aut supra quàm dici possit immanes.

Χρηστοὶ dicuntur vtiles, boni, qui alicui sunt vsui, & ad rem Vene-

rem obeundam apti, quique rem peragunt. Libr περὶ γονῆς (pag. 231.23.) de Eunuchis: διότι καὶ οὐχ ὑπάρχουσιν οἱ εὐνοῦχοι χρηστοί. Quamobrem ad Venerem obeundam inutiles aut inepti sunt eunuchi, hoc est minimè rem peragunt. Est autem vulgaris phrasis & qua populares vtuntur. χρηστῶς, καλῶς, bene apud Hipp. exponit Erot.

Χρυσῖτις σποδὸς, cinis spumæ argenti dicitur Hippocr. & ad ocularia medicamenta adhibetur in Nothis adiectis ad lib. 5. περὶ γυναικ. (pag. 635 35.40.54.55.) aureum cinerem à colore dixit Celsus. Est autem χρυσῖτις tertia lithargyri species apud Dioscor. Eadem χρυσίτις videtur dici Hipp. ibid. (v.54.) si modo locus mendo caret.

Χρῶμα corporis superficiem & cutem significat in qua color apparet, vt lib. περὶ ἐνυπνίων (pag. 377. 2.) τοῦτο γὰρ καθαρῆναι τοῦ χρώματος ξυμφέρει ποιέεσθαι, διότι ἐν τῇ ἔξω περιφορῇ ἐστι τὸ βλάβος. Nam per cutim purgationem fieri confert, propterea quòd vitium in ambitu corporis est. χρῶμα etiam colorem significat, & cutis aut corporis colorem Varino. Vt χρῶμα εὔχροον, corporis color laudabilis, libr. 4 Epid (pag. 1135.H.) & χρῶμα νεκρῶδες, color cadauerosus, qualis moribundis, lib. 5. Epid. (pag. 1156.E.) χρωματίζεσθαι πτύαλα, sputa colorari, & laudabili colore tingi, in Coac. (pag. 178.E.)

Χρὼς Ionibus dicitur quicquid in corpore carnosum est, quo nomine, cutis ipsa musculi, membranæ & viscera continentur. Significat etiam cutim ipsam & corporis superficiē summā in quam pustulæ erumpunt, in Coac. (p. 157.H.) οἷσιν ὁ χρὼς ἐρυθραίνεται τῇσιν ἐξανθήμασι, iis corporis superficies velut efflorescētibus pustulis rubescit. Gal. Com. 2. in li. de fract. (p. 541. 56. H. 758. G.) χρῶτα γὰρ ὠνόμαζον οἱ Ἴωνες ὅλον τὸ γένος τὸ σαρκῶδες, ἐν ᾧ μάλιστα ἔστι τὸ δέρμα καὶ οἱ μύες, εἶτα ἐφεξῆς αἵ τε φλέβες καὶ σπλάγχνα. τὸ δὲ τῶν ὀστῶν γένος, οὐκ ὀνομάζουσι χρῶτα, ὥσπερ οὐδὲ τοὺς χόνδρους, οὐδὲ τοὺς συνδέσμους. χρῶτα vocant Iones quicquid est in corpore carnosum, in quo genere maximè cutis & musculi, deinde viscera & membranæ continentur. At ossium genus χρῶτα non appellant, sicut neque cartilagines, neque ligamenta. Quod duobus locis Homer. probat ibidem Gal. nempe Il. ν. (vers. 35.) & Od. β. (vers. 376.) etsi sæpius apud eundem Homer. non solùm cutē subiectam carnem indicat, sed pro tota corporis compage sumitur. Idem Comm. 3. in lib. de fract. (pag. 561. 6. H. 767. D.) ὅτι τὸ σαρκῶδες ἅπαν ὀνομάζει χρῶτα, λέλεκταί μοι καὶ πρόσθεν. Quicquid carnosum est Hippocr. χρῶτα vocare antea dictum est. Quibus in locis corpus vertunt Interpretes apud Hipp.

¶ Χυλάριον diminutiuè succariunculam significat, & ἀπὸ τοῦ χυλοῦ sumitur apud Hipp. à Cornar. interprete libr. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (pag. 552. 45.) καὶ ἀπὸ χυλαρίου πινέτω, & de succo bibat, vt ptissanæ succum intelligat, qui χυλὸς simpliciter sæpe dicitur. Verùm locus fœdissimè corruptus legitur & pro χυλαρίου χαλκείου scribitur in omnibus exemplaribus. Caluus χλιαροῦ legisse videtur, & tepidum potum accipit. χυλάριον tamen illic mihi legendum videtur & pro succariuncula accipiendum, aut carnium intritarum succo, quòd postea scribatur, καὶ ξύων τὰς σάρκας ἐν οἴνῳ λευκῷ διδόναι πίνειν, ac intritam carnem ex vino albo propinato. Sic enim ξύων τρίβων significat, vt ξύων τρίβων exponit Hesych. Quem tamen locum Cornar. de sordibus à defricta carne sumptis, & ex vino albo epotis, confidenter admodum sumpsisse videtur. χυλάριον igitur ἀπὸ τοῦ χυλοῦ rectè sumi videtur. χυλὸν autem Hesych. exponit πιεσμάτων ὑγρῶν ἐκπίεσμα.

Χυλὸς in genere succum significat & humorem à calore incrassatum, consistentia medium inter humidum & siccum. Apud Hipp. tamen sæpe χυλὸς simpliciter ptissanæ aut hordei succum & sorbitionem significat, quam ptissanam colatam vocant, expressam hordei substantiam continentem, non cremorem, qui est aqua hordei expressa apud Latinos, non succus ipsius substantiæ hordei. Cui tota & integra ptissana, hoc est non colata opponitur. Lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 47. 46. H. 385. 45.) περὶ δὲ πτισάνης χρὴ ὡς βελτίστων τινὲς κριθῶν ἔστω, καὶ ὡς βέλτιστα ἑψῆσθαι, καὶ ἄλλως, ἢν μὴ τῷ χυλῷ μούνῳ μέλλῃς χρῆσθαι. Ptissanam autem ex optimo hordeo confici oportet, atque quam optimè coqui, idque præcipuè si non solo succo vti velis. Vbi τὸν χυλὸν ptissanam excolatam intelligit, vt ptissanæ integræ & non colatæ opponatur, quam ὁλοσχερέα πτισάνην, & πτισάνας ἀδιηθήτους ibidem vocat (pag. 40. 19. & 23. H. 384. 35. 39.) Gal. κρίθινον πτισάνην, huicque χυλὸν opponit. & δι' ὀθονίου τὸν χυλὸν διηθοῦντες διδόασιν, succum linteo percolatum exhibent. Rursus ibidem (pag. 49. 54. H. 386. 34.) ὅσοι τε ὅλῃσι πτισάνῃσι χρεώμενοι, ὅσοι τε χυλῷ αὐτέῃ, tum iis qui tota vtuntur ptissana, tum iis qui eius succo. Et (pag. 52. 34. H. 387. 2.) χρῆσθαι δὲ πρῶτον μάλιστα τῷ χυλῷ, ἔπειτα δὲ τῇ πτισάνῃ. Primùm autem maximè succo vtendum, deinde etiam ptissana. Vbi πτισάνην simpliciter ὅλην πτισάνην integram & non colatam indicat, quam à succo distinguit. Et (pag. 101. 50. H. 402. 38.) καὶ μελικρήτῳ πότῳ καὶ χυλῷ τῆς πτισάνης διαφυλάσσειν. & aquæ mulsæ potu ptissanæque succo conserua. Vbi χυλὸν πτισάνης χυλὸν exponit Galenus. Rursus ibid. (pag. 107. 11. H. 402. 10.) ἔπειτα ἢν μὲν τὸ πτύαλον ὑπὸ φλέγματος, ὅτι χυλοῦ ὀλίγῳ, καὶ λεπτῷ τε πρῶτον, καὶ μέλιτι μίσγων διδόναι, ἢν δὲ ἀνάγηται ῥηϊδίως, καὶ πνεῦμα ἀγαθὸν, καὶ ἀπὸ τοῦ πλευροῦ ὀδύνη ἀπῇ, κατὰ σμικρὸν παχύτερόν τε καὶ πλείονα καὶ δὶς τῆς ἡμέρης. Deinde si in toto esse videatur, imprimis exiguum tenuemque succum & cum melle mistum dabis. Sin verò facilè sputum educatur & facilè spiret & doloris latere vacet sensim crassiorem & copiosiorem bis die porriges. Quem locum Cæl. Aurel. exprimit cap. 19 libr. 2. acut. & succum tenuem & paruum, deinde etiam crassiorem & plurimum vertit. Quibus tamen in locis Interpretes cremorem non satis aptè (vt opinor) vertunt. Rursusq; ibid. (pag 96. 4. H. 397. 51.) quod scribitur, χυλὸν δὲ προσφέρειν, hoc est succum exhibere, Cæl. Aurel. succo cibare exponit, cap. 4. libr. 3. acut. Lib. 5. Epid. (pag. 1147. D.) χυλὸν πεπωκότι ψυχρὸν, post epotum succum frigidum, vbi ptissanæ succum intelligere videtur. Et rursus (ibid. E.) καὶ αὖθις ἔπιε τοῦ χυλοῦ, ac insuper ptissanæ succum ebibit. Lib. 7. Epid. (p. 1207. C.) ἐρόφησε χυλὸν, sorbitiunculam ex hordeo sumpsit, succum sorbuit. Et rursus (ibid. E.) χυλοὶ προσεφέροντο, ptissanæ succus exhibebatur. Et iterum (p. 1210. E.) χυλοῦ ἐρόφησε, ptissanæ sorbitionem sumpsit. Et (ibid. G.) χυλοῖσιν ἐχρήσατο succo vsus est. Et (pag. 1212. D.) προσφερόντων δέ τινων χυλὸν, vbi quidam succum exhibuissent. Et (pag. 1213. C.) προσήνεγκαν αὐτῷ χυλὸν, oblatus est & ptissanæ succus, aut sorbitiuncula ex hordeo. Et (p. 1221. D.) πόμα ἐπεδέξατο καὶ χυλοῦ, potionem recepit & succi ptissanæ nonnihil. Et (pag. 1226. D) χυλὸν προσεδέξατο, succum sumpsit. Lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 651. 24.) καὶ τοῦ χυλοῦ ῥοφεῖν, succum sorbendum præbeto. Pollux quoque cap. 9 libr. 6. χυλὸν ex Cratino pro ptissanæ succo ponit.

Χυμὸς humor, succus, & communi significato omnem humorem coctione incrassatum significat, eoque nomine continentur omnes in nobis humores seruando & nutriendo corpori idonei aut incommodi, boni siue mali, παρὰ τὸ χεῖσθαι dicti, quòd veluti in nobis fundantur aut fluant, cùm in ipsorum temperie ac symmetria tota sanitatis integritas sita sit. Quod scripto testatur fragmentum quoddam Gal. attributum in lib. de Hum. vbi aphorism. 2. sect. 2. lib. 6 Epid. exponit, his verbis: χρὴ γὰρ ἀκριβῶς εἶναι κεκραμένους ποιότητι καὶ ποσῷ τοὺς χυμοὺς ἵν' ὑγίεια τε διαμένῃ, καὶ ἀπιοῦσα ἐπανέλθῃ. ὅθεν καὶ τῆς ὀνομασίας ἔτυχον οἱ χυμοί, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἢ συγχεῖσθαι. Humores enim qualitate temperatos & quantitate æquatos esse oportet, vt præsens sanitas persistat, atque abiens redeat. Vnde & χυμοὶ, id est humores Græcam appellationem sortiti sunt παρὰ τὸ χεῖσθαι, quòd vnà veluti fundantur & fluant, aut quòd vnà veluti fusi coeant & permisceantur. Qua significatione ἀπὸ τοῦ χυλοῦ nihil differunt. Χυμὸς etiam saporem indicat & gustandi qualitatem siue facultatem. Eaque notione χυμὸς dicitur Platoni ὕδωρ ἠθημένον διὰ φυτοῦ, aqua per plantam colata, vt scribit Plutarchus Quest. natural quæst. 5. De quo vide Gorth.

Χυτλάζεσθαι scribit Gal. in Exeg. apud Hipp. significare, ὡς εἰ καὶ κλύζεσθαι ἔλεγε, ac si proluatur ac perfundatur dixisset, de farina hordei tosti crassiore. Erot. enim ἄλφιτα χυτλάζεται ex Hipp. adducit, addidque, χύτλα γὰρ λέγεται τὰ μεθ' ὕδατος καὶ ἐλαίου ἀλείμματα. Χύτλα enim dicuntur inunctiones quæ cum multa aqua & oleo fiunt. Si modo Erot. lectio mendo caret, quæ sanè aliòqui mihi suspecta est, & pro χυτλάζεται ἄλφιτα, vereor ne legendum sit χυτλάζεται, ἀλείφεται, vt extrema ista dictio sit illius χυτλάζεται expositio, cuius rationem subdit. Est enim χυτλάζειν aut χυτλοῦν, τὸ ἀλείψαι μετὰ τὸ λούσασθαι, aut μετ' ἐλαίου λούσασθαι, vt exponit Hesych. & χυτλοῦσθαι aut χυτλάζεσθαι ex aqua & oleo simul mixtis perfundi aut defricari. χύτλα exponit Hesych. τὰ μετ' ἐλαίου καὶ ὕδατος ἀλείμματα, & τὸ ἐφ' ὕδατος ἔλαιον. Vnde χυτλάσαι, διαβρέξαι, ὑγρᾶναι eidem significat, quod est humectare, perfundere, & χύτλασον ὕγρανον. Vnde χυτλάζεσθαι Gal idem quod κλύζεσθαι quod est prolui aut perfundi, significat, vt & χυτλάζει exponit Hesych. κλυδάζεται.

Χυτρίδιον χύτραν, ollam exponit Gal. in Exeg apud Hipp. Idemque χυτρίδιον etiam χύτραν. Est autem diminutiuum & ollulam indicat, vsurpaturque Hipp. libr. de vlcer (pag. 879. C.D.) ἅλας χόνδρους ὡς ξηροτάτους ἐς χυτρίδιον χάλκεον ἢ κεραμεοῦν καινὸν ἐμβάλλειν. Salis grana quam siccissima in ollam æream vel fictilē nouā conijcito. Et rursus, ἔπειτα ἐπιθεῖναι ἐπὶ ἄνθρακας τὸ χυτρίδιον. tū ollula prunis imposita. Est autem χυτρίδιον Hesych. μικρὸν χύτριον.

Χύτρινος etiam τὸ χύτριον significat hoc est ollam, & χύτρινον χοέων exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. eamque dictionem vsurpat Hipp. libr. 2. περὶ γυναικ. (pag. 648. 44.) χύτρινον ὅσον δύο κοτύλας χωρέοντα. ollam quæ duos sextarios capiat duos sextantes, aut duas sextulas. Et rursus (ibid. 51.) ἐπὶ τὸν χύτρινον ἐπιπωμάζειν πηλῷ, operculum ollæ luto oblinito. Et (v. 53.) μέγεθος δὲ ὅσον χωρέειν τὸν χύτρινον. ea magnitudine quæ ollam capere possit. Et (649. 1.) ὁκόταν δὲ ὁ χύτρινος ζέῃ. Vbi olla efferbuerit. Et (vers. 30.) ἕτερον τε χύτρινον κατασκευάσας τὸν αὐτὸν τρόπον. & aliam ollam eodem modo præparato. Et (vers. 32.) καὶ ἐς τὸν χύτρινον ἐμβαλεῖν, & in ollam mittito. Sunt autem χυτρῖνοι Hesych. τὰ κοῖλα τῆς γῆς δι᾽ ὧν αἱ πηγαὶ ἰοῦσιν.

§ Χωλὸς claudus, vnde χωλὴ χεὶρ. manus clauda, mancus, Prorrh. 2. (pag. 83. C.) χεῖρα χωλὴν ἕξειν, mancus futurus.

Χώλωσις claudicatio dicitur inde Hipp. & pro quauis membri deprauatione aut distortione sumitur, libr. de art. (pag. 643. versic. 40. H. 828. B) ἄλλη γὰρ ἄλλως τῶν χωλουμένων δίαιτα ἀναλήψιος. Nam & aliæ claudicationes alium excipiendi modum postulant. Vbi scribit Gal. ἐν κοινὸν εἶναι πασῶν τῶν διαστροφῶν ὄνομα νῦν αὐτῷ τὸ χώλωμα. χώλωμα nomen commune omnibus distortionibus nunc dixit. Inde quoque Χολόω aut χωλόω claudum efficio. Et Gal. χωλώσειε, ἀνάπηρον κατά τι τῶν ἄρθρων ποιήσειεν exponit in Exeg. apud Hipp. hoc est mutilam aliquo articulo effecerit, aut aliquo articulo mutilauerit. Quod legitur lib. 1. περὶ γυναικ. (pag. 592. 13.) ἢ χωλώσειεν, ἢ ἀκρασίαν τινὰ τῶν μορίων ποιήσειεν. aut claudam reddet, aut aliquam partium impotentiam adferet.

Χωρεῖν & χωρέειν est procedere, progredi, aut aliquo tendere & ferri.

Χωρεῖν πρὸς βίαν, ad vim progredi, quod est αὔξεσθαι, augeri & incrementum capere, in his quæ adiecta sunt ad librum de natura humana (pag. 26. versic. 15. H. 230. 35) αὐξανόμενον καὶ χωρέον τὸ σῶμα πρὸς βίαν. corpus quod augescit & ad vim progreditur, puerorum corpus quod crescit intelligitur. Sic χωρέων ἔξω dicitur Prorrh. 2. (pag. 105. D.) de vrina quæ redditur & procedit. vrinam ferri dixit Celsus cap 8. li. 2. τὰ χωρέοντα sunt Hip. aph 2, li. 1. quæ euacuantur, non solum deiectiones aluis sed etiam ea omnia quæ prodeunt vacuanturve è corpore, siue id fiat sponte naturæ, siue medicamentis, siue phlebotomia.

Χωρίον vide χορίον antea.

Χῶνος apud Hipp. legitur & pro infundibulo sumitur, sed χῶνος rectè legendum existimat Henr. Steph. vt sit idem quod χόανος, vnde per crasin χῶνος factum sit. Libri περὶ καρδίης (p 268. 27.) ὁ γὰρ στόμαχος ἐοικὼς χώνῳ, καὶ ἐκδέχεται τὸ πλῆθος καὶ ὅσα προσαιρεόμεθα. Gula nanque veluti infundibulum, & [potus] copiam & quæcunq; expetimus, excipit. Per stomachum enim velut per infundibulum, cibus potusq; in ventriculum transfunduntur. Caluus lagiculam vertit. χόανος verò aut χῶνος vas fusorium ex argilla significat, quo fabri argentarij aut chemici in liquandis metallis vtuntur, fornacem fusoriam aut conflatoriam dicere possumus. Apud Homer. Il. σ. (vers. 470.) τὰ χόανα conflatorias fornaces significant, aut vasa lutea & argillacea, in quæ follium rostra & fistulæ immittuntur, vt excitato igne metallica materia fundatur & colliquescat. τὰ χωνευτήρια ἀγγεῖα ἐν οἷς αἱ ὗλαι τήκονται exponit Eustath. Hesych verò χοάνους apud Homer. χώνας exponit, & καταλέγει εἰς ἃ ἐγχεῖται τὸ χωνευόμενον. Item ἔστι πηλίνους τύπους. Ex quibus innotescit vocari formas quasdam luteas aut argillaceas cauas, in quas velut in fornacem fusoriam metallica materies liquescit & transfunditur. Vtitur ea dictione Hipp. libello περὶ καρδίης (p. 269. 31.) de cordis auriculis, eas follibus, quas fabri ferrarij fornacibus fusoriis apponunt, comparans. πορίζονται αὐτῶν φύσας, ᾗσιν ἔστιν χοάνοισιν οἱ χαλκεῖς. ὥστε διὰ τούτων χοάνοισι τὴν πνοήν. Huic folles apposuit, quemadmodum fornacibus fusoriis fabri assolent, per quos spiritum arriperet. Quam certè follium similitudinem etiam vsurpauit ex Hipp. Gal. libro sexto, de vsu part. cap. 15.

TO Ψ.

Ψάγδας εἶδος τι μύρου, exponit Gal. apud Hip. in Exeg. vnguenti speciem quandam. Quam expositionem etiam retinet Erot. cum Eupolidis testimonio, apud quem ψάδα habent exemplaria quædam. Hesych. ψαδὰς, ψάγδας, εἶδος μύρου exponit. Videtur autem vox esse peregrina & barbara.

Ψαθυρὸν quid significet diximus antea in ὑποψαθυρὰ διαχωρήματα.

Ψαίρειν, ἀτρέμα κινεῖσθαι, ἐπιψαύειν exponit Gal. apud Hipp. quod est sonare, leuiter attingere. Vsurpatur autem lib. 2. περὶ γυν. (p. 655. 54.) & de leui vterorum motione, agitatione, & concussu à labore aut defatigatione ex partu sumitur, vnde vteros extra pudendum excidere contingit ὅταν ὑστέρας ἔξω τοῦ αἰδοίου ἐκπέσωσιν ... ψαίρει καὶ ἴσχει. Præhendit autem hic morbus cùm a partu laborarit, aut defatigata fuerit, ita vt vteri leuiter moueantur aut agitentur. Sic enim Aristoph. Schol. ... ψαίρειν ... exponit, & Hesych. ... Adeò vt leui illo concussu agitati vteri sonare videantur & procidere, vnde vteros cõtactu læserit dixit Corn. Eoq; significatio Gal. expositio quadrare potest. Rursus ib. (p. 641. 45.) σφυγμοὶ περὶ χεῖρα ψαίροντες dicuntur, pulsus manum leuiter attingentes & ferientes, de pulsu debili & deficiente, qui q; debiliter mouetur. Quem locum exponens Erot. ... significare scribit, hoc est non validos, sed per interualla leuiter ferientes. Idem quoq; adscribit ... dici, h. e. à velis cùm a ventis leuiter attinguntur, nec æqualiter perflantur. Tunc enim vela interdum laxantur, interdum verò etiam implentur, quod ψαίρειν dicitur. Quam significationem attingit Suidas cùm διαψαίρουσι, διαπνέουσι, perflant, perspirant, exponit, addit q; ψαίρειν dici ... cùm leuiter perflatur, & ψαίρειν nautis dici τὸ πνεῖν. Hesych. quoq; inter alia significata ψαίρειν ῥιπίζειν indicare scribit, & ... ψαίρει etiam ταχύνειν Suidæ significat, quod est propero, accelero, festino, vnde ψαρὸς de equo pro ταχὺ ponitur. Qua ratione pulsus ad manum accelerantes in superiore loco vertit Cornar. Caluus leues & salientes dixit, pro leuiter salientes.

Ψαιστὴ μᾶζα exponit Gal. apud Hipp. in Exeg. ἐλαίῳ καὶ μέλιτι ... mazam oleo & melle subactã, ... quoniam & liba ψαιστὰ dicta hoc modo subiguntur. Sunt autem τὰ ψαιστὰ Hesych. ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδευμένα. Suidæ verò ἄλφιτα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ δεδευμένα, ... farinæ oleo & vino subactæ, quas diis adolebant. Athen. etiam li. 4 τὰ ψαιστὰ dicuntur ἄλφιτα ἐλαίῳ ἐρραμμένα farinæ oleo conspersæ & imbutæ. Aristoph. Scho. in Pluto scribit ψαιστὰ dici μάζας ἐλαίῳ δεδευμένας ... Deduci autem videtur ψαιστὸν à ψάω vel ψαίω, & τὰ ψαιστὰ πέμματα, vel πόπανα subaudiuntur. Dicuntur etiam τὰ ψαιστὰ πλακουντάριά τινα στρογγύλα, liba lata & figuræ orbicularis, quæ & ψαθυρὰ quidam dicuntur, ... quod κατατρίβειν significat, in partes tenues comminuo & contero: quomodo & μᾶζαν ψαιστὴν legunt apud Hipp. exemplaria omnia lib. περὶ τῆς ἄνω κοιλίης (p. 542. 43.) etsi ψαιστὴν leg. videtur Caluus, quomodo legitur etiam ibid. (p. 554. 47.) μᾶζα δὲ ψαιστὴ ὡς μάλιστα, mazam verò quàm maximè oleo & melle subactam. vbi tamen Aldus ψαιστὴ legit, vt & ibid. 555. 21.)

Ψαμμώδεα dicuntur arenulæ quæ in vrina subsident, vt aphorism. 79 libr. 4. & in his quæ adiecta sunt ad libr. de Nat. humana (pag. 27 versic. 32. H. 230. 50.) ψαμμώδεις ὑποστάσεις Gal. lib. 1. de loc. aff.

τὰ ψαύοντα τῆς καρδίας dicuntur Gal. corpora quæ cor attingunt, & sub materiæ nomine comprehenduntur, velut in visceribus pulmo, ex membranis pericardios, & quicquid prope cor thoracem intersepit. Aër etiam qui cordis integumento continetur, & venæ & arteriæ quarum oscula ad eius sinus penetrant, inter ea recensentur. lib. 3. de Præsag. ex puls. (pag. 143. 15.) ψαύεσθαι etiam vellicari aut contrahi dicitur lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 663. 17.) (si modò vera est lectio) ἢν φλεγμαίνουσα ἡ μήτρα ψαύηται. Si inflammationem sentiens vterus vellicatur aut contrahitur. Caluus ἢν φλεγμαίνουσα ἡ μήτρα ψαύηται legisse videtur, si inflammatus vterus attingatur. ψαυόμενον ἁπτόμενον quod attingitur exponit Erot. apud Hipp. quod etiam multis locis legitur, velut. lib. de fract. (pag. 531. 12. H. 752. E.) ... Neque enim peritum artificem manum admouentem vt prominens contactu latere possit. Et rursus (pag. 576. 17. H. 777. F.) ... ψαυόμενον. & articulus ad contactum manifestus est. Lib. de art. (pag. 620. 16. H. 811. B.) ... ψαυόμενον. quia vnumquodque ex his tocandum ad contactum apparet. Et rursus (v. 10. H. ibid. D.) ... ψαυόμενον μαλθακὸν φαίνεται. & locus vacuus ac mollis ad contactum hac parte apparet. Et lib. 4. Epid. (pag. 1133 G.) ... ψαυόμενον ... Tumor ad contactum suppurato similis erat.

Ψαφαρὸν, ψαθυρὸν exponit Gal. in Exeg apud Hipp. Est autem ψαφαρὸν, ψαφαρὸν, idem quod ψαθυρὸν aut ψαδαρὸν, ψαδυρὸν, aut ψαδυρὸν proprieque fragile, tenue, arenidum & friabile significat, attribuiturque edulis quæ nihil lentoris aut pinguedinis in se continent, verùm friabilia sunt & tenera non cohærentia, vt scribit Gal. lib. 3. de alim. γλίσχρῳ opponit libr. 3. de diff. puls. sub finem, & ἀραιὸν vocat libr. 11. Meth. med. θραυστὸν Arist. libr. 4. Meteor. vt antea scripsimus in ὑποψαθυρὰ διαχωρήματα. ψαφαρὸν etiam αὐχμηρὸν, ξηρὸν & ... Hesych & Varino significat. ψαφαρὸν autem ... διαχώρημα vsurpatur Hipp. in Coac. (pag. 218. A.) de tenui, molli alui recremento. Dicitur & (ibid. B.) ψαθαρὸν διαχώρημα, idem quod ψαφαρὸν, excrementum non cohærens, dissolutu facilè & friabile aut arenidum, & sicco iungitur, quæ ὑποψαθυρὰ διαχωρήματα antea nobis sunt explicata. Exponitur etiam ψαφαρὸν, ξηρὸν, αὐχμηρὸν, ἀσθενὲς, ἐλαφρὸν, siccum, squalidum, infirmum leue. Libello περὶ ἀδένων (pag. 270. 33.) de glandium natura, ... ψαφαρά. Et neque carnes sunt reliquo corpori similes, neque aliud quicquam simile corpori habent, sed friabiles. Rursus ibid. (pag. 272. 18) ὁ ἐγκέφαλος γὰρ καὶ λευκὸς καὶ ψαφαρὸς, ὅκωσπερ καὶ ἀδένες. Cerebrum enim album est ac friabile, non secus ac glandulæ. In Coac. (pag. 214 D.) οὖρον ... ψαφαρὸν ... dicitur, insolenti admodum vrinarum attributo, vrina tenui asperitate returbida, aut quæ subobscuram & tenuem quandam habet perturbationem. Vt enim ψαφαρὸν, ... significat, ita ψαφαρὰ ζοφώδη ... exponuntur in Exeg & μελαινίζοντα Dioscor. apud Gal. Com. 3. in Prorrh. (pag. 207 56.) vt antea scripsimus. Vrinæ autem dilutæ, aut subobscurè, leuiter ac tenuiter admodum returbidæ cum crudioris succi effusam copiam indicent, aluum liquidam denunciant.

¶ Ψεφαρὰ Gal. in Exeg. explicat ζοφώδη, μελανώδη τινα, caliginosa, nigricantia. ψέφος γὰρ ὁ σκότος. ψέφος tenebras significat. Quæ indicatura mihi præ se ferre lectionem Dioscor. Prorrh. 3. (p. 207 57.) videtur, vbi pro ψαθυρὰ ψεφαρὰ legisse Dioscor. admonet Gal. & ὑπομελαινίζοντα ὑποψέφαρα exponit. τὸ γὰρ σκότος ψέφος ... Πινδάρῳ.

¶ Ψηλαφᾶν est manibus palpare aut contrectare cæcorum more & aliquid inuestigantium, quod est delirantium & phreniticorum symptoma, vt ægr. 15. lib. 3. Epid. post st. pest. ἐψηλάφα, manibus palpabat. Inde ψηλαφώδεες ægri dicuntur, qui sensim aliquid contrectant & palpant, vestigantium more, in Prorrh. (20. 49. H. 76 D.) & Coac. (pag. 162. D.) Et ψηλαφώδεες παρακρούσιες dementiæ ac mentis emotiones in quibus egri palpant, & more aliquid inuestigantium manibus contrectant, in Coac. (p. 128 C.) & in Prorrh. (p. 180. 15. H. 70. A.) ... ψηλαφίαν ... vt ibi scribit Gal. ψηλαφίαν, hoc est, frictionem in medici muneribus recenset Hipp. libr. περὶ ἰητρείου. (p. 24. 13.) eamque in promptu paratam esse iubet.

Ψιλὸν ὕδωρ, aqua nuda, pura & sola dicitur, cui opponitur quæ vinum admixtum habet. Lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν (p. 551. 55.) ... Deinde ipsam aquã si iubet solã bibat, aut vino temperatã.

Ψιλώματα denudata & ossis denudationes significant, cùm ossa

carne

carne denudantur. Videntur tamen accipi pro osse capitis denudato, qui casus certe admodum periculosus est, vt ex symptomatis malignis patet lib. 5. & 7. Epid. (pag. 1162.A.) & (pag. 1218.C.) ψίλωσις ὀστέων, ossis nudatio dicitur aph. 19. lib. 7. ὀστέων γυμνώσεως exponit Galenus.

Ψιλώθρον vitem syluestrem quibusdam dici scribitur apud Hippoc. lib. de fist. (pag. 889.H.) Sunt autem ψιλώθρα quæ depilatoria vocantur & pilos auferunt, quorum syluam describit Gal. lib. 1. τῶν κατὰ τόπ.

§ Ψόαι vocantur Hippoc. lumborum musculi lib. de art. (pag. 619.9. H.810.C.) & lumbi ipsi, vt in his quæ adiecta sunt ad libr. de natura hum. (pag. 22.11. H.219.31.) παρὰ τὴν ῥάχιν ἐκατέρωθεν φέρονται παρὰ τὰς ψόας, ἐς τοὺς ὄρχεις. ad spinam vtraque parte delatæ ad lumbos & testes. Et paulò post. [illegible] τὰς φλεβοτομίας περὶ τὰς ὀσφύας ποιέεσθαι, τὰς ἀπὸ τῶν ψοῶν καὶ τῶν ὄρχεων. Venarum itaque sectiones ad dolores qui in lumbis & testibus affligunt, fieri oportet. Quod etiam repetitur lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 275.52.) ψόαι pro iis musculi clunium sub spinæ finem ex interioribus atque exterioribus adhærentes, dicuntur Aurel. initio cap. 1. lib. 5. Tard. Pass. ψύα quoque & ψύη Ionicè lumbos significat, scribitque Athen. libr 9. ψόας vocari carnes illas lumborum quæ ossibus supereminent, aut musculosas illas carnes quæ renibus vtrinque adiacent. Quam dictionem vsurpat Hippoc. libr. περὶ ἱερῆς νούσου (pag. 304.14.) τὸ μὲν ἐπὶ τῆς φλεβὸς κάτω τείνει, [illegible] ψόας [illegible]. Venæ quidem pars dextra deorsum tendit iuxta ipsum renem ac lumbum, ad interiorem femoris partem. Et lib. περὶ ὀστέων φύσ. (pag. 279.41.) παρὰ τὴν ῥάχιν καὶ τὴν ψόαν [illegible], ad spinam & lumbum extra tendens.

Ψοφοδεὴς ἀποπτοῆσθαι. exponuntur à Gal. in Exeg. ψόφῳ ἐκθορυβούμενοι, καὶ μάλιστα ἐκπληττόμενοι, [illegible] ψοφοδεεῖς [illegible] qui strepitum facilè sentiunt, & animo percelluntur aut consternantur, velut si ψοφοδεεῖς dixisset, hoc est, ad quemuis strepitum expauescentes, formidolosi & meticulosi. De phreniticis dicitur in Prorrh. (pag. 176.17. H. 68. D.) & Coac. (pag. 130.H.) qui vel leui strepitu facilè irritantur & exagitantur, ὑπὸ τῶν ψόφων θορυβούμενοι καὶ ἐκπληττόμενοι exponit Gal. Sunt autem ψοφοδεεῖς καὶ πρὸς ὅ,τι ἂν ἐκπλαγεῖς, qui ad quemuis strepitum expauescunt, & quauis re perculsi & attoniti, vt de equis Lycospodibus loquitur Plutarchus quæst. 8. libr. 2. Sympos. quæst. ψόφος ἐν τῷ στήθει, de sputo flatuoso quod sonitum edit in pectore, in Coac. (pag. 178 E.) Vnde etiam ψοφέοντες dicuntur, vide ὑπὸ ψοφέοντες ἐν κοιλίῃ. Ψόφος autem strepitum & crepitum indicat. Βορβορυγμὸν quibusdam est murmur, aliis ructum, nonnullis etiam flatus per sedem exeuntes. Aliis quodlibet istorum simpliciter qualiscunque in intestinis motus sit qui auribus percipiatur. Sunt etiam alij in intestinis præter murmura motus & strepitus, nonnulli quidem tonis persimiles, aliqui verò sibilis, aut alicui id genus strepitui. Gal. Comm. 3. in lib. 6. Epid. (pag. 478.30. H. 1175.B.)

§ Ψύγματα refrigerantia medicamenta dicuntur Hippoc. libr. 2. de Morb. (pag. 467.14.) ψύγματα οἱ προσφέρειν, refrigerantia medicamenta ipsi adhibeto. Et (vers. 17.) ἢν δὲ οἱ πρὸς τὰ ψύγματα μὴ χαλᾷ. Quod si nihil refrigerantibus medicamentis cedat. Et (vers. 54.) ψύγματά οἱ προστιθέναι πρὸς τὴν κεφαλήν. ipsi ad caput refrigerantia admoueto. Rursus lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 567.14.) προσφέρειν δεῖ ἢν ὁ πόνος ἔχῃ, ψύγματα. si dolor detineat, refrigerantia admouere oportet. Et libr. 2. περὶ γυναικ. (pag. 655.55.) ψύγματα χρὴ προστιθέναι παρηγορικὰ πρὸς τὸ αἰδοῖον. refrigerantia mitigantia ad pudendum admouere oportet.

Ψύξις, frigus, refrigeratio, vt aphorism. 1. & 26. libr. 7. ψύξις ἀκρωτηρίων extremarum partium refrigeratio damnatur, & in Philini vxore libr. 1. Epid. ἄκρεα ψυχρά. extremæ partes frigidæ adscribuntur. Vbi scribit Gal. τοῦτο μὲν ὅλον τῶν ἐσχάτως ὀλεθρίων ἐστὶν ἐν ἀρχῇ νοσήματος, ἅμα σφοδροτάτῳ πυρετῷ γενόμενον. Istud quidem inter summè perniciosa reponitur, si morbi initio cum vehementissima febre contingat. ψύξις ποδῶν, pedum refrigeratio pro magna inuasuræ accessionis febrilis indicio ponitur apud Hippoc. libr. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 98.5. H. 198.11.) ὡς γὰρ ἐπὶ τὸ πολὺ σημεῖον ἐστὶν μέλλοντος παροξύνεσθαι τοῦ πυρετοῦ ψύξις ποδῶν. Plærunque enim inuasuræ febrilis accessionis indicium est pedum frigus.

Ψυχὴ animus, calidum innatum esse dicitur Hippoc. aphorism. 5. sect. 5. libr. 6. Epid. vt & θερμὸν ἀθάνατον libr. περὶ σαρκῶν vulgò inscripto. Cuius naturam & essentiam etsi sæpius ignorationis professione velat Galen. nos tamen ex Hippoc. & Galen. rescriptis quo ad eius proximè fieri potuit, ad eam accessimus nostris in eum locum Commentariis. ψυχὴ verò interdum apud Hippocr. facultatum & morborum naturalium essentiam, ac primorum corporum cuiusque temperiem indicat, & τὸ σῶμα, corporis habitum, eademque sæpe iungit cùm de toto homine agit, cuiusque similitudines aut dissimilitudines confert. Prorrhet. 2. (pag. 97.B.) αἱ ψυχαὶ τε καὶ τὰ σώματα πλεῖστον διαφέρουσιν αἱ τῶν ἀνθρώπων, καὶ δύναμιν ἔχουσι μεγίστην. Vbi vult ad vulnerum prædictionem cuiusque animos & corpora plurimùm differre inter se, ac maximam vim in homine seruando aut perdendo præstare. Idem libri περὶ ἀέρων (pag. 294.28.) Europæos animosiores, Asianos verò timidiores & molliores faciens, scribit: ἐν μὲν γὰρ τῷ ἀεὶ παραπλησίῳ αἱ ῥαθυμίαι ἔνεισιν, ἐν δὲ τῷ μεταβαλλομένῳ, αἱ ταλαιπωρίαι τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ. Siquidem in eiusdem status æqualitate desidia inest. Mutatio verò animum & corpus exercet. Rursus (ibid. 34.) αἱ γὰρ ψυχαὶ δεδούλωνται, animi nanque seruitute opprimuntur. ψυχὴ etiam pro vita sumitur, quòd anima sit in nobis quo viuimus, & omnes in vita actiones edimus, velut lib. de sit. (pag. 602.48. H. 798.G.) κινδυνεύει περὶ τῆς ψυχῆς. vitæ periculum impendet, aut mortis periculum imminet. Sic interdum ψυχὴ totum hominem indicat, & ea quæ ad corpus referuntur spectat, apud Xenoph. libr. 1. περὶ ἀπομνημ. τὰ δὲ ὅσα ἡδίως ἡ ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε. Quantum enim cum voluptate corpori tribuitur, hæc mediocriter exercere probabat. De cibis enim agitur qui ad corpus pertinent. Ibidem ἐπὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν ἐμποδίζειν ἔφη. & curæ corporis impedimento esse negabat.

§ Ψωμίζειν idem quod ψωμοῦν est cibum offerre & cum frustulatim concisum in os indere, & veluti mansum ingerere, quod de nutricibus pueris cibos in os indentibus & eos inescantibus dicitur. Est etiam cibo in os inserto pascere aut cibare, velut nutrices pueris solent, aut velut ægrotis cibus exhibetur. Libr. 7. Epid. (pag. 1208.D) ὁ δὲ ὑπὸ τῆς ἀλγήματος ὀδύνης, ψωμίζειν ἄλλου ἔδει. Quod autem dolor grauis esset, aliis qui cibum in os inderent, egebat. Vbi ψωμίζειν pro ψωμίζεσθαι ὑπ' ἄλλου poni videtur. Libri etiam 4. de Morb. (pag. 511.33.) ἐπὴν τὰ παιδία φάγωσι, ψωμίζουσιν αὐτὰ αἱ γυναῖκες, τὰ αὐτὰ φάρμακα ὥστε αὐτὰ ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ ἐντέρου, [illegible]. Vbi inducem editi sunt pueri, mulieres iis hæc medicamenta in cibum offerunt, quæ & stratus, ne illîc comburatur, ex intestino educere, simulque intestinum dilatare possint. Et paulò post, ἐπὴν ψωμίσωσι, πολλοὶ δὲ τῶν παιδίων καὶ στρογγύλας καὶ πλατείας ἕλμινθας ἀποπατέουσιν ἅμα τῷ κόπρῳ τῷ πρώτῳ. Vbi cibum obtulerint, multi sanè pueri & rotundos & latos lumbricos, vnà cum primo stercore dimittunt. Et libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 603.40.) ἣ τὰ παιδία βήσσοντα ψωμίζουσι. de lini semine, quod tussientibus pueris in cibo exhibent, pueros tussicotes nutriunt. Gal. etiam lib. 6. κατὰ τόπ. (pag. 254.50) ψωμίζειν nutricibus attribuit. ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν ὧν ψωμίζουσιν αἱ τροφοί. Ego quidem infantibus, quibus cibos in os ingerunt nutrices, ψωμίζεσθαι autem de pueris quibus adhuc nutrices cibum ingerunt, dicitur, & vt scribit Arist. Schol. in Equitibus. [illegible] τὰ τῶν ἄλλων ἐξουσία. Gal. ibid. (vers. 54.) οἱ δὲ καὶ ψωμίζεσθαι ἔτι δεόμενοι, τὴν τροφὸν [illegible] μετ' εὐπεψίας δ' ἀλεαίνειν. Quòd si adhuc cibum capere nequeant, nutricem eiusmodi cibis alo, simulque bonam coctionem procuro. Vbi vitiosè τὴν τροφὴν pro τροφὸν legitur. Hinc quoque ψώμισμα cibus qui pueris offertur dicitur Gal. ibidem (v. 33.)

Ψώρα scabies dicitur, estque summæ cutis asperitas cum pruritu, de qua optimè Gorr. ψώρας scabiem vertit Plin. cap. 1. libr. 10. aliàs psoras retinet, & psoras & lepras ferè semper iungit. Transfertur etiam ad arbores ψώρα, & ψώρα ἐλαίας καὶ δάφνης dicitur Hippoc. oleæ & lauri scabies, hoc est, muscus oleæ trunco adnatus, lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 582.47.) & lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 658.11.) cùm ψώρην ἐλαίης καὶ δάφνης ad vuluæ procidentiam ex pesso adhibet. Rursus (pag. 641.43.) ψώρας ἐλαίας ad fluorem muliebrem ex suffitu vtitur. Quem sanè locum subindicare mihi videtur Erot. cùm corruptè φωρᾶς ἐλαίας apud Hippoc. pro ψώρας legit, & τὰ μὴ πεπαίρα, ἀλλὰ δι' ὠμότητα τραχείας exponit, hoc est non maturæ, sed ob cruditatem asperæ. Ideo quoque (pag. 639.36.) ψώρᾳ ἀγριελαίας oleastri aut oleæ syluestris scabie aut musco cortici adhærescente vtitur ad profluuium muliebre. Sic scribit Dioscor. cap. 138. libr. 1. sanguinis eruptiones ac muliebre profluuium admotum oleastri succum inhibere. ψωραν inde

est scabie laborare, quod de vesica dicitur aphorism. 77. lib. 4. & in his quæ adiecta sunt ad lib. de Nat. hum. (pag. 27. 35. H. 231. 2.) Libello περὶ ὄψιος (pag. 689. 8.) ὁκόταν δὲ τὰ βλέφαρα ψωριᾷ, cùm palpebræ scabie laborant. Vnde ψώρα dicitur authori defin. Med. (pag. 400. 16.) ἡ δεομυτέρα ῥεύματος γενομένη διάβρωσις βλεφάρων ἢ κανθῶν μετὰ κνησμοῦ, hoc est, ciliorum aut angulorum oculi cum prurita erosio, ex acerrima fluxione orta. Et ψωρίασις (pag. 401. 35.) σκληρότης τοῦ ὀσχέου μετὰ δυσαπαλλάκτου κνησμοῦ, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ ἑλκώσεως, scroti duritia cum vehementi prurita, interdum etiam cum vlcere. ψωρικὰ quoque inde dicuntur medicamenta, quæ ψωροφθαλμίας palpebrarum ψωριάσεις, hoc est scabritiem & scabras affectiones persanant, Gal. lib. 4. κατὰ τόπ. (pag. 206. 26.) vt & ψωρικὰ vocantur, quæ contra ψώραν prosunt & cutis asperitates emendant, qualia medicamenta attrahunt, desiccant, partiumque tenuitatem habent. ψωρικὸν medicamentum compositi ex duabus chalcitidis partibus, vna cadmiæ, ex aceto tritis, in fictili sepositis, & fimo diebus quadraginta sub caniculæ ardoribus obrutis, meminit Dioscor. & Celsus cap. 6. lib. 6. & Gal. lib. 4 κατὰ τόπ. (pag 207. 24.) Sunt & Heraclidæ psorica ad circumrosos oculorum canthos, lib. 4. κατὰ τόπ. (p. 208. 31.) & psoricum Ælij.

OECONOM. HIPPOC.

TO Ω.

¶ Ὦζε δεῖ τὸ κακὸν exponit Galen. apud Hippocr. in Exeg. in hac dictione: Ἀρκεσιλάῳ δὲ κακὸν ὦζε, hoc est, Arcesilao autem malè olebat. Quæ lectio sumpta est ex aphorism. 8. sect. 3. lib. 6. Epid. apud Dioscor. Hippocr. interpt. cuius etiam meminit Galen. in Comment. Et nos quoque ex manu scriptis codicibus eam testati sumus nostris in eum locum Comment. Adscribit autem Gal. sine ι scribi debere, vt sit ab ὄζω, quod præterito medio ὦδα facit, & ὦδει præterito plus quàm perfecto, non ab οἰδέω quod ᾤδει facit & ᾤδει, hoc est intumescebat. Etsi Galen. Comment. in lib. Epid. 6. vtranque expositionem sequitur. Nam & ᾤδει, ἀντὶ τοῦ οἴδημα εἶχεν, hoc est tumorem habet, & κακὸν ὦζε τὸ φυσῶδες, ἀντὶ τοῦ κακὸν ὄζειν τὸ φυσῶδες, malè olebat flatus, poni scribit. Vitiosè autem scribitur ᾤδει pro ὦζε in Exegesi.

ᾤδει idem quoque in Exeg. οἰδάνει exponit, hoc est intumescit, ab οἰδέω, cui subscribendum esse ι admonet, quòd οἰδεῖν ι habeat, à quo etiam fit ᾤδημα. Aut igitur hac indicatura locum superiorem libr. 6. Epid exprimit Gal. aut id quod legitur libr. 7. Epid. (pag. 1223. A.) καὶ ὁ γαστροκνημίῃ ᾤδει, suræ tumor aderat. Legitur etiam libr. 5. Epid. (pagin. 1144 E.) ᾤδει τὸ πρόσωπον ἰσχυρῶς, vehementer facies intumuit. Et lib. 7. Epid. (pag. 1211. C.) καὶ τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐνῴδει, & oculorum orbes intumuerant.

¶ Ὦιξα, ᾤιξα, ἤνοιξα, hoc est aperui, incidi, apud Hippocr. exponit Erot. addito Homer. testimonio ex Il. β. (vers. 809.) & Od. α. (vers. 436.) fit autem ὤιξα ab οἴγω, pro οἶξα siue ὦξα.

¶ Ὠλέκρανον cubiti processus, cubiti pars gibbera, quæ à Gaza gibber dicitur, à quibusdam cubitus. cubiti gibberum diximus lib. 7. Epid. (p. 1226. G.) ἐπὶ ὠλεκράνῳ ἐν τρώματι τρωθέντι, accepto in cubiti gibbero vulnere.

¶ Ὠμήλυσιν farina hordeacea cruda dicitur ad differentiam polentæ quæ torretur, sed farinam hordeaceam simpliciter Latini vertunt. Galen. in Exeg. ὠμήλυσιν exponit τὰ ἀπὸ τῶν ἀφρύκτων κριθῶν ἄλφιτά τε καὶ ἄλευρα, hordei non tosti farinam. Additque propriè quibusdam dici ὠμήλυσιν velut crudam farinam, per abusionem verò etiam aliam omnem farinam. ὠμήλυσιν autem vsurpat Hippocr. lib. περὶ γυναικ. φύσ. (pag. 570. 4.) & libr. 1. περὶ γυναικ. (pag. 597. 39. & 610. 16.) Et lib. 2. (pag. 667. 21. & 669. 37.) Rursus lib. 2. de Morbis (pag 471. 59.) ad tonsillas ὠμήλυσιν in vino & oleo coctam tepidam, foris qua parte tumor est in cataplasmate adhibet, & in hypoglosside (ibid 26.) cataplasmate ad tumorem apponit. Rursus lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 667. 14) ὠμήλυσιν κριθῶν in fluore mulierum rubro propinat. Sic interdum ὠμήλυσις κρίθινη dicitur Gal. lib. 2. κατὰ τόπ. (pag. 182. 35.) hordeacea cruda farina. Interdum etiam de omni cruda farina effertur, buicque adiicitur farinæ genus, vt ὠμήλυσιν κρίθινον, aut ἐκ κριθῶν ἀλεύρων, ἢ λινοσπέρμου, ἢ πίσσης, vt lib. 5. κατὰ τόπ. cap. 9. & lib. 6. cap 3. Est verò ὠμήλυσις cruda hordeacea farina per se nulla re alia ammixta, nisi ea ipsa certis vocibus exprimatur, vt interdum vinum aut oleum additur. Ideoque non satis tutum est quod ab authore Medici scribitur (pag. 380. 46.) ὠμήλυσιν vocari antiquis cataplasma ex hordeacea farina cruda hydrelæo cocta. Nam & Gal. lib. 5 κατὰ τόπ. cap. 9. ad dolores dentium ex Archigene epithemata conducere scribit, ἐκ τῆς χαλκῆς ἀλεύρων, ὡς τὰ δι' ὠμῆς λύσεως, εἴτε κριθίνης, εἴτε λινοσπέρμου. ὠμήλυσιν exponit Hesych. τὸ κρίθινον ἄλευρον καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατάπλασμα. Absyrtus ὠμήλυσιν esse scribit mixtionem quandam ex farinis fœnigræci, seminis lini & hordei æquali pondere confarctis, Cæl. Aurel. acut. lib. 2. cap. 24. & 37. interdum simplicis pollinis aut panis infusi cataplasma, interdum pollines aqua solutos, à Græcis ὠμήλυσιν vocari scribit. Scribitur autem ὠμήλυσις aut ὠμὴ λύσις separatis dictionibus.

Ὠμιαία φλὲψ vena humeralis quæ παχεῖα dicitur Hipp. lib. de art. (p. 592. 25 H. 789. B.) h. e. crassa, quasi lata & magna, εὐρέα ἢ μεγάλη, vt ibi scribit Gal.

Ὠμόλινον linum crudum significat, quo ad vstionem faciendam vtitur Hippoc. lib. περὶ παθῶν (pag. 524. 20.) in ischiade καίειν δὲ τῷ ὠμολίνῳ. Vstio autem per linum crudum fiat. Rursus (ibid. 45.) in podagra venas paululum supra articuli nodum in digito per linum crudum inurit. Vbi quidam eam vstionem non per linum crudum fieri volunt, sed per linteolum aqua tinctum superposita tabula tiliari aut abiegna, & struthij tædæ in oleo tincta & succensa. Quem vstionis modum in ischiade ex veterum doctrina docet Cæl. Aurel. libr. 5. Tard. Pass. cap. 1. Est & fistulæ curatio per ὠμόλινον. hoc est, lini aut fili deligationem, cuius meminit Hippoc. lib. de fist. (pag. 885. A.) ὠμολίνωσιν vocat Paulus. ὠμόλινον etiam ad linamenta vtitur Hippoc. lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθ. (pag. 536. 19.) in lateris tuberculo post sectionem & vstionem, & puris extractionem μοτὸν ἐνθεῖναι ὠμόλινον præcipit, hoc est, linamentum ex lino crudo immittere. Et rursus ibid. (pag. 544. 55.) in purulentorum sectione μοτοῦν ὠμολίνῳ hoc est, linamentum ex lino crudo indere. Item lib. 2. de Morb. (pag. 477. 2.) in hydropis sectione μοτοῦν ὠμολίνῳ iubet, hoc est, linamentum ex lino crudo adhibere. Quod etiam facit ibidem in lateris tuberculo & ex eo sectione (pag. 482. 53. 483. 22. Idemque probat in purulentorum vstione & sectione, lib. 3. (pag. 496. 25.) Ad quam rem linamentum ex lino crudo adhibet Hippocr. quòd vulnus facilius ac mollius occludat, ne aëri externo pateat pertusus thorax, tum etiam quod linum crudum promptiùs pus imbibitum extrahit, neque vlceris secentis labra tam asperè vt linteum affricat. Est ὠμόλινον μοτώσιον, crudum linum inditum lib. 2. περὶ γυναικ. (pag. 659. 21.) μοτοῦν ὠμολίνῳ μοτοῖσιν τοῖς ἐμπυϊκοῖς μοτοῖσι τρισίν, ex crudo lino tria linamenta suppuratoria indito. Verùm Gal. in Exeg. μοτῶσαι legit, & τῷ στρεπτῷ μοτείῳ exponit, ex crudo lino intortum linamentum immittito, & suppuratorios penicillos tres conficito. Sic etiam στρεπτὸν μοτάριον accipit Paulus lib. 6. cap. 5. ὠμόλινον etiam ex crudo lino linteolum significat ad defrictiones contentè faciendas lib. 1. κατὰ τόπ. (p. 159. 49.) & apud Aetium tetrab. 3. sect. 2. cap. 19. vbi defrictiones per linteola ex lino crudo probat.

Ὠμὸν crudum indicat, quod propriè ad fructus refertur, deinde ad cibos & humores transit ac excrementa, quorum concoctionem vniuersaliore significatu dicimus, vt scribit Gal. Comment. 2. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 66. 4. H. 390. 50.) vbi quomodo humores crudi aut cocti dicantur & excre-

excrementa, falsissimè exponit, & post eum Gorr. Hinc ὠμοτομεῖν crudum & nondum maturum abscessum secare significat, quò videlicet quàm celerrimè fluxus foras educatur. Quod in parotidibus fieri consulit Archig. apud Gal. lib.3. κτ τόπ. (pag.199.44.) his verbis: ὅτι ἐπὶ τὴν χειρουργίαν ἰτέον, ἢ ὠμοτομεῖν. Deinde ad chirurgiam veniendum est & crudi abscessus sectionem. In his enim optimum vt quàm celerrimè fluxio foras extrahatur. Eadem dictione vtitur Paulus lib.6. cap.34. ὅτι ἢ περὶ πλείους ἐν τοῖς μετοβολῆς ἐπὶ τὸ ὠμοτομοῦσι τὰ ἀποστήματα. Interdum ante perfectam in pus mutationem ad crudi abscessus sectionem venimus. Quod etiam præcipere Hippoc. ibidem scribit. ὠμοτοκεῖν autem non solùm simpliciter de abortione dicitur, sed & de crudi & nondum maturi partus expulsione apud Aëtium Tetr. 4. serm. 4. cap. 16. & Constant. Cæsarem de agricul. libro 5. cap.46.

Ω῏μος est humeri articulus cum brachio, & humerus dicitur, idque totum indicat quod in hac articulatione apparet, vt scribit Galen. Comment.1. in lib. de art. (pag.580.7. H.780. D) Nam quod non apparet & à posteriore parte est, ὠμοπλάτη nuncupatur, & scapularum os. Celsus ὠμοπλάτας scoptula operta Latinis vocari scribit cap.1. lib 8. ὤμους verò scapulas sæpe vocat, vt cap.8. lib.8. interdum etiam scapularum os ibid. & cap 15. eiusdem lib. ὦμος etiam interdum pro brachij capite sumitur quod in alam excidit, vt lib. de art. (pag.580.41. H. 780. F.) ὅσοισι μὲν οὖν πουλὺ ἐκπίπτει ὁ ὦμος. Quibus igitur humerus sæpe elabitur, aut humeri caput. Rursus ibidem (pag.582.5. H ib.H.) ἔστι δὲ ἐμβολὴ ὤμου. Reponitur quoque humerus. Vbi ὤμου ἄρθρον & τὴν τοῦ βραχίονος κεφαλὴν vocat Gal.

Ω᾽μοπλάται dicuntur scapulæ & partes humeri posteriores, de quibus aptissimè Gorr. ὠμοπλάται ima ossa scapularum vertit Celsus cap.11. lib.3. interdum etiam scoptula operta.

§ Ω᾽ὰ χλωρὰ oui luteum significat, vt scripsimus antea in Κρόκος, quod etiam ὠοῦ τὸ πυῤῥὸν vocat Hippoc. lib.2. περὶ γυναικ. (p. 665.30.) vt & τὰ χλωρὰ τῶν ὠῶν & τὸ πυῤῥὸν dicit Athen. ὠὰ ἁμόρυγα sunt oua semiconcreta lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag.114.16. H.405.39.) quæ in alimentis boni succi reponuntur Galeno.

§ Ω῞ρα etsi Græcis tempus significat, & de omni anni parte dicitur, præcipuè tamen eam anni partem indicat, in qua fructus fugaces maturescere solent, & in cuius medio canicula exoritur, quod tempus quadraginta est dierum & media æstate contingit. Gal. lib.2. de fac. alim. ὥρας ὅτου ἀκμάζουσιν οἱ ἥλιοι ἐκαύσεν τὸ χωρίον, ἐν ᾧ μεσούσῃ τὴν τοῦ κυνὸς ἐπιτολὴν γίνεσθαι συμβαίνει. χρόνος δ' ἐστὶν οὐδὲ ὁμαλὸς τετταράκοντα. κτ τοῦτον οὖν τὸν χρόνον ἅπαντες οὕτως οἱ ὡραῖοι καλούμενοι καρποί. ὥραν anni tempus appellant Græci, in cuius medio caniculæ exortus contingit, quodque est quadraginta dierum. Hoc vtique tempore fructus omnes fugaces, quos Græci ὡραίους vocant, proueniunt. Idem Comment. 4. in lib. 6. Epid. (pag.500. 48.) κατ' ἐξοχὴν δὲ ὥσπερ καλοῦσιν ὥραν ἐκεῖνο τοῦ ἔτους τὸ χωρίον ἐν ᾧ τοὺς ὡραίους ὀνομαζομένους καρποὺς πλεονάζειν συμβαίνει. Per excellentiam autem interdum ὥραν vocant anni tempus illud in quo fructus ὡραίους dictos maturescere contingit. ὧραι annalia tempora dicuntur Aurel. cap 8. lib.3. Tard. Pass. Hinc ὡραῖον tempestiuum dicitur, & quod suo tempore fit & opportunè. ὡραίως τὰ ὡραῖα ἀποδιδόντα ἔτεα, annorum tempestiuam tempestiuitatem diximus lib.2. Epid. (pag. H.997.E.) quod de temporibus conuenientem seruantibus temperaturam dicitur aphorism.8. libr.3. ἐν ὡραίως τὰ ὡραῖα ἀποδιδῶσι. ὡραῖον ὕδωρ aqua tempestiua dicitur Hippocr. & quæ congruo anni tempore demittitur, ac de pluuia intelligitur, aut quæ media æstate impluit, & ea anni parte quæ Græcis ὥρα vocatur, Galen. Comment. in aphorism.17. lib.6. Epid. sect. 4. τὰ ὡραῖα etiam menses maturos indicant & tempestiuas purgationes menstruas suoque tempore comparentes, lib. περὶ παρθενίων (pag.266.30.) παρθένῳ ὁκόταν τὰ ὡραῖα μὴ φαίνηται Virgini si tempestiuæ purgationes menstruæ non compareant. τὰ ὡραῖα ἐπιμήνια dicuntur lib.1. περὶ γυναικ. (pag. 607.21.) vbi ἐπιφαινόμενα legitur.

Ω᾽ρέονται χρονίζονται, hoc est, diuturna & diu perseuerantia exponit Erot. apud Hippoc. ὧρος γὰρ ὁ χρόνος, ἢ οἱ ἀρχαῖοι περὶ χρόνου χρῶνται. Eaque notione ὧρος sumitur apud Hippoc. in libro περὶ ἐπταμήνου (pag.541.31.) πολλὰ δὲ ἢ διὰ παντὸς ὥρου, διὰ τὴν πολυφιλίην τῆς γῆς. Multa verò omni tempore, ob terræ benignitatem. Etsi per totum annum significare potest, quòd ὧρος ἐνιαυτὸς exponatur Hesych. At Gal. in Exeg. ὡρεόντων φροντιζόντων exponit, hoc est, curam gerentium, ὅτι ἢ ὁ φροντὶς ὧρα, quòd ὥρα spiritu tenui, curam significet, vnde ὀλίγωρος, negligens & curam non gerens dicitur, & ὤρην ἔχειν curam habere apud Herodotum.

Ω᾽ρμήσαντα ὡρμήσαντα, exponit Gal in Exeg. apud Hippoc. hoc est impetum fecerunt, irruerunt. Verum ὀρούσαντα legitur lib.1. περὶ γυναικ. (pag.607.21.) τὰ ἐπιφαινόμενα πρῶτα ὀρούσαντα, de virgine cui menses primùm comparentes sursum impetum fecerunt, & ad superiora irruerunt. Quam etiam lectionem habent quædam exemplaria in Exegesi. & ὤρουσε & ὠρμήσατο leg. in singulari ab ὀρούω vt scripsimus antea quod ὁρμῶ significat, vt ὀρούσω ὁρμήσω, & ὀροῦσαι ὁρμῆσαι exponit Hesych. ὤρουσεν etiam ὥρμησεν exponit Hesych. hoc fortè subindicato loco.

Ω῞ρη ἐνιαυτῷ exponitur Galen. in Exeg. Verùm mendum esse apparet ea serie alphabetica & ὥρῃ ἐνιαυτοῦ leg. apparet ex eo loco, quem paulò supra in ὡραῖον adduximus ex lib. περὶ ἐπταμήνου.

§ Ω῞ς pro ὥστε apud Hippoc. positum videtur lib. de loc. in homine (pag.4 8.5.) οὐδ' ὡς ἂν τὸ σῶμα δοίη τι φάρμακον ἀνθηρὸν, neque tamen medicamentum quo ad corpus floridum fuerit propinato.

§ Ω᾽σιν ὅσα σπονδύλια τὰ κτ τὸ ἰνίον, vertebræ quæ in occipitio est ad interiora inclinationes & luxationes, ἔσω κλίσεις exponit Gal. Com ad aph.16. lib 3.

§ Ω῏τα aures dicuntur, verùm pro aurium inflammationibus sumuntur aphorism.24. sect.6. lib.6. Epid ὦτα τῷ δισέπτῳ ῥήξεις τεμπταῖα. Ætate aurium inflammationes, quinto die rumpuntur. Inde ὠταλγία aurium dolor dicitur, quoties in profundo, hoc est in auditorio meatu dolor sentitur. Sic enim scribit Galen. Comment.3. in Progn. (pag 157.55.) εἰώθασιν ὠταλγίας ὀνομάζειν ὅταν ἐν τῷ βάθει κτ τὸν ἀκουστικὸν πόρον ὁ τῆς ὀδύνης αἴσθησις γίνηται. πάσχει γὰρ αὐτὸ τότε τὸ ἀκουστικὸν ὀνομαζόμενον νεῦρον, οὐ διὰ μακροῦ συνάπτον τῷ ἐγκεφάλῳ. Consueuerunt ὠταλγίας, hoc est aurium dolores nominare quoties in profundo circa meatum auditorium doloris sensus affligit. Tunc enim ipse afficitur auditorius nominatus neruus, non ex longo interuallo cerebro copulatus. In eoque affectu delirij & mortis periculum imminet, vt scribit Hippoc. Multi etiam de repente moriuntur non secus ac attoniti, cum aurium dolorem committens fluxio confertim in cerebrum irruperit, vt illic scribit Gal. ὤτων ὑγρότητες, aurium humiditates in pueris ex superflua & excrementitia cerebri humiditate, aphorism.24. lib.3. ὠτόῤῥυτοι quibus aures fluxione & destillatione tentantur, aphorism.2. sect.1. lib.6. Epid.

Ω᾽τεγχύται sunt aurifusoria specilla, quibus aliquid in aures dolentes instillatur. Celsus strigilem aliàs vocat, vt cap.7. lib. 6. (Vbi tamen striglen legi malim) aliàs auricularium clysterem, ibidem. ὠτεγχύτου meminit Gal. lib.3. κτ τόπ. (pag. 188)

Ω᾽τειλαὶ cicatrices dicuntur & vlcera ac recentia vulnera, & Gal. in Exeg ὠτειλαὶ οὐ μόνον αἱ οὐλαὶ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἕλκη, non solùm cicatrices verumetiam vlcera apud Hippoc significare scribit. Nimirum locum lib. de art (pag 590.50 & 54. H.788. A) sub indicans. ἢ κίνδυνος αἱ ἐκ ξυῤῥαγῆναι τὰς ὠτειλάς, periculumque afferunt ne cicatrices aut vlcera perrumpantur. Et rursus, ἢν δὲ μή οἱ κίνδυνος φαίνηται ἐκ ξυῤῥαγῆναι τὰς ὠτειλάς. Quòd si periculum nullum imminet vt cicatrices aut vlcera perrumpantur. Vbi scribit Gal. ὠτειλαὶ καλοῦσι τὰ ἕλκη [illegible] τοῦ ποιητοῦ περὶ τοῦ νεοτρώτου τραύματος εἰπόντος, ἔφρα οἱ αἷμα ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς, dum adhuc calidus sanguis feratur ex vulnere. Quod legitur Il. λ. (vers.266.) Idem Il δ. αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς, statim ex vulnere fluxit sanguis niger. Et Il. ε. (v 870.) ἄμβροτον αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς, immortalis sanguis fluens ex vulnere. ὠτειλαὶ τὰ ἐκ πληγῆς τραύματα ἢ οὐλαὶ, hoc est recentia vulnera & cicatrices exponit Hesych. Lib. de vuln. cap. (pag.907 A.) ὠτειλὴ vulnus aut vlcus significat, τάμνειν χρὴ τὸ μέγεθος τὴν ὠτειλὴν, ὅσον ἂν δοκέῃ ἄνω χρῆναι, vulnus ea magnitudine superiore parte, quanta opus esse videbitur secari debet. At ὠτειλαὶ cicatrices indicant lib. de art. (pag.593.18. H.789.C.) ὅταν δὲ ἤδη καθαρὰ φαίνηται τὰ ἕλκεα, ἐς ὠτειλάς τε ἴῃ. Vbi verò iam pura euadunt vlcera & ad cicatrices deueniunt. Vbi scribit Gal. τὰς ὠτειλὰς ἐνταῦθα κυρίως εἶπεν ἐπὶ τῶν οὐλῶν, οὐχ ὡς ἔμπροσθεν ἐπὶ τῶν ἑλκῶν. ὠτειλαὶ hic propriè de cicatricibus dixit, non sicut antea de vlceribus.

Ω᾽τίδες, auis genus in Thracia & Macedonia frequens, vt scribit Erotian. ὠτίδος meminit Hippoc. lib. de Morbo sacro (p. 302.9.) verùm Gal. in Exeg eum locum subindicans ὠτίδος legit, & τοῦ ἐρωδιοῦ exponit, scribitque Aristoteli ὠτίδα dici &

X'noph. lib. 1. ἀναβάσ. ὠτίδα per ο scribi, quamuis Athen. lib. 9. Xenoph. locum illum allegans ὠτίδας scribat. Erot. autem eundem Hippoc. locum subnotans ὠτίδος & αὐτίδος legit, & vtroque modo scribi testatur, & ἐρωδιὸς esse scribit, & quibusdam αὐτίδα dici, auemque esse Thraciæ & Macedoniæ frequentem. Plinius verò etiam eas Hispaniæ attribuit. Auzitam aut Otida vertunt interpretes. Plinius lib. 10. cap. 22. aues tardas nominat. Quam nominationem vulgus nostrum sequitur, cùm [otardes] appellat. De quibus agit Arist. hist. animal. lib 6 & 9.

Ὀχέτευται ὑγρότης ἢ διεξόδου κίνησις, hoc est effluuia & transitus sortitum est exponit Gal. in Exeg. Quæ indicatura mihi locum lib. περὶ ὀστέων φύσ. exprimere videtur (pag. 279. 49.) τὸ δὲ ἄλλο τὸ ἐντὸς αὐτοῦ ὀχετεύεται. Altera verò pars per internas ipsius partes deriuatur dixit Cornar. hoc est veluti per canales & riuos deducitur aut transit, aut effluxiones ac transitus sortita est. Vbi tamen ὀχετοῦται malè legitur.

Ὠχρὸν pallidum & luteum significat, coloremque ex candido & flauo permixtum indicat, tanto nempe candidiorem flauo, quantò flauum rubro. Quod denotat Gal. Comment. 2. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (pag. 59. 8.) ἐστι δὲ τὸ ὠχρὸν χρῶμα κατ' ἀλήθειαν τοιοῦτον, οἷον πῦρ, καὶ τὸ τῆς ὀνομαζομένης ὤχρας ἐξονομαζόμενον κατὰ τὴν ὀξυτονίαν τῆς πρώτης συλλαβῆς. καὶ γίνεται τοῦτο τὸ χρῶμα μιχθείσης τῷ ὑδατώδει ... τῆς ὠχρᾶς τε καὶ πικρᾶς καὶ ξανθῆς ὀνομαζομένης χολῆς. ὅσον γὰρ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα ἐπὶ τὸ λευκότερον ἀποχωρεῖ τὸ ξανθόν, τοσοῦτον τοῦτο τὸ ὠχρόν. Est autem color luteus re vera qualis ignis, aut ea terræ species quæ ὤχρα vocatur, cuius prima syllaba acuitur. fitq; talis color permixto aquoso excremento cum pallida & amara & flaua appellata bile. Quantò enim flauum à rubro ad album recedit, tanto à flauo pallidus. Quòd si plus aquei humoris permixtum habeat ὠχρόλευκος & ex pallido albicans dicitur. Velut ὠχρόλευκος γλῶσσα lingua ex pallido albicans, aut cum albedine pallescens, qualis est pulmonum inflammatione laborantibus, lib. 7. Epid. (pag. 1211. B.) Interdum verò Græci quod propriè ὠχρὸν dicitur χλωρὸν vocant, ex communi sermone nihil differre inter se ὠχρὸν & χλωρὸν existimantes, vt ibidem scribit Gal. & nos antea in χλωρὸς adnotauimus. ὠχρὸν apud Hip. pallidum vertit Celsus ca. 6. li. 2. cùm vlcus aridum & pallidū scribit, quod Hip. ἕλκος ξηρὸν ἢ ὠχρόν. ὠχρὰ bilis eadem quæ ξανθὴ καὶ πικρὰ, quæ flaua & amara vocatur, nempe bilis lutea, Gal. Com. 4. in lib. de rat. vict. in morb. ac. (p. 88. 46. H. 396. 14.)

F I N I S.